CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 4

EXPUNEREA ANTIHRIȘTILOR

Biserica lui Dumnezeu Atotputernic

CUPRINS

Punctul unu: Ei încearcă să câștige inimile oamenilor 1
Anexă: Adevăruri suplimentare în predicarea Evangheliei 1
Definițiile conducătorilor și lucrătorilor și motivele pentru a-i numi în funcție 11
Tehnicile pe care le folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni 14
O disecare a modului în care antihriștii încearcă să câștige inimile oamenilor 28
A. Atragerea oamenilor de partea lor cu mici favoruri 28
B. Etalarea punctelor forte astfel încât oamenii să-i venereze 35
C. Folosirea aparențelor false pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să aibă o părere bună despre tine 37

Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți 44

Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei care urmăresc adevărul 53

Punctul patru: Ei se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși 72
Anexă: Vânătoarea de șobolani 72
O disecare a modurilor prin care antihriștii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși 77

Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni 127
Anexă: Povestea lui Dabao și Xiaobao 127
I. O disecare a modului în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni 137
II. O disecare a modului în care antihriștii îi atrag pe oameni de partea lor 155
III. O disecare a modului în care antihriștii amenință oamenii 168
IV. O disecare a modului în care antihriștii îi controlează pe oameni 178

Punctul șase: Ei se comportă cu parșivitate, sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să asculte de ei 190
Anexă: Povestea lui Daming și Xiaoming 190
I. O disecare a comportamentului parșiv al antihriștilor 201
II. O disecare a comportamentului arbitrar și dictatorial al antihriștilor și a modului în care îi forțează pe oameni să asculte de ei 215

Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea întâi) 252
Anexe: Gestionarea incidentului privind antihristul din Canada 252

O discuție despre capital: „Și ce dacă?” 258
I. O disecare a ostilității și urii antihriștilor față de lucrurile pozitive și de adevăr 270

Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua) 307
Anexă: Rezolvarea înțelegerilor greșite ale oamenilor despre tratarea unei biserici din Canada 307
II. O disecare a dragostei antihriștilor față de lucrurile negative 324

Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia) 372
Anexă: Darurile 372
III. O disecare a lucrurilor pe care antihriștii le venerează și le admiră 390

Punctul opt: Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi) 438
Anexe: O disecare a problemelor care apar la transcrierea predicilor 438
Visurile lui Xiaogang 444
I. O disecare a incapacității antihriștilor de a coopera cu ceilalți 459
II. O disecare a modului în care antihriștii au mereu dorința și ambiția de a controla și cuceri oamenii 485

Punctul opt: Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua) 518
Anexă: O scurtă discuție despre trei aspecte ale umanității normale 518
A. Atitudinea oamenilor în tratarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri 519
B. Administrarea mediului înconjurător personal de către oameni 527
C. Atitudinea și comportamentul oamenilor în contactul lor cu sexul opus 537
III. O disecare a faptului că antihriștii le interzic altora să intervină, să facă cercetări sau să-i supravegheze în lucrarea lor 546

Punctul opt: Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a treia) 587
Anexe: O disecare a culturii tradiționale orientale și occidentale 587
O zi din viața lui Xiaojia 596
IV. O disecare a faptului că antihriștii se prefac că sunt întruchiparea adevărului odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere 611

Excursul unu: Ce este adevărul 642
I. O disecare a ideii „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” 645

II. O disecare a ideii „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” 656
A. A nu accepta înfrângerea 659
B. A îndura umilința și a purta o povară grea 668
C. O voință de a lupta fără să te dai bătut niciodată 695

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea întâi) 711
Anexă: Ce este adevărul 711
I. Care sunt interesele lui Dumnezeu și care sunt interesele oamenilor 747

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a doua) 775
II. Interesele antihriștilor 775
A. Propria siguranță 776
B. Propria reputație și propriul statut 792

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a treia) 804
II. Interesele antihriștilor 804
B. Propria reputație și propriul statut 804
1. Cum tratează antihriștii emondarea 813
2. Cum îi tratează antihriștii pe cei mai puternici decât ei 828

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a patra) 843
II. Interesele antihriștilor 843
C. Uneltirea în beneficiul propriu 844
1. Delapidarea bunurilor casei lui Dumnezeu 844

2. Folosirea fraților și a surorilor ca să-i slujească și să lucreze pentru ei 860

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a cincea) 873

II. Interesele antihriștilor 873

C. Uneltirea în beneficiul propriu 873

3. Folosirea poziției lor pentru a obține fraudulos mâncare, băuturi și alte lucruri dezirabile 874

Cazul unu: Se prefac că lucrează pentru a face rost de mâncare și băuturi 876

Cazul doi: Resentimente față de imposibilitatea de a pleca în străinătate 882

Cazul trei: Li se pare imposibil să mai trăiască după ce se întorc acasă, la țară 888

Cazul patru: Folosesc jertfele în mod fraudulos, ca să își plătească datoriile 892

Cazul cinci: Cer salarii ca să lucreze pentru casa lui Dumnezeu 894

Cazul șase: Depun eforturi asidue ca să câștige o funcție de dragul hranei și al îmbrăcămintei 897

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a șasea) 907

II. Interesele antihriștilor 907

D. Perspectivele și destinul lor 907

1. Cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu 909

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a șaptea) 937

II. Interesele antihriștilor 937

D. Perspectivele și destinul lor 937

2. Cum își tratează antihriștii datoria 938

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a opta) 968
II. Interesele antihriștilor 968
D. Perspectivele și destinul lor 968
3. Cum tratează antihriștii emondarea 969

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea nouă) 1003
II. Interesele antihriștilor 1003
D. Perspectivele și destinul lor 1003
4. Cum tratează antihriștii titlul de „prestator de servicii” 1003
a. Definiția și originea titlului de „prestator de servicii” 1004
b. Felurile în care antihriștii tratează titlul de „prestator de servicii” 1015
c. De ce antihriștii nu sunt dispuși să fie prestatori de servicii 1027

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a zecea) 1037
II. Interesele antihriștilor 1037
D. Perspectivele și destinul lor 1037
5. Felul în care antihriștii își abordează statutul în biserică 1039
a. Cu prefăcătorie 1040
b. Cu impostură 1054
c. Să le fie superiori tuturor 1067

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea întâi) 1071
I. Disprețuirea identității și esenței lui Dumnezeu 1075
A. Disprețuirea dreptății lui Dumnezeu 1079
B. Disprețuirea atotputerniciei lui Dumnezeu 1084
C. Disprețuirea sfințeniei și unicității lui Dumnezeu 1091

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua) 1110
II. Disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu 1111
A. Lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului 1114
B. Scrutarea și analizarea, alături de curiozitate 1130

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a treia) 1140
II. Disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu 1140
C. Modul în care Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit 1140
1. Comportamentul lor atunci când se confruntă cu emondarea 1142
2. Comportamentul lor față de Hristos când era vânat și nu avea unde să-Și odihnească capul 1152
3. Comportamentul lor atunci când generează noțiuni despre Hristos 1154
4. Comportamentul lor atunci când sunt promovați sau demiși 1157
5. Comportamentul lor față de biserică în circumstanțe schimbătoare 1160

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra) 1176
II. Disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu 1176
D. Ascultând pur și simplu ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune 1178

Excursul doi: Cum Noe și Avraam au ascultat de cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea întâi) 1214
I. Noe a construit arca 1214
II. Avraam l-a jertfit pe Isaac 1219
III. Expunerea modului în care oamenii de astăzi tratează cuvintele lui Dumnezeu 1229

Excursul trei: Cum Noe și Avraam au ascultat de cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea a doua) 1245
I. Atitudinea lui Noe față de cuvintele lui Dumnezeu 1246
II. Atitudinea lui Avraam față de cuvintele lui Dumnezeu 1265

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a cincea) 1280
III. Disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu 1280
A. Antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu 1280
B. Antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu atunci când acestea nu sunt în acord cu noțiunile lor 1296

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șasea) 1310
III. Disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu 1310
C. Antihriștii cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu 1310
1. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare față de om 1314
2. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu de blestem și pedeapsă pentru om 1321
3. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu care profețesc catastrofele 1328
4. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu despre momentul în care El va părăsi pământul și marea Sa lucrare va fi îndeplinită 1335
5. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu despre firea, identitatea și esența Lui 1339

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șaptea) 1346
III. Disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu 1346
D. Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă 1347
1. Tratarea cuvintelor lui Dumnezeu ca pe o unealtă pentru a dobândi statut, reputație și demnitate 1350
2. Vânzarea de cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu pentru profitul personal 1366

Punctul unsprezece: Ei nu acceptă emondarea și nici nu au o atitudine de căință atunci când comit ceva greșit, ci în schimb răspândesc noțiuni și Îl judecă în mod public pe Dumnezeu 1376

I. Motivele pentru care sunt emondați antihriștii 1376
II. Cum se comportă antihriștii atunci când nu acceptă să fie emondați 1387
A. Refuză să recunoască faptul că au greșit 1387
B. Refuză să recunoască faptul că au o fire coruptă 1398
C. Refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și că acestea sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor 1409

Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu au statut sau nu au speranța de a câștiga binecuvântări 1412
I. Abordarea antihriștilor cu privire la emondare 1413
II. Abordarea antihriștilor față de ajustarea atribuirii datoriei lor 1421
III. Abordarea antihriștilor față de propria demitere 1432
IV. Comportamentul antihriștilor atunci când nu sunt promovați 1443

Punctul treisprezece: Ei controlează finanțele bisericii, precum și inimile oamenilor 1453
I. Antihriștii controlează inimile oamenilor 1453
II. Antihriștii controlează finanțele bisericii 1457
A. Prioritizarea posesiei și a folosirii proprietății bisericii de către ei 1458
B. Risipirea, însușirea pe nedrept, împrumutul, folosirea în mod fraudulos și furtul jertfelor 1475
1. Risipirea jertfelor 1475
2. Însușirea pe nedrept a jertfelor 1478
3. Împrumutul jertfelor 1479
4. Folosirea jertfelor în mod fraudulos 1481
5. Furtul jertfelor 1482

Punctul paisprezece: Ei tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul lor domeniu 1487
I. Antihriștii monopolizează puterea 1489
II. Antihriștii manipulează circumstanțele 1504
III. Antihriștii sondează și preiau controlul asupra inimilor oamenilor 1514

Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea întâi) 1521
I. Antihriștii nu cred în existența lui Dumnezeu 1521
A. Refuzul de a recunoaște identitatea și esența lui Dumnezeu 1524
B. Refuzul de a recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor 1541

Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea a doua) 1550
II. Antihriștii neagă esența lui Hristos 1552
A. Cum tratează antihriștii originea lui Hristos 1553
B. Modul în care antihriștii tratează normalitatea și caracterul practic al lui Hristos 1564
C. Modul în care antihriștii tratează smerenia și tăinicia lui Hristos 1572

Excursul patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi) 1581
I. Caracterul antihriștilor 1581
A. Mințitul în mod obișnuit 1582
B. Perfid și crud 1588
C. Fără simțul onoarei și fără să țină cont de rușine 1593
D. Egoist și abject 1601
E. Agățarea de cei puternici și asuprirea celor slabi 1607
F. Mai dornici de lucruri materiale decât oamenii normali 1610

Excursul cinci: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a doua) 1614
II. Diferența dintre caracter și firea-esență 1614
III. Firea-esență a antihriștilor 1625
A. Ticăloșia 1625
1. Ce fac antihriștii față de oameni 1627
2. Ce fac antihriștii față de Dumnezeu 1633
a. Îndoiala 1633
b. Scrutarea 1635
c. Suspiciunea 1638
d. Prudența 1641

Excursul șase: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a treia) 1644
III. Firea-esență a antihriștilor 1644
A. Ticăloșia 1644
2. Ce fac antihriștii față de Dumnezeu 1644
e. Testarea 1644
f. Emiterea de pretenții 1650
g. Negarea, condamnarea, judecata și blasfemia 1659
B. Faptul că sunt scârbiți de adevăr 1667
C. Ferocitatea 1672

Punctul unu: Ei încearcă să câștige inimile oamenilor

Anexă: Adevăruri suplimentare în predicarea Evangheliei

Tema discutată în cele câteva adunări anterioare a fost despre îndeplinirea îndatoririlor într-un mod care este conform standardului și am clasificat îndatoririle pe care ar trebui să le îndeplinească oamenii, precum și personalul. Care sunt categoriile specifice? (Prima categorie o constituie lucrătorii evanghelici, a doua categorie îi include pe conducătorii și lucrătorii de diverse ranguri din biserică, a treia categorie cuprinde personalul care îndeplinește diverse îndatoriri speciale, a patra categorie este formată din cei care îndeplinesc îndatoriri obișnuite, a cincea categorie îi implică pe cei care îndeplinesc îndatoriri în timpul lor liber, iar a șasea categorie se referă la cei care nu îndeplinesc îndatoriri.) În total, sunt șase categorii. Ultima dată, am discutat despre prima categorie, care se referă la principiile și adevărurile care au legătură cu datoria de predicare a Evangheliei, implicând subiecte din toate aspectele predicării Evangheliei, inclusiv puncte de atenție, principii și adevăruri relevante și domenii cu privire la care oamenii ar trebui să fie precauți, precum și erori și denaturări comune care apar în procesul de îndeplinire a acestei datorii. După ce ascultați o predică pe o anumită temă, puteți rezuma principalele puncte ale acesteia? Dacă puteți să înțelegeți conținutul esențial al unei teme, să vă gândiți serios la adevărurile aferente, apoi, treptat, în timpul îndeplinirii datoriei voastre, să le transformați în propria realitate, în propria viață și în propria cale de practică, atunci ați asimilat cu adevărat conținutul despre care am avut Eu părtășie. Dacă, după ce avem părtășie despre o predică, aveți doar o idee generală sau vă amintiți anumite evenimente și povești, dar nu înțelegeți care sunt adevărurile și principiile de bază și de ce au fost discutate aceste lucruri, se poate considera că aveți înțelegere? Se poate considera că înțelegeți adevărul? (Nu se poate.) Nu se consideră a fi înțelegerea adevărului; adică, nu ați înțeles ce adevăruri au fost transmise, nu le-ați priceput și nu le-ați acceptat. Atunci, puteți să faceți un rezumat? Îmi poate spune cineva punctele principale ale ultimei noastre părtășii? (Am rezumat șapte puncte: primul, cum să definim lucrătorii evanghelici; al doilea, esența datoriei de a predica Evanghelia; al treilea, atitudinile oamenilor față de această datorie, precum și punctele lor de vedere lăuntrice; al patrulea, principii specifice de practică pentru predicarea Evangheliei, cum ar fi cine se conformează principiilor de a primi predicarea Evangheliei și cine nu; al cincilea, cum să-i tratăm pe cei care se conformează principiilor de a primi predicarea Evangheliei; al șaselea, consecințele care apar atunci când lucrătorii evanghelici își părăsesc posturile și fug în timpul procesului de îndeplinire a datoriei; al șaptelea, sacrificiul sfinților de-a lungul istoriei în predicarea Evangheliei și modul în care ar trebui să prețuim oportunitățile actuale de a ne îndeplini îndatoririle și de a ne înarma rapid cu adevărul.) Practic, rezumatul vostru acoperă aspectele-cheie ale ultimei noastre părtășii – foarte bine. A rămas ceva nemenționat? (Mai este un punct: schimbarea punctelor de

vedere ale oamenilor, astfel încât să înțeleagă faptul că predicarea Evangheliei nu reprezintă doar datoria lucrătorilor evanghelici, ci o responsabilitate de la care toți cei care cred în Dumnezeu și Îl urmează nu se pot sustrage. Acesta este un adevăr pe care aleșii lui Dumnezeu trebuie să-l priceapă.) Predicarea Evangheliei este responsabilitatea și obligația fiecărui individ – acesta este și un aspect al ei. Știți care este scopul părtășiei despre acest adevăr? Este de a aborda abaterile din înțelegerea oamenilor. Știți în ce aspecte există abateri? (Nu știu.) Faptul că nu știți dovedește că nu înțelegeți acest aspect al adevărului. Prin urmare, de ce a trebuit să am părtășie despre acest adevăr? Partea pozitivă este că există un aspect al adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă. Partea negativă este abordarea abaterilor pe care toți oamenii le au în înțelegerea lor cu privire la predicarea Evangheliei.

Mulți oameni au abateri în înțelegerea lor cu privire la această chestiune a predicării Evangheliei. Unii oameni se gândesc: „În prezent, fac o datorie specială, așa că predicarea Evangheliei nu are nicio legătură cu mine. Nu este grija mea. Prin urmare, adevărurile, principiile și cerințele lui Dumnezeu care trebuie înțelese pentru a predica Evanghelia nu au nicio relevanță pentru mine. Nu am nevoie să înțeleg aceste lucruri.” Așadar, atunci când avem părtășie despre acest aspect al adevărului referitor la predicarea Evangheliei, ei sunt nepăsători, nu iau deloc în considerare acest lucru și nu sunt atenți. Chiar dacă ascultă, nu știu ce s-a discutat. Mai sunt cei care spun: „După ce am început să cred în Dumnezeu, am fost mereu conducător. Am calibru și capacitate de lucru. M-am născut pentru a fi conducător. Se pare că datoria pe care mi-a dat-o Dumnezeu și misiunea vieții mele sunt de a fi conducător.” În mod implicit, vor să spună că predicarea Evangheliei nu are nimic de-a face cu ei. Prin urmare, atunci când avem părtășie despre adevărul referitor la predicarea Evangheliei, ei nu o iau în serios. Când li se cere să rezume părtășia de la ultima adunare, unii oameni răsfoiesc mult timp prin notițele lor și tot nu știu. De ce se întâmplă acest lucru? Din cauza memoriei lor slabe? (Nu.) Din cauză că au prea multe pe cap, iar mințile lor sunt încărcate? (Nu.) Nu din acest motiv. Acest lucru arată că atitudinea oamenilor față de adevăr este de a fi scârbiți de el și de a nu-l iubi. De aceea, admonestez pe toată lumea și le fac cunoscut tuturor faptul că predicarea Evangheliei nu este o responsabilitate specială pentru un anumit tip de persoană sau grup de oameni, ci responsabilitatea fiecărei persoane care Îl urmează pe Dumnezeu. De ce trebuie oamenii să înțeleagă adevărul predicării Evangheliei? De ce trebuie să cunoască aceste adevăruri? Ca ființă creată, ca unul dintre cei care Îl urmează pe Dumnezeu, indiferent de vârstă, gen sau cât de tânăr sau bătrân este cineva, predicarea Evangheliei este o misiune și o responsabilitate pe care toți trebuie să o accepte. Ce ar trebui să faci dacă această misiune îți revine și îți cere să te consumi, să plătești un preț sau chiar să-ți dai viața? Ar trebui să te simți dator să o accepți. Acesta este adevărul, este ceea ce ar trebui să înțelegi. Nu este o simplă doctrină – este adevărul. De ce spun Eu că este adevărul? Pentru că, indiferent de felul în care se schimbă vremurile, cum trec deceniile sau cum se schimbă locurile și spațiile, a predica

Evanghelia și a aduce mărturie pentru Dumnezeu vor fi întotdeauna lucruri pozitive. Semnificația și valoarea lor nu se vor schimba niciodată: nu vor fi influențate absolut deloc de schimbările timpului sau de localizarea geografică. A predica Evanghelia și a aduce mărturie pentru Dumnezeu sunt lucruri veșnice și, în calitate de ființă creată, ar trebui să le accepți și să le practici. Acesta este adevărul veșnic. Unii oameni spun: „Predicarea Evangheliei nu reprezintă datoria pe care o îndeplinesc eu." Totuși, acest adevăr referitor la predicarea Evangheliei reprezintă un lucru pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă, fiindcă este un adevăr care are legătură cu viziunile, iar cei care cred în Dumnezeu ar trebui cu toții să-l înțeleagă; este fundamental pentru credința în Dumnezeu și benefic pentru intrarea în viață. Mai mult, indiferent ce datorie îndeplinești în biserică, vei avea ocazii de a intra în contact cu non-credincioși și, prin urmare, o responsabilitate de a le predica Evanghelia. Odată ce înțelegi adevărul predicării Evangheliei, în inima ta, vei ști: „Este responsabilitatea mea să propovăduiesc noua lucrare a lui Dumnezeu și Evanghelia lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Indiferent de moment sau loc și indiferent de poziția sau rolul meu, dacă slujesc drept actor, am obligația de a predica Evanghelia, iar dacă în prezent sunt conducător de biserică, am, de asemenea, obligația de a predica Evanghelia. Indiferent ce datorie îndeplinesc în prezent, am obligația de a propovădui Evanghelia Împărăției. Ori de câte ori există o oportunitate sau am timp liber, se cuvine să merg și să predic Evanghelia. Aceasta este o responsabilitate de la care nu pot să mă sustrag." Gândesc majoritatea oamenilor astfel în prezent? (Nu.) Atunci, ce gândesc cei mai mulți oameni? „Momentan, am o datorie fixă. Studiez și aprofundez o anumită profesie, o ramură a cunoașterii, așa că predicarea Evangheliei nu are nimic de-a face cu mine." Ce fel de atitudine este aceasta? Este o atitudine de sustragere de la responsabilitatea și misiunea unei persoane, o atitudine negativă. Acești oameni nu țin cont de intențiile lui Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva Lui. Indiferent cine ești, dacă nu ai nicio povară pentru predicarea Evangheliei, nu este acesta un semn că îți lipsesc conștiința și rațiunea? Dacă nu cooperezi în mod activ, asumându-ți lucruri și supunându-te, atunci faci lucrurile superficial, în mod pasiv și negativ – această atitudine este inacceptabilă. Indiferent ce datorie îndeplinești, ce profesie sau ramură a cunoașterii implică aceasta, unul dintre primele rezultate pe care le obții ar trebui să fie capacitatea de a aduce mărturie pentru Evanghelia lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii și de a o propovădui. Aceasta este cerința minimă pentru o ființă creată. Dacă nu poți îndeplini nici măcar această cerință minimă, ce ai dobândit din îndeplinirea datoriei tale în acești ani de credință în Dumnezeu? Ce ai câștigat? Înțelegi intențiile lui Dumnezeu? Chiar dacă ți-ai îndeplinit mulți ani datoria și ai devenit priceput în profesia ta, dacă nu poți să spui nimic sau să ai părtășie despre vreun aspect al adevărului atunci când ți se cere să aduci mărturie pentru Dumnezeu, care este problema aici? Problema este că nu înțelegi adevărul. Unii oameni ar putea simți că este nedrept să spunem că nu înțeleg adevărul. S-ar putea să creadă că au fost eficienți în îndeplinirea datoriei lor, dar ei nu înțeleg viziunile lucrării lui

Dumnezeu și intențiile Sale pentru a mântui omenirea. Înseamnă acest lucru înțelegerea adevărului? Cel puțin, nu ți-ai întemeiat o bază pe adevărata cale pentru credința ta în Dumnezeu. Nu porți nicio povară pentru propovăduirea lucrării lui Dumnezeu și a Evangheliei mântuirii Sale pentru omenire și nu ai niciun fel de perspectivă, înțelegere sau comprehensiune. Atunci, poți să fii într-adevăr considerat o persoană care Îl urmează pe Dumnezeu? Ai stabilit o relație normală cu Dumnezeu? Dacă nu ai realizat niciunul dintre aceste lucruri, atunci nu deții adevărul-realitate.

Acum, să ne întoarcem la subiectul discutat mai devreme. Predicarea Evangheliei este responsabilitatea și obligația tuturor aleșilor lui Dumnezeu. În urma discutării acestui aspect al adevărului, care este punctul pe care ar trebui să-l înțeleagă toată lumea? Indiferent dacă o persoană plătește un preț, își părăsește familia și locul de muncă ca să se consume pentru Dumnezeu sau chiar își dă viața, în realitate, acestea sunt toate lucruri superficiale. Ce le cere Dumnezeu oamenilor, în ultimă instanță? El cere ca, pe măsură ce statura ta crește și viața ta se maturizează, odată cu trecerea timpului, să începi să înțelegi treptat diferitele adevăruri despre lucrarea lui Dumnezeu și intenția Sa de a mântui omenirea. Povara ta pentru a predica Evanghelia și a aduce mărturie pentru Dumnezeu devine tot mai evidentă, iar hotărârea ta de a-ți asuma această responsabilitate devine tot mai puternică. Dacă un conducător de biserică a lucrat mulți ani, dar pe măsură ce anii de conducere a bisericii trec, se simte mai puțin motivat, este mai puțin mișcat și are o povară mai mică când vine vorba despre predicarea Evangheliei, cât de bine își îndeplinește el datoria? (Nu prea bine.) Cum așa? Ce problemă se ivește? Dacă dezvoltă sau trăiește o astfel de stare, cel puțin un lucru este sigur: această persoană nu a urmărit adevărul în acești ani și nu a făcut nicio lucrare concretă. Este asemenea unui funcționar birocratic al marelui balaur roșu. Drept rezultat, nu are nicio povară și nicio perspectivă de a proclama numele lui Dumnezeu și de a aduce mărturie pentru lucrarea Sa. Nu este acesta rezultatul? (Ba da.) Este un final inevitabil. Indiferent câți ani a lucrat acest om, chiar dacă el crede că are o statură grozavă, că poate ține cont de povara lui Dumnezeu și că poate sluji conform intențiilor lui Dumnezeu, atunci când vine vorba de predicarea Evangheliei, face un pas înapoi, nu știe cum să procedeze. Când întâlnește oameni care sunt nerăbdători față de apariția lui Dumnezeu și vin să caute și să cerceteze adevărata cale, rămâne fără cuvinte. Nu poate să spună niciun cuvânt și nu știe de unde să înceapă. Care este problema aici? Este faptul că el nu înțelege adevărul și nu l-a dobândit, deci nu poate să aducă mărturie pentru Dumnezeu. Numai cei care înțeleg adevărul pot să aducă mărturie pentru Dumnezeu. A predica Evanghelia și a aduce mărturie pentru Dumnezeu intră în sfera îndatoririlor tale. Dacă înțelegi adevărul, dacă l-ai dobândit, de ce nu ai avea nimic de spus atunci când întâlnești oameni care cercetează adevărata cale? Nu este aceasta o problemă? Vă regăsiți deseori în astfel de situații? (Da.) Care este problema aici? Nu aveți o povară. Este o problemă să nu aveți o povară? Vă puteți îndeplini datoria fără o povară? Chiar dacă vă îndepliniți datoria, o puteți face cu loialitate? O puteți face într-un

mod care e conform standardului? Deși lipsa unei poveri poate să nu fie o problemă fatală, este totuși o problemă gravă, întrucât afectează modul în care vă îndepliniți datoria. Nu trebuie rezolvată această problemă? (Ba da, trebuie.) Prin urmare, cum o rezolvați? Trebuie să vă schimbați punctele de vedere eronate despre predicarea Evangheliei și să înțelegeți adevărul despre aceasta. Toate lucrările în care sunteți implicați în prezent au legătură directă cu predicarea Evangheliei și se încadrează în sfera predicării Evangheliei. Este destinată aducerii mărturiei pentru Dumnezeu, răspândirii lucrării de evanghelizare, mărturisirii despre numele lui Dumnezeu și propovăduirii acestei Evanghelii a lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii, astfel încât mai mulți oameni să fie conștienți de aceasta, să vină înaintea lui Dumnezeu, să accepte să fie cuceriți de Dumnezeu, să primească mântuirea Sa și, în cele din urmă, dacă au destul noroc să primească desăvârșirea din partea lui Dumnezeu, cu atât mai bine. Ce înseamnă ca mai mulți oameni să vină înaintea lui Dumnezeu și care este rezultatul final pe care ar trebui să-l obțină acest lucru? (Să-i facă pe mai mulți oameni să dobândească mântuirea lui Dumnezeu.) De ce ar trebui atins acest scop? Fiindcă reprezintă intenția lui Dumnezeu. De aceea explicăm neobosit aceste adevăruri. Dacă n-ar fi avut nicio legătură cu intenția lui Dumnezeu, ar fi inutil și sec să vorbim despre aceste lucruri. Întrucât reprezintă intenția lui Dumnezeu, o facem în mod clar și îi ajutăm pe toți să înțeleagă acest lucru, astfel încât să știe că acesta este adevărul și că toți ar trebui să facă un efort pentru acest adevăr al predicării Evangheliei, pentru ca fiecare persoană să aibă acest tip de perspectivă și să ajungă să aibă acest tip de povară.

Următoarea întrebare este: de ce ar trebui să le permitem mai multor oameni să înțeleagă intenția lui Dumnezeu, astfel încât să fie capabili să predice Evanghelia și să-și îndeplinească îndatoririle? De ce ar trebui făcut acest lucru? Unii ar putea spune: „Dumnezeu vrea ca fiecare persoană să fie mântuită și ca nimeni să nu îndure pierzania, așa că ar trebui să le permitem mai multor oameni să accepte lucrarea lui Dumnezeu.” Această afirmație este corectă, dar nu reprezintă răspunsul esențial la această întrebare. Așadar, care este răspunsul esențial la această întrebare? Știți? (Dumnezeu vrea să câștige un grup de oameni care sunt în asentiment cu El.) Dumnezeu vrea să câștige un grup de oameni care sunt în asentiment cu El, iar acest lucru trebuie obținut prin răspândirea Evangheliei. Discutăm acum despre predicarea Evangheliei la scară largă. Există vreo diferență între predicarea la scară largă a Evangheliei și câștigarea unui grup de oameni? (Da.) Atunci, care este scopul predicării la scară largă a Evangheliei? (De a mântui cât mai mulți oameni posibil.) Mântuirea cât mai multor oameni cu putință este un principiu al mântuirii din partea lui Dumnezeu, dar nu este răspunsul la această întrebare. De când a început această lucrare, am vorbit în mod repetat despre faptul că, de această dată, Dumnezeu a venit să facă lucrare pentru a inaugura o epocă, pentru a aduce o nouă epocă și pentru a o încheia pe cea veche – pentru a aduce Epoca Împărăției și a încheia Epoca Harului. Toți cei care acceptă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu au fost martorii acestui fapt. Dumnezeu face o lucrare nouă,

exprimând adevărul pentru a judeca omenirea, purificând-o și mântuind-o. Evanghelia Împărăției a început să se răspândească în numeroase țări. Această omenire a ieșit deja din Epoca Legii și din Epoca Harului. Ea nu mai citește Biblia, nu mai trăiește sub cruce și nu mai strigă numele Mântuitorului Isus. În schimb, se roagă în numele lui Dumnezeu Atotputernic și, în același timp, acceptă cuvintele actuale ale lui Dumnezeu ca principii, metode și scopuri de supraviețuire în viața sa. În acest sens, nu au intrat deja acești oameni într-o nouă epocă? (Ba da.) Ei au intrat într-o nouă epocă. Așadar, în ce epocă trăiesc încă mai mulți oameni care nu au acceptat Evanghelia din zilele de pe urmă și noile cuvinte ale lui Dumnezeu? Ei încă trăiesc în Epoca Harului. Acum, care este responsabilitatea voastră? Aceea de a-i scoate din Epoca Harului și a-i aduce în noua epocă. Puteți îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu doar rugându-vă Lui și strigându-I numele? Este suficient doar să predicați câteva cuvinte ale lui Dumnezeu? Categoric nu. Asta necesită ca voi toți să aveți o povară de a vă asuma însărcinarea predicării Evangheliei, de a răspândi cuvintele lui Dumnezeu la scară largă, de a propovădui cuvintele lui Dumnezeu în diverse moduri și de a propovădui și a răspândi Evanghelia Împărăției. Ce înseamnă să răspândiți? Înseamnă să le transmiteți cuvintele lui Dumnezeu celor care nu au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, să anunțați mai mulți oameni că Dumnezeu face o lucrare nouă și apoi să le mărturisiți despre cuvintele lui Dumnezeu, să vă folosiți experiențele pentru a mărturisi despre lucrarea lui Dumnezeu și să îi aduceți și pe ei în noua epocă – în felul acesta, vor intra în noua epoca, exact ca voi. Intenția lui Dumnezeu e clară. Nu este doar aceea ca voi, care I-ați auzit cuvintele, le-ați acceptat și L-ați urmat, să pătrundeți în noua epocă, ci El va conduce întreaga omenire în această nouă epocă. Aceasta este intenția lui Dumnezeu și este un adevăr pe care ar trebui să-l înțeleagă fiecare persoană care-L urmează pe Dumnezeu acum. Dumnezeu nu conduce în noua epocă un grup de oameni, o mică fracțiune sau un mic grup etnic; mai degrabă, El intenționează să conducă întreaga omenire în noua epocă. Cum poate fi atins acest obiectiv? (Prin predicarea Evangheliei la scară largă.) Într-adevăr, trebuie să fie atins prin predicarea Evangheliei la scară largă, folosind diverse metode și căi pentru a predica Evanghelia la scară largă. Este ușor să vorbim despre predicarea Evangheliei la scară largă, dar cum anume ar trebui făcut acest lucru? (Necesită cooperarea oamenilor.) Exact, necesită cooperarea oamenilor. Dacă oamenii se agață mereu de unele lucruri vechi în inimile lor, păstrând mereu anumite elemente denaturate, ținându-se de vechile reguli și practici, dar nu iau în serios lucrarea de evanghelizare și nu acceptă însărcinarea dată de Dumnezeu, tratând lucrarea Evangheliei ca nefiind relevantă pentru ei, pot astfel de oameni să fie promovați și folosiți de Dumnezeu? Pot avea calificările necesare pentru a trăi înaintea lui Dumnezeu? Pot să dobândească aprobarea lui Dumnezeu? În niciun caz. Prin urmare, trebuie să vă sfătuiesc cu privire la modul vostru de a gândi, ținând cont de orice element pe care nu-l înțelegeți și să vă explic neobosit adevărurile relevante până când le pricepeți. Indiferent cât de amorțiți și obtuzi ați putea fi, trebuie

să continui să vă vorbesc și să vă fac să înțelegeți că aceasta este intenția lui Dumnezeu, aceasta este datoria pe care trebuie să o îndepliniți și este misiunea și obligația voastră în această viață. Dacă nu acordați atenție la ceea ce spun sau nu înțelegeți, trebuie să continui să vorbesc. Chiar dacă v-ați săturat de acest lucru, trebuie să continui să vorbesc până când înțelegeți adevărul. Ce este adevărul? Adevărul este ceea ce exprimă Dumnezeu; reprezintă intențiile Sale, cerințele Lui pentru omenire și adevărul-realitate pe care oamenii din noua epocă trebuie să-l dețină. Cum ar trebui să trateze oamenii intențiile lui Dumnezeu? Ar trebui să le accepte întru totul și fără rezerve, apoi să se supună și să coopereze, satisfăcând astfel intențiile lui Dumnezeu. Aceasta este obligația unei persoane. Când o spun astfel, înțelegeți? Unii ar putea să zică: „O, vai, Dumnezeu le cere oamenilor să accepte însărcinarea dată de El, dar ce legătură are aceasta cu noi, indivizii nesemnificativi?" Credeți că are vreo legătură cu ei? (Da, are.) Ce legătură are cu ei? Lăsați-Mă să explic. Dumnezeu este Creatorul, iar oamenii sunt ființele Sale create. Care este relația dintre „a crea" și „creat"? Este relația dintre a acționa și a se acționa asupra ta, dintre a crea și a fi creat. De vreme ce intențiile Creatorului ți-au fost aduse la cunoștință, cu ce atitudine ar trebui să răspunzi? (Să le accept și să cooperez cu toată puterea mea.) Exact, ar trebui să te supui lor și să le accepți, cooperând cu toată puterea ta, indiferent de preț. Implică această cooperare căutarea adevărului? Implică înțelegerea adevărului? Le include pe amândouă. Atât timp cât înțelegi cerințele lui Dumnezeu și însărcinarea dată de El, acestea au legătură cu misiunea ta, sunt datoria ta – odată ce știi acest lucru, ar trebui să-l accepți. Asta se cuvine să facă o persoană care are conștiință și rațiune. În cazul în care cunoști cerințele lui Dumnezeu și însărcinarea dată de El, dar nu le poți accepta, atunci ești lipsit și de conștiință, și de rațiune, și nu meriți să fii numit ființă umană. Unii oameni ar putea încă să nu înțeleagă, gândindu-se: „Ce legătură au intențiile lui Dumnezeu cu noi?" Dacă intențiile lui Dumnezeu nu au nicio legătură cu tine, atunci nu ești un adept al lui Dumnezeu sau un membru al casei Sale. De exemplu, părinții tăi ți-au dat naștere și te-au crescut mulți ani; te-au hrănit, ai trăit în casa lor și le-ai cheltuit banii. Însă când există o problemă acasă, iar tu spui că nu are nimic de-a face cu tine, o ignori și pur și simplu fugi, ce fel de nemernic ești? Să spui că ești un străin sună plăcut; în realitate, ești un nemernic răzvrătit, o brută în haine umane, mai josnic decât o fiară. Intenția lui Dumnezeu ți-a fost clarificată, iar El spune: „Ați acceptat acest stadiu al lucrării și v-am dat deja, în primul rând, aceste cuvinte, astfel încât să le puteți auzi mai întâi, iar voi le-ați auzit, le-ați înțeles și le-ați priceput. Acum, vă voi spune și intenția Mea și cerințele pe care le am de la voi. Ar trebui să propovăduiți lucrarea Mea, cuvintele Mele și lucrurile pe care le voi îndeplini pentru a permite întregii umanități să-Mi audă glasul; ar trebui să-Mi răspândiți Evanghelia Împărăției pentru a permite întregii umanități să accepte rapid lucrarea lui Dumnezeu și să intre în Epoca Împărăției. Aceasta este intenția și cerința lui Dumnezeu." Cum ar trebui să reflectezi când auzi acest lucru? Ce fel de atitudine ar trebui să ai? Cum ar trebui să alegi? În ce fel ar trebui să îndeplinești datoria pe care o

ființă creată ar trebui să o îndeplinească? Unii oameni s-ar putea să simtă că povara este grea, dar nu este suficient să simți și atât; ai nevoie de acțiune și înțelegere autentică. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu astfel: „O, Dumnezeule, mi-ai încredințat responsabilitatea predicării Evangheliei – aceasta reprezintă înălțarea Ta. Deși înțeleg prea puțin din adevăr, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a îndeplini această însărcinare. Am auzit foarte multe predici și am înțeles câteva adevăruri – toate acestea sunt binecuvântarea Ta, iar acum am această responsabilitate de a depune mărturie pentru cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, pentru a îndeplini această însărcinare.” Așa este corect; atunci când oamenii au o inimă supusă față de Dumnezeu, El îi îndrumă. Dumnezeu le-a spus deja clar oamenilor și a zis că propovăduirea Evangheliei lui Dumnezeu este o obligație și o responsabilitate de la care nimeni nu se poate sustrage. Este o datorie pe viață, o datorie a fiecărei ființe create. Conțin aceste cuvinte o poruncă de la Dumnezeu? Conțin ele îndemnul Său? (Da.) Conțin ele intenția lui Dumnezeu? (Da.) Conțin ele adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă? (Da.) Există aici principii și căi de practică pe care o persoană le poate urma? (Da.) Câte puncte am menționat în total? (Patru puncte: primul este porunca și îndemnul lui Dumnezeu. Al doilea este intenția lui Dumnezeu. Al treilea reprezintă adevărurile pe care ar trebui să le înțelegem. Al patrulea se referă la principiile și căile de practică pe care ar trebui să le urmeze o persoană.) Așa este; am menționat aceste patru puncte în total. În continuare, să avem părtășie despre conținutul specific al fiecăruia.

Primul punct este porunca lui Dumnezeu. Care este porunca lui Dumnezeu? (De a propovădui Evanghelia Împărăției.) Este de a predica la scară largă Evanghelia Împărăției. Al doilea punct este intenția lui Dumnezeu. Care este aceasta? Este de a le permite oamenilor să știe că Dumnezeu a venit deja, că face o lucrare nouă, că intenționează să schimbe epoca, să încheie vechea epocă și să conducă omenirea într-una nouă. Aceasta este intenția lui Dumnezeu, nu-i așa? Poate cineva să spună că intenția lui Dumnezeu este de a predica Evanghelia? Nu este atât de simplu. Predicarea Evangheliei are un scop și un rezultat final – care ar trebui să fie acela? (De a le permite mai multor oameni să știe că Dumnezeu a venit, că face o nouă lucrare și că intenționează să încheie vechea epocă și să conducă întreaga omenire într-o nouă epocă.) Așa este, de a conduce întreaga omenire într-o nouă epocă. Ce impact are acest lucru asupra omenirii? Omenirea intră într-o nouă epocă; această epocă este transformată. Prin urmare, care este intenția lui Dumnezeu? Vă rog să repetați. (Dumnezeu intenționează să schimbe epoca, să încheie vechea epocă și să conducă omenirea într-o nouă epocă.) Nu puteți omite nimic – ați notat totul? (Da.) Al treilea punct este adevărul pe care ar trebui să-l înțeleagă oamenii. Care ar trebui să fie acest adevăr? (Predicarea Evangheliei este datoria și responsabilitatea fiecărei ființe create.) Acesta este adevărul. În cadrul acestui adevăr, ceea ce oamenii ar trebui să facă este să accepte datoria de a predica Evanghelia, iar apoi să găsească principiile și căile de practică în cadrul acestei afirmații. Această afirmație este adevărul pentru oameni.

Care este afirmația? (Predicarea Evangheliei este datoria și responsabilitatea fiecărei ființe create.) Ar trebui să fie datoria și misiunea. Cum înțelegeți datoria și misiunea? Datoria este responsabilitatea pe care o persoană ar trebui să o îndeplinească, iar responsabilitatea pe care ar trebui să o îndeplinească cineva este, totodată, datoria sa. Însă misiunea este diferită; misiunea este mai măreață, mai potrivită, cu un sens mai profund și o greutate mai mare decât responsabilitatea. Ați notat aceste lucruri? (Da.) Acum, am observat un lucru; toate aceste conținuturi pe care le discutăm trebuie să fie consemnate înainte ca voi să vă faceți o idee despre ele. Dacă nu le notați, ascultând doar așa, nu vă lasă nici măcar o impresie. Ce indică acest lucru? Arată faptul că oamenii nu înțeleg adevărul; ei pricep doar puțină doctrină și știu definiția, conceptul și schița anumitor adevăruri. Când vine vorba despre detaliile specifice ale acestor adevăruri, cum să le practice sau să le aplice, n-au nicio idee, nu-i așa? Pentru cei mai mulți dintre voi, nu este dificil să vorbiți două sau trei ore despre doctrine, dar când vine vorba să puneți în aplicare adevărul pentru a rezolva situații, folosind principiile și căile de practică pe care le-ați experimentat și le-ați înțeles, acest lucru este dificil. Care este problema aici? Faptul că nu înțelegeți adevărul, nu-i așa? Acum, să trecem la cel de-al patrulea punct. Care este al patrulea punct? (Principiile și căile de practică pe care ar trebui să le urmeze o persoană.) Cum sunt stabilite aceste principii și căi de practică? Ele sunt stabilite pe baza a două lucruri: unul este intenția lui Dumnezeu, iar celălalt este adevărul. Aceste două lucruri reprezintă ceea ce trebuie să înțeleagă oamenii. De exemplu, dacă ești reticent în ceea ce privește predicarea Evangheliei atunci când ți se cere acest lucru, dar Dumnezeu spune că predicarea Evangheliei este intenția Sa, ce ar trebui să faci? Care ar trebui să fie principiile tale de practică? Dar atitudinea ta? Ar trebui să te supui acesteia și să o accepți întru totul, fără refuzuri, fără analiză sau scrutare, fără a întreba motivul. Aceasta este supunere adevărată. Este un principiu important care trebuie urmat în practicarea adevărului. Atunci când vorbim despre intenția lui Dumnezeu într-o manieră definitorie, la ce se referă aceasta de fapt? Intenția lui Dumnezeu este, în esență, dorința Sa, scopul, sursa și punctul de pornire pentru acțiunile Sale. În termeni spirituali, aceasta este denumită „intenția” sau „viziunea” Sa. Atunci când Dumnezeu îți dezvăluie intenția Sa, îți oferă o direcție generală, permițându-ți să știi ce intenționează El să facă. Totuși, dacă Dumnezeu nu oferă specificațiile sau principiile, știi exact calea și direcția de practică? Nu vei ști. De aceea, atunci când le spun oamenilor să facă ceva, cei care au cap pe umeri, inimă și spirit vor căuta imediat detaliile și modul concret de a face acest lucru după ce îl acceptă. Cei care nu sunt cu capul pe umeri, care nu au inimă și spirit, s-ar putea să creadă că este ușor și să treacă la acțiune fără să aștepte detalii suplimentare. Asta înseamnă să nu ai capul pe umeri și să îndeplinești orbește o sarcină. Atunci când primești o însărcinare dată de Dumnezeu și scopul este să-ți îndeplinești datoria și să-ți închei misiunea, trebuie mai întâi să înțelegi intenția lui Dumnezeu. Trebuie să știi că această însărcinare este dată de Dumnezeu, este intenția Sa, iar tu ar trebui să o accepți, să ții cont de ea și, mai

important, să i te supui. În al doilea rând, ar trebui să cauți care sunt adevărurile pe care este nevoie să le înțelegi pentru a îndeplini această datorie, ce principii ar trebui să respecți și cum să practici într-o manieră benefică pentru aleșii lui Dumnezeu și lucrarea casei Sale. Acestea sunt principiile de practică. După ce înțelegi intenția lui Dumnezeu, ar trebui să cauți cu promptitudine și să înțelegi adevărurile care au legătură cu îndeplinirea acestei datorii, iar după ce înțelegi adevărurile, să stabilești principiile și calea de practică a acestor adevăruri. La ce se referă „principiile”? În mod specific, un principiu se referă la ceva pe care trebuie să se bazeze atingerea unui obiectiv sau obținerea unor rezultate atunci când se practică adevărul. De exemplu, dacă ai sarcina de a achiziționa un obiect, care sunt principiile specifice de practică? În primul rând, trebuie să înțelegi specificațiile și modelul obiectului care trebuie achiziționat, standardele de calitate pe care trebuie să le îndeplinească și dacă prețul este potrivit. În procesul de căutare, vei dobândi claritate cu privire la principiile specifice de practică. Aceste principii îți oferă o scară și un interval – atât timp cât rămâi în acest interval, vei fi bine. Odată ce ai înțeles principiile de bază privind specificațiile, calitatea și prețul obiectului, acest lucru arată că ai înțeles standardele necesare pentru această sarcină. Înseamnă că, în esență, ai învățat cum să practici. O persoană trebuie să înțeleagă principiile pentru a practica adevărul: principiile sunt cheia, cel mai important element. Odată ce ai înțeles principiile fundamentale de îndeplinire a datoriei tale, acest lucru arată că înțelegi standardele cerute pentru îndeplinirea acelei datorii. Stăpânirea acestor principii este echivalentă cu a ști cum să practici adevărul. Prin urmare, pe ce bază s-a stabilit această abilitate de practică? Pe baza înțelegerii intenției lui Dumnezeu și a adevărului. Dacă știi doar o propoziție din ceea ce cere Dumnezeu, se consideră acest lucru ca fiind înțelegerea adevărului? Nu. Ce standarde trebuie îndeplinite pentru a se considera că ai înțeles adevărul? Trebuie să înțelegi semnificația și valoarea îndeplinirii datoriei tale și, odată ce-ți sunt clare aceste două aspecte, ai înțeles adevărul cu privire la îndeplinirea datoriei tale. Mai mult, după ce înțelegi adevărul, trebuie să pricepi și principiile de îndeplinire a datoriei tale și căile de practică. Odată ce poți să înțelegi și să pui în aplicare principiile de îndeplinire a datoriei tale și investești uneori puțină înțelepciune, poți să asiguri eficacitatea îndeplinirii datoriei tale. Înțelegând aceste principii și acționând în conformitate cu ele, poți să ajungi să practici adevărul. Dacă îți îndeplinești datoria fără să amesteci nicio intenție umană, dacă faci acest lucru supunându-te pe deplin cerințelor lui Dumnezeu și conform rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, întru totul conform cuvintelor Sale, atunci ți-ai îndeplinit complet datoria conform standardului și, chiar dacă s-ar putea să existe unele discrepanțe în rezultate prin comparație cu cerințele lui Dumnezeu, tot se consideră îndeplinirea cerințelor Sale. Dacă îți îndeplinești datoria pe deplin în conformitate cu principiile, dacă ești loial, toate în măsura posibilităților tale, atunci îndeplinirea datoriei tale se aliniază complet la intenția lui Dumnezeu. Ți-ai îndeplinit datoria de ființă creată cu toată inima, mintea și puterea, ceea ce reprezintă rezultatul obținut prin practicarea adevărului. Acum, pentru a

pricepe principiile și căile de practică, ce ar trebui să înțelegi mai întâi, astfel încât să obții acest rezultat? (În primul rând, ar trebui să înțelegem intenția lui Dumnezeu, iar apoi să o acceptăm și să ne supunem ei întru totul și fără a o refuza.) Acest lucru reprezintă ceea ce ar trebui să aibă oamenii în termeni de practică și atitudine. Apoi, ce ar trebui înțeles? Ar trebui să înțelegi adevărul, iar detaliile din cadrul adevărului reprezintă principiile și căile. Pentru a înțelege principiile și căile de practică pe care ar trebui să le urmezi, primul lucru pe care ar trebui să-l înțelegi este intenția lui Dumnezeu, urmată de adevăr. Acestea sunt cele două puncte principale, iar restul constă în conținutul detaliat din cadrul acestora.

Prima categorie referitoare la cei care își îndeplinesc datoria de a predica Evanghelia va fi încheiată temporar aici. Astăzi, am adăugat puțin mai mult în completare, pentru a servi ca un memento pentru subiectul principal discutat ultima dată. În același timp, servește drept avertisment pentru ca toată lumea să recunoască importanța acestui adevăr, astfel încât fiecare sarcină în care ești implicat în prezent și fiecare datorie pe care o îndeplinești să fie orientate către această direcție și acest obiectiv și să fie realizate pe această bază – toate legate de predicarea Evangheliei. Deși nu ești în prima linie, interacționând cu potențiali destinatari ai Evangheliei, se poate spune că toate îndatoririle pe care le îndeplinești în prezent au legătură cu lucrarea de evanghelizare. Pe această bază, nu ar trebui ca toată lumea să aibă o înțelegere mai clară și mai luminată a adevărului legat de predicarea Evangheliei? (Ba da.) Prin completarea de astăzi, ați dobândit o perspectivă clară cu privire la greutatea și importanța datoriei de a predica Evanghelia? (Da.) Acum, care este atitudinea cea mai potrivită și adecvată pe care ar trebui să o aveți față de acest adevăr în viitor? Răspândirea Evangheliei este intenția lui Dumnezeu. El intenționează să pună capăt acestei vechi epoci și să conducă mai mulți oameni înaintea Lui, să-i scoată din vechea epocă și să-i aducă în cea nouă. Aceasta este intenția lui Dumnezeu și este un lucru pe care toată lumea ar trebui să-l înțeleagă. Unii ar putea spune: „Înțeleg, dar nu pot să adun zelul necesar pentru a predica Evanghelia și nu mă lasă inima să-mi fac partea mea.” Care este problema aici? (Lipsă de umanitate.) Exact. Te recunoști ca fiind o ființă creată și o persoană care-L urmează pe Dumnezeu, dar când vine vorba de intenția Lui, despre care El adesea îi avertizează pe toți, intenția Lui stringentă explicată clar tuturor oamenilor, dacă nu îi acorzi atenție și nu o iei în considerare, ce fel de persoană înseamnă că ești? Este o manifestare a lipsei de umanitate. Vrei să-L onorezi pe Dumnezeu ca fiind măreț și spui că El este Dumnezeul și Domnul tău, dar când vine vorba de intenția lui Dumnezeu, nu arăți pic de respect și niciun soi de considerație. Aceasta este o lipsă de umanitate, iar o astfel de persoană este lipsită de inimă. Acest subiect se încheie aici.

Definițiile conducătorilor și lucrătorilor și motivele pentru a-i numi în funcție

În continuare, haideți să discutăm despre cea de-a doua categorie: cei care îndeplinesc îndatoririle de conducători și lucrători. Deși puțini la număr, oamenii ca

aceștia joacă un rol important în ceea ce privește natura lucrării lor. Îndatoririle conducătorilor și lucrătorilor implică și multe adevăruri – chiar mai multe decât predicarea Evangheliei. De ce spun Eu acest lucru? Aceste îndatoriri au un spectru foarte larg. Un aspect al acestor îndatoriri este răspândirea lucrării de evanghelizare în exterior, iar celălalt este de a-i uda și de a-i aproviziona, la nivel intern, pe aleșii lui Dumnezeu, gestionând bine viața bisericească, precum și chestiunile care țin de biserică și rezolvând tot felul de probleme. Altfel spus, conducătorii și lucrătorii trebuie să înțeleagă mai multe adevăruri, li se impun cerințe mai stricte cu privire la anumite principii de practică, iar relația lor cu Dumnezeu trebuie să fie mai strânsă. A fi conducător sau lucrător implică practică și pătrundere în diferite aspecte ale adevărului, căile pe care le urmează oamenii, precum și multe alte aspecte. Comparativ cu îndeplinirea datoriei de a predica Evanghelia, a fi conducător sau lucrător este mai strâns legat de intrarea în viață și necesită, de asemenea, obținerea unei schimbări a firii. Acest lucru înseamnă că diferitele adevăruri referitoare la modul în care să-și facă bine lucrarea conducătorii sunt mai numeroase și mai ample. Cu toate acestea, oricât de multe ar fi, ele se încadrează în câteva teme principale, așa că haideți să le parcurgem element cu element, punct cu punct, și veți ajunge să le înțelegeți treptat. Să începem prin a vorbi despre definirea conducătorilor și lucrătorilor. De ce este necesar să îi definim? O definiție echivalează cu poziționarea unui lucru, adică le spune oamenilor care sunt natura și sfera de responsabilități ale acestor îndatoriri, precum și denumirile acestora – cu alte cuvinte, cum să le numim. Prin definirea precisă a acestor îndatoriri, oamenii pot dobândi claritate mentală în ceea ce privește poziția pe care această categorie de oameni o are în mintea lui Dumnezeu, ce le cere El și ce cerințe are El pentru îndeplinirea acestor îndatoriri, ce cale ar trebui să urmeze și ce principii ar trebui să practice. Indiferent dacă sunt tineri sau bătrâni, cu o poziție înaltă și nobilă sau cu o poziție umilă și comună și indiferent de trecutul lor, în orice caz, Dumnezeu a cerut standarde pentru astfel de oameni. Cu alte cuvinte, există adevăruri pe care oamenii care îndeplinesc astfel de îndatoriri trebuie să le înțeleagă; există adevăruri-principii pe care trebuie să le înțeleagă și să le pună în practică și o anumită cale pe care ar trebui să o urmeze. Prin urmare, cum sunt, de obicei, definiți cei aleși dintre cei care Îl urmează pe Dumnezeu pentru a conduce și a lucra? Care este definiția exactă? Care cred oamenii că este definiția? Și, mai exact, ce poziție ocupă astfel de oameni în inimile celorlalți? Nu are acest lucru legătură cu definirea identității și statutului unor astfel de oameni? Cum îi poziționează alții pe acești oameni în inimile lor? Ca apostoli? Nu. Ca discipoli? Nici ca discipoli. Este cineva care le spune păstori? (Da.) Este termenul „păstori” o denumire potrivită? (Nu este.) De ce nu este? (Este funcția greșită.) Sunt oamenii capabili să îndeplinească rolul păstorilor? (Nu.) De vreme ce nu sunt apostoli sau discipoli și nici „păstori” nu este un termen potrivit, care este cel mai potrivit nume pentru oamenii care îndeplinesc aceste îndatoriri? Care este termenul cel mai adecvat? (Străjeri.) Este „străjeri” un termen potrivit? Eu nu văd nicio diferență între acest titlu și

„păstori”. Este un nume care pare grandios, dar lucrarea pe care o fac acești oameni este destul de neînsemnată. Niciunul dintre aceste titluri nu este potrivit. Așadar, pe baza naturii îndatoririlor pe care le îndeplinesc acești oameni, care este o denumire și o definiție mai adecvată? Care sunt principiile de definire a oamenilor de acest fel? Definiția trebuie să fie în concordanță cu natura lucrării lor, cu identitatea și statutul lor și să fie adecvată, fără a fi prea grandioasă. Dacă i-am numi „apostoli”, ar fi prea grandios? (Da.) Sau ce părere aveți despre „străjeri”? (Este și mai grandios.) Sunteți capabili să vegheați asupra oamenilor? Dacă nu, nu sunteți străjeri. Ce ziceți de „păstori”? Ce înseamnă „păstori”? (Oameni care au grijă de o turmă.) Se referă la oamenii care se îngrijesc de o turmă de oi și veghează asupra acesteia. Doar pe baza naturii lucrării lor, numele se potrivește, de fapt, acestui grup. Cu toate acestea, având în vedere ce pot să-și asume oamenii în zilele noastre, ce pot realiza, și firile lor corupte, este titlul de „păstori” potrivit? (Nu.) Este puțin cam grandios. Ei nu sunt capabili de acest lucru, iar acesta nici nu se potrivește cu natura sau sfera lucrării pe care o fac oamenii în prezent. În mod evident, acest titlu nu li se potrivește. Atunci, care este cea mai potrivită manieră de a defini această categorie de oameni? (Drept conducători și lucrători.) Această sintagmă este relativ potrivită.

Care este cauza apariției categoriei de oameni care sunt conducători și lucrători? Cum au apărut aceștia? La scară mare, sunt necesari pentru lucrarea lui Dumnezeu; la scară mai mică, sunt necesari pentru lucrarea bisericii, pentru aleșii lui Dumnezeu. Indiferent de identitatea și statutul lor și de rolul pe care îl joacă, sunt pe picior de egalitate cu membrii obișnuiți din rândul aleșilor lui Dumnezeu; identitatea și statutul lor înaintea lui Dumnezeu sunt aceleași. Deși sintagma „conducători și lucrători” există în biserică și acești indivizi sunt „conducători” și „lucrători” care îndeplinesc îndatoriri diferite față de frații și surorile lor, denumirea lor de „ființe create” înaintea lui Dumnezeu este tot aceeași; această identitate nu se va schimba. Diferența dintre conducători și lucrători și membrii obișnuiți din rândul aleșilor lui Dumnezeu este doar o caracteristică specială a îndatoririlor pe care ei le îndeplinesc. Această caracteristică specială se vede, în principal, în rolurile lor de conducere. De exemplu, indiferent câți oameni are o biserică, capul este conducătorul. Așadar, ce rol joacă acest conducător în rândul membrilor? Îi conduce pe toți aleșii lui Dumnezeu din biserică. Deci, ce efect are în întreaga biserică? Dacă acest conducător o apucă pe calea greșită, toți cei din biserică îl vor urma pe acea cale, ceea ce va avea un impact uriaș asupra tuturor aleșilor lui Dumnezeu din biserică. Luați-l drept exemplu pe Pavel. El a condus multe dintre bisericile pe care le-a întemeiat și pe aleșii lui Dumnezeu. Când Pavel a apucat-o pe căi greșite, bisericile și aleșii lui Dumnezeu pe care îi conducea au făcut la fel. Așadar, când conducătorii o apucă pe propria cale divergentă, nu sunt singurii afectați; bisericile și aleșii lui Dumnezeu pe care îi conduc sunt afectați. În cazul în care conducătorul este o persoană corectă, una care merge pe calea cea dreaptă, urmărește și practică adevărul, atunci oamenii pe care îi conduce vor mânca, vor bea cuvintele lui Dumnezeu și vor

urmări adevărul în mod normal și, în același timp, experiența de viață și progresul conducătorului vor fi mereu vizibile pentru ceilalți și îi va influența. Așadar, care este calea corectă pe care ar trebui să meargă un conducător? Este aceea de a fi capabil să-i conducă pe alții spre o înțelegere a adevărului și o pătrundere în adevăr și să-i conducă pe ceilalți înaintea lui Dumnezeu. Care este calea greșită? Este să urmărească statutul, renumele și câștigul, să se laude frecvent și să fie martor pentru sine, fără a fi niciodată martor pentru Dumnezeu. Ce efect are acest lucru asupra aleșilor lui Dumnezeu? (Îi aduce înaintea lui.) Ei vor rătăci departe de Dumnezeu și vor intra sub controlul acestui conducător. Dacă-i conduci pe oameni să vină înaintea ta, atunci îi conduci în fața unei persoane corupte și îi conduci să vină înaintea Satanei, nu a lui Dumnezeu. Doar a-i îndruma pe oameni să vină înaintea adevărului înseamnă a-i conduce să vină înaintea lui Dumnezeu. Conducătorii și lucrătorii, indiferent dacă merg pe calea cea dreaptă sau pe cea greșită, au o influență directă asupra aleșilor lui Dumnezeu. Când nu înțeleg încă adevărul, cei mai mulți dintre aleșii lui Dumnezeu urmează orbește. Conducătorul ar putea fi un om bun, iar ei îl vor urma; conducătorul ar putea fi un om rău, iar ei tot îl vor urma – ei nu fac diferența. Urmează după cum sunt conduși, indiferent cine este liderul. Prin urmare, este crucial ca bisericile să-și aleagă oameni buni drept conducători. Calea pe care merge fiecare persoană care crede în Dumnezeu are legătură directă cu calea urmată de conducătorii săi și poate fi influențată în diferite măsuri de acești conducători și lucrători. Să începem prin a avea părtășie despre aceste două rânduri referitoare la diversele adevăruri implicate în îndatoririle conducătorilor și lucrătorilor – calea corectă, pe de o parte, și calea greșită, pe de altă parte. Despre care dintre acestea ar trebui să avem părtășie, mai întâi? (Despre calea greșită.) De ce o alegeți pe aceasta? Este mai bine să discutăm mai întâi despre calea corectă sau despre cea greșită? (Despre cea greșită.) De fapt, ambele sunt corecte, dar pe care dintre ele o vom discuta mai întâi va avea un efect diferit. Dacă începem prin a discuta despre calea greșită, oamenii pot să descopere mai multe despre calea corectă în cadrul celei greșite și, totodată, să afle multe lucruri sau cunoștințe negative, pe care le pot folosi pentru a se admonesta. Pot să extragă ceva pozitiv din aceasta și, dacă trecem la discutarea căii corecte, oamenii vor fi capabili să înțeleagă ce este pozitiv la un nivel mai profund și mai repede. Practic, această abordare este viabilă și folositoare pentru oameni. Prin urmare, să începem prin a discuta despre calea greșită.

Tehnicile pe care le folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni

Odată ce o persoană este selectată în calitate de conducător sau lucrător și începe să își îndeplinească îndatoririle, ar trebui să adopte o anumită conduită? Unii întreabă: „Ce conduită? Ar trebui să escaladeze norii sau să poruncească vântului și ploii?” Niciuna dintre variante nu este corectă. Deși nu ar trebui să escaladeze norii sau să poruncească vântului și ploii și, cu siguranță, nu ar trebui să strige de pe acoperișuri, întrucât e o ființă umană coruptă, cu firea coruptă și esența Satanei, în astfel de

momente, fiecare persoană simte o forță tunătoare adânc în interiorul ei. Toți au ambiții mărețe și simt nevoia de a reuși în carieră, de a-și etala abilitățile, de a face senzație și de a da totul. Să nu discutăm, deocamdată, dacă acest tip de motivație este corectă sau greșită. Atunci când cineva este ales drept conducător sau lucrător, acea persoană nutrește sentimente foarte complexe înlăuntrul său. La ce Mă refer atunci când spun complex? Unii cred că nu este deloc ușor să fii ales drept conducător și, deși nu sunt siguri că pot să facă o treabă bună și nu știu care va fi calea lor viitoare, natura lor inerentă este de așa fel încât sunt foarte bucuroși de această oportunitate, foarte fericiți să accepte această responsabilitate onorabilă și povară grea. De asemenea, în adâncul lor, se simt puțin mulțumiți de sine și norocoși. De ce se simt norocoși? Ei cred: „Am fost ales dintre zeci de alți oameni – sigur sunt destul de remarcabil și capabil. Sigur sunt mai bun decât oamenii obișnuiți și am o înțelegere mai profundă și mai spirituală decât majoritatea. Cred de mulți ani în dumnezeu, am sacrificat multe și am depus mult efort. Faptele dovedesc că sunt calificat să conduc în biserică, îndrumându-i pe oameni în a pătrunde în cuvintele lui dumnezeu și a înțelege adevărul. Există atât de mulți oameni mai inteligenți, cu o educație mai bună și mai elocvenți decât mine, așa că de ce am fost ales eu în locul lor? Acest lucru arată că sunt capabil și am o umanitate bună. Acesta este harul lui dumnezeu.” Acesta este monologul lor interior. „Harul lui dumnezeu” este adăugat la sfârșit, dar, de fapt, adevăratele lor gânduri și adevărata lor înțelegere sunt în prima parte a monologului lor. Ei se gândesc: „Chiar dacă nu am concurat sau nu m-am luptat pentru acest lucru, tot am fost ales. Și acum ce ar trebui să fac? Nu pot să-i dezamăgesc pe toți, trebuie să dau totul!” Și cum dau ei totul? În prima lor zi de lucru, îi convoacă pe supraveghetorii fiecărei echipe pentru o adunare și au o anumită conduită și o anumită energie față de aceștia. Ce fel de energie? Acționează rapid și decisiv și sunt serioși în ceea ce spun, dornici să aibă un start impresionant. În primul rând, încearcă să le arate tuturor cât de capabili sunt, apoi încearcă să-i facă pe oameni să-l discearnă pe conducătorul precedent și să se lepede de el. Ei spun: „Astăzi, haideți să petrecem mai întâi puțin timp disecându-l pe predecesorul meu, de exemplu, modurile în care îi constrângea pe oameni, aspectele în privința cărora greșea sau era delăsător în lucrare și așa mai departe – putem să avem părtășie despre toate aceste lucruri. Când vom fi terminat părtășia și veți avea un discernământ clar cu privire la fostul conducător, veți fi capabili să vă lepădați de el, să nu mai fiți constrânși de el și să nu mai tânjiți după el, atunci se va putea considera că aveți înțelegere și că sunteți loiali și supuși lui dumnezeu. La adunarea de astăzi, vom începe prin a-l critica pe fostul conducător fals și antihrist. Să-l dăm în vileag!” Drept răspuns, cu toții spun că au avut deja părtășie despre acest lucru și au deslușit faptul că predecesorul era un fals conducător și un antihrist, așa că nu au ce să dea în vileag. Însă acești noi conducători nu sunt de acord și încep să îi numească pe oameni și să îi îndemne să participe la părtășie. Părtășia unora nu este pe placul lor, așa că îi cer unuia dintre frații și surorile care au fost cei mai apropiați de fostul conducător să îl dea în vileag și să îl disece, dar după ce aud această

părtășie, acești noi conducători se gândesc: „Această persoană nu are discernământ în ceea ce-l privește pe predecesorul meu și nici nu s-a lepădat de el. Se pare că el încă are un loc în inima acestei persoane. Nu pot să accept acest lucru; trebuie să mă gândesc astăzi la o modalitate de a-l da întru totul în vileag pe predecesorul meu.” După aceea, numesc o persoană care nu se înțelegea deloc cu fostul conducător ca să se ridice și să-l dea în vileag. Odată ce acea persoană l-a dat în vileag pe conducătorul anterior, ei sunt mulțumiți și se gândesc că acea persoană este vrednică de a fi cultivată. Și ce anume vor să cultive? Vor să cultive un complice, să-și cultive forțele. Așa decurge prima adunare. Și își pot ei atinge obiectivul după această adunare? Nu atât de temeinic sau de rapid. Ce uneltesc în inimile lor? „Nimic nu este mai imposibil de scrutat și mai sinistru decât inima umană. Trebuie să aflu ce părere are fiecare persoană despre predecesorul meu și să știu clar ce cred ei despre mine, dacă știu despre trecutul meu și toate detaliile despre mine și, în cele din urmă, să le arăt tuturor că nu trebuie să se pună cu mine. Însă trebuie să-mi aleg cu atenție metodele și tacticile. Nu-mi pot dezvălui intențiile; trebuie să le ascund.” Și de unde vin aceste gânduri, metode de lucru și motive? Din natura lor satanică. Voi aveți astfel de manifestări? În ziua în care ați fost aleși drept conducători sau lucrători, s-ar putea să fi început prin a vă avertiza să nu apucați pe calea greșită, să nu mergeți pe calea falșilor conducători și a antihriștilor. S-ar putea să vă fi spus că trebuie să renunțați la statut și să nu lucrați de dragul faimei, câștigului sau statutului vostru sau să nu fiți conduși de dorință în timp ce lucrați, ci să trudiți pentru a vă îndeplini îndatoririle și să-l fiți loiali lui Dumnezeu. Totuși, pe măsură ce timpul trece, există cei care nu se pot abține și, de îndată ce vorbesc sau acționează, scopul lor devine foarte clar – încep imediat să încerce să-și consolideze statutul și să câștige inimile oamenilor. De îndată ce o persoană manifestă cea mai mică aluzie de nemulțumire sau sfidare, acest lucru îi deranjează și, chiar dacă nu o exclud sau nu o atacă deschis pe acea persoană, în adâncul lor, simt o mare repulsie față de aceasta. Cum manifestă ei acest sentiment de repulsie? (Îl ignoră pe acel om.) A-l ignora pe acel om reprezintă o manifestare tăcută, așadar ce acțiuni specifice implică această repulsie? De exemplu, la adunări, îi așază în fața lor pe oamenii pe care îi plac și găsesc un motiv să-i așeze într-o parte pe aceia pe care nu-i plac. Este acesta un atac? (Da.) Acesta este începutul atacului lor. Ei acționează, nu-i așa? (Da.) Acțiunile sunt mai grave și mai severe decât cuvintele sau gândurile. De ce sunt mai severe? A gândi un lucru, dar a nu acționa în consecință – asta provine din mintea și gândurile unei persoane. Însă de îndată ce există acțiune, acel lucru devine un fapt. Atunci când devine comportament, nu este doar firea coruptă a Satanei, ci o faptă rea. După ce sunt aleși drept conducători, oamenii își aduc propriile dorințe, ambiții și aspirații în cadrul lucrării pe care o fac și al îndatoririlor pe care le îndeplinesc. Însă care este manifestarea pe care o împărtășesc toți oamenii care au firea coruptă a Satanei? Ce au toți în comun? Ei încearcă să pună mâna pe putere și să-și consolideze statutul. Prin ce mijloace încearcă să preia puterea? Mai întâi, observă în grupuri cine încearcă să le facă pe plac și să se apropie de ei. Apoi,

se apropie activ de acei oameni și, fie prin lingușire, fie prin oferirea unor mici favoruri, creează conexiuni ascunse și se pun bine cu aceștia, astfel încât aceste persoane – care împărtășesc preferințe, interese și ambiții îndrăznețe sau naturi asemănătoare cu ei – să devină adepții lor devotați și să-și unească forțele cu ei. Și care este interesul lor în a-i face pe acești oameni să li se alăture? Să-și consolideze statutul și să-și extindă aria de influență. Odată ce dobândesc putere, nu este doar o chestiune despre a avea ei ultimul cuvânt și atât – vor și să obțină mai mulți oameni care să-i urmeze, să-i susțină și să vorbească în numele lor, astfel încât, chiar și atunci când spun ceva greșit, fac lucruri rele sau îi atacă și-i restricționează pe oameni, să mai existe aceia care fac ce le spun ei și îi aprobă. Acesta este scopul lor. Atunci, dacă Cel de mai sus le descoperă problemele și îi demite într-o zi, vor mai fi oameni care fac tot posibilul să vorbească în numele lor, care le vin în apărare și încearcă să le protejeze reputația. Și ce metodă folosesc ei pentru aceste acțiuni ale lor ca să obțină acest tip de final? Câștigarea inimilor oamenilor. Ei folosesc metoda câștigării inimilor oamenilor ca să-și consolideze statutul și să-și extindă aria de influență. Aceasta este una dintre metodele prin care antihriștii preiau puterea.

Când vine vorba de tehnicile pe care le folosesc antihriștii pentru a-și consolida statutul, prima este câștigarea inimilor oamenilor, iar a doua este atacarea și excluderea dizidenților. Câștigarea inimilor oamenilor înseamnă că folosesc metoda de a câștiga de partea lor oamenii care le fac pe plac, care se apropie de ei, care au încredere în ei și care îi urmează indiferent dacă au dreptate sau nu. Atacarea și excluderea dizidenților înseamnă că ei îi văd ca dușmani pe toți cei care înțeleg adevărul și care pot, prin urmare, să-i deslușească, să nu-i urmeze și să se țină departe de ei. Îi tratează pe acești oameni ca pe niște cuie în ochii lor și niște ghimpi în coaste, iar tehnica pe care o folosesc în cazul lor este de a-i ataca și a-i exclude. De exemplu, să spunem că un antihrist observă că, de fiecare dată când are părtășie, oamenii sunt foarte entuziaști, unii dintre ei luând notițe sau înregistrându-l cu un reportofon. Există doar o singură soră tânără care nu ia niciodată notițe sau nu ia cuvântul. Prin urmare, el se gândește: „Oare are o problemă cu mine? Sau crede că nu am o părtășie bună? Mai mult, de fiecare dată când ajung, alți oameni mă întâmpină și mă salută din cap în mod prietenos, turnându-mi apă în pahar și oferindu-mi un scaun, dar ea nu m-a tratat niciodată astfel. Se pare că nu cedează în fața mea – trebuie să mă gândesc la o metodă și să găsesc o oportunitate pentru a-i da o lecție! Ce fel de oportunitate ar trebui să caut? Voi rândui să se ocupe de ceva la care cu siguranță nu se va descurca – acest lucru îmi va oferi un motiv să-i țin morală. Aceasta este cea mai bună șansă de a o face să cedeze în fața mea.” Ulterior, el rânduiește ca această soră să meargă să lucreze într-un loc periculos. El se gândește: „O voi trimite să-i predice Evanghelia unui bătrân pastor religios, unul care este cam libidinos și nu acceptă adevărul. Să vedem dacă îl poate converti. Ce va mai putea spune, dacă nu reușește? Dacă nu cedează în fața mea, o voi trimite departe!” Apoi, îi spune: „În acest moment, cei mai mulți dintre frați și surori te admiră foarte mult. Crezi

de mulți ani în dumnezeu și înțelegi multe adevăruri. Este un pastor religios care cunoaște bine Biblia, iar tu ești cea mai în măsură să mergi să-i predici Evanghelia." Când sora se întâlnește cu pastorul, acesta observă că este tânără și frumoasă și îi cade cu tronc – ba chiar își permite unele libertăți cu ea. După ce se întoarce, sora spune că nu vrea să se ducă din nou, la care antihristul îi răspunde: „Biserica te-a desemnat să îi predici Evanghelia. Aceasta este datoria ta și trebuie să mergi!" Auzind acest lucru, sora nu are de ales decât să asculte și, drept urmare, plânge după fiecare vizită. Acest conducător este capabil de astfel de lucruri pentru a-i ataca pe alții și a se răzbuna pe ei. Ce fel de persoană este aceasta? Una rea. Dacă ar fi fost femeie, s-ar fi dus într-o astfel de situație? (Nu.) În niciun caz. Ar fi evitat acest lucru mai mult decât oricine. El vede cine nu îl place, cine este ușor de tachinat, cine nu i se supune și nu îi face pe plac, iar apoi găsește oportunități să comploteze împotriva acestor persoane și să se răzbune pe ele. Spune-Mi, când cineva are intenții rele și răuvoitoare, nu este capabil să facă tot felul de lucruri oribile? Și cum ies la iveală aceste intenții rele și malefice? Unul dintre principalele motive este că natura-esența sa este foarte rea și malițioasă, iar altul este că nu are o inimă cu frică de Dumnezeu. Atunci când oamenii nu au o inimă cu frică de Dumnezeu, nu există nimic ce nu ar îndrăzni să facă; nu doar că vor răni alte persoane, ci pot să facă și lucruri precum să-L judece și să-L vândă pe Dumnezeu – să le facă rău altora este floare la ureche pentru ei. Nu vor crede că este mare lucru indiferent cât de mult îi rănesc pe ceilalți oameni; nu au pic de compasiune pentru ceilalți și, în sinea lor, sunt foarte răutăcioși. Și care a fost scopul acestui antihrist atunci când a împins-o pe această tânără soră spre groapa cu foc? Nu a făcut acest lucru pentru a predica Evanghelia și a câștiga oameni; a făcut-o doar pentru a o chinui. Ce fel de oameni chinuie el? Dacă este cineva care se conformează lui și i se supune, îl va chinui? Nu, nu o va face. Prin urmare, de ce a fost sora supusă unui asemenea tratament? (Fiindcă nu a cedat în fața lui.) A fost tratată astfel și rănită fiindcă nu a cedat în fața lui, nu a încercat să-i intre în grații, nu a făcut ce i-a spus sau nu i-a dat importanță și, în schimb, l-a disprețuit. Atunci când antihriștii îi rănesc pe oameni în acest fel, cum vor reacționa, în general, cei care au o statură mică și nu înțeleg adevărul? Se vor gândi, în sinea lor: „Oficialii locali au mai mult control decât oficialii de stat. Chiar acum, suntem sub controlul acestui om, așa că ar trebui să facem ce spune și să mergem oriunde ne spune. Oricum ar acționa ceilalți oameni față de el, așa ar trebui să acționăm și noi. Trebuie să ne integrăm în grup. Ar trebui să-i facem pe plac în același mod în care o fac ceilalți oameni și ar trebui să o facem mai bine și mai atent decât ceilalți. Numai așa îl putem ține pe acest conducător departe de noi. Acest conducător nu este ușor de slujit – nu ar trebui să ne punem cu el!" Și nu este acesta exact finalul pe care vrea să-l vadă antihristul? (Ba da.) În această privință, și-a atins scopul. Nu este aceasta aceeași tehnică pe care o folosește Satana pentru a profita de oameni? (Ba da.) Ce arată acest lucru? Că acțiunile sale îl reprezintă pe Satana. El a devenit un instrument și un reprezentant pentru Satana; acționează în numele acestuia. A face o datorie în acest fel

reprezintă adevărata îndeplinire a unei datorii? Înseamnă acest lucru slujirea lui Dumnezeu? (Nu.) Astfel de conducători nu sunt demni să fie numiți conducători – sunt oameni răi și satane.

De îndată ce devin conducători, primul lucru pe care îl fac antihriștii este să încerce să câștige inimile oamenilor, să-i facă pe oameni să-i creadă, să aibă încredere în ei și să-i susțină. Atunci când statutul lor este asigurat, ei încep să devină anormali. Pentru a-și proteja statutul și puterea, încep să-i atace și să-i excludă pe dizidenți. Față de dizidenți – în special față de oamenii care urmăresc adevărul – vor încerca orice, folosind metode stabile, precise și necruțătoare pentru a-i suprima și ataca, pentru a-i chinui. Se simt ușurați doar când au doborât și au defăimat pe oricine le amenință statutul. Fiecare antihrist este astfel. Care este scopul lor atunci când folosesc această multitudine de tactici pentru a-i câștiga pe oameni de partea lor și a-i suprima? Scopul lor este să câștige putere, să își consolideze statutul, să-i inducă în eroare pe oameni și să-i controleze. Ce reprezintă intențiile și motivele lor? Vor să-și întemeieze propria împărăție independentă, vor să se opună lui Dumnezeu. O astfel de esență este chiar mai gravă decât o fire coruptă: ambițiile îndrăznețe și planurile perfide ale Satanei au fost pe deplin expuse. Aceasta nu reprezintă doar o problemă de dezvăluire a unei firi corupte. De exemplu, când oamenii sunt puțin aroganți și neprihăniți de sine, sau sunt uneori puțin înșelători și amăgitori, acestea sunt doar dezvăluirile unei firi corupte. Între timp, tot ceea ce fac antihriștii are ca scop câștigarea inimilor oamenilor și atacarea și excluderea dizidenților, pentru a-și consolida statutul, a prelua puterea și a-i controla pe oameni. Care este natura acestor acțiuni? Practică ei adevărul? Îi conduc ei pe aleșii lui Dumnezeu spre a pătrunde în cuvintele Sale și a veni înaintea lui Dumnezeu? (Nu.) Prin urmare, ce fac ei? Se luptă cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, concurând pentru inimile oamenilor și încercând să-și întemeieze propria împărăție independentă. Cine ar trebui să aibă un loc în inimile oamenilor? Dumnezeu ar trebui să aibă un loc. Însă tot ceea ce fac antihriștii reprezintă exact opusul acestui lucru. Ei nu-l permit lui Dumnezeu sau adevărului să dețină un loc în inimile oamenilor; în schimb, vor ca omul, conducătorii care sunt ei și Satana să aibă un loc în inimile oamenilor. De îndată ce descoperă că nu au un loc în inima cuiva, că acea persoană nu-i tratează ca pe un conducător, sunt extrem de nemulțumiți și, probabil, vor încerca să o suprime și să o chinuie. Tot ceea ce fac și spun antihriștii se învârte în jurul statutului și reputației lor și are scopul de a-i face pe oameni să-i admire, de a-i face pe oameni invidioși și să-i venereze – și chiar să-i facă să se teamă de ei. Ei vor să-i determine pe aleșii lui Dumnezeu să-i trateze ca pe Dumnezeu, gândindu-se: „Indiferent de biserica în care mă aflu, oamenii trebuie să mă asculte, trebuie să se inspire de la mine. Indiferent cine ce problemă îi raportează celor de mai sus, trebuie să treacă mai întâi pe la mine, are voie să-mi raporteze doar mie și nu direct celor de mai sus. Dacă o persoană îmi spune «nu», o voi pedepsi, astfel încât toți cei care mă văd să simtă teamă, agitație și fiori în inima lor. Mai mult, dacă dau un ordin sau afirm ceva, nimeni nu trebuie să îndrăznească să mă contrazică; orice aș

spune, oamenii trebuie să se alinieze. Trebuie să mă asculte în mod absolut, trebuie să asculte de mine în toate privințele, iar eu trebuie să fiu cel care ia deciziile acolo.” Fix acesta este tonul folosit de antihriști, acesta este glasul antihriștilor, acesta este modul în care ei încearcă să domnească peste biserici. Dacă aleșii lui Dumnezeu fac ceea ce spun ei și se supun lor, nu devin astfel de biserici împărățiile antihriștilor? Ei spun: „Rânduielile de lucru emise de cel de mai sus trebuie să fie verificate de mine, eu trebuie să îmi asum responsabilitatea pentru voi, eu trebuie să fiu cel care analizează binele și răul, finalul trebuie să fie decis de mine. Voi nu aveți suficientă statură și nu sunteți suficient de calificați. Eu sunt conducătorul bisericii și totul depinde de mine.” Nu sunt extrem de pompoși oamenii care spun aceste lucruri? Sunt într-adevăr atât de aroganți, încât le lipsește orice rațiune! Nu cumva încearcă să își întemeieze propria împărăție independentă? Ce fel de oameni sunt susceptibili să încerce să-și creeze propria împărăție? Nu sunt ei veritabili antihriști? Oare nu tot ceea ce spun și fac antihriștii este pentru a-și proteja statutul? Nu încearcă ei să-i inducă în eroare pe oameni și să-i controleze? De ce sunt numiți antihriști? Ce înseamnă „anti”? Înseamnă antiteză și ură. Înseamnă ostilitate față de Hristos, ostilitate față de adevăr și ostilitate față de Dumnezeu. Ce înseamnă „ostilitate”? Înseamnă a sta în tabăra opusă, a te trata ca pe un dușman, ca și cum ar fi cuprins de o ură mare și profundă; înseamnă a fi diametral opus ție. Aceasta este mentalitatea cu care Îl tratează antihriștii pe Dumnezeu. Ce atitudine față de adevăr au astfel de oameni care-L urăsc pe Dumnezeu? Sunt capabili să iubească adevărul? Sunt capabili să accepte adevărul? În niciun caz. Prin urmare, oamenii care se opun lui Dumnezeu sunt oameni care urăsc adevărul. Lucrul care se manifestă cel mai mult în ei este aversiunea față de adevăr și ura față de acesta. De îndată ce aud adevărul sau cuvintele lui Dumnezeu, există ură în inimile lor, iar când cineva le citește cuvintele lui Dumnezeu, pe chipurile lor apare o expresie de mânie și furie, exact ca atunci când cuvintele lui Dumnezeu sunt citite unui demon în momentul în care oamenii predică Evanghelia. În inimile lor, oamenii care sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc simt cea mai mare aversiune față de cuvintele lui Dumnezeu și față de adevăr, au o atitudine de împotrivire și ajung chiar să urască pe oricine le citește cuvintele lui Dumnezeu sau care are cu ei părtășie despre adevăr, ba chiar o tratează pe acea persoană ca pe un dușman. Ei simt o aversiune extremă față de diverse adevăruri și față de lucrurile pozitive. Toate adevărurile, cum ar fi supunerea față de Dumnezeu, îndeplinirea cu loialitate a îndatoririlor, a fi o persoană cinstită, căutarea adevărului în toate lucrurile și așa mai departe – au ele un pic de dorință subiectivă sau iubire? Nu, nicidecum. Prin urmare, având în vedere acest tip de natură-esență pe care o au, ei stau deja în opoziție directă față de Dumnezeu și de adevăr. Fără îndoială, în adâncul lor, acești oameni nu iubesc adevărul și niciun lucru pozitiv; în adâncul lor, chiar sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc. De exemplu, oamenii aflați în funcții de conducere trebuie să fie capabili să accepte opiniile diferite ale fraților și surorilor lor, trebuie să fie capabili să se deschidă și să se dezvăluie în fața fraților și surorilor, să fie capabili să accepte

reproșurile acestora și nu trebuie să își afirme statutul. Ce ar spune un antihrist despre toate aceste moduri corecte de a practica? El ar zice: „Dacă aș asculta opiniile fraților și surorilor, aș mai fi conducător? Aș mai avea statut și prestigiu? Dacă nu am prestigiu, atunci ce lucrare pot să fac?” Acesta este exact tipul de fire pe care o are un antihrist; el nu acceptă adevărul nici măcar în cel mai neînsemnat mod și, cu cât o manieră de practică este mai corectă, cu atât i se împotrivește mai tare. Nu acceptă că a acționa conform principiului înseamnă a practica adevărul. Ce crede el că înseamnă a practica adevărul? El crede că trebuie să utilizeze comploturi, trucuri și violență împotriva tuturor, mai degrabă decât să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu, pe adevăr și pe iubire. Toate mijloacele și căile lor sunt ticăloase. Toate acestea sunt întru totul reprezentative pentru natura-esența antihriștilor. Motivele, opiniile, perspectivele și intențiile pe care le dezvăluie deseori sunt toate firi de aversiune și ură față de adevăr, ceea ce reprezintă natura-esența antihriștilor. Atunci, ce înseamnă să stai în opoziție față de adevăr și de Dumnezeu? Înseamnă să urăști adevărul și lucrurile pozitive. De exemplu, când cineva spune: „Ca ființă creată, o persoană ar trebui să îndeplinească datoria unei ființe create. Orice ar spune Dumnezeu, oamenii ar trebui să se supună, pentru că suntem ființe create”, cum gândește un antihrist? „Să mă supun? Nu este neadevărat că sunt o ființă creată, dar când vine vorba de supunere, asta depinde de situație. În primul rând, trebuie să existe un beneficiu pentru mine, nu trebuie să fiu dezavantajat, iar interesele mele trebuie să fie pe primul loc. Dacă există recompense sau mari binecuvântări de obținut, atunci mă pot supune, dar fără recompense și fără o destinație, de ce trebuie să mă supun? Nu mă pot supune.” Aceasta este o atitudine de neacceptare a adevărului. Supunerea lui față de Dumnezeu este condiționată, iar în cazul în care condițiile sale nu sunt întrunite, nu numai că nu se va supune, ci este și susceptibil să se opună și să se împotrivească lui Dumnezeu. De exemplu, Dumnezeu cere ca oamenii să fie onești, dar acești antihriști cred că doar nerozii încearcă să fie onești și că oamenii deștepți nu încearcă să fie onești. Care este esența unei astfel de atitudini? Este ură față de adevăr. Aceasta este esența antihriștilor, iar esența lor determină calea pe care o urmează, iar calea pe care o urmează determină tot ceea ce fac. Ce fel de lucruri sunt susceptibili să facă antihriștii atunci când au natura-esență a urii față de adevăr și față de Dumnezeu? Sunt susceptibili să încerce să câștige inimile oamenilor, să-i atace și să-i excludă pe dizidenți și să-i chinuie pe oameni. Scopul pe care încearcă să-l atingă făcând aceste lucruri este de a deține puterea, de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu și de a-și întemeia propria împărăție independentă. Nu există nicio îndoială cu privire la acest lucru. Orice persoană care, odată ce are statut, nu este capabilă de supunere absolută față de Dumnezeu și nu este în stare să-L urmeze pe Dumnezeu sau să urmărească adevărul, este un antihrist.

Ce fel de lucruri fac antihriștii în timp ce îndeplinesc datoria de conducători? Tocmai am vorbit despre modul în care încearcă să câștige inimile oamenilor și, de asemenea, să-i atace și să-i excludă pe dizidenți, însă antihriștii împărtășesc încă o manifestare

comună – care este atitudinea lor față de cei care urmăresc adevărul? (Ură.) Și ce îi determină aceasta să facă? Doar îi urăsc pe acei oameni și asta e tot? Nu, ei caută metode de a-i exclude și de a-i suprima. Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți. Acești dizidenți pot fi oameni care sunt puțin zăpăciți, care nu știu cum să intre în grațiile altora sau să folosească filosofii pentru interacțiuni lumești. De asemenea, ar putea fi oameni relativ zeloși și care urmăresc destul de mult adevărul. Așadar, care este a treia tehnică a antihriștilor? Ei îi exclud și îi atacă pe cei care urmăresc adevărul. Mai există și o alta: ei încearcă să își asigure un loc în inimile oamenilor. Cum se numește acest lucru? (Ocuparea inimilor oamenilor.) Asta este ceea ce încearcă ei să obțină. Ce mijloace folosesc pentru a face acest lucru? (Ei se înalță și depun mărturie despre ei înșiși.) Și care este scopul antihriștilor în faptul că se înalță și depun mărturie despre ei? Este de a ocupa inimile oamenilor și de a-i controla. Despre ce tip de lucruri vorbesc de obicei oamenii atunci când se înalță și depun mărturie despre ei înșiși? Unul este vorbitul despre calificările lor. De exemplu, unii oameni vorbesc despre cum au găzduit anumiți conducători de biserică de rang înalt. Unii chiar spun: „L-am găzduit pe Însuși Dumnezeu, iar El a fost destul de amabil cu mine – cu siguranță voi fi desăvârșit.” Ce vor să spună prin aceasta? (Încearcă să-i facă pe oameni să-i admire.) Au un țel în a spune aceste lucruri. Alții zic: „Am luat legătura cu Cel de mai sus, are o părere destul de bună despre mine și m-a îndemnat să lucrez din greu în urmărirea mea.” De fapt, nimeni nu are idee ce crede Cel de mai sus despre el. Unii oameni chiar exagerează lucrurile și uneori chiar le inventează. Nu ar ști ce să facă dacă un grup de oameni s-ar reuni pentru a le verifica și controla poveștile. Cel de mai sus ar putea să spună cuiva: „Ai calibru bun și abilitate de înțelegere. Ar trebui să exersezi să îți scrii mărturia bazată pe experiență. Odată ce ai experiență de viață, ai putea deveni conducător.” Care este implicația în acest caz? Chiar dacă această persoană este talentată, tot trebuie să se antreneze și să experimenteze lucruri pentru o perioadă de timp. Când acea persoană se laudă și se dă mare înainte de a se pregăti sau de a dobândi experiență, care este natura acestui lucru? Ea este arogantă și îngâmfată și și-a pierdut rațiunea, corect? Chiar dacă fratele de mai sus spune că această persoană are calibru și că este talentată, este vorba doar de a-i oferi o încurajare sau o apreciere. Care este scopul acelei persoane în a se plimba de colo-colo și de a se lăuda astfel? Este de a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre ea, de a-i face pe ceilalți să o venereze. Ceea ce spune ea este: „Iată, fratele de mai sus mă admiră mult, așa că tu de ce nu o faci? Acum că ți-am spus asta, ar trebui să ai și tu o părere bună despre mine.” Acesta este țelul pe care dorește să-l atingă. Mai există cei care spun: „Am fost conducător. Am fost conducătorul unei regiuni, al unui district, al unei biserici – am tot căzut din ce în ce mai jos pe scară și am urcat din ce în ce mai sus pe trepte – am fost promovat și retrogradat de mai multe ori. În cele din urmă, Cerul a fost atins de sinceritatea mea, iar astăzi, sunt din nou conducător de nivel superior. Și nici măcar o dată nu am fost negativ.” Când îi întrebi de ce nu s-au simțit niciodată negativi, ei răspund: „Am încredere că aurul adevărat

este destinat să strălucească în cele din urmă.” Aceasta este concluzia la care au ajuns. Reprezintă aceasta adevărul-realitate? (Nu.) Așadar, ce este aceasta dacă nu adevărul-realitate? Este o teorie bizară; am putea spune și că este un sofism. Ce consecințe ar putea avea faptul că ei vorbesc astfel? Unii oameni ar putea zice: „Acest om chiar urmărește adevărul. Nu a devenit negativ după ce a fost promovat și retrogradat de atâtea ori. Iar acum a fost din nou numit conducător – aurul adevărat chiar strălucește. E doar o chestiune de timp până să fie desăvârșit.” Nu era acesta scopul acelei persoane? De fapt, este exact ceea ce urmărea să obțină. Indiferent de felul în care vorbesc antihriștii, o fac întotdeauna pentru a-i determina pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să-i venereze, pentru a ocupa un anumit loc în inimile lor, ba chiar pentru a-I lua locul lui Dumnezeu acolo – toate acestea sunt scopuri pe care antihriștii își doresc să le atingă atunci când mărturisesc pentru ei înșiși. Oricând motivația din spatele a ceea ce spun, predică și a subiectelor despre care au părtășie oamenii este de a-i face pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să-i venereze, un astfel de comportament reprezintă exaltarea proprie și mărturia pentru ei înșiși, este făcut pentru a ocupa un loc în inimile celorlalți. Deși modurile în care vorbesc acești oameni nu sunt întru totul aceleași, într-o măsură mai mare sau mai mică, au efectul de a mărturisi pentru ei înșiși și de a-i face pe ceilalți să-i venereze. Astfel de comportamente există în aproape toți conducătorii și lucrătorii, în diferite grade. Dacă ajung într-un anumit punct în care nu se pot abține și li se pare greu să se înfrâneze și nutresc o intenție și un scop deosebit de puternic și clar, vrând să-i facă pe oameni să-i trateze ca și cum ar fi Dumnezeu sau un idol și, prin urmare, își ating scopul de a-i constrânge și de a-i controla pe ceilalți și de a-i face pe oameni să asculte de ei și să-i venereze, atunci natura tuturor acestor lucruri este exaltarea proprie și mărturia pentru ei înșiși și există o calitate a antihristului în acest lucru. Ce mijloace folosesc oamenii în mod obișnuit pentru a se înălța și a mărturisi pentru ei înșiși? (Ei discută despre capital.) Ce include discuția despre capital? Ei vorbesc despre cât timp a trecut de când cred în Dumnezeu, cât de mult au suferit, cât de mare a fost prețul pe care l-au plătit, cât au lucrat, cât de departe au călătorit, precum și câți oameni au câștigat și câtă umilință au îndurat în urma predicării Evangheliei. Unii oameni mai vorbesc adesea și despre de câte ori au fost arestați și băgați la închisoare fără să-și trădeze vreodată biserica sau frații și surorile, rămânând fermi în mărturia lor și așa mai departe; toate aceste lucruri țin de discuții despre capital. Sub pretextul realizării lucrării bisericii, ei se implică în propria afacere, consolidându-și statutul, stabilind o impresie bună despre ei în inimile oamenilor. În același timp, folosesc tot felul de metode și trucuri pentru a câștiga inimile oamenilor, ajungând chiar atât de departe încât să atace și să excludă pe oricine are perspective diferite de ale lor, făcând, în special, tot ce pot pentru a-i exclude și suprima pe aceia care urmăresc adevărul și aderă la principii. Iar în cazul celor care sunt nesăbuiți și ignoranți și confuzi în credința lor, precum și în al celor care cred în Dumnezeu doar de puțină vreme și care au o statură mică, ce metode folosesc ei asupra acestor oameni? Ei

îi induc în eroare, îi atrag și chiar îi amenință, folosind aceste strategii pentru a-și atinge scopul de a-și consolida statutul. Toate acestea sunt tacticile antihriștilor.

Acest gen de lucruri se întâmplă des în biserici: unii frați și surori ascultă predici și părtășii în care Cel de mai sus spune că, dacă un conducător sau un lucrător face un lucru care încalcă rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, aleșii lui Dumnezeu au dreptul să raporteze acest lucru. După ce aud asta și discern că un conducător din biserica lor lucrează într-un mod care nu este în conformitate cu rânduielile de lucru, unii dintre ei decid că vor să-l raporteze. Apoi, conducătorul află despre aceasta și se gândește în sinea lui: „Se pare că există oameni care au îndrăzneala să mă raporteze. Cum îndrăznesc! Cine sunt acești oameni?" Ulterior, el investighează pe fiecare dintre cei câteva zeci de membri ai bisericii. Cât de departe merge în această investigație? Verifică vârsta fiecăruia, de cât timp cred în Dumnezeu, ce îndatoriri au îndeplinit în trecut, care sunt îndatoririle lor actuale, cu cine țin legătura, dacă pot sau nu să ia legătura cu Cel de mai sus și așa mai departe. El cercetează toate aceste lucruri, depunând foarte mult efort în acest sens. După ce investigația lui amănunțită este completă, descoperă că două sau trei persoane par suspecte, așa că, în timpul următoarei adunări, conducătorul ține o predică ce vizează în mod special această chestiune. El spune: „Oamenii trebuie să aibă conștiință. Cine te-a condus până acum în credința ta în dumnezeu? Acum înțelegi atât de multe adevăruri; dacă nu aș fi organizat adunări și nu aș fi avut părtășie cu tine, ai fi putut înțelege aceste adevăruri? Biserica noastră a adus atâția oameni prin predicarea evangheliei, iar lucrarea noastră de evanghelizare a făcut progrese enorme. Dacă nu aș fi fost eu aici să o dirijez, ați fi putut voi să aduceți pe cineva? În orice caz, cui trebuie să-i mulțumiți pentru toate acestea?" Unii oameni meditează la acest lucru și se gândesc: „Lui Dumnezeu ar trebui să-I mulțumesc; ce contribuții a avut omul?" Însă apoi conducătorul continuă, zicând: „Dacă nu v-aș fi adus aceste cărți conținând cuvintele lui dumnezeu, ați fi putut voi să le obțineți? Fără ca eu să organizez adunările, ați fi putut voi să vă adunați? Oamenii trebuie să aibă conștiință! Așadar, dacă aveți conștiință, ce ar trebui să faceți? Când conducătorul vostru face ocazional o mică greșeală, nu ar trebui să o investigați prea temeinic. Profitând de neajunsurile sale și refuzând să le lăsați să treacă, încercați să vă revoltați împotriva lui? Dacă se întâmplă un lucru minor, ar trebui să-l rezolvăm la nivel intern. Care este rostul depunerii unui raport? Oamenii care raportează lucruri sunt incompetenți și de statură mică. Este potrivit să le raportați totul celor de mai sus? Cum ar putea cei de mai sus să aibă timp să rezolve astfel de probleme? Dacă trebuie rezolvate, atunci conducătorii bisericii le vor rezolva. Oare nu pot fi discutate lucrurile în spatele ușilor închise? Trebuie să raportați totul celor de mai sus? Nu va face asta doar să îi deranjeze pe cei de mai sus? Ascultă, dacă îmi raportezi mie un lucru, voi găsi o soluție cu calm și în mod amical, fără să te emondez. Dar știi care va fi atitudinea celor de mai sus dacă le raportezi lor? Nu e de glumă cu cei de mai sus – sunt ca leii și vulturii. Pot oamenii de statură mică, așa ca noi, să ajungă la nivelul lor? Nimic bun nu va ieși

din raportarea unei probleme către cei de mai sus; cu siguranță vei fi supus emondării. Mi s-a întâmplat asta de multe ori; cum ar putea cineva de statura ta mică să facă față? S-ar putea chiar să încetezi să mai crezi și cine va suporta consecințele pentru asta? Dacă vrei să raportezi un lucru, vei suporta consecințele. Când va veni timpul și vei fi emondat și vei deveni negativ și slab, să nu mă învinovățești pe mine. Dacă vrei să depui un raport, nu te voi opri. Fă-o; voi vedea cine raportează!" Ar îndrăzni cineva să depună un raport când acest conducător este atât de intimidant? (Nu.) Unii oameni ar vrea s-o facă, dar ar fi prea speriați. Nu-i așa că nu sunt buni de nimic acești oameni? De ce se tem? Cum ar putea să fie atât de speriați de conducător? Chiar dacă acel conducător ar vrea să-i chinuie până la moarte, viețile lor nu se află în mâinile acestuia; cum ar îndrăzni acel conducător să-i chinuie fără permisiunea lui Dumnezeu? După câteva cuvinte amenințătoare din partea acelui conducător, sunt oameni cărora chiar le-ar fi prea frică să depună un raport; ar gândi în sinea lor: „Dumnezeu nu poate fi văzut nicăieri. Se va ocupa Cel de mai sus de conducător, dacă depun un raport? Dacă nu o face, se va răzbuna conducătorul pe mine? Voi mai fi capabil să-mi fac datoria în mod normal, atunci? În acest caz, nu trebuie să depun un raport. În plus, această chestiune nu este treaba mea. Nimeni altcineva nu a raportat-o, așa că eu de ce aș face-o?" Ar bate în retragere, neîndrăznind să depună un raport. Este un antihrist pasibil să arate milă față de acești oameni? (Nu.) Ce le va face? Odată ce este sigur cine plănuiește să-l raporteze, cine nu este în asentiment cu el, va începe să se gândească: „Tu mereu pui ceva la cale; vrei mereu să emiți idei care sună bine, cauți întotdeauna să stârnești necazuri, vrând mereu să raportezi problemele mele – este scandalos! Ai căutat o șansă de a intra în contact cu cei de mai sus pentru a le raporta situația mea. Acum dai înapoi, nu îndrăznești să o faci; dar cine știe, dacă găsești oportunitatea potrivită, ai putea totuși să mă raportezi. O, am să te prind!" Prin urmare, antihristul va căuta pretexte și oportunități pentru a-i denigra pe acei oameni, pentru a-i face pe frați și surori să simtă repulsie față de ei. Apoi se va gândi la tot felul de modalități de a-i prinde pe picior greșit, de a le crea necazuri și de a le păta reputația. Iar apoi ce se gândesc acei oameni în sinea lor? „Este groaznic! Nu l-am ascultat pe conducător, am încercat să îl raportez orbește, iar acum sunt făcut să sufăr. Trebuie să țin minte această lecție: nu trebuie, sub nicio formă, să-l ofensez pe conducător! Chiar acum, acest conducător este cel care ia deciziile. Dacă el spune «est», eu nu pot să spun «vest»; dacă el spune «unu», eu nu pot să spun «doi». Trebuie să fac orice îmi spune conducătorul să fac. În niciun caz nu trebuie să iau legătura cu Cel de mai sus pentru a raporta probleme. Acest lucru este foarte grav! Am fost făcut să sufăr de către conducător, iar Cel de mai sus nu știe despre acest lucru – cine îmi va lua apărarea? Vorba aceea: «Oficialii locali au mai mult control decât oficialii de stat!»" Acești oameni au devenit negativi. Ei nu cred că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu, cu atât mai puțin că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile. Îl mai au ei pe Dumnezeu în inimile lor? Nu, nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor. Le lipsește credința adevărată în Dumnezeu, vor să raporteze o problemă,

dar se tem de acea persoană rea, nu au deloc discernământ cu privire la forțele ticăloase, au fost făcuți să sufere de către acea persoană rea în locul în care deține puterea, iar ei au ajuns să nu mai fie buni de nimic. Inițial aveau puțin simț al dreptății, ceea ce reprezintă o calitate dezirabilă, însă fiindcă nu înțeleg adevărul și nu știu cum să acționeze conform principiilor, au fost striviți de acea persoană rea, fals conducător și antihrist, până în punctul în care și-au pierdut toată credința; ei nu știu cum să se bazeze pe Dumnezeu pentru a căuta adevărul sau să acționeze pe baza înțelepciunii. Acum devin speriați și fricoși ori de câte ori văd un antihrist. Cât de speriați sunt? Ei se gândesc: „Oamenii răi dețin puterea în această lume. În orice grup m-aș afla, trebuie să mă comport frumos. Îmi lipsește acel tip de ferocitate și curaj, așa că, oriunde m-aș duce, va trebui să îndur de bunăvoie tratamente rele și să ascult de bunăvoie de ceilalți – trebuie să-i tratez ca pe străbunii mei. Dacă ei spun «est», eu nu pot să spun «vest». Nu pot să dau glas unor păreri diferite, nu pot să depun rapoarte despre problemele altor oameni și nu pot să-mi bag nasul în treburile altora. Pot doar să mă concentrez asupra credinței în Dumnezeu. Nu trebuie să-i ofensez pe conducători și lucrători, să ader la adevărurile-principii, să tânjesc după lumină sau să iubesc dreptatea – nu există nicio lumină sau dreptate în această lume. Mă voi concentra doar la a îndura până la final și-mi voi aminti, oriunde voi merge în viitor, să pun mereu pe primul loc menținerea păcii!” Aceasta este concluzia la care au ajuns ei. Nu au fost ei bătuți de către acel antihrist? (Ba da.) Ce confirmă acest lucru? După ce au fost suprimați de acel antihrist, ei au devenit extrem de speriați; le este prea frică să spună sau să facă ceva. Și-au pierdut adevărata credință și nu-și mai fac îndatoririle cu loialitate; în inimile lor, mica flacără a iubirii lor pentru dreptate s-a stins; au fost complet înfrânți și bătuți de acel antihrist. Nu sunt ei buni de nimic? Nu sunt lași? (Ba da.) Cum poți să-ți dai seama? Dacă îi întrebi: „Ce mai face cutare din biserica voastră?”, ei vor răspunde: „Nu rău.” Dacă spui: „Dar acel nou conducător de biserică pe care l-ați ales cu toții; îl cunoașteți?”, ei vor răspunde: „Nu sunt prea familiarizat cu el.” Dacă întrebi: „Cum este viața bisericească acolo acum? A provocat cineva tulburări?”, ei vor spune: „Este în regulă, merge bine.” Orice i-ai întreba, ei vor răspunde, pur și simplu, cu aceste puține cuvinte. Nu se întâmplă asta pentru că sunt speriați? De ce sunt atât de speriați? Fiindcă nu cunosc dreptatea lui Dumnezeu; ei nu pot să vadă ticăloșia, cruzimea, lipsa milei și întunericul Satanei așa cum sunt în realitate; ei nu știu ce înseamnă ca adevărul să conducă și nici ce semnifică acest lucru și, prin urmare, se tem. Așadar, orice ai întreba, răspunsul lor va fi vag și obscur; nu vei obține de la ei un răspuns cu privire la ceea ce se întâmplă cu adevărat în biserică sau ce cred cu adevărat în sinea lor. Se vor cenzura atât de mult, încât nici măcar nu vei fi sigur despre ce vorbesc. Nu vor spune nimic despre problemele care există în biserică sau despre cum sunt conducătorii și lucrătorii și nu vei afla nimic despre dificultățile cu care se confruntă aleșii lui Dumnezeu. Nu vei afla nimic din toate acestea – vor conversa cu tine doar în această manieră. Și ce vei simți pe măsură ce îi vei asculta? Vei simți că există ceva între inimile voastre. Mentalitatea lor este aceasta: „Nu căuta să

afli nimic despre mine, nu vreau să-ți dezvălui nicio informație sau ce se întâmplă cu adevărat. Stai departe de mine; dacă încerci și afli de la mine ce se întâmplă în biserică, atunci încerci să-mi creezi necazuri și să-mi perturbi mediul de viață actual, rutina și situația. Nu te implica în niciun aspect al vieții mele; lasă-mă să mă descurc singur cu aceste lucruri." Se tem că antihristul îi va face să sufere sau se va răzbuna pe ei și le este frică să raporteze orice problemă cu privire la biserica lor. Nu înseamnă acest lucru a capitula în fața acelui antihrist? Nu au fost ei induși în eroare și controlați de acel antihrist? (Ba da.) Iar acelui antihrist îi face plăcere să vadă asta. I-a chinuit pe oameni până în punctul în care ei nu mai îndrăznesc să raporteze problemele sale, deci el deține controlul ferm asupra bisericii. Sunt în biserică mulți oameni controlați astfel de un antihrist? Voi ați împiedicat vreodată pe cineva să raporteze o problemă? Este posibil să fi făcut asta, dar să nu fiți conștienți de acest lucru, sau este posibil să faceți acest lucru în viitor. Așadar, oamenii care sunt cuceriți și controlați de antihriști pot fi considerați o problemă? (Da.) Unii spun: „Anumiți oameni din biserică se tem de un antihrist, dar ei nu cred în acel antihrist sau nu-l urmează și cu atât mai puțin nu-l slujesc. Doar că au fost puțin constrânși de acel antihrist și au întârziat în a intra pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu. De ce spui Tu că aceasta este o problemă?" Într-o privință, analizând metodele folosite de antihriști pentru a-i câștiga și a-i controla pe oameni, ar trebui să puteți vedea că natura-esența lor este esența Satanei; este ostilă față de adevăr și față de Dumnezeu. Antihriștii vor să se lupte cu Dumnezeu pentru oameni, să concureze pentru aleșii Săi. Într-o altă privință, metodele și căile prin care antihriștii operează pot avea într-adevăr un efect asupra oamenilor care sunt nesăbuiți, ignoranți, confuzi și nu înțeleg adevărul. Ei îi pot într-adevăr induce în eroare pe acești oameni, îi pot face să se comporte sub controlul antihriștilor și să se consulte cu antihriștii și să se conformeze lor în toate lucrurile. Antihriștii nu numai că țin închisă gura acestor oameni; le și controlează acțiunile, le influențează gândurile și ideile și au un impact asupra direcției spre care merg aceștia. Acestea sunt efectele și consecințele pe care le aduc acțiunile antihriștilor asupra celor care sunt nesăbuiți și ignoranți.

Chiar acum am vorbit despre diversele adevăruri care au legătură cu îndeplinirea datoriei de conducător sau lucrător. Totodată, am expus anumite probleme pe care le au conducătorii și lucrătorii, axându-Mă mai ales pe manifestările celui mai sever tip de persoană – și ce fel de persoană este aceea? (Antihristul.) Care este o manifestare comună împărtășită de toți antihriștii? Încearcă să confiște puterea pentru ei înșiși și să controleze biserica. Dorința lor de putere depășește orice altceva; puterea este viața lor, rădăcina lor; este tema, direcția și scopul în jurul căruia gravitează tot ceea ce fac în viață. Prin urmare, acțiunile antihriștilor și firile pe care le dezvăluie sunt identice cu tacticile pe care Satana le folosește pentru a-i induce în eroare, a-i câștiga și a-i controla pe oameni. Se poate spune că tot ceea ce face o astfel de persoană o transformă în nimic mai puțin decât un instrument, o întruchipare și o expresie a Satanei; scopul principal al fiecărei acțiuni și al întregului său comportament este de a deține puterea.

Și pe cine încearcă ea să controleze? Este vorba despre oamenii pe care îi conduce, care Îl urmează pe Dumnezeu, este vorba despre oamenii care se află în sfera puterii sale, pe care este capabilă să îi controleze. Cu puțin timp în urmă, am vorbit și despre tehnicile pe care le folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni. Prima este câștigarea inimilor oamenilor; a doua este atacarea și excluderea dizidenților; a treia este excluderea și atacarea oamenilor care urmăresc adevărul; a patra este de a se preamăresc și a mărturisi despre ei înșiși în mod constant, iar a cincea este de a-i induce în eroare, a-i atrage de partea lor, a-i amenința și a-i controla pe oameni. Toate aceste cinci manifestări majore reprezintă tehnici și mijloace de bază folosite de antihriști pentru a obține puterea, a-i deține și a-i controla pe oameni. Acestea sunt categoriile generale. În continuare, vom diseca și vom avea părtășie în detaliu despre aceste categorii generale.

O disecare a modului în care antihriștii încearcă să câștige inimile oamenilor

A. Atragerea oamenilor de partea lor cu mici favoruri

Prima tehnică pe care o folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni este câștigarea inimilor acestora. Câte modalități de a câștiga inimile oamenilor există? O modalitate este de a-i atrage de partea lor cu mici favoruri. Uneori, antihriștii le oferă oamenilor lucruri frumoase, uneori îi complimentează, uneori le fac mici promisiuni. Iar uneori, antihriștii văd că unele îndatoriri le pot permite oamenilor să ajungă în lumina reflectoarelor sau că alții cred că aceste îndatoriri pot aduce avantaje celui care le îndeplinește și îi fac pe toți să îl stimeze și atribuie aceste îndatoriri celor pe care vor să îi câștige. Sintagma „mici favoruri” include multe lucruri: uneori sunt lucruri materiale; uneori sunt lucruri intangibile; uneori sunt cuvinte plăcute pe care oamenii vor să le audă. De exemplu, o persoană devine slabă atunci când i se întâmplă ceva și își pierde motivația în datoria sa, iar atunci când pune această slăbiciune a sa în fața cuvintelor lui Dumnezeu, își dă seama că este vorba de lipsă de loialitate față de Dumnezeu, de o lipsă de dorință în a-și face datoria, de o lipsă de supunere adevărată și se simte plină de reproșuri. Văzând acest lucru, un conducător ar putea spune: „Ești doar de statură mică. Dumnezeu nu va privi acest lucru astfel. Crezi doar de puțină vreme. Nu poți să ai așteptări atât de mari de la tine. Astfel de lucruri necesită timp – nu poți să grăbești lucrurile. Dumnezeu nu are cerințe mari de la oameni, iar pentru tine, o persoană care crede în el doar de puțin timp, a fi puțin slab uneori este normal și nu ar trebui să-ți faci griji pentru acest lucru.” Acest lucru înseamnă că nu este nimic îngrijorător în a fi slab, și mai puțin îngrijorător în a continua să fii slab, și că toate acestea reprezintă o negativitate normală, iar Dumnezeu nu Și-o amintește. Unii oameni sunt excesiv de sentimentali și sunt mereu constrânși de sentimentele lor atunci când își fac datoria, iar conducătorul lor spune: „Acest lucru este din cauza staturii tale mici, este în regulă.” Unii

oameni sunt leneși și neloiali în datoria lor, dar conducătorul lor nu îi dojenește, ci spune lucruri frumoase pe care acei oameni vor să le audă la fiecare pas, pentru a-i mulțumi și a fi numit bun de către ei și pentru a le arăta cât de înțelegător și iubitor este. Acei oameni se gândesc: „Conducătorul nostru este ca o mamă iubitoare. El chiar are iubire pentru noi – chiar Îl reprezintă pe Dumnezeu. El este într-adevăr de la Dumnezeu!" Implicația nespusă din acest lucru este că acel conducător poate acționa ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, că Îl poate reprezenta pe Dumnezeu. Este acesta scopul acestui conducător? Poate că nu este atât de clar, dar unul dintre scopurile sale este evident: și-ar dori ca oamenii să spună că este un conducător minunat, atent cu ceilalți, empatic față de slăbiciunile oamenilor și foarte înțelegător cu privire la inimile lor. Atunci când unii conducători de biserică îi văd pe frați și pe surori făcându-și îndatoririle în mod superficial, nu-i dojenesc, deși ar trebui. Atunci când vede clar că interesele casei lui Dumnezeu au de suferit, nu se preocupă de acest lucru și nu face nicio anchetă și nu îi ofensează câtuși de puțin pe ceilalți. De fapt, el nu prea dă dovadă de considerație față de slăbiciunile oamenilor; în schimb, intenția și scopul lui este de a câștiga inimile oamenilor. El este perfect conștient de acest lucru: „Atât timp cât fac acest lucru și nu ofensez pe nimeni, vor crede că sunt un conducător bun. Vor avea o părere bună, admirativă despre mine. Vor fi de acord cu mine și mă vor plăcea." Lui nu-i pasă cât de afectate sunt interesele casei lui Dumnezeu sau cât de mari sunt pierderile provocate intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, sau cât de mult este tulburată viața bisericească a acestora, ci doar persistă în filosofia lui satanică și nu ofensează pe nimeni. Nu există niciodată niciun reproș față de sine însuși în inima sa. Când vede pe cineva provocând perturbări și tulburări, cel mult ar putea să discute puțin cu acea persoană despre acest lucru, minimizând problema, iar apoi gata. Nu va avea părtășie despre adevăr, nu-i va semnala acelei persoane esența problemei și cu atât mai puțin va diseca starea sa și nu va avea niciodată părtășie despre intențiile lui Dumnezeu. Falșii conducători nu expun sau nu disecă niciodată greșelile pe care le fac oamenii în mod frecvent sau firile corupte pe care le dezvăluie deseori oamenii. El nu rezolvă nicio problemă reală ci, în schimb, îngăduie mereu practicile eronate și dezvăluirile de corupție ale oamenilor și, indiferent cât de negativi sau slabi sunt oamenii, nu ia acest lucru în serios. El doar predică unele cuvinte și doctrine și rostește câteva îndemnuri pentru a aborda situația într-o manieră superficială, încercând să mențină armonia. Drept urmare, aleșii lui Dumnezeu nu știu cum să reflecteze asupra lor înșiși și să se cunoască, nu există nicio rezolvare pentru nicio fire coruptă pe care o dezvăluie și trăiesc înconjurați de cuvinte și doctrine, noțiuni și închipuiri, fără nicio intrare în viață. Ba chiar cred în inimile lor: „Conducătorul nostru are chiar mai multă înțelegere pentru slăbiciunile noastre decât are Dumnezeu. Statura noastră este prea mică pentru a ne ridica la nivelul cerințelor lui Dumnezeu. Trebuie doar să îndeplinim cerințele conducătorului nostru; supunându-ne conducătorului nostru, ne supunem lui Dumnezeu. Dacă va veni o zi în care Cel de mai sus îl va demite pe conducătorul nostru, ne vom face auziți; pentru a ne păstra conducătorul și pentru a opri

demiterea lui, vom negocia cu Cel de mai sus și îl vom forța să fie de acord cu solicitările noastre. Astfel, îi vom face dreptate conducătorului nostru.” Când oamenii au astfel de gânduri în inimile lor, când au stabilit o astfel de relație cu liderul lor, iar acest tip de dependență, invidie și venerație față de el s-a ivit în inimile lor, ajung să aibă o încredere din ce în ce mai mare în acest conducător și vor mereu să asculte cuvintele acestuia, mai degrabă decât să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Un astfel de conducător aproape că l-a luat locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Dacă un conducător este dornic să mențină o astfel de relație cu aleșii lui Dumnezeu, dacă obține în inima sa un sentiment de satisfacție din aceasta și dacă el crede că aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-l trateze astfel, atunci nu există nicio diferență între acest conducător și Pavel, deja a pășit pe calea unui antihrist, iar aleșii lui Dumnezeu, au fost deja induși în eroare de acest antihrist și le lipsește complet discernământul. De fapt, acel conducător nu deține adevărul-realitate și nu poartă deloc o povară în privința intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. El poate doar să predice cuvinte și doctrine și să-și mențină relațiile cu ceilalți. Este bun la a se da în spectacol folosind metode ipocrite, discursul și acțiunile sale sunt în acord cu noțiunile oamenilor și, prin urmare, îi induce în eroare pe oameni. Nu știe cum să aibă părtășie despre adevăr sau să se cunoască, iar acest lucru face imposibil ca el să-i conducă pe alții în adevărul-realitate. Lucrează doar de dragul reputației și statutului și spune doar cuvinte plăcute auzului, ca să-i ademenească pe oameni, făcându-i să-l venereze și să-l admire, ceea ce afectează și întârzie grav lucrarea bisericii și pe aleșii lui Dumnezeu să intre în viață. Nu este o astfel de persoană un antihrist? Unii oameni acționează la fel ca antihriștii, dar când văd un antihrist dezvăluit, sunt capabili să se compare cu acel antihrist. Ei simt că această cale pe care se află este, de asemenea, calea antihriștilor, că ar trebui să se retragă din pragul dezastrului și să se căiască imediat în fața lui Dumnezeu și să nu se mai concentreze asupra statutului și imaginii personale; ei cred că ar trebui să-L preamărească și să aducă mărturie pentru Dumnezeu în toate lucrurile, să-i facă pe oameni să aibă un loc pentru Dumnezeu în inimile lor și să-L onoreze ca fiind măreț – ei simt că numai atunci vor cunoaște adevărata pace în inimile lor. Numai o persoană care face acest lucru este una care iubește adevărul și poate să-l accepte. Dacă o persoană are natura unui antihrist, se va simți și ea inconfortabil în inima sa atunci când va auzi cuvinte care-i expun pe antihriști, dar nu va fi capabilă să accepte judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu sau să se destăinuie și să-și dezvăluie firile corupte. Acest lucru demonstrează că nu poate să accepte adevărul și că este incapabilă de căință adevărată. Va persista în afirmarea statutului său, bucurându-se de beneficiile statutului și de faptul că aleșii lui Dumnezeu o venerează și o admiră. Acest lucru îi face pe cei care au fost induși în eroare de ea să se abată de la adevărata cale și de la cuvintele lui Dumnezeu; ei se feresc de Dumnezeu și o urmează, în schimb, pe acea persoană. Cu toate acestea, persoana respectivă nu reflectează deloc asupra sa. Neștiind că a căzut deja în primejdie, ea încă are o părere bună despre sine și continuă să-i inducă în eroare

pe ceilalți și să-i câștige de partea sa. Atât timp cât oamenii ascultă ceea ce spune ea și se supun ei, atunci oricât de superficiali sau iresponsabili ar fi acei oameni în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au, ei vor închide ochii la acest lucru. Mai mult, ea va fi încântată că acei oameni ignoranți și nesăbuiți o venerează și o admiră și chiar îi vor acorda protecție, nepermițând nimănui să o expună sau să o discearnă. Făcând acest lucru, oare nu își întemeiază antihristul o împărăție independentă? Un antihrist nu face lucrare reală, nu are părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme, nu îi îndrumă pe oameni în a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și în a pătrunde în adevărul-realitate. El lucrează doar pentru statut, faimă și câștig, îi pasă doar să se afirme, să își protejeze locul pe care îl ocupă în inimile oamenilor și să îi facă pe toți să îl venereze, să îl admire și să îl urmeze tot timpul; acestea sunt scopurile pe care își dorește să le atingă. Acesta este modul în care un antihrist încearcă să câștige inimile oamenilor și să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu – nu este această manieră de a lucra una ticăloasă? Este, pur și simplu, prea dezgustătoare! Lucrează astfel pentru o vreme, făcându-i pe oameni să fie binedispuși și încrezători față de el, să-și pună baza în el, însă care sunt consecințele? Acei oameni nu sunt doar incapabili să înțeleagă adevărul, nu numai că nu reușesc să facă deloc progrese în intrarea lor în viață, ci, în schimb, îl adoptă pe antihrist drept părintele lor spiritual, drept un înlocuitor pentru Dumnezeu, permițându-i antihristului să înlocuiască statutul lui Dumnezeu în inimile lor. Când cineva are o problemă, nu mai vine înaintea lui Dumnezeu și orice problemă s-ar abate asupra sa, nu se roagă lui Dumnezeu sau nu se bazează pe El și nici nu caută adevărul în cuvintele Sale. În schimb, merge să-l întrebe pe conducătorul său despre acest lucru. Îi cere conducătorului să-i arate calea și, din ce în ce mai mult, îl admiră pe acesta și depinde de el. Nu știe cum să-L caute pe Dumnezeu și nu știe cum să-L admire și să se bazeze pe El, cu atât mai puțin cum să acționeze în conformitate cu adevărul și cu principiile. Indiferent ce i se întâmplă, acesta așteaptă cu sufletul la gură să ia conducătorul o decizie. Face tot ceea ce îi spune conducătorul că ar trebui să facă și se conformează indicațiilor sale. Aducându-i pe oameni în acest punct, nu cumva un antihrist îi induce în eroare și îi controlează? De ce nu caută aleșii lui Dumnezeu adevărul de la Dumnezeu atunci când li se întâmplă ceva? De ce ascultă orbește aleșii lui Dumnezeu ceea ce spune conducătorul lor, fără a analiza cuvintele acestuia sau fără a folosi discernământul? De ce pot aleșii lui Dumnezeu să se supună cuvintelor conducătorului lor de îndată ce le aud, dar nu pot să facă acest lucru în privința cuvintelor lui Dumnezeu? Ei urmăresc dorințele conducătorului în loc să le urmărească pe cele ale lui Dumnezeu; ei acordă atenție cuvintelor conducătorului lor în locul cuvintelor lui Dumnezeu și în loc să caute adevărul și să se supună acestuia. Se bazează pe conducătorul lor pentru a acționa, precum și pentru a-i susține, a vorbi în numele lor și a lua decizii pentru ei, în loc să se bazeze pe Dumnezeu, să-L admire și să I se supună. Nu cumva acești așa-ziși conducători au ocupat o anumită poziție în inimile oamenilor? Aceasta este consecința faptului că un antihrist îi induce în eroare pe oameni și îi prinde în capcană.

Când unor oameni li se întâmplă ceva, iar tu le zici să se roage lui Dumnezeu, ei spun că au statura prea mică și nu știu cum să caute. Dacă le spui să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, ei zic că n-au calibru și nu pot să obțină mare lumină. Dacă le spui să asculte predici, ei zic despre conținutul predicilor că este prea pompos și profund pentru ei, că este dincolo de puterile lor. Ei cred că dacă o persoană are calibru slab și slăbiciuni și este inadecvată în toate privințele, atunci trebuie să-i caute pe conducători. Să presupunem că îi întrebi: „De ce trebuie să cauți un conducător? De ce nu Îl cauți pe Dumnezeu și nu vii înaintea Lui?" Ei spun: „Este foarte dificil pentru oameni să vină înaintea lui Dumnezeu: noi avem noțiuni, calibrul nostru este slab și suntem grei de cap și amorțiți. Cuvintele lui Dumnezeu nu sunt mereu atât de directe și nu există exemple în cuvintele Sale care să ne arate ce înseamnă. Conducătorul nostru pur și simplu ne spune direct ce să facem, într-un mod foarte simplu, la fel ca unu plus unu fac doi. Când vine vorba de citirea cuvintelor lui Dumnezeu, dacă pot să le citesc cu voce tare, este deja destul de bine, dar nu am nicio idee ce înseamnă și nu știu ce anume îi cere Dumnezeu omului sau cum să practic într-un mod care să fie în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Nu pot găsi niciodată răspunsuri. Având în vedere că sunt o persoană de calibru slab, mică de statură, amorțită și prostuță, care nu poate să deslușească nimic, trebuie să-l întreb pe conducătorul nostru despre tot ceea ce se întâmplă și să-l las pe el să ia deciziile. Conducătorul nostru poate găsi răspunsuri pentru mine; eu doar fac ceea ce îmi spune el. Așa sunt eu – o persoană simplă și ascultătoare." „Nu este nimic greșit în a fi simplu și ascultător, dar oare conducătorul vostru chiar deține adevărul-realitate? Este el într-adevăr o persoană care se supune lui Dumnezeu? Dacă tot ceea ce poate să facă este să predice cuvinte și doctrine și nu este o persoană care se supune lui Dumnezeu, atunci supunerea ta față de el înseamnă că te supui lui Dumnezeu?" Ei spun: „Conducătorul nostru are un calibru bun și tot ceea ce spune este corect. Acest lucru dovedește că înțelege adevărul și că este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu." Există un pic de raționament logic în ceea ce spun ei, nu-i așa? Totul se bazează pe sentimentele lor. Calibrul lor este slab și le lipsește discernământul, așa că, dacă ar fi cu adevărat ceva în neregulă în ceea ce-l privește pe conducătorul lor, nu ar putea să vadă. Majoritatea oamenilor sunt nesăbuiți, ignoranți și de calibru slab, dar să lăsăm acest motiv deoparte pentru moment. Privind din punctul de vedere al conducătorului, dacă oamenii manifestă aceste comportamente, au o astfel de dependență față de conducătorul lor și nutresc acest tip de perspectivă și atitudine față de el, oare nu are acest lucru vreo legătură cu tacticile și metodele conducătorului pentru a câștiga inimile oamenilor? (Ba da, are.) Cât de mare este legătura? Are legătură directă cu maniera de lucru a conducătorului? Putem spune cu certitudine că există o legătură absolută și directă acolo, că aceste lucruri sunt legate sută la sută. De ce spun Eu acest lucru? Există mulți conducători care, din punct de vedere al voinței lor subiective, și-ar dori să-i aducă pe oameni înaintea lui Dumnezeu, dar pentru că nu înțeleg adevărul sau nu știu cum să rezolve diverse probleme reale, pot doar să se ocupe de unele sarcini

administrative și probleme generale și să se dea mari pentru ca oamenii să îi prețuiască, și pornesc, fără să-și dea seama, pe calea antihriștilor. Folosesc propriile modalități și mijloace pentru a încerca să câștige inimile oamenilor și să le controleze inimile, comportamentul și gândurile, astfel încât oamenii să facă întotdeauna ceea ce spun ei în acțiunile lor, în practicarea adevărului și în fiecare aspect al îndeplinirii îndatoririlor pe care le au. Dacă oamenii se supun unui antihrist și nu se supun cu adevărat lui Dumnezeu – dacă i se supun antihristului mult mai mult decât lui Dumnezeu – iar îndeplinirea îndatoririlor pe care le au nu produce niciun rezultat de niciun fel și nu fac bine datoria omului, atunci sunt acești oameni cei care vor fi mântuiți? Oamenii au căi „exacte" de practică pentru a se supune conducătorilor și lucrătorilor și a le fi loiali, dar ei nici măcar nu practică în mod exact atunci când vine vorba de a se supune lui Dumnezeu și de a-l fi loiali – nimeni nu are părtășie pe această temă și nimeni nu realizează acest aspect al lucrării reale. Tuturor oamenilor le place să vorbească și să acționeze de dragul propriului statut și al propriei reputații și își frământă creierii și uită să mănânce sau să doarmă lucrând pentru a-i face pe aleșii lui Dumnezeu să li se supună și să-i venereze. Evident, ei fac toate acestea pentru a-și atinge scopul de a domni în biserică drept conducători sau lucrători. Care este motivul pentru aceasta? Faptul că toată omenirea coruptă are aceeași fire și aceleași preferințe. Când cineva îți indică o cale, iar tu ești foarte dispus să o practici, acest lucru nu înseamnă că practici adevărul – înseamnă că faci ceea ce spune acea persoană și că asculți de ea. Prin urmare, de ce nu sunt oamenii dispuși să vină înaintea lui Dumnezeu sau să-L caute? Fiindcă în umanitatea omului nu este nimic care să fie în conformitate cu adevărul. Ceea ce le place oamenilor, ceea ce-și doresc și ceea ce țin în inimile lor sunt toate contrare adevărului, în contradicție cu acesta. Prin urmare, dacă îi ceri cuiva să caute adevărul atunci când i se întâmplă ceva, i se va părea acest lucru mai greu decât să zboare pe lună – însă dacă îi ceri să acorde atenție unei persoane, acest lucru i se va părea mult mai ușor. Este evident că antihriștii obțin rezultate foarte repede atunci când folosesc tehnica de a câștiga inimile oamenilor pentru a-i controla. Cu un simplu comentariu spus în treacăt, pot face pe cineva să aibă o părere favorabilă despre ei; cu doar un comentariu întâmplător care adăpostește o anumită intenție sau un anumit punct de vedere, pot face pe cineva să-i vadă dintr-o perspectivă nouă, într-o lumină nouă. Acest lucru dezvăluie exact ceea ce se află în interiorul oamenilor. Acest lucru înseamnă că, dacă nu urmărești adevărul și, în schimb, o iei pe calea urmăririi statutului și puterii, impactul și consecința pe care le va avea tot ceea ce faci tu asupra oricărui membru al omenirii corupte va fi că îl vei face să întoarcă spatele adevăratei căi, să se ferească de adevăr, să se ferească de Dumnezeu și să-L respingă. Aceasta este singura consecință, unicul final. Acest lucru este ușor de observat.

Prima manifestare a antihriștilor care încearcă să câștige inimile oamenilor este atragerea oamenilor de partea lor cu mici favoruri. Micile favoruri nu sunt neapărat lucruri materiale; acestea acoperă un spectru larg. Uneori este vorba despre cuvinte grijulii; uneori reprezintă îndeplinirea dorinței sau preferinței cuiva, iar uneori se referă la a simți

gândurile cuiva și a-i spune orice lucruri plăcute vrea să audă acea persoană, pentru a o face să creadă despre conducătorul său că este foarte bun și foarte înțelegător. Cu alte cuvinte, antihriștii abundă în toleranță, iubire, căldură și așa-zisă considerație pentru a-și ascunde ambiția secretă de a-i controla pe oameni. De exemplu, dacă frații și surorile au donat unele lucruri frumoase, ei pot împărți câteva dintre acestea cu oricine au relații bune. Folosesc aceste mici favoruri pentru a câștiga inimile oamenilor și a-i cumpăra. Dacă există o lucrare nesolicitantă în biserică, una care nu implică expunerea la intemperii și care îi poate permite unei persoane să iasă în evidență, vor pune pe cineva cu care au relații bune să o facă. De ce sunt ei capabili să facă acest lucru? Pe de o parte, pentru că ei, în mod inerent, nu iubesc adevărul și acționează în mod neprincipial. Pe de altă parte, fiindcă rezervă această datorie bună pentru cei cu care au relații bune, iar apoi le spun lucruri plăcute auzului, astfel încât acei oameni să le fie recunoscători. Procedând astfel, își ating scopul de a câștiga inimile acestor oameni. Această tactică nu constă doar în a oferi lucruri mărunte și a spune ici-colo câte un lucru drăguț – implică o intenție, un scop. Și care este acest scop? Această tactică este menită să îi lase pe oameni cu o apreciere favorabilă în ceea ce-i privește în inimile lor. Dacă există un grup de zece persoane, ei vor începe prin a le evalua: „Dintre acestea zece, sunt două care se pricep să-i lingușească pe oameni. Nu trebuie să-mi bat capul cu ele, iar ele mă vor linguși oricum. Apoi, sunt două persoane confuze; vor face ce le spun dacă le ofer câteva avantaje. Alți doi sunt oameni cu un oarecare calibru; atât timp cât țin câteva predici pompoase și le spun câteva cuvinte impresionante, vor ceda în fața mea. Apoi, sunt trei care par să urmărească adevărul, așa că vor fi puțin greu de gestionat. Va trebui să le citesc clar situația reală, să văd de ce au nevoie, iar apoi să le dau satisfacție. Dacă vreunul dintre ei nu crede acest lucru și nu mă ascultă, mă voi ocupa în cele din urmă de el și îl voi îndepărta. Chiar dacă ultimul este împotriva mea, problemele pe care mi le poate cauza sunt limitate și va fi ușor să mă ocup de el.” Dintr-o simplă privire, ei pot determina cu cine dintr-un grup se pot descurca și cu cine nu. Cum pot ști atât de repede acest lucru? Ei sunt capabili de acest lucru pentru că inimile lor sunt pline de politici și filosofii satanice. Principiile comportamentului lor și modurile lor de a se purta și de a interacționa cu ceilalți nu sunt despre a se înțelege amical cu oamenii sau a avea relații interpersonale normale, nu sunt despre a-i ajuta sau a-i aproviziona pe alții, sau despre a-i edifica, sau despre a interacționa cu ceilalți ca de la egal la egal, sau despre a folosi adevărurile-principii pentru a gestiona problemele și a trata alte persoane. Ei nu dețin sub nicio formă nici cea mai mică fărâmă din aceste principii. Care sunt principiile lor? „Cum mă privește fiecare persoană în inima sa? Nu trebuie să-mi bat capul cu cei care mă admiră, care mă poartă în inima lor și care se tem de mine, mă respectă și mă venerează. Cutare și cutare este ceea ce trebuie să fac față de cei care nu mă venerează și cutare și cutare ar trebui să fac cu cei care mă respectă, dar nu au cedat încă pe deplin în fața mea. Iar în ceea ce îi privește pe cei care, în general, nu acordă multă atenție altora, ar trebui să fac și în legătură cu ei cutare și

cutare.” Au o procedură pas cu pas pentru a-i controla pe oameni. De ce creează ei acești pași și aceste gânduri? Fiindcă dorința de putere din inimile lor este de necontrolat. Dacă s-ar înțelege amical cu oamenii dintr-un grup, s-ar simți destul de neîmpliniți și lipsiți de demnitate. Așadar, care este scopul lor? De a-i face pe toți să aibă un loc pentru ei în inimile lor – dacă nu primul loc, atunci locul al doilea și dacă nu al doilea, atunci al treilea. A interacționa cu ceilalți pe picior de egalitate, pur și simplu nu-i mulțumește. În calitate de conducători, pot acești oameni să țină cont de opiniile diferite ale celorlalți? Nu pot. În jurul a ce se învârte tot ceea ce fac ei? (În jurul puterii.) Tot ceea ce fac se învârte în jurul puterii. Ce lucruri care gravitează în jurul puterii fac ei? În primul rând, pătrund în inima ta și pun mâna pe ea; cu alte cuvinte, mai întâi te cumpără și te fac să te deschizi în fața lor, obțin de la tine adevăratele tale sentimente și își dau seama de adevărata ta părere despre ei. După ce înțeleg acest lucru, își adaptează metodele la fiecare situație, acționând pentru fiecare caz în parte. Vor să controleze inimile oamenilor, iar atunci când găsesc pe cineva care nu este în asentiment cu ei, cineva care nu îi venerează, cineva care nu le este loial, atunci lovesc în acea persoană și o chinuie. Prin urmare, imboldul antihriștilor în câștigarea inimilor oamenilor este puterea. Și care sunt metodele și tehnicile pe care le folosesc pentru a dobândi puterea? Ei înțeleg, stăpânesc și controlează minuțios inimile oamenilor. De ce anume sunt controlate gândurile oamenilor? De inima și natura lor. Atunci când inima cuiva este controlată de un antihrist, ideile și gândurile acelei persoane nu mai prezintă interes. Odată ce antihristul controlează inima cuiva, el îi controlează întreaga persoană.

B. Etalarea punctelor forte astfel încât oamenii să-i venereze

Pe lângă folosirea micilor favoruri, despre care tocmai am vorbit, ce alte tehnici utilizează antihriștii în mod obișnuit sau de obicei pentru a câștiga inimile oamenilor? De exemplu, să spunem că toată lumea are o impresie proastă despre un conducător. Oamenii cred că acestui conducător îi lipsește talentul, că poate rosti doar cuvinte și doctrine și că nu are nicio înțelegere reală cu privire la adevăr. Dacă acel conducător află că oamenii nutresc acest tip de impresie despre el, va face tot posibilul pentru a ascunde aceste defecte și lipsuri? (Da.) Ce va face el? Ce fel de lucruri va spune? Faptul că se preface că se deschide este un aspect al acestui lucru. Ce altceva? (Va explica lucrurile.) Explicarea lucrurilor servește, de asemenea, ca mijloc de disimulare. În plus, conducătorul poate să-și folosească punctele forte și lucrurile pe care alții le consideră grozave pentru a-și ascunde slăbiciunile. Este aceasta o tehnică comună? (Da.) De exemplu, o persoană spune: „Cred de puțină vreme în dumnezeu, așadar de ce am fost ales conducător? Fiindcă eu conduc o companie în lumea laică, iar personalul nostru a crescut de la 10 oameni la 200, ceea ce arată că am abilități de conducere. Deși casa lui dumnezeu nu acordă importanță chestiunilor de acest fel, această abilitate este folositoare în anumite situații, nu-i așa?” După ce aud acest lucru, ceilalți nu sunt de acord, așa că această persoană își continuă prestația, zicând: „De exemplu, dacă

vorbești cu angajații tăi, iar ei nu ascultă, ce ar trebui să faci? Te vor asculta atunci când obții rezultate bune. Eu mi-am prezentat deja dovada: compania mea a devenit publică!” La început, unii ar putea spune că acesta este un dar, că așa fac non-credincioșii lucrurile, dar într-adevăr există metode și rezultate ale felului în care acționează această persoană, așa că unii oameni trec de la a se îndoi de ea la a avea încredere în ea, la a începe să o venereze fără să-și dea seama, puțin câte puțin, pe măsură ce acționează. În plus, această persoană îi induce în eroare pe ceilalți și își ascunde propriile deficiențe; inimile oamenilor sunt cumpărate de ea fără ca ei să știe, sunt induși în eroare de aceasta și se înclină în fața sa. Nu este aceasta o tehnică? (Ba da.) Care este aceasta? A face tot posibilul pentru a-și etala expertiza și darurile și a se lăuda cu abilitățile și competențele sale. Care este scopul acestor acțiuni? Este tot de a câștiga inimile celorlalți. Pentru a câștiga inimile celorlalți, pe lângă oferirea unor lucruri frumoase, acea persoană trebuie, de asemenea, să îi facă pe ceilalți să o stimeze. Dacă era doar un om de rând sau o persoană needucată, fără multă școală, ai stima-o? Prin urmare, această persoană își afișează în mod intenționat diplomele, înștiințându-i pe oameni că are diplome avansate și acreditări academice avansate și, ca urmare, îi induce în eroare pe unii dintre ei. Face tot posibilul ca să-și etaleze darurile, expertiza și abilitățile ca să-i determine pe ceilalți oameni să aibă o părere aleasă și o impresie bună despre ea și chiar pentru ca oamenii să se gândească frecvent sau să aibă impulsul de a-i cere sfatul atunci când fac lucruri. Nu este tot ceea ce face pentru a atinge acest scop tot o strategie pentru câștigarea inimilor oamenilor? Acestea sunt două manifestări ale antihriștilor care câștigă inimile oamenilor. Prima este folosirea micilor favoruri. A doua este etalarea propriilor abilități și daruri, cu alte cuvinte, lucrurile care îi fac superiori, și folosirea acestei metode pentru a-i învinge pe ceilalți, astfel încât să iasă în evidență din mulțime, iar toată lumea să îi prețuiască, să îi admire, să vină de bunăvoie în fața lor pentru a le urma ordinele și a le accepta conducerea și chiar să accepte și să se supună de bunăvoie tuturor rânduielilor pe care le fac ei. Nu este aceasta o formă de atac psihologic? (Ba da.) Să le câștigi inimile celorlalți este un fel de atac psihologic. La ce se referă sintagma „atac psihologic”? Este un mijloc prin care Satana ocupă și controlează inimile oamenilor. Dumnezeu scrutează profunzimile inimii omului. El cucerește și dobândește inimile oamenilor. Așadar, de ce sintagma „dobândește inimile oamenilor” nu este folosită atunci când ne referim la Satana sau la antihriști? Întrucât Satana și antihriștii folosesc tehnici anormale și ticăloase pentru a acapara inimile oamenilor, a le induce în eroare, a le atrage de partea lor și a le controla, astfel încât aceștia să nu se poată abține să nu dezvolte o părere bună despre ei, un respect profund, și să-i admire.

Tocmai am avut părtășie despre două tactici pentru câștigarea inimilor oamenilor. Ce alte tactici tipice există? Dacă nu ați experimentat tacticile și metodele pe care le folosesc antihriștii pentru a-i induce în eroare și a-i constrânge pe oameni, ați putea să vă priviți pe voi înșivă pentru a vedea cum vă comparați. Uitați-vă dacă aveți aceste manifestări în voi. Toți cei care trăiesc în mijlocul firilor corupte dețin aceste lucruri.

Oferirea de mici favoruri, inducerea în eroare a oamenilor, atragerea oamenilor de partea voastră – nu sunt acestea lucruri pe care le faceți deseori? Și a face tot posibilul pentru a vă etala darurile și punctele forte – nu este și acesta un lucru pe care îl faceți deseori? (Ba da.) În special, atunci când faceți ceva care este împotriva adevărului, când slăbiciunile și defectele voastre sunt expuse și chiar când sunteți emondați, iar imaginea vă este realmente afectată și fiecare fărâmă din prestigiul vostru este măturată, nu faceți astfel de lucruri, folosind aceste metode și tehnici pentru a remedia situația și a vă restabili poziția și prestigiul în inimile oamenilor? (Și noi facem astfel de lucruri.) Când faceți aceste lucruri, sunteți conștienți de asta și simțiți că este calea greșită și că nu puteți face acest lucru? Vă faceți reproșuri? Sunteți adesea insensibili la acest lucru sau vă faceți reproșuri, dar tot trebuie să faceți aceste lucruri, în ciuda voastră, pentru că reputația și imaginea voastră sunt foarte importante pentru voi? Care este situația? (Le facem în ciuda noastră.) Le faceți în ciuda voastră – bine, atunci, vă faceți reproșuri? Sau nu le simțiți deloc, ci le ignorați după ce le-ați făcut și continuați să mâncați și să dormiți ca înainte? (Ne facem reproșuri.) Dacă vă mustră puțin conștiința, atunci nu este chiar atât de rău. Dovedește că insensibilitatea voastră nu a mers prea departe – încă aveți capacitatea de a conștientiza. Oamenii care au capacitatea de a conștientiza au speranță la mântuire; cei cărora le lipsește nu au umanitate, așa că sunt în pericol.

C. Folosirea aparențelor false pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să aibă o părere bună despre tine

Ce alte tehnici folosesc antihriștii de obicei pentru a câștiga inimile oamenilor? Mai există o situație, și anume că, indiferent ce fac antihriștii, ei nu o fac în fața lui Dumnezeu, ci în fața oamenilor. Care este scopul lor când fac acest lucru? (Să-i atragă pe oameni de partea lor.) Este să atragă inimile oamenilor de partea lor. La suprafață, par mai dispuși să sufere și să plătească un preț decât alții; par mai spirituali decât alții, mai loiali lui Dumnezeu și mai serioși în privința datoriei lor. Însă atunci când nu este nimeni acolo să îi vadă, nu se comportă așa. Nu aceasta este adevărata lor intenție; în schimb, au un motiv ascuns. Se comportă astfel în fața altora pentru ca acei oameni să vadă cât de bine acționează ei și că își îndeplinesc îndatoririle cu atâta loialitate, când, de fapt, loialitatea nu este deloc motivația lor lăuntrică. Scopul lor este ca oamenii să-i vadă ca fiind loiali și responsabili. Plătind un preț în acest fel, ei îi conving întru totul pe ceilalți. În consecință, ceilalți oameni sunt dispuși să le accepte conducerea și să-i ierte indiferent de greșelile pe care le fac. Ce fel de comportament este acesta? Acesta reprezintă folosirea aparențelor false pentru a-i induce în eroare pe oameni. Ce înseamnă „aparențe false” în acest caz? Înseamnă comportamente bune și acțiuni care par să fie în conformitate cu adevărul. Folosirea aparențelor false care parcă sunt în conformitate cu adevărul pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să aibă o părere bună despre tine – acest lucru însumează caracteristicile acestui comportament, nu-i așa? Scopul lor este, în cele din urmă, de a-i face pe oameni să aibă o părere bună

despre ei. Odată ce oamenii au o părere bună despre antihriști, simt un oarecare respect pentru ei – antihriștii vor fi ocupat o anumită poziție în inimile lor folosind această metodă. De exemplu, există un fel de persoană care este dispusă să plătească un preț în îndeplinirea datoriei sale, se bazează mai ales pe experiență în acțiunile sale și, practic, nu încalcă niciunul dintre principiile majore, dar atunci când ai părtășie cu ea despre căutarea adevărurilor-principii, ce spune aceasta? „Nu este nevoie să ai părtășie cu mine despre acest lucru. Am toate aceste lucruri în mintea mea!" Când chiar se confruntă cu o problemă, nu numai că nu caută, dar și refuză să asculte sfatul oricui altcuiva și cu atât mai puțin părerea acelei persoane; face doar ceea ce crede că este bine. Cum o privesc oamenii în inimile lor atunci când această persoană plătește un preț, când acțiunile sale o fac să pară iute și decisivă și cu un soi de autoritate? Au o părere bună despre ea sau nu? Din perspectiva altora, aceasta nu a încălcat în nicio manieră evidentă adevărul și este foarte pricepută în felul în care face lucrurile. Nivelul său de „loialitate" și experiența ei în îndeplinirea îndatoririlor sale sunt suficiente pentru a-i convinge pe ceilalți. Oamenii se gândesc: „Uitați-vă la ea: crede de mulți ani în Dumnezeu și are experiență în îndeplinirea acestei datorii. Este experimentată. Noi nu am putea face acest lucru." Când oamenii au o părere atât de pozitivă despre ea, are această persoană o greutate mare sau mică în inimile acelor oameni? (O greutate mare.) O greutate mare; ea are greutate în inimile lor. Unii oameni nu caută niciodată adevărul, parțial pentru că le lipsește înțelegerea spirituală și, parțial, pentru că nu sunt interesați de adevăr, nu-l iubesc deloc și nu au absolut nicio înțelegere cu privire la adevărurile-principii. Ei se bazează doar pe entuziasmul lor trecător, pe bunele lor intenții și pe anii lor de experiență pentru a-și îndeplini îndatoririle. Totuși, nu-și doresc ca alți oameni să știe aceste lucruri, așa că fac tot posibilul să depună mult efort și să plătească un preț. Dacă descoperă cineva că le lipsește înțelegerea spirituală sau că nu înțeleg adevărul și fac lucruri în mod neprincipial, ei produc rapid niște realizări pentru ca oamenii să le vadă. Ei spun: „Priviți și vedeți dacă am sau nu înțelegere spirituală. Priviți; vedeți dacă într-adevăr acționez pe baza principiilor, dacă realmente înțeleg adevărul." Pe măsură ce se comportă astfel, un număr considerabil de oameni sunt induși în eroare de ei. Ei spun: „Acești oameni sunt experimentați în îndeplinirea îndatoririlor și înțeleg principiile; noi suntem cei care nu înțeleg." „Noi suntem cei care nu înțeleg" – ce dezvăluie această afirmație? Ea dezvăluie că, în adâncul lor, aprobă comportamentul exterior bun al acelor oameni. Cu ce este echivalentă această aprobare? Este echivalentă cu a crede că ei sunt oameni care practică adevărul, care Îl iubesc pe Dumnezeu și care primesc desăvârșirea lor de către Dumnezeu. Nu este echivalentă o astfel de evaluare din partea altora cu faptul că aceștia ocupă o anumită poziție în inimile oamenilor? Mai precis, se poate spune că ei au un fel de prestigiu. Prin urmare, ce le aduce acest prestigiu? Îi face pe ceilalți să-i admire, să-i stimeze și chiar să depindă de ei. În ce fel depind ceilalți de ei? De îndată ce au o problemă, îi caută imediat. Să presupunem că cineva spune: „Aceasta este o problemă majoră, iar noi nu o înțelegem; ar trebui să-L întrebăm pe Cel de mai sus,

nu-i așa?” Unii vor zice atunci: „Nu este nevoie. Putem să-l întrebăm, pur și simplu, pe conducătorul nostru. El înțelege totul.” Tuturor le-a intrat în cap că ei, conducătorii și lucrătorii, sunt ocupați în cea mai mare parte a timpului cu lucrarea lor și nu au făcut rău și, în consecință, cred că sunt cu siguranță persoane care înțeleg adevărul și acționează în mod principial. Ce părere ai despre acest sentiment? Dacă cineva nu a făcut rău în mod evident, înseamnă că înțelege adevărul? Nu neapărat. Înțelegerea adevărului de către orice persoană are o limită. Dacă tu, crezând despre conducători că înțeleg totul, nu te rogi lui Dumnezeu, nu cauți de la El sau în cuvintele Sale, indiferent de problema pe care o ai, ci mergi direct la un conducător să întrebi despre aceasta, nu vei întârzia astfel lucrurile? Dacă faci întotdeauna ceea ce spun conducătorii, admirându-i mereu, atunci unele lucruri ar putea merge prost și ai putea provoca pierderi lucrării bisericii. De aceea venerarea și admirarea oamenilor este cel mai ușor mod de a te rătăci și de a face greșeli, de a provoca o pierdere propriei tale vieți, casei lui Dumnezeu și lucrării bisericii.

Există trei manifestări principale ale antihriștilor care câștigă inimile oamenilor: prima este atragerea oamenilor de partea lor cu mici favoruri; a doua este etalarea punctelor forte, darurilor și talentelor pe care le au; a treia este folosirea aparențelor false pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să aibă o părere bună despre ei. Aceste manifestări se pot regăsi în cazul tuturor. Unii oameni dezvăluie deseori unele bârfe despre care alții nu știu, vorbesc despre tot felul de subiecte sau împărtășesc unele opinii unice, de expert. Cum se numește acest lucru? Există o zicală cu două părți care spune: „O femeie bătrână se dă cu ruj – ca să-ți ofere ceva la care să te uiți.” Acești oameni vor mereu să-și manifeste abilitățile și să câștige stima celorlalți. Însă, uneori, nu fac o treabă bună în acest sens, iar oamenii văd defecte în ei, așa că, în consecință, fac tot posibilul să remedieze situația și să găsească argumente pentru a scăpa de ea. Indiferent de lucrurile pe care le-au făcut și care sunt împotriva conștiinței lor și a adevărului sau care nu au legătură cu îndeplinirea îndatoririlor pe care le au, ei nu știu niciodată să-și recunoască vina sau să reflecteze asupra lor și să se căiască și nici nu își dau seama vreodată cât de gravă este această problemă. Dimpotrivă, se gândesc mult și își frământă creierii pentru a găsi modalități de a argumenta în favoarea lor și de a aplana lucrurile. Ard de nerăbdare să își atingă scopurile, până în punctul în care nici nu pot mânca sau dormi, temându-se că reputația bună pe care o au în ochii celorlalți ar putea suferi un declin brusc și devastator. De exemplu, unii oameni cred că se pricep la scris, că sunt scriitori iscusiți; unii cred că sunt buni conducători, că sunt stâlpii de susținere ai bisericii; alții se cred oameni buni. De îndată ce, dintr-un motiv sau altul, acești oameni își pierd imaginea bună, se gândesc mult și plătesc un preț de dragul ei, frământându-și creierii în încercarea de a remedia situația. Cu toate acestea, ei nu se simt niciodată rușinați, nu își fac reproșuri sau nu se simt îndatorați față de Dumnezeu pentru căile greșite pe care le-au urmat sau pentru diversele lucruri pe care le-au făcut și care au fost împotriva adevărului. Nu au niciodată un astfel de sentiment. Ei folosesc tot felul de tactici pentru a-i induce în eroare pe oameni și a le câștiga inimile. Este

aceasta datoria unei ființe create? În niciun caz. Este aceasta lucrarea pe care conducătorii bisericii ar trebui să o facă? În niciun caz. Ei trăiesc după firi satanice, făcând rău și tulburând lucrarea bisericii, perturbând și tulburând lucrarea casei lui Dumnezeu. Judecând după acțiunile și comportamentele lor, căile pe care merg și diversele comportamente care-i induc în eroare pe oameni și îi controlează, ei nu fac datoria unui conducător, ci demontează și perturbă lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului, împiedicându-i pe oameni să vină înaintea lui Dumnezeu și încercând să-i țină pe aceștia în propriile mâini, sub controlul lor. Nu sunt acestea acțiunile și comportamentele unui antihrist? Nu există nicio îndoială în această privință. Aceasta este o dovadă suficientă a faptului că antihriștii joacă la perfecție rolul Satanei. Judecând după natura lucrurilor pe care le fac, nu doar că nu reușesc să-și facă bine datoria pe care ar trebui să o facă – dimpotrivă, ei joacă rolul Satanei. Tot ceea ce fac reprezintă pe deplin o luptă cu Dumnezeu pentru aleșii Săi. Oile care sunt ale lui Dumnezeu ar trebui să-L urmeze pe Dumnezeu și să fie câștigate de El, însă acești oameni îi împiedică pe alții să-L urmeze pe Dumnezeu; ei iau oile lui Dumnezeu în propriile mâini și le controlează și îi fac pe oameni să-i venereze și să-i urmeze. Aceasta este natura acțiunilor lor. Pot fi astfel de oameni numiți „conducători”? (Nu.) Atunci, cum ar trebui să-i numim? (Slujitori răi.) „Slujitori răi” – acesta este un nume potrivit. „Antihriști”, „slujitori răi” – ambele titluri s-ar potrivi, nu-i așa? Acești oameni flutură steagul îndeplinirii datoriei unui conducător, dar nu fac ceea ce ar trebui să facă un conducător. Ceea ce fac ei nu este deloc îndeplinirea datoriei unui conducător, ci joacă rolul unui antihrist, reprezentându-l pe Satana pentru a tulbura și distruge lucrarea casei lui Dumnezeu și pentru a-i induce în eroare pe aleșii Lui, pentru ca aceștia să se ferească de adevărata cale și de Dumnezeu. Toate acțiunile și comportamentele lor dezvăluie firea și natura Satanei și duc la rezultatul de a-i face pe oameni să se ferească de Dumnezeu, să respingă adevărul și pe Dumnezeu și să-i venereze și să-i urmeze pe ei. Într-o zi, când îi vor fi indus în eroare complet pe oameni și îi vor fi adus sub controlul lor, aceștia vor începe să îi venereze, să îi urmeze și să asculte de ei. Atunci își vor fi atins scopul de a prinde în mreje inimile oamenilor. Ei sunt conducători de biserică, dar nu fac lucrarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu; nu fac lucrarea conducătorilor și lucrătorilor. În schimb, acționează asupra aleșilor lui Dumnezeu, îi induc în eroare, îi prind în capcană și îi controlează, luând oile care Îi aparțin clar lui Dumnezeu în mâinile lor, sub controlul lor. Nu sunt ei hoți și bandiți? Concurând așa cum o fac cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, nu sunt ei slujitorii Satanei? Nu sunt astfel de antihriști dușmanii lui Dumnezeu? Nu sunt ei dușmanii aleșilor Săi? (Ba da.) Sunt sută la sută. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai aleșilor Săi; acest lucru este dincolo de orice umbră de îndoială.

În trecut, când vorbeam și lucram în toate bisericile din China continentală, aveam pe cineva cu Mine care era responsabil de înregistrările audio și transcrierea predicilor. Acest om era destul de talentat, avea o minte ascuțită și reacții rapide. Însă avea un lucru aparte: era excelent la a spune lucruri plăcute auzului, pe care oamenii voiau să le

audă. Dacă spuneai că ceva avea un gust bun, el zicea: „Ai dreptate. Am încercat și eu. E grozav!” Dacă spuneai că afară e cald, el zicea: „Chiar așa e. Sunt transpirat tot.” Dacă spuneai că afară e frig, el zicea: „E frig, într-adevăr. Mi-am pus încălțări căptușite.” Îi era greu să spună ceva adevărat sau cinstit. Părea a fi cineva care chiar urmărește adevărul, dar când se ivea un lucru care cerea un preț de plătit, se ascundea. Era viclean și înșelător. Așa era el ca persoană. Unii ar putea întreba: „Ei bine, de ce ai alege o persoană de acest fel?” Nu l-am ales Eu – a fost un lucru decis de circumstanțele de la momentul respectiv. Pe atunci era greu să găsești chiar și pe cineva ca el și măcar avea reacții rapide – apăsa pe „înregistrare” de fiecare dată când începeam să vorbesc. Mă urma peste tot, înregistrând și transcriind predici; a făcut o oarecare lucrare reală. Însă comportamentul lui în prezența Mea și lucrurile pe care le făcea în biserică erau ca acțiunile a două persoane complet diferite. În prezența Mea, era ascultător, cuminte, harnic, conștiincios și responsabil, dar era așa și când își îndeplinea datoria în biserică? Având în vedere că așa se comporta când era în contact cu Cel de mai sus, era la fel și când se afla printre aleșii lui Dumnezeu? Ai îndrăzni să dai un răspuns sigur la această întrebare? Nu, nu ai îndrăzni. Atunci, cum ai putea ști care era situația lui reală? Pentru a face acest lucru, ar trebui să iei legătura cu el. După ce interacționezi cu el o vreme, atunci totul din natura-esența sa ar ieși la iveală. Îi plăcea în mod special statutul și era deosebit de vanitos; de fiecare dată când era cu cineva, chiar îi plăcea să vorbească despre capitalul său și să-și etaleze abilitățile, lucrurile pe care le-a făcut, cât de mult suferise și cât de grozav era. Făcea aceste lucruri și vorbea astfel foarte frecvent și era o persoană complet diferită față de atunci când eram Eu prin preajmă. În plus, oricine era în preajma lui se simțea constrâns și intimidat și nu îndrăznea să spună nimic despre acest lucru. Care era cea mai mare problemă aici? El lua acea mică parte de lucrare pe care o făcea, acea mică datorie pe care o îndeplinea, și o trata ca pe un capital pe care îl etala oriunde mergea. Până la ce nivel etala acest lucru? Toți îl admirau, îl venerau și îl invidiau. În final, ei au spus: „Tipul acesta a suferit atât de mult de dragul lui Dumnezeu. Uitați-vă doar la credința pe care o are și la iubirea pe care o are pentru Dumnezeu! Noi nu ne putem compara nici cu un singur fir de păr din capul lui. Îi suntem atât de inferiori!” Oamenii îl menționau mereu, iar cei care nu Mă puteau întâlni credeau că a-l întâlni pe el era la fel de bine ca atunci când M-ar întâlni pe Mine. Influența pe care o avea asupra cunoștințelor, gândurilor și minților oamenilor a ajuns, în cele din urmă, la acest nivel. Pentru a ajunge în acest punct, trebuie să fi spus și să fi făcut destul de multe lucruri, nu-i așa? Cu siguranță nu a folosit doar câteva cuvinte pentru a menționa ce îndatoriri îndeplinise, cu certitudine vorbea și discuta despre aceste lucruri pe larg; mai mult, avea propriile motive și obiective, spunea unele lucruri care îi puteau seduce și induce în eroare pe oameni, făcându-i pe aceștia să-l venereze și, în final, și-a atins scopul. Ce părere aveți despre acest tip de persoană? Faptul că a ajuns să-și facă datoria alături de Mine a fost un lucru bun pentru el, fie în ceea ce privește învățarea modului de a se comporta, fie în ceea ce privește dobândirea adevărului. A fost o oportunitate pentru ca

el să fie desăvârșit mai devreme. Din nefericire, nu a prețuit această oportunitate. Nu a văzut cât de prețioasă și vitală era această oportunitate și nici că reprezenta o cale, o bază și o sursă de dobândire a adevărului și de a obține cunoașterea de Dumnezeu. În schimb, s-a folosit de această oportunitate pentru a-și atinge scopul de a ieși în evidență din mulțime și de a câștiga inimile oamenilor. Asta însemna necazuri; mergea pe calea greșită. Spuneți-Mi, în timp ce răspândea atât de dezinvolt vestea despre cât de mult suferise, despre cum l-a îndrumat Dumnezeu, cum l-a tratat Dumnezeu și cum a avut Dumnezeu încredere în el, a fost capabil să recunoască faptul că exista o intenție personală în toate acestea? (Da.) Ar fi trebuit să fie capabil să o facă. Nu era un lucru imposibil de recunoscut. Putea să recunoască – atunci, de ce a fost incapabil să își înfrâneze faptele rele? Întrucât nu iubea adevărul; îi plăceau doar influența și statutul. Atunci când o persoană care chiar iubește adevărul dezvăluie corupție, când mărturisește despre cum a suferit, simte reproșuri și acuzații față de sine. Simte că lucrul pe care l-a făcut a fost abject și împotriva lui Dumnezeu și că trebuie să nu-l mai facă. Când vrea să-l facă din nou în viitor, este capabilă să se înfrâneze și să înceteze să mai facă astfel de lucruri. Acest lucru este destul de normal. Însă în astfel de momente, chiar dacă îi mustră conștiința, antihriștii nu își pot controla ambiția îndrăzneață și dorința și, chiar dacă sunt emondați, nu vor accepta adevărul. De ce natura lor capătă proporții și se extinde iremediabil? (Fiindcă ei nu iubesc adevărul.) În natura lor, ei nu iubesc adevărul. Atunci, ce iubesc ei? (Ei iubesc statutul.) Ce le va aduce statutul? Îi va face pe oameni să îi venereze, să îi stimeze și să îi invidieze. În cele din urmă, scopul lor este să se bucure de același statut și tratament ca Dumnezeu, precum și de onoarea, fericirea și bucuria aduse lor de acest statut. După ce ați ascultat tot ceea ce tocmai am spus, nu vă simțiți dezgustați? (Ba da.) Acel om a mai făcut ceva și mai dezgustător. Ulterior, s-a îmbolnăvit și s-a întors în orașul său natal, iar acest lucru l-a făcut să simtă și mai mult că merită să se bucure de beneficiile statutului. Cum credeți că a acționat în timp ce se afla sub controlul acestui gând? Nu a cerut ca oamenii să îl trateze și mai bine? (Ba da.) De ce a cerut acest lucru? Nu a simțit că este exagerat sau nerezonabil? Simțea că merita acest lucru. Se gândea: „Am suferit foarte mult de dragul lui dumnezeu și de dragul fraților și surorilor mele. Am dreptul la acest lucru; m-am îmbolnăvit pentru că am suferit atât de mult, așa că frații și surorile mele trebuie să mă slujească.” Cât timp a fost bolnav, nu a mișcat un deget; a stat în pat toată ziua, punându-i pe alții să-l îngrijească și să-l hrănească. După ce a zăcut acolo pentru o lungă perioadă de timp, a început să se plictisească, așa că i-a pus pe oameni să-i aducă mâncare și băutură și să iasă cu el pentru a-i alunga plictiseala. Este destul de dezgustător, nu-i așa? Dacă ar fi fost cu adevărat atât de bolnav, nu ar fi fost o problemă atât de mare; dacă nu ar fi fost atât de bolnav, atunci cu siguranță comportamentul său a fost prea lipsit de rațiune, nu?

Unii oameni par destul de entuziaști în credința lor în Dumnezeu. Le place să se ocupe de treburile bisericii și să se preocupe cu acestea și o iau mereu înainte. Și totuși, în mod neașteptat, îi dezamăgesc pe toți odată ce devin conducători. Nu se axează pe

rezolvarea problemelor practice ale aleșilor lui Dumnezeu, făcând, în schimb, tot posibilul pentru a acționa de dragul reputației și statutului lor. Le place să se dea în spectacol pentru a-i face pe ceilalți să-i stimeze și vorbesc mereu despre cum s-au consumat și au suferit pentru Dumnezeu și totuși nu-și investesc eforturile în urmărirea adevărului și în intrarea lor în viață. Nimeni nu se așteaptă la așa ceva de la ei. Deși se ocupă cu lucrarea lor, se dau în spectacol cu fiecare ocazie, predică unele cuvinte și doctrine, câștigă stima și venerația unor oameni, induc în eroare inimile oamenilor și își consolidează statutul, ce se alege de toate acestea în final? Indiferent dacă acești oameni folosesc mici favoruri pentru a-i mitui pe alții, sau își etalează darurile și abilitățile, sau folosesc diverse metode pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să aibă o părere bună despre ei, indiferent de metoda pe care o folosesc pentru a câștiga inimile oamenilor și a ocupa o poziție în acestea, ce au pierdut ei? Au pierdut oportunitatea de a dobândi adevărul în timp ce îndeplinesc îndatoririle unui conducător. În același timp, din cauza diverselor manifestări, au acumulat și fapte rele care le vor aduce finalul decisiv. Indiferent dacă folosesc mici favoruri pentru a-i mitui și a-i prinde în capcană pe oameni, sau se etalează, sau folosesc aparențe false pentru a-i induce în eroare pe oameni și indiferent câte beneficii și câtă satisfacție par să obțină la exterior făcând asta, privind acest lucru acum, este această cale una corectă? Este calea urmăririi adevărului? Este calea care poate aduce cuiva mântuirea? În mod clar, nu este. Indiferent cât de inteligente sunt aceste metode și trucuri, ele nu Îl pot înșela pe Dumnezeu și, în cele din urmă, toate sunt condamnate și detestate de Dumnezeu, întrucât în spatele acestor comportamente se ascund ambiția îndrăzneață a omului și o atitudine și o esență de antagonism față de Dumnezeu. În inima Sa, Dumnezeu nu i-ar recunoaște absolut niciodată pe acești oameni ca fiind cei care își fac îndatoririle și, în schimb, i-ar caracteriza drept răufăcători. Ce verdict dă Dumnezeu atunci când are de-a face cu răufăcători? „Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!” Când Dumnezeu spune „Plecați de la Mine”, unde vrea El să se ducă astfel de oameni? Îi dă pe mâna Satanei, în locuri ocupate de cete de satane. Care este consecința finală pentru ei? Ei sunt chinuiți până la moarte de duhurile rele, ceea ce înseamnă că sunt devorați de Satana. Dumnezeu nu îi vrea pe acești oameni, ceea ce înseamnă că nu îi va mântui; ei nu sunt oile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin cei care-L urmează, așadar, nu se numără printre cei pe care îi va mântui. Așa sunt definiți acești oameni de Dumnezeu. Prin urmare, care este natura încercării de a câștiga inimile celorlalți? Este de a merge pe calea unui antihrist; este comportamentul și esența unui antihrist. Chiar mai gravă este o esență de a lupta împotriva lui Dumnezeu pentru aleșii Săi; astfel de oameni sunt dușmani ai lui Dumnezeu. Acesta este modul în care sunt caracterizați și clasificați antihriștii și este cât se poate de exact.

22 ianuarie 2019

Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți

Am terminat părtășia despre câștigarea inimilor oamenilor, prima manifestare a felului în care antihriștii îi controlează pe oameni, iar acum vom avea părtășie despre a doua manifestare. Al doilea mijloc pe care îl folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni este atacarea și excluderea dizidenților. Prima metodă implică inducerea în eroare a oamenilor și câștigarea inimilor lor; o astfel de persoană va părea, la suprafață, că vorbește foarte blând și în acord cu noțiunile umane și că nu provoacă niciun rău altora; va fi destul de tacticoasă și enigmatică; ceilalți nu-i pot vedea intențiile rele și manifestările răuvoitoare, sângeroase și combative; și nu folosește altceva decât metode viclene. Al doilea mijloc, atacarea și excluderea dizidenților, este mai evident. Din semnificația cuvintelor „atacare și excludere”, ne putem da seama că nu sunt pozitive, ci peiorative. Acest mijloc de a ataca și a exclude este, în mod clar, un lucru public și poate fi văzut de toți. Este la fel ca în cazul scorpiilor care se ceartă în stradă, expunându-și una alteia neajunsurile, în cuvinte clare și explicite, înțelese de toți cei care le aud. Cuvintele au o anumită agresivitate, nefiind îngăduitoare, ci mai degrabă luând inițiativa de a ataca. Suprimarea publică a oamenilor, excluderea lor, atacurile împotriva acestora și expunerea problemelor oamenilor de către antihriști sunt toate vizate. Fără nicio îndoială, ei folosesc astfel de mijloace pentru a-i viza pe cei care urmăresc adevărul și pot să-i deslușească. Distrugându-i pe acești oameni, ei își ating scopul de a-și întări propria poziție. Atacarea și excluderea oamenilor în acest fel este un rău intenționat în sine. În limbajul și modul de vorbire al antihriștilor există agresivitate: expunere, condamnare, defăimare și calomnie malefică. Ei chiar răstălmăcesc faptele, vorbind despre lucruri pozitive ca și cum ar fi negative și despre lucruri negative ca și cum ar fi pozitive. Transformarea albului în negru și amestecarea binelui cu răul în acest fel duc la îndeplinire scopul antihriștilor de a învinge oamenii și de a le distruge renumele. Ce mentalitate dă naștere acestui atac și acestei excluderi la adresa disidenților? De cele mai multe ori, aceste lucruri izvorăsc dintr-o mentalitate invidioasă. Într-o fire vicioasă, invidia poartă cu ea o ură puternică, iar ca urmare a invidiei lor, antihriștii atacă și exclud oamenii. Într-o atare situație, dacă antihriștii sunt dați în vileag, raportați, își pierd statutul și suferă o lovitură, vor fi sfidători și nemulțumiți și le va fi și mai ușor să devină extrem de răzbunători. Răzbunarea este un tip de mentalitate și este, totodată, un tip de fire coruptă. Când antihriștii văd că ceea ce a făcut cineva le-a dăunat, că alții sunt mai capabili decât ei sau că afirmațiile și sugestiile cuiva sunt mai bune sau mai înțelepte decât ale lor și toată lumea este de acord cu afirmațiile și sugestiile acelei persoane, antihriștii simt că poziția lor este amenințată, invidia și ura se ivesc în inimile lor, iar ei atacă și se răzbună. În general, antihriștii dau o lovitură preventivă țintei lor atunci când se răzbună. Ei sunt proactivi în atacarea și distrugerea oamenilor, până când cealaltă parte se supune. Abia atunci simt că s-au descărcat. Prin ce altceva se manifestă atacarea și excluderea oamenilor? (Prin desconsiderarea altora.) Înjosirea altora

reprezintă una dintre modalitățile în care se manifestă; oricât de bine ai face o treabă, antihriștii tot te vor înjosi sau te vor condamna până când vei fi negativ și slab și nu vei putea rezista. Atunci vor fi fericiți și își vor fi atins scopul. Este condamnarea o parte din ceea ce înseamnă să-i desconsideri pe alții? (Da.) Cum îi condamnă antihriștii pe oameni? Ei fac din țânțar armăsar. De exemplu, tu ai făcut ceva care nu a reprezentat o problemă, dar ei vor să facă un mare tam-tam din asta ca să te atace, așa că se gândesc la tot felul de modalități de a folosi asta împotriva ta și de a te condamna făcând din țânțar armăsar, astfel încât alții care ascultă să creadă că ceea ce spun antihriștii are sens și că tu ai făcut ceva greșit. Cu aceasta, antihriștii și-au îndeplinit scopul. Asta înseamnă condamnarea, atacarea și excluderea dizidenților. Ce înseamnă a exclude? Înseamnă că, în inimile lor, ei știu că ai procedat corect, dar te invidiază și te urăsc, încearcă intenționat să te atace, așa că spun că ceea ce ai făcut a fost greșit. Apoi își vor folosi opiniile și sofismele pentru a te combate, vorbind într-o manieră convingătoare, astfel încât tuturor celor care ascultă să li se pară că ceea ce zic ei este corect și bine spus; apoi, toți acei oameni îi vor aproba și vor fi de partea lor, în opoziție cu tine. Antihriștii folosesc acest lucru pentru a te ataca, pentru a te face negativ și slab. Cu aceasta, ei și-au atins scopul de a ataca și a exclude dizidenții. Excluderea dizidenților se poate întâmpla uneori sub forma unei dezbateri față în față sau, alteori, prin emiterea unei judecăți cu privire la o persoană, agitarea spiritelor, defăimarea acesteia și inventarea unor lucruri despre aceasta pe la spatele ei. De exemplu, atunci când un antihrist vrea să excludă un dizident, află mai întâi cu cine este dizidentul în relații bune. Apoi, merge la acea persoană și spune: „Știi, cutărică a spus că îți lipsește calibrul, că ai o abilitate de înțelegere slabă, că nu ai înțelegere spirituală și că îți îndeplinești în mod neprincipial îndatoririle. Am avut o dispută cu el, deoarece eu cred că tu chiar ești o persoană destul de bună.” După ce seamănă discordie în acest fel, relația dintre aceste două persoane se schimbă în rău. Antihristul stă pe margine, alimentând încontinuu flacăra discordiei, până când relația se rupe complet. În acest mod, antihristul seamănă discordie între oameni și dizident, făcându-i pe oameni să păstreze distanța față de dizident ca să-și atingă scopul de a-l izola. El continuă să caute ocazii de a dobândi avantaje împotriva dizidentului, până când acesta este învins, iar numele său este ruinat. Un antihrist vede acest lucru drept răsturnarea unui oponent, astfel încât această persoană să nu constituie o amenințare la adresa statutului său. Antihristul crede că cel mai bine este să-l subjuge pe dizident, însă dacă nu poate face asta, atunci el face tot ce este posibil pentru a-l izola și a-l exclude apoi. Dacă acesta nu poate fi exclus, antihristul continuă să-l izoleze, în cele din urmă forțându-l să se conformeze și făcându-l să cerșească milă. Antihristul atrage și folosește anumite forțe pentru a-i ataca pe oamenii care urmăresc adevărul sau ale căror opinii nu sunt în conformitate cu ale sale. El dărâmă biserica și o împarte în facțiuni, iar în final, biserica este divizată în două sau trei clici – una care ascultă de el, una care nu ascultă și una neutră. Sub îndrumarea lui „strălucită”, tot mai mulți oameni îl ascultă și tot mai puțini nu o fac. Mai mulți oameni

cedează în fața lui, iar cei cu păreri diferite de ale antihristului devin izolați și nu îndrăznesc să ia cuvântul. Din ce în ce mai puțini oameni pot să-l deslușească și să i se opună și, în acest fel, antihristul câștigă treptat controlul asupra majorității oamenilor din biserică, asumându-și o poziție de autoritate. Acesta este țelul antihristului. Atunci când interacționează cu oameni care au păreri diferite de ale sale, antihristul nu are pic de toleranță. El se gândește: „Chiar dacă ai o părere diferită, trebuie să te supui conducerii mele, întrucât acum eu am ultimul cuvânt. Îmi ești inferior. Dacă ești un balaur, trebuie să te încolăcești; dacă ești un tigru, trebuie să stai culcat; indiferent ce abilități ai, atât timp cât sunt eu aici, poți să uiți de câștigarea unui avantaj sau de stârnirea unor necazuri!” Acesta este obiectivul spre care țintește antihristul – de a controla unilateral biserica și pe aleșii lui Dumnezeu.

Care este principalul obiectiv al unui antihrist atunci când atacă și exclude un dizident? Caută să creeze în cadrul bisericii o situație în care nu există voci care să i se opună, în care puterea, statutul de conducere și toate cuvintele sale sunt absolute. Toată lumea trebuie să asculte de el și, chiar dacă are o părere diferită, nu trebuie să și-o exprime, ci trebuie să o lase să i se stingă în inimă. Oricine îndrăznește fățiș să nu fie de acord cu el devine dușmanul antihristului și acesta se va gândi la toate modurile în care îl poate chinui și abia așteaptă să-l facă să dispară. Acesta este unul dintre modurile în care antihriștii atacă și exclud un disident pentru a-și consolida statutul și pentru a-și proteja puterea. Ei se gândesc: „Este în regulă să ai păreri diferite, dar nu poți să discuți despre ele, în stânga și în dreapta, după cum vrei, și cu atât mai puțin să-mi compromiți puterea și statutul. Dacă ai ceva de spus, poți să mi-o spui în privat. Dacă o spui în fața tuturor și mă faci să-mi pierd reputația, o cauți cu lumânarea și va trebui să am grijă de tine.” Ce fel de fire este asta? Antihriștii nu le permit altora să vorbească liber. Dacă au o părere – indiferent dacă despre antihrist sau despre orice altceva – nu pot să o aducă întâmplător în discuție; trebuie să țină cont de reputația antihristului. Dacă nu o fac, antihristul îi va trata drept dușmani, atacându-i și excluzându-i. Ce fel de natură este asta? Este natura unui antihrist. Și de ce face asta? Nu îi permite bisericii să aibă și alte voci, nu permite existența vreunui disident în cadrul bisericii, nu le permite aleșilor lui Dumnezeu să aibă părtășie în mod deschis despre adevăr și să discearnă oamenii. Cel mai mult se teme să nu fie expus și discernut de oameni; încearcă în mod constant să-și consolideze puterea și statutul pe care le are în inimile oamenilor, despre care el crede că nu trebuie să fie zdruncinate niciodată. Nu ar putea tolera niciodată ceva care îi amenință ori îi afectează mândria, reputația sau statutul și valoarea sa de conducător. Nu este aceasta o manifestare a naturii malițioase a antihriștilor? Nemulțumiți de puterea pe care deja o au, și-o consolidează, și-o asigură și caută dominația veșnică. Nu vor să controleze doar comportamentul altora, ci și inimile lor. Aceste metode pe care le folosesc antihriștii sunt în întregime menite să le protejeze puterea și statutul și sunt în totalitate rezultatul dorinței lor de a păstra puterea. Dacă antihriștii ar acționa în mod deschis și în conformitate cu adevărul, atunci de ce le-ar fi teamă ca alții să vorbească,

să facă sugestii diferite și să-i expună? Întrucât au motive sinistre și o conștiință încărcată de vină. Antihriștii știu că au săvârșit numeroase fapte rele și, odată ce sunt expuși, nu numai că ar fi greu să-și păstreze statutul, dar ar exista și pericolul de a fi îndepărtați sau excluși. Prin urmare, nu se dau în lături de la nimic în ceea ce privește constrângerea și limitarea celorlalți, împiedicându-i să aibă părtășie despre adevăr și să-și exerseze discernământul. În mod special, cei care au un puternic simț al dreptății sau care îndrăznesc să-i expună pe oamenii răi reprezintă un ghimpe în coasta antihristului, o iritare constantă pentru acesta. Antihriștii cred că, dacă aceia cu simțul dreptății sunt obligați să se supună și discreditați, nimeni nu va mai îndrăzni să-i expună și nu vor mai exista glasuri dizidente, ceea ce-i oferă antihristului un sentiment de siguranță. Aceasta este o strategie constantă a antihristului. El nu va slăbi absolut deloc strânsoarea în care ține puterea și nu își va relaxa niciodată eforturile în a o consolida – fiecare propoziție pe care o rostește și tot ceea ce face are ca scop protejarea puterii și statutului său. Acest fapt este în mod deosebit adevărat când este prezent un dizident și antihristul aude că dizidentul a spus ceva despre el sau l-a criticat pe la spate. În acest caz, va rezolva problema rapid, chiar dacă asta înseamnă să piardă o noapte de somn și să nu mănânce toată ziua. Cum de poate depune un astfel de efort? Este din cauză că simte că statutul îi este în pericol, că i-a fost contestat. Simte că, dacă nu ia astfel de măsuri, puterea și statutul îi vor fi în pericol – că, odată ce faptele rele și comportamentul scandalos îi sunt expuse, nu doar că nu-și va putea păstra statutul și puterea, ci va fi și îndepărtat sau exclus din biserică. De aceea, este extrem de nerăbdător să se gândească la moduri în care să înăbușe problema și să înlăture toate pericolele ascunse la adresa sa. Acesta este singurul mod în care își poate păstra statutul. Din punctul de vedere al antihriștilor, statutul este suflul vieții. Imediat ce aud că cineva urmează să-i expună sau să-i raporteze, sunt îngroziți și neliniștiți, înspăimântați că, de a doua zi, își vor pierde statutul și nu se vor mai bucura niciodată de sentimentul de privilegiu pe care li l-a adus statutul, nici de beneficiile statutului. Se tem că nimeni nu va ține cont de părerea lor și nu-i va mai urma, că nimeni nu le va mai intra în grații și nu le va mai face voia. Dar cel mai intolerabil pentru ei nu este doar că își vor pierde statutul și puterea, ci că s-ar putea să fie chiar îndepărtați sau excluși. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, toate avantajele și sentimentele de privilegiu pe care statutul și puterea li le-au dat, precum și speranța la toate binecuvântările și recompensele dobândite crezând în Dumnezeu, ar fi pierdute într-o clipă. Această perspectivă este cel mai greu de suportat pentru ei. Odată ce își pierd avantajele și sentimentul de privilegiu pe care le-au primit prin intermediul puterii și statutului, zilele lor bune se vor termina. De asemenea, întrucât au săvârșit multe fapte rele, se vor trezi în toiul dezastrului, așteptând pedeapsa lui Dumnezeu.

Ce este un dizident? Cine sunt oamenii pe care un antihrist îi consideră dizidenți? Cel puțin, aceștia sunt cei care nu-l iau în serios pe antihrist în calitate de conducător, adică nu-l admiră sau nu-l venerează, dar care îl tratează ca pe o persoană obișnuită. Acesta este un fel. Apoi sunt cei care iubesc adevărul, urmăresc adevărul, o schimbare

în firea lor și urmăresc iubirea pentru Dumnezeu; ei aleg un drum diferit de cel al unui antihrist și sunt dizidenți în ochii antihristului. Mai sunt și alții? (Cei care le fac mereu sugestii antihriștilor și care îndrăznesc să-i expună.) Oricine îndrăznește să-i ofere unui antihrist sugestiile sale și să-l dea în vileag, sau ale cărui puncte de vedere sunt diferite de ale antihristului, este privit de acesta ca fiind dizident. Și mai există un fel: cei care îl egalează pe antihrist în calibru și abilitate, a căror capacitate de vorbire și acțiune este asemănătoare cu a lui sau pe care îi vede ca fiind mai presus de el și capabili să-l discearnă. Pentru un antihrist, acest lucru este peste măsură, o amenințare la adresa statutului său. Astfel de oameni sunt cei mai mari dizidenți ai antihristului. Antihristul nu îndrăznește să subestimeze astfel de oameni sau să-i slăbească câtuși de puțin. El îi consideră niște spini în coastă, o iritare constantă, este vigilent și se păzește de ei în orice moment și îi evită în tot ceea ce face. Mai ales când antihristul vede că un dizident îl va discerne și îl va da în vileag, îl cuprinde o panică deosebită; este disperat să excludă și să atace un astfel de dizident, într-atât încât nu este mulțumit până când nu-l va îndepărta pe acel dizident din biserică. Cu un asemenea mod de a gândi și o inimă plină cu aceste lucruri, oare de ce fel de lucruri sunt ei capabili? I-ar trata pe acești frați și surori drept dușmani și s-ar gândi la modalități prin care să-i doboare și să scape de ei? Cu siguranță ar face-o. Și-ar stoarce creierii gândindu-se la modalități prin care să-i forțeze pe dizidenți să se supună și ar face orice pentru a-i înfrânge, nu-i așa? A-i forța pe dizidenți să se supună înseamnă că antihristul îi face pe toți să asculte de el, procedând în așa fel încât să nu îndrăznească nimeni să spună nimic altceva sau să susțină alte păreri, darămite să-l expună. A-l înfrânge pe dizident înseamnă că antihristul îi înscenează lucruri și îl condamnă, creând unele impresii false, astfel încât dizidentul pică de prost și ajunge să fie emondat, ceea ce-i distruge reputația. A face așa ceva nu este cea mai gravă formă de faptă rea? Nu ofensează firea lui Dumnezeu? Un antihrist are multe instrumente și metode de a-i ataca și exclude pe dizidenți. Pe lângă confruntarea și repudierea publică, cel mai puternic instrument al lui implică atragerea și recrutarea dizidenților, făcându-i pe toți să-l asculte. Dacă dizidenții nu ascultă, antihristul îi va suprima, reprima și discredita în același mod în care non-credincioșii îi tratează pe oponenții politici. Atât de cruzi și ticăloși sunt antihriștii! Însă, uneori, antihriștii vor folosi o abordare blândă pentru a-i atrage pe oameni. De exemplu, dacă este un dizident ale cărui opinii nu sunt în concordanță cu ale lor, ei se vor uita la ce-i place persoanei și la care sunt slăbiciunile sale, folosind tot felul de mijloace demne de dispreț pentru a o forța să se supună. Sau vor mima supunerea și își vor recunoaște greșelile în fața dizidentului, sau vor face tot posibilul să-i aducă beneficii dizidentului și să-l mulțumească, sau poate vor face ca prietenii lui apropiați să-l convingă pe dizident, iar apoi, se prefac că au părtășie despre adevăr cu acel dizident, spunând: „Faptul că facem pereche pentru lucrarea bisericii este pur și simplu perfect; putem împărți această biserică jumătate-jumătate în viitor. Chiar dacă eu sunt conducătorul, voi asculta orice sugestie ai. De fapt, eu sunt cel care va colabora cu tine.” Dacă dizidentul este un om

care nu înțelege adevărul, atunci antihristului îi va fi ușor să-l recruteze. Cei care înțeleg adevărul vor vedea exact ce înseamnă acest lucru și vor spune: „Acesta este într-adevăr un uneltitor; nu atacă în mod deschis, ci folosește un truc – în loc să folosească tactici dure, acționează cu blândețe.” Pentru un antihrist, dizidentul este o amenințare la adresa statutului și puterii sale. Antihriștii vor face orice pentru a „se ocupa” de oricine le amenință statutul și puterea, indiferent cine ar fi aceștia. Dacă acești oameni chiar nu pot fi îngenuncheați sau recrutați, atunci antihriștii îi vor distruge sau îi vor îndepărta. În cele din urmă, antihriștii își vor atinge scopul de a avea putere absolută și de a-și face singuri legea. Aceasta este una dintre tehnicile pe care antihriștii le folosesc de obicei pentru a-și menține statutul și puterea – îi atacă și-i exclud pe dizidenți.

Care sunt originile metodelor, manifestărilor, motivelor de a acționa și surselor de acțiune în atacarea și excluderea dizidenților de către antihriști? (Satana.) Mai exact, ele vin din ambițiile și dorințele omului și din natura Satanei. Atunci, care este țelul antihristului? Țelul său este de a obține puterea, de a controla inimile oamenilor și de a se bucura de beneficiile statutului său. Asta face ca un individ să fie un veritabil antihrist. Din perspectiva celor două elemente de a câștiga inimile oamenilor, de a-i ataca și a-i exclude pe dizidenți, cum interpretează un antihrist semnificația cuvântului „conducător” și rolul pe care îl joacă acesta? El crede că un conducător este o persoană care deține putere și statut, că are puterea de a da ordine oamenilor pe care îi conduce, de a-i atrage, de a-i induce în eroare, amenința și controla. Așa înțelege el cuvântul „conducător”. Prin urmare, atunci când se află într-un rol de conducere, implementează aceste tactici în lucrarea sa și acesta este modul în care își îndeplinește îndatoririle. Atunci, ce face el de fapt când își îndeplinește îndatoririle? Se poate afirma cu încredere că el săvârșește fapte rele și, mai precis, își înființează propria împărăție independentă, concurând cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, inimile oamenilor și statut. Vrea să ia locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor, să-i facă pe oameni să-l venereze. Voi nu adăpostiți deseori astfel de intenții și motivații și nu manifestați astfel de comportamente și practici? Nu dezvăluiți adesea aceste firi satanice? (Ba da.) Cât de gravă poate deveni dezvăluirea acestor firi satanice? A ajuns în punctul în care nu vă puteți controla? Când se întâmplă asta, sunteți capabili să dați dovadă de o oarecare conștientizare, reținere și disciplină? (Da.) Spuneți-Mi, există cineva care să nu-și dorească deloc putere? Este cineva căruia nu-i place puterea? Există vreo persoană care să nu râvnească la beneficiile statutului? Nu, nu există. Din ce motiv se întâmplă asta? Pentru că oamenii au fost toți corupți de Satana; cu toții au o natură satanică. Un lucru pe care îl au în comun toți oamenii este faptul că le place puterea, statutul și să se bucure de beneficiile statutului. Aceasta este o trăsătură pe care o au toți oamenii. Prin urmare, de ce unii sunt priviți drept antihriști, în vreme ce alții doar dezvăluie o fire de antihrist sau pășesc pe calea unui antihrist? Care sunt diferențele dintre aceste două grupuri? În primul rând, voi vorbi despre diferența din umanitatea lor. Au antihriștii umanitate? Care sunt diferențele dintre umanitatea celor care merg pe calea antihriștilor și înșiși antihriștii?

(Antihriștii nu au conștiință și rațiune, nu au umanitate, în vreme ce oamenii care merg pe calea antihriștilor încă au un pic de conștiință și rațiune. Ei încă pot să accepte adevărul și judecata și mustrarea lui Dumnezeu și, totodată, arată căință adevărată.) A arăta căință reprezintă o diferență. Știu antihriștii să se căiască? (Nu, nu știu.) Antihriștii nu acceptă câtuși de puțin adevărul; chiar dacă s-ar izbi de un zid, nu s-ar căi. Nu se vor cunoaște niciodată pe sine. Când vine vorba de umanitate, există un alt mod în care oamenii care merg pe calea antihriștilor sunt diferiți de antihriști, și anume diferența dintre o persoană bună obișnuită și o persoană rea. Oamenii buni spun și fac lucruri cu conștiință și rațiune, în timp ce oamenii răi nu au conștiință și rațiune. Atunci când oamenii răi fac ceva rău și sunt expuși, nu sunt înțelegători: „Pf, chiar dacă știu cu toții, există ceva ce pot să facă în privința asta? Voi face orice vreau! Nu-mi pasă cine mă expune sau mă critică. Ce îmi poate face cineva cu adevărat?” Oricâte lucruri rele face o persoană rea, acesteia nu îi este rușine. Atunci când o persoană obișnuită face ceva rău, ea vrea să mascheze și să ascundă acel lucru. Dacă cineva ajunge să o expună, îi este prea rușine să dea ochii cu cineva și nici măcar nu mai vrea să trăiască: „Ah, cum am putut face așa ceva? Sunt cu adevărat lipsit de rușine!” Este extrem de plină de remușcări și chiar se blestemă, jurând că nu va mai face niciodată așa ceva. Acest tip de comportament este dovada că are simțul rușinii, că încă are o oarecare umanitate. O persoană lipsită de rușine nu are conștiință și rațiune și toți oamenii răi sunt lipsiți de rușine. Indiferent ce fel de fapte rele săvârșește o persoană rea, nu îi va înroși fața și nu-i va accelera bătăile inimii, iar ea tot își va apăra fără scrupule acțiunile, transformând aspectele negative în altele pozitive, vorbind despre fapte rele de parcă ar fi bune. Are o astfel de persoană simțul rușinii? (Nu.) Dacă are acest tip de atitudine, se va căi ea cu adevărat în viitor? Nu, ea doar va continua să acționeze în aceeași manieră. Acest lucru înseamnă că este lipsită de rușine, iar nerușinarea înseamnă a nu avea conștiință și rațiune. Oamenii care au conștiință și rațiune sunt prea rușinați să dea ochii cu cineva după ce sunt expuși pentru că au făcut ceva rău, și nu mai fac niciodată acel lucru. De ce se întâmplă asta? Întrucât simt că acesta a fost un lucru rușinos și sunt prea plini de rușine pentru a da ochii cu oricine; în umanitatea lor există un simț al rușinii. Nu reprezintă acesta standardul minim pentru o umanitate normală? (Ba da.) Oare poate o persoană care nici măcar nu simte rușine să fie numită om? Nu, nu poate. Are o persoană care nu simte rușinea o minte normală? (Nu, nu are.) Aceasta nu are o minte normală, darămite iubire față de lucrurile pozitive. Pentru ea, a avea conștiință și rațiune reprezintă un standard prea înalt, pe care nu-l poate atinge. Acum, care este diferența fundamentală dintre antihriști și cei care merg pe calea antihriștilor? Atunci când o persoană care are esența unui antihrist este expusă de altcineva pe motiv că se luptă cu Dumnezeu pentru statut, aceasta nu va considera că a greșit. Mai târziu, nu numai că nu-și va învăța lecțiile și nu se va întoarce la Dumnezeu, dar în schimb, de îndată ce va avea ocazia de a fi aleasă drept conducător sau lucrător, va continua să concureze cu Dumnezeu pentru statut, procedând exact ca înainte, preferând să moară decât să

se căiască. Au acești oameni vreun pic de rațională? (Nu, nu au.) Iar oamenii care nu au deloc rațională simt vreun pic de rușine? (Nu.) Astfel de oameni nu au rațională și niciun simț al rușinii. Atunci când oamenii care au o umanitate normală, conștiință și rațiune îi aud pe alții spunând că se luptă cu Dumnezeu pentru statut, ei se vor gândi: „O, nu, aceasta este o chestiune serioasă! Eu sunt un adept al lui Dumnezeu! Cum aș putea să mă lupt cu El pentru statut? Ce nerușinare să concurez cu Dumnezeu pentru statut! Cât de amorțit, cât de netot, cât de irațional am devenit să fac asta! Cum am putut să fac așa ceva?" Se vor simți jenați și rușinați pentru ceea ce au făcut și, atunci când vor întâlni situații similare, simțul rușinii pe care îl au le va înfrâna comportamentul. Natura-esența tuturor oamenilor este natura-esența Satanei, însă cei care au rațiune și o umanitate normală vor avea simțul rușinii, iar comportamentele lor vor fi înfrânate. Pe măsură ce, treptat, o persoană înțelege adevărul mai profund și pe măsură ce cunoștințele și înțelegerea sa despre Dumnezeu și supunerea față de adevăr capătă profunzime, acest simț al rușinii nu va mai reprezenta pragul minim. Va fi din ce în ce mai înfrânată de adevăr și de inima sa cu frică de Dumnezeu. Va continua să se îmbunătățească și să acționeze din ce în ce mai mult în conformitate cu adevărul. Totuși, vor căuta antihriștii adevărul? Cu siguranță nu o vor face. Ei nu au o rațiune umană normală, nu știu ce înseamnă să urmărească adevărul, sunt scârbiți de adevăr și nu au niciun pic de iubire pentru acesta, deci cum ar putea să-l caute? Urmărirea adevărului este o nevoie a umanității normale; doar cei înfometați și însetați de dreptate vor iubi adevărul și îl vor urmări. Cei care nu au o umanitate normală nu vor urmări niciodată adevărul.

Oamenii care merg pe calea unui antihrist sunt diferiți de antihriștii adevărați. Unii oameni văd că sunt plini de firile unui antihrist și urmăresc și prețuiesc mult faima, câștigul și statutul și nu sunt niciodată capabili să renunțe. Ei cred cu tărie că au natura unui antihrist și că nu pot fi mântuiți. Dacă nu te cunoști cu adevărat și nu știi dacă ești un antihrist sau o persoană rea, atunci ar trebui să reflectezi dacă ai sau nu vreun simț sau sentiment al rușinii. Dacă nu ai, atunci ești în pericol și se poate spune că ai natura-esență a unei persoane rele sau a unui antihrist. Chiar dacă nu ești un antihrist acum, s-ar putea să devii unul în viitor. Lucrul pe care sunt cel mai puțin dispuși să-l facă aceia care nu urmăresc adevărul este să reflecteze asupra lor și să se cunoască. Ei zic: „Nu îmi pasă cine spune că sunt un antihrist. Cui nu-i place faima, câștigul și statutul? Oricine spune că nu-i place faima, câștigul și statutul minte. Cine poate să aibă statut și să nu se bucure de beneficiile acestuia? Numai un nesăbuit ar putea fi așa. Să te poți bucura de beneficiile statutului este o capacitate!" Ce fel de persoană spune astfel de lucruri? Oare nu este cineva care e scârbit de adevăr? Acest tip de persoană este iremediabil de încăpățânată – poate ea să fie mântuită? Sub nicio formă, întrucât Dumnezeu nu îi mântuiește pe oamenii răi; astfel de oameni sunt din tagma Satanei, sunt fiare. Unii oameni nu știu dacă pot fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu. În acest caz, atunci când cuvintele lui Dumnezeu îți expun natura-esența și firea ta

coruptă, observă dacă poți să simți acest lucru și dacă te simți rușinat lăuntric și dacă tu crezi că ceea ce expune Dumnezeu este adevăratul tău sine, ceea ce te-ar face să te simți rușinat și de parcă nu ai avea unde să te ascunzi. Dacă ai acest sentiment de rușine, dacă poți să conștientizezi asta, este un lucru bun. Există chiar și unii oameni care spun: „Cuvintele lui Dumnezeu m-au expus complet. Sunt prea rușinat să dau ochii cu cineva și nu am unde să mă ascund. Cred că ar trebui să fiu trimis în iad, nu merit mântuirea lui Dumnezeu. Negativitatea mea este atât de mare, încât nici măcar nu cred că merit să trăiesc. Ar trebui să mor și să termin cu asta." Este un lucru bun sau rău să te simți așa? Este un lucru bun. Unii oameni nu înțeleg și spun: „Cum ar putea fi acesta un lucru bun?" (Arată că această persoană are un simț al rușinii.) Nu este determinat de rușine. În primul rând, a avea acest fel de sentiment înseamnă că măcar înțelegi cuvintele lui Dumnezeu. În al doilea rând, care este baza cunoașterii de sine? (Acceptarea cuvintelor lui Dumnezeu.) Corect. Recunoști cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, ceea ce înseamnă că folosești cuvintele Sale ca standard pentru a evalua dacă poți fi mântuit și ce tip de persoană ești – ai făcut deja din cuvintele Sale standardul pentru autoevaluare. Acest lucru dovedește că ai credință adevărată în ele. Doar atunci când ai credință adevărată în Dumnezeu Îi poți considera cuvintele ca fiind adevărul, ca standard pentru autoevaluare. Cel care face acest lucru are o șansă la mântuire – nu este la fel de simplu ca a avea sau nu un simț al rușinii.

Cât despre această manifestare – antihriști care îi atacă și îi exclud pe dizidenți – am discutat deja despre definiția cuvântului „dizident". Prin urmare, ce oameni se încadrează în sfera acestui termen? În principal, cei care au perspective diferite asupra lucrurilor decât antihriștii și care merg pe căi diferite de ale lor. În ochii antihriștilor, acești oameni devin cu toții dizidenți și sunt țintele atacurilor antihriștilor. Antihriștii cred că atacarea și excluderea dizidenților este perfect justificată, că reprezintă protejarea lucrării casei lui Dumnezeu și a vieții bisericești când, în realitate, este un mijloc și o metodă de a-și proteja statutul și puterea. Nu servește absolut deloc la protejarea lucrării casei lui Dumnezeu, cu atât mai puțin nu menține rânduiala normală a vieții bisericești pentru aleșii lui Dumnezeu. Unii dintre dizidenții menționați aici sunt oameni care urmăresc adevărul. Putem fi siguri de acest lucru, întrucât antihriștii sunt împotriva oamenilor care urmăresc adevărul și doar cei care îl urmăresc îi pot deslușI pe antihriști.

22 ianuarie 2019

Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei care urmăresc adevărul

A treia tehnică pe care o folosesc antihriștii pentru a-i controla pe oameni: ei îi exclud și îi atacă pe cei care urmăresc adevărul. Unii oameni iubesc lucrurile pozitive, dreptatea și lumina și au părtășie despre adevăr. Ei caută adesea frați și surori care urmăresc și caută adevărul pentru a avea părtășie cu ei. Temperamentul unui antihrist se aprinde când vede acest lucru. Pentru el, toți cei care urmăresc adevărul sunt un ac în ochiul său, un ghimpe în coastă; i-ar face pe toți cei care urmăresc adevărul să primească atacurile, excluderea și asalturile sale. Desigur, un antihrist nu îi va ataca pe acești oameni doar cu tactici brutale și sălbatice, care sunt suficient de evidente pentru ca oamenii să le poată vedea. Va adopta metoda părtășiei despre adevăr și, cu ajutorul câtorva cuvinte și doctrine, îi va judeca și îi va lovi pe oameni. Acest lucru îi face pe oameni să creadă că ceea ce face el este potrivit și rezonabil, că el este de ajutor – că nu este nimic în neregulă cu ceea ce face el. Care sunt aceste metode „potrivite și rezonabile" ale sale? (El citează din cuvintele lui Dumnezeu ca să-i judece pe oameni și să lovească în ei.) Corect – citează din cuvintele lui Dumnezeu ca să-i expună pe oameni și să-i judece. Aceasta este cea mai comună metodă a lui. La suprafață, această manieră de a vorbi pare cinstită, rezonabilă și destul de potrivită, dar, pe dinăuntru, intenția sa nu este să-i ajute pe alții spre beneficiul lor, ci să-i dea în vileag, să-i judece, să-i condamne și să-i înjosească. Acest lucru reprezintă ceea ce urmărește în mod absolut să realizeze. Prin urmare, problema este de unde începe. Oamenii cu privirea ageră pot vedea că el face acest lucru pentru că acei oameni urmăresc și iubesc adevărul și constituie o amenințare pentru antihrist. Și ce amenințare este aceasta? În ce fel îl împiedică pe antihrist iubirea lor pentru adevăr? (Ei îl pot vedea așa cum este de fapt și îl pot discerne.) Așa este. Cea mai mare amenințare pe care acești iubitori de adevăr o aduc unui antihrist este faptul că ei pot discerne orice lucru rău pe care îl face el, oricare ar fi acesta; pot să își dea seama de esența lui și sunt, oriunde și oricând, pasibili să-l dea în vileag, să-l raporteze și să-l scoată la lumină, iar apoi să-l condamne, să-l respingă și să-l înlăture din biserică. Dacă s-ar întâmpla asta, el și-ar pierde statutul și puterea pentru totdeauna, iar perspectiva lui de a fi binecuvântat ar fi complet distrusă. De aceea, pentru un antihrist, acești oameni care urmăresc adevărul sunt cea mai mare amenințare, în afară de dizidenți.

Pe lângă metodele care par a fi potrivite din exterior, cum ar fi folosirea părtășiei despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a lovi în oamenii care urmăresc adevărul și pentru a-i judeca, antihriștii chiar vor lua măsuri drastice împotriva lor. Despre ce măsuri drastice este vorba? De exemplu, vor profita de o fărădelege de moment a unui conducător sau lucrător; indiferent de contextul acesteia sau dacă acea persoană a dobândit sau nu cunoaștere de pe urma ei și s-ar putea căi, și indiferent dacă este sau nu o persoană care urmărește adevărul, ei vor amplifica semnificația acesteia ca să

judece acea persoană, să o condamne și să o îndepărteze. Antihriștii consideră că, pentru a scăpa de iarbă, trebuie să cureți rădăcina și, astfel, îi îndepărtează pe astfel de oameni din biserică, pentru ca aceștia să nu reprezinte o amenințare la adresa statutului lor. Toți oamenii răi și antihriștii sunt pricepuți la a profita de lucrurile care ar putea fi folosite împotriva conducătorilor și lucrătorilor și, odată ce fac asta, îi condamnă ca falși conducători și antihriști. Ce acuzații grave! Conducătorii și lucrătorii sunt selectați de aleșii lui Dumnezeu; de ce te-ai agăța întotdeauna de lucruri pe care să le folosești împotriva lor? Care este scopul tău în obținerea acestui avantaj? O faci pentru că vrei să le iei locul de conducător? Odată ce o persoană rea a acuzat un conducător sau un lucrător că ar fi un fals conducător și un antihrist, dacă poate apoi să enumere exemple concrete și să-i facă pe aleșii lui Dumnezeu să creadă că acestea se potrivesc cu faptele, acest lucru va provoca necazuri. Acel conducător sau lucrător ar putea fi destul de ușor îndepărtat din biserică. A fi fals conducător sau antihrist reprezintă o ofensă atât de mare încât, odată ce ofensa a fost dovedită, acuzatul este condamnat, iar perioada în care a crezut în Dumnezeu s-a încheiat. Acest lucru îl va ruina pur și simplu, nu-i așa? Cât de rău este acest lucru! Mai mult, dacă antihristul profită apoi de ocazie pentru a fi el ales drept conducător și preia controlul bisericii, nu vor fi atunci aleșii lui Dumnezeu sub controlul unui antihrist? Nu va deveni atunci acea biserică împărăția antihristului? (Ba da.) Acesta este un pericol grav! Mai au oamenii răi și antihriștii alte tehnici pentru a-i ataca și exclude pe cei care urmăresc adevărul? Nu-i așa că unii dintre ei îi trimit pe frații și surorile care urmăresc adevărul să lucreze în cele mai periculoase locuri, pentru a pune ei mâna pe putere și a-și consolida statutul? Ei spun: „Este o biserică nou-înființată cu numeroși frați și surori care sunt novici în credință. Nu au nicio bază și le lipsește înțelepciunea. Au nevoie de cineva care înțelege adevărul ca să-i ude și să-i aprovizioneze. Tu înțelegi adevărul viziunilor; acești nou-veniți au nevoie de cineva ca tine să meargă să-i ude. Nimeni altcineva nu este pregătit pentru asta.” Și, cu aceasta, antihristul trimite departe o serioasă amenințare ascunsă. Face el, de fapt, acest lucru pentru ca acea persoană să conducă biserica respectivă și să o aprovizioneze? (Nu.) Nu, o face pentru că acel loc este un mediu ostil, periculos. Plasează acea persoană într-un loc periculos pentru a face lucrarea bisericii, anticipând cu nerăbdare ca aceasta să fie smulsă de marele balaur roșu. Dacă acea persoană este prinsă, nu va mai rămâne nimeni care să amenințe statutul antihristului, iar acesta poate să preia controlul asupra bisericii. Nu este aceasta o tactică a sa? Trimite departe acea persoană sub pretextul că este potrivită pentru a-i uda pe nou-veniți și, astfel, nimeni nu poate să-i vadă intențiile nefaste. Nu este un lucru isteț din partea lui? Iar frații și surorile cred că antihristul este deștept și înțelept pentru că face astfel de rânduieli, că este o persoană în acord cu intențiile lui Dumnezeu, dar se dovedește că el îi înșela și le punea ochelari de cal. Această tehnică a antihristului pare destul de fățișă; nimeni nu poate să vadă clar ce se întâmplă cu adevărat și cu toții ajung să fie induși în eroare. Acei oameni care sunt induși în eroare cred că ceea ce face antihristul este cinstit și rezonabil, că o face din grijă

pentru lucrare, însă nimeni nu poate să vadă care este intenția lui cu adevărat. Antihriștii sunt ticăloși, nu-i așa? Oriunde este pericol, acolo te vor face să mergi, spunându-și în sinea lor: „Nu urmărești tu adevărul? Și nu mi te opui tu mie? Nu mă deslușești tu mereu și te legi de lucruri pe care să le folosești împotriva mea? În regulă, atunci; voi folosi această oportunitate ca să te gonesc direct de aici. Cel mai bine ar fi să fii prins – nu îți vei mai reveni niciodată!” Este sigur că majoritatea oamenilor pe care îi prind în capcană și îi persecută antihriștii în biserică sunt cei care urmăresc mai mult. Cum îi privesc antihriștii pe acești oameni pe măsură ce sunt persecutați și excluși? Ei își spun în sinea lor: „Acești oameni ascultă mereu predici; ei înțeleg câteva adevăruri. Nu pot să nu-i las, pur și simplu, să asculte: predicile sunt făcute pentru ca toți să le audă, așa că nu am cum să justific faptul că nu-i las să asculte. Dar să zicem că le permit să asculte, de vreme ce multe lucruri din ceea ce se spune în acele predici îi expun pe falșii conducători și antihriștii; oare va ieși bine pentru mine dacă aud suficient de mult și dobândesc înțelegere și discernământ? Mai devreme sau mai târziu, aș sfârși prin a fi nevoit să-mi dau demisia din funcția mea de conducător, nu-i așa? Asta nu va merge. Trebuie să fac prima mișcare.” Odată ce un antihrist are o astfel de intenție, va trece la fapte. Nici măcar o mână de oameni nu ar fi capabili să identifice un antihrist, dacă ei nu ar înțelege adevărul. Oare de ce antihriștii pot scăpa nepedepsiți, în timp ce oamenii care urmăresc adevărul devin victime? Un motiv este cu siguranță prezent: se poate ca acei oameni să aibă, în inima lor, o oarecare iubire față de adevăr și de lucrurile pozitive și se poate să aspire întrucâtva la urmărirea adevărului, dar sunt, pur și simplu, prea lași. Ei nu înțeleg adevărul, le lipsește discernământul și sunt atât de nesăbuiți; nu pot să vadă esența unui antihrist așa cum este de fapt și nu-și fac niciodată curaj să-l dea în vileag, ceea ce-i permite acestuia să facă prima mișcare și să le facă rău prin aceasta. Dacă acesta este rezultatul pe care îl obțin sau la asta ajung, cum se va întâmpla asta? Nu vor fi fost ei sălbăticiți de antihrist? (Ba da.) Ce lecție ar trebui să desprindă de aici oamenii care urmăresc adevărul? Care este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă în ceea ce privește modul de tratare a unui conducător sau lucrător? Dacă ceea ce face un conducător sau un lucrător este bine și în acord cu adevărul, atunci poți să i te supui; dacă ceea ce face este greșit și în dezacord cu adevărul, atunci nu ar trebui să i te supui și poți să îl dai în vileag, să i te opui și să ai o opinie diferită. Dacă nu este capabil să facă lucrare reală sau face fapte rele care provoacă o tulburare a lucrării bisericii și este dezvăluit ca fiind un conducător fals, un lucrător fals sau un antihrist, atunci tu poți să îl discerni, să îl dai în vileag și să îl raportezi. Însă, unii dintre aleșii lui Dumnezeu nu înțeleg adevărul și sunt deosebit de lași; se tem să nu fie suprimați și chinuiți de conducători falși și antihriști, așa că nu îndrăznesc să respecte principiile. Ei spun: „În cazul în care conducătorul mă dă afară, sunt terminat; dacă îi pune pe toți să mă dea în vileag sau să se lepede de mine, atunci nu voi mai putea să cred în Dumnezeu. Dacă sunt exclus din biserică, atunci Dumnezeu nu mă va mai vrea și nu mă va mântui. Iar credința mea nu va fi fost în van?” Nu este ridicolă o astfel de gândire? Au astfel de oameni o credință

autentică în Dumnezeu? Un conducător fals sau un antihrist L-ar reprezenta pe Dumnezeu atunci când te exclude? Când un conducător fals sau un antihrist te chinuie și te exclude, aceasta este lucrarea Satanei și nu are nimic de-a face cu Dumnezeu; când oamenii sunt îndepărtați sau excluși din biserică, acest lucru este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu doar când există o decizie comună luată de biserică și de toți aleșii lui Dumnezeu și când îndepărtarea sau excluderea este pe deplin în conformitate cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, cu adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu. Cum ar putea faptul de a fi exclus de un conducător fals sau de un antihrist să însemne că nu poți fi mântuit? Aceasta reprezintă persecuția Satanei și a antihristului și nu înseamnă că nu vei fi mântuit de Dumnezeu. Depinde de Dumnezeu dacă poți fi mântuit sau nu. Nicio ființă umană nu este calificată să decidă dacă poți fi mântuit de Dumnezeu. Trebuie să îți fie clar acest lucru. Iar a-ți trata excluderea de către un conducător fals sau un antihrist drept a fi exclus de Dumnezeu – nu înseamnă asta să Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu? Ba da. Și nu înseamnă doar să Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu, ci și să te răzvrătești împotriva Lui. Este și un fel de blasfemie față de Dumnezeu. Iar înțelegerea greșită a lui Dumnezeu în acest fel nu este ignorantă și nesăbuită? Când un conducător fals sau un antihrist te exclude, de ce nu cauți adevărul? De ce nu cauți pe cineva care înțelege adevărul, ca să dobândești un oarecare discernământ? Și de ce nu raportezi acest lucru superiorilor ierarhici? Asta dovedește că tu nu crezi că adevărul domină în casa lui Dumnezeu, arată că nu ai o credință autentică în Dumnezeu, că nu ești o persoană care crede în Dumnezeu cu adevărat. Dacă ai încredere în atotputernicia lui Dumnezeu, de ce te temi de represaliile unui conducător fals sau ale unui antihrist? Pot ei să-ți decidă soarta? Dacă ești capabil de discernământ și detectezi că acțiunile lor sunt contrare adevărului, de ce nu ai părtășie cu aleșii lui Dumnezeu, care înțeleg adevărul? Ai gură, de ce nu îndrăznești să-ți exprimi opinia? De ce te temi atât de mult de un conducător fals sau de un antihrist? Asta dovedește că ești un laș, un neisprăvit și un lacheu al Satanei. Dacă, atunci când ești amenințat de un conducător fals sau un antihrist, nu îndrăznești să-l raportezi superiorilor, acest lucru arată că ai fost deja prins de Satana și că ai aceeași inimă ca el; nu înseamnă asta că-l urmezi pe Satana? Cum ar putea să fie o astfel de persoană unul dintre aleșii lui Dumnezeu? Este, pur și simplu, o scursură. Toți cei care au aceeași inimă cu falșii conducători și cu antihriștii n-ar putea să fie niciodată buni de ceva; sunt răufăcători. Astfel de oameni sunt născuți pentru a fi slugile diavolului – sunt lacheii Satanei și sunt dincolo de răscumpărare. Toți cei care nu îndrăznesc să-i dea în vileag pe antihriști atunci când îi văd săvârșind rău, care se tem să nu-i ofenseze, care îi apără chiar și îi ascultă – nu sunt ei oameni nesăbuiți, ignoranți? Dacă ești pe deplin conștient de adevărurile-principii și totuși încă le încalci și chiar formezi alianțe și clici cu oamenii răi și antihriștii, nu acționezi tu precum un complice și o slugă a Satanei? Prin urmare, nu o meriți atunci când ești tratat precum o persoană rea sau un complice al antihriștilor? Dacă tu crezi în Dumnezeu, dar în loc să-L urmezi pe Dumnezeu, îi urmezi pe antihriști,

acționând ca una dintre slugile sau complicii lor, atunci nu-ți sapi singur groapa, semnându-ți sentința la moarte? În cazul în care crezi în Dumnezeu, dar, în loc să te supui Lui, cedezi în fața dușmanilor Săi și găsești adăpost în ei – antihriștii – iar rezultatul este că ești manipulat și abuzat de acești antihriști, atunci ți-ai făcut-o cu mâna ta. N-o meriți? Dacă-l tratezi pe antihrist drept stăpânul tău, conducătorul tău, un umăr pe care să te bazezi, atunci te refugiezi în Satana, îl urmezi pe Satana, ceea ce înseamnă că te-ai rătăcit și ai apucat-o pe calea greșită și ai pășit pe drumul fără de întoarcere. Ce atitudine ar trebui să ai față de antihriști? Ar trebui să-i dai în vileag și să te lupți cu ei. Dacă sunt doar unul sau doi ca tine și ești prea slab pentru a-i înfrunta singur pe antihriști, ar trebui să-ți unești puterile cu mai mulți oameni care înțeleg adevărul ca să-i raportezi și să-i dai în vileag pe acești antihriști și ar trebui să continui până când sunt îndepărtați. Am auzit că, în ultimii doi ani, aleșii lui Dumnezeu din unele zone pastorale din China continentală s-au unit pentru a-i înlătura din funcție pe falșii conducători și antihriști; unii falși conducători și antihriști erau chiar la conducerea grupurilor de luare a deciziilor și tot au fost înlăturați în același fel de aleșii lui Dumnezeu. Aleșii lui Dumnezeu nu au fost nevoiți să aștepte aprobarea de la Cel de mai sus; pe baza adevărurilor-principii, au fost capabili să-i identifice pe falșii conducători și pe antihriști – care nu făceau lucrare reală și îi chinuiau mereu pe frați și surori, care acționau de capul lor și tulburau lucrarea casei lui Dumnezeu – și s-au ocupat de ei cu promptitudine. Unii au fost dați afară din grupurile de luare a deciziilor, unii au fost îndepărtați din biserică – ceea ce este grozav! Acest lucru arată că aleșii lui Dumnezeu au pășit deja pe drumul cel bun al credinței în Dumnezeu. Unii dintre aleșii lui Dumnezeu au înțeles deja adevărul și au acum o mică statură, nu mai sunt controlați și păcăliți de Satana, îndrăznesc să se ridice și să se lupte cu forțele rele ale Satanei. Acest lucru arată, de asemenea, că forțele falșilor conducători și ale antihriștilor din biserică nu mai dețin avantajul și, astfel, nu mai îndrăznesc să fie atât de flagrante în cuvintele și acțiunile lor. De îndată ce își dezvăluie jocul, va fi acolo cineva pentru a-i supraveghea, a-i discerne și a-i respinge. Cu alte cuvinte, în inimile celor care chiar înțeleg adevărul, statutul, reputația și puterea omului nu dețin o poziție dominantă. Astfel de oameni nu pun preț pe aceste lucruri. Când cineva poate să caute în mod activ adevărul și să aibă părtășie despre el și când începe să reevalueze și să reflecteze asupra căii pe care ar trebui să meargă cei care cred în Dumnezeu și cum ar trebui să-i trateze pe conducători și lucrători și începe să se gândească bine pe cine ar trebui să urmeze oamenii, care sunt comportamentele celor care-l urmează pe om și care sunt cele ale celor care-L urmează pe Dumnezeu, iar apoi, după ce a explorat aceste adevăruri și le-a experimentat de-a lungul câtorva ani, când a ajuns, fără să știe, să înțeleagă unele adevăruri și să aibă discernământ – atunci va fi dobândit un pic de statură. A fi capabil să cauți adevărul în toate lucrurile înseamnă a intra pe calea corectă a credinței în Dumnezeu.

Este un lucru bun, o întâmplare bună ca aleșii lui Dumnezeu să fie capabili să-i discearnă și să-i respingă pe falșii conducători și pe antihriști. Unii conducători nu pot să

facă lucrare reală; tot ceea ce fac este să cauzeze perturbare și tulburări, astfel încât să nu existe pic de liniște în viața bisericească. Toți frații și surorile îi consideră dezagreabili și, în cele din urmă, îi resping. Este corect ca ei să facă asta? (Da.) Sunt alții care sunt aleși drept conducători și, la început, frații și surorile spun: „Pe el îl alegem, așa că trebuie să cooperăm cu lucrarea lui.” După o vreme, se dovedește a fi alegerea greșită: este entuziast în credința lui în Dumnezeu, dar nu are înțelegere spirituală. Este predispus la denaturări, arogant și neprihănit de sine; nu discută cu alții chestiunile și nu face nimic conform principiilor, ci doar acționează în mod nechibzuit. Acest lucru duce la breșe de securitate; frații și surorile din biserică sunt arestați în mod constant, iar lucrarea bisericii suferă pierderi semnificative. Conducătorul nu numai că nu reflectează asupra sa, dar se justifică, se ceartă în apărarea sa și evită responsabilitatea. În cele din urmă, grupul îl retrage din funcție. Crezi că au gestionat corect situația? (Da.) Da, într-adevăr! Și imediat după ce se ocupă de acea persoană, aleg pe altcineva, iar după un timp este evident pentru toată lumea că această persoană este mult mai bună decât acel fals conducător, dovedind că grupul are discernământ și a crescut. Acesta este procesul prin care aleșii lui Dumnezeu cresc în viață. Este destul de normal. Credeai că atunci când oamenii ascultă atâția ani predici, ajung să aibă toți discernământ și fac alegerea corectă pentru fiecare conducător și lucrător – că pe oricine aleg, acela va păstra funcția? Așa funcționează lucrurile? (Nu.) Atunci când oamenii nu înțeleg adevărurile-principii, în alegerea unui conducător, se axează mereu pe alegerea cuiva cu o minte ageră, care este un bun orator, o persoană talentată. Abia când acea persoană se dovedește a fi un fals conducător sau un antihrist după ce ocupă o vreme acea funcție, oamenii încep să dezvolte discernământ; după aceea, nu vor mai alege o astfel de persoană. Atunci, cine, mai exact, trebuie selectat când se aleg conducătorii și lucrătorii? Nu există un set de reguli. Depinde cel mai mult de măsura în care cineva este o persoană corecă și dacă urmărește sau nu adevărul. În orice caz, dacă cineva este o persoană rea sau un antihrist, nu trebuie să-l alegi, indiferent ce fel de persoană este. Dacă o faci, îți vei săpa singur groapa. Nu-i așa? (Așa este.)

Revenind la subiectul la care ne aflam, acela al antihriștilor care-i atacă și-i exclud pe cei care urmăresc adevărul: în mare, am spus ce era de zis despre acesta, nu-i așa? Cum îi atacă și îi exclud antihriștii pe cei care urmăresc adevărul? Ei utilizează deseori metode care altora li se par rezonabile și potrivite, folosind chiar dezbateri despre adevăr ca să obțină un avantaj, ca să-i atace, să-i condamne și să-i inducă în eroare pe alți oameni. De exemplu, un antihrist crede că, dacă partenerii săi sunt oameni care urmăresc adevărul, aceștia pot să-i amenințe statutul și, prin urmare, antihristul va rosti predici mărețe și va discuta despre teorii spirituale pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să-l admire. În acest fel, își poate deprecia și suprima partenerii și colegii și poate să-i facă pe oameni să simtă că, deși partenerii conducătorului lor sunt persoane care urmăresc adevărul, ei nu sunt egalii lui în ceea ce privește calibrul și capacitatea. Unii oameni chiar spun: „Predicile conducătorului nostru sunt mărețe și nimeni nu se

poate compara cu el.” Pentru un antihrist, este extrem de satisfăcător să audă un astfel de comentariu. El se gândește în sinea lui: „Tu ești partenerul meu, nu ai unele adevăruri-realități? De ce nu poți să vorbești cu aceeași elocvență și măreție ca mine? Ești complet umilit acum. Îți lipsește capacitatea și totuși îndrăznești să concurezi cu mine!” La asta se gândește antihristul. Care este țelul acestuia? Încearcă toate mijloacele posibile pentru a-i suprima, a-i deprecia pe alți oameni și a se poziționa deasupra acestora. Așa îi tratează un antihrist pe toți cei care urmăresc adevărul sau cooperează cu el. Indiferent ce face un antihrist, acel lucru se axează pe propria putere și statut și are scopul de a câștiga stima și adorația celorlalți. Nu lasă pe nimeni să-l întreacă; obligatoriu, oricine este mai bun decât el va fi supus deprecierii, excluderii și suprimării din partea sa. În spatele tuturor mijloacelor pe care le folosesc împotriva celor care urmăresc adevărul, antihriștii au motive și scopuri. Mai degrabă decât să caute să protejeze lucrarea casei lui Dumnezeu, țelul lor este de a-și proteja puterea și statutul, precum și poziția și imaginea lor în inimile aleșilor lui Dumnezeu. Metodele și comportamentele lor sunt perturbări și tulburări ale lucrării casei lui Dumnezeu, iar acestea au totodată efect distructiv asupra vieții bisericești. Nu este aceasta cea mai comună manifestare a faptelor rele ale unui antihrist? Pe lângă aceste fapte rele, antihriștii fac ceva și mai josnic, și anume încearcă mereu să găsească o modalitate prin care să-i aibă la mână pe cei care urmăresc adevărul. De exemplu, dacă unii oameni au fost desfrânați sau au comis o altă fărădelege, antihriștii se folosesc de acest lucru ca pârghie pentru a-i ataca, caută oportunități pentru a-i insulta, a-i da în vileag și a-i defăima, îi etichetează pentru a le descuraja entuziasmul în privința îndeplinirii îndatoririlor, astfel încât să se simtă negativi. De asemenea, antihriștii îi fac pe aleșii lui Dumnezeu să-i discrimineze pe aceștia, să-i evite și să-i respingă, astfel încât cei care urmăresc adevărul să fie izolați. În cele din urmă, când toți cei care urmăresc adevărul se simt negativi și slabi, nu își mai îndeplinesc în mod activ îndatoririle și nu sunt dispuși să participe la adunări, scopul antihriștilor este atins. Întrucât aceia care urmăresc adevărul nu mai reprezintă o amenințare pentru statutul și puterea lor și nimeni nu mai îndrăznește să-i raporteze sau să-i dea în vileag, antihriștii se pot simți în largul lor. Cei pe care un antihrist îi urăște cel mai mult în biserică sunt oamenii care urmăresc adevărul, în special cei cu un simț al dreptății, care ar îndrăzni să dea în vileag și să raporteze un conducător fals și un antihrist. Un antihrist îi privește pe astfel de oameni ca pe niște ace în ochii săi, ca pe niște ghimpi în coaste. Dacă se întâmplă să vadă pe cineva care urmărește adevărul și își îndeplinește datoria de bunăvoie, în inima lui apar răutatea și dușmănia, fără niciun pic de iubire. Un antihrist nu doar că nu-i va ajuta sau sprijini pe oamenii care urmăresc adevărul, indiferent de dificultățile lor sau de cât de slabi și negativi ar putea fi – nu doar că va ignora acest lucru. În schimb, se va bucura în secret de acest lucru. Iar dacă o persoană l-a acuzat sau l-a dat în vileag, va profita de ocazie să o lovească atunci când este la pământ, acuzând-o de tot felul de ofense pentru a-i da o lecție, a o condamna, a o lăsa fără vreo cale de urmat și, în cele din urmă, pentru a o face atât de

negativă, încât să nu-și mai poată îndeplini datoria. Atunci, antihristul devine mândru de sine și începe să se bucure de nenorocirea acelei persoane. La acest tip de lucru se pricep cel mai bine antihriștii; excluderea, atacarea și condamnarea celor care urmăresc adevărul reprezintă cea mai mare expertiză a lor. Ce gândesc antihriștii de îi face capabili de un asemenea rău? „Dacă aceia care urmăresc adevărul ascultă deseori predici, s-ar putea ca, într-o zi, să vadă acțiunile mele așa cum sunt de fapt, iar atunci cu siguranță mă vor da în vileag și mă vor înlocui. În timp ce își îndeplinesc îndatoririle, statutul, prestigiul și reputația mea sunt sub amenințare. E mai bine să atac primul, să găsesc oportunități ca să obțin lucruri cu care să-i am la mână pentru a-i tulbura și condamna și a-i face negativi, astfel încât să-și piardă orice dorință de a-și îndeplini îndatoririle. Voi provoca, totodată, conflicte între conducători și lucrători și cei care urmăresc adevărul, astfel încât conducătorii și lucrătorii să-i deteste, să se distanțeze de ei și să nu-i mai aprecieze sau să-i promoveze. În acest fel, nu vor mai avea nicio dorință de a urmări adevărul sau de a-și îndeplini îndatoririle. Cel mai bine este dacă aceia care urmăresc adevărul rămân negativi.” Acesta este scopul pe care doresc să-l atingă antihriștii. Atunci când un antihrist sau o persoană rea te prinde în capcană, te condamnă și te umilește cu șiretenia sa, poți discerne ce se întâmplă? Poți să-ți dai seama de trucurile Satanei? Trebuie să înveți să ai discernământ: „Ceea ce a spus părea destul de corect, dar de ce am plecat de acolo simțindu-mă negativ? De ce nu mai vreau să-mi îndeplinesc datoria? De ce am nelămuriri cu privire la Dumnezeu? A fost o problemă cu ceea ce a spus? De ce a avut un efect negativ? De ce am plecat de acolo cu neînțelegeri și noțiuni despre Dumnezeu și nu-mi mai doresc să mă supun? De ce nu mai am entuziasmul și hotărârea de odinioară de a mă consuma pentru Dumnezeu? Și, dintr-o dată, am unele nelămuriri cu privire la lucrarea lui Dumnezeu – simt că viziunile mele nu sunt clare. Nu știu pentru ce îmi îndeplinesc datoria în acest fel și simt că nu am nimic de arătat pentru cei câțiva ani de când cred în Dumnezeu și pentru greutățile prin care am trecut. Acum, există o oarecare întunecime în inima mea.” Acest lucru este un pic anormal. De ce ar trebui să ducă auzirea unor cuvinte care par corecte la astfel de consecințe? Nu simți că e ceva în neregulă cu aceste cuvinte? Atunci, ce fel de cuvinte sunt acelea care provoacă astfel de reacții în tine când le auzi? Ce fel de cuvinte te fac să nu mai fii încrezător în Dumnezeu când le auzi? În primul rând, un lucru este sigur: toate cuvintele antihriștilor sunt înșelătoare; la fel ca șarpele, toate îi seduc pe oameni să păcătuiască, să se îndepărteze de Dumnezeu și să-L respingă. Niciunul dintre cuvintele lor nu-i aprovizionează pe oameni sau nu-i ajută. De unde vin cuvintele lor? De la Satana și de la diavoli. Voi aveți discernământ în ceea ce privește cuvintele pe care le folosesc antihriștii pentru a-i ataca și condamna pe cei care urmăresc adevărul? Singurul lucru de care se tem antihriștii este ca oamenii să urmărească adevărul. Le este teamă ca oamenii să se supună lui Dumnezeu, ca oamenii să se ridice pentru a-L urma pe Dumnezeu și pentru a-și asuma datoria de ființe create; le este teamă ca oamenii să vină înaintea lui Dumnezeu și să caute adevărul. De acest lucru le este cel

mai frică. Asta pentru că, odată ce aleșii lui Dumnezeu pășesc pe calea urmăririi adevărului, creșterea lor în viață se accelerează, și pe măsură ce aceasta se întâmplă, statura lor crește tot mai mult, iar când adevărul domnește în inimile oamenilor și devine viața lor, aceea va fi ultima zi a antihriștilor: atunci, se vor confrunta cu a fi condamnați, dezvăluiți, eliminați și complet abandonați. De aceea, antihriștii îi urăsc cel mai mult pe cei care urmăresc adevărul. În ochii unui antihrist, cei care urmăresc adevărul sunt dușmani pe care îi urăsc, ținte pentru atacurile și constrângerile lor, precum și pentru ura și abandonul lor, pentru răul și abuzul din partea lor, și, mai mult, sunt ținte pentru a fi induși în eroare. Antihriștii nu au nicio cale de a induce în eroare, a controla sau a prinde în capcană inimile celor care urmăresc adevărul și nu-i pot exclude și ataca public, la întâmplare, așa că tot ce le rămâne este să spună lucruri corecte și plăcute, folosind tactici delicate pentru a-i trage în jos, la nivelul lor. Iar dacă acei oameni nu îi urmează și nu le pot fi de folos, vor folosi tot felul de tactici josnice pentru a-i exclude, pentru a-i face negativi și slabi și chiar pentru a-i face să nu mai dorească să-și îndeplinească datoria, iar în final, să-L părăsească pe Dumnezeu. Aceasta este una dintre principalele fapte rele ale antihriștilor și reprezintă o altă trăsătură distinctivă a naturii-esențe a lor. Ce trăsătură a naturii lor este aceea? Perfidia, viclenia, răutatea lor. Pentru a-și atinge ambiția și scopul de a domni în biserică, antihriștii recurg constant la inducerea în eroare a celor care urmăresc adevărul, la excluderea și atacarea lor. Fac acest lucru pentru a-și atinge scopul sinistru, lăsându-i pe toți cei care urmăresc adevărul negativi și slabi, apatici în credința lor, cu neînțelegeri față de Dumnezeu stârnite în ei. Odată ce în acești oameni apar neînțelegeri și plângeri la adresa lui Dumnezeu, ei nu vor mai urmări adevărul și nici nu-și vor mai îndeplini de bunăvoie datoria – și, astfel, se vor îndepărta de Dumnezeu. Și ce înseamnă acest lucru pentru un antihrist? În primul rând, înseamnă că nimeni nu-i va amenința poziția; în al doilea rând, odată ce aceste figuri pozitive sunt negative și slabe și se îndepărtează de Dumnezeu, antihristul poate domni liber în biserică pentru a-i induce în eroare și a-i constrânge pe oameni și de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu, astfel încât să-l urmeze, să-l sprijine și să i se închine. Astfel, scopul antihristului este atins. Făcând acest lucru, își îndeplinesc antihriștii datoria? (Nu.) Prin urmare, prin ce se caracterizează tot ceea ce fac ei? (Ei fac rău.) „A face rău” este o formulare oarecum generală; în mod specific, ei îi tulbură și îi împiedică pe oameni, ținându-i departe de calea urmăririi adevărului și de a fi mântuiți de Dumnezeu. Atunci când un antihrist vede că cineva urmărește adevărul, vede roșu în fața ochilor; el urăște acea persoană. Până unde merge această ură? Când vede pe cineva urmărind adevărul și urmându-L pe Hristos, fără să-l urmeze sau să-l venereze pe el și fără să fie pe aceeași cale cu el, va ataca, exclude și suprima acea persoană, având o dorință puternică de a o face să dispară. Atât de mare este ura sa. Pe scurt, pe baza acestor manifestări ale antihriștilor, putem determina că ei nu îndeplinesc datoria de conducere, întrucât nu-i conduc pe oameni în a mânca și bea din cuvintele lui Dumnezeu sau nu au părtășie despre adevăr și nu îi udă sau nu-i susțin pe oameni ca să le permită să

dobândească adevărul. În schimb, ei perturbă și tulbură viața bisericească, demontează și distrug lucrarea bisericii și le pun bețe-n roate oamenilor pe calea urmăririi adevărului și a dobândirii mântuirii. Ei vor să-i conducă pe aleșii lui Dumnezeu spre rătăcire și să-i facă să-și piardă șansa de a obține mântuirea. Acesta este scopul final pe care antihriștii doresc să-l atingă prin perturbarea și tulburarea lucrării bisericii.

Cum ar trebui să-i trateze aleșii lui Dumnezeu pe antihriști? Trebuie să-i discearnă, să-i dea în vileag, să-i raporteze și să-i respingă. Numai atunci pot să se asigure că-L urmează pe Dumnezeu până la capăt și că intră pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Antihriștii nu sunt conducătorii tăi, indiferent în ce fel îi induc în eroare pe alții ca să-i aleagă în această funcție. Nu îi recunoaște și nu le accepta conducerea – trebuie să-i deslușești și să-i respingi, întrucât ei nu te pot ajuta să înțelegi adevărul și nici nu pot să te sprijine sau să te aprovizioneze. Așa stau lucrurile. Dacă nu te pot conduce în adevărul-realitate, nu sunt potriviți pentru a fi conducători sau lucrători. Dacă nu te pot conduce spre înțelegerea adevărului și experimentarea lucrării lui Dumnezeu, atunci sunt cei care se opun lui Dumnezeu, iar tu ar trebui să-i deslușești, să-i dai în vileag și să-i respingi. Tot ceea ce fac este pentru a te induce în eroare ca să-i urmezi și pentru a te determina să te alături clicii lor ca să subminezi și să tulburi lucrarea bisericii, pentru a te forța să o iei pe calea antihriștilor, așa cum fac ei. Vor să te târâie în iad! Dacă nu poți să-i vezi așa cum sunt și crezi că, de vreme ce sunt conducătorii tăi, ar trebui să asculți de ei și să faci concesii cu ei, atunci ești o persoană care trădează atât adevărul, cât și pe Dumnezeu, iar astfel de oameni nu pot fi mântuiți. Dacă îți dorești să fii mântuit, nu numai că trebuie să depășești obstacolul marelui balaur roșu și nu numai că trebuie să-l poți deosebi pe marele balaur roșu, să vezi prin înfățișarea lui hidoasă și să i te împotrivești întru totul – există și obstacolul antihriștilor pe care să-l depășești. În biserică, un antihrist nu este doar dușmanul lui Dumnezeu, ci și dușmanul aleșilor lui Dumnezeu. Dacă nu poți să deslușești un antihrist, ești predispus să fii indus în eroare și cucerit, să mergi pe calea unui antihrist și să fii blestemat și pedepsit de Dumnezeu. Dacă se întâmplă asta, credința ta în Dumnezeu a eșuat complet. Ce trebuie să dețină oamenii pentru a primi mântuirea? În primul rând, ei trebuie să înțeleagă multe adevăruri și să fie capabili să deslușească esența, firea și calea unui antihrist. Acesta este singurul mod de a se asigura că nu venerează sau nu urmează oameni în timp ce cred în Dumnezeu și singurul mod de a-L urma pe Dumnezeu până la capăt. Numai oamenii care sunt capabili să deslușească un antihrist pot crede cu adevărat în Dumnezeu, Îl pot urma și pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Atunci, unii vor spune: „Ce să fac dacă nu dețin momentan adevărul pentru acest lucru?” Trebuie să te înarmezi cât mai repede cu adevărul; trebuie să înveți să înțelegi oamenii și lucrurile. Deslușirea unui antihrist nu este o chestiune simplă și necesită abilitatea de a vedea clar esența lui și de a vedea prin comploturile, trucurile, intențiile și obiectivele din spatele a tot ceea ce face. În acest fel, nu vei fi indus în eroare sau controlat de el și poți să rămâi ferm, să urmărești adevărul în siguranță și fără riscuri și să fii statornic pe calea urmăririi adevărului și a

dobândirii mântuirii. Dacă nu poți să depășești bariera de antihriști, atunci se poate spune că ești în mare pericol și că ești susceptibil de a fi indus în eroare și capturat de un antihrist și ajungi să trăiești sub influența Satanei. E posibil să existe printre voi unii care îi împiedică și îi încurcă pe oamenii care urmăresc adevărul și sunt dușmanii acelor oameni. Acceptați acest lucru? Există unii care nu îndrăznesc să înfrunte acest fapt și nici nu îndrăznesc să-l accepte ca fapt. Însă chiar se întâmplă ca antihriștii să-i inducă în eroare pe oameni în biserici și se întâmplă deseori; doar că oamenii nu pot discerne acest lucru. Dacă nu poți trece acest test – testul antihriștilor, atunci fie ești indus în eroare și controlat de antihriști, fie ești obligat să suferi, ești torturat, alungat, suprimat și maltratat de ei. În cele din urmă, viața ta cea amărâtă și măruntă nu va rezista mult timp și se va ofili; nu vei mai avea credință în Dumnezeu și vei spune: „Dumnezeu nici măcar nu e drept. Unde e dumnezeu? Nu există nicio dreptate sau lumină în această lume și nu există așa ceva precum mântuirea umanității de către dumnezeu. Am putea la fel de bine să ne petrecem zilele mergând la muncă și câștigând bani!” Tu Îl tăgăduiești pe Dumnezeu, te rătăcești de El și nu mai crezi că El există; orice speranță că vei obține mântuirea a dispărut în întregime. Așadar, dacă dorești să ajungi acolo unde ți se poate acorda mântuirea, primul test pe care trebuie să-l treci e acela de a putea să-l percepi pe Satana și să-l vezi așa cum este de fapt și trebuie și să ai curajul să te ridici în picioare, să-l expui și să te lepezi de Satana. Atunci, unde e Satana? Satana este alături de tine și în jurul tău; s-ar putea chiar să trăiască înlăuntrul inimii tale. Dacă trăiești în firea Satanei, se poate spune că ești al Satanei. Nu-l poți vedea sau atinge pe Satana sau duhurile rele de pe tărâmul spiritual, dar Satanele și diavolii vii care există în viața reală sunt peste tot. Orice persoană care simte aversiune față de adevăr este rea, iar orice conducător sau lucrător care nu acceptă adevărul este un antihrist sau un conducător fals. Oare astfel de oameni nu sunt Satane și diavoli vii? Acești oameni ar putea fi chiar cei la care te închini și te uiți cu admirație; ar putea fi oamenii care te conduc sau oamenii pe care multă vreme i-ai admirat, în care ai avut încredere, pe care te-ai bazat și după care ai sperat în inima ta. Totuși, aceștia sunt de fapt baricade care îți stau în cale și te împiedică să urmărești adevărul și să obții mântuirea; sunt conducători falși și antihriști. Ei pot prelua controlul asupra vieții tale și asupra căii pe care o parcurgi și îți pot distruge șansa de a ți se acorda mântuirea. Dacă nu reușești să-i deslușești și să le vezi adevărata față, atunci în orice clipă ai putea să fii indus în eroare și capturat. Așadar, ești în mare pericol. Dacă nu poți să te eliberezi de acest pericol, ești un sacrificiu al Satanei. Oricum, oamenii care sunt induși în eroare și controlați și care devin urmăritorii unui antihrist nu pot ajunge în veci și pururi la mântuire. Întrucât nu iubesc sau nu urmăresc adevărul, rezultatul inevitabil este că sunt induși în eroare și urmează un antihrist.

Unii oameni se consideră persoane care urmăresc adevărul și spun că sunt capabili să-i deslușească pe antihriști. Nu-i așa că se supraestimează? Dacă întâlnești un antihrist evident, unul care își arată colții, are o umanitate precară și a săvârșit câteva

fapte rele, e firesc să-l poți recunoaște. Însă dacă întâlnești un antihrist care pare evlavios, care vorbește foarte blând și pare a fi o persoană plăcută – un antihrist care se conformează noțiunilor oamenilor – mai ești suficient de îndrăzneț să susții că îți poți da seama ce este el cu adevărat? Îndrăznești să-l caracterizezi ca fiind antihrist? Dacă nu ești capabil să-l deslușești, e obligatoriu să-l admiri și să fii prietenos cu el, situație în care comportamentul lui, părerile și viziunile sale, acțiunile sale – chiar și înțelegerea lui cu privire la adevăr – te vor influența cu siguranță. În ce măsură te vor influența aceste lucruri? Îl vei invidia pe antihrist, îl vei imita, îl vei emula, îl vei urma, ceea ce îți va afecta intrarea în viață; îți va afecta urmărirea adevărului și pătrunderea în realitate, atitudinea față de Dumnezeu și dacă te vei supune sau nu lui Dumnezeu și Îl vei urma până la capăt. În cele din urmă, antihristul va deveni idolul tău, va avea un loc în inima ta și nu vei putea să scapi de el. Când ești indus în eroare la un asemenea nivel, ai doar o vagă speranță la mântuire, întrucât relația ta cu Dumnezeu a fost spulberată, ai pierdut relația normală cu El și ești în pragul primejdiei. Iar acest lucru reprezintă un dezastru sau o binecuvântare pentru tine? Bineînțeles că e un dezastru; categoric nu este o binecuvântare. Cu toate că, în privința chestiunilor mărunte, unii antihriști sunt capabili să te ajute și să îți fie de folos; altfel, sunt capabili să predice cuvinte și doctrine pentru a te lumina, odată ce ai fost indus în eroare de ei, i-ai venerat și i-ai urmat, ai dat de necaz. Te vei fi ruinat și îți vei fi pierdut șansa la mântuire. Unii oameni spun: „El nu este o satană sau o persoană rea, pare a fi un om spiritual, care urmărește adevărul.” Sunt valabile aceste cuvinte? (Nu.) De ce nu? Cu oricine urmărește realmente adevărul, influența sau beneficiile îndrumării, ajutorului sau aprovizionării au ca scop să te aducă înaintea lui Dumnezeu, astfel încât să poți căuta cuvintele Lui și adevărul, iar tu vii înaintea lui Dumnezeu și înveți să te bazezi pe El și să-L cauți, iar relația ta cu El devine din ce în ce mai apropiată. Dimpotrivă, ce se va întâmpla dacă relația ta cu un antihrist va deveni tot mai strânsă, până când vei fi la dispoziția lui? Vei rătăci pe calea greșită și te vei ruina. Când ai o relație strânsă cu un antihrist, relația ta cu Dumnezeu devine distantă. Și care este consecința acestui lucru? Antihristul te va conduce înaintea lui, iar tu te vei îndepărta de Dumnezeu. Dacă ai un idol în inima ta, odată ce începi să ai noțiuni despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu sau atunci când cuvintele Sale îl dau în vileag pe idolul tău, te vei împotrivi pe loc lui Dumnezeu și s-ar putea chiar să I te opui și să-L trădezi; vei lua partea idolului tău și te vei opune lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă frecvent. Atunci când unii falși conducători și antihriști sunt demiși sau excluși, complicii și slujitorii lor încep să le țină partea și să se plângă; unii chiar devin negativi și încetează să mai creadă în Dumnezeu. Acesta este un lucru obișnuit, nu-i așa? Și care este motivul pentru care încetează să creadă? Ei spun: „Conducătorul nostru a fost demis și exclus, așa că ce speranță să mai am eu, un credincios obișnuit?” Nu este acest lucru aberant? Cuvintele lor arată că îl urmează pe antihrist, că au fost complet induși în eroare de acesta. Și care este consecința acestei induceri în eroare? Antihristul a devenit idolul pe care ei îl venerează; a devenit strămoșul lor: cum ar putea ei să nu plece, când strămoșul

lor a fost exclus? Ei ascultă doar de el și sunt întru totul sub controlul acestuia. Ei cred că tot ceea ce spune și face antihristul este corect și ar trebui să fie acceptat și să i se supună ca și cum ar fi adevărul și astfel nu tolerează ca nimeni din casa lui Dumnezeu să-l dea în vileag și să-l condamne pe antihrist. Odată ce antihristul este exclus de casa lui Dumnezeu, cei care îl urmează iau decizia de a părăsi biserica; „Copacul cade, iar maimuțele se împrăștie", cum s-ar spune. Astfel de lucruri demonstrează că antihriștii și adepții lor sunt servitorii Satanei, care au venit ca să perturbe și să tulbure lucrarea lui Dumnezeu. Odată ce sunt dezvăluiți, dați în vileag, disprețuiți și respinși de către aleșii lui Dumnezeu, credința lor în Dumnezeu se sfârșește. Cei care îi urmează pe antihriști au cu toții o trăsătură clar vizibilă: la ei nu ajung cuvintele nimănui; ei le acordă atenție doar antihriștilor. Iar odată ce sunt induși în eroare de antihriști, nu mai ascultă cuvintele lui Dumnezeu și-l recunosc doar pe antihrist drept stăpânul lor. N-au fost ei induși în eroare, nu sunt ei controlați, în această privință? Numai cei care îi urmează pe antihriști ar încerca să le ia apărarea. Atunci când antihriștii sunt dați în vileag și dezvăluiți, oamenii care îi urmează devin neliniștiți pentru ei, varsă lacrimi pentru ei, plâng în numele lor și încearcă să-i apere. În astfel de momente, L-au uitat pe Dumnezeu și nu I se mai roagă sau nu mai caută adevărul; tot ceea ce fac este să-i apere pe antihriști și să-și frământe mintea pentru aceștia; ei nici măcar nu-L mai recunosc pe Dumnezeu. Cred ei cu adevărat în Dumnezeu? În cine cred ei de fapt? Acest lucru este deja cât se poate de limpede. Indiferent ce spun sau ce fac, antihriștii au un singur țel: acela de a-i conduce pe oameni, de a fi domnul lor și vor ca toți să-i urmeze și să asculte de ei ca niște sclavi și, în cele din urmă, să fie tratați ca Dumnezeu. În ce fel se diferențiază acest lucru de calea pe care a mers Pavel? Când lucrarea lui Pavel a ajuns la final, el a rostit cuvintele pe care le avea în inimă; Pavel a spus că pentru el a trăi era hristos, iar scopul său în a spune acest lucru a fost de a face ca toți cei care credeau în Domnul să-l imite, să-l urmeze și să-l trateze ca pe Dumnezeu. Nu acesta era scopul lui Pavel atunci când a rostit aceste cuvinte? Iar dacă lucrarea antihriștilor chiar ajunge în punctul în care oamenii îi venerează și îi ascultă, Dumnezeu nu va mai avea un loc în inimile acestor oameni; inimile lor vor fi fost deja luate în stăpânire de antihriști. Aceasta este consecința. Tu spui că nu îți faci griji că ai putea fi indus în eroare de un antihrist, că nu te temi deloc să urmezi un antihrist, dar nu are niciun rost să susții acest lucru. Aceasta este o remarcă absurdă. Asta pentru că, dacă nu urmărești adevărul și îi venerezi și îi urmezi mereu pe oameni, atunci, fără să-ți dai seama, vei merge pe calea antihriștilor. A crede în Dumnezeu vreme de câțiva ani, dar a fi lipsit de mărturie bazată pe experiență și nu numai a nu dobândi adevărul și viața, ci a deveni cineva care se opune lui Dumnezeu: aceasta este consecința finală în a-i urma pe antihriști și este una de care nu te poți elibera, este un fapt de necontestat. Este exact ca atunci când cineva atinge un cablu electric: sigur va fi electrocutat. Unii ar putea spune: „Nu cred asta; nu-mi este teamă" – însă este oare o chestiune de a crede sau nu sau de a te teme sau nu? Atinge un cablu electric și pac! Vei fi electrocutat. Nu te va ajuta să nu crezi asta. A nu crede

înseamnă ignoranță; este iresponsabil să spui asta. Prin urmare, fie că ești sau nu dispus să urmezi un antihrist, dacă nu urmărești adevărul, iar eforturile tale țintesc mereu faima, câștigul și statutul, ai pornit deja pe calea antihriștilor. Această consecință se va arăta puțin câte puțin, la fel ca rămășițele care plutesc la suprafață. Acest lucru este inevitabil. Ceea ce fac antihriștii este să-i conducă pe oameni înaintea lor, îi fac să accepte controlul și manipularea din partea lor, mai degrabă decât să accepte orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu sau să se supună suveranității lui Dumnezeu. Antihriștii vor să-i câștige pe oameni de partea lor, vor să-i dobândească, scopul lor este de a-i controla pe toți aleșii lui Dumnezeu, de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu cu mâinile lor; sunt traficanți. Și ce folosesc antihriștii pentru a-și atinge scopul de a-i controla pe oameni? Ei se folosesc de doctrinele spirituale pe care oamenii le venerează, folosesc teorii amăgitoare și profită de mentalitatea coruptă a oamenilor de a venera teoria ca să-i bată la cap și să-i îmbrobodească, să-i inducă în eroare. Pe scurt, tot ce spun ei nu reprezintă altceva decât cuvinte și doctrine, teorii goale, lucruri care sunt amăgitoare și care contravin adevărului. Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, vor fi cu siguranță induși în eroare; cel puțin, vor fi induși în eroare o vreme înainte de a-și veni în fire. Momentul în care își vin în fire este cel în care antihriștii sunt demascați, iar atunci simt cel mai mare regret. Oamenii care-i urmează pe antihriști au pierdut de mult timp lucrarea Duhului Sfânt; acest lucru se întâmplă din cauză că venerează idoli în inimile lor, urmează oameni, sunt disprețuiți și respinși de Dumnezeu, iar El i-a pus deoparte pentru a-i dezvălui. Prin urmare, este extrem de periculos să-i urmezi pe antihriști; la fel ca antihriștii, oamenii care îi urmează sunt cei mai detestați de Dumnezeu. Și care este scopul lui Dumnezeu atunci când îi pune pe acești oameni deoparte? Este de a aștepta ca aleșii Lui să-și vină în fire, să fie capabili să-i deslușească și să-i dea în vileag pe antihriști și să-i respingă întru totul pe aceștia, moment în care ultimele zile ale antihriștilor vor fi venit deja. Nu este tot ceea ce fac antihriștii dăunător oamenilor? Ei nu urmăresc adevărul și încearcă să-i inducă în eroare și să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu, nu îi lasă pe oameni să urmărească adevărul, nu se supun lucrării lui Dumnezeu și încearcă să-i inducă în eroare pe aceștia ca să-i urmeze pe ei – toate acestea arată că antihriștii nu au deloc o inimă care se teme de Dumnezeu și I se supune Lui și nici vreun pic de iubire pentru adevăr. În schimb, ei se gândesc la orice metodă prin care să obțină cu șiretlicuri statut și putere ca să se opună lui Dumnezeu și să concureze cu El pentru aleșii Săi, creându-și, în cele din urmă, propria împărăție, în opoziție cu Dumnezeu – toate acestea arată că antihriștii sunt dușmanii de moarte ai lui Dumnezeu întrupat și obiectele distrugerii de către Dumnezeu. În credința oamenilor în Dumnezeu, nimic nu este mai periculos decât atunci când sunt induși în eroare și controlați de antihriști. Dacă oamenii au început deja să-i urmeze pe antihriști, dacă sunt deja complet de partea antihriștilor, atunci sunt oameni care L-au trădat pe Dumnezeu și sunt în opoziție cu El, caz în care finalul lor este de la sine înțeles.

Acest lucru reprezintă, mai mult sau mai puțin, ceea ce trebuie discutat în părtășie despre felul în care antihriștii îi atacă și îi exclud pe oamenii care urmăresc adevărul.

Țelul și intenția lor în excluderea și atacarea oamenilor care urmăresc adevărul și atitudinea, metodele și tehnicile cu care îi tratează pe aceștia, precum și cursurile acțiunii pe care ar trebui să le aibă oamenii care urmăresc adevărul față de antihriști – am avut puțină părtășie despre fiecare dintre acestea, deși nu încă în mod exhaustiv. Părtășia viitoare poate încă să atingă adevărul în aceste domenii, așa cum se potrivește circumstanțelor specifice și cazurilor specifice. Ce atitudine trebuie să aibă cei care aud predica atunci când avem părtășie despre un subiect atât de specific? Ei trebuie să se concentreze, să tacă în fața lui Dumnezeu și să nu se lase distrași, întrucât fiecare aspect al adevărului are afirmații și definiții specifice și fiecare prezintă un conținut specific și principii de practică. În plus, vom vorbi din diverse unghiuri și în moduri variate despre lucruri conceptuale care implică adevărul în cadrul fiecărei arii de conținut, precum și despre adevărurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și despre calea pe care ar trebui să o practice. Toate acestea trebuie discutate în părtășie și rumegate până sunt clare înainte de a da rezultate. Vedem acum, prin părtășia noastră detaliată, că adevărurile-principii implicate în îndeplinirea datoriei unei persoane nu sunt atât de simple pe cât cred oamenii. Înțelegerea adevărului prezintă o dificultate reală pentru cei care nu au abilitate de înțelegere. Înțelegerea adevărului, la fel ca participarea la cursuri în cadrul universității, implică un anumit grad de dificultate, dar o persoană care are abilitate de înțelegere nu va simți că acest lucru este dificil. Atât timp cât un om poate să înțeleagă adevărul după ce îl aude, în mod firesc va avea o cale pe care să-l practice și, cu cât se antrenează mai mult în practicarea adevărului, cu atât mai largă va fi calea sa de practicare și va avea o înțelegere mai precisă a principiilor. Pe de altă parte, dacă nu asculți o astfel de părtășie detaliată și înțelegi doar lucruri generalizate și conceptuale, vei avea mâinile legate atunci când vine vorba de practică. Atunci când vei căuta adevărurile-principii, ți se va părea că orice mod în care te întorci este greșit și te vei simți incapabil să le înțelegi cu acuratețe, indiferent ce faci. Însă acum, cu astfel de definiții și specificații concrete, când sfera de aplicare a fost restrânsă și adevărul a fost particularizat, vei fi mult mai liber când vei începe din nou să practici adevărul, întrucât este detaliat. De exemplu, să spunem că ți-am cerut să cumperi un caiet. Dacă ți-aș furniza doar cerințe de bază, cum ar fi dimensiunea, grosimea și prețul, ar putea fi nevoie de un efort pentru a înțelege aceste principii și a le pune în practică. Însă dacă ți-aș spune lucruri precum culoarea specifică a caietului, dimensiunea, numărul de pagini, formatarea specifică și calitatea hârtiei, atunci, după ce ți s-au spus astfel de detalii, nu ar fi mai concrete principiile pe care le înțelegi? Iar dacă aș fi și mai specific, oferindu-ți o foaie de hârtie și rugându-te să achiziționezi un caiet a cărui hârtie este de calitate, grosime, culoare și tip și cantitate identice sau dacă ți-aș oferi specificații privind toleranțele pentru fiecare caracteristică, nu s-ar micșora gama de opțiuni atunci când mergi să îl achiziționezi? (Ba da.) Principiile relevante nu ar deveni mai concrete și mai simple pentru tine atunci când practici? Acest lucru te-ar ajuta sau te-ar împiedica atunci când vine vorba de practica ta? (Ar fi de ajutor.) Ar trebui, de fapt, să fie de ajutor,

deoarece diferite aspecte ale adevărului au fost spuse mai concret și mai detaliat, până la specificul modului de tratare a anumitor probleme, manifestări specifice și specificul manierei de practicare – toate acestea ți-au fost spuse în mod cuprinzător. Dacă tot nu poți pune în practică acest lucru, atunci nu ai nicio capacitate de a înțelege adevărul.

Abilitatea voastră de a înțelege adevărul acum este esențială pentru capacitatea voastră de a-l dobândi și de a fi desăvârșiți. Acum, am ajuns până într-acolo încât să împart adevărurile legate de îndeplinirea datoriei conform standardului în șase tipuri, corespunzătoare personalului care îndeplinește fiecare datorie; fiecare dintre acele tipuri este mai departe împărțit în categorii specifice, iar în cadrul fiecărei categorii există subsecțiuni de părtășie detaliată. În cazul vostru, această manieră de a predica și de a avea părtășie despre astfel de adevăruri vă conduce la o mai bună înțelegere a adevărului și vă oferă mai multe principii după care să practicați sau face mai dificilă găsirea principiilor? (Avem mai multe principii datorită acesteia.) Ar trebui să vă conducă spre o înțelegere mai bună și, prin urmare, predica Mea detaliată ar trebui să vă fie de ajutor. Ar trebui să vă ofere mai multă claritate, nu mai multă confuzie. Se rezumă la măsura în care o persoană are sau nu abilitatea de a înțelege adevărul. Dacă o persoană chiar are un calibru bun și înțelegere spirituală, atunci se va simți tot mai lămurită; dacă o persoană are calibru slab și îi lipsește înțelegerea spirituală, va fi mai puțin capabilă să înțeleagă acest lucru și va deveni tot mai confuză. Unii ar putea spune: „Obișnuiam să cred că înțelegeam puțin, dar acum, cu cât aud mai mult, cu atât mai confuz devin, de parcă nu ar mai exista nimic în mine. Ce se întâmplă cu asta?” Dacă discuția despre pătrunderea în viață intră în prea multe detalii, oamenilor le este greu să o înțeleagă în cazul în care le lipsește experiența și au calibru slab. Cu cât este discuția mai detaliată, cu atât sunt mai predispuși oamenii de calibru slab să se împotmolească. De ce sunt predispuși să se împotmolească? Există mai multe condiții pentru aceasta. Una dintre condiții este că astfel de oameni nu au înțelegere spirituală. Ei nu înțeleg adevărul – adică nu înțeleg ce este adevărul sau o anumită stare. Nu înțeleg astfel de lucruri. Această condiție este cea a lipsei capacității de înțelegere a adevărului. Cu astfel de oameni, există o singură măsură finală care poate fi luată: să le spunem exact ce au de făcut când li se întâmplă ceva, la fel ca atunci când programăm un robot să execute întocmai ordinele. Este suficient să-i punem să respecte reglementările. Această metodă poate să dea rezultate în cazul unor astfel de oameni; nu există altă cale cu ei. Folosesc această ultimă măsură acum, vorbind cât mai detaliat, până la cel mai concret lucru – lucrând până la cele mai concrete lucruri. Unii oameni spun că ei tot nu înțeleg, așa că voi continua prin a le transmite exact cum să trateze și să gestioneze orice lucru care li se întâmplă. Îi pun să respecte reglementările; asta este tot ce pot să fac, întrucât ei nu au capacitatea de a înțelege adevărul. Nu au toți exact aceeași stare, dar diferențele sunt mici. Dacă ați vrea să vorbesc în mod specific și clar cu voi despre fiecare dintre acestea, una câte una, Mi-ar fi greu să ajung la toate, deoarece prea mulți dintre voi aveți calibru slab. Este necesar ca aceia dintre voi care au înțelegere spirituală și

abilitatea să înțeleagă adevărul să facă acea parte din lucrare. Eu Mi-am făcut deja lucrarea în întregime. Asta este tot ce se poate aduna; am făcut tot ce am putut. Toată lucrarea făcută și toate cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sunt inteligibile și accesibile pentru un om de rând. Aceasta este măsura a ceea ce se poate face cu oamenii care au gândirea și reacțiile umanității normale. Unii întreabă: „Nu va înfăptui Dumnezeu minuni?" Dumnezeu nu face minuni; toate aceste lucruri trebuie făcute într-o manieră reală, practică. Este la fel ca în cazul lucrării lui Dumnezeu în trei etape: începând cu promulgarea de către El a legilor omenirii pentru a-i conduce în viața lor, apoi la crucificare și la realizarea lucrării de răscumpărare, și de acolo până în zilele de pe urmă, în care întruparea lui Dumnezeu exprimă toate adevărurile care mântuiesc omenirea – fiecare etapă este făcută într-un mod real, practic, vorbind și lucrând, față în față cu omul. Nu implică niciun fel de minuni. Cea mai mare minune este că Însuși Dumnezeu vorbește și lucrează și că, oricare ar fi metodele pe care le abordează, va face, în cele din urmă, un grup de oameni compleți și îi va câștiga. Acest lucru va fi, cu siguranță, realizat; este doar o chestiune de timp. Acest lucru reprezintă cel mai mare semn și cea mai mare minune, iar Dumnezeu nu Se va folosi de alte metode supranaturale pentru a plasa adevărul în inima omului. Acum că s-a avut părtășie atât de detaliată despre aceste adevăruri, dacă ai abilitatea de înțelegere și chiar ești o persoană care urmărește adevărul, atunci, dacă realmente ai acordat atenție și ai depus puțin efort, va fi imposibil să nu înțelegi adevărul sau principiile de practică. Sunt unii care spun că ei iubesc adevărul, dar de ce tot nu îl înțeleg, după ce aud atât de mulți ani predici? Există două posibilități. Una este că le lipsește orice soi de înțelegere spirituală și sunt incapabili să înțeleagă adevărul; cealaltă este că ei nu iubesc, de fapt, adevărul și nu au făcut niciodată efortul de a-l urmări. Acestea sunt cele două posibile motive. Alți câțiva oameni spun că ei nu înțeleg adevărul, deoarece nu cred de multă vreme în Dumnezeu și nu au auzit multe predici și nu au multă experiență. Acesta este încă un motiv. Cu toate acestea, dacă ești o persoană care chiar iubește adevărul, atunci, pe măsură ce se acumulează anii tăi de credință în Dumnezeu, vei înțelege din ce în ce mai mult adevărul și statura spirituală va crește tot mai mult.

În părtășia despre orice aspect al adevărului, este nevoie de mai mult decât doar câteva cuvinte pentru a-l prezenta pe deplin, într-un mod care poate rezolva problemele. Pentru oamenii din zilele noastre, generalitățile sunt doar doctrină, doar teorie. Prin urmare, cum pot să-i fac pe oameni să înțeleagă și, odată ce au acceptat un lucru, să-i fac să fie capabili să-l transforme în principii ale practicii lor? Trebuie să vorbesc mai specific și mai detaliat. Indiferent dacă spun o poveste sau am părtășie despre adevăr, sau dacă vorbesc despre practică, aceste lucruri trebuie să fie, pe de-a-ntregul, mai detaliate și mai specifice. Un discurs specific este în avantajul vostru. Prin urmare, trebuie să-Mi frământ mintea pentru a găsi povești și exemple pentru voi, astfel încât să înțelegeți puțin mai mult. Concretizez toate aceste adevăruri, întâmplare cu întâmplare, și combin adevărurile despre care am părtășie cu fiecare întâmplare pe care o relatez,

astfel încât să aveți în minte o imagine cu care să vă comparați pentru a vedea dacă ați acționat vreodată în felul acesta, sau veți acționa ca o astfel de persoană, sau ați gândit vreodată în acest fel, sau ați fost vreodată prinși într-o astfel de stare. Pe măsură ce ascultați aceste adevăruri, Eu fac în așa fel încât să aveți în mod continuu o imagine a acestora, ca și cum ați fi cufundați în ele. Acesta este motivul pentru care spun povești și dau exemple. Sunt unii care devin nerăbdători de îndată ce aud că începe o poveste. „Încă o poveste? Ce sunt eu, un copil de trei ani?" S-ar putea să nu fiți la vârsta copilăriei, dar pe calea credinței în Dumnezeu și a urmăririi adevărului, este posibil să aveți chiar mai puțin de trei ani – așa stau lucrurile în această privință. Așadar, să vă tratez ca pe copii de nici trei ani nu este o insultă pentru voi și nu este deloc o exagerare; după cum văd Eu, înseamnă să vă supraestimez. Odată ce un copil de trei ani aude un adult spunând că foarfeca este ascuțită și nu trebuie atinsă, el își va aminti acest lucru ca principiu. El nu o va atinge și nu va atinge nici unelte sau lame care seamănă cu aceasta. El știe că toate acestea sunt ascuțite; știe că trebuie să stăpânească acest principiu. Prin urmare, pot oamenii să găsească principii în ceva ce au experimentat succesiv de mai multe ori în practica lor? Adică, poți să înțelegi intențiile din spatele acțiunilor lui Dumnezeu, cerințele Sale față de tine și care sunt standardele cerute de El într-o chestiune? Luând în considerare inteligența unei persoane normale, ar trebui să fii capabil să înțelegi aceste lucruri. Atunci care sunt împrejurările în care oamenii nu le înțeleg, indiferent ce spun Eu? Motivul principal pentru care se întâmplă acest lucru este, în primul rând, legat de mediul zgomotos în care trăiesc oamenii, cu atât de multe lucruri banale și împovărătoare de rezolvat, încât oamenii nu sunt înclinați să citească prin rugăciune cu atenție cuvântul lui Dumnezeu; ei nu îndreaptă niciun efort către adevăr. Acesta este un aspect al motivului; cealaltă parte este că setea și iubirea de adevăr a oamenilor sunt atât de vagi încât, dacă zece ar fi nota perfectă, gradul actual al iubirii voastre pentru adevăr s-ar ridica la trei sau la cinci, cel mult. Așadar, o mare parte din motivul pentru care oamenii nu înțeleg adevărul și nu l-au dobândit în final este că nu s-au implicat și, totodată, nu s-au dedicat acestui lucru, iar în inimile lor, nu iubesc chiar atât de mult adevărul. Iubirea de adevăr a oamenilor nu este suficientă. Este doar un pic de interes; nu se ridică la nivel de iubire. Oamenii simt că Dumnezeu este bun și devin dispuși să citească din cuvintele Sale și să se străduiască pentru adevăr doar pentru că au suferit atât de multe eșecuri și necazuri în lume, încât nu au putut continua să trăiască și pentru că L-au văzut pe Dumnezeu lucrând să-i mântuiască pe oameni și având zilnic părtășie despre adevăr și abundența a tot ce El oferă omului. Acesta este puținul interes pe care îl au. Cu ce își petrec inimile oamenilor mai mult timp? Toate sunt implicate în multe chestiuni nesemnificative, ocupate de tot felul de probleme de relații emoționale, relații interpersonale, statut și vanitate și tendințele societății. Există chiar unii oameni care-și dedică mai mult timp și energie hranei lor, îmbrăcămintei, costumelor și plăcerilor trupești. Ei irosesc zilele cu adevărat prețioase pe aceste lucruri și slăvesc acest lucru: „Mă sacrific pentru Dumnezeu!" În cele din urmă, la final, privesc în urmă și văd că

Dumnezeu a spus atât de multe cuvinte și a lucrat atât de mult și totuși ei nu au dobândit adevărul. Aceasta nu pentru că Dumnezeu nu le-a oferit adevărul, ci pentru că ei nu l-au acceptat cu inimile lor sau nu s-au dedicat adevărului, deși L-au văzut pe Dumnezeu exprimând o mare parte din acesta. Acest lucru i-a făcut să nu dobândească adevărul și viața în numeroșii lor ani de credință în Dumnezeu și să fie, în cele din urmă, eliminați.

22 ianuarie 2019

Punctul patru: Ei se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși

Anexă
Vânătoarea de șobolani

De curând, am aflat despre o chestiune nouă. Ascultați și gândiți-vă la cum se potrivește asta cu firile și comportamentele oamenilor, despre ce este vorba în această povestire și ce fel de problemă ilustrează ea. După ce unii chinezi au ajuns în America, pe lângă faptul că au văzut că mediul social și atmosfera sunt substanțial diferite față de China, au mai observat un alt lucru care li s-a părut foarte interesant. Acela că, în această țară, nu numai oamenii erau liberi, ci și tot soiul de vietăți și animale erau și ele libere și nimeni nu le făcea rău. Bineînțeles că libertatea umană este un produs al sistemelor sociale, așadar, ce anume oferă libertate tuturor felurilor de viețuitoare și animale? Are legătură cu sistemele sociale? (Da.) Are legătură cu modul în care sistemele sociale și politicile guvernamentale protejează și gestionează întregul mediu natural. Aici, animalele sălbatice sunt peste tot și pot fi văzute peste tot. De exemplu, se pot vedea gâște sălbatice mâncând iarba pe pajiștea de lângă autostradă, și sunt parcuri, poieniște și păduri în care se pot vedea căprioare, urși și lupi, precum și curcani, fazani și tot soiul de păsări și animale sălbatice. Care este prima impresie pe care o au oamenii când văd o asemenea priveliște? (Simt că au văzut natura.) Și ce fel de sentimente au când văd natura? Nu vor spune: „Uitați țara asta a lor! Nu doar oamenii sunt liberi, chiar și animalele sunt libere aici. Să te reîncarnezi ca animal în acest loc ar fi mai bine decât să trăiești ca om în China, deoarece aici chiar și animalele sunt libere și nimeni nu le abuzează”? Nu au asemenea sentimente? (Ba da.) Celor care stau aici de mai mult timp, aceste lucruri li se par firești și deloc neobișnuite; cred că sunt foarte normale. Dar în cazul unor oameni, după ce s-au familiarizat cu acest tip de mediu, încep să răsară în ei unele gânduri active: „Toate aceste animale sunt atât de libere și nu le supraveghează și nu le păzește nimeni, așa că pot să le prind și să le mănânc? Ar fi foarte bine dacă aș putea să le mănânc, dar nu pot să fac asta orbește, în cazul în care sunt protejate de lege. Trebuie să verific asta.” După ce verifică informațiile, văd că legea precizează clar faptul că animalele sălbatice sunt protejate în mod egal de legea națională și că oamenii nu le pot vâna și ucide după bunul plac. Dacă oamenii vor să vâneze animale, trebuie să o facă într-o zonă de vânătoare stabilită de stat; au nevoie și de un permis și e posibil să trebuiască să plătească o taxă pentru animalele pe care le prind. Pe scurt, legea protejează aceste animale sălbatice și are prevederi foarte clare în privința lor. Unii oameni nu pot înțelege legea protejării animalelor sălbatice și se gândesc: „Sunt toate aceste delicatese sălbatice, și totuși guvernul nu ne permite să le prindem și să le mâncăm cum poftim. Este păcat! În China nimănui nu-i pasă de asta: «Dacă nimeni nu raportează acest lucru, autoritățile nu investighează.» Atât timp cât

nimeni nu știe despre asta, poți să prinzi și să mănânci un animal. Însă nu poți face asta într-o țară democratică. Aici sunt reglementări legale și eu nu pot face orice doresc pe pământul altora. Dar toate aceste animale sunt vânat sălbatic; e păcat că putem doar să ne uităm la aceste animale, și nu să le mâncăm! Trebuie să mă gândesc la o soluție. Cum pot mânca acest vânat fără să observe cineva și fără să încalc legea?" Unii oameni se gândesc la un artificiu și spun: „Dacă fac o cușcă și pun înăuntru niște mâncare gustoasă pentru a atrage animalele, prind câteva animale mici, cum ar fi iepurii sălbatici, și apoi găsesc un loc retras ca să le ucid și să le mănânc, nu aș încălca legea, nu? Aceste animale mici nu sunt protejate de stat și legea nu are clauze specifice în privința lor. Dacă fac asta, pot mânca niște vânat și mă pot asigura și că nu încalc legea. Împac și capra, și varza." După ce le vine această idee, asamblează o cușcă și încep să vâneze. Înainte să treacă două zile, un șobolan intră în cușcă, îl omoară și îl mănâncă în mare grabă, simțind că este un vânat adevărat. La ce concluzie ajung după ce îl mănâncă? „Animalele sălbatice sunt destul de gustoase. De acum înainte, mă voi gândi la mai multe moduri de a mânca alte tipuri de vânat. Nu îmi este teamă să mănânc vânat atât timp cât nu încalc legea." Povestirea se încheie aici.

Unii oameni întreabă: „Aceasta este o povestire adevărată sau inventată?" Deocamdată, nu vă preocupați dacă este adevărată sau inventată sau dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu. Gândiți-vă doar la ceea ce este în neregulă cu oamenii care fac asemenea lucruri, pe baza acestei povestiri. Reprezintă o greșeală gravă înfăptuirea unui asemenea lucru? Se consideră a fi o încălcare a legii? Se consideră a fi împotriva dreptății morale? (Da.) Este împotriva dreptății morale, împotriva umanității sau împotriva a altceva? Pentru început, spuneți-Mi: acest tip de comportament merită să fie lăudat sau denunțat? De ce parte sunteți? (De partea denunțării.) Fie că este împotriva dreptății morale, a legii sau a umanității, în orice caz, acest tip de comportament este rău și nu este un comportament al oamenilor care au umanitate. Așadar, ce este? Este acest soi de fire sau comportament o problemă serioasă? Cum ați judeca această chestiune potrivit standardelor voastre? În viața de zi cu zi și printre toate tipurile de oameni, este obișnuit acest tip de comportament? (Da.) Nu este o faptă extrem de șireată sau rea, dar este rușinoasă, și nu este o manifestare pe care s-ar cuveni să o aibă oamenii cu umanitate normală. Ce fel de manifestare este aceasta, exact? Haideți, clasificați-o! Ce fel de comportament este acesta? Ar trebui promovat? (Nu.) Nu merită promovat și nu este lăudat de oameni, așadar ar trebui să fie denunțat și disprețuit. Acest tip de comportament este obișnuit și apare adeseori printre toate tipurile de oameni și în viața de zi cu zi, este văzut frecvent, și există oameni care fac deseori asemenea lucruri. Așadar, nu merită menționat și discutat, permițând astfel fiecărei persoane să aibă o definiție corectă în privința acestei chestiuni, și, de preferat, să se distanțeze de acest tip de comportament? Nu ar fi bine să fie așa? (Ba da.) Atunci să o definim – ce tip de comportament este acesta? Este arogant? Este intransigent? Este viclean? (Nu.) Este ticălos? (Puțin.) Cumva este aproape de asta. Printre cuvintele pe care le-ați aflat și

înțeles, sunt unele care pot defini acest tip de comportament? (Infam.) Da, are un strop de infamie. Acest cuvânt conține acest tip de comportament și de esență, dar nu îl rezumă întru totul și complet. Acest tip de comportament nu poate fi considerat răuvoitor, deoarece dacă uciderea unui șobolan ar fi răuvoitoare, atunci exterminarea șobolanilor ar fi un lucru negativ. Exterminarea șobolanilor e un lucru pozitiv; șobolanii fac rău oamenilor, astfel încât este corect să fie exterminați. Însă nu există nicio diferență între a-i extermina și a-i mânca? (Ba da.) Atunci, cum poate fi rezumat acest comportament? Ce cuvinte credeți că sunt legate de acest tip de comportament? (Sordid.) (Caracter josnic.) Caracter josnic, infam și sordid. În viața de zi cu zi, ce cuvânt este folosit pentru a rezuma comportamentul josnic și neîndeplinirea lucrării cuvenite? (Ticălos.) Cuvântul „ticălos” rezumă precis și incisiv acest tip de comportament. De ce este definit ca „ticălos”? Dacă se spune că este infam, egoist sau sordid, aceasta este doar un fel de manifestare dezvăluită de oamenii ticăloși. „Ticălos” conține multe înțelesuri – să fie infam, depravat, sordid, egoist, imoral, să nu se comporte civilizat, să nu fie deschis și cinstit în acțiuni, în schimb să acționeze pe furiș și să facă doar lucruri nepotrivite. Acestea sunt diferitele comportamente și manifestări ale oamenilor ticăloși. De exemplu, dacă o persoană normală își dorește să facă ceva, atât timp cât este ceva ce se cuvine, procedează deschis, și, dacă încalcă legea, renunță și nu o face. Oamenii ticăloși nu sunt la fel; ei își vor atinge țelurile prin orice mijloace și au strategii prin care să evite limitările legii. Ei ocolesc legea și caută moduri prin care să-și atingă țelurile, indiferent dacă procedând așa sunt sau nu în concordanță cu etica, moralitatea sau umanitatea, și indiferent de consecințe. Lor nu le pasă de niciunul dintre aceste lucruri și caută doar să își atingă țelurile prin orice mijloace posibile. Asta înseamnă să fie „ticăloși”. Au oamenii ticăloși integritate sau demnitate? (Nu.) Sunt nobili sau josnici? (Josnici.) În ce fel sunt josnici? (Nu există nicio bază morală în conduita personală.) Așa este, acest tip de persoană nu are nicio bază și nici principii în conduita personală; nu ia în considerare consecințele și face orice poftește. Nu îi pasă de lege, de moralitate, dacă poate conștiința accepta propriile acțiuni sau dacă o învinuiește, o judecă sau o condamnă cineva. Este indiferentă la toate acestea și nu e deranjată atât timp cât dobândește beneficii și e mulțumită. Modul ei de acțiune este depravat, modul de gândire este demn de dispreț, și ambele sunt condamnabile. Asta înseamnă să fii ticălos. Poate fi înlocuit cuvântul „ticălos” de manifestările acestor câtorva firi despre care am discutat mai devreme? Asta nu prea ar merge. Cuvântul „ticălos” este special, așadar sunt oamenii ticăloși un soi aparte de oameni? Nu sunt. Voi aveți ceva ticăloșenie în voi? (Da.) Care sunt manifestările specifice ale acesteia? (Uneori, după ce oamenii se spală pe față, lasă apă pe toata suprafața și nu o șterg. Și când termină de mâncat, nu curăță boabele de orez și supa de legume de pe masă. Când li se murdăresc hainele, pur și simplu le aruncă undeva și nu le împăturesc. Eu cred că acestea sunt tot manifestări ale ticăloșiei.) De fapt, acestea sunt mici detalii ale vieții de zi cu zi, și să fii neigienic nu înseamnă cu adevărat să fii ticălos, are de-a face cu a trăi în umanitate. Dacă cineva nu face aceste

lucruri care sunt benefice altora când sunt într-un grup, dacă cineva nu este bine crescut sau nu se comportă frumos și irită oamenii și îi face pe alții să îl deteste, și nu știe să se supună regulilor sau sistemelor din orice loc ajunge, și îi lipsește această simțire, atunci oare nu-i lipsește ceva umanității sale? (Ba da.) Ce îi lipsește? Îi lipsește rațiunea. Oare oamenilor de acest fel nu le lipsește demnitatea? (Ba da.) Nu au demnitate, nu au integritate și au fost prost crescuți. Asta are de-a face cu standardul minim al conduitei personale și cu trăirea unei umanități normale. Dacă cineva nu poate nici măcar să atingă aceste standarde, atunci cum ar fi posibil să practice adevărul? Cum ar fi posibil să Îl preamărească pe Dumnezeu? Cum ar fi posibil să acționeze conform adevărurilor-principii? Sunt foarte departe de a face oricare dintre aceste lucruri. Acest tip de persoană nu are conștiință sau rațiune – este ușor de gestionat? Îi este ușor să se schimbe? În mod absolut nu-i este ușor. Atunci, cum se poate schimba? Asta va depinde de toți cei ce vor superviza, ține în frâu sau îndemna persoana. În cazuri grave, toată lumea trebuie să se ridice și să critice persoana. Care este scopul acestei critici? Scopul este acela de a asista persoana, de a o ajuta să se poarte corespunzător și de a o opri din a face lucruri ce sunt rușinoase și de prost gust. Așadar, la ce se referă mai exact „a fi ticălos”? Care sunt principalele simptome și manifestări? Vedeți dacă rezumatul Meu este corect sau nu. Care este echivalentul oamenilor ticăloși? Sunt echivalentul animalelor sălbatice neîmblânzite, prost crescute, iar principalele lor manifestări sunt aroganța, sălbăticia și lipsa de reținere, faptul că acționează nesăbuit, nu acceptă deloc adevărul, și fac ce doresc, nu ascultă de nimeni și nu permit nimănui să îi gestioneze, precum și acela că se ridică împotriva oricui și nu au niciun fel de considerație pentru nimeni. Spuneți-Mi, sunt grave diferitele manifestări ale ticăloșiei? (Da.) Cel puțin, această fire arogantă, lipsită de rațiune și care acționează nesăbuit este foarte gravă. Chiar dacă o asemenea persoană pare să nu facă lucruri care să-L judece pe Dumnezeu sau să I se împotrivească, din cauza firii arogante, este extrem de probabil să comită rele și să I se împotrivească. Toate acțiunile sale sunt dezvăluiri ale firii corupte. Când o persoană devine ticăloasă până la un anumit punct, atunci devine bandit și diavol, iar banditii și diavolii nu vor accepta niciodată adevărul – pot fi doar distruși.

Este valoroasă discuția despre această povestire? (Da.) Deși această povestire nu atinge natura-esență a omului sau firea lui, ea are legătură cu comportamentul omului, care nu este chiar atât de diferit de esența lui sau irelevant față de aceasta. Cum ar trebui să se numească această povestire? Să îi dăm un nume cu valențe alegorice, să nu fie prea direct. (Vânătoarea de șobolani.) „Vânătoarea de șobolani” este un titlu destul de bun. Cineva a prins un șobolan într-un mod „perfect legitim” și a spus: „Ce pot să fac? A dat buzna aici și îmi pare rău pentru el. În plus, este rănit. Dacă fuge înapoi, va muri și alte animale îl vor mânca oricum, așa că de ce nu l-aș mânca eu? Nu ar fi perfect legitim?” Pentru a mânca acel șobolan, a născocit tot soiul de scuze și a inventat toate aceste motive, și apoi l-a mâncat cu conștiința curată. Asta înseamnă să fii ticălos. Nu e ca și cum oamenii din America nu pot mânca carne, așadar nu merită să treci prin toate

astea și să depui tot acest efort pentru a face asemenea lucru. Acesta este genul de lucru pe care îl fac oamenii ticăloși. Oare oamenii normali fac așa ceva? Oare oamenii cu umanitate și integritate fac așa ceva? (Nu.) De ce nu o fac? Are legătură cu integritatea. Cei care prin natura lor sunt hoți incorigibili vor fura și vor șterpeli mereu, făcând lucruri de ocară. Le lipsește ceva acasă? Nu neapărat. Deoarece sunt ticăloși, ei trebuie să fure, bazându-se pe furat pentru a-și satisface propriile preferințe și firea lacomă, de nesăturat. Împlinirea acestor lucruri le alină inima. Dacă nu fac acest gen de lucru, se vor simți supărați. Asta înseamnă să fii ticălos. Acum voi încheia povestirea și voi trece la subiectul principal.

Înainte de a vorbi despre subiectul principal, să cugetăm în primul rând la conținutul ultimei noastre părtășii. Îndatoririle pe care le îndeplinesc aleșii lui Dumnezeu pot fi împărțite în șase categorii mari. Am terminat de discutat despre prima categorie, și anume despre oamenii care îndeplinesc datoria răspândirii Evangheliei. A doua categorie este cea a celor care îndeplinesc îndatoririle de conducători și lucrători ai bisericii la diferite niveluri. Membrii acestei categorii pot fi împărțiți în principal în două tipuri, și ultima oară am discutat despre unul din aceste tipuri, și anume antihriștii. Cum lucrează antihriștii, ce manifestări au și care dintre lucrurile pe care le fac îi pot caracteriza drept antihriști – am clasificat aceste manifestări și firi ale antihriștilor. Ce elemente specifice erau? (Punctul unu: ei încearcă să câștige inimile oamenilor; punctul doi: ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți; punctul trei: ei îi exclud și îi atacă pe cei care urmăresc adevărul; punctul patru: ei se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși; punctul cinci: ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni.) Ultima oară, au fost rezumate cinci elemente, iar voi ați luat notă de toate. Acum notați-le pe următoarele. Punctul șase: ei se comportă cu parșivitate, sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să asculte de ei; punctul șapte: ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători; punctul opt: ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu; punctul nouă: ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală; punctul zece: ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu; punctul unsprezece: ei nu acceptă emondarea și nici nu au o atitudine de căință atunci când comit ceva greșit, ci în schimb răspândesc noțiuni și Îl judecă în mod public pe Dumnezeu; punctul doisprezece: vor să se retragă atunci când nu au statut sau nu au speranța de a câștiga binecuvântări; punctul treisprezece: ei controlează finanțele bisericii, precum și inimile oamenilor; punctul paisprezece: ei tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul lor domeniu; punctul cincisprezece: ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos. Sunt 15 elemente în total, și toate analizează și dau în vileag diferitele manifestări ale antihriștilor. Aceste 15 elemente rezumă în principal diferitele feluri de

comportamente, manifestări și firi pe care le au antihriștii. Unele dintre ele par la suprafață comportamente, dar în spatele acestor comportamente se află firea-esență de bază a antihriștilor. Nu sunt ușor de înțeles aceste 15 elemente în ceea ce privește sensul lor literal? Toate sunt formulate în limbaj simplu și într-o anumită privință sunt ușor de înțeles, în timp ce, suplimentar, ceea ce rezumă fiecare dintre ele are legătură cu manifestările, dezvăluirile și esența omului. Fiecare element reprezintă un tip de fire; nu este un comportament sau un gând trecător. Ce este o fire? Cum poate cineva explica ceea ce este o fire? O fire este caracterizată de faptul că, indiferent unde se duce o persoană, gândurile, ideile, principiile după care face lucrurile, modurile de a acționa și țelul pe care îl urmărește nu se schimbă cu timpul și cu locația geografică. Dacă modul unei persoane de a face lucrurile dispare imediat ce mediul ei se schimbă, aceasta nu este o dezvăluire a unei firi corupte, ci mai degrabă un comportament trecător. La ce se referă o adevărată fire? (La faptul că poate domina o persoană oricând și oriunde.) Așa este, poate domina cuvintele și acțiunile unei persoane indiferent de timp și loc, fără opreliști și influențe condiționale; aceasta reprezintă o esență. O esență reprezintă lucrul pe care cineva se bazează pentru a supraviețui; nu se va schimba în funcție de timp, loc sau alți factori externi. Aceasta este esența unei persoane. Unii oameni spun: „Am, mai mult sau mai puțin, toate aceste 15 manifestări ale antihriștilor pe care Tu le-ai rezumat, dar nu urmăresc statutul și nu m-am născut cu nicio ambiție. În plus, acum nu mi-am asumat nicio responsabilitate. Nu sunt conducător sau lucrător și nu îmi place să fiu în lumina reflectoarelor, așadar, nu este irelevantă pentru mine natura-esență a antihriștilor? Dacă este irelevantă, nu este adevărat că nu trebuie să ascult aceste părtășii sau să mă compar pe mine cu acestea?” Așa stau lucrurile? (Nu.) Atunci, cum ar trebui să abordeze cineva aceste manifestări ale antihriștilor? Cum ar trebui cineva să abordeze adevărurile ce sunt părtășite cu privire la aceste manifestări? Persoana trebuie să înțeleagă adevărul și să se recunoască în aceste părtășii, apoi să găsească calea corectă și să ajungă să aibă principii în îndeplinirea datoriei sale și a slujirii lui Dumnezeu. Doar în acest mod se poate îndepărta de calea antihriștilor și poate porni pe calea pe care să fie desăvârșită. Dacă puteți face legătura între aceste manifestări ale antihriștilor și propriile persoane, atunci acesta va fi un avertisment, o aducere aminte, o dezvăluire și o judecată pentru voi. Dacă nu puteți face legătura cu propriile persoane, dar puteți sesiza că și voi aveți stări similare, atunci ar trebui să reflectați la asta și să vă cunoașteți mai bine și să căutați adevărul pentru a vă rezolva aceste stări. Astfel, puteți să vă eliberați treptat de firile corupte și să evitați să pășiți pe calea antihriștilor.

O disecare a modurilor prin care antihriștii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși

Părtășia de astăzi este despre al patrulea element dintre variatele manifestări ale antihriștilor, și anume faptul că se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși. Să se preamărească și să mărturisească despre ei înșiși, să se grozăvească, încercând să-i

facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să li se închine – oamenii corupți sunt capabili de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omeniri corupte. Cum se preamăresc oamenii de obicei și mărturisesc despre ei înșiși? Cum ating obiectivul de a-i determina pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să li se închine? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț mare au plătit. Ei se înalță vorbind despre capitalul lor, cu scopul de a obține un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în inimile oamenilor și să determine astfel mai mulți oameni să-i aprecieze, să aibă o părere bună despre ei, să-i invidieze, chiar să-i venereze, să-i trateze cu respect și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși. Au ei rațiune când acționează în acest mod? Ei depășesc sfera raționalității și nu au nicio rușine. Mărturisesc nestingheriți despre ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente pentru interacțiuni lumești, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele. Una dintre metodele lor de a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i înjosi pe alții. De asemenea, se deghizează și se înfrumusețează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, arătându-le mereu acestora doar strălucirea lor. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi și le lipsește curajul să se destăinuie și să aibă părtășie cu ei. Atunci când greșesc cu ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Sunt disperați să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu sunt acestea moduri de a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși? Sunt preamărirea și mărturisirea despre sine lucruri pe care le face o persoană cu conștiință și rațiune? Nu. Așadar, atunci când oamenii fac acest lucru, ce fire este de obicei dezvăluită? Aroganța. Aceasta este una dintre firile principale dezvăluite, urmată de înșelăciune, care presupune a face tot posibilul pentru a-i determina pe ceilalți să-i stimeze. Cuvintele lor sunt întru totul ireproșabile și conțin în mod clar motivații și urzeli, se dau în spectacol, dar vor să ascundă acest fapt. Rezultatul spuselor lor este că oamenii sunt făcuți să simtă că ei sunt mai buni decât ceilalți, că nimeni nu este egalul lor, că toți ceilalți le sunt inferiori. Și acest rezultat nu este atins prin mijloace viclene? Ce fire se află în spatele acestor mijloace? Și există elemente ale răutății? (Există.) Acesta este un tip de fire rea. Se poate vedea că aceste mijloace pe care le folosesc sunt direcționate de o fire înșelătoare – deci, de ce spun că este rea? Ce legătură are cu răutatea? Ce credeți: pot să fie deschiși cu privire la obiectivele pe care doresc să le atingă preamărindu-se și mărturisind despre ei înșiși? Nu pot, dar în adâncul inimii lor

există întotdeauna o dorință, iar ceea ce spun și fac este în sprijinul acelei dorințe, și țelurile și motivațiile lor privind ceea ce spun și fac sunt păstrate secrete. Ei vor folosi, de exemplu, îndrumări greșite sau unele tactici dubioase pentru a atinge aceste obiective. Nu are un asemenea caracter ascuns o natură prefăcută? Poate o astfel de prefăcătorie să nu fie numită vicleană? (Da.) Poate, într-adevăr, să fie numită rea și e mai adânc înrădăcinată decât înșelăciunea. Ei folosesc un anumit mod sau o anumită metodă pentru a-și atinge țelurile. Această fire este înșelătoria. Totuși, ambiția și dorința din adâncul inimii lor de a-și dori să aibă mereu oameni care să îi urmeze, care să îi admire și să îi venereze, îi îndeamnă deseori să se preamărească și să mărturisească pentru ei înșiși și să facă aceste lucruri fără scrupule și fără rușine. Ce este această fire? Asta se ridică până la nivelul de ticăloșie. Ticăloșia reprezintă mai mult decât o minte îngustă obișnuită, sau să fii înșelător ori să minți. Dacă o persoană se poate ridica de la corupția obișnuită la nivelul de ticăloșie, nu înseamnă că este profund coruptă? (Ba da.) Atunci, descrieți nivelul de ticăloșie – care este modul potrivit de exprimare? De ce o persoană se ridică de la nivelul de corupție obișnuită la ticăloșie? Puteți vedea clar acest lucru? Care este diferența dintre înșelătorie și ticăloșie? În ceea ce privește modurile în care se manifestă, ticăloșia și înșelătoria sunt strâns legate, dar ticăloșia este mai gravă – este înșelătorie dusă la extrem. Dacă se spune despre cineva că are o fire ticăloasă, atunci acea persoană nu este doar puțin înșelătoare, deoarece înșelătoria obișnuită ar putea doar să însemne că este mincinos de obicei sau că nu e foarte onest în acțiunile sale, pe când ticăloșia este mai gravă și se află la un nivel mai profund decât înșelătoria. Caracterul înșelător al cuiva cu o fire ticăloasă este mai mare și mai grav decât cel al unei persoane obișnuite, iar modalitățile și metodele de a face lucrurile și uneltirile din spatele acțiunilor sunt toate mai viclene și mai ascunse, iar majoritatea oamenilor nu pot vedea dincolo de acestea. Aceasta este ticăloșia.

Cum este diferit modul în care un antihrist se preamărește și mărturisește despre el însuși față de cel al unei persoane obișnuite? O persoană obișnuită se fălește și se grozăvește pentru a-i face pe oameni să aibă o părere foarte bună despre ea și va avea, de asemenea, manifestări ale acestor firi și stări; așadar, cum e diferit antihristul care se preamărește și mărturisește despre el însuși, față de oamenii obișnuiți care fac același lucru? În ce constă diferența? Trebuie să-ți fie clar – nu pune la un loc toate manifestările ocazionale de preamărire și fălire a propriei persoane în categoria antihriștilor. Nu este o eroare conceptuală? (Ba da.) Atunci, cum poate fi clar diferențiată această chestiune? În ce constă diferența? Dacă poți formula asta clar, atunci poți înțelege pe deplin ce este esența antihristului. Încearcă. (Modul în care procedează antihristul este mai ascuns; el folosește unele mijloace care par foarte corecte, pentru a-i induce în eroare pe oameni. Pare să vorbească despre o chestiune corectă, dar, până să-ți dai seama, începe să se preamărească și să mărturisească pentru el însuși, fără ca cineva să realizeze. Mijloacele sale sunt destul de ascunse.) Mijloace destul de ascunse – asta îl diferențiază, modul în care se preamărește și mărturisește pentru el însuși. Mai este

ceva? Spuneți-Mi, care este natura diferenței dintre preamărirea și mărturisirea despre sine conștientă și cea inconștientă? (Intențiile sunt diferite.) Nu în asta constă diferența? (Ba da.) Când o persoană obișnuită cu firi corupte se preamărește și se grozăvește, o face pentru fală. Odată ce s-a fălit, se încheie chestiunea, și nu îi pasă dacă oamenii au o părere foarte bună sau foarte proastă despre ea. Intenția persoanei nu este prea bine conturată, este doar o fire ce o guvernează, o dezvăluire a firii sale. Asta e tot. Este ușor de schimbat o asemenea fire? Dacă persoana în cauză urmărește adevărul, va putea treptat să se schimbe când experimentează emondarea, judecata și mustrarea. Va căpăta treptat mai mult simț al rușinii și rațiunii și va afișa din ce în ce mai puțin acest tip de comportament. Va condamna acest tip de comportament, îl va domoli și îl va ține în frâu. Asta înseamnă să te preamărești și să mărturisești despre tine însuși, în mod inconștient. Deși firile din preamărirea și mărturisirea despre sine din modul conștient și din cel inconștient sunt la fel, natura acestora este diferită. Care este natura diferită a acestora? A te preamări și a mărturisi despre tine însuți în mod conștient se face cu intenție. Oamenii care fac asta nu vorbesc nepremeditat – de fiecare dată când se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși, ei nutresc anumite intenții și țeluri ascunse și fac acest lucru cu ambiții și dorințe satanice. La suprafață, pare același tip de manifestare. În ambele cazuri, oamenii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși, dar cum definește Dumnezeu preamărirea și mărturisirea despre sine în mod inconștient? Ca pe o dezvăluire a firii corupte. Și cum definește Dumnezeu preamărirea și mărturisirea despre sine în mod conștient? Ca pe cineva care dorește să-i inducă în eroare pe oameni, cu intenția de a-i face să aibă o părere foarte bună despre el, să îl venereze, să îl prețuiască și apoi să îl urmeze. Acțiunea sa este amăgitoare din natură. Așadar, imediat ce are intenția de a-i induce în eroare pe oameni și de a pune mâna pe ei, ca să-l urmeze și să-l venereze, va folosi, atunci când vorbește și acționează, mijloace și metode ce-i pot induce ușor în eroare și îi pot îndruma greșit pe cei ce nu înțeleg adevărul și cărora le lipsește o bază solidă. Unor asemenea oameni nu doar că le lipsește discernământul, dimpotrivă, ei cred că este corect ce spune acea persoană și e posibil să o admire și să aibă o părere foarte bună despre ea și, în timp, o vor venera și chiar o vor urma. Un fenomen extrem de des întâlnit în viața de zi cu zi este acela că cineva pare să înțeleagă destul de bine o predică după ce o ascultă, dar mai târziu, când ceva se abate asupra sa, să nu știe cum să rezolve situația. Persoana merge în fața lui Dumnezeu pentru a căuta rezolvarea, dar asta nu aduce rezultate, și în final, trebuie să se ducă la conducător pentru a se interesa despre această chestiune și a cere o soluție. De fiecare dată când ceva se abate asupra persoanei, aceasta îi cere conducătorului să rezolve problema. Este așa cum fumatul opiului devine o dependență și un tipar pentru unii oameni, și în timp, aceștia nu vor putea să continue fără să fumeze. Așadar, antihriștii care se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși devin imperceptibil un soi de drog pentru cei mici în statură, care nu au discernământ, care sunt nesăbuiți și ignoranți. De fiecare dată când ceva se abate asupra lor, ei vor merge la antihrist cu

întrebări asupra chestiunii, și dacă antihristul nu lansează un ordin, ei nu îndrăznesc să facă nimic, chiar dacă toată lumea a terminat de discutat chestiunea și a ajuns la un consens. Le este teamă să se împotrivească voinței antihristului și să fie oprimați, așadar în privința oricărei chestiuni, îndrăznesc să acționeze doar după ce antihristul s-a pronunțat. Chiar și când înțeleg clar adevărurile-principii, nu îndrăznesc să ia o decizie sau să se ocupe de chestiune ci, în schimb, îl așteaptă pe „stăpânul" pe care îl admiră să dea verdictul final și decizia. Dacă stăpânul lor nu zice nimic, indiferent cine se ocupă de chestiune, nu vor fi siguri ce se cuvine să facă. Oare nu au fost otrăviți acești oameni? (Ba da.) Asta înseamnă să fi fost otrăvit. Pentru ca ei să fie otrăviți atât de profund, cât a trebuit să lucreze antihristul și câtă otravă a trebuit să le strecoare el? Dacă antihristul s-ar diseca frecvent și ar ajunge să se cunoască și ar face cunoscute oamenilor slăbiciunile, greșelile și fărădelegile sale, atunci l-ar mai venera toți așa? Categoric nu. Se pare că antihristul depune un efort considerabil în a se preamări și a mărturisi despre el însuși, și de aceea atinge un asemenea „succes". Acesta este rezultatul pe care îl dorește. Fără el, nimeni nu ar ști cum să-și îndeplinească îndatoririle în mod corespunzător și toată lumea ar fi pierdută. Este evident că, în timp ce îi controlează pe acești oameni, antihristul le strecoară în secret multe otrăvuri și face un mare efort! Dacă ar spune doar câteva cuvinte, ar mai fi acești oameni constrânși de el în acest mod? Clar nu. Când antihristul reușește să-și atingă țelul de a-i face pe oameni să îl venereze, să îl respecte și să îi acorde atenție în orice privință, atunci nu a făcut multe lucruri și nu a rostit multe cuvinte care îl preamăresc și mărturisesc despre el însuși? Care este rezultatul obținut prin acest mod de a proceda? Este acela că oamenilor le va lipsi o cale și nu vor putea trăi fără el – ca și cum cerul s-ar prăbuși și pământul s-ar opri din rotație fără el, și credința în Dumnezeu nu ar avea nicio valoare sau sens și ascultatul predicilor ar fi inutil. De asemenea, oamenii simt că au ceva speranță în viețile lor când antihristul este în preajmă și că ar pierde orice speranță din viața lor dacă antihristul ar muri. Nu au fost luați acești oameni în captivitate de către Satana? (Ba da.) Și nu merită asta oamenii ca aceștia? (Ba da.) De ce spun că merită? Dumnezeu este Unicul în care crezi, așa că de ce venerezi și urmezi antihriști, lăsându-i să te constrângă și să te controleze în fiecare privință? În afară de asta, indiferent ce datorie îndeplinește cineva, casa lui Dumnezeu le oferă oamenilor principii și reguli clare. Dacă există o dificultate pe care un om nu o poate rezolva de unul singur, ar trebui să caute sprijin de la cineva care înțelege adevărul și să caute sprijin la Cel de mai sus în chestiunile mai serioase. Însă tu nu numai că nu cauți adevărul; dimpotrivă, îi venerezi și-i admiri pe oameni, crezând ce spun acești antihriști. Ai devenit astfel lacheul Satanei și nu-i așa că nu poți da vina decât pe tine? Nu asta meriți? Preamărirea și mărturisirea despre sine reprezintă un comportament comun antihriștilor și o manifestare a acestora și, totodată, unele dintre cele mai întâlnite manifestări. Care este principala caracteristică a modului în care antihriștii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși? În ce fel se diferențiază de modul prin care se preamărește și mărturisește despre sine o persoană obișnuită?

Diferența este aceea că antihriștii au propria intenție în spatele acestei acțiuni și în mod clar nu fac asta inconștient. Mai degrabă ei nutresc intenții, dorințe, și ambiții, iar consecințele faptului că mărturisesc despre ei înșiși în acest mod sunt prea groaznice pentru a medita asupra lor – ei pot să-i inducă în eroare pe oameni și să îi controleze.

Lăsați-Mă să vă dau un exemplu. Voi vă puteți gândi dacă acest fel de manifestare și fire este legat de preamărirea și mărturisirea despre sine. Odată, era un conducător care, de doi sau trei ani, făcea lucrarea bisericii într-un anumit loc. Se plimbase printre biserici și, în cele din urmă, prinsese rădăcini acolo. Ce înseamnă că prinsese rădăcini? Înseamnă că oamenii îl știau, aveau o părere bună despre el și era relativ bine cunoscut în acel loc. De îndată ce oamenii îl vedeau, îl întâmpinau, îi ofereau locurile lor și îi dădeau ceva bun să mănânce. Nu existau voci să îl conteste, nimeni nu i se opunea; toată lumea era destul de familiarizată cu acest conducător și, în adâncul lor, erau cu toții de acord cu felul în care el făcea lucrurile și îi acceptau conducerea. Nu este clar câtă muncă a depus conducătorul acolo, cât a vorbit sau despre ce a vorbit; aceste detalii sunt necunoscute, dar, pe scurt, majoritatea oamenilor îi aprobau în general conducerea. După ce a trecut ceva timp, conducătorul a spus: „Frații și surorile de aici sunt toți ascultători și supuși și lucrurile merg bine în biserică, din toate punctele de vedere. Din păcate, un singur lucru nu este pe deplin satisfăcător, acela că mediul înconjurător de aici este groaznic. Dacă mediul înconjurător ar fi potrivit, am alege o zi frumoasă, însorită, să mergem într-un parc vast pentru o întâlnire mare cu mii de oameni, și am elibera adevărul folosindu-ne de un microfon și un set de boxe mari, și am face mai mulți oameni să creadă în dumnezeu. Nu ar da rezultate lucrarea noastră?” După ce au auzit asta, toți au zis „Amin” și au aprobat. Spuneți-Mi, este o problemă cu această expresie „am elibera adevărul”? (Da.) Care este problema? (Conducătorul se trata pe sine ca Dumnezeu.) Voi toți ați recunoscut că este o problemă cu asta, dar oamenii confuzi care erau acolo nu au văzut asta. Ba chiar au răspuns la această propoziție cu „Amin”! Este adevărul eliberat de acest conducător? Cine este el? El este un conducător obișnuit; a lucrat câțiva ani și apoi a început să creadă că este superior oricui altcuiva și a uitat cine este și chiar a dorit să exprime adevărul – o sarcină dificilă pentru el. Ce dovedește asta? Dovedește că el nu a știut cine este și nu a știut ce datorie îndeplinea. Din moment ce avea acest tip de fire, este vreo parte din lucrarea lui obișnuită sau din discursul lui în conformitate cu adevărul? Lucrarea lui obișnuită și discursul lui sunt cu siguranță pline de cuvinte confuze și de cuvinte diavolești, și categoric rezultatul lor nu poate fi acela de a se îngriji de biserică și de a o uda. El nu știe care este adevărul, cu atât mai puțin ce înseamnă să exprimi adevărul. După ce a lucrat pe undeva doar doi sau trei ani, el a simțit că are ceva prestigiu și capital și apoi a uitat cine era, a avut o părere destul de bună despre el și a vrut să exprime adevărul. Nu este dezgustător să ai o asemenea concepție eronată? De unde provine această concepție eronată? Avea o tulburare mintală, sau a fost un impuls de moment? A lucrat un pic, nimeni din biserica locală nu i s-a opus și totul părea să-i meargă fără probleme, astfel că a crezut că totul

este rezultatul lucrării făcute de el și brusc a simțit că își poate asuma meritul pentru asta. S-a gândit: „Dacă pot face o asemenea lucrare semnificativă, nu sunt dumnezeu? Și dacă sunt dumnezeu, atunci sunt teribil de înăbușit acum – dacă mediul înconjurător ar fi mai bun, aș putea să exprim adevărul!” Acest gând i-a apărut în minte deodată. Nu este ceva în neregulă cu capul lui? (Ba da.) Ceva este în neregulă cu capul lui. Nu îi lipsește rațiunea? Se poate ca acțiunile și cuvintele satanelor și ale antihriștilor să aibă rațiunea umanității normale? Clar nu. Acest conducător a lucrat puțin și a avut câteva rezultate, apoi, brusc, a uitat că este uman. Faptul că este capabil să trântească asemenea cuvinte lipsite de rațiune nu este legat de firile sale? (Da.) Care este legătura? În cadrul firilor sale, este dispus să fie un discipol? Știe că este doar un discipol obișnuit al lui Dumnezeu? Cu siguranță nu. El crede că statutul și identitatea sa sunt mai mult decât respectabile și superioare tuturor celorlalte. Nu sunteți familiarizați cu acest tip de comportament și acest tip de natură? De ce a fost Satana aruncat în văzduh? (Deoarece a vrut să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu.) A vrut să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Deoarece Satana nu și-a știut locul în univers, nu a știut cine era, și nu își cunoștea propria măsură, când Dumnezeu i-a permis Satanei să pășească în același spațiu cu El, Satana a început să creadă că este Dumnezeu. Și-a dorit să facă lucrurile pe care le făcea Dumnezeu, a vrut să Îl reprezinte pe El, să Îl înlocuiască pe El și să Îi tăgăduiască existența, și din asta a rezultat aruncarea lui în văzduh. Antihriștii fac același gen de lucru, natura acțiunilor lor este aceeași și au aceeași sursă ca Satana. Pentru un antihrist, o asemenea manifestare nu este o dezvăluire ocazională sau rezultatul unui moft – reprezintă clar dominația naturii sale satanice și o dezvăluire naturală a firii sale satanice. Care este natura manifestării conducătorului despre care tocmai am vorbit? (Este aceea a unui antihrist.) De ce discutăm de această manifestare pentru elementul preamăririi și mărturisirii despre sine? Cum este natura acestei manifestări legată de preamărirea și mărturisirea despre sine? Care este natura cuvintelor „eliberarea adevărului” pe care el le-a rostit? De ce spun că aceste cuvinte au legătură cu preamărirea și mărturisirea despre sine? (Conducătorul a crezut că putea furniza adevărul oamenilor.) Asta a vrut să spună. Când a zis asemenea lucruri, oamenii care l-au auzit s-au gândit: „Ai o manieră atât de impresionantă și poți vorbi pe un asemenea ton – nu acesta e tipul de ton pe care ar trebui să vorbească Dumnezeu? Nu sunt acest tip de manieră impresionantă și acest tip de deschidere a minții ceva ce Dumnezeu ar trebui să aibă?” Nu a atins acest conducător scopul de a se preamări și a mărturisi despre sine? El i-a făcut pe oameni, fără ca ei să fie conștienți de asta, să dezvolte sentimente de respect, venerație și admirație față de el. Nu a fost așa? (Ba da.) Aceasta este înfățișarea hidoasă a unui antihrist; acesta este un antihrist care se preamărește și mărturisește despre sine pe ascuns.

Mai sunt și alte manifestări ale preamăririi și mărturisirii despre sine? Ar trebui să reflectați cu toții asupra voastră în ceea ce privește această chestiune. Ați face un asemenea lucru precum mărturisirea despre voi înșivă? Poți fi înfrânat de conștiință și

rațiune și poți să nu îți îngădui un asemenea lucru rușinos? Dacă te poți înfrâna, atunci asta arată că ai raționalitate, că ești diferit de antihriști. Dacă nu ai această rațiune și ai acest fel de ambiții și dorințe și ești capabil să faci un asemenea lucru precum mărturisirea de sine, atunci ești la fel ca un antihrist. Așadar, cum este în cazul vostru? Acționați cu înfrânare? Dacă ai o inimă cu frică de Dumnezeu, simțul rușinii și rațiune, atunci, chiar dacă îți dorești să faci aceste lucruri, te vei gândi că acestea Îl vor ofensa pe Dumnezeu și vor fi detestate de El, și atunci vei putea să te înfrânezi și nu vei îndrăzni să mărturisești despre tine însuți. Dacă te înfrânezi o dată și apoi a doua oară, după un timp, aceste idei, aceste intenții și gânduri vor începe să se diminueze, puțin câte puțin. Vei avea discernământ privind aceste idei și vei simți că sunt demne de dispreț și dezgustătoare, impulsurile și dorințele de a proceda în acest fel se vor diminua și, treptat, vei fi capabil să te stăpânești și să te controlezi într-atât încât aceste idei se vor naște din ce în ce mai rar. Dacă ești conștient de ele, dar nu te poți înfrâna și nutrești intenții extrem de puternice, dorindu-ți doar să îi faci pe oameni să te venereze, și te simți nesatisfăcut dacă nimeni nu te venerează sau nu te urmează și devii plin de ură și vrei să faci ceva și ești capabil să mărturisești despre tine și să te fălești fără scrupule, atunci ești un antihrist. Cum este în cazul vostru? (Când sunt conștient de acestea, mă pot înfrâna.) Pe ce te bazezi pentru a te înfrâna? (Mă bazez pe ceva cunoaștere în privința lui Dumnezeu și pe faptul că am o inimă cu frică de Dumnezeu.) Dacă cineva are o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci se poate înfrâna. La înfrânare nu ajungi dacă te abții sau dacă te blochezi, ci mai degrabă prin înțelegerea adevărului și frica de Dumnezeu. O persoană se înfrânează prin rațiune și cunoaștere și, în același timp, se înfrânează deoarece are un pic de inimă cu frică de Dumnezeu și este speriată să nu Îl ofenseze pe Dumnezeu. Dacă rațiunea ta nu te poate înfrâna și nici nu ai o inimă cu frică de Dumnezeu și nu simți rușinea când mărturisești pentru tine însuți și-ți dorești să insiști în a proceda în acest fel, fără să renunți până ce nu îți atingi țelul, atunci natura acestui lucru este diferită – ești un antihrist.

Tehnicile și manifestările pe care le au antihriștii pentru a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși sunt variate. Unele presupun ca antihriștii să se preamărească și să mărturisească despre ei înșiși în mod direct și să discute despre toate meritele lor, în timp ce altele implică modalitățile prin care ei găsesc întorsături de fraze sau metode de a-i face în mod indirect, cu șiretenie, pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să își atingă țelul de a-i determina pe oameni să îi admire, să îi venereze și să îi urmeze, și chiar să ocupe un loc în inimile oamenilor – aceasta este natura unui asemenea comportament. Firea antihriștilor de a se preamări și de a mărturisi despre ei înșiși diferă de cea a oamenilor obișnuiți în ceea ce privește natura sa, rezultatele pe care le are, precum și în modurile în care se manifestă și prin intențiile și țelurile subiacente. Mai mult decât atât, oare oamenii care se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși vorbesc doar despre toate meritele lor? Uneori, ei vorbesc și despre părțile lor rele, dar le analizează cu adevărat și încearcă să se cunoască atunci când fac asta? (Nu.) Atunci,

cum poate cineva să descopere că propria cunoaștere de sine nu este reală și că, în schimb, este alterată și ascunde o intenție? Cum poate înțelege cineva pe deplin această chestiune? Punctul central aici este acela că încearcă să se cunoască pe sine și să își dezvăluie slăbiciunile, imperfecțiunile, metehnele și firile corupte în același timp în care caută scuze și motive care să îl absolve de vină. Pe furiș, le spune oamenilor: „Toată lumea poate face greșeli, nu doar eu. Și voi toți sunteți capabili să faceți greșeli. Greșeala făcută de mine este scuzabilă; este o greșeală minoră. Dacă voi ați face aceeași greșeală, ar fi un caz mult mai grav decât al meu, deoarece voi nu ați reflecta asupra voastră și nu v-ați diseca. Chiar dacă fac greșeli, sunt mai bun decât voi și am mai multă rațiune și integritate.” Când toți aud aceste cuvinte, ei gândesc: „Ai perfectă dreptate. Înțelegi adevărul atât de mult și ai cu adevărat statură. Când greșești, poți să reflectezi asupra greșelii și să te diseci; ești mult mai bun decât noi. Noi, dacă greșim, nu reflectăm asupra greșelii și nu încercăm să ne cunoaștem, și, de frica rușinii, nu îndrăznim să ne disecăm. Ai o statură mai mare și mai mult curaj decât noi.” Acești oameni au făcut greșeli, dar tot au câștigat respectul altora și și-au cântat osanale – ce fel de fire este aceasta? Unii antihriști sunt experți în mod special în a simula, a-i înșela pe oameni și în a crea o fațadă. Când întâlnesc oameni care înțeleg adevărul, încep să vorbească de autocunoaștere și spun, de asemenea, că sunt un diavol și o satană, că umanitatea lor este rea și că merită să fie blestemați. Să spunem că întrebi: „Dacă spui că ești un diavol și o satană, ce fapte rele ai comis?” Îți va răspunde: „Nu am făcut nimic, dar sunt un diavol. Și nu sunt doar un diavol; sunt și o satană!” Tu îl întrebi apoi: „Din moment ce zici că ești un diavol și o satană, ce fapte rele ale unui diavol și ale unei satane ai comis și cum I te-ai împotrivit lui Dumnezeu? Poți spune adevărul cu privire la lucrurile rele pe care le-ai făcut?” Îți va răspunde: „Nu am făcut nimic rău!” Apoi insiști și întrebi: „Dacă nu ai făcut nimic rău, atunci de ce spui că ești un diavol și o satană? Ce încerci să realizezi spunând asta?” Când îl iei așa serios, va zice că nu are nimic de spus. De fapt, a făcut multe lucruri rele, dar sub nicio formă nu-ți va împărtăși informații despre asta. Va spune doar vorbe mari și va recita ceva doctrine pentru a vorbi despre cunoașterea de sine într-un mod găunos. Când vine vorba despre modul specific în care i-a atras pe oameni, i-a înșelat, i-a folosit bazându-se pe propriile lor sentimente, despre cum nu a reușit să ia în serios interesele casei lui Dumnezeu, despre cum a procedat contra aranjamentelor lucrării, cum L-a înșelat pe Cel de mai sus, a ascuns lucrurile de frați și surori și cât de mult a dăunat intereselor casei lui Dumnezeu, nu va rosti un cuvințel despre aceste fapte. Reprezintă asta o adevărată cunoaștere de sine? (Nu.) Spunând că este un diavol și o satană, nu mimează cunoașterea de sine pentru a se preamări și a mărturisi despre sine? Nu este asta metoda folosită? (Ba da.) O persoană obișnuită nu poate distinge această metodă. Când unii conducători sunt concediați, apoi curând sunt realeși, și tu întrebi care este motivul, unii oameni spun: „Conducătorul are un calibru bun. Știe că este un diavol și o satană. Cine mai are un asemenea nivel de cunoaștere? Doar oamenii care caută realmente adevărul au această cunoaștere.

Niciunul dintre noi nu poate dobândi această cunoaștere de sine; o persoană obișnuită nu are o asemenea statură. Din acest motiv, toți l-au reales.” Ce se întâmplă aici? Acești oameni au fost induși în eroare. Conducătorul știa că este un diavol și o satană, dar tot a fost ales de toată lumea, așadar ce efect și ce consecință are asupra oamenilor faptul că le-a zis acestora că este un diavol și o satană? (Îi face pe oameni să aibă o părere foarte bună despre el.) Așa este, îi face pe oameni să aibă o părere și mai bună despre el. Non-credincioșii numesc această metodă „să te retragi ca să avansezi”. Asta înseamnă că, pentru a-i face pe oameni să aibă o părere și mai bună despre el, la început spune lucruri rele despre propria persoană, astfel încât alții cred că se poate deschide și se poate cunoaște pe sine, că are profunzime și discernământ și o înțelegere profundă, și, din acest motiv, toți îl venerează și mai mult. Care este rezultatul când toți îl venerează și mai mult? Când vine din nou timpul să se aleagă conducători, este considerat în continuare persoana perfectă pentru acest rol. Nu este destul de ingenioasă metoda aceasta? Dacă nu ar vorbi despre propria cunoaștere de sine în acest mod și nu ar spune că este un diavol și o satană, ci ar fi, în schimb, doar negativ, când ceilalți ar vedea asta, ar spune: „Imediat după ce ai fost concediat și ți-ai pierdut statutul, ai devenit negativist. Obișnuiai să ne înveți să nu fim negativiști, iar acum negativitatea ta este chiar mai gravă decât a noastră. Nu te vom alege.” Nimeni nu ar avea o părere bună despre un asemenea conducător. Chiar dacă tuturor le-ar lipsi discernământul în privința sa, măcar nu l-ar alege pentru a fi din nou conducător, iar această persoană nu și-ar atinge țelul de a-i face pe ceilalți să aibă o părere bună despre ea. Dar acest conducător ia inițiativa, spunând: „Sunt un diavol și o satană; fie ca dumnezeu să mă blesteme și să mă trimită în al optsprezecelea nivel al iadului și să nu-mi mai permită să mă reîncarnez pentru toată eternitatea!” Unora le pare rău pentru el când aud asta și spun: „Conducătorul nostru a suferit atât de mult! Of, cum a fost nedreptățit! Dacă Dumnezeu nu îi permite să fie conducător, atunci noi îl vom alege.” Toată lumea îl susține foarte mult pe conducător, deci nu au fost oamenii induși în eroare? Intenția originală a vorbelor sale a fost confirmată, dovedind că într-adevăr îi induce pe oameni în eroare în acest mod. Satana îi induce uneori pe oameni în eroare preamărindu-se și mărturisind despre sine, și uneori își poate admite greșelile într-un mod întortocheat când nu are altă opțiune, dar totul nu este decât o fațadă, și țelul este să câștige mila și înțelegerea oamenilor. Ba chiar va spune: „Nimeni nu este perfect. Toată lumea are firi corupte și toată lumea poate face greșeli. Atât timp cât îți poți corecta greșelile, ești o persoană bună.” Când oamenii aud asta, ei simt că este drept și continuă să îl venereze și să îl urmeze pe Satana. Metoda Satanei este să își recunoască greșelile în mod proactiv și să se înalțe pe sine pe ascuns și să ocupe o poziție mai înaltă în inimile oamenilor, astfel încât oamenii să accepte totul la el – chiar și erorile – și să ierte aceste erori, să le uite treptat și, în cele din urmă, să îl accepte pe Satana în întregime, devenindu-i loiali până la moarte, fără să-l lase sau să-l abandoneze niciodată și urmându-l până la capăt. Nu este aceasta metoda Satanei de a face lucrurile? Astfel

acționează Satana, iar antihriștii folosesc și ei acest tip de metodă atunci când acționează pentru a-și îndeplini ambițiile și țelurile lor de a-i face pe oameni să îi venereze și să îi urmeze. Consecințele la care duce asta sunt aceleași și nu sunt deloc diferite de consecințele inducerii în eroare și coruperii oamenilor de către Satana.

Când unii oameni vorbesc despre cunoașterea de sine, se prezintă ca pe un dezastru total și ca buni de nimic, spunând chiar că sunt un diavol și o satană, că merită să fie blestemați și că nu s-ar plânge dacă Dumnezeu i-ar elimina. Totuși, acești oameni nu au o înțelegere adevărată a naturii-esență proprii sau a firilor corupte personale și nu sunt capabili să împărtășească nimic din adevărata lor stare. În schimb, încearcă să folosească o fațadă pentru a-i induce pe alții în eroare și folosesc metoda și tehnica recunoașterii voluntare a greșelilor și pe cea de „retragere pentru a avansa" pentru a-i orbi și înșela pe oameni și pentru a-i face apoi să aibă o părere bună despre ei. Aceasta este practica antihriștilor. Data viitoare când veți întâlni pe cineva de acest fel, cum ar trebui să tratați acea persoană? (Ar trebui să examinăm detaliile.) Așa este, trebuie să învățați să cercetați chestiunea și să examinați detaliile. Și cât de profund trebuie să cercetați? Faceți asta până când cerșește îndurare și spune: „Niciodată nu o să vă mai induc în eroare. Chiar dacă mă alegeți să vă fiu din nou conducător, nu voi accepta acel rol." Spuneți-i: „Niciodată nu vom mai fi induși în eroare de către tine și nici nu te vom mai alege să fii conducătorul nostru, așa că nu mai visa!" Cum sună asta? Toți aceia care vorbesc într-un mod exagerat despre propria autocunoaștere și care chiar se blestemă, fără ca nimic din toate acestea să sune natural, sunt oameni de o spiritualitate falsă și ipocriți, și toate cuvintele lor induc în eroare. În discursul unor asemenea oameni, există o caracteristică și câteva detalii pe care ar trebui să fii capabil să le discerni. De exemplu, spune-Mi, dacă o persoană este rugată să scrie un jurământ de păstrare a ofrandelor, care ar trebui să fie prima propoziție a jurământului? Ce ar trebui să scrie cineva cu raționalitate și umanitate? Ce ton și ce exprimare ar folosi pentru a se poziționa corect și pentru a-și face cunoscută atitudinea? Când oamenii obișnuiți vorbesc, toată lumea poate simți că vorbesc normal, dar indivizii ambițioși care sunt oameni răi sau antihriștii au un ton anume atunci când vorbesc, unul care este diferit de cel al unei persoane obișnuite. De exemplu, aceștia spun: „Dacă eu, cutărică, delapidez un singur cent din ofrandele lui dumnezeu, fie să mor de o moarte mizerabilă – să fiu călcat de o mașină!" Ce fel de ton este acesta? Încep cu cuvântul „eu", adoptând un ton foarte ostentativ – motivul din spatele tonului și al manierei de a vorbi poate fi observat chiar în cuvintele folosite. Primul cuvânt este „eu" – adoptă un ton afectat și ascuțit – nu este acesta un jurământ afectat? Cum se numește un asemenea jurământ? Se numește afectat și ipocrit. Să scrii un jurământ cu atâta agresivitate – ce fel de fire este aceasta? Acesta este un jurământ, în fața cui îl depui? Îl depui în fața lui Dumnezeu, așadar cum ar trebui să vorbească o persoană normală în acest caz? Ar trebui să vorbească într-o manieră smerită, să ia poziția cuvenită, să se roage lui Dumnezeu și să vorbească din inimă. Nu ar trebui să folosească cuvinte pompoase sau să fie agresivă. Asemenea

oameni sunt foarte agresivi chiar și atunci când depun un jurământ – firea lor satanică este atât de gravă! Este greu de spus dacă jurământul este adevărat sau fals. Asta e ceea ce vrea să spună: „Nu ai încredere în mine? Îți este teamă că profit de casa lui dumnezeu, că fur ofrandele? Mă folosești, dar nu ai încredere în mine, și îmi ceri să jur – atunci voi jura, tu doar urmărește-mă dacă îndrăznesc sau nu să jur! Nu cred că aș putea să fac așa ceva.” Ce fel de atitudine este aceasta? Este una agresivă și lipsită de scrupule. Ba chiar are îndrăzneala să cârtească împotriva lui Dumnezeu și să folosească jurământul pentru a se justifica și a-i induce pe oameni în eroare. Este asta frică de Dumnezeu? Nu e niciun fel de pietate în asta. Această persoană este o satană și un antihrist; așa vorbesc antihriștii. Să faci un jurământ cu aluzii cârtitoare – ce fel de fire este aceasta? Mai poate fi mântuită o asemenea persoană, mai poate? Ați întâlnit vreodată acest tip de persoană? Nu știți cum să deslușiți aceste manifestări, dezvăluiri sau firi pe care o asemenea persoană le arată, nu? Unii oameni chiar cred că acest tip de persoană este lucidă, că are înțelegere spirituală, că este onestă și loială lui Dumnezeu. Nu este nesăbuit acest lucru? Nu este lipsă de discernământ? Acest comportament și fire teribilă pot fi observate în chiar cuvintele și expresiile jurământului, dar oamenii tot cred că acest antihrist este destul de bun. Înțeleg acești oameni adevărul? Se pare că doctrinele reprezintă tot ceea ce înțelegeți, că puteți să vorbiți doar de doctrine și să rostiți cuvinte goale și că sunteți lipsiți de discernământ când vine vorba de chestiuni și probleme particulare. Pe viitor, dacă dați de asemenea tip de chestiuni, o să le puteți discerne? (Da.) Toți oamenii care scriu asemenea jurăminte sunt bestii și tuturor le lipsește umanitatea. Ați mai văzut acest tip de jurământ? Ați scris vreodată un asemenea jurământ? (Da.) Avea același ton și aceeași introducere ca acesta? (Nu era la fel de direct.) Atunci natura acestuia era aceeași? (Da.) Natura acestuia era aceeași. Depunerea unui jurământ nu este precum angajarea într-o bătălie, care necesită un spirit eroic de autosacrificiu. Nu necesită acest tip de spirit. Când depui un jurământ în fața lui Dumnezeu, trebuie să te gândești la el temeinic, să înțelegi de ce trebuie să îl scrii, în fața cui depui acest jurământ și faci această promisiune. Ceea ce vrea Dumnezeu este atitudinea unei persoane, nu acest fel de spirit. Acest spirit al tău este agresiv și cârtitor; este o manifestare a firii arogante a Satanei. Nu este pietate și nu este o manifestare pe care ființele create s-ar cuveni să o aibă, și cu atât mai puțin reprezintă o poziție pe care ființele create ar trebui să o adopte. Oare oamenii care afișează acest tip de manifestare nu au fost influențați de eroismul național? Are legătură cu asta? Oamenii au fost prea profund otrăviți – imediat ce scriu un jurământ sau o promisiune, ei se gândesc la toate figurile ilustre de-a lungul veacurilor care au fost loiale țărilor și oamenilor lor. Acele figuri ilustre au făcut parte din ceata Satanei și au acționat într-un mod lipsit de scrupule pentru a se distinge, pentru a fi martori pentru ei înșiși, pentru a ocupa un loc în inimile oamenilor și pentru a lăsa în urmă o reputație bună ca să intre în istorie și să-și câștige un renume care să dăinuiască pentru eternitate. Generațiile următoare le-au apreciat ca având o loialitate oarbă pentru țările lor; credeți că au fost cu adevărat oarbe? Ce este

de fapt această orbire? Este cea mai înșelătoare și mai ticăloasă practică și conține intenții personale. Nu este orbire și cu siguranță nu este devotament – este ticăloșie.

Am avut deja destul de multă părtășie despre antihriștii care mărturisesc despre ei înșiși. Mai sunt chestiuni legate de acest subiect pe care încă nu le înțelegeți temeinic? Unii oameni mărturisesc pentru ei înșiși folosindu-se de limbaj și rostind unele cuvinte cu care se fălesc, în timp ce alții folosesc comportamente. Care sunt manifestările unei persoane care se folosește de comportamente pentru a mărturisi pentru sine? Aparent, se angajează în unele comportamente care sunt în conformitate cu noțiunile oamenilor, care le atrag acestora atenția, și care sunt văzute de oameni ca fiind destul de nobile și mai degrabă conforme cu standardele morale. Aceste comportamente îi fac pe oameni să creadă că aceste persoane sunt onorabile, că au integritate, că Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat, că sunt foarte pioase și chiar au o inimă cu frică de Dumnezeu, și că sunt persoane care urmăresc adevărul. Deseori afișează unele comportamente exterioare bune pentru a-i induce pe oameni în eroare – oare lucrul acesta nu duhnește a preamărire și mărturisire despre sine? De obicei, oamenii se preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși folosind cuvintele, folosind un discurs clar pentru a sublinia cât de diferiți sunt ei de mase și cum au opinii mai înțelepte decât ale altora, pentru a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să îi admire. Totuși, sunt unele metode care nu implică un discurs explicit, prin care oamenii folosesc în schimb practici externe pentru a mărturisi că sunt mai buni decât ceilalți. Acest fel de practici sunt bine gândite, au un motiv și o anumită intenție, și sunt destul de deliberate. Au fost ambalate și procesate în așa fel încât ceea ce văd oamenii sunt anumite comportamente și practici ce sunt în conformitate cu noțiunile umane, care sunt nobile, pioase și conforme cu decența sfântă, ba chiar că sunt iubitoare și cu frică de Dumnezeu și în conformitate cu adevărul. Acest lucru atinge același țel precum preamărirea și mărturisirea despre sine și îi face pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să îi venereze. Ați întâlnit sau ați văzut așa ceva? Voi aveți aceste manifestări? Sunt aceste lucruri și acest subiect pe care Îl discut separate de viața reală? De fapt, nu sunt. Vă voi da un exemplu foarte simplu. Când unii oameni își îndeplinesc îndatoririle, la suprafață par extrem de ocupați; intenționat continuă să lucreze în timp ce alții mănâncă sau dorm, și când alții încep să își îndeplinească îndatoririle, ei se duc să mănânce sau să se culce. Care este țelul lor când fac asta? Doresc să atragă atenția și să arate tuturor că ei sunt atât de ocupați să își îndeplinească îndatoririle, încât nu au timp să mănânce sau să doarmă. Ei se gândesc: „Voi chiar nu duceți nicio povară. Cum de sunteți atât de preocupați de mâncat și dormit? Nu sunteți buni de nimic! Uitați-vă la mine, lucrez în timp ce voi toți mâncați, și sunt tot la lucru noaptea, când voi dormiți. Voi ați fi în stare să suferiți așa? Eu pot îndura această suferință; eu dau un exemplu prin comportamentul meu.” Ce credeți despre acest tip de comportament și manifestare? Oare oamenii aceștia nu o fac intenționat? Unii oameni fac intenționat aceste lucruri, ce fel de comportament este acesta? Acești oameni își doresc să fie nonconformiști; vor să fie diferiți de mase și să

le arate semenilor că ei sunt ocupați să-și îndeplinească îndatoririle toată noaptea, că sunt capabili în mod deosebit să îndure suferința. Astfel, fiecăruia îi va părea extrem de rău de ei și le vor arăta în mod special milă, gândindu-se că au o povară grea pe umerii lor, până în punctul în care sunt preocupați până peste cap cu munca și prea ocupați pentru a mânca sau dormi. Și dacă nu pot fi mântuiți, atunci toată lumea Îl va implora pe Dumnezeu pentru ei, toți vor insista la Dumnezeu în numele lor și se vor ruga pentru ei. Făcând asta, acești oameni vor folosi comportamente și practici bune care sunt în conformitate cu noțiunile umane, precum îndurarea greutăților și plata unui preț, pentru a-i îmbrobodi pe alții și pentru a obține mila și lauda acestora în mod fraudulos. Și care este rezultatul final al acestui lucru? Toată lumea care a fost în contact cu această persoană și a văzut-o plătind un preț va spune în cor: „Conducătorul nostru este cel mai competent, cel mai capabil să îndure suferința și să plătească un preț!" Nu și-a atins astfel țelul de a-i induce în eroare pe oameni? Apoi, într-o zi, casa lui Dumnezeu spune: „Conducătorul vostru nu face o lucrare reală. Își caută de lucru și lucrează fără niciun scop; acționează nesăbuit și este arbitrar și dictatorial. A făcut praf lucrarea bisericii, nu a făcut nicio lucrare din cele pe care se cuvenea să le facă, nu a făcut lucrarea de evanghelizare sau lucrarea de producție de film, și viața bisericii este și ea în dezordine. Frații și surorile nu înțeleg adevărul, nu au pătrundere în viață și nu pot scrie articole despre mărturii. Lucrul cel mai demn de compătimire este acela că nu pot nici măcar discerne între conducătorii falși și antihriști. Un asemenea tip de conducător este prea incompetent; este un conducător fals care ar trebui concediat!" În aceste circumstanțe, va fi ușoară concedierea sa? E posibil să fie grea. Din moment ce toți frații și toate surorile îl aprobă și îl susțin pe acest conducător, dacă cineva încearcă să-l demită, frații și surorile vor protesta public și vor înainta o cerere către Cel de mai sus pentru a-l menține. De ce va fi un asemenea rezultat? Deoarece acest conducător fals și antihrist se folosește de comportamente exterioare bune, precum înduratul greutăților sau plătitul unui preț, precum și de cuvinte care sună bine, pentru a-i mișca pe oameni, a-i cumpăra și a-i induce în eroare. Odată ce a folosit aceste aparențe false pentru a-i induce pe oameni în eroare, toată lumea va vorbi în favoarea sa și nu îl vor putea părăsi. Ei știu clar că acest conducător nu a făcut multă lucrare reală și că nu i-a îndrumat pe aleșii lui Dumnezeu spre a înțelege adevărul și a dobândi pătrunderea în viață, dar acești oameni tot îl sprijină, îl aprobă și îl urmează, fără ca măcar să le pese că asta înseamnă că nu vor dobândi adevărul și viața. Pe deasupra, deoarece au fost induși în eroare de acest conducător, acești oameni îl venerează cu toții, nu acceptă alți conducători cu excepția lui și nu Îl mai vor nici măcar pe Dumnezeu. Nu îl tratează pe acest conducător ca pe Dumnezeu? În cazul în care casa lui Dumnezeu spune că această persoană nu face o lucrare reală și că este un conducător fals și un antihrist, oamenii din biserica lui vor protesta și se vor răzvrăti. Spuneți-Mi, până unde i-a indus în eroare acest antihrist pe acești oameni? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci condițiile oamenilor vor deveni doar mai bune și ei vor înțelege mai mult adevărul, vor deveni mai supuși înaintea lui

Dumnezeu, vor avea mai mult loc pentru Dumnezeu în inimile lor, și vor deveni mai buni în a-i discerne pe conducătorii falși și pe antihriști. Din acest punct de vedere, situația despre care tocmai am discutat categoric nu este lucrarea Duhului Sfânt – doar antihriștii și spiritele rele îi pot induce pe oameni în eroare în asemenea măsură după ce au lucrat o vreme. Mulți oameni au fost induși în eroare și controlați de acești antihriști și în inimile lor au loc doar pentru antihriști și niciun loc pentru Dumnezeu. Acesta este rezultatul final obținut de antihriști prin preamărirea și mărturisirea despre ei înșiși prin comportamente exterioare bune. Ei folosesc comportamentele exterioare bune care presupun înduratul greutăților și plătirea prețului pentru a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși, ceea ce reprezintă unul dintre mijloacele folosite de antihriști ca să-i inducă în eroare pe oameni și să-i controleze. Vedeți clar acum acest lucru, nu? Un antihrist care folosește comportamente exterioare bune ce presupun înduratul greutăților și plătirea prețului pentru a-i induce pe oameni în eroare nu este foarte viclean și perfid? Și nu faceți și voi uneori asemenea lucruri? Unii oameni beau cafea seara să-și sporească energia, ca să stea până târziu să-și îndeplinească îndatoririle. Frații și surorile se îngrijorează în privința stării lor de sănătate și le gătesc supă de pui. Când termină de mâncat supa, acești oameni spun: „Mulțumesc lui dumnezeu! M-am desfătat cu harul lui dumnezeu. Nu merit asta. Acum că am terminat supa de pui, trebuie să fiu mai eficient în îndeplinirea îndatoririlor!” În realitate, ei continuă să-și îndeplinească îndatoririle în același mod în care o făceau de obicei, fără să-și sporească deloc eficiența. Nu se prefac? Se prefac, iar acest tip de comportament este, pe ascuns, tot preamărire și mărturisire despre sine; rezultatul obținut este acela de a-i face pe oameni să îi aprobe, să aibă o părere bună despre ei și să le devină adepți inveterați. Dacă oamenii au acest fel de mentalitate, nu L-au uitat pe Dumnezeu? Ei nu Îl mai au pe Dumnezeu în inimile lor, așadar la cine se gândesc zi și noapte? La al lor „bun conducător”, la „cel iubit”. Unii antihriști par la suprafață foarte iubitori față de majoritatea oamenilor și folosesc tehnici când vorbesc, astfel încât oamenii să vadă că ei sunt iubitori și să fie dispuși să le fie mai apropiați. Zâmbesc larg oricui se apropie de ei și interacționează și discută cu asemenea oameni pe un ton foarte blând. Chiar dacă văd că unii frați și unele surori au fost neprincipiali în acțiunile lor, și astfel au lezat interesele bisericii, ei nu îi emondează deloc, ci abia le predică și îi alină, și îi lingușesc când își îndeplinesc îndatoririle – îi tot lingușesc pe oameni până când îi aduc pe toți în fața lor. Oamenii sunt treptat mișcați de către acești antihriști; toată lumea aprobă foarte hotărât inimile lor iubitoare și îi numesc oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu. Până la urmă, toată lumea îi venerează și le caută părtășia în fiecare chestiune, împărtășește cu acești antihriști toate gândurile și sentimentele cele mai profunde, până în punctul în care nici măcar nu se mai roagă lui Dumnezeu sau nu mai caută adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Nu au fost acești oameni induși în eroare de către acești antihriști? Aceasta este o altă metodă folosită de antihriști pentru a-i induce pe oameni în eroare. Când vă dedați unor asemenea comportamente și practici sau nutriți asemenea intenții, sunteți

conștienți că este o problemă în asta? Și când devii conștient de asta, poți schimba cursul acțiunilor tale? Dacă poți să reflectezi asupra ta și ai cu adevărat remușcări când devii conștient și constați, după ce îți examinezi comportamentul, practicile și intențiile, că sunt problematice, asta arată că ți-ai schimbat cursul. Dacă ești conștient de problemele tale, dar le lași să treacă așa și acționezi conform propriilor intenții, căzând din ce în ce mai mult, până când ajungi în punctul în care nu mai poți să ieși, atunci nu ți-ai schimbat cursul și te poziționezi intenționat împotriva lui Dumnezeu, preamărindu-te și mărturisind despre tine și deviind de la adevărata cale. Ce fel de fire este aceasta? Este firea unui antihrist. Este grav? (Da.) Cât este de grav? Rezultatul final al unei persoane care adoptă mai multe procedee perfide și înșelătoare, folosindu-se de înduratul greutăților și plătitul prețului pentru a-i induce pe oameni în eroare, încercând să îi facă să o venereze și să o urmeze, este același cu acela al unei persoane care se preamărește și mărturisește despre sine în mod deschis – este de aceeași natură. Indiferent ce mijloace folosești pentru a te preamări și a mărturisi despre tine însuți, fie că este un discurs clar sau alte comportamente bune mai degrabă evidente, toate sunt de aceeași natură. Este o însușire a antihristului și o însușire a luptei cu Dumnezeu pentru aleșii Săi. Indiferent de forma pe care o iau manifestările tale sau ce mijloace folosești, atât timp cât intenția ta nu se schimbă și consecințele sunt aceleași, atunci totul este de aceeași natură. Este astfel clar că antihriștii sunt foarte vicleni. Ei nu iubesc și nici nu urmăresc adevărul, dar sunt capabili să îndure greutăți și să plătească prețul ca mijloace de a-i induce pe oameni în eroare – aceasta este ticăloșia antihriștilor.

Unele persoane discută despre teorii absurde și argumente abstracte pentru a-i face pe oameni să creadă că sunt intelectuali și cunoscători și că acțiunile lor sunt foarte profunde, și astfel își ating scopul de a-i face pe oameni să-i venereze. Adică, ei își doresc mereu să participe și să își ofere opinia în toate chestiunile, și chiar după ce toată lumea a luat deja o decizie finală, dacă nu sunt satisfăcuți de aceasta, vor azvârli niște idei sforăitoare doar pentru a se grozăvi. Nu este acesta un mijloc de a se preamări și a mărturisi despre sine? În privința unor chestiuni, toți chiar s-au consultat unii cu alții, au găsit principiile și au decis asupra unui plan de acțiune, dar ei nu acceptă decizia și împiedică lucrurile într-o manieră nerezonabilă, spunând: „Asta nu va funcționa. Nu ați luat în considerare toate aspectele. În afara celor câtorva aspecte despre care am discutat, m-am gândit și la un altul.” De fapt, aspectul la care s-au gândit este vreo teorie absurdă; doar despică firul în patru. Ei sunt pe deplin conștienți că despică firul în patru și că îngreunează lucrurile pentru ceilalți oameni, dar tot o fac. Care este scopul lor în asta? Este acela de a le arăta oamenilor că ei sunt diferiți, că sunt mai deștepți decât alții. Ceea ce vor să spună este următorul lucru: „Acesta este nivelul la care sunteți? Trebuie să vă arăt că eu sunt la un nivel superior.” De obicei, ignoră ce spune oricine altcineva, dar, de îndată ce apare ceva important, încep să agite apele. Cum i se spune unui asemenea fel de persoană? Colocvial, i se spune chițibușar și soi rău. Care sunt abordările obișnuite ale unui chițibușar? Îi place să arunce cu idei sforăitoare și să se

angajeze în practici josnice și necinstite. Dacă îi ceri să prezinte un plan de acțiune corect, nu va fi capabil să creeze unul, și dacă îi ceri să se ocupe de ceva serios, nu va fi în stare. Face doar lucruri josnice și vrea mereu să le ofere oamenilor o „surpriză” și să se grozăvească cu abilitățile sale. Cum era vorba aceea? „O femeie bătrână se dă cu ruj – ca să-ți ofere ceva la care să te uiți.” Asta înseamnă că-și dorește permanent să se grozăvească cu abilitățile sale și, indiferent dacă se poate grozăvi cu ele sau nu, vrea ca oamenii să știe: „Sunt mai deosebit decât voi. Voi nu sunteți buni de nimic, sunteți bieți muritori, oameni obișnuiți. Eu sunt extraordinar și ieșit din comun. Vă voi împărtăși ideile mele pentru a vă surprinde și atunci veți putea vedea dacă sunt sau nu superior.” Nu înseamnă asta că tulbură apele? Le tulbură intenționat. Ce fel de comportament este acesta? Cauzează perturbări și tulburări. De fapt, asta vrea să spună: „Încă nu v-am arătat cât de isteț sunt în această chestiune, așadar, indiferent ale cui interese sunt lezate și indiferent ale cui eforturi sunt irosite, voi sabota asta până ce toată lumea va crede că sunt superior, capabil și competent. Doar atunci voi lăsa această chestiune să meargă mai departe nestingherită.” Există oameni răi precum acesta? Ați făcut asemenea lucruri? (Da. Uneori ceilalți terminaseră de dezbătut o chestiune și găsiseră un plan potrivit, dar, deoarece nu m-au informat în timpul procesului de luare a deciziei, am găsit erori în mod intenționat.) Când ai făcut asta, ai știut în inima ta dacă este rău sau bine? Ai știut că natura acestei probleme este gravă, că aduce perturbări și tulburări? (Nu eram conștient de asta la momentul acela, dar fiind sever emondat de către frații și surorile mele și bând și mâncând cuvintele de judecată și mustrare ale lui Dumnezeu, am văzut că natura acestei probleme este una gravă, că perturbă și tulbură lucrarea bisericii și că este un fel de comportament satanic.) Întrucât ai recunoscut cât de grav este acest lucru, când ți s-au întâmplat apoi lucruri similare, ai putut să te schimbi un pic și să ai o oarecare pătrundere în ceea ce privește abordarea ta? (Da. Când am dezvăluit asemenea gânduri și idei, am fost conștient că aveam o fire satanică, că nu puteam face lucrurile în acest mod, și am fost capabil să mă rog în mod conștient lui Dumnezeu și să mă răzvrătesc împotriva unor asemenea gânduri și idei incorecte.) Ai putut să te schimbi oarecum. Când ai asemenea probleme de corupție, trebuie să cauți adevărul ca să le rezolvi, trebuie să te înfrânezi și să te rogi lui Dumnezeu. Când crezi că ceilalți se uită la tine cu dispreț, că nu au o părere bună despre tine sau nu te iau în serios și, în consecință, îți dorești să provoci o tulburare, când ai acest gând, trebuie să fii conștient că acesta nu vine dintr-o umanitate normală, ci mai degrabă dintr-o fire satanică și că, dacă tu continui așa, vor fi necazuri și probabil vei ofensa firea lui Dumnezeu. În primul rând, trebuie să știi cum să te ții singur în frâu și apoi să vii în fața lui Dumnezeu și să I te rogi și să-ți schimbi cursul. Când oamenii trăiesc în propriile idei, în propriile firi corupte, nimic din ceea ce fac nu este în conformitate cu adevărul sau nu este în măsură să Îl satisfacă pe Dumnezeu; tot ceea ce fac este împotriva Lui. Acum puteți recunoaște acest fapt, nu? Dorința permanentă de luptă pentru faimă și câștig, absența ezitării în ceea ce privește perturbarea și tulburarea lucrării bisericii pentru a dobândi reputație și

statut sunt cele mai evidente manifestări ale antihriștilor. De fapt, toți oamenii au aceste manifestări, dar dacă poți să recunoști și să cunoști asta și apoi să-ți schimbi cursul, să-ți asumi o atitudine de căință adevărată înaintea lui Dumnezeu, să-ți schimbi abordarea, comportamentele și firile, atunci ești o persoană care urmărește adevărul. Dacă nu recunoști aceste probleme reale, cu siguranță nu ai o atitudine de căință și nu ești o persoană care urmărește adevărul. Dacă persiști în a păși pe calea unui antihrist și mergi până la capăt pe acest drum și tot crezi că nu este o problemă și nu-ți dorești să te căiești, persistând în a acționa în acest mod și concurând pentru faimă și câștig cu lucrătorii și conducătorii, insistând să te remarci mai mult decât ceilalți, să ieși în evidență din mulțime și să fii mai bun decât ceilalți, indiferent de grupul în care te afli, atunci ai dat de necaz! Dacă tu continui să urmărești reputația și statutul și refuzi cu încăpățânare să te căiești, atunci ești un antihrist și ți-e sortit să fii pedepsit până la urmă. Cuvintele lui Dumnezeu, adevărul, conștiința și rațiunea nu au efect asupra ta, și cu siguranță vei avea parte de sfârșitul antihriștilor. Nu poți fi mântuit și ești de neizbăvit! Dacă oamenii pot sau nu să dobândească mântuirea și să pornească pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău depinde de modul în care afișează sau nu manifestări ale adevăratei căințe după ce ajung să se cunoască, de atitudinea cu care abordează adevărul, precum și de calea pe care o aleg. Dacă nu renunți la calea unui antihrist, dar alegi în schimb să îți satisfaci propriile ambiții și dorințe, dacă ești cu nerușinare contra adevărului și te poziționezi împotriva lui Dumnezeu, atunci ești de neizbăvit. Dacă cineva nu știe să se teamă indiferent de gravitatea propriilor greșeli sau de câte fapte rele comite, și nu se simte vinovat, și continuă să își găsească scuze, fără să simtă vreo urmă de remușcare, atunci este cu adevărat un antihrist și un diavol. Dacă cineva doar are variatele manifestări ale antihriștilor, dar poate să-și admită greșelile, să se întoarcă și să aibă remușcarea în inimă, atunci acest lucru este diferit în natură de antihriști și reprezintă o cu totul altă chestiune. Așadar, cheia posibilității unei persoane de a atinge mântuirea ține de faptul dacă are sau nu capacitatea de a reflecta asupra sa, dacă are sau nu căința în inimă și dacă poate porni sau nu pe calea căutării adevărului.

Al patrulea punct, preamărirea și mărturisirea despre sine, reprezintă o abordare consecventă a antihriștilor. Voi sunteți capabili să deslușiți mijloacele evidente, căile și metodele prin care antihriștii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși, dar puteți distinge comportamentele și manifestările mai ascunse? Când e vorba de lucruri evidente precum folosirea limbajului pentru preamărirea și mărturisirea despre sine, voi dezvăluiți aceste lucruri, i-ați văzut și pe alții dezvăluindu-le, și le puteți distinge. Dar dacă nu se folosește niciun fel de limbaj și sunt doar manifestări comportamentale, veți mai fi capabili să le distingeți? Se poate spune că majoritatea oamenilor nu sunt capabili. Astfel, care sunt caracteristicile comportamentelor când antihriștii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși? Comportamentul lor este cu siguranță în conformitate cu noțiunile, închipuirile, morala, conștiința și sentimentele omului. Ce altceva? (Colectează aprobarea și venerația oamenilor.) Colectează aprobare și venerație; acesta este finalul

pe care îl produce. Dacă privim din perspectiva finalului, acest comportament chiar are o caracteristică amăgitoare. Din perspectiva naturii acestei acțiuni, este foarte deliberată. De exemplu, când se îmbolnăvește cineva, dacă-și dorește să-i inducă pe oameni în eroare și să îi facă să aibă o părere bună despre el, atunci își va lua medicamentele în fața oamenilor sau când nu este nimeni în preajmă? (În fața oamenilor.) Nu există o intenție în spatele acestui lucru? Asta înseamnă că persoana este foarte determinată. Care este țelul real în a lua medicamente așa? Vrea să obțină recunoaștere pentru sine făcând asta și să îți spună: „Uite, sunt atât de obosit din cauza îndeplinirii datoriei mele încât m-am îmbolnăvit, și totuși încă nu m-am plâns și nu am vărsat nici măcar o lacrimă. Mă tratez de această boală, dar tot continui să îmi fac datoria în timp ce iau medicamente.” De fapt, nu s-a îmbolnăvit neapărat din cauză că a obosit îndeplinindu-și datoria sau după ce a ajuns să creadă în Dumnezeu. Încearcă doar să folosească tot soiul de comportamente pentru a le transmite oamenilor un mesaj, acela că îndură suferința și plătește un preț, că a suferit atât de mult în acest mediu și nu s-a plâns niciodată și încă este atât de activ în îndeplinirea datoriei și că are hotărârea de a îndura suferința. Ce le spune asta în mod imperceptibil oamenilor? Că loialitatea sa față de Dumnezeu este de netăgăduit. Ceea ce vrea să exprime este că e loială și dispusă să plătească un preț. Nu este aceasta o formă ascunsă de preamărire de sine? Dacă ar avea rațiune, nu ar aduce în discuție această chestiune, s-ar ruga lui Dumnezeu când nu e nimeni în preajmă, exprimându-și determinarea și încercând să se cunoască pe sine, sau ar lua medicamentele în mod normal. Pe scurt, nu ar folosi aceste comportamente exterioare pentru a le spune oamenilor că suferă, că își îndeplinește loial datoriile și că ar trebui să fie răsplătită. Nu ar nutri asemenea intenții. Totuși, dacă acționează într-un mod deosebit de frapant, vrând să îi facă pe oameni să aibă o părere bună despre ea și să o laude, atunci asta este un lucru intenționat. Și care este scopul său? Este de a obține ca rezultat preamărirea și mărturisirea despre sine prin mesajul pe care îl transmite oamenilor. Dacă acest om e loial, Dumnezeu va ști, așa că de ce trebuie să se laude cu asta față de alți oameni și să îi facă pe toți să știe asta? Care este țelul său în a-i face pe toți să știe asta? Țelul este de a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre el. Dacă nu ar avea acest țel, atunci ar acționa fără intenții și alții nu l-ar vedea făcând aceste lucruri. Dacă este foarte hotărât, va evalua amploarea acțiunilor lui, va face caz și va cugeta la timp și loc, așteptând ca toată lumea să fie în preajmă pentru a cere cuiva să îi aducă medicamentele, evidențiind asta public și cu mare tam-tam. Există un scop foarte clar în asta. Dacă nu ar avea acest scop, atunci ar aștepta până când nu ar mai fi nimeni în preajmă pentru a-și lua medicația. Disponibilitatea ta de a îndura suferința și de a plăti un preț ține de relația ta cu Dumnezeu; nu ai nevoie să faci altora clare și știute aceste lucruri. Dacă îi lămurești pe alții, ce îți pot da ei? În afară de a le câștiga compătimirea și laudele, ce mai poți obține de la ei? Nu, nu mai este nimic. Când înduri o oarecare suferință și plătești un oarecare preț în îndeplinirea datoriei tale, într-un fel, acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le faci și pe care ești dispus să le

faci, și îți îndeplinești datoria. În altă ordine de idei, acestea sunt manifestări pe care ar trebui să le ai față de Creator ca ființă creată, așa că de ce ar trebui să le faci publice? Când le faci publice, devin dezgustătoare; ce devine natura unui asemenea comportament? Se transformă în preamărire și mărturisire despre sine și inducere în eroare a celorlalți – natura se schimbă. De exemplu, unii oameni se scarpină mereu în cap de față cu alții și, când cineva îi întreabă de acest lucru, spun: „Nu m-am mai spălat pe cap de mai bine de 10 zile – m-am întâlnit cu potențiali destinatari ai Evangheliei unul după altul. În acea zi am încercat să îmi fac ceva timp să mă spăl pe cap, dar apoi un potențial destinatar al Evangheliei a venit să cerceteze și nu am putut pleca.” De fapt, nu se spală intenționat pe cap, pentru a le da oamenilor impresia că este foarte ocupat cu îndeplinirea îndatoririlor. Asta se numește a se da în spectacol. Cu ce scop se dau în spectacol? Este acela de a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre el, și natura acesteia este preamărirea și mărturisirea despre sine. Nici măcar în privința unei asemenea chestiuni minore nu lasă lucrurile așa; tot își dorește să facă mare caz de asta, transformând acest lucru într-un soi de resursă de valoare de care se poate folosi pentru a se da în spectacol, satisfăcându-și ambițiile și dorințele și atingându-și țelul de a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre el și să îl venereze. Nu este rușinos? Este rușinos și dezgustător. De unde vin toate aceste lucruri? Vin de la firea coruptă a Satanei, în care zac prefăcătoria, înșelătoria, ticăloșia și ambițiile. Oamenii de acest fel se gândesc constant la imaginea, statutul și reputația lor. Ei nu lasă nimic așa, caută permanent moduri prin care să transforme aceste lucruri în capital, în resurse de care se pot folosi pentru a-i face pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să îi venereze. În final, când își ating țelul, se comportă de parcă nu le-ar păsa de asta. Aceasta este un soi de aparență falsă și, în sinea lor, ei de fapt celebrează în secret și sunt mulțumiți de ei înșiși. Nu e acest lucru și mai dezgustător? Este clar că deja au un statut foarte înalt, că toată lumea îi stimează, se uită la ei cu admirație, îi ascultă și îi urmează, dar în aparență, ei tot pretind că nu le place statutul. Acest lucru este și mai ipocrit. În final, toată lumea este indusă în eroare de ei și spune că ei s-au născut fără niciun fel de ambiții, că sunt oameni de acțiune. De fapt, un mic test poate dezvălui asta: dacă sunt deposedați de statutul lor, vor înceta de îndată să își îndeplinească îndatoririle. Așa va fi de rapid; un lucru mărunt le va dezvălui ambițiile. Acestea sunt comportamentele și abordările pe care le scoate la iveală firea coruptă a Satanei, precum și diferitele stări urâte ale oamenilor. Din aceste manifestări, se poate vedea că oamenilor le place statutul și că-și doresc să ocupe un loc în inima altora. Ei își doresc să dețină inimile altora, să îi atragă pe alții de partea lor și să îi facă să îi venereze, să îi admire, și chiar să îi urmeze, înlocuind astfel poziția lui Dumnezeu în inimile altor oameni. Aceasta este o dorință pe care fiecare persoană o are de la naștere. Și asta ce dovedește? Că în viețile oamenilor, lucrul care îi controlează este firea Satanei. În omenirea coruptă, nu există nicio persoană căreia să nu îi placă statutul – chiar și nesăbuiții își doresc să devină oficialități, și chiar și nătărăii vor să îi gestioneze pe alții. Tuturor le place statutul

și toți fac lucruri de dragul statutului și concurează cu Dumnezeu pentru statut. Toți au aceste tipuri de comportamente și abordări, precum și acest soi de fire. Astfel, când îi expunem pe antihriștii care se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși, dăm în vileag, de asemenea, firea coruptă a fiecărei persoane. Care este țelul în a da acest lucru în vileag? Țelul este acela de a-i face pe oameni să înțeleagă că aceste comportamente și manifestări de preamărire și mărturisire despre sine nu reprezintă ceva ce umanitatea normală ar trebui să aibă, ci sunt în schimb, dezvăluiri ale firii corupte și lucruri negative și detestabile. Indiferent cât de istețe ar fi metodele tale de a te preamări și a mărturisi despre tine însuți și indiferent cât de ascunse ți-ar fi acțiunile, niciunele dintre acestea nu sunt lucruri pe care umanitatea normală se cuvine să le aibă și sunt toate detestate, condamnate și blestemate de către Dumnezeu. Astfel, toți oamenii ar trebui să lase deoparte aceste abordări. Preamărirea și mărturisirea despre sine nu reprezintă un instinct creat de Dumnezeu pentru om, ci mai degrabă reprezintă una dintre cele mai tipice dezvăluiri ale firii corupte a Satanei, ba mai mult, este una dintre cele mai tipice și specifice firi și abordări ale esenței corupte a Satanei.

Vă ajută părtășia despre anumite exemple concrete să înțelegeți variatele manifestări ale preamăririi și mărturisirii despre sine, fie că sunt moduri de a vorbi și acționa mai evidente sau mai ascunse? (Da, ne ajută.) Cu ce ajută? Îi ajută pe oameni să se deslușească pe ei înșiși și pe ceilalți. Aceste stări, manifestări și dezvăluiri de care vorbesc Eu, sunt toate lucruri pe care voi le afișați frecvent, și ar trebui să vă comparați propriile stări cu acestea, să înțelegeți exact ce sunteți, ce este exact viața de care depindeți și pe care vă bazați, ce conține exact această viață, ce îi determină exact pe oameni aceste firi să facă și ce îi face pe oameni să trăiască. Prin înțelegerea acestor comportamente, manifestări, abordări și firi specifice, treptat, oamenii se pot diseca și pot ajunge să se cunoască pe ei înșiși, propria esență și natura lor care este potrivnică lui Dumnezeu, și astfel să renunțe la aceste abordări, să vină în fața lui Dumnezeu și să schimbe cu adevărat, să practice în concordanță cu adevărul și să îl trăiască. Unii oameni spun: „Din moment ce preamărirea și mărturisirea despre sine reprezintă o abordare care nu este în concordanță cu adevărul și ține de Satana și de antihriști, dacă nu spun și nu fac nimic, asta nu înseamnă că nu mă preamăresc și nu mărturisesc despre mine?” Acest lucru nu este corect. Așadar, ce mod de comportament nu înseamnă să te preamărești și să mărturisești despre tine însuți? Dacă te dai în spectacol și mărturisești despre tine însuți într-o anumită chestiune, vei obține rezultatul de a-i face pe unii oameni să aibă o părere bună despre tine și să ți se închine. Dar, dacă te dezvălui și îți împărtășești autocunoașterea în privința aceleiași chestiuni, natura acestui lucru este diferită. Nu este adevărat? A se dezvălui pentru a vorbi despre propria autocunoaștere este un lucru pe care umanitatea normală ar trebui să-l aibă. Este un lucru pozitiv. Dacă te cunoști cu adevărat și vorbești despre starea ta corect, drept și precis, dacă vorbești despre o cunoaștere care este întru totul bazată pe cuvintele lui Dumnezeu, dacă aceia care te ascultă sunt lămuriți și trag foloase din asta și dacă mărturisești pentru lucrarea

lui Dumnezeu și Îl slăvești, asta înseamnă să mărturisești despre Dumnezeu. Dacă, dezvăluindu-te, vorbești mult despre atuurile tale, despre cum ai suferit și ai plătit un preț și ai rămas ferm în mărturia ta și, drept rezultat, oamenii au o părere bună despre tine și ți se închină, atunci asta înseamnă să mărturisești despre tine însuți. Trebuie să fii capabil să faci diferența între aceste două comportamente. De exemplu, să explici cât de slab și negativ ai fost când te-ai confruntat cu încercări și cum, după ce te-ai rugat și ai căutat adevărul, ai înțeles intenția lui Dumnezeu în cele din urmă, ai dobândit credință și ai rămas ferm în mărturia ta înseamnă să Îl preamărești pe Dumnezeu și să mărturisești despre El. Nu înseamnă deloc să te dai în spectacol și să mărturisești despre tine. Prin urmare, dacă te dai în spectacol și mărturisești despre tine sau nu depinde în principal de măsura în care vorbești despre experiențele tale adevărate sau de măsura în care obții efectul mărturiei despre Dumnezeu; este de asemenea necesar, să analizezi care îți sunt intențiile și obiectivele atunci când vorbești despre mărturia ta bazată pe experiență. Făcând asta, îți va fi ușor să discerni ce fel de comportament adopți. Dacă ai intenția corectă atunci când împărtășești mărturia, atunci, chiar dacă oamenii au o părere bună despre tine și ți se închină, aceasta nu este tocmai o problemă. Dacă ai intenția greșită, atunci, chiar dacă nimeni nu are o părere bună despre tine sau nu ți se închină, aceasta este totuși o problemă – iar dacă oamenii chiar au o părere bună despre tine și ți se închină, atunci este o problemă și mai mare. Așadar, nu poți să analizezi doar rezultatele pentru a determina dacă o persoană se preamărește și mărturisește despre ea însăși. Trebuie să analizezi în primul rând intenția sa; modul corect de a face distincția dintre aceste două comportamente se bazează pe intenții. Dacă doar încerci să discerni acest lucru pe baza rezultatelor, este posibil să acuzi pe nedrept oameni buni. Unii oameni împărtășesc mărturii deosebit de reale și, în consecință, alții au o părere bună despre ei și li se închină – poți spune că acei oameni mărturisesc despre ei înșiși? Nu, nu poți. Nu e nicio problemă cu acei oameni, mărturia pe care o împărtășesc și datoria pe care o fac sunt benefice pentru ceilalți și doar cei nesăbuiți și ignoranți, care au o înțelegere denaturată, se închină altor oameni. Cheia pentru a discerne dacă oamenii se preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși sau nu este să analizezi intenția vorbitorului. Dacă intenția ta este să le arăți tuturor cum a fost dezvăluită corupția ta și cum te-ai schimbat și să le permiți celorlalți să beneficieze din asta, atunci cuvintele tale sunt cinstite, adevărate și în conformitate cu faptele. Astfel de intenții sunt corecte, iar tu nu te dai în spectacol sau nu mărturisești despre tine însuți. Dacă intenția ta este să le arăți tuturor că ai experiențe reale, că te-ai schimbat și ai adevărul-realitate, astfel încât să aibă o părere bună despre tine și să ți se închine, atunci aceste intenții sunt incorecte. Asta înseamnă să te dai în spectacol și să mărturisești despre tine însuți. Dacă mărturia bazată pe experiență despre care vorbești este falsă, întinată și menită să-i tragă pe oameni pe sfoară, să-i împiedice să-ți vadă adevărata stare și să împiedice ca intențiile, corupția, slăbiciunea sau negativitatea să-ți fie dezvăluite altora, atunci astfel de cuvinte sunt înșelătoare și induc în eroare. Aceasta

este o mărturie falsă, înseamnă să-L păcălești pe Dumnezeu și să-L faci de rușine, și reprezintă ceea ce El urăște cel mai mult. Există diferențe clare între aceste stări și toate pot fi discernute pe baza intenției. Dacă îi poți deslușI pe alții, vei putea să le vezi stările așa cum sunt cu adevărat, și atunci vei putea să te deslușești pe tine și să-ți vezi stările așa cum sunt de fapt.

După ce ascultă toate aceste predici, unii oameni tot continuă să se preamărească și să mărturisească despre ei înșiși cum făceau și înainte. Cum ar trebui să tratezi asemenea oameni? Deslușindu-i, dându-i în vileag și păstrând distanța față de ei. În cazul în care cuvintele lor au valoare ca punct de referință, atunci le puteți lua în considerare, dar dacă nu au niciun fel de valoare de referință, ar trebui să vă lepădați de ele și să nu fiți influențați de acestea. Dacă persoanele în cauză sunt conducători, atunci dați-i în vileag, raportați-i, abandonați-i și nu acceptați conducerea lor. Spuneți așa: „Mereu mărturisești despre tine și te preamărești, mereu ne amorțești, ne controlezi și ne induci în eroare. Ne-am îndepărtat cu toții de Dumnezeu și nici măcar nu Îl avem pe Dumnezeu în inimile noastre – doar tu ești. Acum vom lua atitudine și ne vom lepăda de tine.” Trebuie să acționați în acest mod, trebuie să vă supravegheați unii pe alții, să vă supravegheați pe voi înșivă și pe ceilalți. Nu v-ați scărpinat frecvent în cap de față cu alții sau nu le-ați spus oamenilor că ați sărit câteva mese când, de fapt, ciuguleați o grămadă de gustări fără ca ei să vă vadă? Când, uneori, mediul nu o permite, este normal ca oamenii să nu facă duș o lună sau să sară peste duș sau peste spălatul părului deoarece sunt prea ocupați cu munca. Toate acestea sunt cazuri comune și reprezintă prețul pe care oamenii ar trebui să îl plătească. Nu e mare lucru – nu faceți din țânțar armăsar. Dacă cineva face din asemenea chestiuni ceva mai important decât este cazul, scărpinându-se deliberat în cap de față cu alții și spunând că nu și-a spălat părul de câteva zile, luând în mod deliberat medicația de față cu alții sau prefăcându-se extenuați sau într-o condiție fizică foarte proastă, atunci toată lumea ar trebui să se ridice pentru a-i da în vileag și ar trebui să-și exprime nemulțumirea față de ei. Astfel, această persoană lipsită de rușine poate fi îngrădită. Este ipocrită, se dă în spectacol pentru ca alți oameni să vadă și, totuși, încearcă să îi facă pe oameni să-și exprime aprobarea față de comportamentul său, să se uite la această persoană cu invidie, admirație și apreciere. Nu îi păcălește pe oameni? Aceste abordări sunt aceleași ca ale fariseilor când țineau în brațe Scripturile și se rugau lui Dumnezeu la colțurile străzilor. Nu sunt diferite de asta. De îndată ce o persoană îi menționează pe fariseii care țineau în brațe Scripturile și stăteau la colțurile străzilor citind Scripturile și rugându-se, acești oameni gândesc așa: „Acest lucru este prea rușinos. Nu aș face așa ceva.” Cu toate acestea, iau intenționat medicația sau se scarpină în cap de față cu alții, fără a fi conștienți că acțiunile lor au același fel de natură. Nu pot vedea adevărata natură a acestui lucru. Mai târziu, când veți întâlni asemenea chestiuni, va trebui să învățați să deslușiți și să dați în vileag acest fel de oameni, deconspirându-le toată ipocrizia – atunci nu vor mai îndrăzni să acționeze așa. Trebuie să puneți puțină presiune pe ei și să-i faceți să se gândească la faptul că

asemenea abordări, comportamente și firi sunt rușinoase și foarte detestate de toți. Dacă oamenii le detestă atât de mult, oare Dumnezeu le detestă? El le detestă chiar mai mult. Inerent, tu ești nimic. Deja ești destul de demn de milă, chiar dacă nu te preamărești și nu mărturisești despre tine însuți, așa că dacă ești atât de demn de milă și tot te preamărești și mărturisești despre tine însuți, nu-i va dezgusta asta pe oameni? Nu ți-ai îndeplinit niciodată loial datoria, nu ai acționat niciodată principial și nu ai îndeplinit în nicio privință cerințele lui Dumnezeu. Deja ai necazuri, așadar dacă te și preamărești și mărturisești pentru tine, atunci lucrurile nu vor fi oare și mai dure pentru tine? Vei fi și mai departe de cerințele lui Dumnezeu și distanța față de îndeplinirea standardului pentru a obține mântuirea va fi și mai mare.

Spuneți-Mi, care este natura problemei în preamărirea și mărturisirea despre sine? Satana i-a corupt pe oameni într-o asemenea măsură; nu-i așa că umanitatea și rațiunea lor nu mai sunt normale? În îndeplinirea îndatoririlor voastre, ați afișat manifestări ale preamăririi și mărturisirii pentru voi înșivă? Cine poate vorbi despre asta? (Eu am afișat o asemenea manifestare. Când îmi îndeplinesc datoria până târziu în noapte, trimit un mesaj grupului de întâlnire pentru ca ceilalți să știe că nu dorm la ora aia, astfel încât ei să creadă că pot îndura suferința și pot plăti prețul. Am făcut eu însumi asta și i-am văzut frecvent și pe alții procedând așa.) Se pare că sunt destui astfel de oameni și nu sunt în minoritate. Nu este acest lucru inutil? Cât de stupid este! Cine mai vrea să spună ceva? (Eu am afișat o asemenea manifestare. Când văd că sunt anumite probleme în lucrarea bisericii, mă apuc să le rezolv, dându-le în mod fals oamenilor impresia că sunt foarte entuziast, dar, de fapt, în majoritatea timpului nu fac nimic după ce vorbesc. Acțiunile mele nu progresează și sunt ineficiente, iar în final problema rămâne nerezolvată și chestiunea rămâne nelămurită. Mă folosesc de entuziasmul meu superficial pentru a-i îmbrobodi pe oameni și pentru a ascunde faptul că nu practic adevărul.) Spui cuvinte goale, vorbești mult și nu acționezi deloc în mod real. Îi lași pe oameni să îți vadă vigoarea, ca și cum ai practica adevărul, dar când vine timpul să faci ceva, nu faci acel lucru fiind ferm cu picioarele pe pământ și doar strigi lozinci. În cele din urmă, pornești cu surle și trâmbițe și termini cu un smiorcăit, lăsând chestiunea neterminată. Această manifestare este, de asemenea, amăgitoare. Pe viitor, când ceva similar se va abate asupra ta, vei ști să distingi această chestiune? (Acum o pot distinge oarecum.) Atunci ai o direcție pentru a-ți schimba cursul? Dacă un asemenea lucru se mai abate asupra ta, poți urma doi pași: primul pas este să judeci dacă te poți ocupa sau nu de această problemă. Dacă poți, atunci ar trebui să te ocupi serios și practic. Al doilea pas este să te rogi la Dumnezeu și să Îi ceri Lui să te îndrume în această problemă, iar atunci când acționezi, e nevoie și să accepți supervizare tuturor, având în același timp hotărârea de a-ți face partea și de a coopera cu toată lumea pentru a termina această sarcină. Dacă înveți să faci lucrurile pas cu pas și să lucrezi într-o manieră practică, atunci vei rezolva această problemă. Dacă rostești mereu cuvinte goale, vorbești mult și doar dai din gură, când faci ceva, o faci superficial, ca să fie făcut, și nu ești cu picioarele pe pământ, atunci

ești pungaș. Având în vedere că poți să-ți dai seama că există o problemă în ceea ce privește lucrarea bisericii și ești capabil să sugerezi modul în care ar trebui să fie rezolvată problema, asta dovedește că ai putea avea potențial și capacitatea de lucru pentru a rezolva această chestiune. Singura chestiune e că există o problemă cu firea ta – acționezi impetuos, nu ești dispus să plătești prețul și te concentrezi doar la a perora lozinci goale. Odată ce descoperi o problemă, prima dată vezi dacă poți sau nu să o rezolvi, și dacă poți, atunci asumă-ți această sarcină și du-o la capăt, rezolvând problema, realizându-ți și îndeplinindu-ți responsabilitatea, și dând socoteală pentru asta lui Dumnezeu. Asta înseamnă să îți îndeplinești îndatoririle și să acționezi și să te comporți într-o manieră realistă. Dacă nu poți rezolva această problemă, atunci raporteaz-o conducătorului tău și vezi cine este mai potrivit să se ocupe de această chestiune. În primul rând, trebuie să îți îndeplinești responsabilitatea; în acest mod, te-ai ținut de datoria ta și ai stat în poziția corectă. După ce descoperi problema, dacă tu nu o poți rezolva, dar o poți raporta, atunci ți-ai îndeplinit prima responsabilitate. Dacă simți că aceasta este o datorie pe care ar trebui să o îndeplinești și că faci față sarcinii, atunci ar trebui să cauți ajutorul fraților și surorilor tale, în primul rând având părtășie despre principii și stabilind un plan, și apoi cooperând armonios pentru a rezolva această chestiune. Aceasta e cea de-a doua ta responsabilitate. Dacă te poți ocupa de ambele responsabilități, atunci îți vei fi îndeplinit bine îndatoririle și vei fi o ființă creată care e conform standardului. Îndatoririle oamenilor sunt compuse din nimic altceva decât din aceste două aspecte. Dacă te poți ocupa de lucrurile pe care le vezi și pe care ești capabil să le faci, îndeplinindu-ți bine îndatoririle, atunci ești în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

Mai sunt și alte manifestări ale preamăririi și mărturisirii despre sine? (Eu am avut recent o asemenea manifestare. Când îmi îndeplineam îndatoririle, mă aglomeram cu lucruri toată ziua, și în biserică erau unele probleme pe care nu le-am rezolvat practic și, în schimb, m-am ocupat de ele cu superficialitate. Totuși, unii oameni au văzut că eram ocupat să-mi îndeplinesc datoria zi de zi, astfel că au avut o părere bună despre mine și m-au admirat. Oare acest comportament nu conține, de asemenea, elemente de preamărire și mărturisire despre sine? Nu pot vedea clar această chestiune și mereu mă simt un pic îngrădit.) Înseamnă asta să mărturisești pentru tine însuți? Dacă ești ocupat cu îndeplinirea îndatoririlor tale, poți îndura suferința și nu te plângi, iar aleșii lui Dumnezeu te apreciază și te admiră, acest lucru este normal și nu se datorează mărturisirii despre sine. Tu doar ești ocupat să îți îndeplinești îndatoririle și nu te fălești sau dai în spectacol, și nu o tot ții cu experiențele tale în ceea ce privește suferința, așadar acest lucru nu are legătură cu mărturisirea despre tine însuți. Totuși, mulți oameni par a fi ocupați când își îndeplinesc îndatoririle, când, de fapt, lucrarea lor nu a adus niciun rezultat și ei nu au rezolvat nicio problemă. Îi aprobă Dumnezeu pe oamenii care sunt ocupați în acest mod? Dacă ești toată ziua ocupat cu probleme simple pe care oamenii care înțeleg adevărul și înțeleg principiile le pot rezolva în două ore, și te simți destul de obosit și crezi că ai suferit mult, atunci oare nu-ți ocupi timpul cu nimic și doar

te fâțâi fără scop? Poți obține aprobarea lui Dumnezeu prin îndeplinirea îndatoririlor tale în acest mod? (Nu.) Lucrezi prea lipsit de eficiență! În această chestiune, trebuie să cauți adevărurile-principii. Uneori, oamenii au destule pe cap și sunt cu adevărat ocupați, lucru care este normal, dar alteori nu au multe de făcut și tot sunt ocupați. Ce cauzează asta? Un motiv este acela că lucrarea ta nu a fost planificată și organizată rezonabil. Trebuie să pricepi îndatoririle cheie ale lucrării, să planifici, să le organizezi rezonabil și să îți îndeplinești îndatoririle cu o eficiență mai mare. Învârteala fără scop și ocupatul timpului în zadar nu vor fi aprobate de către Dumnezeu. O altă situație este aceea în care intenția ta este să îi faci pe oameni să creadă că ești ocupat, iar tu te folosești de acest mijloc și această falsă aparență pentru a-i îmbrobodi pe alții. Ori de câte ori se întrunesc, unii conducători și lucrători nu rezolvă problemele reale, ci fac în schimb observații fără scop, discută permanent în afara subiectului și vorbesc la nesfârșit fără să ajungă la punctul cheie. Acest mod de a fi ocupat – fără să tinzi către eficiență sau progres – se numește că îți ocupi timpul cu nimic. Și ce soi de atitudine este asta? Este îndeplinirea lucrării în mod mecanic, superficial, pierzând timpul, iar în final tot să gândești: „Indiferent ce cred alți oameni sau ce crede Dumnezeu, atât timp cât conștiința îmi este curată, voi fi bine. Măcar nu lenevesc, măcar nu primesc nimic pe gratis.” Din exterior, s-ar putea să pară că nu lenevești, că nu primești nimic pe gratis, că în fiecare zi fie participi la întâlniri, fie îți îndeplinești datoria, și că tot ceea ce faci are legătură cu lucrarea bisericii, dar, de fapt, în adâncul tău, știi că lucrurile pe care le faci nu sunt folositoare sau nu au deloc valoare, și că faci totul în mod mecanic. Asta este problematic. Așadar, cât de bine îți îndeplinești datoria? Știi foarte bine că ai o problemă, dar nu cauți adevărul pentru a o rezolva – asta înseamnă să fii superficial, amorțit și intransigent. Care este consecința când ești superficial și tergiversezi când îți îndeplinești îndatoririle? Cu siguranță nu vei dobândi aprobarea lui Dumnezeu, deoarece nu acționezi cu principii și eficient, iar a-ți îndeplini astfel datoria înseamnă, pur și simplu, că muncești. Dacă ești emondat și ajutat și tot nu te căiești, ba chiar te plângi și ești negativ și te lași pe tânjală când lucrezi, atunci nu poți fi decât eliminat. Așadar, dacă nu urmărești adevărul pentru a rezolva problema superficialității, indiferent cât timp îți îndeplinești îndatoririle nu va fi de niciun folos, și nu vei atinge standardele de îndeplinire a îndatoririlor cu loialitate. Merită să reflectezi asupra acestei probleme. Dumnezeu cere ca oamenii să acționeze cu principii, să practice adevărul și să fie onești. Dacă cineva poate să pătrundă în aceste adevăruri, atunci va dobândi rezultate în îndeplinirea îndatoririlor sale, și cel puțin va putea să acționeze principial. Fundamentul și cheia pentru a spori eficiența cuiva se află în acestea. Dacă cineva nu are adevărurile-principii, atunci indiferent cât de mult este ocupat cu îndeplinirea îndatoririlor și indiferent cât de mult lucrează în fiecare zi, nu va vedea rezultate adevărate. Când judecă dacă cineva își îndeplinește îndatoririle cu loialitate sau nu, Dumnezeu nu Se uită la durata îndeplinirii îndatoririlor, ci mai degrabă la rezultatele sale practice și la eficiența muncii sale, și dacă acționează cu principii și în concordanță cu adevărul. Simplu spus, El Se uită dacă, în îndeplinirea îndatoririlor,

oamenii au sau nu o adevărată mărturie bazată pe experiență și pătrundere în viață. Dacă oamenii nu au niciun adevăr-realitate, atunci sunt doar muncitori, dar dacă pot să practice adevărul și să acționeze cu principii, atunci acesta este un semn că își îndeplinesc îndatoririle ca oameni ai lui Dumnezeu. Prin această comparație, se poate înțelege că doar cei care corespund standardului în îndeplinirea îndatoririlor sunt oamenii lui Dumnezeu. Cei care nu corespund standardului în îndatoririle lor, care sunt mereu superficiali, sunt muncitori. Dacă cineva poate ajunge să înțeleagă adevărul și să acționeze cu principii, atunci îndeplinirea oricărei datorii nu va fi o problemă pentru acea persoană, și atât timp cât va bâjbâi o perioadă, își va realiza, în cele din urmă, îndatoririle într-un mod care e conform standardului. În ceea ce-i privește pe cei de calibru prea mic sau care sunt mereu superficiali, acestora le va fi dificil să se ridice la înălțimea cerințelor, și îndeplinirea îndatoririlor pentru ei nu va fi nimic mai mult decât muncă. Cât despre oamenii confuzi, stupizi și cei cu umanitate slabă care nu lucrează adecvat, care nu acceptă adevărul indiferent cum le este transmis prin părtășie, și care continuă să acționeze cu nepăsare, ei pot fi doar eliminați și lăsați să creadă în Dumnezeu cum doresc ei. Așadar, dacă cineva nu își îndeplinește principial datoria și se fâțâie fără scop și se ocupă cu nimic în fiecare zi, atunci trebuie să caute rapid adevărul pentru a rezolva asta și pentru a acționa cu principii. Ar trebui să își poată îndeplini datoria în mod normal în fiecare zi și nu să fie mulțumit doar când lucrează mult timp, dând importanță eficienței și creării unui produs finit – doar asemenea oameni sunt oameni aprobați de Dumnezeu și care își îndeplinesc îndatoririle în mod loial.

În zilele noastre, sunt mulți oameni care Îl urmează pe Dumnezeu și își îndeplinesc îndatoririle, dar o parte din ei nu au urmărit niciodată adevărul și, atunci când își îndeplinesc îndatoririle, acționează mereu nechibzuit și potrivit propriilor dorințe, făcând orice doresc. Nu fac greșeli mari, dar fac tot timpul mici greșeli, în special să pară ocupați zilnic când, în realitate, abia dacă s-au ocupat de vreo chestiune cuvenită și pierd vremea. Am putea spune și că muncesc doar cât să se descurce. Nu sunt în pericol asemenea oameni? Dacă cineva își abordează permanent îndatoririle și însărcinarea dată de Dumnezeu cu o atitudine atât de lipsită de respect, ce fel de consecințe vor fi? A munci ineficient și a fi eliberat de îndatoriri reprezintă o consecință ușoară – dacă cineva comite diferite feluri de fapte rele, atunci ar trebui îndepărtat, iar Dumnezeu va da Satanei o asemenea persoană. Ce înseamnă să fie dată Satanei? Înseamnă că Dumnezeu nu va mai avea grijă de acea persoană, că Dumnezeu nu o va mântui și că persoana va începe să o ia pe calea greșită și atunci va fi pedepsită. Înțelegeți asta, nu? Acum este timpul în care Dumnezeu dezvăluie oamenii, și dacă temporar, tu nu urmezi calea corectă, atunci Dumnezeu se va folosi de mediul practic pentru a-ți da o șansă să-ți recunoști problemele. Totuși, odată ce știi că Dumnezeu ți-a dat un oarecare timp pentru a reflecta, că Dumnezeu îți dă o ultimă șansă, dacă tot nu te schimbi și continui cu încăpățânare să-ți îndeplinești îndatoririle superficial, atunci Dumnezeu va acționa. Când Dumnezeu a intenționat să distrugă orașul Ninive, a făcut asta imediat? Nu. Care

a fost primul pas al lui Dumnezeu când a acționat? Prima dată l-a informat pe Iona și i-a spus explicit cum va decurge întregul proces și care erau intențiile Sale. Apoi, Iona s-a dus în Ninive și a mers prin tot orașul, anunțând: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!” (Iona 3:4). Acest mesaj a ajuns la urechile tuturor; bărbații și femeile, tinerii și bătrânii, oameni din toate clasele sociale au auzit despre el – era cunoscut în toate gospodăriile, și chiar și regele lor a auzit știrea. De ce a acționat Dumnezeu astfel? Observând această chestiune, se poate vedea că indiferent dacă El îi mântuiește pe oameni, îi dezvăluie sau îi pedepsește, toate modurile în care El îi tratează pe oameni au proceduri și principii. El nu acționează după toane bruște, distrugând imediat pe cineva pentru că nu Îi place cum arată acea persoană. În schimb, El lasă să treacă niște timp. Care este scopul Lui în a lăsa să treacă acest timp? (Să lase oamenii să se căiască.) Este să-i anunțe pe cei din Ninive ce are de gând să facă, să le permită să reflecteze și, puțin câte puțin, să ajungă să-I înțeleagă intențiile și să înceapă să se întoarcă treptat. Există un proces în cazul oamenilor care recunosc acest lucru, iar aceste 40 de zile reprezintă timpul dat de Dumnezeu oamenilor pentru a se întoarce. Dacă ei tot nu s-au întors după cele 40 de zile și nu și-au mărturisit Lui păcatele, atunci Dumnezeu va împlini această chestiune așa cum a zis că va face. Asta deoarece Dumnezeu vorbește serios și ce spune El se va face – nu există falsitate în aceste cuvinte. Așadar, care a fost reacția oamenilor din Ninive când au auzit această veste? S-au îmbrăcat imediat în saci și s-au acoperit cu cenușă? Nu, a fost un proces. Inițial, s-ar putea ca oamenii să se fi îndoit: „Dumnezeu ne va distruge; chiar a zis El asta? Ce am făcut?” După asta, toate gospodăriile s-au informat una pe alta cu privire la această chestiune și au purtat discuții. Ei simțeau că venise o criză și că erau la răscrucea dintre viață și moarte. Așadar, ce ar trebui să facă? Ar trebui să mărturisească și să se căiască sau să fie sceptici și să se împotrivească? Dacă ar fi ales cu adevărat să fie sceptici și să se împotrivească, ar fi fost distruși după 40 de zile, dar dacă își mărturiseau păcatele și se întorceau, atunci ar mai fi avut o cale de salvare. După ce au discutat această chestiune la toate nivelurile timp de multe zile, o foarte mică parte a cetățenilor a putut să adopte o atitudine de mărturisire a păcatelor lor și de întoarcere. Au putut să se închine în semn de venerație, să ofere jertfe sau să arate unele comportamente și manifestări bune. Dar a fost un personaj foarte important care a salvat acest oraș – cine a fost acesta? A fost regele din Ninive. El a ordonat întregului oraș, de la rege până la cel mai de jos om din popor, să se acopere în saci și cenușă, să-și mărturisească păcatele și să se căiască în fața lui Iahve Dumnezeu. După ce a dat acest ordin, putea cineva din oraș să îndrăznească să nu facă asta? Un rege are genul acesta de putere. Dacă și-ar fi folosit puterea pe care o avea pentru a face lucruri rele, atunci oamenii țării ar fi suferit un mare dezastru, dar, în schimb, el și-a folosit această putere pentru a face lucruri bune, lucruri care țin de venerarea lui Dumnezeu și întoarcerea la El, iar orașul a fost salvat, oamenii din întreaga țară au fost mântuiți și au avut speranța de a fi iertați. Lucrul acesta nu a fost decis de un singur gând al acestui rege? Dacă el ar fi spus:

„Indiferent dacă sunteți sau nu dispuși să vă căiți, eu nu o voi face; sunteți pe cont propriu. Eu nu cred în asemenea lucruri și nu am făcut nimic rău. Mai mult, eu am statut, așa că ce îmi poate face Dumnezeu mie? Mă poate îndepărta de pe tron? Dacă orașul va fi distrus, n-are decât. Fără acești oameni de rând, eu tot voi fi rege, exact cum eram și înainte!” Ce ar fi fost dacă el ar fi avut o asemenea idee, asemenea gândire? Atunci mult mai puțini oameni din popor ar fi fost mântuiți și Dumnezeu, în cele din urmă, poate că i-ar fi scos în mod selectiv pe oamenii care erau dispuși să se căiască. După ce El i-a scos la iveală, cei care mai degrabă ar fi murit decât să se căiască ar fi fost distruși odată cu orașul și bineînțeles că regele ar fi fost printre ei. Cât despre cei care erau dispuși să se căiască, ei ar fi putut să continue să trăiască după ce Dumnezeu îi scotea din oraș. Dar cel mai bun lucru a fost faptul că regele din Ninive a putut să preia inițiativa, acoperindu-se cu pânză de sac și cenușă, și să le spună oamenilor din oraș, fie că erau femei sau bărbați, tineri sau bătrâni – indiferent cine erau, indiferent că erau oficialități de rang înalt sau țărani din clasa de jos – de la aristocrați până la civili obișnuiți, că trebuie să se îmbrace cu toții în pânză de sac și să se acopere cu cenușă și să îngenuncheze în fața lui Iahve Dumnezeu cu venerație, să se prosterneze și să-și mărturisească păcatele, să-și exprime atitudinea de întoarcere, să întoarcă spatele căii rele și să se lepede de răul din mâinile lor, să se căiască în fața lui Dumnezeu și să se roage ca El să nu îi distrugă. Regele din Ninive a preluat inițiativa prin căință și mărturisirea păcatelor sale în fața lui Dumnezeu și, procedând astfel, a salvat întreaga populație a orașului, mulți alți oameni beneficiind de asta împreună cu el. Preluând inițiativa în această chestiune, puterea lui a devenit valoroasă. Acest rege conducându-și oamenii ca să se întoarcă în fața lui Dumnezeu reprezintă ceva de care Dumnezeu Își amintește.

Aveți vreun beneficiu din a avea părtășie atât de detaliată privind preamărirea și mărturisirea pentru sine a antihriștilor? Având părtășie iar și iar în acest mod, dând exemple, spunând povești, folosind diverse mijloace și termeni pentru a descrie și a defini asta – dacă oamenii tot nu înțeleg, atunci le lipsește cu adevărat înțelegerea spirituală și asemenea oameni sunt fără speranță. Care este scopul în a avea părtășie atât de detaliată? Scopul este de a ne asigura că, după ce oamenii aud aceste cuvinte, ceea ce înțeleg și acceptă nu sunt doctrinele, sensul literal sau o anumită exprimare, ci mai degrabă un adevăr cu privire la modul în care stau lucrurile și unele adevăruri și principii legate de esența oamenilor, de existența și de viețile lor. Dacă puteți compara aceste zicale sau aceste exemple despre care am vorbit Eu cu propria stare reală sau cu lucrurile pe care le dezvăluiți în viața voastră, atunci puteți înțelege adevărul și sunteți persoane cu înțelegere spirituală. A le compara înseamnă a conecta fiecare exemplu și fiecare chestiune discutată cu starea voastră și a conecta fiecare aspect al adevărului asupra căruia avem părtășie cu propria stare și propriile dezvăluiri. Dacă știi cum să conectezi aceste lucruri și să aplici asta, atunci ai înțelegere spirituală, ai speranța de a pătrunde în adevărul-realitate și poți înțelege adevărul. Dacă nu înțelegi, indiferent de ce se spune, dacă nu poți lega aceste lucruri de tine însuți, dacă simți că indiferent ce

auzi nu are legătură cu ceea ce dezvălui tu și cu propria natură-esență, și dacă nu poți găsi corespondența, atunci ești complet ignorant și nu îți poate intra nimic în cap; îți lipsește înțelegerea spirituală. Asemenea oameni cărora le lipsește înțelegerea spirituală sunt buni doar să muncească și nu pot pătrunde adevărul-realitate. Oamenii care vor să dobândească mântuirea trebuie să pătrundă adevărul-realitate, iar pentru a pătrunde adevărul-realitate, o persoană trebuie să înțeleagă aceste cuvinte și să înțeleagă aceste povestiri și circumstanțe despre care am vorbit Eu, precum și care este fiecare chestiune, care tip de dezvăluire și esența fiecărui tip de persoană și tipuri de manifestări și stări, și să le poată compara pe toate acestea cu propriile persoane. Doar în acest mod pot înțelege adevărul; dacă nu ajung la acest punct, atunci nu îl pot înțelege. E ca atunci când oamenii cresc găini – dacă cineva crește o găină o jumătate de an și aceasta tot nu a ouat, se poate spune că acea găină nu ouă? (Nu.) Dacă proprietarul are această găină de trei ani și a hrănit-o cu boabe și verdețuri, dar indiferent de ceea ce mănâncă tot nu face un ou, se poate spune că acea găină nu ouă? (Da.) Așadar, când vine vorba de oameni, unii dintre ei nu înțeleg, indiferent ce predici ascultă și indiferent cum ai părtășie cu ei privind adevărul. Aceasta este o persoană fără înțelegere spirituală. Mai este un tip de persoană, genul care poate înțelege ceea ce a auzit dar nu pune în practică, nu se întoarce. Acest tip de persoană este terminată și este la fel precum oamenii din orașul Sodoma – sortită distrugerii. Antihriștii aparțin acestei categorii de oameni; ei nu se întorc indiferent de cum ai tu părtășie cu privire la adevăr. Este aceasta doar o fire intransigentă? (Nu.) Ei au o natură-esență care I se opune lui Dumnezeu și este ostilă adevărului, și pentru o asemenea persoană nu se pune problema să înțeleagă adevărul. Ea face un dușman din adevăr, se opune adevărului și lui Dumnezeu și e ostilă lucrurilor pozitive, așa că, atunci când tu ai părtășie cu privire la adevăr, nu-l tratează ca fiind adevărul, ci mai degrabă ca pe un soi de teorie, învățătură sau doctrină. După ce ascultă părtășia, își înzestrează inima cu asta, astfel încât apoi să se poată făli și să poată câștiga propriul interes, statut, faimă și câștig. Acesta este țelul său. Indiferent de cum ai tu părtășie cu privire la adevăr și indiferent câte exemple discuți tu, nu o poți reforma, nu o poți face să-și reconsidere intențiile și nu poți schimba modul în care face lucrurile. E o persoană care nu urmărește adevărul. Oamenii care nu acceptă și nu practică adevărul după ce îl aud nu pot fi schimbați de către adevăr, iar Dumnezeu nu va mântui asemenea oameni. Cei de acest fel pot fi caracterizați, în esență, ca oameni care sunt ostili adevărului, și pentru a fi mai clar, ei sunt antihriști. Aceasta este diferența dintre antihriști și oamenii obișnuiți.

Unii oameni au firea unui antihrist și deseori dezvăluie anumite firi corupte, dar în timp ce au astfel de dezvăluiri, ei reflectă asupra lor și se cunosc și sunt capabili să accepte și să practice adevărul și, după o vreme, se poate vedea o schimbare în ei. Ei pot face obiectul mântuirii. Sunt unii care la suprafață par capabili să se lepede de lucruri, să se sacrifice, să sufere greutăți și să plătească un preț, dar prin a lor natură-esență, sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc. Când ai părtășie despre adevăr cu ei, sunt scârbiți de

acesta și potrivnici. Ei ațipesc și adorm în timpul întâlnirilor și predicilor. Le găsesc plictisitoare și, chiar dacă înțeleg ceea ce aud, nu pun în practică. Mai sunt alții care par să asculte cu seriozitate predicile, dar inimile lor nu sunt însetate de adevăr și atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu este aceea că ei le evaluează ca pe un soi de cunoaștere spirituală sau teorie. Astfel, indiferent de câți ani sunt credincioși, câte cuvinte ale lui Dumnezeu au citit sau câte predici au auzit, nu există nicio schimbare în modul în care privesc urmărirea statutului și prețuirea puterii sau în atitudinea lor de a avea aversiune față de adevăr, urând adevărul și împotrivindu-I-se lui Dumnezeu. Ei sunt antihriștii arhetipali. Dacă îi expui spunând: „Ceea ce faci tu este o încercare de a-i atrage pe oameni de partea ta, și atunci când te preamărești și mărturisești pentru tine însuți, induci oamenii în eroare și rivalizezi pentru statut cu Dumnezeu. Acestea sunt acțiunile Satanei și ale antihriștilor", sunt ei capabili să accepte o asemenea condamnare? Categoric nu. Ce se gândesc ei? „E corect să acționez în acest fel, așa că astfel acționez. Indiferent cum mă condamni, indiferent ce spui și indiferent cât de corect poate părea, eu nu voi renunța la acest mod de a face lucrurile, la această dorință, la acest lucru pe care îl urmăresc." Atunci, este stabilit: aceștia sunt antihriști. Nimic din ceea ce spui nu le poate schimba opiniile, intenția, planurile secrete, ambițiile sau dorințele. Aceasta este natura-esență arhetipală a antihriștilor; nimeni nu îi poate schimba. Indiferent de modul în care oamenii au părtășie cu privire la adevăr cu ei sau ce limbă sau exprimări folosesc, indiferent de timp, spațiu sau context, nimic nu îi poate schimba. Indiferent de cum se schimbă mediul lor, indiferent cum se schimbă oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul lor și cum se schimbă vremurile, sau cât de mărețe sunt semnele și minunile pe care le arată Dumnezeu, cât har pogoară Dumnezeu asupra lor sau chiar în ce fel îi pedepsește Dumnezeu, modul în care ei văd lucrurile și planurile lor secrete nu se vor schimba niciodată, iar ambiția și dorința lor de a smulge puterea nu se vor schimba niciodată. Modul în care se poartă și în care interacționează cu alții nu se va schimba niciodată, nici atitudinea lor de a urî adevărul și pe Dumnezeu. Când alții le arată că ceea ce fac este să se preamărească și să mărturisească pentru ei înșiși, încercând să inducă în eroare oamenii, ei își schimbă felul de a vorbi cu unul căruia ceilalți să nu-i poată găsi vreun defect sau pe care să nu-l poată desluși. Ei folosesc mijloace și mai viclene pentru a-și continua desfășurarea propriei afaceri și pentru a-și atinge scopul de a-i conduce și controla pe aleșii lui Dumnezeu. Acesta este lucrul care se manifestă într-un antihrist și este generat de esența unui antihrist. Chiar dacă Dumnezeu le-a spus că vor fi pedepsiți, că sfârșitul lor venise, că au fost blestemați, poate asta să le schimbe esența? Le poate schimba atitudinea față de adevăr? Le poate schimba dragostea de statut, faimă și câștig? Nu. Transformarea oamenilor care au fost corupți de Satana în oameni cu o umanitate normală, care Îl venerează pe Dumnezeu, este lucrarea lui Dumnezeu; poate fi înfăptuită. Însă este posibil să fie transformați în oameni normali demonii, oamenii care sunt înveșmântați în piele de om, dar a căror esență este satanică, și care sunt ostili față de Dumnezeu? Asta ar fi imposibil.

Dumnezeu nu face felul acesta de lucrare; acești oameni nu se numără printre aceia pe care Dumnezeu îi mântuiește. Atunci, cum dă Dumnezeu verdictul asupra unor astfel de oameni? Ei sunt ai Satanei. Ei nu fac obiectul selecției sau mântuirii lui Dumnezeu; Dumnezeu nu vrea astfel de oameni. Oricât de mult timp au crezut în Dumnezeu, oricât de mult au suferit sau oricâte au realizat, planurile lor secrete nu se vor schimba. Ei nu vor renunța la ambițiile și dorințele lor și cu atât mai puțin la motivația și pofta lor de a concura cu Dumnezeu pentru statut și pentru oameni. Astfel de oameni sunt antihriști adevărați.

Unii oameni spun: „Nu-i așa că antihriștii fac rău și se împotrivesc lui Dumnezeu din cauza unei confuzii de moment? Dacă Dumnezeu ar arăta niște semne și minuni sau i-ar pedepsi puțin, astfel încât ei să Îl vadă pe Dumnezeu, nu ar putea ei să Îl recunoască și să I se supună? Nu ar fi ei atunci capabili să accepte și să recunoască faptul că Dumnezeu este adevărul și să nu mai concureze cu Dumnezeu pentru statut? Nu cumva ei nu au credință pentru că nu L-au văzut pe Dumnezeu arătând semne și făcând miracole sau nu au văzut trupul spiritual al lui Dumnezeu, astfel că sunt foarte slabi și sunt îmbrobodiți de Satana?” Nu, nu este cazul. Ambițiile, dorințele și esența antihriștilor sunt complet distincte și diferite de cele ale cuiva care a fost îmbrobodit temporar și care este nesăbuit și nu înțelege adevărul. Antihriștii posedă în mod inerent o natură satanică și sunt scârbiți de adevăr și urăsc adevărul de la naștere. Ei sunt satane în poziții ireconciliabile față de Dumnezeu, care I se împotrivesc lui Dumnezeu și concurează cu El până la capăt și sunt satane vii în piele omenească. Asemenea oameni sunt caracterizați drept antihriști potrivit propriei naturi-esențe, așadar ce rol pot juca și ce lucruri pot face în casa lui Dumnezeu? Ei perturbă, tulbură, demolează și distrug lucrarea lui Dumnezeu. Acești oameni nu se pot abține să nu facă aceste lucruri în casa lui Dumnezeu. Așa sunt ei, au o natură satanică și sunt precum lupii care intră în turmă, decișI să devoreze oile – acesta este unicul lor scop. În altă ordine de idei, de ce permite Dumnezeu ca acești oameni să apară în casa Sa? Pentru ca aleșilor lui Dumnezeu să le crească puterea de discernământ. Sunt oamenii capabili să vadă clar ce fel de lucru este diavolul Satana, care este esența acțiunilor și cuvintelor sale, care sunt firile pe care le dezvăluie sau cum induce oamenii în eroare și cum I se opune lui Dumnezeu în lume? Când diavolul Satana este menționat, oamenii nu pot afirma clar dacă este cu exactitate diavolul sau Satana; ei simt că este ceva abstract și sec, că nu este suficient de concret. „Unde este Satana?” întreabă ei. „În aer”, vine răspunsul. „Așa, cât de mare este atunci Satana? Ce fel de miracole face el, mai exact? Cum anume I se opune lui Dumnezeu? Care îi este natura-esență?” Ei simt că totul este foarte abstract, vag și sec. Totuși, prin manifestările și dezvăluirile antihriștilor, ei pot asocia aceste lucruri cu ceea ce face Satana și cu a sa natură-esență, și atunci totul devine concret și nu mai este abstract și sec. Odată ce totul devine concret, oamenii îl pot auzi vorbind, îi pot vedea comportamentul și îi pot distinge cu atenție natura-esență. Astfel, nu simt ei că esența diavolului Satana despre care vorbește Dumnezeu, devine mai concretă și reală și o pot

compara practic cu manifestări reale? Unii oameni au o statură imatură și nu înțeleg adevărul și, printr-o nesăbuință de moment, sunt îmbrobodiți și induși în eroare de către antihriști, astfel că pleacă pentru un an sau cam așa ceva. Când se întorc la casa lui Dumnezeu, realizează că nu se simt bine urmându-l pe Satana. Când acești oameni încep să îi urmeze pe antihriști, simt că au suficientă rațiune și o mare încredere de sine, spunând: „Cel de mai sus nu dorește ca noi să îi urmăm pe antihriști, dar tot îi vom urma și într-o zi se va dovedi că am avut dreptate!” Rezultatul este acela că, după câtva timp, simt că au pierdut lucrarea Duhului Sfânt, nu pot simți nicio confirmare în inimile lor. Pentru ei, pare că Dumnezeu nu mai este cu ei, că și credința lor și-a pierdut sensul și direcția și, treptat, ajung să aibă din ce în ce mai mult discernământ în ceea ce îi privește pe antihriști. Înainte credeau că antihriștii înțeleg realmente adevărul și că, urmându-i, nu pot greși în credința lor, dar acum văd că antihriștii au probleme grave, că antihriștii vorbesc ca și cum ar înțelege adevărul, dar ei niciodată nu practică adevărul – acesta este un fapt. Ei văd că i-au urmat pe antihriști atât de mult timp și nu au dobândit niciun adevăr, și că este realmente periculos să continue să-i urmeze pe antihriști, așa că regretă, îi resping pe antihriști și devin dornici să se întoarcă la casa lui Dumnezeu. Odată ce casa lui Dumnezeu a primit asemenea oameni înapoi, acestora li se cere să-și relateze experiența, iar ei spun: „Acel antihrist era atât de bun în a induce oamenii în eroare. Pe atunci, părea drept, indiferent de ce gândeam eu despre el, dar rezultatul a fost că nu am dobândit nimic, nu am înțeles niciun adevăr și nu am ajuns să am nici măcar o urmă de adevăr-realitate după ce l-am urmat mai bine de un an. Am irosit timp prețios. Chiar am suferit o mare pierdere!” Această experiență a eșecului devine amintirea lor cea mai profundă. După ce se întorc la casa lui Dumnezeu, cu cât ascultă mai multe predici, cu atât mai mult înțeleg adevărul și cu atât mai luminate le devin inimile. Când își reamintesc de timpul petrecut urmându-i pe acei antihriști și văd cum au suferit pierderea, ei ajung să simtă că antihriștii sunt cu adevărat Satane și că sunt lipsiți în mod fundamental de adevăr, că doar Dumnezeu este adevăr, și nu mai îndrăznesc să urmeze din nou o ființă umană. Când vine vremea să aleagă din nou un conducător, votează cu mare prudență, gândindu-se: „Dacă dau votul cutărei persoane, s-ar putea să ajut un antihrist să fie ales. Dacă nu-i dau votul, asta s-ar putea să împiedice un antihrist să fie ales. Trebuie să fiu precaut și să evaluez oamenii conform principiilor.” Nu se bazează acțiunile lor acum pe principii și standarde? (Ba da.) Acesta este un lucru bun. Unii oameni sunt induși în eroare de antihriști și spun: „De ce ni s-a întâmplat asta nouă? Am fost dați la o parte de Dumnezeu? Lui nu Îi mai pasă de noi?” Într-o situație ca aceasta, ai fi de acord dacă Dumnezeu ți-ar spune să nu-i urmezi pe antihriști? Nu, nu ai fi. Tot ai insista să îi urmezi, și tot ceea ce ar putea face Dumnezeu ar fi să îți permită să faci asta și apoi să îți dea o lecție folosind faptele. După ce i-ai urmat pe antihriști o vreme, deodată îți revii în simțiri și vezi că ai suferit o pierdere în viața ta, și abia atunci simți remușcare și ești gata să îi respingi pe antihriști și să te întorci din nou în fața lui Dumnezeu. Din fericire pentru tine, Dumnezeu este tolerant și

milos și încă te mai vrea. Dacă El nu te-ar vrea, atunci ai fi terminat și nu ai mai avea șanse de a atinge mântuirea – nu există un sfârșit fericit în urmarea antihriștilor.

Tu trebuie să îi vezi clar și să îi identifici corect pe antihriști. Trebuie să știi cum să discerni diferitele manifestări ale antihriștilor și, în același timp, ar trebui să știi clar că sunt multe lucruri pe care propria natură-esență le are în comun cu antihriștii. Asta deoarece voi toți aparțineți omenirii care a fost coruptă de către Satana, și singura diferență este că antihriștii sunt complet sub controlul Satanei, au devenit complicii Satanei și vorbesc în numele lui. Și tu aparții omenirii corupte, dar ești capabil să accepți adevărul și ai speranța să dobândești mântuirea. Totuși, sunt multe lucruri în ceea ce privește esența pe care le ai în comun cu antihriștii, iar metodele și planurile tale secrete sunt la fel. Doar că, odată ce ai auzit adevărul și ai ascultat predicile, ești capabil să îți schimbi direcția, iar abilitatea de a schimba direcția te face să ai speranța dobândirii mântuirii – aceasta este diferența dintre tine și antihriști. Astfel, când Eu îi expun pe antihriști, și tu ar trebui să faci o comparație și să recunoști lucrurile pe care le ai în comun cu antihriștii și ce manifestări, firi și aspecte ale esenței sunt comune cu ei. Făcând asta, nu vei fi capabil să te cunoști mai bine? Dacă te simți mereu potrivnic, crezând că tu nu ești un antihrist, simțind o ură intensă pentru antihriști și nu ești dispus să faci această comparație sau să reflectezi asupra ta și să înțelegi ce cale urmezi, atunci care va fi consecința? Cu o fire satanică, cel mai probabil vei deveni antihrist. Asta deoarece niciun antihrist nu caută intenționat să devină antihrist și apoi devine unul; asta se întâmplă deoarece nu urmărește adevărul și, ca urmare, sfârșește urmând calea unui antihrist. Nu sunt antihriști toți cei din lumea religioasă care nu iubesc adevărul? Fiecare persoană care nu reflectează și nu-și înțelege propria natură-esență și care crede în Dumnezeu potrivit propriilor noțiuni și închipuiri este un antihrist. Odată ce ai pornit pe calea unui antihrist, odată ce dobândești statut, și combinat cu faptul că ai unele daruri și ceva educație și toată lumea te admiră, atunci, pe măsură ce timpul pe care îl petreci lucrând se mărește, ajungi să ocupi o poziție în inimile oamenilor. Pe măsură ce lucrarea de care ești responsabil crește în anvergură, ajungi să conduci din ce în ce mai mulți oameni, dobândești din ce în ce mai mult capital, și apoi devii un adevărat Pavel. Toate acestea țin de tine? Tu nu aveai niciun plan să urmezi această cale, dar cum se face că, fără să știi, ai pornit pe calea unui antihrist? Un motiv important este acela că, dacă nu urmărești adevărul, mai mult ca sigur vei urmări statutul și prestigiul, te vei implica în propria afacere, până când, în cele din urmă, fără să fii conștient de asta, vei urma calea unui antihrist. Dacă oamenii care urmează calea unui antihrist nu schimbă la timp direcția, atunci, când dobândesc statut, e destul de posibil să devină antihriști – acest rezultat este inevitabil. Dacă nu pot vedea clar această chestiune, atunci sunt în pericol, deoarece toată lumea are firi corupte și toată lumea iubește reputația și statutul; dacă nu iubesc adevărul, atunci sunt foarte predispuși să cadă din cauza reputației și a statutului. Fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, toată lumea ar urma calea unui antihrist și ar cădea din cauza reputației și statutului, și asta e

ceva ce nimeni nu poate nega. Tu spui: „Am aceste dezvăluiri doar din când în când, sunt doar manifestări temporare. Chiar dacă am aceeași esență ca antihriștii, sunt totuși diferit de antihriști deoarece nu am ambiții așa de mari ca ei. De asemenea, când îmi îndeplinesc datoria, reflectez constant asupra mea, simt remușcare, caut adevărul și acționez în conformitate cu adevărurile-principii. Judecând după comportamentul meu, nu sunt un antihrist și nu îmi doresc să devin unul, astfel că nu este posibil să devin un antihrist.” S-ar putea să nu fii un antihrist acum, dar poți fi sigur că nu vei urma calea unui antihrist și nu vei deveni unul? Poți să garantezi asta? Nu, nu poți. Atunci, cum poți garanta asta? Singura metodă să faci asta este să urmărești adevărul. Atunci cum ar trebui să urmărești adevărul? Ai o metodă pentru asta? În primul rând, trebuie să recunoști faptul că împărtășești aceeași fire-esență cu antihriștii. Deși nu ești un antihrist acum, pentru tine, care este lucrul cel mai mortal și cel mai periculos? Este faptul că ai aceeași natură-esență ca și antihriștii. Este acesta un lucru bun pentru tine? (Nu.) Cu siguranță nu. Lucrul acesta este mortal pentru tine. Așadar, când asculți aceste predici care dezvăluie feluritele manifestări ale antihriștilor, nu te gândi că aceste lucruri nu au nicio legătură cu tine; aceasta este o atitudine greșită. Atunci, ce fel de atitudine ar trebui să ai pentru a accepta aceste fapte și manifestări? Compară-te cu acestea, recunoaște că ai natura-esență a unui antihrist și apoi examinează-te ca să afli care dintre manifestările și dezvăluirile tale sunt identice cu cele ale antihriștilor. În primul rând, recunoaște acest fapt – nu încerca să disimulezi sau să te ascunzi. Calea pe care pășești este calea unui antihrist, astfel, este conform realității să se spună că ești un antihrist; însă casa lui Dumnezeu nu te-a caracterizat încă astfel și îți dă o șansă să te căiești, asta e tot. Înțelegi? În primul rând, acceptă și recunoaște acest lucru, apoi, ceea ce ai de făcut este să vii înaintea lui Dumnezeu și să Îl rogi să te disciplineze și să te țină în frâu. Nu te îndepărta de lumina prezenței lui Dumnezeu și nu părăsi protecția Sa și astfel vei fi ținut în frâu de conștiința și rațiunea ta când faci lucruri și vei avea și cuvintele lui Dumnezeu care să te ilumineze, să te conducă și să te țină în frâu. Mai mult, vei avea lucrarea Duhului Sfânt care să te călăuzească, să rânduiască oameni, evenimente și lucruri din preajma ta care să îți servească drept avertismente și să te disciplineze. Cum te avertizează Dumnezeu? Dumnezeu acționează în multe moduri. Uneori, Dumnezeu va face să ai un sentiment evident în inima ta, permițându-ți să realizezi clar că trebuie să fii ținut în frâu, că nu poți acționa cu încăpățânare, că dacă acționezi greșit, Îl vei face de rușine pe Dumnezeu și te vei face de râs, și astfel te înfrânezi. Nu este acesta Dumnezeu care te protejează? Acesta este un mod. Uneori, Dumnezeu te va face să simți reproșuri în sinea ta și îți va prezenta cuvinte clare ca să-ți spună că acel mod de a acționa este rușinos, că îl detestă, că este blestemat. Cu alte cuvinte, El folosește cuvinte clare pentru a-ți aduce reproșuri, astfel încât tu să faci o comparație cu tine însuți. Care este țelul lui Dumnezeu în a-ți face reproșuri în acest mod? El procedează astfel ca să simtă ceva conștiința ta, iar atunci când simți ceva, vei lua în considerare impactul, consecințele și propriul simț al rușinii și astfel vei exercita o oarecare stăpânire de sine

în acțiunile și practicile tale. Odată ce ai avut multe asemenea experiențe, vei vedea că, deși aceste firi corupte sunt înrădăcinate în oameni, atunci când oamenii devin capabili să accepte adevărul și văd clar adevărul propriilor firi corupte, se pot răzvrăti intenționat contra propriului trup; atunci când oamenii devin capabili să pună adevărul în practică, firea lor satanică este curățită și schimbată. Firea satanică a omului nu este indestructibilă sau de neschimbat – când devii capabil să accepți adevărul și să pui în practică adevărul, firea ta satanică se va frânge și va fi înlocuită în mod natural. Odată ce guști cât de dulce este să pui în practică adevărul, te vei gândi: „Înainte am fost lipsit de rușine. Oricât de nerușinate mi-au fost cuvintele sau cât de mult m-am preamărit pentru a-i face pe alții să mă venereze, nu am simțit nicio rușine și nu am fost deloc conștient după aceea. Acum simt că am greșit și m-am făcut de râs acționând în acel mod și simt că sunt mulți ochi ațintiți asupra mea.” Asta este fapta lui Dumnezeu. El îți dă un sentiment și tu te vei simți ca și cum tu îți faci ție însuți reproșuri, și atunci nu vei mai face rău și nu vei mai rămâne pe calea ta. Fără să știi, căile tale de preamărire și mărturisire pentru sine se vor împuțina din ce în ce mai tare, vei exercita din ce în ce mai mult autocontrolul și vei simți din ce în ce mai mult faptul că, acționând în acest mod, inima ta este liniștită și conștiința ta este împăcată – asta înseamnă să trăiești în lumină, nu mai este nevoie să stai ca pe ace sau să folosești minciuni sau vorbe plăcute pentru a te camufla. În trecut, ai mințit și ai continuat să minți zilnic pentru a-ți proteja reputația. De fiecare dată când ai spus o minciună, a trebuit apoi să te ții de ea, atât de speriat că te-ai putea da de gol. Rezultatul acestui lucru este acela că ai spus din ce în ce mai multe minciuni, iar mai târziu a trebuit să depui un mare efort și să îți storci creierii pentru a continua minciunile; duceai o viață ce nu amintea nici de a oamenilor, nici de a demonilor, și era atât de obositor! Acum, tu cauți să fii o persoană cinstită, și îți poți deschide inima și poți rosti lucruri reale. Nu este nevoie să spui minciuni și să continui să minți zilnic, nu mai ești constrâns de minciuni, suferi mult mai puțin, trăiești o viață din ce în ce mai relaxată, liberă și eliberată și în adâncul inimii tale te bucuri de sentimentele de pace și bucurie – guști dulceața acestei vieți. Iar în timp ce guști dulceața acestei vieți, lumea ta interioară nu mai este înșelătoare, ticăloasă sau falsă. În schimb, acum ești dispus să vii înaintea lui Dumnezeu, să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul atunci când ai o problemă, ești capabil să discuți cu alții atunci când ai o problemă și nu mai acționezi unilateral sau arbitrar. Simți din ce în ce mai mult că modul în care obișnuiai să faci lucrurile era demn de dispreț și nu mai vrei să faci lucrurile în acel mod. În schimb, acționezi în orice mod care este în conformitate cu adevărul, cu rațiunea și cu intențiile lui Dumnezeu; modul în care acționezi s-a schimbat. Când ești capabil să realizezi aceste lucruri, nu înseamnă asta că te-ai îndepărtat de calea unui antihrist? Și când te-ai îndepărtat de calea unui antihrist, nu înseamnă că ai pornit pe calea mântuirii? Când ai pornit pe calea mântuirii și vii deseori în fața lui Dumnezeu, atitudinea, obiectivul, perspectiva și țelurile și direcția vieții tale nu mai sunt în contradictoriu cu Dumnezeu, începi să iubești lucrurile pozitive și corectitudinea,

dreptatea și adevărul. Când se întâmplă asta, adâncul inimii tale și gândurile tale au început să se transforme. Când ai pornit pe calea mântuirii, mai poți deveni antihrist? Te mai poți împotrivi intenționat lui Dumnezeu? Nu, nu mai poți, și ești acum în afara pericolului. Doar prin pătrunderea în această stare vor fi oamenii pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu și doar prin căutarea și acceptarea adevărului în acest mod se pot elibera de necazurile, controlul și tulburările cauzate de natura lor satanică și de natura lor de antihriști. Ai pornit acum pe calea dreaptă de urmărire a adevărului în viață? Dacă nu, grăbește-te și năzuiește din răsputeri să pornești. Dacă nu poți porni pe calea urmăririi adevărului, vei trăi tot în pericol – toți cei care pășesc pe calea antihriștilor sunt în pericol să fie eliminați oricând.

Majoritatea oamenilor, în timp ce își îndeplinesc datoria, se luptă cu propria fire de antihrist, epuizați de lupta pentru reputație, statut, bani și interese, frânți în minte și trup. Așadar, când se poate rezolva această problemă? Doar prin urmărirea adevărului și devenind capabil să accepți adevărul te poți elibera treptat de constrângerile și lanțurile naturii-esențe de antihrist pe care o ai și poți face ca firea ta satanică să slăbească și să dispară treptat, și prin asta vei avea speranță să te eliberezi de controlul Satanei. Voi ați plâns în intimitate din cauza acestor lucruri, simțind că nu vă puteți schimba niciodată, că nu puteți iubi niciodată adevărul, că nu puteți niciodată să vă ocupați de lucruri conform adevărurilor-principii și urându-vă pe voi înșivă atât de mult încât vă plesniți peste față și vărsați lacrimi amare? Ați făcut asta de multe ori? Dacă o persoană nu a făcut asta de multe ori, nu este acea persoană amorțită? O asemenea persoană nu poate niciodată să perceapă că este coruptă și continuă să creadă că lucrează bine, că are calibru și talent, că înțelege multe adevăruri și că se poate ocupa de multe lucruri potrivit principiilor, simțindu-se foarte sigură – o astfel de persoană e amorțită, se crede grozavă, iar acest lucru este foarte periculos pentru ea! Acum, voi puteți percepe cu adevărat faptul că statura voastră este prea mică, sunteți departe de a vă alunga firile corupte și sunteți în continuare în zona periculoasă? Oamenii care nu urmăresc adevărul nu au această percepție, nici oamenii care sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt. Majoritatea oamenilor sunt zăpăciți și confuzi, crezând că, atât timp cât își îndeplinesc datoria în mod ordonat și nu fac rău, nu urmează calea antihriștilor și că, atât timp cât nu fac tot soiul de rele, nu sunt antihriști. Din această cauză, în majoritatea timpului, ei sunt într-o stare de amorțeală, deseori simțindu-se mulțumiți de ei înșiși, crezând că sunt grozavi și că în curând vor dobândi mântuirea, iar calea antihriștilor nu are nimic de-a face cu ei. Rugăciunile voastre zilnice pot fi folosite pentru a vedea dacă sunteți sau nu în această stare. Pentru ce vă rugați când veniți zilnic în fața lui Dumnezeu? Dacă spui în fiecare zi: „O, Dumnezeule, Te iubesc! O, Dumnezeule, sunt dispus să mă supun Ție! O, Dumnezeule, sunt dispus să îndeplinesc însărcinarea pe care Tu mi-ai dat-o! Îmi pot face datoria cu loialitate și am hotărârea să Te mulțumesc și să fiu desăvârșit de Tine. Indiferent ce manifestări de antihrist am sau cât de puțin mă cunosc pe mine însumi, Tu tot mă iubești și dorești să mă mântuiești”, ce fel de manifestare este aceasta? Aceasta

este amorțeală, exprimi doar determinare și nu ai sub nicio formă înțelegere asupra propriei naturi-esențe. Ești în faza entuziastă și ești foarte departe de a avea adevărul-realitate. Cât timp se scurge până când puteți spune o singură rugăciune adevărată, să Îi spuneți lui Dumnezeu ce este în inima voastră, să Îi spuneți situația voastră reală, să simțiți pace și bucurie în inimile voastre și să simțiți că trăiți cu adevărat în fața lui Dumnezeu? Spuneți-Mi, cât timp se scurge până când veți putea să faceți asta o dată? O lună, două luni, șase luni sau un an? Dacă nu ați spus niciodată o rugăciune reală și continuați să vă rugați ca oamenii din lumea religioasă, spunând mereu că Îl iubiți pe Dumnezeu, permanent exprimând propria determinare, spunând mereu aceleași fraze prestabilite, atunci sunteți prea deficitari și nu aveți nicio urmă de adevăr-realitate. În mod obișnuit, oamenii care cred în Dumnezeu de trei sau cinci ani nu spun asemenea lucruri copilărești și ignorante când vin în fața lui Dumnezeu, deoarece sunt convinși că Îl vor urma pe Dumnezeu, și, de asemenea, au credință și înțeleg deja clar adevărurile viziunilor în ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu, intențiile lui Dumnezeu, planul de gestionare al lui Dumnezeu și scopul lucrării lui Dumnezeu. Pentru ce se roagă de cele mai multe ori când vin în fața lui Dumnezeu? Unul dintre lucruri este să se cunoască pe ei înșiși, iar altul este să rostească unele cuvinte adevărate: „O, Dumnezeule, am ceva dificultăți astăzi, am făcut ceva ce m-a îndatorat față de Tine, am lipsuri într-o anumită chestiune și Te rog să mă protejezi și să mă îndrumi, să mă luminezi și să mă iluminezi.” Această persoană începe să spună unele lucruri destul de adevărate care sunt legate de adevărul-realitate și nu mai rostește acele expresii hotărâte și lozinci pe care le spun oamenii entuziaști care abia au început să creadă. De ce nu spune aceste lucruri? Persoana simte că nu are sens să spună asemenea lucruri, că aceste lucruri nu pot atinge nevoia sa interioară de adevăr sau de pătrundere în viață. Indiferent de câți ani crezi, indiferent dacă o faci fără tragere de inimă sau vii sincer în fața lui Dumnezeu atunci când te rogi Lui, câte zile din zece rostești acele vorbe goale și lozinci? Cineva ar putea să spună o zi, așadar pentru ce se roagă în celelalte nouă? Dacă rugăciunile sunt legate de datoria sa și de pătrunderea sa în viață, atunci este bine, iar asta arată că își asumă o oarecare povară în drumul spre adevăr, spre cuvintele lui Dumnezeu și spre propria datorie și că nu mai este atât de amorțită. Ce vreau să spun prin „nu mai este atât de amorțită”? Vreau să spun că atunci când sunt menționate chestiuni legate de firile corupte ale oamenilor și diferitele lor stări, simte ceva și este conștientă și poate și înțelege. Este capabilă să atingă înțelegerea și priceperea și înțelege aceste chestiuni indiferent de modul în care sunt explicate și aproape că ține pasul cu acestea – asta arată că a dobândit ceva statură. Ce manifestări afișează oamenii amorțiți? Ei trăiesc fiecare zi așa, fără să se străduiască și fără să progreseze, și de aceea spun mereu aceleași lucruri vechi când se roagă lui Dumnezeu. Nu înțeleg deloc pătrunderea în viață, nu au nicio înțelegere spirituală, nu simt nimic, nu au nicio reacție indiferent câte predici ascultă și, indiferent de modul în care cineva are părtășie despre adevăr, simt că totul este monoton și înseamnă același lucru. Așadar, au ceva de spus lui Dumnezeu?

Ceea ce se vor ruga și vor spune oamenii când vor veni înaintea lui Dumnezeu depinde de cuvintele din inimile lor pe care vor să I le spună lui Dumnezeu și simt că trebuie neapărat să Îi spună acele lucruri lui Dumnezeu. În inima ta, trebuie să ai cel puțin propria înțelegere în ceea ce privește cerințele lui Dumnezeu, dificultățile pe care le întâmpini și cum trebuie să te ridici la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Dacă nu este nimic în inima ta și tot ceea ce poți spune sunt niște cuvinte care sună frumos și niște lozinci și doctrine și o faci fără tragere de inimă, atunci asta nu este rugăciune. Dacă ai promis în toți acești ani că vei fi loial, dar nu ai făcut nimic practic și în final tot ești predispus să Îl trădezi pe Dumnezeu, să Îl negi pe Dumnezeu și să te retragi oricând, atunci asta arată că ești lipsit de statură. Dacă, atunci când veniți acum în fața lui Dumnezeu pentru a vă ruga, puteți, în bună parte, să vă păstrați relația cu Dumnezeu relevantă față de cerințele lui Dumnezeu și propria schimbare a firii, atunci relația voastră cu Dumnezeu va fi fost stabilită, nu veți urma calea unui antihrist, iar asta înseamnă că veți fi pornit pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu.

Acum vă sunt clare diferitele manifestări ale antihriștilor care se preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși, precum și definițiile naturii unui asemenea comportament? Există vreo diferență între manifestările antihriștilor și manifestările firilor corupte ale oamenilor obișnuiți? Puteți face o comparație atunci când întâlniți cu adevărat o problemă? Puteți considera manifestările antihriștilor manifestări ale oamenilor obișnuiți corupți și viceversa? Cum ar trebui să deosebiți aceste două lucruri? Să judeci firea unei persoane prin manifestările și dezvăluirile ei constante și să-i evaluezi esența bazându-te pe firea sa reprezintă un mod precis de a o caracteriza. Antihriștii nu acceptă adevărul și nu Îl preamăresc pe Dumnezeu; ei se preamăresc și mărturisesc doar pentru ei înșiși. Această manifestare este extrem de evidentă și proeminentă și este complet dominată de natura lor satanică. Chiar dacă și oamenii obișnuiți se preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși, când ai părtășie în privința adevărului cu ei, sunt capabili să îl accepte și să recunoască faptul că Dumnezeu este adevărul și pot accepta adevărul, doar că schimbarea nu se petrece foarte repede sau ușor pentru ei – aceasta este diferența dintre antihriști și oamenii obișnuiți. Acum, acestea fiind spuse, devine ușor apoi să faci diferența între ei? Antihriștii au o caracteristică: atunci când nu iubesc adevărul sau îl neagă, o fac în mod direct? (Nu.) Ce metodă folosesc pentru a nega adevărul astfel încât să vezi că nu recunosc adevărul? Ei vor recurge la sofisme pentru a te combate, spunând că nu asupra adevărului ai părtășie și că doar ei au părtășie asupra adevărului. De exemplu, ei mărturisesc pentru sine și cineva îi expune și apoi, ce manifestări arată ei care le permit altora să afirme că nu iubesc și nu acceptă adevărul? Recurgerea la sofisme și încercarea de a se justifica reprezintă una, apoi mai este și ascunderea adevărului faptic, iar acest adevăr este cel care reprezintă planul lor secret. Planul lor secret este să mărturisească pentru sine, astfel încât ceilalți să le acorde respect. Ei nu te vor lăsa să le cunoști planul secret; doar vor rosti lucruri false și care sună plăcut, vor recurge la sofisme, te vor îmbrobodi, te vor păpăci, astfel încât în final tu să spui că ei

nu mărturisesc pentru sine, și atunci își vor fi atins scopul. Ei rostesc lucruri false și care sună plăcut, recurg la sofisme, îmbrobodesc oamenii, nu recunosc că mărturisesc pentru sine, nu acceptă faptul că tu îi expui, nu îți acceptă reproșurile, cu atât mai puțin acceptă această caracterizare factuală. Ei nu acceptă deloc asta, ba chiar vin cu scuze, spunând: „Acest lucru nu înseamnă că mărturisesc pentru mine. Există un motiv și un context în care am spus asta. Să rostești câteva lucruri nepotrivite în acea situație este complet normal și nu reprezintă o problemă. Poate fi asta considerată mărturisire pentru sine? Ba mai mult, am făcut toată această lucrare și chiar dacă nu am avut nicio realizare, am îndurat greutăți. Nu e mare lucru faptul că unii oameni mă respectă și mă venerează." Ei consideră că un asemenea comportament rușinos, o faptă atât de dezgustătoare, nu reprezintă mare lucru – este aceasta o atitudine de acceptare a adevărului? Ei nu simt niciun fel de rușine din cauza acestor fapte rele, ba chiar se cred grozavi – asta este esența oamenilor răi. Antihriștii cred că preamărirea și mărturisirea pentru sine sunt complet potrivite și reprezintă ceea ce ar trebui să facă. Ei se gândesc așa: „O fac pentru că am această aptitudine – alți oameni merită să o facă? Am câștigat sprijinul tuturor, am depus atât de mult efort pentru a face lucrarea bisericii, am adus contribuții atât de mari casei lui dumnezeu și mi-am asumat atâtea riscuri! Este corect să nu îmi dai nicio recompensă și niciun beneficiu? Nu este dumnezeu drept? Nu răsplătește el fiecare persoană în funcție de acțiunile sale? Atunci, nu merit sprijinul tuturor datorită acestor contribuții și asumării acestui risc?" Ei cred că trebuie să primească ceva în schimbul îndeplinirii datoriei, și că recompensa minimă ar trebui să fie sprijinul tuturor și să se poată bucura de loialitatea, onorurile și beneficiile pe care le merită. Reprezintă asta o atitudine de acceptare a adevărului? (Nu.) Așadar, care este adevărul aici? De exemplu, le spui: „Indiferent de cât de mult suferă, oamenii sunt ființe create și ar trebui să sufere pentru că au firi corupte. Suferința în timpul îndeplinirii datoriei proprii este doar un mod prin care oamenii suferă. Indiferent cât de capabili suntem sau ce daruri avem, nu ar trebui să ne așteptăm la nicio recompensă sau să încercăm să facem înțelegeri cu Dumnezeu." Nu este acesta adevărul? Acesta este adevărul fundamental pe care ființele create ar trebui să îl înțeleagă. Totuși, se poate regăsi acest adevăr în filosofiile lor pentru interacțiuni lumești, în gândurile și opiniile lor? (Nu.) Acceptă acest adevăr când îl aud? Nu. Care este atitudinea lor? Ei cred că a fi în casa lui Dumnezeu este același lucru cu a fi în lume, că trebuie să fie recompensați în funcție de munca lor, că trebuie să primească ceva pentru îndeplinirea datoriei lor și că, dacă își asumă vreun risc, atunci ar trebui să primească beneficiile și harul pe care le merită. Îndeplinirea datoriei personale este responsabilitatea și obligația fiecărei persoane și remunerația nu intră în calcul. Acceptă antihriștii acest adevăr? Care este atitudinea lor? Sunt batjocoritori și potrivnici, spunând: „Voi, idioților, chiar acceptați asta! Acesta este adevărul? Nu este acesta adevărul, asta este doar păcălirea oamenilor. Echitate și egalitate între oameni – acesta este adevărul!" Ce fel de lucru pe care să-l spui este acesta? Aceasta este logica și erezia și sofismul Satanei. Și îi pot induce ei în eroare pe cei ce nu înțeleg adevărul?

Ei îi pot induce atât de ușor în eroare! Unii oameni sunt slabi, nu înțeleg adevărurile legate de îndeplinirea datoriei și, în plus, le lipsesc calibrul și abilitatea de înțelegere și nu au multă credință și, când aud asemenea lucruri, ei simt că au sens și se gândesc: „Da, într-adevăr. Cum am putut fi atât de prost? În sfârșit, astăzi am întâlnit pe cineva care înțelege. Ceea ce spune este corect!” Acești oameni ascultă și acceptă doar lucrurile care sună rezonabil și în concordanță cu noțiunile lor; ei nu abordează cuvintele lui Dumnezeu conform principiului care spune că vorbele lui Dumnezeu sunt adevărul. Fie că sunt sau nu cuvintele lui Dumnezeu în concordanță cu sentimentele, cu gândirea și logica oamenilor, cu obiceiurile și conduitele oamenilor sau cu cultura tradițională, cuvintele lui Dumnezeu sunt definitive și fiecare dintre ele, de la început până la sfârșit, reprezintă adevărul. Cuvintele lui Dumnezeu nu au nevoie ca cineva să le pună la îndoială sau să le analizeze și, indiferent dacă toată omenirea le crede corecte sau greșite sau dacă le poate accepta cineva, cuvintele lui Dumnezeu sunt pe vecie adevărul. Cuvintele lui Dumnezeu nu au nevoie să treacă testul timpului, nici nu au nevoie ca omenirea să le verifice prin experiență – cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Asta este ceea ce cred antihriștii? Ei se gândesc așa: „Dumnezeu trebuie să fie rezonabil! Ce înseamnă dreptatea lui dumnezeu? Nu-i așa că aceia care suferă mult și sunt foarte capabili primesc mari recompense, iar cei ce suferă puțin, care nu sunt foarte capabili și nu au nicio contribuție primesc recompense mici?” Spune Dumnezeu asta? (Nu.) Dumnezeu nu spune asta. Ce spune Dumnezeu? Dumnezeu spune că îndeplinirea datoriei este vocația fiecărei persoane, că îndeplinirea datoriei vine cu propriile principii, că fiecare ar trebui să își îndeplinească datoria în conformitate cu adevărurile-principii, și că asta este ceea ce se presupune că ar trebui să facă ființele create. Se menționează vreo remunerație aici? Vreo mențiune privind recompensa? (Nu.) Nu este nicio menționare a remunerației sau recompensei – este o obligație. Ce înseamnă „obligație”? O obligație reprezintă ceva ce oamenii se presupune că ar trebui să facă, ceva căruia nu i se aplică ideea de a fi recompensat în funcție de muncă. Dumnezeu nu a stipulat niciodată că acela care își îndeplinește datoria foarte mult ar trebui să primească o mare recompensă, iar cel care își îndeplinește datoria puțin sau nu o îndeplinește bine ar trebui să primească o recompensă mică – Dumnezeu nu a spus asemenea lucru. Așadar, ce spun cuvintele lui Dumnezeu? Dumnezeu spune că îndeplinirea datoriei este vocația fiecărei persoane și este ceva ce ființele create ar trebui să facă – acesta este adevărul. Acesta este modul în care înțeleg antihriștii asta? Cum tratează aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Ei le vor trata într-un mod diferit. Din perspectiva propriilor interese, ei vor avea o interpretare denaturată a cuvintelor lui Dumnezeu. Mai precis, ceea ce fac ei este modificarea fără permisiune a cuvintelor lui Dumnezeu, folosind propriile metode și propria înțelegere pentru a transforma cuvintele lui Dumnezeu și adevărul în altă interpretare. Și care este natura unei asemenea interpretări? Este benefică pentru ei, îi poate induce pe oameni în eroare și îi poate provoca și ademeni. Ei transformă cuvintele lui Dumnezeu în maniera lor de a vorbi, ca

și cum ceea ce ei exprimă ar fi adevăruri, și după ce Dumnezeu a zis ceva, ei trebuie să schimbe modul în care o spune Dumnezeu și principiile cuvintelor lui Dumnezeu în propriul lor mod. Mai este adevărul după ce ei l-au schimbat în modul lor? Nu – este un sofism și o erezie. Puteți discerne această chestiune? (Da, până la un punct.) Unii oameni, după ce au ascultat atât de multe predici, au obținut un oarecare discernământ. Și care este esența opunerii și negării adevărului de către antihriști? (Este modificarea fără permisiune și interpretarea denaturată a cuvintelor lui Dumnezeu.) Și care este intenția lor atunci când modifică fără permisiune și interpretează denaturat cuvintele lui Dumnezeu? Este ca oamenii să nu accepte adevărul, dar, în schimb, să accepte erorile și ereziile lor. Ei prezintă într-o lumină falsă adevărul potrivit propriei gândiri și logici, propriilor interese și opinii și propriilor noțiuni. Atunci acestea sunt benefice pentru ei și pot provoca și induce în eroare unii oameni care sunt proști și ignoranți și care nu înțeleg adevărul. Cuvintele lor îți pot părea corecte prima oară când le auzi, dar dacă le analizezi cu grijă, vei găsi ambițiile și planurile Satanei furișate printre ele. Care este scopul ambițiilor și planurilor lor? Scopul este să profite ei înșiși, să-și facă justificabile propriile comportamente și moduri de a face lucrurile, să îi facă pe oameni să îi judece pozitiv, să schimbe propriul comportament greșit și rău într-un comportament potrivit și în moduri de a face lucrurile care sunt în concordanță cu adevărul. Astfel, ei cred că oamenii nu îi vor respinge și Dumnezeu nu îi va condamna. Ei poate sunt capabili să îi inducă pe alții în eroare astfel încât oamenii să nu îi respingă, dar pot face astfel încât Dumnezeu să nu îi condamne? Poate omul să schimbe esența lui Dumnezeu? (Nu.) Aici sunt cei mai proști antihriștii. Vor să-și folosească persuasiunea și elocvența și „mintea ascuțită” pentru a gândi vreun soi de sofism și erezie ca să modifice fără permisiune adevărul astfel, încât afirmația lor să devină justificabilă și, în acest mod, să respingă vorbele lui Dumnezeu și să nege existența adevărului – nu înseamnă asta că gândesc greșit? Își pot atinge țelul? (Nu.) Unii întreabă ce e de făcut când un antihrist îi induce în eroare pe unii oameni. Dacă asemenea oameni chiar au fost induși în eroare și sunt incapabili să își schimbe direcția, atunci asta înseamnă că sunt dezvăluiți și eliminați, și pe bună dreptate. Asta înseamnă că sunt condamnați și nu pot scăpa; sunt condamnați să moară, iar Dumnezeu nu a plănuit niciodată să mântuiască oameni ca ei. Ei intră în biserică cu prefăcătorii și îndeplinesc unele munci și se bucură de un oarecare har, iar când Dumnezeu nu îi mai vrea, îi dă Satanei. Se întâmplă ca ei să audă o erezie și un sofism și, la auzul acestora, aplaudă și aprobă și apoi se duc să îl urmeze pe Satana. Ce este asta? Asta înseamnă să îl folosești pe Satana pentru a presta servicii. Este un verset în Apocalipsă care spune: „Cel ce face rău, să facă rău și mai departe; cel întinat să se întineze și mai departe; cel drept să facă dreptate și mai departe; iar cel sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11). Asta înseamnă că oamenii sunt sortați în funcție de felul lor. Când este vorba de acei oameni care urmează antihriști, reprezintă doar o neglijență de moment din partea lor? A fost din cauză că Dumnezeu nu veghea? Asta înseamnă că sunt condamnați la moarte! După ce te asociezi cu asemenea oameni

ceva timp, vei vedea că ei nu merită să fie mântuiți – sunt prea mizerabili! Judecând după caracterul lor și urmărirea adevărului, natura lor este ticăloasă și scârbită de adevăr și nu merită să fie mântuiți, nu merită să moștenească un asemenea har formidabil de la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu le dă acest har, atunci ei pur și simplu nu îl vor primi, de aceea modul cel mai corect de a-i rezuma în trei cuvinte este „condamnați să moară".

Preamărirea și mărturisirea pentru sine reprezintă manifestarea principală a antihriștilor, și caracterizarea esenței lor potrivit acestei manifestări este foarte potrivită și concretă – nu este o caracterizare goală. Privind planurile lor secrete, ambițiile lor, dezvăluirile esenței lor și țelurile consecvente ale acțiunilor lor, putem vedea că preamărirea și mărturisirea pentru sine reprezintă o manifestare caracteristică antihriștilor. Sunt antihriști care niciodată nu se preamăresc și nu mărturisesc pentru ei înșiși? (Nu.) De ce nu? Deoarece ambițiile și dorințele lor sunt imense, iar ei nu le pot controla. Indiferent în mijlocul cărui grup de oameni trăiesc, dacă nimeni nu îi preamărește și nu îi venerează, ei simt că viața nu are niciun fel de valoare sau sens, de aceea ei sunt atât de dornici să se preamărească și să mărturisească pentru ei înșiși pentru a-și atinge țelurile. Ei trăiesc pentru a fi mai buni ca alții și au nevoie de oameni care să îi venereze și să îi urmeze, și chiar dacă acei oameni sunt precum niște muște dezgustătoare și enervante sau precum niște cete de cerșetori, pe ei nu îi deranjează. Atât timp cât sunt oameni care îi venerează și îi urmează, se simt în largul lor. Dacă ar putea să primească aplauze frenetice de la admiratori așa cum primesc cântăreții celebri, atunci ar fi în al nouălea cer, ei adoră să se bucure de asta – asta este natura antihriștilor. Indiferent ce fel de oameni îi urmează sau venerează, antihriștilor le plac toți. Chiar dacă oamenii care îi urmează sunt cei mai mizerabili și dezgustători, chiar dacă sunt fiare, atât timp cât aceștia îi preamăresc și le satisfac ambițiile și dorințele privind statutul, pe antihriști nu îi deranjează. Așadar, se pot opri antihriștii din a se preamări și a mărturisi pentru ei înșiși și din a se grozăvi oriunde se duc? (Nu.) Asta este esența lor. Spuneți-Mi, ce fel de oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu? În rândurile omenirii există un tip de persoană pe care Dumnezeu dorește să o aleagă și să o mântuiască și acești oameni au un minimum de conștiință, rațiune și rușine. Cei care sunt un pic mai buni de atât sunt capabili să iubească adevărul, să iubească lucrurile pozitive și să iubească echitatea și dreptatea lui Dumnezeu; sunt capabili să urască ticăloșia, se simt indignați când văd lucruri nedrepte sau ticăloase și, chiar dacă nu sunt capabili să facă nimic cu privire la aceste lucruri, ei tot le urăsc – aceștia sunt oamenii pe care îi vrea Dumnezeu, cel puțin. Cât despre cei care nu au această umanitate și esență, Dumnezeu nu îi vrea, indiferent cât de mult vorbesc ei despre bunătatea lui Dumnezeu sau despre cât de măreț este Dumnezeu. De exemplu, fariseii din religie Îl preamăresc pe Dumnezeu și sunt mărturie pentru Dumnezeu cu aceleași teorii vechi golite de conținut și aceleași cuvinte superficiale și nu se satură să le rostească nici după două mii de ani. Acum Dumnezeu exprimă atât de multe adevăruri, dar ei nu le pot vedea, le ignoră, ba chiar unii le condamnă și le blasfemiază.

Acest lucru îi dezvăluie complet, iar Dumnezeu i-a caracterizat de mult drept farisei ipocriți, care fac cu toții parte din ceata Satanei; Dumnezeu i-a caracterizat drept demoni și Satane, porci și câini. Când antihriștii ajung într-un asemenea grup de oameni și văd că foarte puțini dintre ei pot înțelege adevărul, că niciunul dintre ei nu are nici un fel de discernământ sau talent, se grăbesc să profite de această oportunitate pentru a se grozăvi. Unii se laudă că la un moment dat au fost admiși la două universități de nivel mondial în același timp și, până la urmă, nu s-au mai dus, deoarece au ajuns să creadă în Dumnezeu și să accepte însărcinarea Lui. După ce îi aud spunând acest lucru, unii oameni încep să îi respecte foarte mult. Dacă nu înțelegi adevărul și dacă lucrurile pe care le iubești și modul tău de a vedea lumea sunt aceleași cu ale oamenilor din lume, vei venera asemenea oameni și de aceea, când antihriștii spun asemenea lucruri, vei fi indus în eroare și prostit de ei. Antihriștii se preamăresc pe ascuns în acest mod și acei oameni proști și fără discernământ sunt induși în eroare de ei. Antihriștii sfârșesc prin a se simți foarte fericiți, gândind că nimeni dintre cei care sunt sub ei nu sunt oameni obișnuiți, când, de fapt, acei oameni sunt doar o grămadă de oameni confuzi și care nu sunt buni de nimic. Toți cei care nu au abilitatea de a înțelege adevărul pot fi induși în eroare de Satane și antihriști. Când ei îi aud vorbind pe Satane și pe antihriști, simt că se potrivesc cu propriile gânduri și gusturi, astfel încât le place să îi asculte. Ei nu sunt capabili să folosească o gândire normală pentru a emite o judecată în privința a ceea ce ascultă, nici nu vor găsi pe cineva care înțelege adevărul să îi ajute să discearnă asemenea lucruri. Atât timp cât vor simți că ceea ce ascultă sună rezonabil, vor fi dispuși să accepte, așa că sunt induși în eroare fără ca măcar să fie conștienți de asta. Dacă cei care sunt capabili să înțeleagă adevărul și au discernământ îi aud pe antihriști vorbind, ei vor ști că acei oameni încearcă să îi inducă în eroare pe ceilalți și îi vor respinge. Acei oameni confuzi, cărora le lipsește discernământul, vor crede că antihriștii sunt învățați, că au calibru bun și perspective promițătoare. Ei vor vedea lucrurile în acest mod și vor fi induși în eroare de un fenomen superficial; ei nu vor ști care sunt adevărurile-principii și vor pleca să le urmeze pe Satane. Nu își provoacă acești oameni propria distrugere din cauza prostiei și ignoranței lor? Așa este. Dacă ai discernământ în ceea ce privește diferitele manifestări ale antihriștilor care se preamăresc și mărturisesc pentru ei înșiși frecvent, sau asupra diferitelor moduri de a face asta, și ești capabil să judeci planurile ascunse și scopul din spatele cuvintelor lor, atunci îți va fi ușor să vezi dincolo de esența antihriștilor și vei fi capabil să îi respingi și să îi blestemi imediat, și să nu îi mai vezi niciodată. De ce vei face asta? Deoarece atunci când vei vedea antihriști vorbind și acționând, îi vei detesta și urî, te vei simți dezgustat ca atunci când te uiți la muște și vei simți nevoia să îi alungi cât mai repede cu putință. Astfel, odată ce ai discernământ asupra acțiunilor și comportamentului antihriștilor, ar trebui să îi expui imediat, astfel încât ceilalți să îi poată discerne și apoi să îi excludă din biserică conform principiilor. Îndrăzniți să faceți asta? Dacă aleșii lui Dumnezeu pot face acest lucru, asta arată că au crescut în statură și că pot arăta considerație față de intențiile lui

Dumnezeu și pot păzi lucrarea casei lui Dumnezeu. Când aleșii lui Dumnezeu înțeleg adevărul și au discernământ, antihriștii nu vor avea un punct de sprijin în biserică sau în casa lui Dumnezeu.

Indiferent de ocazie, atât timp cât antihriștii au oportunitatea, ei se vor grozăvi și vor mărturisi pentru sine și atât timp cât sunt oameni care să îi venereze și care să îi privească cu ochi admirativi, invidioși și adoratori, ei vor fi fericiți – lor nu le pasă cine sunt acei oameni. Au ei standarde pe care le cer celor ce îi urmează, îi venerează și îi privesc cu respect? (Nu.) Indiferent dacă acei oameni sunt idioți, reduși mintal, oameni răi sau neîncrezători, indiferent de ce tip de oameni sunt, incluzând chiar și oamenii care ar trebui îndepărtați și eliminați, atât timp cât acei oameni îi pot urma, îi pot venera și preamări, antihriștii îi acceptă, îi plac mult și îi câștigă de partea lor și îi protejează pe acei oameni. Antihriștii îi consideră pe acești oameni oile lor, proprietatea lor personală și nu permit nimănui altcuiva să îi transfere, să-i expună sau să se ocupe de ei. Indiferent de modul în care acei oameni îi lingușesc pe antihriști și se gudură pe lângă ei, indiferent de ce lucruri dezgustătoare și grețoase zic, antihriștii se vor bucura de toate; toate sunt în regulă pentru antihriști atât timp cât acei oameni îi flatează. Tot ceea ce fac și zic antihriștii este pentru ca alți oameni să îi respecte, să îi placă și să îi urmeze și indiferent de câte lucruri rele fac oamenii care îi urmează, antihriștii nu îi vor cerceta și nu îi va interesa cât de perfidă și rea le este umanitatea. Atât timp cât acei oameni îi urmează și îi venerează, antihriștilor le va plăcea de ei, și atât timp cât acei oameni pot menține puterea și statutul antihriștilor și nu se vor ridica împotriva lor sau nu li se vor opune, antihriștii se vor simți mai mult decât satisfăcuți – așa sunt antihriștii. În schimb, cum îi tratează antihriștii pe acei oameni care îi expun mereu, care le îngreunează preamărirea și mărturisirea pentru sine și care îi disprețuiesc pentru că procedează astfel, precum și pe cei care au părtășie în privința adevărului cu ei, cei care pot vedea până în esența problemelor lor și care au discernământ autentic în privința lor? Ei se înfurie instantaneu de rușine și se păzesc de acești oameni, îi exclud și îi atacă, încercând în cele din urmă toate modurile posibile pentru a-i izola pe cei care îi pot discerne și care li se opun. Care este motivul din spatele acestui mod de a proceda? Deoarece atunci când ei se preamăresc și mărturisesc pentru sine, se gândesc în permanență că acei oameni le dau dureri de cap și sunt ca niște spini în coasta lor și că acei oameni îi vor discerne și îi vor respinge, îi vor expune și vor strica binele de care au parte. Din momentul în care îi văd pe acei oameni, antihriștii se vor simți neliniștiți în inimile lor și vor dori mereu să se ocupe de ei, gândindu-se că atât timp cât se pot ocupa de ei, atunci când se vor preamări și vor mărturisi pentru ei înșiși din nou, nu va mai fi nimeni care să îi expună sau să îi împiedice și ei vor putea să comită în mod nestăpânit răul. Acesta este principiul conform căruia acționează antihriștii. Indiferent ce soi de oameni îi măgulesc, laudă sau preamăresc, indiferent dacă ceea ce spun acei oameni este sau nu în concordanță cu faptele, chiar dacă ei spun minciuni, antihriștii vor fi dispuși să îi accepte, se vor bucura să îi asculte și îi vor plăcea pe acei oameni din tot sufletul lor. Lor nu le pasă ce probleme

au acei oameni și, chiar dacă descoperă probleme legate de acei oameni, le vor ascunde, le vor acoperi și nu vor rosti o vorbă despre ele. Atât timp cât antihriștii îi au pe acei oameni de partea lor, urmându-i și măgulindu-i, ei se vor bucura de asta. Acesta este modul în care fac lucrurile antihriștii. Voi puteți să faceți aceste lucruri pe care le fac antihriștii? De exemplu, să spunem că sunteți conducători și lucrători în biserică, oameni cu statut și reputație printre aleșii lui Dumnezeu. Dacă frații și surorile te-ar respecta profund, te-ar măguli, s-ar gudura pe lângă tine și te-ar lăuda deseori, spunând că îți predici bune, că arăți bine și că pentru ei ești cel mai bun conducător, cum te-ai simți? Ai fi capabil să discerni intenția din spatele cuvintelor lor? Ai putea să respingi și să te ferești de asemenea oameni? Dacă nu poți, ești în pericol. Știi clar că nu arăți atât de bine, că nu poți avea părtășie asupra adevărului-realitate, și totuși te simți fericit când îi auzi pe oameni măgulindu-te așa și mereu dorești să te apropii de asemenea oameni și să îi promovezi, nu înseamnă asta că ai dat de necaz? Asta înseamnă că ești în pericol.

Când lucrătorii și conducătorii lucrează, ei sunt uneori luminați și iluminați de Duhul Sfânt, pot vorbi de unele experiențe reale și, în mod natural, vor avea oameni care îi respectă profund și îi venerează, în mod natural vor avea oameni care îi urmează, lipiți de ei ca propria umbră – în momente ca acestea, cum ar trebui ei să abordeze aceste lucruri? Toți au propriile predilecții, toți sunt vanitoși; dacă oamenii aud pe cineva vorbind aprobator și lingușitor despre ei, se vor bucura mult. Acesta este un sentiment normal și nu e mare lucru. Totuși, dacă promovează pe cineva care îi poate lăuda și flata excesiv și pun pe cineva de acest fel să se ocupe de ceva important, atunci acesta este un lucru periculos. Asta deoarece oamenii care adoră să îi măgulească și să îi laude excesiv pe alții sunt cu toții deosebit de vicleni și înșelători și nu sunt cinstiți sau sinceri. De îndată ce asemenea oameni dobândesc statut, nu mai sunt de folos pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu sau lucrării bisericii. Acești oameni sunt vicleni și sunt mai mult decât capabili să strice lucrurile. Acei oameni care sunt relativ integri nu îi laudă niciodată excesiv pe alții. Chiar dacă te aprobă în inimile lor, nu o vor spune cu voce tare, iar dacă descoperă că ai defecte sau ai făcut ceva greșit, atunci îți vor indica asta. Unora, totuși, nu le plac oamenii direcți, iar atunci când cineva le indică defectele sau le aduce reproșuri, ei o vor oprima și o vor exclude pe acea persoană, ba chiar vor detecta defectele și minusurile acelei persoane pentru a o judeca și condamna tot timpul. Făcând asta, nu oprimă și rănesc oamenii buni? Să faci asemenea lucruri și să persecuți asemenea oameni buni sunt lucruri pe care Dumnezeu le detestă cel mai mult. Să persecuți oameni buni e o mârșăvie! Și dacă cineva persecută mulți oameni buni, atunci este un diavol. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să trateze pe toată lumea corect și cu dragoste și ar trebui să se ocupe de chestiuni conform principiului. În special când ai oameni care te flatează și se gudură pe lângă tine, roiesc în jurul tău, trebuie să îi tratezi corect, să îi ajuți cu afecțiune și să îi faci să își îndeplinească sarcinile corespunzătoare și să nu flateze oamenii precum fac non-credincioșii; expune-ți poziția și perspectiva în mod clar, fă-i să se simtă umiliți și rușinați, astfel încât să nu o mai facă niciodată. Dacă

poți să rămâi fidel principiilor și să tratezi oamenii corect, atunci acești clovni demni de dispreț, care sunt din tagma Satanei, nu se vor simți rușinați? Asta l-ar face pe Satana să se simtă rușinat și l-ar mulțumi pe Dumnezeu. Cei ce adoră să îi flateze pe alții cred că și conducătorii și lucrătorii deopotrivă adoră oamenii care îi flatează și, de fiecare dată când cineva spune ceva flatant sau se gudură pe lângă ei, vanitatea și dorința de statut le sunt satisfăcute. Oamenilor care iubesc adevărul nu le plac toate acestea și chiar le detestă enorm și sunt dezgustați de ele. Doar conducătorilor falși le place să fie flatați. Poate casa lui Dumnezeu nu îi aplaudă și nu îi laudă, dar dacă aleșii lui Dumnezeu îi aplaudă și îi laudă, ei se simt atât de mulțumiți și se bucură enorm de asta, ba chiar în cele din urmă capătă ceva mângâiere din asta. Antihriștilor le place chiar mai mult să fie flatați și se bucură cel mai mult atunci când oamenii de acest fel se apropie de ei și roiesc în jurul lor. Nu este acest lucru problematic? Așa sunt antihriștii; lor le place ca oamenii să îi laude și să îi aplaude, să îi venereze și să îi urmeze, pe când cei care urmăresc adevărul și sunt relativ integri nu apreciază nimic din toate acestea. Trebuie să te apropii de oameni care îți pot vorbi sincer; să ai oameni de acest fel lângă tine constituie un mare avantaj. În special, să ai asemenea oameni buni în jurul tău precum cei care, atunci când îți descoperă o problemă, au curajul să îți aducă reproșuri și să te expună, te poate feri de rătăcire. Lor nu le pasă care este statutul tău și, în momentul în care descoperă că ai făcut ceva ce este împotriva adevărurilor-principii, îți vor aduce reproșuri și te vor expune dacă este necesar. Doar asemenea oameni sunt integri, cu simțul dreptății. Indiferent de modul în care te expun și îți aduc reproșuri, toate acestea îți sunt de folos și au rolul de a te supraveghea și a te împinge înainte. Trebuie să te apropii de asemenea oameni; cu asemenea oameni lângă tine, care să te ajute, ajungi să fii mult mai în siguranță – asta înseamnă să ai protecția lui Dumnezeu. Să ai zilnic alături de tine oameni care înțeleg adevărul și care susțin principiile, supervizându-te, este benefic pentru ca tu să-ți faci îndatorirea și lucrarea bine. Categoric, nu trebuie să îi ai ca asistenți pe acei oameni vicleni, înșelători, care te lingușesc și te flatează; să ai asemenea oameni lipiți de tine este ca și cum ai avea muște urât mirositoare pe tine, vei fi expus atâtor bacterii și virusuri! Asemenea oameni sunt predispuși spre a te tulbura și a-ți afecta lucrarea, te pot duce în ispită și rătăcire și pot aduce asupra ta dezastru și calamitate. Trebuie să stai departe de ei, cu cât mai departe, cu atât mai bine, și dacă poți discerne faptul că au esență de neîncrezători și îi poți îndepărta din biserică, e și mai bine. Odată ce o persoană integră care urmărește adevărul vede că ai o problemă, îți va spune adevărul indiferent de statutul tău, indiferent de cum o vei trata, chiar și dacă o vei concedia. Niciodată nu va încerca să ascundă problema sau să se eschiveze. Este atât de benefic să ai mai mulți oameni de acest fel în jurul tău! Când faci ceva ce contravine principiilor, ei te vor expune, îți vor oferi opiniile lor asupra problemelor tale și îți vor indica problemele și greșelile deschis și onest; nu vor încerca să te ajute să nu-ți știrbești reputația și nici măcar nu îți vor da șansa să eviți stânjeneala în fața multor oameni. Cum ar trebui să tratezi asemenea oameni? Ar trebui să îi chinui sau să te

apropii de ei? (Să mă apropii de ei.) Corect. Ar trebui să îți deschizi inima și să ai părtășie cu ei, să spui: „Este drept că am acea problemă pe care mi-ai indicat-o. În acel moment, eram plin de vanitate și de gânduri privind statutul. Am simțit că, deși fusesem conducător atâția ani, tu nu numai că nu m-ai ajutat să nu-mi știrbesc reputația, dar ai și indicat problemele mele în fața atâtor oameni și eu nu am putut să accept asta. Acum, totuși, văd că ceea ce am făcut a fost cu adevărat împotriva principiilor și adevărului și că nu ar fi trebuit să fac asta. Care este relevanța deținerii poziției de conducător? Nu este pur și simplu datoria mea? Toți ne facem datoria și suntem egali în statut. Singura diferență este că eu am ceva mai multă responsabilitate, asta e tot. Dacă descoperi orice problemă în viitor, atunci spune ce se cuvine să spui și nu va fi nicio ranchiună personală între noi. Dacă avem o pricepere diferită a adevărului, atunci putem avea părtășie. În casa lui Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu și a adevărului, vom fi uniți, nu înstrăinați.” Aceasta este o atitudine de practicare și iubire a adevărului. Ce ar trebui să faci pentru a evita calea unui antihrist? Ar trebui să iei inițiativa să te apropii de oameni care iubesc adevărul, oameni care sunt integri, să te apropii de oameni care pot indica problemele tale, care pot vorbi onest și îți pot aduce reproșuri când îți descoperă problemele și în special de oameni care te pot emonda atunci când îți descoperă problemele – aceștia sunt oamenii care sunt cel mai mare beneficiu pentru tine și ar trebui să îi prețuiești. Dacă excluzi și scapi de asemenea oameni buni, atunci vei pierde protecția lui Dumnezeu și dezastrul se va abate treptat asupra ta. Prin apropierea de oameni buni și oameni care înțeleg adevărul, vei avea pace și bucurie și vei putea să ții dezastrul la distanță; prin apropierea de oameni mârșavi, oameni lipsiți de rușine și oameni care te flatează, vei fi în pericol. Nu doar că vei fi ușor de amăgit și păcălit, dar dezastrul se poate abate oricând asupra ta. Trebuie să știi ce tip de persoană va fi cea mai benefică pentru tine – cei care te pot avertiza când faci ceva greșit sau când te preamărești și mărturisești pentru tine însuți și îi induci pe alții în eroare, îți vor fi cei mai benefici. Să te apropii de asemenea oameni reprezintă calea corectă de urmat. Sunteți capabili de asta? Dacă cineva spune ceva ce dăunează reputației tale și tu îți petreci restul vieții supărat pe acea persoană spunând: „De ce m-ai expus? Niciodată nu te-am tratat rău. De ce faci mereu lucrurile dificile pentru mine?” și porți râcă în inima ta, se deschide o falie, iar tu te gândești permanent: „Eu sunt conducător, am această identitate și acest statut și nu îți voi permite să vorbești așa”, atunci ce tip de manifestare este aceasta? Este neacceptarea adevărului și situarea în opoziție față de alții; înseamnă cumva să fii surd în fața rațiunii. Nu este acesta gândul tău la statut care creează probleme? Asta arată faptul că firile tale corupte sunt prea grave. Cei ce nutresc permanent gânduri cu privire la statut sunt oameni cu o gravă fire de antihrist. Dacă fac și rău, atunci vor fi dezvăluiți foarte repede și vor fi eliminați. Este atât de periculos pentru oameni să respingă și să nu accepte adevărul! Să ai permanent dorința de a rivaliza pentru statut și să dorești să te complaci în beneficiile statutului sunt semne de pericol. Când inima cuiva este permanent constrânsă de statut, mai poate acea persoană să practice

adevărul și să trateze lucrurile potrivit principiului? Dacă o persoană nu este capabilă să pună adevărul în practică și acționează mereu de dragul faimei, câștigului și statutului și mereu se folosește de puterea proprie pentru a face lucruri, atunci nu este în mod evident un antihrist arătându-și adevărata față?

Asemenea manifestări precum preamărirea și mărturisirea pentru sine sunt cele mai obișnuite manifestări ale antihriștilor. Fie că sunt în viața de zi cu zi sau în modul în care interacționează cu ceilalți și tratează lucruri sau sunt în viața bisericii, aceste manifestări pot fi mereu observate, deoarece sunt dezvăluiri ale firilor corupte. De exemplu, adevărurile legate de modul în care o persoană abordează datoria personală, cum îi tratează pe ceilalți și cum îi discerne pe ceilalți reprezintă adevăruri pe care le-am acoperit în părtășie. Voi cunoașteți manifestările concrete ale acestor lucruri în viețile voastre obișnuite, dar nu le puteți percepe ca fiind probleme? Sau nu v-ați propus să pătrundeți pe baza acestor probleme specifice? Dacă nu începeți cu firi, sau dacă uneori arătați aceste manifestări, dar nu știți dacă sunt sau nu probleme legate de fire, și astfel le ignorați, atunci nu sunteți deloc aproape de a atinge o schimbare a firii. Dacă eșuezi în a realiza că aceste manifestări reprezintă preamărirea și mărturisirea ta pentru sine, dacă nu știi că aceste manifestări sunt guvernate de firea ta coruptă și le iei drept un soi de trăsătură de caracter sau un mod instinctiv de a face lucrurile sau o percepție, le minimalizezi și nu le iei drept dezvăluiri ale firii tale corupte și ale esenței tale corupte, atunci îți va fi greu să-ți schimbi firea coruptă relevantă. Ceea ce oamenii pot realiza că are legătură cu firile, fie că e vorba de un mod de a face lucrurile sau o stare în care sunt, fie că e vorba de un comportament exterior sau de discursurile și afirmațiile lor, fie că sunt gândurile și opiniile lor sau înțelegerea lor asupra unei anumite chestiuni, atât timp cât are legătură cu firea-esență, ei ar trebui mereu să privească asta ca pe o întruchipare sau ca pe dezvăluiri ale adevăratei naturi-esențe a omului, și în acest mod, nu va fi înțelegerea lor extinsă? Ei nu ar trebui să înțeleagă doar lucrurile mari, cum ar fi că o persoană se împotrivește lui Dumnezeu, nu iubește adevărul, este lacomă după statut, ori că, prin ceea ce spune, o persoană îi induce pe oameni în eroare, ci, mai degrabă, ar trebui să înțeleagă totul, de la lucrurile mici, precum anumite idei și intenții specifice până la lucrurile mari, precum un argument sau o declarație. Tocmai am menționat șase lucruri cu totul, printre care gânduri și opinii, precum și înțelegerea cuiva asupra unei anumite chestiuni. Gândurile și părerile sunt lucruri care există în conștiința și mintea cuiva; înțelegerea reprezintă un lucru ce a fost deja recunoscut și asupra căruia cineva poate emite declarații și cuvinte concrete; apoi sunt comportamentul și limbajul. În total, acestea sunt patru lucruri. Mai sunt și afirmațiile și argumentele. Cu ce sunt în contrast afirmațiile și argumentele? (Cu intențiile și ideile.) Ideile sunt lucruri mai degrabă vagi care apar inconștient în minte. Ele nu sunt încă definite ca fiind bune sau rele, tu doar le gândești și încă nu au luat formă în tine, pe când argumentele rostite sunt formate. În total, sunt trei grupuri și șase lucruri. Luați aceste șase lucruri ca pe o cale de a vă diseca esența firilor corupte și de a atinge schimbarea firii, de acum înainte să

vă cunoașteți propriile firi corupte și esența coruptă din aceste șase lucruri, și astfel veți ajunge să vă cunoașteți cu adevărat.

Aveți nevoie de ceva timp după ce ați ascultat părtășia de astăzi pentru a digera ceea ce tocmai ați auzit? Când vă strângeți laolaltă, puteți avea părtășie oferind ceva lumină sau puteți să vă comparați folosindu-vă de această bază? Aceasta este cheia și este cea mai benefică pentru voi. Când vă adunați, trebuie să aveți părtășie, să schimbați idei și să discutați experiențele și ceea ce ați priceput – este cel mai eficient. Noi am folosit mereu cuvântul „a cumpăni" înainte; în termeni colocviali, spunem „a o rumega". Asta înseamnă să citiți mai mult, să citiți rugându-vă mai mult, să gândiți mai mult, să căutați mai mult, să păstrați ceea ce ați înțeles pe moment, precum și ceea ce nu ați înțeles și ați considerat a fi doctrină, punctele importante, punctele pe care toți le-au înțeles greșit și punctele pe care nu le-ați înțeles, și să vă concentrați pe toate acestea în părtășie – asta înseamnă „a rumega". Astfel, înțelegerea voastră în ceea ce privește detaliile acestor adevăruri, feluritele diferențe dintre adevăruri, și definițiile fiecărui adevăr vor deveni din ce în ce mai clare și mai precise. Credeți că diferitele adevăruri pe care le-ați înțeles și le-ați pus în practică în anii trecuți au devenit mai ambigue sau mai clare decât înainte? (Mai clare.) Și de-a lungul acestor ani, a fost vreo mare schimbare în calea credinței voastre în Dumnezeu, în modul în care vă purtați și în intenția, motivația și avântul inițial din spatele împlinirii datoriei voastre? (După ce am trecut prin niște certare și disciplinare din partea lui Dumnezeu, și după ce am mâncat și băut cuvintele lui Dumnezeu, simt că a fost o oarecare schimbare.) A fost schimbare, corect, și asta trebuie să se întâmple. Unii oameni au fost tot timpul indiferenți și nu s-au schimbat câtuși de puțin după ce au ascultat atât de multe predici. Ei nu sunt mișcați în adâncul inimii lor, adică nicio adunare sau părtășie nu poate schimba direcția în care merg – sunt atât de amorțiți și nătângi! Calea obținerii mântuirii ar trebui să devină acum din ce în ce mai clară, iar cei cu experiență văd clar și lucid modurile în care Dumnezeu îl mântuiește pe om și scopul pentru care face asta. Dacă, după ce ai crezut în Dumnezeu toți acești ani, tot nu știi cum îi mântuiește Dumnezeu pe oameni și cum îi curățește El de corupție, atunci asta arată că nu ai nicio înțelegere asupra adevărului și nicio pricepere cât de mică a lucrării lui Dumnezeu. Nu sunt asemenea oameni confuzi în credința lor?

20 martie 2019

Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni

Anexă

Povestea lui Dabao și Xiaobao

Înainte de a începe în mod formal părtășia noastră de astăzi, dați-Mi voie să încep cu o poveste. Vă place tuturor să ascultați povești? (Da.) Acum, există vreun principiu în a asculta povești? În poveștile care sunt spuse, ar trebui să fii capabil să pricepi un aspect al adevărului, să înțelegi un aspect al intențiilor lui Dumnezeu, să recunoști un aspect al naturii-esență umane sau să descoperi în cadrul poveștii adevărul-realitate pe care oamenii ar trebui să-l practice și în care ar trebui să pătrundă. Acesta este sensul povestirii; nu este o trăncăneală inutilă și cu siguranță nu este bârfă. Unii oameni, atunci când ascultă povești, pricep doar evenimentele – ce fel de oameni sunt aceștia? (Oameni cu un calibru slab.) Calibrul slab înseamnă că sunt nepăsători; în principal, le lipsește înțelegerea spirituală. Indiferent de povestea pe care o ascultă, ei pot doar să-și amintească evenimentele sau să rețină câteva reglementări din poveste. Dar, când vine vorba despre diferitele adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă din cadrul poveștii, ei nu le pricep, nu le înțeleg sau nu le cuprind cu mintea. Nu este acest comportament un indiciu al celei mai reduse înțelegeri spirituale? (Ba da.) Dintre voi, a manifestat cineva acest tip de comportament după ce a ascultat o poveste? După ce au ascultat-o, nu au înțeles mare lucru, au simțit că povestea nu are sens și că nu contează dacă a fost spusă sau nu. Au astfel de persoane abilitate de înțelegere? Atunci când ascultați o poveste, puteți obține unele beneficii din evenimentele incluse în aceasta? Indiferent dacă puteți înțelege adevărul din ea, ar trebui să înțelegeți principiul pe care tocmai l-am menționat cu privire la ascultarea poveștilor. Acum, să începem povestea!

Era un băiețel pe nume Xiaobao. Recent, un anumit bărbat a venit la el acasă, iar acest bărbat ieșea frecvent să predice Evanghelia împreună cu părinții lui Xiaobao. Într-o zi, părinții lui Xiaobao au plecat să rezolve niște treburi, lăsându-i acasă doar pe bărbat și pe Xiaobao. Povestea noastră începe aici. Deoarece Xiaobao nu era foarte familiarizat cu el, bărbatul a decis să se apropie și să se împrietenească cu Xiaobao în timp ce acesta se juca. I-a spus lui Xiaobao că îl cunoaște și că îi știe chiar și numele. Xiaobao s-a simțit fericit și a crezut că acel om nu putea fi o persoană rea. Apoi, bărbatul l-a întrebat pe Xiaobao: „Xiaobao, m-au pomenit vreodată părinții tăi în timp ce discutau?” Xiaobao s-a gândit un pic și a răspuns: „Nu știu.” Bărbatul i-a spus: „Ești un copil cinstit. Copiii cuminți spun ceea ce știu.” L-a întrebat din nou pe Xiaobao: „Au pomenit vreodată de mine părinții tăi sau nu?” Xiaobao a spus din nou că nu știe. Bărbatul a continuat: „Xiaobao, fii cuminte, dacă îmi spui adevărul, îți voi da niște bomboane.” Xiaobao s-a gândit o clipă, dar tot a spus că nu știe. Bărbatul a chibzuit: „Cum pot să-l fac să-mi

spună adevărul?” S-a mai gândit o clipă, apoi i-a spus lui Xiaobao: „Xiaobao, părinții tăi cred în Dumnezeu, și eu la fel. Eu sunt cel mai bun prieten al părinților tăi. Toți trei credem în Dumnezeu, la fel și tu. Știi ce fel de copii Îi plac lui Dumnezeu?” Xiaobao s-a gândit la asta și a răspuns: „Nu știu.” Bărbatul i-a spus: „Lui Dumnezeu Îi plac copiii cinstiți, cei care nu spun minciuni. Când știu ceva, spun că știu, iar când nu știu, spun că nu știu. Acela este un copil cinstit, iar lui Dumnezeu Îi plac astfel de copii.” Xiaobao s-a gândit la asta și a răspuns: „Bine.” Apoi, nu a mai zis că nu știe. Bărbatul a continuat: „Dacă îmi spui adevărul, atunci vei fi un copil cinstit, un copil pe care Dumnezeu îl iubește.” Xiaobao s-a gândit la asta și a răspuns: „Atunci, bine.” Bărbatul a întrebat: „Ce înseamnă «Atunci, bine»?” Xiaobao a răspuns: „Înseamnă că părinții mei au spus ceva despre tine înainte.” Apoi, bărbatul a continuat să întrebe ce s-a spus și i-a zis în mod repetat lui Xiaobao să fie un copil cinstit și să nu mintă. Xiaobao a spus: „Mama și tata au zis că nu ești o persoană bună, că nu ești foarte onest și că ar trebui să fie atenți când vorbesc cu tine.” Bărbatul a întrebat din nou: „Ce altceva au mai spus mama și tatăl tău?” Xiaobao a răspuns: „Nu-mi amintesc.” „Fii băiat cuminte!”, i-a spus bărbatul. Atunci Xiaobao a răspuns: „Mama și tata au spus că nu ar trebui să-ți zic totul.” Apoi, bărbatul a continuat să îl întrebe, iar Xiaobao i-a spus multe. Bărbatul s-a simțit din ce în ce mai neliniștit și i-a spus lui Xiaobao: „Xiaobao, ești un copil foarte cuminte, un copil pe care Dumnezeu îl iubește pentru că ești o persoană cinstită și îmi spui tot ce știi.” Xiaobao deja nu mai era la fel de reținut ca la început cu acest bărbat și nu mai răspundea cu „nu știu” la tot ce îl întreba acesta. Voia să îi spună totul bărbatului, să îi spună orice nu știa bărbatul – nu trebuia decât să îl întrebe pe Xiaobao. Bărbatul i-a mai dezvăluit lui Xiaobao: „Porecla mea este Dabao, așa că, vezi tu, pe tine te cheamă Xiaobao și pe mine Dabao. Nu ar trebui să devenim cei mai buni prieteni?” Xiaobao i-a răspuns: „Ba da.” Continuând să schimbe replici, au discutat despre multe lucruri și, cu cât vorbeau mai mult, cu atât se simțeau mai fericiți. Xiaobao a primit și niște bomboane să mănânce și a încetat să se mai ferească de bărbat. Apoi, bărbatul i-a cerut următorul lucru lui Xiaobao: „Te rog să-mi zici dacă, pe viitor, mama și tatăl tău vor mai spune ceva despre mine, da?” Xiaobao i-a răspuns: „Desigur, pentru că suntem prieteni buni.” Xiaobao nu se mai ferea de acest bărbat, iar acesta a obținut de la el informațiile pe care și le dorea. Din acea zi, au devenit foarte buni prieteni. Ori de câte ori mama și tatăl lui Xiaobao spuneau ceva despre acest bărbat, Xiaobao i-o spunea imediat. De asemenea, bărbatul i-a promis lui Xiaobao: „Categoric nu voi spune mamei și tatălui tău despre chestiunea dintre noi doi – este secretul nostru. Pe viitor, dacă vei avea vreodată nevoie de ceva delicios de mâncat sau de ceva distractiv cu care să te joci, ți le voi cumpăra cu siguranță. Și, dacă este ceva ce nu vrei ca mama și tatăl tău să știe, îți voi păstra secretul.” Astfel, Xiaobao s-a simțit și mai în largul său și a avut încredere în acel bărbat din toată inima. A păstrat un contact sincer cu el, iar ei au devenit „cu adevărat prieteni buni”.

Aceasta este întreaga poveste. Nu implică multe personaje; personajele principale sunt Dabao și Xiaobao. Subiectul specific vizează modul în care bărbatul Dabao

încearcă să îl inducă în eroare, să îl ademenească și să îl atragă pe copilul Xiaobao, făcându-l să îi spună anumite informații pe care acesta dorește să le știe. Iată ce fel de poveste și dialog este acesta. Ce putem vedea din acest simplu fir narativ și dialog? Despre ale cui caracteristici este vorba în principal aici? Este vorba de copil sau de adult? (De adult.) Așadar, ce este ilustrat aici? Care este subiectul principal al poveștii? Subiectul principal privește modul în care acest adult folosește diferite mijloace pentru a-și atinge scopul. Ați înțeles ce mijloace a folosit? (Atragerea și inducerea în eroare.) A folosit stimulente pentru a-l atrage pe copil și cuvintele potrivite pentru a-l induce în eroare și chiar l-a ademenit. Ce a folosit pentru a-l ademeni? Beneficii – l-a ademenit pe copil folosind beneficii. Atragerea, ademenirea și inducerea în eroare – acest lucru constituie atât atragerea, cât și inducerea în eroare, folosind cuvintele potrivite pentru a-l atrage și având și un caracter ușor amenințător. Cuvintele pot suna corect, dar pentru ce a folosit aceste cuvinte? (Pentru a-și îndeplini propriul obiectiv.) Le-a folosit pentru a-și atinge propriile scopuri ascunse. Mijloacele pe care le-a folosit sunt, în esență, clare. Este acesta comportamentul pe care îl are umanitatea normală? (Nu.) Atunci, cărui aspect al firii corupte a Satanei îi aparține acest comportament? (Ticălosiei.) De ce spunem ticălosie în loc de viclenie? Ticălosia merge la un nivel mai adânc decât viclenia; este mai perfidă, mai secretă, mai înșelătoare și mai greu de pătruns, iar ticălosia poartă în ea ademenirea, amăgirea, atragerea, câștigarea, mituirea și ispitirea. Aceste acțiuni și comportamente depășesc cu mult viclenia; ele sunt ticăloase, fără îndoială. Bărbatul nu a zis: „Dacă nu-mi spui, te voi plesni, te voi lovi cu piciorul sau te voi măcelări!” El nu a adoptat astfel de metode și, în exterior, nu părea malițios. Însă, aceasta este chiar mai formidabilă decât malițiozitatea – aceasta este ticălosie. De ce spun că este ticălosie? Viclenia poate fi, de obicei, detectată de majoritatea oamenilor, dar metoda lui este mai șireată. La suprafață, folosește un limbaj politicos care se conformează afecțiunii umane, dar, în realitate, în profunzime, există lucruri care sunt mai ascunse. Acțiunile și metodele lui sunt mai ascunse, mai insidioase decât viclenia văzută și întâlnită în mod obișnuit de oameni. Tacticile lui sunt mai sofisticate, mai duplicitare și induc în eroare mai mult. Aceasta este ticălosia.

În viața de zi cu zi, puteți să distingeți și să discerneți dezvăluirea firii ticăloase a altor oameni și comportamentul lor ticălos? Deși persoanele viclene pot avea destul de mult tact, după ce interacționează cu ele un timp, majoritatea oamenilor pot, totuși, să le discearnă. Totuși, cei care au o fire ticăloasă nu sunt atât de ușor de discernut. Dacă nu poți vedea esența sau consecințele, nu ai cum să îi discerni. Indivizii ticăloși sunt chiar mai perfizi decât cei vicleni. Nu ai cum să îi discerni doar dintr-o propoziție sau două. Când vine vorba de persoane cu o fire ticăloasă, în puțin timp sau într-o scurtă perioadă, s-ar putea să nu discerni sau să nu pricepi de ce fac acel anumit lucru, de ce vorbesc sau acționează într-un astfel de mod. Într-o zi, când vor fi fost complet dezvăluiți și divulgați în întregime, atunci toată lumea va descoperi, în cele din urmă, ce fel de persoană sunt. Aceasta este mai mult decât doar viclenie – este ticălosie. Prin urmare,

discernerea unei firi ticăloase ia timp și, uneori, mai întâi trebuie să fie vizibile consecințele înainte de a fi capabil să o discerni – nu este ceva ce poate fi discernut rapid. De exemplu, marele balaur roșu i-a indus în eroare pe oameni timp de zeci de ani și abia acum un număr mic de oameni au avut un oarecare discernământ. Marele balaur roșu spune adesea lucruri care sună cel mai bine și se aliniază cel mai mult la noțiunile umane, sub stindardul servirii poporului pentru a-i induce pe oameni în eroare și sub stindardul dreptății pentru a-i alunga pe disidenți, făcându-le cumplit de mult rău nenumăraților oameni buni. Dar puțini pot discerne acest lucru, întrucât ceea ce spune și face le pare corect oamenilor. Toți oamenii cred că tot ceea ce face este corect și potrivit, legal și rezonabil și în conformitate cu umanismul. Drept urmare, i-a indus pe oameni în eroare timp de zeci de ani. Când va fi în cele din urmă demascat și se va prăbuși, oamenii vor vedea că adevăratul său chip este cel al diavolului și natura-esență a acestuia este ticăloasă. Marele balaur roșu i-a indus în eroare pe oameni atâția ani, iar otrava marelui balaur roșu se află în fiecare dintre ei – au devenit urmașii acestuia. Este vreunul dintre voi capabil să facă genul de lucruri pe care le-a făcut marele balaur roșu? Unii oameni vorbesc precum marele balaur roșu, folosind cuvinte foarte plăcute, dar fără să facă vreo lucrare reală. Toate cuvintele lor sunt plăcute, dar nu fac nicio lucrare reală. De asemenea, ei sunt deosebit de perfizi și ticăloși. Când vine vorba de astfel de oameni, dacă sunt jigniți de cineva, nu vor trece cu vederea acest lucru. Mai devreme sau mai târziu, vor găsi ocazia potrivită pentru a-și atinge scopul de a se răzbuna, dar fără a le oferi vreo pârghie. Ei pot chiar să se ocupe de problemă fără să iasă în față și fără să-și arate chipul. Nu-i așa că este o ticăloșie? Oamenii ticăloși operează cu principii, metode, intenții, motive și obiective deosebit de secrete și ascunse. Indivizii ticăloși apelează la uneltiri pentru a le face rău altora, uneori folosindu-se de alții pentru a ucide în numele lor, alteori chinuindu-i pe alții atrăgându-i să comită păcate și, uneori, folosindu-se de legi sau recurgând la tot felul de mijloace josnice pentru a-i chinui pe alții. Toate acestea sunt manifestări ale ticăloșiei și niciuna dintre ele nu este o metodă dreaptă sau cinstită. Manifestă vreunul dintre voi aceste comportamente sau dezvăluiri? Puteți să le discerneți? Sunteți conștienți că ele constituie o fire ticăloasă? Viclenia poate fi văzută, de obicei, în exterior: cineva bate câmpii sau folosește un limbaj pompos și nimeni nu poate descifra ce gândește. Aceasta este viclenie. Care este caracteristica principală a ticăloșiei? Este faptul că vorbele lor sună deosebit de plăcut și totul pare în regulă la suprafață. Nu pare să existe nicio problemă, iar lucrurile arată destul de bine din toate punctele de vedere. Atunci când fac ceva, nu-i vezi că folosesc mijloace deosebite, iar în exterior nu există niciun semn de puncte slabe sau defecte, și totuși își ating scopul. Ei fac lucrurile într-un mod extrem de secretos. Acesta este modul în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni. Oamenii și chestiunile de acest gen sunt cele mai greu de discernut. Unii oameni spun adesea lucrurile corecte, folosesc scuze care sună bine și apelează la anumite doctrine, zicale sau acțiuni care se conformează afecțiunii umane pentru a-și păcăli semenii. Ei pretind că fac un lucru în timp ce fac un

altul pentru a-și atinge scopul ascuns. Aceasta este ticăloșie, dar majoritatea oamenilor consideră aceste comportamente ca fiind viclene. Oamenii au o înțelegere și o analiză relativ limitată a ticăloșiei. De fapt, ticăloșia este mai greu de discernut decât viclenia, deoarece este mai secretă, iar metodele și acțiunile sale sunt mai sofisticate. Dacă cineva are o fire vicleană în interiorul său, de obicei, ceilalți îi pot detecta viclenia în două sau trei zile de la interacțiunea cu acesta sau pot percepe revelația firii viclene a acestei persoane în acțiunile și cuvintele sale. Cu toate acestea, să presupunem că acea persoană este ticăloasă: acest lucru nu este ceva ce poate fi discernut în câteva zile, deoarece, fără evenimente semnificative sau circumstanțe speciale care au loc într-o perioadă scurtă, nu este ușor să discerni ceva doar ascultând-o vorbind. Ea spune și face întotdeauna lucrurile așa cum trebuie și prezintă doctrine corecte, una după alta. După câteva zile de interacțiune cu ea, ai putea crede că această persoană este destul de bună, că este capabilă să renunțe la lucruri și se sacrifică, are înțelegere spirituală, are o inimă iubitoare de Dumnezeu și are atât conștiință, cât și rațiune în modul în care acționează. Dar, după ce se ocupă de câteva chestiuni, vezi că discursul și acțiunile sale sunt amestecate cu prea multe lucruri, cu prea multe intenții diavolești. Îți dai seama că această persoană nu este cinstită, ci vicleană – un lucru ticălos. Ea folosește frecvent cuvintele potrivite și expresii plăcute care se aliniază cu adevărul și are afecțiune umană pentru a interacționa cu oamenii. Într-o privință, se impune, iar în alta, îi induce în eroare pe ceilalți, obținând prestigiu și statut printre oameni. Astfel de persoane sunt incredibil de înșelătoare și, odată ce au obținut puterea și statutul, pot induce în eroare și le pot face rău multor oameni. Oamenii cu firi ticăloase sunt extrem de periculoși. Există astfel de persoane în jurul vostru? Sunteți voi înșivă astfel? (Da.) Atunci cât de gravă este situația? Să vorbești și să acționezi fără vreun adevăr-principiu, să te bazezi în întregime pe natura ta ticăloasă pentru a acționa, să-ți dorești mereu să-i induci în eroare pe ceilalți și să trăiești în spatele unei măști, astfel încât ceilalți să nu îți poată vedea adevăratul chip sau să nu te recunoască, și să-ți privească umanitatea și statutul cu stimă și admirație – aceasta este ticăloșie. Manifestați aceste comportamente ticăloase doar ocazional sau sunteți așa în cea mai mare parte a timpului? Așa sunteți voi, pur și simplu, și este o provocare pentru voi să vă eliberați? Dacă folosiți astfel de metode doar ocazional, acest lucru mai poate fi schimbat. Cu toate acestea, dacă așa sunteți voi, acționând în mod constant cu tact și cu viclenie și bazându-vă în mod constant pe comploturi, atunci sunteți cei mai vicleni dintre diavoli. Vă voi spune adevărul: astfel de oameni nu se vor schimba niciodată.

În poveste, Dabao folosește aceste metode pentru a-l induce în eroare pe Xiaobao și pentru a-l face pe băiat să-i spună adevărul. Spuneți-Mi, cine l-a învățat să se comporte astfel? Nu l-a învățat nimeni. Atunci, de unde au provenit aceste trucuri? (Din natura lui.) Au provenit din natura lui, din firea lui coruptă. Este, pur și simplu, acest tip de persoană. Nu cruță nici măcar un copil – cât de josnic! Dacă vrea să afle adevărul, îi poate întreba direct pe părinții copilului sau poate să ajungă să se cunoască pe sine în

mod activ și să le dezvăluie acestora inima sa; atunci, poate că ei îi vor spune adevărul. Nu este nevoie să folosească astfel de metode pentru a face aceste lucruri rușinoase și neîndemânatice pe la spatele altora. Asta fac oamenii cu firi ticăloase. Spuneți-Mi, nu este dezgustător acest lucru? (Este dezgustător.) El nu cruță nici măcar un copil; vede copilul ca fiind ușor de intimidat, de păcălit și de înșelat, așa că unelteşte împotriva lui. Acum, dacă vede un adult care este cinstit și bun, cum se va purta cu el? Îl poate lăsa în pace? Categoric nu. Dacă vede pe cineva asemănător cu el însuși, pe cineva căruia îi place să folosească strategii în cuvintele și acțiunile sale, ce va face? (El știe că persoana respectivă este la fel de ticăloasă ca și el și ar putea fi reținut față de aceasta, nedezvăluindu-i nimic cu ușurință.) În afară de a fi reținut, ce altceva ar putea face? (Va concura.) Va concura deschis și în secret – asta va face. Acesta este comportamentul oamenilor cu firi ticăloase. Oamenilor de acest fel le place să concureze cu alții în mod deschis și în secret și profită de orice ocazie. Ei au o maximă faimoasă și, dacă întâlnești astfel de oameni și îi auzi spunând-o, poți fi sigur că au o fire ticăloasă. Ce spun ei? De exemplu, atunci când le sugerezi să coopereze cu o altă persoană pentru a-și face datoria, ei spun: „O, nu pot concura cu această persoană!” Primul lor gând este întotdeauna legat de „concurență”. Prima lor idee nu este despre cum să coopereze cu alții pentru a face bine treaba, ci despre cum să concureze cu ei. Aceasta este faimoasa lor maximă. Indiferent de grupul de oameni în care se află, fie că sunt printre non-credincioși, frați și surori sau membri ai familiei, care este singura lor regulă? Este concurența, iar dacă nu pot câștiga împotriva altora în mod deschis, atunci o vor face în secret. Acest tip de fire este ticăloasă. La suprafață, unii oameni pot părea că discută relaxat cu ceilalți, dar, în inima lor, ei concurează în secret, folosind diverse mijloace și tehnici pentru a ataca și a desconsidera indirect cealaltă persoană. Oamenii care nu pot discerne acest lucru nu vor vedea dincolo de tacticile lor și, până când o vor face, concurența lor va ajunge deja la un rezultat. Aceasta este ticăloșia. Atunci când oamenii ticăloși interacționează cu alții, totul se învârte în jurul concurenței deschise și secrete, adoptând diverse comploturi, intrigi sau anumite metode pentru a-i învinge pe ceilalți, pentru a-i face să se predea și, în cele din urmă, pentru a-i determina pe toți să cedeze în fața lor. De la începutul omenirii și până în prezent, întreaga istorie a omenirii a fost plină de „concurență”. Indiferent dacă la scară mare între națiuni, la scară mai mică între familii sau la nivel individual între persoane, nu există grup care să nu fie plin de conflicte; dacă nu este o concurență deschisă, atunci este în secret, dacă nu este o confruntare verbală, atunci este fizică. Perioada cu cele mai frecvente războaie între diferitele grupuri etnice din istoria Chinei a fost Perioada Primăverii și Toamnei și Perioada Statelor Războinice. Cele mai multe dintre cărțile celebre despre strategia militară au fost scrise în timpul acestor două perioade, cum ar fi tacticile cuprinse în „Arta războiului” de Sun Tzu – toate acestea au fost scrise în acea perioadă. Există, de asemenea, cartea „Cele 36 de stratageme”, care documentează diverse tactici de folosit în război. Unele dintre aceste strategii și tactici militare sunt folosite și astăzi. Spuneți-Mi, care sunt câteva

dintre strategiile sale? (Strategia „Automutilare”.) (Strategia „Diversiune”.) (Strategia „Agent dublu”, strategia „Orașul părăsit” și strategia „Capcana cu miere”.) Toate aceste strategii celebre, indiferent dacă încep cu „Capcana cu miere”, „Orașul părăsit” sau „Diversiune”, se termină cu „Strategie”. Ce înseamnă „strategie”? („Tactică” sau „complot”.) Presupune anumite tactici perfide, înșelătoare, ascunse sau secrete. Aceste „tactici” nu au nimic de-a face cu planificarea – ele se referă la uneltire. Ce vedem în spatele acestor tactici? Sunt acțiunile lor, comportamentul lor și aceste tactici și practici folosite de ei în război în conformitate cu umanitatea și cu adevărul? (Nu.) Lucrează Dumnezeu în acest fel? (Nu.) Categoric nu. Așadar, pe cine reprezintă aceste practici? Ele îl reprezintă pe Satana și această umanitate ticăloasă. De unde vin aceste strategii ale umanității ticăloase? (De la Satana.) Ele sunt primite de la Satana. S-ar putea ca unii să nu poată înțelege acest lucru, așa că ar trebui să spun că ele sunt primite de la regii diavoli – atunci oamenii vor înțelege. Cine sunt regii diavoli? Ei sunt diavolii și Satana care se reîncarnează în lume pentru a semăna discordie și a face ravagii în rândul umanității – ei au creat aceste strategii. În înregistrările lucrării lui Dumnezeu, L-ați văzut vreodată folosind o strategie a „orașului părăsit” sau o strategie de „diversiune”? Planul de gestionare al lui Dumnezeu include aceste strategii? Dumnezeu nu a folosit niciodată astfel de strategii pentru a-Și gestiona lucrarea. Aceste strategii sunt folosite de întreaga umanitate ticăloasă. De la o națiune sau o dinastie la scară mai mare, la un trib sau o familie la scară mai mică, și chiar până la relațiile dintre indivizi, oriunde găsești umanitate coruptă, găsești conflicte. Pentru ce se luptă? Pentru ce concurează? Care este obiectivul lor? Totul este pentru putere, statut și profit – pentru a obține aceste lucruri. Națiunile se luptă între ele pentru a controla mai mulți oameni. Triburile se luptă între ele pentru teritoriu, oameni și suveranitate. Indivizii se luptă pentru superioritate și profit. Oriunde există umanitate, există conflicte, pentru că oriunde există umanitate, există corupția Satanei. Umanitatea în ansamblu a fost coruptă de Satana, așa că lumea este plină de conflicte și vărsare de sânge. În tot ceea ce face, umanitatea coruptă nu poate scăpa de robia firii Satanei. Așadar, fie că este vorba de Occident sau de Orient, fiecare parte a istoriei întregii umanități este o relatare deplorabilă a luptei ticăloase a umanității. Umanitatea chiar consideră aceste lucruri ca fiind glorioase. Unii oameni studiază și astăzi „Cele 36 de stratageme” ale Chinei. Voi le studiați? (Nu.) Dacă studiezi voit aceste lucruri, absorbind experiențele, lecțiile, mijloacele, metodele și tehnicile incluse în ele pentru a-ți îmbogăți cunoștințele și le faci parte din abilitățile tale de supraviețuire, acest lucru este cu siguranță greșit. Te vei apropia în mod inevitabil de Satana, devenind din ce în ce mai ticălos, din ce în ce mai rău. Totuși, dacă îți poți schimba perspectiva și le poți diseca, discerne și expune conform cuvintelor lui Dumnezeu, ce fel de rezultat vei obține? Îl vei urî și mai mult pe Satana și te vei înțelege și te vei urî și mai mult pe tine însuți. Care este un rezultat și mai bun? Este să-l respingi pe Satana și să fii extrem de hotărât să-L urmezi pe Dumnezeu. Satana se folosește de aceste așa-zise culturi tradiționale și de tot felul de cunoștințe și teorii pe care omenirea

le-a acumulat de-a lungul a mii de ani pentru a-i instrui pe oameni și a le insufla în ei, cu scopul de a-i corupe și controla la un nivel mai profund. Dacă stăpânești aceste lucruri și știi cum să le folosești, atunci vei deveni o Satană vie și vei fi eliminat cu desăvârșire de Dumnezeu.

Când am avut părtășie despre înțelegerea de sine la adunările anterioare, majoritatea oamenilor aduceau adesea în discuție problema unei firi arogante, care este cea mai frecventă fire coruptă și a cărei existență este larg răspândită. Ce alte firi corupte sunt relativ comune? (Viclenia și intransigența.) Viclenia, intransigența, aversiunea față de adevăr și malițiozitatea – acestea sunt lucruri pe care oamenii le întâlnesc frecvent. Ticăloșia este mai rar întâlnită și nu este atât de recunoscută. Se poate spune că o fire ticăloasă este cel mai greu de recunoscut și că este un tip de fire coruptă profund ascunsă și relativ secretă, nu-i așa? De exemplu, să presupunem că doi oameni trăiesc împreună și niciunul din ei nu iubește adevărul ori nu îl urmărește, nici nu sunt loiali în îndeplinirea îndatoririlor lor. Din exterior, cei doi pot părea că trăiesc împreună în armonie, fără nicio problemă. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, niciunul din ei nu urmărește adevărul și diverse firi corupte încă există, deși nu le poți vedea. De ce nu le poți vedea? Pentru că aceste persoane sunt amândouă deosebit de înșelătoare și viclene în acțiunile lor. Deoarece nu înțelegi adevărul și nu ai niciun fel de discernământ, nu poți pătrunde esența problemelor lor. Adevărurile pe care le înțelegi sunt puține, statura ta este prea mică, așa că există multe probleme complexe pe care nu ai cum să le înțelegi și nu ai puterea de a-i ajuta pe alți oameni să-și rezolve problemele. În calitate de conducători, ce ar trebui să faceți atunci când întâlniți astfel de oameni? Dacă îi expuneți și îi discerneți, acceptă ei cu ușurință acest lucru? Nu, nu acceptă. Deci, cum ar trebui să vă ocupați de astfel de oameni? Există o modalitate de a face acest lucru? Care este principiul pentru a vă ocupa de astfel de oameni? Dacă au anumite abilități tehnice sau profesionale ca să muncească pentru casa lui Dumnezeu, ar trebui să îi tratezi ca pe frați și surori și să ai cerințe din partea lor ca atare. Totuși, având în vedere că astfel de oameni nu urmăresc adevărul, pot fi ei loiali în îndeplinirea îndatoririlor lor? (Nu.) Ce comportament indică faptul că le lipsește loialitatea? Nu excelează astfel de oameni în a face lucruri doar pentru a fi văzuți? Atunci când nu este nimeni în jur, ei se distrează și nu se grăbesc. De îndată ce văd pe cineva venind, accelerează ritmul. Poate chiar pun niște întrebări, dacă este acceptabil un lucru sau altul. Odată ce acea persoană pleacă, se opresc din lucru, nu mai fac nimic, nu mai au nicio problemă de semnalat, ba chiar își spun în sinea lor: „Doar mă distram cu tine; nu sunt atât de neghiob!” Oamenii ca aceștia fac totul pentru a fi văzuți; ei sunt deosebit de pricepuți în a prezenta o fațadă și excelează la prefăcătorie, lăsându-le oamenilor o impresie falsă. Mulți care interacționează cu ei de ani de zile încă nu pot să le vadă esența șireată și vicleană. Atunci când alții se interesează de ei, chiar spun: „Această persoană este destul de bună, se poartă frumos cu toată lumea, nu face rău nimănui, este doar o persoană care caută să facă pe plac oamenilor. Chiar și atunci când cineva greșește, nu îl emondează;

îi îndeamnă și îi consolează mereu pe ceilalți.” Ce mijloace și metode folosesc acești oameni în interacțiunile lor cu ceilalți? Joacă un rol potrivit ocaziei, sunt finuți și ingenioși și majoritatea oamenilor spun că sunt persoane bune. Există astfel de oameni în jurul vostru? (Da.) Toată lumea tinde să își dezvăluie firile corupte, dar aceste persoane se învăluie strâns, făcând să-i fie imposibil cuiva să le detecteze problemele. Nu este aceasta o problemă? În istorie, unii împărați au comis numeroase fărădelegi, dar generațiile ulterioare încă îi numesc conducători înțelepți. De ce au oamenii astfel de păreri despre ei? Nu au depus eforturi și nu au acționat pentru a-și păstra propria reputație? Pe de o parte, au făcut unele lucruri bune de dragul propriilor realizări politice, în timp ce, pe de altă parte, au denaturat istoria și i-au ucis pe cei care au scris adevărul, dar și faptele despre ei, pentru a-și ascunde fărădelegile. Cu toate acestea, indiferent de modul în care au încercat să le ascundă, există, fără îndoială, consemnări ale faptelor lor. Nu au putut să-i elimine pe toți cei care știau adevărul. În cele din urmă, acele chestiuni au fost expuse puțin câte puțin de generațiile ulterioare. Când oamenii au aflat, s-au simțit înșelați. Prin expunerea acestor fapte istorice, oamenii ar trebui să aibă o nouă înțelegere a adevărului despre întreaga umanitate. Ce fel de înțelegere? De la monarhi până la oamenii de rând, întreaga umanitate se află în mâinile celor ticăloși, corupți de Satana, astfel încât fiecare persoană este mai ticăloasă decât următoarea. Nu există nimeni care să nu fie malefic, nimeni care să nu fie rău. Cu toții au comis multe nelegiuiri; toți sunt destul de ticăloși, nu există nimeni printre ei care să fie bun. Unii spun: „În fiecare dinastie, există câțiva demnitari integri. Oare acești demnitari integri se numără printre cei ticăloși?” Dacă tu crezi în Dumnezeu sub autoritatea acestor demnitari integri, vezi dacă te vor aresta sau nu. Dacă tu le depui mărturie despre Dumnezeu, observă-le atitudinea. Vei ști imediat dacă sunt ticăloși sau nu. Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, precum și adevărul pe care El îl exprimă, îi dezvăluie pe oameni așa cum sunt ei mai mult decât orice altceva. Este posibil ca unii conducători și demnitari să fi obținut anumite realizări politice și să fi făcut unele acțiuni bune, dar care este natura acestor acțiuni bune? Cine beneficiază de pe urma lor? Ele sunt acțiuni bune cerute de clasa conducătoare. Acțiunile bune pe care le fac ei sunt acțiunile bune pe care Dumnezeu le aprobă? Aceste „realizări politice” practică adevărul și se supun lui Dumnezeu? Categoric nu. Realizările lor politice și acțiunile lor bune nu au absolut nicio legătură cu adevărul sau cu supunerea față de Dumnezeu. Acțiunile lor bune și realizările lor politice sunt impulsionate toate de intențiile și motivele lor; toate sunt făcute pentru a se imortaliza și a fi preamăriți de alții. Prin urmare, indiferent câte acțiuni bune fac sau câte realizări politice acumulează, acest lucru nu poate dovedi că sunt oameni buni, cu inimi blânde, cu atât mai puțin că nu au comis niciodată rău sau că nu au o natură ticăloasă. Îți este clar ce fel de persoane sunt acești oameni în ochii lui Dumnezeu? Puteți folosi aceste aspecte pentru a vă înțelege pe voi înșivă? Vă dedați la astfel de practici, prin care vreți să vă lăudați imediat ce faceți un lucru bun, asigurându-vă că toată lumea știe, apoi spunând spre interlocutori că nu ar trebui să fii lăudăros sau

arogant, că ar trebui să se poarte cu smerenie? De exemplu, te duci să lucrezi într-o biserică nouă, iar oamenii nu știu că ești într-o poziție de conducere, așa că trebuie să încerci prin toate mijloacele să îi faci pe oameni să știe că ești un conducător și îți storci creierii toată noaptea, găsind în cele din urmă o soluție bună. Care este soluția? Îi chemi pe toți la o adunare și spui: „În timpul adunării de astăzi, haideți să avem părtășie și să dezbatem dacă eu, ca lider, corespund sau nu standardului. Dacă nu corespund standardului, mă puteți expune și înlătura. Dacă sunt, atunci voi continua în acest rol." Când toată lumea aude acest lucru, află imediat că ești conducător. Nu ți-ai atins obiectivul cu acest lucru? De unde a apărut acest obiectiv? Provine din natura ta ticăloasă. A avea ambiții este o trăsătură umană comună, dar, deși toți oamenii au ambiții, unii folosesc limbaje, metode și strategii diferite, în momente diferite și în locuri diferite, pentru a-și atinge obiectivele dorite. Aceasta este ticăloșia.

În ceea ce privește acest subiect al naturii ticăloase, vom continua să îl discutăm frecvent. Astfel, veți dobândi o înțelegere mai profundă a acestui aspect al adevărului și al firii corupte. Într-o privință, veți putea să vă înțelegeți pe voi înșivă, iar în alta, veți putea discerne diferite tipuri de oameni. Veți avea, de asemenea, o pătrundere mai profundă în adevăr. Dacă am părtășie doar despre un concept general sau un singur aspect al definiției, înțelegerea voastră va fi destul de superficială. Cu toate acestea, folosind anumite fapte și oferind exemple pentru părtășia noastră, atunci înțelegerea voastră se poate aprofunda. De exemplu, să presupunem că doi copii discută. Unul din ei întreabă: „Ți-ai făcut temele astăzi?" Celălalt răspunde: „Nu, nu mi le-am făcut." Atunci primul spune: „Nici eu nu mi le-am făcut." Spun amândoi adevărul? (Da.) Te înșeli; unul din ei minte. Ce își spune în inima lui? „Nesăbuitule, crezi că eu chiar nu mi le-am făcut? Nu sunt atât de nesăbuit! Dacă nu-mi fac temele, voi fi pedepsit. Cum să nu mi le fi făcut? Înadins te-am făcut să crezi că nu mi le-am făcut, ca să nu ți le faci nici tu. În final, tu vei fi pedepsit, iar eu voi râde de tine." Este acest copil rău? (Este rău.) A făcut vreunul dintre voi ceva asemănător? Iată un alt exemplu: luni, în clasă, o elevă spune că a fost la cumpărături duminică, în timp ce alta spune că și-a vizitat prietenii. În realitate, amândouă erau acasă și învățau. Mai ales într-un mediu extrem de competitiv precum China, se spune că aceste lucruri îl fac pe rivalul tău să-și lase garda jos pentru ca tu să îl poți depăși. Aceasta este ceea ce se numește o strategie. Astfel de lucruri sunt la ordinea zilei în viață. Uneori, părinții și copiii se angajează în dialoguri similare și dezvăluie firi similare, pe care și prietenii le pot dezvălui între ei. Dezvăluirile acestei firi se pot observa pretutindeni, trebuie doar să fii atent la ele. De ce să fii atent? Nu pentru a aduna material, pentru a sta degeaba la taclale, pentru a bârfi sau pentru a inventa povești. În schimb, este pentru a-ți îmbunătăți discernământul, permițându-ți să te compari cu ceea ce fac, dezvăluie și manifestă ceilalți, astfel încât să poți vedea dacă și tu afișezi comportamente similare. Când vezi pe cineva care manifestă acest tip de comportament, vei înțelege că are această fire. Totuși, când și tu manifești astfel de comportamente, vei putea recunoaște că și tu ai această fire? Dacă nu o poți recunoaște,

atunci înțelegerea pe care o ai despre firea lor este falsă: nu ai înțeles-o cu adevărat sau, cu alte cuvinte, nu ai o înțelegere spirituală și nu ai înțeles-o corect. Aceste subiecte nu pot fi parcurse pe deplin în câteva zile. Faptul că discutăm puțin despre ele vă va ajuta să câștigați un pic, iar înțelegerea voastră despre adevăr se va aprofunda într-o oarecare măsură. Dacă tu chiar iubești adevărul, vei avea un nivel de pătrundere mai profund. Profunzimea experienței și a pătrunderii tale este inseparabilă de înțelegerea ta. Profunzimea experienței și pătrunderii tale cu siguranță îți vor determina profunzimea înțelegerii. În mod similar, profunzimea înțelegerii tale poate demonstra, de asemenea, cât de profund ai avut experiența și pătrunderea. Acestea două sunt interconectate. Aceasta este calea pentru a pătrunde în adevăr și numai pătrunzând în adevăr puteți avea realitatea. Vom încheia aici acest subiect și vom trece la subiectul principal al părtășiei de astăzi.

O disecare a modului în care antihriștii îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni

I. O disecare a modului în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni

La ultima adunare, ne-am finalizat părtășia despre cel de-al patrulea punct al diverselor manifestări ale antihriștilor. Astăzi, vom începe să avem părtășie despre punctul cinci: modul în care antihriștii îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni. Există patru acțiuni implicate în acest aspect al manifestărilor antihriștilor, iar din aceste patru acțiuni și din comportamentul antihriștilor, le putem vedea firile. Prima acțiune este „a induce în eroare”. Ce fel de fire este cuprinsă în acesta? Este ticăloșia. Și cum rămâne cu „a atrage de partea lor”? Atragerea de partea lor folosește de obicei cuvinte plăcute sau neplăcute? (Cuvinte plăcute.) Așadar, ce fel de fire guvernează acest comportament? Ticăloșia. Cum rămâne cu „a amenința” și „a controla” – ce fire le guvernează pe acestea? (Malițiozitatea.) Așa este, malițiozitatea. Din punctul cinci, putem vedea firile antihriștilor. Care sunt principalele manifestări ale antihriștilor din acest punct? (Ticăloșia și malițiozitatea.) Aceste două firi, ticăloșia și malițiozitatea, sunt proeminente și evidente. Să discutăm aceste comportamente unul câte unul, începând cu „inducerea în eroare”. Ce înseamnă, în general, sintagma „a induce în eroare”? Presupune vreo manifestare a onestității? Conține vreun cuvânt onest? (Nu.) Nu există cuvinte oneste în aceasta – totul este fals, înseamnă folosirea de impresii false, declarații false și cuvinte înșelătoare pentru a-i face pe ceilalți să creadă că spusele cuiva sunt corecte, determinându-i astfel pe ceilalți să recunoască și să aibă încredere în această persoană. Asta înseamnă „a induce în eroare”. Oare cei care sunt induși în eroare dobândesc adevărul sau pornesc pe calea cea dreaptă? Ei nu realizează niciunul dintre aceste lucruri. Comportamentul și practica inducerii în eroare a oamenilor este cu siguranță mai degrabă negativă decât pozitivă. Cei care sunt induși în eroare au fost, în esență, păcăliți; ei nu înțeleg faptele reale, situația reală sau contextul adevărat, iar apoi

aleg calea și direcția greșite și persoana greșită pe care să o urmeze. Acesta este efectul pe care îl are inducerea în eroare asupra celor care sunt păcăliți. Este ca în cazul reclamelor dintr-un centru comercial: sunt foarte bine scrise și, când oamenii le văd, le iau ca atare, însă, după ce fac cumpărăturile, descoperă că produsele sunt inutile. Asta înseamnă să fii păcălit. Deci, care este scopul pentru care antihriștii se comportă într-un mod care-i induce pe oameni în eroare? Ce metode folosesc ei, ce cuvinte rostesc și ce lucruri fac pentru a-i induce pe oameni în eroare? Să discutăm mai întâi despre scopul lor. Dacă nu ar avea niciun scop, ar mai fi nevoie să depună efort sau să spună lucruri plăcute pentru a-i atrage pe oameni de partea lor și pentru a-i induce în eroare? Există o zicală printre non-credincioși: „Nu există prânz gratuit.” Dacă nu poți discerne acest lucru, atunci vei fi păcălit. Lumea este chiar atât de ticăloasă, oamenii uneltesc unii împotriva altora și abuzează unii de ceilalți. Aceasta este viața omenirii corupte. De ce se străduiesc antihriștii să vorbească pe ocolite pentru a-i induce pe oameni în eroare? Ei vorbesc și acționează cu un scop clar, și anume acela de a concura pentru putere și control asupra oamenilor – acest lucru este fără îndoială. Obiectivele lor nu sunt diferite de cele ale politicienilor. Așadar, ce strategii folosesc antihriștii pentru a-i induce pe oameni în eroare? Cum procedează? În primul rând, te fac să-i placi. Odată ce ai o impresie favorabilă despre ei, nu te vei mai feri de ei: vei avea încredere în ei, iar apoi le vei accepta conducerea și vei asculta de bunăvoie de ei. Vei fi dispus să asculți tot ce spun și tot ce îți cer să faci. Ce înseamnă această disponibilitate de a asculta? Înseamnă să nu practici discernământul, să auzi și să asculți fără principii. Pot antihriștii să obțină efectul de a-i induce în eroare pe oameni folosind cuvinte sau metode de condamnare? Categoric nu. Așadar, ce metode folosesc ei de obicei pentru a obține acest efect? De cele mai multe ori, folosesc cuvinte care se aliniază la noțiunile umane, precum și doctrine privind sentimentele umane. Uneori, ei rostesc și unele cuvinte și doctrine care se aliniază la adevăr. Acest lucru le facilitează atingerea scopului lor de a-i induce pe oameni în eroare, iar aceștia sunt, de asemenea, predispuși să îi accepte. De exemplu, atunci când frații și surorile fac ceva greșit, provocând pierderi pentru lucrarea bisericii, și se simt negativi și slabi, antihriștii nu au părtășie despre adevăr pentru a-i sprijini și a-i ajuta. În schimb, ei spun: „Este un lucru obișnuit ca oamenii să fie slabi – este normal. Și eu sunt slab adesea. Dumnezeu nu ține minte astfel de lucruri.” În realitate, știu ei dacă Dumnezeu ține sau nu minte aceste lucruri? Nu, nu știu. Ei spun: „Nu contează că această chestiune nu a fost abordată cum trebuie. Doar corectați-o data viitoare. Casa lui dumnezeu nu știe și nimeni nu face cercetări în acest sens. Atât timp cât nu o raportez către următorul nivel ierarhic, conducerea superioară nu va ști despre asta, cel de mai sus cu siguranță nu va ști și atunci nici dumnezeu nu va ști – prin urmare, dumnezeu nu va acorda atenție acestei chestiuni. Suntem cu toții oameni corupți; tu ai corupție, la fel și eu. În calitate de conducător, sunt ca un părinte: orice greșeală pe care o faceți voi este responsabilitatea mea. Este vina mea că am o statură mică și nu pot să vă sprijin și să vă ajut, ceea ce a dus la faptul că ați făcut lucrurile greșit. Dacă aș fi avut o statură

mai mare, v-aș fi putut ajuta, iar voi nu ați fi făcut o greșeală. Responsabilitatea pentru această chestiune îmi revine mie. Deși se poate ca acest lucru să fi provocat unele pierderi pentru lucrarea bisericii, putem prelucra acest lucru noi înșine și am încheiat subiectul. Ar trebui ca nimeni să nu facă cercetări cu privire la această chestiune și să nu o raporteze către nivelul ierarhic superior; să rămână doar între tine și mine. Dacă nu o menționez celorlalți frați și surori, nimeni nu o va raporta superiorilor ierarhici și chestiunea va fi abandonată. Trebuie doar să ne rugăm și să depunem un jurământ în fața lui dumnezeu că nu vom mai face niciodată așa ceva sau că nu vom mai face o asemenea greșeală. Drept conducător, am responsabilitatea de a vă proteja. Dumnezeu este atât de elevat – este realist ca noi să-i cerem protecția? În plus, dumnezeu nu-și bate capul cu aceste chestiuni banale din viața oamenilor, așa că responsabilitatea de a vă proteja cade implicit pe umerii mei în calitate de conducător. Voi aveți o statură mică, așa că voi lua vina asupra mea dacă faceți o greșeală. Nu vă faceți griji, dacă va veni momentul în care ceva chiar va merge prost, iar cel de mai sus va afla sau va fi informat de acest lucru, eu vă voi lua apărarea.” Când oamenii aud asta, își spun: „Asta este grozav! Eram atât de îngrijorat în legătură cu asumarea responsabilității – acest conducător este atât de minunat!” Nu cumva au fost induși în eroare? Există ceva în ceea ce au spus antihriștii care să fie în conformitate cu adevărul? Există ceva care să fie benefic sau edificator pentru oameni? Există ceva care tratează problemele pe baza unor principii? (Nu.) Așadar, ce fel de cuvinte sunt acestea? Sunt cuvinte care se folosesc de sentimente umane, de empatie și de iertare pentru a construi legături, punând accentul pe sentimente și prietenie, pentru a duce relația la un anumit nivel, făcându-i pe oameni să simtă că antihriștii sunt deosebit de înțelegători, deosebit de iertători și toleranți cu oamenii. Dar nu există principii sau adevăruri în asta. Ce este această înțelegere la nivel superficial? Este doar o mușamalizare a lucrurilor, este ca și cum convingi un copil. Ce strategii sunt folosite aici? Acțiunea de convingere, păcălirea, crearea de legături, mușamalizarea lucrurilor și faptul că se preface a fi o persoană bună, toate acestea în detrimentul intereselor fraților și surorilor și trădând interesele casei lui Dumnezeu, pentru a-și atinge scopul de a-i păcăli și de a-i induce pe oameni în eroare. Care este consecința finală a acestui lucru? Îi face pe oameni să se îndepărteze de Dumnezeu, să se păzească de Dumnezeu și să se apropie mai mult de antihriști. Chiar și după ce au fost induși în eroare, acești oameni spun: „După ce am făcut acea greșeală, am fost atât de îngrijorat. M-am rugat la Dumnezeu de multe ori, dar El nu m-a mângâiat. M-am simțit nesigur și neliniștit în inima mea și nu am putut găsi o rezolvare din partea lui Dumnezeu. Dar acum este în regulă; dacă mă duc la conducător, toate problemele mele se rezolvă. Sunt cu adevărat foarte norocos să am un astfel de conducător. Conducătorul nostru este mai bun decât oricine altcineva!” În acest moment, inimile și punctele lor de vedere s-au îndreptat deja spre antihriști și ei au fost controlați de aceștia. Cum pot fi controlați de antihriști? Pentru că găsesc un sentiment de siguranță în acești antihriști. Primesc empatie și, în adâncul inimii lor, primesc satisfacție și confort. Acest lucru arată că au fost induși în eroare.

În trecut, Cel de mai sus a descoperit că într-o anumită biserică exista o persoană cu o umanitate rea, care mereu provoca tulburări și perturbări, fără niciun semn de căință, așa că i-a spus conducătorului bisericii locale să înlăture această persoană. Când conducătorul bisericii locale a auzit acest lucru, și-a spus: „Să o înlătur? Trebuie să mă mai gândesc la asta. Este unul dintre ai mei – nu îl puteți înlătura așa pur și simplu. Trebuie să-i iau apărarea. Cel de mai sus nu înțelege adevărata situație. Încercarea de a-l înlătura așa, pur și simplu, înseamnă să mergem prea departe. Ar fi atât de nefericit!" Verbal, a fost de acord să înlăture persoana, dar, în inima lui, nu avea nicio intenție de a face acest lucru. Puteți ghici cum a abordat chestiunea? A meditat asupra ei: „Cum pot să mă ocup de această situație în așa fel încât oamenii din ierarhia inferioară să fie mulțumiți de mine drept conducător al lor, iar cel de mai sus să nu mă deteste?" După ce s-a gândit, a născocit un plan. I-a chemat pe toți la o adunare și a spus: „Astăzi avem de rezolvat o problemă specială. Care este? Există o persoană de care cel de mai sus nu este foarte mulțumit și vrea să o înlăture. Deci, ce ar trebui să facem în această privință? Haideți să decidem cu toții prin vot dacă să o eliminăm sau nu." Rezultatele votului au fost numărate și aproximativ 80-90% dintre oameni au fost de acord să înlăture persoana respectivă, dar au existat câteva voturi împotrivă. Nu vom discuta dacă acești contestatari erau adepți înrăiți ai persoanei malefice sau dacă au făcut-o din alte motive, în orice caz, câțiva oameni nu au fost de acord, iar opinia nu a fost unanimă. Atunci, conducătorul a spus: „Prin vot, am observat că există opinii divergente. Aceasta este o chestiune importantă și trebuie să respectăm aceste opinii. Trebuie să practicăm democrația. Priviți cât de grozav este sistemul democratic occidental: și noi trebuie să practicăm la fel în biserică, trebuie să ne străduim cât mai mult pentru a realiza democrația și drepturile omului. Acum, din moment ce există câteva voturi contra, nu putem să înlăturăm această persoană. Trebuie să respectăm opiniile fraților și surorilor noastre. Cine sunt frații și surorile? Ei sunt aleșii lui dumnezeu! Nu le putem ignora opiniile. Chiar dacă doar unul dintre aleșii lui dumnezeu nu este de acord, nu putem continua cu înlăturarea." În realitate, ceea ce a spus nu avea niciun temei, Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de lucruri. Conducătorul doar vorbea prostii. Mai târziu, când Cel de mai sus a descoperit că persoana rea încă nu fusese înlăturată, i-a cerut conducătorului local să se grăbească. El a promis, spunând: „Bine, se va face în curând." Ce a însemnat promisiunea lui? A însemnat că va trage de timp. El și-a spus: „Îmi cereți să înlătur această persoană, dar nu o pot face imediat. Cine știe, dacă trece suficient timp, poate că veți uita de asta și nu va trebui să o înlătur." Mai târziu, i-a chemat pe toți la o altă adunare și la un alt vot. Prin părtășie și discernământ, a devenit clar pentru toată lumea că acea persoană chiar trebuia să fie înlăturată. Numărul voturilor contra s-a redus, dar tot a rămas un vot împotriva înlăturării ei. Din nou, conducătorul nu a înlăturat-o, spunând: „Atât timp cât există un vot împotrivă, nu o putem înlătura." Cei mai mulți oameni și-au spus: „Dacă Cel de mai sus a ordonat curățirea, atunci înlăturați-o. Cu siguranță, Cel de mai sus poate discerne această chestiune, nu-i așa? Cu siguranță că

nu a făcut o greșeală, nu?" Este supunerea față de rânduielile Celui de mai sus un principiu? Este adevărul? (Da.) Acest conducător nu știa că acesta este adevărul. Ce a făcut? A spus: „Încă există un vot contra, așa că nu o putem înlătura. Trebuie să respectăm neapărat opiniile fraților și surorilor noastre. Acesta este cel mai important drept al omului." Mai târziu, când Cel de mai sus a întrebat din nou despre această chestiune, conducătorul a continuat să trateze cu el într-un mod superficial și a continuat să tragă de timp. În cele din urmă, când Cel de mai sus a văzut că nu înlătura persoana rea, l-a demis și l-a înlăturat și pe conducător. Cel de mai sus l-a făcut conducător, dar acesta din urmă nu a ascultat de El; Cel de mai sus are autoritatea de a-l folosi și de a-l demite – acesta este un decret administrativ. Apoi, aliații săi au fost și ei înlăturați. Este nevoie ca rânduielile Celui de mai sus să fie votate de toată lumea? (Nu.) De ce nu? Nu puteți explica de ce; se pare că semănați destul de mult cu acel conducător confuz, nu-i așa? Spuneți-Mi, aceste cuvinte despre care am părtășie cu voi sunt doctrine sau realități? (Sunt realități.) Dacă oamenii le vor practica și le vor implementa, vor fi corecte? (Da.) Dacă sunt corecte, este necesar ca toată lumea să-și exprime alegerea și să voteze în ceea ce le privește? (Nu.) Ar putea Cel de mai sus să nedreptățească pe cineva ordonând ca acesta să fie înlăturat? Categoric nu. Așadar, când Cel de mai sus a ordonat înlăturarea acestei persoane rele, iar acest conducător a refuzat să o ducă la îndeplinire, care a fost problema aici? (Sfidarea fățișă.) Este mai mult decât o sfidare fățișă, reprezintă crearea unei împărății independente. Când Cel de mai sus a ordonat înlăturarea persoanei rele, acest conducător fals a tras de timp și nu a dus-o la îndeplinire, ba chiar a organizat un vot și a sondat opinia publică. Ce opinie publică a sondat el? Ce reprezintă opinia publică? Ce reprezintă majoritatea? Oare majoritatea oamenilor înțeleg sau au adevărul? (Nu.) Majoritatea oamenilor nu au nici măcar discernământ, așadar pot fi ei oameni care să înțeleagă adevărul? Acest conducător chiar a sondat opinia publică – poate acest lucru să rezolve cu adevărat vreo problemă? Este oare necesar? Majoritatea oamenilor nu au discernământ, iar Cel de mai sus a supravegheat și a ordonat El Însuși înlăturarea persoanei rele, dar acest antihrist a tras de timp și nu a înlăturat-o, adăpostind și protejând o persoană rea, permițându-i să rămână în biserică și să provoace tulburări. Oriunde există oameni răi, este haos și ordinea lipsește. Aleșii lui Dumnezeu nu-și pot îndeplini îndatoririle în mod normal, iar lucrarea bisericii nu poate progresa în mod normal. Doar înlăturarea promptă a oamenilor răi poate asigura că lucrarea bisericii se desfășoară normal. Totuși, în locurile unde antihriștii dețin puterea, cei care dăunează intereselor casei lui Dumnezeu, provoacă tulburări, acționează într-un mod nerezonabil și își îndeplinesc îndatoririle fără niciun strop de sinceritate, nu pot fi înlăturați. Antihriștii se dezlănțuie făcând rele în biserică, adăpostindu-i și protejându-i pe acei oameni răi și pe neîncrezători. Sub ce pretext fac ei acest lucru? Sub pretextul că sunt oficialități, deci trebuie să fie stăpânii altor oameni. Se prezintă drept oficialități în casa lui Dumnezeu și vor să fie stăpânii altor oameni. Spuneți-Mi, cine este stăpânul omului? (Dumnezeu.) Dumnezeu și adevărul

sunt Stăpânul omului. Acei antihriști nu sunt nimic! Ei vor să fie stăpânii acestor oameni, dar nici măcar nu știu cine este stăpânul lor! Nu sunt ei niște canalii? Antihriștii folosesc această metodă pentru a le spune oamenilor: „Eu pot fi stăpânul vostru. Dacă aveți vreo supărare, vreo nemulțumire sau dacă ați suferit vreo nedreptate ori vreo dificultate, eu, drept conducător al vostru, pot să le rezolv.” Cei care nu înțeleg adevărul sau faptele reale sunt apoi induși în eroare de acești antihriști. Îi tratează ca pe niște strămoși și ca pe Dumnezeu pe care să-i urmeze și cărora să li se închine. Cum se simt cei care înțeleg adevărul atunci când întâlnesc astfel de antihriști? Se simt dezgustați și scârbiți de ei, spunând: „Așadar, vrei să fii stăpânul nostru și să ne controlezi? Sub niciun chip! Noi te-am ales drept conducătorul nostru ca să ne conduci înaintea lui Dumnezeu, nu înaintea ta.” Acest lucru înseamnă că ei au discernut comploturile antihriștilor. Antihriștii îi induc în eroare pe oameni sub pretextul că sunt stăpânii lor, făcându-i să creadă că acest lucru este în conformitate cu nevoile lor, fie că este vorba de nevoi emoționale, psihologice, spirituale sau de altă natură. Cei care nu înțeleg adevărul sau faptele reale cad frecvent victime ale inducerii în eroare de către antihriști, în așa măsură încât, după ce au fost induși în eroare, nu numai că nu pot fi în stare să se întoarcă înapoi și să reflecteze, dar ar putea chiar să intervină pentru acei antihriști și să-i apere. Faptul că ei pot interveni pentru antihriști și îi pot apăra demonstrează suficient de mult că au fost cu adevărat induși în eroare – nu așa stau lucrurile? (Ba da.) De ce cred oamenii în Dumnezeu? Nu pentru a obține mântuirea? Dacă îi urmezi pe antihriști, nu I te împotrivești lui Dumnezeu și nu Îl trădezi? Nu stai de partea forțelor care Îi sunt ostile lui Dumnezeu? În acest caz, te va mai dori Dumnezeu? Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu doar cu numele, însă, de fapt, urmezi o persoană, cum te va privi Dumnezeu și cum te va trata? Dacă Îl respingi pe Dumnezeu, El nu te va disprețui și respinge? Dacă oamenii nu înțeleg nici măcar această mică parte de doctrină, pot să înțeleagă adevărul? Nu sunt confuzi acești oameni?

Nu este o manifestare ocazională pentru antihriști să-i inducă pe oameni în eroare; ei fac acest lucru adesea, este principiul lor consecvent de acțiune sau am putea spune că este baza, metoda și modul lor de a face lucrurile – este stilul consecvent al acțiunilor lor. Altfel, cine i-ar admira? În primul rând, ei nu înțeleg adevărul. În al doilea rând, nu au o umanitate bună. În al treilea rând, le lipsește și o inimă cu frică de Dumnezeu. Deci, cum reușesc ei să îi facă pe oameni să le cedeze pe deplin, să îi idolatrizeze și să îi admire? Se bazează pe diferite mijloace și metode pentru a se da în spectacol, făcându-i pe oameni să îi admire și să îi venereze. Ei folosesc aceste metode pentru a-i induce în eroare pe oameni, lăsându-le anumite impresii false, făcându-i să vadă că sunt spirituali, că Îl iubesc pe Dumnezeu, că plătesc prețul, că adesea spun cuvintele potrivite și prezintă teoriile corecte și că protejează interesele fraților și surorilor. Apoi, ei folosesc aceste impresii false pentru a genera un sentiment de respect și admirație în oameni, atingându-și scopul de a fi capabili să-i inducă pe oameni în eroare și să îi facă să îi urmeze. Atunci când îi induc pe oameni în eroare în acest fel, sunt lucrurile pe care le fac în conformitate cu adevărul? Deși spun totul corect, lucrurile pe care le fac cu

siguranță nu se aliniază la adevăr. Cei care nu au discernământ nu pot vedea problema. În ceea ce privește esența inducerii în eroare a oamenilor, acțiunile lor îi fac pe oameni să vadă cu greu că nu sunt în conformitate cu adevărul. Dacă acest lucru ar putea fi văzut, oare oamenii nu le-ar observa frauda? În realitate, ceea ce fac ei și ceea ce dezvăluie este o falsă spiritualitate. Așadar, care este manifestarea spiritualității false? Multe dintre comportamentele, acțiunile și zicalele care aparțin spiritualității false par corecte, dar de fapt sunt doar acțiuni exterioare și nu au nimic de-a face cu practicarea adevărului. În mod similar fariseilor care I s-au împotrivit Domnului Isus: țineau Scripturile în mâini și se rugau cu voce tare la colțuri de stradă, spunând „O, doamne…", arătându-le oamenilor pietatea lor. Ca urmare, în zilele noastre, „fariseu" a devenit un termen alternativ pentru oamenii ipocriți. Ce adjectiv precedă substantivul „fariseu"? Adjectivul „ipocrit". De fapt, fără să spui „ipocrit", atât timp cât este menționat cuvântul „fariseu" vei ști că nu este un cuvânt pozitiv – este precum „canalie" sau „diavol" și are același înțeles. Dacă este să vorbim despre falsa spiritualitate, în zilele noastre, nu mulți oameni discută despre spiritualitate și, ori de câte ori cineva menționează spiritualitatea, ce adaugă înaintea ei? (Cuvântul „falsă".) Corect, cuvântul „falsă". În majoritatea cazurilor, manifestările antihriștilor care îi induc în eroare pe oameni sunt, de fapt, manifestări ale spiritualității false. Cuvintele, acțiunile și comportamentele asociate cu spiritualitatea falsă par destul de bune, destul de devotate și în conformitate cu adevărul. Când văd că o persoană este slabă, uită și să mănânce și se grăbesc să o sprijine. Când văd că o persoană are un necaz acasă, își neglijează propriile treburi și se grăbesc să o ajute. Cu toate acestea, ajutorul lor constă în a spune anumite cuvinte potrivite sau care sună plăcut și care exprimă simpatie, dar, după atâtea discuții, problemele reale ale celeilalte persoane sunt departe de a fi rezolvate. Care este, atunci, scopul pentru care acționează astfel? Oamenii sunt îndeosebi mișcați de comportamentul lor și simt că a avea un astfel de conducător pe care să se bazeze în momente grele este minunat – sunt cu adevărat fericiți. Prin urmare, se poate spune că antihriștii nu numai că folosesc cuvinte pentru a-i induce pe oameni în eroare, dar, în același timp, folosesc și diverse comportamente pentru a-i induce în eroare, pentru a-i face pe oameni să creadă că sunt foarte spirituali, remarcabili și că sunt demni ca aceștia din urmă să se încreadă în ei și să se bazeze pe ei. Unii ar putea chiar să-și spună: „A crede în Dumnezeu pare un pic prea abstract, dar a crede în conducătorul nostru este practic. Este atât de real și adevărat: îl poți atinge și vedea, iar atunci când ai de-a face cu lucruri, îl poți întreba și vorbi cu el direct. Cât de minunat este acest lucru!" Obținând astfel de rezultate, antihriștii și-au atins obiectivele, dar cei pe care i-au indus în eroare sfârșesc jalnic. După ce au fost induși în eroare de antihriști o perioadă, când acești oameni ajung din nou în fața lui Dumnezeu, nu mai știu cum să se roage sau să-și deschidă inimile către El. Mai mult, atunci când acești oameni se întâlnesc, se flatează reciproc, se prefac a fi spirituali, se induc în eroare și se păcălesc unii pe alții. În final, antihriștii chiar pretindinzând următoarele: „Fiecare frate și soră din biserica noastră îl iubește pe dumnezeu. În fața

problemelor, fiecare dintre ei se ridică la înălțimea situației – chiar dacă ar fi arestați de marele balaur roșu, toți ar putea rămâne fermi în mărturia lor. Nu ar exista nici măcar o singură iudă printre noi – v-o garantez!" După cum s-a dovedit, când au fost arestați, majoritatea s-au transformat în iude. Nu sunt ei o adunătură de canalii? Antihriștii se folosesc de aceste cuvinte și sloganuri goale pentru a-i păcăli, a-i induce în eroare și a-i înșela pe frați și surori. Majoritatea oamenilor sunt nesăbuiți și ignoranți, lipsiți de discernământ, și le permit antihriștilor să se comporte fără discernământ. Rânduielile de lucru ale Celui de mai sus au pus de mult timp accentul pe modul în care trebuie gestionate circumstanțele atunci când acestea apar și pe munca pe care trebuie să o facem, cu scopul de a se asigura că toți aleșii lui Dumnezeu își pot îndeplini îndatoririle într-un mediu sigur. În cazul arestărilor și al persecuțiilor, pierderile ar trebui să fie reduse la minim pe cât posibil. Dacă toți aleșii lui Dumnezeu sunt arestați și duși la închisoare, pierzându-și în întregime viața bisericească, nu duce aceasta la un deficit în pătrunderea lor în viață? Fără a putea mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu în închisoare, se poate maturiza viața cuiva? Ei își pot aminti doar câteva cuvinte din imnuri și, în fiecare zi, viața lor depinde de acele câteva cuvinte. Când se roagă noaptea, o pot face doar în tăcere în inimile lor și nu îndrăznesc să-și miște buzele. Singurul lucru care le-a rămas în inimă sunt gânduri precum: „Nu trăda, nu fi o iudă, rămâi ferm în mărturia pentru Dumnezeu și slăvește-L, nu-L necinsti!" – nu mai există nimic altceva, oamenii au chiar atât de puțină statură. Antihriștii nu iau în considerare aceste lucruri. De ce sunt ei numiți antihriști? Abuzează de alții și le fac rău fraților și surorilor fără să clipească! Rânduielile de lucru ale Celui de mai sus le cer oamenilor să-și îndeplinească îndatoririle într-un context sigur și să evite pe cât posibil accidentele, dar antihriștii nu respectă aceste rânduieli de lucru atunci când își fac treaba. Ei strigă și acționează orbește, conform propriei lor voințe, fără să țină cont de siguranță. Unele persoane nesăbuite nu au discernământ și își spun: „De ce aduce mereu în discuție siguranța Cel de mai sus? De ce se teme atât de mult de accidente? De ce să se teamă? Totul este în mâinile lui Dumnezeu!" Nu este nesăbuit să spui astfel de lucruri? S-ar putea ca statura ta să fie redusă, să îți lipsească înțelegerea și să nu fii în stare să vezi lucrurile în profunzime, dar nu poți acționa nesăbuit! Cel de mai sus a aranjat modul în care ar trebui să se adune oamenii în anumite circumstanțe și ce principii ar trebui să urmeze – la ce folosesc toate aceste rânduieli detaliate? Ele sunt tocmai pentru a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu, pentru ca ei să se poată aduna și să-și îndeplinească îndatoririle normal și sigur. Siguranța vă permite să continuați să credeți în Dumnezeu, să vă trăiți viața bisericească și să mâncați și să beți cuvintele lui Dumnezeu normal. Dacă până și siguranța îți este pierdută, dacă ești arestat de marele balaur roșu și în închisoare nu poți auzi sau citi cuvintele lui Dumnezeu, nu poți cânta imnuri și nu ai adunări, cum mai poți crede în Dumnezeu? S-ar putea să devii un credincios doar cu numele. Antihriștilor nu le pasă de aceste lucruri; nu le pasă de viața și de moartea oamenilor. De dragul satisfacerii propriilor ambiții și dorințe, ei încurajează pe toată lumea să se răscoale și

să strige orbește: „Nu ne temem de circumstanțe – îl avem pe dumnezeu!” Cei care sunt nesăbuiți nu înțeleg nimic și sunt induși în eroare de aceste cuvinte. Toată lumea are gânduri vagi și goale, spunându-și: „Noi credem în Dumnezeu, iar Dumnezeu ne protejează; dacă ni se întâmplă ceva, este cu permisiunea lui Dumnezeu.” Nu sunt acestea cuvinte goale? Acesta este modul în care acționează antihriștii și cei care nu înțeleg adevărul. Deși frații și surorile pot să nu înțeleagă, în calitate de conducător care ai deseori părtășie despre rânduielile de lucru, nu ar trebui să-ți fie necunoscute aceste chestiuni. Trebuie să realizezi lucrarea în acord cu rânduielile de lucru și să nu fii dornic să discuți mereu atât de mult pentru a-ți satisface ambițiile și dorințele, chiar spunându-ți că, cu cât sunt mai mulți oameni care te ascultă, cu atât mai bine, și cu cât sunt mai mulți, cu atât mai entuziast îți devine discursul. Pentru a-i cuceri pe cei inferiori ierarhic și a-i face să asculte de îndrumarea lor, antihriștii îi adună pe acești oameni în timpul lor liber, fără să țină cont de siguranța mediului în care se află, conducându-i în cele din urmă la pierzanie.

Antihriștii se pricep să spună lucruri mărețe și să folosească anumite baze goale, fals spirituale și teoretice pentru a-i induce pe oameni în eroare. Mulți dintre cei lipsiți de discernământ îi ascultă pur și simplu și li se supun antihriștilor oricum i-ar manipula, ceea ce duce la necazuri și arestări. Cum pot apărea aceste necazuri? Unii ar putea spune că este din cauză că Dumnezeu nu i-a protejat. Dar nu înseamnă asta să te plângi de Dumnezeu? Vina pentru această problemă nu poate fi pusă pe seama Lui. El le permite oamenilor să Îi experimenteze lucrarea în diverse circumstanțe. Dacă practici conform principiilor bazate pe rânduielile de lucru și, atunci când mediul permite, indiferent câți oameni se adună, poți mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu în mod normal, poți experimenta lucrarea Lui și poți realiza îndatoririle pe care ar trebui să le realizezi, atunci Dumnezeu te va conduce și Își va săvârși lucrarea în tine. Dacă te împotrivești cerințelor Celui de mai sus, acționezi orbește conform voinței tale și se întâmplă ceva, aceasta este doar nesăbuință și ignoranță. Dumnezeu nu intenționează să îi arunce pe toți în închisoare pentru a-i rafina. Intenția Lui este ca fiecare persoană să mănânce și să bea în mod corespunzător cuvintele Sale și să experimenteze lucrarea Sa. Însă antihriștii nu înțeleg acest lucru. Ei cred în propria lor logică, considerând că, dacă au protecția lui Dumnezeu, nu au de ce să se teamă. Ei nu înțeleg principiile protecției lui Dumnezeu și urmează orbește regulamentele, limitându-L întotdeauna pe Dumnezeu. Mulți oameni sunt induși în eroare și acționează orbește alături de ei, ignorând rânduielile Celui de mai sus și, ca urmare, se întâmplă ceva – sunt arestați și supuși torturii în închisoare. Ce fel de statură au acești oameni atunci când apar problemele? Ei au doar puțin entuziasm, înțeleg puțină doctrină și pot striga câteva sloganuri, dar nu au niciun pic de cunoaștere despre Dumnezeu, nu au nicio înțelegere, cunoaștere sau experiență autentică a adevărului și nu înțeleg cum lucrează Dumnezeu pentru a-i mântui pe oameni. Ei se bazează pur și simplu pe entuziasmul de a-L urma pe Dumnezeu și au puțină hotărâre. Pot oamenii cu acest tip de statură să dea o mărturie atunci când sunt

arestați și băgați în închisoare? Categoric nu. De îndată ce trădează, care sunt consecințele? Ei încep să-și spună: „Nu este dumnezeu atotputernic? Totul este în mâinile lui, așa că de ce nu mă mântuiește? De ce îngăduie ca eu să sufăr așa? Oare chiar există un dumnezeu? Este posibil să fi greșit noi că am avut atâta entuziasm? Dacă am fost conduși pe căi greșite de conducătorii noștri, atunci de ce nu-i disciplinează dumnezeu? De ce ne-a adus dumnezeu aici? De ce ne-a permis să ne confruntăm cu o astfel de împrejurare?” Încep să iasă la suprafață lamentări, urmate îndeaproape de o negare a Lui: „Acțiunile lui dumnezeu nu se aliniază la voința omului. Poate că acțiunile lui nu sunt întotdeauna corecte și poate că el nu este neapărat adevărul.” În cele din urmă, după ce au suferit mult și au îndurat o perioadă, chiar și puțina doctrină pe care o cunoșteau și puținul zel pe care îl aveau dispar. Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu și își pierd credința, chiar devenind o iudă. După ce sunt eliberați din închisoare, ei chiar își spun: „Acum nu mai trebuie să-mi fac niciodată griji de circumstanțe. Uite cât de bine o duc cei care nu cred în dumnezeu: au atât de multă libertate acolo, afară. Ce facem noi crezând în secret? Dacă țara interzice credința, pur și simplu nu mai credeți.” Pot astfel de oameni să mai creadă în Dumnezeu mai târziu? (Nu, nu pot.) De ce nu pot? Dumnezeu nu-i mai vrea. Dumnezeu te alege doar o dată, iar tu ți-ai pierdut deja șansa, așa că Dumnezeu nu te va mai dori o a doua oară. Ce speranță au astfel de oameni să obțină mântuirea? Este zero, nu mai există nicio speranță. Aceasta este consecința pe care antihriștii o provoacă prin faptul că se comportă depravat și folosesc anumite teorii fals spirituale pentru a-i induce pe oameni în eroare, făcându-i să urmeze spiritualitatea și ardoarea exterioară. Care este consecința? (Sunt ruinați.) Dacă Dumnezeu îi mântuiește sau nu este treaba lui Dumnezeu, dar, cel puțin deocamdată, se pare că atunci când calea credinței oamenilor în Dumnezeu ajunge în acest punct, perspectivele și destinația lor sunt practic ruinate. Ca să ajungem la miezul chestiunii, cine a provocat acest lucru? Antihriștii sunt cei care l-au provocat. Dacă nu ar fi acționat atât de orbește, ci ar fi acționat în concordanță cu rânduielile de lucru, conducându-i pe frați și pe surori conform cerințelor Celui de mai sus și aducându-i pe toți înaintea lui Dumnezeu, aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat. Ar mai fi existat vreo speranță ca acești oameni să fie mântuiți? (Da.) Acești oameni ar fi avut încă speranța de a fi mântuiți. Pentru că ambițiile și dorințele antihriștilor sunt extrem de extinse, dacă nu este nimeni care să îi protejeze și să îi asculte, ei simt că viața este plictisitoare și monotonă. Îi tratează pe acei oameni confuzi care îi urmează ca pe carne de tun și ca pe jucării pe care să le manipuleze, făcându-i pe toți să le urmeze exemplul. Simt că sunt capabili, că au plăceri și că această viață merită să fie trăită. Pentru a-și satisface ambițiile și dorințele, ei folosesc aceste cuvinte așa-zis spirituale și cu sonoritate plăcută pentru a-i induce în eroare pe cei care îi urmează și, după ce au fost induși în eroare, făcându-i să se abată de la adevărata cale și de la cuvintele lui Dumnezeu, să se îndepărteze de Dumnezeu pentru a-i urma pe ei și să ia calea antihriștilor. Care este rezultatul final? Perspectivele și destinația acestor oameni sunt ruinate, iar ei își pierd șansa de a fi mântuiți. Care sunt consecințele atunci

când oamenii nu cred în Dumnezeu în mod corespunzător, ci îi urmează pe alți oameni? Încă mai invidiați pe cineva care pare spiritual? (Nu, nu-l mai invidiem.) Și ce părere aveți despre termenul „spiritual”? Este lipsit de conținut. Oamenii sunt ai trupului – sunt ființe create. Dacă ai fi cu adevărat spiritual, atunci trupul tău nu ar mai exista, și cât de spiritual ai fi atunci? Nu sunt doar vorbe goale? Deci, vedeți, termenul „spiritual” în sine nu e valid; reprezintă doar vorbe goale. Pe viitor, dacă auziți pe cineva spunând că urmează spiritualitatea, spuneți-i acestea: „Ar trebui să urmărești să fii o persoană onestă și să trăiești înaintea lui Dumnezeu – asta este mai realist. Este o fundătură să urmărești spiritualitatea! Nu urmări niciodată spiritualitatea; nu este ceva ce oamenii urmăresc – pur și simplu nu e plauzibil.” Spuneți-Mi, cine a devenit o persoană spirituală după ce a crezut în Dumnezeu mulți ani? Acele figuri faimoase și acei exponenți ai religiei din Biblie, sunt ei spirituali? Toți sunt niște ipocriți, niciunul dintre ei nu este spiritual. Oamenii care au inventat termenul „spiritual” se folosesc de acest cuvânt gol pentru a-i induce în eroare pe ceilalți. Sunt niște canalii și diavoli. Ce fel de persoană poate spune astfel de lucruri goale? Au oare înțelegere spirituală? (Nu, nu au.) Dacă nici măcar nu poți înțelege ce ar trebui să urmărească oamenii atunci când cred în Dumnezeu sau de-ai cui ar trebui să fie, poți înțelege adevărul? Inerent, ești o ființă creată, un membru al omenirii care a fost coruptă de Satana. În ceea ce privește faptul de a fi al cuiva, ești al trupului – acesta este atributul oamenilor. Desigur, dacă încerci să fii de-al trupului, ești al Satanei: asta înseamnă să mergi pe calea lumii. Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să urmărească adevărul – asta este corect. Dacă oamenii caută să fie spirituali sau asemănători cu Dumnezeu, se pot ei ridica la acest nivel? Indiferent cum urmăresc acest lucru, este inutil. Aceasta nu este calea corectă pentru a crede în Dumnezeu. Prin urmare, a căuta să fii spiritual sau asemănători cu Dumnezeu este doar un slogan, o teorie fals spirituală, fără legătură cu adevărul. Dacă tu crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să-ți îndeplinești în mod corespunzător datoria de ființă creată și să fii capabil să I te supui lui Dumnezeu și să-L satisfaci. Acesta este adevărul-realitate.

Oricâte predici ar asculta antihriștii, ei nu pot înțelege adevărul. Ceea ce înțeleg și pot articula este doar doctrină. Ei iau acele cuvinte pe care le pot înțelege și memora și le prelucrează în gândul lor pentru a le transforma în doctrine spirituale în conformitate cu noțiunile și închipuirile umane și apoi le propagă fără discernământ, explicându-le altora. Când le aud cei care nu au înțelegere spirituală și care nu înțeleg adevărul, simt că au o logică perfectă și sunt dornici să le accepte. Ca urmare, ei sunt induși în eroare și încep să li se închine antihriștilor. Atunci apar problemele. În realitate, antihriștii nu înțeleg deloc adevărul. Dacă asculți cu atenție și le discerni așa-zisele cuvinte corecte, vei descoperi că sunt teorii goale, conforme cu noțiunile și închipuirile umane. Desigur, cei care nu înțeleg adevărul cred că aceste cuvinte sunt corecte și se lasă ușor păcăliți de ele. Ați trecut prin astfel de situații? Puteți da exemple? Dacă puteți să dați exemple și să vedeți clar cum aceia pricepuți la a rosti cuvinte și doctrine îi induc în eroare pe

alții, asta dovedește că le înțelegeți și le puteți aplica. Dacă nu puteți da exemple, aceasta arată că nu le-ați înțeles încă și nu le puteți aplica. Când îi veți întâlni pe cei pricepuți la a rosti cuvinte și doctrine, cu siguranță nu veți putea să-i discerneți. (Am fost într-o astfel de stare. Atunci când frații și surorile se confruntă cu emondarea, mustrarea și disciplinarea și nu înțeleg intenția lui Dumnezeu, ei vin să caute împreună cu mine. De fapt, nici eu nu înțeleg intenția lui Dumnezeu sau esența acestor probleme, dar le spun niște cuvinte goale, cum ar fi: „Emondarea, mustrarea și disciplinarea reprezintă, toate, dragostea lui Dumnezeu și mântuirea de către El. Acestea sunt modul în care Dumnezeu acționează asupra firilor noastre corupte.” Chiar în timp ce spun acest lucru, pot simți că nu le-am explicat pe deplin esența problemei lor, cum ar fi de ce se confruntă cu această circumstanță, în care tip de fire coruptă se încadrează acțiunile și dezvăluirile lor sau care poate fi natura acestora și care este intenția lui Dumnezeu – despre aceste lucruri și despre altele nu am reușit să am părtășie cu ei. Am rostit doar câteva doctrine corecte și sloganuri care sună frumos și care, de fapt, nu ajută pe nimeni.) Acest lucru e din cauză că tu însuți nu ai o înțelegere clară a adevărului, așa că nu poți rezolva problemele reale ale fraților și surorilor tale. Așadar, există o diferență între inducerea oamenilor în eroare de către antihriști și această situație? Antihriștii nu-i ajută pe oameni din bunăvoință; motivul și scopul lor sunt de a-i induce în eroare și de a-i controla. Când antihriștii fac lucruri de acest fel și când strigă sloganuri, observați-le comportamentul și ce tip de fire dezvăluie – aceasta este cheia pentru a discerne antihriștii. Unii oameni au o statură mică și nu au o înțelegere clară a adevărului. Este posibil ca intensitatea lucrării lor să nu obțină rezultatele necesare, dar nu au motivul sau scopul de a-i induce în eroare sau de a-i controla pe oameni. De asemenea, vor să-i conducă pe oameni înaintea lui Dumnezeu – doar că abilitatea nu le este pe măsura dorinței lor. Deși nu au obținut rezultate clare, oamenii pot vedea că au intențiile corecte, că vor să-i conducă pe semeni înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, care este obiectivul antihriștilor? (Să câștige aprobarea oamenilor și să îi facă pe aceștia să îi asculte și să îi urmeze.) Așadar, care este diferența dintre ceea ce spun ei și spusele persoanei a cărei abilitate nu este pe măsura dorinței sale? Persoana cu o abilitate insuficientă vorbește din inimă, dar nu poate să discearnă esența și rădăcina problemei; nu poate să aibă o părtășie clară despre aceasta și, în cele din urmă, nu poate să rezolve problema sau să le ofere ajutor celorlalți. Acum, ce sunt cuvintele unui antihrist? Vin ele din inima acestuia? (Nu, nu vin din inimă.) Este clar că nu vin din inimă: ceea ce spune acesta sunt numai minciuni. De ce trebuie să spună minciuni? El vrea să te înșele și să te inducă în eroare. Ceea ce vrea să spună este următorul lucru: „Am făcut deja lucrarea pe care ar trebui să o fac drept conducător, am avut părtășie despre ceea ce se cuvine și tot ceea ce am spus este corect. Dacă tu nu le accepți și problema rămâne nerezolvată, este vina ta – nu da vina pe mine.” El nu-și dorește cu adevărat să-ți rezolve problemele, ci face totul mecanic, neavând de ales decât să spună aceste lucruri corecte pentru a-și menține statutul. Le rostește împotriva voinței sale și, chiar dacă le spune, nu o face de bunăvoie – nu

este ceea ce gândește cu adevărat în inima sa. Prin urmare, anumiți antihriști pot învăța, de obicei, să spună câteva cuvinte corecte, ajutându-i pe alții să își depășească negativitatea, dar când ei înșiși se confruntă cu emondarea sau sunt demiși, devin extrem de negativi, sunt incapabili să se cunoască pe ei înșiși în totalitate și trebuie să se bazeze pe frați și surori ca să-i ajute. S-a întâmplat acest lucru? (Da.) Astfel de lucruri se întâmplă prea des. Cuvintele și doctrinele pe care un antihrist le predică în mod constant altora nu îi pot ajuta nici măcar pe ei înșiși. Așadar, vin aceste cuvinte dinlăuntrul său? Sunt ele rezultatul experiențelor sale reale? (Nu.) Atunci spusele lui sunt simple cuvinte și doctrine, nu o oglindire a adevăratei sale staturi. Lucrarea pe care o face pentru a-i ajuta pe alții constă pur și simplu din folosirea de impresii de fațadă, acțiuni și bună purtare pentru a acționa mecanic, pentru a-i face pe oameni să îl recunoască, să îl accepte și să îl aprobe drept conducător. Odată ce oamenii îl recunosc drept conducător, nu ascultă de el? Dacă ascultă de el, nu obține antihristul un statut? Atunci, nu este statutul său sigur? Tocmai acesta este obiectivul său. Unii conducători și lucrători nu înțeleg adevărul, iar abilitățile nu le sunt pe măsura dorinței lor în timp ce se ocupă de lucrarea lor. Acesta este cel mult un semn al staturii lor mici și al faptului că nu sunt conducători care să corespundă standardului. Dar, când un antihrist lucrează, el nu se gândește dacă poate sau nu să ajute ori să sprijine frații și surorile. Se gândește doar la propriul statut și la propriile interese. Aceasta este distincția dintre cei doi: firile lor sunt diferite. Prin urmare, chiar dacă antihristul rostește multe cuvinte care sună plăcut, ele nu reflectă realitatea lui. Le spune împotriva voinței sale; doar folosește anumite doctrine și sloganuri corecte din exterior sau cuvinte care se conformează sentimentului uman pentru a-i sfătui pe oameni și pentru a face totul mecanic. De ce trebuie să facă totul mecanic? Pentru că, dacă vede pe cineva care este negativ sau slab și neglijează să îl ajute, alții vor spune că nu face lucrare reală și că nu își îndeplinește responsabilitățile de conducător. De teama unor astfel de acuzații, el nu are altă opțiune decât să acționeze. Prin urmare, obiectivul său nu este pur și simplu să își îndeplinească îndatoririle; îi este teamă că, dacă nu apare imediat când frații și surorile se confruntă cu greutăți și nu îi ajută și nu le oferă provizii, îndeplinindu-și responsabilitățile, atunci ei nu îl vor mai susține. La următoarele alegeri, s-ar putea să nu îl aleagă, iar el nu va fi un conducător autentic, ci va avea doar un titlu de formă. Își dorește oare în inima lui doar să aibă un titlu de formă? (Nu.) Atunci, ce își dorește? Își dorește putere și statut reale, își dorește ca frații și surorile să îl venereze, să îl susțină și să îl urmeze în sinea lor. Prin urmare, se străduiește să fie ales conducător la toate alegerile – acesta este obiectivul său.

Unii așa-ziși conducători și lucrători devin deosebit de entuziaști pe măsură ce se apropie alegerile, afișându-se peste tot și având un comportament anormal. Astfel de oameni ar putea fi de teapa antihristului. Dacă într-adevăr pot acționa astfel, acest lucru este demn de dispreț! O persoană care are cu adevărat conștiință și rațiune se va simți în mod natural vinovată în inima sa atunci când acționează cu motive și obiective.

Înfrânată de conștiința și rațiunea sa, își va da seama că nu era atât de entuziastă înainte, iar oamenii vor observa în mod clar entuziasmul său brusc. Chiar și ea se simte dezgustată de propria persoană și ar prefera să nu candideze la alegeri decât să se poarte așa. Pentru că ea crede în Dumnezeu de atâția ani și și-a format puțină statură și un oarecare simț al rușinii, în cele din urmă este capabilă să se stăpânească. Dar antihriștii nu se stăpânesc; ei fac ce vor și acționează așa cum doresc. Au ambiții și diverse motive, obiective și planuri. Ei știu totul în inima lor, dar insistă să facă lucrurile în acest fel, gândindu-se mereu la reputația și statutul propriu. Ei simt că a face lucruri pentru biserică și pentru frații și surorile lor este o pierdere prea mare și nu merită. Prin urmare, se pun pe primul loc în tot ceea ce fac și întotdeauna au grijă doar de ei înșiși. Când vin alegerile, își dau toată silința să facă lobby peste tot, inducându-i în eroare pe oameni și atrăgându-i de partea lor ca să îi aleagă pe ei, și chiar adaugă în secret câteva voturi pentru ei înșiși în timpul votării. Nu este dezgustător ca antihriștii să se poarte astfel? Dacă nu ar avea ambiții, de ce ar merge atât de departe? Nu este clar că ambiția este cea care acționează? De îndată ce o persoană menționează că altcineva este ambițios, acest lucru nu este pozitiv; tot ceea ce fac astfel de oameni este, fără îndoială, dezgustător și incalificabil. Tot ceea ce fac antihriștii este fals și înșelător; ei se folosesc întotdeauna de aparențe false pentru a-i induce în eroare pe oameni. Cei care nu cunosc adevărul văd acest lucru și își spun: „Conducătorul a depus foarte mult efort în aceste câteva zile, sacrificându-și odihna și hrana, lucrând zi și noapte, preluând conducerea în toate. A suferit destul de mult și a fost atât de extenuat, încât a slăbit mult – ba chiar are și mai multe fire de păr alb.” Unii frați și surori văd acest lucru, le pare rău de antihrist și, în cele din urmă, în timpul alegerilor, votează pentru el. Nu și-a atins obiectivul antihristul? (Ba da.) Asta înseamnă să complotezi și să folosești tactici, asta înseamnă să fii ticălos. Prin urmare, antihriștii îi induc în eroare pe oameni nu numai prin cuvinte, ci, de multe ori, și prin acțiuni și comportamente care le comunică fără cuvinte oamenilor cât de entuziaști, cât de supuși și cât de grijulii sunt față de frați și surori. Ei folosesc aceste expresii aparent bune și corecte și aceste aparențe false în exterior pentru a le spune în mod repetat oamenilor, pentru a sublinia în mod repetat și pentru a le da de înțeles că sunt conducători care corespund standardului, conducători buni pe care semenii ar trebui să-i accepte. Este exact ca la alegerile din țările democratice, unde candidații țin discursuri, fac lobby și își organizează campanii electorale peste tot. Ei chiar trișează în timpul procesului de votare. Dar acești oameni nu se simt rușinați; ei urmează credința potrivit căreia „Un om adevărat trebuie să fie nemilos”. Ei folosesc toate mijloacele necesare pentru a câștiga alegerile – aceasta este gândirea și punctul de vedere al non-credincioșilor. Oare și acești antihriști fac acest lucru? Absolut! De dragul puterii și al statutului, în profunzimea inimii lor, acești indivizi acționează cu ardoare și fervoare în toate și își bat capul pentru a le duce la bun sfârșit. Nu sunt absolut deloc mulțumiți de soarta lor. Așadar, dacă aceia care au un grad ridicat de entuziasm pentru putere și statut, adică aceia care nu sunt capabili să-și controleze ambițiile, ajung

în cele din urmă să fie aleși drept conducători, ei nu doar urmează calea antihriștilor; ar putea chiar să devină ei înșiși antihriști. Voi aveți ambiții? Puteți să vă controlați ambițiile în limitele umanității și ale rațiunii? Dacă le puteți controla, atunci puteți evita pericolul de a urma calea antihriștilor, nu veți deveni antihriști și nu veți fi eliminați. Dacă simțiți că ambițiile voastre sunt prea mari, că recurgeți frecvent la orice mijloace de dragul statutului și sunteți chiar dispuși să renunțați la mâncare și apă, să îndurați orice suferință și chiar sunteți gata să folosiți orice metode josnice, dacă ați ajuns deja la un stadiu în care sunteți nerușinați și vă e greu să vă țineți ambițiile în frâu, atunci sunteți în încurcătură – fără îndoială sunteți antihriști. Dacă doar prezentați manifestările unui antihrist, mai există speranța mântuirii. Dar sunteți în afara pericolului? Nu încă. Dacă prezinți aceste manifestări ale unui antihrist, înseamnă că încă I te opui lui Dumnezeu, gata să I te împotrivești și să-L respingi în orice moment. Sau poate, pentru că un lucru făcut de Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile tale, s-ar putea să-L studiezi pe Dumnezeu, să-L înțelegi greșit, să-L judeci și chiar să răspândești noțiuni despre El. Apoi, s-ar putea să Îl respingi pe Dumnezeu, să mergi pe drumul tău și, în cele din urmă, să fii eliminat de Dumnezeu. Lucrurile pe care le dezvălui în orice moment și în orice loc pot reprezenta firea ta. Prin urmare, lucrurile pe care le dezvălui în orice moment și în orice loc reprezintă dezvăluirea firii tale. De ce discutăm mereu despre schimbările de fire? Pentru că o persoană a cărei fire nu se schimbă este un dușman al lui Dumnezeu. Antihriștii sunt cu toții extrem de nepocăiți, dedicându-și viața pentru a I se opune lui Dumnezeu și a I se împotrivi Lui până la sfârșit. Chiar dacă în sinea lor recunosc existența lui Dumnezeu, că Dumnezeu a creat omenirea și că Dumnezeu o poate mântui, din cauza naturii lor, nu pot schimba calea pe care merg și nici nu pot schimba esența de a I se împotrivi lui Dumnezeu și de a-I fi ostili.

Esența comportamentului antihriștilor este de a utiliza constant diverse mijloace și metode pentru a-și satisface ambițiile și dorințele, de a-i induce în eroare și de a-i prinde pe oameni în mrejele lor, de a dobândi un statut înalt, astfel încât aceștia să-i urmeze și să li se închine. E posibil ca, în adâncul inimii lor, să nu concureze intenționat cu Dumnezeu pentru umanitate, dar un lucru e sigur: chiar și atunci când nu concurează cu Dumnezeu pentru oameni, ei tot vor să aibă statut și putere printre aceștia. Chiar dacă vine ziua când își dau seama că ei concurează cu Dumnezeu pentru statut și se înfrânează puțin, ei folosesc în continuare diferite metode pentru a urmări statutul și reputația; în inima lor, le este clar că își vor asigura legitimitatea câștigând aprobarea și admirația unor oameni. Pe scurt, deși tot ceea ce fac antihriștii pare să cuprindă o îndeplinire a îndatoririlor proprii, consecința este de a-i induce în eroare pe oameni, de a-i face să li se închine și să-i urmeze – caz în care a-și îndeplini datoria în acest fel înseamnă a se preamări și a fi mărturie pentru ei înșiși. Ambiția lor de a controla oamenii și de a câștiga statut și putere în biserică nu se va schimba niciodată. Ei sunt antihriști din toate punctele de vedere. Indiferent de ceea ce spune sau face Dumnezeu și indiferent ce le cere oamenilor, antihriștii nu fac ce ar trebui să facă și nu-și îndeplinesc

îndatoririle într-un mod care se potrivește cuvintelor și cerințelor Lui, nici nu renunță la a căuta puterea și statutul ca urmare a înțelegerii vreunui adevăr. În orice moment, ambițiile și dorințele lor încă rămân, încă le acaparează inimile și le controlează întreaga ființă, îndrumându-le comportamentul și gândurile și determinându-le calea pe care pășesc. Ei sunt antihriști autentici. Ce se vede cel mai mult la antihriști? Unii oameni spun: „Antihriștii concurează cu Dumnezeu pentru a-i câștiga pe oameni, ei nu Îl recunosc pe Dumnezeu." Nu este vorba că nu Îl recunosc pe Dumnezeu; în inimile lor, chiar Îl recunosc cu adevărat și cred în existența Lui. Sunt dispuși să-L urmeze și vor să urmeze adevărul, dar nu se pot abține, așa că pot să facă rău. Deși pot spune multe lucruri care sună bine, un lucru nu se va schimba niciodată: ambiția și dorința lor de putere și statut nu se va schimba niciodată. Nu vor renunța niciodată să urmeze puterea și statutul din cauza eșecului sau a obstacolelor ori din cauză că Dumnezeu i-a dat la o parte sau i-a abandonat. Astfel este natura antihriștilor. Așadar, ce părere ai, a existat vreodată un antihrist care și-a schimbat comportamentul și a început să urmărească adevărul pentru că a suferit greutăți sau a ajuns să înțeleagă puțin din adevăr și a dobândit puțină cunoaștere despre Dumnezeu – există astfel de oameni? Nu am văzut niciodată așa ceva. Ambiția antihriștilor pentru statut și putere și urmărirea acestora nu se vor schimba niciodată și, odată ce au pus mâna pe putere, nu vor renunța niciodată la ea; acest lucru determină precis natura-esență a acestora. Nu există nici cea mai mică inexactitate în caracterizarea de către Dumnezeu a unor astfel de oameni ca fiind antihriști; aceasta a fost determinată chiar de natura-esență a acestora. Unii oameni poate cred că antihriștii încearcă să concureze cu Dumnezeu pentru umanitate. Cu toate acestea, uneori, antihriștii nu trebuie neapărat să concureze cu El; cunoașterea, înțelegerea și nevoia lor de statut și de putere sunt diferite de cele ale oamenilor normali. Oamenii normali pot fi uneori vanitoși; pot încerca să câștige încrederea celorlalți, pot încerca să le facă o impresie bună și pot încerca să concureze pentru un loc bun în clasament. Aceasta este ambiția oamenilor normali. Dacă sunt demiși de la conducere, pierzându-și statutul, le va fi greu, dar, cu o schimbare în mediul lor, cu o anumită creștere a staturii lor, cu obținerea pătrunderii în adevăr sau cu dobândirea unei înțelegeri mai profunde a adevărului, ambiția lor se temperează treptat. Se produce o schimbare în calea pe care o iau și în direcția pe care o urmează, iar goana lor după statut și putere se estompează. Treptat, li se diminuează și dorințele. Antihriștii, însă, sunt diferiți: ei nu ar putea renunța niciodată la goana lor după statut și putere. În orice moment, în orice mediu și indiferent de oamenii pe care îi au în jurul lor și de vârsta pe care o pot avea, ambiția și dorința lor nu se vor schimba niciodată. Ce indică faptul că ambiția lor nu se va schimba niciodată? Să zicem, de exemplu, că un antihrist este conducătorul unei biserici. În inima lui, se gândește mereu la modul în care îi poate controla pe toți cei din biserică. Dacă va fi transferat într-o altă biserică în care nu este conducător, va fi cu plăcere un adept obișnuit? Categoric nu. Se va gândi în continuare cum să obțină un statut și să-i controleze pe toți. Indiferent unde se duce, își dorește să

domnească precum un rege. Chiar dacă ar fi trimis într-un loc fără oameni, într-o turmă de oi, tot și-ar dori să conducă turma. Dacă ar fi trimis printre pisici și câini, și-ar dori să fie regele pisicilor și al câinilor și să domnească asupra animalelor. Sunt mistuiți de ambiție, nu-i așa? Aceste firi ale oamenilor nu sunt, oare, demonice? Nu sunt acestea firile Satanei? Satana este exact așa ceva. În ceruri, Satana a vrut să fie egal cu Dumnezeu și, după ce a fost alungat pe pământ, a încercat mereu să-l controleze pe om, să îl facă să i se închine și să îl trateze ca pe Dumnezeu. Antihriștii vor mereu să-i controleze pe oameni pentru că au o natură satanică; ei trăiesc conform firii lor satanice, care a depășit deja limitele rațiunii oamenilor normali. Nu este puțin anormal acest lucru? La ce se referă această anormalitate? Se referă la faptul că acest comportament al lor nu ar trebui să se regăsească în umanitatea normală. Așadar, ce este acest comportament? Ce îl guvernează? Este guvernat de natura lor. Ei au esența unui spirit malefic și nu se aseamănă cu omenirea coruptă normală. Aceasta este diferența. Faptul că antihriștii nu se vor da în lături de la nimic în goana lor după putere și statut nu numai că le expune natura-esență, ci le și arată oamenilor că înfățișarea lor hidoasă este exact chipul Satanei și al demonilor. Ei nu concurează doar cu oamenii pentru statut, ci îndrăznesc să concureze și cu Dumnezeu pentru statut. Vor fi mulțumiți doar atunci când îi vor lua pe aleșii lui Dumnezeu pentru ei înșiși și-i vor avea complet sub controlul lor. Indiferent în ce biserică sau grup de oameni se află antihriștii, ei vor să câștige statut, să dețină puterea și să-i facă pe oameni să-i asculte. Indiferent dacă oamenii sunt dornici sau dacă sunt de acord, antihriștii vor să aibă ultimul cuvânt și să-i facă să-i asculte și să-i accepte. Nu este aceasta natura unui antihrist? Sunt oamenii dispuși să îi asculte? Îi votează și îi recomandă? Nu, dar antihriștii tot vor să aibă ultimul cuvânt. Indiferent dacă oamenii sunt de acord sau nu, antihriștii vor să vorbească și să acționeze în numele lor, vor să se facă remarcați. Ei chiar încearcă să-și impună ideile celorlalți și, dacă oamenii nu le acceptă, antihriștii își bat capul încercând să-i facă să le accepte. Ce problemă este aceasta? Aceasta este nerușinare și obrăznicie. Oamenii ca aceștia sunt antihriști autentici și, indiferent dacă sunt sau nu conducători, ei tot sunt antihriști. Ei au natura-esență a unui antihrist.

Unii oameni acordă întotdeauna o mare importanță aflării identității conducătorilor bisericii, a celor implicați în predicarea Evangheliei, a locuinței tuturor acestora, a persoanelor cu care aceștia au relații apropiate și așa mai departe. Ca niște spioni ai Satanei, ei mereu iscodesc și află aceste lucruri. De ce sunt mereu preocupați de aceste aspecte? Mulți oameni nu le pot înțelege motivele; ei simt pur și simplu că aceste persoane sunt puțin neobișnuite. Majoritatea oamenilor nu sunt interesați de aceste lucruri; ei sunt destul de ocupați cu propriile îndatoriri și nu au timp să se amestece. Se concentrează asupra îndeplinirii propriilor îndatoriri, se axează pe practicarea adevărului și, fără să-și dea seama, firile li se schimbă – acesta este harul lui Dumnezeu. Totuși, există un tip de persoană care este deosebit de entuziasmată să iscodească și să afle tot felul de chestiuni referitoare la biserică. Atunci când întâlnește un conducător,

această persoană îl întreabă: „Cum ați tratat acea persoană rea, pe cutare, din cadrul bisericii?” Conducătorul răspunde: „Este cumva treaba ta cum am tratat problema? De ce mă iscodești în privința asta? O cunoști pe acea persoană?” Iscoditorul răspunde: „Pur și simplu îmi pasă, știi? Aceasta este o chestiune care ține de casa lui dumnezeu. Ca membri ai casei lui dumnezeu, ar trebui să fim zeloși și să acordăm o atenție deosebită chestiunilor din casa lui. Cum putem fi indiferenți față de ele?” Conducătorul îi spune: „Nu ar trebui să iscodești această chestiune. Concentrează-te să asculți predicile și să participi la adunări. Treaba ta propriu-zisă este să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu. Asta este suficient ca să crezi în Dumnezeu așa cum trebuie.” Persoana insistă: „Asta nu e bine, trebuie să fiu îngrijorat.” Cum nimeni nu îi spune, se gândește unde să se ducă să iscodească. Atunci când conducătorii din ierarhia superioară organizează o adunare a colegilor lucrători la această persoană acasă, consideră că ar părea cam nejustificat să intre și să li se alăture, așa că se preface că le aduce apă și se interesează dacă persoana rea a fost exclusă ori i s-a permis să rămână. Când nimeni nu îi spune, iese afară, lasă ușa puțin întredeschisă și rămâne acolo să tragă cu urechea. Nu este această persoană bolnavă mintal? Da, este bolnavă mintal; în termeni colocviali, spunem că este un „băgăreț”. O astfel de persoană cu siguranță are ambiții. Vrea să devină conducător, dar nu poate, așa că se amestecă în treburile altora pentru a se consola și, în același timp, se asigură că oamenii văd că știe multe și are informații extraordinare. În acest fel, ar putea fi aleasă drept conducător în viitor. Pentru a deveni conducător, vrea să participe la toate, să se intereseze de toate și să știe totul. Crede că, implicându-se în aceste chestiuni zi de zi, chiar dacă nu devine conducător, tot se va ocupa de lucruri și poate face astfel încât oamenii să o admire. Nu are nici cel mai mic interes pentru adevăr; nu îi pasă decât să se amestece în treburile altora – este specializată în a iscodi lucrurile pe care vrea să le știe. Oriunde există o problemă, ea va fi acolo, planând ca o muscă enervantă. Nu sunt dezgustători astfel de oameni? Sunt în halul acesta de confuzi, dar sunt, totuși, destul de plini de viață – pur și simplu nu se gândesc să facă nicio lucrare adecvată. Își fac datoria de a găzdui oameni la ei acasă, dar nu sunt dispuși să mături podeaua din bucătărie, chiar dacă este murdară. Ei cred că se ocupă de chestiuni importante, iar a mătura podeaua este ceva ce fac oamenii obișnuiți. Cu un calibru ca al lor, nu pot face astfel de treburi mărunte. Ei nu fac nicio muncă adevărată, nu pot trata lucrarea care face parte din propria datorie, nu pot îndeplini bine nicio datorie și nu fac lucrurile cu sinceritate sau cu temei; în schimb, sunt dornici să-și vâre nasul în lucrarea bisericii, precum și în chestiuni semnificative care îi implică pe conducătorii, lucrătorii, frații și surorile din cadrul bisericii. Vor să-și ofere părerea despre orice și, dacă oamenii nu sunt dispuși să îi asculte, spun: „Dacă nu ții cont de cuvintele mele, tu ai să ai de pierdut!” Nu este acest lucru nerezonabil? (Ba da.) Prin urmare, unii antihriști sunt ascunși; nu este obligatoriu ca ei să aibă statut. Chiar și fără el, ei tot se dau de ceasul morții. Dacă ar obține un statut, cât de mult s-ar înrăutăți situația? Cât de mult ar exagera? Chiar dacă s-ar prăbuși și ar muri, nu i-ar deranja.

Spuneți-Mi, dacă astfel de oameni ar fi votați drept conducători, ar putea aleșii lui Dumnezeu să aibă o viață fericită? Unii antihriști sunt ascunși – ce înseamnă asta? Înseamnă că antihriștii nu devin antihriști atunci când dobândesc un statut; ei sunt antihriști de la început. Doar că, din cauză că statura oamenilor era mică și nu puteau să-i discearnă sau poate că unele biserici nu-i găseau pe cei care urmăreau adevărul, au ales drept conducători pe acești oameni entuziaști care puteau să planifice lucruri și să rezolve treburi. Deocamdată, să nu discutăm dacă alegerea lor drept conducători a fost corectă sau greșită; să ne concentrăm asupra a ceea ce ar trebui făcut odată ce se descoperă că sunt antihriști. Ar trebui să fie dați în vileag și respinși. Dacă o persoană a fost caracterizată ca antihrist și demisă din funcția sa, ar trebui ca respectiva persoană să fie selectată din nou drept conducător în viitor? (Nu, nu ar trebui.) De ce? (Natura sa nu se va schimba.) Oricine este caracterizat ca antihrist nu ar trebui să fie ales din nou drept conducător, deoarece natura-esență a acestei persoane nu se poate schimba. Antihriștii lucrează doar pentru Satana; ei sunt doar sclavii Satanei. Nu vor face niciodată nimic și nu vor spune nimic de dragul adevărului. Esența unui antihrist este de a fi ostil față de Dumnezeu, de a fi scârbit de adevăr, de a-l respinge și de a-l trata cu dispreț. Natura lor nu se va schimba. Dacă astfel de oameni nu au mai fost conducători, nu ar trebui aleși, iar dacă au fost conducători în trecut, dar au fost demiși, se vor schimba dacă vor deveni din nou conducători în viitor? (Nu, nu o vor face.) Ei sunt tot antihriști. Natura-esență pe care o au determină acest lucru.

II. O disecare a modului în care antihriștii îi atrag pe oameni de partea lor

Tocmai am discutat despre manifestările antihriștilor care îi induc în eroare pe oameni. Inducerea în eroare a oamenilor de către antihriști și atragerea acestora de partea lor înseamnă același lucru, în mare, dar aceste acțiuni diferă atât prin natură, cât și prin metodă. A induce în eroare înseamnă a folosi aparențe false pentru a-i îndruma greșit pe oameni, făcându-i să creadă că acestea sunt adevărate. Atragerea oamenilor de partea cuiva reprezintă folosirea conștientă a unor metode pentru a-i face pe aceștia să asculte o anumită persoană și să-i urmeze calea – intenția lor este destul de clară. Inducerea în eroare a oamenilor și atragerea lor de partea cuiva presupun folosirea unor cuvinte aparent corecte pentru a-i induce pe oameni în eroare, rostirea unor lucruri care se aliniază la noțiunile umane și care sunt ușor de acceptat de către aceștia, cu scopul de a-i induce în eroare. Fără să vrea, oamenii încep să creadă în ei și să-i urmeze, să fie de partea lor și să se alăture grupului acestora. Astfel, antihriștii îi atrag pe oameni departe de un grup corect de oameni și îi atrag în propria lor tabără. Pe scurt, dacă oamenii acceptă astfel de acțiuni din partea antihriștilor, atunci s-ar putea să îi creadă și să li se închine, iar apoi să accepte și să asculte tot ceea ce spun antihriștii, începând inconștient să îi urmeze. Nu cumva au fost păcăliți și atrași de partea acestora? Unii antihriști folosesc adesea anumite tactici pentru a-și atinge scopul de a-i induce în eroare și de a-i atrage pe oameni de partea lor în timp ce interacționează și vorbesc cu ei, ceea

ce, drept urmare, duce la diviziuni, facțiuni și clici în cadrul bisericii. De exemplu, dacă un antihrist este din sud și întâlnește un alt sudist, antihristul ar putea spune: „Suntem amândoi sudiști: am crescut bând apă din același râu și vorbim aceeași limbă. Nordicii nu vorbesc limba noastră – este imposibil să te apropii de ei! Deși credem cu toții în același dumnezeu, obiceiurile lor de viață ca nordici sunt diferite de ale noastre și personalitățile noastre sunt incompatibile. Nu avem despre ce să discutăm. Așadar, noi doi suntem ca o familie și trebuie să fim uniți.” Acest lucru poate părea rezonabil, ca și cum ar exprima doar un anumit punct de vedere, dar antihristul o spune cu un motiv și un scop, iar oamenii ar trebui să o discearnă. În realitate, ceea ce spune antihristul nu este ceea ce este în inima sa; el este un cameleon, adaptându-și cuvintele în funcție de persoana cu care vorbește. Când antihristul se întâlnește cu nordicii, ar putea spune: „Nordul este minunat; aerul este proaspăt acolo. Deși m-am născut în sud, am crescut bând apă din nord. Asta măcar ne face apropiați, dacă nu mai mult!” Când nordicii aud acest lucru, s-ar putea să considere că antihristul este o persoană destul de bună și să înceapă să se asocieze cu acesta. Antihristul este incredibil de priceput în a-i induce pe oameni în eroare și a-i atrage de partea sa, folosind diverse tactici pentru a diviza biserica, determinându-i pe cei din sud și pe cei din nord să formeze grupuri distincte, toate acestea în folosul antihristului, pentru a-și atinge scopul de a crea clici și de a forma o forță facțională proprie. Mai ales în timpul alegerilor din biserică, dacă antihristul vede că un frate sau o soră din nord ar putea fi aleasă, se angajează în operațiuni sub acoperire, înlocuind în secret voturile și, în cele din urmă, toți conducătorii și diaconii bisericii aleși ajung să fie din sud. Antihriștii nu se dau la o parte de la nimic pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i atrage de partea lor, provocând diviziuni și facțiuni și folosind aceste metode pentru a diviza și controla biserica. Care este obiectivul pentru care ei fac acest lucru? (Pentru a-și întemeia propria împărăție independentă.) Care este natura întemeierii unei împărății independente? Înseamnă să fie ireconciliabili cu Hristos, să-i revendice pe aleșii lui Dumnezeu pentru ei înșiși și să I se opună lui Dumnezeu ca de la egal la egal. Nu este ca și cum ar înscena un spectacol rival împotriva lui Dumnezeu? (Ba da.) Exact asta este. Așadar, care sunt consecințele faptului că antihriștii acționează astfel? Acțiunile lor perturbă și tulbură grav lucrarea bisericii și sunt ceva ce ofensează direct firea lui Dumnezeu. Dumnezeu le va răspunde cu mânie și toți acești antihriști cu siguranță se vor confrunta cu pedeapsa și distrugerea – acest lucru este neîndoielnic. În Epoca Legii, cei 250 de conducători care l-au judecat pe Moise au primit o pedeapsă directă. În Epoca Harului, cei care L-au răstignit pe Domnul Isus s-au confruntat, de asemenea, cu o pedeapsă directă; au fost blestemați și au avut un sfârșit rău. Acesta este finalul antihriștilor care I se opun lui Dumnezeu și sfârșitul necesar pentru cei care I se împotrivesc lui Dumnezeu.

Cum folosesc antihriștii diferite metode pentru a-i atrage pe oameni de partea lor și a diviza biserica? În primul rând, un antihrist va atrage oameni care au daruri și pot vorbi cu elocvență, dându-le mai întâi o impresie bună despre ei, extinzând sfera de acțiune

a propriei sale forțe prin faptul că își face prieteni. El nu le va acorda atenție oamenilor săraci, celor cu un calibru mai mic sau celor relativ candizi sau poate chiar îi va exclude pe aceștia. Se va gândi la o modalitate de a cuceri pe oricine are statut și avere în societate, în timp ce frații și surorile care se sacrifică sincer, dar nu au bani mulți, sau cei care au un statut social scăzut, nu au forță și sunt ușor de intimidat de alții, vor fi desemnați cetățeni de mâna a doua în biserică. În acest fel, o biserică cu câteva zeci de membri devine imperceptibil divizată în două clase de oameni. Cine este responsabil pentru acest lucru? (Antihriștii.) Antihriștii fac astfel de lucruri. Dacă un conducător bun care chiar înțelege adevărul descoperă că apare o astfel de situație în biserică, va folosi adevărul pentru a o rezolva. El nu va permite ca oamenii din biserică să fie separați după rang sau clasificați în funcție de statutul lor social și nici nu va diviza biserica. Se va asigura că toți frații și surorile, indiferent de unde provin sau dacă au vreun statut social, sunt uniți prin cuvintele lui Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu. Antihriștii, pe de altă parte, nu numai că nu rezolvă astfel de probleme, ci, în schimb, se folosesc de firile corupte ale oamenilor pentru a-și atinge obiectivele. Îi caută pe cei care au statut social și avere și îi atrag de partea lor. Cum îi atrag de partea lor? Ei ar putea spune: „Statutul tău social este o binecuvântare de la dumnezeu care a fost rânduită de el. Ar trebui să-ți folosești condițiile pentru a-ți îndeplini datoria în casa lui dumnezeu. Sunt conducător acum și destul de cunoscut în zonă pentru credința mea. Familia mea mă persecută destul de mult și există unele riscuri asociate cu rolul meu de conducere. Am nevoie de oameni ca tine pentru a mă ajuta să fiu în siguranță. Dacă poți face asta pentru mine, vei primi mari binecuvântări în viitor și vei progresa rapid în viață!” Acesta este modul prin care antihriștii îi atrag de partea lor și îi ademenesc pe oameni să îi urmeze. Dacă unui antihrist îi place de cineva sau îl consideră util, aranjează ca acesta să aibă sarcini ușoare sau sarcini în care să fie în centrul atenției, făcând tot posibilul pentru a-l promova. Nu îi pasă dacă îndeplinește sau nu principiile de folosire a oamenilor în casa lui Dumnezeu. Atât timp cât persoana respectivă are un statut social și îi poate fi de folos, el o atrage de partea sa. Pentru a-și atinge obiectivele, antihriștii se apropie, îi lingușesc și îi atrag de partea lor pe cei care au bogăție și statut în societate, în timp ce sifonează beneficii pentru ei înșiși. Ei au și o a doua metodă pentru a atrage de partea lor persoanele cu bani, putere și statut, și anume aceea de a le face pe plac. Astfel de oameni se implică adesea în fărădelegi în cadrul bisericii, reducând entuziasmul fraților și surorilor și tulburând viața bisericii. Antihriștii îi privesc fericiți și le permit să comită orice ticăloșie doresc. Care este scopul indulgenței unui antihrist? Este tot acela de a-i atrage de partea lui și de a profita de pe urma lor odată ce au făcut-o. Antihriștii chiar pretind că le spun: „Deși m-ați ales drept conducător și am responsabilitatea de a vă conduce, această biserică nu-mi aparține doar mie. Nu pot lua decizii de unul singur în cadrul bisericii. Trebuie să mă ajutați și voi; dacă apare ceva, și voi puteți avea un cuvânt de spus – asta înseamnă să cooperezi.” Ei spun acest lucru celor care sunt bogați, influenți și care le aduc avantaje, făcând tot posibilul pentru a atrage aceste persoane

de partea lor, până când ajung la un punct în care le pot controla. Cu toate acestea, în ceea ce-i privește pe cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, dar care nu au bani, statut social sau vreo utilitate aparentă, ei fac tot posibilul să îi excludă, să îi atace sau pur și simplu să îi ignore. Ce se înțelege prin a-i ignora? „Dacă noi, cei puțini, rămânem uniți și devenim un bastion de fier, estimez că voi, oamenii de rând, nu puteți avea un impact semnificativ. Dacă asculți obedient de cuvintele mele, îți voi permite să continui să crezi. Însă dacă tu continui să-mi cauți nod în papură, să-ți exprimi părerile despre mine sau să mă raportezi superiorilor ierarhici, atunci te voi chinui și te voi exclude!" Acesta este planul lor. Unii oameni nu au discernământ, li se face frică și spun: „Nu trebuie să-l jignim. Și-a format propria facțiune și nu ne putem permite să o facem. Cuvintele noastre au puțină greutate și, dacă spunem din greșeală ceva care să-l supere, iar conducătorul chiar ne exclude, ne vom rata șansa de a crede în Dumnezeu." Acești oameni sunt extrem de speriați. Deoarece antihriștii îi atrag pe oameni de partea lor, în acest comportament se ascunde o fire ticăloasă, malițioasă și răuvoitoare. Care este obiectivul lor pentru a-i atrage pe oameni de partea lor? Este și acela de a-și consolida poziția. Care este obiectivul lor în a-și forma clici sau bande? Este acela de a-și extinde aria de acțiune a forței, de a-i face pe oameni să-i susțină, asigurându-și și mai mult puterea și statutul. A întâlnit vreunul dintre voi astfel de chestiuni? Când un antihrist controlează o biserică, oricine are bani, statut sau este dominator se adună în jurul lui și preiau controlul împreună, devenind o facțiune, o bandă de patru, cinci sau șase persoane. Nimănui nu i se permite să le expună problemele. Antihristul îi atrage pe acești oameni de partea sa deoarece a-i controla pe aceștia reprezintă o provocare pentru el. Trebuie să-i atragă de partea sa, făcându-i asistenții săi, asigurându-și, astfel, poziția. În plus, acești oameni au o valoare de care antihristul poate profita. Metoda acestuia de a-i atrage de partea sa este, într-un fel, o modalitate de a-i domoli și de a-i împiedica să reprezinte o amenințare pentru poziția sa.

În ceea ce privește acest aspect al faptului că antihriștii îi atrag pe oameni de partea lor, tocmai am discutat două manifestări. Se întâmplă astfel de lucruri în biserica voastră? Spuneți-Mi, există astfel de lucruri? (Da.) Bineînțeles că există. Așadar, printre toate lucrurile legate de atragerea oamenilor de partea lor, care sunt alte manifestări care au natura antihriștilor de a-i atrage pe oameni de partea lor? Care sunt consecințele faptului de a-i atrage de partea lor? De ce vor antihriștii să facă asta? Dacă nu îi atrag pe oameni de partea lor, își pot atinge scopul de a-i controla? (Nu, nu pot.) Ei trebuie să aducă în fața lor oameni care îi ascultă și se aliniază la voința lor, astfel încât să poată ocupa o poziție și să aibă supuși asupra cărora să-și exercite autoritatea. Dacă prin preajmă nu e nimeni care îi ascultă, nu-i așa că nu-și vor putea satisface ambiția de statut și putere? Așadar, ei câștigă poziția și puterea doar atunci când atrag de partea lor orice fel de persoană care poate fi atrasă. Cum îi tratează pe cei care nu pot fi atrași de partea lor? (Îi exclud și îi atacă.) Ei încep să îi atace și să îi excludă. Nu au existat antihriști care i-au transformat în așa-numiții „auditori" pe cei din cadrul bisericii și care

nu puteau fi atrași de partea lor? Predicile, imnurile și cărțile cuprinzând cuvintele lui Dumnezeu publicate de biserică pur și simplu nu li se dau acestor oameni sau ei nu sunt informați despre adunări pentru o perioadă îndelungată. Astfel de lucruri există cu siguranță și toate acestea sunt lucruri pe care le fac antihriștii. Celor care sunt atacați și excluși de antihriști nu li s-au șters din evidențe numele de către biserică, ei nu au plecat din proprie inițiativă și nu au încetat de bunăvoie să mai participe la adunări. Cu toții sunt credincioși sinceri în Dumnezeu, dar, pentru că au un oarecare discernământ în ceea ce-i privește pe antihriști, sunt adesea excluși și nu pot avea acces prompt la cărțile cuprinzând cuvintele lui Dumnezeu sau la predicile, imnurile și diferitele aranjamente de lucru publicate de biserică și nici nu pot mânca și bea cuvintele lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cei care se află sub influența antihriștilor, adică aceia care sunt capabili să-i asculte, care au fost atrași de partea lor și li s-au predat, au acces prioritar la diverse cărți și videoclipuri distribuite de casa lui Dumnezeu, bucurându-se de acest tratament favorabil. Astfel, biserica este aruncată în haos și divizată din cauza comportamentului și acțiunilor antihriștilor, iar inimile oamenilor sunt zbuciumate.

Există vreo condiție pe care antihriștii o caută pentru a-i atrage pe oameni de partea lor? Îi atrag de partea lor pe cei care iubesc adevărul și I se supun cinstit lui Dumnezeu? (Nu.) Cei care iubesc adevărul și I se supun lui Dumnezeu au un oarecare discernământ, nu pot fi atrași de partea antihriștilor și nu îi vor urma pe aceștia. Așadar, pe cine atrag antihriștii de partea lor? În inimile lor, antihriștii îi favorizează cel mai mult pe cei care se pricep la a-i flata pe oamenii cu statut, care sunt buni în a intra în grațiile cuiva și în a vorbi frumos cu semenii, precum și pe unii care au făcut lucruri rele și se tem să nu fie excluși și, astfel, fac tot posibilul să îi mulțumească pe antihriști. Antihriștii se folosesc de condiția de a-i proteja pentru a-i atrage pe oameni de partea lor și a le câștiga inimile, lăsându-i să se apropie. Cei mai mulți dintre oamenii pe care antihriștii îi atrag de partea lor, în afară de nou-credincioșii care nu înțeleg adevărul, sunt oamenii care nu iubesc adevărul. Oare toți cei care nu iubesc adevărul au conștiință și rațiune? Nici unul dintre ei nu este bun, iar Dumnezeu nu alege astfel de oameni. Antihriștii îi atrag de partea lor pe acești oameni și îi conduc ca un clovn. Ei chiar cred că au obținut o poziție oficială și că au un statut și sunt extrem de mulțumiți în inimile lor. Nu-i așa că este o nerușinare? Ce alte tipuri de oameni atrag antihriștii de partea lor? (Oameni cu o umanitate relativ rea.) Exact, oameni răi. Cum îi tratează antihriștii pe oamenii răi? Îi protejează. De exemplu, să presupunem că există o persoană rea în biserică, iar frații și surorile raportează cu toții că această persoană este deosebit de rea, provocând agitație în biserică ori de câte ori este prin preajmă, tulburându-i pe toți când își fac datoria și tulburând lucrarea bisericii. Atât timp cât sunt aduși pentru a realiza o datorie, lucrarea bisericii va suferi pierderi. Dar antihriștii consideră astfel de oameni răi ca fiind folositori și îi atrag de partea lor pentru a fi în serviciul lor. Antihriștii nu îi exclud pe oamenii răi, ci îi protejează. În cazul în care anumiți oameni răi nu susțin un antihrist sau îl pot discerne, abia atunci acesta se va ocupa de ei. Atât timp cât o persoană rea îl lingușește pe

antihrist, îl susține și nu i se opune, antihristul o atrage de partea lui și o câștigă pentru a-și consolida forța. Așadar, cum se înțeleg antihriștii cu acești oameni care nu urmăresc adevărul? Modul lor de a interacționa îl reprezintă, în esență, lingușirea reciprocă și conversațiile cuceritoare. Oriunde se duc antihriștii, acești oameni răi roiesc în jurul lor ca mușteleе. Cu siguranță că nu se adună pentru a avea părtășie despre adevăr, pentru că toți sunt scârbiți de acesta și niciunul dintre ei nu caută să rezolve problemele având părtășie despre adevăr. Tot ceea ce spun ei sunt lucruri pe care le spun non-credincioșii, mai ales semănând discordie cu bârfele, denigrându-i pe alții și înălțându-se pe ei înșiși, și consultându-se asupra modalităților de a-i chinui pe oameni. Mai mult, ei studiază cum să se păzească de casa lui Dumnezeu, discută despre cum să se confrunte cu Cel de mai sus, cum să știe dinainte dacă o persoană vrea să raporteze problemele lor și cum să reacționeze odată ce află. Acestea sunt aspectele pe care le discută această bandă de oameni răi. Atunci când sunt împreună, ei nu au niciodată părtășie despre lucruri precum îndeplinirea îndatoririlor lor și nu au niciodată părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme. De exemplu, nu discută niciodată chestiuni legitime, cum ar fi sprijinirea și ajutorarea fraților și surorilor care au devenit negativi și slabi și nu au energia necesară pentru a-și face îndatoririle sau ca să găsească soluții și căi pentru a îmbunătăți eficiența anumitor aspecte ale lucrării bisericii. Vorbesc despre cum să-L păcălească pe Cel de mai sus și casa lui Dumnezeu, asigurându-se că aceasta din urmă nu află cum stau lucrurile cu ei. Odată ce se descoperă că o persoană este în contact cu Cel de mai sus sau că a raportat despre situația lor, ei consideră că este o amenințare la adresa poziției lor și că le poate ruina afacerile. Ei investighează fără încetare cine este responsabil, căutând suspecți și, odată ce îi găsesc, izolează acea persoană, o transferă în altă parte și apoi emit ordine prin care interzic oricui să raporteze situația lor Celui de mai sus. Astfel se asigură că nimeni nu îndrăznește să îi raporteze. Antihriștii obțin astfel controlul total asupra bisericii. Cel de mai sus nu are cum să știe ce act malefic comit ei în culise, până când Cel de mai sus află de situație și le descoperă punctul slab, apoi ordonă să fie anchetați și, în cele din urmă, îi demite sau îi exclude. Acest grup de antihriști și de oameni răi poate da peste cap lucrarea bisericii în doar câteva luni și îi poate determina pe frați și surori să se suspecteze unii pe alții, să se submineze reciproc, să se expună reciproc și să se atace reciproc, divizând biserica. Aceasta este consecința faptului că antihriștii îi induc în eroare pe oameni și preiau controlul bisericii. În acest fel, antihriștii îi induc în eroare pe toți cei care nu urmăresc adevărul și chiar atrag de partea lor niște oameni răi folositori pentru a controla biserica, consolidându-și propria poziție și autoritate. Dacă oamenii răi îi ascultă, ei îi protejează. Dacă nu, ei se ocupă mai întâi de oamenii răi. Dacă oamenii răi îi urmează și pot fi înrolați și atrași de partea lor, ei îi lasă să le devină acoliți, brațe și ochi pentru a face lucruri rele, infiltrându-se printre frați și surori, aflând cine are obiecții împotriva lor, cine le discerne acțiunile, care dintre faptele lor rele au fost descoperite și cine vrea mereu să-L contacteze pe Cel de mai sus pentru a le raporta problemele. Antihriștii și oamenii

răi investighează în mod special aceste chestiuni, de care sunt cei mai preocupați. Ei discută adesea împreună despre contramăsuri, tratându-i ca pe dușmani pe cei care îi pot discerne sau îi suspectează. Ei găsesc scuze pentru a chinui o persoană astăzi, iar mâine obțin pârghii pentru a chinui o alta; folosesc chiar diverse motive și scuze pentru a-i incita pe aleșii lui Dumnezeu să le elimine și să le excludă pe aceste persoane. Odată ce antihriștii devin conducători sau lucrători, se implică în aceste acțiuni. În doar câteva luni, ei pot arunca biserica în haos, stingând chiar și fervoarea arzătoare a unei biserici de noi credincioși ca apa aruncată asupra focului. Prin urmare, antihriștii sunt cu adevărat dușmanii lui Dumnezeu și dușmanii aleșilor Lui. Aceasta nu este deloc o exagerare – este incredibil de exactă! Acolo unde antihriștii sau oamenii răi dețin puterea, biserica preia o atmosferă respingătoare. Nu există deloc viață bisericească, nu se mănâncă și nu se bea normal cuvântul lui Dumnezeu și nu există o atmosferă de părtășie despre adevăr. În schimb, este plină de intrigi și de o conduită necorespunzătoare nestăvilită. Asta înseamnă ca diavolul să dețină controlul. Poate exista vreun rezultat bun atunci când diavolul deține controlul? Acest lucru nu poate aduce decât dezastru pentru aleșii lui Dumnezeu – asta este sigur, fără îndoială.

Atunci când vin într-o biserică pentru a prelua un rol de conducere, unii antihriști mai întâi investighează cine din biserică a raportat în trecut deseori probleme Celui de mai sus. Vor să țină astfel de oameni departe de ei și nu merg să stea la ei acasă, chiar dacă îi pot găzdui. Dacă o persoană se pricepe să-i lingușească pe oameni, orbitează constant în jurul conducătorului și intră în grațiile oamenilor, casa acelei persoane este locul unde intenționează să stea. Cineva spune: „Persoana aceea găzduiește două surori.” Antihristul răspunde: „Asta nu e bine, mutați-le în altă parte.” Persoana respectivă zice: „Nu poți muta oamenii după bunul plac; aceste două surori sunt chiar potrivite pentru acel loc – mutarea le-ar putea afecta îndeplinirea îndatoririlor.” El răspunde: „În calitate de conducător, ceea ce spun eu se face, iar tu trebuie să mă asculți!” Apoi le forțează pe cele două surori să se mute. De ce insistă să locuiască în această casă? Pentru că această familie este candidă și slabă, neprezentând nicio amenințare pentru antihrist. Indiferent ce abateri comite sau cât de necontrolat îi devine comportamentul pe la spatele oamenilor, familia nu-l va raporta. Așa că el caută un astfel de loc unde să stea. După un timp, își aduce cu el tovarășii cei răi și își face faptele rele acolo, discutând contramăsuri și complotând cum să chinuie o persoană sau alta. Când un antihrist sau o persoană rea apare în biserică, ei caută mai întâi oameni care le plac și de care pot profita, extinzându-și și consolidându-și în primul rând forța proprie. Ei îi lasă în pace deocamdată pe cei care înțeleg adevărul, pentru a nu-și periclita poziția. Nu perturbă deocamdată ordinea actuală. După ce își consolidează poziția și găsesc complici potriviți, încep să discute despre contramăsuri pentru a-i chinui și pentru a se ocupa de acei frați și surori care urmăresc adevărul. Cum îi chinuie și cum se ocupă de ei? În primul rând, îi atrag de partea lor pe cei care sunt de acord cu ei, care nu au discernământ în ceea ce-i privește și de care se pot folosi. Dacă există oameni pe care

nu-i pot atrage de partea lor sau care nu-i pot discerne, ei găsesc o scuză sau un motiv pentru a-i izola sau a-i îndepărta. Ce fel de fire este dezvăluită de comportamentul acestor antihriști? (Maliţiozitatea.) Oriunde adoptă roluri de conducere, acel loc capătă o atmosferă respingătoare. Ordinea vieții bisericești este perturbată. Dacă nu-i asculți, ești suprimat, restricționat sau chiar îndepărtat sau exclus. Unii antihriști se comportă ca niște bandiți, golani sau scorpii. Chiar și după ce au devenit credincioși în Dumnezeu, ei tot vor să obțină o poziție, acționează arogant în casa lui Dumnezeu și îi controlează pe aleșii Lui. În acest fel, ei fac dezastru în biserică. Dacă oamenilor le lipsește discernământul, vor fi induși în eroare și controlați de ei, ceea ce îi va duce, în cele din urmă, la pieire.

Aproape că am terminat discuția noastră despre modul în care antihriștii îi atrag pe oameni de partea lor. Pe măsură ce ați ascultat aceste chestiuni pe care Eu le-am discutat, considerați că sunt o raritate? Sunteți uimiți, spunându-vă: „Oare chiar s-ar putea întâmpla așa ceva? Este imposibil, nu-i așa? Cum pot exista astfel de oameni printre credincioși?” Dați-Mi voie să vă spun că poate fi chiar mai rău de atât. Toți își pun o mască a înfățișării umane atunci când sunt în fața altora, dar felul în care sunt în culise este ceea ce le dezvăluie adevăratul chip. Cuvintele și acțiunile lor în timp ce se află în fața altora sunt doar o deghizare, o impresie falsă. Ceea ce spun și fac în culise este ceea ce le reflectă adevăratul sine. Dacă o persoană pare într-un fel în fața oamenilor și în alt fel în culise, ar trebui să poți discerne ce este autentic și ce este fals, nu-i așa? Un antihrist poate părea foarte politicos în fața oamenilor, dar, dacă aceștia ar ști ce face antihristul în culise, ar considera că este dezgustător. Ar simți că a avea de-a face cu antihristul este o rușine, că nu este o persoană integră, ci una meschină și neînsemnată. În acest caz, poate antihristul să se înțeleagă cu oamenii normali? Nu, nu poate. Nu este vorba de o persoană normală care are câteva obiceiuri proaste, ci e o chestiune care ține de firea acesteia. Imediat ce îi vezi firea, îți dai seama că nu este om, ci o bestie, un diavol. Spuneți-Mi, cum se simt oamenii când interacționează cu animalele? Este ca și cum ai aduce un porc în casă, l-ai spăla, l-ai îmbrăca și l-ai trata ca pe un animal de companie. A doua zi, constați că ți-a transformat casa într-o cocină. Mănâncă, bea și își face nevoile în casă fără să țină cont de curățenie. Atunci îți dai seama că nu poți ține porcii în acest fel – sunt animale! Oamenii precum antihriștii pot părea la exterior ca și cum ar avea un anumit calibru și educație sau poate că au fost cândva persoane prestigioase în societate, ceea ce le-a adus un oarecare respect, dar majoritatea sunt la fel ca animalele, lipsiți chiar și de conștiință și rațiune. Au ei o umanitate normală? (Nu.) Fără umanitate normală, mai pot fi considerați oameni? Puteți accepta conducerea lor? Ce se va întâmpla dacă frații și surorile vor cădea în mâinile unor astfel de oameni? Vor fi induși în eroare, atrași de partea lor și vor suferi cu siguranță. Antihriștii sunt diavoli și nu au conștiință sau rațiune. La suprafață, ei par foarte iubitori, înțelegători și compătimitori față de dificultățile, slăbiciunile și nevoile emoționale ale unor oameni. În realitate, aceștia sunt oameni pe care îi favorizează și care îi flatează. Dar, dacă acești

oameni le amenință statutul sau reputația, nici măcar ei nu vor fi tratați cu bunătate, ci se vor ocupa de ei fără scrupule, folosind metode și mai malițioase, fără nicio urmă de simpatie sau toleranță. Iubirea și toleranța antihriștilor este doar o fațadă, iar scopul lor nu este în niciun caz de a-i aduce pe oameni înaintea lui Dumnezeu, ci de a-i face să li se închine și să-i urmeze. Obiectivul lor de a-i prinde pe oameni în capcană în acest fel este de a-și asigura propria poziție și de a câștiga oameni care li se închină și care-i urmează. Indiferent de metodele pe care le folosesc antihriștii pentru a-i induce în eroare și a-i atrage pe oameni de partea lor, un lucru este sigur: ei își vor stoarce creierii și vor folosi orice mijloace necesare de dragul propriei puteri și al propriului statut. O altă certitudine este că, indiferent ce fac, nu o fac pentru a-și îndeplini îndatoririle și, cu siguranță, nu o fac pentru a-și îndeplini bine îndatoririle; mai degrabă, o fac pentru a-și îndeplini obiectivul de a deține puterea în cadrul bisericii. Mai mult, indiferent ce fac, ei nu țin niciodată cont de interesele casei lui Dumnezeu și, cu siguranță, nu țin niciodată cont de interesele aleșilor lui Dumnezeu. În dicționarul antihriștilor, aceste două considerente sunt inexistente; le lipsesc în mod inerent. Indiferent de nivelul de la care conduc, ei nu manifestă nici cea mai mică preocupare pentru interesele casei lui Dumnezeu sau ale aleșilor lui Dumnezeu. În gândurile și punctele lor de vedere, lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu sunt irelevante și sub nivelul lor. Se gândesc doar la propria poziție și la propriile interese. Din aceasta se poate vedea că natura-esență a antihriștilor, pe lângă faptul că este ticăloasă, este deosebit de egoistă și demnă de dispreț. Aceștia acționează doar de dragul faimei, câștigului și statutului propriu, fără a acorda cea mai mică atenție vieții și morții altora. Oricine reprezintă o amenințare la adresa poziției lor este supus suprimării și excluderii fără scrupule și chinuit la maxim. Uneori, când antihriștii sunt denunțați pentru că au comis prea multe rele și Cel de mai sus află despre aceștia, iar ei simt că sunt pe cale să-și piardă poziția, încep să plângă cu lacrimi amare. În exterior, par că se pocăiesc și par să se întoarcă la Dumnezeu, dar care este adevăratul motiv din spatele lacrimilor lor? Ce regretă ei cu adevărat? Se întristează și suferă pentru că au pierdut inimile oamenilor, și-au pierdut poziția și reputația. Asta conțin lacrimile lor. În același timp, ei își plănuiesc deja următorii pași pentru a-și consolida poziția, pentru a învăța din eșecurile lor și pentru a-și reveni. Judecând pe baza acestui comportament al antihriștilor, ei nu simt niciodată remușcări și nu suferă din cauza fărădelegilor lor și a firilor corupte pe care le-au dezvăluit, și, cu siguranță, nu se vor cunoaște cu adevărat pe ei înșiși și nu se vor căi. S-ar putea să îngenuncheze în fața lui Dumnezeu, vărsând lacrimi amare, reflectând asupra lor și blestemându-se, dar aceasta este o fațadă menită să-i inducă pe oameni în eroare, iar unii ar putea chiar să creadă că este autentică. Este posibil ca, în acel moment, sentimentele lor să fie autentice. Cu toate acestea, este necesar să ne amintim că antihriștii nu vor experimenta niciodată remușcări autentice. Chiar dacă într-o zi vor fi descoperiți și eliminați, ei nu vor simți remușcări autentice. Ei vor recunoaște doar propriul eșec, faptul că și-au ratat performanța și și-au expus toate faptele rele. De ce

spun asta? Pentru că, pe baza naturii antihriștilor de a urî adevărul și pe Dumnezeu, ei nu vor accepta niciodată adevărul. Prin urmare, cunoașterea de sine a antihriștilor este perpetuu falsă. Ei vor recunoaște doar că au pierdut inimile oamenilor pentru că nu au reușit să profite de oportunitățile de a prelua puterea și de a-și consolida poziția. Remușcările și suferința lor sunt din aceste motive. Când antihriștii sunt torturați sufletește, pot chiar să verse lacrimi, dar de ce plâng ei? Ce se ascunde în spatele lacrimilor lor? Ei plâng pentru că mulțimea lor de fapte rele a fost expusă și și-au pierdut poziția. Dacă ar putea fi cu adevărat plini de remușcări și ar plânge pentru că au greșit și se simt îndatorați față de Dumnezeu, nu ar comite o astfel de multitudine de rele. Le lipsește conștiința încărcată și nu-și recunosc faptele rele – cum ar putea apărea atunci o remușcare autentică? După ce au făcut răul, ei nu simt remușcări; sunt plini de indiferență, simțind doar că și-au pierdut reputația și că s-au dat în spectacol. S-ar putea să se amărască puțin. În ciuda faptului că, în exterior, parcă nu ar fi nimic în neregulă, în realitate, în adâncul sufletului, sunt ca un mut care gustă ierburi amare – suferă în tăcere. Ei trec printr-un vârtej de emoții în inimi și varsă lacrimi amare, dar nu există remușcări autentice. Aceasta este adevărata situație. Uneori, antihriștii pot rosti cuvinte care sună plăcut, cum ar fi: „Din cauză că am avut un calibru slab, nu mi-am făcut treaba cum trebuie și am comis unele acte de tulburare și perturbare; nu am reușit să preiau conducerea și nu sunt demn de aceasta. Fie ca dumnezeu să mă disciplineze și să mă blesteme. Dacă voi decideți să nu mă alegeți pentru a conduce în viitor, nu mă voi plânge.” Imediat după aceasta, izbucnesc în lacrimi. Unii oameni, lipsiți de discernământ, sunt plini de compasiune față de ei și le spun: „Nu plânge, te vom alege din nou pe viitor.” Auzind acest lucru, ei se opresc imediat din plâns. Acum le vedeți adevărata față? Când spun câteva cuvinte frumoase, o fac pentru a cuceri inimile oamenilor, pentru a-i induce în eroare și a-i păcăli, iar unii chiar cad în plasă. Ori de câte ori antihriștii varsă lacrimi, fără îndoială că au un plan ascuns. Când cei care îi venerează încep să se îndoiască de ei și statutul le devine șubred, ei plâng. Se simt atât de tulburați, încât nu pot mânca sau dormi, spunând în mod repetat familiei lor: „Cum pot merge mai departe dacă nu mai am un rol de conducere?” Familia le răspunde: „Nu trăiai bine mersi și înainte, fără statut? De ce nu poți continua să trăiești?” Ei răspund: „Dacă nu aș fi avut statut, aș fi primit aceste beneficii? Am mai fi putut să trăim atât de bine? De ce ești atât de nesăbuit?” Acasă, unii spun deschis: „Ce rost are să trăiești fără statut? Care este sensul vieții? Sunt doar câteva persoane în familia noastră, iar acasă nu pot să mă ocup decât de aceste câteva persoane. Sunt doar capul familiei, iar statutul meu nu este înalt. Ar trebui să dețin o funcție în biserică; altfel, viața îmi este irosită. În plus, fără această poziție în biserică, ar putea familia noastră să aibă o viață atât de bună?” În spatele ușilor închise, ei vorbesc sincer, iar ambițiile lor sunt expuse vederii. Nu este acesta un ins nerușinat? Inducerea în eroare de către antihriști nu este o fărădelege ocazională – nu este neintenționată. Dacă acestea ar fi fost acțiuni rele ocazionale și neintenționate, nu ar fi fost considerați antihriști. Antihriștii îi induc în eroare pe oameni în mod intenționat; ei

sunt guvernați de natura Satanei. De aceea, ei îi induc în eroare în mod constant pe oameni, folosind în mod intenționat această metodă pentru a-i controla și, în cele din urmă, pentru a obține puterea. De fapt, scopul unui antihrist care-i induce în eroare și-i controlează pe oameni este de a-i face să îl asculte, să îi urmeze exemplul și să se îndepărteze de Dumnezeu. Intențiile antihristului sunt foarte clare; acesta urmărește să concureze cu Dumnezeu pentru oameni. Acțiunile sale nu sunt dezvăluiri de moment ale corupției, nici nu sunt făcute impulsiv, contra voinței lui și, cu siguranță, nu sunt forțate de circumstanțe speciale. Acestea sunt cauzate în întregime de natura lui ticăloasă, de ambițiile și dorințele lui umflate, de firea lui perfidă și multitudinea de planuri. Capacitatea lui de a face aceste lucruri acum este determinată de natura-esență pe care o are: după ce a început să creadă în Dumnezeu, a nutrit aceste intenții și planuri, așteptând doar să devină un conducător pentru a începe să realizeze aceste vise și să-și îndeplinească obiectivele. Aceasta este adevărata stare a inimii unui antihrist și nu se abate câtuși de puțin de la ea.

Din conținutul discutat mai sus, ar trebui să înțelegeți adevărul pe care trebuie să îl pătrundeți. Într-o privință, ar trebui să-i discerneți pe antihriști și pe oamenii răi care afișează astfel de comportamente și o asemenea natură-esență. În altă privință, ar trebui să vă comparați și pe voi înșivă, ca să vedeți dacă prezentați aceste comportamente. Acum, dacă puteți găsi o potrivire între ceea ce spuneți și discursul antihriștilor sau dacă amândoi prezentați aceleași comportamente în situații similare, atunci puteți discerne asemănările în firea voastră dezvăluită sau în practică, între voi și antihriști? Puteți să înțelegeți adevărul despre care avem părtășie aici prin intermediul unor exemple pe care le discut sau al detaliilor, cuvintelor și acțiunilor descrise în aceste exemple sau puteți să înțelegeți firile corupte ale oamenilor care sunt expuse aici? Puteți asculta astfel? Din ce perspectivă ascultați? Dacă discerneți aceste firi și esențe ale antihriștilor și priviți aceste comportamente și practici doar din perspectiva unui spectator, puteți câștiga adevărul? (Nu.) Atunci, din ce perspectivă ar trebui să ascultați? (Din perspectiva comparării cu propria persoană.) Comparați-vă pe voi înșivă – acesta este cel mai simplu lucru. Ce altceva? (Să te echipezi cu adevărul.) Corect, trebuie să înțelegeți adevărul care trebuie înțeles în cadrul fiecărui exemplu pe care îl discut. Cei care nu au înțelegere spirituală pot înțelege doar faptele, în timp ce aceia care au înțelegere spirituală și un calibru bun, pot înțelege și obține adevărul din ele. Puteți rezuma adevărurile implicate în poveștile și exemplele care au fost discutate? A avea părtășie despre anumite povești sau exemple are scopul de a-i ajuta pe oameni să se conecteze cu realitatea, să înțeleagă mai bine diversele probleme reflectate în realitate și să-și aprofundeze impresia despre diverse manifestări și esențe legate de acest aspect al adevărului. Cu alte cuvinte, atunci când este vorba despre acest aspect al adevărului sau această natură-esență, te vei gândi la un exemplu sau la un scenariu specific. În acest fel, atunci când te vei înțelege pe tine însuți sau îi vei discerne pe alții, vei avea o înțelegere vizualizată care este mai ușor de înțeles, mai practică și mai concretă decât simpla citire

a unei teorii sau a unui text. Dacă este vorba doar de un text și tu nu ai nicio experiență în acest sens, înțelegerea textului ar putea fi limitată la cuvintele în sine, constrânsă întotdeauna de propriile tale experiențe limitate și rămânând doar în această sferă. Cu toate acestea, dacă adaug anumite exemple, adun câteva povești, câteva tablouri, cuvinte și acțiuni specifice și comportamente în părtășia Mea, acest lucru va avea un efect auxiliar asupra înțelegerii adevărului de către tine în acest aspect. Dacă se obține acest efect, înseamnă că ai înțeles acest aspect al adevărului. Ce grad de înțelegere trebuie să atingi pentru ca acesta să conteze drept înțelegere? Nu trebuie să fie de 100%, dar înțelegerea, definiția, conceptul și cunoașterea de către tine a acestui aspect al adevărului ar trebui cel puțin să se fi consolidat. Ce înseamnă această consolidare? Înseamnă că devine relativ pură, practic fără să fie amestecate cunoștințe, noțiuni, închipuiri sau speculații umane sau fiind amestecată cu mai puține dintre aceste lucruri. Acestea sunt efectele pe care le au astfel de exemple. S-ar putea să știi persoanele sau evenimentele pe care le menționez în unele dintre aceste exemple sau chiar să fi intrat în contact și să fii destul de familiarizat cu respectivele persoane ori s-ar putea să fi intrat în contact cu astfel de evenimente și chiar să fi fost martor la întregul proces prin care acești oameni au făcut astfel de lucruri. Dar care sunt beneficiile sale față de înțelegerea și recunoașterea adevărului de către tine? Este posibil ca tu să fi trăit împreună cu astfel de oameni, să fi văzut povești de acest gen desfășurându-se și să fi experimentat pe propria piele tot ceea ce s-a întâmplat în aceste povești, dar asta nu înseamnă neapărat că înțelegi acest aspect al adevărului. Ce vreau să spun cu asta? Nu presupune că, pentru că știi sau cunoști persoana sau evenimentul despre care vorbesc, nu trebuie să asculți detaliile sau adevărul și conținutul specific despre care avem părtășie aici. Ar fi o mare greșeală. Chiar dacă persoana respectivă este cineva pe care îl cunoști îndeaproape, nu înseamnă că ai înțeles și ai priceput deja adevărul acesta. De ce vă reamintesc acest lucru? Pentru a vă împiedica să vă opriți asupra detaliilor. Ori de câte ori vedeți pe cineva făcând ceva asemănător și Dumnezeu îl prezintă drept exemplu, vă bateți joc de acel om și îl disprețuiți. Este aceasta atitudinea corectă față de adevăr? (Nu.) Ce atitudine este aceasta? Nu este o abatere? Aceasta este o înțelegere părtinitoare. Datorită acestor exemple realiste, acestor povești și acestor oameni și evenimente specifice, toți pot aprecia cu adevărat cum este dezvăluirea firii corupte a oamenilor, pentru a fi cu adevărat martori la dezvăluirea firii corupte și a naturii-esențe a oamenilor, la ce este natura-esență a oamenilor, la ce este o fire coruptă, la ce fel de cale urmează oamenii cu un anumit tip de fire coruptă și natură-esență, la ce iubesc, la sfera emoțiilor lor, la felul în care se poartă și tratează lumea și la care este perspectiva lor asupra vieții, la care sunt principiile lor de abordare a lucrurilor și la care poate fi atitudinea lor față de Dumnezeu și față de adevăr. Tocmai datorită acestor exemple, acestor persoane specifice și evenimente concrete, oamenii pot combina mai bine adevărul-realitate cu dezvăluirea esenței umane de către Dumnezeu, obținând o viziune oarecum mai clară și mai precisă asupra lor. Așadar, ce vreau să spun cu aceste cuvinte? Vreau să spun

că nu ar trebui să subestimezi aceste povești. Indiferent ce fel de poveste spun, a cui este povestea sau la care tip de persoană se referă povestea, există un singur obiectiv, și anume acela de a te ajuta să înțelegi adevărul. Dacă dobândești adevărul din ea, atunci efectul dorit a fost obținut. Prin urmare, aceste povești s-ar putea să-ți permită doar să înțelegi unele adevăruri superficiale prima dată când le auzi, să înțelegi sensul de suprafață sau interpretarea literală. Cu toate acestea, pe măsură ce statura ta continuă să crească, pe măsură ce îmbătrânești, pe măsură ce te dezvolți în viață prin diverse circumstanțe, viața ta se maturizează și ea treptat, iar tu vei avea înțelegeri diferite ale evenimentelor din aceste povești și ale naturii-esențe, comportamentului și manifestării diverselor persoane reflectate aici. Cum se produc aceste înțelegeri? Ele provin din adevărurile implicate în aceste povești, nu din poveștile în sine. Dacă este vorba doar de a spune o poveste, cum ar fi povestea „Băiatul care a strigat lupul”, atunci, după ce o asculți, asta e tot; nu are nimic de-a face cu adevărul. Ea doar îi instruiește pe oameni cum să acționeze: este foarte directă și superficială. Dar, când vine vorba de adevăr, profunzimea unei astfel de povești trece dincolo de semnificațiile de suprafață pe care o persoană le poate înțelege cu ușurință. Ea tratează sumar firea coruptă și natura-esență a oamenilor, implicând modul de a-i discerne pe oameni, de a alege calea, de a aborda adevărul și care ar trebui să fie atitudinile oamenilor ca răspuns la cerințele lui Dumnezeu. Implică ceea ce oamenii ar trebui să respingă și ceea ce ar trebui să îmbrățișeze. Dacă sunteți capabili să ascultați în acest fel, de fiecare dată când ascultați predici veți obține ceva, veți câștiga mai multă lumină și veți înțelege mai multe principii referitoare la diferitele aspecte ale adevărului și veți experimenta o oarecare pătrundere în viață. Pe măsură ce oamenii îmbătrânesc, pe măsură ce timpul trece, pe măsură ce împrejurările sociale se schimbă, pe măsură ce tendințele se schimbă, adevărul continuă să lucreze în inimile oamenilor, iar ei vor ști cum să practice adevărul și cum să privească oamenii și lucrurile pe baza adevărului. Asta înseamnă să câștigi viața – adevărul poate deveni viața unei persoane. Prin urmare, indiferent când se spune o poveste, nu ascultați doar o dată și considerați-o gata. Continuați să ascultați și, dacă nu înțelegeți, puteți să aveți părtășie despre ea. Dacă ți se pare greu de priceput în stadiul tău actual, s-ar putea să fie din cauză că statura ta nu este suficientă. În situația asta, ascultă ceea ce poți înțelege și selectează ceea ce se potrivește cu statura ta actuală. Dacă o poveste pare clară când o asculți, dar, mai târziu, pare profundă, dacă este dincolo de înțelegerea ta sau dacă nu se aliniază la experiențele și circumstanțele tale de viață din acest stadiu, atunci păstreaz-o în inimă și las-o să te impresioneze. Când te vei confrunta mai târziu cu situații similare, ceea ce ai păstrat în inimă poate ajunge să se reflecte la suprafață. Este la fel ca vocabularul și termenii pe care i-ai studiat sau informațiile pe care creierul tău le-a asimilat. Te gândești la ele în fiecare zi? Probabil că nu. Nu te gândești de obicei la ele, dar, când te afli într-un mediu în care acești termeni, acest vocabular sau aceste informații sunt relevante, unele dintre ele îți vin în minte. Oamenii au memorie și, în mod natural, stochează unele lucruri în minte. Aceste lucruri sunt suficiente pentru a le folosi

în viața de zi cu zi și pot fi oarecum benefice, dar, dacă încerci să le folosești în mod deliberat și aplici în mod rigid reglementările, este mai probabil să faci greșeli. Ar trebui să asculți selectiv, în funcție de statura ta și de circumstanțele pe care le-ai experimentat. Astfel, progresul tău va fi mai rapid. Cei care știu cum să asculte vor câștiga mai mult, în timp ce aceia care nu știu vor câștiga mai puțin sau poate chiar nimic. S-ar putea chiar să simtă că nu vor să asculte niciuna dintre aceste povești, că niciuna dintre ele nu implică adevărul, și să se întrebe de ce nu vorbesc despre adevăr în loc să Mă angajez în discuții inutile și să bârfesc tot timpul. Ce fel de oameni manifestă acest comportament? (Cei care nu au înțelegere spirituală.) Oamenii care nu au înțelegere spirituală ar putea gândi în acest fel. Ar putea crede că, atunci când țin predici, vorbesc doar despre aceste chestiuni cotidiene; ei bine, și ei pot face la fel, așa că, atunci când nu au altceva de făcut, se angajează în pălăvrăgeli fără rost cu ceilalți. Poate că știi mai multe bârfe decât poveștile pe care le spun Eu, dar discuțiile tale implică adevărul? (Nu, nu implică adevărul.) Dacă nu implică adevărul, ai grijă să nu vorbești fără discernământ, sau ai putea ajunge să discuți lucruri care nu au legătură cu adevărul. Eu spun povești pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă adevărul. Voi nu ar trebui să Mă imitați orbește. Ar trebui să vă concentrați doar asupra căutării adevărului, a înțelegerii lui și a străduinței de a trata lucrurile conform principiilor. Fie că este vorba de discursul sau de acțiunile voastre, acordați prioritate alinierii la adevărurile-principii. În acest fel, veți intra treptat în adevărul-realitate.

III. O disecare a modului în care antihriștii amenință oamenii

Am terminat părtășia despre cele două manifestări ale antihriștilor reprezentate de inducerea oamenilor în eroare și atragerea acestora de partea lor; acum, haideți să avem părtășie despre modul în care îi amenință pe oameni. Aceste metode ale antihriștilor sunt una mai gravă decât cealaltă. În comparație cu inducerea în eroare și atragerea de partea lor, este această metodă a amenințării mai sofisticată sau mai puțin sofisticată? (E mai puțin sofisticată.) Dacă inducerea în eroare și atragerea de partea lor nu funcționează, recurg la amenințări. Cum îi amenință un antihrist pe oameni? De ce recurge la o astfel de metodă? (Pentru că nu și-a îndeplinit obiectivele.) Nu și-a îndeplinit obiectivele. Amenințarea conține un alt înțeles – ce sintagmă poate fi folosită pentru a-l exprima? (A-și arăta adevăratul chip.) Nu este destul de corect; încercați altă exprimare. (A deveni furios din cauza rușinii.) Vă apropiați. Există vreo sintagmă mai potrivită? (A te simți exasperat și furios.) Exact, a te simți exasperat și furios. Este ca în zicala de pe-aici: „a-i sări mustarul”; sensul este următorul: „Am încercat atât cuvinte amabile, cât și cuvinte aspre. În cea mai mare parte, nu v-am tratat niciodată injust. De ce nu vrei să mă asculți? Din moment ce nu vrei să asculți, atunci o să primești ce meriți: voi folosi această tactică în cazul tău – amenințările!” Își schimbă tactica. Satana are diverse tactici, toate josnice. Amenințările sunt, de obicei, combinate cu ademenirea. Dacă folosește doar amenințări, unii oameni nu se tem și nu îl ascultă. Atunci nu are altă

opțiune și, uneori, poate recurge la ademenire. Dacă un lucru nu funcționează, atunci încearcă să facă altceva – folosește atât tactici blânde, cât și aspre. Așadar, de ce îi amenință antihriștii pe oameni? În ce împrejurări recurg la amenințări? Dacă doi oameni coexistă pașnic, fiecare mergând pe propria cale, fără conflicte de interese între ei, vor recurge la amenințări? (Nu, nu vor recurge.) Atunci, în ce împrejurări vor începe să apară acest comportament și această practică de a recurge la amenințări? Desigur, atunci când interesele sau reputația le sunt implicate, când obiectivele nu le sunt îndeplinite. Ei scot la iveală artileria grea, spunându-și: „Așa deci, nu vrei să mă asculți? Atunci îți voi arăta consecințele!" Care sunt aceste consecințe? Orice lucru de care ți-e frică. Vă puteți aminti exemple de amenințări la care ați fost martori? (Unii antihriști, când văd că frații și surorile nu li se supun, încep să îi judece și să îi condamne, spunând: „Nesupunerea față de conducători înseamnă nesupunerea față de dumnezeu" și folosesc acest lucru pentru a-i amenința pe oameni.) (Îmi amintesc un alt exemplu în care, dacă o persoană nu ascultă de conducere, conducătorul își folosește autoritatea pentru a o demite.) Indiferent de situație, ei vor ca oamenii să înțeleagă că, dacă nu-i ascultă, vor exista consecințe. Așadar, pe ce se bazează pentru a-i face pe oameni să îi asculte? Ei spun adesea: „Supunerea față de conducere este supunerea față de dumnezeu, deoarece conducerea este rânduită de dumnezeu. Trebuie să te supui. Dacă nu te supui sau nu asculți de conducători, asta înseamnă aroganță, neprihănire de sine și împotrivire față de dumnezeu. Consecința împotrivirii față de dumnezeu este eliminarea. În cazurile ușoare, ai putea fi izolat pentru auto-reflecție; în cele grave, ai putea fi chiar exclus din biserică!" Ei folosesc aceste sofisme plauzibile pentru a-i constrânge pe oameni să li se supună. În afară de acest mod, cum îi amenință alți antihriști pe oameni? Îi incită pe ceilalți să se ralieze împotriva celor care nu li se supun și să-i respingă. În plus, îi demit pe cei care nu li se supun sau le ajustează atribuirea datoriei. Unele persoane chiar se tem că nu vor mai avea o datorie de îndeplinit. Acestea cred că, prin îndeplinirea îndatoririlor, pot avea o șansă la mântuire, iar neîndeplinirea unei datorii le-ar putea văduvi de această șansă. Antihriștii își spun în inimile lor: „Îți știu punctul slab. Dacă nu mă asculți, îți voi lua dreptul de a-ți face datoria. Nu te voi lăsa să-ți faci datoria!" Îi împiedică pe oameni să-și facă datoria din cauză că nu corespund standardului în datoria lor sau pentru că, îndeplinindu-și datoria, dăunează intereselor casei lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci, de ce o fac? O fac pentru a-i exclude pe disidenți și folosesc această metodă pentru a-i amenința pe oameni și a-i face să asculte. Când vine vorba de amenințări, antihriștii cu siguranță nu respectă adevărurile-principii în relațiile cu oamenii sau în gestionarea problemelor. În schimb, ei folosesc intimidarea, forța și constrângerea pentru a-i face pe oameni să se supună cuminți, să asculte de ei și să nu le provoace probleme sau să le strice treburile.

Un antihrist nu folosește amenințări doar pentru că oamenii nu i se supun sau nu îl iau în serios și nu îl bagă în seamă – acesta este doar un aspect al problemei. Există și un alt motiv, și anume că, atunci când alții descoperă problemele antihristului și vor să

le expună sau să le denunțe Celui de mai sus, el se teme că Cel de mai sus le-ar putea afla sau că mai mulți oameni ar putea afla despre ele, așa că face tot ce-i stă în putere pentru a mușamaliza aceste lucruri și pentru a le suprima, nepermițând niciodată ca ele să fie expuse. Ce s-ar întâmpla dacă mai mulți oameni ar afla? L-ar respinge și l-ar blestema pe antihrist, nimeni nu i s-ar mai închina, iar acesta și-ar pierde poziția și autoritatea. Prin urmare, obiectivul pentru care antihristul folosește această metodă de amenințare a oamenilor este, de asemenea, de a-și proteja poziția și autoritatea. El crede că, dacă nu face acest lucru, frații și surorile vor începe să îl discearnă și nu va fi votat la următoarele alegeri, reducându-l la a fi un credincios obișnuit. Ce înseamnă pentru el să fie un credincios obișnuit? Înseamnă că nu are autoritate, nu are pe nimeni care să îl urmeze sau să devină adeptul său, iar poziția și autoritatea i-au fost luate, lăsându-i ambițiile și dorințele nesatisfăcute. El nu vrea să fie un credincios sau un adept obișnuit, așa că folosește această metodă de amenințare a oamenilor pentru a-i intimida și a-i constrânge să-l asculte și să i se supună, permițându-i să continue să-și păstreze autoritatea și poziția, să continue să-i controleze pe oameni și să primească sprijinul anumitor persoane. Tot ceea ce face antihristul gravitează în jurul poziției sale. Ori de câte ori ceva îi implică poziția, folosește anumite mijloace sau metode pentru a o proteja și a o apăra ferm; chiar și atunci când Cel de mai sus îi întreabă pe unii dintre ei despre anumite chestiuni, el este capabil să-L mintă cu nerușinare în față. De exemplu, atunci când este întrebat de Cel de mai sus despre câți oameni a câștigat biserica prin predicarea Evangheliei în luna aceea, chiar dacă antihristul știe că nu a câștigat pe nimeni, este posibil să mintă și să spună că au fost câștigați cinci oameni. Când frații și surorile care cunosc adevărul îl confruntă pe antihrist, spunând: „Acei cinci oameni doar investigau. De ce ai spus că am câștigat cinci persoane? Ar trebui să-I spui adevărul Celui de mai sus”, ce răspunde antihristul? „De ce nu se poate să fi câștigat cinci? Am spus cinci oameni, deci sunt cinci. Părerea ta nu contează. Dacă spunem că nu am câștigat nicio persoană, cum i-aș explica asta celui de mai sus? Dacă vrei să raportezi acest lucru, dă-i drumul, dar, dacă spui adevărul, cel de mai sus s-ar putea să te emondeze. S-ar putea să vă demită pe toți cei care sunteți implicați în predicarea Evangheliei sau chiar să desființeze echipa de evanghelizare. Atunci nu-ți vei mai putea îndeplini îndatoririle și nu eu voi fi de vină pentru asta.” Când persoana respectivă aude asta, rămâne stupefiată și nu îndrăznește să denunțe chestiunea. Nu este aceasta o amenințare? (Ba da.) Este o amenințare flagrantă, transmisă fățiș. Când unii oameni aud acest lucru, își spun: „Să fii o persoană onestă are consecințe. Dacă sunt onest, nu-mi voi putea face datoria, așa că nu voi raporta chestiunea. Trebuie să declarăm cinci persoane.” Unii oameni devin neliniștiți în inimile lor, spunând: „Dacă nu am câștigat pe nimeni, atunci așa stau lucrurile. Ar trebui să ne supunem modului în care Cel de mai sus alege să ne trateze.” Care este punctul de vedere al antihristului când aude acest lucru? „Supunere? Depinde de situație. Știe cel de mai sus despre dificultățile cu care ne confruntăm acum în predicarea Evangheliei? Îi pasă de asta?” Când Cel de mai sus

S-a interesat de situația predicării Evangheliei, era conștient de provocările implicate. Știa câți oameni pot fi câștigați cel puțin în fiecare lună și nu a spus niciodată că, dacă echipa de evanghelizare nu câștigă pe nimeni într-o lună, va fi desființată. Așadar, de unde a venit antihristul cu această afirmație? (A inventat-o.) A inventat-o el însuși pentru a-și acoperi minciunile, pentru a-i controla pe acești oameni, pentru a-L împiedica pe Cel de mai sus sau pe frați și surori să vadă dincolo de minciunile sale și pentru a-și asigura poziția astfel încât să nu fie demis – pentru asta a îndrăznit să inventeze astfel de cuvinte diavolești. Persoanele cu discernământ îl pot da în vileag, dar cei lipsiți de discernământ sunt induși în eroare, spunându-și: „Într-adevăr, această datorie nu se obține ușor. Nu putem fi sinceri cu Cel de mai sus. Dacă spui că au fost cinci persoane, atunci au fost cinci. Deși nu am câștigat cinci luna aceasta, vom încerca să îi câștigăm luna viitoare. La urma urmei, dacă îi vom câștiga luna viitoare, atunci nu va mai fi o minciună.” Antihristul se angrenează în înșelătorie, iar cei lipsiți de discernământ îl urmează și o fac și ei; sunt un grup de înșelători. Cu ce scop îi amenință pe oameni un antihrist? Pentru a-i determina să se supună și să îl asculte. Minte și comite rele, controlează biserica, îi induce pe oameni în eroare, desfășoară lucrarea fără să adere la principii sau la aranjamentele de lucru și, indiferent cât de nesăbuit se comportă, nu le permite fraților și surorilor să îl dea în vileag sau să îl denunțe Celui de mai sus. Odată ce descoperă că o persoană intenționează să îl denunțe Celui de mai sus, atunci recurge la amenințări. Cum amenință acea persoană? Îi spune: „Noi facem munca de jos, iar lucrarea este dificilă. Ne confruntăm chiar cu riscul de a fi arestați de marele balaur roșu. Cel de mai sus cere întotdeauna ca practica noastră să adere la aranjamentele de lucru. Îndurăm atât de multă suferință și ne asumăm atât de multe riscuri în predicarea Evangheliei. Când rezultatele sunt slabe, tot vrei să i le raportezi celui de mai sus; după ce dai raportul, te va emonda. Nu mi-e teamă că voi fi demis din funcția de conducător după ce vă va emonda, dar mi-e teamă că nu veți mai avea o datorie de făcut. Dacă nu mai aveți nicio datorie de făcut, să nu dați vina pe mine!” Sună atât de rezonabil! El mai spune și următoarele: „Cine vrea, de fapt, să raporteze această chestie? Dacă vreți să o raportați, nu vă voi opri; oricum, toată lumea știe despre asta. Dacă nu o raportați celui de mai sus, atunci nu va da vina pe noi. Dar dacă o raportați, atunci vom fi emondați. Puteți alege singuri; dacă vreți să o raportați celui de mai sus, atunci dați-i drumul! Acum, cine vrea să o raporteze, să ridice mâna!” Când toți îi aud tonul, încep să chibzuiască: „Oare chiar am voie să raportez asta sau nu?” După ce chibzuiesc, unii ridică mâna. Antihristul vede acest lucru și își spune: „Încă vrei să o raportezi? Nu o cauți cu lumânarea? Bine, nu te voi uita!” După aceea, începe să se gândească la ocazii de a chinui această persoană. Găsește o scuză, spunând: „Nu ai obținut niciun rezultat din îndeplinirea datoriei în ultima vreme. Oricui nu obține rezultate în exercitarea atribuțiilor sale timp de trei luni i se revocă dreptul de a îndeplini îndatoriri. Dacă performanțele sale nu se îmbunătățesc, va fi izolat. Dacă tot nu se căiește, atunci va fi îndepărtat sau exclus!” Mai îndrăznește acel nesăbuit, acel laș, să raporteze? Auzind acest lucru, își

spune: „Nu raportez acest lucru de dragul meu. Ce are să-l raportez? Dacă raportez chestiunea și apoi conducătorul mă atacă și se răzbună pe mine, iar frații și surorile mele mă resping? Atunci voi fi izolat în cadrul bisericii. Este mai important pentru mine să ascult de conducător; nici măcar nu știu unde este dumnezeu, oare îi pasă de viața și moartea mea?” Așadar, nu mai raportează chestiunea. Nu-i așa că a fost speriat de antihrist? (Ba da.) Persoana crede următoarele: „A păcătui împotriva lui dumnezeu nu este mare scofală. Dumnezeu este iubitor, milostiv, tolerant și răbdător; el nu se supără ușor, nu-i blestemă și nu-i pedepsește pe oameni. Dar, dacă îl jignesc pe conducător, atunci va trebui să sufăr. Raportarea problemelor nu-mi va fi benefică; voi fi respins de toată lumea. Nu pot face un lucru atât de nechibzuit.” Nu înseamnă asta să fii fără coloană vertebrală? (Ba da.) Cum ar trebui tratată o astfel de persoană fără coloană vertebrală? Merită să o compătimești? O astfel de persoană fără coloană vertebrală ar trebui dată Satanei, antihristului, pentru a-l lăsa pe antihrist să o chinuie – o merită. Îi lipsește credința, hotărârea și tăria de a practica adevărul și de a I se supune lui Dumnezeu, dar, când vine vorba de a i se supune antihristului, capătă o tărie deosebită, este dispusă să facă orice i se cere și este plină de entuziasm. Când antihristul o amenință și o sperie, nu mai îndrăznește să raporteze problemele. Nu este o lașă? Care este termenul colocvial pentru asta? A fi ușor de manevrat și a ceda atunci când se confruntă cu antihristul. În biserică există destul de mulți oameni care au devenit ușor de manevrat din cauza amenințărilor antihriștilor! Aceste persoane nu știu cum să abordeze fraza: „Dumnezeu este suveran peste toate.” Când antihristul le amenință, le respinge sau le izolează, simt că nu au niciun sprijin, nu cred în suveranitatea lui Dumnezeu peste toate sau în dreptatea Lui și nu cred că viețile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Câteva cuvinte intimidante sau amenințătoare din partea antihristului și sunt speriați, cedează și nu mai îndrăznesc să raporteze problemele.

Când un antihrist își raportează activitatea Celui de mai sus, Îl minte cu nerușinare și Îl păcălește. Unii care cunosc adevărul nu pot suporta acest lucru și vor să raporteze situația Celui de mai sus. Antihristul menține un control strict asupra oamenilor și îi urmărește îndeaproape. Poate detecta instantaneu pe oricine ar putea fi înclinat să raporteze o problemă Celui de mai sus. Când nu are altceva de făcut, se concentrează asupra observării oamenilor, a cuvintelor și expresiilor lor faciale, căutându-i pe cei care au opinii despre el, pe cei neloiali, pe cei care nu îl ascultă, pe cei care reprezintă o amenințare la adresa poziției sale, pe cei care îi sunt indiferenți, care nu îl tratează cu seriozitate, care nu îi acordă locul de onoare și care nu îl lasă să mănânce primul în timpul meselor. Acest lucru înseamnă probleme pentru acești oameni. Ce le face antihristul unor asemenea persoane? Unii antihriști care sunt perfizi nu își dezvăluie adevăratul chip imediat. Așteaptă o ocazie să se ocupe de tine. Dacă acest lucru nu funcționează, recurg la amenințări aspre pentru a te face să simți că îți țin viața în mâinile lor încleștate. Dacă, în calitate de credincios, poți fi mântuit, dacă poți ajunge la sfârșit, dacă poți rămâne în biserică – toate acestea sunt la îndemâna lor și nu este nevoie

decât de un cuvânt din partea lor. Ei au ultimul cuvânt. Dacă nu asculți, nu te supui controlului lor, nu îi iei în serios și continui să încerci să le raportezi problemele, atunci vei avea de suferit. Vor începe să planifice cum să te chinuie. Cum vede antihristul comportamentul fraților și surorilor care îi raportează problemele Celui de mai sus? (Ca pe o turnătorie.) Exact, nu o vede ca pe raportarea unei situații; o vede ca pe o turnătorie. Ce înseamnă turnătorie? Înseamnă raportarea către Cel de mai sus a tuturor diverselor lucruri pe care le face și care contravin adevărului și a tuturor faptelor sale rele sau relatarea către Cel de mai sus a unor lucruri despre el care le sunt necunoscute celorlalți. Ei consideră că acest lucru este o turnătorie. Odată ce descoperă că o persoană îi toarnă, acea persoană trebuie chinuită. Unii oameni confuzi și fără coloană vertebrală sunt speriați de amenințările antihristului, de comportamentul dominator și abject al acestuia. Când antihristul întreabă cine are contact cu Cel de mai sus, chiar înainte de a ajunge la ei, se grăbesc să clarifice: „Nu eu." Antihristul întreabă: „Atunci, de unde știe cel de mai sus despre această chestiune?" Aceștia se gândesc și răspund: „Nici eu nu știu." Antihristul îi chinuie până în punctul în care trăiesc într-o teamă constantă, mereu cu nervii întinși, temători că antihristul i-ar putea exclude din biserică. Sunt îngrijorați și temători până în punctul în care le este greu să-și ducă zilele. Le-ar fi fost atât de frică dacă antihristul nu i-ar fi amenințat astfel? Nu, nu le-ar fi fost. Mai mult, au o credință autentică în Dumnezeu? Nu, nu au. Ei sunt fără coloană vertebrală și confuzi. Când îl întâlnesc pe antihrist, tremură de frică. Nu au o credință autentică în Dumnezeu, ci de bunăvoie cedează în fața antihristului, gata să-i îndeplinească ordinele. Ei sunt, prin natura lor, slujitori ai Satanei.

Care sunt alte practici pe care antihriștii le folosesc pentru a-i amenința pe oameni? Unii antihriști sunt pricepuți în a rosti anumite doctrine corecte și atrăgătoare pentru a te restricționa și constrânge. Ei spun: „Tu nu iubești adevărul? Dacă iubești adevărul, trebuie să mă asculți pentru că eu sunt conducătorul. Tot ceea ce spun se aliniază adevărului. Trebuie să asculți orice spun eu; când spun să te duci spre est, nu trebuie să te duci spre vest. Când spun ceva, nu trebuie să ai îndoieli; nu trebuie să ai opinii sau să te amesteci orbește. Ceea ce spun eu este adevărul." Dacă nu îi asculți, s-ar putea să te urască sau să te condamne. Cum te vor condamna? Vor spune: „Nu ești cu adevărat cineva care iubește adevărul; dacă tu chiar ai iubi adevărul, atunci, conducător fiind, cuvintele mele sunt corecte – de ce nu le-ai da ascultare?" Antihriștii folosesc aceste teorii și doctrine aparent corecte pentru a te controla și a te îngrădi. Mai mult, unii antihriști îi pun pe oameni să se ocupe de problemele lor personale, spunând: „Acum sunt conducător și nu am timp pentru anumite probleme personale. În plus, sunt conducător, iar problemele mele sunt problemele casei lui dumnezeu. Problemele casei lui dumnezeu sunt și ale mele. Nu le mai putem distinge atât de clar. Prin urmare, trebuie să împărțiți o parte din povara problemelor mele de acasă, cum ar fi îngrijirea copiilor, agricultura, vânzarea legumelor sau construirea unei case, și lucruri precum faptul că nu sunt suficienți bani acasă. Aceste lucruri obișnuiau să fie datoria mea, dar acum, că sunt

conducător, au devenit datoria voastră – trebuie să împărțiți povara. Altfel, îmi voi face griji constant pentru treburile mele de acasă, voi fi distras de aceste probleme și, atunci, mai pot fi un conducător eficient?" Cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai nerușinați devin. Unii oameni aud asta și își spun: „Nu am știut să fim atenți la inima ta – am fost cu adevărat fără inimă! Nu trebuie să spui nimic; de acum înainte, vom avea grijă de toate treburile tale casnice." Ce denumire care sună bine dau acești antihriști treburilor lor de acasă și celor din viața lor cotidiană? Le numesc „datoria oamenilor", adică antihriștii iau activitatea oamenilor care muncesc pentru familia lor, care îi slujesc pe tinerii și bătrânii din casa lor și se ocupă de treburile vieții lor personale și o transformă în treburi ale casei lui Dumnezeu. Din moment ce acestea sunt acum problemele casei lui Dumnezeu, fiecare persoană se cuvine să contribuie cu partea sa echitabilă și, în cazul în care conducătorul vrea să faci ceva, atunci devine datoria ta. Nu vi se pare corect? Oamenii fără discernământ ar putea crede că este corect. Ei cred că, din moment ce conducătorul este prea ocupat pentru a-și rezolva treburile de acasă, iar ei înșiși au un calibru scăzut și nu pot face nicio datorie, nu pot decât să-l ajute pe conducător preluând câteva treburi casnice. Așadar, ori de câte ori nu sunt ocupați, ei lucrează în casa conducătorului, ajutându-l cu diverse sarcini. Poate fi considerat acest lucru a-și face datoria? Acest lucru poate fi văzut doar ca un ajutor entuziast acordat oamenilor. În cazul oamenilor care chiar se sacrifică pentru Dumnezeu, care urmează voia lui Dumnezeu, atunci când familiile lor se confruntă cu dificultăți, biserica aranjează ca oamenii să-i ajute și să aibă grijă de treburile casnice ale acestora. În astfel de cazuri, acest lucru poate fi considerat, într-o anumită măsură, ca o îndeplinire a datoriei. Este logic acum? Antihristul, ocupat să-i inducă în eroare și să-i controleze pe oamenii din biserică, aranjează pentru frați și surori treburile sale casnice, pretinzând că și aceasta înseamnă că-și fac datoria. Unii frați și surori, din cauza lipsei de înțelegere a adevărului, sunt induși în eroare și preiau de bunăvoie aceste sarcini, simțindu-se fericiți să o facă. În cele din urmă, ei chiar simt că au o datorie față de conducător, spunându-și: „Conducătorul și-a frânt inima și lui i-au crăpat buzele pentru noi. Suntem atât de nevrednici! Am muncit atât de mult și totuși cum se face că încă nu înțelegem niciun adevăr?" Dacă îți ocupi toată ziua muncind pentru conducător și neglijezi participarea la adunări sau ascultarea predicilor, poți pricepe adevărul? E absolut imposibil. Aceasta înseamnă să te dai bine pe lângă cineva până în pragul morții! Aceasta înseamnă să alergi după antihrist și să te rătăcești pe o cale greșită. Antihristul folosește adesea afirmații aparent corecte, ambalându-le și prelucrându-le într-un discurs corect, determinându-i pe oameni să creadă în mod eronat că aceste cuvinte chiar sunt adevărul, ceva ce ar trebui să urmeze și să practice, și că ar trebui să accepte aceste cuvinte. Astfel, oamenii nu trebuie să discearnă dacă ceea ce face conducătorul este corect sau greșit sau dacă ceea ce urmează ei este corect sau greșit. Nu așa stau lucrurile? Aceasta se numește inducere în eroare și reprezintă, de asemenea, amenințarea oamenilor. Antihristul folosește aceste teorii și declarații aparent corecte pentru a-i controla pe acești oameni. În ce măsură îi controlează? Acești

oameni se străduiesc de bunăvoie pentru el, se spetesc pentru el și îi gestionează toate treburile personale. Preferă să omită să meargă la adunări, să își neglijeze îndatoririle, să-și lase în urmă propriile sarcini și să-și sacrifice timpul petrecut pentru devoțiune spirituală, cu adunarea și cu a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, doar ca să facă servicii și să se spetească pentru antihrist. De ce sunt capabili să se spetească astfel? Există un motiv pentru asta. Ce motiv? Este din cauză că antihristul le spune intenționat: „Dacă nici măcar nu te poți ocupa de aceste chestiuni în mod corespunzător, atunci ce datorie poți îndeplini? Dacă nu-ți poți face datoria, mai ești membru al casei lui dumnezeu? În regulă, atunci, nu te voi conduce. Dacă nu te conduc, nu te vei mai număra printre membrii casei lui dumnezeu. Din moment ce am fost ales conducător, eu sunt poarta de intrare în această biserică. Oricine își dorește să intre în biserică trebuie să aibă aprobarea mea. Fără consimțământul meu, nimeni nu poate intra. Chiar dacă biserica îndepărtează pe cineva, trebuie să aibă aprobarea mea înainte ca acesta să poată pleca. Prin urmare, munca pe care v-o încredințez și sarcinile pe care vi le predau reprezintă datoria voastră. Dacă nu faceți această datorie, se spune în cuvintele lui dumnezeu că aceia care nu fac o datorie nu vor avea o șansă de mântuire și că nu se vor număra printre membrii casei lui dumnezeu!” Nu este aceasta o amenințare? (Ba da.) Ce metodă este folosită pentru a-i amenința pe oameni? (Cea a cuvintelor corecte.) Reprezintă amenințarea oamenilor folosind cuvinte corecte, cuvinte care aparent se aliniază cu adevărul – aceasta înseamnă să amesteci merele cu perele. Antihristul folosește îndeplinirea îndatoririlor ca pretext pentru a-și atinge obiectivele personale. Dar a face lucruri pentru el reprezintă cu adevărat îndeplinirea unei îndatoriri? Răstălmăcește situația pentru a face să pară că este o datorie pe care oamenii ar trebui să o îndeplinească, iar apoi folosește principiul și standardele îndeplinirii datoriei pentru a le cere fraților și surorilor să se spetească pentru el. Ba chiar îi amenință că, dacă nu se spetesc pentru el, nu vor avea nicio șansă la mântuire, vor fi îndepărtați din biserică și izolați de casa lui Dumnezeu. Când aceste persoane nesăbuite și lipsite de discernământ aud severitatea consecințelor, preiau repede toate treburile casnice și zilnice ale conducătorului, simțindu-se ușurați odată ce le termină. Chiar își spun, mulțumiți de ei înșiși: „Acum, mi-am îndeplinit datoria în mod corespunzător. Nu am fost deloc leneș și am fost atent la voința conducătorului. Am făcut tot ce mi-a cerut conducătorul să fac și m-am ocupat de toate treburile casnice ale conducătorului. Asta înseamnă să fii atent la dumnezeu! Conducătorul este mulțumit, iar dumnezeu la fel. Acum am speranță pentru mântuire!” Asta se numește speranță? Nu au devenit sclavii antihristului? Nu au fost ei conduși spre rătăcire de antihrist? Ce rol joacă antihristul aici? Nu se comportă ca un răpitor? Are o fire ticăloasă, iar ticăloșia este, desigur, mult mai gravă decât înșelăciunea. Astfel, el știe categoric ce să spună și ce teorii să folosească pentru a-i îngrădi pe oameni, pentru a-și atinge obiectivele ascunse, pentru a cuceri inimile oamenilor și pentru a le controla comportamentul și gândurile. El este foarte conștient de toate acestea. Prin urmare, obiectivele pe care un antihrist dorește să le

atingă prin tot ceea ce spune și face sunt atent gândite și îndelung premeditate. Cu siguranță nu este vorba de a spune sau a face ceva fără să-și dea seama și apoi de a obține un rezultat neașteptat – nu este deloc așa. Așadar, cei care prestează de bunăvoie servicii și se spetesc pentru un antihrist, în afară de faptul că sunt induși în eroare de cuvintele acestuia, sunt, de asemenea, amenințați și constrânși de un anume tip de retorică a antihristului. Poate că ei fac aceste lucruri pentru antihrist de bunăvoie, dar nu există o problemă cu această „bunăvoință”? Nu ar trebui să fie pusă între ghilimele? (Ba da.) Aceasta nu este absolut deloc o îndeplinire autentică a datoriei, ci mai degrabă o consecință provocată de faptul că sunt induși în eroare de o anumită teorie, de o anumită retorică sau argument corect și care sună plăcut, care îi induce în eroare pe oameni. Pentru că sunt îngrijorați că nu își vor putea face datoria, că vor fi excluși și că nu vor fi mântuiți, ei acceptă de bunăvoie sarcinile care le sunt atribuite de antihrist, chiar crezând că își fac datoria pentru Dumnezeu. Cât de confuzi au devenit!

Amenințările antihriștilor le permit oamenilor să le vadă clar adevăratul chip. Vă angajați în astfel de amenințări? Există o diferență între amenințări și avertismente sau sfaturi? (Da.) Puteți discerne acest lucru sau nu? Care este distincția? Găsiți această distincție și veți înțelege și veți fi capabili să discerneți. (Intențiile sunt diferite.) Intențiile și motivele sunt cu siguranță diferite. Așadar, în ce anume constă diferența? Ce este o amenințare? O amenințare presupune cuvinte care pot suna bine și corect, iar oamenii nu se simt exagerat de supărați când le aud, dar obiectivul lor este câștigul personal. Pe de altă parte, care este obiectivul sfaturilor și al avertismentelor? Este acela de a-i ajuta pe oameni, de a-i împiedica să comită greșeli, să se abată de la cale sau să o ia pe ocolite, să fie induși în eroare și de a-i ajuta să reducă sau să prevină pierderile. Obiectivul nu este beneficiul personal, ci pur și simplu de a-i ajuta pe alții. Nu este aceasta distincția? (Ba da.) În această privință, trebuie să învățați să discerneți. Doar pentru că am avut părtășie despre manifestarea antihriștilor care-i amenință pe oameni, asta nu înseamnă că nu îndrăzniți să oferiți avertismente atunci când este necesar în timp ce discutați cu alții. Când este nevoie de un avertisment, ar trebui să îl dați. Avertismentele și sfaturile nu sunt același lucru cu amenințările. Avertismentele au obiectivul autentic de a-i ajuta pe oameni pentru ca aceștia să își poată îndeplini îndatoririle în mod corespunzător, asigurându-se că lucrarea casei lui Dumnezeu nu este compromisă. Obiectivul lor este legitim. Amenințările, pe de altă parte, au un obiectiv ilegitim și ascuns – presupun ambiție personală și dorință egoistă. De exemplu, când antihristul îi pune pe alții să-i facă treburile casnice, care este dorința lui egoistă? Pur și simplu își dorește să se bucure de beneficiile statutului, punându-i pe alții să facă munca murdară și epuizantă, în timp ce el nu face nimic. Apoi, cineva trebuie chiar să-i servească trei mese pe zi. El crede că acum, pentru că are o poziție, îi poate începe bucuria. Cu toate acestea, este nejustificat să le spună direct oamenilor să facă treabă pentru el, așa că antihristul creează un set de scuze, spunând: „Acum, pentru că sunt conducător, sunt foarte ocupat cu îndatoririle mele. Dacă aveți o povară și umanitate,

atunci ar trebui să învățați să cooperați. Ce puteți face? Tot ce puteți face este să depuneți eforturi, nu-i așa? Nu este nimeni care să muncească în grădina mea de legume de acasă, iar voi nu ajutați! Dacă ajutați, asta dovedește că aveți o inimă bună și că vă faceți într-adevăr datoria ajutându-mă cu munca. Sunt conducătorul vostru – nu sunt treburile mele și ale voastre? Nu sunt treburile voastre lucruri pe care ar trebui să le faceți, iar ceea ce se cuvine să faceți reprezintă datoria voastră, nu-i așa?" Atunci când îți pune o responsabilitate atât de mare pe umeri, iar tu chibzuiești că spusele conducătorului au logică, te duci și faci treaba pentru el. Nu înseamnă asta că ai fost păcălit de o înșelătorie? Un antihrist are propriile obiective și, înainte de a le putea atinge, trebuie să găsească scuzele și teoriile adecvate pentru a stabili un pretext. Apoi, cei care acceptă aceste teorii merg să lucreze pentru el, acesta își îndeplinește obiectivul, iar apoi se poate bucura de beneficiile statutului. Nu este aceasta o persoană care trăiește de pe urma bisericii? (Ba da.) Într-adevăr, asta este. El este leneș și nu este dispus să muncească, râvnind la confortul fizic și la beneficiile statutului. Vorbește ca un politician și, când nu poate găsi cuvintele potrivite, extrage fraze rezonabile și mai ușor de acceptat din cuvintele lui Dumnezeu și din doctrina pe care o înțelege. Folosește aceste cuvinte pentru a-i induce în eroare și a-i îngrădi pe cei care nu pricep adevărul și sunt nechibzuiți. Procedând astfel, își atinge obiectivele ascunse, făcându-i pe oameni să accepte de bunăvoie manipularea sa. Unii oameni chiar cred că, dacă nu țin cont de cuvintele conducătorului sau nu îndeplinesc bine sarcinile atribuite de conducătorul lor, atunci nu și-au făcut datoria cum trebuie. Ei simt că Îi sunt datori lui Dumnezeu și chiar varsă lacrimi. Nu este acesta un nivel profund de confuzie? Sunt atât de confuzi, încât este revoltător.

Antihriștii vorbesc adesea folosind amenințări pentru a-și atinge obiectivele, dar amenințările lor vin uneori sub forma unor cuvinte corecte și într-o manieră blândă, ca un șarpe care se înfășoară încet în jurul tău – odată ce s-au înfășurat în jurul tău, sunt gata să-ți ceară viața. Alteori, amenințările nu le sunt blânde, ci dure și malițioase, ca atunci când un lup vede o oaie și-și dezvăluie chipul malițios. Intenția lor este să le spună oamenilor: „Dacă nu mă asculți, vei primi ce ți se cuvine și, dacă apar consecințe, vei purta singur responsabilitatea!" Care sunt instrumentele tipice de negociere pe care antihriștii le folosesc în amenințările lor? Ei vizează destinația oamenilor, datoria lor și chiar poziția lor sau plecarea ori rămasul în cadrul bisericii. Antihriștii folosesc aceste tactici, și desigur și altele, pentru a amenința persoanele. Totuși, strategiile lor se încadrează, în general, în aceste două categorii: uneori, te vor ademeni prin cuvinte plăcute, iar alteori se vor năpusti asupra ta cu forță și cu rea-voință. Care este obiectivul amenințărilor antihriștilor? În primul rând, ei vor ca oamenii să-i asculte. Urmăresc să culeagă beneficii de la alte persoane, să se bucure de beneficiile statutului și să se delecteze cu diferitele avantaje și plăceri care vin odată cu acesta. În al doilea rând, nu vor ca o persoană să dezvăluie adevărata stare a lucrurilor sau să le conteste poziția. Nu vor tolera ca oamenii să facă ceva care să le amenințe poziția. De exemplu, dacă

anumiți oameni vor să raporteze situația lor superiorilor sau dacă unii oameni îi discern și vor să-i unească pe frați și surori pentru a-i respinge și a-i înlătura din funcție, antihriștii vor recurge la tactici de amenințare. Un aspect al obiectivului de a face amenințări este de a se bucura de numeroasele beneficii care vin odată cu poziția lor, iar celălalt este de a-și asigura poziția. Acestea sunt exact cele două obiective pe care antihriștii le au când îi amenință pe oameni – ambele gravitează în jurul poziției. De unde provin toate aceste diverse beneficii? Și ele provin tot din poziția lor. Unii antihriști spun: „Dacă nu vă conformați în această chestiune, veți suporta consecințele!” Dacă cineva îi discerne și nu vrea să-i asculte, se gândesc la o modalitate de a trata situația? Nu se vor resemna pur și simplu în fața a ceea ce poate urma. Atât timp cât există o fărâmă de speranță să-și păstreze poziția, vor lupta din răsputeri. Nerăbdarea lor pentru poziție o depășește pe cea a majorității oamenilor. Este ca și cum un lup ar vedea o oaie – începe să saliveze chiar înainte de a începe să mănânce. Ochii îi capătă o strălucire feroce și se gândește să o mănânce; acesta este tipul de poftă pe care o are. Nu este aceasta natura sa? (Ba da.) Dorința antihriștilor pentru poziție este asemănătoare cu dorința unui lup de a avea o oaie, o nevoie ce se încadrează în natura lor răuvoitoare. Prin urmare, amenințările lor la adresa altora sunt indispensabile.

IV. O disecare a modului în care antihriștii îi controlează pe oameni

Controlul oamenilor este una dintre tacticile folosite de antihriști. Cum îi controlează ei pe oameni? Antihriștii nu au doar un set de metode pentru a-i controla pe oameni; au mai multe. Ați experimentat vreodată acest lucru? Unele persoane poate că nu au servit niciodată drept conducători, dar nutresc dorința de a-i controla pe alții – aceasta este alcătuirea unui antihrist. Indiferent de vârstă, locație sau circumstanțe, ei vor să exercite control asupra oamenilor. Chiar și în materie de alimentație, de muncă sau în diverse domenii de expertiză sau chestiuni profesionale, vor ca oamenii să îi asculte și nu vor tolera pe nimeni care nu o face. Nu-și pot controla nici măcar dorința de a deține puterea în cadrul bisericii. Ei văd acest lucru ca pe o îndeplinire a responsabilității și obligației lor, gândindu-se că doar își fac datoria, fără să își dea seama că aceasta este ambiția și dorința lor, că este firea lor coruptă. Așadar, cum îi controlează un antihrist pe oameni? De exemplu, atunci când este ales drept conducător, în prima zi, începe să-și spună: „Acești oameni au obiceiuri alimentare și rutine zilnice neregulate; este multă muncă de făcut. A fi conducător implică responsabilități semnificative – este o povară grea!” Antihristul își petrece întreaga zi închis în camera lui, scriind două sau trei pagini de material. Ce se află în acest material? În primul rând, are de-a face cu mâncatul. Mesele trebuie luate la anumite ore, în anumite locuri, cu anumite cantități de mâncare. Micul dejun la 6:30, prânzul la 12:30 și cina la 18:30 – mesele vor fi luate la aceste trei ore, nici un minut mai devreme sau mai târziu. Indiferent de circumstanțe, trebuie să fii punctual, chiar dacă plouă sau începe furtuna, iar dacă încalci aceste reguli, nu vei primi o masă. Apoi mai este chestiunea rutinei zilnice, care este foarte importantă. Trebuie să

te dai jos din pat la ora 6:00 în fiecare dimineață, indiferent cât de târziu te-ai culcat în noaptea precedentă. Trebuie să te odihnești după prânz, la ora 13:00, și să te culci prompt la ora 22:00 în fiecare seară. Când termină de făcut reguli pentru alimentație și rutine zilnice, mai există multe alte reglementări specifice. De exemplu, trebuie să mănânci în locurile desemnate și să nu faci zgomot în timp ce mănânci. Fiecare persoană trebuie să poarte haine specifice și așa mai departe. Aceste reguli sunt incredibil de detaliate, chiar mai mult decât decretele administrative din casa lui Dumnezeu. Aceste amănunte zilnice nu au nimic de-a face cu adevărul. Atât timp cât viața de zi cu zi și obiceiurile alimentare ale cuiva sunt structurate și adecvate, nefăcând niciun rău sănătății, respectarea acestui principiu ar trebui să fie suficientă. Nu este nevoie de reglementări atât de detaliate. Așadar, de ce creează antihristul reguli atât de detaliate? El spune: „Nu este bine ca oamenii să fie lăsați necontrolați. Aceste chestiuni nu sunt menționate niciodată în cuvintele lui dumnezeu și, fără aceste detalii specifice, viețile noastre vor fi indisciplinate, lipsite de structură și fără nicio asemănare umană. Acum că sunt conducător, voi toți puteți fi corijați. Nu mai sunteți oi rătăcite; există cineva care să aibă grijă de voi.” Atât aspectele semnificative, cât și cele nesemnificative ale vieții de zi cu zi, cum ar fi îmbrăcămintea, hrana, adăpostul și transportul, toate au fost reglementate cu meticulozitate. Apoi îți împărtășește un „secret”, spunând: „Cuvintele lui dumnezeu nu au menționat niciodată aceste detalii specifice ale vieții de zi cu zi. Doar pentru că dumnezeu nu a vorbit despre ele, nu înseamnă că noi nu ar trebui să le știm. Noi, oamenii, trebuie să ne asumăm lucrarea referitoare la toate aceste chestiuni detaliate despre care dumnezeu nu a vorbit niciodată.” El creează un set de reguli și reglementări în afara cuvintelor lui Dumnezeu, aparent detaliate și clar definite, cu termeni expliciți, pentru a înlocui adevărul și a-i conduce pe alții. Odată ce aceste reglementări specifice și clar definite sunt emise, se preconizează ca oamenii să se conformeze așa-numitelor sale reguli. Dacă cineva nu se conformează, nesocotește, ignoră sau încalcă aceste reguli, antihristul îl emondează. După ce îl emondează, el se asigură că acea persoană acceptă aceste reguli și le acceptă de la Dumnezeu. El folosește aceste lucruri pentru a înlocui adevărul și a-i conduce pe oameni, așadar, ce fel de cale vor urma acei oameni? Ei vor respecta doar reglementări și ritualuri, urmând doar forma. Sub o astfel de conducere, oamenii pot crede în mod eronat, prin propriile lor noțiuni: „Dacă pot respecta reglementările și formalitățile externe, dacă pot respecta programul de trezire, somn și masă, nu înseamnă că practic adevărul? Nu voi fi atunci mântuit?” Este mântuirea chiar atât de simplă? Este adevărul atât de ușor de obținut? Se referă adevărul doar la comportamentul uman? Nu. Cum tratează antihristul schimbările din firea oamenilor, înțelegerea adevărului de către ei și practicarea adevărului? Le tratează ca și cum ar fi echivalente cu respectarea ordinii publice sau cu aderarea la legile țării. Chiar îi face pe oameni să creadă în mod eronat că aceste reguli și reglementări sunt mai înalte, mai concrete și mai practice decât cuvintele lui Dumnezeu. În realitate, el folosește aceste lucruri pentru a-i induce în eroare și a-i

controla pe oameni, controlându-le strict comportamentul. Nu rezolvă problemele cu ajutorul adevărului și nici nu îi încurajează pe oameni să trăiască, să acționeze și să-și îndeplinească îndatoririle în conformitate cu adevărurile-principii. În schimb, formulează în mod artificial un set de reguli, reglementări și sisteme pe care oamenii trebuie să le respecte. Care este obiectivul său? Vrea ca oamenii să i se supună, să creadă că este deștept și să se supună conducerii sale prin practicarea și respectarea acestor reguli și regulamente. În acest fel, își atinge obiectivele. Urmărește să-și atingă obiectivul de a controla totul despre toată lumea prin înfrânarea și standardizarea comportamentului oamenilor. Și poate că, în ceea ce privește motivele sale de a acționa, s-ar putea să nu-și dorească în mod evident statutul, însă consecința finală este că el îi controlează pe oameni, iar oamenii trăiesc și acționează în întregime conform normelor și reglementărilor pe care le-a stabilit. Într-o astfel de situație, mai are adevărul un loc în inimile oamenilor? Nu. Antihriștii nu au înțelegere spirituală și nu înțeleg adevărul. Dacă îți trăiești viața bisericească împreună cu ei, îți vor spune să faci astăzi asta și mâine cealaltă, fiind în mod fundamental incapabili să aibă părtășie despre adevărurile-principii. În schimb, îți vor da doar o mulțime de regulamente pe care să le urmezi. S-ar putea să fii epuizat din cauză că le respecți, dar refuzul de a le urma nu este o opțiune. Ei nu te vor lăsa să acționezi liber. Acesta este un mod în care antihriștii îi controlează pe oameni.

Ce anume controlează în primul rând un antihrist la oameni? (Gândurile acestora.) Corect; controlează în primul rând gândurile oamenilor. Nu este vorba doar de a controla ceea ce spun și fac oamenii. Sub pretextul părtășiei despre adevăr, folosește teorii goale și sofisme inteligente pentru a te induce în eroare, cu scopul de a-ți controla gândurile, de a te face să asculți de el și să-i urmezi exemplul. Asta înseamnă să-i induci în eroare și să-i controlezi pe oameni. Dacă nu îi urmezi instrucțiunile, s-ar putea să te simți ca și cum te-ai împotrivi adevărului și chiar să te simți îndatorat față de el sau ca și cum nu poți da ochii cu el. Acesta este un semn că ești deja sub controlul lui. Cu toate acestea, dacă nu practici adevărul sau nu I te supui lui Dumnezeu, te simți îndatorat față de El în inima ta? Dacă nu, atunci îți lipsesc conștiința și umanitatea. Dacă poți asculta de antihrist în loc să practici adevărul, fără niciun sentiment de neliniște în inima ta sau o conștiință încărcată, înseamnă că ești sub controlul său. Cel mai comun fenomen al controlului antihristului este acela că, în sfera lui de autoritate, doar el are ultimul cuvânt. Dacă el nu este prezent, nimeni nu îndrăznește să ia decizii sau să rezolve o problemă. Fără el, ceilalți devin ca niște copii rătăciți, care nu știu cum să se roage, să caute sau să discute între ei, comportându-se ca niște marionete sau oameni morți. Cât despre ceea ce antihriștii spun adesea pentru a-i induce în eroare și a-i controla pe oameni, nu vom intra în detalii aici. Cu siguranță, există multe declarații și tactici pe care le folosesc, iar consecințele pot fi văzute ca epuizate asupra celor care sunt induși în eroare. Dați-Mi voie să vă dau un exemplu. Există câțiva indivizi cu un calibru mediu, nu prea rău, care își fac datoria cu loialitate și sunt rareori negativi. Cu toate acestea, după ce lucrează cu un antihrist pentru a-și face datoria pentru o anumită perioadă, devin dependenți de

acesta. Preferă să urmeze exemplul antihristului în toate, iar acesta le devine principalul sprijin. De îndată ce sunt separați de acest antihrist, devin ineficienți în tot ceea ce fac. Fără prezența antihristului, nu mai progresează în îndeplinirea datoriei lor și, chiar și atunci când se confruntă cu o problemă, sunt incapabili să obțină rezultate prin părtășie. Nu pot decât să aștepte ca antihristul să se întoarcă și să le rezolve problema. În realitate, acești indivizi au avut inițial capacitatea de a gestiona astfel de lucruri datorită calibrului, intelectului, experienței și trecutului lor înainte de a fi controlați de antihrist, dar, după ce au fost controlați de acesta, nimeni nu mai îndrăznește să ia decizii sau să ofere soluții clare pentru a trata problemele fără prezența antihristului. Gândurile par să le fi fost încarcerate, similar caracteristicilor oamenilor aflați într-o stare semi-vegetativă. Ce lucruri a făcut antihristul care îi controlează pe acești oameni pentru a-i determina să manifeste astfel de comportamente? Cu siguranță, trebuie să fi existat unele zicale sau declarații explicite pentru a-i face să asculte de el, cu inima și mintea. De asemenea, trebuie să fi existat anumite declarații, puncte de vedere sau acțiuni cu care acești oameni au fost de acord. Cu toate acestea, antihriștii sunt absolut lipsiți de adevărul-realitate. Declarațiile și punctele lor de vedere, chiar dacă sunt corecte, au scopul de a-i induce în eroare pe oameni și nu conțin niciun adevăr-realitate. Unii oameni îi admiră pe antihriști pentru că aceștia chiar au unele daruri și talente. Totuși, aceste calități nu înseamnă că ei au adevărul-realitate. Cei care îi adoră pe antihriști o fac pentru că le lipsește adevărul și nu-i pot discerne pe oameni, motiv pentru care îi pot venera pe antihriști și chiar pe unele personaje spirituale celebre și mărețe. Unii oameni pot fi induși în eroare de antihriști, dar acest lucru este doar temporar și, odată ce își dau seama că antihriștii pot discuta doar despre teorii spirituale și nu pot practica adevărul, că nu au făcut nimic pentru a proteja lucrarea bisericii și că sunt cu adevărat farisei ipocriți, îi vor respinge și îi vor urî. Există atât de multe cazuri de antihriști care își folosesc darurile și elocvența pentru a-i induce în eroare pe cei care nu înțeleg adevărul. De exemplu, dacă oferi o sugestie rezonabilă, toată lumea ar trebui să se ralieze la această propunere corectă și să continue să aibă părtășie despre ea, iar aceasta este calea corectă și demonstrează loialitate și responsabilitate față de datoria lor, însă, în inima sa, un antihrist își spune: „Cum de nu m-am gândit eu primul la această propunere?” El recunoaște în sinea sa că propunerea este corectă, dar o poate accepta? Din cauza naturii sale, cu siguranță că nu va accepta sugestia ta corectă. Va face tot posibilul pentru a-ți respinge propunerea, iar apoi va veni cu un plan alternativ pentru a te face să simți că propunerea ta nu poate fi aplicată deloc și că planul său este mai bun. Vrea să te facă să simți că nu te poți descurca fără el și că, numai dacă el lucrează, toată lumea poate fi eficientă. Fără el, nicio lucrare nu poate fi făcută bine, toată lumea devine inutilă și nu poate face nimic. Strategia antihristului este să pară mereu nou și unic și să facă afirmații grandioase. Nu contează cât de corecte sunt afirmațiile altcuiva, le va respinge. Chiar dacă sugestiile altor persoane sunt în concordanță cu propriile sale idei, dacă nu au fost propuse de ei primii, nu le vor recunoaște sau adopta niciodată. În

schimb, vor face tot posibilul să le desconsidere, apoi să le nege și să le condamne, criticându-le insistent până când persoana care oferă sugestiile va crede că ideile sale au fost greșite și își va recunoaște propria greșeală. Abia atunci antihristul va renunța în cele din urmă. Antihriștilor le place să se afirme în timp ce îi desconsideră pe ceilalți, urmărind să îi facă pe ceilalți să îi venereze și să îi pună în centrul atenției. Își permit doar lor să strălucească, în timp ce alții pot sta doar în fundal. Orice spun sau fac ei este corect, iar orice spun sau fac alții este greșit. Adesea, prezintă puncte de vedere noi pentru a nega punctele de vedere și acțiunile altora, găsind nod în papură sugestiilor altora, perturbându-le și respingându-le propunerile. În acest fel, ceilalți trebuie să îi asculte și să acționeze conform planurilor lor. Ei folosesc aceste metode și strategii pentru a te nega insistent, pentru a te ataca și a te face să te simți incompetent, făcându-te, astfel, din ce în ce mai supus față de ei, admirându-i mai mult și având o stimă mai mare pentru ei. În acest fel, devii complet controlat de ei. Acesta este procesul prin care antihriștii îi subjugă și-i controlează pe oameni.

Un antihrist folosește diferite metode pentru a-i induce în eroare și controla pe oameni; nu un semn cu ochiul sau câteva cuvinte îi fac pe oameni să îl urmeze – nu este deloc atât de simplu. Fie că este vorba despre controlul oamenilor sau despre controlul unui aspect al autorității, cum ar fi deciziile legate de personal, chestiuni financiare sau decizia finală, va folosi diferite tactici și, în mod categoric, nu o va face doar ocazional, ci va depune un efort continuu de a se da mare și de a aduce mărturie pentru el însuși până când oamenii îl admiră și îl aleg, iar apoi autoritatea este a lui. I-a luat un timp pentru a atinge acest obiectiv. O altă metodă pe care o folosește un antihrist pentru a-i induce în eroare și a-i controla pe oameni este să se dea mare în mod constant și ca toți să afle despre el și ca mai mulți să afle despre contribuțiile lui în casa lui Dumnezeu. De exemplu, ar putea spune: „Mai înainte, am venit cu unele metode de predicare a Evangheliei și asta i-a îmbunătățit eficiența predicării ei. În zilele noastre, și alte biserici adoptă aceste metode.” În realitate, diverse biserici au acumulat destul de multă experiență în predicarea Evangheliei, dar antihristul se laudă continuu cu deciziile și realizările sale corecte, informându-i pe oameni despre ele, subliniindu-le și repetându-le oriunde se duce, până când toată lumea le știe. Care este scopul său? Să își consolideze imaginea și prestigiul propriu, să obțină laude, sprijin și admirație din partea mai multor oameni și să își determine semenii să apeleze la el pentru orice. Nu realizează acest lucru obiectivul antihristului de a-i induce în eroare pe oameni și de a-i controla? Majoritatea antihriștilor acționează în acest fel, asumându-și rolul de a-i induce în eroare pe oameni, de a-i atrage în capcană și de a-i controla. Indiferent de biserică, grup de oameni sau mediu de lucru, ori de câte ori apare un antihrist, majoritatea oamenilor încep în mod inconștient să îl venereze și să îl admire. Ori de câte ori întâmpină dificultăți în care se simt confuzi și au nevoie de cineva care să le ofere îndrumare, mai ales în situații critice când trebuie luată o decizie, se vor gândi la antihristul înzestrat. Ei cred în inimile lor: „Măcar dacă ar fi el aici, totul ar fi bine. Doar el

poate oferi sfaturile și sugestiile care să ne ajute să depășim această dificultate; el are cele mai multe idei și soluții, experiențele lui sunt cele mai bogate și mintea lui este cea mai agilă.” Oare faptul că acești oameni îl pot venera pe antihrist într-o asemenea măsură nu este direct legat de modul acestuia obișnuit de a se da mare, de a se da în spectacol și de a defila? Dacă ar da dovadă de calm și precauție în cuvintele și acțiunile sale, dacă ar fi o persoană care își lasă capul plecat și muncește din greu, dacă ar vorbi cu moderație și ar munci cu sârguință, fără să facă niciodată publicitate sau să se dea mare, cu atât mai puțin să se laude, atunci nu ar fi capabil să-i inducă pe oameni în eroare și să îi facă să îl prețuiască și să îl admire. Așadar, de ce anumiți oameni care sunt relativ onești și pot practica adevărul și lucra cu sârguință sunt rareori aleși drept conducători și lucrători? Pentru că majorității oamenilor le lipsește adevărul-realitate și nu sunt pricepuți la a discerne. Oamenii tind să-i favorizeze pe cei care au daruri, elocvență și o înclinație pentru a se da mari. Sunt deosebit de invidioși și aprobă astfel de oameni și le place să interacționeze cu ei. Prin urmare, antihriștii devin în mod natural obiecte ale venerației și admirației pentru majoritatea oamenilor. În orice caz, antihriștii au un set de metode pentru a-i controla pe oameni și nu ezită să investească timp și energie în gestionarea statutului și a imaginii lor în inimile oamenilor, totul cu scopul final de a obține controlul asupra lor. Ce face un antihrist înainte de a-și îndeplini acest obiectiv? Care este atitudinea sa față de statut? Nu este doar o simpatie sau o invidie obișnuită; este un plan pe termen lung, o intenție deliberată de a-l obține. El acordă o importanță deosebită puterii și statutului și consideră statutul drept o condiție prealabilă pentru atingerea obiectivului său de a-i induce în eroare și de a-i controla pe oameni. Odată ce obțin statutul, este o chestiune firească să se bucure de toate beneficiile acestuia. Prin urmare, capacitatea unui antihrist de a-i induce în eroare și de a-i controla pe oameni este rezultatul unei gestionări atente. Categoric nu e vorba că el ia această cale din întâmplare; tot ceea ce face este intenționat, premeditat și atent calculat. Pentru antihriști, obținerea puterii și îndeplinirea obiectivului lor de a-i controla pe oameni este premiul – este rezultatul pe care și-l doresc cel mai mult. Urmărirea puterii și a statutului de către ei este motivată, are un scop, este intenționată și gestionată laborios; cu alte cuvinte, atunci când vorbesc sau acționează, o fac cu un puternic simț al obiectivului și al intenției, iar scopul lor este definit în mod special. De exemplu, se laudă că au fost conducător sau lucrător la un anumit nivel, că au câștigat un anumit număr de oameni prin predicarea Evangheliei sau că au dezvoltat diverse metode clasice de predicare a Evangheliei; se dau mari cu experiențele și calificările lor. La ce se gândesc în timp ce se laudă? Care este motivul lor ascuns? Nu deliberează ei cu privire la ce cuvinte ar trebui să folosească și cum ar trebui să amestece adevărul cu minciuna? Cuvintele lor nu sunt întâmplătoare; tot ceea ce spun are un scop și în niciun caz nu este doar o chestiune de laudă de sine. Cuvintele lor pot părea deosebit de măsurate și direcționate, demonstrând un simț acut al decenței. De exemplu, dacă întâlnesc persoane care înțeleg adevărul, inimile lor sunt în alertă, nu vor spune și nu vor face nimic întâmplător

în prezența lor, temându-se că vor fi discernuți. Vor fi mai disciplinați. Totuși, dacă au de-a face cu nou-credincioși sau credincioși obișnuiți, vor analiza cu atenție ce să le spună acestor persoane. Dacă au de-a face cu lucrători și conducători, vor chibzui ce să spună acestui grup. Dacă interacționează cu persoane care înțeleg cunoștințele profesionale, vor analiza ce să le spună acestora. Sunt deosebit de perspicace în chestiuni externe, știind cui să se adreseze prin care cuvinte și cum să își transmită mesajul în mod eficient – toate acestea le sunt deosebit de clare. Cu alte cuvinte, antihriștii au întotdeauna anumite intenții atunci când acționează. Cuvintele, acțiunile și comportamentul lor, chiar și formularea specifică pe care o aleg atunci când vorbesc, sunt intenționate; ei nu acționează din cauza dezvăluirii momentane a corupției, a staturii mici, a nesăbuinței sau a ignoranței, debitând prostii oriunde se duc – nu este deloc așa. Examinându-le metodele, modul de a acționa și cuvintele alese, antihriștii par destul de duplicitari și ticăloși. De dragul propriului statut și pentru a-și atinge scopul de a-i controla pe oameni, ei profită de orice ocazie pentru a se da în spectacol, pentru a se folosi de orice mic detaliu, și nu vor rata nicio ocazie. Spuneți-Mi, și-ar dezvălui astfel de oameni aceste trăsături în fața Mea? (Da.) De ce spuneți că ar face-o? (Pentru că natura-esență pe care o au este să se dea mari.) A se da mare este obiectivul final pentru un antihrist? Cu ce scop se dă mare un antihrist? El vrea să câștige statutul, și asta este ceea ce vrea să spună: „Tu nu știi cine sunt? Uită-te la lucrurile pe care le-am făcut, eu am fost cel care a făcut aceste lucruri bune; am adus destul de multe contribuții la casa lui dumnezeu. Acum că știi, nu ar trebui să-mi dai o lucrare mai importantă? Nu ar trebui să mă stimezi mai mult? Nu ar trebui să te bazezi pe mine în tot ceea ce faci?” Nu este acesta un lucru intenționat? Antihriștii vor să controleze pe oricine, indiferent cine este. Care este un alt termen pentru control? A manipula, a se juca cu o persoană – ei vor doar să te conducă. De exemplu, atunci când frații și surorile laudă ceva ca fiind bine făcut, un antihrist spune imediat că el a făcut-o, procedând astfel încât toată lumea să-i mulțumească. Oare o persoană cu adevărat rezonabilă ar acționa astfel? Categoric nu. Atunci când antihriștii fac puțin bine, vor ca toată lumea să o știe, să îi stimeze foarte mult și să îi laude – asta îi satisface. Indiferent ce fac, ei își doresc să obțină complimentele și venerația oamenilor și sunt dispuși să îndure orice pentru a le obține. De dragul statutului și al puterii, antihriștii nu vor rata nicio ocazie de a se da mari, chiar dacă acest lucru pare nesăbuit sau metodele le sunt grosolane și stârnesc disprețul celorlalți – tot nu vor rata astfel de ocazii. În mod similar, folosesc toate mijloacele necesare pentru a-și îndeplini obiectivul de a-i controla pe oameni și nu precupețesc niciun efort pentru a realiza acest lucru. Depun un efort minuțios și își storc creierii pentru a-și formula planurile. Când fac ceva bun, îl etalează și îl expun peste tot. Dacă altcineva a făcut ceva bun, invidiază acest lucru și fac tot posibilul să și-l atribuie sau să spună că au participat la acest lucru, pentru a-și asuma meritele. Pe scurt, antihriștii au tactici pentru a-i controla pe oameni. Categoric nu este vorba de o înșelăciune de moment, nici de câteva acțiuni ocazionale. În schimb, ei fac și spun multe lucruri. Cuvintele lor sunt

înșelătoare, acțiunile lor sunt înșelătoare, iar obiectivul lor final pentru care fac și spun aceste lucruri este de a-i controla pe oameni.

Care este obiectivul antihristului în a-i controla pe oameni? Este să câștige statut și autoritate în inimile oamenilor. Odată ce are autoritate și statut, se poate bucura de beneficiile statutului și de diferitele interese pe care acesta le aduce. De exemplu, pe timp de caniculă, în vreme ce alții stau în camere fără aer condiționat, el ajunge să stea într-o cameră cu aer condiționat. La ora mesei, în timp ce alții mănâncă o singură porție de legume și orez, el poate adăuga puțină carne și supă. Atunci când intră într-o cameră în care nu există locuri disponibile, ceilalți trebuie să stea pe podea, păstrând un singur scaun care îi este rezervat. Acest tratament special este rezultatul statutului său și îi place să se bucure de beneficiile care vin odată cu el. Desigur, aceste interese și plăceri sunt departe de a fi suficiente pentru a-i satisface ambițiile. Nu are nevoie doar de aceste beneficii materiale pe care statutul i le oferă, ci și de vanitatea, satisfacția și sentimentul de siguranță pe care acesta le aduce în lumea sa interioară. Care sunt comportamentele celor care au fost induși în eroare, atrași de partea antihriștilor și controlați de aceștia? Ei își compară statutul, puterea, darurile și abilitățile, precum și trecutul familial și de clasă, și se întrec în privința celui care vine cu idei mai ticăloase și a cărui minte este mai agilă. Antihriștii religioși se întrec, de asemenea, pentru cine se roagă cel mai mult timp. Dacă o persoană se roagă zece minute, alta se va ruga douăzeci, iar în timpul unei adunări este posibil să nu facă nimic altceva decât să se roage neîncetat, semănând cu oamenii care recită scripturile într-un templu budist, murmurând fără încetare. Ascultă Dumnezeu astfel de rugăciuni? Judecând după modul în care se roagă, Duhul Sfânt nu va lucra asupra lor. Ei văd cine se poate ruga cel mai mult timp, cine se poate ruga cu cel mai puternic glas care îi poate copleși pe ceilalți. Nu este aceasta o nebunie totală? Acțiunile lor sunt de necrezut și nerezonabile. Acestea sunt manifestările observate în primul rând la cei care au fost induși în eroare și controlați de antihriști; atunci când antihriștii îi conduc pe oameni, acesta este rezultatul pe care îl produc. Prin urmare, dacă ești indus în eroare și controlat de un antihrist, îl vei admira, îl vei urma și îl vei asculta în toate. Nu vei asculta de nimeni altcineva, chiar dacă Dumnezeu este Cel care vorbește. Acestea vor fi comportamentele pe care le vei afișa. Atunci când antihriștii îi controlează pe oameni, este ca și cum Satana ar domni peste ei. Dacă ești sub controlul Satanei și dacă în inima ta există un loc pentru om și un loc pentru Satana, atunci Duhul Sfânt nu va lucra asupra ta – te va părăsi. Nu-ți place să-i urmezi pe antihriști? Nu-ți place să-i admiri? Nu-ți place să accepți controlul și manipularea lor? Atunci le vei fi predat lor. Dacă tu crezi că tot ceea ce spun antihriștii este adevărul, atunci îi poți asculta, îi poți urma și le vei fi predat lor. Cu toate acestea, trebuie să te tragi la răspundere pe tine însuți pentru consecințe. Dacă într-o zi nu obții mântuirea, nu-L trage la răspundere pe Dumnezeu și nu te plânge de El; asta nu are nimic de-a face cu Dumnezeu. Este alegerea ta și trebuie să plătești prețul pentru alegerea ta.

Am terminat mai mult sau mai puțin părtășia noastră despre manifestările antihriștilor care-i controlează pe oameni. Oamenii trebuie să înțeleagă ce înseamnă să fii controlat. În exterior, poate părea că unii oameni Îl urmează pe Dumnezeu, ascultă predicile Sale, mănâncă și beau cuvintele Sale, trăiesc viața bisericească și își îndeplinesc îndatoririle, și că nu au părăsit casa lui Dumnezeu. Atunci, de ce sunt controlați de antihriști? În principal, este din cauză că le lipsește adevărul. În primul rând, acești oameni au fost induși în eroare de antihriști și apoi au ajuns să îi venereze în mod deosebit, ceea ce a dus la a fi controlați de ei. Ce înseamnă să fii controlat? Înseamnă să fii influențat și legat de ei. Chiar dacă îți îndeplinești îndatoririle, în timp ce cauți adevărurile-principii, în îndeplinirea datoriei ești indus în eroare de antihriști. Cu cât declarațiile și punctele lor de vedere se aliniază mai mult cu propriile tale noțiuni și închipuiri, cu atât mai mult le consideri corecte și în conformitate cu adevărul și încetezi să mai cauți adevărurile-principii, nu mai ești dispus să gândești independent și nu îți mai bazezi practica pe cuvintele lui Dumnezeu. Crezi că punctele de vedere ale antihriștilor nu sunt deloc greșite și le confirmi din toată inima. Odată ce așa stau lucrurile, dacă practici cu adevărat în conformitate cu spusele lui Dumnezeu, te simți neliniștit și tulburat. Simți că i-ai dezamăgit pe antihriști și că nu poți acționa în acest fel absolut deloc. Nu cumva ești complet legat de declarațiile și punctele de vedere ale antihriștilor? Când acționezi, nu știi cum să judeci, să cauți sau să respecți în baza cuvintelor lui Dumnezeu. Nu știi cum să faci acest lucru și nici nu îndrăznești să o faci. De ce nu știi cum și de ce nu îndrăznești? Antihriștii nu au vorbit încă; nu ți-au dat o decizie sau nu au ajuns la o concluzie și nu ți-au spus rezultatul sau nu te-au îndreptat în nicio direcție. De aceea nu îndrăznești să acționezi conform înțelegerii tale și ți-e teamă să nu o iei pe o cale greșită, să nu faci ceva greșit. Nu ești controlat? De ce ți-e mereu atât de teamă? Chiar nu au fost clare cuvintele lui Dumnezeu? Cuvintele lui Dumnezeu nu au reușit să-ți transmită principiile sau nu ți-au spus ce să faci? De ce ignori cuvintele lui Dumnezeu și insiști să-i asculți pe antihriști? Ești indus în eroare și controlat de antihriști. De exemplu, i-am spus cuiva să construiască un zid, specificându-i înălțimea, lungimea și locul. Apoi, un antihrist a venit și a spus: „Înălțimea acestui zid este în regulă, dar aici este o problemă. Dacă îl construiești astfel, oare se va prăbuși când va bate vântul?” Auzind acest lucru, persoana a spus: „Bună observație, oare s-ar putea prăbuși? Dumnezeu nu a spus, așa că nu îl voi construi încă.” Mai târziu, când am verificat ce face, l-am întrebat: „De ce nu ai construit zidul? Au trecut mai multe zile, dar încă nu a fost construit – nu cumva tragi de timp?” Mi-a răspuns că o persoană și-a exprimat îngrijorarea că zidul ar putea fi doborât de vânt. I-am spus să folosească un stâlp drept sprijin dacă este îngrijorat din cauza vântului, iar el a ținut minte acest lucru. Mai târziu, antihristul s-a întors să îl tulbure, spunând: „Este suficient un stâlp? Nu ar trebui să folosești doi?” Persoana a chibzuit la acest lucru, spunându-și că Dumnezeu zisese doar să folosească un stâlp, nu doi, și iar nu a mai știut ce să facă. După ce a fost indusă în eroare și tulburată atât de antihrist, toate cuvintele pe care le-am rostit anterior au fost în zadar, și ea nu a fost capabilă să continue această sarcină. Nu

echivalează acest lucru cu a fi controlat de antihrist? Pe cine ar trebui să asculte în această privință? (Pe Dumnezeu.) Atunci de ce nu a ascultat de cuvintele lui Dumnezeu? Nu a vrut să asculte? A vrut, dar a fost indusă în eroare de una dintre ereziile și sofismele antihristului. Odată ce a fost indusă în eroare, a ascultat de antihrist, ceea ce este echivalent cu a fi deturnată de el. Dacă purtarea și gândurile sale sunt legate și încătușate de antihrist, se află sub controlul antihristului. În cele din urmă, această persoană nu și-a îndeplinit datoria, nu I s-a supus lui Dumnezeu și nu a ascultat cuvintele Lui. Cine a provocat acest rezultat? A fost provocat de ignoranța sa și este inseparabil de inducerea în eroare, tulburarea și controlul de către antihrist. Așadar, ce înseamnă că antihristul s-a amestecat în acest fel? A vrut să își demonstreze inteligența și ceea ce spunea de fapt era: „De ce l-ai ascultat orbește pe dumnezeu când ți-a spus să construiești acest zid aici? De ce procesul gândirii tale este atât de simplu? Dacă tu construiești zidul aici, nu se va prăbuși de îndată ce va începe să sufle vântul? A-l asculta pe dumnezeu nu este la fel de corect ca a mă asculta pe mine; trebuie să mă asculți pe mine. Dacă o faci, voi fi mulțumit, dar dacă îl asculți pe dumnezeu, nu-mi va pica bine și nu voi fi mulțumit. Nu se poate să-l asculți pe dumnezeu – atunci cum rămâne cu mine?” El nu a spus acest lucru în mod direct; s-a amestecat și a agitat lucrurile în mod deliberat. După amestecul său, sarcina nu a putut fi finalizată, iar el a părut înțelept, ceea ce l-a făcut fericit. Când Dumnezeu dă instrucțiuni cuiva să construiască un zid, persoana respectivă ar trebui să îl construiască prompt, dar acum rezultatul este că zidul nu a fost construit. Cine a provocat acest rezultat? A fost provocat de antihrist – această persoană a fost indusă în eroare, tulburată și controlată de antihrist. Acest lucru este similar cu modul în care șarpele i-a ademenit pe Adam și Eva. Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei: „Să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri.” Sunt aceste cuvinte ale lui Dumnezeu adevărul? Sunt adevărul și nu trebuie să le înțelegi semnificația; trebuie doar să asculți și să te supui. Indiferent de situație, cuvântul lui Dumnezeu nu se poate schimba, iar dacă Dumnezeu vrea să faci ceva, atunci fă-o. Nu analiza acel lucru. Chiar dacă nu-l înțelegi, trebuie să știi că este corect cuvântul lui Dumnezeu; trebuie să înțelegi această definiție în inima ta. Cu alte cuvinte, trebuie să cunoști acest adevăr înainte de toate. Indiferent dacă spusele lui Dumnezeu se aliniază sau nu cu propriile tale noțiuni, indiferent dacă le înțelegi sau nu și indiferent cât de confuz poți fi, trebuie să Îi respecți cuvintele. Aceasta este responsabilitatea și datoria ta. Odată ce te concentrezi asupra acestui lucru, ce ar trebui să faci atunci când Satana vine să te seducă? Ar trebui să respecți cuvintele lui Dumnezeu și să urmezi calea Lui – acesta este cel mai important principiu. Ignoră ce spune Satana. Care a fost rezultatul final al faptului că Adam și Eva au ascultat de cuvintele șarpelui? Au fost induși în eroare și controlați de Satana. Cu o singură frază din cuvinte amăgitoare, vagi și diavolești, Satana a reușit să influențeze și să controleze comportamentul lui Adam și al Evei. Acesta a fost un rezultat pe care Dumnezeu nu a dorit să îl vadă. În ce scop a rostit șarpele acele cuvinte? Prin aceste

cuvinte, a vrut să amestece gândurile oamenilor, să le influențeze comportamentul și să îi facă să nu mai asculte și să se lepede de cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce acest gând activ a fost infiltrat în mintea oamenilor, ei au urmat calea indicată. Care a fost obiectivul Satanei? A fost acela de a zice: „Nu ascultați ce spune dumnezeu. Trebuie să mă ascultați pe mine; trebuie să mâncați acest fruct." Dumnezeu le-a spus să nu îl mănânce, în timp ce Satana le-a spus să îl mănânce. În cele din urmă, au mâncat fructul Adam și Eva? (L-au mâncat.) Așa i-a controlat Satana pe oameni. Când asculți cuvintele diavolești ale unui antihrist, poți deveni dezorientat, îți poți pierde direcția și ești predispus să nu iei seama la cuvintele lui Dumnezeu. Nu înseamnă asta că gândurile și comportamentul tău sunt influențate și controlate de acest antihrist? Acesta este înțelesul cuvântului control. V-ați confruntat vreodată cu astfel de situații? Unii oameni rău intenționați văd că îndeplinești o sarcină fără probleme și ești pe cale să obții rezultate, pe cale să te remarci, și își dau seama că nu se vor implica prea mult în această chestiune. Dacă ești remarcat, ei nu vor fi, așa că înaintează puncte de vedere sau întrebări aparent plauzibile pentru a te induce în eroare, a te tulbura și a te controla. Ca urmare, devii confuz, crezând că și cuvintele lor au sens. Nu mai știi ce să faci și nu mai poți continua cu datoria ta, așa că o oprești. Nu este aceasta o nesăbuință? Inițial, când încă nu fuseseși indus în eroare, aveai mintea destul de limpede și știai ce să faci, dar, de îndată ce antihristul te-a tulburat, te-ai încurcat și nu ai știut cum să gestionezi lucrurile în mod corespunzător. Care este problema aici? (Faptul că ești indus în eroare.) Oamenii care sunt ușor induși în eroare și controlați de antihriști sau de Satana sunt persoane ignorante și confuze. În ceea ce privește manifestările modului în care antihriștii îi induc în eroare și îi controlează pe oameni, a fost părtășia noastră suficient de specifică? Ar trebui să fiți capabili să înțelegeți și, atunci când vi se întâmplă unele lucruri, ar trebui să le comparați cu diferite adevăruri pentru a reflecta asupra cuvintelor, acțiunilor și esenței voastre. În același timp, ar trebui să încercați să înțelegeți și să discerneți oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul vostru pentru a obține o înțelegere mai clară a adevărului și o înțelegere mai precisă a naturilor-esențe ale diferitelor persoane.

În zilele noastre, mulți dintre voi abia ați intrat în contact cu stările și manifestările specifice ale diferitelor adevăruri. De ce spun că abia ați intrat în contact cu ele? Pentru că tocmai ați ajuns să înțelegeți unele detalii, dar mai este încă o cale lungă de parcurs până la adevărata pătrundere. Înțelegerea nu echivalează cu pătrunderea. Atunci când înțelegi, înseamnă doar că, în mintea ta, înțelegerea ta în ceea ce privește conceptele și definițiile acestor chestiuni este relativ corectă și mai în concordanță cu adevărul, dar încă ești departe de pătrunderea personală. Înțelegerea, recunoașterea și capacitatea de a lega aceste chestiuni de starea ta și de oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău nu înseamnă că ai pătrundere. Acestea sunt două lucruri separate. Pentru ca o persoană să fie mântuită și să ajungă la o schimbare a firii, aceasta începe cu înțelegerea tuturor diferitelor adevăruri, iar pătrunderea în adevărul-realitate începe cu practicarea acestor adevăruri. Dacă ați avea o anumită bază în înțelegerea și pătrunderea în diferitele

adevăruri, atunci când v-aș cere exemple, v-ați putea gândi imediat la propriile voastre manifestări sau la unele lucruri pe care le-ați văzut și experimentat. Acest lucru Mi-ar face părtășia mult mai ușoară, iar Eu nu ar trebui să vorbesc atât de detaliat, deoarece voi ați fi avut deja experiențe și ați fi putut ajunge la acel nivel. Cu toate acestea, când vă întreb acum, trebuie să gândiți pe loc și, de asemenea, trebuie să vă scotociți și să vă căutați prin memorie. Când văd că nu știți aceste lucruri și nu le-ați experimentat singuri, trebuie să vi le explic în detaliu, să clarific aspectele centrale și esențiale ale acestor chestiuni și să vă ofer o înțelegere de bază a detaliilor diferitelor adevăruri, astfel încât să nu confundați aspectele conceptuale sau cele definitorii atunci când practicați și astfel încât să nu înlocuiți un concept cu altul sau să credeți că aceste lucruri sunt prea complexe – veți fi capabili să faceți o diferențiere clară între diferitele aspecte. În acest fel, data viitoare când voi avea părtășie despre aceste lucruri, va fi ușor. În prezent, încă nu sunteți la nivelul necesar, așa că trebuie să le explic mereu în detaliu. La cât de mult din conținutul părtășiilor de la întâlnirile noastre puteți chibzui și cât puteți digera? Dacă este vorba doar de zece procente, atunci abia dacă aveți vreo statură care să merite pomenită, iar dacă este vorba de treizeci de procente, atunci ați înțeles doar o parte. Dacă ajungeți la cincizeci la sută, aveți o anumită statură și pătrundere, dar, dacă nu puteți ajunge la acest nivel, nu aveți nicio pătrundere. Ați înțeles, nu-i așa? Dacă încă nu puteți înțelege când am părtășie astfel, înseamnă că aveți un calibru prea redus și că nu aveți cum să înțelegeți adevărul. În regulă, asta încheie părtășia noastră de astăzi. Ne vedem data viitoare!

17 aprilie 2019

Punctul șase: Ei se comportă cu parșivitate, sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să asculte de ei

Anexă

Povestea lui Daming și Xiaoming

Înainte de a trece la subiectul principal al părtășiei noastre, să începem prin a spune o poveste. Ce folos are să spui povești? (Sunt ușor de reținut.) Până acum, câte povești ușor de reținut am spus? (Povestea lui Dabao și a lui Xiaobao.) „Povestea lui Dabao și Xiaobao" a fost cea pe care am spus-o data trecută. (Ai mai zis și „Vânătoarea de șobolani" și povestea femeilor conducătoare.) S-au spus deja destul de multe povești. De ce spun povești? De fapt, scopul este de a trece la o formă mai relaxată și mai ușor de înțeles de a avea părtășie despre unele adevăruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă. Dacă înțelegeți adevărurile din poveștile pe care le spun, iar aceste adevăruri vă ajută în diferite aspecte ale intrării voastre în viața de zi cu zi, atunci poveștile nu au fost spuse în zadar. Asta arată că înțelegeți în mod real adevărurile incluse în povești, că înțelegeți latura practică a acestora, în loc să le auziți doar ca pe simple povestiri. Data trecută am spus povestea lui Dabao și a lui Xiaobao. Astăzi voi spune povestea lui Daming și a lui Xiaoming. În timp ce ascultați, gândiți-vă la ceea ce încearcă de fapt să vă facă să înțelegeți această poveste și ce aspect al adevărului include.

Daming și Xiaoming sunt tată și fiu. Cu ceva timp în urmă, Daming și fiul său, Xiaoming, au acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu. Este acesta un lucru bun? (Da.) Este un lucru bun. Xiaoming este mic și nu știe decât puțin să citească, așa că Daming îi citește în fiecare zi din cuvintele lui Dumnezeu și îi explică răbdător cuvintele pe care Xiaoming nu le înțelege. După o perioadă de timp, Xiaoming ajunge să înțeleagă destul de multe doctrine despre cum să se poarte, precum și anumiți termeni pe care nu i-a întâlnit niciodată înainte de a crede în Dumnezeu, cum ar fi „supunere", „credință", „onestitate", „înșelătorie" și așa mai departe. Daming, văzând progresele fiului său, este foarte mulțumit. Cu toate acestea, în ultima vreme, Daming a observat că, oricât de mult i-ar citi lui Xiaoming din cuvintele lui Dumnezeu, copilul nu face prea multe progrese în ceea ce privește comportamentul sau vorbirea sa. Daming devine neliniștit și își creează o povară, gândindu-se: „Cum pot să-l fac pe fiul meu să înțeleagă unele adevăruri citind cuvintele lui Dumnezeu, să manifeste o oarecare schimbare, astfel încât ceilalți să-l aprobe, să-l susțină și să-l laude ca pe un copil bun? Și apoi, datorită performanței lui Xiaoming, ei ar putea lăuda faptul că este bine să crezi în Dumnezeu, iar Evanghelia ar putea fi predicată altora prin schimbările produse cu fiul meu – cât de grozav ar fi!" După ce și-a creat această povară, Daming continuă să mediteze: „Cum pot să-l educ pe Xiaoming în mod corespunzător, ca să înțeleagă mai multe despre propria conduită,

astfel încât să aibă performanțe mai bune și să se conformeze intențiilor lui Dumnezeu? În cele din urmă, când Xiaoming va deveni un copil bun și toată lumea îl va lăuda, toată această glorie ar putea fi dată lui Dumnezeu – cât de minunat ar fi! În acel moment, mi se va lua piatra grea de pe inimă." Este rezonabilă povara pe care o simte Daming? Se poate considera că îndeplinește o sarcină adecvată pentru el? (Da.) Din această perspectivă, punctul său de plecare este corect – se consideră a fi rezonabil și o sarcină adecvată. Este calea pe care Daming a ales-o pentru Xiaoming corectă sau greșită? Este bună sau rea? Să vedem pe parcurs. Daming se roagă și-L imploră adesea pe Dumnezeu în legătură cu acest lucru și, în cele din urmă, într-o zi, are o „inspirație". Ce „inspirație"? Așa-numita „inspirație", în ghilimele. Deoarece această „inspirație" este în ghilimele, la ce fel de cale s-ar putea referi Daming? Vă puteți imagina ce se va întâmpla în continuare în poveste? Nu este foarte clar, nu-i așa? Nu prea se știe.

Într-o zi, după ce îi citește fiului său din cuvintele lui Dumnezeu, Daming îl întreabă foarte serios pe Xiaoming dacă este bine să crezi în Dumnezeu. Xiaoming îi răspunde solemn: „Este bine să crezi în Dumnezeu. Oamenii care cred în Dumnezeu nu îi hărțuiesc pe alții, nu se confruntă cu dezastre, pot merge în rai și nu vor fi trimiși în iad după moarte." Are Xiaoming dreptate? Având în vedere vârsta sa fragedă, faptul că Xiaoming poate spune acest lucru este deja un lucru destul de bun. Înțelegerea sa despre credința în Dumnezeu este foarte simplă, este rudimentară și extrem de superficială, dar pentru el este deja profundă. Auzind asta, Daming este mulțumit, se simte liniștit și spune: „Bravo, ai făcut progrese, Xiaoming! Pesemne credința ta în Dumnezeu are un anumit fundament. Tăticul este foarte mulțumit și liniștit. Dar credința în Dumnezeu este într-adevăr atât de simplă?" Xiaoming meditează o clipă și spune: „Nu este asta tot ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu? Ce altceva ar mai fi?" Daming răspunde imediat: „Cerințele lui Dumnezeu nu sunt doar acestea. Tu crezi în Dumnezeu de atât de mult timp, iar atunci când frații și surorile te vizitează, nici măcar nu știi să-i saluți. De acum înainte, când vei întâlni persoane în vârstă, să le spui «bunic» și «bunică»; când vei întâlni adulți mai tineri, să le spui «unchi», «mătușă» sau «frate și soră mai mari». În acest fel, vei deveni un copil care este iubit de toată lumea – și Dumnezeu iubește doar copiii care sunt iubiți de toată lumea. De acum încolo, ascultă-mă și fă așa cum îți spun; când îți zic să îi spui cuiva într-un fel, așa i te vei adresa." Xiaoming pune la inimă cuvintele tatălui său, simțind că ceea ce spune acesta este corect. În inima lui fragedă, crede că tatăl său este mai în vârstă, că a citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și știe mai multe decât el. În plus, tatăl său îi vrea binele și cu siguranță nu îl va duce pe căi greșite, așa că tot ceea ce spune tatăl său trebuie să fie corect. Xiaoming nu înțelege ce este adevărul și ce este doctrina, dar, cel puțin, știe ce este bine și ce este rău, ce este corect și ce este greșit. După ce vorbește tatăl său, Xiaoming își creează și el o oarecare povară în această privință. Pe viitor, ori de câte ori Xiaoming iese cu tatăl său și se întâlnesc cu cineva, dacă tatăl său îi spune să i se adreseze cu „mătușă", el spune „Bună ziua, mătușă!"; dacă îi spune să i se adreseze cu „unchiule",

el spune „Bună ziua, unchiule!” Toți oamenii îl laudă pe Xiaoming ca fiind un copil bun și politicos și, de asemenea, îl laudă pe Daming pentru că-și crește și educă odrasla în mod cuviincios. Xiaoming este destul de mulțumit, gândindu-se în sinea lui: „Instrucțiunile tatălui sunt bune; toți cei care mă întâlnesc mă plac.” Xiaoming se simte încântat în sinea sa și deosebit de mândru, gândindu-se că modul în care tatăl său îl îndrumă este cu adevărat bun și corect.

Într-o zi, de îndată ce Xiaoming se întoarce de la școală, dă fuga la tatăl său și spune: „Tată, ghici ce s-a întâmplat? Bătrânul Zhang, vecinul de alături, a prins un așa de mare…” Înainte de a putea termina, Daming îl întrerupe: „«Bătrânul Zhang»? Cum ai putut să spui asta, Xiaoming? Mai ești credincios sau nu? Cum poți să-i spui «bătrânul Zhang»? Ai uitat ce ți-am zis. De fapt, tu nu ai credință în Dumnezeu, nu ești un credincios adevărat. Uite, îmi amintesc asta; pot să te ajut și să-ți reamintesc. Ar trebui să-i spui «bunicul Zhang», ai înțeles?” Xiaoming se gândește la asta: „Merge să-i spun și «bunicul Zhang».” Continuă: „Deci, bunicul Zhang, vecinul de alături, a prins un pește atât de mare! Bătrâna doamnă Zhang a fost încântată!” „Iar ai uitat?”, spune Daming. „Încă nu ai înțeles, băiete. Tocmai ți-am spus, ar trebui să-i spui «bunicul Zhang»; asta înseamnă că soției lui, care este din aceeași generație, cum trebui să-i spui? Ar trebui să fie «bunica Zhang». Ține minte asta; să nu mai spui niciodată «bătrânul Zhang» sau «bătrâna Zhang», altfel oamenii vor râde de noi. Nu ar fi jenant pentru noi, în calitate de credincioși? Ar spune că suntem nepoliticoși și necuviincioși, nu ca niște credincioși. Acest lucru nu aduce slavă lui Dumnezeu.” Inițial, Xiaoming a fost entuziasmat să îi povestească tatălui său despre peștele mare pe care l-a prins bătrânul Zhang, dar, după ce a fost corectat de tatăl său, și-a pierdut interesul și nu mai vrea să vorbească despre asta. Se întoarce, cu rucsacul în spate, și mormăie în timp ce pleacă: „Crezi că știi totul, cu toate chestiile astea cu «bunicul Zhang», «bunica Zhang». Ce legătură are cu noi? De parcă tu ești singurul care este spiritual!” Daming îi răspunde: „Ei bine, de fapt, eu sunt spiritual! În cazul majorității oamenilor, indiferent cât de bătrâni sunt, pot să-mi dau seama de cât de în etate sunt doar uitându-mă la vârstă și știu cum ar trebui să mă adresez. Eu le spun oamenilor mai în vârstă «unchi» și «mătușă» – tu de ce nu poți să folosești măcar o formulă de adresare în mod corect? În calitate de credincioși, nu putem uita de acest lucru; nu putem încurca termenii privind generațiile.” După acest reproș, Xiaoming nu se simte grozav în sinea lui, dar, în adâncul sufletului său, încă mai crede că tatăl său are dreptate; tot ceea ce face tatăl său este corect și, chiar dacă nu vrea, recunoaște că a greșit. Din acel moment, ori de câte ori îi vede pe bătrânul Zhang sau pe bătrâna Zhang, li se adresează cu „bunicul Zhang” și „bunica Zhang”. Xiaoming ia în serios tot ceea ce îl învață și îi insuflă tatăl său. Este acesta un lucru bun sau rău? Până acum, pare a fi unul bun, nu-i așa?

Într-o zi, Xiaoming și tatăl său ies la plimbare și văd o scroafă bătrână în fruntea câtorva purcei. Relația dintre scroafă și purcelușii ei este foarte apropiată. Xiaoming crede că tot ceea ce a creat Dumnezeu este bun; fie că este vorba de un porc sau de

un câine, toți au instincte materne și ar trebui respectați. De data aceasta, Xiaoming nu vorbește nepoliticos și nu o numește în mod pripit „scroafă bătrână”. De teamă să nu facă o greșeală și să nu-și înfurie tatăl, el întreabă în liniște: „Tată, câți ani are această mamă-porc? A dat naștere la atât de mulți purcei, cum ar trebui să o numesc?” Daming se gândește un moment: „Cum ar trebui să o numim? E greu de spus.” Văzându-l pe tatăl său pierdut în gânduri, fără să găsească un răspuns, Xiaoming se plânge: „Nu ai citit multe cuvinte de-ale lui Dumnezeu? Și ești mai în vârstă decât mine; cum de nu știi nici măcar asta?” Provocat de Xiaoming, Daming devine puțin neliniștit și spune: „Ce-ar fi să-i spunem «bunica»?” Înainte ca Xiaoming să strige porcul, Daming se răzgândește și spune: „Nu putem să-i spunem «bunica»; asta ar plasa-o în aceeași generație cu bunica ta maternă, nu-i așa? Să-i spunem «bunicuța-porc» ar fi și mai rău, asta ar pune-o în aceeași generație cu mama mea. Din moment ce a dat naștere la atât de mulți purcei, nu-i putem neglija identitatea sau statutul și nu putem greși generația ei. Ar trebui să-i spunem «mătușă-porc».” Auzind acest lucru, Xiaoming se înclină respectuos în fața porcului și zice: „Salutări, mătușă-porc!” Scroafa se sperie și, alarmată, ea și toți purcelușii o iau la goană. Văzând acest lucru, Xiaoming se întreabă dacă nu cumva i s-a adresat cu o formulă greșită. Daming spune: „Porcul trebuie să fie fericit și entuziasmat dacă a reacționat în acest fel. Pe viitor, atunci când ne vom confrunta cu astfel de situații, indiferent ce vor spune sau vor face ceilalți, ar trebui să continuăm să ne comportăm în acest fel. Fii politicos și respectă normele sociale; chiar și porcii vor fi mulțumiți când vor vedea asta.” Din această chestiune, Xiaoming învață ceva nou. Ce învață? El spune: „Dumnezeu a creat toate lucrurile; atât timp cât toate ființele se respectă între ele, sunt politicoase, înțeleg etatea, îi respectă pe cei în vârstă și îi iubesc pe cei tineri, atunci toate ființele pot coexista armonios.” Xiaoming înțelege acum această doctrină. Auzind acest lucru, tatăl său îl laudă pe Xiaoming ca fiind un băiețel extraordinar de ușor de învățat. Din acel moment, Xiaoming a devenit și mai civilizat și mai politicos. Oriunde mergea, era bine-crescut și se remarca. Nu-i așa că este un „băiat bun”? Este un „băiat bun” în ghilimele. Și asta ne aduce la sfârșitul poveștii.

Ce părere aveți despre această poveste? Nu este destul de amuzantă? Cum a apărut această poveste? Este derivată din discursul, acțiunile, comportamentul, gândurile și punctele de vedere ale unor oameni din viața reală – acestea au fost concentrate în această povestioară. Despre ce problemă este vorba în această poveste? Ce probleme puteți vedea la Daming în această poveste? Dar la Xiaoming? Care este esența problemelor lui Daming? Mai întâi de toate, gândiți-vă: există vreo parte din ceea ce a sintetizat și a practicat Daming care să fie în conformitate cu adevărul? (Nu.) Ce practica el atunci? (Noțiuni și închipuiri.) De unde proveneau aceste noțiuni și închipuiri? (Din cultura tradițională.) Originea este cultura tradițională; noțiunile și închipuirile sale erau produsul coruperii, al condiționării și al educației din cultura tradițională. A luat ceea ce credea el că este cel mai bun, ce era pozitiv, elementele chintesențiale ale culturii tradiționale, le-a reambalat și le-a transformat în ceea ce considera că este adevărul pe

care să-l practice fiul său. Poate fi considerată această poveste evidentă și ușor de înțeles? (Da.) Împărtășiți ce ați înțeles și ce ați reușit să cuprindeți ascultând această poveste. (După ce am ascultat, am simțit că problema lui Daming era că, deși credea în Dumnezeu, nu depunea niciodată eforturi pentru cuvintele lui Dumnezeu. Credea în Dumnezeu pe baza noțiunilor tradiționale ale oamenilor, considerând că, dacă aderă la acele norme superficiale, Dumnezeu va fi mulțumit. Nu a căutat și nu a contemplat în cuvintele lui Dumnezeu ceea ce El cere, de fapt, de la oameni și cum ar trebui să trăiască o umanitate normală.) În funcție de ce trăia Daming? (În funcție de noțiuni și închipuiri.) A trăi în funcție de noțiuni și închipuiri este o vorbă goală; de fapt, el trăia după cultura tradițională și o trata ca pe adevăr. Trăia după cultura tradițională – ce detalii implică asta? De ce a vrut ca Xiaoming să se adreseze oamenilor cu anumite formule? (La suprafață a spus că făcea asta pentru a aduce slavă lui Dumnezeu prin aceste fapte bune, dar, în realitate, voia să-și satisfacă propria vanitate, să fie lăudat pentru că avea capacitatea de a-și educa bine copilul.) Da, aceasta a fost intenția lui. Educația lui nu a constat în a-și face copilul să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și adevărul; a constat în a-l determina pe copilul său să facă lucruri care să îi adauge glorie, pentru a-și satisface vanitatea personală. Aceasta este, de asemenea, o problemă. Este oare o problemă dacă ne concentrăm mereu asupra împodobirii și a prezentării într-un mod favorabil a propriei persoane prin comportament? (Da.) Acest lucru indică o problemă cu privire la calea pe care se afla, iar aceasta este cea mai gravă problemă. Care este scopul concentrării asupra prezentării într-un mod favorabil a comportamentului cuiva? Este acela de a câștiga admirația oamenilor, de a-i determina să te măgulească și să te complimenteze. Care este natura acestui lucru? Este ipocrizie, este abordarea fariseilor. Oare înțeleg adevărul cei care se concentrează asupra comportamentelor exterioare bune, asupra prezentării într-un mod favorabil a comportamentului lor, care depun multe eforturi cu privire la purtarea lor? (Nu.) Ei citesc o mulțime de cuvinte de-ale lui Dumnezeu și depun destul de multe eforturi, așa că de ce nu înțeleg adevărul? Ei nu înțeleg că gestionarea și mântuirea omenirii de către Dumnezeu au ca scop să-i facă pe oameni să înțeleagă adevărul, să-i desăvârșească și să-i determine să treacă printr-o schimbare a firii – ei nu înțeleg asta. Aceștia se gândesc: „Indiferent de modul în care citesc cuvintele lui Dumnezeu, voi sintetiza unele discursuri, acțiuni și comportamente cu care oamenii sunt mai lesne de acord, pe care le apreciază și pe care le vor aproba, iar apoi voi trăi aceste lucruri și mă voi ține strâns de ele în viața reală. Asta ar face un credincios adevărat.”

Aveți probleme similare cu cele ale lui Daming? În afară de aspectele evidente despre care tocmai am discutat, cum ar fi respectarea normelor sociale, acordarea de atenție etății, respectarea celor în vârstă, grija față de tineri și menținerea unei ordini adecvate între vârstnici și tineri, există și alte comportamente, gânduri, puncte de vedere sau înțelegeri similare? Știți voi să cercetați și să disecați aceste aspecte? De exemplu, în biserică, dacă unii oameni sunt mai în vârstă sau cred în Dumnezeu de mulți ani, vrei

întotdeauna să le arăți respect. Îi lași să termine de vorbit, nu îi întrerupi chiar dacă spun aiureli și, chiar și atunci când fac ceva greșit și trebuie să fie emondați, încă încerci să-i faci să scape cu fața curată și eviți să îi critici în fața celorlalți, gândindu-te că, indiferent cât de irațională sau îngrozitoare ar fi acțiunile lor, toată lumea trebuie să îi ierte și să îi tolereze în continuare. De asemenea, îi înveți adesea pe alții: „Ar trebui să le arătăm respect vârstnicilor și să nu le lezăm demnitatea. Le suntem juniori." De unde provine acest termen de „juniori"? (Din cultura tradițională.) Derivă din gândirea culturală tradițională. În plus, în biserică s-a creat o anumită atmosferă în care oamenii, atunci când întâlnesc frați și surori mai mari, li se adresează cu căldură acestora cu „frate mai mare", „soră mai mare", „mătușă" sau „fratele mai mare", ca și cum toată lumea ar face parte dintr-o mare familie; acestor persoane mai în vârstă li se arată un plus de respect, ceea ce, în mod inconștient, lasă o impresie bună în mintea celorlalți despre cei tineri. Aceste elemente de cultură tradițională sunt adânc înrădăcinate în gândurile și în oasele poporului chinez, în așa măsură încât se răspândesc continuu și modelează atmosfera din viața bisericii. Deoarece oamenii sunt adesea îngrădiți și constrânși de aceste concepte, ei nu numai că le aprobă personal, se străduiesc să acționeze și să practice în această direcție, dar îi aprobă și pe alții care fac același lucru, îndemnându-i să le urmeze exemplul. Cultura tradițională nu este adevărul; acest lucru este sigur. Dar este suficient ca oamenii să știe pur și simplu că nu este adevărul? Faptul că nu este adevărul este un aspect; de ce ar trebui să îl disecăm? Care este rădăcina sa? Unde se află esența problemei? Cum se poate renunța la aceste lucruri? Scopul disecării culturii tradiționale este să-ți ofere o înțelegere cu totul nouă a teoriilor, gândurilor și opiniilor acestui aspect din adâncul inimii tale. Cum se poate obține această nouă înțelegere? În primul rând, trebuie să știi că Satana stă la originea culturii tradiționale. Și cum inoculează Satana aceste elemente ale culturii tradiționale în oameni? În fiecare epocă, Satana se folosește de unele personaje celebre și de personalități pentru a răspândi aceste gânduri, aceste așa-numite zicale și teorii. Apoi, treptat, aceste idei sunt sistematizate și concretizate, apropiindu-se tot mai mult de viața oamenilor, iar în cele din urmă se răspândesc în rândul lor; încetul cu încetul, aceste gânduri, zicale și teorii satanice sunt inoculate în mințile oamenilor. După ce au fost îndoctrinați, oamenii consideră aceste gânduri și teorii venite de la Satana ca fiind lucruri pozitive pe care ar trebui să le practice și să le respecte. Satana se folosește apoi de aceste lucruri pentru a întemnița și controla mințile oamenilor. Până în prezent, generații după generații au fost educate, condiționate și controlate în astfel de circumstanțe. Toate aceste generații au considerat cultura tradițională ca fiind corectă și bună. Nimeni nu disecă originile sau sursa acestor așa-zise lucruri bune și corecte – acesta este lucrul care determină gravitatea problemei. Chiar și unii credincioși care au citit cuvintele lui Dumnezeu timp de mulți ani încă mai cred că acestea sunt lucruri corecte și pozitive, în măsura în care consideră că acestea pot înlocui adevărul, pot înlocui cuvintele lui Dumnezeu. Ba mai mult, unii cred: „Indiferent cât de mult citim cuvintele lui Dumnezeu, trăind printre oameni,

așa-numitele idei tradiționale și elementele tradiționale ale culturii – cum ar fi «Cele trei ascultări și cele patru virtuți», precum și concepte ca bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea – nu pot fi înlăturate. Acest lucru se datorează faptului că ele sunt transmise de la strămoșii noștri, care erau înțelepți. Nu putem contrazice învățăturile strămoșilor noștri doar pentru că noi credem în Dumnezeu și nu putem modifica sau abandona învățăturile lor și ale acelor înțelepți străvechi." Astfel de gânduri și conștientizări există în inimile tuturor oamenilor. În mod inconștient, cu toții sunt în continuare controlați și înrobiți de aceste elemente ale culturii tradiționale. De exemplu, atunci când un copil vede că ai în jur de 20 de ani și îți spune „unchi", te simți mulțumit și satisfăcut. Dacă îți spune direct pe nume, te simți inconfortabil, crezând că acel copil este nepoliticos și ar trebui mustrat, iar atitudinea ta se schimbă. În realitate, indiferent dacă îți spune „unchi" sau pe nume, acest lucru nu are nicio legătură cu integritatea ta. De ce ești, așadar, nemulțumit când nu îți spune „unchi"? Pentru că ești stăpânit și influențat de cultura tradițională; aceasta s-a înrădăcinat preventiv în mintea ta și a devenit standardul tău de bază pentru a trata oamenii, evenimentele și lucrurile, precum și pentru a evalua și judeca toate lucrurile. Când standardul tău este greșit, poate natura acțiunilor tale să fie corectă? Cu siguranță că nu. Dacă ar fi comparată cu adevărul, cum ai trata această chestiune? Ți-ar păsa cum te numesc ceilalți? (Nu.) Desigur, asta dacă nu cumva te-ar insulta sau umili – în acest caz, te-ai simți cu siguranță inconfortabil; aceasta este o expresie normală a umanității. Cu toate acestea, dacă standardul tău de evaluare este reprezentat de cuvintele lui Dumnezeu, de adevăr sau de cultura venită de la Dumnezeu, atunci, indiferent dacă oamenii îți spun pe nume sau „unchi" sau „frate", nu ai avea absolut nicio reacție. În această privință, poți urma obiceiurile locale. De exemplu, în China, când cineva îți spune „unchi", simți că este respectuos față de tine, dar, dacă ai merge într-o țară occidentală și cineva ți-ar spune „unchi", te-ai simți stânjenit; ai prefera să ți se spună pe nume, considerând că este o formă de respect. În China, dacă o persoană mult mai tânără decât tine ți s-ar adresa pe nume, ai fi nefericit, simțind că nu ți-a respectat vârsta; te-ai simți foarte umilit și te-ai înfuria și chiar ai condamna persoana respectivă. Nu arată asta că există o problemă cu acest mod de gândire? Aceasta este problema pe care intenționez să o abordez.

Fiecare țară și fiecare etnie are propria cultură tradițională. Criticăm toate culturile tradiționale? Există o singură cultură care nu trebuie criticată. Puteți spune care este acea cultură? Vă voi da un exemplu. Dumnezeu l-a creat pe Adam; cine l-a numit pe Adam? (Dumnezeu.) Așadar, Dumnezeu a creat omenirea, iar atunci când interacționează cu ea, cum li se adresează oamenilor? (Spunându-le pe nume.) Corect, le spune pe nume. Dumnezeu îți dă un nume, iar acest nume are o semnificație în ochii lui Dumnezeu; servește ca denumire, ca apelativ. Când Dumnezeu îți dă o denumire, ți se adresează cu ea. Nu este aceasta o formă de respect? (Ba da.) Aceasta este cea mai bună formă de respect, un respect care se aliniază cel mai bine la adevăr și care este pozitiv. Acesta este standardul pentru a-i respecta pe oameni și vine de la Dumnezeu. Nu este aceasta

o formă de cultură? (Este.) Ar trebui să militäm pentru această cultură? (Da.) Acest lucru vine de la Dumnezeu; Dumnezeu i se adresează unei persoane direct pe nume. Dumnezeu îți dă un nume, îți dă o denumire și apoi folosește această denumire pentru a te reprezenta și a ți se adresa. Acesta este modul în care Dumnezeu îi tratează pe oameni. Când Dumnezeu a creat o a doua persoană, cum a tratat-o? Dumnezeu l-a lăsat pe Adam să o numească. Adam a numit-o Eva. I s-a adresat Dumnezeu cu acest nume? Da. Așadar, aceasta este o cultură care vine de la Dumnezeu. Dumnezeu dă fiecărei ființe create o denumire, iar atunci când El i se adresează cu această denumire, atât oamenii, cât și Dumnezeu știu la cine se face referire. Acest lucru se numește respect, aceasta se numește egalitate, acesta este un standard pentru a evalua dacă o persoană este politicoasă, dacă există un simț al bunei-cuviințe în umanitatea sa. Este corect? (Da.) Este, într-adevăr, corect. În Biblie, fie că se consemnează un anumit eveniment sau genealogia unei familii, toate personajele au nume, au denumiri. Cu toate acestea, există un lucru pe care nu sunt sigur că l-ați observat: Biblia nu folosește apelative precum „bunic”, „bunică”, „unchi”, „mătușă”, „unchi mai în vârstă”, „mătușă mai în vârstă” și așa mai departe; în Biblie se folosesc, pur și simplu, numele oamenilor. Ce puteți desprinde din acest lucru? Ceea ce Dumnezeu a stabilit pentru oameni, fie că este vorba de reguli sau legi, este, în termeni umani, un fel de tradiție care a fost transmisă între oameni. Și ce este această tradiție care a fost transmisă de Dumnezeu? Este ceva ce oamenii ar trebui să respecte: nu este nevoie de titluri ierarhice. În ochii lui Dumnezeu nu există aceste titluri familiale întortocheate, cum ar fi „bunicul”, „bunica”, „unchiul mai în vârstă”, „unchiul mai tânăr”, „mătușa mai în vârstă”, „mătușa mai tânără” și așa mai departe. De ce sunt oamenii atât de preocupați de aceste formule de adresare și apelative ierarhice? Ce înseamnă acest lucru? Dumnezeu detestă cel mai mult aceste lucruri. Cei de teapa Satanei sunt întotdeauna cei care se agită în legătură cu acestea. În ceea ce privește această cultură tradițională, există un fapt foarte real legat de Dumnezeu: Dumnezeu a creat întreaga omenire și El știe clar câte familii și câți urmași poate avea o persoană; nu este nevoie de nicio ierarhie. Dumnezeu spune pur și simplu să fii roditor și să te înmulțești, să îți faci familia prosperă – asta este tot ce trebuie să reții. Câți urmași are fiecare generație și câți urmași au acei urmași – atât, nu este nevoie de ierarhie. Generațiile ulterioare nu au nevoie să știe cine au fost strămoșii lor și nici nu trebuie să construiască săli sau temple ancestrale, cu atât mai puțin să le ofere jertfe sau să li se închine. Biblia consemnează că toți cei care cred în Dumnezeu și Îl urmează, cei care cred în Iahve, aduc ofrande înaintea altarului. Toți membrii unei familii vin înaintea lui Dumnezeu și aduc ofrande. Acest lucru este diferit în cazul chinezilor, unde fiecare familie are o sală ancestrală plină de tăblițe memoriale pentru stră-stră-străbunici și stră-străbunici. În locul unde Dumnezeu Și-a început lucrarea, acestea nu există. Cu toate acestea, alte locuri îndepărtate de zona lucrării lui Dumnezeu sunt controlate de Satana și de spiritele rele. În aceste țări budiste, aceste practici satanice prosperă. Acolo, oamenii trebuie să se închine strămoșilor lor și totul trebuie raportat la familie,

totul trebuie transmis strămoșilor familiei; chiar dacă cenușa strămoșilor nu mai există, generațiile următoare trebuie să ofere tămâie și să-și plece capul. În vremurile moderne, unii oameni care au fost expuși la idei occidentale și mai noi și care s-au eliberat de legăturile familiale tradiționale nu-și doresc să rămână în astfel de familii. Ei se simt ferm și rigid controlați de astfel de familii, bătrânii din familie intervenind în aproape orice problemă, mai ales când vine vorba de căsătorie. În China, astfel de lucruri nu sunt neobișnuite. Satana îi face pe oameni să se concentreze asupra etății, iar acest concept pare să fie acceptat cu ușurință de oameni, care cred: „Fiecare generație are rangul ei; cei din vârf sunt strămoșii noștri. Odată ce este menționat cuvântul «strămoș», oamenii ar trebui să îngenuncheze și să li se închine ca unor zei." Încă din copilărie, oamenii sunt influențați, condiționați și educați de familie în acest fel; mințile lor tinere sunt inoculate cu un singur lucru: că nu se poate trăi în această lume fără o familie și că a-ți părăsi familia sau a rupe legăturile de familie este o ofensă condamnabilă din punct de vedere moral. Ce înseamnă o ofensă condamnabilă din punct de vedere moral? Înseamnă că, dacă nu-ți asculți familia, ești un copil nefilial, iar a fi nefilial înseamnă că nu ești om. Prin urmare, majoritatea oamenilor nu îndrăznesc să rupă aceste cătușe familiale. Poporul chinez este puternic condiționat, influențat și controlat de ierarhie, dar și de concepte precum „Cele trei ascultări și cele patru virtuți" și „Cele trei legături fundamentale și cele cinci virtuți constante". Tinerii care nu se adresează în mod corespunzător bătrânilor lor și nu le spun, de exemplu, „unchi", „mătuși", „bunic" sau „bunică" sunt adesea acuzați că sunt nepoliticoși și inculți. Ce înseamnă asta? Înseamnă că în acest grup etnic, în această societate, ești considerat inferior pentru că nu respecți normele sociale, că ești incult și lipsit de valoare. Ceilalți sunt bine îmbrăcați, iscusiți în a se preface și vorbesc manierat și cu grație; ei au o vorbă dulce, în timp ce tu nu știi nici măcar să-i spui cuiva „unchi" sau „mătușă". Oamenii vor spune despre tine că ești incult și te vor privi cu dispreț oriunde te-ai duce. Acesta este genul de ideologie cu care sunt inoculați chinezii. Unii copii care nu știu cum să se adreseze oamenilor vor fi aspru certați sau chiar bătuți de părinții lor. În timp ce îi bat, unii părinți le spun: „Ești nepoliticos, lipsit de valoare și incult. Aș putea chiar să te omor în bătaie! Nu faci altceva decât să mă faci de râs și, astfel, îmi pierd onoarea în fața oamenilor!" Doar pentru că acel copil nu știe cum să se adreseze celorlalți, părinții fac lucrurile să pară mai grave decât sunt de dragul propriei lor imagini, bătându-l crunt pe copil. Ce fel de comportament este acesta? Este o absurditate! V-ați fi dat seama de aceste lucruri dacă nu aș fi avut părtășie în acest fel? Poți, prin fenomenele pe care le observi în viața reală, citind cuvintele lui Dumnezeu sau prin propriile experiențe, să vezi treptat și puțin câte puțin aceste chestiuni și apoi să îți schimbi direcția vieții, modificând cursul drumului pe care te afli? Dacă nu puteți, vă lipsește intuiția. În toate chestiunile, folosirea cuvintelor lui Dumnezeu, a lucrării și a cerințelor Lui ca standard este cea mai corectă abordare, este fără greșeală – nu încape îndoială. Tot ceea ce vine de la Satana, indiferent cât de mult se aliniază la noțiunile sau gusturile umane, indiferent cât de decent pare, nu este adevărul, ci un lucru fals.

Scopul relatării acestei povești este de a vă determina să vedeți lumina, de a vă face să înțelegeți ce este adevărul, ce câștigă oamenii prin credința în Dumnezeu, ce înseamnă pentru Dumnezeu să îi facă pe oameni să își schimbe firile și să obțină adevărul și dacă adevărul rostit de Dumnezeu și cerințele Sale au vreo legătură cu ceea ce ar putea concepe cineva sau cu gândurile, perspectivele și diversele înțelegeri care sunt obținute prin educație și condiționarea din mediul național și social al cuiva. Ar trebui să disecați și voi înșivă aceste chestiuni. Astăzi, exemplul nostru a acoperit doar un singur aspect. De fapt, lucrurile din cultura tradițională nu lipsesc din inima niciunei persoane. Unii oameni spun: „Din moment ce suntem meniți să respingem ierarhia, asta înseamnă că aș putea să le spun părinților mei pe nume?" Este acest lucru în regulă? Dacă le spui părinților tăi „mamă" și „tată", înseamnă că încă respecți ierarhia și că ai revenit la cultura tradițională? Nu. Părinții ar trebui să fie în continuare numiți așa cum trebuie; a-i numi „mamă" și „tată" este modul în care Dumnezeu îi pune pe oameni să li se adreseze. Așa se cuvine să li se spună; este la fel cum îți spun părinții tăi „copil", „fiu" sau „fiică". Așadar, ce ar trebui să înțelegeți în primul rând prin faptul că Eu vă spun această poveste? Ce problemă abordează ea în principal? (Standardul nostru de judecată a lucrurilor trebuie să se schimbe; totul trebuie judecat în funcție de cuvintele și de cerințele lui Dumnezeu.) Așa este. Nu inventați orbește lucruri. Oamenii vor întotdeauna să își creeze propriul „adevăr". Ori de câte ori vor să facă ceva, ei vin cu un set de argumente și teorii, apoi cu un set de metode și le pun în aplicare indiferent de corectitudinea lor. Practică acest lucru ani de zile, ținându-se de el cu obstinație, indiferent dacă dă vreun rezultat, și totuși continuă să se simtă binevoitori, drepți și buni. Ei cred că lucrurile pe care le trăiesc sunt bune și că asta le aduce laude și admirație și ajung să creadă din ce în ce mai mult că sunt grozavi. Oamenii nu meditează niciodată, nu încearcă să deslușească sau să caute care sunt cerințele lui Dumnezeu pentru fiecare chestiune, care sunt principiile de acțiune pentru a realiza fiecare lucru și dacă au dat dovadă de loialitate față de însărcinarea dată de Dumnezeu în procesul de a-și face datoria. Nu meditează la aceste lucruri; ei cugetă doar la acele chestiuni întortocheate și ticăloase – nu este aceasta implicare în ticăloșie? (Ba da.) Oricine este blând în exterior, se comportă corespunzător, este educat și respectă normele sociale, este plin de vorbe despre bunăvoință, dreptate, decență, înțelepciune și credibilitate, care vorbește cu o eleganță rafinată și spune lucruri care sună plăcut – observați dacă o astfel de persoană practică sau nu adevărul. Dacă nu practică niciodată adevărul, atunci acești oameni sunt doar niște ipocriți care mimează bunătatea; sunt exact ca Daming și cu nimic diferit. Ce fel de oameni sunt aceia care se concentrează doar să aibă un comportament bun și îl folosesc pentru a-i determina pe alții, prin amăgire, să îi laude și să îi admire? (Ipocriți.) Au acești oameni înțelegere spirituală? (Nu.) Pot oamenii care nu au înțelegere spirituală să practice adevărul? (Nu.) De ce nu pot? (Ei nu înțeleg ce este adevărul, așa că adoptă doar un comportament exterior bun și lucruri pe care oamenii le consideră bune ca fiind adevărul și le practică.) Aceasta nu este ideea

principală. Oricât de puțin înțeleg adevărul, oare nu cunosc, totuși, câteva principii evidente în a face lucruri? Atunci când le spui cum să își îndeplinească datoria, pot să nu înțeleagă? Astfel de oameni au o singură caracteristică: nu au nicio intenție de a pune în practică adevărul. Indiferent ce spui, nu te vor asculta; vor face și vor spune ce vor ei. În ultima vreme am vorbit frecvent despre diferitele manifestări ale antihristului. Priviți-i pe cei din jurul vostru: vedeți cine a dat dovadă de o oarecare schimbare și cui nu i s-au schimbat defel comportamentul și principiile de acțiune, ale cui inimi rămân nemișcate indiferent de modul în care aveți părtășie cu ei și care tot nu se schimbă sau nu intenționează să se schimbe și continuă să acționeze după bunul lor plac, chiar dacă sunt capabili să facă legătura între conținutul părtășiei voastre și ei înșiși. Ați întâlnit astfel de oameni? Ați întâlnit, nu-i așa? De ce sunt demiși unii conducători și lucrători? Pentru că nu practică adevărul, nu fac o lucrare adevărată. Ei înțeleg tot felul de doctrine și persistă în propriile lor căi. Indiferent de modul în care ai părtășie despre adevărurile-principii, ei continuă să aibă setul lor de reguli, se agață de propriile opinii și nu ascultă pe nimeni. Fac pur și simplu ce vor – tu spui un lucru, ei fac altul. Conducătorii și lucrătorii de acest fel ar trebui demiși, nu-i așa? (Corect.) Într-adevăr, ar trebui. Pe ce cale se află acești oameni? (Pe calea unui antihrist.) Mergând pe calea unui antihrist, dacă vor avea suficient timp, vor deveni ei înșiși antihriști. Este doar o chestiune de cât va dura. Dacă, indiferent cât de mult ai părtășie despre adevăr, ei tot nu-l acceptă și nu se schimbă deloc, atunci este cu adevărat problematic, iar ei au devenit deja antihriști.

Ce v-a inspirat cel mai mult din povestea relatată astăzi? Faptul că este ușor ca oamenii să devieze. De ce se rătăcesc ușor oamenii? În primul rând, au firi corupte; în al doilea rând, indiferent de vârstă, oamenii nu au făcut tabula rasa în gândurile și în adâncul inimii lor. Deci, ce indicii vă dă această poveste? Oamenii se rătăcesc ușor – acesta este primul. În al doilea rând, au tendința de a adera la ceea ce cred că este bun și corect ca și cum ar fi adevărul, tratând cunoștințele biblice și doctrinele spirituale ca pe niște cuvinte ale lui Dumnezeu pe care să le pună în practică. După ce v-ați dumirit în legătură cu aceste două aspecte, ce înțelegere, idei sau planuri noi aveți pentru calea pe care ar trebui să o urmați și pentru fiecare sarcină pe care trebuie să o îndepliniți în viitor? (Atunci când vom face ceva în viitor, nu ar trebui să acționăm în funcție de ceea ce credem că este corect. Mai întâi ar trebui să socotim dacă ale noastre gânduri se aliniază la ceea ce dorește Dumnezeu și dacă ele corespund cerințelor Sale. Ar trebui să găsim principii de practică în cuvintele lui Dumnezeu și apoi să purcedem. Doar în acest fel ne putem asigura că practicăm adevărul și că drumul pe care îl urmăm în credința noastră în Dumnezeu este corect.) Trebuie să depuneți eforturi cu privire la cuvintele lui Dumnezeu. Încetează să mai faci presupuneri. Nu ai înțelegere spirituală; calibrul tău este slab și, oricât de grandioase ar fi ideile pe care le ai, ele nu reprezintă adevărul. Chiar dacă ești convins că ceea ce ai făcut este fără cusur și corect, ar trebui totuși să prezinți fapta fraților și surorilor pentru părtășie și verificare sau să o raportezi la cuvintele relevante ale lui Dumnezeu. Poți obține perfecțiunea pură în acest fel? Nu

neapărat; tot poți să ai unele abateri în practica ta dacă nu ai priceput pe deplin adevărurile-principii și sursa a ceea ce a spus Dumnezeu. Acesta este un aspect. Care este al doilea? Dacă oamenii se îndepărtează de cuvintele lui Dumnezeu, indiferent cât de raționale sau agreabile pot părea acțiunile lor, ele nu pot înlocui adevărul. Orice lucru care nu poate înlocui adevărul nu este adevărul și nici nu este un lucru pozitiv. Dacă nu este un lucru pozitiv, ce este? Cu siguranță nu este ceva care Îl mulțumește pe Dumnezeu și nici nu este în concordanță cu adevărul; este un lucru pe care Dumnezeu îl condamnă. Care vor fi consecințele dacă faci ceva ce Dumnezeu condamnă? Îl vei determina pe Dumnezeu să te deteste. Toate lucrurile care nu vin de la Dumnezeu sunt lucruri negative, ele vin de la Satana. Este posibil ca unele persoane să nu înțeleagă asta; lasă acest lucru să vină treptat, pe măsură ce dobândești experiență.

Astăzi am criticat solemn un lucru; ce anume? Faptul că ne adresăm unei scroafe bătrâne cu numele de „mătușă-porc”, nu-i așa? Este rușinos să numești o scroafă „mătușă-porc”? (Da.) Este o chestiune rușinoasă. Oamenii vor întotdeauna să aibă un titlu onorific. De unde vine această „onoare”? La ce se referă „onoarea”? Este vorba despre etate? (Da.) Să vrei mereu să fii considerat mai în vârstă, să te concentrezi mereu asupra etății – este bine? (Nu.) De ce nu este bine să te concentrezi asupra ei? Ar trebui să analizezi care este semnificația concentrării asupra etății. Este atât de simplu să spui așa: „Dumnezeu nu le permite oamenilor să se concentreze asupra etății, așa că de ce discuți fără rost despre asta? Spui aiureli în timp ce pretinzi că ești civilizat. Nu iei niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu când îți îndeplinești datoria și le trădezi întotdeauna. Atunci când este vorba de propriile interese, nu vei ezita să trădezi interesele casei lui Dumnezeu. Pe cine încerci să păcălești comportându-te ca o persoană bună? Ești demn de a fi considerat bun?” Ar fi acceptabil să spui așa? (Da.) Ce ar trebui spus, ca să sune și mai dur? „Ce tot bălmăjești? Ești doar un porc prost, un imbecil, fără niciun fel de înțelegere a adevărului. Drept cine te dai? Ai fost educat, ești cultivat și crezi în Dumnezeu. Ai citit atâtea cuvinte de-ale lui Dumnezeu și tot consideri că tu crezi în Dumnezeu destul de bine. Dar, în cele din urmă, nici măcar nu știi ce înseamnă să practici adevărul. Nu ești oare doar un porc prost, un idiot în toată regula?” Asta e tot în legătură cu această poveste. Să ne întoarcem acum la subiectul principal al părtășiei.

O disecare a comportamentului parșiv, arbitrar și dictatorial al antihriștilor și a modului în care îi forțează pe oameni să asculte de ei

I. O disecare a comportamentului parșiv al antihriștilor

Data trecută am avut părtășie despre cel de-al cincilea punct al manifestărilor antihriștilor – ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni. Astăzi vom avea părtășie despre punctul șase – ei se comportă cu parșivitate, sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să

asculte de ei. Există vreo diferență între acest punct și punctul cinci? În ceea ce privește firea, nu există nicio diferență majoră; acțiunile din ambele cazuri au ca scop acapararea puterii și acționarea în mod arbitrar și dictatorial. Amândouă firile sunt ticăloase, arogante, intransigente și feroce; firile sunt aceleași. Cu toate acestea, punctul șase evidențiază o altă manifestare notorie a antihriștilor, și anume că acțiunile lor sunt parșive – acest lucru se referă la natura acțiunilor antihriștilor. Acum, haideți să discutăm mai întâi despre cuvântul „parșiv”. La suprafață, este „parșiv” un cuvânt depreciativ sau laudativ? Dacă cineva face ceva parșiv, acel lucru este bun sau rău? (Este rău.) Dacă se spune că cineva acționează în mod parșiv, această persoană este bună sau rea? În mod clar, impresiile și sentimentele oamenilor sunt că cineva care acționează în mod parșiv este un ticălos neisprăvit. Dacă cineva se confruntă cu ceva parșiv, este acesta un motiv de fericire sau îi dă fiori? (Este înfiorător.) Pur și simplu, nu este un lucru bun. Pe scurt, la suprafață, „parșiv” este un termen depreciativ, fie că descrie o acțiune în sine sau modul de a acționa al unei persoane, nimic din toate acestea nu este pozitiv; este, cu siguranță, negativ. Acum, să explicăm mai întâi care sunt manifestările parșivității. De ce se spune parșiv și nu viclean? Ce implicație specială are aici cuvântul „parșiv”? Parșivitatea este mai profundă decât viclenia. Nu le ia mai mult timp și nu le este mai greu oamenilor să-și dea seama de cineva care acționează în mod parșiv? (Ba da.) Măcar acest lucru este evident. Deci, folosiți cuvinte pe care le puteți înțelege cu toții pentru a explica termenul „parșiv”. Aici, „parșiv” înseamnă viclean și șiret și se referă la un comportament anormal. Această anormalitate se referă la faptul că este profund ascunsă și impenetrabilă pentru o persoană obișnuită, care nu poate vedea ce gândesc sau ce fac astfel de oameni. Cu alte cuvinte, metodele, motivele și punctele de plecare ale acțiunilor acestui tip de persoane sunt deosebit de greu de înțeles, iar uneori comportamentul lor este, de asemenea, șiret și furtiv. Pe scurt, există un termen care poate descrie manifestarea și starea reală de parșivitate a unei persoane, care este „lipsa de transparență”, ceea ce o face de nepătruns și de neînțeles pentru ceilalți. Acțiunile antihriștilor au această natură – adică, atunci când îți dai seama și simți că intențiile lor de a face ceva nu sunt directe, ți se pare destul de înspăimântător, dar, pe termen scurt sau dintr-un motiv oarecare, tot nu poți vedea motivele și intențiile lor drept ceea ce sunt de fapt și, în mod inconștient, simți că acțiunile lor sunt parșive. De ce îți dau ei acest tip de sentiment? Într-o anumită privință, pentru că nimeni nu poate să simtă ceea ce spun sau ce fac. Un alt aspect este acela că vorbesc adesea pe ocolite, derutându-te, ceea ce te face să nu fii sigur care dintre afirmațiile lor sunt adevărate și care sunt false și ce înseamnă, de fapt, cuvintele lor. Atunci când mint, crezi că este adevărul; nu știi care afirmație este adevărată sau falsă și simți adesea că ai fost păcălit și înșelat. De ce apare acest sentiment? Pentru că astfel de oameni nu acționează niciodată în mod transparent; nu poți vedea clar ce fac sau cu ce se ocupă, ceea ce te face, inevitabil, să ai suspiciuni față de ei. În cele din urmă, vezi că firea lor este înșelătoare, vicleană și, de asemenea, ticăloasă. Cuvântul „parșiv” este abscons și sună

destul de neobișnuit pentru oameni, dar de ce să explici acest lucru cu o expresie atât de simplă precum „lipsa de transparență”? Există o semnificație subînțeleasă în această expresie. Care este această semnificație subînțeleasă? Este faptul că antihriștii îți arată adesea o imagine falsă atunci când vor să facă ceva, ceea ce face să-ți fie greu să-i vezi drept ce sunt de fapt. De exemplu, dacă un antihrist vrea să-ți dea o palmă peste obrazul stâng, își va îndrepta lovitura spre obrazul tău drept. Când te ferești pentru a-ți proteja obrazul drept, el reușește să-ți aplice cu succes palma peste obrazul stâng, atingându-și, astfel, scopul. Aceasta este parșivitatea și faptul de a fi plin de stratageme – toți cei care interacționează și au de-a face cu el sunt incluși în calculele lui. De ce își face mereu calcule? În afară de faptul că vrea să-i controleze pe oameni și să ocupe un loc în inima lor, el vrea, de asemenea, să culeagă beneficii de pe urma tuturor. În plus, poți descoperi și un fel de fire ticăloasă la astfel de oameni: le place în mod deosebit să îi exploateze pe alții sau să își folosească propriile puncte forte pentru a râde de slăbiciunile altora și le face plăcere să se joace cu oamenii. Aceasta este o manifestare a ticăloșiei lor. În termeni lumești, astfel de oameni sunt considerați abili. Oamenii obișnuiți se gândesc: „Numai persoanele mai în vârstă pot fi abile. Tinerii nu au experiență sau înțelepciune lumească, deci cum pot fi abili?” Este corectă această afirmație? Nu, nu este. Firea ticăloasă a antihriștilor nu depinde de vârstă; ei se nasc cu această fire. Doar că, atunci când sunt mai tineri și mai puțin experimentați, implicarea lor în astfel de mașinațiuni poate fi mai simplă și mai puțin rafinată. Pe măsură ce îmbătrânesc, devin ermetici, precum acei bătrâni regi diavoli ale căror acțiuni sunt bine ascunse și complet de nepătruns pentru majoritatea oamenilor.

Tocmai am dat o explicație aproximativă a cuvântului „parșiv”, așa că haideți acum să avem părtășie despre stările și manifestările specifice parșivității. Oare nu merită să avem părtășie? Dacă nu avem părtășie despre această temă, veți fi voi capabili să le discerneți? Le puteți vedea drept ceea ce sunt de fapt? (Nu.) Nu este vorba că nu poți absolut deloc să le discerni sau să le vezi drept ceea ce sunt; uneori, vei simți, de asemenea, că o anumită persoană este cu adevărat șireată – atât de șireată, încât ajungi să îi execuți ordinele chiar și după ce te-a trădat – și că trebuie să te ferești de ea. Așadar, ce lucruri fac antihriștii și ce discursuri și acțiuni dezvăluie ei prin felul în care îi tratează pe frați, pe surori și pe oamenii din jurul lor, care arată că fac lucrurile într-un mod parșiv și cu o fire ticăloasă? Despre acest lucru merită să avem părtășie. Atunci când este explicat doar cuvântul „parșiv”, oamenilor li se pare, în general, destul de simplu; consultarea dicționarului este probabil suficientă pentru a-i înțelege sensul. Însă când vine vorba despre care dintre acțiunile, comportamentele și firile oamenilor sunt asociate cu acest cuvânt și sunt manifestări și stări concrete ale lui, devine mai anevoios și mai dificil de înțeles, nu-i așa? În primul rând, gândiți-vă la oamenii sau la anumiți antihriști pe care i-ați întâlnit și peste care ați dat. Ce acțiuni de-ale lor v-au făcut să simțiți că natura acestei acțiuni era legată de parșivitate sau ce cuvinte, acțiuni și comportamente cotidiene de-ale lor erau legate de acest lucru? (Am întâlnit odată un

antihrist care-și dorea în mod clar să lupte pentru statut și să fie conducător, dar le-a spus fraților și surorilor: „Trebuie să-i raportăm pe falșii conducători și lucrători. Numai făcând acest lucru putem avea lucrarea duhului sfânt. Dacă nu-i raportăm și nu-i demascăm pe conducătorii falși, nu putem obține lucrarea duhului sfânt. Trebuie să ne ridicăm pentru a proteja împreună lucrarea bisericii.” Acționând sub stindardul salvgardării lucrării bisericii, el a căutat modalități de a obține influență asupra conducătorilor și a lucrătorilor, făcând mare tam-tam pentru probleme minore și incitându-i pe frați și pe surori să-i raporteze pe conducători și pe lucrători. Scopul său era de a-i doborî pe conducători și pe lucrători, astfel încât să aibă șansa de a deveni el însuși conducător. Mulți frați și surori nu au înțeles acest lucru și au fost induși în eroare de el. În loc să discearnă problema pe baza principiilor, el a profitat de unele chestiuni minore și de corupțiile dezvăluite ale conducătorilor și lucrătorilor pentru a-i condamna, a-i eticheta și a exagerat lucrurile la maximum, aducând biserica în haos.) Spuneți-Mi, este asta parșivitate? (Da.) Exact asta este. De ce este parșiv? A fluturat steagul dreptății pentru a-și atinge scopurile sale nedeclarate, încurajându-i în același timp pe alții să acționeze, pe când el nu s-a arătat și a rămas ascuns pentru a observa finalul. Dacă lucrurile funcționau, cu atât mai bine, iar dacă nu, nimeni nu l-ar fi văzut drept cine era de fapt, fiindcă era bine ascuns. Aceasta este parșivitate – aceasta este una dintre formele sale de manifestare. Nu te-ar fi lăsat să îi cunoști gândurile adevărate din adâncul sufletului, iar dacă ai fi putut ghici chiar și puțin, ar fi inventat în grabă diverse scuze și argumente pentru a le mușamaliza și a se apăra cu orice preț, temându-se că oamenii vor vedea adevărul. A complicat deliberat lucrurile; aceasta este parșivitate. Altcineva? (Acum câțiva ani, în biserica noastră a apărut o bandă de antihriști și a preluat controlul, lăsând lucrarea bisericii în dezordine. Cel de mai sus a trimis pe cineva care să preia lucrarea, dar această bandă de antihriști a acționat cu un pretext, spunând: „Noi avem conducătorii noștri și nu acceptăm conducători transferați din alte locuri; ne putem ocupa singuri de lucrare.” Drept urmare, mulți au fost induși în eroare și i-au ascultat pe antihriști, refuzând să accepte conducătorul stabilit de Cel de mai sus. Acești antihriști chiar l-au cantonat pe conducătorul trimis de Cel de mai sus într-un singur loc, interzicându-i să interacționeze cu frații și surorile și făcându-i imposibil să dea o mână de ajutor la lucrarea bisericii sau să pună în aplicare orice lucrare.) Acest lucru a fost îngrozitor de parșiv din partea antihriștilor – care era motivul lor ascuns? Voiau să controleze biserica și să își stabilească propria împărăție independentă. Acest lucru este parșiv; acesta este genul de lucru pe care îl fac antihriștii.

Care sunt principalele manifestări ale antihriștilor care acționează în mod parșiv? Una dintre ele este lipsa de transparență, iar alta este faptul că nutresc în secret planuri de nedescris. Dacă și-ar dezvălui planurile și intențiile tuturor, ar fi capabili să le realizeze? Cu siguranță că nu. De ce procedează astfel oamenii care folosesc metode parșive? Care este scopul din spatele acestor acțiuni? Până acum, v-ați gândit doar la controlul asupra bisericii, dar în unele chestiuni nu este vorba de controlul bisericii sau

al tuturor. Inducerea în eroare a oamenilor dintr-o biserică sau dintr-o regiune este o chestiune majoră, deci care este scopul din spatele comportamentelor și acțiunilor minore ale antihriștilor din vremurile obișnuite? Este acela de a-i exploata pe oameni și de a-i face să depună eforturi pentru ca ei să își satisfacă interesele și pentru propriile scopuri. În timp ce Dumnezeu îi orchestrează pe oameni și le conduce destinele, antihriștii își doresc, de asemenea, să le dicteze oamenilor destinele și să îi manipuleze. Dar dacă ar spune direct că-și doresc să te manipuleze, ai fi de acord cu asta? Dacă ar spune că-și doresc să îți dea ordine ca unui sclav, ai fi de acord? Dacă ar spune că ei sunt conducătorii și că trebuie să îi asculți, ai fi de acord? Cu siguranță nu ai fi de acord. Prin urmare, trebuie să recurgă la metode neconvenționale pentru ca tu să te lași exploatat fără să știi; acest lucru înseamnă să fii parșiv. De exemplu, marele balaur roșu acționează într-un mod parșiv, folosind pretexte aparent legitime pentru a-i induce pe oameni în eroare. Cum a procedat pentru a confisca bunurile moșierilor și ale capitaliștilor? A stabilit în scris o poliță care să prevadă că toate bunurile care depășesc o anumită sumă trebuie să fie predate statului? Ar fi funcționat dacă ar fi declarat acest lucru în mod public? (Nu ar fi funcționat.) Din moment ce acest lucru nu ar fi funcționat, ce a făcut? A trebuit să găsească o modalitate pe care toată lumea să o considere corectă pentru a confisca și sechestra în mod justificat bunurile moșierilor și ale capitaliștilor. Acest lucru i-a lipsit de putere pe moșieri și pe capitaliști, a îmbogățit statul și i-a consolidat stăpânirea. Cum a făcut marele balaur roșu acest lucru? (Atacându-i pe moșieri și redistribuind terenurile.) A fluturat stindardele „atacarea moșierilor și redistribuirea terenurilor” și „egalitate pentru toți”, iar apoi a inventat povești precum „Fata cu părul alb” pentru a-i incrimina și condamna pe toți moșierii și capitaliștii. A folosit puterea opiniei publice și a propagandei pentru a-i îndoctrina pe oameni cu aceste idei false, făcându-i pe toți cei care nu erau informați să creadă că proprietarii de terenuri și capitaliștii erau răi și nu erau egali cu masele muncitoare, că acum oamenii erau stăpânii propriei țări, că statul aparținea poporului, că aceste câteva persoane nu ar trebui să dețină atâta bogăție și că aceasta ar trebui confiscată și redistribuită tuturor. Sub îndemnul unor astfel de ideologii și teorii așa-zis bune, corecte și în favoarea celor săraci, oamenii au fost induși în eroare și orbiți și au început să lupte împotriva magnaților locali și să-i atace pe moșieri și pe capitaliști. Și care a fost finalul? Unii dintre acești moșieri și capitaliști au fost omorâți în bătaie, unii au fost mutilați, iar alții au fugit departe. Pe scurt, finalul a fost că marele balaur roșu a obținut ce-a vrut. Aceste mase nesăbuite și ignorante au fost treptat călăuzite prin astfel de escrocherii pentru a atinge obiectivele pe care și le doreau acești diavoli. În mod similar, și antihriștii adoptă astfel de metode parșive atunci când întreprind ceva. De exemplu, atunci când un antihrist cooperează cu cineva cu rol de conducere și vede că această persoană are simțul dreptății, înțelege adevărul și îl poate discerne, începe să se simtă nesigur: „Ar putea acest individ să mă submineze pe ascuns? Pune el ceva la cale în secret? De ce nu pot să-l deconspir? Este de partea mea sau nu? Ar putea să mă denunțe la cel de mai sus?”

Cu aceste gânduri în minte, el începe să se îngrijoreze că statutul său nu este în siguranță, nu-i așa? Și ce face în continuare? O chinuie fățiș pe acea persoană? Unii antihriști ar chinui acel tip de persoană în mod fățiș, dar cei parșivi nu ar face-o direct. În schimb, ar începe prin a vorbi cu unii frați și cu unele surori relativ mai slabi, cu mintea confuză și lipsiți de discernământ, interogându-i și sondându-i discret: „Cutare este credincios de peste un deceniu, deci credința lui ar trebui să aibă o anumită bază, nu-i așa?” Cineva ar putea răspunde: „Are, într-adevăr, o bază destul de solidă. În toți acești ani în care a crezut în Dumnezeu, s-a lepădat de familie și de carieră; credința lui este mai mare decât a noastră. Ar trebui să fie destul de bine pentru tine să cooperezi cu el.” Antihristul ar spune: „Da, este destul de bine, dar el nu se amestecă niciodată cu ceilalți frați și surori. Nu pare foarte sociabil.” O altă persoană ar putea adăuga: „Nu este cazul – el urmărește adevărul mai mult decât noi. Stăm adesea de vorbă, dar el își petrece cea mai mare parte din timp citind cuvintele lui Dumnezeu, ascultând predici și învățând imnuri, iar când este cu noi are părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu.” Auzind aceste comentarii favorabile și aprobatoare despre această persoană, antihristul simte că nu poate spune mai mult, așa că schimbă subiectul, zicând: „El crede în dumnezeu de mulți ani și are o experiență mai vastă decât noi. Ar trebui să interacționăm mai mult cu el în viitor și să nu-l izolăm.” Auzind acest lucru, ceilalți tot nu discern nimic. Văzând că majoritatea oamenilor vorbesc de bine despre acel individ, antihristul, incapabil să-și atingă scopurile, nu mai spune nimic pe această temă. Mai târziu, antihristul găsește un alt grup de oameni și îi întreabă: „Îl vedeți vreodată pe cutare citind cuvintele lui dumnezeu? Am impresia că are mereu părtășie cu alții și pare ocupat; de ce nu citește niciodată cuvintele lui dumnezeu?” Acest grup este mai perspicace și, sesizând subînțelesul, se gândește: „Se pare că există o disensiune între cei doi; încearcă să ne determine să subminăm acea persoană și să o excludem.” Așa că răspunde: „Da, el este mereu ocupat cu sarcini neimportante, mereu citește prea mult oamenii și lucrurile. Rareori citește cuvintele lui dumnezeu, iar în ocaziile în care o face, sfârșește prin a adormi; am observat asta de câteva ori.” Din discuțiile lui cu primul grup de oameni și cu cel de-al doilea, ce fel de fire este prezentă în cuvintele antihristului? Nu este ticăloasă? (Ba da.) Care sunt natura și mijloacele acțiunilor lor? Sunt parșive. Primul grup de oameni nu și-a dat seama ce încerca să facă antihristul, în timp ce al doilea grup a întrezărit ce se întâmplă, apoi i-a cântat în strună. Văzând că al doilea grup a urmărit ceea ce a spus și putea fi atras, antihristul vrea să se folosească de acest grup pentru a scăpa de partenerul lui. Acest șir de gânduri este parșiv. După tot felul de acțiuni de convingere, cel de-al doilea grup este indus în eroare și atras și spune: „Din moment ce acea persoană nu îndeplinește principiile și condițiile pentru a fi conducător de biserică, presupun că nu ar trebui să o votăm ca lider data viitoare, nu-i așa?” Acest grup este destul de perfid și, după ce vorbește, observă atitudinea antihristului. Antihristul spune: „Nu va merge; ar fi nedrept. Aceasta este casa lui dumnezeu, nu societatea!” Auzind acest lucru, ei întreabă: „Chiar nu va merge? Atunci ce ar trebui să facem? Atunci vom

vota pentru el data viitoare.” Antihristul spune imediat: „Nici să-l votăm pe el nu va funcționa.” Vedeți? Indiferent ce spun ei, nu este corect; aceasta este o problemă. De fapt, antihristul vrea doar să-i ducă pe acești oameni pe calea lui, săpându-le o groapă în care să cadă. În cele din urmă, după ce ascultă una și alta, acești oameni își dau seama de intențiile antihristului: „Să facem alegeri corecte. Nu are un avantaj prea mare, așa că s-ar putea să nu fie ales oricum.” Antihristul este mulțumit. Priviți: iată un lup și niște vulpi, iar ei se unesc pentru a acționa mână în mână. Acesta este principiul și aceasta e natura acțiunilor întreprinse de antihrist și de forțele care îl urmează în biserică; aceasta este manifestarea lor. Oamenii care îi urmează pe antihriști spun: „Așa că hai să votăm! Și-apoi, nu e chiar atât de bun; dacă votăm, s-ar putea să nu fie ales.” E ceva dubios aici? Plănuiesc ceva? Au descoperit deja indicii în vorbele celorlalți, dar nimeni nu spune direct ce trebuie să facă; există o înțelegere tacită între ei, și toată lumea o pricepe. La suprafață, antihristul nu dă instrucțiuni directe nimănui să nu-l aleagă pe partenerul lui, iar cei de sub el nu spun nici ei: „Nu-l vom alege pe el; te vom alege pe tine.” De ce nu o spun direct? Pentru că niciunul dintre ei nu vrea să-i ofere celuilalt vreun avantaj. Nu este acest lucru parșiv? Este ticăloșie pură. Ascultă tonul discursului celuilalt, dar nimeni nu vorbește direct, iar în final se ajunge la un consens. Acest lucru se numește dialog satanic. Printre ei, există un „nesăbuit” care, după ce ascultă, tot nu înțelege și îi întreabă pe ceilalți dacă vor vota sau nu pentru acea persoană. Cum răspunde antihristul? Dacă ar spune: „Fă cum crezi tu că este bine”, ar fi prea evident. Un astfel de răspuns are un caracter de amenințare și de incitare; oamenii ticăloși nu vorbesc așa. În schimb, el spune: „Casa lui dumnezeu nu are, oare, rânduieli de lucru? Votează pe cine trebuie; dacă cineva nu trebuie ales, nu-l vota.” Nu este acesta un discurs ambiguu? El folosește un pretext aparent legitim, spunând: „Trebuie să acționezi conform principiilor; nu mă poți asculta pe mine. Ce spun eu nu contează. Nu eu reprezint principiile, ci cuvintele lui dumnezeu sunt principiile.” „Nesăbuitul” aude acest lucru și se gândește: „Dacă trebuie să acționăm conform principiilor, atunci voi vota pentru el.” Văzând că această persoană este nesăbuită și că le-ar putea da planurile peste cap, grupul o dă afară de comun acord, fără a-i permite „nesăbuitului” să rămână printre ei. În cele din urmă, când „nesăbuitul” continuă să întrebe dacă ar trebui să voteze sau nu pentru acea persoană, cineva spune: „Să discutăm despre asta mai târziu. Vom stabili acest lucru în funcție de performanțele sale.” Există oare vreo hotărâre în aceste cuvinte? Vreo componentă a onestității? (Nu.) Atunci ce este, de fapt, în aceste cuvinte? Aceste cuvinte transmit firea lor ticăloasă, precum și motivele, intențiile și obiectivele lor nedezvăluite. Ele includ conspirația dintre ei – lupul și vulpile – pentru a scăpa de persoana care este o pacoste pentru antihrist. De ce poate acest grup de oameni să acționeze astfel? În afară de faptul că sunt guvernați de firea lor ticăloasă, motivul pentru care pot acționa astfel este acela că superiorul lor, antihristul, nu o agreează pe acea persoană. Dacă votează cu ea, iar antihristul află, rezultatul nu va fi bun. Așa că, pentru ei, cel mai urgent și mai important,

cel mai avantajos lucru de făcut este să nu voteze cu acea persoană. Cu toții îl ascultă pe antihrist; orice spune antihristul, în orice direcție se îndreaptă cuvintele sale, acești oameni îl urmează, lăsând deoparte adevărurile-principii și cuvintele lui Dumnezeu. Vezi tu, atât timp cât apare un antihrist, vor exista inevitabil cei care ascultă de el. Atât timp cât un antihrist acționează, unii oameni îl vor însoți și îl vor urma – nu există niciun antihrist care să acționeze singur și izolat.

Ceea ce tocmai s-a discutat a fost una dintre manifestările felului în care antihriștii acționează parșiv. Parșivitatea menționată aici se referă la faptul că antihriștii au propriile scopuri și motivații în ceea ce fac, dar nu ți le vor spune și nici nu te vor lăsa să le vezi. Când le vei descoperi, ei vor face eforturi mari pentru a le ascunde, folosind diverse mijloace pentru a te induce în eroare, pentru a-ți modifica percepția asupra lor. Acesta este aspectul parșiv al antihriștilor. Dacă motivele lor ar fi fost ușor de expus, făcute publice pe scară largă și împărtășite tuturor, dându-le de știre oamenilor, ar mai fi lucrul ăsta parșiv? Nu ar fi parșiv; cum ar fi? (Nesăbuit.) Nu nesăbuit – ar fi aroganță până în punctul pierderii rațiunii. Antihriștii sunt parșivi în comportamentul lor. În ce fel sunt ei parșivi? Ei se comportă întotdeauna într-un mod care depinde de șiretlicuri, iar cuvintele lor nu oferă nimic, așa că este greu pentru oameni să le înțeleagă intențiile și scopurile. Aceasta este parșivitatea. Ei nu ajung cu ușurință la concluzii în nimic din ceea ce fac; ei fac în așa fel încât subordonații lor și cei care îi ascultă să le poată simți intenția, iar acei oameni, după ce l-au înțeles pe antihrist, acționează conform agendei și motivațiilor lui și îi îndeplinesc ordinele. Dacă o sarcină este îndeplinită, antihristul este fericit. Dacă nu este, nimeni nu poate să găsească nimic împotriva lui sau să pătrundă cu mintea motivațiile, intențiile sau scopurile din spatele a ceea ce face. Parșivitatea faptelor lui stă în comploturi ascunse și obiective secrete, toate menite să-i înșele pe toți ceilalți, să se joace cu ei și să-i controleze. Aceasta este esența comportamentului parșiv. Parșivitatea nu constă doar în a minți sau a face ceva rău, ci implică intenții și scopuri mai mari, care sunt de nepătruns pentru oamenii obișnuiți. Dacă ai făcut ceva despre care nu vrei să știe nimeni și spui o minciună, asta se consideră a fi parșiv? (Nu.) Acest lucru este doar înșelătorie și nu se ridică la nivelul parșivității. Ce face ca parșivitatea să fie mai profundă decât înșelăciunea? (Oamenii nu pot să o pătrundă.) Este dificil pentru oameni s-o pătrundă. Aceasta este o parte a ei. Ce altceva? (Oamenii nu au nimic împotriva unei persoane parșive.) Așa este. Ideea este că e greu pentru oameni să găsească ceva împotriva lor. Chiar dacă unii oameni știu că acea persoană a făcut lucruri rele, nu pot determina dacă este o persoană bună sau rea sau o persoană malefică sau un antihrist. Oamenii nu o pot vedea așa cum este de fapt, dar cred că este bună și pot fi induși în eroare de ea. Aceasta este parșivitatea. Oamenii sunt, în general, predispuși să spună minciuni și să pună la cale mici comploturi. Aceasta este doar înșelătorie. Însă antihriștii sunt mai vicleni decât oamenii înșelători obișnuiți. Ei sunt ca regii diavoli; nimeni nu poate înțelege ce fac ei. Pot face multe lucruri rele în numele dreptății, le fac rău oamenilor, dar aceștia tot le cântă laude. Aceasta se numește parșivitate.

În trecut, a avut loc un incident în care un conducător, în timpul legăturii și al părtășiei cu Cel de mai sus, a fost informat despre unele dintre planurile de lucru ale casei lui Dumnezeu. La acea vreme, rânduiala de lucru nu fusese încă emisă în mod oficial. După ce s-a întors, el a început să se dea mare, dar nu puteai să îți dai seama că asta făcea. Vorbea foarte serios în timpul unei adunări și, deodată, în mijlocul părtășiei sale, a spus ceva ce nimeni nu mai auzise până atunci: „Până acum, fiecare etapă a lucrării lui dumnezeu a fost finalizată, iar oamenii s-au stabilizat, practic. Începând de luna viitoare, vom răspândi Evanghelia, așa că trebuie să înființăm echipe de evanghelizare. Cum ar trebui să fie înființate echipele de evanghelizare? Există câteva detalii în acest…” Când au auzit ceilalți acest lucru, s-au gândit: „De unde au apărut aceste cuvinte? Cel de mai sus nu a emis încă nicio rânduială de lucru. De unde știe el? Sigur e un clarvăzător!” Îl venerau, nu-i așa? Atitudinea oamenilor față de el s-a schimbat imediat. Tot ce a făcut el a fost să menționeze înființarea unor echipe de evanghelizare, dar nu a făcut nicio lucrare specifică după aceea – el doar a rostit lozinci goale. Desigur, avea scopul său în a rosti lozinci goale; se dădea mare, voia ca oamenii să aibă o părere bună despre el, să i se închine. Nu după mult timp, a fost emisă rânduiala de lucru de la Cel de mai sus. Când frații și surorile au văzut-o, au fost uimiți și au spus: „Incredibil! Nu-i așa că este profetic? De unde știai despre asta? Tu înțelegi adevărul mai bine decât noi; statura ta este mai mare. Statura noastră este prea mică. Când va veni timpul să predicăm Evanghelia, tu ne spuseseși deja, în timp ce noi eram amorțiți și neștiutori. Uite, lucrul despre care ai avut tu părtășie nu se aliniază oare la rânduiala de lucru de la Cel de mai sus? Este o coincidență și s-a dovedit acum asta.” Datorită acestei întâmplări, toată lumea i s-a închinat și mai mult, și nu în mod obișnuit, ci cu o supunere totală, aproape până la a îngenunchea și a se pleca în fața lui. Majoritatea oamenilor nu știau despre această chestiune; dacă nu ar fi vorbit el însuși despre ea, nimeni nu ar fi știut, doar Dumnezeu o știe. Era o chestiune atât de evidentă, iar el nu a dezvăluit-o nimănui, alegând, în schimb, să-i înșele cu atâta nerușinare. Este acest comportament considerat parșiv? (Da.) De ce i-a înșelat pe ceilalți în acest fel? De ce a putut să se comporte și să acționeze în acest fel? La ce se gândea cu adevărat în inima lui? Voia ca oamenii să îl vadă ca fiind diferit, să creadă că nu era o persoană obișnuită. Este acesta un lucru care ar trebui să se regăsească în umanitatea normală? (Nu.) Acțiunile unei astfel de persoane sunt dezgustătoare și nerușinate. Ați considera acest lucru parșiv? (Da.) Pe lângă faptul că este parșiv, este și oarecum dezgustător.

Printre antihriști, există un tip de persoană care nu a fost niciodată auzită spunând ceva greșit sau văzută făcând ceva greșit; ceea ce face și cum acționează este, în general, considerat bun și aprobat de toată lumea. Ea afișează adesea un zâmbet, cu o înfățișare de sfânt milostiv, fără să emondeze niciodată pe nimeni. Indiferent de greșelile pe care le fac oamenii, ea le tolerează întotdeauna, cu inima la fel de iertătoare ca a unei mame iubitoare. Nu se ocupă niciodată de aceia care, în biserică, încalcă decretele administrative, care provoacă perturbări și tulburări sau comit fapte rele. Să fie oare

pentru că nu poate vedea sau discerne aceste lucruri? Nu, nu este nici una, nici alta; ea poate să le vadă și să le discearnă, dar în inima ei crede că, dacă acești oameni ar fi curățiți și biserica ar deveni pașnică, plină doar de oameni cinstiți care urmăresc adevărul și se sacrifică sincer pentru Dumnezeu, atunci ea însăși ar fi ușor de deslușit și ar fi posibil să nu mai poată avea un punct de sprijin în biserică. Astfel, îi ține pe acești oameni în preajmă, lăsându-i pe cei care fac rău să continue să facă rău, pe mincinoși să continue să mintă și pe cei care tulbură să continue să tulbure, asigurându-se prin aceste tulburări că biserica nu este niciodată în pace și asigurându-și astfel propriul statut. Așadar, atunci când cineva trebuie să fie exclus, tratat, izolat sau înlăturat din poziția sa, ce spune ea? „Trebuie să le dăm oamenilor o șansă de a se căi. Cine nu are neajunsuri sau corupție? Cine nu a făcut greșeli? Trebuie să învățăm să fim toleranți.” Frații și surorile meditează asupra acestui lucru și spun: „Noi suntem toleranți cu cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și au comis fărădelegi sau care sunt nesăbuiți și ignoranți, dar nu tolerăm oamenii răi. Aceasta este o persoană rea.” Antihristul răspunde: „Cum poate fi o persoană rea? Doar spune ocazional cuvinte dure; asta nu este rău. Adevărații oameni răi sunt cei care comit crime și incendii în lume.” Dar ce crede cu adevărat antihristul? „Este o persoană rea? Este la fel de rea ca mine? Tu nu ai văzut ce am făcut, nu știi ce gândesc în sinea mea. Dacă ați ști, nu m-ați curăți? Te gândești să îl cureți pe acest om? Nicio șansă! Nu te voi lăsa să te ocupi de el. Oricine va încerca, voi fi furios pe el, îi voi crea multe greutăți! Îl voi exclude pe cel care va încerca să se ocupe de ea!” Dar ar spune asta cu voce tare? Nu, nu ar face-o. Ce face atunci? Mai întâi calmează situația, stabilizând starea lucrurilor, părând capabil să conducă biserica și apt să echilibreze diverse forțe, astfel încât biserica să nu se poată lipsi de el. În acest fel, nu cumva poziția lui este asigurată? Odată ce poziția lui este sigură, nu i se menține modul de trai? Acest lucru este ceea ce se numește a fi parșiv. De aceea, majoritatea oamenilor nu-i pot vedea pe acești indivizi drept ceea ce sunt de fapt. De ce nu? Ei nu spun niciodată adevărul și nici nu acționează cu lejeritate. Ei fac mecanic orice le cere Cel de mai sus să facă; orice carte trebuie distribuită, o trimit ei; mențin cele câteva întâlniri săptămânale și nu monopolizează părtășia în timpul întâlnirilor. La suprafață, totul pare perfect și fără cusur, fără să lase loc de critică. Dar există un lucru pe care îl puteți discerne: ei nu se ocupă niciodată de oamenii răi. Dimpotrivă, îi protejează, mușamalizând și apărându-i în mod constant. Nu-i așa că acest lucru este parșiv? Care este aspectul parșiv al comportamentului lor aici, care este punctul central? Acestea trebuie clarificate. Ei nu spun niciodată adevărul, spun mereu minciuni pentru a înșela casa lui Dumnezeu. Îi văd pe oamenii răi comițând răul, dar nu se ocupă de ei, aplanând mereu lucrurile și practicând răbdarea și toleranța. Care este motivul pentru care fac aceste lucruri? Este cu adevărat pentru a-i ajuta pe oameni să își completeze reciproc punctele forte și să fie toleranți unii față de alții? (Nu.) Atunci, care este scopul lor? Vor să își consolideze propria influență, să își stabilizeze statutul. Știu că, odată ce oamenii răi vor fi curățiți, ei vor fi următorii care vor pleca; de asta se tem. Prin urmare, îi

păstrează pe oamenii răi în preajmă; atât timp cât sunt acolo, statutul antihristului este sigur. Dacă oamenii răi ar fi curățiți, antihristul ar fi terminat. Oamenii răi sunt umbrela lui protectoare, scutul lui. Deci, indiferent cine îi expune pe oamenii răi sau sugerează că ar trebui să fie curățiți, el nu este de acord, spunând: „Ei își pot face îndatoririle în continuare, încă pot oferi bani; încă pot, cel puțin, să muncească!” El găsește motive și scuze pentru a-i apăra pe oamenii răi și, de obicei, cei fără discernământ nu pot vedea intenția răuvoitoare ascunsă în el, nu sunt capabili să o discearnă.

Există alte cazuri în care acțiunile parșive ale unui antihrist v-au lăsat o impresie profundă? Să împărtășească cineva. (Era o soră, supraveghetoarea unei echipe de evanghelizare, care în fiecare lună reușea să câștige niște persoane, dintre care unele erau non-credincioase. Antihristul a interpretat o rânduială de lucru în afara contextului, spunând că predicarea Evangheliei ar trebui să vizeze în principal persoanele care aparțin confesiunilor, non-credincioșii fiind secundari și că, dacă accentul principal era pus pe non-credincioși, era o încălcare gravă a rânduielii de lucru. El a folosit chiar cuvintele lui Dumnezeu din „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul” pentru a diseca acest comportament. Apoi i-a pus pe toți să voteze, întrebând: „Mai poate o astfel de persoană să fie supraveghetoare?” La acea vreme, mulți din biserică erau credincioși noi, de doar unul sau doi ani și nu puteau discerne, așa că au considerat că încălcarea rânduielii de lucru era gravă și au fost de acord să o demită pe soră. În acel moment, sora a devenit negativă; după ce a fost disecată și condamnată de acest antihrist, a simțit că ea însăși era un antihrist, că va fi cu siguranță eliminată de Dumnezeu și a devenit negativă, nevrând să mai trăiască. Mai mult, acest antihrist a ascuns și unele predici și părtășii de la Cel de mai sus, fără să ne lase să le ascultăm. El susținea că părtășia de la Cel de mai sus era foarte dură și că, în calitate de credincioși noi, cu statură mică, am dezvolta noțiuni după ce am asculta-o. La suprafață, părea că are grijă de noi, dar, de fapt, îi era teamă că, dacă vom asculta predicile de la Cel de mai sus, vom fi capabili să îl discernem și atunci nu va mai putea să ne controleze. El folosea aceste metode aparent raționale pentru a-i chinui și a-i păcăli pe oameni, făcând să pară că ceea ce făcea era logic și în conformitate cu rânduielile de lucru din casa lui Dumnezeu.) Această întâmplare poate fi, cu siguranță, descrisă ca fiind parșivă. Practicile consecvente ale oricui este un antihrist sunt întotdeauna aceleași, nu variază câtuși de puțin, având aceleași intenții și vizând aceleași scopuri în tot ceea ce face. Nu dovedește acest lucru că antihriștii sunt într-adevăr demoni și duhuri rele? (Ba da.) Categoric. Descrierea acțiunilor antihriștilor – acești demoni și spirite rele – ca fiind parșive se potrivește perfect și nu este deloc exagerată.

După aceste exemple, ar trebui să fi dobândit o oarecare înțelegere; ați început să dezvoltați un anumit discernământ cu privire la acțiunile parșive ale antihriștilor? Orice lucru ce implică un comportament parșiv, cu intenții și motive ascunse, nu este acțiunea unei persoane normale, nu este acțiunea unei persoane oneste și, cu siguranță, nu este acțiunea cuiva care urmărește adevărul. Oare lucrurile pe care le face reprezintă

practicarea adevărului? Respectă ea interesele casei lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci, ce face? Tulbură și desființează lucrarea bisericii, făcând rău; nu urmează calea lui Dumnezeu și nici nu respectă lucrarea casei lui Dumnezeu. Ceea ce face ea nu este lucrarea bisericii; pur și simplu se folosește de pretextul că face lucrarea bisericii pentru a-și urmări propriile planuri, protejându-și, în esență, interesele personale și pe cele ale Satanei. Mai sunt și alte exemple? (În 2015, Cel de mai sus a emis o rânduială de lucru, instruindu-ne să folosim articolul din „Cei treziți" pentru a avea părtășie despre discernerea conducătorilor falși și despre a face distincția între bisericile adevărate și cele false. În biserică, era un conducător care tocmai fusese demis și care a spus că noi eram novice în credința în Dumnezeu și de statură mică și că am înțeles prea superficial rânduiala de lucru a Celui de mai sus – acțiunile lui Dumnezeu sunt de nepătruns, iar Cel de mai sus a emis această rânduială cu un înțeles mai profund. El a mai spus: „În ceea ce privește adevărurile despre discernerea conducătorilor falși și a antihriștilor, Cel de mai sus a oferit anterior multă părtășie și a explicat foarte clar. Dacă ar fi vorba pur și simplu despre discernerea conducătorilor falși și a antihriștilor, ar mai fi nevoie de emiterea unei alte rânduieli de lucru?" După aceea, el a scos din context secțiuni din rânduieli de lucru, predici și părtășii anterioare de la Cel de mai sus, compilând zeci de mii de cuvinte de material pentru a-i induce în eroare pe frați și pe surori, făcându-ne să-i discernem în schimb pe „Cei treziți". În acel moment, am fost induși în eroare și nu ne-am concentrat asupra discernerii conducătorilor falși și a antihriștilor. Mai târziu, această persoană a fost dezvăluită ca fiind un antihrist. El s-a temut că, dacă toată lumea ar începe să-i discearnă pe conducătorii falși și pe antihriști, ar descoperi faptele sale rele și l-ar discerne, așa că ne-a derutat în mod deliberat, determinându-ne să-i discernem în schimb pe „Cei treziți".) Acesta a fost un șiretlic, o tactică de a vă duce pe o pistă greșită, creând o diversiune pentru a vă distrage atenția, astfel încât nimeni să nu-i acorde lui importanță. Nu vi se pare cunoscută această metodă? Atunci când marele balaur roșu se confruntă cu o criză, cum ar fi tulburări interne în cadrul sistemului său politic sau planificarea de către mase a unor greve sau răzvrătiri, folosește aceeași tactică – distragerea atenției. Folosește adesea această metodă. Ori de câte ori apare o criză, incită la panică în legătură cu războiul, încurajând patriotismul, apoi rulează neîncetat filme despre războaie de rezistență și patriotism, sau răspândește știri false pentru a stârni sentimente naționaliste ca să distragă atenția. Marele balaur roșu face aceste lucruri cu motive ascunse, având scopuri nedeclarate – acest lucru se numește comportament parșiv. Cine este strămoșul antihristului? Este marele balaur roșu, diavolul. Natura acțiunilor lor este exact aceeași, ca și cum ar fi în cârdășie unul cu celălalt. De unde provin uneltirile și metodele antihriștilor? Le-au învățat de la strămoșul lor, diavolul Satana. Satana sălășluiește în ei, așa că a acționa într-un mod parșiv este ceva normal pentru ei; acest lucru dezvăluie pe deplin că au natura unui antihrist.

(Dumnezeule, vreau să împărtășesc un exemplu, al unui antihrist din zona pastorală Jijin. Era în apropierea primăverii anului 2012. Un antihrist pe nume An a răspândit multe

minciuni în diferite biserici și chiar a scris o broșură intitulată „De ce Îi pasă cel mai mult lui Dumnezeu înainte de a părăsi pământul”, pe care a distribuit-o în mod privat tuturor bisericilor. El a susținut că, înainte de a pleca, lui Dumnezeu Îi pasă cel mai mult dacă aleșii Lui îl vor asculta pe omul folosit de Duhul Sfânt după plecarea Sa, așa că ar trebui să-I înțelegem intențiile lui Dumnezeu și că acum, doar cititul predicilor, al părtășiei și al rânduielilor de lucru ale omului folosit de Duhul Sfânt este suficient, înlocuind necesitatea de a mânca și bea din cuvintele lui Dumnezeu. Ca urmare, mulți frați și surori au fost induși în eroare; au încetat să mai mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, iar acesta era scopul pe care antihristul urmărea să-l atingă. Perfidia antihristului consta în faptul că, sub pretextul de a fi martor pentru omul folosit de Duhul Sfânt, el i-a îndepărtat pe oameni de cuvintele lui Dumnezeu, renunțând la a mânca și a bea din cuvintele Lui, făcându-i totodată pe oameni să simtă că el înțelegea profund inima lui Dumnezeu. El se gândise la ceea ce Îi pasă lui Dumnezeu înainte de a pleca, așa că oamenii îl prețuiau foarte mult și i se închinau.) De ce l-a ridicat în slăvi pe omul folosit de Duhul Sfânt? Omul folosit de Duhul Sfânt este om, la fel ca și el. Prin ridicarea în slăvi a omului folosit de Duhul Sfânt, de fapt, îi determina pe oameni să i se închine lui și să îl ridice în slăvi pe el; acesta era scopul său. Nu putem doar să judecăm dacă ceea ce a spus a fost corect sau greșit; trebuie să ne uităm la consecințele și la obiectivele pe care le-au atins cuvintele sale; aceasta este cheia. Așadar, scopul său de a-l ridica în slăvi pe omul folosit de Duhul Sfânt era, de fapt, să se ridice în slăvi pe sine; acesta era scopul său. El știa că ridicarea în slăvi a omului folosit de Duhul Sfânt nu va fi cu siguranță contestată de nimeni, iar oamenii vor fi de acord cu el și îl vor ridica în slăvi. Dar dacă s-ar fi ridicat în slăvi direct și ar fi fost martor pentru sine, oamenii l-ar fi putut demasca, discerne și respinge. Prin urmare, antihristul a folosit tactica de a-l ridica în slăvi pe omul folosit de Duhul Sfânt pentru a obține ridicarea lui însuși în slăvi și a fi martor pentru propria persoană; aceasta a fost perfidia antihristului. Acțiunile antihristului An au fost foarte parșive, oamenii au fost induși în eroare de ele cu ușurință – aceasta este o întâmplare tipică legată de antihrist. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să învețe să discearnă din acest caz al antihristului, să înțeleagă aspectele parșive ale antihriștilor, precum și metodele și mijloacele obișnuite pe care le folosesc pentru a obține consecința inducerii oamenilor în eroare. Înțelegerea acestora este foarte benefică pentru ca oamenii să-i discearnă pe antihriști. Cine mai are un exemplu de împărtășit?

(Dumnezeule, am și eu de împărtășit un caz al unui antihrist. Această întâmplare a avut loc în zona pastorală Henan. Prin 2011, antihristul Yu, o conducătoare falsă care fusese demisă, a fost desemnată de biserică ca responsabilă cu lucrarea de curățire, deoarece avea unele daruri și experiență de lucru. În acel moment, Cel de mai sus a emis o rânduială de lucru pentru a-i expune și desființa temeinic pe conducătorii falși și pe antihriști. Yu, căreia îi plăcea statutul, a văzut în aceasta o oportunitate de revenire. Sub pretextul punerii în aplicare a rânduielii de lucru, ea a avut în mod continuu părtășie cu frații și surorile pentru a urma fluxul lucrării Duhului Sfânt și a se concentra asupra

discernerii conducătorilor falși și a antihriștilor. Totuși, ea nu a a avut părtășie despre principiile de discernere a acestora, ci, în schimb, ne-a determinat să ne concentrăm atenția asupra conducătorilor și a lucrătorilor. La fiecare adunare, ea le cerea fraților și surorilor să vorbească despre prestația conducătorilor și a lucrătorilor. După ce vorbeam, ea profita de unele abateri din lucrarea lor și de firile corupte pe care le dezvăluiau, intensificând natura acestor probleme, etichetându-i direct ca fiind conducători falși și demițându-i. După aceea, mărturisea continuu fraților și surorilor despre modul în care i-a desființat pe acești falși conducători și lucrători, făcându-i să creadă că ea avea discernământ și că avea capacitate de lucru. În realitate, ea urmărea să folosească destituirea acestor conducători și lucrători ca pe o oportunitate de a reveni și de a continua ca lider. Induși în eroare de Yu, frații și surorile, după ce au văzut corupția pe care au dezvăluit-o conducătorii și lucrătorii și abaterile din lucrarea lor, au început să se întrebe dacă nu cumva erau falși conducători și chiar i-au pus la îndoială pe conducătorii bisericii de la toate nivelurile, nereușind să coopereze în mod normal cu lucrarea conducătorilor și a lucrătorilor. Mulți conducători și lucrători cu statură mică au fost, de asemenea, constrânși într-o mare măsură, trăind într-o stare de negativitate și precauție, incapabili să își îndeplinească în mod normal îndatoririle, ceea ce a dus la haos în biserică. În acel moment, mulți oameni se închinau acestui antihrist, iar aproximativ douăsprezece biserici au fost induse în eroare și controlate de acesta. Chiar și după ce acest antihrist a fost dezvăluit, unii oameni tot nu au putut să îl discearnă, crezând că susținea lucrarea bisericii, iar unii chiar i-au luat apărarea.) Ce s-a întâmplat cu acei frați și surori care au fost induși în eroare mai târziu? (Prin părtășie și ajutor, unii au dobândit discernământ în privința antihristului și au fost salvați, în timp ce alții, indiferent de părtășia pe care au avut-o alții cu ei, au rămas încăpățânați și hotărâți să îl urmeze pe antihrist, iar acești oameni au fost, în cele din urmă, eliminați.) Oare majoritatea oamenilor îl discern acum pe acest antihrist? (Au un oarecare discernământ acum.) Cei care rămân încăpățânați și neclintiți merită să piară; acesta este finalul dacă urmați un antihrist.

Tocmai am avut părtășie despre diferite manifestări ale acțiunilor parșive ale antihristului. Acum, să facem un rezumat: care este esența și firea exprimată de un astfel de comportament al antihriștilor? (Ticăloșia.) Este o fire caracterizată, în primul rând, de ticăloșie. Putem spune atunci că oamenii cu o fire ticăloasă acționează de obicei în mod parșiv, iar cei care acționează în mod parșiv au o fire foarte ticăloasă? (Da.) Este acesta un raționament logic? Deși, la prima vedere, pare oarecum un raționament, de fapt, exact așa stau lucrurile – oamenii cu o fire ticăloasă acționează adesea în moduri parșive. Natura-esență a antihriștilor care acționează în mod parșiv își are originea în Satana; este destul de clar că ei se aseamănă cu diavolii și cu Satana. Observând modul în care acționează antihriștii, poți înțelege cum acționează diavolii și Satana. Adevărații diavoli și Satana și marele balaur roșu, acționează chiar mai sever decât atât. Chiar și un simplu antihrist poate acționa atât de parșiv, cu tactici atât de inteligente, vorbind fără

să lase nicio portiță de scăpare, făcând imposibil ca cineva să îi găsească vreun cusur sau să-l prindă. Cu atât mai mult e valabil pentru vechii diavoli și pentru Satana! Dacă privim din perspectiva comportamentului parșiv al antihriștilor, oare nu ar avea o nuanță de parșivitate și discursul și acțiunile oamenilor obișnuiți, fără statut, care rareori comunică sau se deschid față de ceilalți, care acționează fără transparență și nu vor ca alții să știe la ce se gândesc sau ce consideră să facă în adâncul sufletului lor și care sunt intențiile lor de a acționa, care se țin adânc ascunși și bine împachetați? Dacă astfel de oameni nu sunt caracterizați drept antihriști, atunci cu siguranță merg pe calea unui antihrist. Acest lucru este cert. Cei care merg pe calea unui antihrist, dacă nu acceptă să fie emondați și nici nu țin cont de sugestiile altora, ba mai mult, nu acceptă adevărul, odată ce vor dobândi un statut, vor deveni în mod inevitabil antihriști; este doar o chestiune de timp. Dacă unii oameni au o astfel de fire ticăloasă și au mers cândva pe calea unui antihrist, dând dovadă de unele asemănări cu un antihrist, dar care după ce acceptă să fie emondați, se căiesc, pot accepta adevărul, abandonează calea lor anterioară și se pot întoarce și practica adevărul, care va fi rezultatul? O astfel de transformare îi va îndepărta și mai mult de calea unui antihrist, făcându-le mai ușoară intrarea pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu, iar ei vor avea atunci speranța de a fi mântuiți. Asta e tot despre părtășia legată de manifestările felului în care antihriștii acționează parșiv; următoarea manifestare despre care trebuie să avem părtășie este modul în care ei sunt arbitrari și dictatoriali.

II. O disecare a comportamentului arbitrar și dictatorial al antihriștilor și a modului în care îi forțează pe oameni să asculte de ei

Antihriștii acționează într-un mod arbitrar și dictatorial, fără să aibă vreodată părtășie sau să discute cu alții, acționând după bunul plac și forțându-i pe alții să asculte de ei. Se poate spune că, indiferent de ceea ce fac antihriștii, indiferent de aranjamentele pe care le fac sau de deciziile pe care le iau, ei nu au părtășie cu ceilalți, nu ajung la un consens, nu caută adevărul pentru a rezolva problemele și nu caută principiile care ar trebui aplicate atunci când își fac îndatoririle. Mai mult, ei nu le permit oamenilor să înțeleagă de ce fac lucrurile într-un anumit fel, lăsându-i pe aceștia confuzi și obligați să-i asculte. Dacă cineva nu înțelege și îl întreabă despre asta, antihristul nu este dispus să aibă părtășie sau să explice. Ce situație vrea să mențină antihristul în această privință? Nimeni nu are voie să cunoască detaliile; nimeni nu are dreptul de a fi informat. El face tot ce vrea, iar ceea ce crede el că este corect trebuie să fie pus în aplicare în mod temeinic. Ceilalți nu au dreptul să pună întrebări, cu atât mai puțin sunt calificați să coopereze cu ei; au doar rolul de a asculta de ei și de a li se supune. Cum vede antihristul acest lucru? „Din moment ce m-ați ales drept conducător, sunteți sub conducerea mea și trebuie să mă ascultați. Dacă nu vreți să mă ascultați, atunci nu ar fi trebuit să mă alegeți. Dacă mă alegeți, trebuie să mă ascultați. Eu am ultimul cuvânt în toate!” În ochii lui, care este relația dintre el și frați și surori? El este cel care dă ordine. Frații și surorile

nu pot analiza binele și răul, nu pot întreba și nu au voie să acuze, să discearnă, să îl chestioneze sau să se îndoiască de el; toate acestea sunt interzise. Antihristul trebuie doar să propună planuri, afirmații și metode, iar toată lumea trebuie să aplaude și să fie de acord fără să pună întrebări. Nu este acest lucru un pic coercitiv? Ce fel de tactică este aceasta? Este arbitrară și dictatorială. Ce fel de fire este aceasta? (Feroce.) La suprafață, „arbitrar" se referă la a lua decizii de unul singur, având ultimul cuvânt, iar „dictatorial" înseamnă că, după ce a luat o hotărâre sau o decizie de unul singur, toți ceilalți trebuie să o execute fără să aibă dreptul de a avea opinii sau afirmații diferite, nici măcar de a pune întrebări. A fi arbitrar și dictatorial înseamnă că, atunci când se confruntă cu o situație, meditează și o analizează el însuși înainte de a lua o decizie cu privire la ce trebuie să facă. El ia independent decizii cu privire la modul în care trebuie să facă lucrurile pe ascuns, fără contribuția nimănui altcuiva; nici măcar propriii lui colegi, parteneri sau conducători de rang superior nu pot interveni – iată ce înseamnă să fii arbitrar și dictatorial. Indiferent de situația cu care se confruntă, cei care acționează în acest fel procedează în mod consecvent rumegând lucrurile în mintea lor și storcându-și creierii în timpul deliberării, fără a se consulta niciodată cu alții. Ei au în cap una și alta, dar ceea ce gândesc de fapt, nimeni nu știe. De ce nu știe nimeni? Pentru că nu spun. Unii oameni ar putea crede că fac asta doar pentru că nu sunt vorbăreți, dar chiar este așa? Aceasta nu este o chestiune de personalitate; este o alegere intenționată de a nu le spune nimic celorlalți. Vor să facă lucrurile pe cont propriu, au socotelile lor. Ce calculează ei? Socotelile lor se învârt în jurul intereselor, statutului, faimei, câștigului și prestigiului personal. Se gândesc cum să acționeze în favoarea lor, cum să își protejeze statutul și reputația de prejudicii, cum să acționeze fără să-i lase pe alții să-i vadă așa cum sunt de fapt și, în principal, cum să își ascundă acțiunile de Cel de mai sus, în speranța de a primi în cele din urmă beneficii fără a-și dezvălui defectele nimănui. Ei se gândesc: „Dacă am o scăpare de moment și spun ceva greșit, toată lumea mă va vedea așa cum sunt. Dacă cineva vorbește fără să vrea și mă raportează celui de mai sus, cel de mai sus ar putea să mă demită, iar eu îmi voi pierde statutul. În plus, dacă am mereu părtășie cu ceilalți, abilitățile mele limitate nu vor fi evidente pentru toți? E probabil ca alții să mă privească de sus?" Acum, spuneți-Mi, dacă ar fi cu adevărat văzuți drept cine sunt, ar fi un lucru bun sau rău? De fapt, pentru cei care urmăresc adevărul, pentru oamenii cinstiți, să fie văzuți așa cum sunt și să-și știrbească puțin imaginea sau reputația nu contează prea mult. Ei nu par foarte preocupați de aceste lucruri; par să fie mai puțin conștienți în mod deschis de ele și nu le prețuiesc prea mult. Dar antihriștii sunt exact opusul; ei nu urmăresc adevărul și consideră că statutul lor și percepțiile și atitudinile celorlalți față de ei sunt mai importante decât viața însăși. Să le ceri să spună ce gândesc sau adevărul este extrem de dificil; s-ar putea să nu fie suficient nici să le oferi multe beneficii. Dacă li s-ar cere să își dezvăluie secretele sau problemele private, ar fi și mai greu – ar putea să nu o facă nici măcar cu prețul vieții lor. Ce fel de natură este aceasta? Poate o astfel de persoană să accepte

adevărul? Poate fi mântuită? Categoric nu. La urma urmei, „lupul își schimbă părul, dar năravul ba”.

Antihriștii acordă o importanță deosebită prețuirii propriei persoane, statutului, imaginii și oricărui lucru care le poate menține puterea. Ai părtășie cu ei, spunând: „În desfășurarea lucrării bisericii, fie că este vorba de chestiuni externe sau de administrație internă, de ajustări de personal sau de orice altceva, trebuie să ai părtășie cu frații și cu surorile. Primul pas pentru a învăța să cooperezi cu alții este să înveți să ai părtășie. Părtășia nu înseamnă discuții inutile sau doar exprimarea propriei negativități sau a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Nu ar trebui să dai frâu liber stărilor tale negative sau de răzvrătire pentru a-i influența pe alții. Ideea principală este să ai părtășie despre cum să găsești principii în cuvintele lui Dumnezeu și să înțelegi adevărul.” Cu toate acestea, indiferent de modul în care ai părtășie despre adevăr, acesta nu îi poate mișca sau face să-și schimbe principiile și direcția în felul în care acționează și se comportă. Ce fel de fire este aceasta? Ca să o spunem blând, este intransigență; ca să o spunem cu duritate, este ferocitate. De fapt, este potrivit să o numim feroce. Gândește-te la un lup cu o oaie în fălci, bucurându-se de prada sa; dacă negociezi cu el, spunându-i: „Îți voi da în schimb un iepure, iar tu vei lăsa oaia să plece, bine?”, el nu va fi de acord. Îi spui: „Îți voi da o vacă, ce zici?” Nu va fi deloc de acord. Va mânca mai întâi oaia și apoi va lua vaca. Nu se mulțumește cu una singură, le vrea pe amândouă. Ce fel de fire este aceasta? (Una nespus de lacomă și extrem de depravată.) Este prea depravată! În mod similar, în ceea ce privește firea extrem de depravată a antihriștilor, părtășia despre adevăr, emondarea sau sfătuirea lor nu funcționează. Nimic din toate acestea nu le poate schimba goana lor adânc înrădăcinată după statut sau dorința lor de a-i controla pe alții, cu excepția cazului în care îi atragi cu un statut mai înalt sau cu beneficii mai mari. În caz contrar, ei nu vor renunța absolut deloc la prada care este deja în gura lor. Ce înseamnă acest refuz absolut de a renunța? Înseamnă că, odată ce au un anumit statut, vor folosi această oportunitate pentru a se manifesta și a se pune în evidență în mod viguros. Ce anume pun în evidență? Diferitele lor talente și daruri, trecutul, educația, valoarea și statutul lor în societate, lăudându-se și etalând cât de capabili și pricepuți sunt, cum se pot juca cu oamenii, cum îi pot manipula, cum îi pot conduce. Cei care nu au adevărul sau discernământ, auzind acest lucru, simt că astfel de antihriști sunt atât de impresionanți; ei înșiși se simt inferiori și se supun de bunăvoie controlului antihristului.

Unii antihriști sunt deosebit de vicleni și profunzi în uneltirile lor. Ei aderă la o filosofie satanică supremă, care constă în a vorbi rareori în orice împrejurare și în a nu-și exprima cu ușurință poziția în orice situație cu care se confruntă, vorbind doar atunci când sunt absolut obligați să o facă. Pur și simplu observă cu atenție acțiunile tuturor, ca și cum scopul lor ar fi să-i înțeleagă temeinic și să-i vadă așa cum sunt înainte de a vorbi sau de a acționa. Ei identifică mai întâi cine le poate fi pradă, cine le poate deveni sprijin și de cine trebuie să se ferească ca fiind „dușmanul lor politic”. Uneori nu vorbesc sau nu iau atitudine, rămânând tăcuți, însă meditează și calculează în sinea lor; acești indivizi

sunt vicleni în suflet și rareori vorbesc deschis. Ați spune că o astfel de persoană este destul de sinistră? Dacă nu vorbesc des, cum o puteți discerne? Este ușor să o vedeți drept ceea ce este de fapt? Este foarte dificil. Inimile unor astfel de persoane sunt pline de filosofie satanică. Nu este acest lucru parșiv? Antihriștii cred că, dacă vorbesc prea mult, exprimându-și în mod constant opiniile și având părtășie cu ceilalți, toată lumea îi va vedea drept ceea ce sunt; vor crede că antihristul nu are profunzime, că este doar o persoană obișnuită și nu îl va respecta. Ce înseamnă pierderea respectului din punctul de vedere al antihristului? Înseamnă pierderea statutului său de stimă din inimile celorlalți, părând mediocru, ignorant și obișnuit. Iată ce nu speră să vadă antihriștii. De aceea, când îi vede pe alții din biserică deschizându-se mereu și recunoscându-și negativitatea, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, greșelile pe care le-au făcut ieri sau durerea insuportabilă pe care o simt din cauza faptului că nu sunt cinstiți astăzi, antihristul îi consideră pe acești oameni proști și naivi, deoarece el nu recunoaște niciodată astfel de lucruri, ținându-și ascunse gândurile. Unii oameni vorbesc rar din cauza calibrului slab sau a stupidității, a lipsei de gânduri complexe, dar atunci când antihristul vorbește rar, nu este din același motiv; este o problemă a firii. El vorbește rar atunci când se întâlnește cu alții și nu-și exprimă cu ușurință părerile asupra unor chestiuni. De ce nu-și exprimă părerile? În primul rând, adevărul îi lipsește cu siguranță și nu poate să vadă lucrurile așa cum sunt. Dacă vorbește, ar putea face greșeli și ar putea fi văzut drept ceea ce este, de fapt; se teme să nu fie privit cu dispreț, așa că se preface că tace și simulează că este profund, ceea ce îngreunează evaluarea din partea celorlalți, părând înțelept și distins. Cu această fațadă, oamenii nu îndrăznesc să îl subestimeze pe antihrist și văzând calmul și liniștea lui aparentă, au o și mai mare considerație față de el și nu îndrăznesc să-l disprețuiască. Acesta este aspectul parșiv și ticălos al antihriștilor. Nu-și exprimă cu ușurință opiniile, deoarece majoritatea opiniilor lor nu sunt în conformitate cu adevărul, ci sunt doar noțiuni și închipuiri omenești, care nu merită să fie scoase la lumină. Așa că rămân tăcuți. În sinea lor, speră să obțină o lumină pe care să o poată elibera pentru a câștiga admirație, dar în lipsa acesteia, rămân tăcuți și ascunși în timpul părtășiei despre adevăr, pândind în umbră ca o fantomă care așteaptă o oportunitate. Când îi găsesc pe alții care vorbesc despre lumină, născocesc modalități de a și-o însuși, exprimând-o într-un alt mod pentru a se scoate în evidență. Iată cât de vicleni sunt antihriștii. Indiferent de ceea ce fac, ei se străduiesc să iasă în evidență și să fie superiori, deoarece numai atunci se simt mulțumiți. Dacă nu au ocazia, mai întâi se ascund și își păstrează părerile pentru ei înșiși. Aceasta este viclenia antihriștilor. De exemplu, atunci când o predică este făcută public de casa lui Dumnezeu, unii oameni spun că pare a fi vorba de cuvintele lui Dumnezeu, iar alții cred că pare mai degrabă o părtășie de la Cel de mai sus. Oamenii relativ simpli la suflet spun ceea ce gândesc, dar antihriștii, chiar dacă au o părere în această privință, o țin ascunsă. Ei observă și sunt pregătiți să respecte punctul de vedere al majorității, dar, în realitate, ei înșiși nu-l pot pricepe în profunzime. Pot astfel de oameni șmecheri și vicleni să

înțeleagă adevărul sau să aibă discernământ real? Ce lucruri poate să vadă așa cum sunt cineva care nu înțelege adevărul? Nu poate vedea nimic așa cum este. Unii oameni nu pot vedea lucrurile așa cum sunt și totuși pretind că sunt profunzi; de fapt, le lipsește discernământul și se tem că ceilalți îi vor vedea drept ceea ce sunt de fapt. Atitudinea corectă în astfel de situații este următoarea: „Nu putem vedea această chestiune așa cum este. Din moment ce nu știm, nu ar trebui să vorbim în mod nechibzuit. Dacă vorbim incorect poate avea un impact negativ. Voi aștepta și voi vedea ce spune Cel de mai sus.” Nu înseamnă asta să vorbești cu sinceritate? Sunt niște vorbe atât de simple, și totuși de ce nu le spun antihriștii? Ei nu vor să fie văzuți așa cum sunt, cunoscându-și propriile limite, dar în spatele acestui lucru se află și o intenție josnică – să fie admirați. Nu este acesta cel mai dezgustător lucru? După ce toată lumea a vorbit, văzând cum cei mai mulți spun că sunt cuvintele lui Dumnezeu și câțiva spun că nu sunt, antihristul simte și el că predica poate să nu reprezinte cuvintele lui Dumnezeu, dar nu o afirmă direct. Spune: „Nu mă pot grăbi să judec în această privință; voi fi de acord cu majoritatea.” Nu-și recunoaște lipsa de discernământ, folosind în schimb această declarație pentru a disimula și a ascunde, crezând în același timp că e foarte înțelept, că metodele lui sunt strălucite. Apoi, două zile mai târziu, când casa lui Dumnezeu anunță că predica a reprezentat cuvintele lui Dumnezeu, antihristul spune imediat: „Vedeți, ce v-am spus eu? Am știut tot timpul că sunt cuvintele lui dumnezeu, dar eram îngrijorat de slăbiciunea acelora dintre voi care nu le-au recunoscut, așa că nu am putut să spun. Dacă aș fi spus că sunt cuvintele lui dumnezeu, nu v-aș fi condamnat? Cât de triști ați fi fost! Aș fi putut fi liniștit știind cât de slabi sunteți? Ce fel de conducător aș fi fost atunci?” Un mare prefăcut! Există intenții și scopuri în spatele a tot ceea ce spun antihriștii; ori de câte ori deschid gura, este pentru a se lăuda, pentru a-și etala realizările, faptele bune și gloriile din trecut. Ori de câte ori vorbesc, este vorba despre aceste lucruri. Cei care nu-i pot vedea drept ceea ce sunt de fapt îi idolatrizează, în timp ce aceia care-i pot vedea așa cum sunt îi consideră extrem de insidioși și înșelători – antihristul nu-și recunoaște niciodată defectele. Antihriștii acționează în secret și vorbesc în mod echivoc; majoritatea lucrurilor pe care le spun sunt absurde și nu sunt capabili să vadă nimic așa cum este sau să înțeleagă vreun adevăr. Mai rău, pretind că înțeleg adevărul, deși nu înțeleg nimic și vor să se implice în tot, dorind să ia decizii și să aibă ultimul cuvânt în toate chestiunile, lăsându-i pe cei din jurul lor fără niciun drept de a ști. La ce situație duce în cele din urmă acest lucru? Oricine cooperează cu ei sau își face datoria alături de ei simte că, deși la suprafață par loiali și dispuși să plătească prețul, în realitate nu este chiar așa. Nici măcar cei care au fost aproape de antihrist ani de zile nu pot percepe ceea ce gândește sau nu știu de ce este cu adevărat în stare – majoritatea oamenilor nu pot să-l vadă așa cum este de fapt. Ceea ce spune sunt numai minciuni și vorbe goale, cuvinte duplicitare și înșelătoare. Vrea să fie implicat în tot și să ia toate deciziile, dar odată ce a decis, nu își asumă nicio responsabilitate pentru posibilele repercusiuni și găsește motive pentru a scuza acest comportament. După ce

a decis, îi lasă pe alții să facă treaba, în timp ce el trece mai departe pentru a interveni în alte chestiuni. Dacă problema inițială este urmărită, dacă este pusă în aplicare, dacă e executată eficient, dacă majoritatea celorlalți au vreo părere despre aceastăabordare, dacă dăunează intereselor casei lui Dumnezeu sau dacă frații și surorile au discernământ în această privință, lui nu-i pasă, comportându-se ca și cum nu este treaba lui, că nu are nimic de-a face cu el – nu arată nici cea mai mică îngrijorare. Care este singurul lucru de care îi pasă? Nu îi pasă decât de chestiuni în care poate ieși în evidență și poate obține admirația celorlalți; nu ratează niciodată ocazia de a face asta. În munca lui, nu face altceva decât să dea ordine și să aplice reglementări. Este capabil doar să facă jocuri de putere și să-i manipuleze pe oameni, fiind în același timp mulțumit de sine și crezând că este realizat în munca lui. Nu este deloc conștient de consecințele modului său de lucru – le face rău aleșilor lui Dumnezeu, provocând perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Împiedică îndeplinirea voii lui Dumnezeu și încearcă să își înființeze propria împărăție independentă.

„Sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și îi forțează pe alții să asculte de ei” – ce înseamnă în primul rând esența acestui comportament al antihriștilor? Firea lor este ticăloasă și depravată, iar ei au o dorință extrem de puternică de a-i controla pe alții, depășind limitele raționalității umane normale. În plus, care este înțelegerea sau viziunea și atitudinea lor față de datoria pe care o îndeplinesc? Cum diferă aceasta de cei care își realizează cu adevărat datoria? Cei care își realizează realmente datoria caută principii pentru ce fac, ceea ce reprezintă o cerință fundamentală. Dar cum își percep antihriștii datoria pe care o realizează? Ce fire și ce esență sunt dezvăluite în realizarea datoriei lor? Au o poziție înaltă și îi tratează cu superioritate pe cei din subordinea lor. Odată ce sunt aleși să conducă, încep să se vadă ca indivizi cu statut și identitate. Nu acceptă datoria lor din partea lui Dumnezeu. Atunci când dobândesc o anumită poziție, ei simt că statutul lor este important, puterea le este mare și identitatea lor este unică, ceea ce le permite să-i privească de sus pe ceilalți din poziția lor înaltă. În același timp, ei cred că pot da porunci și pot acționa conform propriilor gânduri și că nici măcar nu trebuie să aibă reticențe în a face acest lucru. Ei cred că pot folosi ocazia de a-și realiza datoria pentru a-și satisface setea de autoritate, pentru a-și satisface dorința și ambiția de a cârmui și de a-i conduce pe alții cu putere. S-ar putea spune că simt că au în sfârșit șansa de a fi necontestați în autoritatea lor. Unii spun: „Manifestările antihriștilor sunt să fie arbitrari și dictatoriali și să nu aibă vreodată părtășie cu alții. Deși conducătorul nostru are la rândul lui firea și dezvăluirile antihriștilor, el are adesea părtășie cu noi!” Oare asta înseamnă că nu este un antihrist? Antihriștii se pot preface uneori; după o rundă de părtășie cu toată lumea și după ce înțeleg și pricep gândurile tuturor – identificând cine li se aliniază și cine nu – ei îi catalogheză. În chestiuni viitoare, comunică doar cu cei care sunt în relații bune și compatibile cu ei. Celor care nu sunt în sincronie cu ei li se țin adesea ascunse majoritatea chestiunilor, iar ei pot chiar să le ascundă cărți despre cuvintele lui Dumnezeu. Ați acționat vreodată în acest

fel, ați fost arbitrari și dictatoriali, fără a avea vreodată părtășie cu ceilalți? Se întâmplă, cu siguranță, să fii arbitrar și dictatorial, dar nu înseamnă obligatoriu că nu ai niciodată părtășie cu alții; ocazional, poți avea părtășie. Cu toate acestea, după ce ai părtășie, lucrurile continuă să decurgă așa cum ai spus. Unii oameni gândesc: „În ciuda părtășiei noastre, am stabilit de fapt deja un plan fixat cu mult timp în urmă. Am părtășie cu tine doar ca formalitate, doar pentru a-ți face cunoscut faptul că am principiile mele în ceea ce fac. Crezi că nu îți cunosc măsura? În cele din urmă, tot va trebui să mă asculți și să-mi urmezi calea.” De fapt, ei au decis deja în inimile lor cu mult timp în urmă. Ei cred: „Mă pricep la vorbe și pot întoarce orice argument în favoarea mea; nimeni nu poate vorbi mai bine decât mine, așa că, firește, tendința va urma calea mea.” Ei și-au făcut calculele cu mult timp înainte. Există o astfel de situație? A fi arbitrar și dictatorial nu este un comportament care se dezvăluie câteodată, în mod întâmplător; este controlat de o anumită fire. Poate că nu par a fi arbitrari și dictatoriali din modul lor de a vorbi sau de a acționa, dar prin firea lor și natura acțiunilor lor, sunt, într-adevăr, arbitrari și dictatoriali. Trec prin formalități și „ascultă” opiniile altora, permițându-le celorlalți să vorbească, făcându-i conștienți de detaliile unei situații, discutând despre ceea ce se cere în cuvântul lui Dumnezeu, dar folosesc o anumită retorică sau formulare pentru a-i ghida pe ceilalți să ajungă la un consens cu ei. Și care este rezultatul final? Totul se desfășoară conform planului lor. Acesta este aspectul lor viclean; acest lucru se mai numește și forțarea celorlalți să asculte de ei, este un fel de constrângere „blândă”. Ei se gândesc: „Nu asculți, nu-i așa? Nu înțelegi, nu-i așa? Lasă-mă să-ți explic.” Explicând, își leagă și își țes cuvintele, antrenându-i pe ceilalți în logica lor. După ce îi conduc, oamenii ascultă și se gândesc: „Ceea ce spui este corect; vom practica așa cum zici, nu mai este nevoie să fim atât de sârguincioși”, iar antihristul este mulțumit. Cei mai mulți oameni nu pot discerne cuvintele lor. Aveți discernământ? Ce ar trebui să faceți atunci când vă confruntați cu astfel de situații? De exemplu, atunci când te confrunți cu o chestiune, simți că există o problemă; nu o poți identifica exact în acest moment, dar simți că ești obligat să te supui. Ce ar trebui să faci atunci? Ar trebui să cauți principii relevante, să cauți îndrumare de la Cel de mai sus ori să ai părtășie cu persoana în cauză. În plus, cei care înțeleg adevărul pot să discute și să aibă părtășie despre această chestiune împreună. Uneori, lucrarea și îndrumarea Duhului Sfânt îți vor permite să înțelegi problemele din propunerile sau din teoriile înaintate de antihriști sau de cei care merg pe calea antihriștilor și motivele lor ascunse. Dacă aveți părtășie unii cu alții, puteți ajunge să înțelegeți. Dar poate că nu ai părtășie, gândindu-te în schimb: „Nu este o problemă importantă, lăsați-l să facă precum vrea. La urma urmei, nu eu sunt principalul responsabil, nu trebuie să îmi bat capul cu aceste chestiuni. Nu eu voi fi tras la răspundere dacă ceva merge prost; el va fi.” Ce fel de comportament este acesta? Asta înseamnă să fii neloial față de datoria ta. A fi neloial față de datoria ta nu înseamnă oare că trădezi interesele casei lui Dumnezeu? E ca Iuda! Atunci când se confruntă cu o putere opresivă, mulți oameni sfârșesc prin a face compromisuri și a se alătura celor

care flutură această putere, ceea ce este o manifestare a faptului că sunt neloiali față de datoria lor. Fie că ai de-a face cu un antihrist sau cu cineva care acționează nesăbuit și te obligă să te supui, ce principii ar trebui să alegi să susții? Ce cale ar trebui să urmezi? Dacă simți că ceea ce faci nu intră în conflict sau nu se abate de la cuvintele lui Dumnezeu și de la rânduielile de lucru, trebuie să rămâi ferm. Aderarea la adevăr este corectă și aprobată de Dumnezeu, dar plecăciunea și compromisul față de Satana, de forțele ticăloase, de oamenii răi, este un comportament de trădare, este o faptă rea, urâtă și blestemată de Dumnezeu. Când antihriștii întâlnesc pe cineva care îi contrazice, ei spun adesea: „Eu am ultimul cuvânt în această chestiune și trebuie să se facă în felul meu. Dacă ceva nu va merge bine, îmi voi asuma responsabilitatea!" Ce fire denotă această afirmație? Poate cineva care vorbește și practică în acest fel să aibă o umanitate normală? De ce îi obligă pe ceilalți să îl asculte? De ce nu caută adevărul pentru a rezolva problemele atunci când apar? De ce nu poate determina principiile de practicare a adevărului? Acest lucru dovedește că îi lipsește adevărul. Puteți discerne problema prezentă în această afirmație? A spune astfel de lucruri este suficient pentru a dovedi că are firea unui antihrist; acesta este comportamentul unui antihrist. Cu toate acestea, un antihrist mai viclean, temându-se să nu fie discernut de ceilalți, trebuie să spună unele lucruri cu care toată lumea este de acord și care par corecte pentru a-și atinge scopul de a-i induce în eroare pe oameni și de a se impune. Apoi, se va gândi cum să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu.

Manifestările antihriștilor de a fi arbitrari și dictatoriali ar trebui să fie numeroase, pentru că acest tip de comportament, fire și calitate pot fi văzute la orice persoană coruptă, darămite la antihrist. Vă puteți gândi la câteva exemple în care ați fost arbitrari și dictatoriali? De exemplu, dacă cineva spune că îți stă bine cu părul scurt, iar tu răspunzi: „Ce este așa de bine în a avea părul scurt? Eu prefer părul lung și fac așa cum vreau", este acest lucru arbitrar și dictatorial? (Nu.) Aceasta este doar o preferință personală, o parte a umanității normale. Unii oameni preferă să poarte ochelari, chiar dacă nu sunt miopi. Dacă unii oameni îi judecă, spunându-le: „Tu încerci doar să arăți bine, de fapt nu ai nevoie de ochelari!", iar ei răspund: „Și ce dacă? Îi voi purta oricum!", este acest lucru arbitrar și dictatorial? Nu, aceasta este o preferință personală, cel mult este încăpățânare și nu implică nicio problemă a firii lor; s-ar putea să nu mai poarte ochelarii după câteva zile, dacă au chef. Deci, ce constituie, în principal, faptul de a fi arbitrar și dictatorial? În principal, este vorba despre calea pe care o urmează cineva, firea sa, precum și despre principiile și motivațiile din spatele acțiunilor sale. De exemplu, într-o căsnicie în care soțului îi plac mașinile, iar familia are doar 20000 de yuani, iar soțul împrumută bani de unde poate pentru a cumpăra, fără să fie nevoie, o mașină de 200000 de yuani, lăsându-și familia în imposibilitatea de a-și permite hrană, iar soția nici măcar nu știe despre această achiziție, este acest soț arbitrar și dictatorial? Într-adevăr, acesta este arbitrar și dictatorial. Să fii arbitrar și dictatorial înseamnă să nu iei în considerare sentimentele, gândurile, opiniile, atitudinile sau punctele de vedere ale

celorlalți, ci să te concentrezi doar asupra ta. În termeni simpli, în viața de zi cu zi, înseamnă satisfacerea plăcerilor și a dorințelor trupești, satisfacerea egoismului, iar atunci când implică datoria, se referă la satisfacerea ambiției și a dorinței de a urmări statutul și puterea. Iată un exemplu: biserica avea o casă, iar lângă ea trebuia construit un drum. Lățimea corespunzătoare a drumului trebuia să fie determinată de dimensiunea casei și a curții, urmărind deopotrivă partea estetică și funcționalitatea. Având în vedere suprafața mare a acestei case și a curții, drumul trebuia să aibă o lățime de cel puțin doi metri. Persoana responsabilă a spus: „M-am hotărât, îl vom face de un metru lățime." Alții au zis: „Mulți oameni intră și ies în fiecare zi, iar uneori trebuie să cărăm lucruri; un metru, pur și simplu, nu va fi de ajuns, este prea îngust." Dar cel responsabil a insistat asupra propriului punct de vedere și nu a fost deschis la discuții. După finalizare, toată lumea a văzut că drumul era prea îngust; nu se potrivea cu locuința și cu acea curte și era nepractic – trebuia refăcut, ceea ce a dus la reluarea lucrărilor. Toată lumea s-a plâns apoi de această persoană. De fapt, înainte de începerea construcției drumului, unii oameni au obiectat, dar această persoană nu a fost de acord și a insistat asupra propriului punct de vedere, forțându-i pe ceilalți să execute conform dorințelor sale, ceea ce a dus la astfel de consecințe. De ce nu a putut această persoană să accepte sugestiile celorlalți? Atunci când au existat opinii diferite, de ce nu a putut să ia în considerare toate aspectele și să găsească abordarea corectă? Dacă nu era nimeni cu care să se consulte, era bine să ia propriile decizii, dar acum, că existau persoane cu care să se consulte și sugestii chiar mai bune, de ce nu le-a putut accepta? Ce fel de fire este aceasta? Există cel puțin două posibilități: una este că persoana respectivă este nepăsătoare, un individ confuz; cealaltă este că firea sa este prea arogantă și neprihănită de sine, simțind întotdeauna că are dreptate, incapabilă să accepte ceea ce spun alții, indiferent cât de corect este – acest lucru este atât de arogant, încât determină pierderea rațiunii. O chestiune atât de simplă i-a dezvăluit firea. Aroganța excesivă duce la pierderea raționalității. Ce înseamnă lipsa raționalității? Ce fel de lucru este lipsit de raționalitate? Fiarele nu au raționalitate. Dacă o persoană nu are raționalitate, nu se deosebește de o fiară; mintea ei nu are capacitatea de a judeca și nu are raționalitate. Dacă o persoană devine atât de arogantă încât își pierde rațiunea și îi lipsește raționalitatea, nu se aseamănă cu fiarele? (Ba da.) Asta este exact ceea ce este; lipsa raționalității umane înseamnă că nu este om. Au antihriștii o astfel de raționalitate? (Nu.) Antihriștilor le lipsește într-o măsură și mai mare; ei sunt mai răi decât fiarele, sunt diavoli. Ca atunci când Dumnezeu l-a întrebat pe Satana: „De unde vii?" Întrebarea lui Dumnezeu a fost de fapt foarte clară; ce mesaj a transmis Dumnezeu? (Îl întreba pe Satana de unde a venit.) Această propoziție se termină în mod evident cu un semn de întrebare; este o întrebare care se referă la „Satana" cu subiectul „tu": „De unde vii?" Gramatica este adecvată, iar întrebarea lui Dumnezeu este ușor de înțeles. Cum a răspuns Satana? [„De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ" (Iov 1:7).] Acesta este celebrul citat al Satanei. Prezintă răspunsul Satanei vreo rațiune?

(Nu.) Este lipsit de raționalitate. Când Dumnezeu l-a întrebat din nou de unde vine, acesta a repetat același răspuns, ca și cum nu ar fi putut înțelege cuvintele lui Dumnezeu. Pot oamenii să înțeleagă ce a spus Satana? Are discursul său vreo rațiune? (Nu.) Îi lipsește raționalitatea – poate atunci să înțeleagă adevărul? Chiar și la o întrebare atât de simplă din partea lui Dumnezeu, a răspuns în acest fel; este și mai puțin capabil să înțeleagă adevărurile pe care le rostește Dumnezeu. Se poate spune că și antihriștii sunt lipsiți de raționalitate; cei care acționează în mod parșiv, care nu pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul sunt cu toții irațional. Indiferent cât de mult vorbești despre practicarea adevărului, despre a acționa în conformitate cu principiile, despre căutarea principiilor și despre părtășia cu ceilalți în timp ce îți realizezi datoria – lucru pe care ei spun că îl înțeleg și îl știu – când vine vorba de a acționa, ei nu iau în considerare cuvintele tale și fac tot ce vor. Aceasta este o natură demonică! Cei cu o astfel de natură demonică nu înțeleg adevărul și sunt lipsiți de raționalitate. Care este aspectul lor cel mai irațional și nerușinat? Oamenii sunt creați de Dumnezeu, iar Dumnezeu îi selectează și îi aduce în fața Lui cu ce scop? Cu acela de a-i face pe oameni să ia aminte și să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, să meargă pe calea cea bună în viață, așa cum îi îndrumă El și, în cele din urmă, să fie capabili să distingă binele de rău, lucrurile pozitive și cele negative. Asta intenționează Dumnezeu; în acest fel, cei care Îl urmează pe Dumnezeu devin din ce în ce mai buni. Și în ce măsură sunt antihriștii lipsiți de rațiune? Ei se gândesc: „Dumnezeule, tu aduci oamenii în fața ta, așa că voi face la fel; tu-i poți alege pe oameni, îi poți orchestra și îi poți cârmui, așa că voi face la fel; tu poți face ca oamenii să se supună și să te asculte, tu dai porunci directe și îi determini să facă ce spui tu, așa că voi face la fel.” Nu este irațional acest lucru? (Ba da.) Faptul că sunt irațional nu înseamnă că nu au simțul rușinii? (Ba da.) Sunt ai tăi oamenii? Ar trebui să te urmeze? De ce ar trebui să te asculte? Tu ești doar una dintre măruntele ființe create, cum ai putea aspira să fii mai presus de toate? Nu este acest lucru irațional? (Ba da.)

Unii oameni sunt suficient de norocoși să fie aleși conducători în biserică, dar, în realitate, calibrul și statura lor nu sunt la înălțime. A fi conducător este preamărire din partea lui Dumnezeu, dar ei nu o percep astfel. În schimb, ei se gândesc: „În rolul de conducător, sunt mai bun și mai elevat decât ceilalți; nu mai sunt o persoană obișnuită. În timp ce voi toți trebuie să vă plecați și să vă închinați, ascultători, în fața lui dumnezeu, eu nu trebuie să o fac, pentru că sunt diferit de voi; voi sunteți ființe create, iar eu nu sunt.” Atunci, ce ești tu? Nu ești tot din carne și oase? În ce fel ești diferit de ceilalți? Diferența constă în nerușinarea ta; nu ai simțul onoarei și al raționalității, nu te compari nici măcar cu un câine. Acționezi în mod arbitrar și dictatorial, ignorând orice sfat din partea celorlalți – aceasta este diferența. Indiferent cât de slabe sunt propriile lor calibre sau cât de scăzută este eficiența lor în a face lucruri, încă se cred mai presus de o persoană obișnuită, considerând că au abilități și talent. Astfel, nu se consultă cu ceilalți pentru a ajunge la un consens, indiferent de ceea ce fac, crezând că sunt calificați sau că au capacitatea absolută de a controla totul. Nu cumva această aroganță duce la

pierderea rațiunii? Nu este aceasta o neobrăzare ostentativă? (Ba da.) Înainte de a deveni conducători, erau cu coada între picioare; credeau că au talent și capacitate și nutreau o oarecare ambiție în acțiunile lor, dar pur și simplu nu aveau posibilitatea de a o face. Odată ce au devenit conducători, s-au distanțat de frați și de surori, asumându-și o poziție superioară. Au început să se comporte cu superioritate, arătându-și adevărata față; au început să creadă că pot realiza lucruri mărețe, zicându-și: „Casa lui dumnezeu a ales persoana potrivită; sunt într-adevăr talentat – aurul veritabil este menit să strălucească în cele din urmă. Uitați-vă la mine acum: dumnezeu m-a recunoscut, nu-i așa?” Nu-i așa că este dezgustător? (Ba da.) Ești doar una dintre ființele create obișnuite; indiferent cât de mari sunt darurile sau talentele tale, firea ta coruptă este aceeași ca a tuturor celorlalți. Dacă tu crezi că ești singurul extraordinar și te consideri superior, dorindu-ți să te ridici deasupra tuturor, să fii mai presus decât orice, atunci te înșeli. Din cauza acestei concepții greșite, acționezi arbitrar și dictatorial, fără să ai părtășie sau să te consulți cu ceilalți și, chiar îți dorești să te delectezi cu faptul că ceilalți te ascultă și ți se conformează, ceea ce este greșit. Unde se află greșeala? (În asumarea poziției greșite.) De ce antihriștii se află întotdeauna în poziția greșită? Un lucru, pe care s-ar putea să nu-l fi realizat, este cert: există ceva în plus în umanitatea lor, în comparație cu ceilalți; ei au întotdeauna un fel de concepție greșită. Cum se naște această concepție greșită? Nu este dată de Dumnezeu, ci de Satana. Tot ceea ce fac ei, tot ceea ce dezvăluie și exprimă, nu este un instinct în limitele normale ale umanității, ci este condus de o putere exterioară. De ce se spune că acțiunile lor sunt parșive, iar ambițiile și dorințele lor sunt incontrolabile? Dorința lor de a-i controla pe oameni a depășit limitele. Ce înseamnă depășirea limitelor? Înseamnă să recurgi la orice mijloace, depășind raționalitatea și simțul rușinii; este de nestăpânit, ca un arc – poate rămâne jos temporar, când îl apeși, dar, odată ce îi dai drumul, revine la loc. Nu înseamnă acest lucru să fii consumat de dorință și acaparat de obsesie? Nu este deloc o exagerare.

Acolo unde antihriștii dețin puterea într-o biserică, acea biserică nu mai poate fi numită biserică. Cei care au experimentat acest lucru ar trebui să aibă o idee despre asta. Nu este o atmosferă de liniște, de bucurie și de înălțare colectivă, ci mai degrabă una de dezacord tumultuos. Toată lumea se simte deosebit de neliniștită și agitată, incapabilă să simtă pace în inimi, ca și cum un mare dezastru este pe cale să se întâmple. Cuvintele și acțiunile antihriștilor aduc o atmosferă în care inimile oamenilor se întunecă, pierzându-și capacitatea de a discerne lucrurile pozitive de cele negative. În plus, faptul de a fi indus în eroare de către antihriști pentru o perioadă lungă de timp îndepărtează inimile oamenilor de Dumnezeu, ceea ce duce la relații anormale cu El, la fel ca oamenii din cadrul religiei care, teoretic, au credință în Dumnezeu, dar nu au loc pentru El în inimile lor. Există și o problemă reală, și anume că, atunci când antihriștii dețin puterea, în cadrul bisericii se produc dezbinare și haos. Cei care iubesc adevărul nu simt nicio plăcere sau eliberare la adunări și, prin urmare, vor să părăsească biserica pentru a crede în Dumnezeu acasă. Când Duhul Sfânt lucrează într-o biserică, indiferent

dacă oamenii înțeleg sau nu adevărul, toată lumea se unește în inimă și efort, creând o atmosferă mai pașnică și mai stabilă, lipsită de agitație. Cu toate acestea, ori de câte ori acționează antihriștii, se creează o atmosferă agitată și stranie. Intervenția lor duce la apariția unor facțiuni, oamenii devenind defensivi unii față de alții, judecându-se și atacându-se reciproc, subminându-se unii pe alții pe la spate. În mod clar, ce rol joacă antihriștii? Ei sunt slujitorii Satanei. Consecințele acțiunilor antihriștilor sunt: în primul rând, judecata reciprocă, suspiciunea și reținerea printre frați și surori; în al doilea rând, dizolvarea granițelor dintre bărbați și femei, ceea ce duce treptat la interacțiuni nepotrivite și, în al treilea rând, în inimile lor, oamenii devin nelămuriți cu privire la viziuni și încetează să se mai concentreze asupra punerii în practică a adevărului. Nu mai știu cum să acționeze în conformitate cu adevărurile-principii. Puțina înțelegere a doctrinelor pe care o aveau cândva se pierde, mintea lor devine încețoșată și îi urmează orbește pe antihriști, concentrându-se doar asupra alergatului de colo-colo, făcând sarcini superficiale. Unii oameni pot simți că să-i urmezi pe antihriști nu duce nicăieri; dacă aceia care urmăresc adevărul s-ar putea aduna și și-ar face îndatoririle împreună, ce bucurie ar aduce asta! De îndată ce antihriștii dețin puterea într-o biserică, Duhul Sfânt încetează să mai lucreze, iar întunericul se lasă peste frați și surori. Credința în Dumnezeu și îndeplinirea îndatoririlor devin lipsite de strălucire. Dacă acest lucru continuă pentru o perioadă lungă de timp, nu vor fi oare majoritatea fraților și surorilor eliminați de Dumnezeu?

Astăzi, pe de-o parte, am disecat manifestările comportamentului arbitrar și dictatorial al antihriștilor. Pe de altă parte, prin disecarea acestor manifestări, toată lumea este conștientă de faptul că, deși tu nu ești antihrist, faptul că ai astfel de manifestări te leagă de însușirile antihriștilor. Este comportamentul arbitrar și dictatorial o manifestare a umanității normale? Categoric nu; în mod clar, acest lucru este o manifestare a unei firi corupte. Indiferent cât de înalt este statutul tău sau câte îndatoriri poți îndeplini, dacă poți învăța să ai părtășie cu ceilalți, atunci susții principiile adevărului, ceea ce reprezintă o cerință minimă. De ce se spune că a învăța să ai părtășie cu ceilalți echivalează cu susținerea principiilor? Dacă poți învăța să ai părtășie cu ceilalți, asta dovedește că nu-ți tratezi statutul ca pe un tichet de masă și nici nu-l iei prea în serios. Indiferent cât de înalt este statutul tău, îți realizezi datoria. Acțiunile tale sunt făcute cu scopul de a-ți îndeplini datoria, nu pentru statut. În același timp, atunci când întâmpini probleme, dacă poți învăța să ai părtășie și, indiferent dacă este vorba de frați și surori obișnuiți sau de cei cu care cooperezi, ești capabil să cauți și să ai părtășie cu ei, ce dovedește acest lucru? Arată că ai atitudinea de a căuta și de a te supune adevărului, ceea ce reflectă în primul rând atitudinea ta față de Dumnezeu și față de adevăr. În plus, realizarea datoriei este responsabilitatea ta, iar căutarea adevărului în munca ta este calea pe care ar trebui să o urmezi. În ceea ce privește modul în care ceilalți răspund la deciziile tale, dacă se pot supune sau cum se supun, este treaba lor, dar dacă tu îți poți realiza datoria în mod corespunzător și dacă poți corespunde standardului este treaba ta. Trebuie să înțelegi

principiile realizării datoriei; nu este vorba de a te supune vreunei persoane, ci de a te supune adevărurilor-principii. Dacă simți că înțelegi adevărurile-principii și, prin părtășia cu toată lumea, ajungi la un consens asupra căruia toți sunt de acord că este adecvat, dar există câțiva care sunt recalcitranți și vor să provoace probleme, ce ar trebui făcut într-o astfel de situație? În acest caz, minoritatea ar trebui să urmeze majoritatea. Din moment ce majoritatea oamenilor au ajuns la un consens, de ce ies aceștia să provoace probleme? Încearcă în mod deliberat să provoace daune? Își pot exprima opiniile pentru ca toată lumea să le discearnă, iar dacă toată lumea spune că opiniile lor nu sunt conforme cu principiile și nu au valoare, atunci ar trebui să renunțe la punctele lor de vedere și să nu se mai agațe de ele. Care este principiul în abordarea acestei probleme? Trebuie să susținem ceea ce este corect și să nu-i forțăm pe alții să se supună la ceea ce este greșit. Ați înțeles? De fapt, înainte ca antihriștii să manifeste acest comportament și această practică de a fi arbitrari și dictatoriali, ei au deja propriile planuri în minte. A fi arbitrar și dictatorial nu înseamnă în niciun caz a face ceea ce este corect sau a practica adevărul. Se referă cu siguranță la a face ceea ce este greșit și ceea ce încalcă adevărul, la a urma calea greșită și la a lua decizii eronate, tot făcându-i pe ceilalți să le ia în seamă. Asta este ceea ce se numește să fii arbitrar și dictatorial. Dacă ceva este corect și conform adevărului, atunci trebuie să aderi la el. Asta nu înseamnă să fii arbitrar și dictatorial; asta înseamnă să aderi la principii. Aceste două lucruri ar trebui să fie diferențiate. La ce se referă în principal faptul că antihriștii sunt arbitrari și dictatoriali? (La a face lucruri care nu sunt conforme cu principiile sau cu adevărul și la a continua să-i determine pe ceilalți să le urmeze exemplul.) Corect, indiferent de situația care apare sau de problema de care se ocupă, ei nu caută adevărurile-principii, ci iau decizii pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Ei știu în inima lor că, procedând astfel, contravin principiilor, dar totuși vor ca ceilalți să asculte și să se supună. Aceasta este abordarea consecventă a antihriștilor.

Când a început lucrarea de răspândire a Evangheliei, unii oameni au dus „Cuvântul Se arată în trup” în cercurile religioase pentru a predica Evanghelia. După ce au citit cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie taine, viziuni de părtășie și discuții despre intrarea în viață, toți oamenii religioși au spus că erau destul de bune. Cu toate acestea, au considerat că unele cuvinte de judecată și de expunere despre oameni erau prea aspre în felul în care au fost alese. S-au simțit ca și cum ar fi fost dojeniți și nu au putut accepta, spunând: „Poate dumnezeu să vorbească într-un mod care îi dojenește pe oameni? Aceste cuvinte, în cel mai bun caz, par a fi scrise de o persoană înțeleaptă.” Persoana responsabilă cu predicarea Evangheliei a spus că are o soluție. Mai târziu, a modificat toate părțile din cuvintele lui Dumnezeu care nu se aliniau la noțiunile, închipuirile și gusturile oamenilor, precum și acele cuvinte de care se temea că îi vor determina pe oameni să dezvolte noțiuni după ce le vor citi. De exemplu cuvintele pe care Dumnezeu le folosea pentru a expune natura umană, cum ar fi „desfrânată”, „prostituată”, „canalie” și expresii precum „aruncat în iad” și „aruncat în iazul de foc și

pucioasă”, toate au fost șterse. Pe scurt, toate cuvintele care puteau da naștere cu ușurință la noțiuni sau neînțelegeri au fost înlăturate în întregime. Spuneți-Mi, după ce ați înlăturat aceste cuvinte de judecată, condamnare și blestem din cuvintele lui Dumnezeu, rămân ele cuvintele originale ale lui Dumnezeu? (Nu.) Mai sunt ele cuvintele exprimate de Dumnezeu în lucrarea Sa de judecată? Acest „bătrân domn” nu s-a consultat cu nimeni și a șters multe dintre cuvintele lui Dumnezeu care erau deosebit de dure în ceea ce privește rafinarea și expunerea firilor corupte ale oamenilor, în special cele referitoare la momentul încercării prestatorilor de servicii. Mai târziu, când oamenii religioși au citit versiunea revizuită, au spus: „Nu-i rău, putem crede într-un astfel de dumnezeu” și au acceptat-o. Acest bătrân domn s-a gândit în sinea lui: „Uite ce deștept sunt! Nu este înțelept să fie prea aspre cuvintele lui dumnezeu. În cazul acelor oameni, este vorba doar de a-i convinge – cum ai putut să spui lucruri care ar putea fi confundate cu dojana? Asta nu este înțelept! Am făcut câteva schimbări și uite ce s-a întâmplat: chiar și pastorii religioși sunt dispuși să creadă și tot mai mulți oameni acceptă acest lucru. Ce zici de asta? Nu sunt înțelept? Nu sunt deștept? Nu este destul de impresionant?” Rezultatele schimbărilor sale l-au făcut extrem de mândru de el însuși. Cu toate acestea, unii oameni religioși care au intrat în biserică au constatat că acele cuvinte ale lui Dumnezeu pe care le citiseră erau modificate și diferite de textele originale din biserică, iar această problemă a fost adusă în discuție. Mai târziu s-a descoperit că acest bătrân domn schimbase conținutul cuvintelor lui Dumnezeu. Ce părere aveți despre ceea ce a făcut acest bătrân domn? Să nu mai menționăm nimic altceva și să spunem doar atât: acele cuvinte nu erau ale tale, nu aveai dreptul să le schimbi. Chiar dacă ar fi vorba de un articol sau de o carte scrisă de un om, dacă vrei să faci modificări, trebuie mai întâi să obții acordul autorului original. Dacă acesta este de acord, poți face modificări. Dacă nu este de acord, nu poți să modifici absolut deloc, nici măcar un singur cuvânt. Acest lucru se numește respect față de autor și față de cititori. Dacă autorul nu are energia necesară pentru a face modificări și te împuternicește pe tine, spunând că poți schimba orice, atât timp cât sensul original rămâne neschimbat și obține efectul dorit, poți atunci să faci modificări? (Da.) Dacă autorul și-a dat consimțământul sau autorizația, atunci se pot face modificări. Cum se numește acest tip de comportament? Este justificabil, legitim și adecvat, nu-i așa? Dar ce se întâmplă dacă autorul nu și-a dat acordul și tu îl modifici fără autorizația sa? Cum se numește acest lucru? (A fi nesăbuit și încăpățânat.) Asta se numește a fi nesăbuit și încăpățânat, arbitrar și dictatorial. Acum, ce a schimbat acest bătrân domn? (Cuvintele lui Dumnezeu.) Cuvintele originale ale lui Dumnezeu, care cuprind starea de spirit, firea și intențiile lui Dumnezeu față de omenire. Cuvintele lui Dumnezeu sunt semnificative prin modul în care sunt rostite. Cunoști starea de spirit, scopul și efectul dorit din spatele fiecărui cuvânt rostit de Dumnezeu? Dacă nu le poți pătrunde, de ce să faci schimbări orbește? Fiecare propoziție rostită de Dumnezeu, alegerea cuvintelor, tonul și atmosfera, starea de spirit și emoțiile provocate oamenilor, toate sunt atent formulate și luate în considerare. Dumnezeu poate delibera

și are înțelepciune. Ce a crezut acest bătrân domn? El a considerat că modul de a vorbi al lui Dumnezeu nu este înțelept. Așa vedea el lucrarea lui Dumnezeu. Credea: „Cei din religie care doresc doar să mănânce pe săturate trebuie să fie înduplecați și tratați cu dragoste și cu milă. Cuvintele nu pot fi atât de aspre. Dacă sunt prea aspre, cum mai putem predica Evanghelia? Mai poate Evanghelia să se răspândească în acest caz?" Oare Dumnezeu nu știe despre asta? (Ba da.) Dumnezeu știe foarte bine. Atunci, de ce vorbește în continuare în acest fel? Aceasta este firea lui Dumnezeu. Care este firea lui Dumnezeu? Să vorbească în felul Său, indiferent dacă tu crezi sau nu. Dacă tu crezi, ești una dintre oile lui Dumnezeu; dacă nu, ești un lup. Cuvintele lui Dumnezeu te expun și te dojenesc puțin, iar tu refuzi apoi să recunoști că ești un credincios în Dumnezeu? Ce, nu mai ești o ființă creată de Dumnezeu? A încetat Dumnezeu să mai fie Dumnezeu? Dacă Îl poți tăgădui pe Dumnezeu din această cauză, atunci ești o persoană rea, un diavol. Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni, așa că biserica nu ar trebui să îi accepte cu forța sau prin persuasiune. Unii oameni spun: „Chiar dacă Dumnezeu mă dojenește, primesc cu fericire. Dacă este Dumnezeu, mă poate mântui. Dacă mă lovește, o merit. Dacă El zice că sunt confuz, atunci așa sunt, chiar foarte confuz; dacă mă numește desfrânat, deși nu mi se pare că am făcut ceea ce face un desfrânat, din moment ce Dumnezeu o spune, recunosc și accept." Ei au cea mai simplă credință, recunoaștere și acceptare și cea mai necomplicată inimă cu frică de Dumnezeu. Dumnezeu vrea să câștige astfel de oameni. Unii consideră cuvintele lui Dumnezeu prea aspre și pătrunzătoare, simțind că nu vor primi binecuvântări și, astfel, nu mai vor să creadă. Ei se gândesc: „Chiar dacă tu ești dumnezeu, nu voi crede în tine. Dacă vorbești așa, nu te voi urma." Atunci pleacă! Dacă tu nici măcar nu-L recunoști pe Dumnezeu, cum te poate recunoaște Dumnezeu ca ființă creată de El? Este imposibil! Cuvintele lui Dumnezeu sunt expuse aici; crede-le sau nu, este decizia ta. Dacă nu crezi, atunci du-te la plimbare. Tu vei pierde. Dacă vei crede, o să ai o licărire de speranță pentru mântuire. Nu este corect? (Ba da.) Dar oare acest bătrân domn a gândit așa? A putut el să vadă gândurile lui Dumnezeu așa cum erau, de fapt? (Nu.) Nu era el nesăbuit? Oamenii care nu au o înțelegere spirituală comit astfel de fapte prostești. El Îl percepea pe Dumnezeu ca fiind foarte neînsemnat și simplu, crezând despre gândurile Lui că nu erau cu mult mai înalte decât gândirea umană. El vorbea adesea despre gândurile lui Dumnezeu ca fiind mai înalte decât ale omului, predicând aceste doctrine mărețe în vremuri obișnuite, dar când se confrunta efectiv cu o situație, îndesa aceste cuvinte într-un ungher al minții sale, simțind că respectivele cuvinte ale lui Dumnezeu nu păreau a fi ceva ce ar spune El. În inima lui, nu recunoștea aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, așa că nu le putea accepta. Chiar în momentul în care se predica Evanghelia, el a profitat de ocazie pentru a schimba rapid cuvintele lui Dumnezeu, chiar sub pretextul „predicării Evangheliei în mod eficient și al câștigării mai multor oameni". Cum am caracterizat în cele din urmă comportamentul său? Ca o manipulare a cuvintelor lui Dumnezeu. Ce înseamnă manipularea? Înseamnă să adaugi, să diminuezi sau să modifici în mod

arbitrar înțelesul original, să schimbi înțelesul intenționat de autor, să nu iei în considerare intențiile și scopul inițial al autorului când a vorbit și apoi să le modifici la întâmplare. Asta se numește manipulare. Avea o inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Câtă îndrăzneală! Este ceva ce ar face un om? (Nu.) Este lucrarea unui diavol, nu a unui om. Nici măcar nu poți să modifici la întâmplare cuvintele unei persoane obișnuite; trebuie să respecți opinia autorului. Dacă vrei să faci modificări, trebuie să îl anunți în prealabil și să obții consimțământul său și numai după ce primești permisiunea vei putea face modificări în conformitate cu opiniile lui. Acest lucru se numește respect. Când vine vorba de Dumnezeu, ceea ce se cere este mult mai mult decât respect! Dacă până și o singură propoziție din cuvintele lui Dumnezeu este tipărită incorect, dacă lipsește chiar și un singur articol gramatical, trebuie să întrebi dacă e acceptabil; dacă nu, trebuie să retipărești pagina respectivă. Acest lucru necesită o atitudine atât de serioasă și responsabilă! Acest lucru se numește a avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Avea oare acest bătrân domn o asemenea inimă? (Nu.) Nu avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Îl considera pe Dumnezeu mai prejos de el; era de-a dreptul insolent. O astfel de persoană ar trebui să fie exclusă.

Un incident similar a avut loc recent. Unii oameni au folosit din nou scuza predicării Evangheliei și a câștigării unui număr mai mare de oameni ca motiv pentru a modifica în mod nesăbuit cuvintele lui Dumnezeu. De data aceasta a fost puțin mai bine decât data trecută; în ultimul caz, s-a procedat în mod arbitrar și dictatorial, fără a avea părtășie cu alții, acționând la întâmplare și cu nepăsare pentru a manipula cuvintele lui Dumnezeu. De data aceasta, au întrebat mai întâi pe Cel de mai Sus, spunând: „Oamenii dintr-un anumit grup etnic nu pot accepta unii termeni din cuvintele lui dumnezeu. Ne-am gândit la o strategie pentru a elimina sau schimba acei termeni, precum și părțile din zicale sau fragmentele din cuvintele lui dumnezeu pe care nu le pot accepta și apoi să le predicăm cu o versiune special adaptată a cuvintelor lui dumnezeu. Nu ar crede atunci?” Ia te uită; sunt cu adevărat neobrăzați. Ce fel de comportament este acesta? Dacă ar fi tratați cu indulgență, astfel de oameni ar putea fi considerați pur și simplu nesăbuiți și ignoranți și prea tineri; li s-ar putea spune pur și simplu să nu mai facă așa ceva. Dar dacă noi caracterizăm natura a ceea ce au făcut, ei modificau cu dezinvoltură cuvintele lui Dumnezeu pentru a-i face pe plac Satanei. Cum se numește acest lucru? Acesta este comportamentul lui Iuda, al trădătorilor și al celor care înșală, care Îl vând pe Domnul pentru glorie. Ei au manipulat cuvintele lui Dumnezeu, făcându-le mai plăcute și mai agreabile pentru oameni, pentru a le face pe plac și a-i determina să accepte Evanghelia – la ce se reduce acest lucru? Chiar dacă nici măcar o singură persoană de pe pământ nu crede, oare cuvintele lui Dumnezeu încetează să mai fie cuvintele lui Dumnezeu? Se schimbă natura cuvintelor Lui? (Nu.) Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul doar dacă ei le acceptă, iar dacă nu le acceptă, cuvintele Sale nu sunt adevărul? Se poate schimba natura cuvintelor lui Dumnezeu din această cauză? Categoric nu. Adevărul este adevărul; dacă nu îl accepți, vei pieri! Unii oameni care predică Evanghelia

se gândesc: „Cât de demni de milă sunt că nu acceptă! Ce oameni mari și nobili sunt, dumnezeu îi iubește și îi miluiește atât de mult, cum să nu le arătăm puțină dragoste? Haideți să schimbăm cuvintele lui dumnezeu pentru ca ei să accepte. Cât de minunați sunt acești oameni și cât de bun și milostiv este dumnezeu față de ei. Ar trebui să fim atenți la intențiile lui dumnezeu!” Nu este acest lucru fățărnicie? (Ba da.) Un alt impostor – cei care nu înțeleg adevărul nu pot face decât lucruri prostești! S-a spus deja despre cineva care a manipulat cuvintele lui Dumnezeu că s-au ocupat de el și că a fost exclus, iar acum există oameni care vor să le manipuleze din nou. Ce încearcă să obțină? Nu înseamnă acest lucru să-L vinzi pe Domnul pentru glorie? (Ba da.) Aceasta este vânzarea Domnului pentru glorie, făcându-i pe plac Satanei. Nu sunt cuvintele lui Dumnezeu practice? Nu pot fi prezentate în mod deschis? Nu le recunoști ca fiind adevărul? Dacă nu le recunoști, atunci de ce mai crezi? Dacă nu poți accepta adevărul, ce rost mai are să crezi în Dumnezeu? Este imposibil să dobândești mântuirea în felul acesta. Indiferent cum vorbește Dumnezeu, indiferent de cuvintele pe care le folosește și care nu se aliniază la noțiunile tale, El este tot Dumnezeu, iar esența Lui nu se schimbă. Indiferent cât de plăcut vorbești, indiferent ce faci, indiferent cât de bun, binevoitor sau iubitor crezi că ești, ești tot un om, un om corupt. Refuzi să recunoști cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și încerci să le modifici pentru a-i face pe plac Satanei. Ce fel de comportament este acesta? Este demn de dispreț! Am crezut că, în urma părtășiilor anterioare despre natura manipulării cuvintelor lui Dumnezeu, o astfel de problemă nu va mai apărea și acum în predicarea Evangheliei. Totuși, în mod incredibil, încă există oameni care îndrăznesc să manipuleze și să nutrească astfel de gânduri. Care este atitudinea acestor oameni față de cuvintele lui Dumnezeu? (Ireverență.) Sunt complet nesăbuiți! În inimile lor, cuvintele lui Dumnezeu sunt ușoare ca fulgii, nu au nicio importanță. Ei se gândesc: „Cuvintele lui dumnezeu pot fi aranjate în orice fel; pot să schimb cuvintele lui după bunul meu plac. Este mai bine să le fac să se alinieze la noțiunile și la gusturile oamenilor. Așa ar trebui să fie cuvintele lui dumnezeu!” Cei care fac astfel de lucruri, cum ar fi să manipuleze cuvintele lui Dumnezeu, pot fi caracterizați drept antihriști. Ei acționează în mod nechibzuit și necugetat, manipulând la întâmplare; sunt arbitrari și dictatoriali și au aceeași fire și însușire ca și ceilalți antihriști. Și mai este un aspect: care este primul lor gând și prima lor acțiune atunci când se confruntă cu un pericol sau când le sunt lezate interesele? Ce aleg ei? Ei aleg să trădeze interesele lui Dumnezeu și interesele casei lui Dumnezeu pentru a se proteja pe ei înșiși. Cei care manipulează cuvintele lui Dumnezeu, chiar o fac pentru a predica eficient Evanghelia? Care este motivul ascuns din spatele așa-zisei lor eficacități? Ei vor să-și arate talentele și abilitățile, făcându-i pe oameni să vadă: „Uitați cât de capabil sunt eu! Vedeți cât de eficientă este predicarea Evangheliei după modificările mele? Voi nu aveți aceleași abilități, nici măcar nu ați îndrăzni să gândiți așa. Vedeți ce rezultate am obținut cu gândurile și cu acțiunile mele?” Acești oameni nu țin cont de cuvintele lui Dumnezeu și le manipulează pentru a-și satisface propria ambiție și dorința de a urmări

faima și statutul. Nu au ei caracterul unui antihrist? Caracterizarea lor ca fiind antihriști nu este deloc nedreaptă.

Care este o altă manifestare a caracterului arbitrar și dictatorial al antihriștilor? Ei nu au niciodată părtășie despre adevăr cu frații și cu surorile și nici nu rezolvă problemele reale ale oamenilor. În schimb, doar predică cuvinte și doctrine pentru a le ține morală oamenilor și chiar îi forțează pe ceilalți să asculte de ei. Ce se întâmplă cu atitudinea și cu abordarea lor față de Cel de mai sus și față de Dumnezeu? Nu este nimic altceva decât înșelătorie și duplicitate. Indiferent de problemele din cadrul bisericii, ei nu raportează niciodată nimic Celui de mai sus. Orice ar face, nu se interesează niciodată de Cel de mai sus. Pare că nu au probleme care să necesite părtășie sau călăuzire din partea Celui de mai sus – tot ceea ce fac este furtiv și secret și în spatele cortinei. Acest lucru se numește manipulare ascunsă, în care doresc să aibă ultimul cuvânt și să fie cei care iau deciziile. Cu toate acestea, uneori, ei mai și joacă teatru, aduc în discuție chestiuni banale pentru a se interesa de Cel de mai sus, dându-se drept cineva care urmărește adevărul, făcându-l pe Cel de mai sus să creadă în mod eronat că ei caută adevărul în orice lucru cu cea mai mare meticulozitate. În realitate, ei nu cer niciodată îndrumare cu privire la nicio chestiune importantă, luând decizii unilaterale și ascunzându-le de Cel de mai sus. Dacă apare vreo problemă, este și mai puțin probabil să o raporteze, de teamă că aceasta le-ar putea afecta puterea, statutul sau reputația. Antihriștii acționează în mod arbitrar și dictatorial; ei nu au niciodată părtășie cu alții și îi obligă pe ceilalți să asculte de ei. Ca să fiu mai clar, manifestările principale ale acestui comportament sunt implicarea în propria afacere, cultivarea influenței, a clicii personale și a relațiilor, urmărirea propriilor afaceri; apoi, fac ce vor, săvârșind lucruri care le sunt benefice și acționează fără transparență. Dorința și pofta antihriștilor de a-i face pe ceilalți să li se supună sunt deosebit de puternice; ei se așteaptă ca oamenii să asculte de ei ca un vânător care-și obligă câinele de vânătoare să îi asculte comenzile, fără să permită vreun discernământ asupra binelui sau răului, insistând asupra conformării și supunerii absolute.

O altă manifestare a felului arbitrar și dictatorial al antihriștilor poate fi observată în următorul scenariu. De exemplu, în cazul în care conducătorul unei anumite biserici este un antihrist, iar dacă lucrătorii și conducătorii de rang superior intenționează să afle despre lucrarea acelei biserici și să intervină în ea, acest antihrist ar fi de acord? Categoric nu. În ce măsură controlează el biserica? Asemenea unei fortărețe impenetrabile, în care nici acul nu poate străpunge și nici apa nu se poate infiltra, el nu permite nimănui altcuiva să se implice sau să se intereseze. Când află că vin conducători și lucrători pentru a se informa despre lucrare, el le spune fraților și surorilor: „Nu știu cu ce scop vin acești oameni. Ei nu înțeleg situația reală a bisericii noastre. Dacă intervin, ar putea perturba lucrarea bisericii noastre.” Așa îi induce în eroare pe frați și surori. Odată ce sosesc conducătorii și lucrătorii, el găsește diverse motive și scuze pentru a-i împiedica pe frați și pe surori să ia legătura cu ei, în timp ce-i găzduiește în mod ipocrit pe conducători și

lucrători, ținându-i izolați într-un loc sub pretextul că le oferă siguranță, dar, în realitate, o face pentru a-i împiedica să se întâlnească cu frații și cu surorile și să afle de la ei despre situație. Atunci când conducătorii și lucrătorii se interesează de situația lucrării, antihristul recurge la înșelătorie prin prezentarea unei imagini false; îi înșală pe cei de deasupra lui și ascunde adevărul de cei de sub el, își cosmetizează declarațiile și exagerează eficiența lucrării pentru a-i înșela. Când conducătorii și lucrătorii sugerează să se întâlnească cu frații și cu surorile bisericii, el răspunde: „Nu am făcut niciun aranjament! Nu m-ați anunțat înainte de a veni. Dacă ați fi făcut-o, aș fi aranjat ca unii dintre frați și surori să se întâlnească cu voi. Dar, având în vedere mediul ostil actual, din motive de siguranță, este mai bine ca voi să nu vă întâlniți cu frații și cu surorile.” Deși cuvintele sale par rezonabile, o persoană cu discernământ poate detecta problema: „El nu vrea ca lucrătorii și conducătorii să se întâlnească cu frații și cu surorile pentru că se teme că va fi expus, se teme că defectele și abaterile din lucrarea sa vor fi dezvăluite.” Antihristul îi controlează strâns pe frații și pe surorile bisericii. În cazul în care conducătorii și lucrătorii nu sunt responsabili, ei pot fi ușor înșelați și păcăliți de antihrist. Situația reală a fraților și a surorilor bisericii, dificultățile lor care rămân nerezolvate, dacă părtășiile Celui de mai sus, predicile și cărțile despre cuvintele lui Dumnezeu sunt livrate la timp fraților și surorilor, cum progresează diferitele proiecte de lucru ale bisericii, dacă există abateri sau probleme – conducătorii și lucrătorii nu ar cunoaște toate aceste lucruri. Nici frații și surorile nu sunt la curent cu noile rânduieli de lucru din casa lui Dumnezeu; astfel, antihristul controlează complet biserica, monopolizând puterea și având ultimul cuvânt în probleme. Frații și surorile bisericii nu au posibilitatea de a lua legătura cu lucrătorii și conducătorii de nivel superior și, neștiind adevărul faptic, sunt induși în eroare și controlați de antihrist. Acești conducători și lucrători care inspectează, indiferent de modul în care vorbește antihristul, nu au discernământ și continuă să creadă că antihristul face o treabă bună, acordându-i toată încrederea. Acest lucru echivalează cu a-i lăsa pe aleșii lui Dumnezeu în grija antihristului. Dacă, atunci când antihristul îi induce în eroare pe oameni, conducătorii și lucrătorii nu sunt capabili să discearnă, sunt iresponsabili și nu știu cum să se descurce, nu este aceasta o piedică în calea lucrării bisericii și nu dăunează aleșilor lui Dumnezeu? Nu sunt oare falși astfel de conducători și de lucrători? În ceea ce privește o biserică controlată de un antihrist, conducătorii și lucrătorii trebuie să intervină și să facă cercetări, iar ei trebuie să se ocupe cu promptitudine și să scape de antihrist – acest lucru este de netăgăduit. Dacă există conducători falși care nu fac o muncă reală și ignoră faptul că antihristul îi induce în eroare pe aleșii lui Dumnezeu, aleșii ar trebui să-i expună pe acești conducători și lucrători falși, să-i denunțe, să-i înlăture din posturile lor și să-i înlocuiască cu lideri buni. Aceasta este singura modalitate de a rezolva în profunzime problema inducerii în eroare a oamenilor de către antihrist. Unii ar putea spune: „Este posibil ca astfel de conducători și de lucrători să fie de calibru slab și să nu aibă discernământ, motiv pentru care nu au reușit să gestioneze și să rezolve problema antihristului. Nu o fac în mod intenționat, nu

ar trebui să li se dea o nouă șansă?” Unor astfel de conducători confuzi nu ar trebui să li se mai acorde nicio șansă. Dacă li se mai dă o șansă, ei nu vor face decât să continue să facă rău aleșilor lui Dumnezeu. Asta pentru că nu sunt oameni care urmăresc adevărul; le lipsesc conștiința și rațiunea și sunt lipsiți de principii în acțiunile lor – sunt oameni josnici care ar trebui eliminați! În ultimii doi ani, unii frați și unele surori din anumite biserici s-au unit pentru a destitui astfel de conducători falși și antihriști care nu fac o lucrare adevărată, făcând în așa fel încât să fie demiși și eliminați. Nu este acesta un lucru bun? (Ba da.) Îmi face plăcere să aud astfel de vești bune; este cea mai bună dovadă a faptului că aleșii lui Dumnezeu se dezvoltă în viață și intră pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu. Acest lucru arată că oamenii au dobândit un oarecare discernământ și oarece statură și nu mai sunt controlați de conducători falși, de antihriști și de demoni răi. Falșii conducători obișnuiți și antihriștii nu-i mai pot induce în eroare sau controla pe aleșii lui Dumnezeu, care nu mai sunt constrânși de statut sau de putere. Ei au curajul de a-i discerne și de a-i demasca pe falșii conducători și pe antihriști, îndrăznind să-i alunge și să-i destituie. De fapt, fie că este vorba de conducători și de lucrători sau de oameni obișnuiți dintre aleșii lui Dumnezeu, toți au un statut egal înaintea lui Dumnezeu, diferind doar prin îndatoririle lor. În casa lui Dumnezeu, nu există nicio distincție de statut, ci doar diferențe privind îndatoririle și responsabilitățile. Atunci când se confruntă cu falși conducători și antihriști care tulbură lucrarea bisericii, atât conducătorii și lucrătorii, cât și aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-i expună și să-i raporteze, ocupându-se de ei cu promptitudine, expulzându-i pe antihriști din biserică. Această responsabilitate este aceeași și este împărtășită de toți.

Antihriștii sunt arbitrari și dictatoriali, nu au niciodată părtășie cu ceilalți și trebuie să aibă ultimul cuvânt în toate chestiunile – nu sunt toate aceste probleme clar vizibile? Părtășia cu ceilalți și căutarea principiilor nu sunt niște formalități sau un proces superficial; care este scopul? (Să-și îndeplinească îndatoririle cu principii și să aibă o cale în realizarea lor.) Așa este; este de a fi capabil să ai principii și o cale în realizarea propriilor îndatoriri. În primul rând, trebuie să înțelegi că, doar căutând adevărul în cuvintele lui Dumnezeu și înțelegând principiile, poate cineva să-și îndeplinească eficient datoria. Dacă aveți părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele, ce abordare ar trebui adoptată? Ce persoane trebuie să fie implicate? Trebuie alese persoanele potrivite; ar trebui să aveți părtășie în principal cu unele persoane de calibru bun care pot înțelege adevărul, deoarece acest lucru va duce la rezultate eficiente. Este esențial. Dacă selectați persoane confuze, de calibru slab, lipsite de rațiune, cărora nicio discuție nu le va permite să înțeleagă sau să ajungă la adevăr, atunci chiar dacă alții au părtășie cu ei despre foarte mult adevăr, acest lucru nu va da niciun rezultat. Indiferent de problemele care apar în biserică, aleșii lui Dumnezeu au dreptul de a fi informați și ar trebui să cunoască situația lucrării bisericii și problemele existente. Dacă lucrătorii și conducătorii îi înșală pe cei de deasupra lor și ascund adevărul de cei de sub ei, folosind metode menite să-i zăpăcească pe ceilalți, aleșii lui Dumnezeu au dreptul de a-i expune

și de a-i denunța sau de a prezenta situația superiorilor. Aceasta este, de asemenea, datoria și obligația aleșilor lui Dumnezeu. Unii conducători falși acționează în mod arbitrar și dictatorial, controlându-i pe aleșii lui Dumnezeu din biserică. Acest lucru înseamnă să te împotrivești și să I te opui lui Dumnezeu, este o practică consecventă a antihriștilor. Dacă aleșii lui Dumnezeu nu expun și nu raportează acest lucru, iar lucrarea bisericii este împiedicată sau stagnează, nu doar conducătorii și lucrătorii poartă responsabilitatea, ci și aleșii lui Dumnezeu, deoarece aleșii lui Dumnezeu sunt cei care suferă atunci când falșii conducători și antihriștii dețin puterea în biserică, distrugându-le, eventual, șansa de a primi mântuirea. Prin urmare, aleșii lui Dumnezeu au dreptul și responsabilitatea de a-i raporta și de a-i expune pe conducătorii falși și pe antihriștii, ceea ce este benefic pentru lucrarea bisericii și pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Unii conducători și lucrători spun: „Voi toți spuneți că suntem arbitrari și dictatoriali, nu-i așa? De data aceasta nu vom fi așa. Vom lăsa pe toată lumea să-și exprime opiniile. O zi, două zile – voi aștepta cât timp este nevoie să le împărtășiți.” Uneori, atunci când se confruntă cu anumite probleme speciale, disputele durează zile întregi fără o rezolvare, iar ei continuă să aștepte. Aceștia așteaptă până când toată lumea ajunge la un consens înainte de a continua lucrările. Câtă lucrare întârzie din această cauză? Întârzie foarte mult lucrurile; aceasta este, în mod clar, o manifestare a iresponsabilității. Cum poate un conducător sau un lucrător să gestioneze eficient lucrarea bisericii dacă nu poate lua decizii? În lucrarea bisericii, deși conducătorii și lucrătorii au autoritatea de a lua decizii, frații și surorile au dreptul de a fi informați. Cu toate acestea, în cele din urmă, conducătorii și lucrătorii sunt cei care trebuie să ia deciziile. Dacă un conducător sau un lucrător nu este capabil să ia decizii, atunci calibrul lui este prea slab și nu este potrivit pentru roluri de conducere. Chiar dacă este conducător, nu poate face o muncă reală sau nu își poate îndeplini îndatoririle într-un mod care e conform standardului. Unii conducători și lucrători se ceartă mult timp din cauza unei singure probleme, fiind incapabili să ia o decizie, iar în cele din urmă, merg pur și simplu pe mâna celui pe care îl consideră mai convingător. Este această abordare bazată pe principii? (Nu.) Ce fel de conducători sunt? Sunt doar oameni confuzi. Dacă spui: „Antihriștii sunt arbitrari și dictatoriali, iar eu mă tem să devin unul; nu-mi doresc să merg pe calea unui antihrist. Voi aștepta ca toată lumea să-și exprime opiniile, iar apoi voi încheia și voi rezuma o abordare moderată a deciziei” – este acceptabil? (Nu.) De ce nu? Dacă rezultatul nu se aliniază la adevărurile-principii, chiar dacă procedați în acest mod, poate fi eficient? Îl va satisface pe Dumnezeu? Dacă nu este eficient și nu Îl satisface pe Dumnezeu, atunci problema este gravă. A nu acționa în conformitate cu adevărurile-principii, a fi iresponsabil în îndeplinirea îndatoririlor, a fi superficial și a face lucrurile conform filosofiei Satanei înseamnă a fi neloial față de Dumnezeu. Înseamnă să-L înșeli pe Dumnezeu! Pentru a evita să fii suspectat sau judecat ca fiind antihrist, te sustragi responsabilităților pe care se cuvine să le îndeplinești și adopți calea „compromisului” din filosofia Satanei. Ca urmare, le faci rău aleșilor lui Dumnezeu și

afectezi lucrarea bisericii. Nu este acest lucru lipsit de principii? Nu este egoist și josnic? În calitate de conducător sau lucrător, trebuie să vorbești și să acționezi cu principii, să-ți îndeplinești îndatoririle cu rezultate și eficiență. Ar trebui să acționezi în orice mod care aduce beneficii lucrării casei lui Dumnezeu și să te aliniezi la adevărurile-principii. De exemplu, articolele pentru biserică trebuie cumpărate având în vedere un rezultat practic. Articolele ar trebui să aibă un preț rezonabil și să fie funcționale. Să cheltuiești bani în mod nechibzuit și fără principii poate cauza o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu și pentru jertfele către Dumnezeu. Cum ați trata o astfel de situație? (Am căuta îndrumare de la Cel de mai sus.) Să căutați îndrumare de la Cel de mai sus este o modalitate. În plus, nu fiți leneși. Cercetați temeinic, informați-vă amănunțit, întrebați mai mult, înțelegeți detaliile și pregătiți-vă în mod adecvat; este posibil ca atunci să se poată găsi o soluție cât de cât potrivită. Dacă nu faceți această muncă de bază și acționați cu nepăsare, fără să înțelegeți detaliile, ceea ce duce la o risipă de o mulțime de bani, cum se numește asta? Se numește că sunteți superficiali. Unii oameni își fac datoria în acest fel, fără a fi transparenți în acțiunile lor. Ei raportează doar jumătate din ceea ce ar trebui să raporteze, ascunzând restul pentru că au impresia că o transparență totală le va aduce necazuri și li se va cere să efectueze cercetări și îmbunătățiri suplimentare. Așa că, pur și simplu, ascund situația reală și detaliile de ceilalți, finalizând rapid sarcina și apoi cer casei lui Dumnezeu să plătească. Dar, la inspecție, sarcina nu este conform standardului și e nevoie să fie refăcută și chiar mai mulți bani sunt irosiți. Nu cumva acest lucru dăunează casei lui Dumnezeu? Nu este acesta comportamentul unei iude? (Ba da.) Comportamentul unei iude implică în mod specific trădarea intereselor casei lui Dumnezeu. Atunci când se confruntă cu situații, o astfel de persoană ia partea celor din afara bisericii, gândindu-se doar la propria persoană și deloc la interesele casei lui Dumnezeu. Are vreo loialitate față de Dumnezeu? (Nu.) Nici măcar un pic de loialitate. Îi face plăcere să trădeze interesele casei lui Dumnezeu și să dăuneze lucrării bisericii – acesta este comportamentul unei iude. Mai există și o altă situație: unele îndatoriri necesită cunoștințe specializate sau expertiză în alte domenii cu care lumea poate fi nefamiliarizată. În astfel de cazuri, nu trebuie să vă feriți de probleme. În această epocă a disponibilității de informații, nu trebuie să fiți leneși, ci să căutați în mod activ date și informații relevante. Începe cu dobândirea celor mai simple informații, dobândește o înțelegere de bază a profesiei sau a domeniului, apoi învață progresiv despre mai multe aspecte din domeniul respectiv, fie că este vorba de date sau de diverși termeni profesionali, familiarizându-te practic cu acesta. După ce ai atins acest nivel, nu este mai benefic pentru a-ți îndeplini îndatoririle loial și într-un mod care e conform standardului? (Ba da.) Așadar, care este scopul acestei munci pregătitoare atunci când vă realizați îndatoririle? Cercetarea, înțelegerea detaliilor și apoi găsirea unor soluții fezabile prin părtășie și discuții critice fac parte din pregătirea pentru îndeplinirea datoriei tale într-un mod care e conform standardului. Efectuarea acestor pregătiri în mod corespunzător demonstrează loialitate în realizarea datoriei; de asemenea,

îi dezvăluie pe cei care sunt superficiali. Ce spuneți despre atitudinea neîncrezătorilor și a celor care nu se consumă realmente pentru Dumnezeu atunci când își realizează îndatoririle? Ei sunt cu totul superficiali; indiferent ce cumpără pentru biserică, cheltuiesc banii cu nesăbuință, conform propriilor lor capricii, fără să caute îndrumare de la Cel de mai sus, crezând că înțeleg totul. Ca urmare, ei irosesc banii casei lui Dumnezeu. Nu sunt ei risipitori, aducători de dezastru? Ei cauzează pierderi jertfelor lui Dumnezeu și nici măcar nu-și dau seama că fac rău și că se împotrivesc lui Dumnezeu; inimile lor nu simt niciun fel de remușcare. Numai atunci când aleșii lui Dumnezeu îi expun și îi discern, iar ei sunt votați pentru a fi îndepărtați și excluși, conștientizează oarecum situația și încep să regrete. Nu și-au dat seama că acțiunile lor vor avea consecințe atât de grave – într-adevăr, nu vor vărsa nicio lacrimă până când nu-și vor vedea propriul mormânt! Astfel de oameni sunt, în mare parte, niște nătărăi, care nu au toate țiglele pe casă, dar aspiră să fie conducători și lucrători și să îndeplinească sarcini pentru casa lui Dumnezeu. Sunt ca niște porci care s-au fățuit – fără pic de rușine. Acești oameni sunt neîncrezători; indiferent de câți ani au crezut, nu înțeleg niciun adevăr. Totuși, vor să fie mereu conducători și lucrători în casa lui Dumnezeu, vor mereu să-și exercite puterea și să aibă ultimul cuvânt – nu sunt ei de o neobrăzare sfruntată? De ce sunt astfel de oameni considerați neîncrezători? Pentru că, în ciuda faptului că au crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și au auzit atâtea predici, nu înțeleg niciun adevăr și nu pot pune în practică niciun adevăr, ceea ce îi face neîncrezători. Afișează vreunul dintre voi aceste comportamente? Cei care o fac să ridice mâna! Toți? Atunci sunteți cu toții neîncrezători, iar aceasta este o problemă serioasă. Dacă ascultă predicile în mod constant, cei care cred sincer în Dumnezeu vor înțelege unele adevăruri și vor face unele progrese, devenind mai de încredere în discursul și în acțiunile lor. Dacă cineva ascultă predicile ani de zile fără niciun progres, este o persoană confuză, o bestie, un neîncrezător. Unii oameni, la trei-cinci ani după ce au crezut în Dumnezeu, înțeleg destul de mult și pot căuta adevărul în discursul și în acțiunile lor. Dacă observă defecte în realizarea datoriei lor sau cauzează unele pierderi casei lui Dumnezeu, se simt tulburați, își fac reproșuri și se urăsc; simt că greșelile lor, lipsa de loialitate, lenea sau faptul că s-au complăcut în confortul trupesc, toate de moment, au dus la defecte atât de semnificative și au cauzat pierderi atât de mari și se urăsc pentru asta. Astfel de oameni cu inima plină de remușcări au o oarecare umanitate și pot ajunge în punctul în care să primească mântuirea. Dacă cineva, după mulți ani de ascultare a predicilor, nu înțelege niciun adevăr, continuă să facă greșeli în realizarea datoriei sale, creează mereu probleme pentru casa lui Dumnezeu și provoacă pierderi în activitatea bisericii și nici măcar nu are o inimă plină de remușcări, atunci o astfel de persoană nu are niciun fel de umanitate, este mai rea decât porcii și câinii. Ar mai putea totuși să-și realizeze datoria în mod corespunzător? Chiar dacă își realizează datoria, aceasta este superficială și nu va primi aprobarea lui Dumnezeu.

Unii oameni se referă mereu la casa lui Dumnezeu ca fiind „familia noastră” atunci când vorbesc, aducând mereu în discuție „familia noastră”. Cât de dulce o spun ei! Ce

este această „familie a noastră” despre care vorbesc? Există doar casa lui Dumnezeu, familia lui Dumnezeu, biserica. Este oare potrivit să spunem mereu „familia noastră”? Nu Mi se pare potrivit. Formularea „familia noastră” poate fi folosită, dar este potrivită doar dacă ceea ce se spune corespunde realității. Dacă nu ești cineva care urmărește adevărul, dacă îți realizezi adesea îndatoririle în mod superficial, fără să susții în vreun fel lucrarea bisericii, fără să iei deloc în serios lucrarea bisericii și spui în continuare „familia noastră”, atunci este nepotrivită. Are o nuanță de falsitate și prefăcătorie, provocând dezgust și dispreț; cu toate acestea, dacă ești o persoană care deține realmente adevărul-realitate și susține lucrarea bisericii, atunci să te referi la casa lui Dumnezeu ca fiind „familia noastră” este acceptabil. Sună autentic pentru ceilalți, fără falsitate, iar ei te vor vedea ca pe un frate sau ca pe o soră, plăcându-te și admirându-te. Dacă în inima ta nu iubești adevărul, nici nu-l accepți și ești iresponsabil în realizarea îndatoririlor tale, atunci să nu te referi la casa lui Dumnezeu ca fiind „familia noastră”. Ar trebui să urmărești cu seriozitate adevărul, să-ți îndeplinești bine îndatoririle și să fii capabil să susții lucrarea bisericii, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să simtă că faci parte din casa lui Dumnezeu. Atunci, când spui „familia noastră”, asta le dă celorlalți un sentiment de apropiere, fără a simți vreo repulsie, pentru că în inima ta consideri cu adevărat casa lui Dumnezeu ca fiind propria casă, iar în realizarea îndatoririlor ești cu adevărat responsabil și susții lucrarea bisericii. Când spui „familia noastră”, pare pe deplin meritat, fără nicio urmă de falsitate. Dacă cineva nu dă dovadă de responsabilitate față de lucrarea bisericii, realizează cu superficialitate îndatoririle pe care le are, nici măcar nu se obosește să ridice lucrurile de pe jos, să deretice o cameră murdară, să dea zăpada sau să facă ordine în curte iarna, părând nu un membru al casei lui Dumnezeu, ci mai degrabă un străin, este o astfel de persoană calificată să numească casa lui Dumnezeu „familia noastră”? Este doar un prestator de servicii, un lucrător temporar, un om fără viață, care este al Satanei, care nu face parte din casa lui Dumnezeu. Și totuși, el se referă adesea cu nerușinare la casa lui Dumnezeu ca fiind „familia noastră”, spunând acest lucru ori de câte ori deschide gura, rostind-o cu atâta intimitate, adresându-se fraților și surorilor cu multă căldură, dar nu se ocupă de nicio sarcină reală. Când își asumă sarcini, face greșeli, cauzând daune casei lui Dumnezeu. Nu este doar un ipocrit? Astfel de oameni sunt complet imorali, lipsiți de orice conștiință sau rațiune. Calitățile de bază pe care ar trebui să le aibă un credincios în Dumnezeu sunt conștiința și rațiunea și ar trebui să fie, de asemenea, capabil să accepte adevărul. Dacă nu are nici măcar conștiință și rațiune și nu acceptă deloc adevărul, mai merită el să numească casa lui Dumnezeu „familia noastră”? Este doar un lucrător temporar și un prestator de servicii; este al Satanei și nu prea are legătură cu casa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu recunoaște astfel de oameni; în ochii Lui, ei sunt oameni răi. Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc deloc adevărul, dând dovadă de indiferență față de treburile casei lui Dumnezeu. Ignoră problemele pe care le întâlnesc, își neglijează responsabilitățile, stau departe de frații și de surorile aflate în dificultate și nu manifestă

nicio ură față de cei care fac lucruri rele și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu sau ruinează lucrarea bisericii. Nu sunt conștienți de chestiunile majore legate de ce e corect și ce e greșit; nu îi interesează nimic din ce se întâmplă în casa lui Dumnezeu. Consideră ei casa lui Dumnezeu ca fiind propria casă? Este clar că nu. Acești oameni nu sunt calificați să numească casa lui Dumnezeu „familia noastră"; cei care o fac sunt doar niște ipocriți. Ce oameni sunt calificați să spună „familia noastră"? Recent, am observat că unii oameni nu sunt, într-adevăr, răi, deși, desigur, sunt în minoritate. Pentru moment nu vom vorbi despre cât de mult adevăr înțeleg, de mărimea staturii sau de credința lor, dar acești oameni cred cu adevărat în Dumnezeu, pot să-și asume sarcini reale și sunt cu adevărat responsabili în orice îndatoriri realizează – au o oarecare asemănare cu umanitatea. Doar astfel de oameni pot fi considerați cu adevărat parte din casa lui Dumnezeu. Când spun „familia noastră", se simt căldura și inima cu adevărat sinceră. De exemplu, biserica avea nevoie de o masă care ar fi costat șase sau șapte sute de dolari, dacă ar fi fost cumpărată. Unii frați și surori au spus: „Este prea scumpă. Putem economisi o mulțime de bani dacă am cumpăra lemnul și am face-o noi înșine. Ar funcționa la fel de bine, fără nicio diferență." După ce am auzit asta, ce am simțit în inima Mea? M-am simțit oarecum atins: „Acești oameni nu sunt răi; ei știu să economisească bani pentru casa lui Dumnezeu." Astfel de oameni sunt mult mai buni în comparație cu cei care risipesc jertfele, având, cel puțin, o oarecare conștiință și rațiune și un pic de sentiment uman. Unii oameni provoacă pierderi de sute sau mii de dolari casei lui Dumnezeu fără să fie conștienți, spunând chiar că nu este treaba lor, fără să simtă niciun reproș în inima lor. Pe de altă parte, sunt alții care spun: „Merită chiar și să economisim zece sau opt dolari. Nu ar trebui să cheltuim bani inutil pe lucruri pe care le putem rezolva singuri. Ar trebui să economisim acolo unde putem. Nu este nevoie să cheltuim bani care nu trebuie cheltuiți. Este corect să îndurăm un pic de greutăți și să trudim." Numai cei care pot spune astfel de lucruri sunt oameni care au conștiință și rațiune, care au o umanitate normală și se aliniază cu adevărat la casa lui Dumnezeu. Acești oameni pot numi, pe bună dreptate, casa lui Dumnezeu „familia noastră", deoarece ei se gândesc la interesele casei lui Dumnezeu. Unii oameni nu se gândesc deloc la interesele casei lui Dumnezeu. Să fie oare pentru că nu sunt capabili de aceste considerații? Când vine vorba de propria viață, sunt extrem de cumpătați, calculând fiecare bănuț, vor întotdeauna să cumpere cele mai ieftine și mai practice obiecte, economisesc oriunde pot, chiar și târguindu-se la prețuri, socotind meticulos, fiind, evident, pricepuți în a-și gestiona viața. Dar când vine vorba de a face lucruri pentru casa lui Dumnezeu, nu se comportă astfel. Cheltuiesc extravagant atunci când folosesc banii casei lui Dumnezeu, cheltuindu-i cum vor, ca și cum a nu-i cheltui ar fi o risipă. Nu este acesta un semn al unui caracter îngrozitor? Astfel de oameni sunt extrem de egoiști, nu se gândesc deloc la casa lui Dumnezeu, căutând doar să-și satisfacă propria persoană. Ei speră să își croiască drum, treptat și prin înșelăciune, în Împărăția cerurilor și să obțină mari binecuvântări cu cel mai mic preț. Astfel de

oameni egoiști și josnici încă nutresc astfel de ambiții și dorințe mărețe; acest lucru arată o deficiență severă din caracterul lor!

În esență, am cuprins acum, în întregime această manifestare a antihriștilor de a se comporta în mod parșiv și a fi arbitrari și dictatoriali, în părtășia noastră? (Da.) Atunci, să sintetizăm. A acționa în mod parșiv și a fi arbitrari și dictatoriali sunt două comportamente distincte, dar la fel de semnificative și concomitente, comune în rândul lor. Această manifestare expune două dintre firile primare ale antihriștilor – ticăloșia și ferocitatea; ei sunt atât ticăloși, cât și feroce. Uneori, s-ar putea să nu le vezi latura feroce dar le poți vedea latura ticăloasă. S-ar putea să se poarte cu blândețe, ceea ce face ca orice comportament coercitiv sau barbar de-al lor să fie greu de observat. La exterior nu par feroce și nici nu te forțează să faci ceva, dar te prind în capcană prin alte mijloace ticăloase, ademenindu-te sub controlul lor, făcându-te să fii în slujba scopurilor lor – și astfel, ești exploatat de ei. Fără să conștientizezi, cazi în capcana lor, supunându-te de bunăvoie manipulării și jocului lor. De ce pot ei să provoace astfel de consecințe? Antihriștii se folosesc adesea de afirmații și de zicale corecte pentru a te instrui și influența, incitându-te să faci anumite lucruri, făcându-te să simți că tot ceea ce spun ei este corect, că trebuie să duci la îndeplinire ce zic ei și că trebuie să procedezi în acest fel, altfel vei simți că te împotrivești adevărului, vei simți că a nu îi asculta înseamnă a te răzvrăti împotriva lui Dumnezeu. Făcând astfel, asculți de bunăvoie de ei. Care este rezultatul final al acestui lucru? Chiar dacă oamenii le urmează cuvintele și le pun în practică spusele, înțeleg ei oare adevărul? Este relația lor cu Dumnezeu din ce în ce mai apropiată sau din ce în ce mai îndepărtată? Atunci când se confruntă cu situații, oamenii nu numai că nu reușesc să vină în fața lui Dumnezeu și să I se roage, dar nici nu știu cum să caute adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu și nici cum să înțeleagă intențiile și cerințele lui Dumnezeu. În schimb, ei fac o afirmație incredibilă: „Am crezut în Dumnezeu timp de atâția ani, bazându-mă în principal pe conducători pentru sprijin și susținere. Orice s-ar întâmpla, atât timp cât conducătorii oferă părtășie, există o cale înainte. Fără conducători, pur și simplu, nu funcționează.” Ei au crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și statura lor este în așa fel, încât nu pot funcționa fără conducători. Nu este jalnic? Care este sensul subînțeles aici? Implicația este că ei nu știu cum să se roage lui Dumnezeu, să depindă de Dumnezeu, să privească spre Dumnezeu sau să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu. Pentru ca ei să înțeleagă, toate aceste lucruri trebuie să fie susținute de conducători; conducătorul poate înlocui Dumnezeul în care cred. Se poate spune că, de fapt, credința unei astfel de persoane în Dumnezeu este credința în conducătorii săi. Ea ascultă tot ce spun conducătorii și crede tot ce spun aceștia. În cine crede, pe cine urmează și de cine ascultă ea cu adevărat – de Dumnezeu sau de conducători? Nu este la fel ca în cazul oamenilor religioși care cred, teoretic, în Domnul, dar în realitate cred, îi urmează și au încredere în pastorii lor? Nu înseamnă asta că sunt controlați de oameni? Tu te închini conducătorilor, ascultându-i în toate chestiunile. Asta înseamnă să crezi și să-i urmezi pe oameni, să fii constrâns și controlat

de oameni. Dumnezeu a vorbit atât de clar și totuși tu nu poți înțelege cuvintele Lui, nici nu știi cum să le pui în practică, dar îi înțelegi pe diavoli și pe satane după ce aceștia spun doar câteva cuvinte? Ce anume înțelegi, de fapt? Uneori înțelegi o reglementare sau o doctrină – se poate considera drept înțelegere a adevărului? (Nu.) Asta nu înseamnă să înțelegi adevărul, ci să fii indus în eroare. Exact asta este.

În manifestarea antihriștilor care se comportă în mod parșiv și sunt arbitrari și dictatoriali, firile lor primare sunt ticăloșia și ferocitatea. Unde se manifestă ticăloșia lor? Se manifestă în comportamentul lor parșiv. Și unde se manifestă ferocitatea lor? (În faptul că sunt arbitrari și dictatoriali.) Se manifestă în primul rând în faptul că sunt arbitrari și dictatoriali și în faptul că îi forțează pe ceilalți să asculte de ei; constrângerea lor transmite o fire feroce. Dumnezeu le cere oamenilor să se supună Lui și adevărului. Care este modul de lucru al lui Dumnezeu? După ce Dumnezeu Își exprimă cuvintele, le spune oamenilor că cel mai important lucru în credința în Dumnezeu este ca ei să se supună adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu. Tu cunoști acest adevăr, știi că această frază este corectă, dar în ceea ce privește modul în care te supui și dacă te supui, care este atitudinea lui Dumnezeu? Ai liber arbitru, dreptul de a alege. Dacă vrei să te supui, te supui; dacă nu vrei să te supui, nu trebuie să o faci. Cu toate acestea, în ceea ce privește consecințele pe care le-ar putea aduce faptul de a nu te supune, ceea ce scrutează Dumnezeu la oameni și care sunt concluziile Sale despre ei, Dumnezeu nu face nimic în plus în aceste chestiuni. El nu te avertizează, nu te amenință sau te obligă, făcându-te să plătești prețul sau pedepsindu-te pentru asta. Dumnezeu nu acționează în acest fel. În perioada în care Dumnezeu îi mântuiește pe oameni, când rostește cuvinte pentru a-i aproviziona, Dumnezeu le permite să comită erori, să ia calea greșită și le permite să se răzvrătească împotriva Lui și să facă lucruri nesăbuite. Dar, prin cuvintele Sale și prin unele dintre metodele Sale de lucru, Dumnezeu îi face pe oameni să înțeleagă treptat care sunt cerințele Sale, care este adevărul, ce este corect și ce este greșit – de exemplu, prin emondare, mustrare și disciplinare, precum și prin îndemnuri. Uneori, El îți oferă un anumit har, te mișcă lăuntric sau îți dă o anumită iluminare și luminare, lăsându-te să știi ce este corect și ce este greșit, care sunt cu adevărat cerințele lui Dumnezeu, ce poziție ar trebui să adopte oamenii și ce ar trebui să practice ei. În timp ce te face să înțelegi, El îți oferă, de asemenea, o alegere. Dacă spui: „Voi fi răzvrătit, voi fi îndărătnic, nu vreau să aleg ceea ce este corect, nu vreau să fiu loial, vreau doar să acționez în acest fel”, atunci, în cele din urmă, tu ești responsabil pentru destinația și pentru finalul tău. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale și să plătești prețul; Dumnezeu nu face nimic în această privință. Dumnezeu este corect și drept. Dacă acționezi în conformitate cu cerințele Sale și ești o persoană care I se supune lui Dumnezeu sau, dacă, dimpotrivă, nu acționezi în conformitate cu cerințele Lui și nu ești o persoană care se supune lui Dumnezeu, atunci, în ambele cazuri, Dumnezeu a stabilit cu mult timp înainte unde va fi destinația. Dumnezeu nu trebuie să facă nimic în plus. Nu este ca și cum dacă nu acționezi conform

cerințelor lui Dumnezeu astăzi, El te va disciplina, mustra sau pedepsi, aducând nenorociri asupra ta – Dumnezeu nu lucrează astfel. În cazul lui Dumnezeu, El le cere oamenilor să se supună doar pentru a-i lăsa să înțeleagă adevărul despre supunere; nu există niciun element de „constrângere”. Dumnezeu nu îi obligă pe oameni să se supună sau să practice acest aspect al adevărului. Prin urmare, în modul lui Dumnezeu, fie că îi orchestrează pe oameni, le conduce soarta, îi călăuzește sau le oferă adevărul, premisa acestor acțiuni nu se bazează pe constrângere și nici nu este o necesitate. Dacă acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei înțelege treptat adevărul din ce în ce mai mult, iar condiția ta în fața lui Dumnezeu va continua să se îmbunătățească – îți vei menține o condiție bună, iar Dumnezeu te va lumina și în aspectele vieții de zi cu zi pe care nu le înțelegi. Cu toate acestea, dacă nu practici adevărul, nu te supui lui Dumnezeu și nu ești dispus să urmărești adevărul, ceea ce câștigi va fi foarte limitat. Aceasta este diferența netă dintre aceste două lucruri. Dumnezeu nu este părtinitor; El este corect față de toată lumea. Unii oameni spun: „Nu aș practica dacă Dumnezeu pur și simplu m-ar forța?” Dumnezeu nu îi forțează pe oameni; Satana face asta. Dumnezeu nu lucrează în acest fel. Dacă I te poți supune lui Dumnezeu doar când ești forțat, ce fel de persoană face asta din tine? Te supui cu adevărat lui Dumnezeu? Acesta nu este genul de supunere pe care îl dorește Dumnezeu. Supunerea de care vorbește Dumnezeu este cea în care, pe baza înțelegerii adevărului, o persoană practică de bunăvoie cuvintele lui Dumnezeu, din conștiință și rațiune. Acesta este sensul inerent al supunerii. Nu implică constrângere, restricție, amenințare sau orice altă formă de obligativitate sau control. Prin urmare, atunci când te simți deosebit de obligat sau constrâns într-o chestiune, nu este cu siguranță lucrarea lui Dumnezeu. Pe de-o parte, ar putea proveni din gânduri umane sau dintr-o înțelegere denaturată și din constrângeri autoimpuse. Pe de alta, ar putea fi vorba de altcineva care încearcă să te constrângă, folosind reglementări sau un argument sau o teorie care sună corect pentru a te constrânge, ceea ce te determină să dezvolți unele denaturări în gândire. Acest lucru indică o problemă cu înțelegerea ta. Dacă te simți supus de bunăvoie și cu fericire lui Dumnezeu, acest lucru provine din lucrarea Duhului Sfânt și, de asemenea, din umanitatea autentică, din conștiință și rațiune.

În casa lui Dumnezeu, sunt unii oameni care nu se supun adevărului, nu se supun rânduielilor de lucru din casa lui Dumnezeu și nu se supun rânduielilor din biserică. Cum se ocupă casa lui Dumnezeu de această situație? Există metode de aplicare forțată folosite pentru a rezolva acest lucru? Dacă un conducător nu face o lucrare reală, nu lucrează conform rânduielilor de lucru și nu practică adevărul sau nu poate face o lucrare reală, cum se ocupă casa lui Dumnezeu de acest lucru? (Casa lui Dumnezeu îl demite.) Este demis direct, dar este cumva exclus? (Nu.) Cei care nu au comis răul nu sunt excluși. În ceea ce-i privește pe frații și pe surorile de rând, dacă se dispune să îndeplinească o anumită datorie și refuză, se consideră că nu se supun? Dacă nu se duc, se poate găsi altcineva; ar fi cineva obligat să realizeze o datorie? (Nu.) Nu există

constrângere. Dacă, prin părtășia despre adevăr, ei sunt dispuși să accepte și să se supună, atunci este bine. Acest lucru nu este considerat constrângere; este vorba de a dispune ca ei să realizeze această datorie în funcție de consimțământul și de voința lor. De exemplu, unor oameni le place să gătească, dar se dispune să se ocupe de curățenie, iar ei spun: „Dacă mi se cere să mă ocup de curățenie, atunci voi face curățenie. Mă supun rânduielilor din casa lui Dumnezeu.” Există vreo constrângere aici? Există vreo forțare împotriva voinței cuiva? (Nu.) Acest lucru este aranjat sub voința și supunerea lor, fără a pune pe cineva într-o situație dificilă sau a forța pe cineva să efectueze ceva. Pot exista, de asemenea, cazuri în care, pentru o anumită sarcină, nu se poate găsi nimeni temporar, iar tu ești desemnat să înlocuiești provizoriu persoana; este posibil ca tu să nu fii dispus, dar aceasta este o necesitate a lucrării, este un caz special. Ești un membru al casei lui Dumnezeu, te înfrupți din hrana din casa lui Dumnezeu și îți realizezi îndatoririle acolo – din moment ce recunoști că ești cineva care crede în Dumnezeu și Îl urmează, nu te poți răzvrăti împotriva trupului tău în această mică problemă? Acest lucru nici măcar nu se consideră cu adevărat ca supunere sau suferință; este doar temporar, nu ți se cere să realizezi această datorie pe termen lung. Unii oameni se lamentează că treaba care li se cere să fie făcută este murdară și obositoare și că nu sunt dispuși să o facă. Dacă aduc acest lucru în discuție, ar trebui să fie repartizați din nou, imediat. Cu toate acestea, dacă exprimă acest lucru doar verbal, dar de fapt sunt dispuși să se supună și să sufere, atunci ar trebui să continue să își realizeze datoria. Este adecvată această abordare? (Da.) Este corect acest principiu? (Da.) Casa lui Dumnezeu nu-i forțează absolut deloc pe oameni împotriva voinței lor. Există o altă situație în care unii oameni, indiferent de datoria pe care o realizează, sunt leneși, iresponsabili și lipsiți de loialitate. Uneori, chiar fac lucruri rele în secret. Atunci când nu-și îndeplinesc bine datoria, găsesc scuze, susținând că datoria nu este potrivită pentru ei, că nu este punctul lor forte sau că nu înțeleg domeniul în cauză. Dar, în realitate, toată lumea vede clar că eșecul lor de a efectua bine treaba nu e din cauza acestor motive. Cum ar trebui tratate astfel de persoane? Dacă aceștia solicită să îndeplinească o sarcină în altă parte, ar trebui ca acest lucru să fie acceptat? (Nu.) Atunci, ce ar trebui făcut? Astfel de oameni nu sunt potriviți pentru a îndeplini îndatoriri; o fac cu reticență și fără o atitudine adecvată, așa că ar trebui trimiși departe. Există un alt tip de persoane care devin dificile și potrivnice de îndată ce li se spune să îndeplinească o datorie. Sunt extrem de reticente și de șovăitoare, abia reușind să-și înăbușe nemulțumirea, gândindu-se: „Nu voi ieși pur și simplu în evidență și voi trăi de azi pe mâine timp de câțiva ani, cine știe unde voi ajunge după aceea!” Oamenilor cu astfel de intenții nu ar trebui să li se permită să îndeplinească îndatoriri și chiar dacă vor să realizeze alte îndatoriri, nu este permis. Astfel de cazuri trebuie gestionate cu forța. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că esența lor este văzută drept ceea ce este – cei care îi înțeleg spun că sunt neîncrezători; oamenii din jurul lor spun, de asemenea, că nu sunt potriviți pentru îndeplinirea îndatoririlor. Oamenii ca aceștia sunt non-credincioși

și trebuie să fie înlăturați. Dacă nu, nu pot decât să provoace tulburări, să comită ticăloșii și să facă rău aleșilor lui Dumnezeu în interiorul bisericii, ceea ce este categoric inacceptabil. Astfel de cazuri ar trebui să fie gestionate în conformitate cu principiile legate de modul de tratare a celor care îndeplinesc îndatoriri în biserică; lipsa lor de voință nu este un factor. Este acest lucru o constrângere? Aceasta nu este constrângere; asta înseamnă a acționa potrivit principiilor, susținând interesele și lucrarea casei lui Dumnezeu. Este vorba despre înlăturarea neîncrezătorilor și a celor care sunt acolo doar pentru a trage foloase în casa lui Dumnezeu. Dacă vrei să tragi foloase, fă-o în altă parte, nu aici. Casa lui Dumnezeu nu este un azil de bătrâni; nu-i susține pe trândavi. Înțelegi?

Există unii antihriști care se ascund foarte bine, zâmbind pur și simplu fără să vorbească atunci când văd ceva, păstrând tăcerea în multe chestiuni, prefăcându-se profunzi și neexprimând nicio poziție. Atunci când intri pentru prima dată în contact cu ei, nu este ușor să-i vezi drept ceea ce sunt; ai putea chiar să crezi că sunt însemnați și remarcabili. Cum îi discerni pe astfel de antihriști? Trebuie să fii foarte atent și să observi ce le place cu adevărat, asupra a ce se concentrează, ce îi interesează și cu cine interacționează. Prin observarea acestor aspecte, poți ajunge să-i înțelegi. În plus, există un lucru de care trebuie să fiți cu toții conștienți: indiferent de nivelul unui conducător sau lucrător, dacă îl veneraţi pentru că înțelege un pic din adevăr și pentru că are câteva daruri, dacă voi credeți că se află în posesia adevărului-realitate și vă poate ajuta, dacă îl admirați și depindeți de acesta în toate lucrurile și încercați să dobândiți mântuirea prin asta, atunci e nesăbuit și ignorant din partea voastră. În final, asta nu va duce la nimic, pentru că punctul vostru de pornire este inerent greșit. Indiferent câte adevăruri înțelege cineva, nu poate sta în locul lui Hristos și, indiferent cât de înzestrat este cineva, asta nu înseamnă că are adevărul – și, astfel, în cele din urmă, oricine îi venerează, îi admiră și îi urmează pe alți oameni va fi eliminat și condamnat. Cei care cred în Dumnezeu, pot să-L admire și să-L urmeze doar pe Dumnezeu. Conducătorii și lucrătorii, oricare le-ar fi rangul, rămân oameni obișnuiți. Dacă îi vezi drept superiorii tăi imediați, dacă simți că îți sunt superiori, că sunt mai competenți decât tine și că ar trebui să te conducă și că sunt, din toate punctele de vedere, cu un pas înaintea tuturor, atunci te înșeli – este o iluzie. Și ce urmări va avea această iluzie asupra ta? Te va face să-ți evaluezi în mod inconștient conducătorii, pe baza unor cerințe care nu sunt conforme cu realitatea și să nu fii capabil să tratezi corect problemele și lacunele pe care le au; în același timp, fără să știi, vei fi de asemenea profund atras de flerul lor, de darurile și talentele lor, astfel încât, înainte să-ți dai seama, te vei închina lor și ei sunt dumnezeul tău. Acea cale, din momentul în care încep să devină idolii tăi, obiectele venerației tale și până în momentul în care devii unul dintre adepții lor, este una care te va conduce, în mod inconștient, departe de Dumnezeu. Și chiar și în timp ce te îndepărtezi treptat de Dumnezeu, tot vei crede că Îl urmezi pe Dumnezeu, că te afli în casa Lui, în prezența Lui când, în realitate, vei fi fost luat în captivitate de slujitorii Satanei, de antihriști. Nici măcar nu vei simți. Aceasta este o stare de fapt foarte periculoasă. Pentru a rezolva această problemă este

nevoie, în parte, de abilitatea de a discerne natura-esență a antihriștilor, să poți vedea până la chipul hâd al urii antihriștilor față de adevăr și al împotrivirii lor față de Dumnezeu; prin urmare, este totodată nevoie să fii familiarizat cu tehnicile de inducere în eroare și ademenire a oamenilor folosite în mod obișnuit de antihriști, precum și cu maniera în care fac aceștia lucrurile. Cealaltă parte este reprezentată de faptul că trebuie să urmăriți cunoașterea firii și a esenței lui Dumnezeu. Trebuie să vă fie clar că numai Hristos este adevărul, calea și viața, că venerarea oricărei persoane va aduce asupra voastră catastrofe și ghinion. Trebuie să aveți încredere că numai Hristos poate să mântuiască oamenii și trebuie să-L urmați și să vă supuneți lui Hristos cu credință absolută. Numai aceasta reprezintă calea corectă a vieții umane. Unii ar putea spune: „Ei bine, am motivele mele să mă închin conducătorilor – în inima mea, mă închin firește oricui e talentat, venerez orice conducător care este în conformitate cu noțiunile mele." De ce insiști să te închini omului, deși crezi în Dumnezeu? Până la urmă, cine te va mântui? Cine te iubește și te apără cu adevărat – chiar nu poți vedea? Dacă tu crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, trebuie să iei aminte la cuvântul Lui și, dacă cineva vorbește și acționează corect și este în conformitate cu adevărurile-principii, supune-te, pur și simplu, adevărului – nu este oare foarte ușor? De ce ești atât de ticălos? De ce insiști să găsești pe cineva căruia să i te închini pentru a-l urma? De ce îți place să fii sclavul Satanei? De ce să nu fii în schimb un slujitor al adevărului? În asta se vede dacă o persoană are rațiune și demnitate. Ar trebui să începi cu tine însuți: echipează-te cu adevăruri de toate felurile, fii capabil să identifici variatele moduri în care se manifestă diferite chestiuni și persoane, află care este natura comportamentului diverșilor oameni și ce firi scot la iveală, învață să distingi esențele diferitelor tipuri de oameni, clarifică-ți ce tipuri de oameni te înconjoară, ce tip de om ești tu și ce tip de om este conducătorul tău. Odată ce vei vedea clar toate acestea, vei fi capabil să tratezi oamenii în modul potrivit, conform adevărurilor-principii: dacă sunt frați și surori, îi vei trata cu dragoste, dacă nu sunt frați și surori, ci oameni răi, antihriști sau neîncrezători, vei păstra distanța și-i vei părăsi. Și dacă sunt oameni care au adevărul-realitate, deși i-ai putea onora, nu îi vei venera. Nimeni nu-l poate lua locul lui Hristos, doar Hristos este Dumnezeul practic. Numai Hristos îi poate mântui pe oameni și doar urmându-L pe Hristos poți obține adevărul și viața. Dacă poți vedea aceste lucruri în mod clar, atunci ai statură și nu ai șanse să fii indus în eroare de antihriști și nici nu trebuie să îți fie teamă că vei fi indus în eroare de antihriști.

Unii oameni se îngrijorează când văd că anumiți antihriști sunt dezvăluiți și eliminați, spunând: „Deși antihriștii nu par a fi oameni răi la suprafață, de ce oare, după ce discernem lucrurile pe care le fac, se dovedesc a fi atât de răi? Se pare că antihriștii sunt într-adevăr destul de parșivi. Dar eu am un calibru slab și, dacă voi mai întâlni astfel de antihriști, mă tem că nu voi fi capabil să-i discern. Cum ar trebui să mă apăr de antihriști?" Chiar dacă ai un calibru slab, nu trebuie să te îngrijorezi mereu că vei fi indus în eroare sau să te gândești încontinuu cum să te aperi de ei. Trebuie doar să te concentrezi

asupra înțelegerii adevărului, să citești mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și, când ai timp, să meditezi serios la faptele rele comise de antihriști, întrebându-te: „Unde se află răul lor? Ce i-a împins să comită un asemenea rău? Pot oamenii obișnuiți să comită un asemenea rău? Cum îi discern cei care înțeleg adevărul? Cum îi discern eu?” Odată ce vei vedea clar esența oamenilor prin cuvintele lui Dumnezeu, vei înțelege totul. Pe măsură ce te vei gândi constant la aceste lucruri, vei învăța fără să-ți dai seama să discerni și, în mod natural, vei fi capabil să discerni atunci când te vei confrunta din nou cu antihriștii care încearcă să-i inducă pe oameni în eroare. Acest lucru necesită trecerea prin multe experiențe; nu este ceva ce poți învăța doar ascultând mai multe predici. Este ca și cum ai căpăta experiență în societate după ce s-a profitat prea mult de tine sau ai suferit prea multe pierderi – „Omul din greșeli învață”. Este aceeași idee. În credința noastră în Dumnezeu, principalul lucru este să înțelegi adevărul. Cu cât înțelegi mai mult adevăr, cu atât mai mult vei vedea lucrurile așa cum sunt. Dacă nu înțelegi niciun adevăr, chiar și faptul că ai cunoștințe este inutil. Doar cu ajutorul cunoașterii, nu poți vedea lucrurile așa cum sunt; punctele tale de vedere sunt aceleași cu cele ale oamenilor laici și toate comentariile tale vor fi aiureli și aberații. Nu-ți face griji dacă, în acest moment, nu poți vedea unele persoane drept ceea ce sunt. Odată ce vei înțelege adevărul, vei dobândi în mod natural discernământ. Deocamdată, concentrează-te doar să îți faci bine datoria, mănâncă și bea mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și meditează mai mult la adevăr. Când va veni ziua în care vei înțelege adevărul, vei fi capabil să-i discerni pe oameni. Doar observând comportamentul cuiva, vei ști în inima ta ce se întâmplă cu acea persoană; doar ascultând raportul cuiva cu privire la o anumită problemă, vei putea vedea esența problemei așa cum e ea și doar ascultând gândurile și punctele de vedere ale cuiva, îi vei cunoaște statura. Fără prea mult efort, vei putea înțelege totul despre orice chestiune sau persoană – acesta este rezultatul înțelegerii adevărului. Cu toate acestea, dacă nu urmărești adevărul, dar, în schimb, te bazezi pe imaginația ta pentru a-i evalua pe oameni, a-i venera, a depinde de ei și a-i flata orbește și dacă nu urmezi calea urmăririi adevărului, care va fi rezultatul final? Oricine ar putea să te inducă în eroare; nu vei fi capabil să vezi pe nimeni drept ceea ce este, nici măcar pe cel mai evident antihrist. Te vor lua de prost, iar tu îi vei admira în continuare pentru abilitatea lor, orbitând în jurul lor în fiecare zi. Atunci, ești cu adevărat o persoană confuză și se poate spune cu certitudine că tu crezi într-un dumnezeu nedeslușit, nu în Dumnezeul practic și, cu siguranță, nu ești o persoană care urmărește adevărul.

Unii oameni, chiar și după ce ascultă mai multe predici despre cum să-i discearnă pe antihriști, tot nu-i pot discerne. Ei înțeleg doar câteva metode de discernământ, dar le lipsește experiența reală. Atunci când se confruntă efectiv cu faptele rele ale antihriștilor, nu reușesc să-i discearnă din nou. Deși nu-i pot discerne pe antihriști după ce ascultă predicile, se compară cu ceea ce au auzit și încep să simtă din ce în ce mai mult că sunt asemenea unui antihrist. În cele din urmă, ajung să creadă că ei înșiși sunt antihriști. Nu este nimic în neregulă cu acest tip de discernământ. Ei sunt pe deplin

conștienți de detaliile în discernerea antihriștilor, însă le lipsesc doar principiile de caracterizare. Aceasta nu este o problemă majoră; arată că ascultarea predicilor a fost eficientă. Deși nu i-au discernut pe adevărații antihriști, s-au discernut pe ei înșiși, ceea ce este, de asemenea, un lucru bun. În primul rând, își salvează propria persoană și evită să devină antihriști, ceea ce este un rezultat fructuos al ascultării acestor predici care-i expun pe antihriști. A fi capabil să te discerni pe tine însuți ca antihrist nu este simplu; un astfel de discernământ implică o observație detaliată și Eu cred că acest lucru se consideră deja ca având discernământ. Să îți discerni propria persoană acum este un lucru bun; nu este prea târziu pentru a face asta. Dacă ai fi comis răul sau ai fi provocat dezastre și ai fi fost apoi caracterizat ca fiind un antihrist, ar fi fost prea târziu. Dacă tu ai discernământ acum, înseamnă, cel mult, că ai trăsături asemănătoare cu ale antihriștilor, că mergi pe calea antihriștilor și că ai ales drumul greșit – nu poți fi caracterizat decât în acest mod. Încă este timp să schimbi cursul, dar este periculos dacă alegi să nu o faci. S-a avut de multe ori părtășie pe subiectul discernerii antihriștilor și, până acum, unii oameni chiar pot discerne. Ei pot să identifice firile de antihrist pe care le dezvăluie, ceea ce este un rezultat și dovedește că au dobândit discernământ. Dacă pot distinge în continuare între cei care au natura-esență a antihriștilor și cei care au doar firi de antihrist, atunci vor fi stăpânit pe deplin discernământul. Acesta este un lucru care poate fi realizat în curând, așa că nu este nevoie să fim neliniștiți. Dacă oamenii își pot discerne firile de antihrist, pot recunoaște dacă merg pe calea antihristului și pot înțelege care este natura-esență a antihriștilor, atunci ei au învățat deja cum să-i discearnă pe antihriști. A fi capabil să-i discerni pe antihriști nu are legătură cu numărul de ani de când cineva a crezut în Dumnezeu, ci are legătură cu abilitatea unei persoane de a se strădui să urmărească adevărul și să îl înțeleagă sau nu. Unii oameni au crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și au ascultat numeroase predici despre expunerea antihriștilor, dar firile și manifestările lor de antihrist nu s-au schimbat deloc. Indiferent de modul în care am părtășie cu ei despre adevăr, rămân neștiutori. Se pot identifica pe moment cu subiectul părtășiei, dar când vine vorba de a acționa sau de a-și face îndatoririle, se întorc la vechile lor obiceiuri. Nu este acest lucru supărător și periculos pentru astfel de oameni? Este foarte periculos! Indiferent de modul în care am părtășie, indiferent cât de mult se simt mustrați sau supărați pe ei în momentul în care Mă ascultă, nu se schimbă deloc după aceea. Nu reflectează la motivul pentru care promovează și cultivă mereu oameni care îi flatează și îi lingușesc și nici nu reflectează la motivul pentru care îi tratează pe ceilalți nu pe baza principiilor, ci în funcție de propriile capricii. Nu se simt scârbiți de oamenii pe care îi plac, chiar dacă aceștia sunt răi sau malefici și continuă să îi promoveze și să se folosească de ei. Cu atât mai mult nu reflectează la motivul pentru care nu urmăresc deloc adevărul și au pornit pe calea antihriștilor. Faptul că au comis atât de mult rău fără o reflectare sau o schimbare reală este periculos. În adunările recente, părtășia a fost despre expunerea firilor și a esenței antihriștilor. Firea antihriștilor este mai ascunsă și mai ticăloasă decât firile corupte văzute în mod obișnuit.

Antihriștii sunt scârbiți de adevăr, îl urăsc și nu pot accepta absolut deloc adevărul sau judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu. Care este atunci finalul, sfârșitul antihriștilor? Vor fi cu siguranță eliminați. Cum îi caracterizează Dumnezeu pe antihriști? Ca fiind cei care urăsc adevărul și se opun lui Dumnezeu – ei sunt dușmanii lui Dumnezeu! Opunându-se adevărului, urându-L pe Dumnezeu și urând toate lucrurile pozitive – aceasta nu este slăbiciunea sau nesăbuința trecătoare întâlnită la oamenii obișnuiți și nici dezvăluirea unor gânduri și puncte de vedere incorecte care apar în urma unei înțelegeri denaturate de moment; nu aceasta este problema. Problema este că ei sunt antihriști, dușmanii lui Dumnezeu, care urăsc toate lucrurile pozitive și tot adevărul; sunt personaje care Îl urăsc pe Dumnezeu și I se opun. Cum vede Dumnezeu astfel de personaje? Dumnezeu nu îi mântuiește! Acești oameni disprețuiesc și urăsc adevărul, ei au natura-esență a antihriștilor. Înțelegeți acest lucru? Aici sunt expuse ticăloșia, ferocitatea și ura față de adevăr. Sunt cele mai grave firi satanice dintre firile corupte, reprezentând cele mai tipice și importante caracteristici ale Satanei, nu firile corupte dezvăluite de omenirea coruptă obișnuită. Antihriștii sunt o forță potrivnică lui Dumnezeu. Ei pot tulbura și controla biserica și au capacitatea de a demonta și perturba lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Acest lucru nu este ceva ce pot face oamenii obișnuiți cu firi corupte; numai antihriștii sunt capabili de astfel de acțiuni. Nu subestimați această chestiune.

Oamenii răi au cu toții firi ticăloase. Unele lucruri ticăloase se manifestă prin firi feroce, precum hărțuirea frecventă a oamenilor candizi, tratarea lor într-un mod satiric sau sarcastic, făcându-i întotdeauna subiectul glumelor și profitând de ei. Oamenii răi se înclină și se ploconesc în semn de respect când văd o altă persoană rea, dar când văd o persoană slabă, o calcă în picioare și comit abuzuri. Aceștia sunt oameni extrem de feroce și ticăloși. Oricine hărțuiește sau asuprește creștinii este un diavol deghizat în persoană; este o fiară lipsită de suflet și reîncarnarea unui diavol rău. Dacă prin mulțimea de oameni răi sunt cei care nu agresează oamenii candizi, nu brutalizează creștinii, care își dezlănțuie mânia doar asupra celor care le dăunează interesului propriu, atunci acești oameni sunt considerați oameni buni printre non-credincioși. Dar în ce fel este diferită ticăloșia antihriștilor? Ticăloșia antihriștilor se manifestă în principal în înclinația lor deosebită spre competiție. Ei îndrăznesc să concureze cu Cerul, cu Pământul și cu alți oameni. Nu numai că nu permit altora să-i hărțuiască, ci îi hărțuiesc și îi chinuie, totodată, pe ceilalți. În fiecare zi, se gândesc cum să chinuie oamenii. Dacă sunt invidioși pe o persoană sau o urăsc, nu vor trece niciodată peste acest lucru. Acestea sunt modurile în care antihriștii sunt ticăloși. Unde se mai manifestă această ticăloșie? Se poate vedea în felul lor parșiv de a face lucrurile – oamenilor cu o oarecare inteligență, cu oarecare cunoștințe și experiență socială li se pare greu să-i înțeleagă. Ei fac lucrurile într-un mod extraordinar de parșiv, iar acest lucru se transformă în ticăloșie; nu este o înșelătorie obișnuită. Ei pot face jocuri de umbre și trucuri și fac acest lucru la un nivel mai înalt decât majoritatea oamenilor. Oamenii obișnuiți nu pot concura cu ei și nu le pot face

față. Acesta este un antihrist. De ce spun că oamenii obișnuiți nu-i pot face față? Întrucât ticăloșia sa este atât de extremă, încât are o putere enormă de a-i induce pe oameni în eroare. Se poate gândi la tot felul de moduri pentru a-i face pe oameni să-l venereze și să-l urmeze. De asemenea, poate exploata tot felul de oameni pentru a perturba și a distruge lucrarea bisericii. În astfel de împrejurări, casa lui Dumnezeu are în mod repetat părtășii cu privire la orice fel de manifestare, fire și esență a antihriștilor, astfel încât oamenii să-i poată discerne. Acest lucru este necesar. Unii oameni nu înțeleg și spun: „De ce să avem mereu părtășie despre cum să-i discernem pe antihriști?" Fiindcă antihriștii sunt foarte capabili să-i inducă pe oameni în eroare. Ei pot induce mulți oameni în eroare, ca o pestă letală care, prin contagiunea ei, poate vătăma și omorî mulți oameni într-o singură izbucnire; este foarte molipsitoare și răspândită, iar gradele de infectare și mortalitate sunt destul de mari. Nu sunt acestea consecințe grave? Dacă nu am o astfel de părtășie cu voi, puteți să scăpați de faptul că sunteți induși în eroare și constrânși de antihriști? Puteți să vă întoarceți cu adevărat la Dumnezeu și să vă supuneți Lui? Acest lucru este foarte dificil. Atunci când oamenii obișnuiți dezvăluie o fire arogantă, acest lucru, cel mult, asta îi face pe alții să vadă starea urâtă a aroganței lor. Uneori se laudă, alteori se mândresc și se dau în spectacol, iar alteori le place să își afirme statutul și să le dea lecții celorlalți. Dar este acesta cazul antihriștilor? La suprafață, poate că ei nu par să își afirme statutul sau să fie atașați de el, poate că nu par niciodată interesați de statut, dar, în adâncul lor, au o dorință puternică în ce-l privește. Parcă ar fi împărați sau căpetenii de haiduci ai non-credincioșilor: atunci când luptă pentru țara lor, îndură greutăți împreună cu tovarășii lor, părând umili și lipsiți de ambiție. Dar ați văzut dorințele ascunse în adâncul inimii lor? De ce pot îndura astfel de greutăți? Dorințele lor sunt cele care îi întăresc. Nutresc înlăuntrul lor o ambiție măreață, gata să îndure orice suferință sau să suporte orice calomnie, defăimare, jigniri și insulte, pentru ca într-o zi să urce pe tron. Nu e parșiv lucrul acesta? Oare pot permite cuiva să afle despre această ambiție? (Nu.) O ascund și o țin sub tăcere. Ceea ce se vede la suprafață este o persoană care poate îndura ce alții nu pot, care poate suporta greutăți intolerabile, care, pentru cei din jur, pare tenace, lipsită de ambiție, cu picioarele pe pământ și bună. Dar în ziua în care urcă pe tron și obține puterea reală, pentru a-și consolida autoritatea și a preveni uzurparea, îi ucide pe toți cei care au suferit și au luptat alături de ea. Abia atunci când adevărul este dezvăluit, oamenii își dau seama cât de vicleană este. Când privești în urmă și vezi că tot ceea ce a făcut a fost mânat de ambiție, descoperi că firea ei era cea a ticăloșiei. Ce tactică a fost aceasta? A fost parșivitate. Aceasta este firea cu care acționează antihriștii. Antihriștii și regii diavoli care exercită puterea oficială sunt de aceeași factură; ei nu vor suferi și nu vor îndura absolut deloc în biserică, fără niciun motiv, dacă nu obțin putere și statut. Cu alte cuvinte, acești oameni nu sunt absolut deloc mulțumiți să fie adepți obișnuiți, să se compromită ca închinători obișnuiți ai lui Dumnezeu, în casa lui Dumnezeu, sau să facă unele îndatoriri în liniște și în anonimat; ei cu siguranță nu ar fi dispuși să facă acest lucru. Dacă cineva cu statut este demis

pentru că a mers pe calea unui antihrist, iar acesta se gândește: „Fără statut, acum, voi acționa direct ca o persoană obișnuită, făcând orice datorie pe care o pot face; pot să cred în continuare în Dumnezeu la fel de bine și fără statut”, este un antihrist? Nu, această persoană a mers cândva pe calea unui antihrist, luând-o odată pe drumul greșit din cauza unei nesăbuințe de moment, dar nu este un antihrist. Ce ar face un antihrist adevărat? Dacă își pierde statutul, nu va mai crede. Nu numai atât, dar se va gândi și la diverse moduri de a-i induce în eroare pe alții, făcându-i să i se închine și să-l urmeze, pentru a-și îndeplini ambiția și dorința de a avea putere. Aceasta este diferența dintre cei care merg pe calea antihriștilor și antihriștii reali. Discernem și disecăm aceste firi-esențe și manifestări ale antihriștilor, deoarece natura acestei probleme este foarte serioasă. Majoritatea oamenilor nu-i pot discerne pe antihriști. Ca să nu mai vorbim de frații și de surorile obișnuite, chiar și de unii conducători și lucrători care cred că înțeleg unele adevăruri, însă nu stăpânesc complet discernerea antihriștilor. Este greu de spus cât de mult au stăpânit, ceea ce indică faptul că statura lor este prea mică. Doar cei care-i pot discerne cu exactitate pe antihriști sunt oameni cu statură adevărată.

Cu ce problemă majoră vă confruntați cu toții acum? Majoritatea oamenilor nu pot discerne și sunt ușor de indus în eroare de conducătorii falși și de antihriști, ceea ce este foarte periculos dacă nu se rezolvă. Prin urmare, vă cer să învățați să distingeți diferite tipuri de oameni. Discerneți ce fire este reprezentată de diferitele comportamente și afirmații ale oamenilor și, pe baza acestora, discerneți esența persoanei. În plus, trebuie să puteți distinge între ce este adevărul-realitate și ce sunt doar cuvinte și doctrine. Dacă nu le puteți discerne pe acestea, atunci nu veți putea intra în adevărul-realitate. Cum puteți avea calea de a intra în realitate fără discernământ? Unii conducători și lucrători doar debitează cuvinte și doctrine, crezând că înțelegerea cuvintelor și a doctrinelor înseamnă că dețin realitatea. Astfel, în timp ce debitează cuvinte și doctrine, se simt mulțumiți și îndreptățiți, devenind din ce în ce mai entuziaști. Dar când vin ispitele peste ei, se clatină și, fără să știe cum s-au clătinat, tot spun: „De ce nu m-a protejat Dumnezeu?” Nu este acesta un eșec lamentabil? Așadar, unii conducători și lucrători vorbesc mereu despre cuvinte și doctrine – puteți discerne acest lucru? (Nu.) Uneori, aud de la unii frați și de la unele surori că anumiți conducători vorbesc doar despre cuvinte și doctrine și că nu sunt potriviți pentru a fi conducători, iar ei cer să îi demitem. Cu toate acestea, după ce li se cere să-și aleagă un conducător nou, majoritatea oamenilor nu au discernământ, iar conducătorii și lucrătorii aleși sunt, de asemenea, cei care vorbesc doar despre cuvinte și doctrine, fără a deține prea multă realitate. Aceasta este o problemă foarte gravă, o problemă foarte dificilă. Când ascultați cuvintele Mele de părtășie cu privire la aceste chestiuni, puteți discerne vreo diferență față de ceea ce spun conducătorii obișnuiți? Dacă puteți discerne diferența, atunci știți care este adevărul-realitate. Dacă nu puteți discerne și credeți că totul este la fel, gândindu-vă: „Am învățat și noi să rostim cuvintele lui Dumnezeu, iar ceea ce spunem noi este la fel cu ceea ce spune Dumnezeu”, atunci este problematic. Acest lucru dovedește că nu

înțelegi deloc adevărul, ci doar știi să imiți cuvintele lui Dumnezeu și să reciți câte puțin din ele, fără să înțelegi realmente adevărul. Majoritatea antihriștilor au anumite daruri și elocvență, ceea ce le oferă capitalul necesar pentru a-i induce pe oameni în eroare. Împreună cu firea lor ticăloasă și cu modalitățile lor de manipulare în vorbire și în acțiune, ei sunt într-adevăr capabili să-i inducă pe oameni în eroare. Dacă sunteți capabili să rostiți doar cuvinte și doctrine și nu puteți discerne care este adevărul-realitate, nu puteți fi induși în eroare decât de antihriști. Este ceva ce nu depinde de voi! Pentru cei care nu înțeleg adevărul, este imposibil să nu fie induși în eroare de antihriști, în ciuda a ceea ce și-ar putea dori. Nu este o chestiune simplă să scapi de influența Satanei, nu-i așa?

11 iunie 2019

Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea întâi)

Anexă: Gestionarea incidentului privind antihristul din Canada

Cum este acum situația privind îndeplinirea datoriei de către oameni în biserica din Canada? Aveți discernământ cu privire la antihristul Yan? Puteți vedea vreo problemă în felul în care a vorbit și a acționat el? (La acel moment, n-am văzut nicio problemă, am crezut doar că nu urmărea lucrarea. N-am știut prea multe despre nimic altceva.) Poate continua următoarea persoană. (N-am avut mult contact cu Yan. Am participat la câteva adunări cu el acum doi ani, dar n-am avut niciun contact cu el după aceea.) Yan a fost conducător al bisericii voastre, deci cum de niciuna dintre echipele voastre nu a avut contact cu el? Oare pentru că s-a descoperit acum că are probleme și încercați să vă sustrageți de la responsabilitățile voastre sau chiar nu ați avut niciun contact cu el? Am auzit că cineva a avut o relație nepotrivită cu Yan – așa este? (Da.) V-ați dat seama de acest lucru? (Nu.) Atunci sunteți foarte orbi. Poate continua altcineva. (Am fost deseori în contact cu Yan. La acea vreme, am crezut doar că era oarecum arogant și neprihănit de sine și că îi plăcea să se ridice în slăvi și să se dea mare. Dar nu am discernut niciodată că are esența unui antihrist.) Îi plăcea să seducă femeile; știai asta? (Nu. În timpul părtășiei spunea mereu cu asprime că este deosebit de rău ca bărbații și femeile să fie promiscui și avea deseori părtășie spunând că trebuie să punem capăt unui astfel de comportament. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi așa în spatele ușilor închise.) Poate continua următoarea persoană. (M-am asociat cu Yan timp de un an, dar n-am avut o relație grozavă cu el și nici o cooperare armonioasă. Am avut contact cu el doar când comunicam despre lucrare, dar nu prea mult în afară de asta. De aceea n-am avut mult discernământ în privința lui.) N-ai avut mult discernământ în privința lui? Oare fiindcă n-ai văzut ce se întâmplă sau fiindcă n-ai discernut acest lucru? Cum ai putut să nu ai mult discernământ în privința lui? Cum a apărut acest rezultat? (Deoarece calea pe care mergeam era greșită și am idolatrizat și admirat un om înzestrat. Yan era un bun orator și, în fiecare părtășie, cita cuvintele lui Dumnezeu și predicile și părtășiile Celui de mai sus. Părea că știe să rezolve probleme și, de fiecare dată când exista o problemă în biserică, încerca să o rezolve.) Dacă știa să rezolve probleme, cum se face că echipa de producție a filmelor din cadrul bisericii canadiene a avut atâtea probleme care nu au fost rezolvate nici până acum? Spui că știa cu adevărat să rezolve probleme, dar nu este o prostie? Nu este înșelător? (Ba da.) Ascultați predici? Participați la adunări în fiecare săptămână? (Da.) Mă ascultați așadar când predic despre discernerea antihriștilor? (Da.) După ce Mă ascultați, ajungeți apoi să aveți discernământ despre Yan? Puteți să vedeți vreo problemă în modul în care a procedat Yan? Ascultați predici și vă adunați laolaltă cu antihristul și, totuși, nu ați fost în stare să vedeți un antihrist atât de evident – care este problema aici? Yan a fost conducător timp de doi ani și cinci luni;

cine a intrat cel mai mult în contact cu el? În ce echipă a petrecut cel mai mult timp? Câți oameni din acea echipă au avut discernământ în privința lui? Câți au descoperit că avea o problemă și nu au făcut-o cunoscută? Cine a descoperit că avea o problemă și a luat inițiativa să o facă cunoscută? Cunoașteți răspunsurile la aceste întrebări? (Nimeni nu a discernut cum era cu adevărat.) Așadar, cum ați descoperit mai târziu că era un antihrist? (O soră care a avut relații cu el a spus că se află într-o stare proastă, iar când am încercat să aflăm mai multe despre situație, am descoperit problema lui Yan privind relațiile lui cu femeile.) Acea soră a scos problema la lumină, așadar a raportat-o altcineva? (Nu.)

În acest timp petrecut având părtășie și disecând diversele manifestări ale antihriștilor, ați descoperit alte probleme cu Yan? (Având părtășie despre discernerea antihriștilor, am descoperit că Yan se pricepea foarte bine să creeze rupturi între oameni. Îi judeca adesea pe anumiți frați și surori în fața mea și semăna discordie în relația mea cu sora cu care cooperam, spunând că era doar o persoană care încearcă să le facă pe plac altora, care nu practica adevărul și așa mai departe. Aceasta m-a determinat să am anumite păreri despre ea și, în timp, nu am reușit să cooperez armonios cu ea.) De fapt, aveați cu toții păreri despre Yan, dar nimeni nu le-a făcut cunoscute și nu l-a raportat. Sunteți cu toții persoane care caută să le facă pe plac altora, care preferă să provoace întârzieri în lucrarea bisericii și cărora nu le pasă deloc. El nu a făcut lucrarea pe care a rânduit-o Cel de mai sus pentru el și, văzând aceasta, nu l-ați raportat, ci l-ați protejat și tolerat pe acest antihrist. De ce nu l-ați raportat? V-a fost teamă să nu-l nemulțumiți sau nu ați fost capabili să-l vedeți așa cum este? (Nu am fost capabil să-l văd așa cum este. M-am întâlnit cu el când aveam ocazional probleme, dar, în afară de asta, nu m-am asociat de obicei cu el. Spunea că este ocupat cu lucrul, dar nu știam dacă spunea sau nu adevărul.) Nu era nevoie să investighezi ce făcea el departe de ochii lumii; ar fi trebuit să fii capabil să-ți dai seama de unele dintre lucrurile pe care le făcea chiar în fața ta. Există anumite manifestări atunci când antihriștii fac lucruri. El nu făcea lucruri doar departe de ochii lumii; ați putea recunoaște acele manifestări în persoană. Dacă n-ați putut vedea acele manifestări, n-ați fost oare orbi? (Ba da.) Prin urmare, dacă ar exista din nou o astfel de persoană, ați fi în stare să o discerneți? Poate cineva ca Yan să îndeplinească o lucrare reală? Poate să aibă părtășie despre adevăr și să rezolve probleme? (Nu.) De ce spuneți „nu”? (În ceea ce privește rezultatele lucrării, biserica a avut multe probleme care nu au fost rezolvate mult timp, progresul întregii lucrări a fost incredibil de lent, iar filmele pe care le-am filmat nu au întrunit cerințele casei lui Dumnezeu.) Înainte de a ne ocupa de Yan, ați văzut că aceasta e o problemă? (Nu.) Ce înțelegeți așadar după ce ascultați predici? Nu puteți vedea astfel de probleme grave și apoi doar găsiți întruna scuze, spunând: „Nu ne-am asociat cu el. Cum am putea să știm lucrurile pe care le făcea departe de ochii noștri? Suntem doar credincioși de rând, el era conducător. Nu puteam să-l urmărim mereu, așa că este rezonabil că n-am putut să-i vedem adevărata față și nu l-am raportat.” Asta ați vrut să spuneți? (Da.) Care este

natura acestui lucru? (Încercăm să ne sustragem de la responsabilitățile noastre.) Veți aborda așadar problema la fel dacă veți întâlni o astfel de persoană în viitor? (Nu, nu voi mai aborda problema așa. Odată ce o descopăr, ar trebui să o raportez.) Nu sunt atât de sigur că vei face asta. Sunt oameni în multe biserici care raportează conducători falși și antihriști, dar nu a fost niciunul în biserica din Canada. Acest antihrist a fost activ atât de mult timp și nimeni nu l-a raportat, nicio persoană nu l-a raportat. Recent, echipa de producție a filmelor din Statele Unite a trimis o scrisoare în care raporta pe cineva. A fost scrisă într-un mod organizat și bine întemeiat și, în plus, era foarte specifică și exactă, fiind practic redactată pe baza faptelor. Aceasta arată că în fiecare biserică sunt unii care îi pot discerne pe conducătorii falși și pe antihriști – acesta e un lucru bun. Uneori, conducătorii falși și antihriștii se dau în spectacol o vreme și dezvăluie anumite probleme. Unii oameni pot doar să vadă că există probleme, dar nu pot să-și dea seama de esența și de adevărul acestor probleme și nici nu știu cum să le rezolve – acest lucru ține tot de lipsa discernământului. Ce ar trebui să faceți în astfel de circumstanțe? În asemenea momente, ar trebui să chemați pe cineva care înțelege adevărul pentru a-i discerne. Dacă sunt mai mulți oameni care își pot asuma responsabilitatea, când toți caută, au părtășie și discută împreună despre problemă, puteți să ajungeți cu toții la un consens și să vă dați seama de esența problemei și atunci veți putea discerne dacă sunt conducători falși și antihriști. Nu este atât de dificil de rezolvat problema conducătorilor falși și a antihriștilor; conducătorii falși nu îndeplinesc o lucrare reală și sunt ușor de descoperit și de văzut limpede; antihriștii tulbură și perturbă lucrarea bisericii și sunt și ei ușor de descoperit și de văzut limpede. Toate acestea au legătură cu problema tulburării aleșilor lui Dumnezeu când își îndeplinesc îndatoririle și ar trebui să raportați și să dați în vileag asemenea oameni – doar procedând astfel puteți împiedica întârzierea lucrării bisericii. Raportarea și expunerea conducătorilor falși și a antihriștilor este o lucrare esențială, care garantează că aleșii lui Dumnezeu își pot îndeplini bine îndatoririle și că toți aleșii Lui poartă această responsabilitate. Indiferent despre cine e vorba, atât timp cât este un conducător fals sau un antihrist, aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-l dea în vileag și să-l scoată la lumină și, astfel, vă veți îndeplini responsabilitatea. Atât timp cât problema raportată este adevărată și chiar există un incident privind un conducător fals sau un antihrist, casa lui Dumnezeu se va ocupa mereu în mod prompt și conform principiilor. Așadar, ați făcut cunoscută problema cu antihristul Yan? Nu, nu ați făcut-o. Ați fost mult timp induși în eroare și jucați pe degete de acest diavol, de parcă n-ați fi conștienți. Ținând cont că ați avut alături un antihrist atât de evident, care s-a purtat nechibzuit în tot acest timp și doar i-ați permis să continue necontestat, chiar nu sunteți deloc conștienți? Trăiți viața bisericească în mod normal? Vă puteți bucura de lucrarea Duhului Sfânt? Beneficiați de fiecare dată când participați la o adunare? Ar trebui să puteți simți toate aceste lucruri. Cel mai important, antihristul Yan nu a realizat deloc o lucrare reală, a provocat întârzieri în lucrarea de producție a filmelor și a transformat lucrarea bisericii într-un haos total. Oricine are inimă ar fi trebuit să poată

vedea aceste lucruri, dar niciunul dintre voi nu l-a demascat sau raportat pe acest antihrist. Se pare că vă place să vă amestecați cu diavolii murdari și cu spiritele rele și că nu aveți deloc dragoste de adevăr. Deși nu sunteți dispuși să recunoașteți acest lucru, este totuși realitatea. V-ați amestecat cu un diavol și credeți totuși că este ceva grozav. Credeți că nu mai trebuie să citiți cuvintele lui Dumnezeu sau să urmăriți adevărul și că vă puteți îndeplini datoria doar de formă; credeți că nu mai trebuie să vă obosiți pentru a dobândi mântuirea, a practica adevărul, a vă supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu sau a vă îndeplini bine datoria. Credeți că puteți, pur și simplu, să vă faceți poftele trupului, să fiți liberi ca pasărea cerului, întocmai precum cei din Sodoma de pe vremuri, mâncând, bând, veselindu-vă și nefăcând o lucrare adecvată, fără ca nimeni să-și asume responsabilitatea și să-l dea în vileag sau să-l raporteze pe antihrist. Din această cauză, biserica a rămas mult timp fără lucrarea Duhului Sfânt. Iar vouă nu vă pasă, ați căzut deja în decadență, nefiind deloc diferiți de neîncrezători și non-credincioși. Ascultați predici de ani de zile și nici măcar acum nu-i puteți discerne pe conducătorii falși și pe antihriști, dar sunteți în schimb dispuși să vă amestecați cu antihriștii și să mâncați toată ziua, fără să vă gândiți la nimic serios. Un astfel de comportament arată suficient că nu sunteți adevărați credincioși în Dumnezeu. În primul rând, nu iubiți sau nu acceptați adevărul; în al doilea rând, nu aveți simțul răspunderii pentru datoria voastră, cu atât mai puțin se poate spune că o îndepliniți cu loialitate și ignorați pur și simplu lucrarea bisericii. Dați impresia că vă îndepliniți datoria, dar nu obțineți niciun rezultat; o faceți doar de formă. Indiferent cum tulbură și afectează lucrarea bisericii conducătorii falși și antihriștii, sunteți complet inconștienți și nu vă deranjează deloc. Doar când un antihrist a fost pe deplin dezvăluit, recunoașteți că nu aveți discernământ și, când vă întreb despre detalii, spuneți: „Nu știu, nu sunt responsabil!” Vă spălați complet pe mâini de această problemă. Credeți că, spunând asta, problema s-a încheiat și veți putea scăpa de responsabilitate? Nu va mai analiza situația casa lui Dumnezeu? Casa lui Dumnezeu v-a udat în tot acest timp, ați ascultat multe predici și care este rezultatul? Există această problemă gravă, cea a unui antihrist care a apărut în biserică, dar voi nu sunteți conștienți de ea. Aceasta arată că nu ați progresat deloc, sunteți amorțiți și înceți la minte și vă faceți poftele trupului. Sunteți o adunătură de oameni morți, nici măcar unul nu este viu, niciunul nu urmărește adevărul, cel mult sunteți doar câțiva muncitori. Ați crezut în Dumnezeu și ați ascultat predici în tot acest timp pentru ca să vă amestecați apoi cu un antihrist, să nu-l expuneți și să nu-l raportați – care este deosebirea dintre voi și cineva care nu crede în Dumnezeu? Sunteți cu antihriștii, nu sunteți oamenii lui Dumnezeu; îi urmați pe antihriști, îl urmați pe Satana și, cu siguranță, nu sunteți adepți ai lui Dumnezeu. Chiar dacă nu ați făcut acele lucruri rele pe care le-a făcut antihristul, l-ați urmat și l-ați protejat, deoarece nu l-ați dat în vileag sau nu l-ați raportat și ați tot îndrugat că nu v-ați asociat mult cu antihristul și că nu știați ce face. Procedând astfel, nu-l protejați pe antihrist cu ochii larg deschiși? Antihristul a făcut atât de mult rău și a paralizat lucrarea bisericii, a perturbat viața

bisericii transformând-o într-un haos total și, totuși, spuneți că nu știați ce face antihristul – cine ar crede asta? Ați văzut cu propriii ochi că antihristul tulbura și afecta lucrarea bisericii și totuși ați fost complet indiferenți și nu ați reacționat deloc. Nimeni nu l-a dat în vileag și nu l-a raportat – nu ați reușit niciunul dintre voi să îndepliniți nici măcar această mică responsabilitate și sunteți atât de lipsiți de conștiință și de rațiune! Biserici din diverse locuri trimit frecvent scrisori în care raportează conducători falși și antihriști – n-ați văzut niciodată asta? Doar biserica din Canada este o mocirlă de apă stătută, care nu L-a contactat niciodată pe Cel de mai sus pentru a da un raport despre situația ei. Sunteți doar o adunătură de oameni morți, nici măcar unul nu este viu! Dumnezeu nu va recunoaște o astfel de biserică și, dacă nu vă căiți, veți fi complet terminați și veți fi cu toții eliminați.

Astăzi este 10 iulie 2019. Începând de azi, echipa canadiană de producție a filmelor va trece oficial printr-o perioadă de izolare și reflecție timp de un an. Câți oameni fac parte din echipa de producție a filmelor? (Dumnezeule, sunt 34 de persoane în echipa de producție a filmelor.) Și câți conducători? (Doi.) Bine, voi doi, ridicați-vă și lăsați-Mă să vă văd. Voi, cei din echipa de producție a filmelor, amintiți-vă de această zi, 10 iulie. Începând de azi, echipa canadiană de producție a filmelor va fi plasată într-o grupă B pentru o perioadă de un an. Dacă vă căiți, vă puteți întoarce la biserica obișnuită; vom vedea cum este comportamentul vostru pe parcursul acestui an – dacă puteți să vă îndepliniți datoria în continuare și dați dovadă de căință, vă puteți relua viața bisericească. Înțelegeți? (Da.) Îndatoririle voastre vor rămâne aceleași în această perioadă. Dacă unii dintre voi nu doresc să fie îndepărtați și excluși, ce părere aveți despre adoptarea acestei metode de izolare și reflecție? Sunteți mulțumiți de ea? (Da.) De ce vă acord un an? (Ca să ne dai șansa de a ne căi.) Ca să vă dau șansa de a vă căi. După un an, dacă purtarea voastră este în continuare rușinoasă, eficiența lucrării voastre nu este încă la standarde, tot vă mișcați lent când vă îndepliniți datoria și datoria voastră este la fel de haotică precum înainte, nu ați făcut absolut niciun progres în lucrarea profesională și în intrarea voastră în viață și nu ați obținut niciun rezultat, atunci veți continua să fiți izolați încă un an și, astfel, intervalul de timp se va prelungi de la un an la altul. Când ați făcut progrese, cu alte cuvinte, când puteți scrie câteva articole de mărturie bazate pe experiență și când comportamentul, înțelegerea și rezultatele lucrării voastre sunt cu adevărat la standarde, vă puteți relua viața bisericească. Celelalte echipe din biserica din Canada pot continua să trăiască viața bisericească. Vom vedea cum va fi în viitor atitudinea voastră față de îndeplinirea datoriei. Dacă vă comportați în continuare rușinos, toți cei din biserica din Canada vor fi izolați. Înțelegeți? (Da.) Ce părere aveți despre acest final al tratării problemei? (Este bun.) Chiar crezi că este bun sau doar spui așa? (Chiar este bun.) În regulă, sunteți mulțumiți de el. Prin urmare, această predică de azi este ultima pe care o veți auzi. Intenția mea inițială a fost să vă izolez și să vă elimin complet și să nu vă mai permit să ascultați această predică. Toți acești ani în care ați ascultat predici sunt în zadar și nu ați câștigat

nimic, deci de ce mai ascultați? Mă simt atât de rănit când Mă uit la voi! Păreți cu toții atât de amorțiți și de înceți la minte.

Când am avut anterior o conversație cu o soră din biserica din Canada, am auzit că situația de acolo consta doar în râsete prostești și desfrânare extremă, fiind atât de multă gălăgie încât nu putea să scrie, de parcă s-ar fi aflat într-o zonă aglomerată din centrul orașului. Am început atunci să simt repulsie față de această situație și am spus că oamenii din biserica din Canada nu erau evlavioși, ci erau cu toții desfrânați, ca niște neîncrezători și că nu urmăreau adevărul. Mai târziu, am avut părtășie cu acești oameni despre chestiuni legate de producția filmelor și au fost complet amorțiți. Ce înseamnă „amorțiți”? Când vorbeam cu ei, nu aveau absolut nicio reacție sau expresie facială și aveau privirile ațintite într-un loc, de parcă ar fi fost posedați de spirite rele – nu au avut nicio reacție sau atitudine față de nimic. Nu este dezgustător? Judecând după starea mentală și înfățișarea acestor oameni, niciuna dintre echipe nu este bună de nimic, toate sunt haotice și, mai ales, s-a produs un incident de promiscuitate în echipa de producție a filmelor, dar ei spun totuși că nu știau nimic. Este corect ce spun ei? Nu este înșelător? De fapt, această problemă a antihristului Yan a fost deja tratată de conducători și lucrători, dar a trebuit să intervin personal, deoarece este atât de gravă și dezgustătoare. De ce a trebuit să intervin? Pentru că nu au tratat-o corect. Au spus doar câteva lucruri subtile, nu au putut rezolva niciuna dintre probleme și nu au putut diseca deloc problema. Cât de amorțiți sunteți acum? Ați putea fi înțepați în față cu un ac și n-ați sângera; sunteți complet incapabili să simțiți ceva. Toți conducătorii și lucrătorii au fost emondați, dar apoi au rămas exact la fel și nu s-au schimbat. De aceea a trebuit să intervin și să vă schimb „tratamentul”. Ce lecții ați învățat din această chestiune? Sunteți neliniștiți în inimile voastre, nu-i așa? Credeți că este corect să tratez lucrurile astfel? (Da.) Cum anume este corect? Dați-Mi voie să vorbesc sincer: dacă nu urmezi calea cea dreaptă și nu practici adevărul, dacă fluturi stindardul credinței în Dumnezeu, dar vrei să trăiești ca non-credincioșii și să te porți la întâmplare, atunci credința ta în Dumnezeu este lipsită de sens. De ce spun că este lipsită de sens? În ce constă sensul credinței în Dumnezeu? Constă în schimbarea completă a căii pe care merg oamenii, a viziunii lor asupra vieții, a direcției și scopurilor lor în viață după ce ajung să creadă în Dumnezeu, în faptul că aceste lucruri devin complet diferite față de cei care nu cred în Dumnezeu, de oamenii din lume și de diavoli, iar calea pe care merg credincioșii este total opusă față de calea lor. Care este această direcție opusă? Este faptul că vrei să fii o persoană bună și cineva care se supune lui Dumnezeu și are o asemănare umană. Așadar, cum poți realiza asta? Ar trebui să te axezi pe strădania de a obține adevărul și doar atunci vei fi capabil să te schimbi. Dacă nu urmărești sau nu practici adevărul, credința ta în Dumnezeu nu are nicio semnificație sau valoare, fiind o formă fără fond, cuvinte diavolești menite să înșele, doar vorbe goale, fără absolut niciun efect. Ar trebui să chibzuiți la ceea ce spun aici. Aceste cuvinte sunt cele mai simple și mai elementare adevăruri și poate că nu le-ați contemplat până acum. Așa este? Dacă spui: „Cred în Dumnezeu. Voi face ceea ce ar

trebui să fac, voi face ce vreau și, în ceea ce privește supunerea față de Dumnezeu, față de orchestrările și rânduielile Lui, loialitatea față de Dumnezeu și a fi cineva cu umanitate, aceste lucruri nu au nicio legătură cu mine", dacă aceste lucruri nu au nicio legătură cu tine, ce rost are să crezi în Dumnezeu? De ce crezi în Dumnezeu? Cum vrei să crezi în El? Ce fel de persoană vrei să fii în credința ta în Dumnezeu? Dacă aceste lucruri nu au nicio legătură cu tine, atunci credința ta în Dumnezeu este pur și simplu lipsită de sens. Dacă mereu crezi în Dumnezeu bazându-te pe noțiunile și închipuirile tale, faci mereu lucrurile după preferințele tale, faci orice vrei și îți satisfaci poftele trupului, atunci gândurile și opiniile tale, precum și lucrurile pe care le faci nu au nicio legătură cu adevărul și cu cerințele lui Dumnezeu, credința ta în Dumnezeu este atunci lipsită de sens și nu este nevoie să mai crezi. Chiar dacă ai continua să crezi, ar fi o risipă de efort, iar Dumnezeu nu te-ar mântui.

Acest subiect este foarte apăsător și sunteți cu toții supărați în legătură cu tratarea acestei probleme; a fost puțin neașteptat. Oricare ar fi situația, vor mai exista astfel de cazuri în viitor. Acum că am tratat problema astfel de această dată, dacă acest tip de lucru se va întâmpla din nou în viitor, nu va fi tratat așa, ci ar putea fi tratat cu mai multă strictețe. Spuneți-Mi, este adecvat? (Da.)

Vom avea părtășie în continuare despre un subiect oarecum mai ușor. Vă place să ascultați povești? (Da.) Atunci vă voi spune o poveste. Ce poveste ar trebui să vă spun? Ce fel de subiect v-ar plăcea să ascultați? Preferați să ascultați povestiri, să discutați despre evenimentele curente și politică sau să auziți lucruri despre istorie? Nu vom vorbi despre aceste lucruri, deoarece este inutil să discutăm despre ele. Vă voi spune o poveste despre comportamentul oamenilor care cred în Dumnezeu, despre firile oamenilor și despre diversele stări pe care le experimentează în viața de zi cu zi.

Anexă

O discuție despre capital: „Și ce dacă?"

Cinci oameni purtau o discuție, iar unul dintre ei, care se numea domnul Uni, a spus: „Din perioada petrecută la universitate, cel mai mult îmi lipsește viața din campus. Campusul era plin cu tot soiul de plante, iar primăvara și toamna, peisajul era atât de frumos, încât mă relaxa și îmi dădea o senzație de fericire. De asemenea, pe vremea aceea eram tânăr, plin de aspirații și inocent, fără atâta presiune. Viața era atât de ușoară în cei trei ani la universitate. Dacă aș putea să dau timpul înapoi cu zece sau douăzeci de ani și să mă întorc la viața din campus, cred că ar fi cel mai minunat lucru din această viață…" Aceasta era prima persoană, care se numea domnul Uni. Ce înseamnă „Uni"? Înseamnă student la universitate; de aici vine numele domnului Uni. Viața minunată a domnului Uni nu fusese încă pe deplin rememorată și savurată înainte ca domnul Absolvent să ia cuvântul, spunând: „Poate un curs de trei ani să fie considerat

curs universitar? Este un curs vocațional. Pentru diploma de licență la universitate sunt necesari de obicei patru ani; doar asta se poate considera curs universitar. Eu am urmat cursurile universității timp de patru ani. În anii mei de facultate, am observat că piața muncii era plină de studenți și era greu de găsit o slujbă. Prin urmare, înainte de absolvire, m-am gândit și am decis să urmez studii postuniversitare. Nu erau mulți cu studii postuniversitare la acea vreme și avea să-mi fie ușor să găsesc o slujbă. Așa cum m-am așteptat, după ce am absolvit studiile postuniversitare, mi-am găsit o slujbă grozavă, cu un venit bun și am trăit foarte bine. Acesta a fost rezultatul studiilor postuniversitare." Ce mesaj primiți la auzul acestor lucruri? Domnul Uni a absolvit un curs vocațional, în timp ce domnul Absolvent a absolvit studii postuniversitare, a câștigat un venit bun și a avut statut și respect în societate. Domnul Absolvent vorbea fericit, apoi domnul Manager a spus: „Ești încă tânăr, copile! Nu ai nicio experiență în societate. Nu contează dacă urmezi studii postuniversitare sau un doctorat, nimic nu se compară cu alegerea unei specializări bune la universitate. Înainte de a merge la universitate, am cercetat piața și am văzut că afacerile de toate mărimile aveau nevoie de persoane cu abilități de management, așa că am ales să studiez managementul de piață când am ajuns la universitate, iar la absolvire, am devenit unul dintre managerii de top ai unei companii, numit și director general. Când am absolvit, era o perioadă în care diverse companii de toate mărimile aveau nevoie de oameni talentați ca mine. Piața era uriașă, iar când am început să-mi depun candidatura pentru locuri de muncă, mai multe companii au încercat să mă înhațe. În cele din urmă, am avut de ales între ele. Am ales cea mai bună companie străină și am devenit imediat manager cu venituri mari. În cinci ani mi-am cumpărat mașină. N-am fost isteț? Nu-i așa că pot să iau decizii bune?" În timp ce vorbea domnul Manager, cei doi dinaintea lui s-au simțit oarecum recalcitranți, dar n-au zis nimic. Și-au spus în inima lor: „Este un manager de top și un om cu viziune. Are mult mai mult capital decât noi. Chiar dacă ne simțim oarecum recalcitranți, nu vom spune nimic. Doar ne vom recunoaște înfrângerea." Când domnul Manager a terminat de vorbit, era foarte mulțumit de el însuși, crezând că acești tineri nu erau la fel de experimentați ca el. Tocmai când se simțea atât de mulțumit, cineva care se numea domnul Funcționar a început să vorbească. Domnul Funcționar nu se gândise prea mult la ceea ce spuseseră ceilalți trei. Își ținea relaxat ceaiul, a luat o înghițitură din el, s-a uitat de jur împrejur și a spus: „Toată lumea studiază la universitate în zilele noastre. Cine nu poate să intre la universitate? Nu e suficient doar să mergi la universitate și nici să intri în afaceri. Chiar dacă ești manager de top, nu e o slujbă pe viață, nu e stabilă. Cheia e să găsești o slujbă sigură și apoi ești aranjat pe viață!" Când au auzit asta, ceilalți au spus: „O slujbă pe viață? Cine vorbește despre așa ceva în zilele noastre? E de domeniul trecutului!" Domnul Funcționar a spus: „E de domeniul trecutului? Spuneți asta doar pentru că sunteți cu toții obtuzi și lipsiți de perspicacitate! Când obții o slujbă pe viață, deși venitul tău este puțin mai mic, îți asigură o viață stabilă, ai autoritate și poți să te înfrupți din toate! Cei mai mulți oameni n-au înțeles când am dat examen ca să

devin funcționar public și m-au întrebat de ce un om atât de tânăr și-ar dori să lucreze pentru agențiile guvernamentale. După ce am promovat examenul de funcționar public, mă căutau prietenii și rudele care voiau o slujbă sau care erau implicați în procese. Asta implică multă autoritate, nu-i așa? Chiar dacă venitul nu este grozav, am primit locuință și mașină. Beneficiile mele sunt mai bune decât ale voastre. În plus, când ies la masă sau la cumpărături, pot să-mi decontez cheltuielile și pot să călătoresc gratuit cu taxiul sau avionul. Slujbele voastre nu sunt destul de bune; aveți cu toții slujbe nesigure. M-am descurcat mult mai bine decât voi!" Ceilalți s-au simțit incomodați după ce l-au auzit spunând acestea și au zis: „Chiar dacă beneficiile tale sunt destul de bune, ai o reputație proastă. Te ocupi cu extorcarea, te comporți ca un tiran peste tot și nu ești în slujba poporului. Doar le faci rău oamenilor și comiți tot felul de lucruri rele." Domnul Funcționar a răspuns: „Și ce dacă am o reputație proastă? Profit de pe urma asta!" Toată lumea s-a apucat să discute problema, până când, în cele din urmă, ultima persoană nu s-a mai putut abține, s-a ridicat și a spus: „Vedeți, ați fost la universitate, ați urmat studii postuniversitare, sunteți manageri de top sau funcționari, dar eu n-am avut experiențele pe care le aveți voi. Chiar dacă sunt doar o persoană neînsemnată, trebuie să vă împărtășesc experiențele mele. Când m-am întors la «mater»…" Ceilalți au fost surprinși și au întrebat: „Ce este această «mater»? Dacă promovezi examenul de funcționar public, devii funcționar public, dacă faci studii postuniversitare, devii absolvent de master, dacă ești manager de top al unei companii, devii director general, așadar ce înseamnă această «mater»? Poți să explici?" Persoana a spus: „Deci puteți să mergeți la universitate, să studiați pentru diploma de master, să fiți manageri de top și să deveniți funcționari publici, dar eu nu pot să mă întorc la alma mater ca să arunc o privire?" Vezi? S-a enervat. Această persoană neînsemnată avea puțină educație, dar era totuși orgolios. Ceilalți au spus: „Știm cu toții ce înseamnă să te întorci la alma mater. Nu e nevoie să spui că te-ai dus înapoi la «mater». Spune doar că te-ai întors la alma mater." Ceilalți l-au întrebat apoi ce nivel de educație avea această alma mater, dacă era liceu, colegiu tehnic, universitate sau școală postuniversitară. El a răspuns: „N-am fost niciodată la universitate, n-am urmat niciodată studii postuniversitare și n-am dat niciodată examen ca să devin funcționar public. Nu e în regulă să mergi doar la școala primară? Și ce dacă?" Se simțea stânjenit; își dezvăluise trecutul și nu mai putea fi acoperit. Se prefăcuse tot timpul. Asociindu-se cu ceilalți, nu le dezvăluise niciodată nivelul lui de educație. Acum totul ieșise la iveală și se făcuse de rușine; s-a năpustit pe ușă și a luat-o la fugă. Ceilalți nu au înțeles de ce a fugit și au spus laolaltă: „N-ai absolvit doar școala primară? De ce fugi? Și erai atât de mândru de asta!" Voi încheia povestea aici; subiectul este mai mult sau mai puțin acoperit.

Sunt cinci persoane în această poveste. Care este subiectul pe care îl discută? (Pregătirea lor academică.) Și ce înseamnă cu adevărat pregătirea academică pentru oameni? (E statutul lor social.) Pregătirea academică a unei persoane are legătură cu statutul său social – aceasta e o realitate obiectivă. De ce vor așadar oamenii să discute

despre statutul lor social? De ce vor să-și dezvăluie statutul și identitatea socială drept subiect de discuție? Ce fac ei? (Se dau mari.) Deci care ar trebui să fie titlul acestei povești? (Compararea pregătirii academice.) Dacă povestea s-ar intitula „Compararea pregătirii academice”, nu ar fi prea brutal? (Ba da, ar fi. Ce zici de „Etalarea statutului”?) E puțin prea direct, nu este implicit și nici suficient de profund. Ce-ar fi să spunem că titlul principal este „O discuție despre capital”, iar subtitlul este „Și ce dacă?” E puțin satiric, nu-i așa? „O discuție despre capital” înseamnă că toți discută despre propriul capital, inclusiv despre pregătirea academică și statutul lor social. Și ce înseamnă „Și ce dacă?” (Să nu recunoști că altcineva este mai bun.) Așa este, există un tip de fire aici. „Și ce dacă ești absolvent de master? Și ce dacă ai un nivel de educație mai înalt decât al meu?” Nimeni nu recunoaște că altcineva este mai bun decât el. Asta înseamnă să discuți despre capital. Nu se aude deseori acest tip de conversație în preajma altor oameni? Sunt oameni care își etalează averea familiei, care își etalează trecutul prestigios al familiei, care etalează faptul că anumiți împărați și anumite celebrități le poartă numele de familie, iar unii vorbesc despre universitatea pe care au absolvit-o, cât de străluciți au fost și există chiar o maseuză de la un salon de înfrumusețare care spune: „Am învățat masajul de la un profesor renumit, am avut corecție expertă și inspecție personală. În cele din urmă, am devenit profesionistă de primă clasă în masajul terapeutic, iar anii 2000 au fost cea mai glorioasă perioadă a mea…” Termenul „glorios” este nepotrivit. Până și o maseuză din industria serviciilor vorbea despre „cea mai glorioasă perioadă” a ei – chiar se lăuda și se dădea mare. În cadrul acestui subiect, discutăm în principal despre anumite conversații care sunt adesea auzite, despre comportamentul care este adesea văzut și firile care sunt adesea dezvăluite în preajma oamenilor în viața reală. De ce vorbesc oamenii despre un asemenea capital? Ce fire sau motivație lucrează aici? Pot fi considerate glorioase aceste lucruri despre care se vorbește? Gloria nu are nicio legătură cu ele. Beneficiază așadar oamenii de pe urma discuțiilor despre astfel de lucruri? (Nu.) Și voi vorbiți despre aceste lucruri? (Da.) Știți că nu sunt de niciun folos, deci de ce vorbiți despre ele? De ce le place oamenilor să vorbească despre asemenea lucruri? (Acestea sunt capitalul pe care îl etalează oamenii.) Care este scopul de a le etala? (De a fi stimat de către alții.) Cauza este că nimeni nu vrea să fie o persoană de rând, banală. Chiar și cineva care a absolvit școala primară a vorbit despre întoarcerea la „mater” ca să arunce o privire, dorind să folosească acest tip de limbaj literar pentru a-i păcăli și năuci pe alții, astfel încât aceștia să-l stimeze. Care este scopul de a-i determina pe alții să-l stimeze? Ca să fie mai presus decât alți oameni, să aibă un loc și o poziție printre alții, un nimb deasupra capului, să aibă autoritate în lucrurile pe care le spune, să aibă sprijinul altora și prestigiu. Dacă ar fi să renunți la aceste lucruri și să fii o persoană obișnuită, banală, ce ar trebui să ai? Mai întâi, ar trebui să ai perspectiva corectă. Cum apare această perspectivă corectă? Apare citind cuvintele lui Dumnezeu și înțelegând ce atitudine ar trebui să ai față de anumite lucruri, care să fie în acord cu intențiile lui Dumnezeu și pe care ar trebui să o

aibă oamenii cu umanitate normală – aceasta e perspectiva corectă. Prin urmare, ca persoană obișnuită, banală și normală, care este cea mai adecvată și corectă perspectivă pe care să o ai față de toate aceste lucruri, față de statutul social, capitalul social, mediul familial și așa mai departe? Știți? Să spunem că există cineva care crede în Dumnezeu de mulți ani, care consideră că a înțeles multe adevăruri, care crede că urmează calea lui Dumnezeu și este loial față de Dumnezeu și de datoria sa, totuși, consideră că statutul său în societate și printre oameni și valoarea sa sunt foarte importante, prețuiește foarte mult aceste lucruri și chiar își etalează adesea capitalul, trecutul glorios și valoarea – este o asemenea persoană cu adevărat cineva care înțelege adevărul? În mod clar, nu. Așadar, cineva care nu înțelege adevărul este o persoană care iubește adevărul? (Nu.) Nu. Care este relația dintre discuția despre capital și faptul că persoana înțelege și iubește adevărul? De ce spun că o persoană care își prețuiește valoarea și își etalează capitalul nu este cineva care iubește și înțelege adevărul? Cum ar trebui cineva care iubește și înțelege realmente adevărul să abordeze aceste chestiuni privind statutul social, capitalul personal și valoarea? Ce lucruri sunt incluse în statutul social? Mediul familial, educația, reputația, realizările în societate, talentele personale și etnia ta. Așadar, cum abordezi aceste lucruri pentru a verifica dacă ești cineva care înțelege adevărul? Ar trebui să fie ușor de răspuns la această întrebare, nu-i așa? Ar trebui să înțelegeți multe despre acest aspect în teorie. Spuneți orice vă trece prin minte. Nu vă gândiți: „Vai, nu m-am gândit bine la asta, așa că nu pot spune nimic.” Dacă nu te-ai gândit bine, spune pur și simplu ce crezi acum. Dacă nu poți vorbi decât după ce te gândești bine la ceva, acest lucru se numește a scrie articole. Acum doar purtăm o discuție; nu-ți cer să scrii un articol. Vorbește mai întâi din perspectivă teoretică. (Înțeleg din cuvintele lui Dumnezeu că El nu Se uită la cât de educat este cineva sau care este statutul său social, ci Se uită în principal dacă urmărește adevărul, dacă poate practica adevărul și dacă se supune cu adevărat lui Dumnezeu și își îndeplinește datoria la standarde. Dacă cineva are un statut social înalt și este foarte educat, dar nu are înțelegere spirituală, nu merge pe calea urmăririi adevărului, nu se teme de Dumnezeu și nu se ferește de rău, va fi totuși eliminat în cele din urmă și nu va putea să rămână ferm în casa lui Dumnezeu. Prin urmare, pregătirea academică și statutul cuiva sunt lipsite de importanță. Important este dacă acea persoană urmărește adevărul.) Excelent, acesta este un concept fundamental. De ce spun că este fundamental? Pentru că aceste subiecte și acest conținut sunt, în principiu, ceea ce discută oamenii de obicei. Are altcineva o altă înțelegere? Cineva să adauge la ceea ce s-a spus deja. (Dacă cineva poate să urmărească adevărul, atunci poate să vadă că a urmări faima, câștigul și statutul este de fapt un fel de robie, niște cătușe pe care le poartă și, cu cât urmărește mai mult aceste lucruri, cu atât mai mult se va simți pustiit și cu atât mai mult va ajunge să experimenteze răul și durerea pe care faima, câștigul și statutul le provoacă oamenilor. Când va înțelege asta și va vedea pe cineva care privește aceste lucruri ca pe un capital, va crede că o astfel de persoană este cu

adevărat demnă de milă.) (O persoană care iubește și înțelege realmente adevărul va evalua statutul social și reputația folosind cuvintele lui Dumnezeu, se va uita la ceea ce spune și cere Dumnezeu, ce vrea El ca oamenii să urmărească, ce vor obține oamenii în final urmărind aceste lucruri și dacă ceea ce obțin este în concordanță cu rezultatele pe care Dumnezeu speră să le vadă în oameni.) Ați abordat acest subiect aici, dar ceea ce spuneți are multă legătură cu adevărul? Sunteți capabili să evaluați acest lucru? Majoritatea oamenilor au anumite cunoștințe perceptuale și, dacă v-aș cere să țineți o predică, ar fi o predică de îndemn. De ce spun că ar fi o predică de îndemn? O predică de îndemn este o predică în care spuneți lucruri care le oferă oamenilor sfaturi și încurajări – nu poate rezolva probleme reale. Deși fiecare propoziție poate părea corectă și rezonabilă, în concordanță cu rațiunea umană și cerințele raționale, nu are mare legătură cu adevărul, ci este doar puțina cunoaștere superficială și perceptuală pe care o au oamenii. Dacă ai avea părtășie despre aceste cuvinte cu alții, ai fi capabil să rezolvi problemele și dificultățile oamenilor de la sursă? Nu, nu ai fi, de aceea spun că ar fi o predică de îndemn. Dacă nu poți rezolva dificultățile și problemele oamenilor de la sursă, atunci nu le rezolvi problemele folosind adevărul. Cei care nu înțeleg adevărul vor susține mereu cunoașterea, reputația și statutul și vor fi incapabili să scape de constrângerile și de robia acestor lucruri.

Gândiți-vă la următoarele – cum ar trebui să abordați valoarea, statutul social și mediul familial al omului? Care este atitudinea corectă pe care ar trebui să o aveți? Mai întâi, ar trebui să vedeți din cuvintele lui Dumnezeu cum abordează El această chestiune; numai așa veți ajunge să înțelegeți adevărul și să nu faceți nimic contrar adevărului. Așadar, cum privește Dumnezeu mediul familial, statutul social, educația primită și averea pe care o deține cineva în societate? Dacă nu vezi lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și nu poți să stai de partea Lui și să accepți lucrurile de la Dumnezeu, atunci modul în care vezi lucrurile va fi, cu siguranță, oarecum diferit de ceea ce intenționează El. Dacă nu este diferit, ci e doar o mică discrepanță, nu este o problemă; dacă modul în care vezi lucrurile contrazice în totalitate intențiile lui Dumnezeu, atunci e în dezacord cu adevărul. În ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, ceea ce le dă oamenilor și cât de mult le dăruiește depinde de El, iar statutul pe care îl au oamenii în societate este, de asemenea, rânduit de Dumnezeu, nefiind în niciun caz planificat de oameni. Dacă Dumnezeu face așa încât cineva să sufere durere și sărăcie, înseamnă că nu are nicio speranță să fie mântuit? Dacă are puțină valoare și o poziție socială modestă, nu-l va mântui Dumnezeu? Dacă are un statut modest în societate, oare are un statut modest în ochii lui Dumnezeu? Nu neapărat. De ce depinde acest lucru? Depinde de calea pe care merge această persoană, de ceea ce urmărește și de atitudinea sa față de adevăr și de Dumnezeu. Dacă statutul social al cuiva este foarte modest, dacă familia sa este foarte săracă și nu are multă educație, dar el crede în Dumnezeu într-un mod practic și sincer și iubește adevărul și lucrurile pozitive, atunci, în ochii lui Dumnezeu, valoarea lui este mare sau mică, este nobilă sau josnică? Este

valoros. Privind din această perspectivă, de ce depinde valoarea cuiva, fie că este mare sau mică, nobilă sau abjectă? Depinde de modul în care te vede Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te vede ca pe cineva care urmărește adevărul, atunci ai valoare și ești valoros – ești un vas valoros. Dacă Dumnezeu vede că nu urmărești adevărul și nu te consumi sincer pentru El, atunci ești inutil și lipsit de valoare – ești un vas abject. Indiferent câte studii ai sau cât de înalt e statutul tău în societate, dacă nu urmărești sau nu înțelegi adevărul, valoarea ta nu poate fi niciodată mare; chiar dacă mulți oameni te susțin, te laudă și te adoră, ești tot un mizerabil vrednic de dispreț. Așadar, de ce îi vede Dumnezeu pe oameni în acest mod? De ce o persoană atât de „nobilă”, cu un statut atât de înalt în societate, preamărită și admirată de atât de mulți oameni, având chiar și un prestigiu atât de mare, este văzută de Dumnezeu drept abjectă? De ce modul în care îi vede Dumnezeu pe oameni este total opus opiniilor pe care le au ei despre ceilalți? Se opune Dumnezeu oamenilor în mod intenționat? Categoric nu. Cauza este că Dumnezeu e adevărul, Dumnezeu e dreptatea, în timp ce omul este corupt și nu are adevăr sau dreptate, Dumnezeu evaluează omul după propriul standard, iar standardul Său de evaluare este adevărul. Poate suna puțin abstract când spunem asta, prin urmare, ca să ne exprimăm altfel, standardul de evaluare al lui Dumnezeu se bazează pe atitudinea unei persoane față de El, față de adevăr și față de lucrurile pozitive – acest lucru nu mai e abstract. Să spunem că cineva are un statut înalt în societate, un nivel înalt de educație, este foarte educat și cultivat și are un trecut familial deosebit de glorios și splendid, dar există o problemă: nu iubește lucrurile pozitive, simte repulsie, detestare și ură față de Dumnezeu în adâncul inimii sale și, când apare ceva în legătură cu Dumnezeu, cu subiectele legate de Dumnezeu sau de lucrarea Lui, scrâșnește din dinți de ură, ochii îi scapără flăcări și chiar vrea să lovească alți oameni. Ori de câte ori cineva menționează un subiect legat de Dumnezeu sau de adevăr, simte repulsie și ostilitate, iar natura lui animalică izbucnește. Este o asemenea persoană valoroasă sau lipsită de valoare? Cât valorează în ochii lui Dumnezeu studiile sale academice și așa-zisul său statut și prestigiu social? Absolut nimic. Cum îi vede Dumnezeu pe astfel de oameni? Cum îi caracterizează El pe astfel de oameni? Astfel de oameni sunt diavoli și satane și sunt mizerabili vrednici de dispreț și cei mai lipsiți de valoare. Privind acum lucrurile, pe ce bază definim valoarea cuiva drept nobilă sau abjectă? (Este vorba de atitudinea sa față de Dumnezeu, de adevăr și de lucrurile pozitive.) Așa este. În primul rând, trebuie să înțelegem care este atitudinea lui Dumnezeu. Înțelegerea atitudinii lui Dumnezeu și a principiilor și standardelor după care dă verdictul asupra oamenilor, apoi evaluarea oamenilor pe baza principiilor și standardelor după care Dumnezeu îi tratează pe aceștia – doar acest lucru este precis, adecvat și echitabil în cel mai înalt grad. Avem acum o bază pentru evaluarea oamenilor, deci cum ar trebui să o punem în practică mai exact? De exemplu, cineva este foarte bine educat și popular oriunde merge, toți au o părere bună despre el și consideră că are perspective grozave – va fi în mod sigur văzut ca nobil în ochii lui Dumnezeu? (Nu neapărat.) Așadar, cum ar trebui să evaluăm această

persoană? Noblețea și condiția joasă a unei persoane nu se bazează pe statutul său în societate, nici pe pregătirea sa academică, cu atât mai puțin pe etnia sa și, bineînțeles, nu se bazează pe naționalitatea sa, deci pe ce trebuie să se bazeze? (Trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu și pe atitudinea persoanei față de adevăr și de Dumnezeu.) Este corect. De exemplu, ați venit din China continentală în Statele Unite și, chiar dacă într-o zi ați deveni cetățeni americani, s-ar schimba valoarea și statutul vostru? (Nu.) Nu, nu s-ar schimba; ai fi tot tu. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar nu poți dobândi adevărul, ești în continuare de felul celor care vor pieri. Unii oameni superficiali nu cred cu adevărat în Dumnezeu sau nu urmăresc adevărul, ci urmează lumea seculară și, după ce devin cetățeni americani, spun „voi, chinezii" sau „voi, cei din China continentală". Spuneți-Mi, sunt astfel de oameni nobili sau abjecți? (Abjecți.) Sunt atât de abjecți! Se comportă de parcă, devenind cetățeni americani, ar fi nobili – nu sunt foarte superficiali? Sunt atât de superficiali! Dacă o persoană poate aborda faima și câștigul, statutul social, bogăția și realizările academice cu o inimă obișnuită – desigur, această inimă obișnuită nu înseamnă că ai experimentat deja aceste lucruri și ai devenit insensibil, ci înseamnă mai degrabă că ai un standard de evaluare și nu consideri aceste lucruri drept cele mai importante din viața ta, iar standardele și principiile cu care evaluezi și vezi aceste lucruri, precum și valorile tale au suferit o transformare și poți aborda aceste lucruri corect și le poți vedea cu o inimă obișnuită – ce demonstrează acest lucru? Demonstrează că te-ai eliberat de lucrurile externe precum așa-zisul statut social, valoarea omului și așa mai departe. Poate că nu sunteți în stare să realizați acest lucru în momentul de față, dar când veți putea înțelege realmente adevărul, veți fi capabili să vă dați seama de aceste lucruri. Vă voi da un exemplu. Cineva se întâlnește cu frați și surori cu avere, vede că aceștia poartă doar haine de firmă și par înstăriți și nu știe cum să le vorbească sau să se asocieze cu ei, așa că se umilește, îi lingușește și îi flatează pe frații și surorile bogate, purtându-se într-un mod respingător – oare nu se înjosește? Există aici ceva care îl domină. Unii spun „soră mai mare" când întâlnesc o femeie bogată sau „frate mai mare" când întâlnesc un bărbat bogat. Vor mereu să se gudure pe lângă acești oameni și să se recomande. Când văd pe cineva sărac și insignifiant, care vine de la țară și are puțină educație, îl privesc cu dispreț și refuză să-i acorde atenție, iar atitudinea lor se schimbă. Se întâlnesc astfel de practici comune în biserică? Se întâlnesc și nu puteți nega, pentru că unii dintre voi au dezvăluit tocmai un asemenea comportament. Unii spun „frate mai mare", alții spun „soră mai mare", iar alții, „mătușică" – aceste practici sociale sunt grave. Judecând după comportamentul lor, aceștia nu sunt oameni care urmăresc adevărul și nu au nicio fărâmă de adevăr-realitate. Oamenii de acest fel constituie majoritatea în rândul vostru și, dacă nu se schimbă, vor fi eliminați cu toții în cele din urmă. Chiar dacă aceste opinii greșite nu afectează acceptarea adevăratei căi, ele le pot afecta intrarea în viață și îndeplinirea îndatoririlor de către oameni; dacă nu acceptă adevărul, au toate șansele să provoace tulburări în biserică. Dacă poți înțelege intenția lui Dumnezeu, poți pricepe principiile și standardele după

care sunt evaluate aceste lucruri. Există un alt aspect, și anume că, indiferent ce fel de statut social sau educație are o persoană sau din ce tip de mediu familial provine, trebuie să recunoști un lucru: realizările pe plan educațional și mediul tău familial nu-ți pot schimba caracterul și nici nu-ți pot influența firea. Nu este așa? (Ba da.) De ce spun asta? Indiferent în ce tip de familie se naște cineva sau ce tip de educație primește ulterior, fie că dobândește sau nu o educație aleasă și indiferent în ce tip de mediu social se naște, fie că are un statut social înalt sau mărunt, firea sa coruptă este la fel ca a oricui altcineva. Toată lumea este la fel – acest lucru este inevitabil. Statutul tău social și valoarea ta nu pot schimba faptul că ești un membru al rasei umane care a fost coruptă de Satana, nici nu pot schimba faptul că ești o ființă umană coruptă, cu firi corupte, care se opune lui Dumnezeu. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că, indiferent cât de bogată este familia în care te naști sau cât de educat ești, tot ai firi corupte; indiferent dacă ești nobil sau abject, bogat sau sărac, cu un statut înalt sau mărunt, ești tot o ființă umană coruptă. Prin urmare, după ce ați acceptat lucrarea lui Dumnezeu, sunteți cu toții egali, iar Dumnezeu este corect și drept față de toți. Nu este aceasta o înțelegere pe care ar trebui să o aibă oamenii? (Ba da.) Ce persoană nu este coruptă de Satana și nu are firi corupte deoarece are un statut înalt în societate și s-a născut în cea mai nobilă rasă din întreaga omenire? Este acesta un lucru pe care îl poți spune în mod justificat? S-a întâmplat vreodată acest lucru de-a lungul istoriei omenirii? (Nu.) Nu, nu s-a întâmplat. De fapt, incluzându-i pe Iov, pe Avraam și pe acei profeți și sfinți din vechime, precum și pe israeliți, nicio ființă umană nu a putut evita să nu trăiască cu acest fapt incontestabil: trăind în această lume, întreaga omenire a fost coruptă de Satana. Când îl corupe pe om, Satanei nu-i pasă dacă ai sau nu o educație aleasă, care este trecutul familiei tale, care este numele tău de familie sau cât de vast este arborele tău genealogic, rezultatul final fiind următorul: dacă trăiești printre oameni, ai fost corupt de Satana. Prin urmare, faptul că ai firi corupte satanice și că trăiești cu firile tale corupte satanice nu poate fi schimbat de valoarea și de pregătirea ta academică. Nu este aceasta o înțelegere pe care ar trebui să o aibă oamenii? (Ba da.) Odată ce ați înțeles aceste lucruri, în viitor, când cineva își va etala darurile și capitalul sau veți descoperi din nou pe cineva „superior” printre voi, cum îl veți trata? (Îl voi trata conform cuvintelor lui Dumnezeu.) Corect. Și cum îl vei trata conform cuvintelor lui Dumnezeu? Dacă nu ai nimic mai bun de făcut și îl desconsideri și îl batjocorești, spunând: „Vezi cât de educat ești, de ce te dai mare? Vorbești din nou despre capitalul tău, dar îți poți îndeplini bine datoria? Indiferent cât de educat ești, nu ai fost totuși corupt de Satana?”, este aceasta o modalitate bună de a-l trata? Acest lucru nu este în conformitate cu principiile și nu este ceva ce ar trebui să facă o persoană cu umanitate normală. Așadar, cum ar trebui să-l tratezi într-un mod conform cu principiile? N-ar trebui să-l privești cu admirație, dar nici să-l desconsideri – nu este acesta un compromis? (Ba da.) Este bine să faci un compromis? Nu, nu este. Ar trebui să-l tratezi corect și, dacă poți folosi adevărul pe care îl înțelegi pentru a-l ajuta, atunci ajută-l. Dacă nu-l poți ajuta și dacă ești conducător și

vezi că s-ar potrivi pentru o anumită datorie, pune-l să îndeplinească acea datorie. Nu-l privi cu dispreț pentru că are un nivel înalt de educație, spunându-ți: „Hm, la ce folosește să ai multă educație? Înțelegi adevărul? Eu nu am multă educație, dar tot sunt conducător. Am un calibru bun, sunt mai bun decât tine, așa că te voi desconsidera și te voi face de rușine!” Aceasta înseamnă să fii rău și lipsit de umanitate. Ce înseamnă „să-l tratezi corect”? Înseamnă să gestionezi lucrurile conform adevărurilor-principii. Și care este adevărul-principiu aici? Este să-i tratezi pe oameni în mod echitabil. Nu-i stima și privi cu admirație și nu te smeri în fața lor, simțind că te afli la un nivel inferior, și nici nu-i linguși, nu-i călca în picioare și nu-i desconsidera; s-ar putea să nu considere că valoarea lor este foarte mare și să nu se laude. Este bine să te temi mereu că se vor lăuda și, astfel, să-i calci mereu în picioare? Nu, nu este bine. Înseamnă să fii rău și lipsit de umanitate – dacă nu te înclini prea mult într-o parte, te înclini prea mult în cealaltă. Să tratezi oamenii corect, să tratezi oamenii echitabil – acesta este principiul. Acest principiu pare simplu, dar nu este ușor de pus în practică.

Cu ceva timp în urmă, un conducător urma să se mute. I-am spus că își poate lua cu el conducătorii și membrii relevanți ai echipei, deoarece astfel le-ar fi ușor să discute împreună despre lucrare. Ceea ce am spus nu era greu de înțeles – înțelegi de îndată ce auzi acest lucru. În cele din urmă, personalul relevant pe care l-a luat cu el avea „acreditări” pe cinste: unii i-au adus ceai, alții i-au spălat picioarele și i-au făcut masaj la spate – erau cu toții o adunătură de lingușitori. Cât de dezgustător era acest conducător? Cineva cu o boală contagioasă se gudura pe lângă el și îl lingușea în fiecare zi, urmându-l peste tot și slujindu-l. Era dispus chiar să riște să se îmbolnăvească de această boală ca să se bucure de senzația de a fi lingușit. În cele din urmă, întrucât această persoană cu boala contagioasă a suferit o recidivă a afecțiunii sale după ce s-a mutat, acest conducător fals a fost dezvăluit la rândul său. Prin urmare, indiferent dacă oamenii înțeleg sau nu adevărul, trebuie să nu facă în niciun caz lucruri rele, să nu facă lucruri bazându-se pe ambițiile și dorințele lor și să nu aibă o mentalitate riscantă, deoarece Dumnezeu scrutează inimile oamenilor și întregul pământ. Ce include „întregul pământ”? Include atât lucruri materiale, cât și imateriale. Nu încerca să-L evaluezi pe Dumnezeu, autoritatea lui Dumnezeu sau atotputernicia Lui folosindu-ți propriul creier. Oamenii sunt ființe create și viețile lor sunt atât de nesemnificative – cum pot evalua ei măreția Creatorului? Cum pot evalua ei atotputernicia și înțelepciunea Creatorului în crearea tuturor lucrurilor de către El și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor? Nu trebuie în niciun caz să faci lucruri ignorante sau să faci rău. Dacă faci rău, vei suferi inevitabil pedeapsa, iar când Dumnezeu te va dezvălui într-o zi, vei primi mai mult decât te așteptai, iar în acea zi vei plânge și vei scrâșni din dinți. Trebuie să te porți având conștiință de sine. În anumite chestiuni, înainte ca Dumnezeu să te dezvăluie, ar fi mai bine să te compari cu vorbele lui Dumnezeu, să reflectezi asupra ta și să scoți la lumină lucruri îngropate, să descoperi propriile probleme și apoi să cauți adevărul pentru a le rezolva – nu aștepta ca Dumnezeu să te dezvăluie. Odată ce Dumnezeu te-a dezvăluit,

nu înseamnă că ești pasiv? În acel moment, vei fi comis deja o fărădelege. Din momentul scrutării tale de către Dumnezeu și până la dezvăluirea ta, valoarea ta și opinia lui Dumnezeu despre tine ar putea suferi o transformare uriașă. Aceasta deoarece, cât timp te scrutează, Dumnezeu îți oferă ocazii și îți încredințează speranțele Sale până în momentul în care ești dezvăluit. Din momentul în care Dumnezeu îi încredințează cuiva speranțele Sale și până când acestea se dovedesc în final a fi în zadar, cum este starea de spirit a lui Dumnezeu? Aceasta se prăbușește. Și care va fi consecința pentru tine? În cazuri mai puțin grave, poți deveni un obiect pe care îl detestă Dumnezeu și vei fi pus deoparte. Ce înseamnă „pus deoparte”? Înseamnă că vei fi păstrat și observat. Și care va fi consecința în cazuri mai grave? Dumnezeu va spune: „Această persoană este o calamitate și nu merită nici măcar să presteze un serviciu. Categoric nu voi mântui această persoană!” Odată ce Dumnezeu Își formează această idee, nu vei mai avea niciun final și, odată ce se întâmplă asta, poți să te ploconești și să sângerezi fără niciun folos, deoarece Dumnezeu îți va fi dat deja suficiente ocazii, dar tu nu te-ai căit niciodată și ai mers prea departe. Prin urmare, indiferent ce probleme ai sau ce corupție dezvălui, ar trebui să reflectezi mereu asupra ta și să te cunoști pe tine însuți în lumina cuvintelor lui Dumnezeu sau să le ceri fraților și surorilor să-ți indice aceste lucruri. Cel mai important este să accepți scrutarea lui Dumnezeu, să vii înaintea Lui și să-I ceri să te lumineze și să te ilumineze. Indiferent ce metodă folosești, descoperirea timpurie a problemelor și apoi rezolvarea lor este efectul obținut reflectând asupra propriei persoane, iar acesta este cel mai bun lucru pe care îl poți face. Nu trebuie să aștepți ca Dumnezeu să te dezvăluie și să te elimine înainte de a simți remușcări, deoarece va fi prea târziu pentru regrete! Când Dumnezeu dezvăluie pe cineva, este deosebit de mânios sau extrem de milos? Este greu de spus, nu se știe și nu-ți voi oferi această garanție – calea pe care mergi depinde de tine. Știți care este responsabilitatea Mea? Vă spun tot ce am de spus, fiecare cuvânt pe care ar trebui să-l spun, fără să omit nici măcar unul. Indiferent ce metodă folosesc, fie prin cuvinte scrise, povestiri sau creând mici programe, în orice caz, transmit prin diferite mijloace adevărul pe care Dumnezeu vrea să-l înțelegeți, informându-vă totodată despre problemele pe care le pot vedea. Vă avertizez, vă reamintesc, vă îndemn și vă ofer câteva provizii, ajutor și sprijin. Uneori spun și lucruri dure. Aceasta e responsabilitatea Mea și depinde de tine cum urmezi restul drumului. Nu este nevoie să-Mi examinezi spusele și expresiile faciale și nu trebuie să observi cu atenție care este opinia Mea despre tine – nu e necesar să faci aceste lucruri. Finalul tău din viitor nu are nicio legătură cu Mine; este legat doar de ceea ce urmărești tu însuți. Astăzi, deschid fereastra și vorbesc sincer, vorbesc întru totul limpede. Ați auzit și înțeles fiecare cuvânt și fiecare propoziție pe care le-am spus și ce trebuie să spun, ce ar trebui să spun și ce am spus în trecut? Nu este nimic abstract în ceea ce spun, nimic din ce nu înțelegeți; ați înțeles cu toții, așa încât responsabilitatea Mea a fost îndeplinită. Să nu credeți că trebuie să stau în continuare cu ochii pe voi după ce am terminat de vorbit și să rămân responsabil pentru voi, ținându-vă de mână până

la sfârșit. Credeți cu toții în Dumnezeu de câțiva ani, sunteți cu toții adulți și nu copii mici. Aveți conducători care să fie responsabili pentru voi când faceți lucruri, nu este responsabilitatea Mea. Am propria sferă a lucrării, propria sferă de responsabilități; nu sunt nevoit și nici nu-Mi este posibil să vă urmăresc pe fiecare dintre voi, să vă supraveghez în continuare și să vă îndemn – nu sunt obligat să fac asta. Cât despre ceea ce urmăriți, ceea ce spuneți și faceți în privat și calea pe care o urmați, niciunul dintre aceste lucruri nu are nicio legătură cu Mine. De ce spun că nu au nicio legătură cu Mine? Dacă vă puteți îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu într-un mod adecvat și potrivit, casa lui Dumnezeu va fi responsabilă pentru voi până la sfârșit. Dacă sunteți dispuși să vă îndepliniți datoria, să plătiți prețul, să acceptați adevărul și să acționați conform principiului, atunci casa lui Dumnezeu vă va conduce, aproviziona și susține; dacă nu sunteți dispuși să vă îndepliniți datoria și doriți să mergeți în lume și să câștigați bani, ușile casei lui Dumnezeu sunt larg deschise și veți primi un rămas-bun cordial. În schimb, dacă provocați tulburări, faceți rău și tulburați apele în casa lui Dumnezeu, indiferent cine face rău, casa lui Dumnezeu are decrete administrative și rânduieli de lucru și veți fi tratați conform acestor principii. Înțelegeți? Credeți cu toții în Dumnezeu de ani de zile, ați citit multe dintre cuvintele Lui, ați participat la adunări și ați ascultat predici în toți acești ani, prin urmare, de ce nu v-ați căit sau transformat câtuși de puțin? Sunt mulți oameni care au ascultat predici de ani de zile și au înțeles unele adevăruri, dar încă nu s-au căit, își îndeplinesc în continuare îndatoririle în mod superficial, iar acești oameni sunt în pericol. Dați-Mi voie să vă spun ceva real: nu vă așteptați mereu să stau cu ochii pe voi, să am grijă de voi și să vă învăț ținându-vă de mână, așa încât să puteți face ceva practic și eficient. Dacă nu vă urmăresc sau nu vă supraveghez și nu vă îndemn, iar voi deveniți superficiali și progresul lucrării încetinește, veți fi terminați. Acest lucru arată că vă îndepliniți datoria fără pic de loialitate și sunteți cu toții niște muncitori. Dați-Mi voie să vă spun: lucrarea Mea de slujire a fost îndeplinită și nu sunt obligat să am grijă de voi. Aceasta deoarece Duhul Sfânt lucrează și vă scrutează în aceste chestiuni; ceea ce ar trebui să fac a fost făcut, ceea ce ar trebui să spun a fost spus, Mi-am respectat lucrarea de slujire, Mi-am îndeplinit responsabilitatea și ceea ce a rămas este să vă asumați responsabilitatea pentru propriile acțiuni și propriul comportament. Dacă nu acceptați adevărul, ci sunteți în permanență superficiali și nu vă gândiți niciodată să vă căiți, atunci pedeapsa și eliminarea voastră nu vor avea nicio legătură cu Mine.

Un aspect al poveștii pe care tocmai am spus-o a fost discuția despre modul în care să privim statutul social, valoarea, mediul familial sau pregătirea academică a oamenilor și așa mai departe care sunt standardele și principiile pentru considerarea acestor lucruri; un alt aspect a fost cum să abordăm aceste lucruri și cum să ne dăm seama de esența lor. Odată ce ți-ai dat seama de esența acestor lucruri, chiar dacă pot fi încă prezente în inima ta, nu vei fi constrâns de ele și nu vei trăi pe baza lor. Când vezi un non-credincios care își etalează trecutul glorios în care a mers la universitate și a studiat

pentru diploma de master sau de doctorat, care sunt opinia și atitudinea ta? Dacă spui: „Să studiezi pentru diploma de licență nu e nimic. Eu am absolvit studii postuniversitare cu ani în urmă”, dacă ai această mentalitate, va fi problematic pentru tine și arată că nu te-ai schimbat mult în credința ta în Dumnezeu. Dacă te întreabă care este nivelul tău de educație și spui: „N-am absolvit nici măcar școala primară și nu pot să scriu nici măcar un eseu” și vede că ești un nimeni și începe să te ignore, nu este perfect? Poți câștiga timp ca să citești mai multe din cuvintele lui Dumnezeu și să-ți îndeplinești mai mult datoria, iar acesta este lucrul corect. Ce rost are să bârfești cu non-credincioși și neîncrezători? Dacă spui că ai puțină educație și nu ai niciun statut în societate, iar cineva te desconsideră, ce vei face? Nu pune la suflet și nu te simți constrâns, doar lasă-l să vorbească, lasă-l să spună ce vrea, nu înseamnă nimic pentru tine. Atât timp cât nu-ți întârzie urmărirea adevărului în credința ta în Dumnezeu, este în regulă. De fapt, este un subiect minor, dar în viața de zi cu zi, prin lucrurile pe care le exprimă oamenii, se poate observa că aceștia acordă o mare importanță acestor lucruri legate de capital și le poartă mereu în suflet. Nu doar le poate afecta modul de a vorbi și comportamentul, dar acest lucru le poate afecta și intrarea în viață și alegerea căii drepte a credinței în Dumnezeu. În regulă, nu voi mai vorbi despre acest tip de subiect. Să revenim la subiectul despre care am avut părtășie data trecută și să continuăm părtășia și disecarea diverselor manifestări ale antihriștilor.

O disecare a modului în care antihriștii sunt ticăloși, perfizi și înșelători

I. O disecare a ostilității și urii antihriștilor față de lucrurile pozitive și de adevăr

Am terminat de disecat a șasea manifestare a antihriștilor, iar acum vom începe să o disecăm pe a șaptea: modul în care antihriștii sunt ticăloși, perfizi și înșelători. Unii oameni spun: „Întrucât îi disecăm și expunem pe antihriști, nu este prea blând să spunem că sunt ticăloși, perfizi și înșelători? Cine nu are într-o mică măsură o fire ticăloasă sau înșelătoare? Toți oamenii obișnuiți au aceste firi corupte, prin urmare, dacă îi expunem și disecăm pe antihriști în acest fel, nu ar însemna asta că toți sunt antihriști?” Crede vreunul dintre voi asta? Dacă vreunul dintre voi chiar crede asta, atunci se înșală. Există vreo diferență între ticăloșia, perfidia și înșelăciunea antihriștilor și dezvăluirile acestor firi corupte la oamenii obișnuiți? Există cu siguranță o diferență, altfel nu am include aceste firi printre manifestările antihriștilor. Astăzi, voi avea mai întâi părtășie îndeosebi despre această diferență, înainte de a vorbi despre câteva exemple reale și manifestări specifice ale firilor ticăloase, perfide și înșelătoare ale antihriștilor. Este ușor de înțeles sensul literal al cuvintelor „ticălos”, „perfid” și „înșelător”. Dificultatea constă în a discerne diferența esențială dintre aceste tipuri de manifestări la antihriști și la oamenii obișnuiți, motivul pentru care caracterizăm tipul de persoană care are aceste firi și esențe corupte drept antihrist și care este diferența de esență între antihriști și omenirea coruptă

obișnuită. În primul rând, antihriștii se opun în mod deschis adevărului și lui Dumnezeu; ei rivalizează cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, pentru poziția Lui și pentru inimile oamenilor și chiar fac diverse lucruri în preajma aleșilor Săi pentru a le câștiga inimile, a-i induce în eroare și a-i împietri. Pe scurt, natura acțiunilor și comportamentului antihriștilor, fie că e deschisă sau secretă, este mereu potrivnică față de Dumnezeu. De ce spun că este potrivnică față de Dumnezeu? Pentru că ei știu foarte bine că El este Dumnezeu și cuvintele Sale sunt adevărul, dar tot I se opun și nu acceptă adevărul, oricum am avea părtășie despre el. De exemplu, unii antihriști îi atrag pe unii oameni, îi induc în eroare și îi controlează. Îi determină pe acești oameni să asculte de ei și să-i urmeze, apoi obțin în mod fraudulos tot soiul de cărți și materiale de la biserică, își înființează propriile biserici și își întemeiază propriile împărății, astfel încât să se poată bucura de faptul că sunt urmați și venerați de adepții lor, după care încep să trăiască de pe urma bisericii. Acest tip de comportament înseamnă în mod clar că rivalizează cu Dumnezeu pentru aleșii Săi – nu este aceasta o caracteristică a antihriștilor? Este nedrept să-i caracterizăm pe acești oameni drept antihriști pe baza acestei caracteristici evidente? Nu este deloc nedrept – această caracterizare este foarte exactă! Există și unii antihriști care formează clici în cadrul bisericii și o dezbină. Ei își cultivă în permanență propriile forțe în cadrul bisericii și îi exclud pe cei care nu sunt de acord cu ei. Apoi îi țin alături pe cei care îi ascultă și îi urmează pentru a-și forma propriile forțe și a-i determina pe toți să facă ce spun ei. Nu cumva își întemeiază propriile împărății? Indiferent ce rânduieli de lucru sau cerințe are Cel de mai sus, ei refuză să le pună în aplicare și, în schimb, acționează după bunul plac, conducându-și adepții să se opună deschis Celui de mai sus. De pildă, casa lui Dumnezeu cere demiterea promptă a conducătorilor și lucrătorilor care nu sunt capabili să îndeplinească o lucrare reală. Un antihrist va gândi însă: „Deși unii conducători și lucrători nu sunt capabili să îndeplinească o lucrare reală, ei mă susțin și mă aprobă, iar eu i-am cultivat. Cel de mai sus nu are cum să-i demită pe acești oameni, decât dacă mă îndepărtează pe mine mai întâi.” Spuneți-Mi, nu este acea biserică sub controlul acelui antihrist? Rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu trec de antihrist și nu pot fi puse în aplicare. Când rânduielile de lucru au fost emise de mult timp și fiecare biserică a raportat despre modul în care au fost puse în aplicare, de exemplu, cui i s-a ajustat atribuirea datoriei, cine a fost demis și în ce circumstanțe, antihristul nu raportează niciodată nimic și nu ajustează niciodată atribuirea datoriei nimănui. Unii oameni sunt mereu superficiali în îndatoririle lor, ceea ce afectează grav lucrarea bisericii, dar antihristul nu le ajustează atribuirea datoriei. Chiar și atunci când Cel de mai sus îi spune direct antihristului să-i demită pe acești oameni, trece mult timp fără ca el să răspundă. Nu este o problemă aici? Când îi cere să implementeze rânduielile de lucru sau încearcă să se intereseze în legătură cu ceva, Cel de mai sus ajunge într-un impas cu antihristul. Frații și surorile din biserică nu știu nimic despre asta, nu primesc niciun mesaj și nu sunt în legătură cu Cel de mai sus – biserica este complet sub controlul acelei singure persoane. Care este natura acestor

acțiuni ale antihristului? Antihristul preia puterea asupra unei biserici. Antihriștii formează clici în cadrul bisericii, își întemeiază propriile împărății, se opun casei lui Dumnezeu și le fac rău aleșilor Lui. Oamenii pierd lucrarea Duhului Sfânt, nu pot simți prezența lui Dumnezeu, nu există pace sau bucurie, își pierd credința în Dumnezeu și nu-și mai îndeplinesc îndatoririle cu energie. Ba chiar devin negativi și depravați, iar viața lor stagnează. Toate acestea sunt rezultatele faptului că antihriștii îi induc în eroare și îi controlează. Acum, în toate zonele pastorale din China continentală, un număr de conducători falși și antihriști au fost expuși și demiși. Printre ei se numără și câțiva conducători falși și lucrători falși care nu au făcut o lucrare reală. Toți aveau manifestări ale antihriștilor și firi de antihriști, dar nu au ajuns chiar la nivelul de a fi antihriști, așa că au fost doar demiși. Totuși, unii oameni nu recunoșteau decât propria lege, aveau ultimul cuvânt în orice privință, încălcau complet rânduielile de lucru și acționau după bunul plac și, prin urmare, au fost caracterizați drept antihriști și excluși. Acest mod de a-i expune și trata pe conducătorii falși și pe antihriști este minunat! Sunt foarte bucuros când văd aceste scrisori de raportare, deoarece arată că unii dintre aleșii lui Dumnezeu au înțeles puțin din adevăr după ani de zile de ascultare a predicilor. De ce spun că au înțeles puțin din adevăr? Pentru că, după ce au ascultat aceste predici, le pot asocia și aplica în cazul unor chestiuni pe care le întâlnesc în viață. După ce termină de ascultat aceste adevăruri, poate că nu le înțeleg cu adevărat în acel moment, dar ajung mai târziu să aibă discernământ în privința oamenilor și evenimentelor. Ajung să aibă principiile și standardele după care îi pot evalua pe cei care își recunosc doar propria lege, pe cei care nu fac o lucrare reală, pe cei care nu pot rezolva probleme reale, pe cei care sunt superficiali în îndatoririle lor și nu poartă o povară și pe cei care nu au simțul răspunderii. Nu este acesta un progres? Este un progres. Nu se poate spune că au statură, ci doar au înțeles puțin din adevăr. Aleșii lui Dumnezeu au un oarecare discernământ cu privire la conducătorii falși, la antihriști și unii dintre cei care nu fac lucrare reală și sunt incompetenți în lucrarea lor – nu este acesta un lucru bun? Este un lucru bun; arată că aleșii lui Dumnezeu înțeleg adevărul, au discernământ, pot sta de partea lui Dumnezeu și pot proteja lucrarea bisericii – acest lucru merită sărbătorit. Nu este posibil ca antihriștii să-i inducă în eroare pe cei care înțeleg adevărul. Ar putea fi în stare să-i inducă în eroare pe cei care nu înțeleg adevărul și nu au discernământ o vreme, dar pentru cât timp? Sunt încrezător că, pe măsură ce oamenii înțeleg mai mult adevărul și au mai multă credință în Dumnezeu, le va lua mai puțin timp să respingă și să se elibereze de lanțurile și constrângerile antihriștilor. Prin urmare, este necesar în continuare să avem părtășie în detaliu despre diferitele manifestări ale antihriștilor, altfel oamenilor le va fi foarte greu să obțină mântuirea dacă sunt induși în eroare și controlați de antihriști.

Tocmai am explicat în termeni simpli manifestările antihriștilor și motivele de a caracteriza astfel de oameni drept antihriști. Așadar, care este diferența dintre manifestările de ticăloșie, perfidie și înșelăciune ale antihriștilor și firile corupte ale oamenilor obișnuiți? Înțelegeți întrucâtva acest lucru? Vă voi spune o poveste, care este cu siguranță legată

de ticăloșie, perfidie și înșelăciune. Cartea lui Iov din Biblie consemnează o conversație dintre Dumnezeu și Satana. Dumnezeu îl întreabă pe Satana: „De unde vii?” (Iov 1:7). Și cum răspunde Satana? [„De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ” (Iov 1:7).] Nici în prezent, oamenii încă nu înțeleg ce a vrut să spună Satana – este o reflectare a firii sale. De ce nu înțeleg oamenii ce a vrut să spună Satana? Pentru că încă nu ți-ai dat seama de unde anume vine Satana. Care este problema cu ceea ce a spus Satana? Există un fel de fire aici și aceasta este o fire ticăloasă. Să terminăm deocamdată de vorbit despre acea replică și să analizăm ce urmează. Satana vine înaintea lui Dumnezeu și, după ce a răspuns la întrebarea Lui, Dumnezeu îi spune Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?” (Iov 1:8). Ce reacție ar avea de obicei o persoană normală când L-ar auzi pe Dumnezeu spunând asta? (Ar dori să vadă cum s-a purtat Iov.) Oamenii s-ar gândi imediat: „Iov se temea de Dumnezeu, se ferea de rău și era un om desăvârșit. Chiar îl admir!” De unde provine această admirație? Provine dintr-un fel de năzuință, dragoste și aspirație față de lucrurile pozitive din umanitatea normală. Dar dacă nu iubești adevărul, ce vei manifesta când auzi aceste cuvinte? (Dispreț.) Vei disprețui aceste cuvinte și le vei ignora. Unii oameni se gândesc apoi: „Să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? Ce este această teamă? Ce înseamnă «să se ferească de rău»? Unde poți găsi un om desăvârșit în zilele noastre?” Par să nu simtă nimic după ce aud aceste cuvinte, deci oare au inimi care tânjesc și aspiră la aceste lucruri? (Nu.) Își doresc aceste lucruri? (Nu.) Doresc să urmărească să înțeleagă care sunt mai exact detaliile acestora? Au ei această dorință? Nu, nu au; în inimile lor, nu vor să știe. Există un alt tip de persoană care reacționează anormal când Îl aude pe Dumnezeu spunând că Iov s-a temut de El și s-a ferit de rău, că era un om desăvârșit. Acești oameni spun: „Poftim? Iov se temea de Dumnezeu, se ferea de rău și era un om desăvârșit – oare există o astfel de persoană? Arată-mi cum era desăvârșit – nu cred!” Asemenea oameni, care au astfel de idei și manifestări, cred și recunosc cu adevărat cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu? (Nu.) Nu le cred și nu le recunosc cu adevărat. În primul rând, un aspect este sigur: nu recunosc că spusele lui Dumnezeu sunt adevărate, demne de încredere și exacte, nu consideră cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, drept cuvintele Creatorului și adevărul suprem pentru întreaga omenire. Întrucât nu consideră cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, cum Îl consideră ei pe Dumnezeu? Întrucât Îi tăgăduiesc cuvintele, ar putea ei să recunoască faptul că Dumnezeu este Dumnezeu? Categoric nu; întrucât tăgăduiesc cuvintele lui Dumnezeu, tăgăduiesc perspectiva Lui și spusele Lui, implicația este că tăgăduiesc existența lui Dumnezeu și faptul că El este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Acest lucru este sigur. Există un alt aspect: ce atitudine au asemenea oameni față de adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu, față de lucrurile pozitive și negative și ce fire se află în spatele atitudinii lor? Care este opinia lor despre Iov? „Nu este posibil! Ar mai putea exista cineva de acest fel în lume? E doar o relicvă istorică. O astfel de persoană

n-ar trebui să trăiască în această lume. Doar cei care sunt trădători și răi, malefici și ticăloși ar trebui să trăiască. Oamenii ca Iov ar trebui să moară, nu să trăiască!" Ce fire este aceasta? (Ticăloșie.) Aceasta este ticăloșia Satanei. Există acum oameni în rândul omenirii care au exact aceeași fire ticăloasă ca Satana? Ce fel de oameni, când aud că Dumnezeu a spus: „Iov se teme de Dumnezeu și se ferește de rău; este un om desăvârșit", nu sunt convinși, refuză să accepte, simt repulsie și ură și chiar au blesteme în inimile lor? Putem spune că oamenii care dau naștere la astfel de lucruri sunt de teapa Satanei? (Da.) Așadar, mergem prea departe dacă îi caracterizăm pe acești oameni drept antihriști? (Nu.) Când Dumnezeu i-a spus Satanei clar și solemn: „Iov se teme de Dumnezeu și se ferește de rău; este un om desăvârșit", care a fost atitudinea Satanei? S-a îndoit de acest fapt. Un aspect al acestui lucru este că Satana s-a îndoit că Iov era acel tip de om și nu a crezut că este posibil. Aceasta fiindcă Satana este ticălos și crede că toate lucrurile sunt ticăloase; nu a crezut că ar putea exista cineva în rândul omenirii care să fie atât de minunat, care să poată fi văzut cu adevărat de Dumnezeu ca fiind desăvârșit – Satana nu a crezut aceasta. Un alt aspect este că, atunci când Dumnezeu a descoperit un om așa bun ca Iov, ce a simțit Satana în inima lui? Mai întâi, la un nivel superficial, a simțit invidie, gândindu-se: „Cum ar putea să existe un om desăvârșit? N-am corupt eu întreaga omenire? Toți oamenii sunt la fel ca mine, toți Te-au trădat. Cum ar putea să Te urmeze?" Dacă ar fi să traducem în limbaj uman, aceasta a fost mentalitatea lui. Satana nu a crezut că este posibil și există două laturi ale incapacității lui de a crede că este posibil: prima este că Satana și-a dorit ca Iov să nu existe, iar a doua este că Satana și-a spus: „Chiar dacă există, îl voi anihila." Nu a fost aceasta ticăloșia Satanei? (Ba da.) Aceasta a fost ticăloșia Satanei. Nu voia ca o persoană cu adevărat bună, care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, să vină înaintea lui Dumnezeu, nu voia ca o persoană ca Iov să trăiască în lume, nu voia ca un astfel de om să existe, cu atât mai puțin ca un astfel de om să apară – aceasta a fost ticăloșia Satanei. Care este sursa ticăloșiei Satanei? Firea-esență pe care o are este ticăloasă. În plus, Satana este ostil și față de toate lucrurile pozitive. Ce este inclus în „toate lucrurile pozitive"? Sunt incluși oamenii care se tem de Dumnezeu, se feresc de rău și sunt desăvârșiți. Fiind ostil față de Iov, nu era Satana ostil față de Dumnezeu? (Ba da.) Chiar așa stăteau lucrurile. În timp ce Satana era ostil față de Iov, Îl ura și pe Dumnezeu. Nu voia să se închine nimeni lui Dumnezeu – asta l-ar fi făcut cel mai fericit și era cea mai mare dorință a lui. Și apoi, toate aceste fapte s-au dovedit a fi complet opusul a ceea ce spera, ceea ce dorea să vadă și ceea ce năzuia. Un lucru atât de minunat s-a întâmplat chiar sub ochii săi și, totuși, ticăloșia și răutatea lui l-au făcut să aibă o altă conversație înaintea lui Dumnezeu, și anume dialogul următor între el și Dumnezeu. Cunoaște cineva textul original? [„Iov se teme de Dumnezeu fără motiv?" (Iov 1:9).] Satana nu a vorbit deschis, exista o capcană ascunsă în cuvintele lui. A spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv?" ca să te gândești la asta. Spuneți-Mi, știa Dumnezeu ce a vrut să spună Satana? (Da.) Știa. Dumnezeu îl cunoștea în detaliu pe Satana și putea vedea

problema cu o claritate absolută. De îndată ce a spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv?”, Dumnezeu a știut ce va face acesta. Când Dumnezeu a văzut că voia să facă ceva, a știut că apăruse o oportunitate, că venise timpul să-l folosească pe Satana pentru a-l încerca pe Iov. Așadar, care dintre ei a fost înțelept? (Dumnezeu.) Satana nu a știut asta și s-a gândit: „Nu mi-a interzis Dumnezeu să mă ating de Iov? Nu mă așteptam niciodată să fie de acord acum.” Vom încheia povestea aici. Toată lumea știe în esență ce s-a întâmplat în continuare.

Să disecăm acum manifestările și firile Satanei în ceea ce a spus, precum și motivația și intențiile lui exacte de a spune aceasta. În primul rând, Satana nu a crezut ce a spus Dumnezeu, adică a nutrit o atitudine de îndoială față de conținutul și faptele cuvintelor pe care le rostise Dumnezeu. Pe lângă faptul că s-a îndoit de ceea ce a spus Dumnezeu, a vrut să folosească o metodă pentru a tăgădui cele spuse de Dumnezeu, dar nu le-a putut tăgădui direct. În ce consta ticăloșia Satanei? Consta în adoptarea unei metode și mai înșelătoare, spunând în inima lui: „Nu Te voi tăgădui direct. Te voi face să-mi permiți să-l maltratez pe Iov și apoi îl voi face pe el să Te tăgăduiască. Acesta ar fi finalul cel mai bun. Nu vei fi dat greș atunci?” Acesta era scopul lui. Ce fire a dezvăluit Satana în dialogul cu Dumnezeu și în gândurile sale? Firea era în mod clar ticăloasă. Care e diferența dintre ticăloșia Satanei și ticăloșia omenirii corupte obișnuite? Ce rol juca Satana aici? Nu a mers să-l caute direct pe Iov pentru a-l face să-L tăgăduiască pe Dumnezeu. Dacă Iov s-ar fi împotrivit, atunci ar fi fost făcut de ocară, prin urmare Satana nu a procedat așa. Ce a făcut așadar Satana? Care au fost mai exact motivația, mijloacele și tacticile lui în ceea ce a făcut? (Să atace prin intermediul altuia.) Chiar îl subestimezi pe Satana; ticăloșia lui nu poate fi pătrunsă de ființele umane. Toate lucrurile pozitive, juste și minunate din lume nu sunt minunate pentru Satana – el vrea să facă toate aceste lucruri ticăloase și necurate. Care e cea mai mare diferență dintre Satana și oamenii corupți? Cea mai mare diferență este că el știe foarte bine că Dumnezeu este adevărul, că Dumnezeu are înțelepciune și autoritate și este sursa tuturor lucrurilor pozitive, însă nu recunoaște aceste lucruri și, în schimb, este dezgustat, detestă, urăște și chiar blestemă toate aceste lucruri. Totuși, oamenii corupți sunt adesea induși în eroare de Satana și nu știu care sunt lucrurile pozitive sau ce lucruri sunt juste, cu atât mai puțin care e adevărul sau ce anume cere Dumnezeu. Deși dezvăluie unele firi corupte, aceste firi corupte ticăloase și înșelătoare sunt dezvăluite când oamenii sunt nesăbuiți, ignoranți, amorțiți, orbiți și amăgiți și nu înțeleg adevărul, în timp ce Satana greșește cu bună-știință. De ce îl numim Satana? Pentru că poate vedea tot ce face Dumnezeu pe tărâmul spiritual și în întregul univers și, în timp ce este martor la toate acestea, tot tăgăduiește existența lui Dumnezeu, faptul că Dumnezeu este adevărul și că deține suveranitatea asupra întregii omeniri. Oricât de mulți oameni Îl urmează pe Dumnezeu, oricât de măreață e lucrarea pe care o face El, cât de mare este autoritatea pe care o deține sau cât de atotputernic este Dumnezeu, Satana tot tăgăduiește toate acestea și, fără rușine sau onoare, împietrește, orbește și corupe

omenirea, folosind tot soiul de metode pentru a o induce în eroare și a o face să-l urmeze. Care am spus adineaori că sunt principalele manifestări ale ticăloșiei Satanei? El se specializează în împotrivirea față de Dumnezeu, nu recunoaște ce spune Dumnezeu, indiferent cât de corecte sunt cuvintele Sale, nu recunoaște că acestea sunt lucruri pozitive și adevărul și răstoarnă lucrurile cu susul în jos. De exemplu, Dumnezeu i-a pus pe oameni să consemneze istoria creării omului de către El și, pe lângă consemnările faptelor privind crearea omului de către Dumnezeu, pot fi găsite și urme de dovezi. Și ce a făcut Satana? A inventat „darwinismul” și a spus că omul a evoluat din maimuțe, a desenat o imagine arătând că maimuțele au evoluat treptat din ființe cu patru picioare la oameni cu două picioare care merg în poziție verticală, născocind această erezie și falsitate. Ca urmare, chiar dacă unii oameni neagă acum evoluția, mulți încă nu cred că omul vine de la Dumnezeu. Nu este aceasta ticăloșia Satanei? (Ba da.) Aceasta e ticăloșia Satanei. Indiferent cât de măreață e lucrarea pe care o face Dumnezeu, la care asistă personal, Satana tot Îl contrazice și se opune lui Dumnezeu până la capăt. În fiecare zi în care Dumnezeu nu-l distruge pe Satana și nu îl înlătură, acesta I se opune constant. În asta constă ticăloșia Satanei, iar cauza principală este faptul că esența lui e ticăloasă.

În conversația dintre Satana și Dumnezeu din Cartea lui Iov, există vreo legătură între manifestările Satanei și manifestările antihriștilor? (Da.) Ce legătură? De ce povestesc acest pasaj? Ticăloșia, perfidia și înșelăciunea antihriștilor este un subiect pe care îl întâlniți deseori, iar aceste lucruri sunt și manifestări reale pe care le vedeți frecvent, prin urmare de ce enumăr separat aceste manifestări ale antihriștilor sub forma unui singur aspect de disecat? Tocmai am vorbit despre ticăloșia Satanei și despre modul în care acesta se opune în mod special lui Dumnezeu, deci nu fac și antihriștii acest lucru? (Ba da.) Care sunt manifestările antihriștilor? După ce ascultă o predică, un antihrist știe că predica este bună și poate înțelege acele cuvinte. În plus, are un oarecare calibru și, odată ce înțelege acele cuvinte, depune efort pentru a le reține și încearcă să învețe pe de rost lucrurile care îi plac și care sunt în acord cu propriile noțiuni. Apoi, pe această bază, își prelucrează și își formulează propria predică, pe care alți oameni o consideră foarte bună când o aud. Aceasta nu este însă manifestarea principală a ticăloșiei unui antihrist; care este manifestarea principală? Oamenii de acest fel pot înțelege adevărul, prin urmare, spuneți-Mi, au ei capacitatea de a face deosebirea dintre bine și rău? (Da.) Da, o au, nu sunt proști. De exemplu, ei intră adesea în contact cu frați și surori și știu în inimile lor care oameni urmăresc adevărul și care nu-l urmăresc. Știu în inimile lor cine se poate dedica și poate renunța la lucruri, cine își poate îndeplini datoria cu loialitate și cine poate alege în mod sigur să practice adevărul și să acționeze în conformitate cu principiile atunci când se confruntă cu chestiuni obișnuite. Dar pot să-i trateze corect pe astfel de oameni? (Nu.) Cum îi tratează pe oameni într-un mod care se referă la manifestările antihriștilor? De exemplu, cineva nu reprezintă o amenințare pentru ei, așa că se gândesc: „Tu urmărești adevărul și calibrul tău este mai bun decât

al meu, dar nu te voi promova. Faptul că nu te promovez nu înseamnă că te voi ignora. Dacă mă lingușești, atunci te voi ține pe lângă mine. Dacă nu mă lingușești niciodată și ești mereu atât de integru, făcând mereu lucrurile în mod imparțial și respectând principiile, atunci vei fi în stare să discerni orice lucru rău pe care îl fac și să-mi vezi adevărata față, vei avea părtășie cu mine despre adevăr ca să mă determini să mă căiesc și asta mă va face prea mult de ocară. Dacă nu te amesteci în treaba mea, nu-i nimic. Dacă te amesteci mereu în treaba mea, am de gând să scap de tine!" Acesta este tipul de plan pe care îl au și așa calculează ei în inimile lor. Ce fire este aceasta? Au două firi: răutate și ticăloșie. Așa gândesc ei înainte de a comite o astfel de faptă și de a o face pe această persoană să sufere – aceasta este ticăloșie. Ei știu foarte bine că această persoană urmărește adevărul și are simțul dreptății, dar nu o promovează, nu se apropie de ea și, în inima lor, sunt precauți și se simt dezgustați de această persoană – ce fire este aceasta? Aceasta este ticăloșie. La ce se referă această ticăloșie? Nu este vorba că antihriștii n-ar înțelege care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative; ei știu care este calea cea dreaptă, doar că nu o urmează, nu practică adevărul, nu ascultă de nimeni și aleg calea ticăloșiei. Unele femei, de exemplu, nu sunt dispuse să fie femei cu moralitate bună și să ducă o viață cinstită și adecvată, ci trebuie în schimb să fugă la un bordel. În zilele noastre, nimeni nu le vinde sau nu le obligă, prin urmare de ce să fugă la un bordel? Pentru că sunt ticăloase și s-au născut pentru a fi astfel de lucruri. Antihriștii sunt acest tip de gunoaie și îi disecăm și îi caracterizăm drept antihriști deoarece ticăloșia lor nu poate deveni niciodată integritatea și bunătatea oamenilor normali – aceasta este diferența dintre ei și oamenii normali care au firi corupte. Indiferent dacă sunt emondați, dacă biserica folosește măsuri administrative pentru a-i penaliza sau dacă frații și surorile iau atitudine pentru a li se opune și a-i da în vileag, nimic nu poate schimba intenția inițială și principiile după care acționează ei – aceasta nu se poate întâmpla niciodată. Nimeni nu-i poate schimba, nimeni nu poate să le miște inimile și să-i determine să-și abandoneze opiniile sau principiile de conduită personală; nu-i poți schimba – sunt antihriști. Credeai că antihriștii sunt atât de ticăloși încât nu știu ce este bine și ce este rău? Ba știu. Când raportează probleme sau face rapoarte despre lucrare către Cel de mai sus, un antihrist scrie cuvinte care sună extrem de plăcut, iar când citești aceste rapoarte, crezi că această persoană trebuie să aibă un calibru foarte bun. Dar când ajungi să cunoști situația reală de la fața locului, descoperi că el încalcă mereu rânduielile de lucru în lucrarea sa, îi oprimă pe cei care urmăresc adevărul și tulbură lucrarea bisericii – este un antihrist. Unii antihriști au lăsat comentarii pe site-ul web al bisericii noastre și, când nu le cunoști trecutul sau originile, vezi doar cât de fluent sunt exprimate comentariile lor, cu rânduri scrise deosebit de clar și un stil de scriere bun și crezi că aceste persoane au un calibru bun. Doar după ce afli despre ei, ajungi să știi că sunt antihriști, că au făcut mult rău și au fost excluși din biserică în urmă cu 3 ani. Aceștia au postat în permanență mesaje pe site-ul web al casei lui Dumnezeu în atenția Celui de mai sus, astfel încât să fie promovați și să primească o șansă de a se

redresa; așa stau lucrurile. Spuneți-Mi, vor antihriștii să fie binecuvântați? (Da.) Chiar vor; se tem de moarte și se tem de pieire.

Care este manifestarea principală a ticăloșiei unui antihrist? Este că știe clar ce este corect și ce este în acord cu adevărul, dar când trebuie să facă un lucru, va alege mereu doar ceea ce încalcă principiile și se împotrivește adevărului și ceea ce îi satisface interesele și statutul propriu – aceasta e manifestarea principală a firii ticăloase a unui antihrist. Indiferent câte cuvinte și doctrine înțelege, cât de plăcut este limbajul pe care îl folosește în predici sau cât de mult li se pare altor oameni că are înțelegere spirituală, când face lucruri, alege un singur principiu și o singură metodă, și anume împotrivirea față de adevăr, protejarea intereselor proprii și opoziția față de adevăr până la capăt, în totalitate – acestea sunt principiul și metoda pe baza cărora alege să acționeze. În plus, care anume sunt dumnezeul și adevărul pe care și le imaginează în inima sa? Atitudinea lui față de adevăr este doar aceea de a dori să vorbească și să predice despre adevăr, nu de a dori să-l pună în practică. Doar vorbește despre el, vrând să fie foarte apreciat de aleșii lui Dumnezeu și apoi să se folosească de acest lucru pentru a ocupa poziția de conducător al bisericii și pentru a-și atinge scopul de a-i stăpâni pe aleșii lui Dumnezeu. Se folosește de predicarea doctrinei pentru a-și atinge scopurile – oare nu dă astfel dovadă că disprețuiește adevărul, se joacă cu el și îl calcă în picioare? Nu ofensează firea lui Dumnezeu tratând adevărul în acest mod? Doar se folosește de adevăr. În inima lui, adevărul este un slogan, niște cuvinte elevate, pe care le poate folosi pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i cuceri, care pot satisface setea oamenilor de lucruri minunate. În opinia lui, nu există nimeni în această lume care să poată practica sau trăi adevărul, crezând că acest lucru pur și simplu nu funcționează, că e imposibil și că doar ceea ce e recunoscut de toată lumea și e realizabil este adevărul. Chiar dacă vorbește despre adevăr, în inima lui nu recunoaște că este adevărul. Cum testăm această chestiune? (Nu practică adevărul.) Nu practică niciodată adevărul; acesta este un aspect. Și care este un alt aspect important? Când se confruntă cu lucruri în viața reală, doctrina pe care o înțelege nu este niciodată realizabilă. Pare să aibă cu adevărat înțelegere spirituală, predică doctrină după doctrină, dar când se confruntă cu probleme, metodele sale sunt denaturate. Chiar dacă nu este capabil să practice adevărul, ceea ce face trebuie să fie cel puțin în conformitate cu noțiunile și închipuirile umane, cu standardele și gusturile umane și trebuie cel puțin să fie acceptat de ceilalți. Astfel, poziția sa va fi menținută stabilă. În viața reală însă, lucrurile pe care le face sunt incredibil de denaturate și poți să-ți dai seama dintr-o privire că nu înțelege adevărul. De ce nu înțelege adevărul? În inima sa, este scârbit de adevăr, nu recunoaște adevărul, îi place să facă lucruri conform filosofiilor satanice, vrea mereu să se ocupe de chestiuni folosind metode umane și, dacă poate să-i convingă pe alții și să câștige prestigiu ocupându-se de aceste chestiuni, atunci este suficient pentru el. Dacă un antihrist aude pe cineva predicând teorie deșartă atunci când merge undeva, devine foarte entuziasmat, dar dacă acolo este cineva care predică adevărul-realitate și intră în detalii

precum diferitele stări ale oamenilor, antihristul simte mereu că vorbitorul îl critică și îi străpunge inima, prin urmare se simte dezgustat și nu vrea să audă. Dacă i se cere să aibă părtășie despre starea lui din ultima vreme, dacă a făcut vreun progres și dacă a întâmpinat vreo dificultate în timp ce și-a îndeplinit datoria, nu are nimic de spus. Dacă ai părtășie în continuare despre acest aspect al adevărului, antihristul adoarme; nu-i place să audă despre așa ceva. Există și oameni care se apleacă în față când stai la taclale cu ei, dar imediat ce aud pe cineva având părtășie despre adevăr, se ascund într-un colț și moțăie – nu au pic de dragoste pentru adevăr. În ce măsură nu au dragoste pentru adevăr? Într-un caz ușor, nu sunt interesați de el și le este suficient să fie muncitori; într-un caz grav, sunt scârbiți de adevăr, se simt deosebit de dezgustați de adevăr și nu-l pot accepta. Dacă acest tip de individ este conducător, atunci este un antihrist; dacă este un adept de rând, atunci tot merge pe calea antihriștilor și este urmașul antihriștilor. Din exterior, pare inteligent și înzestrat, cu un oarecare potențial bun, dar natura-esență pe care o are este cea a unui antihrist – așa stau lucrurile. Pe ce se bazează aceste judecăți? Toate se bazează pe atitudinea acestor oameni față de adevăr și pe atitudinea lor față de lucrurile pozitive. Acesta e aspectul referitor la abordarea oamenilor privind adevărul. Celălalt aspect este că, de multe ori, oamenii nu înfruntă direct adevărul, unele lucruri nu implică adevărul, oamenii nu-și dau seama ce aspect al adevărului este implicat și, prin urmare, pe cine anume înfruntă ei în mod direct? Cel pe care Îl înfruntă direct este Dumnezeu. Și cum Îl tratează acești oameni pe Dumnezeu? Prin ce manifestări își arată ei firile ticăloase? Apelează la rugăciune adevărată și la o comuniune adevărată cu Dumnezeu? Au o atitudine onestă? Au credință adevărată? (Nu.) Se bazează cu adevărat pe Dumnezeu și se încredințează cu adevărat Lui? Se tem cu adevărat de Dumnezeu? (Nu.) Toate acestea sunt chestiuni practice, nefiind în niciun caz amabilități deșarte sau clișee. Dacă nu înțelegi că aceste cuvinte sunt practice, nu ai deloc înțelegere spirituală. Dați-Mi voie să vă prezint un exemplu de manifestări ale unor astfel de oameni. Unii oameni își încleștează pumnii și depun jurăminte la adunări, spunând: „Nu am de gând să mă căsătoresc cât timp voi trăi, am de gând să-mi dau demisia, să renunț la tot și să-L urmez pe Dumnezeu până la capăt!” Când termină de strigat și sunt pe cale să se consume pentru Dumnezeu, își spun: „Cum pot să obțin mai multe binecuvântări de la Dumnezeu? Trebuie să fac ceva ce să fie văzut de Dumnezeu.” Totuși, Îl aud pe Dumnezeu spunând că nu iubește oameni ca ei și se gândesc: „Acum ce voi face? Mă voi îndepărta de Dumnezeu, astfel încât să nu mă poată vedea.” Ce fel de stare este aceasta? (Precaută.) Se feresc de Dumnezeu pentru a se păzi de El. Și ce fire se află în interiorul precauției lor? Ticăloșie. Se păzesc mereu de Dumnezeu atunci când fac lucruri, se tem că Dumnezeu le va vedea adevărata față și nu acceptă scrutarea Lui – este aceasta credință în Dumnezeu? Nu înseamnă că se împotrivesc Lui? Este o stare extrem de negativă, nu este normală. Deși pot fi de acord să mănânce și să bea în continuare cuvintele lui Dumnezeu, în momentul în care Îl aud rostind cuvinte pentru a-i judeca și a-i da în vileag pe oameni,

aceștia fug sau, dacă nu, aruncă rapid un pretext și găsesc o cale de compromis pentru a se acoperi. Încearcă din răsputeri să se ascundă și fac tot posibilul să fie evazivi și precauți, luptând totodată în permanență împotriva lui Dumnezeu în inima lor. Ei nu caută intențiile lui Dumnezeu, nici nu caută adevărul în lucrurile pe care le fac. În schimb, vor să arate și mai mult că pot accepta adevărul și se pot supune lui Dumnezeu fără să se plângă, încercând să câștige aprobarea tuturor prin prefăcătorie și falsitate. Cât despre ceea ce spune Dumnezeu, ce le cere unor astfel de oameni și cum evaluează și definește El astfel de oameni, lor nu le pasă de asemenea lucruri și nu vor să știe. Nu le este întru totul limpede în inima lor cine anume este Dumnezeu, totul fiind în schimb doar imaginație și judecată. Când Dumnezeu face ceva ce le contrazice noțiunile, condamnă acel lucru în inimile lor. Deși spun că au credință în Dumnezeu, inimile lor sunt pline de îndoială. Aceasta este firea ticăloasă a oamenilor.

Unii antihriști încearcă adesea să-L testeze pe Dumnezeu. Ei fac un pas în față, analizează situația și apoi fac încă un pas; în termeni simpli, se poate spune că au o atitudine de genul „așteaptă și vezi". Ce înseamnă „așteaptă și vezi"? Voi da un exemplu. De pildă, cineva își dă demisia din slujba sa și apoi se roagă înaintea lui Dumnezeu, spunând: „O, dumnezeule, nu mai am slujbă. Contez pe tine că mă vei susține în viitor. Îți încredințez ție totul. Îmi dedic viața ție." Când își termină rugăciunea, așteaptă să vadă dacă Dumnezeu îl binecuvântează cu ceva, dacă îi dă vreo revelație supranaturală sau un har mai mare, dacă măcar beneficiază de mai mult și se desfată mai mult decât atunci când muncea în lume. Așa Îl testează pe Dumnezeu. Ce sunt această rugăciune și această dăruire? (Sunt o tranzacție.) Nu există o fire ticăloasă în această tranzacție? (Ba da.) Abordarea lor este de a pune lucrurile în mișcare, oferind un stimulent modest pentru a atrage o contribuție mai valoroasă, cerând har și binecuvântări de la Dumnezeu – acesta e scopul lor. Cineva spune: „Situația din China este groaznică. Situația cu marele balaur roșu care arestează oameni devine tot mai rea. Este periculos chiar și când doi oameni se întrunesc, chiar și când o familie de patru persoane se întrunește. Este atât de periculos să crezi în dumnezeu în această situație din China. Dacă ceva chiar ar fi să meargă prost, am mai fi mântuiți? N-am crede în zadar?" Ei ajung să-și spună: „Trebuie să mă gândesc la un mod de a părăsi țara. Înainte, când situația era bună, râvneam la comoditate și confort și nu voiam să părăsesc China. Era atât de bine să mă întâlnesc cu familia mea și, în plus, puteam să cred în dumnezeu și să primesc binecuvântări; era o situație reciproc avantajoasă. Acum lucrurile sunt rele, au venit dezastrele și trebuie să mă grăbesc să plec din China. Pot să-mi fac în continuare datoria după ce plec din țară și, făcându-mi datoria, voi avea șansa să câștig binecuvântări." Până la urmă, ei fug din țară. Ce este aceasta? Este oportunism. Toată lumea poate să calculeze și toată lumea are o mentalitate bazată pe tranzacții – nu cumva este ticăloșie? Există astfel de oameni printre voi? În inimile lor, aceștia spun: „Dacă sunt agresat în lume, părinții și familia mă pot proteja. Dacă voi fi arestat pentru credința mea în dumnezeu, mă va proteja el? Se pare că e greu să am certitudinea asta. Ce ar trebui să

fac, așadar, dacă nu pot să am această certitudine? Părinții mei sigur nu vor putea să mă protejeze. Când cineva este arestat pentru credința în dumnezeu, oamenii obișnuiți nu-l pot salva și, dacă nu suport torturile crude și chinurile provocate de marele balaur roșu și devin o iudă, oare mica mea viață nu va fi distrusă? Cel mai bine ar fi să părăsesc țara și să cred în dumnezeu în străinătate." Există cineva care gândește așa? Trebuie să existe, nu? Există, așadar, cineva care spune: „Ne denigrezi, nu am gândit așa"? Asemenea oameni nu sunt în niciun caz o minoritate și, cu timpul, vei vedea și vei înțelege.

Care sunt principalele trăsături ale ticăloșiei antihriștilor? Prima este că nu recunosc lucrurile pozitive, nu recunosc că există ceva numit adevăr și cred că sofismele lor eretice și lucrurile lor negative ticăloase sunt adevărul – aceasta este o manifestare a ticăloșiei antihriștilor. De exemplu, unii oameni spun: „Fericirea cuiva este în propriile mâini" și „Cineva poate deține totul doar având putere" – aceasta e logica antihriștilor. Sunt de părere că, odată cu puterea, vin oamenii care se dau bine pe lângă ei și îi lingușesc, oameni care le oferă daruri și se gudură pe lângă ei, precum și tot felul de beneficii ale statutului și tot felul de desfătări; cred că nu mai este cazul să li se dea ordine sau să fie conduși de nimeni și că îi pot conduce pe alții – aceasta este principala lor prioritate. Ce părere aveți despre felul în care calculează ei? Nu este ticălos? (Ba da.) Antihriștii își folosesc logica satanică și sofismele eretice în locul adevărului – acesta e un aspect al ticăloșiei lor. În primul rând, nu recunosc adevărul, nu recunosc că există lucruri pozitive și nu recunosc corectitudinea lucrurilor pozitive. Mai mult, chiar dacă unii oameni recunosc că există lucruri pozitive și lucruri negative în această lume, cum abordează ei lucrurile pozitive și existența adevărului? Tot nu le iubesc, viața pe care o aleg și calea pe care merg în credința lor în Dumnezeu rămân negative și contrare adevărului. Își protejează doar propriile interese. Indiferent dacă este un lucru pozitiv sau unul negativ, atât timp cât le poate proteja interesele, atunci este în regulă, este suprem. Nu este aceasta o fire ticăloasă? Există un alt aspect: asemenea oameni, care au o esență ticăloasă, disprețuiesc în mod inerent smerenia și ascunderea lui Dumnezeu, loialitatea și bunătatea Lui; disprețuiesc în mod inerent aceste lucruri pozitive. De pildă, uitați-vă la Mine: nu sunt întru totul obișnuit? Sunt obișnuit, de ce nu îndrăzniți să o spuneți? Eu Însumi recunosc că sunt obișnuit. Nu M-am considerat niciodată extraordinar sau măreț. Sunt doar o persoană obișnuită; am recunoscut mereu acest fapt și îndrăznesc să-l înfrunt. Nu vreau să fiu o super-persoană sau o persoană măreață – cât de epuizant ar fi! Unii oameni se uită de sus la această persoană obișnuită care sunt și nutresc mereu noțiuni despre Mine. Când aceia care cred cu adevărat în Dumnezeu vin înaintea Mea, au totuși o oarecare evlavie, indiferent cum arăt la exterior. Dar sunt și unii care, în ciuda faptului că-Mi vorbesc foarte politicos, nutresc o atitudine disprețuitoare față de Mine în inimile lor și pot să-Mi dau seama de acest lucru din tonul lor și din felul în care se mișcă. Chiar dacă par uneori foarte respectuoși, răspund mereu cu „nu" la orice le zic, contrazicând mereu ceea ce spun. De exemplu, Eu zic că vremea este foarte călduroasă astăzi, iar ei spun: „Nu, nu este. Ieri a fost foarte cald." Contrazic

ceea ce spun, nu-i așa? Orice le-ai spune, Mă contrazic întotdeauna. Nu există astfel de oameni în jur? (Ba da.) Eu spun: „Mâncarea de astăzi este sărată. Este prea multă sare sau prea mult sos de soia în ea?” Iar ei spun: „Nici una, nici alta. E prea mult zahăr în ea.” Orice aș spune, ei Mă contrazic, așa că nu mai spun altceva, nu suntem de acord și vorbim limbi diferite. Mai sunt și unii care, când Mă aud vorbind despre credința în Dumnezeu, spun: „Ești expert în aceste discuții, așa că voi asculta.” Dacă vorbesc puțin despre ceva extern, nu vor să mai asculte, de parcă n-aș ști nimic despre lucrurile externe. Nu-i nimic dacă nu-Mi acordă atenție, vreau să păstrez tăcerea. Nu am nevoie să-Mi acorde cineva atenție, doar fac ceea ce se cuvine să fac. Am responsabilitățile Mele și am modul Meu de viață. Spuneți-Mi, ce demonstrează aceste atitudini pe care le au oamenii? Ei văd că nu arăt ca o persoană măreață sau capabilă și că vorbesc și Mă port ca o persoană obișnuită, așa că se gândesc: „Cum de nu ești ca dumnezeu? Uită-te la mine. Dacă aș fi dumnezeu, aș fi cel mai mult ca el.” Nu este important dacă sunt sau nu ca Dumnezeu. Tu ești cel care cere să fiu ca Dumnezeu, n-am spus niciodată că sunt ca El și n-am vrut niciodată să fiu ca El; doar fac ceea ce se cuvine să fac. Dacă merg undeva și unii oameni nu Mă recunosc, e minunat, deoarece Mă scutește de necazuri. Vezi, Domnul Isus a vorbit și a lucrat atât de mult în Iudeea pe vremuri și, indiferent ce firi corupte aveau discipolii care Îl urmau, atitudinea lor față de El a fost ca atitudinea omului față de Dumnezeu – aceea era o relație normală. Au existat însă unii care au spus despre Domnul Isus: „Nu este fiul unui tâmplar?” Chiar și unii care L-au urmat mult timp au avut în permanență această atitudine. Este ceva cu care Dumnezeu întrupat Se confruntă adesea când devine o ființă umană obișnuită, normală; este o întâmplare comună. Unii oameni sunt foarte entuziasmați când Mă întâlnesc prima dată, iar când plec, rămân prosternați și plâng, dar asta nu se întâmplă în timpul interacțiunii reale și trebuie să îndur mare parte din timp. De ce trebuie să îndur? Pentru că unii oameni sunt nesăbuiți, alții nu pot fi învățați, unii sunt necesari ca prestatori de servicii, iar alții nu ascultă de nicio rațiune. De aceea trebuie să îndur uneori, iar alteori există anumiți oameni cărora nu le pot permite să se apropie de Mine; aceștia sunt prea respingători și au o fire potrivnică. În ce mod este potrivnică? De exemplu, văd un cățel drăgălaș și spun: „Să-l numim Huamao.” Și ce atitudine au cei mai mulți oameni față de acest nume? E doar un nume și, întrucât Eu l-am numit așa primul, acesta va fi numele câinelui; e doar o chestiune foarte normală. Anumite persoane cu o fire potrivnică refuză să-l numească așa, zicând: „Ce fel de nume este Huamao? N-am auzit niciodată de un câine care să se numească Huamao. Hai să nu-l numim așa, ar trebui să-i punem un nume englezesc.” Spun: „Nu Mă pricep foarte bine la nume englezești, așa că spuneți-i cum vreți și Mă voi supune deciziei voastre.” De ce Mă supun deciziei lor? Aceasta e o chestiune minoră, deci ce rost are să ne certăm în privința ei? Unii oameni nu cedează și, în schimb, trebuie să se certe în privința unor astfel de lucruri. Doar pentru că Eu cedez nu înseamnă că sunt de părere că am greșit; este doar principiul după care Mă port și acționez. Doar pentru că nu Mă cert cu tine nu înseamnă că Mă tem de tine. Nu

Mă cert, dar știu în inima Mea că ești un neîncrezător și aș prefera să am de-a face cu un câine decât cu cei de teapa ta. Pe lângă puținii oameni cu care trebuie să interacționez în mediul Meu de viață, cei cu care interacționez sunt frați și surori, oamenii casei lui Dumnezeu – acesta e principiul Meu. Nu interacționez nici măcar cu un singur non-credincios; nu am nevoie să fac asta. Totuși, dacă în casa lui Dumnezeu există neîncrezători care sunt prietenoși față de casa Lui, atunci pot fi prieteni ai bisericii. Fie că ajută biserica sau depun un efort și se ocupă de unele chestiuni pentru biserică, aceasta îi poate primi, dar Eu nu voi interacționa cu ei așa cum procedez cu frații și surorile; sunt foarte ocupat cu lucrarea Mea și nu am timp să Mă ocup de astfel de chestiuni. Unii oameni care cred în Dumnezeu de mai mulți ani ar trebui să aibă o anumită idee despre lucrarea Lui, despre Dumnezeu întrupat și despre mântuirea oamenilor de către Dumnezeu, însă nu au deloc o inimă cu frică de Dumnezeu. Sunt exact la fel ca non-credincioșii și nu s-au schimbat deloc. Spune-Mi, ce lucruri sunt acești oameni? Sunt diavoli născuți din fire, dușmanii lui Dumnezeu. Când asocierea dintre cineva și cei care sunt satane și diavoli devine mai profundă, totul se transformă într-o calamitate și un dezastru.

E posibil ca toți să experimentați în viața voastră cotidiană faptul că, indiferent cărui grup de oameni te alături, va exista mereu cineva căruia nu-i place de tine și, chiar fără să-l provoci sau să-l deranjezi, va spune lucruri rele despre tine, te va judeca și te va calomnia. Nu ai idee ce s-a întâmplat, dar te antipatizează, nu se înțelege bine cu tine și vrea să te hărțuiască – care este situația aici? Nu ai idee ce ai făcut încât să nu-i fii pe plac, dar te hărțuiește dintr-un motiv necunoscut. Există astfel de oameni răi? (Da.) Sunt adversarii tăi și pot fi explicați doar ca atare. Înainte de a interacționa măcar cu ei, simt imediat antipatie față de tine și se gândesc cum pot să-ți facă rău – nu sunt adversarii tăi înverșunați? (Ba da.) Poți să te înțelegi bine cu un adversar înverșunat? Poți să mergi pe aceeași cale? Categoric nu. Așadar, te-ai confrunta și te-ai certa cu astfel de oameni? (Nu, nu m-aș certa cu ei.) De ce nu? Pentru că nu ascultă de nicio rațiune. Unii oameni sunt în mod inerent scârbiți și dezgustați de lucrurile pozitive, de lucrurile corecte, cele care sunt comparativ bune în rândul omenirii, adică lucruri pozitive la care oamenii tânjesc și care le plac; o fire clară pe care o au asemenea oameni este cea a ticăloșiei – sunt oameni ticăloși. De exemplu, un bărbat își caută prietenă și se gândește: „Indiferent dacă este urâtă sau drăguță, atât timp cât este virtuoasă și bună și ne putem înțelege în viață, atunci este suficient. În special o femeie cu umanitate și credință, indiferent dacă sunt bogat sau sărac, urât sau arătos, ori dacă mă îmbolnăvesc, va fi pe deplin devotată să rămână cu mine.” Oamenii decenți au de obicei această opinie. Ce fel de oameni nu apreciază sau nu aprobă acest tip de opinie? (Oamenii ticăloși.) Atunci spune-Mi, ce opinie au oamenii ticăloși? Cum reacționează ei când aud aceste cuvinte? Îți rânjesc în față, spunând: „Idiotule, în ce epocă trăim? Iar tu așa ceva cauți? Ar trebui să cauți o femeie bogată și frumoasă!” Bărbații obișnuiți se căsătoresc cu femei decente și virtuoase și trăiesc o viață demnă și adecvată împreună cu o familie unită și fericită; se

poartă într-un mod curat în viață. Oare oamenii ticăloși gândesc așa? (Nu.) Ei spun: „În lumea din zilele noastre, mai poate un bărbat să se numească bărbat dacă nu a avut vreo 10 prietene și mai multe soții? Dacă nu a avut, și-a irosit viața!” Au cu toții această opinie. Le spui: „Găsește o femeie decentă, virtuoasă și bună, mai ales una cu umanitate și credință”, dar este acest lucru acceptabil pentru ei? (Nu.) Îți rânjesc în față și spun: „Ești atât de prost! Nimănui nu-i pasă de treburile altora în lumea din zilele noastre, toți trăiesc liber și fără constrângeri. Mai ales când pleci din China și mergi în Occident, viața e și mai liberă când nu-ți suflă nimeni în ceafă. De ce ești atât de dur cu tine însuți? Ești atât de neghiob!” Aceasta este opinia pe care o au. Așadar, cum se simt când le vorbești despre lucruri pozitive, despre cele mai frumoase lucruri pozitive ale omului, care sunt ale adevărului și ale dreptății? Simt repulsie și te blestemă în inimile lor. Odată ce știu că ești acest tip de persoană, inimile lor vor deveni precaute față de tine și te vor evita. Oamenii care nu sunt la fel nu urmează aceeași cale. Ei știu că simți repulsie față de oamenii de felul lor și, în inimile lor, îi privesc cu dispreț pe oamenii ca tine. Nu vor să-ți vorbească despre cât de mult se deghizează și se prostesc cu alți oameni. Se tem că vei avea părtășie despre adevăr cu ei și vei încerca să-i determini să urmeze calea cea dreaptă și se simt complet dezgustați; cu alte cuvinte, în adâncul inimii lor simt dispreț față de toate lucrurile pozitive. Prin urmare, dacă întâlniți astfel de oameni când predicați Evanghelia, nu puteți să le-o predicați lor. Chiar dacă o predicați și ajung să creadă, sunt tot antihriști și nu pot fi mântuiți. Voi de ce puteți să stați aici și să-Mi ascultați predica? Oare nu datorită faptului că aveți întrucâtva o inimă care iubește adevărul? Atât timp cât Duhul Sfânt lucrează asupra ta în timp ce vă vorbesc, te vei simți mișcat și încurajat în inima ta și vei dori să te dedici, să suferi și să te consumi urmărind dreptatea, adevărul și mântuirea. În momentul în care cei ticăloși aud vorbindu-se despre a se consuma pentru dreptate, pentru adevăr și pentru Dumnezeu, ei simt că aceste cuvinte sunt deșarte, că sunt lozinci, că depășesc capacitatea de înțelegere și îi discriminează pe astfel de oameni. Prin urmare, atunci când întâlniți acești oameni ticăloși, nu aveți părtășie despre nimic cu ei, nu sunteți același tip de oameni ca ei, deci păstrați pur și simplu distanța. Când întâlnesc astfel de oameni și văd că au această atitudine față de Mine și vorbesc pe acest ton, ar trebui atunci să-i emondez și să le fac morală? (Nu, nu este necesar.) Nu este necesar, nu este nevoie să ții seama de ei, nu este nevoie să le răspunzi. Îi poți schimba răspunzându-le? Nu-i poți schimba. Dă-i pur și simplu deoparte și lasă lucrurile așa; asemenea oameni nu vor rezista mult timp în credința lor în Dumnezeu. În primul rând, nu iubesc adevărul; în al doilea, sunt dezgustați de lucrurile pozitive; în al treilea, Îl discriminează pe Dumnezeu, au cea mai puțină considerație și cel mai mare dispreț față de firea lui Dumnezeu și de tot ceea ce este încântător în legătură cu Dumnezeu – aceste lucruri determină că nu vor fi niciodată mântuiți de Dumnezeu. Indiferent unde se află astfel de oameni, indiferent dacă sunt candizi sau vicleni, faptul că au aceste manifestări determină că există cu siguranță o oarecare ticăloșie în firile lor.

Oriunde deține controlul un antihrist, viața bisericii și efectele obținute de aleșii lui Dumnezeu care își îndeplinesc îndatoririle nu vor fi bune, iar lucrarea casei lui Dumnezeu va fi obstrucționată; prin urmare, dacă nu li se vine de hac antihriștilor și nu sunt excluși, lucrarea bisericii va suferi mari pierderi și mulți dintre aleșii lui Dumnezeu vor fi vătămați! În primul rând, conducătorii falși nu pot face o lucrare reală și, când se ocupă de unele chestiuni generale, progresează lent și sunt ineficienți. În plus, nu știu să cultive și să folosească oameni buni, de calibru bun, care urmăresc adevărul. Dar ce se întâmplă în cazul antihriștilor? Când deține controlul, un antihrist face lucrurile doar de dragul faimei, câștigului și statutului său, nu face deloc o lucrare reală și perturbă și tulbură în mod direct lucrarea bisericii – antihriștii se dedau în mod special la distrugere și nu diferă deloc de Satana. Dacă un antihrist vede unii oameni care iubesc și urmăresc adevărul, nu se simte în largul lui. De unde provine acest disconfort? Provine din firea lui ticăloasă, adică în natura lui există o fire ticăloasă care urăște dreptatea, urăște lucrurile pozitive, urăște adevărul și se opune lui Dumnezeu. De aceea, când vede pe cineva urmărind adevărul, el spune: „Nu ești foarte educat și nu arăți chiar grozav, însă chiar urmărești adevărul.” Ce atitudine arată asta? Este dispreț. De exemplu, unii frați și surori au o înzestrare sau o aptitudine specială și vor să îndeplinească o datorie aferentă acesteia. De fapt, acest lucru este adecvat în ceea ce privește diferitele lor condiții, dar cum îi tratează antihriștii pe astfel de frați și surori? În inimile lor, se gândesc: „Dacă vrei să îndeplinești această datorie, trebuie mai întâi să te dai bine pe lângă mine și să faci parte din gașca mea; doar atunci îți voi permite să îndeplinești această datorie. Dacă nu, continuă să visezi!” Nu așa acționează antihriștii? De ce sunt atât de dezgustați de cei care cred sincer în Dumnezeu, care au un oarecare simț al dreptății și o oarecare umanitate și care depun ceva efort pentru a urmări adevărul? De ce sunt mereu în dezacord cu astfel de oameni? Când văd oameni care urmăresc adevărul și se comportă bine, oameni care nu sunt niciodată negativi și au intenții bune, nu se simt în largul lor. Când antihriștii văd oameni care se poartă imparțial, care își pot îndeplini datoria conform principiilor, care pot pune adevărul în practică odată ce îl înțeleg, se enervează foarte tare, își frământă creierii, încercând să se gândească la un mod de a-i chinui pe acei oameni și încearcă să le facă greutăți. Dacă cineva își dă seama de natura-esență a unui antihrist, de perfidia și ticăloșia lui și dorește să-l expună și să-l raporteze, ce va face antihristul? Se va gândi la orice modalitate de a scăpa de acest ghimpe din ochi sau de acest spin din coasta lui și îi va instiga pe frați și surori să respingă această persoană. Un frate sau o soră de rând nu are prestigiu și nici statut în biserică; are doar puțin discernământ în privința acestui antihrist și nu reprezintă o amenințare pentru el. Atunci de ce antihristul o displace mereu și o tratează pe această persoană ca și cum ar fi un ghimpe în ochi sau un spin în coastă? Cum stă această persoană în calea antihristului? De ce nu poate antihristul să accepte astfel de oameni? Pentru că înlăuntrul lui există o fire ticăloasă. El nu poate tolera oamenii care urmăresc adevărul sau urmează calea cea dreaptă. Se opune oricui dorește să urmeze calea cea dreaptă,

îți face în mod intenționat greutăți și își va frământa creierii, încercând să se gândească la un mod de a scăpa de tine sau te va asupri așa încât să devii negativ și slab, va găsi să te aibă cu ceva la mână și va spune tuturor, astfel încât alții să te respingă, și atunci este fericit. Dacă nu-l asculți sau nu faci ce spune și continui să urmărești adevărul, să urmezi calea cea dreaptă și să fii o persoană bună, se simte neliniștit în inima lui, supărat și nelalocul lui văzând că îți îndeplinești datoria. Care este cauza? L-ai nemulțumit? Nu. De ce te tratează așa chiar dacă nu i-ai făcut nimic și nu i-ai prejudiciat interesele în niciun fel? Acest lucru arată doar că natura acestui tip de lucru – antihriștii – este ticăloasă și că ei se opun în mod inerent dreptății, lucrurilor pozitive și adevărului. Dacă îi întrebi ce se întâmplă mai exact, nici măcar nu știu; pur și simplu îți fac în mod intenționat greutăți. Dacă spui să facă lucrurile într-un fel, ei trebuie să le facă în alt fel; dacă spui că nu e mare lucru de capul unei persoane, ei spun că acea persoană este minunată; dacă spui că aceasta este o modalitate grozavă de a predica Evanghelia, ei spun că este rea; dacă spui că o soră care crede în Dumnezeu doar de un an sau doi a devenit negativă și slabă și ar trebui susținută, ei spun: „Nu-i nevoie, este mai puternică decât tine.” Pe scurt, sunt mereu în dezacord cu tine și acționează în mod deliberat împotriva ta. Care este principiul lor de a fi în dezacord cu tine? Este că orice spui tu că e corect, ei spun că este greșit și orice spui tu că este greșit, ei spun că e corect. Există vreun adevăr-principiu în acțiunile lor? Absolut niciunul. Vor doar să te faci de râs, să te facă de rușine, să te distrugă, să te înfrângă, astfel încât să nu poți ține capul sus, să nu mai urmărești adevărul, să devii slab, să nu mai crezi, iar atunci își ating scopul și simt bucurie în inima lor. Ce se întâmplă aici? Aceasta este esența ticăloasă a genului de oameni care sunt antihriști. Dacă văd frați și surori lăudându-L pe Dumnezeu și aducând mărturie pentru Dumnezeu, fără să le acorde lor atenție, sunt oare fericiți? Nu, nu sunt. Ce simt? Simt invidie. De obicei, când oamenii aud pe cineva lăudând pe altcineva, reacția lor normală este: „Și eu sunt destul de grozav; de ce nu mă lauzi și pe mine?” Ei au această idee măruntă, dar când aud pe cineva aducând mărturie pentru Dumnezeu, se gândesc: „Are o asemenea experiență și aduce o asemenea mărturie și toată lumea îl aprobă. Are această înțelegere; oare eu de ce nu am această înțelegere?” O invidiază și o admiră pe această persoană. Antihriștii au o anumită trăsătură: când aud pe cineva mărturisind pentru Dumnezeu, spunând: „Aceasta e fapta lui Dumnezeu, aceasta e disciplinarea Lui, acestea sunt faptele și rânduielile lui Dumnezeu, iar eu sunt dispus să mă supun”, antihriștii sunt nefericiți și se gândesc: „Spui că totul este făcut de dumnezeu. Ai văzut cum stăpânește el peste toate lucrurile? Ai simțit cum rânduiește el totul? Eu cum de nu știu nimic despre acestea?” Un aspect este că sunt exact la fel ca Satana în ceea ce privește modul în care acesta a tratat aprobarea lui Iov de către Dumnezeu. Antihriștii au aceeași mentalitate ca Satana când Dumnezeu câștigă o persoană – au firea Satanei. Un alt aspect este că, dacă cineva înțelege adevărul și are discernământ în privința antihriștilor, nu îi urmează pe antihriști și, în schimb, îi respinge, atunci antihriștii au o mentalitate frenetică și se gândesc: „Nu pot să câștig deloc această

persoană, așa că o voi anihila!” Prin urmare, când Iov s-a confruntat cu încercări, Dumnezeu i-a spus Satanei: „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața.” Dacă Dumnezeu nu ar fi spus asta, ar fi dat Satana dovadă de milă? (Nu.) Acest lucru este cert; categoric n-ar fi dat dovadă de milă.

Ce atitudine au antihriștii față de frații și surorile care urmăresc și iubesc adevărul, față de oamenii care au o oarecare credință și care își îndeplinesc datoria cu o oarecare loialitate? Și ce atitudine au față de anumiți oameni care vorbesc despre experiențele de viață pentru a aduce mărturie pentru Dumnezeu și care au adesea părtășie despre adevăr cu frații și surorile? (Simt invidie și ură.) De ce depinde atitudinea lor? Depinde de firea lor ticăloasă. Prin urmare, când îi vezi adesea asuprind pe cineva în mod inexplicabil, urând pe cineva și făcând anumiți oameni să sufere, știi atunci că nimeni nu poate schimba firea ticăloasă a unui antihrist și că aceasta este adânc înrădăcinată și înnăscută. Din asta se poate vedea că acești oameni care sunt antihriști nu pot dobândi în niciun caz mântuirea. Ei nu le permit fraților și surorilor să aducă mărturie pentru Dumnezeu, deci pot aduce ei înșiși mărturie pentru Dumnezeu? (Nu.) Detestă atât de mult când alții aduc mărturie pentru Dumnezeu, încât scrâșnesc din dinți, deci spune-Mi, pot ei să aducă mărturie pentru Dumnezeu? Sunt absolut incapabili să aducă mărturie pentru Dumnezeu. Unii oameni spun: „Nu este așa, unii antihriști aduc o mărturie foarte bună pentru Dumnezeu, iar frații și surorile plâng când o aud.” Ce fel de mărturie este aceasta? Trebuie să ascultați acest fel de „mărturie” ca să vă dați seama dacă este o mărturie adevărată sau nu. Să spunem că există cineva care are o slujbă și o familie bună și, fiind mișcat de Dumnezeu, renunță la slujba și la familia lui bună și își dedică trupul și mintea consumându-se pentru Dumnezeu; chiar dacă simte tristețe în inima sa, totuși renunță la toate. Frații și surorile îi spun: „Nu te simți nici măcar puțin slab?” El răspunde: „Ba da, puțin, dar faptul că pot renunța la familia și la slujba mea, nu sunt toate acestea faptele lui dumnezeu? Înainte câștigam două sau trei mii pe zi și zeci de mii pe lună și dețineam multe bunuri. După ce am ajuns să cred în dumnezeu, ca să-mi îndeplinesc datoria, mi-am cedat bunurile altcuiva care să aibă grijă de ele.” Ceilalți întreabă: „Nu ți-ai gestionat deloc bunurile după ce le-ai predat altcuiva? Nu mai deții acum nicio parte din ele? Cum ai renunțat la bunurile tale?” El răspunde: „A fost fapta lui dumnezeu.” Nu este prea vag? (Ba da.) Sunt doar vorbe goale. Mai mult, faptul că a spus cât de mari erau câștigurile sale nu însemna doar că se laudă? De ce spune asta? Aduce mărturie despre cât de multe a abandonat. Oare aduce mărturie pentru Dumnezeu? Aduce mărturie despre măruntul lui trecut „glorios”, despre prețul pe care l-a plătit și cum s-a consumat în trecut, despre cât de mult s-a dedicat și despre faptul că nu are nicio plângere față de Dumnezeu. Există vreo parte care să aducă mărturie pentru Dumnezeu? Nu ai văzut ce a făcut Dumnezeu în toate acestea, nu-i așa? Nu este adevărat că aduce mărturie pentru Dumnezeu; în mod clar, mărturisește pentru el însuși, dar spune că aduce mărturie pentru Dumnezeu! Nu este ceva înșelător? Pretinde că aduce mărturie pentru Dumnezeu ca să aducă mărturie pentru el însuși – nu este o

ipocrizie? Atunci de ce se simt unii oameni foarte mișcați și plâng fără oprire când aud asta? Sunt tot felul de neghiobi în jur! Când cineva menționează că aduce mărturie pentru Dumnezeu, antihriștii trebuie să vorbească atunci despre câteva lucruri mărunte pe care le-au făcut, despre lucrurile mărunte pe care le-au dedicat și despre puținul timp pe care l-au petrecut consumându-se și, pe măsură ce trece timpul, oamenii nu mai acordă atenție, prin urmare inventează lucruri noi de spus și, astfel, aduc mărturie pentru ei înșiși. Dacă cineva este mai bun decât ei și poate avea părtășie mai bine decât ei, aducând puțină lumină a adevărului, ei nu se simt în largul lor. Nu se simt în largul lor pentru că eforturile lor față de adevăr sunt inferioare altora și sunt dornici să exceleze? Nu, nu vor permite nimănui să fie mai bun decât ei, nu suportă ca alții să fie mai buni decât ei și sunt fericiți doar atunci când ei sunt mai buni decât alții. Nu este aceasta ticăloșie? Dacă altcineva este mai bun decât tine și înțelege adevărul mai mult decât tine, atunci ar trebui să înveți de la el – nu este acesta un lucru bun? Ar trebui să fie un motiv de bucurie pentru toți. De exemplu, a existat Iov, acel om dintre adepții lui Dumnezeu din istoria omenirii. Oare a fost un lucru glorios care s-a întâmplat în lucrarea de gestionare de 6000 de ani a lui Dumnezeu sau a fost un lucru rușinos? (A fost un lucru glorios.) A fost un lucru glorios. Ce atitudine ar trebui să adopți în legătură cu această chestiune? Ce perspectivă ar trebui să ai? Ar trebui să fii fericit pentru Dumnezeu și să-L sărbătorești, să lauzi puterea Lui, să lauzi faptul că Dumnezeu a câștigat slavă – acesta a fost un lucru bun. A fost un lucru extrem de bun și, totuși, unii oameni se simt chiar dezgustați și îl detestă. Nu cumva sunt ticăloși? Ca să fim sinceri, sunt ticăloși, iar acest lucru este determinat de firea lor ticăloasă.

Firea antihriștilor este ticăloasă; nu doar că nu acceptă adevărul, dar pot și să se împotrivească lui Dumnezeu, să-și întemeieze împărății proprii și se opun cu îndârjire lui Dumnezeu – aceasta este o fire ticăloasă. Aveți vreo înțelegere a firilor ticăloase? Cei mai mulți oameni poate nu știu cum să le discearnă, așa că haideți să luăm un exemplu. De obicei, unii oameni se comportă foarte normal în împrejurări tipice: vorbesc cu alții și interacționează cu ei foarte normal, arată ca niște oameni normali și nu fac nimic rău. Totuși, când vin la adunări, citesc cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr, unii dintre ei nu sunt dispuși să asculte, alții devin somnoroși, unii se simt scârbiți și le este greu să suporte, nedorind să audă și alții adorm fără să-și dea seama și devin total inconștienți – ce se întâmplă aici? De ce se manifestă atât de multe fenomene anormale când cineva începe să aibă părtășie despre adevăr? Unii dintre acești oameni se află într-o stare anormală, dar alții sunt ticăloși. Posibilitatea să fi fost posedați de spirite rele nu poate fi exclusă și, uneori, oamenii nu pot să înțeleagă pe deplin acest lucru sau să-l discearnă clar. Antihriștii au spirite rele în ei. Dacă îi întrebi de ce sunt ostili față de adevăr, spun că nu sunt ostili față de adevăr și refuză cu încăpățânare să recunoască acest lucru, când, de fapt, știu în inimile lor că nu iubesc adevărul. Când nimeni nu citește cuvintele lui Dumnezeu, ei se înțeleg bine cu ceilalți ca și cum ar fi oameni normali, iar tu nu realizezi ce se află

înlăuntrul lor. Însă, atunci când cineva citește cuvintele lui Dumnezeu, nu vor să asculte și în inimile lor apare repulsia. Aceasta este natura lor care iese la iveală – sunt spirite rele; sunt acest gen de lucru. Oare cuvintele lui Dumnezeu au expus esența acestor oameni sau au atins un punct sensibil? Nici una, nici alta. Când participă la adunări, ei nu vor să asculte pe nimeni citind cuvintele lui Dumnezeu – nu cumva sunt ticăloși? Ce înseamnă faptul că „sunt ticăloși”? Înseamnă că sunt ostili față de adevăr, față de lucrurile pozitive și față de oamenii pozitivi, fără motiv; nici măcar ei înșiși nu știu care este motivul, trebuie pur și simplu să se poarte așa. Aceasta înseamnă că sunt ticăloși și, în cuvinte simple, înseamnă pur și simplu că sunt abjecți. Unii antihriști spun: „Imediat ce începe cineva lectura cuvintelor lui dumnezeu, eu nu vreau să ascult. Imediat ce aud pe cineva aducând mărturie pentru dumnezeu, simt repulsie și nici măcar eu nu știu de ce. Când văd pe cineva care iubește și urmărește adevărul, nu mă pot înțelege cu el, vreau să fiu împotriva lui, vreau mereu să-l blestem, să-i fac rău pe la spate și să-l distrug.” Nici măcar ei nu știu de ce se simt așa – sunt ticăloși. Care este motivul real? Antihriștii pur și simplu nu au înlăuntrul lor spiritul unei persoane normale, pur și simplu nu au umanitate normală – așa stau lucrurile la analiza finală. Dacă o persoană normală Îl aude pe Dumnezeu vorbind atât de clar și lucid despre diverse aspecte ale adevărului, aceasta se gândește: „Într-o epocă atât de ticăloasă și de promiscuă, în care e imposibil de distins ce e corect și ce e greșit și în care se confundă binele cu răul, este atât de prețios și de rar să poți asculta atât de mult adevăr și astfel de cuvinte excelente!” De ce este prețios? Cuvintele lui Dumnezeu trezesc dorințele și inspirația celor care au atât inimă, cât și spirit. Ce inspirație? Ei tânjesc după dreptate și lucruri pozitive, tânjesc să trăiască înaintea lui Dumnezeu, să existe corectitudine și dreptate în lume și ca Dumnezeu să vină și să dețină puterea asupra lumii – acesta este strigătul tuturor celor care iubesc adevărul. Tânjesc însă antihriștii după aceste lucruri? (Nu.) După ce tânjesc ei? „Dacă aș avea puterea, i-aș distruge pe toți cei pe care îi antipatizez! Când cineva mărturisește că hristos este dumnezeu care s-a arătat și lucrează, că dumnezeu este suveranul omenirii și că ale sale cuvinte sunt adevărul, fiind maxima supremă în viața omenirii și temelia pentru supraviețuirea oamenilor, simt repulsie, ură și nu vreau să aud!” Este ceva ce se află în adâncul sufletului antihriștilor. Nu au ei această fire? Cât timp cineva li se închină, îi admiră și îi urmează, atunci sunt prieteni, sunt în aceeași echipă; dacă cineva are mereu părtășie despre adevăr și mărturisește pentru Dumnezeu, atunci antihriștii se feresc de el, simt repulsie față de el și chiar îl atacă, îl exclud și îl chinuie – aceasta e ticăloșie. Când vorbim despre ticăloșie, ne referim mereu la uneltirile viclene ale Satanei; lucrurile pe care le face Satana sunt ticăloase, lucrurile pe care le face marele balaur roșu sunt ticăloase, lucrurile pe care le fac antihriștii sunt ticăloase, iar când vorbim despre faptul că sunt ticăloși, ne referim în principal la faptul că sunt ostili față de toate lucrurile pozitive și se opun în special adevărului și lui Dumnezeu – aceasta e ticăloșie și aceasta e firea antihriștilor.

Gândiți-vă la ce antihriști ați întâlnit și despre care ați aflat, care manifestă o astfel de fire ticăloasă. Odată am întâlnit o scorpie de femeie, a cărei umanitate era incredibil de malițioasă. Ori de câte ori casa lui Dumnezeu predica despre sosirea iminentă a marilor catastrofe, spunând că nu este mult timp, că frații și surorile ar trebui să pregătească fapte bune, că ar trebui să depună un efort pentru a urmări adevărul, cum ar trebui să-și îndeplinească bine îndatoririle pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu și cum nu ar trebui să rămână cu niciun regret, ori de câte ori casa lui Dumnezeu predica aceste lucruri, această femeie blestema în inima ei și se gândea: „Sfârșitul lumii? Viața este grozavă. Poate că e sfârșitul lumii pentru tine, dar nu este și pentru mine! Chiar dacă vin marile catastrofe, eu ar trebui să trăiesc în continuare. Dacă cineva trebuie să moară, atunci puteți să muriți voi!” Nu-i așa că această femeie este irezonabilă? Ori de câte ori cineva avea părtășie despre acest aspect al adevărului, ea devenea irezonabilă și, în inima ei, apărea repulsia, spunându-și: „Viața mea e bună așa cum este! Am mulți bani, am mașini, case și venituri mari, sunt foarte influentă pe plan local și nimeni n-ar îndrăzni să mă jignească. Condițiile mele de viață sunt foarte bune, dacă vor veni marile catastrofe, nu voi suferi pierderi? Nu sunt încă gata să mor!” Care era perspectiva ei asupra lucrării lui Dumnezeu și asupra dorinței Lui de a distruge această lume și omenire ticăloasă? (Era ostilă față de acestea.) Oricare erau faptele lui Dumnezeu, dacă aveau legătură cu interesele ei, dacă îi lezau interesele, atunci le ura, era ostilă față de ele și nu era de acord cu ele, gândind: „Este greșit ceea ce faci!” și tăgăduia imediat faptele lui Dumnezeu. În plus, cel mai ticălos aspect al ei era că nu-i plăcea ca dreptatea și corectitudinea să domine; indiferent cine deținea puterea, chiar dacă Dumnezeu era Cel care deținea puterea și exista dreptate și corectitudine, dacă îi afecta interesele, atunci nu era bine – interesele ei erau mai importante pentru ea decât Dumnezeu. Nu aveau acțiunile ei o natură demonică? Și când este în joc o natură demonică, nu este aceeași natură ca atunci când cineva este posedat de un spirit rău, iar acesta spune că nu vrea să audă cuvintele lui Dumnezeu? (Ba da.) Ori de câte ori cineva citește cuvintele lui Dumnezeu, acel spirit rău va spune că nu vrea să le audă. Ori de câte ori un frate sau o soră avea părtășie despre sosirea apropiată a zilei lui Dumnezeu sau despre venirea apropriată a marilor catastrofe, această scorpie de femeie ura și blestema în inima ei. De ce blestema? Dacă Dumnezeu ar veni să distrugă lumea, ea și-ar pierde toate proprietățile – când orice lucru avea legătură cu interesele ei, ea îl blestema. Prin urmare, blestemele ei au aceeași natură ca un spirit rău care spune că nu vrea să audă cuvintele lui Dumnezeu. Ei au o trăsătură comună, și anume că, ori de câte ori cineva menționează adevărul, își dezvăluie adâncul sufletelor, își dezvăluie urâțenia, ticăloșia și perfidia, apoi în inimile lor iau naștere ura, împotrivirea și opoziția, apoi blestemă și înjură – așa este un spirit rău. La exterior, această scorpie de femeie vorbea și se purta la fel ca o persoană normală, nu ca și cum ar fi posedată de un demon, însă natura acțiunilor ei era întocmai precum a acelui demon. Când aveți ocazia, îi puteți întreba pe oamenii bogați din biserică: „Atunci când va sosi ziua lui Dumnezeu și se vor abate

marile catastrofe, iar proprietatea familiei tale va fi pierdută, vei fi supărat? Aștepți cu nerăbdare să sosească ziua lui Dumnezeu? Aștepți cu nerăbdare ca Dumnezeu să preia puterea, iar corectitudinea și dreptatea să stăpânească? Aștepți cu nerăbdare ca Dumnezeu să anihileze repede această omenire ticăloasă, chiar dacă vei fi și tu anihilat? Ești dornic să se întâmple acest lucru?" Vedeți care este punctul lor de vedere. Unii vor fi dornici să se întâmple acest lucru, iar alții nu vor fi. Luând toată lumea, tot universul, toate lucrurile materiale guvernate de Dumnezeu – nu vorbim aici despre lucruri imateriale, ci doar despre lucrurile din sfera materială: proprietatea familiei, mașinile, casele, banii și așa mai departe – luând toate aceste lucruri împreună, valorează ele măcar cât un grăunte de nisip în mâna lui Dumnezeu? (Nu.) Cu toate acestea, când oamenii primesc aceste lucruri, nu vor să renunțe la ele și simt că au capitalul necesar pentru a se lupta cu Dumnezeu, spunând: „Dacă îmi iei proprietatea familiei, te voi urî, te voi combate și nu voi recunoaște că ești dumnezeu!" Oare faptul că Dumnezeu este Dumnezeu depinde de recunoașterea ta? (Nu.) Ai capitalul necesar pentru a te lupta cu Dumnezeu cu acea mică proprietate de familie? Ești atât de ignorant! Diamantele sunt cele mai valoroase lucruri de pe Pământ. Când văd un diamant de un carat, oamenii obișnuiți sunt uimiți și spun: „Un diamant atât de mare! Sigur valorează 10 sau 20 de mii de dolari americani!" Ei cred că diamantele sunt foarte valoroase. Dar apoi am auzit o știre care spunea că o planetă nu departe de Pământ era alcătuită în întregime din diamante și Mi-am dat seama brusc de ceva: oamenii sunt atât de mărginiți. Când vezi un diamant strălucind, îți place foarte mult și crezi că este grozav, dar când auzi că există o întreagă planetă alcătuită din diamante, care e perspectiva ta atunci? Perspectiva ta asupra diamantelor se schimbă. Cu alte cuvinte, odată ce auzi alte informații, orizontul tău se lărgește brusc, nu mai vezi doar micul spațiu aflat imediat în fața ta, nu mai ești broasca din fântână, deoarece volumul de informații pe care le deții a crescut, iar percepția ta s-a schimbat și s-a mărit. Trăind în această lume, pe măsură ce oamenii se confruntă mereu cu fiecare lucru care li se întâmplă și cu diferite medii, orizonturile lor se schimbă constant și, totodată, perspectivele lor sunt în mod constant reînnoite. Acest lucru e normal și este procesul prin care Dumnezeu îi face pe oameni să progreseze treptat în această viață și să progreseze constant în ceea ce privește perspicacitatea, perspectiva, înțelegerea întregii lumi și a faptelor lui Dumnezeu. Așadar, acum că M-ați ascultat relatând această chestiune, cum ar trebui să o tratați? Ar trebui să vă gândiți: „Oamenii de pe Pământ sunt atât de ignoranți, le lipsește perspicacitatea și știu atât de puține lucruri!"? Altfel spus, opiniile și perspicacitățile tale despre întregul univers, despre întreaga rasă umană, despre toate lucrurile pe care le poruncește Dumnezeu, despre tot ce poruncește El poate sunt la fel ca modul în care înțelegi un diamant mic, a cărui valoare este comparată cu o planetă, nu-i așa? (Așa e.) Ce concluzie putem trage de aici? Pe planeta Pământ, indiferent ce realizări are cineva, ce renume a avut, ce fapte magnifice a realizat, nu trebuie să se laude, deoarece ființele umane sunt atât de insignifiante și nu fac nici

două parale! Dumnezeu a pregătit câteva diamante pe pământ și oamenii s-au luptat pentru ele. Nu știu ei câte planete din mâna lui Dumnezeu conțin lucruri chiar mai bune decât diamantele? Nu sunt oamenii deplorabili? (Ba da.) Acesta e modul în care sunt deplorabili; oamenii sunt atât de ignoranți.

Antihriștii nu se pot abține să nu se împotrivească lui Dumnezeu; ei urăsc în mod inerent adevărul și lucrurile pozitive și nici măcar nu-i pot lăsa în pace pe oamenii care urmăresc adevărul și iubesc lucrurile pozitive, ci condamnă, asupresc și exclud în schimb astfel de oameni. Cât despre cei care complotează cu ei, aceștia sunt legați în mod natural unii de alții, se protejează, se adăpostesc și se lingușesc reciproc. De aici, putem vedea că acești oameni care sunt antihriști sunt spirite rele reîncarnate și demoni necurați, lipsiți de umanitate normală. Indiferent cât de mult înțeleg adevărul pe care îl aud sau cât de clar predică doctrine și cuvinte, când vine vremea să practice, singurul lucru pe care aleg să-l facă este să contrazică adevărul și să I se împotrivească lui Dumnezeu și să-și protejeze statutul și interesele proprii – aceasta e ticăloșia lor. Cum se manifestă cel mai mult ticăloșia lor? Prin faptul că urăsc adevărul; urăsc adevărul fără explicație sau motiv. Dacă îi întrebi de ce urăsc adevărul, poate că nu vor putea să explice, dar fiecare acțiune a lor include firea și metodele antihriștilor, iar fiecare acțiune a lor îi induce în eroare și îi prinde în capcană pe oameni, tulbură și perturbă lucrarea casei lui Dumnezeu – acesta e rezultatul fiecăreia dintre acțiunile lor. Faceți o comparație și uitați-vă la conducătorii și lucrătorii de la fiecare nivel sau la frații și surorile de rând din jurul vostru, pe care îi cunoașteți și cu care intrați în contact, pentru a vedea dacă vreunul dintre ei îi urăște fără motiv pe acei frați și surori care urmăresc adevărul și dacă vor mereu să-i atace și să-i excludă pe acești oameni. Ei înșiși știu că nu este corect, dar nu se pot abține, spunând cuvinte plăcute în fața acestor frați și surori, dar procedând cu totul diferit pe la spatele lor, dezvăluindu-și înfățișarea demonică și începând să li se opună. Dacă aceasta nu e ticăloșie, atunci ce este? Care este cel mai detestabil lucru la antihriști? Ei spun adesea lucruri corecte pentru a-i induce în eroare pe aleșii lui Dumnezeu și pe cei din jurul lor și chiar pentru a-l păcăli și înșela pe Cel de mai sus și, chiar mai mult, vor să-L înșele pe Dumnezeu și să câștige încrederea oamenilor folosind cuvinte întortocheate, apoi să se dezlănțuie, să acționeze nechibzuit și să facă orice vor în casa lui Dumnezeu. Știu cum să vorbească în mod corect, cum să vorbească incorect și cum ar trebui să acționeze, cum nu ar trebui să acționeze, care sunt principiile, care nu sunt principiile, ce înseamnă să se împotrivească principiilor și ce înseamnă să acționeze conform principiilor. Nu le sunt neclare aceste lucruri în inima lor și unii știu aceste lucruri chiar foarte clar și lucid, dar oricât de bine înțeleg și oricât de clar cunosc principiile, atunci când fac lucruri, nu practică deloc adevărul și fac din plin lucruri rele în concordanță cu propriile dorințe. Aceasta determină că natura lor este satanică și aceea a unui antihrist. Nu doar că sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc, dar urăsc și condamnă adesea lucrurile pozitive. De ce marele balaur roșu urăște adevărul și pe Dumnezeu? Acest lucru este determinat întru totul de natura lui satanică. Unii frați

și surori sunt persecutați și urmăriți atât de mult, încât nu se pot întoarce la casele lor, iar acei diavoli și satane spun: „Acești oameni nu mai trăiesc normal; și-au abandonat familiile.” De fapt, ei nu pot să meargă acasă fiindcă sunt persecutați de marele balaur roșu. Astfel de lucruri se întâmplă frecvent. Despre care altele ați auzit? (Marele balaur roșu spune că, dacă oamenii citesc prea mult cuvintele lui Dumnezeu, atunci devin spălați pe creier.) Marele balaur roșu spune: „Oamenii sunt spălați pe creier de cuvintele lui dumnezeu; au fost îndumnezeiți.” Aceasta înseamnă să întorci adevărul cu susul în jos. În mod clar, marele balaur roșu este cel care corupe și spală oamenii pe creier, totuși, inversează lucrurile și spune că oamenii sunt spălați pe creier de cuvintele lui Dumnezeu – acești demoni sunt atât de ticăloși! Marele balaur roșu își însușește toate faptele bune făcute de alții și dă vina pe alții pentru lucrurile rele pe care le face. Antihriștii procedează la fel; metodele lor sunt exact la fel ca ale marelui balaur roșu, Satana. Sunt cu adevărat slujitorii Satanei!

Am terminat acum în mare parte să avem părtășie despre manifestările ticăloase, perfide și înșelătoare ale antihriștilor? Oare părtășia Mea de astăzi nu este diferită și mai reală decât ceea ce puteți înțelege ad litteram? Casa lui Dumnezeu a realizat multe clipuri video în ultimii ani, inclusiv câteva imnuri, filme și așa mai departe, toate acestea fiind încărcate online. Un antihrist din China continentală a văzut aceste lucruri online și a spus: „Ați realizat aceste programe în străinătate și putem să facem asta și în China.” Apoi a plecat într-o campanie de recrutare, a găsit o bandă de oameni și a înființat un cor în națiunea marelui balaur roșu. În cele din urmă, acești oameni au fost arestați. De ce a trebuit antihristul să facă asta? A avut un scop? (Da.) Care a fost scopul lui? (Să-i controleze pe oameni.) Nu a fost doar dorința lui de a-i controla pe oameni. A vrut să-și înființeze propria facțiune. Ideea lui era: „Casa lui dumnezeu poate să aibă un cor, la fel pot și eu! Dacă reușesc, voi avea propria facțiune. Este suficient să dau din mâini și vor veni mulți oameni!” În acest fel, putea înlocui biserica lui Dumnezeu. Nu este acesta scopul pe care a vrut să-l atingă? Dar rezultatul a fost că marele balaur roșu a fost înăbușit și s-a ales praful de dorința lui deșartă. Casa lui Dumnezeu îndeplinește această lucrare sub premisa asigurării securității. Era îndeplinită această condiție pentru el în țara condusă de marele balaur roșu? Această condiție nu era îndeplinită pentru el, dar tot voia să se dea mare. Nu s-a dat mare foarte bine și, până la urmă, lucrurile au mers prost pentru el. Acum câțiva ani, un alt grup de oameni au realizat un program și l-au pus online. Cântau melodii vechi însoțite de dansuri și purtau rochii cu imprimeuri florale în stilul unor minorități etnice. Era prea convențional și învechit. Spuneți-Mi, nu au provocat acești antihriști doar tulburări? (Ba da.) Non-credincioșii și oamenii religioși nu cunoșteau situația reală și au crezut că aceste lucruri chiar erau făcute de biserică. Antihriștii fac mereu lucruri nesăbuite; nu sunt doar ticăloși, ci și nesăbuiți. De ce sunt nesăbuiți? Oare fiindcă sunt atât de ticăloși, încât i-a prostit ticăloșia? Nu. Orice calibru ar avea o persoană, dacă înțelege o parte din adevăr, chiar dacă nu are nicio cale de urmat atunci când face lucruri și nu știe ce este adecvat sau inadecvat să facă, ea are o

cerință minimă în inima ei: nu va acționa nechibzuit sau orbește. Nu este așa? (Ba da.) Totuși, acei oameni care nu înțeleg adevărul și sunt atât de aroganți încât nu au rațiune acționează nechibzuit. Ce înseamnă că acționează nechibzuit? Astfel de oameni nu au simțul rațiunii, iar cei fără simțul rațiunii nu pot lua în considerare problemele. La ce Mă refer când spun „a lua în considerare”? Mă refer la ce trebuie făcut în etapele inițiale, ce să pregătească, ce lucruri sunt necesare pentru a acționa, de ce trebuie făcut acest program și, după ce programul este realizat, câți oameni pot fi afectați, câți oameni pot fi edificați și dacă există consecințe sau inconveniente – toate acestea trebuie evaluate. Acest proces de evaluare se numește „a lua în considerare”. Pot acești oameni nesăbuiți să ia în considerare lucruri? (Nu.) Oamenii care nu pot lua în considerare problemele sunt lipsiți de raționalitate; au vreo înțelegere a adevărului? Categoric nu. Dacă cineva înțelege realmente ceva din adevăr, simțul rațiunii sale va deveni mai clar și mai solid. Îi poate deveni mai limpede ce este pozitiv, ce este negativ, ce este corect, ce este greșit și din ce sferă face parte un anumit principiu; adică, indiferent ce face, fie că este bine sau rău, are un standard în inima sa. De exemplu, dacă cineva ți-ar spune să alergi gol pe stradă, ai face-o? (Nu.) Ai face-o dacă cineva te-ar lovi? Ai face-o dacă cineva ți-ar da 10000 de yuani? (Ar fi ceva rușinos. N-aș putea să o fac.) Să știi că ar fi un lucru rușinos este un fel de gândire, un fel de verdict și un fel de atitudine care ia naștere din raționalitate, adică, doar cu această raționalitate ești capabil să ai o astfel de gândire și de atitudine. Prin urmare, indiferent dacă ești ispitit cu bani sau torturat și chinuit cu cruzime, indiferent cum ești forțat, tot nu ai face-o, nu ai fi deloc afectat și ai rămâne ferm. Antihriștii nu înțeleg adevărul și de aceea nu au nicio concepție despre ceea ce fac. Ce înseamnă „concepție” aici? Înseamnă că nu știu ce să facă pentru a aduce mărturie pentru Dumnezeu. Acest antihrist credea că are o inimă incredibil de iubitoare, a adunat un grup de oameni pentru a face un clip video coral și a ajuns să cheltuiască mulți bani și să se pună în pericol. Situația din China continentală este mai gravă decât în străinătate, deci ce s-ar întâmpla dacă ceva nu merge bine? A luat în considerare acest lucru? Poate că a luat în considerare situația într-o anumită măsură, dar nu știa ce programe să facă sau ce rezultate să obțină – nu înțelegea deloc. De ce nu înțelegea? Era lipsit de această raționalitate. Cum apare raționalitatea? Rațiunea oamenilor poate deveni treptat clară și solidă doar prin înțelegerea adevărului. Antihriștii au o natură care urăște adevărul, se opun în mod inerent lucrurilor pozitive și, în adâncul inimii lor, nu pot iubi niciodată adevărul, prin urmare, oare îl pot înțelege? (Nu.) Dacă nu pot înțelege adevărul, pot avea gândirea umanității normale? Nu o pot avea niciodată. Oamenii fără gândirea umanității normale au raționalitate? Nu, nu au. Când antihriștii fac și spun ceva, perspectivele lor și toate acele lucruri pe care le fac nu diferă de lucrurile făcute de diavoli și spiritele rele. De ce spun că nu există nicio diferență? De exemplu, cuiva îi place foarte mult să predice și să se dea mare, așadar caută mereu oameni care să-l asculte ținând predici. Chiar dacă oamenilor nu le place să-l asculte, el predică totuși; când alții simt o asemenea repulsie în privința lui, el nu-și dă seama și nu încearcă să-i observe, nu vede

de ce au nevoie alții și doar se mulțumește pe el însuși. Nu este rușinos? Este rușinos, iar el nu are raționalitate. Există vreo diferență între această lipsă de raționalitate și discursurile și acțiunile haotice și nestăvilite ale cuiva posedat de Satana și de spiritele rele? Deși poate nu arată ca un bolnav psihic care aleargă ca un nebun, gol pe stradă, poți să observi că acționează fără raționalitate. Când i se cere să ude câțiva frați și surori, să predice Evanghelia sau să îndeplinească o anumită datorie, este total lipsit de principii și acționează pur și simplu nechibzuit, după bunul plac. Sunt unii oameni care predică Evanghelia de 20 de ani fără să câștige o singură persoană și, totuși, vor să devină conducători. Există astfel de oameni? Da, există. Nu au niciun fel de principii, dau greș în tot ce fac, dar tot vor să devină conducători și să-i conducă pe alții – cu siguranță există mulți oameni de acest fel. Ei cred în Dumnezeu de atâția ani, au citit multe dintre cuvintele Lui și au ascultat multe predici, dar nu înțeleg niciun adevăr. Așadar, de ce este legată lipsa lor de înțelegere? Din ce cauză nu înțeleg? Oare pentru că le lipsește prea mult calibrul și abilitatea de înțelegere sau caracterul lor este rău și nu iubesc adevărul? (Are legătură cu esența lor.) De ce are legătură cu esența lor? (Pentru că esența lor este ticăloasă, nu pot primi lucrarea Duhului Sfânt și Dumnezeu nu lucrează asupra unor astfel de oameni, prin urmare, indiferent cum mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, nu vor înțelege niciodată adevărul.) Aceasta e o cauză obiectivă. Cauza obiectivă este, desigur, că Duhul Sfânt nu lucrează asupra lor, prin urmare, sigur nu vor putea înțelege nimic – acest lucru se aplică oricui. Există și o cauză subiectivă și care este aceasta? (Asemenea oameni urăsc adevărul.) Și cum privesc adevărul cei care urăsc adevărul? (Ca pe antiteza lor.) Îl privesc ca pe antiteza lor; acesta este un aspect. Ce altceva? Sunt capabili să înțeleagă latura practică a adevărului? Niciodată. Dacă nu pot să înțeleagă nici măcar acest nivel, atunci spuneți-Mi, sunt capabili să înțeleagă adevărul? Niciodată, ei nu pot să înțeleagă adevărul. Cauza obiectivă este că asemenea oameni nu pot primi lucrarea Duhului Sfânt, iar Dumnezeu nu-i luminează. Cauza subiectivă este că sunt ostili față de Dumnezeu, de adevăr și lucrurile pozitive și niciun lucru pozitiv nu este pozitiv în ceea ce îi privește. Așadar, ce lucruri consideră în inimile lor că sunt pozitive? Genul de lucruri pe care le susține Satana – lucruri care sunt toate ticăloase, deșarte și vagi. Așadar, acești oameni ticăloși care urăsc adevărul sunt capabili să înțeleagă adevărul? Nu-l pot înțelege niciodată pentru că nu-l acceptă. Spuneți-Mi acum, are vreun rost să aveți părtășie despre adevăr cu astfel de oameni? Pot fi dispuși să asculte când le citiți cuvintele lui Dumnezeu? Sunt cu toții non-credincioși și demoni, deci cum ar putea să asculte cuvintele lui Dumnezeu? Unii oameni nu pot pătrunde această chestiune și spun: „De ce nu înțeleg atunci când am părtășie despre adevăr cu ei? Nu sunt oameni?” Ești nedumerit și nu te poți face înțeles de ei. Nu poți asculta cuvintele anumitor oameni, iar lucrurile pe care le fac sunt pur și simplu absurde – aceștia sunt non-credincioși, demoni și nu ascultă de nicio rațiune. De ce spun aceste cinci cuvinte, „nu ascultă de nicio rațiune”? Tu crezi că Dumnezeu există și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor – nu sunt acestea

lucruri pozitive? (Ba da.) Și ce cred acești oameni? „Așa deține dumnezeu suveranitatea asupra tuturor lucrurilor? Nu e mare lucru.” Nu-i așa că nu ascultă de nicio rațiune? (Așa e.) Nu ai cum să comunici cu astfel de oameni; sunt o specie aparte, fiare și nu ascultă de nicio rațiune. Fiarele nu înțeleg niciodată ce sunt lucrurile pozitive sau care e adevărul, prin urmare nu ai cum să comunici cu ele. Faptul că nu poți să comunici cu ele nu e o chestiune de timp și nu depinde de faptul că încerci din răsputeri sau de cât de mult efort depui, ci înseamnă în schimb că sunt pur și simplu incapabile să înțeleagă, deci ce altceva le poți spune? Ce există mai exact în acești oameni? Nu există onestitate, integritate sau bunătate în inimile lor, doar ticăloșie, sunt plini de ticăloșie. Acesta este motivul pentru care acești oameni nu ascultă de nicio rațiune și nu mai pot fi mântuiți.

Când comparăm înșelăciunea și perfidia cu firea ticăloșiei, gradul lor este relativ mai scăzut și mai superficial. Dacă gradul este superficial, atunci de ce le menționez aici? Antihriștii se poartă și vorbesc înșelător, inexplicabil și obscur, făcându-i pe alții să simtă că sunt perfizi și înșelători, iar oamenii de rând nu pot pricepe tot adevărul în privința lor. Ei se poartă și vorbesc înșelător și sunt incapabili să se înțeleagă cu cei care sunt candizi, onești și care urmăresc adevărul. În schimb, se joacă adesea cu astfel de oameni și îi folosesc. În ignoranța lor deplină, acești oameni sunt învârtiți pe degete și înșelați de antihriști și chiar folosiți de ei. Desigur, acest comportament și aceste metode folosite de antihriști nu sunt atât de dăunătoare oamenilor. Ce anume le face foarte mult rău oamenilor? Firea ticăloasă a antihriștilor, iar inducerea în eroare, controlarea și asuprirea oamenilor care iau naștere din această fire ticăloasă sunt chiar mai grave. Antihriștii au mereu o motivație și o intenție pe care nu le pot spune altora când vine vorba de acțiunile lor. Ei nu vor dedica nimic sau nu se vor consuma niciodată cu nimic fără motiv, nici nu vor face nimic pentru nimeni sau pentru casa lui Dumnezeu, fără motiv sau compensație. În spatele fiecărei acțiuni și a fiecărui cuvânt al lor se află o motivație, o intenție și, imediat ce intenția și motivația lor sunt dezvăluite sau ambițiile și dorințele lor sunt distruse, ei caută o ocazie de a se retrage. În inimile lor, se gândesc: „Nu merită atât de mult să mă dedic sau să mă consum fără niciun motiv, nu merită să-mi pierd timpul. Trebuie să obținem ceva din credința în dumnezeu. Dacă cineva se consumă pentru dumnezeu fără să ceară o recompensă e pur și simplu o prostie.” Logica lor este: „Nu există prânz gratuit.” Ei caracterizează conștiința și rațiunea, comportamentul și faptele bune pe care ar trebui să le aibă și să le facă oamenii normali drept stupide și nesăbuite. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Este un lucru incredibil de ticălos. De exemplu, casa lui Dumnezeu face unele rânduieli de lucru și se îngrijește întrucâtva de viața fraților și surorilor care își îndeplinesc îndatoririle, dar antihriștii îi împiedică din interior. Care este scopul unui antihrist de a-i împiedica? Dacă rânduielile de lucru ar veni de la antihrist și, știind acest lucru, frații și surorile s-ar simți îndatorați față de el, atunci antihristul ar prelua conducerea. Dacă frații și surorile n-ar ști cine a făcut rânduielile de lucru și ar crede că au fost făcute de casa lui Dumnezeu, mulțumindu-I apoi lui

Dumnezeu, le-ar duce antihristul la îndeplinire? Categoric nu. Rânduielile de lucru s-ar opri la antihrist și nu ar fi implementate. Este benefic pentru frați și surori ca rânduielile de lucru să fie emise de casa lui Dumnezeu, iar lucrarea de evanghelizare s-ar răspândi mai bine; acesta e un aspect important legat de lucrarea lui Dumnezeu, deci cum ar trebui ca aceia cu funcții de conducători să ducă aceste rânduieli de lucru la îndeplinire? Ar trebui să facă tot posibilul pentru a le duce la îndeplinire cu bine și pentru a implementa lucrarea. Totuși, unii antihriști o împiedică din interior și nu implementează lucrarea timp de doi ani. Care este motivul? Acesta este Satana care creează obstacole și tulburări. Unele biserici sunt tulburate și controlate de antihriști și oameni răi, iar frații și surorile care își îndeplinesc îndatoririle nu sunt îngrijiți. Acest lucru îi face pe antihriști fericiți și, în inimile lor, se gândesc: „Este suficient să beneficiez eu de un lucru atât de minunat și să am astfel de beneficii extraordinare. Cum ar putea să beneficieze toți frații și toate surorile?” Cum i-ar afecta în vreun fel pe antihriști faptul că frații și surorile ar beneficia? Nu i-ar afecta deloc. Ei ar beneficia, toată lumea ar beneficia și ar fi minunat! Gândiți-vă la situația generală: nu ar trebui să împiedici acest lucru, nici să-l oprești, ci ar trebui să-l pui în aplicare cu bucurie. Nu este normal? (Ba da.) Aceasta e datoria pe care ar trebui să o îndeplinească o persoană și e responsabilitatea ta. Un aspect este că nu te costă nimic, iar altul este acesta: nu-și dorește toată lumea să se răspândească lucrarea de evanghelizare? (Noi ne dorim.) Când văd frați și surori bucurându-se de harul lui Dumnezeu, oare devin invidioși? De ce sunt invidioși? Nu sunt oare antihriștii niște demoni? Așadar, de ce nu implementează lucrarea? Pentru că sunt invidioși. Consideră că implementarea lucrării ar fi benefică pentru răspândirea lucrării de evanghelizare? (Nu.) Le afectează interesele? Ce legătură are cu ei? Nu are nicio legătură cu ei, dar tot nu o implementează, fiind astfel ticăloși. Sunt diavoli vii și ar trebui blestemați! Cu o astfel de chestiune care afectează lucrarea casei lui Dumnezeu și atât de mulți oameni care își îndeplinesc îndatoririle, ei nu țin deloc seama de consecințe. Dacă ar avea câtuși de puțin intenții bune, n-ar fi capabili să o facă. De ce procedează așa? Este o mârșăvie și o ticăloșie. Voi faceți asemenea lucruri? Dacă sunteți în stare să faceți asemenea lucruri, atunci nu sunteți diferiți de antihriști și sunteți și voi diavoli vii. Nu trebuie să faceți astfel de lucruri! Există și unii antihriști care văd că în biserică sunt oameni răi care tulbură adesea lucrarea bisericii, care se dezlănțuie în biserică, dar îi ignoră. Când li se cere să se ocupe de astfel de oameni, ei obiectează și amână să se ocupe de ei. Nu țin seama de interesele fraților și surorilor; se gândesc doar să nu le fie afectată reputația și nimic mai mult. Își spun în sinea lor: „Am fost numit conducător, așa că trebuie să am ultimul cuvânt. Am putere și autoritate deplină. Dacă exclud pe oricine spui tu să exclud, voi părea că sunt complet neputincios. Trebuie să mă asigur că frații și surorile știu că acești oameni sunt în grija mea și sunt subordonații mei.” Cui se împotrivesc ei? (Lui Dumnezeu.) Oare împotrivirea față de Dumnezeu nu este o ticăloșie? Este o ticăloșie. Știi ce fel de lucru este o ființă umană? Dumnezeu ți-a dat răsuflarea, iar dacă nu știi un lucru atât de important, nu înseamnă că ești neghiob?

Dumnezeu îți poate pune capăt vieții în orice moment, dar tu tot te ridici cu disperare împotriva Lui – aceasta e o ticăloșie, iar tu ești un diavol viu! Prin urmare, un aspect este că trebuie să urmăriți adevărul și să nu urmați calea unui antihrist; pe lângă aceasta, trebuie să știți să discerneți antihriștii. Dacă întâlniți un antihrist, ar trebui să-l observați cu atenție și, dacă vedeți că este pe cale să facă un lucru rău, opriți-l imediat și uniți-vă forțele cu frații și surorile pentru a-l da în vileag, a-l diseca, a-l respinge și a-l exclude. Am auzit recent că mai mulți frați și surori tineri dintr-o biserică și-au unit forțele pentru a alunga un conducător fals. Sunt de părere că acești tineri au făcut progrese, nu trăiesc după filosofii satanice, pot să practice adevărul, să acționeze conform principiilor și sunt mult mai buni decât majoritatea oamenilor. Cei mai mulți oameni au filosofii pentru interacțiunile lumești, sunt profund otrăviți de Satana și nu s-au eliberat încă de influența Satanei. Capacitatea de a îndepărta un conducător fals arată că înțelegi o parte din adevăr și poți proteja lucrarea casei lui Dumnezeu – e un lucru bun. Aceasta dovedește că te-ai maturizat în viață și îți poți îndeplini bine datoria.

Având părtășie și expunând astăzi aspectele esenței unui antihrist, și anume ticăloșia, perfidia și înșelăciunea, precum și toate manifestările sale diferite, vedem că antihriștii se opun în mod inerent lui Dumnezeu. Unii oameni spun: „Chiar dacă am firea unui antihrist, nu am natura-esență a unui antihrist și nu mă voi transforma niciodată într-un antihrist.” Ce părere ai despre această atitudine? Chiar dacă nu ai esența unui antihrist, ai totuși aceste manifestări și revelații ale unui antihrist, trăiești ceea ce trăiește un antihrist, ai firea unui antihrist și, astfel, ești în pericol să urmezi calea unui antihrist. Având statut, influență și capital, va fi doar o chestiune de câteva clipe până când vei deveni un antihrist și aceasta e realitatea. Care este intenția Mea când spun acest lucru? Îl spun ca să trag un semnal de alarmă pentru voi și să vă prezint realitatea: odată ce cineva începe să urmeze calea unui antihrist, există două posibilități. Una este că veți descoperi acest lucru în timp, veți schimba direcția, veți reflecta asupra propriei persoane, vă veți căi și veți deveni capabili să vă supuneți orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Aceasta e cea mai bună posibilitate și veți avea speranța de a dobândi mântuirea. Totuși, dacă nu puteți merge pe calea urmăririi adevărului, odată ce ați comis mult rău și ați fost caracterizați drept antihriști, consecințele vor fi inimaginabile. Înțelegeți? (Da.) E bine că înțelegeți. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că, dacă prezinți manifestările unui antihrist, încă mai ai spațiu de manevră și ocazia de a te căi, dar odată ce ai devenit un antihrist, atunci ești în pericol. Prin urmare, atunci când descoperi că ai manifestările unui antihrist, ar trebui să schimbi direcția, să cauți adevărul și să rezolvi această problemă; nu o trata cu ușurință. În caz contrar, când vei ajunge să ai putere și oportunități, vei comite în mod nechibzuit fapte rele și vei provoca perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Nu vei putea să suporți consecințele și, foarte probabil, îți va afecta finalul și destinația.

Astăzi am explicat clar diferența esențială dintre firea ticăloasă a antihriștilor și firea ticăloasă a oamenilor obișnuiți. Înțelegeți acum? Toate ființele umane corupte au o fire

ticăloasă și toate au dezvăluirile și manifestările unei firi ticăloase. Cu toate acestea, firea ticăloasă a oamenilor obișnuiți și firea ticăloasă a antihriștilor sunt diferite. Deși oamenii obișnuiți au o fire ticăloasă, ei tânjesc în inimile lor după adevăr și iubesc adevărul, iar pe parcursul credinței în Dumnezeu și al îndeplinirii îndatoririlor lor, sunt capabili să accepte adevărul. Chiar dacă adevărul pe care îl pot pune în practică este limitat, ei pot practica totuși o parte din el și, astfel, firile lor corupte pot să se purifice treptat și să se schimbe cu adevărat și, în cele din urmă, sunt capabili să se supună în principiu lui Dumnezeu și să dobândească mântuirea. Pe de altă parte, antihriștii nu iubesc deloc adevărul, nu-l acceptă niciodată și nu-l pun în practică niciodată. Ar trebui să încercați să observați și să discerneți pe baza a ceea ce spun aici; fie că este un conducător de biserică sau un lucrător, fie că este un frate sau o soră de rând, căutați să vedeți dacă poate pune în practică adevărurile din sfera lucrurilor pe care le poate înțelege. De exemplu, să spunem că cineva înțelege un adevăr-principiu, dar când vine vremea să-l pună în practică, nu-l pune deloc în practică, face orice vrea și acționează în mod nesăbuit – aceasta este ticăloșie și o astfel de persoană este greu de mântuit. Unii oameni nu înțeleg realmente adevărul, dar în inimile lor vor să caute ce anume trebuie să facă pentru a fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu și în conformitate cu adevărul. În adâncul inimilor lor, își doresc să nu se împotrivească adevărului. Ei vorbesc și acționează încălcând principiile, comit greșeli și chiar fac lucruri care provoacă tulburări și perturbări doar pentru că nu înțeleg adevărul – care e natura acestui lucru? Natura acestui lucru nu ține de săvârșirea faptelor rele; este cauzată de nesăbuință și ignoranță. Ei fac aceste lucruri numai fiindcă nu înțeleg adevărul, fiindcă nu sunt capabili să ajungă la adevărurile-principii și fiindcă, potrivit noțiunilor și închipuirilor lor, consideră că este corect să facă acele lucruri, purtându-se așadar în acel mod și, de aceea, Dumnezeu îi caracterizează drept nesăbuiți, ignoranți și lipsiți de calibru; nu e ca și cum ar înțelege adevărul și i s-ar împotrivi în mod intenționat. Cât despre conducătorii și lucrătorii care procedează mereu pe baza noțiunilor și închipuirilor lor și care perturbă adesea lucrarea casei lui Dumnezeu pentru că nu înțeleg adevărul, trebuie să practici implementarea supravegherii și a restricțiilor și să practici mai mult părtășia despre adevăr ca să rezolvi probleme. Dacă cineva are un calibru prea deficitar și nu poate înțelege adevărurile-principii, atunci este timpul să-l destitui ca pe un conducător fals. Dacă înțelege adevărul și totuși i se împotrivește în mod intenționat, atunci trebuie emondat. Dacă rămâne incapabil să accepte adevărul în tot acest timp și nu exprimă nicio căință, atunci trebuie tratat ca o persoană rea și ar trebui îndepărtat. Însă natura antihriștilor este mult mai gravă decât cea a oamenilor răi sau a conducătorilor falși, deoarece antihriștii tulbură intenționat lucrarea bisericii. Chiar dacă înțeleg adevărul, nu îl practică, nu ascultă de nimeni și, dacă ascultă, nu acceptă ceea ce aud. Chiar dacă par să-l accepte la suprafață, i se împotrivesc în adâncul inimilor lor și, când vine timpul să acționeze, o fac în continuare pe baza propriilor preferințe, fără să țină deloc cont de interesele casei lui Dumnezeu. Când sunt în preajma altor oameni, rostesc anumite

cuvinte omenești și au o oarecare asemănare umană, dar când acționează pe la spatele oamenilor, natura lor demonică iese la iveală – aceștia sunt antihriști. Când dobândesc statut, unii oameni fac tot soiul de rele și devin antihriști. Unii nu au statut, însă natura-esență pe care o au este la fel ca a antihriștilor – poți spune că sunt oameni buni? Imediat ce dobândesc statut, fac tot soiul de rele – sunt antihriști.

Există vreunul dintre voi care a descoperit că este un antihrist în devenire și simte că, odată ce va dobândi statut, va fi în mod garantat, sută la sută, un antihrist? Dacă da, când alții te aleg drept conducător, nu trebuie să le permiți în niciun caz să te aleagă și ar trebui să spui: „Mă abțin. Vă rog să nu mă alegeți. În caz contrar, s-a terminat pentru mine." Aceasta se numește a avea conștiință de sine. Lipsa statutului este protecția ta. Ca adept de rând, s-ar putea să nu ai niciodată ocazia de a face mult rău, iar probabilitatea de a fi pedepsit ar putea fi zero. Totuși, imediat ce dobândești statut, probabilitatea să faci rău este de sută la sută, la fel și probabilitatea să fii pedepsit, și atunci s-a terminat pentru tine și vei fi distrus complet orice șansă ai fi putut avea de a dobândi mântuirea. Dacă ai ambiții și dorințe, atunci ar trebui să te grăbești și să te rogi lui Dumnezeu, să cauți adevărul pentru a rezolva problema, să te bazezi pe Dumnezeu, să practici stăpânirea de sine, să nu-ți invoci statutul și atunci vei fi capabil să-ți îndeplinești datoria în mod normal. Dacă te concentrezi mereu asupra titlurilor oficiale, îți invoci statutul și nu acorzi deloc atenție îndeplinirii datoriei tale, atunci ești un escroc și trebuie să fii eliminat. Când accepți o datorie, nu te axa pe statut; ar trebui doar să-ți îndeplinești bine datoria – gestionarea bună a problemelor este mai reală decât orice altceva. Dacă îți poți îndeplini bine datoria, nu-L vei fi mulțumit atunci pe Dumnezeu? În ceea ce vă privește, aceasta e ultima modalitate prin care puteți evita să faceți rău. Este un lucru bun sau un lucru rău să fiți mereu constrânși și să nu vi se permită să dobândiți statut? (E un lucru bun.) Atunci de ce se străduiesc unii oameni atât de mult să concureze pentru statut în timpul alegerilor? Astfel de oameni au prea multă ambiție. Nu este normal ca oamenii să aibă prea multă ambiție – sunt ticăloși. Există multe surori tinere, toate la vreo 20 de ani, care își doresc o funcție oficială și iubesc foarte mult statutul. Dacă nu sunt alese drept conducătoare, atunci se îmbufnează și nu mai mănâncă. Deși par puțin copilăroase, în ceea ce privește determinarea lor, lucrurile vor deveni disperat de grave pe măsură ce îmbătrânesc și vor deveni experte, nu-i așa? Unele femei aud că, pe vremuri, o femeie a devenit împărătească și se simt incredibil de invidioase, dorindu-și să fie acea femeie. Nu vor să fie obișnuite și, în credința lor în Dumnezeu, nu vor să fie doar adepte de rând. Dorințele lor ard constant în inimile lor și, imediat ce se ivește ocazia de a se etala, profită de aceasta. Ele nu vor să își îndeplinească îndatoririle într-un mod cuviincios, să își îndeplinească responsabilitățile, să pună suflet în căutarea adevărului sau să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Nu le place să urmărească adevărul și să își îndeplinească îndatoririle în acest fel și nu vor să trăiască o viață atât de simplă – acest lucru este problematic pentru ele. Există vreo astfel de femeie printre voi? Să luăm exemplul unei femei căreia îi place

să se poarte promiscuu; indiferent cât de bun este soțul ei cu ea sau câți bani are, nu-i poate păstra niciodată inima. Unele femei au mulți copii și tot încearcă în mod nechibzuit să seducă bărbați și niciun bărbat nu poate să le supravegheze – aceasta înseamnă că sunt ticăloase. De unde vine această energie ticăloasă? (Vine din natura lor.) Și cum apare natura lor? Ele au spirite necurate care trăiesc înlăuntrul lor și sunt reîncarnări ale unor spirite necurate. Deși problemele de pe tărâmul spiritual sunt complicate, oricât de complicate ar fi, atât timp cât cineva înțelege adevărul și poate privi aceste chestiuni conform cuvintelor lui Dumnezeu, atunci poate avea discernământ, iar acest lucru este cunoscut drept pătrunderea direct în tărâmul spiritual. Când înțelegi adevărul, poți vedea lucrurile intens și exact, gândirea ta devine și ea agilă și clară, iar inima ta se înseninează. Dacă nu înțelegi adevărul, atunci inima ta va fi mereu confuză, nu vei ști nimic în inima ta despre ceea ce faci și vei fi asemenea unui idiot, temându-te să te întorci în orice direcție. Îți va fi teamă că te dai în spectacol dacă faci mai mult și îți va fi teamă că nu-ți îndeplinești responsabilitățile dacă nu o faci; vei fi mereu într-o asemenea stare. Aceasta deoarece înțelegi prea puțin adevărul. Care este prima manifestare a unui om care înțelege prea puțin adevărul? Duce o viață meschină și inutilă. După ce este jucat pe degete, agresat și azvârlit de antihriști, în ziua în care se trezește, își dă seama că obișnuia să se înhăiteze cu antihriștii, slujindu-i și lucrând pentru ei, dar spunând totuși că antihriștii Îl iubesc pe Dumnezeu și Îi sunt loiali. Abia acum vede că a folosit toate aceste cuvinte incorect. Nu este acest lucru foarte inutil? (Ba da.) De ce este inutil? Deoarece nu înțelege adevărul și primește ceea ce merită! Dacă înțelegi adevărul, poți să ai discernământ în privința antihriștilor și să le vezi adevărata față, apoi îi poți da în vileag și alunga. Vei continua atunci să fii indus în eroare de ei și să-i urmezi? Categoric nu. Mai mult, ai ascultat atâtea predici, casa lui Dumnezeu te-a udat și te-a cultivat atâția ani, prin urmare, dacă nu înțelegi niciun adevăr, dacă nu poți să-i discerni pe antihriști și nici măcar nu-ți îndeplinești responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești, ajungând să te înhăitezi cu antihriștii și să devii complicele lor, nu te face acest lucru inutil? Nu sunt deplorabili asemenea oameni? Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu doar cu numele, dar ești indus în eroare și atras de antihriști, dacă urmezi calea unui antihrist de mai mulți ani și vrei să te întorci, dar nu ai curajul să dai ochii cu frații și surorile, nu este acesta un mod inutil de a trăi? Oricât de mult te-ai supăra, e în zadar. A cui vină e că nu înțelegi adevărul? Nu poți da vina pe altcineva decât pe tine însuți.

În total, am avut părtășie despre șapte manifestări diferite ale antihriștilor. În ceea ce privește manifestările detaliate despre care am vorbit pentru fiecare, esența pe care am disecat-o, precum și diversele circumstanțe despre care am vorbit, niciunul dintre aceste lucruri nu a fost inventat din senin, ci este bine întemeiat și bazat pe fapte. Există, totuși, un aspect: după ce ați ascultat aceste lucruri, dacă pur și simplu nu sunteți în stare să le identificați când întâlniți lucruri reale, ce arată aceasta? În primul rând, arată că vă lipsește înțelegerea spirituală și, chiar dacă aveți uneori puțină înțelegere

spirituală, este doar pe jumătate, nu o înțelegere spirituală deplină; în al doilea rând, arată că nu iubiți adevărul și nu îl luați în serios; în al treilea rând, arată că sunteți prea lipsiți de calibru și vă lipsește complet abilitatea de înțelegere. Am spus multe despre expunerea antihriștilor, dar nu ai înțeles nimic din toate acestea. Poate crezi că ai înțeles la momentul respectiv, dar mai târziu devine neclar și asta arată că tot nu ai înțeles. De ce nu înțelegi? Are vreo legătură cu capacitatea de înțelegere? Când am explicat lucrurile la acest nivel și tot nu ai înțeles, înseamnă că îți lipsește prea mult abilitatea de înțelegere și că realmente nu ai deloc abilitatea de a pricepe adevărul. Este corect ceea ce spun? Așa este. Sunt anumiți oameni printre voi care ascultă predici de 10 sau 20 de ani și tot nu înțeleg adevărul. Cum explicăm acest lucru? Există doar două posibilități: una este că nu aveți înțelegere spirituală, sunteți lipsiți de calibru și nu sunteți capabili să înțelegeți adevărul; cealaltă este că, deși aveți înțelegere spirituală, nu iubiți adevărul și nu sunteți interesați de el. Dacă vi se aplică una dintre aceste două posibilități, atunci nu sunteți capabili să înțelegeți adevărul. Dacă vi se aplică ambele posibilități, atunci sunteți ca niște orbi care au probleme cu ochii – nu există tratament. Am avut părtășie despre toate aceste cuvinte, dar voi tot nu puteți face o comparație adecvată cu voi înșivă și nu știți la ce Mă refer. Ce spune acest lucru despre abilitatea voastră de înțelegere? Nu este prea deficitară? Dacă ați fi mai leneși, ați râvni la confort, nu ați iubi adevărul, ați avea preferințe personale și ați fi distrași de chestiuni externe, aceste cuvinte ar avea tot mai puțin efect asupra voastră, iar efectul lor s-ar reduce foarte mult – așa stau lucrurile. De fapt, antihriștii sunt foarte ușor de discernut. Un aspect este cel de a clarifica metodele pe care le folosesc pentru a face lucruri, iar un alt aspect este de a vedea care este firea lor, care este direcția lor în viață și opiniile lor asupra existenței, care sunt atitudinile lor față de frați și surori, față de datorie, față de interesele casei lui Dumnezeu, față de Dumnezeu, de adevăr și de lucrurile pozitive și care sunt principiile lor de acțiune. Folosind aceste aspecte, vei putea practic să-i caracterizezi. Va mai fi nevoie de mult timp să-i observi și să-i cunoști? Nu. Antihriștii nu doar recurg la promiscuitate sau doar asupresc oamenii. Ei au o natură satanică și sunt capabili de orice. După ce ai ascultat aceste predici, dacă ești pur și simplu incapabil să discerni firea unui antihrist și nu-ți poți da seama dacă dezvăluie firea unui antihrist, atunci ai înțeles vreuna dintre ele? Îți amintești doctrina, dar nu o poți corela cu nimic și, când te confrunți cu faptele, doctrina ta este slabă și ineficientă, iar asta dovedește că nu ai înțeles. Dacă înțelegi la momentul respectiv și mai târziu citești rugându-te, dacă ai deseori părtășie despre aceste lucruri cu frații și surorile, dacă iei notă de aceste adevăruri și le contempli și dacă te rogi adesea înaintea lui Dumnezeu, atunci vei câștiga mai multe. În schimb, dacă râvnești la confort în datoria ta, ești relaxat, nu ai nicio povară și ai preferințe personale, ești capricios, nu iubești în realitate adevărul, urmezi tendințele lumești și ești atras de chestiuni externe, atunci nu vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria. În cele din urmă, aceste adevăruri despre care am avut părtășie nu vor avea niciun rezultat la tine, tot ce va rămâne vor fi cuvinte și doctrine și aceasta va însemna

că le-ai ascultat în zadar. Ascultați din nou aceste părtășii după aceea? (Da.) De câte ori le puteți asculta? Au un efect diferit de fiecare dată când le ascultați? Le contemplați după aceea? Cu ce impresii rămâneți după ce le contemplați? În ceea ce te privește, pot aceste predici să devină principiile de practicare și criteriile pentru a discerne oamenii și lucrurile din viața ta? (Pot să compar anumite firi și manifestări evidente ale antihriștilor cu mine însumi, adică lucrurile pe care le spun și le fac, care au în mod clar scopul de a prinde în capcană inimile altora și mă voi gândi la cuvintele lui Dumnezeu de expunere și voi ști că natura acțiunilor mele este de a prinde în capcană inimile altora și că vreau să ating un anumit scop. Cu toate acestea, sunt încă destul de deficitar când vine vorba de deslușirea oamenilor și nu compar dinadins cuvintele lui Dumnezeu cu oamenii din jurul meu.) Spune-Mi, dacă vrei să te vezi clar, folosești o oglindă sau o baltă cu apă murdară? (O oglindă.) Care este beneficiul de a te uita într-o oglindă? Te poți vedea mai clar. Prin urmare, este ceva foarte limitat dacă te poți discerne doar pe tine însuți; trebuie să înveți să-i discerni și pe alții. Deslușirea altora nu înseamnă să-i caracterizezi intenționat drept antihriști, ci mai degrabă să ai principii pentru evaluarea și deslușirea vorbelor și acțiunilor diferitelor tipuri de oameni. Acest lucru este benefic pentru tine însuți și, procedând astfel, poți trata oamenii corect, conform principiilor, ceea ce este benefic pentru obținerea unei cooperări armonioase atunci când îți îndeplinești datoria cu alții. Totuși, ceea ce poți obține bazându-te doar pe cunoașterea de sine sunt doar rezultate limitate. Nu te poți concentra doar asupra cunoașterii de sine atunci când urmărești adevărul. Trebuie să te concentrezi și asupra punerii în practică a adevărului pentru a obține efectul supunerii față de Dumnezeu. Concentrându-te doar asupra unui aspect, nu vei dobândi niciodată o înțelegere deplină a adevărului, nu vei intra în adevărul-realitate și nici nu vei crește în viață. Acest lucru este mai mult sau mai puțin la fel cu a înțelege doar cuvinte și doctrine, iar tu nu vei putea să-L cunoști pe Dumnezeu. Cei care înțeleg realmente adevărul pot să-și dea seama de toate lucrurile. Nu doar că se cunosc pe ei înșiși, dar îi pot discerne și pe alții și își pot da seama de tot felul de oameni, evenimente și lucruri. Numai așa își poate îndeplini cineva datoria la standarde și poate fi folosit de Dumnezeu.

Prin părtășia de astăzi despre manifestările firii ticăloase a antihriștilor, la ce înțelegeri mai profunde și mai noi ați ajuns în legătură cu firea ticăloasă? Aveți părtășie în acest sens. (Dumnezeule, lucrul care m-a mișcat cel mai mult astăzi este afirmația lui Dumnezeu că suntem diavoli vii dacă ne purtăm ca antihriștii și obstrucționăm și tulburăm în mod intenționat lucrarea casei lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit despre anumiți oameni care nu suportă să existe cineva mai bun decât ei, iar eu am reflectat asupra mea și mi-am dat seama că am un spirit competitiv deosebit de grav și, când văd că persoana cu care îmi îndeplinesc datoria are mai multe calități decât mine, sunt supărat și vreau să o întrec mereu. Simt că starea mea este la fel ca a diavolilor vii pe care i-a expus Dumnezeu și văd că natura acestei probleme este mai gravă decât îmi imaginam, iar acest lucru mă sperie. Nu l-am înțeles niciodată în profunzime și, acum că

văd cât de gravă este această fire coruptă a mea, mă simt foarte supărat.) Acum ai recunoscut-o. Firile corupte ale oamenilor nu sunt la fel de simple ca o dezvăluire de moment; există o cauză principală și lucruri asociate care te împiedică să te eliberezi de ele, controlându-te mereu, făcându-te să dezvălui atât de multă corupție, fiind incapabil să te controlezi. Oamenii nu pot explica în mod clar de ce sunt așa și nu se pot controla – acestea sunt firile oamenilor. Capacitatea cuiva de a înțelege clar acest tip de fire coruptă este un aspect al progresului. Când vine vorba de acest tip de fire coruptă, dacă poți să cauți adevărul și să-ți dai seama de esența lui, dacă poți accepta judecata, încercările și rafinarea lui Dumnezeu, dacă, procedând astfel, poți dobândi o stare în care practici adevărul și te supui cu adevărat lui Dumnezeu, atunci această fire coruptă se poate schimba – vei începe să practici adevărul pe baza înțelegerii lui. Acum, celor mai mulți dintre voi vă este foarte greu să dați dovadă de stăpânire de sine când vă dezvăluiți firile corupte, ceea ce înseamnă că nu ați început încă să practicați adevărul; puținul pe care îl faceți în îndeplinirea datoriei voastre se bazează în mare parte pe pasiune personală, preferințe și chiar pe impulsivitate, lucruri care nu au mare legătură cu schimbarea firii, nu-i așa? (Așa este.) Excelent, te-ai simțit mișcat. Cine mai dorește să vorbească? (După ce am ascultat părtășia de astăzi a lui Dumnezeu, mă simt foarte mișcat. Înainte credeam că ticăloșia înseamnă să vorbești destul de înșelător, să nu vorbești sincer, să te prefaci mereu și să-i înșeli pe alții. Însă, ascultând disecarea firii ticăloase făcută astăzi de Dumnezeu, acum știu că ticăloșia înseamnă să te împotrivești și să te opui adevărului și lucrurilor pozitive și că, dacă cineva se opune și se împotrivește adevărului și lucrurilor pozitive, atunci aceea este firea sa ticăloasă. Aveam o înțelegere atât de superficială în privința firii ticăloase, dar acum că am auzit părtășia lui Dumnezeu, am o nouă înțelegere. Mai mult, m-au zdruncinat destul de mult spusele lui Dumnezeu că echipa de producție a filmelor din Canada va fi plasată într-o grupă B timp de un an. Am fost de-a dreptul șocat să aud asta și, din modul în care Dumnezeu a tratat această problemă, pot vedea firea Lui dreaptă. Văd că nici măcar o persoană din acea echipă nu practica adevărul, ceea ce a cauzat obstacole uriașe în lucrarea casei lui Dumnezeu, lucru care chiar mă înfurie. Oamenii din echipa noastră au fost recent într-o stare similară, adică nu au avut o povară față de datoria noastră. Când volumul nostru de lucru a devenit mai mic, nu ne-am făcut planuri clare pentru datorie și am fost delăsători în datoria noastră, așteptând doar să treacă zilele. Ascultând astăzi părtășia lui Dumnezeu, văd că, dacă cineva nu practică adevărul sau nu urmărește progresul în datoria sa și nu este serios în privința adevărului, Dumnezeu detestă acest tip de atitudine față de îndeplinirea datoriei. În plus, recunosc că trebuie să prețuim timpul și oportunitatea de a ne îndeplini datoria. Dacă nu ne prețuim datoria, când timpul în care ne așteaptă Dumnezeu și oportunitățile pe care ni le oferă El vor fi irosite, mânia lui Dumnezeu va izbucni asupra oamenilor și va fi prea târziu pentru regrete.) Se pare că trebuie să fiți supuși unei presiuni, nu-i așa? (Da.) Excelent. Aceasta e o problemă reală și, atunci când vă întruniți, trebuie să aveți părtășie despre modul în care să rezolvați

această problemă. Trebuie să aveți părtășie împreună la intervale regulate, să faceți un rezumat și să găsiți un nou plan. Fiecare persoană are o misiune în această viață, inclusiv Eu, și dacă nu trăiește pentru misiunea ei, atunci nu există nicio valoare în a trăi această viață. Dacă nu există nicio valoare în a-ți trăi viața, atunci viața ta este lipsită de valoare. De ce spun că este lipsită de valoare? Îți vei trăi viața asemenea unui cadavru viu; nu vei merita să trăiești. Dacă nu-ți îndeplinești responsabilitățile și misiunea, atunci nu meriți să te bucuri de tot ceea ce îți dă Dumnezeu. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că Dumnezeu îți poate lua totul în orice moment. Dumnezeu poate da și Dumnezeu poate lua – așa este. De fapt, toți cei prezenți aici aveți acum o misiune, doar că aveți cu toții sarcini diferite de îndeplinit. Non-credincioșii au și ei o misiune. Misiunea lor este să tulbure apele acestei lumi și să arunce societatea în haos, astfel încât oamenii să trăiască într-un mod tot mai dureros și să moară în mijlocul dezastrelor. Misiunea voastră este să cooperați cu lucrarea lui Dumnezeu, să răspândiți Evanghelia și noua lucrare a lui Dumnezeu și, totodată, puteți ajunge să înțelegeți adevărul și să dobândiți mântuirea – acesta e cel mai fericit lucru. Nimic din istoria omenirii nu a fost un lucru mai fericit sau mai favorabil decât acesta. Nimic nu este mai important decât asta; este cel mai măreț lucru din viață și cel mai măreț lucru din istoria omenirii. De îndată ce te lepezi de misiunea ta și îți eviți datoria și responsabilitățile, viața ta va fi lipsită de valoare și traiul nu va avea niciun sens pentru tine. Poate că nu ești încă mort și îți vei trăi restul vieții în această lume, însă traiul nu va avea nicio semnificație sau valoare pentru tine. Să spunem că există o persoană care nu a auzit niciodată adevărul sau nu a auzit de calea lui Dumnezeu și o persoană care a știut cândva care este planul de gestionare al lui Dumnezeu și a înțeles calea Lui, dar nu a câștigat adevărul sau viața în cele din urmă; spune-Mi, dacă ambele persoane ar trăi în lume, s-ar simți la fel în adâncul inimii lor? (Nu.) Non-credincioșii nu-și cunosc misiunea; nu au simțul misiunii. Știi de unde a venit misiunea ta, știi că Dumnezeu este Creatorul, Suveranul tuturor lucrurilor, știi că oamenii au venit de la Dumnezeu și ar trebui să se întoarcă la El – știind toate acestea, mai poți trăi împăcat în această lume? Mai poți să-ți trăiești viața la întâmplare, în tihnă? Nu, nu poți. Din moment ce Dumnezeu ți-a dat această misiune, ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru predicarea Evangheliei, să le aduci celorlalți mărturie pentru Dumnezeu, să îndeplinești toate responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească omul, să dedici adevărul pe care îl înțelegi și mărturia ta bazată pe experiență pentru ca toată lumea să poată beneficia, iar apoi Dumnezeu va fi mulțumit. De fapt, oamenii sunt capabili doar de aceste lucruri. Atât timp cât poți să suferi puțin, să plătești un preț și să te dedai ceva mai puțin la confort, vei putea să realizezi aceste lucruri. Astfel, finalul tău va fi diferit de cel al non-credincioșilor și vei avea altă valoare în ochii lui Dumnezeu – acest lucru este atât de rar! Dumnezeu îți dă această binecuvântare și, dacă nu știi să o prețuiești, ești îngrozitor de răzvrătit. Întrucât ai ales această cale a credinței în Dumnezeu, nu șovăi în privința ei, ci liniștește-ți cu fermitate inima și îndeplinește-ți bine datoria. Nu rămâne cu regrete. Chiar dacă acum nu poți ajunge la statura lui Petru și

nu ai săvârșit faptele drepte ale lui Iov, străduiește-te să-ți îndeplinești datoria într-un mod care e conform standardului. Ce înseamnă să-ți „îndeplinești datoria într-un mod care e conform standardului”? Înseamnă să-ți îndeplinești datoria în conformitate cu adevărurile-principii și cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, fără să fii alunecos sau delăsător, fără să nutrești motive ascunse sau să fii reținut, ci făcând în schimb tot ce poți – atunci îți vei îndeplini datoria într-un mod care e conform standardului. Dumnezeu nu cere mult de la oameni, nu-i așa? (Așa e.) Este ceva ușor de realizat? Face parte din sfera umanității și ar trebui să poți realiza acest lucru. Mai sunt întrebări? Dacă nu, atunci putem încheia aici această părtășie de astăzi.

10 iulie 2019

Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)

Anexă: Rezolvarea înțelegerilor greșite ale oamenilor despre tratarea unei biserici din Canada

Ultima dată când ne-am reunit, s-a întâmplat ceva neobișnuit. Ce anume? (Tratarea unei biserici canadiene.) Acest lucru s-a întâmplat acum o lună. Este încă proaspăt în memoria voastră? (Da.) V-a stârnit mult sentimentele? (Da.) Când apar probleme cu anumite biserici sau cu unii oameni, iau o decizie pe baza circumstanțelor și le tratez conform principiilor; acesta a fost practic cazul când am tratat chestiunea bisericii canadiene. Spuneți-Mi așadar: de ce am tratat așa chestiunea când a apărut un antihrist în biserica din Canada și i-a indus în eroare pe oameni? Ce părere aveți? Se pare că unii oameni s-au speriat. De ce s-au speriat? Unii spun: „Situația a fost tratată într-un mod atât de dur. Oare a fost atât de gravă? Cum a putut fi tratată așa? A fost tratată conform principiilor? N-a fost tratată dintr-un capriciu de moment? Care vor fi consecințele tratării ei în acest mod? Ceea ce au făcut acei oameni chiar a fost atât de grav? Pe baza cerințelor de la oamenii de acolo și a atitudinii lor, a afirmațiilor și informațiilor auzite de la ei, se pare că n-ar fi trebuit să fie tratați atât de dur, nu-i așa?” Astfel gândesc unii oameni. Mai sunt alții care spun: „Poate că Dumnezeu a avut motivele și ideile Lui de a trata astfel situația.” Care anume sunt acele idei? A existat vreo intenție sau vreun motiv inițial de a trata problema în acel mod? A fost rezonabil ca acei oameni să fie tratați așa? (Da.) Spuneți cu toții că a fost rezonabil, prin urmare, haideți să discutăm astăzi problema și să vedem exact de ce a fost rezonabil să fie tratată așa, ce credeți exact despre această problemă, ce impact are ulterior asupra voastră, dacă ideile voastre în legătură cu aceasta sunt corecte sau greșite și dacă există ceva greșit sau denaturat în legătură cu ideile voastre. Dacă vă abțineți mereu, dacă vă mușcați limba și nu vă exprimați, simțindu-vă mereu potrivnici, atunci problemele nu vor fi niciodată rezolvate în cel mai bun mod și de aceea trebuie să ajungem la un consens. Care sunt principiile pentru a ajunge la un consens? Dacă nu sunteți capabili să acceptați această judecată pe care am făcut-o și aveți idei și noțiuni despre ea, dacă sunteți potrivnici față de ea și chiar nutriți înțelegeri greșite în privința ei și apar întrebări sau idei rele, ce ar trebui să facem atunci? Ar trebui să discutăm problema. Dacă avem opinii diferite, nu există un consens între noi. Cum putem ajunge atunci la un consens? Este în regulă să găsim un numitor comun, păstrându-ne totodată divergențele? Dacă rezolvăm vreo divergență prin compromis, dacă cedez puțin și cedați și voi puțin, ar fi în regulă? În mod clar, nu este în regulă. Nu așa se ajunge la compatibilitate. Prin urmare, dacă vrem să ajungem la un consens, la o înțelegere consecventă și la o decizie în această chestiune, care este modalitatea de a face acest lucru? Trebuie să căutați adevărul, să năzuiți spre adevăr și să vă străduiți să înțelegeți adevărul, iar pentru Mine

este necesar să explic tuturor întreaga poveste și să o clarific. Nimeni n-ar trebui să nutrească în inima sa înțelegeri greșite în această privință. Astfel, vom ajunge la o opinie consecventă asupra chestiunii și apoi vom încheia cu ea. Dacă voi întâmpina o problemă similară în viitor, s-ar putea să o tratez la fel sau poate că nu o voi trata în acest fel, ci voi folosi în schimb o altă modalitate. Așadar, ce ar trebui să dobândiți din această chestiune? (Ar trebui să învățăm cum să căutăm adevărul și să înțelegem de ce a tratat Dumnezeu chestiunea în acel mod.) Ai menționat două aspecte. Excelent! Mai sunt altele? (Ar trebui să căutăm să înțelegem principiile acțiunilor lui Dumnezeu, așa încât să evităm să-I ofensăm firea. E un avertisment pentru noi.) Acesta este un alt aspect.

Ca să explic în mod clar tratarea bisericii canadiene, trebuie să începem cu începutul. Cu ce ar trebui să începem? Vom începe cu momentul în care acești oameni au plecat din China. Mergem prea mult înapoi? Poate vi se pare amuzant, dar de fapt nu e deloc de râs. Este o situație de reglare a unor conturi vechi? Nu, nu este. Când Mă veți auzi vorbind despre motivele Mele, veți ști de ce încep de acolo. Lăsând deoparte întrebarea dacă toți cei care vin în străinătate au o însărcinare, o misiune și o responsabilitate, vom începe cu o chestiune minoră – oare e întâmplător faptul că fiecare persoană poate să plece din China? (Nu.) Acest lucru nu este întâmplător. De la faptul că ești hotărât și dispus să pleci din China ca să-ți faci datoria și până când sosești în străinătate, pe tot parcursul acestui proces, pe lângă cooperarea ta, spune-Mi, cine stabilește dacă poți pleca fără probleme din China? (Dumnezeu.) Așa este. Plecarea ta nu este hotărâtă de relațiile sociale pe care le ai, nici de cât de mulți bani ai sau dacă ți-ai rezolvat toate formalitățile – toți cei care pleacă în străinătate ar trebui să aibă o înțelegere și o experiență comună. Ce experimentează toți? Dumnezeu este suveran peste posibilitatea cuiva de a pleca fără probleme din China; nu are nicio legătură cu cât de capabil este sau dacă are vreo aptitudine deosebită. Nu înseamnă să pleci dintr-o provincie în alta într-o țară; înseamnă să-ți părăsești țara și sunt necesare multe formalități complicate. Mai ales în aceste vremuri, cu opresiunea smintită a marelui balaur roșu și hăituirea credincioșilor, monitorizându-i îndeaproape pe fiecare dintre ei, formalitățile pentru plecarea din China nu sunt atât de ușor de gestionat. Prin urmare, sosirea acestor oameni fără probleme în străinătate a fost în întregime sub suveranitatea lui Dumnezeu și arată atotputernicia Lui. Cine poate părăsi China, dacă formalitățile sunt rezolvate sau nu fără probleme și cât timp durează îndeplinirea lor, toate acestea sunt hotărâte de Dumnezeu, iar mâna Lui este cea care orchestrează și rânduiește toate aceste lucruri. Nu este acceptabil să nu crezi acest lucru și nu este acceptabil să nu-l recunoști – acestea sunt faptele. Chestiunea se încheie prin cooperarea oamenilor și cu suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă ar fi să tragem o concluzie privind părăsirea Chinei de către tine, cine a facilitat acest lucru? (Dumnezeu.) Dumnezeu a făcut asta. Oamenii nu au de ce să se laude, ci ar trebui să-I mulțumească în schimb lui Dumnezeu. Așadar, ce ar trebui să faci? (Să depun efort pentru a ne îndeplini datoria.) Ar trebui să depui efort pentru a-ți îndeplini datoria și să o faci având o minte concentrată. Dintr-o

perspectivă cuprinzătoare, putem să tragem o concluzie finală și să spunem că plecarea din China pentru a-ți îndeplini datoria a depins de rânduielile și îndrumarea lui Dumnezeu, și nu de abilitățile tale? (Da, putem.) Unii spun: „Cum adică nu a depins de abilitățile mele? Chiar dacă am avut îndrumarea lui Dumnezeu, dacă El nu m-ar fi îndrumat, plecarea din China n-ar fi fost oricum dificilă, deoarece am absolvit facultatea cu certificat TEM8 în limba engleză și n-ar fi o problemă să iau examenul TOEFL.” Foarte puțini oameni se află în această poziție. De exemplu, unii sunt bogați și pot emigra cu o viză de investitor, dar astfel de circumstanțe sunt puține și rare. Deci faptul că acești oameni pleacă din China are loc sub suveranitatea lui Dumnezeu și cu permisiunea Lui? Da. Nu vom intra în situații individuale; vom vorbi doar despre cei care pot părăsi China și care ajung mai târziu să-și facă datoria cu sinceritate. Acest lucru nu provine în totalitate din intențiile lor. Un aspect al faptului că părăsești China este că ai o misiune, iar un alt aspect este că ai părăsit China sub îndrumarea lui Dumnezeu. Privind problema sub acest aspect, din ce motiv ai plecat din China? (Ca să ne facem datoria.) Indiferent cât durează să termini procedurile în primele etape, cât cheltui sau cum domnește Dumnezeu ca suveran asupra chestiunii, în orice caz, întrucât poți să pleci din China și să-ți faci datoria în casa lui Dumnezeu, putem spune cu certitudine că ai o misiune în străinătate. Porți o responsabilitate și o povară grea, iar obiectivul tău de a merge în străinătate ar trebui să fie foarte clar. În primul rând, nu ai emigrat ca să te bucuri de viață; în al doilea rând, n-ai venit în străinătate în căutarea unei surse de trai; în al treilea rând, n-ai venit în străinătate în căutarea unui alt mod de viață; și în al patrulea rând, n-ai venit în străinătate ca să duci o viață bună. Nu este așa? N-ai venit în străinătate să urmărești lumea; ai venit cu o misiune și cu însărcinarea dată de Dumnezeu de a-ți face datoria. Privind lucrurile sub acest aspect, care ar trebui să fie prima ta prioritate la venirea în străinătate? (Să ne facem datoria.) Prima ta prioritate este să vii în casa lui Dumnezeu, să-ți găsești locul și să-ți faci datoria într-un mod pragmatic și cuminte, potrivit rânduielilor casei lui Dumnezeu. Nu este așa? (Ba da.) Așa este. În plus, n-ai venit în străinătate pentru că te-a amenințat sau te-a răpit cineva – ai venit de bunăvoie. Indiferent sub ce aspect privești lucrurile, ai venit în străinătate, așa că ar trebui să-ți faci datoria. Este corect, nu-i așa? Este aceasta o cerință mare de la oameni? (Nu.) Nu este o cerință mare, nici una excesivă. Nu este irezonabilă. Acum, pe baza celor spuse, cum ar trebui să-ți tratezi datoria și cum ar trebui să-ți faci datoria pentru a te ridica la înălțimea însărcinării pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu? Ar trebui să te gândești la aceste lucruri? Primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să-ți spui: „Nu mai sunt doar o persoană obișnuită, acum port o povară pe umerii mei. Ce povară? Însărcinarea, povara pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu. El m-a îndrumat să vin în străinătate și ar trebui să-mi îndeplinesc responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească o ființă creată răspândind Evanghelia lui Dumnezeu – aceasta e datoria mea. Mai întâi, ar trebui să mă gândesc ce datorie pot să fac și, apoi, cum să fac acea datorie bine, astfel încât să mă ridic la înălțimea suveranității lui Dumnezeu asupra mea

și a rânduielilor Sale pentru mine.” Nu ar trebui să gândești așa? Este excesivă această gândire? Este falsă? Nu, nu este; este ceva la care ar trebui să se gândească cineva cu raționalitate, umanitate și conștiință. Dacă unii spun: „După ce am venit în străinătate, am descoperit că nu este așa cum credeam că va fi și regret că am venit”, ce fel de lucruri sunt acești oameni? Astfel de oameni nu au umanitate și și-au încălcat credința. Totuși, majoritatea oamenilor care vin în străinătate sunt dispuși să se dedice îndeplinirii datoriei lor. Am discutat suficient despre asta. Să facem acum legătura dintre asta și problema bisericii canadiene. Oamenii din acea biserică nu fac excepție. Oare au plecat în Canada întâmplător? Nu a fost întâmplător, a fost inevitabil. De ce spun că a fost inevitabil? Pentru că Dumnezeu hotărâse de mult timp ce oameni aveau să plece în ce țară, stăpânind ca suveran peste acest „inevitabil”. Când Dumnezeu hotărăște ca suveran că trebuie să mergi într-o țară, asta se întâmplă. Oamenii din biserica din Canada aveau și ei o misiune și au venit în străinătate prin suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu. El i-a îndrumat spre Canada și, pe baza talentelor, competențelor profesionale, punctelor forte și așa mai departe, biserica le-a repartizat diferite posturi de lucru și le-a îngăduit să-și facă datoria. Și-au făcut datoria cu o oarecare rigiditate încă de la început. Prin „rigiditate”, nu Mă refer la faptul că erau greoi și leneși, ci că nu au urmărit adevărul, deși cei mai mulți dintre ei au venit să-și facă datoria. De ce spun că nu au urmărit adevărul? Când s-au confruntat cu probleme, nu au căutat adevărul și nu au căutat principiile în acțiunile lor. Uneori, când Cel de mai sus făcea unele rânduieli pentru ei sau le spunea să facă ceva, erau indisponibili – aceasta e atitudinea cu care au venit în îndeplinirea datoriei lor. Au continuat în această manieră superficială și îndeplinirea datoriei lor a ajuns într-o stare groaznică, într-un haos total. Nu era nimic bun în legătură cu viața bisericească sau cu intrarea în viață a acestor oameni, efectul datoriei lor era rău, nu exista realitate în părtășia lor despre adevăr și nu aveau deloc discernământ în privința conducătorilor falși și a antihriștilor – nu era nimic bun în legătură cu ce făceau. În timp, a apărut un antihrist pe nume Yan, iar ei s-au unit cu acest antihrist. Ce înseamnă „s-au unit”? Acest antihrist era doar un tânăr de 26 de ani, care lucrase în biserică doi ani și jumătate. În acel timp, a atras multe surori, poate chiar zece. Pe unele dintre acestea le-a îndrăgit, pe altele nu le-a îndrăgit și le-a ignorat, dar toate l-au adorat pe acest antihrist. Cu doi ani și jumătate înainte, oamenii din biserica din Canada nu excelau în îndeplinirea datoriei lor și se aflau într-o stare de amorțeală lipsită de viață. Indiferent ce lucrare le era rânduită de Cel de mai sus, ei o tratau cu superficialitate, erau indisponibili și era nevoie de mult efort extenuant pentru a implementa lucrarea. După ce au fost emondați de Cel de mai sus, au devenit abătuți, au căzut într-o stare proastă, au comunicat rar cu Cel de mai sus și au avut o atitudine foarte deznădăjduită față de lucrare. După ce antihristul pe nume Yan a devenit conducător, situația lor s-a înrăutățit de la o zi la alta și cei mai mulți dintre ei au făcut pur și simplu lucrurile de mântuială. De ce au ajuns în această stare de a face lucrurile de mântuială? Cu ce avea legătură acest lucru? O cauză obiectivă ar putea fi legată de

conducători. Nu aveau conducători buni, niciunul dintre conducătorii lor nu urmărea adevărul, în schimb cultivau relații interpersonale și recurgeau la activități necinstite. Și care era cauza subiectivă? Era că niciunul dintre ei nu urmărea adevărul. Este ușor ca o bandă de indivizi care nu urmăresc adevărul să-și facă datoria loial și într-un mod care e conform standardului? (Nu.) Cu toate acestea, este ușor ca o bandă de indivizi care pur și simplu nu urmăresc adevărul și ca unii neîncrezători să recurgă la activități necinstite, să fie superficiali și să se opună Celui de mai sus? (Da.) Și este ușor pentru o bandă de astfel de indivizi să decadă și să devină degenerați asemenea non-credincioșilor? Este atât de ușor, iar aceasta a fost calea pe care o urmau. Sub pretextul de a-și îndeplini datoria, au mâncat mâncarea casei lui Dumnezeu, au trăit în locuințe aparținând casei Lui, iar casa lui Dumnezeu i-a susținut. Au consumat mâncarea și băutura casei lui Dumnezeu prin înșelăciune, dar tot așteptau cu nerăbdare să intre în Împărăția Cerurilor și să primească recompense – trăiau bazându-se astfel pe vicleșug. Când antihristul a tulburat lucrarea bisericii, niciunul dintre ei nu a raportat problema Celui de mai sus. Doar o femeie a raportat problema unui conducător fals și, drept rezultat, chestiunea nu a fost rezolvată. Ceilalți erau orbi și, văzând că apar atâtea probleme în biserică, nu le-au raportat. Rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu stabilesc în mod clar principiile pentru demiterea conducătorilor și lucrătorilor, dar nimeni nu le-a acordat nicio atenție, ci doar au făcut lucrurile de mântuială de la o zi la alta, împreună cu acel antihrist. Printre acești neîncrezători, erau unii care credeau în Dumnezeu de peste 20 de ani la o extremă, iar la cealaltă erau cei care credeau de cel puțin 5 ani și nimeni nu a raportat aceste probleme. Dar ce a fost mai rău? Multe conducătoare de echipă și conducătoare adjuncte de echipă au flirtat cu acest antihrist și au concurat între ele pentru favorurile lui. Când un bărbat și o femeie încep să se întâlnească, acest lucru poate fi văzut cu ușurință de adulți și vârstnici dintr-o singură privire. Toți oamenii sunt sensibili la problema relațiilor dintre bărbați și femei și își pot da seama ce se întâmplă dintr-o singură privire. Totuși, nimeni nu a raportat, nimeni nu a luat atitudine ca să le reproșeze sau să-i expună și nimeni nu a fost în stare să-i discearnă. A ieșit cineva în față și, văzând că sunt o bandă condusă de acest antihrist, și-a spus în sinea sa: „Nu pot să vă urmez. Trebuie să raportez acest lucru conducerii superioare, astfel încât să fiți demiși sau să mă organizez cu câțiva frați și surori cu simțul dreptății ca să vă izgonim”? Nu, nimeni nu a făcut asta. Nimeni nu a raportat, până în momentul în care a fost dezvăluită problema. Ce fel de lucruri erau acești oameni? Erau credincioși adevărați în Dumnezeu? Urmăreau ei adevărul? (Nu.) Ca un lucru atât de important să se întâmple chiar sub nasul lor, iar ei să nu-și dea seama, oare acești oameni care n-au urmărit adevărul erau capabili să-și facă bine datoria? Ce atitudine aveau față de datoria lor? În mod clar, erau doar niște paraziți, care profitau zi de zi. Credeau că le va fi ușor să facă lucrurile de mântuială în casa lui Dumnezeu, că nimeni n-ar trebui să spună un cuvânt dacă observă o problemă, nimeni n-ar trebui să ofenseze pe cineva și că, dacă l-ar ofensa pe „șef”, ar fi îngrozitor, iar consecințele ar fi rele pentru

ei. Dacă te temi să-i ofensezi pe oameni și nu îndrăznești să o faci, îndrăznești atunci să-L ofensezi pe Dumnezeu? Oare consecințele vor fi bune pentru tine dacă Îl ofensezi? Cum te va trata Dumnezeu? Nu vor exista consecințe? (Ba da, vor exista.) Vor exista consecințe. Faptul că s-au temut să ofenseze pe cineva nu a fost, desigur, un factor major. Factorul major a fost că erau oameni ticăloși care nu iubeau adevărul. Pe lângă faptul că nu urmăreau adevărul, au făcut și multe prostii. Nu erau mulți oameni în biserica din Canada, dar aveau multe ambiții necontrolate. Deși îndeplinirea îndatoririlor lor nu avea în mod clar niciun efect, ei doreau totuși să-și extindă domeniul de activitate și se ocupau cu achiziția de proprietăți, dar au plătit în cele din urmă degeaba un avans pentru o proprietate. Acum, majoritatea acestor oameni au fost izolați. Spuneți-Mi, ce lucruri sunt această adunătură de indivizi? Nu sunt ei o adunătură de fiare și nenorociți? În mod clar, nu sunt nimic și totuși au risipit ofrandele în acest mod. Nimeni nu proteja interesele casei lui Dumnezeu, nimeni nu avea simțul dreptății – sunt doar o adunătură de demoni! Este de-a dreptul exasperant!

Nu erau mulți oameni în biserica din Canada, doar câteva sute. Ei nu au depus mult efort în datoria lor, și-au neglijat datoria și au format clici, făcând cu toții lucrurile de mântuială de la o zi la alta. Nu este exasperant? Au fost ineficienți în lucrare și nu au făcut progrese, au complotat unul împotriva celuilalt și nu au cooperat armonios. Conducătorii au recurs la activități necinstite cu alții și nimeni nu a avut câtuși de puțin sentimentul urgenței, nimeni nu s-a enervat și nimeni nu s-a întristat în această privință. Nimeni nu s-a rugat în această chestiune și nici nu a căutat la Cel de mai sus sau nu i-a cerut ajutorul. Nimeni nu a făcut asta și nimeni nu a venit să spună: „Nu este corect să ne facem datoria în acest mod. Această datorie pe care o facem este însărcinarea noastră dată de Dumnezeu și nu-L putem dezamăgi!” Nu le-a lipsit nimic, aveau suficienți oameni, aveau suficiente echipamente. Ce le-a lipsit? Ceea ce le-a lipsit au fost oamenii buni. Nimeni nu a avut simțul poverii față de lucrarea bisericii și nimeni nu a putut să protejeze lucrarea casei lui Dumnezeu, să ia atitudine și să vorbească sau să aibă părtășie despre adevărul privind discernământul, astfel încât toată lumea să se poată ridica, să-i discearnă și să-i expună pe conducătorii falși și pe antihriști; nimeni nu a făcut asta. Oare pentru că acești nenorociți erau orbi și nu vedeau ce se întâmplă sau pentru că le lipsea calibrul și erau confuzi din cauza anilor înaintați? (Nici una, nici alta.) Nu a fost niciuna din aceste cauze. Deci care a fost situația adevărată? Au fost cu toții alături de antihrist, protejându-se între ei și lingându-și cizmele unul altuia, neexpunând pe nimeni, trândăvind cu toții în acel bârlog de demoni. S-au gândit vreodată la datoria lor sau la însărcinarea dată de Dumnezeu? (Nu.) Au vrut doar să facă lucrurile de mântuială în acest mod, fără niciun sentiment de autoreproș. Ce este acest fenomen, când nu au avut niciun sentiment de autoreproș? Este faptul că Duhul Sfânt nu lucra asupra lor, iar Dumnezeu i-a părăsit. Există o altă explicație pentru părăsirea lor de către Dumnezeu, și anume că, din cauza atitudinii față de datoria lor, față de adevăr și de Dumnezeu, precum și a gândurilor lor, lui Dumnezeu I s-a făcut silă de ei și nu au mai

meritat să facă acea datorie. De aceea nu s-a văzut niciun reproș și nicio disciplină în ei, nicio trezire a conștiinței lor, cu atât mai puțin au primit vreo luminare sau iluminare, vreo emondare, judecată sau mustrare. Aceste lucruri erau irelevante pentru ei, toți erau amorțiți și nu se deosebeau cu nimic de diavoli. Ascultaseră de ani de zile predici în casa lui Dumnezeu, precum și predici despre deslușirea antihriștilor și cum să-și îndeplinească datoria într-un mod care e conform standardului, dar au căutat și au acceptat ei adevărul în acest timp? I-au discernut pe antihriști? Au purtat vreo dezbatere despre diferitele manifestări ale antihriștilor? Nu, nu au purtat. Dacă ar fi făcut-o cu adevărat, cu siguranță ar fi existat o minoritate de oameni care ar fi putut să ia atitudine, să-l demaște și să-l raporteze pe antihrist, iar lucrurile nu s-ar fi înrăutățit atât de mult. Au fost doar o adunătură de oameni confuzi și inutili! Conform situației lor reale, comportamentului lor și caracterizării pe care au primit-o, i-am retrogradat într-o grupă B pentru o perioadă de izolare și reflecție. A fost excesiv din partea Mea să tratez chestiunea în acest fel? (Nu.) Nu, nu a fost deloc excesiv. Și dacă nu a fost excesiv, atunci nu se poate considera pe deplin potrivit? S-a făcut pentru a le da o șansă. Ce șansă? Dacă într-adevăr au umanitate și conștiință, dacă se pot căi și schimba, atunci vor avea șansa de a reveni în biserică; dacă nu au nici măcar dorința de a se căi, vor rămâne pur și simplu izolați pentru tot restul vieții și chiar vor fi îndepărtați din biserică. Așa stau lucrurile. Nu au fost îndepărtați imediat pentru a le da șansa de a se căi. Ar putea spune: „Am făcut acest lucru rău, iar Tu Te-ai supărat și ne-ai izolat. Prin urmare, deși n-am avut nicio realizare făcându-ne datoria înainte, cu siguranță am suferit pentru ea. De ce nu vezi asta?”, dar, în realitate, faptul că au fost izolați dă dovadă de suficientă clemență și, pe baza acțiunilor și comportamentului lor, ar fi trebuit să fie îndepărtați. Uitați-vă la această atitudine pe care o au – sunt într-un mare pericol! Așadar, cum ar trebui tratată această chestiune? Trebuie să-Mi împart abordarea în două etape: prima etapă este de a-i izola, iar a doua etapă este de a-i trata după cum cred de cuviință, pe baza situației lor din timpul perioadei de izolare și a comportamentului lor individual, apoi de a decide dacă să-i păstrez în biserică sau să-i îndepărtez. Nu arată aceasta suficientă clemență față de ei?

Acei oameni din biserica din Canada au făcut atât de multe lucruri rele și izolarea pe baza comportamentului lor a dat dovadă de o mare clemență, așadar, de ce mai au unii oameni idei proprii despre modul în care a fost tratată problema? Unii spun: „Poate că a fost corect să tratezi chestiunea în acel mod, dar există încă o mică problemă. Acei oameni din biserica din Canada și-au făcut-o cu mâna lor și au primit ce au meritat, dar procedând astfel, nu-i pedepsești aspru ca să le dai altora un exemplu?” Este aceasta o înțelegere corectă? (Nu.) I-am auzit pe unii spunând: „Acesta e modul corect de tratare. Ar trebui să-i pedepsești aspru ca să le dai altora un exemplu, să faci din ei un avertisment pentru alții și să dai dovadă de putere pentru a le transmite altora un mesaj.” Nu este ceva ce ar spune un non-credincios? Este punctul de vedere pe care l-ar avea un non-credincios. Poate că nu sunteți încă în stare să vă dați seama de esența acestei

probleme și de aceea puteți încă să exprimați punctul de vedere al unui non-credincios. Nu credeți că este puțin dezgustător ca o persoană să spună asta? Dacă folosiți astfel de cuvinte pentru a explica această problemă, atunci spuneți lucruri care sunt pe lângă subiect și nu așa stau lucrurile. Cum ați descrie, așadar, modul în care am tratat problema? (Ai tratat-o conform principiilor.) Așa este, am tratat-o conform principiilor; ai spus un lucru practic. Altcineva? Nu și-au făcut-o cu mâna lor? (Ba da.) Și care este cel mai simplu mod de a descrie acest lucru? (Au primit ce au meritat.) Așa este, pe baza modului în care s-au comportat, au primit ce au meritat și și-au făcut-o cu mâna lor. Dumnezeu acționează în conformitate cu adevărurile-principii; El îi pedepsește pe oameni în conformitate cu comportamentul lor. În plus, oamenii ar trebui să suporte consecințele acțiunilor lor și, când fac lucruri greșite, ar trebui să fie pedepsiți – acest lucru este adecvat. Dumnezeu îi pedepsește pe oameni în conformitate cu comportamentul lor; aceasta este pedepsirea oamenilor respectivi din biserica din Canada și, pentru a folosi vocabularul actual, sunt tratați în conformitate cu principiile. Spuneți-Mi, care dintre aceste lucruri pe care le-am expus despre ei nu sunt adevărate? Care dintre analizele și definițiile acestor chestiuni, care dintre caracterizările lor de către Mine nu sunt adevărate? Toate sunt adevărate. Prin urmare, sunt pedepsiți pe baza acestor manifestări și pe baza acțiunilor și comportamentului lor – ce este greșit în asta? Așadar, să dai dovadă de putere pentru a le transmite altora un mesaj, să-i pedepsești aspru pe oameni ca să le dai altora un exemplu și să faci din ei un avertisment pentru alții – natura acestor acțiuni este la fel ca modul în care am tratat biserica din Canada? (Nu.) Așadar, de ce să-i pedepsești aspru pe oameni ca să le dai altora un exemplu? Care este natura acestui lucru? Să-i pedepsești aspru pe oameni ca să le dai altora un exemplu, să dai dovadă de putere pentru a le transmite altora un mesaj și să faci din ei un avertisment pentru alții – natura acestor trei acțiuni este practic aceeași. Care este această natură? Este fapta unui conducător sau a unei persoane puternice care, într-o situație specifică, face ceva ce consideră necesar pentru a-și stabili autoritatea și îl folosește pentru a-i intimida pe alții. Aceasta se numește a-i pedepsi aspru pe oameni pentru a le da altora un exemplu. Care ar fi scopul lor de a face asta? Ar fi de a-i face pe ceilalți să asculte, să se teamă și să se simtă intimidați de el, să nu facă nimic impetuos în fața lui și să nu facă orice își doresc în fața lui. Faptul că procedează astfel este în conformitate cu principiile? (Nu.) De ce spui că n-ar fi în conformitate cu principiile? Un conducător ar avea motivația lui de a acționa, iar motivația lui ar fi să-și consolideze regimul și să-și asigure puterea. Ar vrea să facă mare caz în această privință și asta ar fi natura acțiunii sale. Tratarea bisericii canadiene s-a bazat pe adevărurile-principii, și nu pe filosofiile satanice ale non-credincioșilor. Antihristul i-a indus în eroare pe oameni, a tulburat și perturbat lucrarea bisericii, a întors biserica cu susul în jos și cei mai mulți oameni tot i-au luat apărarea – natura acțiunilor lor este într-adevăr atât de odioasă! Făcând lucrurile de mântuială în acest fel, ar fi fost mai bine să părăsească biserica și să-și trăiască viața. Cel puțin atunci resursele casei lui Dumnezeu n-ar fi fost irosite, ceea ce

ar fi fost un lucru bun. Dar au procedat ei așa? Conștiința lor nu a realizat acest lucru și au irosit resursele financiare și materiale ale casei lui Dumnezeu, nu au depus efort în îndeplinirea datoriei lor și au fost în cârdășie cu antihristul, făcând rău împreună cu el – natura acestor acțiuni este atât de gravă! Casa lui Dumnezeu i-a tratat în acest mod pentru a-i face să reflecteze și să ajungă să se cunoască pe ei înșiși, astfel încât să știe să schimbe direcția și să se căiască, ceea ce este în beneficiul lor. Dacă n-ar fi fost tratați, poate că peste un an L-ar fi trădat toți pe Dumnezeu și s-ar fi întors în lume. Din fericire, au fost izolați și tratați la timp, evitând ca și mai mulți oameni să facă rău și ca lucrarea bisericii să sufere pierderi și mai mari. Procedând astfel, sunt ei mântuiți sau eliminați? (Sunt mântuiți.) De fapt, sunt mântuiți. S-a făcut pentru a-i ajuta, pentru a-i avertiza, pentru a trage un semnal de alarmă, pentru a le spune că nu a fost corect să acționeze astfel, că vor suferi pierzania, vor pieri și își vor pierde orice speranță de a dobândi mântuirea dacă vor continua astfel. Dacă pot înțelege acest aspect, încă mai au speranță. Dacă nu înțeleg nici măcar acest aspect și continuă să se simtă deznădăjduiți, să degenereze și să cadă pradă disperării, opunându-se Celui de mai sus și eliberându-și noțiunile într-o stare de spirit negativă, atunci vor avea probleme. Ce vă doriți pentru ei? (Să se căiască.) Vă doriți cu toții să fie bine și să se căiască. Și ce Îmi doresc Eu pentru ei? Îmi doresc să nu se căiască, să-i pot înlătura pe toți, deoarece bisericii îi va fi mai bine fără acești oameni? Asta vreau Eu? (Nu.) Nu, nu asta vreau. Îmi doresc să fie bine și să se căiască și, după ce s-au căit, să se întoarcă în casa lui Dumnezeu și să nu-și mai facă datoria ca înainte. Cum sună acel verset? „Să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile!” (Iona 3:8). În ceea ce-i privește, dacă pot obține acest efect, aceea va fi o amintire care nu poate fi ștearsă cât timp trăiesc și o experiență extraordinară pentru ei, va deveni un eveniment minunat. Acest lucru depinde de ceea ce urmăresc în mod individual.

După ce a fost tratată problema antihristului din biserica din Canada, unii și-au spus: „Acești oameni și-au făcut datoria mulți ani și, totuși, pentru că a apărut un antihrist și a provocat tulburări, au fost izolați.” Au un sentiment de criză, spunându-și: „Este prima dată când Îl văd pe Dumnezeu enervându-Se și blestemându-i pe oameni. Nici măcar asociații, complicii și adepții antihristului nu au fost scutiți. Dumnezeu chiar nu ține cont de sentimentele nimănui! În mod obișnuit, se spune adesea că Dumnezeu îl iubește pe om și Îi este milă de el, dar mânia Lui este cu adevărat de nesuportat de data aceasta!” Încep să se simtă neliniștiți în inimile lor. Spuneți-Mi, este corect ca oamenii să gândească așa? (Nu.) De ce nu? Cum ar trebui să abordeze ei această problemă? De câți ani ascultați predici? Nu au trecut cel puțin 5 ani? Și n-ar trebui să putem ajunge la un consens în multe privințe, în special în anumite chestiuni în care principiile sunt relativ clare? (Ba da.) Ce înseamnă „consens”? Înseamnă un fel de înțelegere tacită. Fac ceva fără să vă spun motivul, iar voi știți foarte bine de ce, sunteți capabili să-l înțelegeți, să-l acceptați și să-l pricepeți dintr-o perspectivă pozitivă – asta înseamnă să aveți o înțelegere tacită. Cum apare această înțelegere tacită? Să spunem că ați ascultat multe

predici, ați atins un anumit nivel de înțelegere a adevărului și am ajuns să ne cunoaștem mai bine. V-am explicat multe lucruri și v-am spus opiniile, ideile, principiile Mele de acțiune, precum și lucrurile pe care trebuie să le înțelegeți și să le faceți. V-am spus toate aceste lucruri și care sunt opiniile Mele, iar voi Mi-ați acceptat apoi opiniile și ați abordat lucrurile, datoria voastră, credința, viața și pe alți oameni în conformitate cu opiniile Mele. Oare înțelegerea tacită dintre noi n-ar crește în permanență atunci? (Ba da.) Așadar, am ajuns la acest tip de înțelegere tacită cu privire la tratarea bisericii canadiene? Dacă n-aș explica problema așa cum o fac, la ce s-ar rezuma înțelegerea noastră tacită? „Să-i pedepsești aspru pe oameni ca să le dai altora un exemplu” și „Să faci din ei un avertisment pentru alții” – aceasta este înțelegerea noastră tacită? (Nu.) Acești oameni ascultă predici de mulți ani, deci cum a putut această acțiune a Mea să provoace un astfel de răspuns din partea lor? Spuneți-Mi, cum M-am simțit când i-am auzit exprimând astfel de opinii? Faptul că oamenii pot spune astfel de lucruri M-a făcut să simt cât de tragică este situația! Te întreb pe tine, ar fi trebuit să Mă simt așa? (Da.) De ce spui asta? Pentru că acest tip de afirmație, acest tip de perspectivă, acest tip de înțelegere și acest tip de pricepere n-ar fi trebuit să existe sau să apară. Acum au apărut și Mi-au depășit așteptările. Sunt atât de departe de evaluarea și de așteptările Mele încât Mă simt rușinat de această chestiune! Cineva va spune: „Este atât de grav? Oare nu faci din țânțar armăsar?” Dați-Mi voie să vă spun, nu este mare lucru, dar nici nu este o problemă minoră. De când începi să crezi în Dumnezeu, când recunoști că Dumnezeu este Dumnezeul tău și Domnul tău, când vrei să mănânci și să bei cuvintele Sale, să-L urmezi, să-I accepți orchestrările și rânduielile și să te supui la tot ce-ți cere Dumnezeu, din acea zi, ai stabilit o relație cu Dumnezeu. Odată ce ai stabilit această relație, între tine și Dumnezeu există o problemă esențială. Ce problemă este aceasta? Este că, dacă nu poți accepta lucrurile pe care le face Dumnezeu și modurile în care Se comportă El, dacă nu poți înțelege aceste lucruri și nu poți lua inițiativa de a căuta și a le înțelege, atunci relația ta cu Dumnezeu va fi într-o stare de criză în fiecare moment. Și ce înseamnă această stare de criză? Indiferent câte dintre cuvintele lui Dumnezeu mănânci și bei, indiferent cum plănuiești să te supui Lui, atât timp cât această stare de criză este prezentă chiar și o zi, dorința ta de a-L urma pe Dumnezeu și de a accepta mântuirea Lui poate fi distrusă, poate deveni imposibilă și poate deveni doar o fantezie. De ce spun asta? Atât timp cât relația ta cu Dumnezeu nu este una normală și atât timp cât există această stare de criză, vei fi capabil să menții o relație normală cu Dumnezeu? Atunci ce fel de relație vei avea cu Dumnezeu? Va fi o relație de compatibilitate? Va fi o relație de familie sau o relație între colegi? Ce fel de relație va fi mai exact? Atât timp cât relația ta cu Dumnezeu este într-o stare de criză, vei fi capabil în orice moment și în orice loc să judeci și să înțelegi greșit faptele și comportamentul lui Dumnezeu și vei fi capabil chiar să te opui și să refuzi să accepți lucrurile pe care le face Dumnezeu. Nu ai fi atunci în pericol? Cum apare acest pericol? Apare fiindcă nu-L cunoști pe Dumnezeu. Nu vom vorbi din perspectiva pozitivă, ci din cea negativă. De exemplu, Îl vezi mereu pe

Dumnezeu într-un anumit fel și crezi că El este un rege pe pământ, o oficialitate extrem de importantă, o persoană supremă care deține puterea pe pământ. În imaginația ta, crezi mereu că Dumnezeu este cineva care are acest tip de poziție și, prin urmare, pe această bază, ce perspectivă vei avea asupra lucrurilor pe care le face și le spune Dumnezeu? Dați-Mi voie să vă dau câteva exemple și apoi ați putea înțelege la ce perspectivă Mă refer. Există această zicală în lume: „A fi apropiat de un rege este la fel de periculos ca a te culca lângă un tigru." Există așadar oameni care aplică această zicală relației lor cu Dumnezeu? (Da.) Există astfel de oameni și mulți adoptă această perspectivă despre Dumnezeu. Există și zicala pe care am menționat-o mai devreme: „Să faci din oameni un avertisment pentru alții." Nu-L transformă și pe Dumnezeu într-un rege pe pământ sau cineva cu influență și statut? (Ba da.) Ei au această înțelegere despre Dumnezeu, deoarece au această opinie despre El și, întrucât au acest tip de relație cu El, întrucât Îl privesc în acest fel, întrucât Îi înțeleg astfel identitatea și statutul, Îl consideră pe Dumnezeu la fel ca pe cineva cu statut în lume – este ceva firesc. Mai există și următoarea zicală: „Cum poate cineva să tolereze când îi este invadată sfera de influență?" Acesta este un mod de a-i descrie pe regii din lume și pe oamenii cu statut și influență. Poate că unii dintre voi cunoașteți sau v-ați asociat în trecut cu astfel de oameni și poate că Îi aplicați această zicală și lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu face sau spune ceva, poți asocia acele zicale cu El și Îl poți privi în acest fel. Dacă Îl privești pe Dumnezeu în acest fel și ai acea perspectivă asupra Lui, cum anume va fi relația ta cu Dumnezeu? Va fi una de opoziție. Indiferent cât de mult îl admiri și te temi de dumnezeul din mintea ta, indiferent cât de ascultător poți fi și cât de mult te poți preda în fața lui și indiferent care este atitudinea ta față de el, relația ta cu Dumnezeu va fi tot una de opoziție. Poate credeți că, vorbind astfel, cuvintele Mele sună puțin abstract, dar dacă reflectați cu atenție la ele, nu vedeți atunci că așa stau lucrurile? După ce am tratat problema antihristului din biserica din Canada, nu v-am explicat lucrurile cu atenție și în detaliu și nu v-am spus motivele pentru care i-am tratat pe acei oameni și foarte mulți au devenit îngrijorați în privința perspectivelor și a destinului lor. De unde a venit această îngrijorare? A venit de la înțelegerea greșită a lui Dumnezeu și de la necunoașterea Lui de către oameni – aceasta a fost cauza principală! Dacă înțelegerea lui Dumnezeu de către voi este conformă cu esența Sa – de exemplu, dacă înțelegerea dreptății, autorității și înțelepciunii lui Dumnezeu de către tine este în concordanță cu adevărul – atunci, indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă nu înțelegi motivele și nu înțelegi intențiile Sale, Îl vei înțelege greșit pe Dumnezeu? Nu, categoric nu. După ce am tratat problema bisericii canadiene, unii au spus: „Acest lucru a fost menit să facă din ei un avertisment și să ne sperie." Care este problema lor? Sunt spusele lor în concordanță cu adevărul? Dau ele dovadă de o înțelegere corectă? (Nu.) De ce nu? Permiteți-Mi să vă spun ceva extrem de simplu: înțelegerea lor era în contradicție cu situația adevărată, faptele nu erau așa și au înțeles greșit. Nu am spus un lucru simplu? (Ba da.) Atunci de ce depuneți un efort atât de solicitant pentru a explica această

problemă? Nu M-am gândit niciodată la asta și n-am vrut niciodată să sperii pe nimeni. Cei mai mulți oameni și-au sporit continuu eficiența în datoria lor de-a lungul anilor, deci își îndeplinesc acum datoria într-un mod care e conform standardului? Nu, nu și-o îndeplinesc, însă acești oameni sunt pe cale să întrunească standardele în datoria lor și, dacă există probleme minore, le trec cu vederea. În acest timp, unii oameni pot provoca tulburări, unii pot trage de timp sau pot să apară unele probleme minore în rândul anumitor indivizi, dar, în ansamblu, sunt destul de buni. Există însă un lucru pe care n-ar trebui să-l uitați: ați venit să vă faceți datoria. Indiferent cât de mult lucrați, cât de mult suferiți sau cât de mult sunteți emondați, ar trebui să-I mulțumiți lui Dumnezeu. El v-a dat această șansă ca să puteți experimenta tot soiul de situații diferite și să ajungeți să aveți tot felul de experiențe personale. Acesta este un lucru bun și totul este realizat astfel încât să puteți înțelege adevărul. Așadar, de ce sunteți îngrijorați? De cine vă feriți? Nu este nevoie să fiți așa. Doar urmărește adevărul în mod normal, găsește-ți locul corect și fă-ți bine datoria și lucrarea care îți revine și este suficient. Nu vi se cere mult.

Din momentul în care acel antihrist a apărut în biserica din Canada și a început să provoace tulburări, până când acei oameni au ajuns în stadiul în care sunt azi, cât timp i-am suportat? Nu eram total neștiutor în legătură cu ce se întâmplă cu ei, am suportat situația mult timp. Cât am suportat? Mult timp, nu au fost capabili să producă lucrări finalizate, nu au făcut progrese în lucrarea lor și niciunul dintre ei nu s-a ocupat de treburile lor cuvenite; au fost cu toții arbitrari și neglijenți, desfrânați și nestăpâniți și ar fi trebuit să fie tratați cu mult timp în urmă. Dacă și voi sunteți în stare să fiți arbitrari, neglijenți și să nu vă ocupați de treburile voastre cuvenite, nu așteptați să vă tratez Eu. În schimb, luați inițiativa și plecați; ar fi mai demn. Ați proceda corect făcând asta? Nu, n-ați proceda corect nici făcând asta. Nu vă gândiți mereu la plecare, trebuie să vă formați rădăcini aici cu hotărâre și să vă faceți bine datoria. Indiferent dacă vă puteți face datoria bine sau nu, cel puțin implicați-vă din toată inima și asigurați-vă că v-ați îndeplinit toate sarcinile în cele din urmă. Nu fiți dezertori. Unii spun: „Calibrul meu este slab, nu sunt foarte educat și nu am niciun talent. Personalitatea mea are defecte și întâmpin mereu dificultăți în datoria mea. Ce mă fac dacă nu-mi pot îndeplini bine datoria și sunt demis?” De ce îți este frică? Poate această lucrare să fie îndeplinită numai de tine? Doar ți-ai asumat un rol, nu ți se cere să-ți asumi totul. Asumă-ți doar lucrurile pe care se cuvine să le faci, este suficient. Nu-ți vei fi îndeplinit atunci responsabilitățile? Este atât de simplu; de ce ești mereu atât de suspicios? Te temi că frunzele care cad te vor lovi în cap și ți-l vor crăpa și te gândești înainte de toate la planurile tale de urgență – nu este inutil? Ce înseamnă „inutil”? Înseamnă că nu încerci să faci progrese, nu ești dispus să dai totul, vrei mereu să obții lucruri gratuite și să te bucuri de lucruri bune – astfel de oameni sunt gunoaie. Unii oameni sunt prea înguști la minte. Cum putem descrie astfel de oameni? (Sunt extrem de meschini.) Un om extrem de meschin este un om abject și orice om abject poate evalua caracterul unui gentleman după propriile standarde abjecte și îi poate considera pe ceilalți la fel de egoiști și demni de dispreț ca el. Acești oameni

nu sunt buni de nimic și, chiar dacă au credință în Dumnezeu, nu le va fi ușor să accepte adevărul. Care este cauza pentru care o persoană are prea puțină credință? Cauza este că nu înțelege adevărul. Dacă înțelegi prea puține adevăruri și înțelegerea acestora de către tine este superficială și, în consecință, nu poți înțelege fiecare lucrare pe care o întreprinde Dumnezeu, tot ceea ce face El și fiecare cerință pe care o are Dumnezeu de la tine, dacă nu poți atinge această înțelegere, atunci tot soiul de suspiciuni, închipuiri, înțelegeri greșite și noțiuni cu privire la Dumnezeu vor apărea înlăuntrul tău. Dacă inima ta este plină doar cu aceste lucruri, poți avea credință adevărată în Dumnezeu? Nu aveți credință adevărată în Dumnezeu și de aceea sunteți mereu neliniștiți și vă faceți griji, deoarece nu știți când ați putea fi demiși. Vă temeți și vă spuneți în sinea voastră: „Dumnezeu ar putea veni oricând aici pentru a face o inspecție.” Relaxați-vă. Atât timp cât faceți bine lucrarea pe care v-o încredințează casa lui Dumnezeu, chiar dacă aveți câteva neajunsuri în căutarea adevărului și intrarea în viață, voi trece cu vederea. Cât despre modul în care decurge participarea voastră la adunări, ascultarea predicilor, viața voastră bisericească și mâncatul și băutul cuvintelor lui Dumnezeu, nu voi monitoriza aceste lucruri și nu vă voi deranja în ceea ce privește lucrarea voastră. De ce nu vă voi deranja? Există mai multe motive. În primul rând, sunteți mai familiarizați decât Mine cu diversele aptitudini profesionale. Pe parcursul lucrării din ultimii ani, ar fi trebuit să vă îmbunătățiți experiența sau aptitudinile profesionale și să stabiliți un program pentru lucrarea voastră. Ar fi trebuit să rezumați câteva reguli și regulamente fie în scris, fie verbal. Nu știu ce mod de lucru utilizați și nu vreau să vă deranjez planurile și metodele de lucru. Puteți să vă urmați propriile stiluri, modele sau reguli și regulamente și să faceți lucrarea în orice mod care este ușor și convenabil, care îi face pe toți să se simtă liberi și eliberați și care conduce la un nivel înalt de eficiență. Cu alte cuvinte, vă dau libertate deplină în lucrarea voastră. Deși vizitez uneori bisericile, stau deoparte, așa încât să nu Mă vedeți – fac tot posibilul să vă simțiți liberi și eliberați. De ce procedez așa? Niciunul dintre voi nu este foarte familiarizat cu aptitudinile profesionale; trebuie să vă găsiți treptat drumul în cadrul procesului de învățare. Fie că deprind aptitudini profesionale sau intră în adevăr, toți oamenii au propriul ritm de progres și nivel de eficiență. Nu poți împinge oamenii să facă lucruri care le depășesc abilitățile. Oamenii trebuie să treacă printr-un proces, să experimenteze eșecuri, obstacole sau să tragă unele învățăminte din greșelile lor și apoi să rezume gradual o cale de urmat și să stăpânească anumite principii în toate domeniile. Apoi vor face progrese. Voi aveți stilurile și metodele voastre de lucru – nu ar fi adecvat să vă deranjez în aceste privințe. De aceea particip foarte rar la discuțiile referitoare la aceste chestiuni legate de lucrarea voastră. Acesta este motivul care se referă la voi. Există și un motiv principal care se referă la Mine. Voi fi sincer cu voi, ceea ce sunteți capabili să vedeți și să gândiți, fie în legătură cu aptitudinile profesionale, fie cu arta sau, chiar mai mult, în legătură cu adevărul, totul Mi se pare foarte superficial. Ați fi în stare să suportați dacă aș încerca să vă forțez să faceți progrese mai rapid? Nu, n-ați fi. Dacă aș acționa în rândul vostru așa cum Mi-aș dori,

cerințele Mele de la voi v-ar depăși actualul nivel real al aptitudinilor profesionale și statura voastră reală în ceea ce privește intrarea în viață. Nu vreau să fac asta, deoarece ar fi foarte obositor pentru Mine și foarte solicitant pentru voi. Am ajunge cu toții într-o situație jenantă și n-ar fi bine; nu este ceea ce vreau să văd. Acestea sunt gândurile Mele despre această chestiune și așa stau lucrurile. Din două motive: unul care se referă la voi și unul constând în faptul că am propriile gânduri despre această chestiune, am tratat lucrurile în acest mod. Tratarea lucrurilor în acest mod este potrivită pentru creșterea voastră treptată. În ceea ce privește intrarea în viață, aveți cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu, există tot felul de adunări și predici și există și conducători și lucrători care vă udă și vă sprijină; sunt atât de multe lucruri din care puteți mânca, bea și primi aprovizionare. Un alt aspect este că procesul de creștere a vieții oamenilor seamănă cu plantarea unei semințe în pământ, cu udarea și fertilizarea ei, încolțind apoi și crescând treptat, până când dă în sfârșit roade. Este un proces foarte lent. Desigur, procesul lent prin care treceți poate fi chiar mai lent decât creșterea unei semințe de la germinare și până la rodire. De ce? Sunt multe motive practice și obiective înlăuntrul oamenilor. Unul este că oamenii au firi corupte, dar nu vom vorbi despre asta. Alt motiv este că oamenii sunt inerți și devin adesea negativi. Sunt leneși, amorțiți și lenți când vine vorba de adevăr și de lucrurile pozitive. În plus, nu iubesc lucrurile pozitive. Prin urmare, când încearcă să intre în adevăr și să dobândească intrarea în viață, oamenii se confruntă cu o luptă dificilă și înoată contra curentului. Pentru oameni, să se lase duși de val, să profite, să urmărească lumea seculară și să urmeze tendințele înseamnă să plutească în derivă, ceea ce este ușor și, dintr-o perspectivă subiectivă, chiar vor să se poarte așa. În schimb, să urmărească adevărul, să facă ceea ce este just și să fie oameni cu simțul dreptății care își pot îndeplini sarcinile cuvenite este foarte solicitant pentru ei. Trebuie să se răzvrătească împotriva dorințelor lor subiective, a sentimentelor și noțiunilor proprii și, de asemenea, trebuie să se răzvrătească împotriva lenei lor și a altor astfel de lucruri negative. Când au de-a face cu oameni, cu parteneri de lucru sau cu medii care nu sunt așa cum și-au imaginat sau chiar când aud lucruri supărătoare sau neplăcute, trebuie să se bazeze pe rugăciune pentru a depăși situația și, astfel, întâmpină o împotrivire uriașă pe calea urmăririi adevărului din credința lor în Dumnezeu. Dacă au în mod deosebit hotărâre și urmăresc adevărul cu o energie incredibilă, vor vedea câteva progrese după un an sau doi de experiență. În caz contrar, dacă acționează după bunul plac și doar lasă lucrurile să-și urmeze cursul firesc, vor progresa foarte lent. Poate că după ceva timp se vor confrunta cu un eveniment special, care are o semnificație extraordinară pentru ei și vor învăța o lecție, vor fi emondați, vor suferi enorm în ungherele inimii lor și vor fi foarte afectați și doar după aceea vor putea să se schimbe puțin în bine în ceea ce privește intrarea lor în viață. Le poate permite această schimbare în bine să facă progrese? Nu, nu poate. Progresul lor depinde de modul în care caută adevărul în această perioadă. Dacă sunt oameni care pot doar să-și caute scuze, care se complac în confortul trupesc și nu iubesc în realitate adevărul, tot ce vor obține din

acest eveniment nu va fi nimic mai mult decât o lecție superficială și nu vor dobândi înțelegerea adevărului. În funcție de acest ritm lent al progresului în viață pe care îl faceți, păstrez această distanță în asocierea Mea cu voi și adopt această metodă. Credeți că este adecvat? (Da.) Este foarte benefic pentru voi; cel puțin sunteți relaxați. Nu vă voi da nicio povară în plus de purtat, urmărindu-vă și stând cu ochii pe voi toată ziua, nelăsându-vă să vă relaxați pe parcursul celor 24 de ore ale zilei, făcându-vă să lucrați asiduu și neobosit. Nu voi plănui să fac asta, ci voi lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc în privința voastră. Înseamnă acest lucru că vă puteți complace în îngăduință față de propria persoană? (Nu.) Așadar, cum pot face cu încredere această alegere de a nu vă supraveghea? Deoarece există scrutarea din partea Duhului Sfânt. Mai mult, dacă cineva urmărește adevărul, dacă are această nevoie și este dispus să urmărească adevărul în ungherele inimii sale, chiar dacă nu-l supraveghezi, va continua să urmărească adevărul – este o persoană cumsecade, care se ocupă de treburile sale cuvenite. Dacă nu este o persoană cumsecade, nu va avea niciun rost nici dacă o supraveghezi. Când o supraveghezi, aceasta doar se poartă într-un anumit fel la suprafață, ca să te trateze superficial, iar atunci când nu o supraveghezi o clipă, se comportă ca în mod normal și revine la vechile obiceiuri. Urmărirea adevărului nu este ceva ce oamenii pot monitoriza. Este ceva ce Eu înțeleg în profunzime și de aceea adopt această metodă de asociere și interacțiune cu voi. Este pe deplin adecvat să procedez astfel.

Nu a fost explicată acum clar problema bisericii canadiene? Și ați înțeles câteva adevăruri din aceasta? Dacă veți întâmpina din nou o astfel de problemă în viitor, tot veți spune că este o situație de pedepsire aspră a oamenilor pentru a le da altora un exemplu și pentru a face din ei un avertisment pentru alții? Înainte să se întâmple acest lucru, ai simțit că nimeni nu-ți poate distruge relația cu Dumnezeu și că ești deja compatibil cu El. Când te-ai confruntat însă cu această problemă, puțina statură pe care o ai a fost dezvăluită. Ce statură? Ai crezut că poți să porți poveri grele și să suferi, că hotărârea și credința ta sunt mai mari decât înainte și că vei fi în curând desăvârșit; aceasta a fost percepția greșită pe care ai nutrit-o în inima ta. Și acum ce crezi? Gândirea ta a fost puțin prematură! Uită-te la Mine: așa arăt pe dinafară, pot fi atins și văzut – poate fi considerată personalitatea Mea deschisă și clară? Judecând după personalitatea Mea, nu sunt cineva care acționează fără știrea voastră când se ivește o problemă și nu vă spune nimic, luând măsuri în secret și apoi punându-vă să ghiciți care sunt intențiile Mele. Nu sunt genul acela de persoană. Indiferent ce problemă se ivește, v-o explic întotdeauna clar și, cu toate acestea, încă sunteți în stare să sintetizați un asemenea set de teorii și să spuneți: „Aceasta e înțelegerea mea supremă despre Dumnezeu.” Ce părere aveți despre această înțelegere? Ați învățat o lecție acum, nu-i așa? Oare nu se poate spune că acesta a fost cel mai mare eșec al vostru în privința înțelegerii lui Dumnezeu? Puteți auzi cuvintele pe care le rostesc și vedea înfățișarea Mea, iar Eu sunt o persoană în carne și oase care poate fi atinsă și văzută. Am urmat acest curs de

acțiune și niciunul dintre voi nu a fost în stare să-l pătrundă și nu am reușit să ajungem la un consens – nu am avut nici măcar această brumă de înțelegere tacită. Ești atât de departe de Dumnezeu! Ești încă departe de a-L înțelege pe Dumnezeu! Acestea sunt cuvinte adevărate; aceasta este situația adevărată. Doar pentru că îți poți face puțin datoria, crezi în Dumnezeu de mulți ani și poți vorbi despre unele doctrine, să nu crezi că Îl înțelegi pe Dumnezeu. Dă-Mi voie să-ți spun, gândirea ta este prematură! Să nu crezi că știi cu adevărat unul sau două lucruri. De fapt, ești încă departe de a-L înțelege pe Dumnezeu; n-ai atins nici măcar marginile acestei înțelegeri. Oamenii pot fi dezvăluiți prin orice problemă, iar unii au fost dezvăluiți prin această problemă a tratării bisericii canadiene. Oamenii trebuie să crească în permanență și să ajungă în permanență să se înțeleagă pe ei înșiși și pe Dumnezeu prin aceste diferite situații și evenimente, pentru a afla despre faptele și firea lui Dumnezeu, pentru a-și înțelege răzvrătirea, a înțelege exact care este relația lor cu Dumnezeu și a vedea clar la ce nivel de înțelegere și cunoaștere a adevărului și de înțelegere a lui Dumnezeu sunt mai exact. Prin aceste chestiuni, se vor măsura statura ta adevărată și starea ta adevărată. Ați învățat o lecție de data aceasta? Străduiți-vă să nu aveți acest tip de înțelegere data viitoare. Este atât de dureros, este cu totul incredibil! Credeți că a meritat să alocăm atât de mult timp pentru a explica această chestiune? N-ar fi trebuit să fie necesar. De ce spun că n-ar fi trebuit să fie necesar? Conform cuvintelor și doctrinelor pe care le-ați priceput, ar fi trebuit să fiți capabili să depășiți obstacolul acestei chestiuni; contemplând-o voi înșivă și având cu toții părtășie despre ea împreună, ar fi trebuit să fiți capabili să o înțelegeți într-un mod relativ pur, fără ca înțelegerea voastră să devină extremă. Dar, din câte se vede, au apărut înțelegeri extreme și a devenit necesar să am părtășie despre anumite detalii. Nu s-au luminat acum inimile voastre după ce ați ascultat această părtășie? N-ar mai trebui să aveți acum alte idei despre această chestiune, nu-i așa? În concluzie, considerați că modul în care i-am tratat pe acei oameni este excesiv? (Nu.) Să încheiem aici discuția despre această chestiune și voi începe să am părtășie despre subiectul principal.

O disecare a modului în care antihriștii sunt ticăloși, perfizi și înșelători

Ultima dată, am avut părtășie despre a șaptea manifestare a antihriștilor – ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători. Despre care aspect am avut în principal părtășie? Am vorbit despre modul în care antihriștii sunt ticăloși. De ce spunem că sunt ticăloși? Ce firi, manifestări și caracteristici speciale din natura-esența lor îi pot caracteriza drept ticăloși, perfizi și înșelători? Care sunt trăsăturile evidente care dovedesc că ticăloșia lor există și că se potrivește cu circumstanțele lor adevărate? Care sunt caracteristicile principale ale naturii-esenței lor care ne dau motive să spunem că astfel de oameni sunt ticăloși? Vă rog să vă împărtășiți gândurile. (Mulți antihriști înțeleg adevărul, dar i se împotrivesc cu obrăznicie. Insistă cu încăpățânare să meargă pe calea lor, deși știu clar ce este corect. Ticăloșia antihriștilor se manifestă și prin ostilitatea lor neîntemeiată față de cei

care urmăresc în mod autentic adevărul și față de indivizii pozitivi.) (Antihriștii nu vor să vadă că alții se descurcă bine. Când casa lui Dumnezeu rânduiește ca fraților și surorilor să li se ofere beneficii, antihriștii vor să se bucure doar ei de acestea – nu vor ca frații și surorile să se bucure de ele, așa că nu săvârșesc această lucrare.) (Dumnezeule, părtășia Ta anterioară mi-a lăsat o impresie puternică în ceea ce privește modul în care antihriștii se folosesc de Dumnezeu și de adevăr drept instrumente pentru a dobândi statut; simt că acest lucru este deosebit de ticălos.) Cei mai mulți dintre voi vă amintiți unele lucruri, și anume câteva dintre exemplele pe care le-am dat când am avut părtășie despre esența ticăloasă a antihriștilor. Vă amintiți doar exemplele, dar ați uitat conținutul părtășiei Mele și al disecării esenței ticăloase a antihriștilor. Câte dintre adevărurile pe care le-am abordat când am avut părtășie și am disecat natura-esență ticăloasă a antihriștilor sunteți capabili să înțelegeți atunci? Întrucât nu vă amintiți aceste lucruri, nu înseamnă că n-ați înțeles niciunul dintre ele la momentul respectiv? Dacă părtășia Mea ar fi lăsat o impresie puternică asupra voastră, n-ați fi capabili să vi le amintiți într-o oarecare măsură? Nu sunt lucrurile care vă revin în memorie cele pe care le înțelegeți? Nu sunt lucrurile pe care nu vi le amintiți cele pe care le considerați foarte greu de înțeles sau pe care, pur și simplu, nu le puteți înțelege? Când ați auzit acele adevăruri la momentul respectiv, vi s-au părut corecte și le-ați ținut minte sub formă de doctrine, ceea ce a necesitat un mare efort din partea voastră. Totuși, după o noapte de somn, le-ați uitat. O lună mai târziu, au dispărut cu totul. Nu așa se întâmplă? Ca să-ți dai seama de o problemă sau de esența unei persoane, trebuie să înțelegi adevărul. Dacă încă te agăți de punctele de vedere ale non-credincioșilor și dacă privești și consideri lucrurile pe baza afirmațiilor non-credincioșilor, acest lucru dovedește că nu înțelegi adevărul. Dacă n-ai câștigat nimic din cei câțiva ani pe care i-ai petrecut ascultând predici și părtășii, iar când oamenii au părtășie despre adevăr cu tine, nu-l poți înțelege indiferent cum îl explică, acest lucru indică lipsa capacității tale de a înțelege adevărul și se numește calibru slab. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) În ceea ce privește ticăloșia antihriștilor, niciunul dintre voi nu a menționat cea mai importantă afirmație. De ce nu ați menționat-o? Într-o privință, pentru că a trecut mult timp și ați uitat-o. În altă privință, pentru că nu v-ați dat seama de importanța acestei afirmații; nu ați știut că este o afirmație-cheie, care dezvăluie și dă în vileag esența ticăloasă a antihriștilor. Care este această afirmație? Este că ticăloșia antihriștilor se manifestă în primul rând prin ostilitatea și repulsia lor față de toate lucrurile pozitive și tot ce are legătură cu adevărul. De ce detestă antihriștii aceste lucruri pozitive și sunt ostili față de ele? Le-au făcut rău aceste lucruri pozitive? Nu. Le afectează interesele? Uneori poate că da, alteori deloc. Așadar, de ce sunt ei ostili în mod neîntemeiat față de lucrurile pozitive și le detestă? (Este natura lor.) Au acest tip de natură, sunt ostili și detestă toate lucrurile pozitive și adevărurile. Aceasta confirmă natura ticăloasă a antihriștilor. Este importantă sau nu această afirmație? Nu ții minte o afirmație atât de importantă; ții minte doar lucruri care nu sunt esențiale. De ce v-am pus acele întrebări? Ca să vorbiți și să văd în ce măsură pricepeți aceste lucruri, cât de

multe vă puteți aminti în inimile voastre și cât de multe ați fost în stare să înțelegeți în acel moment. După cum era de așteptat, vă amintiți doar câteva lucruri minore. Tratați toate lucrurile despre care am vorbit ca pe o pălăvrăgeală absurdă. Nu am venit aici ca să stăm la taifas – am venit aici să vă spun cum să-i discerneți pe oameni. Afirmația pe care am exprimat-o este cel mai înalt adevăr-principiu pentru a discerne natura ticăloasă a antihriștilor. Dacă nu poți aplica această afirmație, nu vei fi capabil să discerni sau să cunoști natura ticăloasă a antihriștilor. De exemplu, când o persoană este caracterizată drept antihrist, unii ar putea spune: „El este bun cu noi, este iubitor și ne ajută. De ce să caracterizăm o persoană atât de bună drept antihrist?" Nu înțeleg că, deși pot părea iubitori față de ceilalți la exterior, antihriștii tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu și se opun în mod specific lui Dumnezeu. Această latură perfidă și vicleană a lor este ceva ce majoritatea oamenilor nu pot vedea. Nu o pot discerne deloc și Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, dezvoltă noțiuni despre El și chiar Îl condamnă și se plâng de Dumnezeu din această cauză. Astfel de oameni sunt pur și simplu niște canalii și nu pot primi mântuirea lui Dumnezeu. Aceasta deoarece văd doar chestiuni de suprafață, cum ar fi modul în care antihriștii îi atrag în capcană, îi ademenesc și intră în grațiile oamenilor, dar nu observă esența ticăloasă a antihriștilor și nici nu văd metodele pe care le folosesc aceștia pentru a se împotrivi lui Dumnezeu și a întemeia împărăției independente. De ce nu pot vedea aceste lucruri? Pentru că nu înțeleg adevărul și nu-i pot discerne pe oameni. Sunt mereu induși în eroare de fenomenele exterioare și nu-și dau seama de esența și de consecințele problemei. În plus, folosesc mereu noțiunile umane tradiționale despre moralitate și modurile lumești de a-i evalua pe oameni și de a da verdicte despre ei. Ca urmare, sunt induși în eroare de antihriști, sunt de partea antihriștilor, iar între ei și Dumnezeu iau naștere conflicte și ciocniri. Cine este vinovat? Cum a apărut această greșeală? Este consecința faptului că nu înțeleg adevărul, nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu și privesc mereu oamenii și lucrurile pe baza noțiunilor și închipuirilor lor.

II. O disecare a dragostei antihriștilor față de lucrurile negative

Vom continua astăzi părtășia despre a șaptea manifestare a antihriștilor: ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători. În centrul acestei manifestări se află ticăloșia lor, deoarece ticăloșia cuprinde atât perfidia, cât și înșelătoria. Ticăloșia este reprezentativă pentru esența antihriștilor, în timp ce perfidia și înșelătoria sunt secundare. Ultima dată am avut părtășie și am dat în vileag esența ticăloasă a antihriștilor. Am avut părtășie despre câteva concepte vaste și câteva conținuturi relativ definitorii, menționând unele cuvinte despre expunerea acestui aspect al esenței antihriștilor. Astăzi ne vom continua părtășia despre acest subiect. Unii ar putea întreba: „Există ceva despre care să avem părtășie cu privire la acest subiect?" Există. Sunt câteva detalii despre care încă trebuie să avem părtășie aici. Vom avea părtășie despre acest subiect într-un mod diferit și dintr-o perspectivă diferită astăzi. Care a fost principala caracteristică și manifestare a naturii ticăloase a antihriștilor despre care am avut părtășie data trecută? Oamenii precum

antihriștii detestă toate lucrurile pozitive și adevărul și sunt ostili față de ele. Ostilitatea și repulsia lor față de adevăr și de lucrurile pozitive nu necesită un motiv și nici nu are loc în urma instigării de către cineva și, cu siguranță, nu este rezultatul faptului că sunt posedați de un spirit rău. În schimb, pur și simplu nu le plac aceste lucruri în mod inerent. Sunt ostili față de aceste lucruri și le detestă; în viața lor și în măduva oaselor lor, simt repulsie atunci când întâlnesc lucruri pozitive. Dacă aduci mărturie pentru Dumnezeu sau ai părtășie cu ei despre adevăr, vor căpăta ură față de tine și chiar își pot pune în minte să te atace. Am discutat în ultima noastră părtășie despre acest aspect al ostilității și repulsiei antihriștilor față de lucrurile pozitive, așa că nu-l vom discuta din nou de data aceasta. În această părtășie, vom explora un alt aspect. Care este celălalt aspect? Antihriștii sunt ostili față de lucrurile pozitive și le detestă, deci ce le place? Astăzi vom analiza și vom diseca natura ticăloasă a antihriștilor din această latură și perspectivă. Este acest lucru necesar? (Da.) Este necesar. Ați putea să vă dați seama singuri? (Nu.) Faptul că antihriștilor nu le plac lucrurile pozitive și adevărul este natura lor ticăloasă. Așadar, pe această bază, gândiți-vă cu atenție ce le place antihriștilor și ce fel de lucruri le place să facă, precum și metoda și mijloacele lor de a face lucrurile și tipul de oameni pe placul lor – nu este o perspectivă și o latură mai bună din care să privim natura lor ticăloasă? Aceasta oferă un punct de vedere mai specific și mai obiectiv. În primul rând, antihriștilor le displac lucrurile pozitive, însemnând că sunt ostili față de ele și le plac lucrurile negative. Care sunt câteva exemple de lucruri negative? Minciunile și vicleșugurile – nu sunt lucruri negative? Ba da, minciunile și vicleșugurile sunt lucruri negative. Care este așadar corespondentul pozitiv al minciunilor și vicleșugurilor? (Onestitatea.) Corect, onestitatea. Satanei îi place onestitatea? (Nu.) Îi plac vicleșugurile. Care este primul lucru pe care îl cere Dumnezeu oamenilor? El spune: „Dacă vrei să crezi în Mine și să Mă urmezi, ce fel de persoană ar trebui să fii în primul rând?” (O persoană onestă.) Care este așadar primul lucru pe care Satana îi învață pe oameni să-l facă? Să mintă. Care este prima dovadă a naturii ticăloase a antihriștilor? (Vicleșugurile.) Da, antihriștilor le plac vicleșugurile, le plac minciunile și detestă și urăsc onestitatea. Deși onestitatea este un lucru pozitiv, nu le place și, în schimb, simt repulsie și ură față de ea. Dimpotrivă, le plac vicleșugurile și minciunile. Dacă cineva vorbește adesea sincer în fața antihriștilor, spunând ceva precum: „Îți place să-ți desfășori lucrarea dintr-o poziție cu statut și ești uneori leneș”, ce părere au antihriștii? (Nu acceptă acest lucru.) Neacceptarea este una dintre atitudinile pe care le au, dar asta e tot? Care este atitudinea lor față de această persoană care vorbește sincer? Simt repulsie și nu o plac. Unii antihriști le spun fraților și surorilor: „V-am condus de ceva timp. Vă rog să-mi spuneți toți părerile voastre despre mine.” Toată lumea se gândește: „Din moment ce ești atât de sincer, îți vom da un feedback.” Unii spun: „Ești destul de serios și sârguincios în tot ce faci și ai îndurat multă suferință. Suportăm cu greu să vedem acest lucru și suntem întristați pentru tine. Casa lui Dumnezeu ar avea nevoie de mai mulți conducători ca tine! Dacă ar trebui să subliniem un defect, ar fi că ești prea serios și

sârguincios. Dacă te surmenezi și te epuizezi, nu vei putea continua să lucrezi și nu vom fi terminați atunci? Cine ne va conduce?” Când antihriștii aud asta, sunt încântați. Știu că este o minciună, că acești oameni caută să le intre în grații, dar sunt dispuși să asculte. De fapt, oamenii care spun asta îi duc de nas pe acești antihriști, dar acești antihriști preferă să facă pe proștii decât să dezvăluie adevărata natură a acestor cuvinte. Antihriștii îi iubesc pe cei care le ling cizmele. Acești indivizi nu aduc în discuție defectele, firile corupte sau neajunsurile antihriștilor. În schimb, îi laudă și îi înalță pe ascuns. Chiar dacă este clar că acele cuvinte ale lor sunt minciuni și lingușeli, antihriștii le acceptă cu bucurie, găsindu-le reconfortante și plăcute. Pentru antihriști, aceste cuvinte sunt mai bune decât să savureze cele mai rafinate delicatese. După ce aud aceste cuvinte, devin încrezuți. Ce ilustrează asta? Arată că există o anumită fire înlăuntrul antihriștilor care iubește minciunile. Să presupunem că cineva le spune: „Ești prea arogant și îi tratezi nedrept pe oameni. Ești bun cu aceia care te susțin, dar dacă cineva păstrează distanța față de tine sau nu te lingușește, îl desconsideri și îl ignori.” Nu sunt adevărate aceste cuvinte? (Ba da.) Cum se simt antihriștii la auzul acestora? Devin nefericiți. Nu vor să le audă și nu le pot accepta. Încearcă să găsească scuze și motive pentru a explica lucrurile și pentru a aplana situația. Cât despre cei care îi lingușesc constant pe antihriști în persoană, care rostesc mereu cuvinte plăcute pentru a-i lăuda pe ascuns și chiar îi păcălesc în mod clar prin cuvintele lor, antihriștii nu-i cercetează niciodată pe aceștia. În schimb, se folosesc de ei drept figuri importante. Ba chiar pun în poziții importante persoane care mint întruna, desemnându-le să îndeplinească anumite îndatoriri importante și demne, rânduind totodată ca aceia care vorbesc mereu sincer și care raportează deseori probleme să-și îndeplinească îndatoririle în poziții mai retrase, împiedicându-i să aibă acces la conducerea superioară sau să fie cunoscuți de majoritatea oamenilor ori aproape de ei. Nu contează cât de talentați sunt acești oameni sau ce îndatoriri pot face în casa lui Dumnezeu – antihriștii ignoră toate acestea. Îi interesează doar cine poate recurge la vicleșuguri și cine le aduce avantaje; aceștia sunt indivizii pe care îi plasează în poziții importante, fără să țină câtuși de puțin cont de interesele casei lui Dumnezeu.

Antihriștii iubesc vicleșugurile și minciunile. De exemplu, să presupunem că bisericile de care sunt responsabili nu acordă atenție lucrării de evanghelizare și nu se concentrează pe instruirea oamenilor pentru a predica Evanghelia și, drept urmare, lucrarea de evanghelizare obține rezultate slabe și puțini oameni sunt câștigați. Cu toate acestea, antihriștii se tem că oamenii ar putea raporta situația reală. Ei urăsc pe oricine vorbește cinstit și le plac cei care pot să mintă, să recurgă la vicleșuguri și să ascundă toate informațiile dezavantajoase sub covor. Așadar, ce le place cel mai mult antihriștilor să audă? „Toți cei care predică Evanghelia în biserica noastră sunt capabili să mărturisească și fiecare dintre ei este un expert în predicarea Evangheliei.” Nu sunt aceste cuvinte menite să-i păcălească pe oameni? Dar antihriștilor le face plăcere să audă astfel de lucruri. Cum răspund ei la auzul acestora? Spun: „Minunat, rezultatele

lucrării de evanghelizare a bisericii noastre continuă să se îmbunătățească, sunt mult mai bune decât ale altor biserici. Toți oamenii care predică Evanghelia în biserica noastră sunt maeștri în acest domeniu.” Antihriștii și cei care îi lingușesc se ridică în slăvi unii pe alții în felul acesta, iar antihriștii nu dau în vileag lingușirea lor nerușinată. Ei procedează în felul următor: când subordonații lor îi păcălesc, ei cad de bunăvoie în plasă. Antihriștii doar își pierd vremea în acest fel. Dacă cineva cunoaște situația reală și ia atitudine spunând: „Nu este adevărat. Din cei zece indivizi cărora le-am predicat Evanghelia, am stabilit că doi dintre ei nu acceptă adevărul și au renunțat deja să cerceteze. Doar trei din ceilalți opt cred sincer în Dumnezeu. Să facem tot posibilul să-i aducem pe aceia trei.” Când realitatea situației este expusă, cum reacționează antihriștii? Își spun: „Nu știam acele lucruri!” Când cineva vorbește cu sinceritate despre situația reală a lucrurilor despre care antihriștii nu erau conștienți, sunt de acord sau nu cu acea persoană, sunt fericiți sau nefericiți? Sunt nefericiți. De ce sunt nefericiți? Sunt conducători și totuși nu sunt conștienți și nu pricep detaliile și faptele referitoare la lucrarea bisericii – ba chiar au nevoie de cineva care înțelege ce se întâmplă cu adevărat și care să le explice totul. Când cineva care înțelege situația și vorbește sincer clarifică aceste chestiuni, cum se simt inițial antihriștii? Simt că și-au știrbit complet reputația și că prestigiul lor se va prăbuși. Ținând cont de natura ticăloasă a antihriștilor, ce vor face ei? Înlăuntrul lor va încolți ura și își vor spune: „Gură-spartă ce ești! Dacă n-ai fi spus nimic, acest lucru ar fi trecut neobservat de toată lumea. Din cauza ta, toți știu despre el și ar putea începe să te admire pe tine în locul meu. Nu mă face asta să par incapabil, ca și cum n-aș face lucrare reală? Te voi ține eu minte. Spui adevărul, provocându-mă și opunându-te mie la fiecare pas. Voi avea grijă să regreți acest lucru!” Gândiți-vă la asta, cum îi privesc pe cei care lucrează conștiincios, care vorbesc sincer și care își îndeplinesc îndatoririle cu loialitate? Îi consideră adversari. Nu înseamnă asta că denaturează faptele? Nu doar că nu reușesc să coopereze prompt și să-și compenseze greșelile legate de lucrare, dar și continuă să-și neglijeze îndatoririle. Ba chiar nutresc ură față de cei care vorbesc sincer și care sunt grijulii și responsabili în lucrarea lor. S-ar putea chiar să încerce să-i chinuie. Nu este acesta comportamentul antihriștilor? (Ba da.) Ce fel de fire este aceasta? Este ticăloșie. Ticăloșia antihriștilor este dată în vileag în acest fel. Ori de câte ori apare o persoană onestă, ori de câte ori cineva rostește cuvinte oneste și sincere și ori de câte ori cineva respectă principiile și cercetează adevărata natură a problemei, antihriștii simt repulsie și îl detestă, iar natura lor ticăloasă iese la iveală și se dezvăluie. Ori de câte ori există vicleșuguri și ori de câte ori se spun minciuni, antihriștii devin încântați, se delectează cu ele și chiar uită de ei înșiși. A citit vreunul dintre voi „Hainele cele noi ale împăratului”? Comportamentul antihriștilor are o natură oarecum similară. În acea poveste, împăratul a defilat gol pe stradă, iar mii de oameni au exclamat: „Hainele cele noi ale împăratului sunt cu adevărat frumoase! Împăratul arată minunat! Împăratul este atât de măreț! Hainele cele noi ale împăratului sunt într-adevăr magice!” Toată lumea spunea minciuni. Oare împăratul știa? Era

complet gol, cum a putut să nu-și dea seama că nu purta haine? Aceasta se numește nesăbuință. Așadar, acești antihriști ticăloși, în ciuda faptului că sunt perfizi și înșelători, nu au înțelepciune. De ce spun că nu au înțelepciune? Pentru că sunt ca acel împărat gol, care nu a avut discernământ în privința cuvintelor menite să-l păcălească. Ba chiar a fost capabil să se plimbe gol, expunându-și urâțenia. Nu este asta o nesăbuință? Așadar, ce anume dezvăluie adesea ticăloșia antihriștilor? Nesăbuința lor.

Întrucât antihriștii au o natură ticăloasă, întrucât le plac vicleșugurile și minciunile, dar nu le place onestitatea și întrucât detestă cuvintele sincere, în bisericile care sunt sub stăpânirea antihriștilor, acei indivizi care fie sunt onești, fie urmăresc să fie onești, cei care practică adevărul și nu doresc să păcălească sau să mintă sunt deseori chinuiți. Nu este așa? Cu cât vorbești mai mult sincer, cu atât mai mult te va chinui un antihrist și cu atât mai mult te va displăcea. În schimb, cei care îi lingușesc și îi păcălesc câștigă favoruri și sunt plăcuți în ochii lor. Nu sunt antihriștii ticăloși? Aveți astfel de antihriști ticăloși în jurul vostru? I-ați întâlnit vreodată? Nu le permit oamenilor să vorbească sincer; cine vorbește sincer este redus la tăcere. Dacă reușești să minți și să te aliniezi vreodată la ceea ce spun, devenind complicele lor, nu vor mai fi adversarii tăi. Dacă insiști să vorbești sincer și să tratezi problemele conform adevărurilor-principii, mai devreme sau mai târziu te vor chinui. A fost vreunul dintre voi chinuit? Ați fost chinuiți doar pentru că ați dat în vileag faptele rele ale conducătorilor falși și ale antihriștilor și, în cele din urmă, ați fost chinuiți până în punctul în care n-ați îndrăznit să spuneți nimic, chiar dacă ați vrut. S-a întâmplat vreodată așa ceva? Vorbirea sinceră și raportarea problemelor au dus la chinuirea ta. În diverse biserici, a fost chinuit vreunul dintre voi pentru că a raportat probleme? Este chinuit cineva care spune minciuni, păcălește biserica și este emondat? (Nu.) Aceasta e disciplina normală; nu este același lucru cu a fi chinuit. Acest lucru se întâmplă deoarece ești neglijent în responsabilitatea ta, încalci principiile și acționezi cu intenții greșite, mințind și păcălind, ceea ce duce la emondare. Așadar, în prezența lui Dumnezeu, nu vei suporta niciodată consecințe pentru faptul că vorbești sincer. Totuși, în prezența Satanei și a antihriștilor, trebuie să fii mai prudent. Aceasta reflectă zicala: „A fi apropiat de un rege este la fel de periculos ca a te culca lângă un tigru.” Când vorbești cu ei, trebuie să ții mereu cont de starea lor de spirit, evaluându-le fericirea și dacă expresia lor este sumbră sau senină, apoi să decizi ce să spui ca să fii în concordanță cu gândurile lor. De exemplu, dacă un antihrist spune: „Nu va ploua astăzi?”, trebuie să răspunzi: „Prognoza spune că va ploua astăzi.” În realitate, când antihristul spune că s-ar putea să plouă astăzi, este pentru că nu vrea să iasă și să-și facă datoria. Dacă zici: „Prognoza spune că va fi soare astăzi”, se va enerva. Va trebui să spui rapid: „O, am greșit. Va ploua astăzi.” Antihristul spune: „Tocmai ai zis că nu va ploua. Cum poți spune acum că va ploua?” Va trebui să răspunzi: „Doar fiindcă este soare acum nu înseamnă că va fi tot așa. După cum spuneau străbunii: «Cerurile au furtuni neașteptate.» Prognozele meteo nu sunt întotdeauna exacte, dar judecata ta este impecabilă!” Când antihristul aude asta, devine mulțumit și te laudă pentru că ești

rezonabil. Vă purtați vreodată așa? O faceți, nu-i așa? Sunteți capabili să faceți ce fac adesea antihriștii, să nu le permiteți oamenilor să vorbească sincer și să-i chinuiți pe cei care fac asta? Nu ați urmărit cu toții drame despre palate? Care este relația dintre împărat și miniștrii săi de la curte? Poate că relația lor nu este ușor de exprimat într-o singură propoziție, dar există un fenomen între ei, și anume că împăratul nu ia cuvintele nimănui de bune. El analizează și scrutează tot ce spun miniștrii săi, fără să considere vreodată că este adevărul. Acesta este principiul lui când își ascultă miniștrii vorbind. Cât despre miniștri, aceștia trebuie să fie pricepuți în ascultarea implicațiilor nerostite. De pildă, când împăratul spune: „Prim-ministrul Wang a menționat ceva astăzi” și așa mai departe, toată lumea ascultă și se gândește: „Se pare că împăratul vrea să-l promoveze pe prim-ministrul Wang, dar se teme cel mai mult că oamenii vor forma facțiuni, vor căuta câștiguri private și se vor răzvrăti, așa că nu pot să-l susțin deschis pe prim-ministrul Wang. Trebuie să stau la mijloc, nici să mă opun, nici să-l susțin, așa încât împăratul să nu-mi poată desluși adevăratele intenții – dar nici nu mă opun voinței împăratului.” Vezi, în mintea lor, chiar și o singură propoziție implică atât de multe gânduri, cu răsuciri și întorsături chiar mai complicate decât mersul unui șarpe. Sensul de bază al spuselor lor rămâne evaziv, învăluit în ambiguitate. Este nevoie de ani de experiență acumulată pentru a analiza care afirmații sunt adevărate sau false și trebuie să descifrezi ce intenționează să spună pe baza modului în care se comportă și vorbesc de obicei. Pe scurt, nu există nici măcar o afirmație sinceră în vorbirea lor și nu spun decât minciuni. Dialogul tuturor, fie că au un rang mai mic sau mai mare, conține un mod propriu de a vorbi. Aceștia vorbesc din punctul lor de vedere, dar ceea ce spun nu este niciodată sensul literal pe care îl auzi – sunt doar minciuni. Cum apar minciunile? Întrucât oamenii au anumite intenții, scopuri și motivații în vorbirea și în acțiunile lor, atunci când vorbesc, sunt atenți la cuvintele și la implicațiile lor, bat câmpii și au propria metodă de a vorbi. Odată ce au o metodă, mai este o vorbire sinceră? Nu, nu este. Cuvintele lor conțin multe niveluri de semnificație, o combinație de adevăr și minciună – unele adevărate, unele false – și altele menite să păcălească. În orice caz, nu sunt sincere. Luați exemplul prim-ministrului Wang, care tocmai a fost menționat. Cineva se opune deschis prim-ministrului Wang la curte. Opoziția sa nu pare imediat adevărată sau falsă. Trebuie să te uiți mai în detaliu. În scena următoare, el bea într-un salon secret din casa prim-ministrului Wang. Se pare că cei doi lucrează împreună. Dacă urmărești doar scena în care această persoană se opune prim-ministrului Wang, cum poți să-ți dai seama că cei doi lucrează împreună? De ce i s-a opus? Ca să evite suspiciunile și să se folosească de acest lucru pentru a-l face pe împărat să-și lase garda jos, împiedicându-l să suspecteze că sunt în cârdășie. Nu este aceasta o tactică? (Ba da.) Acești oameni trăiesc într-un cerc în care nu îndrăznesc să spună nici măcar un cuvânt adevărat. Dacă a spune minciuni în fiecare zi este atât de obositor, de ce nu pleacă? Ba chiar vizitează mormântul unui adversar care a murit – de ce fac asta? Pur și simplu le place să lupte împotriva altora; fără luptă, simt că viața este plictisitoare. Dacă nu luptă, consideră că

această viață este prea lipsită de evenimente. Având toate aceste uneltiri și comploturi în minte, dar neavând unde să le folosească, au nevoie de un rival împotriva căruia să lupte, să vadă cine este mai bun. Atunci simt că viața lor are valoare. Dacă adversarul lor moare, simt că viața lor nu mai are niciun sens. Spuneți-Mi, pot fi reformați astfel de oameni? (Nu, nu pot.) Aceasta e natura lor. Antihriștii au acest tip de natură: luptă împotriva altora și împotriva conducătorilor și lucrătorilor în fiecare zi. Ba chiar luptă împotriva lui Dumnezeu, spunând minciuni și înșelând în fiecare zi, tulburând și perturbând lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu pot sta liniștiți nici măcar o clipă. Nu pot accepta adevărul, indiferent cum primesc părtășie despre el. Asemenea marelui balaur roșu, nu vor avea odihnă până când nu vor fi complet distruși.

Antihriștilor le displac cei care vorbesc sincer, le displac oamenii onești. Le plac vicleșugurile și minciunile. Așadar, care este atitudinea lor față de Dumnezeu? De exemplu, care este atitudinea lor față de cerința Lui ca oamenii să fie onești? În primul rând, ei disprețuiesc acest adevăr. Capacitatea lor de a disprețui lucrurile pozitive este cu adevărat elocventă pentru problema lor și dovedește deja că natura lor este ticăloasă. Însă aceasta nu este imaginea completă sau totală. Analizând mai profund, cum înțeleg antihriștii cerința lui Dumnezeu ca oamenii să fie onești? Ar putea spune: „Să fiu o persoană onestă, să vorbesc cu dumnezeu despre orice, să-i spun totul și să le împărtășesc totul deschis fraților și surorilor – nu înseamnă asta să-mi pierd demnitatea? Înseamnă să nu am demnitate, identitate și, cu siguranță, intimitate. Este îngrozitor; ce fel de adevăr este acesta?” Nu o privesc ei așa? În adâncul inimii lor, antihriștii nu doar că disprețuiesc cuvintele și cerința lui Dumnezeu de a fi onești, dar pot chiar să le condamne. Dacă pot să le condamne, pot fi oameni onești? Cu siguranță nu, sigur nu pot fi onești. Care este reacția antihriștilor când văd că unii oameni recunosc că au spus minciuni? În adâncul inimii lor, disprețuiesc și batjocoresc un astfel de comportament. Consideră că oamenii care încearcă să fie onești sunt prea nesăbuiți. Nu este o ticăloșie din partea lor să-i definească pe oamenii onești drept nesăbuiți? (Ba da.) E o ticăloșie. Își zic în sinea lor: „Cine spune adevărul în societatea din zilele noastre? Dumnezeu îți cere să fii onest, iar tu chiar încerci să fii onest – ba chiar vorbești sincer despre astfel de chestiuni. Ești cu adevărat incredibil de nesăbuit!” Disprețul pe care îl simt față de oamenii onești în adâncul inimii lor dovedește că ei condamnă și detestă acest adevăr și că nici nu-l acceptă, nici nu se supun lui. Nu este aceasta ticăloșia antihriștilor? Acest adevăr este în mod clar un lucru pozitiv și un aspect al trăirii umanității normale pe care oamenii ar trebui să o aibă în ceea ce privește conduita personală, dar antihriștii îl condamnă. E o ticăloșie. În biserică, sunt adesea oameni care, deoarece raportează probleme sau descriu adevărata stare a lucrurilor Celui de mai sus, ajung să fie „emondați” de anumiți conducători – sunt chinuiți. Uneori, când Cel de mai sus întreabă despre situația din biserică, unii conducători raportează doar lucruri pozitive și le omit pe cele negative. Când unii oameni află că rapoartele acestor conducători nu sunt reale și le cer să spună adevărul, acești conducători îi dau deoparte și îi împiedică să spună

adevărul. Unii oameni nu acceptă felul antihriștilor de a face lucrurile. Își spun în sinea lor: „Din moment ce nu vrei să vorbești sincer, nu te voi trata ca pe un conducător. Voi spune adevărul Celui de mai sus. Nu mă tem că mă va emonda.” Prin urmare, raportează cu fidelitate situația reală Celui de mai sus. Când fac asta, dau cărțile pe față despre situația bisericii. Cum așa? Deoarece acești oameni au expus faptele despre acei antihriști – au dat în vileag adevărata stare a lucrurilor. Sunt antihriștii de acord cu acest lucru? Îl pot tolera? Cu siguranță nu-i vor cruța pe cei care au raportat problema. Ce fac antihriștii? La scurt timp după, convoacă o întâlnire despre această problemă, le cer oamenilor să discute despre ea și le observă reacțiile. Majoritatea oamenilor, fiind ușor de influențat, cântăresc problema și se gândesc: „Cineva a raportat faptele, iar acum acest conducător este în pericol. N-am raportat ce se întâmplă – dacă Cel de mai sus decide să-l pedepsească pe acest conducător, nu vom fi implicați împreună cu el?” Așadar, acești oameni găsesc modalități de a-i apăra pe conducători și, drept urmare, cei care au raportat adevărul devin izolați. În acest mod, antihriștii pot face ce vor deoarece, indiferent ce lucruri rele comit, nimeni nu îndrăznește să raporteze situația Celui de mai sus și, astfel, își ating scopurile. În consecință, pentru unii oameni, raportarea situației către Cel de mai sus prezintă multe dificultăți reale. Ei cunosc faptele, dar antihriștii vor mereu să-i reducă la tăcere. Din frică și timiditate, fac compromisuri și, astfel, nu devin ei victimele constrângerii antihriștilor? În cele din urmă, odată ce acești antihriști sunt dezvăluiți și demiși, cum crezi că se simt oamenii care au făcut compromisuri? Oare regretă? (Da, regretă.) Se simt atât bucuroși, cât și plini de regrete, gândindu-se: „Dacă aș fi știut că lucrurile se vor sfârși așa, n-aș fi renunțat. Ar fi trebuit să continui să-i dau în vileag și să le raportez problemele până când ar fi fost demiși.” Dar majoritatea oamenilor nu pot face asta; sunt prea lași.

Antihriștilor le plac vicleșugurile și minciunile și detestă onestitatea; aceasta este prima manifestare evidentă a naturii lor ticăloase. Vezi tu, unii oameni vorbesc mereu într-un mod care este dificil de înțeles de către alții. Uneori, propozițiile lor au un început, dar niciun sfârșit, uneori au un sfârșit, dar niciun început. Nu îți poți da seama deloc ce vor să spună, nimic din ceea ce spun nu are sens pentru tine și, dacă le ceri să îți explice clar, nu o vor face. Deseori, folosesc pronume în discursul lor. De exemplu, raportează ceva și spun: „Acel tip credea asta și apoi frații și surorile nu au fost foarte…” Ar putea continua ore în șir și tot nu se exprimă clar, bolborosind și bâlbâindu-se, fără să-și termine propozițiile, doar rostind câteva cuvinte izolate care nu au nicio legătură unul cu celălalt, fără să te facă cu nimic mai înțelept după ce îi auzi – ba chiar te neliniștesc. De fapt, au făcut multe studii și sunt bine educați – așadar, de ce sunt incapabili să rostească o propoziție întreagă? Este o problemă ce ține de fire. Sunt atât de alunecoși încât trebuie să depună un mare efort ca să spună chiar și puțin adevăr. Nimic din ceea ce spun antihriștii nu are substanță, există întotdeauna un început, dar niciun sfârșit; scot jumătate de propoziție, apoi înghit cealaltă jumătate și tatonează mereu, deoarece nu vor să înțelegi la ce se referă, vor să ghicești. Dacă îți spun direct, îți dai seama ce

spun și vezi cine sunt cu adevărat, nu-i așa? Ei nu vor asta. Ce vor ei? Vor să ghicești singur și sunt fericiți să te lase să crezi ceea ce ghicești tu că este adevărat – în acel caz, nu ei au spus-o, așa că nu au nicio responsabilitate. Mai mult decât atât, ce obțin ei când le spui ce ai ghicit tu din ce voiau să spună? Ceea ce ai spus tu este exact ceea ce au încercat să scoată de la tine și le spune ideile și părerile tale despre acea chestiune. De acolo, vor vorbi selectiv, alegând ceea ce să spună și ce nu și cum să o spună și apoi vor face pasul următor din planul lor. Fiecare propoziție se termină cu o capcană și, în timp ce îi asculți, dacă vei continua să le termini propozițiile, vei fi căzut cu totul în capcană. Este obositor pentru ei să vorbească tot timpul așa? Firea lor este ticăloasă – nu se simt obosiți. Este cu totul firesc pentru ei. De ce vor să creeze aceste capcane pentru tine? Pentru că nu pot să-ți vadă clar părerile și se tem că vei vedea cine sunt cu adevărat. În același timp, încearcă să te împiedice să-i înțelegi, încearcă să te înțeleagă. Vor să smulgă de la tine părerile, ideile și metodele tale. Dacă reușesc, atunci, capcanele lor au funcționat. Unii oameni trag de timp, spunând tot timpul „hm” și „ăh”; nu exprimă un punct de vedere concret. Alții trag de timp spunând „ca” și „ei bine…”, ascunzând ceea ce cred cu adevărat, folosind aceste cuvinte în loc de ceea ce vor să spună. Există multe cuvinte de umplutură, adverbe și verbe auxiliare în fiecare propoziție de-ale lor. Dacă le-ai înregistra cuvintele și le-ai nota, ai descoperi că niciunul nu le dezvăluie părerile și atitudinile față de acea chestiune. Toate cuvintele lor conțin capcane, ispite și ademeniri ascunse. Cum este această fire? (Ticăloasă.) Foarte ticăloasă! Este vorba de vicleșuguri? Aceste capcane, ispite și ademeniri pe care le creează se numesc vicleșuguri. Aceasta este o trăsătură comună a oamenilor cu esența ticăloasă a antihriștilor. Cum se manifestă această trăsătură comună? Ei dau vestea bună, dar nu și vestea rea, vorbesc exclusiv în termeni plăcuți, vorbesc șovăielnic, își ascund parțial adevăratul înțeles, vorbesc confuz, vag, iar cuvintele lor sunt pline de ispite. Toate aceste lucruri sunt capcane și toate sunt mijloace ale vicleșugurilor.

Majoritatea antihriștilor prezintă aceste manifestări și vorbesc și acționează în acest fel. Ați putea discerne acest lucru dacă ați intra în contact cu ei mult timp? Le-ați putea vedea adevărata față? În primul rând, trebuie să stabilești dacă sunt oameni onești. Indiferent cât de mult le cer altora să fie onești și să vorbească sincer, trebuie să vezi dacă ei înșiși sunt oameni onești, dacă se străduiesc să fie onești și care este punctul de vedere și atitudinea lor față de oamenii onești. Vezi dacă sunt scârbiți de oamenii onești, dacă îi detestă și discriminează în adâncul inimii lor sau dacă vor să fie și ei oameni onești în adâncul sufletului, dar li se pare dificil și anevoios acest lucru, prin urmare nu reușesc. Trebuie să-ți dai seama care dintre acestea este situația lor. Ai putea să o discerni? Într-o perioadă scurtă de timp, este posibil să nu reușești acest lucru, deoarece s-ar putea să nu le vezi adevărata față dacă metodele lor înșelătoare sunt ingenioase. Cu toate acestea, în timp, toată lumea va putea să le vadă adevărata față; nu pot ascunde la nesfârșit adevărul despre ei. Este așa cum marele balaur roșu spune adesea că „slujește poporul” și „acționează ca funcționar public al poporului”. Dar, în

zilele noastre, cine mai crede că este partidul poporului? Cine mai crede că ia decizii în numele oamenilor? Nimeni nu mai crede asta, nu-i așa? Inițial, oamenii aveau așteptări optimiste, crezând că pot să-și schimbe norocul și să devină stăpâni cu Partidul Comunist, că acesta va sluji poporul și va acționa ca funcționar public. Dar, în zilele noastre, cine îi mai crede cuvintele diavolești? Cum îl evaluează oamenii acum? A devenit un dușman public al lor. Deci, cum s-a transformat din funcționar public într-un dușman public? Prin acțiunile sale și, comparându-i acțiunile cu vorbele sale, oamenii au descoperit că toate lucrurile pe care le-a spus erau doar minciuni viclene, falsuri și cuvinte menite să-l scoată basma curată. A rostit cele mai plăcute cuvinte, dar a făcut cele mai rele lucruri. Antihriștii sunt și ei așa. De exemplu, le spun fraților și surorilor: „Ar trebui să vă îndepliniți îndatoririle cu loialitate – nu permiteți să fie alterate de impurități personale.” Dar gândește-te, ei se comportă în acest fel? Când le sugerezi ceva, de îndată ce le dezvălui doar puțin din opinia ta, nu sunt de acord cu ea și nu o acceptă. Când interesele lor personale intră în conflict cu îndatoririle lor sau cu interesele casei lui Dumnezeu, ei luptă pentru fiecare brumă de profit și nu renunță la nimic. Gândește-te la comportamentul lor, apoi compară-l cu ceea ce spun ei. Ce observi? Cuvintele lor sună frumos, dar sunt toate minciuni menite să-i păcălească pe oameni. Când uneltesc și luptă pentru interesele lor, comportamentul, precum și intențiile, mijloacele și metodele lor de acțiune, toate acestea sunt autentice – nu sunt false. Pe baza acestor lucruri, poți căpăta discernământ în privința antihriștilor.

Antihriștilor le plac minciunile și vicleșugurile – ce altceva le place? Le plac tacticile, uneltirile și comploturile. Ei operează conform filosofiei Satanei, necăutând niciodată adevărul, bazându-se în întregime pe minciuni și vicleșuguri și folosind uneltiri și comploturi. Indiferent cât de clar ai părtășie despre adevăr, chiar dacă dau aprobator din cap, nu vor acționa conform adevărurilor-principii. În schimb, își vor frământa creierii și vor acționa folosind uneltiri și comploturi. Nu contează cât de clar ai părtășie despre adevăr, se pare că nu-l pot înțelege; pur și simplu fac lucrurile așa cum sunt dispuși să le facă, așa cum vor să le facă și în orice mod este în interesul lor personal. Vorbesc cu ușurință, ascunzându-și adevărata față și adevăratul caracter, prostindu-i și păcălindu-i pe oameni și, când ceilalți cad în plasă, sunt mulțumiți, iar ambițiile și dorințele le-au fost împlinite. Aceasta este metoda și abordarea consecventă a antihriștilor. În ceea ce-i privește pe acei oameni onești care sunt direcți în modul de exprimare, care vorbesc sincer și au părtășie în mod deschis despre propria negativitate sau slăbiciune și despre propriile stări rebele și care vorbesc din inimă, antihriștii simt în sinea lor repulsie față de ei și îi discriminează. Le plac oamenii care, la fel ca ei, vorbesc într-un mod necinstit și înșelător și nu practică adevărul. Când întâlnesc astfel de oameni, sunt încântați în inima lor, de parcă ar fi găsit pe cineva ca ei. Nu-și mai fac griji că alții sunt mai buni decât ei sau că îi pot discerne. Nu este aceasta o manifestare a naturii ticăloase a antihriștilor? Nu poate demonstra că sunt ticăloși? (Ba da.) De ce pot ilustra aceste aspecte că antihriștii sunt ticăloși? Lucrurile pozitive și adevărul sunt ceea ce ar trebui să iubească

orice ființă creată rațională care are conștiință. Când vine vorba însă de antihriști, ei privesc aceste lucruri pozitive ca pe o bătaie de cap și un spin în coastă. Oricine le respectă sau le practică devine dușmanul lor și sunt ostili față de astfel de indivizi. Nu seamănă aceasta cu natura ostilității Satanei față de Iov? (Ba da.) Este aceeași natură, aceeași fire ca a Satanei și aceeași esență. Natura antihriștilor provine de la Satana și aceștia aparțin aceleiași categorii ca Satana. Prin urmare, antihriștii sunt în cârdășie cu Satana. Este această afirmație excesivă? Deloc; este în întregime corectă. De ce? Pentru că antihriștii nu iubesc lucrurile pozitive. Le place să recurgă la vicleșuguri, le plac minciunile, aparențele iluzorii și prefăcătoria. Dacă cineva le dă în vileag adevărata față, pot să se supună și să accepte acest lucru cu bucurie? Nu doar că nu l-ar putea accepta, dar ar răspunde cu un potop de insulte. Oamenii care spun adevărul sau le dau în vileag adevărata față i-ar înfuria și i-ar face să-și piardă cumpătul. De pildă, ar putea exista un antihrist foarte priceput la prefăcătorie. Toată lumea îl percepe ca pe o persoană bună: iubitor, capabil să empatizeze cu oamenii, capabil să înțeleagă dificultățile altora și care îi sprijină și îi ajută adesea pe cei slabi și negativi. Ori de câte ori ceilalți au dificultăți, este capabil să dea dovadă de considerație și să-i scuze. În inimile oamenilor, acest antihrist este mai mare decât Dumnezeu. Dacă expui prefăcătoria și impostura acestui individ care se dă virtuos, dacă îi spui adevărul, îl poate accepta? Nu doar că nu-l va accepta, dar va începe să-și sporească prefăcătoria și impostura. Spune-Mi, dacă ai expune impostura fariseilor atunci când și-au dus scripturile la colțul străzilor ca să se roage și să citească pentru a fi auziți de ceilalți și le-ai spune că o fac pentru a se da în spectacol, ar mărturisi ei spusele tale? Le-ar accepta cu bucurie? Ar reflecta la cuvintele tale? Ar putea să admită că faptele lor erau impostură și vicleșug? Ar putea să reflecteze, să se căiască și să nu se mai comporte niciodată așa? Categoric nu. Dacă ai spune în continuare: „Acțiunile tale îi îndrumă greșit pe oameni și vei merge în iad și vei fi pedepsit”, n-ar însemna că spui adevărul? (Ba da.) Înseamnă că spui adevărul. L-ar accepta ei? Nu, ar deveni imediat furioși și ar spune: „Poftim? Spui că voi merge în iad și voi fi pedepsit? Asta-i bună! Cred în dumnezeu, nu în tine! Cuvintele tale nu înseamnă nimic!” Aici se încheie totul? Ce ar face apoi? Ar continua spunând: „Am călătorit peste tot, le-am predicat evanghelia multor oameni, am dat atât de multe roade, am purtat atâtea cruci și am suferit atât de mult în închisoare – copile, când am început să cred în domnul, tu erai încă în pântecele mamei tale!” Natura lor este dată în vileag, nu-i așa? Nu predică ei răbdarea și toleranța – atunci de ce nu pot tolera această chestiune minoră? De ce nu o pot tolera? Pentru că ai spus adevărul, le-ai demascat adevărata față și nu au nicio destinație. Mai pot tolera asta? Dacă nu sunt antihriști, dacă sunt pe calea antihriștilor, dar pot accepta adevărul și dau dovadă și de o manifestare a imposturii, ce vor face dacă le expui impostura? S-ar putea să nu reflecteze imediat asupra lor înșiși, iar afirmația că fac acest lucru poate suna nerealist și lipsit de conținut. Totuși, prima reacție a celor mai mulți oameni normali la auzul acestui lucru este de a simți o durere ascuțită în inimă. Ce înseamnă această durere ascuțită? Înseamnă că

sunt afectați de ceea ce aud; nu se așteptau ca cineva să îndrăznească să se poarte atât de nechibzuit, să spună adevărul și să-i condamne astfel în fața lor – aceste cuvinte sunt ceva la care nu s-au așteptat niciodată și pe care nu le-au auzit niciodată. În plus, au simțul rușinii și vor să scape cu fața curată. În timp ce cugetă asupra afirmației tale că a sta la colțul străzii să se roage și să citească Scriptura înseamnă că-i induce în eroare pe oameni, după autoexaminare, descoperă că această acțiune a fost într-adevăr pentru a le arăta oamenilor cât de devotați sunt, cât de mult Îl iubesc pe Domnul și cât de mult pot suferi, că aceasta este impostură și că spusele tale sunt adevărate. Descoperă că, dacă se comportă în continuare așa, nu vor putea să dea ochii cu alți oameni. Au simțul rușinii și, cu acest simț al rușinii, ar putea fi în stare să se înfrâneze într-o oarecare măsură și să-și înceteze faptele rele sau acțiunile care sunt nerușinate și care le-ar știrbi reputația. Ce înseamnă dacă nu se mai comportă așa în continuare? Arată o fărâmă de căință. Nu este sigur că se vor căi cu siguranță, dar există cel puțin posibilitatea de căință, ceea ce este mult mai bine decât în cazul antihriștilor și fariseilor. Ce face să fie mai bine? Întrucât au conștiință și simțul rușinii, cuvintele de expunere ale celorlalți le străpung inimile. Deși este posibil să se simtă rușinați și ca demnitatea să le fie rănită, pot măcar să admită că aceste cuvinte sunt corecte. Chiar dacă nu reușesc să scape cu fața curată, în adâncul sufletului, deja au recunoscut și s-au supus acelor cuvinte, acceptându-le deja. Prin ce diferă antihriștii? De ce spunem că antihriștii sunt ticăloși? Ticăloșia antihriștilor constă în faptul că, atunci când aud ceva corect, nu sunt doar incapabili să-l accepte, ci îl și urăsc. În plus, recurg la metode proprii, căutând scuze, motive și diverși factori obiectivi pentru a se apăra și a se explica. Ce scop urmăresc să atingă? Își propun să transforme lucrurile negative în lucruri pozitive și lucrurile pozitive în lucruri negative – vor să inverseze situația. Nu este o ticăloșie? Își spun: „Indiferent câtă dreptate ai sau cât de mult sunt cuvintele tale în concordanță cu adevărul, poți rezista la vorbele mele mieroase? Chiar dacă toate cuvintele pe care le rostesc sunt în mod clar amăgitoare, înșelătoare și induc în eroare, tot voi nega și condamna ceea ce spui.” Nu este o ticăloșie? Este într-adevăr o ticăloșie. Crezi că antihriștii, când văd oameni buni, nu-i consideră onești în inimile lor? Îi consideră oameni onești și care urmăresc adevărul, dar care este definiția lor pentru onestitate și urmărirea adevărului? Cred că oamenii onești sunt nesăbuiți. Detestă urmărirea adevărului, simt repulsie și ostilitate față de ea. Consideră că este falsă, că nimeni n-ar putea fi atât de nesăbuit încât să se lepede de tot pentru a urmări adevărul, să spună orice oricui și să încredințeze totul lui Dumnezeu. Nimeni nu este atât de nesăbuit. Ei simt că toate aceste acțiuni sunt false și nu cred în niciuna dintre ele. Oare antihriștii cred că Dumnezeu este atotputernic și drept? (Nu cred.) Așadar, în mintea lor, pun semne de întrebare după toate aceste lucruri. Care este implicația? Cum interpretăm această grămadă de semne de întrebare? Nu doar se îndoiesc sau le pun sub semnul întrebării; în cele din urmă, le și resping și caută să inverseze situația. Ce vreau să spun prin inversarea situației? Ei își zic în sinea lor: „Ce rost are să fii atât de corect? Dacă o minciună este repetată de o

mie de ori, devine adevăr. Dacă nimeni nu spune adevărul, atunci nu este adevăr și nu are niciun rost – este doar o minciună!" Nu înseamnă asta că inversează binele și răul? Aceasta este ticăloșia Satanei – denaturarea faptelor și inversarea binelui și răului – asta le place. Antihriștii excelează în prefăcătorie și vicleșug. Desigur, excelează în ceea ce este inerent sufletului lor, iar ceea ce este inerent sufletului lor este tocmai ceea ce există în natura-esență pe care o au. Chiar mai mult decât atât, este ceea ce poftesc și iubesc, precum și regula potrivit căreia supraviețuiesc în lume. Ei cred în zicale precum „Omul bun moare de tânăr, pe când cel rău trăiește o mie de ani", „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate", „Destinul unui om se află în mâinile lui", „Omul va triumfa asupra naturii" și așa mai departe. Este vreuna dintre aceste afirmații în concordanță cu umanitatea sau cu legile naturale pe care le pot înțelege oamenii normali? Nici măcar una. Deci cum pot antihriștii să iubească atât de mult aceste zicale diavolești ale Satanei și chiar să le trateze ca pe mottourile lor? Nu putem spune decât că se datorează faptului că natura lor este prea ticăloasă.

A existat un anumit conducător de biserică cu care am intrat în contact de câteva ori timp de aproximativ un an. Am avut mai multe ocazii de a ne întâlni, dar conversațiile noastre au fost limitate, deoarece nu era genul de om care să vorbească liber. Ce înseamnă că „nu era genul de om care să vorbească liber"? Înseamnă că nu zicea mare lucru nici când îi puneai întrebări. Oare așa era în interacțiunile cu alții din biserică? Existau două situații posibile. Avea multe de spus celor care gândeau ca el. În schimb, cu aceia care nu gândeau ca el devenea precaut și vorbea mai puțin liber. Ulterior, am rezumat că, în timpul interacțiunilor Mele cu el, a rostit cinci propoziții „clasice" în total. Nu vorbea liber și, când spunea ceva, devenea o propoziție „clasică". Ce fel de persoană este aceasta? O putem numi o „persoană distinsă"? Este destul de normal ca lucrătorii sau conducătorii de biserică să intre în contact cu Mine și să discute probleme, nu-i așa? Totuși, această persoană era unică. A rostit doar cinci propoziții, cinci propoziții incredibil de „clasice". Ascultați de ce sunt aceste propoziții atât de „clasice". Fiecare propoziție rostită de el are propriul context și o mică poveste în spatele ei. Să începem cu originea primei lui propoziții.

În biserica unde era conducător, exista o persoană rea care făcuse mai multe lucruri rele și tulburase lucrarea bisericii. Toată lumea a văzut că este o persoană rea, așa că au început să aibă părtășie și să discute despre ea. Dacă urma să fie exclusă și alungată, trebuia să se scrie o informare despre ea în biserică, așa încât toată lumea să știe ce lucruri rele făcuse și de ce era caracterizată drept persoană rea și alungată. În timp ce erau expuse unele dintre lucrurile rele pe care le făcuse acea persoană rea, acest conducător, care de obicei nu vorbea mult, a luat cuvântul și a spus: „A avut intenții bune." Cum a privit el acea persoană rea care a făcut lucruri rele și a tulburat lucrarea bisericii? „Individul a avut intenții bune." Considera că lucrurile rele făcute de o persoană rea sunt în concordanță cu adevărul, atât timp cât acea persoană are intenții bune. Pentru el, indiferent de natura acțiunilor, fie ele bune sau rele, ori de consecințele

acțiunilor sale, atât timp cât are intenții bune, chiar și tulburările și perturbările pe care le provoacă sunt în conformitate cu adevărul. „A avut intenții bune.” Aceasta a fost prima propoziție rostită de acest conducător. Ați auzit vreodată asemenea vorbe? O persoană rea face în mod clar lucruri rele și, totuși, cineva spune că acea persoană nutrea intenții bune în timp ce făcea acele lucruri rele. Are toată lumea discernământ în privința acestei propoziții? Cred că unii ar putea fi induși în eroare de această propoziție, deoarece majoritatea oamenilor cred că, atât timp cât cineva are intenții bune, n-ar trebui să fie tratat și că, dacă cineva face rău cu intenții bune, nu face rău în mod intenționat. După ce au fost stârniți astfel și induși în eroare de acest conducător, era posibil ca unii să treacă de partea conducătorului și să înceapă să simpatizeze cu persoana rea. Dacă nu i-ar fi indus în eroare acest conducător, majoritatea oamenilor ar fi înțeles corect această chestiune și ar fi crezut că persoana rea ar fi trebuit exclusă și alungată pentru că a făcut rău. Totuși, după ce au fost stârniți și induși în eroare de acest conducător, unii și-au spus: „A avut intenții bune, are logică. Uneori și noi suntem la fel. Așadar, dacă facem ceva rău cu intenții bune, vom fi și noi îndepărtați și alungați?” Ca urmare, au trecut de partea acestui conducător. De ce? Se gândeau la propriul viitor. Nu le-a fost ușor oamenilor să accepte propoziția pe care a rostit-o acest conducător? Care au fost consecințele acceptării ei? Au căpătat îndoieli în legătură cu Dumnezeu, cu firea Lui dreaptă și cu principiile Sale de a face lucrurile. Au căpătat îndoieli în legătură cu principiile casei lui Dumnezeu de a face lucrurile, au ridicat semne de întrebare în privința lor și apoi le-au condamnat. Au nutrit aceste îndoieli în inima lor. În realitate, această persoană rea nu era alungată fiindcă făcuse un lucru rău. În casa lui Dumnezeu, nimeni nu este alungat doar pentru că a comis o greșeală ocazională, indiferent dacă face muncă manuală, o datorie specială sau o datorie care implică aptitudini tehnice. Toți fac obiectul unei caracterizări comune a comportamentului lor consecvent de către conducătorii bisericii și de către frați și surori și apoi sunt tratați. De exemplu, dacă cineva e mereu leneș când ar trebui să lucreze și își găsește scuze ca să evite munca, este adecvată alungarea lui pe baza acestui comportament? (Da.) Corect, este adecvată. De pildă, dacă ești desemnat să faci curățenie și mănânci des semințe de floarea-soarelui, bei ceai, citești ziarul și arunci la întâmplare coji de semințe de floarea-soarelui în jurul tău, nu-ți neglijezi responsabilitățile? Nu doar că nu faci curățenie, dar mai faci și mizerie, ceea ce înseamnă că-ți neglijezi responsabilitățile. Dacă ești incompetent în lucrarea ta, este pe deplin în conformitate cu principiile să fii alungat și n-ar trebui să te cerți. Totuși, acest conducător de biserică a susținut că persoana a avut intenții bune, ceea ce i-a indus în eroare pe oameni. După ce i-a stârnit și indus în eroare pe oameni în acest mod, unii dintre ei i-au urmat exemplul și au ajuns la un consens. Dar unde L-au plasat ei pe Dumnezeu și adevărurile-principii când au acționat astfel? Au devenit ca o familie, vorbind despre „biserica noastră” și „a noastră casă a lui Dumnezeu”. Cum sunt definite „biserica” și „casa lui Dumnezeu”? Poate exista o casă a lui Dumnezeu unde nu există Dumnezeu? (Nu.) Dacă nu există Dumnezeu într-un loc, poate să existe sau să fie

întemeiată o biserică acolo? (Nu, nu poate.) Așadar, ce a însemnat când au spus „a noastră”? A însemnat că s-au despărțit de Dumnezeu. Biserica a devenit biserica acestui conducător zăpăcit, el a devenit stăpânul bisericii, iar acei așa-ziși frați și surori și oameni zăpăciți au format o bandă împreună cu el și s-au comportat ca niște rude față de el. S-au îndepărtat de Dumnezeu, prin urmare Dumnezeu a primit un rol în afara „casei lui Dumnezeu”. Acestea au fost consecințele care au decurs atunci când acest conducător a rostit prima propoziție în aceste circumstanțe. Toată lumea l-a aprobat în mod deosebit, gândindu-se: „Conducătorul bisericii noastre este corect, este atent cu noi, ne iartă slăbiciunile și chiar vorbește în apărarea noastră. Când facem greșeli, Dumnezeu ne expune și ne emondează mereu. Dar conducătorul nostru ne protejează mereu, așa cum o cloșcă își apără puii. Având-l în preajmă, nu vom suferi nicio nedreptate.” Toată lumea i-a fost recunoscătoare. Acestea au fost consecințele primei propoziții rostite de acest conducător.

Să continuăm cu a doua propoziție rostită de acest conducător. În biserică exista o lucrare legată de treburile externe pe care cei mai mulți oameni nu o puteau realiza sau erau prea ocupați cu îndatoririle lor pentru a se ocupa de ea. Existau niște credincioși doar cu numele care se pricepeau să se ocupe de treburile externe, prin urmare casa lui Dumnezeu a alocat niște bani pentru ca o astfel de persoană să se ocupe de aceste sarcini și, uneori, casa lui Dumnezeu cheltuia puțin mai mult pentru ca persoana respectivă să se ocupe de destul de multe sarcini în numele său. Spuneți-Mi, a încălcat casa lui Dumnezeu principiile cheltuind 200 de yuani în plus pentru a gestiona astfel de chestiuni? Era singurul mod de a gestiona acele chestiuni și dădea rezultate bune, prin urmare așa erau gestionate. Dându-i acelei persoane 200 de yuani în plus, casei lui Dumnezeu îi era convenabil să se ocupe de aceste chestiuni și erau rezolvate multe probleme. Merita să cheltuie acei 200 de yuani în plus? (Merita.) Cu siguranță merita. Era adecvat să facă lucrurile astfel. În cazul în care casa lui Dumnezeu ar da acei 200 de yuani cuiva care nu se putea ocupa de acele sarcini, ar fi doar o risipă. A-i da acei 200 de yuani însemna că acele sarcini puteau fi făcute bine – deci a fost în conformitate cu principiile când casa lui Dumnezeu s-a ocupat de lucruri în acest mod? (A fost în conformitate cu principiile.) Așadar, a fost în conformitate cu principiile, nediscutând sau necomunicând acest lucru cu frații și surorile? (A fost în conformitate cu principiile.) Are Cel de mai sus dreptul de a se ocupa de lucruri în acest mod? (Da.) Da, cu siguranță. Dar acest conducător de biserică a spus: „Frații și surorile au spus că acea persoană a primit încă 200 de yuani… Doar întreb despre această problemă în numele fraților și surorilor. Ei nu înțeleg acest principiu și vrem să căutăm cum să avem părtășie despre acest aspect al adevărului.” A vorbit doar în jumătăți de propoziție. Aceasta a fost a doua lui propoziție. În mod evident, această propoziție era o întrebare, însemnând: „Spui că tot ce faci este în conformitate cu principiile, dar acest lucru nu este, iar unii frați și surori au opinii și noțiuni în această privință, așa că trebuie să te întreb despre ea în numele lor. Cum explici această problemă? Dă-mi o explicație.” Este o întrebare, nu-i așa?

Analizați acum câte mesaje conținea aceasta – care este părerea voastră când auziți așa ceva? Cum priviți persoana respectivă pe baza acestei chestiuni? (Dumnezeule, această propoziție a lui avea un ton de întrebare. Îl lua la întrebări pe Dumnezeu. De fapt, avea propriile noțiuni în această privință. Nu și-a exprimat adevăratele gânduri, ci a spus că frații și surorile erau cei care nu puteau accepta decizia Celui de mai sus, că ei aveau opinii despre aceasta. Drept conducător de biserică, când frații și surorile aveau noțiuni, ar fi trebuit să aibă părtășie despre adevăr cu ei pentru a rezolva această problemă, dar nu doar că n-a rezolvat-o, ci a venit să-L ia la întrebări pe Dumnezeu despre aceste noțiuni. Există o fire înșelătoare și ticăloasă în el.) Au fost menționate două aspecte: unul este că L-a luat la întrebări pe Cel de mai sus, iar celălalt este faptul că avea deja noțiuni în sinea lui, dar a spus: „Frații și surorile nu înțeleg principiile și vor să le caute.” Există vreo problemă cu această propoziție? Erau frații și surorile atât de importanți pentru el? Întrucât considera că intrarea în viață a fraților și surorilor este atât de importantă, când au dezvoltat noțiuni atât de puternice, de ce nu le-a rezolvat? Nu era neglijent în responsabilitatea lui? Era neglijent. Nu a rezolvat problema și chiar a transmis cu nerușinare noțiunile fraților și surorilor ca să-L ia la întrebări pe Cel de mai sus. Așadar, la ce era bun? Ce l-a făcut capabil să pună întrebări? Nu avea și el noțiuni? Nu avea și el gânduri despre decizia Celui de mai sus? Nu simțea și el că această chestiune era tratată inadecvat? Acei 200 de yuani nu erau cheltuiți pentru el, prin urmare simțea că nu profită, nu-i așa? Și-a spus: „Eu ar fi trebuit să primesc acei 200 de yuani în plus. Îi merităm. Individul acela este un neîncrezător, n-ar trebui să-i primească. Noi credem cu adevărat în dumnezeu și suntem oameni ai casei lui dumnezeu, el nu este.” Nu asta a vrut să spună? (Ba da.) Exact asta a vrut să spună. Și nu a spus-o direct; a îngăimat câte ceva. După ce auziți acest lucru, îl înțelegeți sau nu? Care este punctul vostru de vedere privind această chestiune a cheltuirii banilor? Majoritatea oamenilor pot înțelege această chestiune minoră. Având în vedere lucrarea imensă a casei lui Dumnezeu, chiar a trebuit ca acel conducător să observe că sunt cheltuiți 200 de yuani în plus? De altfel, banii nu veneau din buzunarul lui, așa că de ce s-a simțit atât de deranjat în privința asta? Nu a fost oare doar invidios văzând că alții sunt oameni buni? Nu asta a vrut să spună? Sunteți în stare să înțelegeți ceea ce tocmai v-am explicat? Există vreunul dintre voi care nu este de acord și spune: „Nu! Să cheltuie 200 de yuani în plus fără știrea noastră – este îngrozitor că nu avem dreptul să aflăm despre asta. Nu este o risipă a ofrandelor casei lui Dumnezeu?” Care este conceptul casei lui Dumnezeu? Care este conceptul ofrandelor? Dă-Mi voie să-ți spun, ofrandele nu aparțin tuturor, nu aparțin fraților și surorilor; dacă ar exista doar frați și surori și n-ar fi Dumnezeu, nu s-ar numi casa lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Se arată și lucrează, când îi cheamă pe oameni înaintea Sa și întemeiază biserica, aceea e casa lui Dumnezeu. Când frații și surorile oferă zeciuiala, aceasta nu este oferită casei lui Dumnezeu, nici bisericii și, cu siguranță, nu este oferită vreunui individ. Această zeciuială Îi este oferită lui Dumnezeu. În termeni simpli, acei bani Îi sunt dăruiți lui Dumnezeu; sunt proprietatea Lui privată. Ce

înseamnă că sunt proprietatea Lui privată? Că Dumnezeu o poate aloca după bunul plac și că acel conducător nu era calificat să se amestece. Să pună întrebări și să vrea să caute adevărul în privința acestei chestiuni, dă-Mi voie să-ți spun, a fost puțin excesiv și inutil; era fals și se prefăcea! Au existat atât de multe probleme importante despre care acest conducător nu căutase adevărul, însă a ales să-l caute în această chestiune. De ce nu a tratat acea persoană rea? De ce nu a căutat, spunând: „Această persoană a dat dovadă de unele manifestări de fapte rele; frații și surorile sunt cu toții scârbiți de el. N-ar trebui să tratez problema?" Conducătorul nu a pus întrebări în această privință; era complet orb față de această persoană rea. Nu este o problemă? Care a fost prima propoziție rostită de acest conducător? (A avut intenții bune.) „A avut intenții bune." Priviți cât de „binevoitor" era acest individ; ce ipocrit! Era ticălos, însă cuvintele lui erau pline de bunăvoință și moralitate; avea miere în cuvintele lui, dar pumnale în inimă și nu s-a comportat ca un om. Care a fost a doua lui propoziție? „Casa lui dumnezeu i-a dat cuiva 200 de yuani în plus, ca să îndeplinească o sarcină. Vreau să caut în numele fraților și surorilor cum ar trebui să înțelegem și să pricepem principiul în această chestiune." M-am exprimat într-o propoziție completă; desigur, el nu a spus-o așa. A vorbit ezitant, fiindu-Mi greu să înțeleg ce voia să spună. Exact așa a vorbit. Aceasta a fost a doua propoziție rostită de acel conducător.

Ascultați acum a treia propoziție rostită de acel conducător. Toată lumea lucra împreună, săpând. Fiecare persoană fusese desemnată să umple câte un coș de pământ. O persoană a lucrat repede și a terminat prima, apoi a stat, bând apă și odihnindu-se, așteptându-i pe ceilalți. Apoi, ceva a mers prost. Ce a mers prost? A apărut a treia problemă. Acest conducător a venit din nou să-L întrebe pe Cel de mai sus, spunând: „Avem pe cineva aici care lucrează repede și se mișcă rapid, dar este ceva în neregulă cu el. După ce termină lucrul, doar stă degeaba și nu ajută pe nimeni, așa încât toată lumea începe să-și formeze opinii despre el." Fratele de mai sus a întrebat: „Este de obicei leneș când lucrează?" Acest conducător a răspuns: „Nu, nu este. Doar că lucrează repede, iar după ce termină, stă degeaba și așteaptă, fără să ajute pe nimeni, prin urmare, frații și surorile au opinii despre el, spun că îi lipsește compasiunea." Când frații și surorile au menționat acest lucru, conducătorul s-a întristat. Și-a spus în sinea lui: „Vai de mine, cât de crudă este acea persoană! Frații și surorile mele sunt obosiți de muncă, lucrează încet și nimeni nu-i ajută." Tot grupul era supărat, așa că a fost și el supărat. Cât de „empatic" din partea lui! A adus această „povară" cu el, pentru a o raporta Celui de mai sus. Primul lucru pe care l-a întrebat a fost: „Poate o astfel de persoană să fie pedepsită?" Spuneți-Mi, credeți că o astfel de persoană poate fi pedepsită? (Nu.) Deci care este reacția voastră la auzul acestora? Aveți sentimente contradictorii în privința aceasta? Sunteți supărați? (Da.) Casa lui Dumnezeu a avut mereu părtășie că oamenii trebuie să înțeleagă adevărul și să-i trateze pe ceilalți în mod corect, dar el n-a putut face nici măcar acest lucru mărunt. Era de părere că pedepsirea acelei persoane ar fi corectă. Nu este o ticăloșie? (Ba da, este.) Și-a spus: „Frații și surorile mele suferă și mi-au

raportat că această persoană nu are compasiune. În calitate de conducător, cum pot să-i câștig pe acești oameni, să-i potolesc, să-i protejez, să-i ajut să nu fie nedreptățiți sau să nu se simtă tratați incorect?" Primul lui răspuns a fost să pedepsească acea persoană, crezând că pedepsind-o, furia tuturor va fi potolită și totul va fi corect și echitabil. Nu a vrut să facă asta? (Ba da.) Și-a spus: „Mâncăm cu toții aceeași mâncare, trăim în același loc și suntem cu toții tratați la fel. Cu ce drept lucrezi atât de repede? Dacă lucrezi repede, de ce nu-i ajuți pe ceilalți?" Spuneți-Mi, cum se simt oamenii după ce aud asta? „Să lucrezi repede e un păcat. Se pare că nu trebuie să lucrăm niciodată repede – nu ne va fi de niciun folos pe mâinile acestui conducător. Să lucrezi repede nu e deloc bine și nici să fii proactiv. Este justificat să fii lent!" Cel de mai sus l-a întrebat pe conducător: „Cum rămâne cu cei care lucrează lent? Îi răsplătești?" Conducătorul a fost încurcat de întrebare, dar nu era confuz. A spus: „Nu, nu pot să-i răsplătesc. Totuși, acel individ care lucrează repede ar trebui pedepsit. Toți frații și surorile spun că trebuie pedepsit." Asta a fost propoziția pe care a rostit-o. Spuneți-Mi, această propoziție îi reprezintă cu adevărat pe frați și surori sau îl reprezintă chiar pe conducător? (Îl reprezintă chiar pe conducător.) Să-i lăsăm deoparte pe frați și surori – există tot felul de oameni zăpăciți printre ei: cei care nu iubesc adevărul, cei care vorbesc într-un mod necinstit, cei care sunt egoiști și oportuniști, cei care provoacă certuri, cei care vorbesc fără principii și cei care acționează fără o bază morală. Ce fel de persoană nu se găsește printre ei? Așadar, care era responsabilitatea lui în calitate de conducător de biserică? Era responsabilitatea lui să vorbească în numele fraților și surorilor cu influență, să apere aceste tendințe ticăloase și practici rele? (Nu.) Atunci care era responsabilitatea lui? Când a descoperit probleme de denaturare și abatere în rândul fraților și surorilor, era responsabilitatea lui să rezolve aceste probleme folosind adevărul, astfel încât acei oameni să poată înțelege unde sunt problemele și neregulile cu stările lor, îndrumându-i să se cunoască pe ei înșiși și să înțeleagă adevărul și aducându-i înaintea lui Dumnezeu. Nu este aceasta responsabilitatea unui conducător de biserică? (Ba da.) A îndeplinit-o el? Nu doar că nu a reușit să o îndeplinească, ci a și încurajat acele tendințe ticăloase și practici rele, protejând, incitând și tolerând înmulțirea și răspândirea lor în biserică. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Spuneți-Mi, după ce o persoană cu acest tip de fire ticăloasă este emondată și dată în vileag de Cel de mai sus, va fi ea sfidătoare în inima ei? (Da.) Va fi cu siguranță sfidătoare. Îi va trata pe oameni corect, conform principiilor pe care i le-a dat Cel de mai sus? Categoric nu. Poți vedea din cuvintele pe care le-a rostit că a fost întru totul mârșav. Ulterior, Mi-am spus în sinea Mea: „Dacă aceia care lucrează repede vor fi pedepsiți, cine va îndrăzni să lucreze repede? Toți vor deveni lenți ca niște țestoase, incapabile să urce pe malul râului chiar și după ce se învârt pe acolo trei zile." Nu așa vor sta lucrurile? Pe lângă incapacitatea lui de a-i trata corect pe oameni, cel mai fatal și grav aspect al acestui conducător și cel care i-ar putea induce în eroare cel mai mult pe oameni a fost faptul că, indiferent ce lucruri rele au făcut frații și surorile sau ce puncte de vedere greșite și absurde au răspândit, el nu doar că nu a reușit să-i discearnă

și să-i corecteze, ci i-a și tolerat, i-a protejat și chiar a încercat să le facă pe plac. Nu era un individ periculos? (Ba da.) Era extrem de periculos! Aceasta a fost a treia propoziție rostită de acel conducător.

Să continuăm cu a patra propoziție. Vizitam frecvent biserica de care era responsabil acel conducător și țineau niște găini acolo. La fiecare vizită a Mea, el tăia o găină. Într-o zi, făcea supă de găină; în altă zi, punea o găină la călit cu mirodenii; în ziua următoare, punea o găină la afumat. Mi-am spus că, dacă aș continua să vizitez biserica zilnic, acele găini ar dispărea în câteva zile. De ce? Când găteau o găină, uneori luam o bucată, alteori nu voiam deloc, dar oamenii aceia mâncau oricum și se consuma o găină întreagă de fiecare dată. Mai târziu, M-am gândit la următoarele: dacă s-ar consuma o găină întreagă la fiecare vizită a Mea, indiferent câte găini aveau, nu ar rezista mult la un astfel de consum. Prin urmare, i-am spus conducătorului să nu mai taie găini. Nu era corect? (Ba da.) Aceasta l-a pus într-o mare încurcătură. Mi-a adresat o întrebare, spunând: „Dacă nu putem tăia găini, atunci…” Nu ai idee ce a întrebat în continuare. Ce a îngăimat în cele din urmă? „Atunci ce vrei să mănânci?” Am spus: „Nu există altceva de mâncat în afară de găini? Nu este grădina plină de legume? Pot să mănânc orice legumă.” A vrut să spună că, dacă nu aveau voie să taie găini, Eu tot trebuia să mănânc carne. A fost „grijuliu”, nu-i așa? Am spus: „Ce carne! Dacă aveți legume, nu am să mănânc carne. Dacă nu-ți spun să tai găinile, nu le tăia!” Ar fi trebuit să fie ușor de înțeles, nu-i așa? (Da.) Dar, în cazul lui, a devenit o dilemă. Faptul că nu putea să taie găini era cu adevărat un inconvenient pentru el; a început să se comporte foarte ciudat, ca un om posedat. Întrucât nu a putut să mănânce o găină atunci, la următoarea Mea vizită, a pus o altă întrebare, care ne duce la a cincea propoziție. Ascultați cum întrebările lui au devenit tot mai ridicole. Care a fost întrebarea? A spus: „Întrucât nu putem tăia găini, dar creștem și iepuri, ai prefera să mănânci iepuri în schimb?” Asta chiar M-a înfuriat. Am spus: „Iepurașii pe care îi creștem sunt atât de drăguți, cu ochii lor roșu-aprins și blana de un alb imaculat. Se simt foarte bine jucându-se pe aici. De ce te gândești mereu să mănânci carne? Nu poți renunța la carne?” Nu înțelegeam. Din bucătăria lor nu lipsea niciodată carnea; aveau încontinuu pulpe de pui și cotlete de porc. Nu era ca și cum n-ar fi avut carne de mâncat, deci de ce Mă tot întreba dacă să taie iepuri și să le mănânce carnea? Am replicat doar cu aceste cuvinte: „Nu ai voie să-i tai! Ce rost are să-i omori?” Când M-a văzut răspunzând astfel, i-a fost frică să nu fie emondat și n-a mai îndrăznit să pună alte întrebări. Ce mese a pregătit după aceea? În iunie și iulie, erau tot felul de lucruri în grădină; existau din belșug verdețuri și legume. Într-o zi, acel conducător a pregătit o masă cu multe feluri de mâncare. Ce a pregătit? Germeni de fasole mung călițI, supă de muguri de soia, tofu înăbușit cu pește, mazăre verde și ouă trase la tigaie, ciuperci „urechi de lemn” la tigaie – nu era nicio legumă cu frunze verzi pe masă. Am aruncat o privire la toate acele feluri de mâncare uscate. Legumele proaspete erau în sezon, dar toate mâncărurile pe care le-a pregătit nu erau deloc de sezon. M-am întrebat dacă această persoană nu este cumva ticăloasă. Erau tot felul de legume în grădină; de

ce n-a pregătit niște legume cu frunze verzi? În cele din urmă, am spus că ar trebui alungat rapid. Când cineva ca el este responsabil pentru gătit, oamenii n-ar avea niciodată ocazia să mănânce alimente de sezon. În schimb, ar mânca mereu alimente care nu sunt de sezon. Este normal? Cu siguranță nu este normal!

Prin întrebările puse de acest conducător și prin modul lui de a găti, am observat că, în primul rând, avea un caracter slab; în al doilea rând, avea o fire ticăloasă și perfidă; și, în al treilea rând, nu urmărea adevărul. Cu toate acestea, a existat un anumit lucru neașteptat; ba chiar s-ar putea numi bizar. În trecut, de fiecare dată când au avut loc alegeri în această biserică, el a primit cele mai multe voturi și, chiar și la realegeri, tot a primit majoritatea voturilor. Ce se întâmpla ca o astfel de persoană să primească în mod repetat cel mai mare număr de voturi? Nu existau motive de ambele părți? (Ba da.) Existau motive de ambele părți. Care au fost principalele motive? Pe de o parte, majoritatea fraților și surorilor nu urmăreau și nu înțelegeau adevărul și le lipsea discernământul în privința oamenilor. Pe de altă parte, acest conducător de biserică era extrem de capabil să-i inducă în eroare pe oameni. Nu știți cine era această persoană, nu ați văzut ce a făcut și nu știți ce fel de persoană era în spatele ușilor închise. Însă doar pe baza chestiunilor despre care am vorbit, alături de cele cinci propoziții pe care le-a rostit, ce fel de persoană ați spune că este? Era potrivit să fie conducător de biserică? (Nu.) Atunci de ce l-au tot ales acei frați și surori? Pentru că avea strategii și i-a indus în eroare pe acești oameni. Cu siguranță nu era atât de candid și de pragmatic cum părea la suprafață; avea în mod sigur strategii. Mai târziu, am spus că în acea biserică nu există oameni potriviți pentru rolul de conducător și că ar trebui trimis altcineva să slujească în această funcție. Dar unii oameni nu au înțeles; simțeau că acest conducător nu a fost ales de frați și surori. Cum ar trebui definiți „frații și surorile”? Reprezintă ei adevărul? Așa sunt definiți? (Nu.) Când frații și surorile au în mod colectiv o cerere, o reglementare sau o opinie și un argument, sunt aceste lucruri neapărat în conformitate cu adevărul? Ar trebui ca Dumnezeu să ia în considerare problemele lor și să Se îngrijească de ei mai întâi? Poate Dumnezeu să facă asta? (Nu.) Deci cum ar trebui să fie tratați? Cum ar trebui definiți acești frați și surori? Cei mai mulți dintre ei sunt dispuși să-și facă îndatoririle, munca și lucrarea, dar nu urmăresc adevărul. Nu au capacitatea și calibrul de a înțelege adevărul, sunt nesăbuiți, amorțiți și înceți la minte, nu sunt capabili să-i discearnă pe oameni sau să-și dea seama de probleme și sunt egoiști și oportuniști. Deși au unele intenții bune și sunt dispuși să se lepede de lucruri, să se consume și să trudească pentru Dumnezeu, care este defectul lor fatal? Nu înțeleg adevărul sau nu-l acceptă. Ei aplică zicala: „Oricine îmi dă bani este tatăl meu și cine îmi dă de mâncare este mama mea.” Oricine este bun cu ei sau le aduce avantaje, oricine vorbește în numele lor și îi protejează, aceea este persoana pe care o aleg. Dacă acestor oameni li s-ar permite să-și aleagă conducătorul, ar putea să aleagă un conducător bun? N-ar putea. Ar putea să facă progrese în intrarea lor în viață? Dacă Cel de mai sus le-ar permite să fie atât de încăpățânați și să continue să se poarte atât de

nechibzuit, n-ar fi acest lucru iresponsabil? (Ba da.) Erau confuzi, dar Cel de mai sus nu este, iar conducătorul ales de acești oameni a fost înlăturat și înlocuit cu altcineva. Chiar dacă acești oameni nu erau dispuși să-l accepte pe noul conducător, atât timp cât acea persoană putea face o lucrare reală, era mult mai bună decât acel conducător fals care i-a indus în eroare pe oameni. Deși acești frați și surori nu au înțeles rânduiala Celui de mai sus, va veni o zi când vor pricepe unele adevăruri și vor avea o înțelegere privind lucrurile, iar atunci vor ști cine a fost bun și cine a fost rău. Acționând în acest fel, Cel de mai sus Și-a asumat pe deplin responsabilitatea pentru ei. A fost adecvat să procedeze astfel? (A fost adecvat.) Chiar dacă nu au înțeles, nu li se putea permite să aleagă după bunul plac pe oricine își doreau. Vor să se răzvrătească? Dacă vor să facă rău, să devină complicii Satanei, vor fi complet distruși. Așadar, Cel de mai sus a luat decizia pentru ei și a selectat un alt conducător. Dar ei nu au acceptat acest lucru; au insistat că persoana pe care o aleseseră era potrivită. Nu este o ticăloșie? De ce credeau mereu că era bun? Ce era atât de bun în privința lui? De ce erau atât de hotărâți să-l păstreze? Exista o problemă: fuseseră induși în eroare și vătămați de acest conducător fals, fără să-și dea seama. Erau cu adevărat o adunătură de proști. Am terminat de vorbit despre această chestiune. Considerăm oamenii precum acest conducător fals drept un caz tipic de disecat și de analizat în cadrul acestui subiect – este corect să procedăm astfel. La urma urmei, ticăloșia din firile lor este în sine tipică.

Referitor la părtășia noastră despre ticăloșie în cadrul celei de-a șaptea manifestări a antihriștilor, integrând aceste exemple specifice, analizându-le și comparându-le, a devenit acest subiect mai clar pentru voi? Nu se știe dacă această persoană despre care tocmai am discutat va fi în stare să urmărească adevărul în viitor, este greu de spus și ne vom abține să tragem concluzii deocamdată. Un lucru este însă cert: firea, esența și natura lui erau toate ticăloase. Așadar, ce iubea el? Iubea corectitudinea și dreptatea? Iubea diferitele adevăruri rostite de Dumnezeu? Îi plăcea să fie o persoană onestă, să-i trateze pe ceilalți corect, să acționeze cu principii și să caute adevărul? Îi plăceau aceste lucruri? Nu-i plăcea niciunul dintre ele – acest lucru este sută la sută sigur. Prin aceste câteva propoziții pe care le-a rostit și prin aceste câteva întrebări pe care le-a pus, au fost expuse lucrurile pe care le iubea în adâncul inimii lui. Nu era nici măcar un lucru printre ele care să corespundă lucrurilor pozitive. Cine erau oamenii pe care îi plăcea și pe care s-a simțit dispus să-i protejeze? I-a protejat pe cei care făceau rău, care tulburau lucrarea bisericii, care nu aveau deloc loialitate și care recurgeau la multe fapte rele în îndeplinirea îndatoririlor lor. Nu i-a privit pe oamenii de acest fel cu mânie sau ură; ba chiar a vorbit pentru ei și le-a luat apărarea. Ce indică asta? Că erau de aceeași teapă: împărtășeau interese comune și o esență comună. Erau în mod natural de acord unii cu alții și erau la fel de putrezi. Când unii frați și unele surori au continuat să nutrească noțiuni și înțelegeri greșite despre cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu, cum s-a simțit acest conducător? A purtat el o povară atunci când a trebuit să rezolve aceste probleme? (Nu.) Nu a purtat această povară; nu a abordat aceste probleme și nu a acordat atenție

acestor chestiuni – s-a făcut că nu le vede. Când cineva a dezonorat numele lui Dumnezeu sau a tulburat și a perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu, când cineva nu a dat dovadă de loialitate și a fost superficial în îndeplinirea datoriei sale sau a afectat interesele casei lui Dumnezeu și a provocat tulburări și distrugeri în timp ce și-a făcut datoria, și-a dat frâu liber negativității și a răspândit noțiuni, a putut el să identifice vreunul dintre aceste lucruri drept probleme? Nu a putut să le identifice drept probleme; și-a spus: „Este normal să existe aceste probleme; cine nu dezvăluie corupție?" Ce voia el să spună? Voia să spună că acei oameni trebuie să se comporte astfel, fiindcă atunci el n-ar părea atât de rău – ar putea să se „ascundă" și să fie „protejat". Nu este o ticăloșie? Acești oameni au provocat în permanență tulburări și perturbări, dar el nu i-a tratat. Pe baza acestui lucru, spuneți-Mi, a avut simțul dreptății? A iubit adevărul? Ce fel de loc considera el că este casa lui Dumnezeu? Nu voia ca aceasta să fie plină de oameni onești, care Îi erau loiali lui Dumnezeu, care urmau calea Lui și care își cunoșteau locul în timp ce-și îndeplineau îndatoririle. Nu voia ca toată lumea să se destăinuie și să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, să se supună Lui și să aducă mărturie pentru El. Nu îi plăcea ca toți cei din casa lui Dumnezeu să fie în felul acela. Așadar, ce îi plăcea? Îi plăcea când toată lumea își cultiva relații în interes propriu, să-și protejeze reciproc interesele, să nu facă rău altcuiva sau să nu dea în vileag secretele întunecate ale nimănui. Îi plăcea când toți se protejau și se acopereau reciproc, ascunzând de străini orice lucruri rele făcute de alții și făcând front comun. Asta îi plăcea. Când cineva scotea la iveală greșelile și adevăratele circumstanțe ale altcuiva și făcea publice aceste lucruri, vorbind direct și informându-i pe toți despre acestea, el ura și detesta astfel de acțiuni. Îi plăcea când greșelile rămâneau ascunse și acoperite, când minciunile rămâneau neexpuse și când oricine recurgea la vicleșuguri sau afecta interesele casei lui Dumnezeu nu era tratat conform principiilor. În biserica pe care o supraveghea, ce s-a ales de cuvintele lui Dumnezeu, decretele administrative și rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu? Au devenit vorbe goale și nu au putut să fie implementate. De ce nu au putut să fie implementate? Pentru că le-a blocat; a devenit un zid care le oprea. Aceasta este firea ticăloasă pe care o dezvăluie antihriștii denaturând faptele, folosind anumite tactici și recurgând la anumite uneltiri și trucuri pentru a-i prosti și păcăli pe alții, ca să-și atingă propriile scopuri.

În bisericile în care antihriștii dețin puterea, rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu pot fi implementate. Totodată, apare un fenomen ciudat în acele biserici, unde singura lucrare realizată este una care nu are nicio legătură cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sau este contrară acestora, care dă naștere diferitelor opinii și polemici între frați și surori și aduce haos în biserică. Cum acționează conducătorii falși? Ei nu lucrează conform rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu; parcă nu ar avea nimic de făcut și nu răspund deloc rânduielilor de lucru. Oamenii aflați în subordinea acestor conducători sunt complet neștiutori; ca un morman de nisip, nu au pe nimeni să-i organizeze – fiecare face ce vrea, cum vrea. Conducătorii falși nu fac nicio afirmație și

nu-și asumă această responsabilitate. Însă antihriștii se comportă diferit. Nu doar că nu reușesc să implementeze rânduielile de lucru, ci și vin cu afirmații și practici proprii. Unii iau rânduielile de lucru ale Celui de mai sus și le modifică, transformându-le în afirmații proprii, pe care le implementează mai apoi, în timp ce alții nu acționează deloc conform rânduielilor de lucru ale Celui de mai sus și doar fac ce vor. Aceștia opresc rânduielile de lucru ale Celui de mai sus și nu le transmit mai departe, ținându-i în întuneric pe cei aflați sub conducerea lor în timp ce fac tot ce vor, chiar născocind propriile teorii și afirmații pentru a-i induce în eroare și a-i trage pe sfoară pe cei din subordinea lor. Așadar, nu vă uitați la cât de mult pot renunța antihriștii sau câtă suferință pot îndura la suprafață. Lăsați deoparte acțiunile și comportamentele lor superficiale și uitați-vă la esența acestor lucruri pe care le fac. Ce fel de relație au cu Dumnezeu? Se opun la tot ce a spus și a făcut Dumnezeu, la tot ce le cere El fraților și surorilor să înțeleagă și la tot ce pretinde El să fie implementat la nivelul de jos – se opun tuturor acestor lucruri. Unii ar putea întreba: „Oare neimplementarea acestor lucruri este același lucru cu opoziția față de ele?” De ce nu implementează aceste lucruri? Pentru că nu sunt de acord cu ele. Întrucât nu sunt de acord cu ele, sunt ei superiori casei lui Dumnezeu? Întrucât nu sunt de acord cu aceste lucruri, au ei un plan mai bun? Nu, nu au. Așadar, de ce îndrăznesc să nu implementeze aceste lucruri doar pentru că nu sunt de acord cu ele? Pentru că vor să domine și să controleze biserica. În opinia lor, dacă ar implementa lucrurile în deplină conformitate cu rânduielile de lucru și cu cerințele Celui de mai sus, contribuțiile lor ar putea să treacă neobservate, să nu iasă în evidență și să nu fie văzute de nimeni. Pentru antihriști, acesta ar fi un dezastru. Dacă toată lumea ar aduce mărturie pentru Dumnezeu și ar avea în mod regulat părtășie despre adevăr, dacă toată lumea ar putea să înțeleagă adevărul, să gestioneze chestiunile conform principiilor, să caute adevărul, să se roage și să-L cheme pe Dumnezeu atunci când se confruntă cu probleme, care ar fi rolul lor? Antihriștii nu urmăresc adevărul, așa că n-ar avea niciun rol; ar deveni simple decorațiuni. Dacă ar deveni decorațiuni și nimeni nu le-ar mai acorda atenție, ar accepta asta? Nu, n-ar accepta. S-ar gândi la moduri de a salva situația. Antihriștii au o fire ticăloasă și o esență ticăloasă – pot oare anticipa că vor fi dați în vileag dacă frații și surorile ar urmări cu toții adevărul? Antihriștii sunt atât de răi și nu urmăresc adevărul; sunt ticăloși, înșelători, perfizi și nu iubesc lucrurile pozitive. Dacă toată lumea ar înțelege adevărul, ar avea discernământ în privința antihriștilor. Oare antihriștii știu asta? Da, știu. Simt acest lucru în spiritul lor. Este ca atunci când mergi undeva și întâlnești un spirit rău. Când spiritul rău se uită la tine, te găsește neplăcut și, dintr-o singură privire, consideri că spiritul rău este respingător și nu vrei să vorbești cu el. De fapt, nu te-a jignit și nu ți-a făcut niciun rău, dar consideri că e dezgustător să-l privești, iar să-l asculți este și mai dezgustător pentru tine. În realitate, nu te cunoaște, iar tu nu-l cunoști. Ce se întâmplă aici? Poți simți în spiritul tău că voi doi nu sunteți de același fel. Antihriștii sunt dușmanii aleșilor lui Dumnezeu. Dacă nu ai nicio percepție sau conștientizare când interacționezi cu ei, nu ești atunci destul de

amorțit? Să spunem că, atunci când un antihrist nu vorbește foarte mult și spune doar câteva cuvinte în timp ce exprimă un argument, prezentând un punct de vedere sau dând dovadă de o anumită atitudine în acțiunile sale, nu poți vedea clar aceste lucruri. Dacă interacționezi cu el o perioadă lungă de timp și tot nu ai această conștientizare și, într-o zi, Cel de mai sus îl caracterizează drept antihrist și doar atunci ai în sfârșit această epifanie și simți o oarecare frică, spunându-ți: „Cum de n-am discernut un antihrist atât de evident! A fost cât pe ce!”, cât de lent și de amorțit trebuie să fii!

Ticăloșia antihriștilor are o caracteristică evidentă, iar Eu vă voi împărtăși secretul discernerii acesteia: este faptul că, în vorbirea și acțiunile lor, nu le puteți înțelege profunzimile și nici să vedeți ce este în inimile lor. Când îți vorbesc, ochii lor se rotesc mereu, iar tu nu-ți poți da seama ce fel de uneltire pun la cale. Uneori, te fac să simți că sunt loiali sau foarte sinceri, dar nu este cazul – nu îi poți vedea niciodată așa cum sunt cu adevărat. Ai un sentiment special în inima ta, o senzație că există o subtilitate profundă în gândurile lor, o profunzime de nepătruns, că sunt prefăcuți. Aceasta este prima caracteristică a ticăloșiei antihriștilor, indicând că antihriștii au un atribut al ticăloșiei. Care este a doua caracteristică a ticăloșiei antihriștilor? Este că tot ceea ce spun și fac este o mare inducere în eroare. Unde se manifestă acest lucru? În priceperea lor deosebită de a iscodi mentalitățile oamenilor, de a spune lucruri care se potrivesc cu noțiunile și închipuirile lor și sunt ușor de acceptat. Există totuși un lucru pe care ar trebui să-l discerni: ei nu întruchipează niciodată lucrurile plăcute pe care le spun. De exemplu, le predică altora doctrine, spunându-le cum să fie oameni onești și cum să se roage și să-L lase pe Dumnezeu să fie stăpânul lor atunci când se abate ceva asupra lor, dar când li se întâmplă ceva chiar antihriștilor, ei nu practică adevărul. Tot ce fac este să acționeze conform propriei voințe și să se gândească la o multitudine de moduri de a beneficia ei înșiși, făcându-i pe toți ceilalți să îi slujească și să se ocupe de treburile lor. Nu se roagă niciodată lui Dumnezeu și nu-L lasă să fie stăpânul lor. Spun lucruri care sunt plăcute auzului, dar acțiunile lor nu se potrivesc cu ceea ce spun. Primul lucru la care se gândesc când întreprind o acțiune este beneficiul pentru ei înșiși; nu acceptă orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Oamenii văd că nu sunt ascultători când fac lucruri, că sunt mereu în căutarea unui mod de a beneficia ei înșiși și a unei căi de a merge înainte. Aceasta este latura înșelătoare și ticăloasă a antihriștilor pe care o pot vedea oamenii. Când lucrează, antihriștii pot uneori să suporte greutăți și să plătească un preț, chiar renunțând la somn și la mâncare câteodată, dar fac asta doar pentru a câștiga statut sau pentru a-și face un renume. Îndură greutăți de dragul ambițiilor și scopurilor lor, dar sunt superficiali cu lucrarea importantă pe care le-o rânduiește casa lui Dumnezeu și pe care abia dacă o îndeplinesc. Așadar, se supun ei rânduielilor lui Dumnezeu în tot ceea ce fac? Își îndeplinesc îndatoririle? Există o problemă aici. Mai există un alt fel de comportament, și anume atunci când frații și surorile exprimă opinii diferite, antihriștii le resping într-un mod indirect, pe ocolite, făcându-i pe oameni să creadă că antihriștii au avut părtășie și au discutat cu ei – dar, când vine momentul, toți

trebuie să facă ce spun ei. Caută mereu modalități de a respinge sugestiile altora, așa încât oamenii să le urmeze ideile și să facă ce spun ei. Este aceasta o căutare a adevărurilor-principii? Categoric nu. Deci care este principiul lucrării lor? Este că toată lumea trebuie să asculte de ei și să li se supună, că nu există o persoană mai bună de care să țină seama decât ei și că ideile lor sunt cele mai bune și mai elevate. Antihriștii ar vrea ca toată lumea să simtă că spusele lor sunt corecte, că ei sunt adevărul. Nu este o ticăloșie? Aceasta este a doua caracteristică a ticăloșiei antihriștilor. A treia caracteristică a ticăloșiei antihriștilor este că, atunci când mărturisesc pentru ei, mărturisesc adesea pentru contribuțiile lor, greutățile pe care le-au îndurat și lucrurile benefice pe care le-au făcut pentru toată lumea, vârându-le în mintea oamenilor, așa încât aceștia să-și aducă aminte că se desfată în lumina antihriștilor. Dacă cineva îi face un compliment sau îi mulțumește unui antihrist, poate chiar să spună câteva cuvinte foarte spirituale, cum ar fi: „Mulțumește-i lui dumnezeu. Este în întregime lucrarea lui. Harul lui dumnezeu este suficient pentru noi”, pentru ca toți să vadă că este destul de spiritual și un bun slujitor al lui Dumnezeu. În realitate, se înalță pe sine, mărturisește pentru el și nu există niciun loc în inima lui pentru Dumnezeu. În mintea tuturor celorlalți, statutul antihristului l-a depășit deja cu mult pe cel al lui Dumnezeu. Nu este aceasta o dovadă reală a faptului că antihriștii mărturisesc pentru ei înșiși? În bisericile în care un antihrist deține puterea și controlul, el are cel mai înalt statut în inimile oamenilor. Dumnezeu poate ocupa doar al doilea sau al treilea loc. Dacă Dumnezeu merge la o biserică în care un antihrist deține puterea și spune ceva, vor fi înțelese spusele Sale de oamenii de acolo? Le vor accepta ei din inimă? Este greu de spus. Acest lucru este suficient pentru a dovedi cât de mult efort depun antihriștii pentru a mărturisi pentru ei înșiși. Ei nu mărturisesc deloc pentru Dumnezeu, ci se folosesc de toate ocaziile de a mărturisi pentru Dumnezeu ca să mărturisească în schimb pentru ei înșiși. Nu este perfidă această tactică folosită de antihriști? Nu este incredibil de ticăloasă? Cu ajutorul acestor trei caracteristici despre care am avut părtășie aici, este ușor să-i discernem pe antihriști.

Antihriștii mai au o caracteristică, fiind și o manifestare importantă a firii lor ticăloase, și anume că, indiferent cum are casa lui Dumnezeu părtășie despre adevăr, cum au aleșii lui Dumnezeu părtășie despre cunoașterea de sine sau cum acceptă judecata, mustrarea și emondarea, antihriștii nu țin deloc seama de aceste lucruri. Ei urmăresc în continuare faima, câștigul și statutul și nu renunță niciodată la intenția și dorința lor de a obține binecuvântări. În mintea antihriștilor, atât timp cât cineva este capabil să facă o datorie, să plătească un preț și să sufere unele greutăți, acesta ar trebui să fie binecuvântat de Dumnezeu. Și, prin urmare, după ce fac lucrare bisericească o perioadă, încep să facă bilanțul sarcinilor pe care le-au făcut pentru biserică, al contribuțiilor pe care le-au adus în casa lui Dumnezeu și ce au făcut pentru frați și surori. Păstrează toate acestea ferm în mintea lor, așteptând să vadă ce haruri și binecuvântări le vor procura acestea de la Dumnezeu, astfel încât să poată determina dacă merită să facă ceea ce fac. De ce se preocupă tot timpul de astfel de lucruri? Ce anume urmăresc ei în adâncul

inimii lor? Care este scopul credinței lor în Dumnezeu? De la început, credința lor în Dumnezeu s-a rezumat la obținerea binecuvântărilor. Și oricât de mulți ani ascultă predici, oricâte cuvinte ale lui Dumnezeu mănâncă și beau, oricâte doctrine înțeleg, nu vor renunța niciodată la dorința și intenția lor de a fi binecuvântați. Dacă le ceri să fie ființe create conștiincioase și să accepte suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, ei vor spune: „Acel lucru nu are nimic de-a face cu mine. Nu pentru asta ar trebui să mă zbat. Lucrul pentru care ar trebui să mă zbat este: când am luptat, când am depus efortul necesar și am suferit greutățile necesare – odată ce am făcut asta în conformitate cu ceea ce dumnezeu cere – el ar trebui să mă răsplătească și să-mi permită să rămân și să fiu încoronat în Împărăție și să dețin o funcție mai înaltă decât oamenii lui dumnezeu. Ar trebui să fiu la conducerea a cel puțin două sau trei orașe.” De asta le pasă cel mai mult antihriștilor. Indiferent de modul în care casa lui Dumnezeu are părtășie despre adevăr, intenția și dorința lor de a obține binecuvântări nu pot fi risipite; sunt același tip de persoană ca Pavel. O tranzacție atât de goală nu adăpostește oare un fel de fire ticăloasă și feroce? Unii oameni religioși spun: „Generația noastră îl urmează pe dumnezeu pe calea crucii. Dumnezeu ne-a ales, prin urmare avem dreptul să fim binecuvântați. Am suferit și am plătit un preț și am băut din cupa amară. Unii dintre noi am fost chiar arestați și condamnați la închisoare. După ce am suferit toate aceste greutăți, am auzit atâtea predici și am învățat atât de multe despre Biblie, dacă într-o zi nu vom fi binecuvântați, vom merge în al treilea cer și ne vom certa cu dumnezeu.” Ați auzit vreodată ceva asemănător? Ei spun că vor merge în al treilea Cer pentru a se certa cu Dumnezeu – cât de îndrăzneț este acest lucru? Nu vă sperie doar auzul acestor lucruri? Cine îndrăznește să încerce să se certe cu Dumnezeu? Din fericire, Isus în care cred ei S-a înălțat de mult la Ceruri. Dacă Isus S-ar afla încă pe pământ, n-ar încerca ei să-L răstignească din nou? Desigur, s-ar putea ca unii să considere inițial astfel de cuvinte puternice și impresionante atunci când încep să creadă în Dumnezeu, crezând că oamenii ar trebui să aibă acest tip de fermitate și hotărâre. Dar, întrucât ați crezut până acum, cum priviți aceste cuvinte? Nu sunt astfel de oameni arhangheli? Nu sunt satane? Te poți certa cu oricine, dar nu cu Dumnezeu. N-ar trebui să faci așa ceva și nici măcar să te gândești la asta. Binecuvântările vin de la Dumnezeu: le dăruiește oricui vrea El. Chiar dacă îndeplinești condițiile pentru a primi binecuvântări și Dumnezeu nu ți le acordă, tot n-ar trebui să te certi cu El. Întregul univers și toată omenirea sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu; El ia deciziile. Cum poți tu, o ființă umană măruntă, să îndrăznești să te certi cu Dumnezeu? Cum poți să-ți supraestimezi atât de mult capacitățile? De ce nu te uiți în oglindă ca să vezi cine ești? Îndrăznind să vociferezi împotriva Creatorului și să-L înfrunți astfel, nu te joci cu moartea? „Dacă într-o zi nu vom fi binecuvântați, vom merge în al treilea cer și ne vom certa cu dumnezeu” este o afirmație de protest deschis împotriva lui Dumnezeu. Ce fel de loc este al treilea Cer? Acolo stă Dumnezeu. A îndrăzni să mergi în al treilea Cer ca să te certi cu Dumnezeu echivalează cu a încerca să-L „răstorni” pe Dumnezeu! Nu este așa? Unii ar putea

întreba: „Ce legătură are cu antihriștii?” Are mare legătură cu ei, deoarece toți cei care vor să meargă în al treilea Cer să se certe cu Dumnezeu sunt antihriști. Doar antihriștii pot spune așa ceva. Astfel de cuvinte sunt vocea pe care antihriștii o adăpostesc în adâncul inimii lor. Aceasta este ticăloșia lor. Deși s-ar putea să nu spună în mod deschis aceste cuvinte, antihriștii nutresc într-adevăr aceste lucruri în inima lor, doar că nu îndrăznesc să le dezvăluie și nu permit nimănui să afle despre ele. Cu toate acestea, dorințele și ambițiile din adâncul inimii lor ard ca un foc de nestins. De ce? Pentru că antihriștii nu iubesc adevărul. Nu iubesc corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu, judecata și mustrarea Lui și, cu siguranță, nu iubesc atotputernicia, înțelepciunea și suveranitatea Lui asupra tuturor lucrurilor. Nu iubesc niciunul dintre aceste lucruri – le urăsc. Așadar, ce iubesc ei? Iubesc statutul și le pasă de recompense. Spun: „Am daruri, talente și abilități. Am muncit pentru biserică, așa că dumnezeu trebuie să mă răsplătească și să-mi dea recompense!” Nu sunt ei în necaz? Nu înseamnă asta că se joacă cu moartea? Nu este o provocare directă pentru Dumnezeu? Nu-L provoacă pe Creator? A îndrăzni să-și îndrepte vârfurile de lance direct către Dumnezeu, Creatorul, este ceva ce numai arhanghelul, Satana, este capabil să facă. Dacă există cu adevărat oameni cu astfel de puncte de vedere, care sunt capabili de astfel de acțiuni, nu încape nicio îndoială că sunt antihriști. Pe pământ, doar antihriștii îndrăznesc să se împotrivească în mod deschis lui Dumnezeu și să-L judece astfel. Unii ar putea spune: „Antihriștii pe care i-am văzut nu erau atât de îndrăzneți sau neobrăzați.” Acest lucru trebuie privit în funcție de contextul și de mediul în care se află antihriștii. Cum ar putea ei îndrăzni să-și arate laturile tăioase când nu au câștigat pe deplin puterea și nu s-au impus? Antihriștii știu să aibă răbdare, așteptând momentul oportun să se ridice. Când își intră în drepturi, laturile lor tăioase vor fi complet expuse. Deși unii antihriști își ascund destul de bine adevărata față cât timp nu au statut și, la exterior, nu se poate observa nicio problemă la ei, imediat ce dobândesc statut și se impun, ticăloșia și urâțenia lor sunt pe deplin scoase la iveală. Este ca situația anumitor oameni care nu dețin adevărul-realitate. Când nu au statut, se pot supune doar cu reticență să fie emondați și nu sunt sfidători în inimile lor. Dacă devin însă conducători sau lucrători și câștigă un oarecare prestigiu în rândul aleșilor lui Dumnezeu, când sunt emondați, este foarte posibil să-și dezvăluie adevărata față și să înceapă să se certe cu Dumnezeu și să vocifereze împotriva Lui. Este ca atunci când unii oameni își fac bine îndatoririle și nu se plâng de nimic în circumstanțe normale, dar dacă se confruntă cu un cancer sau cu o moarte iminentă, este foarte posibil să-și dezvăluie adevărata față. Vor începe să se plângă de Dumnezeu, să se certe cu El și să vocifereze împotriva Lui. Antihriștii, acest grup de oameni, sunt scârbiți de adevăr, îl urăsc și nu-l practică niciodată. Atunci de ce, chiar și după ce sunt dați în vileag și dezvăluiți, mai sunt dispuși să muncească în biserică și chiar să fie cei mai mici dintre adepți? Ce se întâmplă? Au un scop: nu au renunțat niciodată la intenția lor de a obține binecuvântări. Mentalitatea lor este: „Am de gând să mă agăț de acest ultim colac de salvare. Dacă nu pot să obțin binecuvântări, nu-l voi lăsa niciodată în pace pe dumnezeu.

Dacă nu pot să obțin binecuvântări, atunci dumnezeu nu este dumnezeu!" Ce fel de fire e aceasta? A îndrăzni să-L tăgăduiască cu neobrăzare pe Dumnezeu și să vocifereze împotriva Lui – aceasta e ticăloșie. Atât timp cât au chiar și cea mai mică speranță de a obține binecuvântări, vor rămâne în casa lui Dumnezeu și vor aștepta acele binecuvântări. Cum poate fi observat acest lucru? Seamănă cu fariseii, pretinzând mereu că sunt buni – nu sunt evidente intenția și scopul din spatele acestui lucru? Oricât de bun pare comportamentul lor exterior, oricât de mult pot suferi la exterior, ei nu practică niciodată adevărul, nu caută adevărul când acționează, nici nu se roagă lui Dumnezeu și nu caută intențiile Sale. Nu fac niciodată lucruri care Îi plac lui Dumnezeu. În schimb, fac ce sunt dispuși să facă și ce le place, străduindu-se doar să-și satisfacă ambiția și dorința de binecuvântări. Nu le va atrage acest lucru necazuri? Nu expune esența antihriștilor? Ceea ce iubesc și urmăresc antihriștii le reprezintă doar firea satanică. Ei tratează ceea ce iubesc și urmăresc ca pe lucruri pozitive plăcute lui Dumnezeu și încearcă să-L facă să-i accepte și să-i binecuvânteze. Este în conformitate cu adevărurile-principii? Nu înseamnă că se împotrivesc lui Dumnezeu și se ridică împotriva Lui? Antihriștii încearcă la fiecare pas să se târguiască cu Dumnezeu. Se folosesc de suferința lor și de plata prețului pentru a cere recompense și cununi de la Dumnezeu, pentru a le schimba cu o destinație bună. Dar nu au calculat ei greșit? Împotrivindu-se astfel lui Dumnezeu, cum pot oare să nu primească pedeapsa Lui? Asta merită pentru păcatele lor. Aceasta este osânda lor.

Era pe vremuri un antihrist care știa câte ceva despre arta cântecului și a dansului, iar la acea vreme i-a fost rânduit să-i conducă pe frații și surorile din cor ca să-i învețe despre această artă. Acei frați și surori erau tineri și cei mai mulți dintre ei nu credeau în Dumnezeu de foarte mult timp; pur și simplu erau entuziasmați și dispuși să-și realizeze îndatoririle, asta era tot, dar nu înțelegeau adevărul, iar unii dintre ei nici măcar nu-și puseseră bazele. Cât timp a lucrat, acel antihrist i-a îndrumat să experimenteze sentimentul lucrării Duhului Sfânt, făcându-i să experimenteze diferența dintre sentimentul prezenței lui Dumnezeu și cel al absenței Sale – i-a îndrumat mereu să se bazeze pe sentimentele lor. El nu înțelegea adevărul și nici nu avea vreo experiență reală, dar i-a indus în eroare și i-a îndrumat greșit pe frați și surori în acest mod, pe baza noțiunilor și închipuirilor sale. Cel de mai sus știa că el nu deținea adevărul-realitate și i-a cerut doar să predea și să explice arta cântecului și dansului. Îndeplinirea acestui aspect al datoriei sale ar fi fost deja considerată a fi conform standardului și o îndeplinire a responsabilităților sale. Dar el tot voia să „aibă părtășie despre adevăr" și să-i facă pe oameni să-și priceapă sentimentele și să se bazeze pe sentimentele lor. Procedând astfel, nu i-ar fi fost ușor să le creeze oamenilor sentimentul supranatural al lucrării unui spirit rău? Acest lucru este prea periculos! Odată ce un spirit rău profită de o astfel de ocazie și posedă o persoană, acea persoană este distrusă. În perioada de pregătire, i-a pus pe acești oameni să se roage și, după rugăciune, le-a cerut să vadă cum lucrează Duhul Sfânt și dacă transpirau, plângeau sau simțeau altceva în trupul lor. A pus accent pe aceste

lucruri, dar, în realitate, acestea fuseseră deja explicate suficient de clar. Există atât de multe adevăruri, dar el nu a avut părtășie despre ele și nici nu i-a condus pe acei oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu și nu a reușit să se ocupe de lucrarea lui adecvată. Nu le-a permis fraților și surorilor să coregrafieze dansuri și, în schimb, i-a lăsat pe toți să danseze pe scenă cât le-a poftit inima, improvizând după bunul plac, spunând chiar: „Este în regulă, dumnezeu ne conduce, așa că nu ne temem, duhul sfânt lucrează!" Acest antihrist nu înțelegea adevărul, prin urmare făcea mereu lucruri prostești. Frații și surorile nu aveau deloc discernământ, așa că l-au ascultat și au început să se roage: „Dumnezeule, Te rugăm să lucrezi, Dumnezeule, te rugăm să lucrezi…" Au încercat din răsputeri să se roage „din toată inima" și chiar au plâns după rugăciune, apoi au urcat pe scenă și au improvizat dansuri. Cei care priveau de lângă scenă simțeau că atmosfera era minunată și că Duhul Sfânt făcea o lucrare puternică! Plângeau în timp ce-i priveau pe ceilalți dansând, de parcă ar fi simțit lucrarea Duhului Sfânt. La final, oamenii au înregistrat toate aceste lucruri și au făcut poze ca să Mi le arate. Unii dintre oamenii din poze plângeau cu ochii închiși și, în toiul iernii, aveau fețele roșii de căldură. Am văzut că se pregăteau necazuri și că acești oameni urmau să fie distruși de el. I s-a cerut doar să predea arta cântecului și a dansului, iar el nu înțelegea nimic din adevăr. Pur și simplu a acționat orbește, pe baza închipuirilor sale, dorind să găsească sentimentul lucrării Duhului Sfânt. Ține lucrarea Duhului Sfânt de sentimente? Trebuie să înțelegi adevărul – acesta este real. Sentimentele fără nimic altceva sunt deșarte și inutile. Poți înțelege adevărul și intențiile lui Dumnezeu pe baza sentimentelor tale? Categoric nu. Nu trebuie să cauți un sentiment, trebuie doar să cauți principiile și intențiile lui Dumnezeu pe baza cuvintelor Sale și apoi să le compari cu lucrurile care ți se întâmplă – acest lucru este foarte practic și vei ajunge încet să înțelegi adevărul. Când practici conform cuvintelor lui Dumnezeu, Duhul Sfânt va începe în mod natural să lucreze. Chiar dacă Duhul Sfânt nu lucrează, întrucât ai practicat conform cuvintelor Sale, Dumnezeu te va recunoaște ca adept al Său – acest lucru este foarte practic, este cel mai adevărat lucru. Acel antihrist nu a avut părtășie în acest mod, ci i-a încurajat în permanență pe oameni să caute sentimente, vise și lucruri precum semne și minuni. Era un profan fără înțelegere spirituală, care determina un grup de copii nesăbuiți și ignoranți să facă lucruri ridicole. Oamenii din poze plângeau și vărsau lacrimi. Ce reprezintă asta? Nu reprezintă nimic, dar există ceva ce explică natura faptelor lui. Acest antihrist a fotografiat toate aceste lucruri și le-a etichetat „detalii ale lucrării lui Dumnezeu". Care erau aceste „detalii"? Oamenii respectivi nu înțelegeau adevărul, căutau sentimentul lucrării Duhului Sfânt și improvizau fără să aibă vreun motiv bine întemeiat și, de fiecare dată când dansau, era diferit, fiindcă de fiecare dată sentimentul era diferit și „conducerea" lui Dumnezeu era diferită – acestea erau „detaliile". Ce altceva includeau acele „detalii"? Antihristul a spus și că acestea erau rezultatele lucrării Duhului Sfânt. Când a spus asta, frații și surorile au fost încântați, ca și cum dintr-odată credința și statura lor ar fi crescut semnificativ. De ce a spus „detalii"? De unde a venit cuvântul

„detalii”? Am menționat odată detaliile lucrării lui Dumnezeu. La ce se referă aceste detalii? Ele sunt rezultatele lucrării lui Dumnezeu asupra oamenilor, care pot fi văzute și pricepute de om și nu sunt nici supranaturale, nici nedeslușite. Sunt ceva ce poți simți. Sunt atunci când Dumnezeu a lucrat mult asupra ta, ți-a spus multe cuvinte, Și-a vărsat sângele inimii Sale și, ca urmare, ți-a schimbat modul de a exista, opiniile asupra lucrurilor, atitudinea pe care o ai în timp ce faci lucruri, atitudinea ta față de Dumnezeu, precum și alte laturi ale tale. Cu alte cuvinte, sunt câștigurile și roadele lucrării lui Dumnezeu – la acestea se referă detaliile. Acel antihrist a numit la rândul lui „detalii” lucrurile pe care le-a făcut. Lăsând deocamdată deoparte natura acestor lucruri, ce puteți vedea doar analizând această expresie? Dumnezeu lucrează asupra oamenilor și a spus că oamenii vor vedea detaliile lucrării pe care o face asupra lor, dar acest antihrist îi îndruma pe toți să se dezlănțuie și a transformat totul într-un haos, însă a numit și el aceste lucruri „detalii” – ce încerca să facă? (Voia să fie egal cu Dumnezeu.) Așa este. De unde a provenit folosirea termenului „detalii” de către el? Din dorința lui de a fi egal cu Dumnezeu și de a-L imita pe Dumnezeu. Folosind acest termen, a vrut să spună: „Dumnezeu lucrează în detaliu, iar ceea ce conduc acest grup de oameni să facă este tot în detaliu.” Determinantul care urmează după „detalii” este „ale lucrării lui Dumnezeu”, dar, de fapt, în inima lui, își atribuia lui rezultatele detaliilor lucrării Duhului Sfânt, așa cum fac antihriștii. Ori de câte ori apare ocazia de a păși în lumina reflectoarelor, ori de câte ori există o fărâmă de oportunitate, nu vor renunța la ea; se vor lupta cu Dumnezeu pentru oameni. Pentru ce fel de oameni se luptă? Unii dintre ei nu înțeleg adevărul, nu-i pot discerne pe oameni în conformitate cu adevărurile-principii și sunt nesăbuiți și ignoranți; unii nu urmăresc adevărul și le place să se ia după mulțime și să acționeze orbește la exterior; mai există și unii care sunt noi în credință și au o bază superficială – încă nu înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și sunt induși în eroare de antihriști. Acest comportament a fost oprit mai târziu, chiar la timp. Faptul că a fost oprit nu este ieșit din comun, dar a însemnat că lucrurile nesăbuite pe care le-a făcut antihristul au fost expuse, toate deodată. Pe când aveau toți părtășie și se gândeau la trecut, își spuneau: „Înainte de a veni acest antihrist, deși nu ne puteam găsi uneori calea în ceea ce privește aspectele profesionale și tehnice ale cântatului, când cântam, simțeam că putem să punem suflet și să cântăm fiecare cuvânt din inimă. După ce a venit și a vorbit despre unele teorii profesionale, ne-am simțit cu toții secătuiți și n-am mai vrut să cântăm, fiindcă nu puteam savura ceea ce spunea Dumnezeu în fiecare cuvânt – nu-L puteam simți pe Dumnezeu.” Nu erau ei în necaz? De îndată ce antihriștii își întind mâinile ca să acționeze, consecințele pe care le atrag sunt că oamenii nu mai simt unde este Dumnezeu și nu știu cum să acționeze adecvat. Își pierd direcția. Odată ce nu pot să-L simtă pe Dumnezeu, mai pot oamenii să-și îndeplinească îndatoririle? Mai pot să facă lucrurile cu loialitate ca să mărturisească pentru Dumnezeu? După ce au fost corupți de Satana, oamenii au dezvoltat o anumită caracteristică, și anume plăcerea de a se lua după mulțime. Sunt ca muștele: nu trebuie să existe un scop clar, atât timp cât

există un conducător, alții i se vor alătura în orbecăirea lui prostească, pentru că este mai plin de viață așa și, când acționează în acest fel, nu sunt nevoiți să se înfrâneze, nu există nicio cerință minimă pentru acțiunile lor și nimeni nu se poartă conform principiilor. Nu sunt nevoiți să se roage sau să caute, nu sunt nevoiți să fie evlavioși sau liniștiți; atât timp cât au un cap și pot respira, se pot comporta în acest fel. Nu este mai mult sau mai puțin un comportament ca al animalelor? Întrucât au această caracteristică, oamenii corupți sunt ușor de indus în eroare, dar dacă înțelegi adevărul și poți discerne aceste lucruri, nu vei fi indus în eroare atât de ușor. După ce a fost dat în vileag acest antihrist, toți au disecat lucrurile amăgitoare pe care le-a spus și tacticile pe care le-a folosit pentru a acționa astfel, comparându-le cu cuvintele lui Dumnezeu. Și-au dat seama că acest individ se pricepea foarte bine să inducă oamenii în eroare, că a creat haos și că, deși ceea ce i-a determinat să facă li s-a părut destul de impresionant, de parcă ar fi simțit lucrarea puternică a Duhului Sfânt, în realitate, nu fuseseră deloc capabili să-L simtă pe Dumnezeu. La suprafață, părea că toată lumea era cuprinsă de fervoare și că statura și credința lor crescuseră brusc; dar, în realitate, era o iluzie, era lucrarea unui spirit rău. Au apărut aceste circumstanțe supranaturale, așa că Duhul Sfânt nu a lucrat. O perioadă de timp după aceasta, având părtășie despre adevăr, toți au putut să-l discearnă pe antihrist, iar stările lor au revenit puțin câte puțin la normal. Acești oameni fuseseră induși în eroare de antihrist și Se îndepărtaseră de Mine. Când am vorbit, aceștia M-au privit ca pe o persoană necunoscută, n-au vrut să răspundă la întrebările Mele și am devenit imediat ca niște străini. Au așteptat să vorbească antihristul, înainte de a se supune; ascultau orice spunea antihristul și orice spunea el îi reprezenta pe ei. Prin urmare, acești oameni nu aveau niciun cuvânt de spus, dar erau dispuși să nu aibă nimic de zis; așteptau ca el să vorbească și erau controlați de el. Spiritele rele și antihriștii fac astfel de lucruri pentru a-i induce pe oameni în eroare.

Unele lucruri ticăloase pot fi exprimate clar în cuvinte și disecate, dar despre altele se poate spune doar că au spirite rele care lucrează în ele și nu pot fi exprimate clar în cuvinte, pot fi discernute doar pe baza sentimentelor tale sau pe baza adevărurilor pe care le înțelegi și a experiențelor tale. Acest antihrist a fost discernut și abordat rapid, iar viața bisericească a revenit la normal. După aceea, toți au simțit o teamă persistentă când au avut părtășie despre acest incident. Au spus: „A fost cu adevărat periculos! Așa-zisele «detalii» ale acelui antihrist ne-au făcut atât de mult rău, încât aproape am fost distruși de el.” Prin urmare, trebuie să învățați să-i discerneți pe antihriști. Dacă nu iei niciodată în serios discernerea antihriștilor, vei fi în pericol și cine știe când sau cu ce ocazie vei fi indus în eroare de ei. S-ar putea chiar să urmezi un antihrist într-un mod confuz, fără să știi ce se întâmplă. Nu vei simți că este ceva în neregulă în acel moment și chiar vei simți că spusele antihristului sunt corecte – astfel vei fi indus în eroare fără să-ți dai seama. Faptul că ai fost indus în eroare arată că L-ai trădat pe Dumnezeu și atunci El nu va avea cum să te mântuiască. Există unii oameni care se descurcă bine de obicei, dar sunt un timp trași pe sfoară de antihriști, iar biserica îi aduce înapoi în cele

din urmă, prin descurajare și părtășie. Cu toate acestea, unii nu se întorc, indiferent cum primesc părtășie despre adevăr, și devin absolut hotărâți să-i urmeze pe antihriști – nu sunt complet distruși atunci? Aceștia refuză cu fermitate să se întoarcă, iar Dumnezeu nu mai lucrează asupra lor. Unor oameni le lipsește discernământul și le pare rău pentru acest tip de persoană, spunând: „Acea persoană este destul de cumsecade: a crezut în Dumnezeu mulți ani, s-a lepădat de lucruri și s-a consumat; își făcea datoria destul de loial, credința sa în Dumnezeu era mare și era un credincios adevărat – n-ar trebui să-i mai dăm o șansă?" Este corect acest punct de vedere? Se conformează adevărului? Oamenii pot vedea doar aspectul exterior al unei alte persoane, dar nu le pot vedea inima; nu pot vedea limpede ce fel de persoană este cu adevărat sau ce fel de esență are. Trebuie să fie în contact cu ea sau să o observe o perioadă de timp, iar acea persoană trebuie să se confrunte cu evenimente care să o dezvăluie, pentru ca oamenii să-i poată vedea adevărata față. În plus, dacă încerci să-i ajuți pe acești oameni din bunătatea inimii tale, dar ei nu se întorc, indiferent cât de mult ai părtășie cu ei, nu vei ști care este motivul din spatele acestui refuz. În realitate, Dumnezeu a văzut deja adevărata față a acestor oameni și i-a eliminat. De ce i-a eliminat Dumnezeu? Motivul cel mai simplu este că unii antihriști sunt în mod evident spirite rele și pot fi caracterizați drept antihriști în care lucrează spirite rele. Dacă oamenii îi urmează o perioadă de timp, inimile lor vor deveni întunecate, iar ei vor deveni atât de slabi încât se vor prăbuși, ceea ce demonstrează că Dumnezeu a renunțat de mult la ei. Dumnezeu are o fire dreaptă și îl urăște pe Satana. Întrucât acești oameni îl urmează pe Satana și spiritele rele, poate Dumnezeu să-i mai recunoască drept adepți ai Săi? Dumnezeu este sfânt și detestă răul. El nu-i vrea pe cei care au urmat spirite rele; chiar dacă alții îi consideră oameni buni, El nu-i vrea. Ce înseamnă că Dumnezeu detestă răul? Ce indică „detestarea răului"? Ascultați ce spun acum și veți înțelege. Începând din momentul în care Dumnezeu alege o persoană, până când acea persoană recunoaște că Dumnezeu este adevărul, dreptatea, înțelepciunea și atotputernicia, că El este singurul Dumnezeu – odată ce a înțeles aceste lucruri și după ce a avut unele experiențe, va avea în adâncul inimii sale o înțelegere elementară a firii și esenței lui Dumnezeu și a ceea ce are El și ce este, iar această înțelegere elementară va deveni credința sa. De asemenea, o va motiva să-L urmeze pe Dumnezeu, să se consume pentru El și să-și facă datoria. Odată ce are experiență și înțelege adevărul, iar înțelegerea firii lui Dumnezeu și cunoașterea lui Dumnezeu de către ea au prins rădăcini în inima ei – când are această statură – nu-L va tăgădui pe Dumnezeu. Dar dacă nu are o cunoaștere adevărată a lui Hristos, Dumnezeul practic, și dacă este predispusă să venereze și să urmeze un antihrist, atunci încă se află în pericol. Încă ar putea să-I întoarcă spatele lui Hristos întrupat, ca să urmeze un antihrist ticălos. Aceasta ar însemna că-L tăgăduiește în mod deschis pe Hristos și întrerupe legăturile cu Dumnezeu. Subtextul este: „Nu-L mai urmez pe Dumnezeu – îl urmez pe Satana. Îl iubesc pe Satana și sunt dispus să-l slujesc; sunt dispus să-l urmez pe Satana. Indiferent cum mă tratează, cum mă distruge, mă calcă în

picioare și mă corupe, sunt mai mult decât dispus. Indiferent cât de drept și de sfânt este Dumnezeu, cât de mult adevăr exprimă, nu sunt dispus să-L urmez. Nu-mi place adevărul. Îmi plac faima, statutul, recompensele și cununile; chiar dacă nu pot să le obțin, îmi plac." A urmat pur și simplu o persoană care n-are nicio legătură cu ea, a fugit cu un antihrist care se opune lui Dumnezeu. Ar mai vrea Dumnezeu o astfel de persoană? Categoric nu. Este rezonabil ca Dumnezeu să nu o vrea? În cea mai mare măsură. Știi din doctrine că Dumnezeu este un Dumnezeu care detestă răul și că este sfânt. Înțelegi această doctrină, dar știi cum îi tratează Dumnezeu pe astfel de oameni? Dacă Dumnezeu disprețuiește și respinge pe cineva, va renunța la el fără ezitare. Nu stau lucrurile așa cum spun? (Ba da.) Așa stau lucrurile. Așadar, faptul că Dumnezeu renunță la o astfel de persoană înseamnă că are o inimă crudă? (Nu.) Dumnezeu are principii în acțiunile Sale. Dacă știi cine este Dumnezeu, dar nu-ți place să-L urmezi – dacă știi cine este Satana, dar insiști să-l urmezi – atunci Dumnezeu nu te va obliga. N-ai decât să-l urmezi pe Satana pentru totdeauna. Nu te întoarce; Dumnezeu a renunțat la tine. Cum poate cineva să înțeleagă firea lui Dumnezeu? Firea lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă și există un element în firea Lui care detestă răul. Cu alte cuvinte, ca ființă creată, dacă ești dispus să fii depravat, ce altceva poate să spună Dumnezeu? El nu-i obligă niciodată pe oameni să facă lucruri pe care nu sunt dispuși să le facă. El nu-i obligă niciodată pe oameni să accepte adevărul. Dacă vrei să fii depravat este alegerea ta personală – în cele din urmă, tu vei suporta consecințele și nu vei putea să dai vina decât pe tine. Principiile lui Dumnezeu pentru a Se ocupa de oameni sunt invariabile; așadar, dacă îți convine depravarea, atunci sfârșitul tău inevitabil va consta în pedepsirea ta. Nu contează câți ani L-ai urmat pe Dumnezeu; dacă vrei să fii depravat, Dumnezeu nu te va obliga să te căiești. Tu ești cel dispus să-l urmezi pe Satana, să fii indus în eroare și distrus de Satana și, în cele din urmă, tu ești cel care va trebui să suporți consecințele. Unora le pare rău pentru astfel de oameni și își irosesc bunătatea ajutându-i, dar indiferent cum îi îndeamnă acei oameni, nu vor să se întoarcă. Ce se întâmplă aici? Realitatea este că Dumnezeu nu mântuiește o astfel de persoană; nu o vrea. Ce poate face omul în această privință? Acesta e motivul inerent. Dar când oamenii nu pot vedea limpede o situație, ar trebui să facă ceea ce se cuvine să facă și să îndeplinească obligațiile și responsabilitățile care le revin. Cât despre rezultatele ce vor decurge din îndeplinirea acestor sarcini, trebuie să se bizuie pe conducerea lui Dumnezeu. Nu ați ajuns la o oarecare înțelegere privind expresia „Dumnezeu este un Dumnezeu care detestă răul" prin aceste detalii despre care am vorbit? Acesta este un aspect, și anume că Dumnezeu nu-i dorește pe cei întinați de spirite rele. Care este motivul pentru care nu-i dorește? Dacă l-ai ales pe Satana, cum ar putea Dumnezeu să te mai vrea? Dacă l-ai ales pe Satana, cum ar putea Dumnezeu să mai aibă milă și să-ți înflăcăreze inima, pentru a te determina să te întorci? Este Dumnezeu capabil să facă asta? Este mai mult decât capabil, dar alege să nu facă această lucrare, deoarece firea Lui este dreaptă și fiindcă este un Dumnezeu care detestă răul.

Ultima dată, părtășia noastră s-a axat pe modul în care principala manifestare a esenței ticăloase a antihriștilor este ostilitatea și dezgustul lor față de toate lucrurile pozitive și de adevăruri. Astăzi am părtășie dintr-o altă perspectivă, și anume că antihriștii iubesc tot ce este contrar lucrurilor pozitive. Și care sunt acestea? (Lucrurile negative.) Da, sunt lucrurile negative, adică tot ceea ce se împotrivește, contrazice și nu este de acord cu adevărul. Antihriștilor nu le plac lucrurile pozitive, deci trebuie să existe ceva ce le place, nu-i așa? Ce anume le place? Le plac vicleșugurile și minciunile, precum și uneltirile, comploturile și tacticile. Sunt antihriști care citesc „Cele 36 de stratageme" în timpul lor liber? Îmi imaginez că sunt. Crezi că Eu citesc „Cele 36 de stratageme"? Nu o citesc. Nu o studiez. Ce rost are să o citesc? Lectura acestei cărți îmi provoacă greață și dezgust. Cum vă simțiți după ce citiți „Cele 36 de stratageme"? Nu vă face să vă simțiți și mai dezgustați de omenirea ticăloasă? Experimentați acest sentiment? Cu cât o citiți mai mult, cu atât vă simțiți mai dezgustați. Simțiți că această persoană este pur și simplu prea rea! Merită să fii nevoit să folosești stratageme pentru fiecare lucru neînsemnat, să recurgi la așa ceva, să nu poți dormi noaptea sau mânca ziua și să-ți frământi creierii ca să-ți dai seama cum să lupți? Unii antihriști pot să studieze Cele 36 de stratageme în timpul lor liber și să-și măsoare istețimea cu altă persoană și cu Dumnezeu. Le plac minciunile, vicleșugurile, comploturile, uneltirile, precum și tacticile și strategiile – dar le plac corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu? Care este antonimul corectitudinii și al dreptății? (Ticăloșie și urâțenie.) Ticăloșie și urâțenie. Le plac lucrurile urâte, tot ce este inechitabil și nedrept, tot ce este injust și incorect. De exemplu, faptul că oamenii urmăresc adevărul este o cauză dreaptă – cum definesc antihriștii acest lucru? Aceștia spun: „Cei care urmăresc adevărul sunt neghiobi! Ce valoare are să trăiești o viață, dacă nu o trăiești așa cum vrei? Oamenii trebuie să trăiască pentru ei înșiși, iar cei care trăiesc pentru adevăr și pentru dreptate sunt cu toții neghiobi!" Acesta este punctul lor de vedere. Așadar, sunt ei capabili să facă lucruri juste? Nu sunt. Pot să ia atitudine și să vorbească răspicat atunci când în biserică apar lucruri care tulbură și perturbă lucrarea bisericii? Nu doar că nu iau atitudine, ci se amuză și se bucură în secret de această nenorocire – sunt soi rău. Nu sunt niciodată îngrijorați din cauza chestiunilor legate de lucrarea casei lui Dumnezeu, nici nu iau vreodată atitudine și nu fac nimic pentru a-i proteja pe aleșii lui Dumnezeu. Cei care se amuză în secret și iau în râs casa lui Dumnezeu când văd oameni răi făcând lucruri rele și tiranizând biserica, ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt indivizi ticăloși. Atunci ce fel de oameni sunt conducătorii capabili să-i adăpostească pe acești oameni răi? Sunt antihriști. Nu permit ca interesele lor să fie afectate, dar nu crâcnesc când interesele bisericii sunt afectate și nu sunt deloc triști. În spatele ușilor închise, sunt chiar bucuroși că nu au pierdut nimic. Aceasta este ticăloșia antihriștilor.

Tocmai am vorbit despre modul în care antihriștii sunt scârbiți de adevăr, le plac lucrurile nedrepte și ticăloase, urmăresc interese și binecuvântări, nu renunță niciodată la intenția și dorința lor de a câștiga binecuvântări și încearcă mereu să facă înțelegeri

cu Dumnezeu. Așadar, cum ar trebui să fie deslușită și caracterizată această chestiune? Dacă ar fi să o numim „a pune profitul înainte de orice altceva”, ar fi prea blând. Este ca atunci când Pavel a recunoscut că avea un ghimpe în trup și că ar trebui să lucreze pentru a-și ispăși păcatele, dar, în cele din urmă, tot dorea să câștige o cunună a dreptății. Care este natura acestui lucru? (Răutate.) Este un tip de fire rea. Dar care este natura acestui lucru? (De a face înțelegeri cu Dumnezeu.) Are această natură. A căutat profitul în tot ce a făcut, tratând totul ca pe o tranzacție. Există o zicală printre non-credincioși: „Nu există prânz gratuit.” Antihriștii au și ei această logică, gândindu-se: „Dacă lucrez pentru tine, ce-mi vei da în schimb? Ce beneficii pot să obțin?” Cum ar trebui rezumată această natură? Înseamnă că ești condus de profit, pui profitul înainte de orice altceva și ești egoist și vrednic de dispreț. Aceasta este natura-esență a antihriștilor. Ei cred în Dumnezeu doar în scopul de a obține profit și binecuvântări. Chiar dacă îndură suferință sau plătesc unele prețuri, totul este pentru a face o înțelegere cu Dumnezeu. Intenția și dorința lor de a obține binecuvântări și recompense sunt imense, iar ei se agață cu putere de acestea. Nu acceptă niciunul dintre numeroasele adevăruri pe care le-a exprimat Dumnezeu, consideră mereu în inima lor că a crede în Dumnezeu se rezumă la obținerea de binecuvântări și asigurarea unei destinații bune, că acesta este cel mai înalt principiu și că nimic nu-l poate depăși. Cred că oamenii n-ar trebui să creadă în Dumnezeu decât de dragul de a obține binecuvântări și că, dacă n-ar fi de dragul binecuvântărilor, credința în Dumnezeu n-ar avea sens sau valoare, și-ar pierde sensul și valoarea. Au fost aceste idei insuflate antihriștilor de altcineva? Decurg ele din educație sau din influența altcuiva? Nu, sunt determinate de natura-esență inerentă a antihriștilor, pe care nimeni nu o poate schimba. În ciuda faptului că Dumnezeu întrupat rostește atât de multe cuvinte astăzi, antihriștii nu acceptă niciunul dintre ele, împotrivindu-se în schimb și condamnându-le. Natura aversiunii lor față de adevăr și de a urî adevărul nu se poate schimba niciodată. Dacă nu se pot schimba, ce indică acest lucru? Indică faptul că natura lor este ticăloasă. Această problemă nu se rezumă la a urmări sau nu adevărul; este o fire ticăloasă, o vociferare neobrăzată față de Dumnezeu și o antagonizare a Sa. Aceasta e natura-esență a antihriștilor; e adevărata lor față. Întrucât antihriștii sunt în stare să vocifereze cu neobrăzare împotriva lui Dumnezeu și să se opună Lui, cum este firea lor? Este ticăloasă. De ce spun că este ticăloasă? Antihriștii îndrăznesc să se împotrivească lui Dumnezeu și să vocifereze împotriva Lui de dragul de a obține binecuvântări și pentru faimă, câștig și statut. De ce îndrăznesc să facă asta? În adâncul inimii lor există o forță, o fire ticăloasă care îi stăpânește, așa încât sunt în stare să acționeze fără scrupule, să se certe cu Dumnezeu și să vocifereze împotriva Lui. Încă înainte ca Dumnezeu să spună că nu le va da o cunună, înainte ca El să le ia destinația, firea lor ticăloasă izbucnește din inimile lor, iar ei spun: „Dacă nu-mi vei da o cunună și o destinație, voi merge în al treilea cer și mă voi certa cu tine!” Dacă n-ar exista firea lor ticăloasă, unde ar găsi ei o astfel de energie? Pot aduna cei mai mulți oameni o astfel de energie? De ce nu cred antihriștii că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt

adevărul? De ce se agață cu tenacitate de dorința lor de a primi binecuvântări? Nu este din nou vorba de ticăloșia lor? (Ba da.) Tocmai binecuvântările pe care Dumnezeu promite că le va acorda oamenilor au devenit ambiția și dorința antihriștilor. Sunt hotărâți să le obțină, dar nu vor să urmeze calea lui Dumnezeu și nu iubesc adevărul. În schimb, urmăresc binecuvântările, recompensele și cununile. Încă înainte ca Dumnezeu să spună că nu le va acorda aceste lucruri, ei vor să lupte cu El. Care este logica lor? „Dacă nu pot obține binecuvântări și recompense, mă voi certa cu tine, mă voi opune ție și voi spune că nu ești dumnezeu!” Nu-L amenință pe Dumnezeu spunând asemenea lucruri? Nu încearcă să-L răstoarne? Ba chiar îndrăznesc să tăgăduiască suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Atât timp cât acțiunile lui Dumnezeu nu corespund voinței lor, îndrăznesc să tăgăduiască că Dumnezeu este Creatorul, singurul Dumnezeu adevărat. Nu este aceasta firea Satanei? Nu este aceasta ticăloșia Satanei? Există vreo deosebire între purtarea antihriștilor și atitudinea Satanei față de Dumnezeu? Putem echivala pe deplin aceste două abordări. Antihriștii refuză să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și vor să smulgă binecuvântări, recompense și cununi din mâinile lui Dumnezeu. Ce fel de fire este aceasta? Pe ce bază vor ei să acționeze și să înhațe astfel lucruri? Cum pot aduna o asemenea energie? Motivul poate fi rezumat acum: aceasta e ticăloșia antihriștilor. Ei nu iubesc adevărul, dar vor totuși să obțină binecuvântări și cununi și să smulgă aceste recompense din mâinile lui Dumnezeu. Nu înseamnă asta că se joacă cu moartea? Își dau seama că se joacă cu moartea? (Nu-și dau seama.) S-ar putea și să simtă vag că obținerea recompenselor este imposibilă, prin urmare spun mai întâi ceva precum: „Dacă nu voi putea obține binecuvântări, voi merge în al treilea cer și mă voi certa cu dumnezeu!” Ei prevăd deja că le va fi imposibil să obțină binecuvântări. La urma urmei, Satana a vociferat mulți ani împotriva lui Dumnezeu în înaltul cerului și ce i-a dat Dumnezeu? Singura afirmație a lui Dumnezeu a fost: „După ce se va încheia lucrarea, te voi arunca în Adânc. Locul tău este în Adânc!” Aceasta e singura „promisiune” a lui Dumnezeu față de Satana. Nu este o nebunie că încă își dorește recompense? Este o ticăloșie. Esența inerentă a antihriștilor este potrivnică față de Dumnezeu, iar antihriștii înșiși nici măcar nu știu de ce este așa. Inimile lor se axează doar pe obținerea de binecuvântări și cununi. Ori de câte ori ceva are legătură cu adevărul sau cu Dumnezeu, împotrivirea și mânia iau naștere înlăuntrul lor. Aceasta e ticăloșie. Probabil că oamenii normali nu pot înțelege sentimentele lăuntrice ale antihriștilor; este destul de greu pentru antihriști. Aceștia au ambiții de-a dreptul imense, au o imensă energie ticăloasă și o dorință foarte mare de a primi binecuvântări. Pot fi descriși ca arzând de dorință. Dar casa lui Dumnezeu are în permanență părtășie despre adevăr – trebuie să le fie foarte dureros și dificil să o asculte. Se nedreptățesc singuri și se prefac atât de mult ca să o suporte. Nu este un fel de energie ticăloasă? Dacă oamenii de rând n-ar iubi adevărul, viața bisericească li s-ar părea neinteresantă și chiar ar avea un sentiment de repulsie față de ea. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu și părtășia despre adevăr li s-ar părea mai mult o suferință decât

o plăcere. Așadar, cum pot antihriștii să o îndure? Pentru că dorința lor de a primi binecuvântări este atât de mare încât îi silește să se nedreptățească singuri și să o îndure cu reticență. În plus, se furișează în casa lui Dumnezeu ca să se poarte ca slujitorii Satanei și se dedică provocării de perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Sunt de părere că aceasta este misiunea lor și, înainte de a-și îndeplini sarcina de a se împotrivi lui Dumnezeu, se simt rău și simt că l-au dezamăgit pe Satana. Acest lucru este determinat de natura antihriștilor.

Antihriștii au o preferință clară pentru statut și toată lumea știe acest lucru. Cât de mult le place statutul? Care sunt manifestările acestui lucru? În primul rând, ei profită de orice ocazie pentru a urca treptele ierarhiei, fie prin metode lingușitoare sau viclene, fie făcând lucruri bune pentru a câștiga inimile oamenilor. În orice caz, ori de câte ori există o ocazie de ascensiune, aceștia profită de ea. Odată ce dobândesc statut, îl prețuiesc chiar mai mult decât înainte. Când oamenii normali dobândesc statut, au simțul rușinii și se înfrânează puțin. În plus, poziția de conducător sau lucrător în casa lui Dumnezeu este o datorie. Nu este un statut sau un titlu oficial, este o datorie. Acești oameni normali ar putea dezvălui uneori puțin din firea lor coruptă dându-se mari, crezând că acum dețin o poziție oficială. Oamenii normali găsesc că este întrucâtva acceptabil să se comporte așa ocazional, dar dacă o fac în mod constant, se vor simți dezgustați de ei înșiși și se vor teme că frații și surorile lor vor observa. Au demnitate și simțul rușinii, așa că se înfrânează puțin. După ce înțeleg adevărul, ajung treptat să acorde mai puțină importanță statutului. Ce impact pozitiv va avea acest lucru și ce rezultate bune va aduce? Le va permite să-și facă datoria fiind împăcați sufletește. Indiferent de rolul lor actual, îl vor considera o datorie. Întrucât au fost aleși să conducă, iar conducerea este o povară și totodată o datorie pentru om, trebuie mai întâi să înțeleagă ce lucruri fac parte din această datorie. Când nu ai un rol de conducere, nu trebuie să te preocupi de anumite probleme și nu ai efectiv nicio povară. Dar atunci când îți asumi un rol de conducere, trebuie să-ți dai seama cum să-ți îndeplinești bine sarcinile și cum să-ți faci datoria în concordanță cu principiile și rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul pot progresa astfel într-o direcție pozitivă. Așadar, care este deosebirea dintre antihriști și cei care urmăresc adevărul în ceea ce privește modul în care abordează statutul? Antihriștii sunt pasionați de statut, îl urmăresc, prețuiesc și gestionează. Se gândesc la fiecare pas la statutul lor. Statutul este forța lor motrice. Dacă nu sunt stimați de alții sau dacă spun întâmplător ceva greșit, fiind priviți cu dispreț de alții sau pierzându-și locul în inima celorlalți oameni, se vor simți în permanență îngrijorați în privința statutului lor și vor deveni extrem de precauți în modul în care se poartă și vorbesc. Indiferent cum ai părtășie despre urmărirea adevărului, nu vor putea să o înțeleagă. Care este singurul lucru pe care îl pot înțelege? „Cum pot să îndeplinesc bine această «funcție» și să mă port ca un demnitar?” Există anumite manifestări specifice ale acestui lucru. De exemplu, când un conducător de biserică face o poză de grup cu peste 20 de frați și surori, unde ar alege să stea cineva cu demnitate și simțul

rușinii? Ar găsi un colț într-o parte unde să stea. Unde stau de obicei antihriștii? (În mijloc.) Faptul că stau în mijloc este ceea ce își dorește toată lumea sau dorința lor personală? (Este dorința lor personală.) Se poate uneori ca toți ceilalți să le lase un loc în mijloc, obligându-i să stea într-o poziție centrală, iar în inimile lor se simt foarte mulțumiți de ei înșiși: „Privește cât de mult sprijin am din partea tuturor! Trebuie să stau aici. Pot să văd din asta că ocup un loc în inima fiecăruia. Nu s-ar descurca fără mine!” Se simt destul de fericiți și mulțumiți. Dacă nu le-ar plăcea ideea ca toți să le lase un loc în mijloc, de ce s-ar duce să stea acolo? Este evident că se bucură din plin de poziția lor în acel moment și de sentimentul pe care îl aduce. Au realmente nevoie de sentimentul acelui moment și îl prețuiesc, de aceea nu refuză poziția. Acest conducător stă chiar în mijloc, înconjurat de alte zeci de oameni și chiar folosește o pernă ca să iasă în evidență. Își spune în sinea lui: „Nu e suficient să mă aflu la aceeași înălțime ca toți ceilalți. Cum poate aceasta să-mi demonstreze distincția de conducător? Trebuie să mă înalț puțin, să stau în mijloc, atunci voi fi vizibil. Aceasta înseamnă să cunoști locul potrivit în care să stai. Când oamenii se vor uita la fotografie, eu sunt primul lucru pe care-l vor vedea. Vor spune: «Acesta este conducătorul nostru cutare.» Ce glorios! Poza aceasta va exista mulți ani. Dacă oamenii nu pot să mă vadă și uită încet de mine, ce rost mai are să fiu conducător?” Atât de mult își prețuiesc statutul.

Am căutat odată niște oameni dintr-o biserică pentru a afla despre situația de acolo. După ce au pornit camera video, s-au așezat cu toții în fața ei, lăsând un spațiu în mijloc. Nu am înțeles de ce și le-am sugerat să se apropie de centru, deoarece cadrul camerei nu era atât de mare și arătau ciudat, având jumătate din față vizibilă. După aceea, s-au mutat puțin spre centru, dar tot au lăsat un loc gol în mijloc. Mi-am spus în sinea Mea: „De ce nu stă nimeni în mijloc? Parcă ar fi un Buddha venerat acolo – de ce nu îndrăznește nimeni să stea acolo?” Apoi, un om destul de gras a venit și s-a trântit fix în mijloc, arătând exact ca un „Buddha” venerat, rotofei și plinuț. S-a dovedit că locul din mijloc era rezervat pentru el. Puteți să ghiciți cine era această persoană? (Conducătorul.) Corect, el s-a așezat fix în centru. Acesta e un simbol al statutului. Când a sosit acest diavol, arătând ca un Buddha, și s-a așezat acolo, a ocupat acel loc destul de natural, de parcă ar fi fost locul lui de drept. Toți erau mai mult decât fericiți să stea de o parte și de alta, privindu-l cu o afecțiune deosebită, de parcă l-ar fi „înțeles” extrem de bine. Păreau o adunătură de lingăi, spunând: „În sfârșit ai sosit! De cât timp te așteptam!” Cât timp vorbisem, nimeni nu asimilase nimic; îl așteptau pe conducător. Trebuia să-și facă întâi apariția acest „Buddha” venerat. Dacă nu-și făcea apariția, nu puteam continua să vorbesc. Cum a putut să stea acolo și să o facă atât de natural? Are vreo legătură cu preferințele, prioritățile și ceea ce urmărește el în mod obișnuit? (Da.) Ce fel de scenă ar prezenta de obicei acești oameni? Folosiți-vă imaginația și gândiți-vă la asta. Când acest conducător găzduiește o adunare sau intră într-o încăpere în care oamenii își îndeplinesc îndatoririle, cum îl tratează ei? De parcă ar fi un strămoș sau Buddha: îi oferă rapid un scaun, iar locul principal trebuie să fie rezervat pentru el. Ar fi în regulă dacă nu l-ar

rezerva pentru el? Pe baza fenomenului pe care l-am văzut pe cameră în acel moment, probabil că n-ar fi în regulă dacă nu i-ar lăsa locul principal – devenise o regulă, o regulă nescrisă. Când sosește „Buddha”, trebuie să i se dea imediat locul principal. Dacă „Buddha” nu este acolo, locul principal trebuie să rămână neocupat. Asta se numește statut. Se comportă vreunul dintre voi așa și consideră că statutul este mai important decât orice altceva? Ce puteți observa din scena pe care tocmai am descris-o? Oameni diferiți tratează statutul în mod diferit. Cei care iubesc adevărul consideră că statutul lor este o datorie, prețuind în inima lor însărcinarea dată de Dumnezeu. Ei își acceptă datoria, dar nu-și afirmă statutul. Unii privesc statutul ca pe o piedică, crezând că este o povară suplimentară care le aduce presiune, constrângeri și chiar probleme. Cu toate acestea, cei care venerează statutul îl tratează ca pe o funcție oficială și se bucură mereu de beneficiile acestuia. Nu pot trăi fără statut. Odată ce-l dobândesc, sunt dispuși să sacrifice pentru el totul, inclusiv viața și respectul lor de sine – sunt dispuși chiar să-și vândă trupul pentru asta. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Aceasta se numește ticăloșie. Ce este statutul în ochii lor? Este o cale și un mijloc de a ieși învingători, precum și o metodă de a-și schimba identitatea, destinul și rangul printre oameni. Prin urmare, apreciază foarte mult statutul. Odată ce-l dobândesc, iar oamenii ascultă de ei, se supun lor, le fac pe plac și le intră în grații în toate privințele, în loc să se simtă dezgustați de toate acestea, găsesc o plăcere extremă în asta. La fel ca acel conducător care a ocupat locul din mijloc – postura lui era atât de relaxată și în largul lui și avea un sentiment imens de plăcere și desfătare. Nu este o ticăloșie? Dacă o persoană se bucură în mod deosebit de toate sentimentele de superioritate și de toate avantajele pe care le aduce statutul și dacă urmărește și prețuiește în mod special aceste lucruri, nefiind dispus să renunțe la ele, atunci acea persoană este extrem de ticăloasă. De ce spun că este extrem de ticăloasă? Când vine vorba de cei care măgulesc, rostesc cuvinte plăcute și fac complimente persoanelor cu statut, ce anume spun ei? Rostesc cuvinte false, cuvinte nerușinate, cuvinte dezgustătoare și grețoase, cuvinte viclene și chiar unele lucruri ofensatoare. De exemplu, să spunem că cineva cu statut are un fiu care chiar este destul de urât, având o față ascuțită și obraji ca de maimuță – spun acei lingușitori că este urât? Ce spun? (Că este cu adevărat chipeș.) Este suficient să spună doar că „este cu adevărat chipeș”? Trebuie să spună ceva dezgustător, cum ar fi: „Are fruntea înaltă și un maxilar lat și rotund. Are fața cuiva care va fi bogat și va deține un statut înalt în viitor!” Chiar dacă este clar că nu așa stau lucrurile, îndrăznesc totuși să rostească deschis aceste minciuni. Când demnitarul respectiv aude acestea, este în culmea fericirii, îi place să audă aceste lucruri – îi face plăcere să le asculte. Cât de mult îi place să le asculte? Dacă nimeni n-ar spune aceste cuvinte ipocrite, lingușitoare și viclene în fața lui, dacă nimeni n-ar rosti cuvinte false și dezgustătoare pentru a-l face fericit și a-i face pe plac, ar considera că viața este neinteresantă. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Este o ticăloșie extrem de mare. Când spun ei înșiși minciuni este deja destul de dezgustător, dar le place și ca alți mincinoși să se învârtă în jurul lor ca un roi de muște împuțite și nu se

satură niciodată de asta. Iubesc pe oricine știe să spună cuvinte meșteșugite, se pricepe să lingușească și să-i intre în grații și vorbește pe ocolite – îi țin pe acești oameni aproape de ei și îi plasează în funcții importante. Nu sunt astfel de conducători în pericol? Ce fel de lucrare pot face ei? N-ar fi terminată biserica dacă ar cădea sub controlul lor? Ar mai putea să aibă lucrarea Duhului Sfânt?

Am auzit că unor conducători le place să mănânce. Când locuiau cu frați și surori care nu se pricepeau la gătit și nu pregăteau mâncăruri gustoase, găseau o gazdă care știa să-i lingușească și să se dea bine pe lângă ei și care le pregătea în mod special mâncăruri delicioase în fiecare zi. Conducătorii mâncau și beau zilnic după pofta inimii, spunând: „Slavă ție, dumnezeule, avem șansa să ne bucurăm de ospățul lui dumnezeu în fiecare zi. Acesta este cu adevărat harul lui dumnezeu!” Astfel de oameni sunt în pericol. Chiar dacă nu sunt încă antihriști, comportamentul lor a dat deja în vileag faptul că au natura-esență și firea ticăloasă a unui antihrist și, de asemenea, că merg în prezent pe calea unui antihrist. Dacă pot deveni antihriști sau dacă sunt antihriști depinde de calea pe care o aleg în continuare. Este destul de evident că merg în prezent pe calea unui antihrist și că firea-esență a lor se aliniază la cea a unui antihrist și aceasta fiindcă adoră lucrurile negative și le displac lucrurile pozitive. Ei disprețuiesc lucrurile pozitive, condamnându-le și respingându-le în inima lor. Ce acceptă ei? Duplicitatea, minciunile și tot ce are legătură cu lucrurile negative. Când ajung într-un anumit loc, unii oameni spun: „Nu arăți bine; odihnește-Te puțin.” Dacă Mă simt sau nu bine și când am nevoie să Mă odihnesc, știu Eu Însumi aceste lucruri. Nu trebuie să te prefaci că ești deștept și nici nu trebuie să te dai mare cu istețimea ta. Nu accept acest lucru; îl detest. Ce fel de oameni Îmi plac? Cei care pot să aibă părtășie cu promptitudine când se întâmplă ceva și Îmi spun deschis ce gândesc. Am părtășie cu tine ca să-ți rezolv dificultățile, iar tu poți fi mai apropiat de Mine. Nu te preocupa să-Mi intri în grații și nu încerca să-Mi faci pe plac – este extrem de respingător! Astfel de oameni ar trebui să nu se apropie de Mine, deoarece îi găsesc respingători. Te caracterizez drept o muscă enervantă sau un parazit. Păstrează distanța! Unii spun: „Nu ai nevoie de cineva lângă Tine ca să Te slujească?” În opinia ta, în conformitate cu identitatea și statutul Meu, ar trebui să existe un tratament și o slujire corespunzătoare. Dar Eu nu am nevoie de ele. Nu trebuie să faci aceste lucruri, înțelegi? Simt dezgust și dispreț față de aceste lucruri. Dacă vrei cu sinceritate în inima ta să fii atent față de Mine și să ai grijă de Mine, există o mulțime de moduri adecvate de a face asta. De exemplu, dacă îți spun să faci un lucru, îl duci ascultător până la capăt și, când întâmpini dificultăți, le poți discuta prompt cu Mine. Totuși, orice ai face, nu imita modul în care non-credincioșii caută să intre în grațiile celor care dețin funcții, rostind o mulțime de lingușeli care sună frumos – nu-Mi place să le aud. În mod clar nu sunt înalt, dar insiști să spui: „Poate că nu ești înalt, dar ești mai înalt decât noi.” Nu-Mi place să aud asta, așa că orice ai face, nu-Mi spune acest lucru; îl spui persoanei greșite. Antihriștilor le place să audă cuvinte de acest fel. De exemplu, îi întreabă pe frații și surorile din subordinea lor: „Par gras?”, iar unii spun:

„Chiar dacă ești gras, arăți mai bine decât noi.” „Atunci sunt slab?” „Chiar dacă ești slab, arăți uimitor. În orice caz, arăți ca un manechin; totul stă bine pe tine.” Când antihriștii aud asta, sunt încântați și te consideră tovarășul și aliatul lor. Toate aceste lucruri pe care le adoră antihriștii sunt respingătoare și ticăloase – cum altfel s-ar putea numi ticăloase? Oare antihriștii iubesc elementele umanității normale, cum ar fi conștiința, rațiunea, simțul rușinii și demnitatea, precum și discernământul între bine și rău, între alb și negru, între dreptate și nedreptate, printre alte lucruri ale umanității normale? Îi iubesc antihriștii pe oamenii cu simțul rușinii? Îi iubesc pe oamenii cu demnitate? Îi iubesc pe cei care sunt nerușinați, care pot vorbi mieros, fără conștientizare și fără să fie stânjeniți. Nu le lipsește simțul rușinii? Cu cât sunt mai mieroase cuvintele tale, cu atât devin mai fericiți. Privind preferințele antihriștilor și atitudinile lor față de diverse lucruri, precum și alegerile și orientarea lor, este evident că ticăloșia lor nu cunoaște limite. Nu mai vorbim de cei care înțeleg adevărul – nici măcar oamenii din societate cu puțin simț al dreptății nu apreciază acel tip de comportament. Vezi, unii oameni din cercurile oficiale intră cu disperare în grațiile celor care dețin funcții. Le dau celor cu funcții tot ce au nevoie, chiar renunțând la propriile soții – nu le lipsește demnitatea? (Ba da.) În plus, unii oficiali întrețin relații cu persoane de același sex, iar unele persoane de același sex ca acești oficiali au relații intime cu ei, chiar dacă nu doresc personal acest lucru. Ați putea să faceți astfel de lucruri? (Nu, n-am putea.) Dar ei ar putea. Nu au nicio bază morală, niciun simț al rușinii, nicio tresărire a conștiinței, nicio raționalitate – de aceea fac aceste lucruri. Nici măcar nu ai putea rosti acele lucruri pe care le spun ei dacă ar trebui să le interpretezi ca pe niște replici dintr-o piesă; acești oameni sunt chiar mai mieroși decât interpreții de scenă. La cine Mă refer când spun „interpreți de scenă”? Mă refer la aceia pe care nu-i deranjează și nici măcar nu tresar când sunt văzuți sau vizitați în timp ce sunt complet dezbrăcați. Astfel de oameni se numesc „interpreți de scenă”. Așadar, acești lingușitori, cu vorbele lor dezgustătoare și respingătoare și cu preferința lor pentru lucruri ticăloase, sunt chiar mai răi decât acei interpreți de scenă. Aceștia din urmă își vând doar trupul, dar ce vinde această bandă de ticăloși, cunoscuți drept antihriști? Își vând sufletul. Sunt o adunătură de demoni răi, care nu pot fi răscumpărați. De aceea, a le spune adevărul acestor oameni e ca și cum ai strica orzul pe gâște – le este imposibil să iubească adevărul. Așa abordează ei statutul, bucurându-se de diversele sentimente de superioritate și de alte sentimente plăcute care decurg din el. Care sunt diversele sentimente care derivă din această desfătare? Sunt lucruri pozitive sau negative? Toate sunt lucruri negative. Când dobândesc statut, se așteaptă să se bucure de lingușelile oamenilor, de faptul că aceștia le fac toate poftele și le apără interesele. În plus, vor să se bucure de tratament special – mâncarea lor, cazarea și toate lucrurile pe care le folosesc trebuie să fie speciale, iar ei trebuie să fie diferiți de ceilalți în toate privințele. Chiar este corpul tău fizic diferit de al altora? Odată ce antihriștii își asigură statutul, se cred nobili și extraordinari, de parcă n-ar mai exista vreun loc pe pământ care să-i poată găzdui – trebuie să stea pe un tron și să-i pună pe oameni să le

aducă ofrande. Nu așa stau lucrurile? Spuneți-Mi, sunt acestea ideile pe care le au de obicei oamenii normali? Indiferent dacă au sau nu statut, oamenii normali ar putea avea o anumită aspirație și dorință de statut, dar întrucât au simțul rușinii, conștiință și raționalitate, pe lângă faptul că dețin acum o oarecare înțelegere a adevărului, atașamentul lor față de statut se diminuează și se estompează. Mai mult, ei pot acorda mai puțină importanță avantajelor care decurg din statut și, dacă pot considera că beneficiile pe care le aduce nu sunt importante, se pot simți, de asemenea, și dezgustați de lingușirile, vorbele dulci, măgulirile și alte asemenea comportamente ale altor oameni și pot să se distanțeze de astfel de lucruri sau chiar să le întoarcă spatele și să se lepede de ele. Dar pot antihriștii să se lepede de aceste lucruri sau să renunțe la ele? Categoric nu. Dacă le ceri să renunțe la aceste lucruri e ca și cum le-ai cere viața. Altfel, de ce ar spune unii: „Nu voi mai crede, nu voi continua să trăiesc, viața nu merită trăită”, imediat ce-și pierd statutul? Nu se întâmplă ceva aici? De ce este statutul atât de important pentru ei? Aceștia nu pot duce o viață obișnuită și lipsită de evenimente; trebuie să aibă statut, trebuie să fie deasupra mulțimii și să se scalde în venerația, adorarea și exaltarea celorlalți, precum și în minciunile menite să-i satisfacă, să-i păcălească și să-i măgulească. Vor să se complacă în aceste lucruri. Oare oamenii cu umanitate normală se complac de bunăvoie în astfel de lucruri? Cu siguranță nu; îi fac să se simtă neliniștiți. De ce le place antihriștilor să se bucure de aceste lucruri? Pentru că au firi satanice înlăuntrul lor. Doar cei de teapa Satanei urmăresc aceste lucruri și au asemenea cerințe. Oamenii normali s-ar putea bucura de aceste lucruri un timp, dar ajung să le găsească lipsite de sens și chiar enervante și apoi se feresc de toate. Dar unii refuză cu încăpățânare să renunțe la ele. De pildă, de ce unele vedete de cinema nu se retrag niciodată din lumea filmului, în ciuda faptului că înaintează în vârstă? Fiindcă fără acea aură, fără să fie înconjurați de oameni, li se pare că viața este plictisitoare. Simt că cerul nu este la fel de albastru, că viața lor nu are nicio direcție și că a devenit lipsită de sens și de valoare. Simt că întreaga lor viață devine sumbră, așa că trebuie să revină în industria filmului ca să retrăiască sentimentul că sunt vedete. Antihriștii au aceeași trăsătură ca ei: au o fire și o esență la fel de ticăloasă. Când dobândesc statut, antihriștii se mândresc cu el peste tot, chiar asumând un rol autoritar în casele lor și făcându-i pe membrii familiei lor să asculte de ei. Antihriștii au o fire și o esență ticăloasă și tratează statutul cu o afecțiune deosebită, făcând tot ce le stă în putință să-l afișeze și să se mândrească cu el. Ce ne arată asta? Au acești oameni simțul rușinii? Nu-l au. Ei obțin statutul și cred că identitatea lor s-a schimbat, ba chiar și relația cu părinții lor este schimbată. Nu există o problemă aici? Este anormal! Faptul că pot avea o asemenea atitudine față de statut este un tip de dovadă care le expune esența ticăloasă.

Dumnezeu este Creatorul, iar identitatea și statutul Său sunt supreme. Dumnezeu are autoritate, înțelepciune și putere, are propria fire, propriile posesiuni și propria ființă. Știe cineva de câți ani lucrează Dumnezeu în mijlocul oamenilor și al întregii creații? Numărul precis de ani de când lucrează și gestionează Dumnezeu întreaga omenire

este necunoscut; nimeni nu poate oferi o cifră precisă, iar Dumnezeu nu raportează omenirii aceste chestiuni. Totuși, dacă Satana ar face așa ceva, ar raporta acest lucru? Cu siguranță da. Vrea să se laude ca să inducă mai mulți oameni în eroare și ca să-i facă pe mai mulți să fie conștienți de contribuțiile lui. De ce Dumnezeu nu raportează aceste chestiuni? Acesta este un aspect smerit și tainic al esenței lui Dumnezeu. Care este opusul smereniei și al tăiniciei? Aroganța și etalarea. Oricât de măreață este lucrarea pe care o face Dumnezeu, El le spune oamenilor doar ceea ce pot pricepe și înțelege, mulțumindu-Se să le îngăduie să obțină cunoașterea, să-I cunoască esența prin lucrarea pe care o săvârșește. Ce beneficii le aduce acest lucru oamenilor? Ce rezultat obține? Oare este faptul că oamenii trebuie să cunoască aceste lucruri ca să se închine lui Dumnezeu? În realitate, nu este acesta. Rezultatul obiectiv final este faptul că oamenii sunt capabili să se închine lui Dumnezeu, dar care este intenția Lui inițială când le îngăduie să cunoască aceste lucruri? Este de a le permite, după ce cunosc aceste lucruri, după ce au o înțelegere a felului în care Dumnezeu gestionează omenirea, deține suveranitatea asupra omenirii și o rânduiește, să fie capabili să se supună suveranității lui Dumnezeu, să nu mai recurgă la o împotrivire zadarnică și să nu se mai abată de la drum – astfel, oamenii vor suferi mult mai puțin. Trăind natural și existând în concordanță cu legile și căile date de Dumnezeu, cu cerințele Sale și principiile pe care le dă El, nu vei mai cădea în ghearele Satanei, nici nu vei fi corupt și călcat în picioare a doua oară. În schimb, vei trăi veșnic în baza regulilor stabilite de Dumnezeu, vei trăi având asemănare umană și ca ființă creată și vei primi grija și protecția lui Dumnezeu. Acestea sunt intenția și scopul inițial al lucrării lui Dumnezeu. Așadar, S-a lăudat vreodată Dumnezeu cu imensa lucrare pe care a săvârșit-o? Le-a spus vreodată oamenilor ce a făcut El? Niciodată. Mulți oameni nu știu ce a făcut Dumnezeu sau ce tip de lucruri au fost făcute de El și ce tip nu au fost. În realitate, Dumnezeu a făcut multe, dar nu a declarat niciodată aceste lucruri omenirii. El nu le declară omenirii; tot ce trebuie să faci este să-ți fie limpede ce se cuvine să știi. În viitor, omenirea va putea să existe pe pământ în mod normal și să accepte conducerea lui Dumnezeu, iar când El va ajunge în mijlocul omenirii, oamenii vor putea să aibă interacțiuni normale cu Dumnezeu, să-L primească, să I se închine, să-I asculte cuvintele și să nu mai meargă cu Satana. Astfel, Împărăția lui Dumnezeu va apărea pe pământ, iar pe pământ va exista un grup de oameni capabili să I se închine, un grup de oameni care poate să-I asculte cuvintele și să le pună în practică. Lucrarea lui Dumnezeu va fi astfel împlinită; este suficient să obțină acest rezultat. Așadar, când Dumnezeu face ceva, dacă nu înțelegi sau nu ești conștient de acel lucru, Dumnezeu nu ți-l va explica. De ce nu ți-l explică? Nu este nevoie să facă asta. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi și Dumnezeu nu-ți va dezvălui anumite taine ca să cunoști aceste lucruri sau să-I înțelegi identitatea, esența sau puterea. Dumnezeu nu face această lucrare. Pe ce Se axează El în prezent? Se axează pe a-i face pe oameni să înțeleagă adevărul. Odată ce înțelegi adevărul, vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu, să ai o bază

pentru viața ta și să fii capabil să te supui și să te închini lui Dumnezeu în viitor; în plus, vei fi capabil să-l discerni pe Satana și să te lepezi de el, fără să mai fii indus în eroare de el sau să fii de acord cu el – atunci lucrarea Lui este completă. Cât despre acele taine, omenirea va avea ocazia să le înțeleagă în viitor, dar tainele acțiunilor lui Dumnezeu sunt incredibil de vaste și, chiar dacă Dumnezeu ți le dezvăluie, nu înseamnă neapărat că le vei înțelege. Chiar dacă intri în contact cu ele, este posibil să nu le poți înțelege sau pricepe. De ce? Pentru că există o distanță între ființele create și Dumnezeu, între gândurile umane și ideile lui Dumnezeu. De exemplu, ai putea ști că un curcubeu este semnul legământului dintre Dumnezeu și omenire, dar știi cum se formează el? Dacă Dumnezeu ți-ar explica această taină, ai înțelege? N-ai înțelege, așa că Dumnezeu nu-ți spune. Ar fi împovărător pentru tine dacă ți-ar spune, deoarece ar trebui să studiezi și să analizezi, ceea ce ar fi problematic. Prin urmare, Dumnezeu nu spune multe despre taine. Dar poate omul, care este al Satanei, să păstreze tăcerea dacă află despre aceste taine? Categoric nu. Aici diferă esența lor. Oare explică Dumnezeu multele lucruri pe care le-a dezvăluit omenirii de ani de zile, dar pe care oamenii nu le pot înțelege niciodată? Face El lucruri supranaturale? Nu, nu face. Omenirea este creată de Dumnezeu și El știe cât de mult pot înțelege oamenii și în ce măsură pot înțelege. Aceste lucruri sunt puse în fața ochilor oamenilor, dar dacă nu este necesar ca ei să înțeleagă, nu este nevoie să fie luminați sau să li se impună aceste lucruri și să se transforme în poveri pentru ei, așa că Dumnezeu nu lucrează în acest mod. Prin urmare, acțiunile lui Dumnezeu se bazează pe principii. El abordează omenirea cu prețuire, considerație și iubire. Dumnezeu vrea ce este mai bun pentru oameni – aceasta este sursa și intenția autentică din spatele tuturor acțiunilor Sale. Pe de altă parte, Satana se laudă, forțează lucruri asupra oamenilor, îi determină să i se închine și să fie induși în eroare de el și îi conduce spre degenerare, astfel încât, treptat, aceștia să se transforme în diavoli vii și să se îndrepte către distrugere. Când însă crezi în Dumnezeu, dacă înțelegi și obții adevărul, atunci poți să scapi de influența Satanei și să dobândești mântuirea – nu vei înfrunta finalul de a fi distrus. Satana nu suportă să vadă că oamenii o duc bine și lui nu-i pasă dacă ei trăiesc sau mor; îi pasă doar de el însuși, de propriul profit și de propria plăcere și e lipsit de dragoste, milă, toleranță și iertare. Satana nu are aceste calități; doar Dumnezeu deține aceste lucruri pozitive. Dumnezeu a săvârșit un număr semnificativ de lucrări asupra oamenilor, dar a vorbit El vreodată despre asta? A explicat El vreodată acest lucru? L-a declarat El vreodată? Nu, nu a făcut-o. Indiferent de modul în care oamenii Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu, El nu explică. Din perspectiva Lui, indiferent dacă ai 60 sau 80 de ani, înțelegerea lui Dumnezeu de către tine este foarte limitată și, ținând cont de cât de puține știi, încă ești un copil. Dumnezeu nu dă vina pe tine; încă ești un copil imatur. Nu contează că unii oameni poate au trăit mulți ani și corpul lor arată semnele vârstei; înțelegerea lui Dumnezeu de către ei este încă foarte copilărească și superficială. Dumnezeu nu dă vina pe tine pentru asta – dacă nu înțelegi, nu înțelegi. Acestea sunt calibrul și

capacitatea ta și nu se pot schimba. Dumnezeu nu-ți va impune nimic. Dumnezeu cere ca oamenii să fie mărturie pentru El, dar oare a fost Dumnezeu mărturie pentru El Însuși? (Nu.) Pe de altă parte, Satana se teme că oamenii nu vor afla nici măcar despre cel mai mărunt lucru pe care-l face. Antihriștii nu sunt diferiți: se laudă în fața tuturor cu fiecare lucru mărunt pe care îl fac. Auzindu-i, pare că mărturisesc pentru Dumnezeu – dar, dacă asculți cu atenție, vei descoperi că nu mărturisesc pentru Dumnezeu, ci se grozăvesc, întărindu-se. Intenția și esența din spatele spuselor lor este să se întreacă cu Dumnezeu pentru aleșii Lui și pentru statut. Dumnezeu este smerit și ascuns, iar Satana se dă în spectacol. Există vreo diferență? A se da în spectacol față de smerenie și ascundere: care sunt lucruri pozitive? (Smerenia și ascunderea.) Ar putea Satana să fie descris ca fiind smerit? (Nu.) De ce? Judecând după natura-esență ticăloasă a acestuia, este un gunoi fără valoare; ar fi anormal ca Satana să nu se dea în spectacol. Cum i s-ar putea spune Satanei „smerit”? Despre Dumnezeu se spune că este „smerit”. Identitatea, esența și firea lui Dumnezeu sunt înalte și onorabile, dar El nu Se grozăvește niciodată. Dumnezeu este smerit și tainic, așa că oamenii nu văd ce a făcut, dar în timp ce lucrează într-o astfel de obscuritate, omenirea este constant aprovizionată, hrănită și îndrumată – și toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Oare nu din cauza ascunderii și a smereniei nu declară Dumnezeu niciodată aceste lucruri, nu le menționează niciodată? Dumnezeu este smerit tocmai pentru că El este capabil să facă aceste lucruri, dar niciodată nu le menționează și nu le declară și nu discută despre acestea cu oamenii. Ce drept ai să vorbești despre smerenie, când ești incapabil de astfel de lucruri? Nu ai făcut niciunul dintre aceste lucruri, dar insiști să îți asumi meritul pentru ele – asta se numește a fi nerușinat. Călăuzind omenirea, Dumnezeu săvârșește o lucrare atât de măreață și guvernează întregul univers. Autoritatea și puterea Lui sunt atât de vaste, dar El nu a spus niciodată: „Puterea Mea este extraordinară.” El rămâne ascuns printre toate lucrurile, guvernând peste toate, hrănind și aprovizionând omenirea, permițând întregii omeniri să dăinuie generație după generație. Luați aerul și soarele, de exemplu, sau toate lucrurile materiale necesare existenței umane pe pământ – toate curg fără încetare. Faptul că Dumnezeu îl aprovizionează pe om este incontestabil. Dacă Satana ar face un lucru bun, l-ar ține sub tăcere și ar rămâne un erou nelăudat? Niciodată. Este ca în cazul unor antihriști din biserică care anterior au întreprins lucrări periculoase, care s-au lepădat de lucruri și au îndurat suferințe, care poate chiar au ajuns la închisoare; sunt și câțiva care au contribuit cândva la un aspect al lucrării casei lui Dumnezeu. Ei nu uită niciodată aceste lucruri, cred că pentru ele merită laude tot restul vieții, cred că acestea sunt capitalul vieții lor – ceea ce arată cât de mici sunt oamenii! Oamenii sunt cu adevărat mărunți, iar Satana e nerușinat.

Spuneți-Mi, dacă antihriștii ar avea statut egal cu Dumnezeu, ce ar trebui să mănânce și să poarte? Ar trebui să mănânce cele mai bune mâncăruri și să poarte haine de la cele mai bune firme, nu-i așa? Prin urmare, referitor la cerințele lor de bunuri materiale, spuneți-Mi, nu au ei anumite specificații? Când merg undeva, trebuie să ia avionul. Când

ajung acolo, pot frații și surorile de rând să-i găzduiască în casele lor? Chiar dacă pot, acei antihriști nu vor să stea cu ei – trebuie să stea la un hotel de lux. Nu sunt antihriștii foarte pretențioși în privința specificațiilor lor? Cât despre onoarea, desfătarea și vanitatea pe care le-ar aduce statutul, pot ei renunța la aceste lucruri? Atât timp cât au condițiile și ocaziile potrivite, ei profită de aceste lucruri cât de mult pot și se bucură de ele. Care sunt principiile lor? Atât timp cât au statut, pot pune mâna pe bani și pot purta haine și accesorii de firmă. Ei nu vor să poarte lucruri obișnuite; trebuie să poarte mărci celebre. Cravatele, costumele, cămășile, butonii, lănțișoarele de aur și curelele lor – totul este de firmă. Acesta nu e un semn bun și nu suferă frații și surorile din cauza asta? Banii pe care îi oferă frații și surorile sunt folosiți de acești antihriști ca să cumpere lucruri de firmă. Nu este acesta un mare rău pe care l-au făcut? Nu este cauzat de ticăloșia lor? Acestea sunt tipurile de lucruri pe care le pot face. Era cineva care se îmbrăca modest inițial, când a preluat un rol de conducere, având doar trei până la cinci seturi de haine, care nu erau de la firme cunoscute sau de lux. După câțiva ani la conducere, fiindcă nu a făcut o lucrare reală, a fost demis. Când a plecat, a umplut o mașină de lucruri: haine de firmă, genți, tot soiul de lucruri frumoase. Nu a câștigat niciun ban fiind conducător, așadar, de unde proveneau aceste lucruri? Proveneau din statutul lui. Dacă ar fi refuzat atunci când alții îi cumpărau aceste lucruri, ar fi insistat frații și surorile să le cumpere pentru el? S-ar fi întâmplat așa ceva? Dacă n-ar fi vrut aceste lucruri, frații și surorile nu i le-ar fi cumpărat. Care este problema aici? El a acaparat cu forța și cu lăcomie aceste bunuri. Într-o privință, i-a extorcat pe frați și surori, iar în alta, i-a cumpărat în mod activ. Mai mult, i-a lăsat pe frați și surori să-i cumpere aceste lucruri și, dacă cineva refuza, îl chinuia și îi făcea necazuri. Toate aceste motive intervin. În cele din urmă, a primit o „recoltă îmbelșugată” și a devenit bogat. Invidiați acest tip de conducător? Dacă ați avea ocazia, ați putea câștiga și voi acest tip de bogăție? Dă-Mi voie să-ți spun: nu este bine să te îmbogățești așa – există consecințe! Când unii oameni devin conducători, le este frică să nu li se întâmple aceste lucruri. Ei cred că ispitele ar fi prea mari, că ar fi greu să evite sau să gestioneze aceste ispite și că ar fi ușor să le cadă pradă. Dar unora nu le pasă și își spun: „Este normal. Cine preia o funcție fără să se bucure de astfel de lucruri? De ce ar mai prelua-o de la bun început? Asta e toată ideea!” Ce fel de voce este aceasta? Este vocea antihriștilor, iar acești oameni sunt în pericol.

Lucrez de aproape 30 de ani. Am extorcat vreodată ceva de la cineva? De exemplu, dacă am văzut pe cineva purtând bijuterii frumoase, le-am extorcat trimițându-i un mesaj, precum: „Dă-Mi bijuteriile tale; nu ți se potrivesc. Bijuteriile din aur și argint sunt făcute pentru oamenii cu statut, iar cei fără statut n-ar trebui să le poarte”? S-a întâmplat vreodată asta? Nu s-a întâmplat. Chiar și când unii frați și surori aveau niște bani și Mi-au cumpărat o geacă de piele sau altceva, mereu le-am dat înapoi. Motivul nu a fost că nu mi-au plăcut; doar că n-aveam nevoie de astfel de lucruri. Mai târziu, M-am gândit: „Cum ar trebui să Mă ocup de aceste lucruri în mod adecvat? Ce ar trebui să fac, astfel încât oamenii care le-au cumpărat să nu se simtă jigniți?” Am dus aceste lucruri la biserică,

pentru ca frații și surorile să le poată distribui conform principiilor. Dacă cineva ar fi dispus să cumpere obiectele de valoare, biserica le-ar vinde la un preț redus. Scopul nu era să facem bani; era să gestionăm lucrurile într-un mod adecvat pentru ambele părți. Nimeni n-ar trebui să primească aceste lucruri în mod gratuit, deoarece nu ți-au fost destinate inițial ție. Aceste obiecte erau limitate, nu puteau fi distribuite în mod egal la toată lumea și nu era adecvat să le primească cineva. Prin urmare, singura opțiune a fost să le cumpere cei care aveau bani și erau dispuși să le cumpere. Erau cu siguranță mai ieftine decât cele vândute la piață, prin urmare era o favoare din partea casei lui Dumnezeu. Aveam dreptul să procedez așa. Asta pentru că, odată ce Mi s-a dăruit ceva, acel lucru a devenit al Meu și aveam dreptul să Mă ocup de el așa cum credeam de cuviință. Nu mai avea nicio legătură cu persoana care l-a cumpărat inițial. Ocupându-Mă de lucruri în acest fel, deja protejasem simțul mândriei acelei persoane. N-ar fi trebuit să existe obiecții, deoarece această abordare era întru totul adecvată. Mulți frați și surori Mi-au cumpărat lucruri. Nu i-am însărcinat să-Mi cumpere lucruri, cu atât mai puțin să le cer acest lucru. Au dorit să facă asta, ceea ce am apreciat, dar existau multe lucruri pe care nu le puteam accepta, deoarece nu aveam nevoie de ele. Aceasta e o problemă practică. Este adecvat ce am spus? (Da.) A fost adecvat și modul în care M-am ocupat de asta? (Da.) De asemenea, erau câțiva frați și surori care știau că sunt sensibil la frig și că nu mănânc alimente reci, așa că Mi-au cumpărat niște medicamente pentru „răceală la stomac”. Dar nu M-am simțit foarte bine după ce am luat acele medicamente – corpul Meu nu poate suporta astfel de experimente, prin urmare există multe medicamente cu care trebuie să am grijă. Trebuie să înțelegeți acest lucru. Câțiva frați și surori au cumpărat și unele suplimente alimentare, cum ar fi ginseng de munte, ginseng roșu și alte tipuri de tonice. N-am putut să iau nimic din acestea. De ce? Pentru că nu Mi se potriveau. Motivul nu era că priveam cu dispreț ce Mi-au cumpărat frații și surorile sau de unde le-au cumpărat; doar că nu le puteam folosi; nu am putut să le folosesc. Nu toate lucrurile bune se potrivesc la toată lumea. Există multe lucruri bune, dar dacă iei ceva bun și-ți provoacă o reacție adversă sau alergică, atunci nu este bun pentru tine. Așadar, cum ar trebui gestionat acest lucru? Cel mai bine este ca aceia cărora li se potrivește să fie lăsați să-l folosească. În concluzie, dați-Mi voie să vă spun, indiferent cine cheltuie bani ca să-Mi cumpere lucruri, nu uitați aceste cuvinte – nu le cumpărați. Dacă am nevoie de ceva, îți voi spune direct și nu voi fi atât de politicos în această privință. S-a înțeles? Dar când Îmi aduceți aceste lucruri și spun că nu am nevoie de ele sau nu sunt potrivite, nici atunci nu sunt politicos cu voi. Nu este ceva fals sau ipocrit. Tot ce spun este real; totul este adevărat. Vă rog, nu citiți printre rânduri când vorbesc. Când spun că nu am nevoie de ceva înseamnă că nu am nevoie. Când spun că nu-l pot folosi înseamnă că nu-l pot folosi. Orice ați face, nu vă pierdeți timpul gândindu-vă să cumpărați lucruri sau să cheltuiți bani inutil. Să nu crezi că toate lucrurile bune ar trebui să-l fie dăruite lui Dumnezeu – știi măcar dacă am nevoie de ele sau nu? Dacă n-am nevoie de ele, nu le-ai cumpărat în zadar? Dacă ai vrea cu adevărat să-Mi

cumperi ceva, dă-Mi voie să-ți spun – nu-Mi cumpăra nimic. Dacă spui că l-ai cumpărat ca să-l împart cu toată lumea, atunci e în regulă, îl pot da mai departe. Când vine vorba de felul în care tratez astfel de lucruri și în care tratez bunurile materiale care decurg din statut și poziție, aceasta este atitudinea Mea. Oare antihriștii le tratează la fel? (Nu.) În primul rând, cu siguranță nu refuză nimic – cu cât mai mult, cu atât mai bine. Indiferent cine le trimite daruri sau care sunt acestea, ei le acceptă. În al doilea rând, extorchează fără îndoială anumite lucruri de la oameni și, în ultimul rând, iau unele lucruri pentru ei. Asta caută și vor; asta le aduce statutul pe care îl urmăresc.

Referitor la esența ticăloasă a antihriștilor, pe baza părtășiei noastre atât de data trecută, cât și de astăzi, puteți face un rezumat într-o singură propoziție, care să expună această esență ticăloasă? Cea mai importantă caracteristică a ticăloșiei antihriștilor este aceasta: ei condamnă tot ce este pozitiv, tot ce este just și în conformitate cu adevărul și tot ce este considerat frumos în rândul omenirii. Ei urăsc și sunt scârbiți de aceste lucruri. În schimb, tot ce este negativ și tot ce este condamnat și privit cu dispreț de oamenii care au conștiință, rațiune și simțul dreptății este tocmai ceea ce-i desfată pe antihriști. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc și le prețuiesc. Există și o altă propoziție care poate rezuma acest lucru: antihriștii urăsc tot ce este pozitiv și vine de la Dumnezeu și urăsc ceea ce iubește El, iubind în schimb tocmai lucrurile pe care Dumnezeu le detestă și le condamnă. Aceasta este ticăloșia antihriștilor. Care este principala caracteristică a acestei ticăloșii? Este că au o preferință specială pentru tot ce este urât și negativ, detestând și dând dovadă de ostilitate față de tot ce este frumos, pozitiv și în conformitate cu adevărul. Aceasta este ticăloșia. Înțelegeți, nu-i așa? Părtășia de astăzi a privit subiectul „ce iubesc antihriștii”. Am dat și câteva exemple, dintre care unele au fost mai tipice decât altele, dar toate pot fi folosite ca dovadă pentru a explica natura-esență ticăloasă a antihriștilor. În continuare, ceea ce trebuie să faceți după aceasta este să contemplați și să aveți părtășie despre lucrurile ticăloase sau pozitive pe care le vedeți și înțelegeți, lucrurile negative pe care le iubesc antihriștii, lucrurile pozitive pe care le urăsc și ce anume puteți înțelege, precum și ce vedeți și experimentați. Antihriștii și oamenii corupți obișnuiți au în comun anumite probleme cu firile și esențele lor și, chiar dacă gravitatea acestor aspecte comune poate fi diferită, esența firilor lor este aceeași. Căile pe care merg și scopurile pe care le urmăresc pot varia și ele, dar dezvăluie multe dintre aceleași firi-esențe corupte. Prin urmare, expunerea diverselor aspecte ale esenței antihriștilor este utilă pentru fiecare persoană coruptă. Dacă pot discerne esența antihriștilor, aleșii lui Dumnezeu se pot asigura că nu vor fi induși în eroare de aceștia, nu li se vor închina și nici nu-i vor urma.

7 august 2019

Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)

Anexă
Darurile

Înainte de a ajunge la subiectul principal al acestei părtășii, dați-Mi voie să spun o poveste. Ce fel de poveste ar trebui să spun? Dacă nu are niciun impact asupra oamenilor sau dacă nu-i edifică și nu le aduce beneficii celor care cred în Dumnezeu în ceea ce privește intrarea în viață și cunoașterea lui Dumnezeu, atunci nu are rost să o spun. Dacă e să spun o poveste, aceasta trebuie să fie în sine oarecum edificatoare – trebuie să aibă valoare și sens. Prin urmare, ascultați această poveste astăzi și vedeți dacă poate fi edificatoare și utilă pentru voi. Unele povești sunt adevărate, în timp ce altele sunt invenții care se inspiră din evenimente reale; nu sunt adevărate, dar sunt adesea întâlnite în viață, așa că nu sunt desprinse de realitate. Fie că sunt invenții, fie că s-au întâmplat cu adevărat, toate sunt strâns legate de viețile oamenilor. De ce să vă spun așadar astfel de povești? (Ca să putem înțelege adevărul.) Așa este: ca să puteți înțelege adevărul din ele – câteva adevăruri pe care oamenilor le este greu să le cunoască în viața reală. Să folosim poveștile pentru a aduce cunoștințele oamenilor despre adevăr și despre Dumnezeu mai aproape de realitate și pentru a-i ajuta să înțeleagă adevărul și pe Dumnezeu.

Când am deseori contact cu oamenii într-o perioadă lungă de timp, incidentele ciudate și amuzante devin inevitabile. Acesta a avut loc în primăvara acestui an. Pe măsură ce iarna își pierdea forțele și primăvara se apropia, vremea devenea tot mai blândă și tot soiul de plante începuseră să înmugurească, crescând de la o zi la alta, în lumina soarelui și datorită ploii. Unele dintre acele plante erau sălbatice, iar altele erau cultivate; existau plante pentru consumul animal, pentru consumul uman și pentru ambele. Se întâmpla primăvara: peisajul era verde și plin de viață. Și aici începe povestea. Într-o zi, am fost surprins să primesc un dar special. Ce fel de dar? O pungă de verdețuri sălbatice. Persoana care Mi-a dăruit-o a spus: „Aceasta este traista-ciobanului – este comestibilă și bună pentru sănătatea Ta. O poți adăuga la omletă.” Destul de corect. Am comparat-o apoi cu traista-ciobanului pe care o cumpărasem anterior și, imediat, am văzut o problemă. Puteți ghici care? Am dat peste un „mister”. Ce mister? Traista-ciobanului din străinătate arată diferit de cea din China. Este ceva în neregulă aici? (Da, este.) Dacă ar fi fost același lucru, ar fi trebuit să arate la fel, deci care e primul lucru care îți trece prin minte când descoperi că arată diferit? Este traista-ciobanului sau nu? Nu puteam să fiu sigur. N-ar trebui să o întreb pe acea persoană ce se întâmplă? Așa că, mai târziu, M-am dus și am întrebat: „Ești sigur că aceasta e traista-ciobanului?” S-a gândit și a răspuns: „Nu sunt sigur dacă este sau nu traista-ciobanului.” Dacă nu era sigur, cum a putut să Mi-o ofere? De ce ar fi îndrăznit să Mi-o dăruiască? Din fericire, nu am mâncat-o pur și

simplu. După două zile, devenisem sigur că într-adevăr nu era traista-ciobanului. Ce a spus acea persoană? A spus: „Cum Ți-ai dat seama că nu este traista-ciobanului? Nu sunt sigur, dar uită de ea: nu o mânca.” Se poate mânca totuși așa ceva? (Nu se poate.) Nu se poate mânca. Ar funcționa să spun: „Nu ești sigur, dar voi risca și o voi mânca, deoarece ești atât de amabil”? (Nu.) Care este natura unui astfel de comportament? Poate fi o nesăbuință? (Da.) Da, este o nesăbuință. Din fericire, nu am mâncat-o și nici n-am examinat situația mai amănunțit, prin urmare chestiunea a fost abandonată.

După un timp, pe câmp au început să crească tot soiul de plante sălbatice: înalte sau scunde, cu sau fără flori, precum și plante în toate nuanțele și de toate felurile. Numărul lor a crescut, devenind tot mai dese și mai bine proporționate. Într-o zi, am primit cadou o altă pungă, dar aceasta nu era o pungă cu traista-ciobanului. În schimb, conținea pelinariță chinezească, de la același bărbat. Fusese suficient de amabil să trimită o altă pungă și, cu ea, instrucțiunile: „Încearcă asta. Este pelinariță chinezească: vindecă răceala și o poți mânca și cu omletă.” M-am uitat la ea: nu era pelinariță perenă? Pelinarița chinezească se găsește în multe părți din China, iar frunzele sale au o aromă specială, dar nu asta trimisese bărbatul – cum putea să o considere pelinariță chinezească? Frunzele seamănă puțin, dar era sau nu pelinariță chinezească? L-am întrebat pe bărbatul care Mi-a dat-o, dar el a spus că nu știe – spunând asta, nu și-a asumat deloc răspunderea. Ba chiar a întrebat: „De ce n-ai mâncat încă deloc din ea? Deși nu sunt sigur ce este, trebuie să mănânci. Eu am mâncat puțin și e foarte gustoasă.” Nu era sigur, dar Mă îndemna să mănânc. Ce credeți că ar fi trebuit să fac? Ar fi trebuit să Mă forțez să o mănânc? (Nu.) Cu siguranță n-ar fi trebuit să fie consumată, deoarece persoana care a trimis-o nici nu știa ce este. Dacă aș fi riscat și aș fi mâncat ca să încerc ceva nou, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic, fiindcă persoana care o consumase a spus că era în regulă. Dar ce părere aveți despre comportamentul de a crede că este în regulă și de a mânca acel lucru în necunoștință de cauză? Nu înseamnă că faci lucrurile orbește? Ce fel de persoană face astfel de lucruri orbește? Doar cineva care este necizelat și nechibzuit ar face asta – cineva care crede: „Nu contează; mai mult sau mai puțin este suficient de bun.” Credeți că ar trebui să fac asta? (Nu.) De ce nu? Sunt atât de multe lucruri de mâncat; de ce aș risca să mănânc o plantă necunoscută? În vremuri de foamete, când într-adevăr nu mai există mâncare, puteți să culegeți diverse verdețuri sălbatice pentru a încerca să le mâncați, asumându-vă unele riscuri. În astfel de situații, ați putea mânca o plantă necunoscută. Dar este acum una dintre acele situații? (Nu este.) Sunt atât de multe lucruri pe care le puteți mânca, așadar, de ce ați culege verdețuri sălbatice? Este necesar să vă asumați un risc doar pentru un beneficiu mic care este invizibil, intangibil și imaginar? (Nu este.) Așadar, am decis să nu consum acea plantă. N-am mâncat-o, din fericire; nici nu am examinat situația mai amănunțit și această chestiune a fost, la rândul ei, abandonată.

Ceva mai târziu, bărbatul respectiv Mi-a dat un alt dar; aceasta a fost a treia oară. Darul de data aceasta a fost cu totul special: nu crescuse în pământ, nici nu era fructul

unui arbore. Despre ce era vorba? Două ouă de pasăre, învelite strâns într-o pungă de hârtie, pe care erau scrise cuvintele „Ouă de pasăre pentru Dumnezeu”. Amuzant, nu-i așa? Când am deschis punga de hârtie, am văzut că ouăle aveau o coajă frumos colorată. Nu mai văzusem niciodată asemenea ouă, așa că nu Mi-am putut da seama de la ce pasăre proveneau; M-am gândit să caut informații pe internet, dar n-am putut găsi nimic, deoarece erau multe ouă de aceeași formă și culoare, așa că n-aveam cum să le identific pe baza dimensiunii și culorii. Crede vreunul dintre voi că ar fi fost de folos să-l întreb pe bărbatul respectiv ce fel de ouă de pasăre erau? (Nu.) De ce nu? (N-ar ști nici el.) Ați ghicit; nici el n-ar ști. Așa că nu l-am întrebat. Dacă l-aș fi întrebat, i-aș fi rănit sentimentele și s-ar fi gândit: „Sunt atât de bine intenționat și de grijuliu, dar tot Te îndoiești de mine. De ce trebuie să le cauți pe internet? Din moment ce Ți le dăruiesc ca să le mănânci, pur și simplu mănâncă-le!” Credeți că ar fi trebuit să mănânc ouăle sau nu? (Nu.) Dacă vi le-ar fi dat vouă, le-ați fi mâncat? (Nu.) Nici eu. Aceste ouă sunt pentru ecloziune și reproducerea păsărilor. Nu ar fi o cruzime să le mănânc? (Ba da.) Nu am putut face asta, prin urmare chestiunea ouălor de pasăre a fost abandonată, dar astfel de lucruri au continuat să se întâmple.

Într-o zi, am dat peste niște pelinariță perenă, care arăta ca pelinarița chinezească. Planta era pusă undeva la uscat, pe un suport, așa că am întrebat-o pe o soră pentru ce este. Aceasta a răspuns: „Nu este același soi de pelinariță chinezească pe care Ți-a dat-o acel bărbat data trecută?” „Pelinarița chinezească poate combate umezeala și vindeca răceala. Nu ești sensibil la răceală? După ce se usucă, bărbatul a spus că o va păstra ca să-Ți faci băi calde de picioare și să scapi de senzația de frig.” Care credeți că a fost reacția Mea când am auzit asta? Pe scurt. (Fără cuvinte.) Așa este, am rămas fără cuvinte. În astfel de circumstanțe, n-ar fi trebuit să reflectez la cât de grijuliu era acest bărbat și la modul în care se dăduse peste cap? Cum de am rămas fără cuvinte? Doar că acest bărbat fusese nereceptiv de câteva ori cu privire la aceste chestiuni și apoi își schimbase abordarea, ca și cum ar spune: „Ți-am dat verdețuri și ouă ca să le mănânci, dar nu le-ai mâncat, așa că am uscat niște pelinariță chinezească pentru ca să-Ți faci o baie caldă de picioare, așa încât eforturile mele să nu fie în zadar.” Ținând cont de acest spectacol, chiar am rămas fără cuvinte. Mai târziu, îi spuneam altcuiva că multe farmacii au acum pelinariță chinezească. Poți cumpăra oricâtă vrei: este disponibilă într-o varietate de ambalaje, fiind produsă de diferite țări și procesată igienic. Este mult mai bună decât ceea ce Îmi trimisese acel bărbat, deci nu este o risipă de efort să o culegi de pe marginea drumului și apoi să o pui pe un suport să se usuce la soare? Dacă o usucă și Mi-o oferă Mie, crezi că o vreau? (Nu.) Nu o vreau. Cu timpul, n-a mai existat pelinariță chinezească pe suport, deoarece spusele Mele i-au fost transmise și nu a mai trimis. Mai târziu, când erau mai multe verdețuri sălbatice pe câmp, probabil că nu au mai fost considerate rare, așa că nimeni nu Mi-a mai trimis. Și cred că din ouăle de pasăre au ieșit probabil pui între timp și n-au mai putut fi adunate, așa că n-am mai primit alte ouă sau verdețuri sălbatice până în prezent. Aceasta a fost povestea Mea.

În total, au existat patru incidente în poveste, toate despre lucruri care Mi-au fost trimise: două au fost despre trimiterea de verdețuri sălbatice necunoscute, unul despre trimiterea de ouă de pasăre necunoscute și unul despre „remediile chinezești tradiționale” uscate la soare. Poate sună puțin ridicol să vorbim despre aceste lucruri, dar în ceea ce privește incidentele în sine, aveți vreo impresie după ce le-ați auzit? Există ceva ce ar trebui să înțelegeți sau să rețineți din ele, vreo lecție pe care ar trebui să o învățați? La ce vă gândeați cu toții când le-ați ascultat? Lucrurile pe care le-am povestit au privit vreo persoană anume? Desigur că nu. Dar, dacă nu au privit nicio persoană anume, de ce vorbesc despre ele? Are vreun sens? Sau sunt doar vorbe goale? (Nu sunt.) Din moment ce nu le considerați vorbe goale, știți de ce vorbesc despre asta? De ce a făcut acest om astfel de lucruri? Care a fost natura comportamentului său? Care a fost motivul său? Care sunt problemele de aici? Trebuie puse în context? Veți putea înțelege adevărul dacă vedeți adevărata față a oamenilor și natura incidentelor în context. Credeți că omul care a făcut aceste lucruri a avut intenții bune sau rele? (Intenții bune.) În primul rând, un lucru este sigur: a fost bine intenționat. Ce a fost în neregulă cu bunele lui intenții? Când faci lucruri cu intenții bune înseamnă că ești grijuliu? (Nu neapărat.) Dacă intențiile bune sunt motivul cuiva de a face ceva, atunci impuritatea unei firi corupte este neapărat absentă? Nu este. În cazul acesta, vă întreb pe fiecare: dacă ești respectuos și ascultător față de părinții tăi, de ce nu le-ai trimite să mănânce aceste lucruri? Sau dacă îți apreciezi șefii și conducătorii și îți pasă de ei, de ce nu le-ai da să mănânce astfel de lucruri? De ce n-ai îndrăzni să faci asta? Pentru că te temi să nu meargă ceva prost. Te temi să nu le faci rău părinților, conducătorilor și șefilor tăi, deci nu te temi să-I faci rău lui Dumnezeu? Care sunt intențiile tale? Ce presupune bunătatea ta? Încerci să-L înșeli pe Dumnezeu? Încerci să te joci cu El? Ai îndrăzni să faci astfel de lucruri cu Dumnezeu ca ființă spirituală? Ai avea o inimă cu frică de Dumnezeu dacă ai vedea că trupul Lui este cel al umanității normale și, în loc să te temi de El, ai îndrăzni să faci astfel de lucruri? Dacă n-ai avea o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci ar fi cu adevărat grijuliu din partea ta să faci astfel de lucruri? Aceea nu este grijă: înseamnă că-L înșeli și te joci cu Dumnezeu, ceea ce este o faptă extrem de îndrăzneață din partea ta! Dacă ești cu adevărat o persoană responsabilă, de ce nu mănânci și guști ceva mai întâi, ca să te asiguri că totul este în regulă, înainte de a-l aduce lui Dumnezeu? Dacă îl aduci direct lui Dumnezeu, fără să-l mănânci și să-l guști tu însuți, nu înseamnă asta că te joci cu Dumnezeu? Nu simți că Îi jignești firea făcând asta? Este ceva ce Dumnezeu poate uita? Chiar dacă tu uiți, Dumnezeu nu va uita. Când faci așa ceva, ce-ți trece prin minte? Nu l-ai gustat și nu ai dovezi științifice, dar îndrăznești să-l dai acel lucru lui Dumnezeu. Este acesta un comportament responsabil? Dacă l-ai face rău lui Dumnezeu, ce responsabilitate ai purta? Chiar dacă legea nu s-ar ocupa de tine, Dumnezeu te-ar pedepsi veșnic. N-ai crede că această mizerie este suficient de bună nici măcar pentru a o oferi conducătorilor și oficialilor non-credincioși și ai considera-o nedemnă, deci ce fel de intenții ai avea oferind-o lui Dumnezeu? Valoarea Mea este atât de mică? Dacă ar fi

să-i dai șefului tău o pungă de verdețuri sălbatice, ce ar crede? „Doar atât valorez? Oamenii îmi dau bani și lucruri de firmă, iar tu îmi dai o mână de buruieni?” Ai fi capabil să faci asta? Cu siguranță nu. Dar dacă ai face asta, ce te-ar preocupa? Primul lucru la care trebuie să te gândești este: „Ce-i place șefului? Are nevoie de chestia asta? Dacă n-are nevoie de ea și i-o dăruiesc totuși, îmi va crea necazuri? Mă va intimida și chinui la serviciu? Dacă lucrurile se complică, oare mă va concedia, căutând un pretext și prinzându-mă pe picior greșit?” Te gândești la vreunul dintre aceste lucruri? (Mă gândesc.) Dacă vrei să-i faci pe plac șefului, care este primul lucru pe care ar trebui să i-l dai? (Ceva ce-i place.) Nu este suficient să-i dai ceva ce-i place. Dacă are nevoie în momentul de față de o cupă, de exemplu, poți cheltui 10 sau 20 de yuani pentru a-i cumpăra una? (Nu.) Trebuie să-i dai ceva din aur sau din argint, ceva prezentabil. De ce să-i dai ceva ce ai ezita să cumperi pentru tine? (Ca să-i fac pe plac.) Care este scopul de a-i face pe plac? În primul rând, cel puțin, te poate lua sub aripa lui și, cu puterea pe care o deține, te poate apăra și îți poate face slujba și salariul stabile și sigure. Cel puțin, nu-ți va crea necazuri. Prin urmare, nu-i vei oferi niciodată o grămadă de verdețuri sălbatice necunoscute. Nu este așa? (Ba da.) Tu nu poți face asta nici măcar șefului tău, deci de ce Mi-ar face Mie asta bărbatul care Mi-a dat buruienile? S-a gândit la consecințe? Cu siguranță nu a făcut-o. De ce nu? Unii ar putea spune: „Pentru că Tu nu ne vei chinui.” Este atât de simplu? Pentru că nu-i voi crea necazuri, așa este? Cum de a îndrăznit să dăruiască astfel de lucruri? (A crezut că intențiile lui sunt bune.) Așa este – și-a acoperit toată urâțenia și ticăloșia sub intenții bune, vrând să spună: „Am intenții bune față de Tine, dar alții nu au! Privește toate aceste verdețuri sălbatice. Cine le-a cules pentru Tine? Nu eu?” Ce fel de atitudine este aceasta? Ce fel de mentalitate este aceasta? Sunt aceste intenții bune în conformitate cu umanitatea? Dacă nu sunt în conformitate nici măcar cu umanitatea, pot fi în conformitate cu adevărul? (Nu pot.) Sunt cât se poate de departe de adevăr! Care sunt aceste intenții bune? Sunt cu adevărat intenții bune? (Nu sunt.) Atunci ce fel de atitudine implică? Ce fel de impurități și esențe conțin? Chiar și voi, tinerii, care ați văzut puțin din lume, înțelegeți că nu puteți să oferiți cadouri șefului oricum; trebuie să vă gândiți la consecințe. Așadar, dacă un om deosebit de experimentat, de vreo 40 sau 50 de ani, Îmi dă astfel de lucruri, în opinia voastră, care este natura acestei situații? Merită să discutăm aici? (Da.) La urma urmelor, care este natura acestei situații? Acel bărbat Mi-a dat cu nepăsare niște verdețuri sălbatice, cerându-Mi să le mănânc fără să știe nici el ce sunt. Când am spus că nu arată ca soiul respectiv de verdețuri sălbatice, n-a stat mult pe gânduri și Mi-a spus să nu le mănânc – și asta nu este tot. Mi-a trimis verdețuri sălbatice de alt soi pe care să le mănânc. Nu le-am mâncat, iar el a spus: „Gustă-le, sunt delicioase. Eu le-am încercat.” Ce fel de atitudine este aceasta? (Lipsă de respect și iresponsabilitate.) Așa este. Simțiți toți această atitudine? (Da.) Este un lucru bine intenționat? Nu este nimic bine intenționat aici! A luat ceva la întâmplare, fără să-l coste măcar ceva, apoi l-a pus într-o pungă de plastic și Mi l-a dat, cerându-Mi să-l mănânc. Chiar dacă ai culege niște verdețuri

sălbatice ca să hrănești oile și iepurii, tot ar trebui să te gândești: „Oare sunt otrăvitoare pentru animale dacă le mănâncă?” Nu este ceva ce ar trebui luat în considerare? Dacă n-ai fi dispus să-ți asumi acest risc când hrănești animalele, cum poți să culegi la întâmplare orice mănunchi de verdețuri sălbatice și să Mi le dai Mie să le mănânc? Ce fel de fire este aceasta? Care este natura problemei? Înțelegeți? Dacă un astfel de om Mă tratează așa, cum credeți că și-ar trata subalternii sau pe cineva pe care îl consideră o persoană de rând? Este o nepăsare, înseamnă că pur și simplu se joacă cu acele persoane. Ce fire este aceasta? Este ticăloasă și rea. Poate fi considerat o persoană bună? (Nu, nu poate.) Nu este considerat o persoană bună. Să nu iei în serios sănătatea și viața oamenilor, să te joci cu ele și să nu simți nimic după aceea și, de fapt, să nu ai deloc mustrări de conștiință, ci să fii în stare să faci același lucru din nou și din nou: este într-adevăr ciudat.

La începutul poveștii, am spus câteva cuvinte cărora poate nu le-ați acordat multă atenție. Am spus că unele dintre acele verdețuri sălbatice erau pentru consum uman, unele erau pentru consum animal, iar altele erau atât pentru consum uman, cât și animal. Aceasta e o „zicală bine-cunoscută” și are o sursă. Știți de unde vine? E o aluzie la o poveste. Vine de la bărbatul care a făcut cadourile respective în poveste. Acest bărbat era responsabil de plantare și avea trei soiuri de porumb plantate. Care sunt aceste trei soiuri? Soiul pe care îl mănâncă oamenii, soiul pe care îl mănâncă animalele și soiul pe care îl mănâncă atât oamenii, cât și animalele: acestea trei. Cele trei soiuri de porumb sunt destul de interesante. Ați auzit de ele până acum? N-ați auzit și a fost prima dată când am auzit și eu de ele, deoarece sunt o raritate. Până la urmă, întrucât oamenii care le-au plantat au fost foarte iresponsabili, cele trei soiuri de porumb s-au amestecat: cele pentru consum animal au fost date oamenilor, iar cele pentru consum uman au fost date animalelor. După ce-au mâncat, toți s-au plâns că porumbul este dezgustător, că nu are gust de cereale și că seamănă puțin cu gustul de iarbă. Ce au făcut cei care au plantat porumbul? Din cauza iresponsabilității lor în a-și îndeplini datoria, au amestecat ce era pentru consum uman și ce era pentru consum animal, până când nimeni nu le-a putut deosebi și au fost nevoiți să cumpere mai multe semințe și să le planteze din nou. Cum credeți că a fost săvârșită această lucrare? Oare astfel de oameni nu au principii în acțiunile lor? (Nu au.) În acțiunile lor, caută ei adevărul? (Nu.) Cu acest tip de atitudine în felul în care acționează, fiind atât de lipsiți de respect și iresponsabili față de toată lumea, ce cred astfel de oameni despre credința în Dumnezeu? Care este abordarea lor față de adevăr? În inimile lor, câtă importanță acordă adevărului? Cât de importantă este identitatea lui Dumnezeu? Știu aceste lucruri? (Nu.) N-ar trebui să știe despre astfel de chestiuni importante? Atunci de ce nu știu? Are legătură cu firea lor. Ce fire este aceea? (Este ticăloșie.) Este ticăloșie și aversiune față de adevăr. Nu sunt conștienți de natura faptelor lor și nu încearcă niciodată să cugete sau să caute, nici nu se examinează pe ei înșiși după ce fac lucruri. În schimb, fac orice vor, gândindu-se că, atât timp cât au intenții bune și corecte, nu au nevoie să fie supravegheați sau criticați de nimeni; cred

că responsabilitățile și obligațiile lor au fost îndeplinite. Așa stau lucrurile? Unii spun: „Înțelegem povestea pe care ne-ai spus-o, dar tot nu înțelegem partea care ne preocupă cel mai mult, și anume: care este atitudinea Ta față de acest gen de întâmplare? Care este atitudinea Ta față de persoana care face astfel de lucruri? Este mânie, dispreț și respingere ori repulsie? Sau Îți place acest fel de persoană?” (Este detestare.) N-ar trebui să fie detestat acest gen de lucruri? (Ba da.) Ce ați crede dacă vi s-ar întâmpla așa ceva? Să presupunem că o persoană amabilă îți oferă de mai multe ori niște lucruri necunoscute, făcând eforturi mari să te convingă: „Mănâncă-le, sunt bune pentru trupul tău; mănâncă-le, te vor ajuta să-ți păstrezi sănătatea; mănâncă-le, îți vor îmbunătăți înfățișarea și vitalitatea. Ai face bine să mă asculți!” Ce-ai crede dacă, după ce verifici, s-ar dovedi că acele lucruri nu au nicio valoare? (Dacă mi s-ar întâmpla mie, probabil n-aș mai vrea să-mi bat capul cu acest tip de individ; m-ar enerva și aș rămâne fără cuvinte – aș avea sentimente de acest fel.) Ar trebui să detești astfel de oameni și să fii revoltat de ei. Ce altceva? Ar trebui să fii supărat, trist sau îndurerat? (N-are rost.) N-are rost, nu-i așa? Nu există oameni care spun: „Această persoană probabil a procedat așa fiindcă nu înțelege adevărul”? Majoritatea oamenilor nu înțeleg adevărul, dar câți dintre ei sunt capabili să facă astfel de lucruri? Nu există diferențe de la o persoană la alta? (Ba da.) Oamenii sunt diferiți. Este exact ca atunci când oamenii au de-a face unii cu alții: când există un schimb de bunuri materiale, unii caută corectitudine și justețe. Chiar dacă aceștia îi lasă pe ceilalți să profite puțin de ei, nu contează pentru ei – relația lor dăinuie astfel; au umanitate și simt că nu este o mare dificultate să se afle într-un dezavantaj minor. Alți oameni nu au umanitate și le place mereu să profite de ceilalți: interacțiunile lor cu ceilalți sunt doar de dragul avantajelor și profitului în detrimentul celorlalți. Dacă pot obține unele beneficii de la tine, îți vor face pe plac și vor menține o relație cu tine, dar dacă nu pot obține beneficii, atunci te vor da la o parte. Nu dau deloc dovadă de sinceritate față de tine; astfel de oameni nu au umanitate.

Ce părere aveți despre tipul de oameni care oferă cadouri ca în povestea pe care v-am spus-o astăzi? De ce dăruiesc lucruri oamenii de acest fel? Este o coincidență? Dacă s-ar întâmpla o dată pe parcursul multor ani, ar putea fi o coincidență, dar mai poate fi considerată o coincidență dacă același lucru se întâmplă de patru ori într-un anotimp? (Nu poate.) Acest comportament al său nu a fost întâmplător, nici o astfel de fire nu poate fi numită o dezvăluire și o exprimare de moment a corupției. Atunci care a fost natura comportamentului său? După cum am spus mai devreme, comportamentul său a fost lipsit de respect, iresponsabil, nechibzuit, imprudent și impulsiv, dovedind o fire necivilizată. Deci de ce a procedat el așa? De ce n-a dăruit nimănui altcuiva acele lucruri, ci numai Mie? Identitatea și statutul Meu diferite Mă calificau să primesc aceste daruri. Devin astfel evidente intenția bărbatului care a oferit darurile și natura faptelor sale? Care a fost obiectivul lui? (De a intra în grațiile Tale.) Așa este. Care este cel mai precis cuvânt pentru a descrie această intrare în grații? Este un șiretlic ieftin: intrare în grații și oportunism. Este o modalitate inteligentă de a intra în grațiile tale, de a te atrage în

groapa pe care a săpat-o fără să-ți dai seama și de a-ți da un sentiment bun despre el, când, de fapt, nu este câtuși de puțin sincer – vrea să-și atingă obiectivele fără să plătească niciun preț. A făcut acest lucru fără vreo analiză detaliată a consecințelor și doar ți-a dat ceva ce a cules gratuit, făcându-te să simți că este grijuliu și ademenindu-te cu o falsă stare de fericire. Ce înseamnă asta cu adevărat? Înseamnă că, fără să cheltuiască nici măcar un ban, te-a făcut să simți că ai beneficiat foarte mult de pe urma lui, ceea ce, evident, înseamnă că te ia de prost. Nu asta înseamnă? Își spune în sinea lui: „Nu cheltuiesc niciun ban și nu mă dau peste cap; nu sunt sincer față de Tine. Doar Îți voi oferi ceva prin care să-Ți amintești de mine, ca să mă consideri amabil, grijuliu și loial și să crezi că am dragoste pentru Tine în inima mea.” Este un șiretlic ieftin să te facă să crezi în mod eronat că așa este el și, de asemenea, este oportunism. Este un truc ieftin să folosească cea mai ieftină așa-zisă amabilitate pentru cel mai mare beneficiu și cel mai mare avantaj, fără să plătească niciun preț și fără să fie sincer. Ar face vreunul dintre voi asta? Toată lumea o face – doar că voi n-ați făcut același lucru pe care l-a făcut el, dar ați face-o dacă ați avea ocazia. Acesta este primul lucru pe care l-am concluzionat când am avut de-a face cu oameni de acest fel, și anume că sunt foarte pricepuți la șiretlicuri ieftine. Ei nu cred în Dumnezeu; urmează pe cineva care, în opinia lor, le va aduce beneficii, îi va binecuvânta și care merită urmat. Acest incident a expus pe deplin credința acestui tip de persoană și adevărul despre cum este în realitate. Înțelegerea de către astfel de oameni a iubirii, loialității și supunerii față de Dumnezeu este prea simplistă, iar ei doresc să folosească metoda unui șiretlic ieftin pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu și a primi binecuvântări. Sunt ei sinceri față de Dumnezeu? Au frică de Dumnezeu în vreun fel? (Nu.) Atunci alte lucruri intră și mai puțin în discuție. Acesta este primul lucru pe care l-am concluzionat. În opinia voastră, am dreptate? (Da.) Îl etichetez oare pe nedrept? Fac din țânțar armăsar? Categoric nu. Judecând după esența lui, este mult mai grav decât atât. Cel puțin, el Îl înșală pe Dumnezeu și se joacă cu El.

Al doilea lucru pe care l-am concluzionat este ceea ce se poate vedea la astfel de oameni. Inima omului este îngrozitoare! Spuneți-Mi, care este această grozăvie? De ce spun că inima omului este îngrozitoare? (Acest individ intră în grațiile lui Dumnezeu pentru a-și satisface intenția și dorința de a căpăta binecuvântări, apoi este iresponsabil și nu ține cont de ce va păți trupul lui Dumnezeu după ce mănâncă aceste lucruri sau care vor fi consecințele. Va ține mereu cont de consecințele a ceea ce îi dă de mâncare familiei lui, dar când Îi dă ceva lui Dumnezeu, nu ia deloc în considerare consecințele. Procedează astfel doar pentru a-și atinge scopurile, intrând în grațiile lui Dumnezeu prin orice mijloace; putem vedea că este deosebit de egoist și demn de dispreț, că nu are niciun loc pentru Dumnezeu în inima lui și că nu-L tratează pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu.) Nu implică acest lucru că nu Mă tratează ca pe o ființă umană? Se poate spune așa? (Da.) Ce intenții îngrozitoare! (Da, nu L-ar înșela pe Dumnezeu, chiar dacă L-ar trata ca pe o rudă.) Este într-adevăr îngrozitor. Dacă cineva ți-ar fi prieten, te-ar trata așa? N-ar face-o. Ți-ar spune ce poți să mănânci și, dacă ar exista efecte

secundare când consumi ceva, te-ar descuraja insistent să le mănânci; este ceva ce pot face chiar și prietenii. Dar poate acest individ să facă asta? Nu. Din moment ce Mi-a făcut Mie așa ceva, cu siguranță v-ar face și vouă. Ce alte grozăvii există în privința lui? (Este extrem de calculat. Acoperă acest lucru dând impresia la exterior că este sufletist, dar complotează în sinea lui, încercând să obțină cel mai mare beneficiu posibil din cel mai ieftin lucru, ceea ce este îngrozitor.) Este bine că vedeți lucrurile așa. Mai devreme v-ați referit la latura lui egoistă, iar acum vă referiți la uneltirile lui. Judecând doar după ce ați spus cu toții, de unde vin aceste lucruri care sunt adânc înrădăcinate, aceste lucruri care sunt dezvăluite din umanitatea persoanelor, lucruri pe care sunt capabile sau nu să le atingă și pe care alții ar putea fi în stare sau nu să le vadă sau să le interpreteze? Le învață de la părinții lor? Le învață la școală? Sau sunt cultivate de societate? Cum apar ele? Un lucru este sigur: sunt ceva înnăscut. De ce spun asta? De ce sunt legate lucrurile înnăscute? Sunt legate de natura-esența cuiva. Prin urmare, faptul că el gândește astfel a fost o premeditare îndelungată sau un capriciu subit? S-a inspirat din ceva ce a văzut la altcineva sau a trebuit să o facă în anumite circumstanțe? Sau i-am spus Eu să facă așa? Nimic din toate acestea. Deși aceste lucruri mici pot părea obișnuite la exterior, natura care stă la baza fiecăruia este neobișnuită. Individul care a făcut aceste lucruri a fost oare capabil să-și dea seama de consecințele lor? Nu a fost. De ce nu? Să presupunem că achiziționezi un articol ieftin de la o tarabă de pe stradă pentru a-l oferi șefului tău. Înainte de a i-l dărui, nu trebuie să evaluezi lucrurile și să te întrebi: „Poate șeful să găsească acest articol la taraba de pe stradă? Poate să intre pe internet și să afle cât a costat? Poate cineva să-i dezvăluie cât a costat? Ce va crede despre mine după ce-l vede?” Nu sunt acestea lucruri pe care ar trebui să le evaluezi? Mai întâi le-ai evalua și apoi ai cumpăra. După ce ai evaluat aceste lucruri, dacă ai simți că dăruirea acestui articol ar avea consecințe nefavorabile, l-ai mai dărui? Cu siguranță nu ai face-o. Dacă ai crede că ar fi ieftin să-i dăruiești acest articol șefului tău și l-ar face fericit, cu siguranță l-ai dărui. Dar acest individ din poveste n-a evaluat niciunul dintre aceste lucruri, deci la ce s-a gândit? S-a gândit doar că este singurul mod de a-și realiza intențiile. Analizând acum, natura acestei probleme iese la iveală. Ce se poate vedea prin natura acestei probleme? Al doilea rezultat observat la oameni prin contactul cu ei este că inimile lor sunt îngrozitoare. Se poate trage o concluzie despre firea coruptă pe care o dezvăluie astfel de oameni, fie în mod intenționat, fie involuntar? Din ce cauză este inima omului atât de îngrozitoare? Pentru că este prea insensibilă? O persoană insensibilă este cea căreia îi lipsește percepția. Ar fi corect să o descriem drept insensibilă? (N-ar fi.) Este așadar din cauza ignoranței? (Nu este.) Atunci cui ar trebui să fie atribuită în cele din urmă cauza? Ar trebui să fie atribuită firilor ticăloase ale oamenilor. Trebuie să vă spun unde este grozăvia oamenilor: în faptul că în inimile lor sălășluiesc demoni. Ce părere aveți despre asta? De ce spun că demonii sălășluiesc în inimile oamenilor? Cum înțelegeți voi? Nu credeți că este o afirmație îngrozitoare? Nu sunteți înspăimântați când auziți asta? Nu credeați înainte că demonii sălășluiesc în

inimile voastre; credeați doar că aveți o fire coruptă, dar nu știați că sălășluiesc demoni în voi. Acum știți. Nu este o problemă gravă? Credeți că am înțeles bine? (Da.) Nu ajunge la rădăcina problemei? (Ba da.) Chibzuiți la motivul pentru care am spus că demonii sălășluiesc în inimile oamenilor. Gândiți-vă la următoarele: L-ar înșela astfel pe Dumnezeu o persoană cu rațiune și conștiință? Este aceasta supunere față de Dumnezeu? Aceasta înseamnă să te împotrivești față de El cu ochii larg deschiși și să nu-L tratezi deloc ca pe Dumnezeu. Acum că El a venit pe pământ pentru a mântui omenirea, care este relația dintre om și Dumnezeu? Este una între superior și subordonat? Este o relație de prietenie? De rudenie? Ce fel de relație este cu adevărat? Cum gestionezi și abordezi această relație? Ce fel de mentalitate ar trebui să ai când interacționezi și te înțelegi bine cu Dumnezeu? Ce ar trebui să păstrezi în inima ta ca să te înțelegi bine cu Dumnezeu? (Frica.) Frica pare nerealistă pentru toată lumea. (Spaima.) Nu se poate ajunge la spaimă. Dacă Mă tratezi ca pe o persoană obișnuită – doar ca pe o cunoștință, fără să ne înțelegem prea bine și suficient pentru a fi încă prieteni – cum poate relația dintre noi să fie armonioasă și amicală? O persoană cu simțul conștiinței ar trebui să știe cum se fac aceste lucruri în mod adecvat. (Trebuie să existe respect.) Acesta este minimul pe care ar trebui să-l ai. Să presupunem că se întâlnesc doi oameni: nu se cunosc încă și nu-și știu numele. Dacă unul dintre ei vede că celălalt este lipsit de viclenie și vrea să-și bată joc de el, nu înseamnă asta că se comportă ca un bătăuș? Dacă nu există nici măcar un minimum de respect, a mai rămas vreo umanitate? Pentru ca oamenii să se înțeleagă între ei, indiferent ce dispute sau conflicte pot apărea, trebuie cel puțin să se respecte unii pe alții. Respectul este bunul simț elementar de conduită personală și există un minimum de respect între toate ființele umane. Există așadar acest respect când oamenii interacționează cu Dumnezeu? Dacă nu poți ajunge nici măcar în acest punct, atunci, în mintea ta, care este cu adevărat relația dintre tine și Dumnezeu? Nu există nicio relație în acest caz – nici măcar cea a unui străin. Prin urmare, persoana care a oferit darurile a fost în stare să-L trateze pe Dumnezeu în felul acesta: nu doar că nu L-a respectat, dar a vrut și să-L înșele. În inima lui, el nu a simțit că Dumnezeu ar trebui respectat sau că ar trebui să ia în considerare cu atenție și în mod meticulos sănătatea Lui și consecințele ce decurg din consumul celor dăruite – nu le-a luat în considerare. Pentru el a fost suficient doar să folosească șiretlicuri pentru a-L păcăli pe Dumnezeu să-l favorizeze; cel mai bun lucru pentru el a fost să-L poată înșela pe Dumnezeu. Așa era inima lui. Nu este îngrozitor ca omul să aibă o astfel de inimă? Este groaznic!

Unii oameni cred în Dumnezeu și, la exterior, par să-L urmeze. Dar, în adâncul inimii lor, s-au gândit vreodată la calea pe care au ales-o și la prețul pe care l-au plătit? Au examinat și au căutat să vadă dacă și-au îndeplinit îndatoririle care le-au fost încredințate de Dumnezeu? Care anume este atitudinea oamenilor în modul în care-L tratează pe Dumnezeu? Judecând după diversele lucruri pe care le manifestă și le dezvăluie și chiar după uneltirile lor lăuntrice, ca să nu mai vorbim de toate firile

dezvăluite prin aceste lucruri pe care le fac în felul în care-L tratează pe Dumnezeu, ce au făcut oamenii pentru El? Pe lângă faptul că au plătit un preț și au luat atent în considerare lucrurile benefice pentru ei înșiși, care sunt atitudinile lor față de Dumnezeu și ce Îi oferă ei? Nimic altceva decât uneltiri, calcule, precauții și o atitudine disprețuitoare. Disprețul este o atitudine și care este comportamentul care decurge din această atitudine, dacă este exprimat ca verb? „A ridiculiza.” Ați auzit vreodată de acest cuvânt? (Da.) „A ridiculiza” este un termen oarecum formal. Cum spunem în limbaj colocvial? Spunem „a tachina”, „a-i juca feste cuiva”, „a se ține de glume cu cineva”. Pari lipsit de pretenții și de viclenie; în ochii lor, nu ești nimic și îndrăznesc să te ridiculizeze fățiș – ce fel de fire este aceasta? În inima cuiva cu o asemenea fire sălășluiește un înger sau un demon? (Un demon.) Este un demon. Dacă Îl pot trata pe Dumnezeu așa, atunci ce sunt ei cu adevărat? Pot să practice cuvintele lui Dumnezeu? Se pot supune cuvintelor Lui? Cineva precum omul care Mi-a trimis daruri, de exemplu, nu caută adevărul și nici nu înțelege intențiile lui Dumnezeu. Nu are nici cea mai vagă idee despre cerințele lui Dumnezeu de la om, despre ce vrea Dumnezeu să vadă sau ce vrea să câștige de la om. Este precum cineva care interacționează cu șeful lui, axându-se pe felul în care să-l lingușească și să-l înșele, tratându-l în orice mod îi permite să-și atingă obiectivele – cum trăiește de fapt o astfel de persoană? Trăiește lingușind, ducând o viață mizerabilă gudurându-se pe lângă conducătorii săi. De ce Mi-a oferit atâta „grijă” și „bunătate”? Nu s-a putut abține, nu-i așa? Ar fi putut prezice cum m-aș simți în privința asta? (Nu.) Așa este; nu a înțeles. Îi lipsește cu desăvârșire mintea umană normală. Nici nu a știut, nici nu i-a păsat cum aș putea să-i percep, să-i definesc sau să-i evaluez comportamentul și firea. De ce îi pasă? Îi pasă cum să Mă lingușească pentru a-și atinge obiectivele și apoi să-Mi lase o impresie bună despre el. Aceasta e intenția lui când abordează lucrurile. Ce fel de umanitate este aceasta? Este ceea ce ar face o persoană cu rațiune și conștiință adevărată? Ai trăit atâția ani, deci ar trebui să înțelegi: în primul rând, n-am nevoie de lingușelile tale. În al doilea rând, n-am nevoie să-Mi oferi nimic. În al treilea rând, și cel mai important, ar trebui să înțelegi că, indiferent ce faci, indiferent care sunt intențiile și obiectivele tale și care este natura faptelor tale, Eu definesc și ajung la o concluzie privind toate acestea. Nu e vorba că faci ceva și apoi s-a terminat; dimpotrivă, trebuie să văd clar care sunt intențiile și motivele tale. Mă uit doar la firea ta. Unii vor spune, probabil: „Ești atât de dur cu oamenii!” Chiar sunt? Nu cred deloc asta. Tocmai fiindcă nu sunt deloc dur, unii oameni încearcă să exploateze situația. Nu este așa? De îndată ce unii oameni intră în contact cu Mine, se gândesc: „Te văd ca pe o persoană cu totul obișnuită. Nu-i nevoie să-ți acord prea multă atenție. Ești destul de asemănător cu mine: și tu mănânci trei mese pe zi și nu văd să ai vreo autoritate sau putere. Nu vei avea nimic de spus, indiferent cum te tratez. Ce poți să-mi faci?” Ce fel de gândire este aceasta? De unde provine? De la firea cuiva. De ce au oamenii o asemenea fire? Pentru că în inimile lor sălășluiesc demoni. Cu demonii care sălășluiesc în inimile lor, indiferent cât de măreț cred că este Dumnezeu, indiferent cât de nobil cred că este statutul Lui,

indiferent cât de mult cred că Dumnezeu exprimă adevărul pentru a-i mântui pe oameni, indiferent cât de mult își exprimă verbal recunoștința și indiferent cum își arată dorința de a suferi și de a plăti prețul, când vine timpul să-și facă datoria, demonii vor fi stăpâni în inimile lor și demonii sunt cei care fac lucrarea. În opinia voastră, ce fel de persoană îndrăznește să-L înșele și să-L ridiculizeze chiar și pe Dumnezeu? (Un demon.) Este vorba de un demon; asta e sigur.

În părtășia noastră de mai devreme, în care dialog dintre Satana și Dumnezeu putem vedea firea Satanei? Dumnezeu a spus: „Satana, de unde vii?" Ce a răspuns Satana? [„De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ" (Iov 1:7).] Ce mod de a vorbi este acesta? (Diavolesc.) E un mod diavolesc de a vorbi! Dacă Satana L-ar trata pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, ar spune: „Dumnezeu m-a întrebat, așa că voi spune de unde am venit într-un mod civilizat." Nu este un mod înțelept de a vorbi? (Ba da.) Este o propoziție conformă cu gândirea umană normală: o propoziție completă, gramaticală și ușor de înțeles. Asta a spus Satana? (Nu.) Ce a spus el? „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ." Înțelegeți această propoziție? (Nu.) Chiar și în zilele noastre, nimeni nu înțelege ce înseamnă. Deci de unde venea Satana? Unde „cutreiera"? De unde venea și în ce direcție mergea? Există răspunsuri definitive la aceste întrebări? Până în ziua de azi, cei care interpretează Biblia nu au reușit să-și dea seama de unde venea cu adevărat Satana sau cât timp i-a luat până să ajungă înaintea lui Dumnezeu și să-I vorbească; niciunul dintre aceste lucruri nu este cunoscut. Atunci, cum a putut Satana să răspundă la întrebarea lui Dumnezeu cu un asemenea ton și un asemenea limbaj? L-a întrebat Dumnezeu cu seriozitate? (Da.) Și I-a răspuns la fel? (Nu.) Ce atitudine a adoptat atunci când I-a răspuns lui Dumnezeu? De ridiculizare. Este exact ca atunci când întrebi pe cineva: „De unde ești?", iar individul respectiv răspunde: „Ghicește." „Nu pot să ghicesc." Știe că nu poți să ghicești, dar tot te pune să o faci. Doar se ține de glume cu tine. Această atitudine se numește „a te juca cu cineva" sau „a-l ridiculiza". El nu este sincer și nu vrea să știi; vrea doar să-ți joace feste și să se țină de glume cu tine. Satana are întocmai o astfel de fire. Am spus că unii oameni au demoni care sălășluiesc în inimile lor; nu așa Îl tratează ei pe Dumnezeu? Judecând după impresia lor exterioară de a alerga de colo-colo, de a face lucruri și, ocazional, de a îndura unele greutăți și de a plăti un mic preț, nu par să fie astfel de oameni; par să-L aibă pe Dumnezeu în inimile lor. Dar din atitudinile lor în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu și adevărul, vezi că în inimile lor sălășluiește un demon și asta este tot. Nu pot nici măcar să răspundă direct la întrebările lui Dumnezeu – sunt genul de oameni care se învârt în cerc ca șerpii, până când nu poți să găsești răspunsul și n-ai habar ce spun. Ce fel de oameni sunt aceștia? Pot fi sinceri în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu? Cu atitudinea de dispreț și sfidare cu care Îl tratează pe Dumnezeu, pot astfel de oameni să practice cuvintele Lui ca pe adevăr? (Nu.) De ce nu? Pentru că în inimile lor sălășluiesc demoni. Nu-i așa? (Ba da, nu-L tratează deloc pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu.) Aceasta este ticăloșia acestor oameni. Ticăloșia lor constă în părerea

lor că integritatea, smerenia, caracterul practic și normalitatea lui Dumnezeu pe care le văd nu sunt ceea ce Îl face pe Dumnezeu încântător – dar ce sunt atunci? Ei consideră că acestea sunt neajunsurile lui Dumnezeu; că sunt domenii care îi predispun pe oameni să capete noțiuni; că sunt cele mai mari imperfecțiuni ale Dumnezeului în care cred; că sunt deficiențe, probleme și defecte. Cum ar trebui să fie considerați astfel de oameni? Acesta este modul și atitudinea cu care Îl tratează pe Dumnezeu; este necinstire la adresa lui Dumnezeu, dar pentru ei? Obțin vreun beneficiu din asta? Este o insultă și pentru ei. De ce spun asta? Ca persoană obișnuită, dacă cineva ți-ar da la întâmplare să mănânci ceva, iar tu ai lua și ai mânca prostește, fără să-ți pese de detalii și fără să întrebi măcar despre ce este vorba, n-ar sugera asta că lipsește ceva din umanitatea ta? O persoană căreia îi lipsește ceva din umanitate este o persoană normală? Nu. Dacă Hristos întrupat n-ar avea nici măcar o umanitate normală de acest fel, ar mai fi demn de credința cuiva? Nu ar fi. Care sunt semnele umanității lui Dumnezeu întrupat? Raționalitatea, gândirea și conștiința Lui sunt cât se poate de normale. Are El capacitatea de a judeca? (Da.) Dacă n-aș avea-o, dacă aș fi doar un zăpăcit, fără simțul realității și nici perspicacitate, fiind incapabil să gândesc când Mi se întâmplă evenimente, aș mai putea fi considerat o ființă umană normală? Ar fi o umanitate defectuoasă, nu una normală. O astfel de persoană s-ar putea numi Hristos? Când S-a întrupat Dumnezeu, ar fi ales El un astfel de trup? (Nu.) În mod sigur, nu. Dacă aș proceda astfel în mod necugetat, ar merita să fie urmat un astfel de Dumnezeu, Cel cunoscut drept Dumnezeu întrupat? Nu, iar voi ați fi pe calea greșită. Acesta este un aspect, din perspectiva Mea. Pe de altă parte, din perspectiva voastră, dacă Îl privești ca pe Dumnezeu, ca pe obiectul urmăririi tale și, ca adept al Lui, Îl tratezi în acest fel – unde te plasezi? Nu este o rușine pentru tine? (Ba da.) Dacă, în ochii tăi, Dumnezeul în care crezi este atât de nedemn de respectul tău, dar tot crezi în El, cum ești tu atunci? Ești cu capul în nori? Ești un adept confuz? Nu te-ai face singur de rușine? (Ba da.) Dar dacă ești de părere că El are toate aceste aspecte ale umanității normale, că este Dumnezeu întrupat și procedezi totuși așa, nu-L necinstești pe Dumnezeu? Ambele perspective sunt valide. Poți vedea problema indiferent dacă o privești din perspectiva lui Dumnezeu sau din perspectiva omului – iar problema este una gravă! Nu-i așa? (Așa este.) Din perspectivă umană, dacă Îl consideri Dumnezeu și apoi Îl tratezi astfel, atunci Îl necinstești pe față. Dacă ești de părere că nu este Dumnezeu, ci o ființă umană, dar Îl urmezi totuși, n-ar fi aceasta o contradicție? Nu te-ai face singur de rușine? Gândește-te la aceste două aspecte; am dreptate? Nu așa stau lucrurile? De ce nu se pot gândi oamenii la aceste lucruri? De ce se mai poartă astfel? Oare doar pentru că nu înțeleg adevărul? Să nu intrăm în prea multe detalii; judecând doar din perspectiva calibrului, sunt niște cretini fără minte. De ce spun că nu au minte? La ce minte Mă refer? Mă refer la gândire. Să faci ceva fără să te gândești, fără să știi să cântărești avantajele și dezavantajele, fără să știi să iei în considerare natura faptelor tale sau dacă ar trebui să faci sau nu acel lucru înseamnă să nu ai minte. Ce fel de lucru nu are minte? Animalele și fiarele nu au minte, dar oamenii

ar lua în considerare aceste lucruri. Oamenii ar putea face lucruri stupide dintr-un impuls de moment, dar dacă fac aceleași lucruri stupide la nesfârșit, atunci pot fi caracterizați ca neavând minte. O persoană fără minte este cineva cu rațiune deficientă sau, în mod colocvial, cineva cu o doagă lipsă. Dar egoismul său este pronunțat, iar trucurile sale viclene nu sunt deloc deficiente, de aceea spun că demonii sălășluiesc în inimile oamenilor.

Credeți că fac din țânțar armăsar dacă aduc în discuție în timpul părtășiei oferirea de cadouri? Dacă n-aș fi avut părtășie despre acest lucru și l-aș fi menționat întâmplător, ar fi avut acest efect asupra voastră după ce l-ați ascultat? (N-ar fi avut.) Cel mult, după ce ați ascultat, v-ați fi gândit: „Cum a putut acest om să facă așa ceva? Eu nu fac astfel de lucruri; chiar există tot felul de oameni pe lume!” Cel mult asta ați fi gândit. Poate că ați fi vorbit puțin despre asta și gata, dar ați fi avut o înțelegere atât de profundă? (Nu.) Nu ați fi avut o înțelegere atât de profundă. Așadar, ce beneficii vă aduc cuvintele Mele? Ce adevăr ați dobândit? În primul rând, trebuie să vă aduc aminte: între om și Dumnezeu, care este cel mai bun tip de relație pe care o puteți stabili? Când cineva se apropie de Dumnezeu, cum ar trebui să se înțeleagă cu El atunci când este în contact strâns cu El? Nu este necesar să căutăm principii în această privință? (Ba da.) În plus, după ce au crezut în Dumnezeu atât de mulți ani, ce incidente s-au produs în viața de zi cu zi a oamenilor și care sunt de aceeași natură cu ceea ce a făcut omul din poveste? Nu merită luate în considerare aceste întrebări? Ar putea cineva să învețe o lecție și să spună: „Dumnezeu nu tolerează nici cele mai mici greșeli, așa că acest lucru este extrem de grav. Mai bine să nu ne apropiem de El, să nu intrăm în contact strâns sau să avem de-a face cu El – nu e de glumă cu El! Dacă dai greș, El va exagera mult problema și vei avea necazuri grave. Cu siguranță, eu nu-I voi da nimic!”? Este acceptabil să gândiți așa? (Nu.) De fapt, nu trebuie să vă faceți griji: nu avem multe ocazii de contact strâns și avem și mai puține momente în care să interacționăm între noi, așa că nu este o chestiune pentru care să vă faceți griji. Dacă interacționez cu voi într-o zi, nu vă faceți griji; vă voi spune un secret. Indiferent dacă te înțelegi bine cu Mine sau dacă te rogi și cauți de unul singur, care este cel mai important secret? Orice ai face, nu-ți compara inteligența cu a Mea; dacă ai un caracter competitiv, păstrează distanța față de Mine. Sunt unii oameni care vorbesc cu mare viclenie, ticluind mai multe uneltiri cât ai clipi, iar fiecare propoziție pe care o rostesc este plină de impurități; dacă vorbesc mai mult, nu vei ști care cuvinte sunt adevărate și care sunt false. Astfel de oameni nu trebuie niciodată să se apropie de Mine. Când intri în contact cu Dumnezeu și interacționezi cu El, care este cel mai important lucru pe care ar trebui să-l faci și cel mai important principiu pe care ar trebui să-l respecți? Să ai o inimă onestă în modul în care-L tratezi pe Dumnezeu. De asemenea, învață respectul. Respectul nu este politețe; nu înseamnă să te guduri sau să te dai bine pe lângă cineva, nici să-i intri în grații sau să-l lingușești. Deci ce este mai exact? (Înseamnă să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu.) Să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu este un principiu major. Dar detaliile? (Să învățăm să-L ascultăm pe Dumnezeu.) Acesta este un aspect al practicării. Unii oameni

intră în contact cu Mine și încep să Mă întrerupă din vorbit, așa că îi las să termine înainte de a continua. Și cum Mă tratează ei când vorbesc? Ascultă cu ochii închiși. Ce înseamnă asta? E ca și cum ar zice: „Ceea ce spui este o prostie. Ce știi tu?" Aceasta e atitudinea lor. Poate că nu știu totul, dar am principii și îți spun ce am învățat, ce am văzut și ce pot înțelege, precum și principiile pe care le cunosc și poți câștiga destul de mult din asta. Dar dacă Îmi arunci mereu priviri, crezând că nu știu nimic și nu Mă asculți cu atenție, atunci nu vei câștiga nimic – va trebui pur și simplu să descoperi lucruri pe cont propriu. Nu este așa? Așadar, trebuie să învățați să ascultați cuvintele lui Dumnezeu. Când ascultați, vă limitez în exprimarea opiniilor voastre? Nu. După ce termin de vorbit, vă întreb pe toți dacă aveți întrebări, iar dacă cineva are, răspund imediat și vă spun principiile implicate în acele întrebări. Uneori nu vă spun doar principiile, ci vă spun direct ce ar trebui să faceți, detaliind fiecare aspect. Deși există unele domenii pe care nu le înțeleg, am propriile Mele principii și propriile Mele opinii și modalități de a gestiona astfel de chestiuni, așa că vă învăț pe baza a ceea ce consider că sunt opinii și principii sănătoase. De ce sunt capabil să vă învăț? Pentru că voi nici măcar nu înțelegeți aceste lucruri. După ce răspund la aceste întrebări, voi întreba din nou dacă mai sunt întrebări; dacă sunt, le voi răspunde din nou fără întârziere. Nu vreau doar să Mă asculți; îți dau ocazia să vorbești, dar ceea ce spui trebuie să fie rezonabil – fără prostii și fără să pierzi timpul. Uneori, îi întrerup pe unii oameni din nerăbdare. În ce situații? Atunci când sunt plictisitori, folosind zece propoziții pentru ceva ce se poate spune în cinci. De fapt, înțeleg de îndată ce-i aud; știu ce urmează, așa că nu trebuie să mai spună altceva. Fii concis și la obiect; nu pierde timpul altora. După ce termini de vorbit, îți voi da un răspuns și îți voi spune ce să faci și principiile după care să te ghidezi. Acesta ar trebui să fie sfârșitul discuției, nu-i așa? Dar unii oameni nu pot să priceapă acest lucru, spunând: „Nu, trebuie să mă respecți; respectul nostru este valabil de ambele părți. Ai terminat de vorbit, dar eu n-am terminat să-mi exprim punctul de vedere. Punctul meu de vedere este acesta: trebuie să încep din nou de la capăt." Vor mereu să-și exprime opiniile, având convingerea că nu sunt conștient de ele, când, de fapt, de îndată ce încep să vorbească, știu care sunt opiniile lor – deci mai este nevoie să continue? Nu este nevoie. Unii oameni au un coeficient de inteligență atât de mic, încât au nevoie de zece propoziții pentru o chestiune care necesită doar două și, dacă nu-i întrerup, vor continua să vorbească. Toți ceilalți au înțeles; oare Eu nu înțeleg încă? Dar tot vor să se exprime, așa că nu doar coeficientul lor de inteligență este scăzut, ci și rațiunea lor este slabă! Ați întâlnit vreodată astfel de oameni? (Da.) Ei cred că sunt deștepți, chiar dacă au o rațiune slabă și un coeficient de inteligență scăzut. Nu este revoltător? Este dezgustător și revoltător. Când oamenii intră în contact cu Dumnezeu, primul lucru este să-L trateze cu o inimă onestă; al doilea este că trebuie să învețe respectul; iar al treilea și cel mai important lucru este să învețe să caute adevărul. Nu este cel mai important lucru? (Ba da.) Ce rost are să crezi în Dumnezeu dacă nu cauți adevărul? Care este valoarea credinței în El? Unde este sensul? Cei mai mulți oameni ar putea să nu se ridice la înălțimea acestui aspect, deci

de ce îl aduc în discuție? Este o pregătire pentru viitor; trebuie să învățați să practicați în acest fel când vi se vor întâmpla astfel de lucruri în viitor.

La biserică, am intrat în contact cu mulți oameni, iar pe unii i-am însărcinat cu câteva lucruri de făcut. Câteva zile mai târziu, Mi-au răspuns, arătându-Mi că au notat tot ce le-am atribuit și că erau acum pe cale să implementeze fiecare sarcină. Când M-au întâlnit, Mi-au raportat despre progresul implementării, în ce probleme trebuiau să caute și care probleme așteptau încă rezultate, dându-Mi informații complete. Au explicat detaliile foarte clar și, deși uneori erau puțin neînsemnate, atitudinile lor au arătat că erau serioși și responsabili în modul în care tratau cuvintele lui Dumnezeu și că știau care sunt responsabilitățile, îndatoririle și obligațiile lor. Unii oameni erau diferiți: le-am încredințat două sarcini și le-au notat în carnetele lor, dar o săptămână mai târziu, când încă nu implementaseră nimic, și-au amintit doar după ce i-am întrebat despre ele – și apoi le-au notat din nou în carnetele lor. După încă o săptămână, când i-am întrebat de ce problema nu fusese încă rezolvată, și-au găsit scuze, invocând o dificultate sau alta, înainte de a-și înregistra din nou totul cu sârguință în carnetele lor. Unde au înregistrat totul? (În carnetele lor.) Dar nu au înregistrat nimic în mintea lor. Nu înseamnă asta să încredințezi ceva persoanei greșite? Acești indivizi nu sunt umani. Tot ce le-am încredințat le-a intrat pe o ureche și le-a ieșit pe cealaltă – nu au luat-o deloc în serios. Toate sarcinile care țin de o anumită profesie sau de chestiuni generale – alături de unele chestiuni legate de lucrarea bisericii – pe care le atribui oamenilor sunt în sfera a ceea ce pot realiza; niciuna nu este menită să le îngreuneze situația. Cu toate acestea, deseori, când i-am însărcinat pe conducători și lucrători să facă unele lucruri, cei mai mulți dintre ei nu Mi-au raportat după ce și-au asumat însărcinarea și n-am aflat nimic despre starea lucrării. Dacă a fost rezolvată, cum a fost făcută, ce greșeli au apărut, rezultatele actuale – nu au raportat niciodată despre acestea și nu au căutat. Pur și simplu și-au lăsat însărcinările deoparte și nici măcar n-am aflat despre vreunul dintre rezultate. Unii oameni au avut o problemă și mai gravă, și anume, pe lângă faptul că nu au reușit să implementeze ce le-am atribuit, au și venit să-Mi intre în grații și să Mă înșele, spunându-Mi unde s-au dus și ce au făcut ieri, ce au făcut în ziua precedentă și ce făceau în momentul de față. Priviți cât de buni erau la prefăcătorie și la sofisme – nu au făcut niciunul dintre lucrurile pe care le-am atribuit în mod clar, ci s-au ocupat în schimb cu sarcini inutile, în timp ce lucrarea esențială era în dezordine totală. Ce fel de comportament era acesta? Și-au neglijat cu desăvârșire sarcinile adecvate și au fost plini de minciuni și înșelăciune!

Era un om care se ocupa de plantare. L-am întrebat: „Unele verdețuri arată bine anul acesta. Ai păstrat semințe?” „Am păstrat”, a răspuns el. I-am spus: „Am auzit că au fost recoltate toate verdețurile acum ceva timp și nu s-au păstrat semințe.” El a spus: „N-au terminat recoltarea. Au mai rămas câteva!” Apoi am întrebat: „Unde sunt verdețurile rămase? Vreau să arunc o privire.” El a spus: „Da? Ei bine… lasă-mă să merg să verific mai întâi.” A păstrat de fapt semințe sau nu? N-a păstrat. Dintre aceste câteva cuvinte

pe care le-a rostit, a fost o minciună afirmația lui, „Am păstrat”? (Da.) Și a doua lui afirmație: „N-au terminat recoltarea. Au mai rămas câteva!”, nu a fost o minciună? Nu știa dacă s-au păstrat semințe și a spus: „Lasă-mă să merg să verific mai întâi.” Deci și a treia lui afirmație a fost tot o minciună. Minciunile au devenit mai grave de la o afirmație la alta; spunea minciună după minciună, afundându-se tot mai tare – avea gura plină de minciuni! Ați fi dispuși să interacționați cu cineva a cărui gură este plină de minciuni? (Nu.) Cum te simți când vorbești și lucrezi cu oameni care sunt plini de minciuni? Te enervezi? Avea tupeul să-i amăgească pe toți; se înșela dacă avea impresia că Eu nu știu! Era cazul să înșele în această chestiune? Ce avea de câștigat fiind atât de înșelător? Dacă ai vedea această atitudine în modul în care acționează, dacă te-ar trata așa, cum te-ai simți? Dacă practic 99 la sută din ceea ce spune un individ este o minciună, indiferent dacă bârfește, dacă vorbește despre lucrare sau despre chestiuni serioase ori are părtășie despre adevăr, atunci nu mai există speranțe pentru acest individ. Poate înșela pe oricine; ce face asta din el? De cât timp crede în Dumnezeu? Unii non-credincioși spun mereu: „Din câte știu eu” sau „Vorbind din inimă” și, pornind de la această premisă, spun ceva de încredere. Acel individ a crezut atâția ani în Dumnezeu și a ascultat atâtea predici, dar nu a putut rosti nici măcar un cuvânt adevărat; tot ce a spus era o minciună. Ce fel de creatură este atunci? Nu este dezgustător și detestabil? Sunt mulți oameni de acest fel? Voi sunteți așa? Când interacționați cu Mine, în ce situații M-ați mințit? Dacă ați provocat un dezastru și știți că urmările sunt grave și că puteți fi excluși imediat ce alții îl menționează, mințiți ca să vă ascundeți fapta. Oricine poate minți în legătură cu așa ceva. Despre ce altceva pot minți oamenii? Mint pentru a-și îmbunătăți imaginea și pentru a fi stimați de către ceilalți. Apoi sunt aceia care știu că sunt incompetenți în lucrarea lor, dar nu-I spun în mod explicit Celui de mai sus, de teamă că vor fi demiși. Când raportează despre lucrarea lor Celui de mai sus, pretind că sunt în căutare de modalități de a rezolva problema, dându-le celorlalți o impresie falsă. Tot ceea ce spun este o minciună și sunt în esență incapabili să facă o lucrare. Dacă nu pun câteva întrebări, se tem că Cel de mai sus va observa discrepanțele și-i va demite, așa că apelează în grabă la o prefăcătorie. Aceasta este mentalitatea conducătorilor falși și a antihriștilor.

Gândiți-vă la cele trei principii ale interacțiunii cu Dumnezeu despre care tocmai am avut părtășie. Pe care nu-l puteți realiza și care este ușor de realizat? De fapt, nu este cu adevărat ușor de implementat niciunul dintre ele, deoarece în inimile oamenilor sălășluiesc demoni. Nu vei fi capabil să le realizezi înainte de a alunga demonul din inima ta. Trebuie să te lupți cu demonul din inima ta și, dacă îl poți birui de fiecare dată, atunci le vei putea realiza. Dacă dai greș de fiecare dată și ești capturat de el, nu vei fi în stare să le realizezi; nu vei putea să implementezi niciunul dintre principii. Dacă le puteți realiza pe toate trei, nu doar când vă înțelegeți sau când interacționați cu Mine, ci și în interacțiunile voastre obișnuite cu frații și surorile, urmând aceste principii, nu vor beneficia toți de pe urma lor? (Ba da.) Acum că povestea s-a terminat, să trecem la subiectul principal.

O disecare a modului în care antihriștii sunt ticăloși, perfizi și înșelători

Ultima dată am avut părtășie despre a șaptea manifestare a antihriștilor – ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători. Am avut de două ori părtășie despre acest aspect. Prima discuție a fost despre natura ticăloasă a antihriștilor – pe ce am pus accentul în acea discuție? (Ostilitatea și ura față de adevăr.) Antihriștii sunt ostili față de adevăr și îl detestă, urăsc toate lucrurile pozitive care sunt conforme cu adevărul și cu Dumnezeu, aceasta fiind prima și principala manifestare a ticăloșiei lor. Prima discuție a fost despre ceea ce detestă antihriștii. Oamenii obișnuiți detestă lucrurile negative și forțele ticăloase; ei detestă lucrurile murdare, întunecate și ticăloase. În schimb, cea mai puternică dovadă a primei manifestări a naturii ticăloase a unui antihrist este faptul că ei nu detestă lucrurile negative, ci detestă toate lucrurile pozitive legate de adevăr și de Dumnezeu, aceasta fiind prima dovadă puternică privind ticăloșia lor. Cea de-a doua discuție a noastră s-a referit la a doua dovadă puternică privind manifestările ticăloșiei unui antihrist. Dacă detestă lucrurile pozitive, ce iubește el? (Lucrurile negative.) Ce iubesc oamenii cu umanitate normală? Iubesc dreptatea, bunătatea și frumusețea, alături de dragostea, răbdarea și toleranța legate de umanitate, precum și bunul simț și cunoștințele pozitive și benefice oamenilor și toate lucrurile pozitive de la Dumnezeu, inclusiv legile și regulile stabilite de El pentru toate lucrurile, legile și decretele administrative ale lui Dumnezeu și toate adevărurile și modurile de viață exprimate de El, precum și alte lucruri legate de Dumnezeu. Natura ticăloasă a unui antihrist este contrară acestora; lui nu-i plac aceste lucruri – ce-i plac? (Minciunile și vicleșugurile.) Așa e, îi plac minciunile și vicleșugurile, alături de conspirații și comploturi, diverse mijloace pentru interacțiuni lumești, flatarea oamenilor, lingușirea, precum și vrajba, statutul și autoritatea. Iubește toate aceste lucruri negative care sunt contrare adevărului și lucrurilor pozitive, fapt care demonstrează exact natura ticăloasă a antihriștilor. Nu sunt convingătoare aceste dovezi? (Ba da.) Deși toate aceste dovezi sunt convingătoare, există doar două părți care încă nu pot fi considerate complete. Astăzi vom continua discuția despre al treilea aspect al modului în care antihriștii sunt ticăloși, perfizi și înșelători. Această a treia parte este cu siguranță diferită de prima și a doua parte, dar are legătură cu ele. Cum are legătură? Toate cele trei părți discută despre această esență – natura ticăloasă a antihriștilor. În ce sens este diferită? În această parte, lucrurile îndrăgite și necesare pentru natura lor ticăloasă, precum și cele pe care le urăsc sunt diferite de ceea ce am discutat în cele două părți anterioare – conținutul este diferit. Această diferență nu înseamnă că antihriștilor le plac și anumite lucruri pozitive sau că urăsc și unele lucruri negative; în schimb, constă într-o altă latură, care nu se referă doar la ceea ce iubesc sau au ei nevoie, ci cuprinde ceea ce prețuiește această forță ticăloasă a antihriștilor – altfel spus, ce slăvesc sau admiră ei. Unii oameni ar putea spune: „Termeni precum «prețuiesc», «slăvesc» și «admiră» ar trebui folosiți cu referire la lucruri pozitive, deci cum pot fi aplicați antihriștilor? Sunt acești termeni adecvați?” Acești termeni nu sunt nici

elogiatori, nici jignitori – sunt neutri. Prin urmare, folosirea lor aici nu încalcă niciun principiu și este permisă.

III. O disecare a lucrurilor pe care antihriștii le venerează și le admiră

Ce venerează și admiră antihriștii? În primul rând, cu siguranță nu venerează adevărul, pe Dumnezeu sau nimic din ce este frumos sau bun în legătură cu Dumnezeu. Deci ce anume venerează? Aveți vreo idee? Lăsați-Mă să vă dau un indiciu. Acei oameni din religie care cred în Domnul, cum s-au cufundat în creștinism? De ce sunt caracterizați acum ca o religie, ca o confesiune și nu ca biserica lui Dumnezeu, casa lui Dumnezeu sau obiectul lucrării Lui? Au învățături religioase; compilează într-o carte, în materiale didactice lucrarea pe care a făcut-o cândva Dumnezeu și cuvintele pe care le-a rostit El cândva, apoi deschid școli și recrutează și instruiesc diverși teologi. Ce studiază acești teologi? Studiază oare adevărul? (Nu.) Atunci ce studiază? (Cunoștințe teologice.) Studiază cunoștințe și teorii teologice, care nu au nicio legătură cu lucrarea lui Dumnezeu sau cu adevărul rostit de El. Înlocuiesc cuvintele lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt cu niște cunoștințe teologice și așa se cufundă în creștinism sau catolicism. Ce se apreciază în cadrul religiei? Dacă mergi la o biserică și cineva întreabă de cât timp crezi în Dumnezeu și tu spui că abia ai început să crezi, nu-ți va acorda nicio atenție. Dar dacă intri cu o Biblie și spui: „Tocmai am absolvit cutare seminar teologic”, îți va da un loc de cinste. Dacă ești un credincios laic, nu-și va bate capul cu tine decât dacă ai un statut social important. Acesta este creștinismul și așa este lumea religioasă. Cei din biserici care predică și au statut, poziție și prestigiu sunt un grup de oameni instruiți în seminare teologice să aibă cunoștințe și teorii teologice și constituie, în esență, grupul principal care susține creștinismul. Creștinismul îi instruiește pe astfel de oameni să urce pe scenă și să predice, să evanghelizeze și să facă lucrare peste tot. Ei sunt de părere că, datorită talentelor precum acești studenți la teologie, pastori predicatori și teologi, existența creștinismului este asigurată până în prezent, iar acești oameni devin valoarea și capitalul existenței creștinismului. Dacă pastorul unei biserici este absolvent al unui seminar teologic, discută bine despre Biblie, a citit câteva cărți spirituale și are cunoștințe și elocvență, atunci acea biserică va fi frecventată de mulți enoriași și va deveni mult mai faimoasă decât altele. Ce prețuiesc acești oameni din creștinism? Cunoștințele, cunoștințele teologice. De unde vin aceste cunoștințe? Nu sunt transmise din vremuri străvechi? Au existat scripturi din vremuri străvechi, transmise din generație în generație, și așa le citește și le învață toată lumea până în ziua de azi. Oamenii împart Biblia în diverse secțiuni, compilează versiuni diferite și încurajează studiul și învățarea, dar studiul Bibliei de către ei nu are drept scop înțelegerea adevărului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, nici înțelegerea intențiilor lui Dumnezeu pentru a se teme de El și a se feri de rău; în schimb, este realizat pentru a studia cunoștințele și tainele Bibliei, pentru a-și da seama ce evenimente au împlinit o anumită profeție din Apocalipsa, într-un anumit moment, și când vor veni marile catastrofe și Mileniul – studiază aceste lucruri.

Studiul lor are legătură cu adevărul? (Nu are.) De ce studiază ei lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul? Deoarece cu cât studiază mai mult, cu atât simt că înțeleg mai multe și cu cât sunt înzestrați cu mai multe cuvinte și doctrine, cu atât calificările lor devin mai mari. Cu cât calificările lor sunt mai mari, cu atât simt că abilitățile lor sunt mai mari și cu atât mai mult cred că vor fi, în cele din urmă, binecuvântați în credința lor, că vor merge la Ceruri după moarte sau că viii vor fi ridicați în văzduh pentru a-L întâlni pe Domnul. Acestea sunt noțiunile lor religioase, nefiind deloc conforme cuvintelor lui Dumnezeu.

Toți pastorii și prezbiterii lumii religioase sunt oameni care studiază cunoștințele biblice și teologia; sunt farisei ipocriți care se împotrivesc lui Dumnezeu. Prin ce se deosebesc ei așadar de antihriștii ascunși în biserică? Să vorbim în continuare despre legătura dintre aceștia. Sunt cu adevărat credincioși cei din creștinism și catolicism care studiază Biblia, teologia și chiar istoria lucrării lui Dumnezeu? Sunt ei diferiți de credincioșii și adepții lui Dumnezeu despre care vorbește El? În ochii lui Dumnezeu, sunt oare credincioși? Nu, ei studiază teologia, Îl studiază pe Dumnezeu, dar nu-L urmează și nu sunt martori pentru El. Îl studiază pe Dumnezeu la fel cum studiază alții istoria, filosofia, dreptul, biologia sau astronomia. Doar că nu le plac alte materii sau știința – le place îndeosebi să studieze teologia. Care este rezultatul căutării lor de frânturi și fragmente din lucrarea lui Dumnezeu pentru a-L studia? Pot descoperi existența lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Pot să înțeleagă intențiile Lui? (Nu.) De ce? Pentru că trăiesc prin cuvinte, prin cunoaștere, prin filosofie, prin mintea umană și prin gândurile umane; nu-L vor vedea niciodată pe Dumnezeu, nici nu vor fi luminați de Duhul Sfânt. Cum îi caracterizează Dumnezeu? Ca neîncrezători, ca non-credincioși. Acești non-credincioși și neîncrezători se amestecă în așa-zisa comunitate creștină, purtându-se ca niște credincioși în Dumnezeu, ca niște creștini, dar, în realitate, Îl venerează ei cu adevărat pe Dumnezeu? Au o supunere adevărată? (Nu.) De ce? Un lucru este cert: mulți dintre ei nu cred în existența lui Dumnezeu în inimile lor; nu cred că Dumnezeu a creat lumea și că este suveran peste toate lucrurile și cred și mai puțin că Dumnezeu poate deveni trup. Ce înseamnă această lipsă de credință? Înseamnă că se îndoiesc și tăgăduiesc. Ba chiar adoptă o atitudine de a nu spera că profețiile rostite de Dumnezeu, în special cele referitoare la catastrofe, se vor împlini sau vor avea loc. Aceasta e atitudinea lor față de credința în Dumnezeu și este esența și adevărata față a așa-zisei lor credințe. Acești oameni Îl studiază pe Dumnezeu fiindcă sunt interesați îndeosebi de subiectul și cunoașterea teologiei și de faptele istorice ale lucrării lui Dumnezeu; sunt, pur și simplu, un grup de intelectuali care studiază teologia. Acești intelectuali nu cred în existența lui Dumnezeu, deci cum reacționează când El vine să lucreze, când cuvintele Lui se împlinesc? Care este prima lor reacție când aud că Dumnezeu a devenit trup și a început o nouă lucrare? „Imposibil!” Condamnă orice persoană care predică noul nume al lui Dumnezeu și noua Lui lucrare și chiar vor să o omoare sau să o elimine. Ce fel de manifestare este aceasta? Nu este manifestarea unui antihrist tipic? Ce diferență există între ei și fariseii, preoții cei mai de seamă și cărturarii din vechime? Sunt ostili față de

lucrarea lui Dumnezeu, față de judecata Lui din zilele de pe urmă, față de întruparea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunt ostili față de împlinirea profețiilor Lui. Ei cred: „Dacă nu devii trup, dacă ești în forma unui corp spiritual, atunci ești dumnezeu; dacă ești întrupat și devii o persoană, atunci nu ești dumnezeu și nu te recunoaștem.” Ce implică acest lucru? Înseamnă că, atât timp cât sunt aici, nu-I vor permite lui Dumnezeu să devină trup. Nu este acesta un antihrist tipic? E un veritabil antihrist. Lumea religioasă ia parte la acest tip de argument? Vocea acestui argument este răsunătoare și foarte puternică, spunând: „Întruparea lui dumnezeu este greșită și imposibilă! Dacă el este întrupat, atunci sigur este fals!” Există și unii care spun: „Ei cred în mod clar într-o ființă umană; sunt doar induși în eroare!” În cazul în care pot spune asta, dacă ar fi fost prezenți pe vremea când Domnul Isus S-a arătat și a lucrat acum 2000 de ani, n-ar fi crezut în El. Acum cred în Domnul Isus, dar, de fapt, cred doar în numele Domnului Isus, în cele două cuvinte, „Domnul Isus”, crezând într-un dumnezeu nedeslușit din ceruri. Prin urmare, nu sunt credincioși în Dumnezeu, sunt neîncrezători. Nu cred în existența lui Dumnezeu, în întruparea Lui, în lucrarea Lui de creație și, cu atât mai puțin, în lucrarea Lui de răscumpărare a întregii omeniri prin răstignirea pe cruce. Teologia pe care o studiază este un fel de teorie sau teză religioasă, nimic mai mult decât sofisme aparent plauzibile, care îi induc pe oameni în eroare. Ce legătură inevitabilă au acești așa-ziși intelectuali teologici din creștinism cu antihriștii din biserica noastră? Care este legătura dintre diversele lor comportamente și natura-esența antihriștilor despre care discutăm? De ce vorbim despre ei? Să nu vorbim deocamdată despre cei din creștinism; în schimb, să vedem cum tratează adevărul cei caracterizați drept antihriști și, din atitudinea lor față de adevăr, să vedem ce prețuiesc ei cu adevărat. În primul rând, după ce pricep unele adevăruri, cum le înțeleg ei? Cum tratează aceste adevăruri? Care este atitudinea lor față de aceste adevăruri? Oare acceptă ei aceste cuvinte drept calea lor de practică sau și le însușesc drept un fel de teorie, apoi le predică altora? (Le tratează drept un fel de teorie care să fie predicată.) Le tratează drept un fel de teorie de învățat, de analizat și de studiat și, după ce le studiază, le învață în mintea și în gândurile lor; le țin minte, pot discuta despre ele și vorbesc fluent despre ele, apoi fac paradă cu ele peste tot. Oricât de mult ar vorbi, există un lucru pe care nu-l poți vedea; și anume că, oricât de multă doctrină rostesc, oricât de bine vorbesc, indiferent cu câți oameni vorbesc, cât de fluent, cât de mult conținut spun sau dacă acesta este în concordanță cu adevărul, nu poți vedea niciun rezultat din acestea – nu poți vedea practica lor. Ce indică acest lucru? Faptul că nu acceptă adevărul. Drept ce au luat ei adevărul? Drept un instrument pentru a se mândri. De exemplu, Dumnezeu le spune oamenilor să fie onești și explică manifestările pe care le are o persoană onestă, cum ar trebui ea să vorbească, să acționeze și să-și facă datoria. După ce ascultă asta, care este reacția lor? Ce impact au aceste cuvinte asupra lor? În primul rând, nu acceptă niciodată aceste cuvinte. Care este atitudinea lor? „Înțeleg: oamenii onești nu mint, oamenii onești spun adevărul altora și își pot deschide inimile, oamenii onești își îndeplinesc îndatoririle cu

loialitate, nu superficial." Păstrează aceste cuvinte ca pe o teorie în inimile lor. Poate acest gen de teorie, odată ce prinde rădăcini în inimile lor, să-i schimbe? (Nu.) Atunci de ce o mai țin minte? Le place corectitudinea acestor cuvinte și folosesc aceste teorii corecte pentru a se „ambala" frumos, obținând o stimă mai mare din partea celorlalți. Ce anume stimează mult oamenii? Capacitatea lor de a rosti cuvintele potrivite în mod fluent și pe îndelete – asta își doresc acești oameni. După ce au auzit aceste cuvinte, le-au luat în serios? (Nu.) De ce nu? Cum vă puteți da seama? (Nu le practică.) De ce nu le practică? În inimile lor, își spun: „Deci acestea sunt cuvintele lui dumnezeu? E simplu, le țin minte după ce le-am auzit o dată. Pot recita cum ar trebui să acționeze o persoană onestă după ce am auzit o singură dată; voi încă trebuie să luați notițe și să chibzuiți la asta, dar eu nu!" Consideră cuvintele lui Dumnezeu un fel de teorie sau cunoaștere; nu chibzuiesc cum să fie o persoană onestă în inimile lor, nu se compară cu aceasta, nu-și examinează acțiunile pentru a vedea cum nu reușesc să fie o persoană onestă sau ce acțiuni întreprinse de ei contravin principiilor de a fi o persoană onestă și nu-și spun niciodată: „Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, așa că sunt adevărul. Oamenii ar trebui să fie onești, deci cum ar trebui să se comporte cineva pentru a fi o persoană onestă? Cum mă pot comporta pe placul lui Dumnezeu? Ce fapte ale mele sunt necinstite? Ce comportamente nu sunt cele ale unei persoane oneste?" Oare gândesc așa? (Nu.) Ce cred ei atunci? Cred: „Deci aceasta este o persoană onestă? Acesta e adevărul? Nu este doar o teorie, un slogan? Trebuie doar să adopt un ton moralizator, nu-i nevoie să-l pun în practică." De ce nu-l pun ei în practică? Au următoarea impresie: „Dacă le-aș spune altora ce este în inima mea, nu m-aș da singur în vileag? Dacă mă dau în vileag și ceilalți îmi văd adevărata față, vor mai avea o părere bună despre mine? Dacă vorbesc, vor mai asculta ceilalți? Sensul cuvintelor lui dumnezeu este că o persoană onestă nu poate minți; fără să mintă, ar mai exista intimitate în inimile oamenilor? Nu le-ar permite celorlalți să le vadă adevărata față? N-ar fi o nesăbuință să trăiești așa?" Acesta este punctul lor de vedere. Înseamnă că, atunci când acceptă o teorie pe care o consideră corectă, încep să aibă idei în sinea lor. Care sunt aceste idei? De ce spun că sunt ticăloși? Ei analizează mai întâi efectele pe care le pot avea aceste cuvinte asupra lor, avantajele și dezavantajele pe care le prezintă. După ce analizează cuvintele și realizează că nu sunt în avantajul lor, își spun: „Nu pot practica așa, nu o voi face, nu sunt atât de nesăbuit, nu voi fi la fel de nesăbuit și credul ca voi! Trebuie să rămân în orice moment la propriile idei și să-mi păstrez propriile opinii. Poate că tu ai o mie de planuri, dar eu am o singură regulă; nu pot să dau în vileag uneltirea din inima mea – să fii o persoană onestă este pentru neghiobi!" Într-o privință, ei neagă că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul; în alta, țin minte câteva fraze relativ esențiale pentru a se „ambala" frumos, făcându-i pe ceilalți să-i vadă mai mult ca pe niște credincioși autentici în Dumnezeu, ca pe niște persoane spirituale. Acestea sunt calculele din inima lor.

Antihriștii ascultă și ei adesea predici, precum și părtășia altora despre adevăr, dar nu par să aibă nicio reacție la adevăr. Indiferent câte predici ar asculta, este ca și cum

nu ar fi ascultat niciodată și continuă să săvârșească fapte rele în mod nechibzuit, după propriile capricii, ca înainte. Asta dovedește că nu sunt interesați de adevăr și că nu-l iubesc. Ce iubesc ei? Iubesc cunoștințele teoretice corecte, noi și oarecum mai rafinate, care îi pot „ambala" mai frumos, mai onorabil și cu mai multă demnitate și care îi determină pe oameni să-i venereze mai mult. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Ce anume constituie o ticăloșie? Indiferent despre care aspect al adevărului are părtășie, un antihrist poate mereu să evoce o serie de teorii aparent plauzibile sau cuvinte corecte pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face să-l urmeze, fiind la fel de ticălos ca Satana. Ticăloșia unui antihrist se manifestă prin uneltirile lui ticăloase, prin premeditări și printr-o serie completă de planuri, dorind să fluture stindardul citirii cuvintelor lui Dumnezeu pentru a găsi o bază teoretică pe care să-și înfăptuiască ticăloșia; aceasta este ticăloșia antihristului. El scoate cuvintele lui Dumnezeu din context doar pentru a-i induce pe oameni în eroare și pentru a se da mare. Când ascultă părtășii și predici și aude o frază nouă pe care-o poate folosi, o notează imediat. Oamenii neghiobi văd acest comportament și își spun în sinea lor: „Cât de înfometat și însetat după dreptate este, încât își ia notițe oricând aude o predică și câtă înțelegere spirituală trebuie să aibă, întrucât își notează fiecare aspect crucial!" Faptul că iau notițe este la fel ca al altora? Nu, nu este. Unii oameni iau notițe deoarece gândesc: „Aceasta e o afirmație bună. Nu o înțeleg, așa că trebuie să o notez și să o aplic mai târziu în practică, astfel încât să am o cale și principii în practica mea." Antihristul gândește oare așa? Care este motivația lui? Își spune: „Am notat astăzi un adevăr pe care niciunul dintre voi nu l-a auzit și nu-l voi spune nimănui, nici nu voi avea părtășie despre el cu alții – l-am notat și într-o zi vă voi spune totul despre el, mă voi lăuda, ca să vă anunț că înțeleg adevărul și toată lumea își va arăta aprobarea." Poate crezi că antihriștii iubesc adevărul și sunt însetați de el fiindcă iau notițe în acest fel, iar notițele lor sunt destul de exacte, dar ce se întâmplă după ce termină de luat notițe? Își închid carnetul și atât. Când devin predicatori într-o zi și nu știu despre ce să predice, își răsfoiesc rapid carnetul, organizează conținutul predicii, îl citesc, îl memorează și îl scriu din memorie până când este totul clar în mintea lor. Doar atunci se simt „siguri pe ei înșiși", crezând că dețin în sfârșit „adevărul" și pot spune vorbe goale oriunde merg. O caracteristică a ceea ce rostesc acești oameni este că toate sunt doctrine, argumente și reglementări goale. Când ai anumite dificultăți sau descoperi probleme și cauți soluții din partea lor, ei continuă să-ți ofere doar o grămadă de doctrine, vorbind clar și logic. Dacă îi întrebi cum să le pui în practică, rămân fără cuvinte. Dacă nu pot articula nimic, atunci există o problemă gravă, care demonstrează că nu înțeleg adevărul. Oamenii care nu înțeleg și nu iubesc adevărul îl tratează adesea ca pe un soi de zicală sau teorie. Și ce se întâmplă în cele din urmă? După mulți ani de credință în Dumnezeu, când li se întâmplă ceva, nu-și pot da seama, nu se pot supune și nu știu să caute adevărul. Când cineva are părtășie cu ei, au o „zicală faimoasă" cu care răspund: „Nu-mi spune nimic, înțeleg totul. Pe vremea când predicam, tu nici măcar nu învățaseși să mergi!" Aceasta este „zicala lor faimoasă". Susțin că înțeleg totul, deci

de ce se împotmolesc ori de câte ori apar probleme? Dacă înțelegi, de ce nu poți să iei nicio măsură? De ce te împiedică și te nedumerește această chestiune? Înțelegi sau nu adevărul? Dacă îl înțelegi, de ce nu-l poți accepta? Dacă îl înțelegi, de ce nu te poți supune? Care este primul lucru pe care ar trebui să-l facă oamenii după ce înțeleg adevărul? Ar trebui să se supună, nimic altceva. Unii spun: „Înțeleg totul – nu-i nevoie să ai părtășie cu mine, n-am nevoie de ajutor de la alții." Este bine dacă nu au nevoie de ajutorul altora, dar este păcat că, atunci când sunt slabi, acele doctrine pe care le înțeleg nu sunt deloc de folos. Nici măcar nu vor să-și îndeplinească îndatoririle și, în plus, în ei apare o dorință rea de a-și abandona credința. După atâția ani de predicat teorii teologice, încetează pur și simplu să creadă și pleacă pur și simplu – au vreo statură? (Nu.) Fără statură, nu există viață. Dacă ai viață, de ce nu poți depăși o problemă atât de mică? Ești destul de elocvent, nu-i așa? Atunci convinge-te singur. Dacă nici măcar nu te poți convinge singur, atunci ce anume înțelegi? Este oare adevărul? Adevărul poate rezolva dificultățile reale ale oamenilor și le poate înlătura firile corupte. De ce nu pot acele „adevăruri" pe care le înțelegi să rezolve nici măcar dificultățile tale? Ce anume înțelegi? Sunt doar doctrine.

În ceea ce privește a șaptea manifestare a antihriștilor – că sunt ticăloși, perfizi și înșelători – tocmai am vorbit despre al treilea aspect al acestei manifestări: faptul că apreciază cunoașterea și erudiția. Antihriștii apreciază cunoașterea și erudiția – în legătură cu acest lucru, ce anume poate să le ilustreze firea ticăloasă? De ce se spune că aprecierea cunoașterii și a erudiției înseamnă că au o esență ticăloasă? Trebuie să vorbim negreșit despre fapte aici, întrucât, dacă am discuta doar cuvinte sau teorii goale, oamenii ar putea adopta o înțelegere unilaterală și mai puțin aprofundată. Mai întâi, să începem cu ceva mai îndepărtat din istorie. În timp ce vorbesc, comparați-Mi cuvintele cu acțiunile și comportamentele antihriștilor și cu manifestările și esența lor. Să vorbim mai întâi despre fariseii de acum 2000 de ani. Pe atunci, fariseii erau oameni ipocriți. Când Dumnezeu a devenit trup, S-a arătat și a lucrat pentru prima dată, fariseii nu doar că nu au acceptat nici cea mai mică fărâmă de adevăr, ba chiar L-au condamnat cu fervoare pe Domnul Isus și I s-au împotrivit, fiind astfel blestemați de Dumnezeu. Acest lucru poate confirma că fariseii sunt reprezentanții clasici ai antihriștilor. „Antihriști" a devenit un alt nume pentru farisei și, în esență, fariseii sunt același tip de oameni ca antihriștii. Așadar, faptul că începem cu fariseii pentru a diseca natura antihriștilor este o scurtătură. Deci ce fapte ale fariseilor le-au arătat oamenilor că aveau natura ticăloasă a unui antihrist? Tocmai am menționat că antihriștii apreciază cunoașterea și erudiția; de care oameni sunt strâns legate cunoașterea și erudiția? Cine sunt personificările acestora? Se referă la masteranzi și doctoranzi? Nu, ar însemna să ne abatem prea departe – se referă la farisei. Motivul pentru care fariseii sunt ipocriți, motivul pentru care sunt ticăloși este că sunt scârbiți de adevăr, dar iubesc cunoașterea, așa că doar studiază Scriptura și urmăresc cunoașterea Scripturii, dar nu acceptă niciodată adevărul sau cuvintele lui Dumnezeu. Nu se roagă lui Dumnezeu când citesc cuvintele Sale, nici

nu caută sau au părtășie despre adevăr. În schimb, studiază cuvintele lui Dumnezeu, cercetând ce a spus și a făcut El, transformând astfel cuvintele Lui într-o teorie, o doctrină de predat altora, ceea ce se numește studiu erudit. De ce se dedică studiilor erudite? Ce studiază ei? În ochii lor, acestea nu sunt cuvintele sau exprimarea lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, adevărul. Sunt mai degrabă un tip de învățătură sau s-ar putea spune chiar că sunt cunoștințe teologice. În opinia lor, să propagi aceste cunoștințe, această învățătură înseamnă să propovăduiești calea lui Dumnezeu, să propovăduiești Evanghelia – asta numesc ei predicare, dar tot ceea ce predică sunt cunoștințe teologice.

Cum se manifestă aspectele ticăloase ale fariseilor? Mai întâi să ne începem discuția cu modul în care fariseii L-au tratat pe Dumnezeu întrupat și apoi ați putea înțelege puțin mai mult. În legătură cu Dumnezeu întrupat, trebuie să vorbim mai întâi despre tipul de familie și mediu în care S-a născut Dumnezeu întrupat acum 2000 de ani. În primul rând, Domnul Isus nu S-a născut nicidecum într-o familie bogată – neamul Lui nu a fost atât de distins. Tatăl Lui vitreg, Iosif, era tâmplar, iar mama Lui, Maria, era o credincioasă obișnuită. Identitatea și statutul social al părinților Săi reprezintă mediul familial în care S-a născut Domnul Isus și este clar că El S-a născut într-o familie de rând. Ce înseamnă „de rând”? Se referă la oamenii obișnuiți, la o gospodărie medie aflată pe treapta de jos a societății, care nu are nicio legătură cu familiile nobile, nu este asociată cu un statut de vază și nu este câtuși de puțin aristocrată. Născut într-o familie obișnuită, cu părinți obișnuiți, lipsiți de orice statut social ilustru sau de un mediu familial distins, este clar că mediul și familia în care S-a născut Domnul Isus au fost cât se poate de obișnuite. Scrie în Biblie că Domnul Isus a primit vreo educație specială? A primit El o educație de la un seminar? A fost El instruit de un preot de seamă? A citit multe cărți, așa cum a făcut Pavel? A avut contacte strânse sau interacțiuni cu elita socială sau cu preoții de seamă ai iudaismului? Nu. Privind statutul social al familiei în care S-a născut Domnul Isus, este clar că El n-ar fi intrat în contact cu eșalonul superior al cărturarilor evrei și al fariseilor; El S-a limitat practic la viața printre evreii de rând. Ocazional mergea la sinagogă, iar oamenii pe care îi întâlnea erau cu toții oameni de rând. Ce arată asta? Pe măsură ce Domnul Isus creștea, înainte de a-Și începe în mod oficial lucrarea, mediul în care a fost crescut a rămas neschimbat. După vârsta de 12 ani, gospodăria Lui nu a început să prospere și El nu a devenit bogat, cu atât mai puțin să aibă șansa de a interacționa cu oameni din clasele superioare ale societății sau ale lumii religioase și nici nu a avut ocazia de a primi o educație superioară în timpul creșterii Sale. Ce mesaj trimite acest lucru generațiilor următoare? Această persoană obișnuită și normală, care a fost Dumnezeu întrupat, nu a avut nici ocazia și nici condițiile să primească o educație superioară. A fost la fel ca oamenii obișnuiți, a trăit într-un mediu social de rând, într-o familie obișnuită și nu avea nimic special. Tocmai din această cauză, după ce au aflat despre predicile și acțiunile Domnului Isus, acei cărturari și farisei au îndrăznit să ia atitudine și să-L judece, să-L hulească și să-L condamne în mod deschis. Pe ce bază L-au

condamnat? Fără nicio îndoială, pe baza legilor și regulamentelor din Vechiul Testament. Mai întâi, Domnul Isus i-a determinat pe ucenicii Lui să nu respecte Sabatul – a lucrat în continuare în ziua de Sabat. În plus, nu a respectat legile și regulamentele și nu s-a dus la templu, iar când a întâlnit păcătoși, unii oameni L-au întrebat cum să-i trateze, dar El nu i-a tratat conform legii, ci a dat dovadă de milă față de ei. Niciunul dintre aceste aspecte ale acțiunilor Domnului Isus nu s-a conformat noțiunilor religioase ale fariseilor. Întrucât nu iubeau adevărul și, în consecință, Îl urau pe Domnul Isus, au profitat de pretextul că Domnul Isus a încălcat legea pentru a-L condamna cu tărie și au hotărât că trebuie să fie ucis. Dacă Domnul Isus S-ar fi născut într-o familie distinsă și de vază, dacă ar fi beneficiat de o educație superioară și ar fi fost în relații strânse cu acești cărturari și farisei, în acel moment lucrurile nu s-ar fi derulat pentru El așa cum au decurs mai târziu – s-ar fi putut schimba. El a fost condamnat de farisei tocmai din cauza caracterului Său comun, a normalității Lui și a mediului în care S-a născut. Pe ce bază L-au condamnat pe Domnul Isus? Pe baza acelor reglementări și legi de la care nu s-au abătut, despre care credeau că nu se vor schimba niciodată în toată eternitatea. Fariseii considerau teoriile teologice pe care le pricepeau drept cunoaștere și drept un instrument cu care să-i evalueze și să-i condamne pe oameni, folosindu-le chiar și în cazul Domnului Isus. Așa a fost condamnat El. Modul în care au evaluat sau tratat o persoană nu a depins niciodată de esența ei, nici de faptul că acea persoană a predicat adevărul și a depins și mai puțin de sursa cuvintelor pe care le-a rostit ea – modul în care fariseii au evaluat sau condamnat o persoană a depins doar de regulamentele, cuvintele și doctrina pe care le-au priceput din Vechiul Testament al Bibliei. Deși fariseii știau în inimile lor că spusele și faptele Domnului Isus nu erau un păcat sau o încălcare a legii, tot L-au condamnat, fiindcă adevărurile pe care le-a exprimat și semnele și minunile pe care le-a făcut i-au determinat pe mulți oameni să-L urmeze și să-L slăvească. Fariseii erau tot mai plini de ură față de El și chiar au vrut să se descotorosească de El. Nu au recunoscut că Domnul Isus era Mesia care avea să vină, nici nu au recunoscut că ale Sale cuvinte dețineau adevărul, cu atât mai puțin că lucrarea Sa era în acord cu adevărul. Au judecat că Domnul Isus rostea cuvinte pline de îndrăzneală și alunga demonii cu ajutorul lui Belzebut, prințul demonilor. Faptul că L-au putut învinui pe Domnul Isus de aceste păcate arată cât de multă ură nutreau față de El. Așadar, au lucrat cu râvnă pentru a tăgădui că Domnul Isus era trimis de Dumnezeu, că era Fiul lui Dumnezeu și că era Mesia. Ceea ce au vrut să spună a fost: „Ar proceda dumnezeu astfel? Dacă s-ar fi întrupat, dumnezeu s-ar fi născut într-o familie cu statut formidabil. Și ar fi trebuit să accepte tutela cărturarilor și a fariseilor. Ar fi trebuit să studieze sistematic Scriptura, să înțeleagă cunoștințele despre Scriptură și să fie înzestrat cu toată cunoașterea Scripturii înainte de a putea să poarte numele de «dumnezeu întrupat».” Dar Domnul Isus nu era înzestrat cu aceste cunoștințe, prin urmare L-au condamnat, spunând: „În primul rând, nu ești calificat astfel, așa că nu poți fi dumnezeu; în al doilea rând, fără această cunoaștere a Scripturii, nu poți să faci lucrarea lui

dumnezeu, cu atât mai puțin să fii dumnezeu; în al treilea rând, nu trebuie să lucrezi în afara templului – nu lucrezi în templu acum, ci ești mereu printre păcătoși, așa că lucrarea pe care o faci depășește sfera Scripturii, prin urmare este și mai puțin posibil să fii dumnezeu." De unde a provenit baza condamnării lor? Din Scriptură, din mintea omului și din educația teologică pe care o primiseră. Întrucât erau plini de noțiuni, închipuiri și cunoștințe, fariseii credeau că această cunoaștere este corectă, că este adevărul și o bază validă și că Dumnezeu nu putea contrazice în niciun moment aceste lucruri. Au căutat oare adevărul? Nu. Ce au căutat? Un dumnezeu supranatural care să apară sub forma unui trup spiritual. Așadar, au determinat parametrii pentru lucrarea lui Dumnezeu, I-au tăgăduit lucrarea și au judecat dacă Dumnezeu are sau nu dreptate conform noțiunilor, închipuirilor și cunoștințelor omului. Și care a fost rezultatul final? Nu doar că au condamnat lucrarea lui Dumnezeu, ci L-au pironit pe cruce pe Dumnezeu întrupat. Aceasta a fost consecința faptului că și-au folosit noțiunile, închipuirile și cunoștințele pentru a-L evalua pe Dumnezeu și aceasta este ticăloșia lor.

Judecând după prețuirea cunoașterii și erudiției de către farisei, în ce constă ticăloșia lor? Cum se manifestă? Cum putem să cercetăm și să disecăm natura ticăloasă a unor astfel de oameni? Venerația fariseilor față de cunoaștere și erudiție este cunoscută și nu este nevoie să intrăm în detalii. Care este, așadar, natura ticăloasă dezvăluită aici? Cum putem să disecăm și să ne dăm seama de natura ticăloasă a unor astfel de oameni? Să vorbească cineva. (Aceștia folosesc cunoștințe teoretice pentru a se opune esenței lui Dumnezeu; este una dintre manifestările ticăloșiei lor.) Opoziția este o acțiune, deci de ce s-au opus ei? Într-o oarecare măsură, opoziția include o fire feroce, dar nu ați abordat încă ticăloșia. De ce s-au opus ei? Ținea de faptul că Îl plăceau sau nu? Nu le-a plăcut acest fel de Dumnezeu, crezând: „Dumnezeu ar trebui să fie în ceruri, mai exact în al treilea cer, admirat de toți, inaccesibil oamenilor, de nepătruns pentru ei, cel la care toată omenirea, toate ființele create și chiar toate ființele vii din univers ar trebui să se uite cu admirație – acesta este dumnezeu! Acum dumnezeu a venit, dar te-ai născut în casa unui tâmplar, părinții tăi sunt doar oameni de rând și chiar te-ai născut într-o iesle. Mediul nașterii tale nu este doar obișnuit, este cu o treaptă mai jos decât obișnuit și de rând – cum ar putea oamenii să accepte asta? Dacă dumnezeu ar veni cu adevărat, n-ar putea veni astfel!" Nu așa Îl delimitează oamenii pe Dumnezeu? Toți Îl delimitează în acest mod. De fapt, în adâncul sufletului, și ei au simțit vag că Domnul Isus nu era o persoană obișnuită, că spusele Lui erau corecte și că păcatele de care L-au acuzat oamenii nu corespundeau în realitate faptelor. Domnul Isus putea să-i vindece pe bolnavi și să alunge demoni, iar ei n-au reușit nici să găsească vreo greșeală, nici să profite de nimic din cuvintele și predicile pe care El le-a rostit și le-a predicat, dar tot nu puteau accepta și tot se îndoiau în inimile lor: „Chiar așa este dumnezeu? El este atât de măreț în ceruri, așadar, dacă devine trup și vine pe pământ, ar trebui să fie și mai măreț, admirat de toți, umblând printre familiile nobile, vorbind elocvent și nedezvăluind niciodată vreo greșeală sau slăbiciune umană. În plus, ar trebui să-și folosească mai întâi cunoștințele, erudiția

și abilitățile pentru a subjuga preoțimea din templu. Ar trebui să-i câștige mai întâi pe acești oameni; aceasta ar fi intenția lui dumnezeu.” N-au fost convinși de ceea ce a făcut Domnul Isus, nici n-au vrut să accepte sau să recunoască acest fapt. Nu e mare lucru că n-au vrut să recunoască acest fapt; înlăuntrul lor aveau ceva și mai letal: dacă o astfel de persoană era dumnezeu, atunci toată preoțimea putea fi dumnezeu, toți semănau mai mult cu dumnezeu decât Dumnezeu Însuși și toți erau mai calificați să fie hristos decât Domnul Isus. Nu este problematic? (Ba da.) În timp ce-L condamnau pe Domnul Isus, se opuneau și disprețuiau, de asemenea, fiecare aspect al mediului care avea legătură cu trupul pe care L-a ales Dumnezeu pentru întruparea Sa de data aceasta. Nu am discutat încă în ce constă ticăloșia fariseilor – să ne continuăm părtășia.

Dumnezeu devine trup ca persoană obișnuită, ceea ce înseamnă că Se smerește devenind o persoană cu totul obișnuită dintr-o imagine, o identitate și o poziție înaltă mai presus de toate lucrurile. Când devine o persoană obișnuită, nu alege să Se nască într-o familie distinsă și bogată; mediul în care Se naște este foarte comun, chiar sărăcăcios. Dacă privim această chestiune din perspectiva unei persoane obișnuite, cu conștiință, raționalitate și umanitate, tot ceea ce face Dumnezeu este demn de venerația și dragostea oamenilor. Cum ar trebui să trateze oamenii acest lucru? (Cu venerație.) O persoană obișnuită și normală care Îl urmează pe Dumnezeu ar trebui să-I laude frumusețea, întrucât Dumnezeu Se smerește de la un statut înalt la o persoană extraordinar de obișnuită – smerenia și ascunderea lui Dumnezeu sunt de-a dreptul încântătoare! Este ceva ce nici persoanele corupte, nici diavolii sau Satana nu pot realiza. Este oare un lucru pozitiv sau negativ? (Un lucru pozitiv.) Ce anume ilustrează acest lucru pozitiv, acest fenomen și acest fapt? Smerenia și ascunderea lui Dumnezeu, frumusețea și afecțiunea Lui. Un alt fapt este că Dumnezeu îi iubește pe oameni; iubirea Lui este sinceră, nu falsă. Iubirea lui Dumnezeu nu se rezumă la vorbe goale, nu este un slogan, nici o iluzie, ci este reală și faptică. Dumnezeu Însuși devine trup și suportă înțelegerile greșite ale oamenilor, precum și batjocura, calomnia și blasfemia lor. El Se smerește și devine o persoană obișnuită, fără o înfățișare semeață, fără talente speciale și, cu siguranță, fără cunoaștere profundă sau erudiție – cu ce scop? De a-i aborda pe oamenii pe care i-a ales și pe care intenționează să-i mântuie cu această identitate și cu o înfățișare umană care le va fi cel mai ușor accesibilă. Nu constituie toate aceste fapte ale lui Dumnezeu prețul pe care l-a plătit? (Ba da.) Poate altcineva să facă asta? Nimeni nu poate. De exemplu, unele femei care iubesc în mod deosebit frumusețea se machiază și nu ies din casă nemachiate. Dacă i-ai cere unei astfel de femei să iasă din casă sau să apară pe scenă fără machiaj, ar putea să o facă? N-ar putea. Nici măcar nu a fost umilită în acest caz; îi este imposibil chiar și să iasă fără machiaj, nu poate renunța nici la acest strop de vanitate, la acel mic avantaj trupesc. Dar Dumnezeu? Când Se smerește născându-Se în pătura cea mai de jos a societății ca persoană cu totul obișnuită, la ce renunță El? Renunță la demnitatea Lui. De ce este capabil Dumnezeu să renunțe la demnitatea Lui? (Pentru a-i iubi și a-i mântui pe oameni.) Pentru a-i iubi pe

oameni și a-i mântui, ceea ce dezvăluie firea lui Dumnezeu. Așadar, cum implică acest lucru pierderea demnității? Cum ar trebui privită această chestiune? Unii spun: „Ce demnitate pierde Dumnezeu? Nu mai ai identitatea lui Dumnezeu chiar și după ce-ai devenit trup? Nu mai ai oameni care Te urmează și Îți ascultă predicile? Nu faci tot lucrarea lui Dumnezeu? Ce demnitate pierzi?" Această „pierdere a demnității" include mai multe aspecte. Într-o privință, motivația lui Dumnezeu de a face toate acestea este de dragul oamenilor, dar pot ei să o înțeleagă? Nici măcar cei care Îl urmează nu o pot înțelege. Ce conține această lipsă de înțelegere? Există înțelegeri greșite, interpretări greșite și priviri ciudate sau încărcate de dispreț din partea anumitor oameni. Dumnezeu Se află în tărâmul spiritual, în mijlocul tuturor lucrurilor, iar întreaga umanitate se află sub picioarele Lui, dar acum că Dumnezeu a devenit trup, este echivalent cu faptul că trăiește în același mediu, având-i pe oameni ca egali. El trebuie să înfrunte batjocura, calomnia, înțelegerile greșite și sarcasmul omenirii, precum și noțiunile, vrăjmășia și judecata ei – pe acestea trebuie să le înfrunte. În timp ce înfruntă aceste lucruri, credeți că are demnitate? Potrivit identității lui Dumnezeu, nu ar trebui să sufere aceste lucruri, oamenii nu ar trebui să-L trateze astfel, iar El nu ar trebui să suporte aceste lucruri; nu sunt lucruri pe care Dumnezeu ar trebui să le suporte, dar când devine trup, El trebuie să le accepte, trebuie să suporte toate acestea și nimic nu este omis. Omenirea coruptă Îi poate spune multe lucruri plăcute auzului lui Dumnezeu din ceruri, dar nu are pic de considerație față de Dumnezeu întrupat. Oamenii își spun: „Dumnezeu devine trup? Ești atât de obișnuit și de normal, nu ai nimic excepțional; se pare că nu poți să-mi faci nimic!" Îndrăznesc să spună orice! Când vine vorba de profitul sau de reputația lor, îndrăznesc să rostească orice judecată sau condamnare. Prin urmare, când Dumnezeu devine trup, deși are acest statut și Se bucură de această identitate în timp ce interacționează cu oamenii și trăiește alături de omenirea coruptă, de fapt, El trebuie să îndure totodată tot soiul de umilințe cauzate de identitatea Sa. Își pierde toată demnitatea – acesta este primul lucru pe care trebuie să-l îndure Dumnezeu, confruntându-Se cu toată confuzia, înțelegerea greșită, îndoiala, testarea, răzvrătirea, judecata, duplicitatea etc., pe care le manifestă omenirea coruptă față de El. Trebuie să îndure toate acestea – aceasta este pierderea demnității Lui. Ce altceva? În esență, nu există nicio diferență între întrupare și Duh – este corect? (Da.) În esență, nu există nicio diferență, dar există un aspect: trupul nu poate înlocui niciodată Duhul. Cu alte cuvinte, trupul este limitat în privința funcțiilor Sale. De exemplu, Duhul poate călători prin spațiu, nu este afectat de timp, climat sau diverse medii și este omniprezent, în timp ce trupul este supus acestor limitări. Ce pierdere a fost adusă demnității lui Dumnezeu? Care este dificultatea în această chestiune? Dumnezeu Însuși are această abilitate, dar întrucât este limitat de trup, în perioada lucrării Sale trebuie să Se țină de lucrarea trupului în mod conștiincios, liniștit și ascultător până la finalizarea lucrării. În timpul perioadei în care Dumnezeu lucrează în trup, ceea ce oamenii pot să vadă la Dumnezeu și să înțeleagă despre El în noțiunile lor este acest trup pe care îl pot vedea ochii lor. Așadar, în închipuirile și noțiunile lor,

oare nu sunt supuse anumitor limitări măreția, atotputernicia, înțelepciunea și chiar autoritatea lui Dumnezeu? (Ba da.) În mare măsură, acele lucruri sunt supuse anumitor limitări. Care este cauza acestor limitări? (Faptul de a fi întrupat.) Aceste limitări sunt cauzate de faptul că El este întrupat. Se poate spune că faptul de a fi întrupat Îi provoacă lui Dumnezeu Însuși un fel de necaz. Desigur, utilizarea cuvântului „necaz" este puțin imprecisă aici, dar este adecvat să-i spunem așa – se poate spune doar așa. Are acest necaz vreun impact asupra înțelegerii lui Dumnezeu de către oameni și asupra adevăratei asocieri și adevăratelor interacțiuni ale lor cu Dumnezeu pentru a-L iubi și a se supune Lui? (Da.) Are un anumit efect. Atât timp cât o persoană a văzut trupul lui Dumnezeu, atât timp cât a avut de-a face cu trupul Lui și l-a auzit trupul vorbind, este posibil ca, în timpul vieții sale, imaginea, înțelepciunea, esența și firea lui Dumnezeu să rămână pentru totdeauna la ceea ce recunoaște, vede și înțelege din acest trup. Acest lucru este nedrept față de Dumnezeu. Nu este așa? (Ba da.) Este nedrept față de Dumnezeu. Deci de ce mai procedează El astfel? Pentru că doar prin întruparea lui Dumnezeu se pot obține cele mai bune rezultate ale purificării și mântuirii oamenilor de către El – Dumnezeu alege această cale. El devine trup și trăiește față în față printre oameni, îngăduindu-le să-I audă cuvintele, să-I vadă fiecare mișcare și să-I vadă firea, chiar și personalitatea, bucuriile și necazurile. Deși această fire și aceste bucurii și necazuri pot să creeze noțiuni atunci când oamenii le văd, afectându-le înțelegerea privind esența lui Dumnezeu și limitându-le înțelegerea, Dumnezeu preferă să fie înțeles greșit de oameni și să aleagă totuși această metodă prin care să obțină cele mai bune rezultate în mântuirea oamenilor. Așadar, El Și-a sacrificat demnitatea din punct de vedere al înțelegerii chipului Său inițial, al identității, statutului și esenței Sale adevărate de către oameni. Nu s-ar putea spune asta, vorbind din acest punct de vedere? Chibzuiți cu atenție: în diferitele aspecte privind ceea ce a plătit și a făcut Dumnezeu, potrivit înțelegerii oamenilor, există ceva echivalent cu acele teorii și sloganuri ale fariseilor și antihriștilor? Nu există. De exemplu, când fariseii au spus „Dumnezeu este onorabil", cum au înțeles ei acest caracter onorabil? Cum ar trebui să se realizeze caracterul onorabil al lui Dumnezeu în ochii lor? Doar prin faptul că El este măreț. Nu este o doctrină să spui: „Dumnezeu este onorabil, dumnezeu este atât de onorabil"? (Ba da.) Ce cred ei că este caracterul onorabil al lui Dumnezeu? Faptul că, dacă Dumnezeu ar veni pe pământ, ar avea o poziție de frunte, cunoștințe, talent și abilități de prim rang, o elocvență excelentă și o înfățișare aleasă și distinsă. Care este acel caracter onorabil în care credeau? Este ceea ce oamenii pot să vadă. Nu este acest tip de caracter onorabil ceva ce face Satana? (Ba da.) Dumnezeu nu face asta! Priviți ce tip de oameni sunt aleșii lui Dumnezeu și ce tip de oameni sunt elitele remarcabile ale lumii Satanei. Comparându-i în acest fel, vei ști ce fel de persoană mântuiește Dumnezeu și ce fel de persoană nu poate fi mântuită. Cei care sunt deosebit de aroganți, neprihăniți de sine, înzestrați și talentați au cele mai mici șanse să accepte adevărul. Vorbirea lor este plină de cunoaștere, extrem de elocventă și îi face pe oameni să-i venereze și să-i admire, dar

slăbiciunea lor vitală este că nu acceptă adevărul, sunt scârbiți de el și îl urăsc, determinându-i să meargă pe calea distrugerii. Pe de altă parte, niciunul dintre aleșii lui Dumnezeu nu are daruri sau talente speciale, dar ei pot accepta adevărul, se supun lui Dumnezeu, renunță la faima, câștigul și statutul lor pentru a-L urma și sunt dispuși să-și facă datoria. Acestea sunt tipurile de oameni mântuiți de Dumnezeu. Cui se închină non-credincioșii? Toți se închină intelectualilor de nivel înalt și oamenilor cu statut familial de seamă. În ceea ce privește darurile, specialitățile și statutul familiei, nu avem nimic din acestea – suntem la fel. Ce părere aveți despre asta? Dumnezeu nu face astfel de lucruri – este oare atât de simplu? De ce nu a rânduit El așa? Intenția lui Dumnezeu este în acest lucru. Îi este mult prea ușor să rânduiască în ce familie se naște o persoană și ce cunoștințe poate învăța. Poate Dumnezeu să acționeze așa? (Da.) Poate, într-adevăr! Atunci de ce nu a rânduit El să ne naștem în familii bogate și de seamă? Aceasta este frumusețea lui Dumnezeu, este revelația esenței Lui și doar cei care înțeleg adevărul își pot da seama de această chestiune. După ce devine trup, oricât de mari sunt noțiunile oamenilor, oricât de mari sunt dificultățile pe care le întâmpină Dumnezeu în lucrarea Lui, oricât de mari sunt obstacolele pe care le înfruntă, oricât de mari sunt batjocura și calomnia de care are parte și indiferent cât de mult se pierde din demnitatea Lui după ce devine trup astfel, oare Îi pasă lui Dumnezeu? Nu-i pasă. Așadar, de ce anume Îi pasă? Dacă puteți înțelege acest aspect, știți cu adevărat că Dumnezeu este încântător. De ce Îi pasă lui Dumnezeu? Care este intenția Lui laborioasă atunci când plătește acest preț și depune un efort atât de mare? Pentru ce a făcut El asta, mai exact? (Pentru ca acest grup ales de Dumnezeu să-L poată înțelege mai bine, să aibă un contact mai bun cu El prin trupul Său întrupat și apoi să aibă o înțelegere adevărată a Lui.) Să-L înțeleagă pe Dumnezeu – așadar, mai este destul de benefic acest lucru pentru El? A plătit Dumnezeu atât de mult pentru acest singur scop? Da sau nu? A lucrat El laborios timp de 6000 de ani doar pentru a-i face pe oameni să-L înțeleagă? Spuneți-Mi, după ce Dumnezeu i-a creat pe oameni, după ce omenirea s-a îndepărtat de Dumnezeu și l-a urmat pe Satana și fiecare ființă umană a început să-și petreacă viața ca un demon viu – cine este cel mai fericit? (Satana.) Cine este victima? (Oamenii.) Atunci cine este cel mai trist? (Dumnezeu.) Voi sunteți cei mai triști? (Nu.) În realitate, nimeni nu-și poate da seama de aceste lucruri. Nimeni nu le cunoaște pe cont propriu: fiecare acceptă ceea ce devine în viață. Când le ceri să practice adevărul, nu cred că acest lucru îi poate ajuta cu ceva. Trăiesc constant pe baza noțiunilor și închipuirilor lor și s-au răzvrătit mereu împotriva lui Dumnezeu. Cel mai trist și cu inima zdrobită este, de fapt, Dumnezeu. El a creat omenirea; credeți că lui Dumnezeu Îi pasă de starea imediată a existenței umane sau dacă viața oamenilor este bună sau nu? (Îi pasă.) Dumnezeu este cel mai îngrijorat și poate că oamenii implicați nu simt acest lucru și, de fapt, nu-l înțeleg. Trăind în această lume, omenirea era așa acum o sută de ani, iar acum încă este la fel, înmulțindu-se generație după generație și trăind așa generație după generație, unii oameni descurcându-se bine, iar alții nu – viața este plină de suișuri și

coborâșuri. Generație după generație de oameni apar, poartă haine diferite, mănâncă aceeași mâncare, dar structura și sistemele sociale se schimbă încetul cu încetul; oamenii ajung pe neștiute în prezent – își dau ei seama? Nu-și dau seama. Așadar, cine Își dă cel mai mult seama? (Dumnezeu.) Lui Dumnezeu Îi pasă cel mai mult de această chestiune. Unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu nu le uită este cum trăiesc oamenii pe care i-a creat, care este starea actuală a vieții lor, dacă trăiesc bine, ce mănâncă și cu ce se îmbracă, cum va fi viitorul lor și la ce se gândesc ei în fiecare zi, în inimile lor. Dacă oamenii se gândesc în fiecare zi numai la rele, numai cum să schimbe și să încalce legile naturii, cum să lupte împotriva Cerurilor, cum să urmeze tendințele rele ale lumii, oare Dumnezeu Se uită la acest lucru și are o părere bună despre el? (Nu.) Deci Dumnezeu nu are o părere bună și asta e tot? Nu trebuie să facă ceva în privința asta? (Ba da, trebuie.) Trebuie să găsească o modalitate de a-i face pe acești oameni să trăiască bine, să le permită să înțeleagă principiile de comportament, să știe cum să I se închine lui Dumnezeu, să se supună tuturor legilor naturii, orchestrării și rânduielii lui Dumnezeu, astfel încât să poată trăi având o asemănare umană, iar Dumnezeu să răsufle ușurat. Chiar dacă El îi părăsește pe acești oameni, ei tot pot trăi într-un astfel de mediu în mod normal, fără să sufere de nimic din cauza Satanei – aceasta e intenția lui Dumnezeu. Când Satana vede că oamenii se pot supune lui Dumnezeu și trăiesc o asemănare umană, este pe deplin umilit și dă greș, așa că îi abandonează complet pe acești oameni și nu le mai acordă niciodată atenție. Așadar, de ce îi pasă Satanei? Îi pasă doar de cei care cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul, de cei care nu citesc cuvintele lui Dumnezeu și nu I se roagă, de cei care își fac datoria fără tragere de inimă și de cei care vor mereu să găsească pe cineva cu care să se căsătorească, să-și întemeieze o familie și să-și construiască o carieră. Vrea să-i seducă pe acești oameni, să-i inducă în eroare, așa încât să se îndepărteze de Dumnezeu, să nu-și facă datoria și să-L trădeze, până când sunt eliminați de El – atunci este pe deplin fericit. Cu cât urmărești mai puțin adevărul, cu atât devine mai fericit; cu cât urmărești mai mult faima, câștigul și statutul și cu cât ești mai superficial în datoria ta, cu atât devine mai fericit. Dacă te îndepărtezi de Dumnezeu și Îl trădezi, devine și mai fericit – nu este aceasta mentalitatea Satanei? Nu este astfel mentalitatea antihriștilor? Cei de teapa Satanei au cu toții această mentalitate. Vor să seducă pe oricine văd că nu crede sincer în Dumnezeu, pe oricine acordă atenție învățării de cunoștințe și urmăririi faimei, câștigului și statutului și pe oricine nu se ocupă de sarcina sa adecvată în timp ce-și face datoria. Când întâlnesc astfel de oameni, împărtășesc un limbaj comun cu ei, au multe de spus când sunt împreună și își exprimă gândurile liber, fără scrupule. Cum Se simte Dumnezeu când vede că acești oameni nu urmăresc adevărul? Se simte neliniștit! Care este așadar cauza acestui preț pe care l-a plătit Dumnezeu? Cauza o reprezintă neliniștea, grijile și îngrijorările Lui față de umanitate. Dumnezeu poartă în inimă aceste neliniști, griji și îngrijorări față de oameni și, fiindcă El are o astfel de atitudine față de ei, lucrarea Sa este apoi realizată pas cu pas. Indiferent dacă, în ochii oamenilor,

Dumnezeu este smerit și ascuns, îi iubește cu adevărat, este fidel sau este măreț, El crede că toate aceste costuri merită și pot fi răsplătite. Ce înseamnă această răsplată? Înseamnă că lucrurile pentru care Își face griji în inima Lui nu se vor mai întâmpla, iar oamenii de care e îngrijorat în inima Lui pot trăi conform intențiilor Sale, conform căii și direcției pe care i-a învățat și i-a îndrumat, nemaifiind corupți de Satana – nu vor mai trăi în suferință, iar grijile lui Dumnezeu vor dispărea și El va răsufla ușurat. Așadar, referitor la tot ce a făcut Dumnezeu – indiferent care este motivația Lui principală, indiferent cât de mare sau de mic este planul Lui – nu sunt toate acestea pozitive? (Ba da.) Toate acestea sunt lucruri pozitive. Indiferent dacă modul în care lucrează Dumnezeu este inobservabil de către oameni, dacă merită menționat sau nu, indiferent cum emit ei judecăți despre felul în care lucrează Dumnezeu pentru a-i judeca și a-i mântui, judecând după toate lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu și după întregul preț pe care îl poate plăti, oare nu este El vrednic de laudă? (Ba da, este.) Deci este Dumnezeu măreț sau neînsemnat? (Este măreț.) Atât de măreț! Nimeni din rândul omenirii nu poate plăti un asemenea preț. Unii oameni spun: „Dragostea de mamă este cea mai mare din rândul oamenilor.” Este dragostea de mamă la fel de mare? În general, după ce copiii își trăiesc viața pe cont propriu, mamele lor nu se mai agită în privința lor, atât timp cât aceștia se descurcă. De fapt, nu pot să se agite în privința lor nici dacă vor. Așadar, cum tratează Dumnezeu această omenire? De câte mii de ani o îndură El? O îndură de șase mii de ani și nici acum nu a renunțat. Doar pentru acea mică grijă și preocupare, Dumnezeu a plătit un preț atât de mare. Cum arată un preț atât de mare în ochii fariseilor și antihriștilor? Este condamnat, judecat și chiar hulit de ei. Din acest punct de vedere, nu au acei antihriști o natură ticăloasă? (Ba da.) Dumnezeu a făcut lucruri atât de lăudabile, iar esența Lui și ceea ce El are și este sunt atât de vrednice de lauda oamenilor. Nu doar că nu-L laudă, dar chiar folosesc diverse scuze și teorii pentru a-L condamna și judeca și chiar refuză să recunoască faptul că El este Hristos. Nu sunt acești oameni plini de ură? (Ba da.) Nu sunt ticăloși? Judecând după comportamentul lor ticălos, nu venerează ei cunoașterea și învățarea? Nu venerează ei puterea și statutul? (Ba da.) Cu cât un lucru este mai pozitiv, cu cât este mai demn de laudă, de a fi ținut minte și de a fi răspândit, cu atât va fi mai condamnat de antihriști. Aceasta este o dezvăluire a naturii ticăloase a antihriștilor. Trebuie spus că gradul de ticăloșie al antihriștilor este mai mare decât al majorității oamenilor cu firi corupte.

Să discutăm în continuare despre Pavel. În ce fel de familie s-a născut Pavel? S-a născut într-o familie intelectuală, o familie învățată. S-a născut într-o astfel de familie, iar mediul nașterii sale era considerat bun. Era foarte educat. Conform standardelor actuale, ar fi fost genul de om care studiază teologia sau merge la universitate. Așadar, cunoștințele și învățătura lui le depășeau pe cele ale majorității oamenilor? (Da.) Judecând după cunoștințele și învățătura lui Pavel, i-ar fi fost ușor să recunoască că Domnul Isus era Hristos? (Da.) Foarte ușor. Dar de ce nu L-a recunoscut pe Domnul Isus drept Hristos? (El venera cunoașterea și simțea că Domnul Isus nu avea la fel de

multe cunoștințe ca el, prin urmare nu L-a recunoscut.) Este prea simplu să ne exprimăm așa. Dacă Domnul Isus n-ar fi avut la fel de multe cunoștințe ca el, Pavel n-ar fi putut să-L recunoască. Dacă Domnul Isus ar fi avut cu adevărat cunoștințe, Pavel ar fi putut să-L recunoască. Acesta este un fel de deducție pe jumătate. Spunem acum doar că antihriștii venerează cunoașterea; adică, atunci când îi ascultă pe oameni și se ocupă de oameni și chestiuni, au un punct de vedere care le permite altora să vadă că venerează cunoașterea și învățarea. De exemplu, dacă vorbele tale sunt foarte logice, evoluate, inteligente, de nepătruns și abstracte, exact asta este pe placul lor. Abstracte și conforme cu logica, filosofia și chiar cu o anumită învățare – exact asta își doresc. Domnul Isus este întruparea lui Dumnezeu și tot ceea ce rostește sunt cuvintele și adevărurile lui Dumnezeu. Așadar, când oamenii cu învățare și cunoaștere se uită la aceste cuvinte și adevăruri, cum le evaluează ei? „Cuvintele pe care le rostești sunt prea comune și superficiale. Sunt lucruri banale despre credința în dumnezeu. Nu sunt nici profunde, nici de nepătruns. Nu există nicio taină. Totuși, tu spui că sunt adevărul. Ce este atât de elevat la adevăr? Și eu pot să spun aceste lucruri!” Nu cred antihriștii asta? (Ba da.) Cântăresc lucrurile astfel, spunându-și: „Lasă-mă să văd dacă lucrurile despre care vorbești sunt în definitiv superioare sau inferioare cunoștințelor mele.” De îndată ce le aud, le contestă, spunând: „Vorbești ca un elev de școală primară. Eu sunt student la facultate, așa că nu ești la fel de bun ca mine!” Apoi găsesc vreo greșeală în cuvintele lui Dumnezeu, spunând: „Se pare că nu înțelegi gramatica și, uneori, cuvintele pe care le folosești când vorbești nu sunt corecte. Nu pari să fii dumnezeu.” Se uită la înfățișarea Lui pentru a vedea dacă este sau nu Dumnezeu; nu ascultă conținutul cuvintelor Sale, nu ascultă dacă exprimă adevărul sau dacă acele cuvinte vin de la Dumnezeu. Nu este aceasta o lipsă de înțelegere spirituală? (Ba da.) Prin urmare, antihriștii au și o altă caracteristică: le lipsește înțelegerea spirituală. Întrucât prețuiesc cunoașterea și învățarea, ei nu înțeleg adevărul. Nu vor putea niciodată să înțeleagă adevărul. Sunt destinați să fie oameni cărora le lipsește înțelegerea spirituală. Își folosesc cunoștințele pentru a cântări fiecare propoziție rostită de Dumnezeu. Pot ei să înțeleagă adevărul? Pot să știe că acesta este adevărul? Pot să ajungă în sfârșit la o concluzie și să spună că toate aceste cuvinte rostite de Dumnezeu sunt adevărul? Pot să recunoască asta? Nu pot să recunoască asta. Așadar, în ochii lor, cum Îl privesc pe Dumnezeu întrupat? Își spun: „Oricum aș privi, este o ființă umană. Oricum aș privi, nu pot vedea calitatea lui dumnezeu. Oricum aș asculta, nu pot să-mi dau seama care dintre cuvintele lui sunt în conformitate cu adevărul și care dintre ele sunt adevărul.” Prin urmare, în adâncul sufletului lor, își spun: „Dacă ai ceva nou și actual și pot să câștig o teorie sau să acumulez ceva capital pe seama ta, atunci te voi urma deocamdată și voi vedea care este rezultatul.” Dar Îl pot ei accepta pe Domnul Isus în adâncul inimii lor? (Nu.) Categoric nu-L vor accepta. De ce nu-L acceptă? Care este cauza? Este că apreciază prea mult cunoașterea. Preferințele lor și cunoștințele cu care sunt înzestrați și pe care le-au învățat le orbesc ochii și mintea, împiedicându-i să vadă tot ce a făcut Dumnezeu.

Chiar dacă spusele Lui sunt în mod evident adevărul, chiar dacă lucrarea făcută de El exprimă în mod clar identitatea și esența lui Dumnezeu, ei nu pot vedea asta. De ce nu pot vedea? Deoarece cunoștințele și învățarea lor îi umple de noțiuni, închipuiri și verdicte despre Dumnezeu. În cele din urmă, indiferent cum ascultă predicile sau intră în contact cu Dumnezeu, nu pot să înțeleagă ce spune Dumnezeu, cu atât mai puțin să accepte că spusele acestei persoane îi pot schimba pe oameni sau că sunt adevărul, calea și viața. Este ceva ce nu pot accepta niciodată. Nu pot accepta niciodată, ceea ce îi destinează să nu fie mântuiți, exact ca în cazul lui Pavel. A mărturisit Pavel că Domnul Isus era Hristos? N-a recunoscut nici în cele din urmă. Unii spun: „Nu L-a strigat el pe Domnul când a fost doborât pe drumul spre Damasc? Ar fi trebuit să mărturisească. Cum se poate spune că nu a mărturisit?" Un fapt dovedește că Pavel nu L-a recunoscut niciodată pe Domnul Isus Hristos ca pe Mântuitorul lui. Și anume, chiar și după ce a fost doborât, a urmărit în continuare să încerce să fie Hristos. Pot oare oamenii să devină la întâmplare Hristos? Hristos este Dumnezeu întrupat într-un om. Este Dumnezeu și nimeni nu poate deveni Hristos doar pentru că-și dorește. Cine nu vrea să fie Hristos, dar este ceva ce pot face oamenii? Nu este ceva ce ține de dorința lor. Pavel chiar a vrut să fie Hristos. Judecând după urmărirea lui Pavel, putea el să recunoască că Domnul Isus este Hristos și Domnul? (Nu, nu putea.) Atunci, unde a plasat el identitatea și statutul Domnului Isus? Ca Fiu al lui Dumnezeu. Ce este Fiul lui Dumnezeu? Este: „Nu ești dumnezeu, ești un fiu al lui dumnezeu, ești mai mic decât dumnezeu, ești la fel ca noi; suntem fiii lui dumnezeu, iar tu ești, de asemenea, un fiu al lui dumnezeu, dar dumnezeu ți-a dat o altă însărcinare și ai făcut altă lucrare. Dacă dumnezeu mi-ar da mie această sarcină, aș putea să o fac și să mi-o asum la fel de bine." Nu înseamnă asta că Pavel nu a recunoscut faptul că Domnul Isus Hristos este Dumnezeu? (Ba da.) El credea că dumnezeul credinței sale era în ceruri, că acest Hristos nu era dumnezeu și că identitatea și statutul lui dumnezeu nu aveau nicio legătură cu acest Hristos. Cum au luat naștere înțelegerea și atitudinea lui față de Domnul Isus? Au fost deduse din cunoștințele și închipuirile lui. Cum le-a dedus? În ce propoziție le-a văzut? Domnul Isus a spus: „Tatăl Meu este așa sau altfel" și „Fac una sau alta prin Tatăl Meu din ceruri", iar el a auzit acest lucru și s-a gândit: „Și tu te referi la dumnezeu spunându-i «dumnezeu»? Și tu te referi la dumnezeu din ceruri spunându-i «tată»? În acest caz, ești un fiu al lui dumnezeu?" Nu este aceasta o închipuire a creierului uman? Este o concluzie trasă de oamenii învățați: „Dacă îl numești «tată» pe dumnezeul din ceruri și îl numim și noi «tată», înseamnă că suntem frați. Tu ești fiul cel mare, noi suntem al doilea fiu și dumnezeul din ceruri este dumnezeul nostru comun. Așadar, tu nu ești dumnezeu și suntem cu toții pe picior de egalitate. Prin urmare, nu domnul Isus hristos este cel care decide în cele din urmă cine este răsplătit, cine este pedepsit și care este finalul fiecăruia – este dumnezeu din ceruri." Pavel a ajuns la toate aceste concluzii și puncte de vedere absurde, folosindu-și mintea pentru a judeca și analiza după ce a studiat teologia și cunoașterea. Acesta a fost rezultatul.

Pentru Pavel, cunoașterea era un colac de salvare, era capitalul lui și, chiar mai mult, era scopul urmăririi sale. Dacă Pavel n-ar fi venerat cunoașterea, ci ar fi putut să renunțe la cunoștințele pe care le învățase înainte, să-L considere pe Domnul Isus drept Domnul, Cel care poate fi urmat, Cel care poate exprima adevărul și să considere cuvintele Domnului Isus drept adevărul de ascultat și de practicat – rezultatul ar fi fost diferit. Faptul că Petru a putut să se lepede de Domnul de trei ori a fost, într-o privință, din cauză că s-a temut, iar în alta, deoarece a văzut că Domnul Isus era un om obișnuit care a fost arestat și suferea. Avea slăbiciune în inima lui – nu acesta a fost defectul fatal. Nici faptul că s-a putut lepăda de El pentru o clipă nu a fost un defect fatal. Aceasta nu este dovada care poate determina în cele din urmă finalul unei persoane. Ce anume îi determină în cele din urmă finalul? Dacă tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe cuvintele lui Dumnezeu, dacă poate să accepte, să asculte și să practice cuvintele Lui ca pe adevăr. Pavel și Petru sunt două exemple complet diferite. Petru a fost cândva slab, s-a lepădat cândva de Domnul și s-a îndoit cândva de El, dar rezultatul final a fost că Petru a fost desăvârșit. Pavel a lucrat pentru Domnul și a suferit mulți ani. Este de la sine înțeles că ar fi trebuit să poată primi o cunună, dar de ce a sfârșit prin a fi pedepsit de Dumnezeu? De ce a fost diferit finalul lui de cel al lui Petru? Acest lucru depinde de natura-esență a unei persoane și de calea pe care o urmează. Care a fost natura-esență a lui Pavel? Există cel puțin un element de ticăloșie. El a urmărit frenetic cunoașterea și statutul, a urmărit recompensele și o cunună și a alergat, a lucrat și a plătit prețul pentru acea cunună, fără să urmărească deloc adevărul. Mai mult, pe parcursul lucrării sale, nu a fost niciodată martor pentru cuvintele Domnului Isus, nici pentru faptul că Domnul Isus este Hristos, este Dumnezeu sau este Dumnezeu întrupat, că Domnul Isus Îl reprezintă pe Dumnezeu și toate cuvintele pe care le rostește sunt cuvintele rostite de Dumnezeu. Pavel n-a putut să înțeleagă aceste lucruri. Care a fost așadar calea pe care a urmat-o Pavel? El a urmărit cu încăpățânare cunoașterea și teologia, s-a împotrivit adevărului, a refuzat să-l accepte și și-a folosit darurile și cunoștințele pentru a lucra cu scopul de a-și gestiona, menține și stabiliza statutul. Care a fost finalul lui ultim? Poate nu vezi din exterior ce pedeapsă a primit înainte de moarte sau dacă a avut o manifestare anormală, dar finalul lui ultim a fost diferit de cel al lui Petru. De ce a depins această „diferență”? Pe de o parte, de natura-esență a unei persoane, pe de altă parte, de calea pe care o urmează. În ceea ce privește atitudinea lui Pavel și punctul lui de vedere față de Domnul Isus, prin ce a fost diferită împotrivirea lui de cea a oamenilor normali? În plus, care este diferența între tăgăduirea și respingerea Domnului de către Pavel și faptul că Petru s-a lepădat de numele lui Dumnezeu și nu L-a recunoscut pe Domnul de trei ori, din cauza slăbiciunii și fricii? Pavel a folosit cunoașterea, învățarea și darurile lui pentru a-și face lucrarea. El nu a practicat deloc adevărul și nici nu a urmat calea lui Dumnezeu. Prin urmare, ai putut să-i vezi slăbiciunea în perioada pe care și-a petrecut-o alergând și lucrând sau în epistolele sale? Nu ai putut, nu-i așa? I-a învățat întruna pe oameni ce să facă și i-a încurajat să urmărească recompense, cununi și o

destinație bună. Nu a avut cunoștințe bazate pe experiență sau experiență în practicarea adevărului. În schimb, Petru a fost foarte discret în acțiunile lui. Nu a avut acele teorii profunde sau epistole prea faimoase. A avut o oarecare înțelegere și practică reală a adevărului. Deși a experimentat slăbiciune și corupție în viața lui, după multe încercări, relația pe care a stabilit-o cu Dumnezeu a fost relația dintre om și Dumnezeu, complet diferită de cazul lui Pavel. Deși Pavel a lucrat, nimic din ce a făcut n-a avut legătură cu Dumnezeu. Nu a depus mărturie pentru cuvintele, lucrarea sau dragostea lui Dumnezeu, ori pentru mântuirea omenirii de către El și, cu atât mai puțin, pentru intențiile lui Dumnezeu față de oameni sau pentru cerințele Lui. Ba chiar le-a spus adesea oamenilor că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, determinându-i în cele din urmă să-L considere pe Dumnezeu o Treime. Termenul „Treime" provine de la Pavel. Dacă nu există „Tatăl și Fiul", poate exista o „Treime"? Nu poate. Închipuirile umane sunt prea „bogate". Dacă nu poți înțelege întruparea lui Dumnezeu, nu da verdicte orbește și nu emite judecăți oarbe. Doar ascultă cuvintele Domnului Isus și tratează-L ca pe Dumnezeu, ca pe Dumnezeu care Se arată în trup și devine o ființă umană. Este mai obiectiv să o tratezi astfel.

Când s-a depus mărturie prima dată pentru Dumnezeu întrupat ca femeie în această etapă a lucrării Sale, mulți oameni nu au putut să accepte și s-au împotmolit în asta. Ei au simțit următoarele: „Toate cuvintele rostite sunt adevăruri, lucrarea care se face este aceea de judecată prin cuvinte – aceste lucruri par a fi lucrarea lui Dumnezeu și pot să recunosc că această persoană este Dumnezeu întrupat – doar că acest gen nu este ușor de acceptat." Dar întrucât toate aceste cuvinte sunt adevărul, oamenii încă Îl acceptă cu reticență și își spun în inimile lor: „Voi urma mai întâi și voi vedea dacă este într-adevăr Dumnezeu" – mulți oameni au urmat în acest fel. Dumnezeu a creat omenirea cu două genuri, de bărbat și femeie, iar întruparea lui Dumnezeu nu face excepție, fie este de gen masculin, fie feminin. Într-o zi, cineva M-a întrebat brusc: „Cum se poate înțelege că întruparea este femeie de data aceasta?" Am răspuns: „Ei bine, cum vezi tu lucrurile? Dumnezeu nu acționează în concordanță cu noțiunile oamenilor: dacă ești sigur că Dumnezeu a făcut acest lucru, atunci n-ar trebui să cercetezi ce face El și, dacă nu înțelegi, ar trebui să aștepți. În cazul în care cauți și tot nu obții rezultate, vezi pur și simplu dacă te poți supune. Dacă te poți supune, ești rațional, dar dacă te împotmolești din cauza asta și respingi tot ce a făcut Dumnezeu, atunci nu ești rațional, nu ești un credincios adevărat în Dumnezeu. El face zece lucruri pe care le consideri corecte și în concordanță cu noțiunile tale, dar dacă un lucru nu corespunde noțiunilor tale, răstorni toate cele zece lucruri – ce fel de mizerabil este acesta? Nu este un diavol?" Când am avut părtășie astfel, a spus: „Da, atunci ar trebui să accept acum." După ce Mi-am încheiat părtășia, a înțeles-o și a acceptat-o imediat – nu este calibrul său destul de bun? Să spunem că este. Acel om a spus în continuare: „Dumnezeu a creat bărbatul și femeia și prima dată când a devenit trup, a fost bărbat, un fiu al lui dumnezeu. De data aceasta, a devenit trup ca femeie – nu s-ar numi o fiică a lui dumnezeu? Spune-mi dacă modul în care înțeleg este corect. Când oamenii au copii, vor să aibă atât un fiu, cât și o

fiică – dorește oare și dumnezeu să-i aibă pe amândoi?” Cum ar fi trebuit să-i răspund și să-i explic această chestiune? N-ar trebui aceasta luată în serios? Nu trebuie să fie corectată? Există vreo problemă cu spusele lui? Există o problemă. El a spus: „Dumnezeu are un fiu, domnul Isus, iar de data aceasta întruparea este femeie, deci în acest caz este fiica lui. Așadar, dumnezeu are un fiu și o fiică, îi are pe amândoi, prin urmare nu este nevoie de duhul sfânt. Există tatăl sfânt, fiul sfânt și fiica sfântă, această Treime – cât de potrivită și demnă este! Fără o fiică, n-ar fi completă.” Cum te simți la auzul acestora? Nu știi dacă să râzi sau să plângi. Spune-Mi, nu este o glumă? (Ba da.) Există vreo diferență între modul în care înțelege el întruparea și cel al lui Pavel? (Nu.) Nu există nicio diferență. Dacă oamenii se bazează mereu pe istețimea, închipuirile și noțiunile lor pentru a trage concluzii și a face deducții privind înțelegerea lui Dumnezeu, în special abordarea chestiunilor legate de identitatea și esența Lui, și le aplică având anumite puncte de vedere, acest lucru va fi problematic, iar ei vor face greșeli și vor întâmpina probleme. Care este așadar cel mai potrivit mod de a aborda această chestiune? Unele chestiuni sunt mai profunde și abstracte, nu sunt ușor de înțeles de către oameni și nu este ușor să ne dăm seama de esența și de cauza principală a acestei probleme; dacă aceste lucruri nu implică adevărul sau nu-ți afectează urmărirea adevărului, ce ar trebui să faci? Mai întâi, să renunți la ele. Ce rost are să le cercetezi? Nu este treaba ta să le cercetezi. Nu trebuie decât să te concentrezi la intrarea în viață și să-ți poți face bine datoria. Într-o zi vei înțelege de la sine aceste chestiuni. Unii oameni spun că nu pot renunța la ele și vor să le cerceteze, ceea ce este problematic. Nu trebuie să le cercetezi. Oamenii nu trebuie să abordeze chestiuni referitoare la identitatea, esența și statutul lui Dumnezeu cu o atitudine cercetătoare. Dacă vei continua să cercetezi, va avea consecințe grave. În cazuri grave, Îl vei huli pe Dumnezeu. Cum ar trebui să abordeze oamenii chestiunile referitoare la identitatea și esența lui Dumnezeu? Fii simplu și, chiar dacă această chestiune nu-ți este destul de clară, un lucru este cert: El Îl poate reprezenta pe Dumnezeu, este apariția lui Dumnezeu, ceea ce exprimă El este adevărul, ce ar trebui să accepte oamenii este adevărul și este suficient pentru a obține adevărul.

Privind natura-esență a antihriștilor, ce venerează ei cel mai mult? Așa-zisele teorii teologice elevate, deșarte, abstracte. Pentru ei, aceste teorii sunt extrem de valoroase. Prețuiesc și iubesc atât de mult aceste lucruri și se gândesc la tot soiul de modalități de a le dobândi pentru a ieși în evidență din mulțime. Iau notă de aceste lucruri în inimile lor și le consideră un capital, o piatră de temelie prin care să-și realizeze obiectivele în viață, neștiind că aceste lucruri nu sunt, în mod fundamental, adevărul. Dar le place să se doteze cu aceste teorii teologice, care devin ideile lor preconcepute și pe care le consideră adevărul. Se folosesc de aceste cunoștințe teologice pentru a studia cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile exprimate de El. Când văd că adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu și cuvintele Sale nu se potrivesc cu teoriile teologice pe care le susțin, nu se pot opri să nu judece și să nu condamne cuvintele lui Dumnezeu. Nu le este deloc teamă

în inimile lor, crezând că au o bază biblică pentru a proceda astfel. Unii dintre ei chiar Îi condamnă cuvintele, spunând: „Cuvintele lui dumnezeu sunt prea plictisitoare. Unele dintre ele nu sunt logice, altele nu sunt gramaticale și chiar o parte din vocabularul pe care-l folosește nu funcționează prea bine.” Trăiesc doar în mintea și gândurile lor, folosind cunoștințele și erudiția pe care le dețin pentru a analiza și studia cuvintele lui Dumnezeu. Mulți dintre ei chiar își folosesc închipuirile și judecata pentru a găsi, în cuvintele Lui, cum definește Dumnezeu anumite persoane sau ce destinații decide El pentru anumiți oameni, apoi analizează și condamnă acele lucruri în funcție de ceea ce spune Biblia, începând astfel să respingă cuvintele lui Dumnezeu. În timp ce-l analizează și condamnă cuvintele, se întâmplă ceva groaznic. Știți ce se întâmplă? Când oamenii Îl analizează și Îl studiază pe Dumnezeu și când ia naștere o mentalitate de condamnare în ei, Duhul Sfânt îi disprețuiește și îi respinge pe acești oameni și nu lucrează în ei. Nu este un lucru groaznic? Și știți ce prevestește când Duhul Sfânt nu lucrează. Când nu lucrează, Duhul Sfânt Se îndepărtează de acești oameni, echivalând cu abandonarea lor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu-i va mântui. Putem analiza motivul. De unde provin aceste teorii teologice pe care s-au sprijinit jumătate din viața lor? Pe cine reprezintă ele? Nu le este clar acest lucru în sufletul lor. De fapt, aceste lucruri nu sunt deloc de la Dumnezeu și nici nu sunt o înțelegere umană pură. Sunt interpretări false ale oamenilor și, ca atare, se poate spune că provin de la Satana și îl reprezintă întru totul pe Satana. Ce altceva include această cunoaștere teologică? Pe lângă interpretările false ale Bibliei, include logica și raționamentul oamenilor, noțiunile și închipuirile lor, precum și experiențele, etica, morala și ideile lor filosofice. Când folosesc aceste lucruri pentru a evalua ce spune Dumnezeu și pentru a-I evalua lucrarea, sunt în mod evident de partea Satanei prin felul în care Îl tratează pe Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu Își ascunde fața de la ei, iar Duhul Sfânt îi abandonează. Ați experimentat vreodată acest lucru? În trecut, unii oameni discutau despre experiențele lor în această privință, spunând: „Când am început să cred în Dumnezeu, eram nerăbdător să-L studiez; am studiat ce spune, cum Își folosește cuvintele, cum îi tratează pe oameni, cu cine este bun și ce fel de persoană este pe placul Lui sau o urăște. Ca urmare a tuturor acestor studii, inima mea s-a întunecat, nu L-am putut simți pe Dumnezeu în rugăciunile mele, starea de libertate și eliberare din inima mea a dispărut și n-am mai simțit pace sau bucurie. Era ca și cum mă apăsa o piatră pe inimă.” Ați avut vreodată o astfel de experiență? (Da.) Cei care Îl studiază constant pe Dumnezeu nu capătă nicio luminare sau iluminare de la Duhul Sfânt. Nici măcar citirea cuvintelor lui Dumnezeu nu le aduce nicio lumină. Antihriștii sunt experți în studierea lui Dumnezeu, dar nu acceptă deloc adevărul. În biserică, nu au nicio relație interpersonală normală, poziționându-se mereu deasupra celorlalți pentru a le face morală. Se laudă adesea cu cunoștințele lor și îi privesc cu dispreț pe frații și surorile de rând. Dacă un antihrist interacționează cu tine și află că nu ai o educație înaltă, nu-și va bate capul cu tine. Chiar dacă îndeplinești criteriile pentru a fi conducător de biserică sau de echipă, nu te va folosi. Ce fel de

oameni folosește? Caută oameni cu statut social, putere, cunoaștere și daruri, care pot vorbi elocvent – pune ochii pe astfel de oameni și își propune să-i folosească. Dacă este la latitudinea lui să aleagă și să folosească oameni, selectează doar indivizi care se exprimă clar, sunt foarte educați, bine informați și au statut în societate. Chiar dacă astfel de oameni nu urmăresc adevărul sau nu pot face nicio lucrare, tot sunt pe placul lui. Ce indică acest lucru? Că fac parte din aceeași categorie. La urma urmei, cine se aseamănă se adună. Unii antihriști înțeleg anumite cuvinte și doctrine și apoi se gândesc în toate felurile cum să practice ținerea predicilor. În ce măsură practică? În măsura în care pot vorbi articulat și pe larg, urcând pe scenă fără să folosească notițe și vorbind ore în șir. Consideră că asta înseamnă să facă lucrare, că este cel mai glorios moment al lor, momentul în care se pot afișa cel mai bine. Profită de astfel de ocazii și nu le scapă niciodată. Totuși, în ceea ce privește subiectele despre care Dumnezeu are adesea părtășie, care țin de umanitatea normală, de conștiința și rațiunea oamenilor și de lucrurile cele mai strâns legate de umanitate din viața reală a oamenilor normali – deși pot părea detalii mărunte și nesemnificative, în realitate, sunt strâns legate de intrarea în adevărul-realitate. Cum privesc antihriștii aceste lucruri? Le disprețuiesc din inimă, nu iau aceste cuvinte în serios și condamnă aceste chestiuni în inimile lor, considerând că sunt neînsemnate. Indiferent cum ai părtășie despre adevărul-realitate, de exemplu, cum să fii o persoană onestă, loială sau realistă și conștiincioasă, indiferent cum ai părtășie despre acestea, punctul lor de vedere rămâne neschimbat. Vor să fie persoane care pot vorbi elocvent, care par pline de talent și abilități speciale sau chiar persoane cu abilități supranaturale, cum ar fi să vorbească în limbi, să poată citi extraordinar de rapid, să aibă memorie fotografică și așa mai departe. Dacă ar avea și aceste abilități, inimile lor ar fi pline de bucurie. În adâncul inimii lor, urmăresc și prețuiesc aceste lucruri. De pildă, imediat după ce termin de spus ceva, uit. Când întreb pe toată lumea, nici ceilalți nu-și amintesc. Vezi, memoria noastră este destul de asemănătoare, nu-i așa? (Da.) Dar când antihriștii văd asta, spun: „Nici memoria ta nu-i bună! Uită-te la cutare persoană spirituală; poate citi foarte rapid și are memorie fotografică. Tu ești hristos – câte rânduri poți citi dintr-o privire?” Le spun: „Nu am acea abilitate supranaturală. Uneori nu-Mi amintesc o propoziție după ce o citesc și trebuie să o citesc din nou.” Ei spun: „Nu se presupune că dumnezeu este atotputernic?” Așa încep să-și formeze noțiuni. În adâncul inimii lor, cum Îl privesc pe Dumnezeu întrupat? „Dumnezeu întrupat este doar o persoană cu totul obișnuită și pe deplin normală. Memoria lui nu este bună, constituția lui nu este chiar grozavă; nu seamănă cu dumnezeu în nicio privință.” Prin urmare, când aud pe cineva predicând despre dragostea de Dumnezeu, își spun: „Dacă acea persoană spirituală sau acea persoană faimoasă ar fi dumnezeu, aș putea să-l accept și să-l iubesc. Dar dacă acest hristos actual este dumnezeu, nu pot să-l iubesc, fiindcă nu seamănă deloc cu dumnezeu.” În inimile lor, pentru a fi dumnezeu, cineva trebuie să semene cu el; trebuie să vorbească, să acționeze și să arate ca dumnezeu, așa încât, atunci când îl văd oamenii, să nu aibă nicio noțiune – asta gândesc ei. De ce? Ei își

spun: „În primul rând, n-ai abilități supranaturale. În al doilea rând, n-ai talente speciale. În al treilea, nu ai darurile acelor oameni din lume care realizează lucruri mărețe. Nu ești excepțional în niciun fel, deci de ce ar trebui să ascult ce spui? De ce ar trebui să te respect? De ce ar trebui să mă supun ție? Nu pot să mă supun.” Ce problemă este aceasta? Ce fel de fire este? Chiar dacă nu înțeleg adevărul, ar trebui totuși să aibă conștiința și rațiunea unei persoane normale. Oamenii au noțiuni, iar Dumnezeu nu-i condamnă din această cauză, dar când nutresc noțiuni și apoi se împotrivesc cu bună știință și Îl condamnă pe Dumnezeu, acest lucru Îi ofensează ușor firea. Faptul că antihriștii pot să-L condamne în voie și să se împotrivească lui Dumnezeu este cauzat de firea lor ticăloasă. După ce dobândesc cunoștințe, au închipuiri mai bogate, mai extinse și mai cuprinzătoare despre Dumnezeu și despre măreția, esența, autoritatea și atotputernicia Lui. Apoi încearcă să potrivească aceste închipuiri cu Dumnezeul pe care Îl pot vedea și cu care pot interacționa. Pot să le potrivească? Nu pot niciodată să le potrivească. Cu cât Îl studiază mai mult pe Dumnezeu, cu atât Îl resping mai mult în inimile lor și pot să-L condamne și să I se împotrivească; este inevitabil.

Din ce ați văzut în Biblie și în toate cuvântările actuale ale lui Dumnezeu, recomandă El darurile, învățarea și cunoașterea? (Nu.) Dimpotrivă, Dumnezeu disecă învățarea și cunoștințele oamenilor. Cum definește El darurile? Cum definește El abilitățile supranaturale și talentele speciale? Ar trebui să înțelegeți că darurile, abilitățile supranaturale și talentele speciale nu reprezintă deloc viața. Ce înseamnă că nu reprezintă viața? Înseamnă că aceste lucruri nu sunt rezultatul dobândirii adevărului de către oameni. De unde provin, de fapt, aceste lucruri? Provin de la Dumnezeu? Nu, El nu le dăruiește oamenilor cunoaștere sau învățare și, cu siguranță, nu le dă mai multe daruri pentru ca ei să poată urmări adevărul. Dumnezeu nu procedează astfel. Înțelegeți acum că M-am exprimat așa, nu? Unde se manifestă așadar ticăloșia antihriștilor? Cum privesc ei darurile, învățarea și cunoașterea? Ei apreciază, urmează și chiar își doresc aceste lucruri, mai ales darurile și abilitățile supranaturale. Dacă îi spui unui antihrist: „Dacă ai abilități supranaturale, vei atrage spiritele rele”, îți va spune: „Nu mă tem!” Îi vei răspunde: „Atunci nu vei avea nicio speranță de mântuire în viitor, vei fi aruncat în al optsprezecelea nivel al iadului, în iazul de foc și pucioasă”, iar el tot va spune: „Nu mă tem!” Dacă ai putea să-i faci să vorbească în zece limbi diferite și să se dea în spectacol pentru ca alții să-i privească admirativ, ar accepta și ar fi dispuși. Dumnezeu vorbește atât de obișnuit și lucrează atât de practic în umanitatea normală, iar ei nu acceptă metoda, forma și conținutul acestei lucrări – o tratează cu dispreț. Cum ar trebui oamenii să discearnă aceste chestiuni? De exemplu, unii pot vorbi în diverse limbi. Poți accepta acest lucru? Crezi că este normal sau ciudat? (Ciudat.) Așadar, în limitele raționale ale umanității normale, este ceva inacceptabil. Cineva care își amintește totul, de exemplu, culorile, formele, fețele și numele, și ține minte sute de pagini dintr-o carte după ce o citește, povestind-o de la început până la sfârșit – după ce interacționezi cu o astfel de persoană, n-ai simți că ai întâlnit pe cineva ieșit din comun? (Ba da.) Dar antihriștilor le

plac aceste lucruri. Spune-Mi, când intri în contact cu cei din lumea religioasă, așa-zișii evangheliști, predicatori și pastori, cunoscuți în mod colectiv drept farisei, simți că inima ta are nevoie de acești oameni sau de Dumnezeu practic? (Inimile noastre au nevoie de contactul cu Dumnezeu.) Dumnezeul normal și practic este mai aproape de nevoile tale lăuntrice, nu-i așa? Vorbiți așadar despre modul în care vă simțiți când interacționați cu fariseii, despre avantaje și dezavantaje și dacă există vreun beneficiu. (Interacțiunea mea cu fariseii pare falsă și distantă. Lucrurile despre care vorbesc sunt prea deșarte și false; dacă ascult prea mult îmi provoacă greață și nu mai vreau să interacționez cu ei.) Sunt corecte sau absurde punctele de vedere exprimate de farisei? (Absurde.) Natura punctelor lor de vedere este absurdă. În plus, lucrurile pe care le spun sunt mai mult practice sau deșarte? (Deșarte.) Majoritatea oamenilor detestă sau se bucură să audă lucrurile absurde și deșarte, precum și închipuirile și noțiunile rostite de ei? (Majoritatea oamenilor detestă să audă aceste lucruri.) Celor mai mulți nu le plac aceste lucruri, nefiind dispuși să asculte. După ce le asculți punctele de vedere și cuvintele și le observi firea și comportamentul fals și ipocrit, ce simți în inima ta? Ești dispus să asculți mai mult? Ești dispus să te apropii de ei, să ai interacțiuni profunde cu ei și să înțelegi mai multe despre ei? (Nu.) Nu ești dispus să interacționezi cu ei. Principala problemă este că rostesc cuvinte prea deșarte, pline de teorii și sloganuri; după ce asculți la nesfârșit, tot n-ai habar ce spun. De altfel, firea lor este falsă și duplicitară; pretind că sunt umili, răbdători și iubitori, că au conduita unui credincios cu experiență, unul deosebit de „evlavios”. Când le vezi în cele din urmă adevărata față, ești dezgustat. Nu ați avut multă interacțiune profundă cu Mine; cum vi se par predicile pe care le-am ținut? Există o diferență între ele și lucrurile despre care vorbesc fariseii? (Da.) Care este diferența? (Predicile lui Dumnezeu sunt practice.) Acesta este aspectul de bază. În plus, Eu vorbesc despre practica și experiențele voastre și despre diferitele aspecte ale problemelor întâlnite în timp ce vă îndepliniți îndatoririle și în viața reală. Nu este ceva nepractic și nedeslușit. De asemenea, este practic sau lipsit de conținut fiecare adevăr despre care discut sau fiecare punct de vedere pe care îl adopt? (Este practic.) De ce spui că este practic? Pentru că nu se abate de la viața reală, nu pune trâmbițarea de teorii goale deasupra vieții reale. Are legătură cu discernământul, înțelegerea și practica oamenilor în viața reală și cu stările care apar în sinea lor atunci când se confruntă cu diverse probleme în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Pe scurt, implică subiecte legate de modul de practicare a credinței în Dumnezeu de către oameni, de viețile lor de credință în Dumnezeu și diferitele lor stări în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Nu scoatem Biblia pentru o expunere goală despre Geneză sau Isaia, nici nu vorbim fără sens despre Apocalipsa. Cel mai mult Îmi displace să citesc Apocalipsa și nu vreau să vorbesc despre ea. Ce rost are să vorbesc despre ea? Dacă ți-aș spune ce molimă se va produce, ce legătură ar avea cu tine? Este lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea lui Dumnezeu s-ar împlini, cum te-ar afecta pe tine? Nu vei rămâne tot tu? Dacă ți-aș spune ce molimă se va produce, ai putea atunci să te eliberezi de firea ta coruptă?

Ar fi atât de miraculos? Nu. Așadar, când oamenii urmează până la sfârșit, fiecare va fi sortat după felul lui. Cei care pot accepta adevărul, care citesc cu plăcere cuvintele lui Dumnezeu și pot practica adevărul vor rămâne fermi. Cei care nu sunt dispuși să citească cuvintele lui Dumnezeu sau să asculte predici, care refuză cu îndârjire să accepte adevărul și nu sunt dispuși să-și realizeze îndatoririle, vor fi în cele din urmă dezvăluiți și eliminați. Deși participă la adunări și ascultă predici, ei nu practică niciodată adevărul, rămân neschimbați și le este scârbă să asculte predici – nu sunt dispuși să le asculte. Astfel, chiar și atunci când își îndeplinesc îndatoririle, o fac superficial, fără să se schimbe vreodată. Aceștia sunt pur și simplu neîncrezători. Dacă oamenii care cred sincer în Dumnezeu s-ar asocia adesea și ar trăi împreună cu neîncrezători, cum s-ar simți? Nu doar că n-ar beneficia sau n-ar fi edificați, dar ar simți și o repulsie tot mai mare în inima lor față de aceștia. Să presupunem că intri în contact cu fariseii și îi auzi vorbind și descoperi că vorbesc clar și logic, că explică toate regulile și regulamentele într-un mod ușor de înțeles și cuvintele lor par să conțină teorii profunde, dar, după o analiză atentă, nimic nu este adevărul-realitate și totul este doar o teorie goală. De exemplu, discută despre teoria Treimii, teologie, teorii despre Dumnezeu, cum este Dumnezeu în ceruri cu îngerii, situația privind întruparea lui Dumnezeu și Domnul Isus. Cum te-ai simți după ce auzi toate aceste discuții? Rezultatul ar fi asemănător cu ascultarea poveștilor mitologice. Atunci, de ce le place antihriștilor să asculte și să discute aceste chestiuni și de ce sunt dispuși să interacționeze cu astfel de indivizi? Nu este aceasta ticăloșia lor? (Ba da.) Ce se poate observa din ticăloșia lor? În sufletul lor, ei au o anumită nevoie, care îi determină să venereze această cunoaștere și învățare și să venereze aceste lucruri pe care le au fariseii. Care este așadar nevoia lor? (De a fi foarte apreciați de alții.) Nu doar că au nevoie să fie foarte apreciați de alții, dar în adâncul inimii, vor mereu să fie supraoameni, să fie indivizi superiori sau celebrități bine informate – pur și simplu nu vor să fie oameni obișnuiți. Ce implică dorința lor de a fi supraoameni? În termeni colocviali, înseamnă că sunt rupți de realitate. De exemplu, majoritatea oamenilor și-ar putea dori cel mult: „Ce bine ar fi să pot zbura în înaltul cerului, într-un avion!” Ar putea avea o astfel de dorință, nu-i așa? Dar care e dorința antihriștilor? „Într-o zi, vreau să-mi crească aripi și să mă înalț spre un loc îndepărtat!” Ei au astfel de aspirații – tu ai? (Nu.) De ce nu? Pentru că nu este realist. Chiar dacă ai avea două aripi mari, ai putea zbura? Nu ești o astfel de creatură, nu-i așa? (Așa e.) Oamenii de felul antihriștilor se bazează mereu pe închipuirile lor, urmărindu-și constant dorințele. Pot fi oare mântuiți? (Nu.) Nu sunt genul de oameni pe care îi mântuiește Dumnezeu. El îi mântuiește pe cei care iubesc adevărul, care se concentrează asupra realității și urmăresc adevărul într-un mod realist. Cei care își doresc întruna să fie supraoameni sau indivizi superiori sunt bolnavi la cap, nu sunt oameni normali și Dumnezeu nu-i va mântui.

Când intră în contact cu Dumnezeul întrupat, antihriștii tind să pună întrebări neobișnuite. Faptul că pot pune astfel de întrebări reprezintă nevoile lor adânc înrădăcinate și ceea ce venerează în inimile lor. Inițial, mărturisind pentru Dumnezeu

întrupat, unii oameni întrebau mereu: „Oare dumnezeu citește Biblia acasă? Nu întreb pentru mine, de fapt, nu sunt curios despre această chestiune; întreb doar în numele fraților și al surorilor. Mulți dintre ei au, la rândul lor, acest gând. Se gândesc în sinea lor că este destul de normal faptul că dumnezeu poate să vorbească despre Biblie și să exprime adevărul dacă citește într-adevăr Biblia frecvent. Dacă dumnezeu nu citește însă Biblia și totuși o poate explica, ar fi un miracol; atunci, el ar fi cu adevărat dumnezeu!” Desigur, nu s-au exprimat exact așa. Au întrebat direct: „Oare dumnezeu citește Biblia acasă?” Ce credeți? Ar trebui să o citesc sau nu? Voi o citiți? Dacă n-ați crezut niciodată în Isus, ar fi destul de normal să nu o citiți. Oamenii care au credință o citesc? (Da.) Cei care au credință o citesc în mod sigur. Am început cu credința în Isus, deci cum aș putea să nu citesc Biblia? Dar dacă nu aș citi-o? (Și asta e normal.) Să citești Biblia este normal, să nu o citești este la fel de normal. Ce determină faptul că este citită sau nu? Dacă n-aș fi în această poziție, i-ar păsa cuiva dacă am citit Biblia sau nu? (Nu.) Nimeni n-ar întreba ce am citit. Întrucât sunt în această poziție specială, unii oameni studiază această chestiune. Se amestecă mereu, întrebând: „A citit el Biblia când era tânăr?” Ce vor ei să știe mai exact? Există două explicații posibile, în funcție de faptul că am citit-o sau nu. Dacă am citit-o, acei oameni simt că nu este mare lucru că pot explica Biblia. Dar dacă nu am citit Biblia și o pot totuși explica, este oarecum dumnezeiesc. Acesta este rezultatul pe care și-l doresc. Vor să-i dea de capăt, spunându-și în sinea lor: „Dacă n-ai citit Biblia și poți totuși să discuți despre ea la o vârstă atât de tânără, atunci merită investigat. Acesta este dumnezeu!” Acesta e punctul lor de vedere și Îl studiază pe Dumnezeu astfel. Gândiți-vă acum la acei farisei care cunoșteau bine Scriptura. Au înțeles ei cu adevărat cuvintele Scripturii? Au descoperit adevărul din Scriptură? (Nu.) S-a gândit la asta vreun individ care M-a întrebat dacă am citit Biblia? Dacă s-ar fi gândit, n-ar investiga întruna această chestiune, n-ar face ceva atât de nesăbuit. Oamenii care nu pricep adevărul sau nu au înțelegere spirituală și nu pot pătrunde esența și identitatea lui Dumnezeu recurg la o astfel de metodă pentru a o rezolva în cele din urmă. Poate această metodă să rezolve problema? Nu, nu poate. Poate rezolva doar o problemă ce ține de o curiozitate măruntă. De fapt, și Eu am citit Biblia. Care dintre credincioși nu citește Biblia? Citesc părțile elementare. Citesc cel puțin cele Patru Evanghelii ale Noului Testament, răsfoiesc Apocalipsa și Geneza și arunc o privire la Cartea lui Isaia. Ce credeți că prefer să citesc? (Cartea lui Iov.) Exact. Povestea din Iov este completă și exactă, cuvintele sunt ușor de înțeles și, în plus, această poveste este valoroasă și poate fi utilă și edificatoare pentru oamenii de astăzi. Faptele au arătat acum că povestea lui Iov a avut într-adevăr un impact uriaș asupra generațiilor ulterioare. Acestea au înțeles multe adevăruri prin intermediul lui Iov – de la atitudinea lui față de Dumnezeu, precum și atitudinea lui Dumnezeu și modul în care l-a definit El, au priceput intenția lui Dumnezeu și pe ce fel de cale ar trebui să meargă după ce au început să creadă în Dumnezeu. Folosesc Cartea lui Iov drept context, ca să am părtășie despre ceva legat de modul de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, precum și de modul

de a se supune lui Dumnezeu – această poveste este cu adevărat valoroasă. Este ceva ce oamenii ar trebui să citească în timpul liber. Când văd că Dumnezeu devine trup și când sunt martori ai caracterului Său practic și al normalității Sale, unii ar putea să nu fie pe deplin capabili să-și dea seama dacă El este cu adevărat Dumnezeu sau ce se va întâmpla în viitor. Totuși, după ce înțeleg unele adevăruri, renunță la aceste întrebări. Nu mai cercetează și nu le mai pasă de aceste chestiuni și se axează pe a-și îndeplini bine îndatoririle, a merge în mod adecvat pe calea cuvenită și a face bine lucrarea cuvenită. Dar unii oameni nu vor renunța niciodată la această chestiune; insistă să o studieze. Ce credeți, ar trebui să Mă ocup de această chestiune? Ar trebui să-i acord vreo atenție? Nu este nevoie să-i acord atenție. Cei care acceptă adevărul încetează în mod firesc să o cerceteze, iar cei care nu acceptă adevărul continuă să o facă. Ce indică această cercetare? Cercetarea este o formă de împotrivire. În cuvintele lui Dumnezeu, există o zicală. Care este rezultatul împotrivirii? (Moartea.) Împotrivirea duce la moarte.

Unii antihriști, deși au acceptat această etapă a lucrării, se preocupă adesea dacă lucrarea făcută și cuvintele rostite de Dumnezeul întrupat au vreun element supranatural, dacă există elemente dincolo de limitele umanității normale și dacă există elemente care ar putea fi extrase pentru a-l demonstra identitatea drept Dumnezeu. Cercetează adesea aceste chestiuni, studiind neobosit modul în care vorbesc, maniera și înfățișarea Mea în timp ce vorbesc, precum și principiile acțiunilor Mele. Ce folosesc ei pentru această cercetare? Le evaluează și le studiază în raport cu imaginea sau standardul unor oameni eminenți și măreți pe care l-au înțeles. Unii chiar întreabă: „Întrucât ești dumnezeul întrupat, identitatea și esența ta trebuie să fie diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Așadar, la ce te pricepi? Ce calități speciale ale tale sunt suficiente pentru a ne face să te urmăm, să ascultăm de tine și să te acceptăm ca pe dumnezeul nostru?” Întrebarea asta chiar M-a pus în încurcătură. Sincer, nu sunt bun la nimic. Nu am ochi care să vadă în toate direcțiile sau urechi care să audă din toate părțile. Când vine vorba de citirea textelor, nu pot scana zece rânduri dintr-o privire și, la o vreme după ce citesc, uit ce am citit. Știu câte ceva despre muzică, dar nu știu să citesc partituri. Dacă altcineva cântă o melodie de câteva ori, pot să cânt și Eu, dar înseamnă asta că Mă pricep? Am vreun talent special, cum ar fi să vorbesc fluent engleza sau să cunosc o anumită limbă? Nu pot să fac niciunul dintre aceste lucruri. La ce sunt bun, atunci? Știu câte ceva despre muzică, arte plastice, dans, literatură, film și design. Am o înțelegere superficială a acestor domenii. Când discut despre teorii cu experți, totul este jargon pentru Mine, dar îl pot înțelege când îl văd. De exemplu, în designul arhitectural, dacă include date profesionale și tehnice, nu înțeleg. Însă dacă este vorba despre tonuri de culoare și armonia stilurilor, știu câte ceva și am câteva perspective. Dar este greu de zis dacă pot studia pentru a deveni un expert sau un talent în acest domeniu, fiindcă nu l-am studiat. Având în vedere la ce au acces oamenii în prezent, muzică, literatură, dans și film, lucruri care țin de lucrarea bisericii noastre, puținele lucruri învățate Îmi pot oferi o înțelegere de bază. Unii ar putea spune: „Acum

îți cunosc pregătirea; ai doar o înțelegere de bază.” Nu spun lucruri false; am într-adevăr doar o înțelegere de bază. Cu toate acestea, există un lucru pe care s-ar putea să nu-l înțelegeți și acesta ar putea fi expertiza Mea. Despre ce expertiză este vorba? Înțeleg ce profesie are legătură cu un anumit domeniu, cum se exprimă o anumită artă și care sunt sfera și principiile implicate. După ce le stăpânesc, știu cum să aplic aceste lucruri utile în lucrarea bisericii, făcându-le să slujească lucrării evanghelice și să devină eficiente în propovăduirea Evangheliei lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Este aceasta o expertiză? (Da.) Referitor la ce anume îi lipsește cel mai mult umanității în zilele noastre, este cel mai eficient dacă cineva poate să folosească metodele potrivite și apoi să transmită adevărul relevant, îngăduindu-le oamenilor să-l vadă și să-l accepte. Dacă adopți o metodă pe care oamenii o pot accepta și dacă poți să prezinți în mod clar adevărul și să explici lucrarea lui Dumnezeu, totul într-un mod pe care gândirea umană normală să-l poată accepta și pe care să fie capabilă să-l cerceteze – este incredibil de benefic pentru oameni. Dacă folosim cunoștințele superficiale pe care le avem și aplicăm toate aceste lucruri utile, este suficient să avem acest tip de expertiză. Excelez într-un singur domeniu, v-ați dat seama care? (Dumnezeu excelează în părtășia despre adevăr.) Părtășia despre adevăr este considerată o aptitudine? Nu este oare o expertiză? Așadar, la ce sunt bun? Excelez în a descoperi esența coruptă din voi toți. Dacă n-aș fi bun la asta, spuneți-Mi, cum aș putea lucra ori de câte ori apar probleme la voi și n-aș ști ce fire sau natură-esență coruptă dezvăluie acestea? Ar fi imposibil. E corect să afirm că Mă pricep cel mai bine să descopăr esența voastră coruptă? (Da.) Ar trebui să mă pricep cel mai bine la asta. Mă pricep cel mai bine să identific firea coruptă a indivizilor și natura-esență pe care o au. Excelez în a discerne calea pe care merge cineva și atitudinea sa față de Dumnezeu pe baza naturii-esențe pe care o are. Apoi, prin manifestările, comportamentele și esența lui, am părtășie despre adevăr cu individul respectiv, abordând aspecte specifice și ajutându-l să-și rezolve problemele și să le depășească. În realitate, aceasta nu este o aptitudine; este lucrarea Mea de slujire, este lucrarea care face parte din responsabilitatea Mea. Vă pricepeți la asta? (Nu.) Deci la ce vă pricepeți? (Să dăm dovadă de corupție.) Nu este exact că vă pricepeți să dați dovadă de corupție. Vă pricepeți să rămâneți nemișcați de adevăr după ce-l auziți, să-l tratați cu ușurință și să acționați într-o manieră superficială în timp ce vă faceți datoria, fără să o luați în serios. Nu-i așa? (Ba da.) Vă spun deschis aceste lucruri; pot fariseii și antihriștii să vă vorbească astfel? (Nu, nu pot.) Nu vorbesc în niciun caz așa. De ce nu? Consideră că este rușinos, o deficiență a umanității, o chestiune care ține de intimitate și de trecutul cuiva. Ei zic: „Cum le-aș putea spune altora despre trecutul meu? În acest caz, nu mi-aș pierde complet reputația, demnitatea și statutul? Cum aș putea să mă port atunci?” După părerea lor, ar putea la fel de bine să nu mai trăiască! Așadar, după ce v-am împărtășit atât de deschis situația Mea, vă afectează credința în Dumnezeu? (Nu.) Chiar dacă aveți unele idei despre asta, nu Mă tem. De ce nu Mă tem? Este normal să aveți unele idei; este temporar. Oamenii pot avea din când în când iluzii vizuale și auditive. Există mereu

posibilitatea unei înțelegeri denaturate, temporare sau a unei înțelegeri greșite de moment. Înseamnă asta că oamenii își vor face bagajele din această cauză sau că vor deveni negativi și slabi? Dar dacă ești într-adevăr o persoană care urmărește adevărul, Îl poți tăgădui sau părăsi pe Dumnezeu din cauza unor noțiuni de moment? Nu, nu-L poți părăsi. Oamenii care urmăresc în mod autentic adevărul pot aborda și pricepe corect aceste chestiuni, pot accepta inconștient aceste fapte în mod normal și, treptat, le pot transforma într-o cunoaștere adevărată față de Dumnezeu, o cunoaștere obiectivă și exactă – aceasta este o înțelegere autentică a adevărului. Într-o zi, cineva ar putea spune: „Dumnezeul întrupat este de-a dreptul deplorabil; nu poate să facă nimic decât să rostească adevărul.” Ce fel de ton este acesta? Este tonul unui antihrist. Sunteți de acord cu ei? (Nu sunt de acord.) De ce nu ești de acord? (Ce spun ei nu corespunde faptelor.) Ce spun ei corespunde faptelor. Dumnezeul întrupat, pe lângă faptul că este capabil să exprime adevărul în vorbirea Sa, nu știe să facă nimic altceva; nu are o aptitudine anume. Este ceva deplorabil? Credeți asta? (Nu.) Atunci ce credeți? Unii spun: „Tocmai fiindcă Dumnezeu este obișnuit și normal, făcând o lucrare practică, noi, umanitatea coruptă, avem ocazia să dobândim mântuirea. Altfel, am ajunge cu toții în iad. Avem un mare avantaj acum, așa că hai să ne bucurăm de el în secret!” Aveți acest sentiment? (Da.) Dar unii oameni sunt diferiți. Ei simt că „dumnezeu doar vorbește; nu este nimic supranatural la el. Ce câștig eu? Am propriile noțiuni și idei despre dumnezeu și îl judec pe la spate, dar dumnezeu nu m-a disciplinat. N-am suferit, nici n-am fost pedepsit”. Obrăznicia lor crește constant și îndrăznesc să zică orice. Unii spun: „Așa ar trebui să-l cunoști pe dumnezeul întrupat: când vorbește, lucrează și exprimă adevărul, duhul lui dumnezeu lucrează înăuntru, iar trupul este doar un înveliș, o unealtă. Adevărata esență este duhul lui dumnezeu; duhul lui dumnezeu este cel care vorbește. Dacă n-ar fi duhul lui dumnezeu, ar putea trupul să rostească acele cuvinte?” Aceste cuvinte par corecte când le asculți, dar ce semnificație au? (Sunt o blasfemie.) Corect, sunt o blasfemie – ce fire rea! Ce încearcă ei să spună? „Ești o persoană cu adevărat neremarcabilă. Nu ai o înfățișare nobilă, nu ai un aspect atât de impresionant. Vorbirea ta nu este elocventă sau sofisticată teoretic – trebuie să te gândești înainte să spui ceva. Cum ai putea să fii dumnezeul întrupat? De ce ești atât de binecuvântat și norocos? De ce nu sunt eu dumnezeul întrupat?” În cele din urmă, ei spun: „Doar duhul lui dumnezeu lucrează și vorbește; trupul este doar emisarul duhului, este o unealtă.” Faptul că spun asta îi face să se simtă chit. Este invidie, care duce la ură. Implicația este: „Cum de ești tu dumnezeul întrupat? De ce ești atât de norocos? Cum ai obținut acest avantaj? De ce nu l-am obținut eu? Nu cred că ești mai bun decât mine. Nu ești suficient de elocvent, nu ești foarte educat, nu arăți la fel de bine ca mine și nu ești la fel de înalt ca mine. Cu ce ești mai bun decât mine? Cum de ești tu dumnezeul întrupat? De ce nu sunt eu? Dacă tu ești dumnezeul întrupat, atunci mulți oameni sunt și ei. Trebuie să lupt și eu pentru asta. Toți spun că ești dumnezeu; nu pot să fac nimic în privința asta, dar tot te voi judeca în acest fel. Faptul că vorbesc așa îmi potolește ura!” Nu este un lucru rău?

(Ba da.) Îndrăznesc să spună orice ca să concureze pentru poziție – nu este o căutare a morții? Dacă nu vrei să accepți că El este Dumnezeu, cine te obligă? Te-am obligat Eu? Nu te-am obligat, nu-i așa? În primul rând, nu te-am rugat să accepți. În al doilea rând, n-am folosit mijloace extreme pentru a te obliga să accepți. În al treilea rând, Duhul lui Dumnezeu nu a intervenit, spunându-ți că trebuie să accepți, altfel vei fi pedepsit. A făcut Dumnezeu asta? Nu. Ai dreptul să alegi liber; poți alege să nu accepți. Așadar, dacă nu vrei să accepți, de ce ajungi să accepți totuși? Nu cauți doar binecuvântări? Ei doresc binecuvântări, dar nu pot accepta sau asculta, ori continuă să nu fie dispuși, deci ce fac? Spun cuvinte atât de malițioase. Ați mai auzit astfel de cuvinte? Eu le-am auzit nu doar o dată sau de două ori în mijlocul unor oameni. Unii cred: „Am început să credem în dumnezeu alături de tine. Pe atunci, erai tânăr, îți notai adesea cuvintele lui dumnezeu. Mai târziu, ai început să predici. Ești doar o persoană obișnuită; îți cunoaștem trecutul.” Ce fel de trecut am? Sunt doar o persoană obișnuită; acesta este adevărul despre Mine. Doar fiindcă sunt obișnuit și normal și pot să am atât de mulți oameni care Mă urmează astăzi, nu de aceea nu ești dispus? Dacă nu ești dispus, nu crede. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu; nu Mă pot sustrage de la responsabilitatea Mea, nu am nicio scuză și nu am făcut nimic dureros sau dăunător. Deci de ce Mă tratezi cu acest punct de vedere? Dacă nu ești dispus, atunci nu crede. Crede în oricine ești dispus să crezi; nu Mă urma. Nu te-am obligat. De ce Mă urmezi? Unii chiar au venit la Mine acasă să investigheze. Ce investigau? M-au întrebat: „Te întorci acasă? Cum este în acest moment situația ta economică de acasă? Ce fac membrii familiei tale? Unde sunt? Cum sunt viețile lor?” Unii chiar au examinat o cuvertură sau o pătură în plus din casa Mea. Acești oameni nu sunt deloc dispuși să creadă în Dumnezeu! De ce nu sunt dispuși? Pentru că își spun: „Dumnezeu n-ar trebui să fie așa. Dumnezeu n-ar trebui să fie atât de mic, atât de normal și practic, atât de comun și obișnuit. Este prea comun, comun până în punctul în care nu-l recunoaștem drept dumnezeu.” Pot ochii tăi lipsiți de înțelegere spirituală să-L recunoască pe Dumnezeu? Chiar dacă Dumnezeu ar coborî din ceruri să-ți spună asta, tot nu L-ai putea recunoaște. Ești demn să vezi persoana reală a lui Dumnezeu? Chiar dacă îți spune clar că El este Dumnezeu, nu ai accepta acest lucru. Ai putea să-L recunoști? Ce fel de oameni sunt aceștia? Care este natura lor? (Ticăloșia.) Acești oameni chiar „Îmi lărgesc orizonturile”.

De când Mi-am asumat lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce-Mi îndeplinesc lucrarea cu această identitate și poziție, am intrat în contact cu anumiți indivizi. Confruntându-Mă cu această gamă diversă de „oameni talentați”, am observat că două cuvinte sunt inseparabile de firea coruptă a oamenilor: „rea” și „ticăloasă” – ambele o cuprind. De ce Mă studiază în fiecare zi? De ce nu sunt dispuși să-Mi recunoască identitatea? Nu pentru că sunt o persoană foarte obișnuită și normală? Dacă aș avea forma unui trup spiritual, ar îndrăzni ei? N-ar îndrăzni să Mă studieze în acest mod. Dacă aș avea un anumit statut social, alături de abilități speciale, imaginea și înfățișarea unui om măreț și o fire întrucâtva rea, dominatoare și nemiloasă, ar îndrăzni acești oameni să vină la Mine

acasă pentru a Mă investiga și studia? Categoric n-ar îndrăzni; M-ar evita, s-ar ascunde când M-ar vedea venind și, cu siguranță, n-ar îndrăzni să Mă studieze, nu-i așa? Atunci de ce sunt în stare să Mă studieze în acest mod? Mă consideră o țintă ușoară. Ce presupune faptul de a fi o țintă ușoară? Înseamnă că sunt prea obișnuit. Ce implică faptul că sunt „obișnuit”? „Ești doar o persoană; cum ai putea să fii dumnezeu? Îți lipsesc cu desăvârșire cunoștințele, învățătura, darurile, talentele și abilitățile pe care ar trebui să le aibă dumnezeu. Cum anume ești asemenea lui dumnezeu? Nu ești asemenea lui! Prin urmare, îmi este greu să accept că ești dumnezeu, să te urmez, să-ți ascult cuvintele și să mă supun ție. Trebuie să fac o investigație amănunțită: trebuie să te privesc, să te supraveghez și să nu te las să faci ceva neadecvat.” Ce încearcă ei să facă? Dacă aș avea o poziție socială și un anumit nivel de faimă, de exemplu, dacă aș fi un cântăreț de primă clasă și, într-o zi, aș aduce mărturie spunând că sunt Dumnezeu, Hristos, n-ar fi convinși cel puțin unii oameni? Numărul de oameni care M-ar studia ar fi relativ mai mic. Doar faptul că sunt obișnuit, normal, practic și prea comun îi dezvăluie pe mulți oameni. Ce anume dezvăluie la ei? Dezvăluie ticăloșia lor. Cât de departe merge această ticăloșie? Merge până în punctul în care, atunci când trec pe lângă ei, Mă studiază mult timp, căutând asemănarea lui Dumnezeu pe la spatele Meu, verificând dacă vreo minune însoțește vorbirea Mea. Speculează adesea în inimile lor: „De unde vin aceste cuvinte? Au fost învățate? Nu pare probabil: el nu pare să aibă timp să studieze. S-a schimbat atât de mult în ultimii ani; nu pare ceva învățat. Așadar, de unde vin aceste cuvinte? Este greu de pătruns; trebuie să fiu precaut” și continuă să studieze. Cei care studiază în mod constant nu relaționează, nu interacționează și nu conversează cu Mine față în față; chibzuiesc mereu pe la spatele Meu, dorind mereu să găsească greșeli în cuvintele Mele și să obțină vreun avantaj. Pot studia zile întregi o propoziție care nu se aliniază la noțiunile lor, iar o remarcă ușor severă poate dezvolta o noțiune în sinea lor. De unde provin aceste lucruri? Provin din mintea și cunoștințele oamenilor. Ce fel de oameni sunt aceia care Îl pot studia pe Dumnezeu, care își pot folosi constant gândurile pentru a specula despre El? Oare pot fi caracterizați drept oameni cu o fire ticăloasă? Absolut! Văzând că ai timp și energie, ar fi minunat dacă ai putea cugeta la adevăr! Care adevăr nu ți-ar lua ceva timp pentru a avea părtășie despre el și a medita la el? Există atât de multe adevăruri, încât s-ar putea să nu fii capabil să meditezi la toate în această viață. Există prea multe adevăruri pe care o persoană trebuie să le înțeleagă. Acei oameni nu simt nicio povară cu privire la această chestiune, dar nu uită niciodată acele chestiuni externe și superficiale și le studiază mereu. Imediat ce vorbesc, clipesc din ochi, holbându-se la înfățișarea Mea, scrutând acțiunile și exprimările Mele și speculând în inimile lor: „Seamănă el cu dumnezeu în această privință? Vorbirea lui nu seamănă cu dumnezeu, înfățișarea lui nu se potrivește întru totul. Cum pot să-l înțeleg? Cum pot vedea ce crede el despre mine în adâncul inimii sale? Ce crede despre o chestiune sau alta? Cum mă definește el?” Ei nutresc mereu aceste gânduri. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Este dincolo de mântuire – sunt prea ticăloși!

O ființă umană sinceră iubește și urmărește lucruri conforme cu umanitatea, conștiința, gândirea umană normală și viața reală, care sunt normale și practice, lipsite de denaturare sau de ciudățenii, nu lucruri abstracte, deșarte sau supranaturale. În ceea ce privește aceste lucruri, o persoană normală ar trebui să fie capabilă să prețuiască, să gestioneze corect și să accepte aceste lucruri în mod obișnuit, tratându-le ca pe lucruri pozitive. În schimb, unii indivizi, când se confruntă cu aceste adevăruri strâns legate de diferite aspecte ale vieții reale, cum ar fi mâncarea, hainele, adăpostul, transportul, comportamentul și conduita personală, le minimalizează, le ignoră și le desconsideră. Care este problema aici? Este o problemă cu preferințele și natura-esență pe care o au. Cu cât ceva este mai pozitiv, cu cât mai mult este ceva ce Dumnezeu iubește, ceva ce dorește și ceva ce face El și cu cât corespunde mai mult cu ceea ce, potrivit intențiilor lui Dumnezeu, El speră ca oamenii să dobândească și să accepte, cu atât mai mult acești oameni pun acel ceva la îndoială, îl studiază, condamnă și i se opun – nu este o ticăloșie? Este o ticăloșie nespus de mare! Antihriștii sunt destul de populari printre non-credincioși. Dacă M-aș afla printre non-credincioși, cine ar fi mai ușor de acceptat de către ei: antihriștii sau Dumnezeu întrupat? (Antihriștii.) De ce? Non-credincioșii îi preferă pe oamenii integri sau pe cei ticăloși? (Pe cei ticăloși.) Îi preferă pe cei care măgulesc și lingușesc sau pe cei onești? (Pe cei care măgulesc și lingușesc.) Exact, favorizează astfel de indivizi. Dacă nu știi să folosești tactici pentru a gestiona diverse relații interpersonale într-un grup și nu știi să manipulezi sau să controlezi diferiți oameni prin strategii, poate acel grup să te accepte? Dacă ești prea integru, dacă spui mereu adevărul, îți dai seama de esența multor probleme și apoi vorbești răspicat despre adevărurile de care ți-ai dat seama și pe care le-ai înțeles, poate cineva să accepte acest lucru? Nu, nimeni din această lume nu-l poate accepta. În această lume, nu te aștepta să spui adevărul – acest lucru îți va aduce probleme sau va duce la dezastru. Nu te aștepta să fii o persoană onestă; nu există viitor în asta. Cum rămâne cu antihriștii? Ei excelează în a spune minciuni, se deghizează și se prefac cu mare pricepere, prefăcându-se că sunt măreți, demni și virtuoși, făcându-i pe oameni să-i ridice în slăvi. Excelează la acestea și le plac lucruri similare – le place să discute despre cunoștințe și învățături goale, precum și să compare daruri și strategii. De exemplu, într-o companie sau într-un grup de oameni, să ai cea mai mare cunoaștere și învățare nu este obiectivul principal și nici nu este factorul esențial în determinarea poziției unei persoane în acea companie. Care este factorul esențial? (Strategiile și talentul.) Exact, strategiile și talentul. Fără acestea, să fii foarte învățat nu este de niciun folos. De exemplu, să presupunem că te-ai întors din străinătate și nu cunoști deloc regulile din cadrul acestui grup de acasă. Dacă aplici regulile, reglementările și principiile privind conduita personală ale companiilor din străinătate, te vei lovi de un zid. Nu așa este? (Ba da.) Așa este. Trebuie să ai strategii și să fii rău și ticălos ca să avansezi într-o poziție superioară. Este la fel ca în cazul unor femei: chiar dacă au un soț care le întreține, nu sunt mulțumite. Ca să iasă în evidență și să obțină faimă, câștig și statut, ele recurg la

orice mijloace necesare. Chiar recurg la lingușiri și, când este necesar, oferă servicii de escortă, fără vreo urmă de jenă după aceea și fără să se simtă vinovate sau îndatorate față de soții sau familiile lor. Ai putea să faci asta? Sună dezgustător pentru tine și nu poți să o faci. Deci cum poți avansa într-o poziție superioară printre ei? Nu ai cum. Toate acestea se obțin vânzându-ți sufletul și folosind diferite metode ticăloase. Îți place acel mod de a face lucrurile? (Nu.) Spui că nu-ți place acum, dar când vei fi împins până la o anumită limită într-o zi, vei ajunge să-ți placă. Dacă oamenii te agresează și te chinuiesc toată ziua, îți îngreunează lucrurile, îți găsesc vină și vor să te dea afară, s-ar putea să fii nevoit să-ți vinzi trupul ca să-ți păstrezi locul de muncă. Va trebui să înveți orice trucuri ticăloase folosesc ei și, în cele din urmă, vei deveni exact ca ei. În momentul de față, declari cu severitate: „Nu-mi place acea serie de tactici. Nu vreau să fiu genul acela de persoană. Nu sunt atât de ticălos. Nu vreau să-mi vând trupul. Nu-mi plac banii; este suficient să am ce mânca și cu ce mă îmbrăca.” Ce fel de persoană ești? Nu ești nimic. Ești ceea ce te-a corupt Satana să fii. Crezi că poți fi stăpân pe tine însuți? Oamenii se schimbă în funcție de mediu, au o fire coruptă și, pur și simplu, nu poți să învingi faima, câștigul, statutul, banii și tot soiul de ispite. Dacă te-ai afla în acel mediu, ai fi la fel de incapabil să te controlezi. Universul non-credincioșilor este acum ca o mașină de tocat carne. Odată ce o persoană intră în această mașină, nu are cum să supraviețuiască. Făcându-ți acum datoria în casa lui Dumnezeu, cu protecția Lui și fără să fii hărțuit de cineva, poți trăi în pace în prezența lui Dumnezeu. Ești extrem de binecuvântat, așa că bucură-te în liniște! Dacă nu-ți faci datoria în mod corespunzător și te confrunți cu puțină emondare, n-ar trebui să te simți nedreptățit. Ai obținut mari binecuvântări; nu știi asta? (Ba da.) Spune-Mi, cum este pentru non-credincioși să intre în „mașina de tocat carne”? Mai bine ar fi morți. Puțina suferință pe care o înduri în casa lui Dumnezeu este ceea ce oamenii ar trebui să îndure; nu este deloc prea dureros. Totuși, ei nu sunt mulțumiți și nu sunt dispuși să se căiască, indiferent cum sunt emondați. Dar când sunt trimiși acasă, nu sunt dispuși să se întoarcă la non-credincioși, deoarece simt că sunt prea răi și meschini. Când se confruntă într-adevăr cu moartea, oamenii nu vor să moară; toată lumea prețuiește viața și urmează principiul „o viață rea este mai bună decât o moarte bună”. De îndată ce-și văd mormântul, izbucnesc în lacrimi. Oamenii știu acum că nu este ușor să supraviețuiești printre non-credincioși. Dacă vrei să trăiești cu demnitate și să-ți câștigi existența pe baza abilităților tale, nu ai cum să faci asta. Nu este suficient să ai doar abilități; trebuie să fii și destul de ticălos, rău și pizmaș ca să ai succes. Ce ai tu? Unii oameni spun: „Am puțină ticăloșie acum, dar nu suficientă răutate.” E ușor. Intră în „mașina de tocat carne” și, în mai puțin de o lună, vei deveni rău. Dacă ești o persoană bună, vor dori să te omoare; tu îi cruți, dar ei nu te vor cruța pe tine, așa că trebuie să ripostezi ca să supraviețuiești. După ce devii rău, nu există cale de întoarcere și vei deveni și tu un diavol. Ticăloșia apare în acest fel. Lumea non-credincioșilor este atât de întunecată și de ticăloasă! Cum se pot elibera oamenii de influența satanică a întunericului și a ticăloșiei? Trebuie să înțeleagă

adevărul pentru a dobândi mântuirea. Acum că ai credință în Dumnezeu, dacă vrei să fii mântuit și eliberat de influența Satanei, nu este o chestiune simplă. Trebuie să înveți să te supui lui Dumnezeu, să ai o inimă cu frică de Dumnezeu, să-ți dai seama de multe lucruri și, în plus, principiile tale de a te purta trebuie să fie într-o privință înțelepte și, în alta, să nu-L ofenseze pe Dumnezeu. De asemenea, nu te zbate mereu pentru faimă și câștig și nu căuta în permanență să te bucuri de beneficiile statutului. Este suficient să ai doar destulă mâncare și să nu mori de foame. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu, cerând ca harul să fie acordat în acest mod, astfel încât să ți se acorde protecție. Dacă nutrești mereu dorințe extravagante, nu este ceva rezonabil, iar Dumnezeu nu va da ascultare rugăciunilor tale.

Referitor la natura ticăloasă a antihriștilor, astăzi avem părtășie în principal despre a treia manifestare, și anume ce venerează antihriștii. Ce slăvesc ei? (Cunoașterea și învățarea.) Cunoașterea, învățarea și încă ceva – darurile. Ce includ cunoașterea și învățarea? Includ ceea ce se află în cărțile studiate în lume, experiența dobândită prin implicarea în ramuri legate de cunoaștere, precum și diversele restricții, reguli și reglementări predicate în societate cu privire la moralitate, umanitate, comportament etc. În plus, includ cunoștințe din diverse domenii ale științei. De exemplu, unii oameni nu cred în reîncarnarea menționată în cuvintele lui Dumnezeu. Dar dacă, într-o zi, cercetările științifice descoperă că oamenii au suflet pentru că, după moarte, ceva părăsește trupul, iar greutatea persoanei scade cu o anumită valoare, care ar putea fi greutatea sufletului, atunci s-ar putea să creadă. Indiferent cum vorbește Dumnezeu, aceștia nu cred, în schimb, cred de îndată ce oamenii de știință evaluează ceva în funcție de greutate. Au încredere numai în știință. Unii oameni cred doar în națiune, în guvern și în interpretările informațiilor asociate, ale teoriilor și figurilor de renume. Au încredere doar în acestea. Nu iau în serios cuvintele, învățăturile, îndrumările sau cuvântările lui Dumnezeu. Dar de îndată ce aud o celebritate vorbind, acceptă imediat și chiar o ridică în slăvi, răspândindu-i cuvintele. De exemplu, Dumnezeu a spus că mana pe care le-a dat-o oamenilor în fiecare zi nu poate fi păstrată și nu trebuie mâncată în ziua următoare, deoarece n-ar fi proaspătă, dar ei n-au crezut cuvintele Lui. S-au gândit: „Dacă dumnezeu nu trimite mană și vom suferi de foame?” Așadar, au găsit un mod de a o aduna și păstra. Dumnezeu a trimis mană a doua zi și ei au continuat să o strângă. Dumnezeu a trimis mană a treia zi și ei au strâns în continuare. Dumnezeu a rostit aceleași cuvinte în fiecare zi, iar ei s-au purtat sistematic în mod contrar instrucțiunilor Lui. N-au crezut și n-au ascultat niciodată cuvintele lui Dumnezeu. Într-o zi, un om de știință a făcut cercetări și a spus: „Dacă mana nu este mâncată în aceeași zi și este lăsată pentru ziua următoare, chiar dacă pare proaspătă la exterior, ea conține bacterii care pot provoca o boală de stomac dacă este consumată.” Din acea zi, n-au mai strâns-o. Pentru ei, o afirmație a unui om de știință depășește zece afirmații ale lui Dumnezeu. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Au recunoscut verbal că acele cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul, L-au recunoscut pe Dumnezeu, L-au urmat și au dorit să primească

binecuvântări de la El. Totodată, s-au bucurat de harul și binecuvântările date de Dumnezeu, desfătându-se cu grija și protecția Lui, dar în afară de asta, n-au ascultat nicio propoziție din ce a spus Dumnezeu, ce i-a instruit, poruncit sau însărcinat să facă. Dacă o persoană bine informată și învățată, cu autoritate și poziție, a spus ceva sau a rostit un sofism, au acceptat imediat, indiferent dacă este corect sau greșit. Ce se întâmplă aici? Este o ticăloșie, o ticăloșie prea mare! De exemplu, le-am spus unor oameni să nu mănânce cartofi dulci cu ouă, deoarece pot cauza intoxicații alimentare. Pe ce se bazează afirmația Mea? Nu născocesc lucruri; au existat cazuri de persoane care au suferit intoxicații, deoarece au mâncat ambele alimente în același timp. Auzind aceasta, care ar fi reacția unei persoane normale? S-ar gândi: „În viitor, nu voi mânca ouă când mănânc cartofi dulci, cel puțin nu în următoarele două-trei ore.” Ar lua acest lucru în serios și și-ar schimba obiceiurile alimentare. Totuși, unii n-au vrut să creadă asta. Au spus: „Intoxicație alimentară fiindcă mănânc ouă și cartofi dulci împreună? E imposibil. Le voi mânca împreună și vei vedea dacă fac sau nu intoxicație!” Ce fel de individ este acesta? (Ticălos.) Găsesc că acest individ este întrucâtva abject! Spun ceva, iar el insistă să le mănânce împreună; nu este abject? Se opune, contestă și combate tocmai ceea ce este drept, corect și pozitiv – este o ticăloșie. Omenirea coruptă apreciază ticăloșia și puterea. Indiferent ce sofism susțin diavolii și satanele, oamenii îl pot accepta fără îndoială, în timp ce Dumnezeu exprimă multe adevăruri, dar oamenii nu sunt dispuși să le accepte și chiar își formează multe noțiuni. Iată un alt exemplu. În multe zone rurale din Statele Unite, există păduri seculare, cutreierate adesea de animale sălbatice. Este recomandat să nu mergi singur și să nu ieși noaptea decât dacă este necesar. Dacă este nevoie să ieși, trebuie să iei măsuri de precauție, să mergi cu cineva sau să ai arme de autoapărare – paza bună trece primejdia rea. Unii spun: „Nu se va întâmpla nimic; Dumnezeu mă va proteja.” Nu înseamnă că-L testează pe Dumnezeu? Oamenii ar trebui să ia aceste măsuri de precauție. Ai un cap, o inimă și un spirit, așadar de ce ceri cu insistență protecția lui Dumnezeu? Nu-L testa pe Dumnezeu. Fă ce ar trebui să faci. Dacă dai întâmplător peste un animal sălbatic feroce cu care nu s-ar descurca nici măcar un grup de patru sau cinci persoane, tot ai șanse să supraviețuiești – aceasta este protecția lui Dumnezeu. Unii au văzut într-adevăr lupi și au auzit lupi și urși urlând, confirmând existența acestor animale sălbatice. Așadar, când spun să nu ieși noaptea fiindcă e ușor să dai peste animale sălbatice, doar născocesc lucruri? (Nu.) Nu încerc să sperii oameni. Unii, după ce aud asta, spun: „Ar trebui să fiu mai prudent. Voi găsi pe cineva să mă însoțească dacă ies sau voi lua o armă de autoapărare în caz că întâlnesc animale sălbatice.” Unii, după ce aud asta, o iau în serios, cred și acceptă, apoi pun spusele Mele în practică. Aceasta este o acceptare simplă; este cât se poate de ușor. Există însă indivizi de un anumit tip care refuză să asculte. Aceștia spun: „De ce eu n-am văzut niciodată un animal sălbatic? Unde sunt? N-au decât să iasă; o să mă lupt cu ele și o să vedem cine e mai puternic. Ce e așa înfricoșător la animalele sălbatice? Sunteți doar timizi și aveți credință puțină. Uitați-vă

la credința mea; nu mă tem de urși!” Ies intenționat singuri, plimbându-se agale, fără niciun motiv. După masă, trebuie să facă o plimbare afară și insistă să meargă singuri. Când alții sugerează să-și găsească un însoțitor care să meargă cu ei, răspund: „Nici gând, ce nevoie am de însoțitor? Dacă merg cu un însoțitor, aș părea complet lipsit de valoare! O să ies singur!” Trebuie să încerce. Ce fel de persoană este aceasta? Nici măcar să nu vorbim dacă întâlnesc sau nu animale sălbatice; nu este problematică atitudinea lor față de astfel de chestiuni? (Ba da.) Care este problema? (Firea unei astfel de persoane este ticăloasă.) Încerci să-i vorbești despre chestiuni serioase, iar ei le tratează ca pe o glumă. Are vreun rost să vorbești cu astfel de persoane? Oamenii de acest tip sunt mai răi decât fiarele; n-are rost să ne batem capul cu ei.

Tocmai am vorbit despre faptul că oamenii cu firea ticăloasă a antihriștilor sunt deosebit de sensibili la cunoaștere, învățare, daruri și anumite talente speciale; îi admiră și stimează în mod deosebit pe cei cu talente speciale, fiind de-a dreptul extaziați și ascultători față de spusele unor astfel de oameni. Care este atitudinea lor față de învățarea autentică, lucrurile știute și intuițiile care sunt benefice pentru oameni și pe care ar trebui să le aibă cei cu umanitate normală sau față de lucrurile practice și pozitive care pot fi înțelese prin gândirea umană normală? Le disprețuiesc și nu le acordă nicio atenție. De fiecare dată când cineva are părtășie despre aceste cuvinte și adevăruri la adunări, ce fac ei? Se scarpină în cap, unii stau cu ochii pe jumătate închiși, par amorțiți și înceți la minte, iar unii par pierduți în gânduri. Cu cât casa lui Dumnezeu discută mai mult chestiuni serioase, cu atât devin mai puțin interesați. Cu cât are mai mult părtășie despre adevăr, cu atât mai mult ațipesc și sunt somnoroși. Este evident că acești oameni nu sunt absolut deloc interesați de adevăr. Mai pot fi răscumpărați acești neîncrezători? Când făceau parte din religie, unora le făcea plăcere să-i audă pe alții vorbind în limbi sau să asiste la lucruri stranii, iar vederea unor lucruri incredibile le ridica imediat moralul. Când Mă văd, unora le place să spună: „Mi-am luat diploma de licență în filosofie. Tu ce ai studiat?” Eu spun: „N-am studiat niciun domeniu anume; pot doar să înțeleg câteva caractere și să citesc cărți.” Ei spun: „Ei bine, atunci nu te ridici la nivelul meu.” Le răspund: „Această comparație este inutilă, dar hai să avem puțină părtășie – ai dificultăți în prezent?” Cum răspund ei? „Hm, ce dificultăți să am? N-am nicio dificultate. Îmi realizez îndatoririle foarte bine!” Când am părtășie despre adevăr cu ei, își pierd interesul, căscând și lăcrimând, de parcă ar fi posedați de un demon. Dacă le expun apoi firea coruptă, își iau pur și simplu ceașca și pleacă, nemaivoind să asculte. Cu cât încerc mai mult să Mă înțeleg și să conversez ca de la egal la egal cu ei, cu atât mai mult Mă disprețuiesc. Nu sunt ei incapabili să aprecieze bunăvoința? Era cineva care știa să conducă. Am întrebat: „De câți ani conduci?” A spus: „Mi-am cumpărat o mașină după doi ani de muncă de la absolvirea facultății.” Am spus: „Deci conduci de câțiva ani. Eu încă nu știu să conduc.” Faptul că am spus asta nu înseamnă că discutăm de la egal la egal? Nu este o conversație între oameni cu umanitate normală? (Ba da.) După ce a auzit asta, a spus: „Poftim? Încă nu știi să conduci? Atunci ce ești în stare să faci?” Am

spus: „Nu pot să fac multe. Știu doar să merg cu mașina.” L-am întrebat: „Ce datorie îndeplinești în prezent?” El a spus: „Lucrez în finanțe și contabilitate. Mintea mea este plină de cifre. La facultate, excelam la matematică și eram cel mai bun la științe. Aveam potențial să merg la Universitatea Tsinghua sau Peking.” Am spus: „Nu mă descurc deloc la matematică. Cifrele Îmi dau dureri de cap. Prefer să studiez cuvintele, să învăț vocabular, lucruri de genul acesta.” El a spus: „E inutil să înveți asta. Oamenii care studiază arte liberale nu au în general niciun viitor.” Ascultați ce a spus. Are vreo rațiune umană normală? (Nu.) Când am vorbit și am interacționat cu el într-o manieră atât de calmă și prietenoasă, nu a reușit să trateze chestiunea corect. În schimb, M-a privit de sus și M-a subestimat. Dacă ar întâlni pe cineva cu statut sau cunoștințe, ar fi diferit. După ce am petrece ceva timp împreună, ar începe să simtă următoarele: „L-am cunoscut pe dumnezeu, am avut o discuție și am interacționat cu el.” Ar crede că are ceva capital acum. În consecință, tonul lui s-ar schimba. Odată, l-am întrebat: „Am auzit că cineva nu mai vrea să-și facă datoria și dorește să plece acasă. A plecat acasă acea persoană?” El a răspuns: „Acea persoană? N-a intenționat niciodată să meargă acasă!” Ce fel de ton este acesta? Oare s-a schimbat? Când l-am cunoscut, simțea că nu-și poate face o idee despre Mine: era respectuos, cuminte și nu ieșea în evidență. Acum că este mai familiarizat, și-a luat nasul la purtare. Ce fel de ton este acesta? Se poartă cu puțină sfidare, nonșalanță, lipsă de considerație și cu o atitudine depreciativă și condescendentă în timp ce-Mi vorbește. Ce fel de fire este aceasta? Este ticăloșie. Este o persoană cu umanitate normală? (Nu.) O persoană obișnuită, normală, poate comunica și conversa cu tine în mod normal – este cel mai normal lucru. Cum te simți dacă te hărțuiește, te suprimă sau te subestimează? Un astfel de tratament față de tine dă dovadă de umanitate normală? Spune-Mi, dacă un astfel de individ întâlnește o celebritate mondială, pe cineva cu statut și reputație, sau pe șeful ori superiorul său, îndrăznește să-l abordeze în acest fel? N-ar îndrăzni. S-ar ploconi cu zel, fiind nevoit să-și asume titluri precum subordonat, subaltern, servitor, om umil, de rând sau plebeu pentru a se referi la persoana lui și a conversa cu acești oameni. În rândul non-credincioșilor, oficialii de rang înalt îi calcă în picioare pe oamenii de sub ei și, fiindcă ești atât de neînsemnat, cine ar conversa cu tine într-un mod calm și prietenos? Chiar dacă vorbesc cu tine ocazional când sunt fericiți, nu au deloc stimă față de tine; te tratează ca pe ceva inferior oamenilor, purtându-se urât cu tine fără motiv. Când vorbesc și conversez cu acea persoană într-un mod calm și prietenos, nu doar că nu reușesc să primesc un răspuns pozitiv, dar Mă confrunt și cu desconsiderare, subestimare, dispreț și batjocură. Oare e din cauză că modul Meu de a interacționa cu acea persoană este greșit sau există o problemă cu firea ei? (E din cauză că firea acelei persoane este prea arogantă.) Corect, am avut și Eu aceeași impresie. Îi tratez pe toți la fel, deci de ce unii răspund corect, iar alții nu? Oamenii pot fi împărțiți în general în două categorii: cei cu umanitate, care știu să-i respecte pe alții, să-și înțeleagă relația cu Dumnezeu și știu cine sunt, și cei care sunt ticăloși și aroganți, lipsiți de autocunoaștere. Spune-Mi, cum

se numește ceva ce are piele de om, dar nici măcar nu știe cine este? Este o fiară fără rațională. Altă dată, l-am întrebat: „Cum a ieșit chestiunea de care te-am instruit să te ocupi acum câteva zile? Te-ai ocupat de acele lucruri?” El a răspuns: „Despre ce vorbești?” Am spus: „Acele câteva lucruri, te-ai ocupat de ele? Le-ai rezolvat?” I-am adus aminte de două ori și, în cele din urmă, și-a amintit: „Oh, vorbești de acele lucruri? Au fost rezolvate de mult timp.” Ce fel de ton este transmis de primul cuvânt, „Oh”? Este din nou un ton de dispreț, natura lui diavolească iese iarăși la iveală. Natura lui a rămas neschimbată; este doar un nenorocit de acest fel. Am continuat să-l întreb cum a rezolvat, iar el a răspuns: „Unii oameni au aruncat o privire și au rezolvat așa”, fără alte detalii. Dacă aș încerca să cer mai multe detalii, chiar dacă pe alese, n-aș primi niciunul. L-am instruit să se ocupe de o sarcină; nu am dreptul să fiu informat? (Ba da.) Așadar, care era responsabilitatea lui? După ce a acceptat sarcina din partea Mea, nu trebuia să raporteze despre felul în care s-a ocupat de ea? (Ba da.) Dar el n-a raportat și n-am reușit să primesc nicio actualizare în tot acest timp. N-am putut decât să trimit pe cineva care să întrebe cum a fost gestionată această chestiune, dar tot n-am primit niciun răspuns. Mi-am spus în inima Mea: „Bine, te voi ține minte. Nu ești demn de încredere. Nu-ți pot încredința nimic. Ești prea lipsit de credibilitate!” Ce fel de diavol e acesta? Care este firea unei astfel de persoane? Ticăloșia. Când îl tratezi ca pe un egal, când discuți lucruri cu el politicos și încerci să fii binevoitor, cum percepe el situația? O consideră incompetența și slăbiciunea ta, văzându-te ca pe o cârpă. Nu este aceasta ticăloșie? (Ba da.) Este ticăloșie pură. Deși oamenii ticăloși de acest tip nu sunt peste tot, ei există în fiecare biserică. Inimile lor sunt împietrite, arogante, scârbite de adevăr, iar firile lor sunt rele. Tocmai aceste firi și comportamente confirmă că astfel de oameni sunt ticăloși. Nu doar că nu le plac aspectele pozitive ale umanității normale, cum ar fi bunătatea, toleranța, răbdarea și dragostea, ci dimpotrivă nutresc discriminare și dispreț în inimile lor. Ce se află în adâncul inimilor unor astfel de oameni? Ticăloșia. Sunt extrem de ticăloși! Aceasta e o altă manifestare a ticăloșiei antihriștilor.

Conținutul părtășiei noastre de astăzi privind manifestările ticăloase ale antihriștilor este întrucâtva diferit de cele două părtășii anterioare și fiecare subliniază un aspect. Spuneți-Mi, în adâncul inimii antihriștilor, ei apreciază cunoașterea, învățarea, darurile și talentele speciale – au o stimă profundă față de aceste lucruri – deci au ei credință sinceră în Dumnezeu? (Nu, nu au.) Unii ar putea spune că s-ar putea schimba cu timpul. Se vor schimba ei? Nu, nu se vor schimba, nu pot. E în natura lor să disprețuiască smerenia și ascunderea lui Dumnezeu, dragostea Lui sinceră, loialitatea Lui, mila și grija Lui față de omenire. Ce altceva? Disprețuiesc normalitatea și caracterul practic al lui Dumnezeu, care trăiește printre oameni și, chiar mai mult, disprețuiesc toate adevărurile care nu sunt relevante pentru cunoaștere, învățare, știință și daruri. Pot fi mântuiți astfel de oameni? (Nu, nu pot.) De ce nu pot fi mântuiți? Pentru că aceasta nu este o dezvăluire de moment a unei firi corupte; este o dezvăluire a naturii-esențe lor. Indiferent cum îi sfătuiesc alții sau cât de mult adevăr le este spus în părtășie, nimic din toate acestea

nu-i poate schimba. Nu este un hobby temporar, ci o nevoie adânc înrădăcinată în ei față de aceste lucruri. Tocmai nevoia lor de cunoaștere, învățare, daruri și talente speciale le permite să prețuiască aceste lucruri. Ce înseamnă prețuirea? Înseamnă să fii dispus să urmezi și să obții aceste lucruri cu orice preț, asta implică prețuirea. De dragul de a obține aceste lucruri, ei sunt dispuși să îndure suferințe și să plătească orice preț pentru a le avea, întrucât acestea sunt lucrurile pe care le prețuiesc. Unii chiar spun: „Orice îmi cere dumnezeu să fac este în regulă. Pot să-l mulțumesc pe dumnezeu, atât timp cât nu-mi cere să urmăresc adevărul." Ei speră acest lucru. Acești oameni nu vor accepta niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca pe adevăr; chiar dacă stau și ascultă calm predici și citesc cuvintele lui Dumnezeu, ce câștigă din acestea nu e adevărul. Aceasta fiindcă evaluează mereu cuvintele lui Dumnezeu în raport cu noțiunile și închipuirile umane, studiind cuvintele Lui cu ajutorul cunoștințelor teologice, așa încât le este imposibil să obțină adevărul. Speră să obțină cunoaștere, învățare și un fel de informare sau taină din cuvintele lui Dumnezeu – un fel de învățare după care tânjesc și pe care o caută, care e necunoscută maselor. După ce obțin această învățare necunoscută oamenilor, se dau mari peste tot cu ea, sperând în zadar să se înarmeze și să se doteze cu această învățare și cunoaștere, ca să poată duce o viață mai respectabilă și mai împlinită, să aibă mai mult prestigiu și statut printre oameni și să-i facă pe aceștia să creadă mai mult în ei și să-i ridice în slăvi mai mult. Așadar, se laudă neobosit cu anumite lucruri importante pe care le-au făcut, lucruri pe care le consideră glorioase, precum și impresionante, cu care se pot mândri și pe care le pot folosi pentru a-și etala capacitatea și unicitatea. Oriunde merg, predică aceeași serie de teorii. Acești oameni, indiferent cum citesc cuvintele lui Dumnezeu sau participă la adunări și ascultă predici, nu pot să înțeleagă adevărul. Chiar dacă pricep puțin din adevăr, categoric nu-l vor practica. Aceasta este esența unor astfel de oameni și este ceva ce nu poate fi schimbat de nimeni. Aceasta deoarece sunt înzestrați din fire cu ceva ce alții nu au, iar ceea ce iubesc are legătură cu esența lor ticăloasă – acesta este defectul lor fatal. Sunt destinați să nu accepte adevărul, să urmeze calea lui Pavel și să se opună adevărului și lui Dumnezeu până la capăt. De ce? Pentru că nu iubesc adevărul; nu-l vor accepta niciodată.

Ați experimentat ticăloșia antihriștilor? Aveți oameni de felul acesta în jurul vostru? Ați avut contact cu astfel de oameni? De ce am petrecut ceva timp discutând despre acest subiect la mai multe adunări? De obicei, când oamenii vorbesc despre cunoașterea de sine, îi aud adesea menționând firi ale aroganței, neprihănirii de sine și înșelătoriei. Rareori aud însă oameni vorbind despre ticăloșie. În prezent, când avem părtășie despre o fire ticăloasă, îi aud deseori pe oameni spunând că firea cuiva este ticăloasă. Se pare că ați dobândit puțină înțelegere. În trecut, când oamenii vorbeau despre cunoașterea de sine, menționau mereu aroganța. Privind lucrurile acum, care fire este mai gravă: aroganța sau ticăloșia? (Ticăloșia.) Corect. În trecut, oamenii nu recunoșteau gravitatea problemei ticăloșiei. De fapt, firea și esența ticăloșiei sunt mai

grave decât aroganța. Dacă firea și natura-esență a unei persoane sunt extrem de ticăloase, dă-Mi voie să-ți spun, trebuie să eviți contactul cu aceasta – păstrează distanța. Astfel de oameni nu vor merge pe calea cea dreaptă. Ce beneficii poți obține din asocierea și menținerea contactului cu oameni ticăloși? Dacă nu există beneficii, dar ai „anticorpi" pentru a te împotrivi ticăloșiei lor, atunci poți interacționa cu ei. Ai această siguranță? (Nu.) De ce ar trebui să eviți interacțiunea cu astfel de oameni dacă nu ai această siguranță? Pentru că în spatele ticăloșiei se află alte două lucruri: perfidia și înșelătoria. Majoritatea oamenilor cărora le lipsește înțelegerea adevărului, experiența și pătrunderea sunt ușor de indus în eroare. Nu poți decât să fii subjugat de ei și, în cele din urmă, să devii prizonierul lor. Sunt două moduri în care poți deveni prizonierul lor: fie nu-i poți învinge și nu ești convins în inima ta, dar trebuie să te supui verbal lor de nevoie; fie există un alt mod în care ești subjugat pe deplin de ei. Aceasta deoarece, în natura ticăloasă a antihriștilor, există ceva necunoscut oamenilor: ei pot folosi diverse mijloace, discursuri, metode, strategii, modalități și sofisme pentru a te convinge să-i asculți, pentru a te face să crezi că sunt drepți, corecți și pozitivi și, chiar dacă fac rău, încalcă adevărurile-principii și dezvăluie firi corupte, în cele din urmă, vor inversa lucrurile și îi vor face pe oameni să creadă că au dreptate. Au această abilitate. Care este această abilitate? Cea de a induce foarte mult în eroare. Aceasta e ticăloșia lor: induc foarte mult în eroare. În inimile lor, lucrurile pe care le plac, le displac, de care le e scârbă, pe care le apreciază și le venerează sunt formate de anumite puncte de vedere denaturate. Aceste puncte de vedere includ o serie de teorii, toate fiind sofisme verosimile, care sunt greu de combătut de către oamenii obișnuiți deoarece nu acceptă deloc adevărul și pot chiar să prezinte argumente sofisticate pentru propriile greșeli. Fără adevărul-realitate, nu-i poți convinge având părtășie despre adevăr cu ei. Rezultatul final este că-și folosesc teoriile goale pentru a te combate, lăsându-te fără cuvinte, cedând treptat în fața lor. Ticăloșia unor astfel de oameni constă în faptul că induc foarte mult în eroare. În mod clar, nu sunt buni de nimic și dau greș în fiecare datorie pe care o fac; totuși, în cele din urmă, tot pot să-i inducă în eroare pe unii oameni să-i venereze, să „îngenuncheze" la picioarele lor și să devină ascultători față de ei. Indivizii de acest tip pot transforma răul în bine, negrul în alb. Pot inversa adevărul și minciuna, pot atribui altora greșelile pe care le-au comis ei și pot să-și asume meritul pentru faptele bune ale altora ca și cum ar fi ale lor. În timp, devii confuz, neștiind cine sunt cu adevărat. Judecând după cuvintele, acțiunile și înfățișarea lor, ți-ai putea spune: „Această persoană este extraordinară; nu ne putem compara cu ea!" Nu înseamnă că ai fost indus în eroare? Ziua în care ești indus în eroare este ziua în care cazi în primejdie. Nu sunt pur și simplu prea ticăloși oamenii de acest fel, care îi induc în eroare pe alții? Oricine le ascultă cuvintele poate fi indus în eroare și tulburat, fiindu-i greu să-și revină o perioadă de timp. Unii frați și surori îi pot discerne și pot vedea că aceștia induc în eroare, îi pot da în vileag și respinge, dar alții, care sunt induși în eroare, ar putea chiar să le ia apărarea, spunând: „Nu, casa lui dumnezeu este nedreaptă față de el; trebuie să-l susțin." Care este problema aici? În mod clar, sunt

induși în eroare, totuși, îl apără și justifică pe cel care i-a indus în eroare. Nu sunt aceștia oameni care cred în Dumnezeu, dar urmează o ființă umană? Pretind că au credință în Dumnezeu, dar de ce venerează astfel această persoană și o apără în mod deosebit? Dacă nu pot recunoaște o chestiune atât de evidentă, nu au fost induși în eroare într-o anumită măsură? Antihristul i-a indus în eroare până în punctul în care nu mai au asemănare umană sau nu mai au de gând să-L urmeze pe Dumnezeu; în schimb, îl venerează și urmează pe antihrist. Nu-L trădează acești oameni pe Dumnezeu? Dacă ai credință în Dumnezeu, dar El nu te-a câștigat, iar antihristul ți-a câștigat inima și îl urmezi din tot sufletul, aceasta dovedește că te-a luat din casa lui Dumnezeu. Odată ce te îndepărtezi de grija și protecția lui Dumnezeu, din casa Lui, antihristul poate să te manipuleze și să se joace cu tine după bunul plac. Când termină să se joace cu tine, nu te va mai dori și se va apuca să-i inducă în eroare pe alții. Dacă îi asculți în continuare cuvintele și ai valoare de exploatat pentru el, te-ar putea lăsa să-l urmezi ceva mai mult timp. Totuși, dacă nu mai vede nicio valoare de exploatat la tine, dacă nu mai are nicio considerație față de tine, te va da deoparte. Mai poți să te întorci la credința în Dumnezeu? (Nu.) De ce nu mai poți? Pentru că a dispărut credința ta de la început; s-a risipit. Acesta este modul în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni și le fac rău. Se folosesc de cunoașterea și învățarea pe care le venerează oamenii, alături de darurile lor, pentru a-i induce în eroare și a-i controla, exact cum Satana i-a înșelat pe Adam și Eva. Indiferent de natura-esență a antihriștilor, indiferent ce le place, ce detestă și ce apreciază în natura-esență pe care o au, un lucru este sigur: ceea ce le place și ceea ce folosesc pentru a-i induce pe oameni în eroare este contrar adevărului, nu are nicio legătură cu adevărul și este potrivnic față de Dumnezeu – acest lucru este sigur. Rețineți asta: antihriștii nu pot fi niciodată compatibili cu Dumnezeu.

Spuneți-Mi, ce fel de oameni prezintă semnele și trăsăturile ticăloșiei antihriștilor? (Oamenii înzestrați.) Cine altcineva? (Cei cărora le place să se dea mari.) Cei cărora le place să se dea mari; aceasta nu e o ticăloșie destul de mare. Deși le poate plăcea să se dea mari, nu au dorința de a-i controla pe ceilalți, nu au mers atât de departe – aceasta e o fire coruptă. Gândește-te bine: ce oameni prezintă semne și trăsături care îți permit să descoperi devreme din diversele comportamente și indicii ale lor că acești nenorociți sunt antihriști? (Oamenii aroganți care iubesc statutul.) Aroganța și dragostea de statut au o anumită relevanță, dar nu merg îndeajuns de departe. Dați-Mi voie să vorbesc despre ceva, iar voi ascultați și vedeți dacă acest aspect este crucial sau nu. Unii oameni aduc întruna în discuție puncte de vedere care diferă de adevăr și de lucrurile pozitive. Din exterior, poate părea că vor mereu să facă impresie bună și să iasă în evidență față de ceilalți, dar nu este neapărat cazul. Este posibil ca punctele lor de vedere să dea naștere unui astfel de comportament exterior. De fapt, dacă au cu adevărat astfel de puncte de vedere, va exista o problemă gravă. De pildă, când toată lumea are părtășie, spunând: „Trebuie să acceptăm această chestiune din partea lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegem, ar trebui mai întâi să ne supunem”, fiind toți de acord,

este corect acest punct de vedere? (Da.) Se abate de la calea corectă acest principiu de practică? (Nu.) Atunci, ce fel de cuvinte spuse de oameni arată că aceștia prezintă semnele și trăsăturile firii ticăloase a unui antihrist? „Supunerea este un lucru, dar trebuie să pricepi ce se întâmplă, nu-i așa? Să iei totul în serios, nu? Nu poți să te supui fiind confuz; dumnezeu nu ne cere să ne supunem la întâmplare.” Nu este un fel de argumentare? (Ba da.) Unii spun: „Dacă e ceva ce nu înțelegem, putem aștepta cu răbdare, căutând să avem părtășie cu cineva care înțelege. În momentul de față, niciunul dintre noi nu înțelege și nu putem găsi pe nimeni care să înțeleagă și să aibă părtășie cu noi. Așadar, hai să ne supunem mai întâi.” Care este punctul de vedere al antihriștilor? „Sunteți o adunătură de nevolnici, vă supuneți la toate și îl ascultați pe dumnezeu în toate. Ascultați-mă pe mine! De ce n-a amintit nimeni de mine? Dă-mi voie să-ți prezint o opinie profundă!” Vor să-și împărtășească opiniile elevate. Se opun ca oamenii să practice adevărul, se opun ca ei să respecte adevărurile-principii. Vor mereu să facă pe grozavii, să se certe, să recurgă la trucuri murdare, să împărtășească opinii elevate și să-i facă pe oameni să-i privească diferit. Nu este acesta un semn al firii ticăloase a antihriștilor? Nu este aceasta trăsătura lor distinctivă? De ce este greșit să se supună toți? Chiar dacă se supun în mod nesăbuit – este ceva greșit? Ar condamna Dumnezeu acest lucru? (Nu.) Dumnezeu nu l-ar condamna. Cu ce drept pun bețe în roate și agită lucrurile? Când văd că oamenii se supun lui Dumnezeu, se simt mânioși în inimile lor? Când văd că oamenii se supun lui Dumnezeu, au resentimente în inimile lor, fiind nemulțumiți că ei nu primesc niciun beneficiu, că oamenii nu li se supun, nu-i ascultă, nu le caută sfatul și devin nefericiți – se împotrivesc în inimile lor, spunându-și: „Cui te supui? Te supui adevărului? Este în regulă să te supui adevărului, dar trebuie să-l studiem. Care este așadar adevărul? Te supui așa cum trebuie? N-ar trebui să înțelegi măcar dedesubturile?” Nu este aceasta argumentarea lor? Ce încearcă ei să facă? Vor să agite lucrurile, să-i inducă pe oameni în eroare. La auzul acestora, unii oameni amorțiți, plictisiți și nesăbuiți sunt induși în eroare, în timp ce aceia cu discernământ le resping, spunând: „Ce faci? Ești gelos și invidios că mă supun lui Dumnezeu? Ești nefericit când mă supun lui Dumnezeu, dar mulțumit când ascult de tine? Este corect doar dacă toată lumea ți se supune ție, te ascultă și face orice spui? Ceea ce spui se aliniază la adevăr?” Văzând asta, își spun în sinea lor: „Unii oameni au discernământ – voi aștepta deocamdată.” Pe scurt, când toată lumea practică în conformitate cu adevărurile-principii, ei abia așteaptă să facă altfel. Cu cât mai mult ascultă toți de Dumnezeu, se supun rânduielilor casei Lui, practică în conformitate cu cuvintele Lui, abordează problemele conform rânduielilor și principiilor de lucru, cu atât mai mult devin deranjați, supărați și neliniștiți. Acesta este un semn al esenței ticăloase a antihriștilor. Atât timp cât toată lumea ascultă cuvintele lui Dumnezeu, practică adevărul și gestionează problemele conform principiilor, ei se simt deranjați și neliniștiți. Nu este aceasta o problemă? (Ba da.) Dacă nimeni nu citește cuvintele lui Dumnezeu sau dacă le citesc și nu au părtășie despre ele, dacă doar ascultă de antihriști, atunci sunt

încântați. Ce problemă ilustrează aceasta? Nu au niciodată părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Atât timp cât toată lumea are părtășie în mod calm despre cuvintele lui Dumnezeu, iar antihriștii văd că nimeni nu le acordă atenție, că nu-i ascultă, că nu le pot câștiga venerația, statutul lor este amenințat și sunt în pericol – atunci pun bețe în roate ca să agite lucrurile, propunând o erezie sau un sofism pentru a te induce în eroare și a te tulbura, făcându-te să nu știi sigur dacă cele tocmai discutate sunt corecte sau greșite. Tocmai când toată lumea a înțeles în cele din urmă ceva prin părtășie, ei rostesc câteva cuvinte diavolești ca să tulbure apele. Nu este aceasta firea ticăloasă a antihriștilor? Cărei manifestări îi corespunde această fire ticăloasă? (Ostilității față de adevăr.) Exact. Cu cât mai mult înțeleg toți adevărul, cu atât sunt mai supărați. Nu este aceasta ostilitate față de adevăr? Nu se potrivește? (Ba da.) Ați întâlnit astfel de oameni? Cât timp toată lumea are părtășie despre ceva, ei rămân tăcuți îndelung. În cele din urmă, când există o oarecare claritate în părtășie, ei își fac apariția și apoi pun o întrebare dificilă pentru a complica lucrurile pentru acești oameni. Intenția lor este să spună: „Vă arăt eu! O să vedeți ce pot să fac! Aveți părtășie despre adevăr, nu mă ascultați, mă ignorați, nu vă pasă de mine și nu-mi dați atenție, așa că o să vă pun o întrebare dificilă despre care să aveți părtășie și o să vă zăpăcesc pe toți!” Nu este acesta un diavol? (Ba da.) Este un diavol, un antihrist autentic.

Unii oameni, ori de câte ori aud că cineva este negativ sau slab, se simt deosebit de fericiți. În special când văd pe cineva tulburând viața bisericească, făcând lucruri rele ca să arunce lucrarea bisericii în haos sau când văd pe cineva stârnind necazuri orbește, se simt deosebit de încântați, fiind extrem de dornici să aprindă focuri de artificii și să sărbătorească. Care este problema unor astfel de oameni? De ce se bucură atât de mult de nenorocirea altora? De ce, în acest moment crucial, nu pot sta de partea lui Dumnezeu, apărând interesele casei Sale? Nu sunt astfel de oameni niște neîncrezători? Nu sunt slujitori ai Satanei? Ar trebui să reflectați cu toții dacă manifestați astfel de comportamente și, în plus, să examinați dacă există astfel de oameni în jurul vostru și să aflați cum să discerneți astfel de indivizi, mai ales când vedeți oameni răi săvârșind fapte rele – care este atitudinea voastră? Sunteți doar spectatori care se bucură de spectacol sau ați putea să mergeți și voi pe această cale? Sunteți astfel de persoane? Unii nu vor reflecta asupra lor în acest mod. Nu le place să vadă binele din oameni; preferă ca toți să fie mai răi decât ei – atunci simt bucurie. De exemplu, când văd că cineva care se sacrifică pentru Dumnezeu este emondat sau când cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu comite fărădelegi, ei se bucură în secret și spun: „Hm, a venit și vremea ta. Te-ai sacrificat pentru dumnezeu – cum îți merge? Ai fost nedreptățit, nu-i așa? Ai suferit pierderi, nu? Ce rost are să te sacrifici? Vorbești mereu sincer și acum ești emondat, nu-i așa? Meriți!” De ce sunt atât de încântați? Nu găsesc oare bucurie în nenorocirea altora? Nu iubesc astfel de oameni lucrurile greșite? Când văd pe cineva provocând tulburări în lucrarea casei lui Dumnezeu, sunt fericiți. Când văd că lucrarea casei lui Dumnezeu suferă pierderi, sunt fericiți. Ce anume îi face fericiți? Își

spun: „În sfârșit, cineva care, la fel ca mine, nu iubește adevărul, a adus o pierdere intereselor casei lui dumnezeu și nu se învinovățește câtuși de puțin.” Asta îi face fericiți. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Este o ticăloșie extremă! Există astfel de oameni printre voi? Sunt unii care nu scot niciun sunet în majoritatea timpului, dar de îndată ce văd pe cineva făcând o greșeală, încep brusc să cânte, legănându-și trupurile, părând extrem de încântați și spunându-și: „Am în sfârșit niște vești bune astăzi. Sunt atât de fericit, voi mânca două boluri de orez în plus!” Ce fel de fire este aceasta? Ticăloasă. Nu vor vărsa nicio lacrimă și nu vor fi triști nicio secundă din cauza faptului că interesele casei lui Dumnezeu au suferit pierderi. Nu simt niciun pic de învinovățire, tristețe sau durere. În schimb, sunt fericiți și mulțumiți fiindcă greșeala cuiva a dus la pierderi pentru interesele casei lui Dumnezeu și a Îi faci numele lui Dumnezeu de rușine. Nu este aceasta ticăloșie? Nu este un semn că persoana respectivă are natura ticăloasă a antihriștilor? Și acesta este un semn.

Se spune că unii membri ai echipelor evanghelice vorbesc elocvent. Ascultă predici de ani de zile și au sintetizat o serie de doctrine, spun numai vorbe goale oriunde merg, își găsesc mereu cuvintele când predică, ceea ce le demonstrează pe deplin darurile și elocvența. Unii consideră că astfel de indivizi sunt destul de capabili și decid să-i urmeze. Ce spun în cele din urmă? „Ascultăm părtășia acelei persoane, așa că nu trebuie să ascultăm predicile celui de mai sus; nici nu trebuie să ascultăm cuvintele lui dumnezeu. Părtășia acelei persoane le înlocuiește.” Nu sunt acești oameni în pericol? (Ba da.) Acești oameni sunt în mare pericol. Ei iubesc acțiunile și comportamentele antihriștilor, precum și insolența, barbaria și ticăloșia lor. Iubesc ceea ce iubesc antihriștii și sunt scârbiți de ceea ce sunt scârbiți antihriștii. Iubesc cunoașterea, învățarea, doctrinele și diversele teorii teologice, ereziile și sofismele pe care le predică antihriștii. Slăvesc aceste lucruri. În ce măsură le slăvesc? Rostesc aceste cuvinte chiar și în visele lor din timpul nopții. Este grav? Când le slăvesc la acest nivel, mai pot acești oameni să-L urmeze pe Dumnezeu? Unii ar putea spune: „Este greșit. Sunt încă în biserică, mai cred în Dumnezeu.” Nu au avut încă ocazia. Odată ce găsesc individul sau obiectul pe care doresc să-l slăvească, Îl pot părăsi oricând pe Dumnezeu. Nu este acesta un semn că au esența ticăloasă a antihriștilor? (Ba da.) Puteți discerne astfel de oameni când îi vedeți? (Da, putem.) În trecut, poate că nu ați cunoscut natura gravă a unor astfel de chestiuni. Acum, când întâlniți din nou astfel de oameni, ați mai avea întrebări în mintea voastră despre ei? I-ați ignora? (Nu.) Ați dobândit așadar puțin discernământ cu privire la astfel de oameni? (Da.) Acestea sunt câteva dintre semnele și informațiile pe care le dezvăluie. Cu alte cuvinte, odată ce acești oameni au o ocazie ori un statut sau când cineva îi induce în eroare, Îl pot trăda pe Dumnezeu oricând și oriunde. Pot oamenii să le vadă dezvăluirile și esența ticăloasă? Există urme pe care oamenii să le poată vedea? (Da, există.) Ar trebui să existe. Dacă nu le-aș fi menționat, v-ați putea spune: „Cine prezintă aceste trăsături? Cine dezvăluie aceste semne? Nimeni, n-am văzut pe nimeni.” Din discuția Mea privind aceste semne, nu ați descoperit că astfel de oameni există?

Unii dintre ei sunt adepți, iar alții sunt conducători și lucrători. Acesta este al treilea semn al deținerii esenței ticăloase a antihriștilor.

Oamenii care au esența ticăloasă a antihriștilor prezintă un alt semn distinctiv, ceva ce au în comun cu toții. Sub pretextul că iubesc adevărul și tânjesc după adevărata cale, aceștia vin să participe la predici, învață diverse cunoștințe și informații legate de adevăr și dobândesc teorii și cunoștințe teologice, folosind apoi aceste teorii și cunoștințe pentru a se implica în confruntări verbale cu conducătorii și lucrătorii, utilizându-le pentru a condamna anumiți indivizi, pentru a-i induce în eroare și a-i convinge pe alții și chiar pentru a oferi așa-zise provizii, sprijin și udare anumitor oameni. Cu toate acestea, un aspect arată clar că nu iubesc adevărul. Care este acel aspect? Este că, indiferent cu ce se dotează și cum predică, acești oameni doar vorbesc și spun lucruri, doar se înarmează, dar nu se ocupă niciodată de chestiuni conform adevărurilor-principii. Ce înseamnă „niciodată”? Înseamnă că nu pot rosti niciun cuvânt sincer, nu au fost niciodată oneşti și nu au plătit niciodată prețul renunțării la beneficiile statutului. Indiferent de ocazie, în timp ce vorbesc și acționează, depun mereu un efort maxim de dragul faimei, câștigului și statutului propriu. În ciuda modului în care par la exterior să plătească prețul și să iubească adevărul, esența lor ticăloasă rămâne neschimbată. Care este problema aici? Într-o privință, acești oameni nu caută niciodată adevărurile-principii în acțiunile lor. În altă privință, deși cunosc adevărurile-principii și calea de practicare, nu le practică. Acesta este un semn că au esența ticăloasă a antihriștilor. Indiferent dacă au statut sau nu și dacă își fac datoria de predicare a Evangheliei sau sunt conducători și lucrători, care este caracteristica lor? Pot doar să articuleze doctrinele corecte, dar nu fac niciodată lucrurile corecte. Aceasta este caracteristica lor. Spun doctrine mai clar decât oricine, dar fac lucruri mai rele decât oricine – nu este o ticăloșie? Acesta este al patrulea semn al deținerii esenței ticăloase a antihriștilor. Verificați singuri și evaluați dacă sunt mulți oameni în jurul vostru cu esența ticăloasă a antihriștilor. După ce am enumerat toate acestea, puteți evalua dacă există sau nu destul de mulți oameni de acest fel în jurul vostru. Ce procent alcătuiesc? Sunt mai mulți conducători sau credincioși de rând? Nu credeați unii dintre voi că numai conducătorii au ocazia să devină antihriști? (Așa era înainte.) S-a schimbat așadar acest punct de vedere acum? Antihriștii nu devin antihriști pentru că au statut; erau la fel de nenorociți chiar și când nu aveau statut. Doar că norocul a făcut să ajungă într-o poziție de conducere, iar adevăratele lor trăsături de antihriști sunt date rapid în vileag, asemenea unei ciuperci care, având temperatura și solul potrivit, fermentează rapid, dezvăluindu-și adevărata față. Dacă nu există un mediu potrivit, ar putea dura ceva mai mult pentru ca natura-esență pe care o au să fie dezvăluită, dar această dezvăluire mai lentă nu înseamnă că le lipsește acea natură. Cu o astfel de natură, oamenii vor acționa și vor dezvălui inevitabil lucruri, iar aceste comportamente dezvăluite sunt semne și trăsături ale esenței ticăloase a antihriștilor. Odată ce au aceste semne și trăsături, ei pot fi caracterizați drept antihriști.

Spuneți-Mi, practicarea adevărului și gestionarea problemelor conform adevărurilor-principii necesită diverse scuze și justificări? (Nu.) Atât timp cât are o inimă sinceră, o persoană poate pune adevărul în practică. Oamenii care nu practică adevărul vin cu diverse scuze? De exemplu, când fac ceva greșit, încalcă principiile și cineva îi corectează, pot ei să asculte? Nu ascultă. Faptul că nu ascultă este singura problemă? În ce constă ticăloșia lor? (Găsesc o scuză să te convingă, făcându-te să crezi că au dreptate.) Vor găsi o interpretare care să se alinieze la noțiunile și închipuirile tale, apoi vor folosi o serie de teorii spirituale pe care le poți recunoaște și accepta și care sunt conforme cu adevărul pentru a te convinge, a te face să fii de acord cu ei și să crezi sincer că au dreptate, totul pentru a-și atinge scopul de a-i induce în eroare și a-i controla pe oameni. Nu este aceasta ticăloșie? (Ba da.) Este într-adevăr o ticăloșie. În mod clar, au făcut ceva greșit, au încălcat principiile și adevărul în acțiunile lor și nu au reușit să practice adevărul, însă inventează o serie de justificări teoretice. Este cu adevărat o ticăloșie. Este ca un lup care mănâncă o oaie; a fost inițial în natura lupului să mănânce oi, iar Dumnezeu a creat acest tip de animal ca să mănânce oi – oile sunt hrana lui. Dar după ce o mănâncă, lupul tot găsește diverse scuze. Ai vreo părere despre asta? Îți spui: „Mi-ai mâncat oaia și acum vrei să cred că s-a cuvenit să o mănânci, că a fost rezonabil și potrivit să o mănânci și chiar ar trebui să-ți mulțumesc.” Nu ești furios? (Ba da.) În timp ce ești furios, ce gânduri ai? Te gândești: „Individul ăsta e prea ticălos! Dacă vrei să o mănânci, n-ai decât, așa ești tu; să-mi mănânci oaia este un lucru, dar chiar inventezi o grămadă de motive și scuze și-mi ceri să-ți fiu recunoscător în schimb. Nu înseamnă asta că încurci binele și răul?” Aceasta este ticăloșie. Când un lup vrea să mănânce o oaie, ce scuze găsește? Lupul spune: „Mielușelule, astăzi trebuie să te mănânc pentru că sunt nevoit să mă răzbun pe tine, deoarece m-ai insultat anul trecut.” Mielul, simțindu-se nedreptățit, spune: „Nici nu eram născut anul trecut.” Când lupul își dă seama că a spus ceva incorect și a calculat greșit vârsta mielului, zice: „Ei bine, atunci nu vom pune asta la socoteală, dar tot trebuie să te mănânc, pentru că ultima dată când am băut din acest râu, ai tulburat apa, așa că trebuie să mă răzbun pe tine.” Mielul spune: „Eu stau în aval, iar tu stai în amonte. Cum aș putea murdări apa în amonte? Dacă vrei să mă mănânci, n-ai decât să mă mănânci. Nu căuta tot felul de scuze.” Asta este natura lupului. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Este ticăloșia lupului la fel ca ticăloșia marelui balaur roșu? (Da.) Această descriere se potrivește cel mai bine marelui balaur roșu. Marele balaur roșu vrea să-i aresteze pe oamenii care cred în Dumnezeu; vrea să-i acuze pe acești oameni de infracțiuni. Așadar, creează mai întâi anumite fronturi, fabrică anumite zvonuri și apoi le difuzează în lume, așa încât toată lumea să se ridice și să te condamne. Lansează mai multe acuzații la adresa celor care cred în Dumnezeu, cum ar fi „tulburarea ordinii publice”, „divulgarea secretelor de stat” și „subminarea puterii statului”. De asemenea, răspândește zvonuri că ai comis diverse infracțiuni și îți aduce aceste acuzații. Este în regulă dacă refuzi să le recunoști? Contează dacă le recunoști sau nu? Nu, nu contează. Odată ce este hotărât să te aresteze, atunci, asemenea unui

lup hotărât să mănânce o oaie, caută diverse scuze. Marele balaur roșu creează anumite fronturi, susținând că am comis o faptă rea când, de fapt, alți oameni au comis-o. Aruncă vina asupra bisericii și îi înscenează lucruri. Poți discuta cu el? (Nu.) De ce nu poți discuta cu el? Poți discuta clar cu el? Discutând cu el și explicându-i situația, crezi că nu te va aresta? Ai o părere prea bună despre el. Înainte să termini de vorbit, te va apuca de păr, te va da cu capul de perete și apoi te va întreba: „Știi cine sunt? Sunt un diavol!" După aceea, vor urma bătăi crunte, pe lângă zile și nopți de interogatorii și torturi alternative, iar apoi vei începe să te potolești. În acest punct, îți vei da seama: „Aici nu încap discuțiile logice; este o capcană!" Marele balaur roșu nu discută cu tine – crezi că a creat acele fronturi neintenționat, la întâmplare? În spatele lor există o conspirație și următoarea mișcare îi este planificată. Acesta este doar începutul acțiunilor sale. Poate că unii mai cred: „Nu înțeleg chestiunile legate de credința în Dumnezeu; dacă le explic, totul va fi bine." Poți explica în mod clar? Ți-a înscenat ceva ce n-ai făcut – mai poți explica lucrurile în mod clar? Când ți-a înscenat ceva, nu știa că n-ai făcut acel lucru? Nu știe cine l-a făcut? Știe foarte bine! De ce dă vina pe tine atunci? Pe tine te capturează. Crezi că nu știe că ești tratat nedrept atunci când dă vina pe tine? Vrea să te trateze nedrept, să te aresteze și să te persecute. Aceasta este o ticăloșie.

Orice individ care are esența ticăloasă a antihriștilor este scârbit de adevăr și îl urăște în esența sa. În inima lui, nu acceptă câtuși de puțin adevărul și nu are intenția de a-l practica. Dacă ești de părere că nu înțelege adevărul și încerci să ai părtășie cu el despre adevăr, ce consecință va decurge? Te vei lovi de un zid – ai găsit persoana greșită. Nu este cineva care acceptă adevărul și n-ar trebui să ai părtășie cu el; în schimb, ar trebui să-i dai o lecție și să fii sever cu el, spunând: „De cât timp îți faci datoria? Cum ți-ai putut trata datoria ca pe un fleac? Este lucrarea ta proprie? Pe cine provoci? Nu ești împotriva mea; ești împotriva lui Dumnezeu și a adevărului!" Oare nu-i nevoie să le dai o lecție? Este util să avem părtășie cu ei despre adevăr? Nu, nu este. De ce nu este util? Sunt lupi, nu oi pierdute sau rătăcite. Poate un lup să practice adevărul? Nu. Care este natura unui lup? (Ticăloșia.) În momentul în care vede o oaie, începe să saliveze, vede în fața ochilor numai imagini cu mâncăruri delicioase, iar oaia este destinată să-i fie provizie. Aceasta este natura lui; aceasta e ticăloșie. Dacă îi spui: „Oile sunt atât de blânde și demne de milă; te rog să nu le mănânci. Alege un alt animal feroce pe care să-l mănânci, bine?" Poate înțelege? Nu poate. Aceasta este natura lui. Unii oameni nu practică adevărul și găsesc diverse scuze – aceasta e natura lor. Care este această natură? Este ticăloșia. Indiferent cât de josnice, răzvrătite sau flagrant împotriva principiilor sunt acțiunile lor, tot vor să iasă cu fața curată; chiar dacă se împotrivesc adevărului, vor să o facă într-o manieră grandioasă și demnă. Nu este aceasta ticăloșie? Încălcarea adevărului este un lucru pozitiv sau negativ? (Negativ.) Cum poate fi făcut ceva negativ într-o manieră grandioasă, demnă și onorabilă? Nu este puțin ciudat să încerci să combini aceste două aspecte? Aceasta e ticăloșia: acestea sunt comportamentul și manifestarea celor care au esența ticăloasă a antihriștilor. Poate părea contradictoriu,

dar așa acționează ei, asta este firea lor și ceea ce dezvăluie ei. Nutresc ură față de adevăr, neacceptându-l niciodată – aceștia sunt antihriști, aceasta este natura-esența ticăloasă a antihriștilor. Câte aspecte are esența ticăloasă a antihriștilor? (Patru aspecte.) Sunt patru în total. Nu sunt suficiente aceste patru semne pentru a discerne? Ticăloșia conține în sine elemente de perfidie și înșelătorie, iar atunci când elementele de perfidie și înșelătorie ajung la extrem, sunt caracterizate drept o fire ticăloasă. Antihriștii întruchipează acest tip de fire ticăloasă.

3 septembrie 2019

Punctul opt: Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)

Anexă: O disecare a problemelor care apar la transcrierea predicilor

I-am auzit pe unii oameni remarcând că persoanele care se ocupă de transcriere au eliminat poveștile de la începutul ultimelor predici, lăsând doar conținutul oficial al predicilor de după acestea. Chiar așa stau lucrurile? Ce povești au fost separate de predicile care le-au urmat? („Povestea lui Dabao și Xiaobao”, „Povestea lui Daming și Xiaoming” și „O discuție despre capital: «Și ce dacă?»”) Aceste trei povești au fost separate de conținutul predicii, dar de ce? Din ce motiv? Aparent, cei care se ocupă de transcriere au considerat că poveștile precedente nu se potriveau cu conținutul predicilor de după acestea, așa că le-au separat. A fost justificat? Exact asta au făcut cei care se ocupă de transcriere. Au fost prea aroganți și neprihăniți de sine, au extras poveștile și le-au pus în capitole separate, care nu conțin nicio predică. Ați spune că rezultatul acestei acțiuni a fost bun sau rău? Mai mult, ați spune că povestea relatată înainte trebuie să se potrivească și să corespundă predicii care o urmează? Chiar este necesar? (Nu.) Atunci de ce au înțeles greșit în acest fel cei care transcriu predicile? Cum au putut să aibă o asemenea convingere? Care este problema aici? Și-au spus în sinea lor: „Poveștile pe care le-ai spus nu au legătură cu subiectul. Le voi tria eu pentru Tine și, când vor fi distribuite, nu le voi pune împreună. Predicile sunt predici; trebuie să fie consecvente una cu alta. Conținutul poveștilor precedente nu ar trebui să interfereze cu cel al predicilor. Trebuie să le triez eu pentru Tine fiindcă Tu nu înțelegi problema.” Este aceasta o intenție bună? De unde provine această intenție bună a lor? Provine din noțiuni umane? (Da.) Când predic, trebuie să țin cont de tot într-un mod atât de cuprinzător? Oare fiecare poveste pe care o spun trebuie să se potrivească cu următorul conținut? (Nu.) Nu este necesar; acest lucru se numește regulă, noțiune. Ce greșeli au făcut cei care se ocupă de transcriere? (Au făcut lucrurile pe baza noțiunilor și închipuirilor lor.) Ce altceva? (Au acționat nechibzuit și arbitrar.) Acest tip de comportament este, prin natura sa, puțin nechibzuit și arbitrar; ei nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Este rezonabil să spunem acest lucru, dar tot este diferit de esența problemei. Când au transcris predicile, ce fel de atitudine și ce fel de punct de vedere au folosit pentru a se uita la tot ce a spus Dumnezeu? Fie că era vorba de povești sau de predici, cu ce fel de atitudine și din ce unghi au privit și au ascultat aceste lucruri care au fost rostite? (Din unghiul cunoașterii și al învățării.) Așa este. Privirea poveștilor spuse și a conținutului predicilor din perspectiva cunoașterii va conduce la această problemă. Ei sunt de părere că, atunci când rostesc o predică, indiferent despre ce secțiune doresc să vorbesc, conținutul trebuie să urmeze o secvență; fiecare propoziție trebuie să fie logică, fiecare propoziție trebuie să se conformeze noțiunilor tuturor și fiecare secțiune trebuie să aibă un scop riguros. Îmi evaluează predicile în funcție de această noțiune. Denotă acest

lucru o lipsă de înțelegere spirituală? (Da.) Aceasta este într-adevăr o lipsă de înțelegere spirituală! Să folosești logica și deducția pentru a trata cele spuse de Mine dintr-o perspectivă a cunoașterii înseamnă să comiți o greșeală gravă. Eu am părtășie despre adevăr, nu țin discursuri; ar trebui să-ți fie clar acest lucru. Voi, cei care ați auzit predicile la adunare și ulterior ați ascultat din nou aceste predici pe care le-au transcris, ați observat aspecte sau lucruri importante care au fost rostite la acel moment și pe care le-au eliminat? S-a întâmplat așa ceva? De exemplu, poate ați auzit la adunare un fragment care a fost foarte emoționant și foarte edificator, dar ați descoperit după aceea, când ați ascultat înregistrarea predicii, că fragmentul nu era acolo; fusese înlăturat. Vi s-a întâmplat așa ceva? Dacă n-ați ascultat cu atenție, poate că nu v-ați dat seama, prin urmare ascultați cu atenție pe viitor. Am ascultat odată o înregistrare și, acolo unde tocmai începusem să discut despre diversele manifestări ale antihriștilor, enumerându-le de la 1 la 15, ei înlăturaseră clarificările și explicațiile detaliate de la fiecare, enumerând în schimb doar prima manifestare, a doua manifestare, a treia manifestare și așa mai departe. Fiecare manifestare era discutată foarte repede, una după cealaltă, mult mai repede decât un profesor care predă o lecție. Cei mai mulți oameni care nu auziseră acea predică înainte și nu erau familiarizați cu ea n-ar avea când să contemple atunci când o ascultau. Dacă ar vrea să asculte cu atenție, ar trebui să pună mereu pauză, să asculte o propoziție și apoi să ia rapid notițe, după care să cugete la ce înseamnă această propoziție și apoi să redea următoarea propoziție. Altfel, viteza ar fi prea rapidă și n-ar putea să țină pasul. Aceasta a fost o greșeală gravă făcută de cei care au editat înregistrările predicii. O predică este o conversație, o discuție. Care este conținutul predicilor? Ele tratează diferite adevăruri și diversele stări ale oamenilor; toate implică adevărul. Așadar, sunt aceste conținuturi care implică adevărul ușor de acceptat și de înțeles de către oameni sau necesită analiză, chibzuire și procesare mentală înainte de a răspunde treptat? (Necesită analiză, chibzuire și procesare mentală.) Atunci, pe baza acestei situații, ce fel de viteză ar trebui să mențină cel care rostește predica? Ar funcționa dacă ar vorbi la fel de repede ca o mitralieră? (Nu.) Ca un profesor care predă o lecție? (Nu.) Precum cineva care ține un discurs? (Nu.) Categoric nu ar funcționa. În timpul predicii trebuie să existe întrebări și răspunsuri, pauze de contemplare, dându-le oamenilor timp să răspundă – această viteză este adecvată. Au transcris predicile fără să înțeleagă acest principiu; denotă acest lucru o lipsă de înțelegere spirituală? (Da.) Le lipsește într-adevăr înțelegerea spirituală. Și-au spus: „Am auzit deja aceste lucruri despre care vorbești. După ce am ascultat o dată, țin minte esența și știu despre ce vorbești. Folosindu-mi experiența și aptitudinile excelente pe care le-am dobândit editând frecvent înregistrările predicilor, voi proceda așa și voi accelera ritmul.” Să-l accelereze nu a părut în sine o problemă prea mare, dar cum afectează asta transcrierea predicii? O transformă într-un eseu. Odată ce este transformată într-un eseu, nu mai dă senzația că este ascultată în persoană; poate atunci să obțină același efect? Cu siguranță există o diferență. Această diferență o face mai bună sau mai rea? (Mai rea.)

O face mai rea. Oamenii cărora le lipsește înțelegerea spirituală acționează din proprie inițiativă și se cred deștepți. Ei consideră că sunt educați, pricepuți, talentați și inteligenți, dar ajung să facă lucruri irezonabile. Nu este așa? (Ba da.) În predicile Mele, de ce vă pun uneori întrebări? Unii spun: „Poate Îți este teamă să nu ațipim.” Acesta e motivul? De ce vorbesc uneori despre alte chestiuni, deviez de la subiect și discut despre lucruri lejere și vesele? Ca să vă las să vă relaxați, să vă dau puțin spațiu să contemplați. În plus, aceasta vă permite să aveți o înțelegere mai vastă despre un anumit aspect al adevărului, așa încât să nu vă limitați înțelegerea la cuvinte, sens literal, doctrine sau structuri gramaticale – n-ar trebui să se limiteze la acestea. Prin urmare, vorbesc uneori despre alte lucruri; spun uneori glume ca să destind atmosfera, dar, de fapt, procedez așa în mare parte ca să obțin un anumit rezultat – ar trebui să înțelegeți asta.

Vezi, când un pastor religios ține o predică, stă în picioare la amvon și vorbește doar despre subiecte plictisitoare care nu au nici cea mai mică legătură cu viața reală a oamenilor, cu stările lor mentale sau cu problemele lor existente. Sunt doar vorbe goale și doctrine. Spune doar câteva cuvinte care sună plăcut și strigă niște sloganuri goale. Îi face pe ascultători să se plictisească și nu câștigă nimic din asta. În final, se ajunge la o situație în care pastorul vorbește de sus, iar jos nimeni nu-i acordă atenție; nu există nicio interacțiune. Nu-și răcește pastorul gura de pomană? Pastorii țin predici în acest fel doar ca să-și câștige existența, de dragul propriei supraviețuiri; nu țin cont de nevoile congregației lor. În ceea ce ne privește pe noi, la momentul de față, predicile noastre nu au legătură cu îndeplinirea unei ceremonii religioase sau cu executarea unui tip de sarcină – au drept scop obținerea mai multor rezultate. Pentru a obține rezultate, trebuie luate în considerare toate aspectele – nevoile tuturor tipurilor de oameni, noțiunile, închipuirile și stările lor, precum și punctele lor de vedere trebuie luate în considerare. De asemenea, trebuie luată în considerare măsura în care oamenii din fiecare clasă socială pot accepta limbajul folosit. Unii oameni educați, cărora le place destul de mult limbajul formal, au nevoie să audă câteva cuvinte literare care să fie relativ corecte gramatical și logice. Sunt capabili să le înțeleagă. Există și unii oameni de rând, cei din straturile inferioare ale societății, care nu sunt familiarizați cu un astfel de limbaj formal; deci ce ar trebui să fac? Trebuie să folosesc puțin limbajul familiar. În trecut, nu foloseam mult limbajul familiar, dar de-a lungul anilor am învățat puțin, iar acum chiar apelez uneori la proverbe din două părți sau spun glume. Astfel, după ce ascultă, toți vor simți că tot ce spun este ușor de înțeles, indiferent de clasa lor socială, și că are o legătură mai strânsă cu ei. În schimb, dacă totul ar fi în limbaj familiar, conținutul predicii nu ar suna suficient de profund, prin urmare trebuie combinat cu un limbaj formal, totul exprimat în limbajul vieții cotidiene; doar atunci va întruni standardul minim. După ce începe să fie folosit limbajul familiar, spunând lucruri precum „numai zic”, „de genul”, „vreau să spun” și așa mai departe, includerea prea multor astfel de expresii poate afecta gradul în care este transmis adevărul. În schimb, dacă ar fi doar limbaj formal, totul rostit foarte ordonat și oficial, urmând logica gramaticală și raționamentul pas cu pas, fără nici cea mai mică

greșeală, ca recitarea unui eseu sau citirea unui text, de parcă totul ar avea un scenariu de la început și până la sfârșit, cuvânt cu cuvânt, chiar și semnele de punctuație, credeți că ar funcționa? Ar fi prea obositor, nu am energie pentru așa ceva. Acesta este un aspect. De asemenea, indiferent dacă sunt educați sau needucați, toți își afișează diverse aspecte ale umanității lor, iar aceste exprimări ale umanității sunt legate de viața reală. La rândul ei, viața reală nu poate fi separată de limbajul vieții cotidiene; nu poate fi separată de mediul tău de viață. Acest mediu de viață este plin de acest tip de limbaj cotidian, cu puțin limbaj familiar amestecat, plus un vocabular simplu cu o înclinație oarecum literară. Acest lucru este suficient; acoperă în esență și include întregul domeniu de interes. Indiferent dacă sunt bătrâni sau tineri, needucați sau cu anumite cunoștințe, în esență toți pot să priceapă, toți pot să înțeleagă; nu se vor plictisi și nici nu vor simți că-i depășește. Asta trebuie să aibă în vedere părtășia și rostirea predicilor, să ia în considerare toate aspectele nevoilor oamenilor. Dacă o predică are rolul de a obține un rezultat, trebuie să iei în considerare toate aceste aspecte: viteza vorbirii, alegerea cuvintelor și modul de exprimare. În plus, când articulezi ceva și ai părtășie despre un aspect al adevărului, în ce moment a fost acesta transmis pe deplin? În ce moment nu este suficient de detaliat? Ce aspecte ar trebui adăugate? Toate acestea trebuie avute în vedere. Dacă nu iei în considerare nici măcar aceste aspecte, atunci capacitatea ta de gândire este foarte deficitară. Când alții își imaginează în două dimensiuni, tu trebuie să poți gândi în trei. Trebuie să vezi mai cuprinzător și mai precis decât alții, să poți vedea limpede tot soiul de probleme și, de asemenea, să simți adevărurile-principii implicate. Astfel, toate aspectele firilor corupte la care oamenii se pot gândi, pe care le pot exprima sau dezvălui, precum și stările implicate, sunt în esență acoperite și vor fi înțelese de toți. Cei care se ocupă de transcriere trebuie să aibă și ei aceste calibre și moduri de gândire? Dacă nu le au, bazându-se în schimb mereu pe cunoașterea pe care au acumulat-o pentru a rezuma aspectul principal al predicii, ideea ei centrală, miezul fiecărei secțiuni, ar fi similar modului în care elevii chinezi studiază textele literare. Profesorul îi pune mai întâi să răsfoiască întregul text, apoi să-l citească cu atenție. În prima lecție oficială, profesorul vorbește despre esența primului paragraf, prezintă vocabularul nou și discută despre chestiunile de gramatică implicate. Când au fost studiate toate secțiunile, tot trebuie să le memorezi și, în final, să faci propoziții cu vocabularul nou și să înțelegi ideea centrală a textului și scopul în care l-a scris autorul. Astfel, vei avea o înțelegere deplină a ceea ce încerca să transmită textul. Toată lumea a studiat aceste lucruri, toată lumea le cunoaște, dar dacă le aplici la transcrierea unei predici, este prea simplu. Îți spun, le poți folosi dacă scrii un eseu; sunt doar noțiuni elementare de scriere. Dar dacă aplici această gândire, această teorie, această metodă pentru a transcrie o predică, n-ai putea să dai greș? Cu siguranță ai putea. Nu știi de ce vreau să spun această poveste, nu încerci să înțelegi adevărul pe care ar trebui să-l înțelegi din această poveste – este o greșeală. În plus, ești în stare să înțelegi adevărul atât din poveste, cât și din conținutul predicii? Dacă nu-l poți înțelege, atunci îți lipsește

înțelegerea spirituală. Ce calificări ar putea avea tipul care nu are deloc înțelegere spirituală ca să transcrie predici?

De ce credeți că spun povești? Cei care transcriu predicile nu cunosc motivul, așa că își adaugă propriile puncte de vedere. Ei sunt de părere că, dacă vreau să spun povești, trebuie să se potrivească cu conținutul care urmează – nu știu de ce spun povești. Nici voi nu știți, nu-i așa? Întrucât nu știți, vă voi spune motivul. De la început și până acum, am discutat despre diversele manifestări ale antihriștilor de vreo zece ori și am acoperit doar jumătate dintre ele. Dacă aș termina de vorbit despre acest conținut de la un capăt la altul, subiectul ar fi destul de plictisitor, nu-i așa? Dacă aș vorbi direct despre lucruri de fiecare dată când începem – punându-i mai întâi pe toți să recapituleze ce s-a discutat ultima dată, apoi începând să vorbesc, iar voi luând în grabă notițe, scriind de zor și străduindu-vă să vă țineți ochii deschiși – și dacă i-aș pune apoi pe toți să facă rezumatul după ce termin, în timp ce toată lumea se freacă la ochi, dând paginile și recitând conținutul despre care am avut părtășie azi și, odată ce ar părea că toată lumea a reținut în mare parte, aș spune: „Asta e tot pentru azi, hai să încheiem și vom continua să vorbim despre asta data viitoare”, atunci toată lumea ar fi puțin abătută: „Fiecare adunare este mereu despre aceste lucruri, același tipar; conținutul e prea lung și prea sec.” În plus, părtășia despre adevăr trebuie să aibă mai multe fațete, iar oamenii trebuie să progreseze simultan în toate aspectele adevărului. Este întocmai precum intrarea în viață a omului: trebuie să crească în ceea ce privește cunoașterea de sine, schimbarea firii, cunoașterea lui Dumnezeu, conștientizarea diverselor stări proprii, precum și a umanității, pătrunderii și tuturor celelalte aspecte – toate acestea trebuie să progreseze simultan. Dacă în acest timp aș discuta doar despre deslușirea diferitelor manifestări ale antihriștilor, oamenii ar putea lăsa deoparte alte aspecte ale adevărului și s-ar gândi toată ziua: „Cine pare să fie un antihrist? Oare eu sunt un antihrist? Câți sunt în jurul meu?” Acest lucru le va afecta intrarea în alte aspecte ale adevărului. Prin urmare, Mă gândesc cum poate include conținutul predicii încă un adevăr, așa încât oamenii să poată înțelege un adevăr suplimentar; cu alte cuvinte, când discutăm despre subiectul „Expunerea antihriștilor”, oamenii sunt capabili să înțeleagă întâmplător și alte aspecte. Rezultatul unei astfel de predici este mai bun, nu-i așa? (Da.) De exemplu, când consumi un aliment de bază, mănânci uneori și un măr alături. Acesta oferă o nutriție suplimentară, nu-i așa? (Da.) Spune-Mi atunci, este necesar să spun povești? (Da.) E un lucru cert. Dacă n-ar fi necesar, de ce le-aș spune? Folosirea poveștilor pentru a discuta despre unele subiecte ușoare și vesele le permite oamenilor să dobândească și să câștige ceva în alte aspecte ale adevărului. Acesta este un lucru bun. Când termin de discutat aceste subiecte ușoare, revin la subiectul principal. Este adecvat să rânduiesc așa. Ce mănânci înainte de felul principal? (Un aperitiv.) Acesta e un aperitiv. Aperitivele sunt de obicei foarte gustoase și stârnesc pofta de mâncare, nu-i așa? Prin urmare, când spun o poveste, poți dobândi un aspect al adevărului din acea poveste, aprofundându-ți cunoașterea sau înțelegerea. Asta e bine. Desigur, cei care nu au

înțelegere spirituală ascultă povești și aud doar stratul de la suprafață, nu văd adevărul din interior care ar trebui înțeles. Nu au înțelegere spirituală – nu se poate face nimic în privința aceasta. De exemplu, ascultând „Povestea lui Dabao și Xiaobao", unii își amintesc doar că Dabao era rău și Xiaobao era nesăbuit. Își amintesc numele lui Dabao și al lui Xiaobao, dar nu-și amintesc în ce circumstanțe și-a dezvăluit firea coruptă omul din poveste, ce fel de fire a fost dezvăluită, în ce constă această fire sau ce legătură are cu adevărul. În ce situații ai dezvălui acest tip de fire? Ai spune astfel de cuvinte? Dacă zici: „N-aș spune astfel de cuvinte", acest lucru este supărător, deoarece dovedește că n-ai înțeles adevărul. Unii spun: „Este posibil să spun astfel de cuvinte când dau peste anumite situații, este un fel de fire care se manifestă într-o anumită stare." Odată ce vei ști acest lucru, nu vei fi ascultat povestea în zadar. După ascultarea poveștii, unii spun: „Ce fel de om este Dabao? Chiar bruschează și amăgește un copil mic. Este abject! Eu n-aș amăgi copiii așa." Nu înseamnă aceasta că le lipsește înțelegerea spirituală? Doar vorbesc despre problema în sine, dar nu înțeleg adevărul din povestea despre care avem părtășie. Nu pot conecta situația la propria persoană; aceasta arată o lipsă de înțelegere spirituală, o lipsă gravă de înțelegere spirituală. Cei care transcriu predici se confruntă cu această problemă. De îndată ce un lucru are legătură cu adevărul, unii dezvăluie opiniile unui neîncrezător; de îndată ce este implicat adevărul, unor oameni le lipsește înțelegerea spirituală; de îndată ce este implicat adevărul, unii devin predispuși la denaturări, alții devin intransigenți, unii devin ticăloși, iar alții devin scârbiți de adevăr. Deci ce fire au cei care transcriu predicile? Cel puțin, sunt aroganți și încrezuți, acționând din proprie inițiativă, neînțelegând și necăutând să înțeleagă. Nici măcar nu au pus întrebări în această privință; au separat pur și simplu poveștile de conținutul care urma. Își spun în sinea lor: „Aceste predici mi-au fost date să le transcriu, așa că am autoritatea să iau această decizie. Dintr-o lovitură de secure, voi tăia de tot poveștile. Așa voi trata predicile pe care mi le-ai dat. Dacă nu-Ți place, nu mă folosi." Nu este aroganță și îngâmfare? Ei nu pot asimila adevărul, nu înțeleg adevărul. Nu știu care este datoria lor sau ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă – nu știu niciunul dintre aceste lucruri. Oamenii care nu au înțelegere spirituală nu pot face decât lucruri irezonabile, lucruri inumane care reflectă o lipsă de integritate. În plus, fac doar lucruri care încalcă adevărurile-principii, crezându-se deștepți și fiind lipsiți de supunere. Au primit înregistrări ale predicilor Mele pentru a le transcrie și, indiferent ce opinii sau gânduri aveau despre modul în care să le gestioneze, nu M-au întrebat. Nu este foarte gravă această problemă? (Ba da.) În ce măsură este gravă? (Are natura alterării cuvintelor lui Dumnezeu.) Are într-adevăr puțin din această natură.

Spun o poveste, discutând despre un anumit aspect al adevărului, apoi țin predici despre alte aspecte. Oare analizez dacă aceste două lucruri se potrivesc? Trebuie să țin cont de acest lucru mai întâi, dar de ce nu am insistat că aceste două aspecte trebuie să se potrivească? Sunt conștient de asta? (Da.) Deci de ce a devenit aceasta o problemă pentru cei care transcriu predica? Știu că povestea pe care o spun nu are nicio

legătură cu predica următoare. Sunt conștienți de acest lucru? Nu sunt. Nici măcar nu s-au gândit cu atenție la această chestiune. Cred în sinea lor: „Ești îndrumat de Duhul Sfânt; atât timp cât sună ca adevărul, e în regulă. Ai spus o poveste în acea zi și apoi ai discutat despre un anumit conținut. Ce legătură există între aceste două lucruri? De ce să vorbești în acest fel? Ce beneficiu poate decurge de aici după ce termini de vorbit? Nu știi nimic din acestea. Nu merge așa!” În primul rând, despre ce urmează să vorbesc, cum vorbesc și ce conținut specific abordez – spune-Mi, am mintea limpede când decid acestea? (Da.) Am într-adevăr mintea limpede, cu siguranță nu sunt într-o stare confuză; șirul gândurilor Mele este clar. Dacă cineva nu are înțelegere spirituală, nu știe cum să caute adevărul și analizează și clasifică orbește lucrurile, crezând că este destul de bine, nu este oare un fariseu tipic? Îi place doar să audă teorii pompoase și deșarte și nu îi place să audă predici pragmatice, practice. Rezultatul este că nu înțelege nici cel mai superficial dintre adevăruri. Aceasta arată o lipsă gravă de înțelegere spirituală! Fără o inimă cu frică de Dumnezeu, oamenii vor fi aroganți și neprihăniți de sine, devenind deosebit de îndrăzneți; vor îndrăzni să judece orice chestiune, crezând că o înțeleg pe deplin. Omenirea coruptă este exact așa; aceasta e firea ei. Este un lucru bun sau un lucru rău să fii îndrăzneț și să acționezi în mod nechibzuit? (Este un lucru rău.) Nu contează de fapt dacă ești îndrăzneț sau timid; contează dacă există frică de Dumnezeu în inima ta. Mai târziu, când veți asculta o înregistrare a predicii, aveți grijă să deslușiți dacă au fost eliminate lucruri esențiale din transcriere. Acești netrebnici cărora le lipsește înțelegerea spirituală, uneori lucrurile pe care le fac pot cauza din greșeală tulburări și pagube. Ei spun că nu este intenționat – dacă nu este intenționat, înseamnă că firea lor nu este o fire coruptă? Este tot o fire coruptă. Deocamdată asta este tot despre acest subiect.

Anexă
Visurile lui Xiaogang

Astăzi voi începe din nou prin a spune o poveste. Vă interesează să ascultați povești? Puteți câștiga ceva din acestea? Se întâmplă diverse lucruri în povești, iar aceste lucruri conțin adevăruri. Oamenii din povești au unele stări, unele revelații și unele intenții și firi corupte. De fapt, acestea există în fiecare și sunt legate de fiecare. Dacă înțelegi și ești în stare să recunoști aceste lucruri din povești, aceasta arată că ai înțelegere spirituală. Unii oameni spun: „Zici că am înțelegere spirituală – înseamnă că sunt o persoană care iubește adevărul?” Nu neapărat; sunt două lucruri diferite. Unii oameni au înțelegere spirituală, dar nu iubesc adevărul. Pur și simplu înțeleg și nimic mai mult; nu folosesc adevărul ca termen de comparație și nu îl pun în practică. Unii oameni au înțelegere spirituală și, după ce ascultă povești, descoperă că au aceleași probleme și se gândesc cum să pătrundă și cum să se schimbe în viitor – acești oameni au dobândit rezultatele dorite. Prin urmare, voi spune o poveste astăzi. Subiectul este

ușor și toată lumea va fi dispusă să-l asculte. În ultimele două zile am cugetat ce poveste le poate permite majorității oamenilor să câștige ceva și să fie edificați după ce o ascultă și, în plus, poate să le sublinieze un aspect al adevărului, precum și să le îngăduie să o raporteze la realitate și să beneficieze de ea intrând într-un aspect al adevărului sau corectând un tip de abatere. Am uitat să dau un nume ultimei povești pe care am spus-o, așa că îi vom da astăzi un nume. Cum credeți că ar trebui să se numească? (Daruri speciale.) Omiteți cuvântul „speciale”; să o numim „Daruri”. Cuvântul „special” sună puțin ciudat aici, iar oamenii își vor concentra atenția asupra lui. Cuvântul „Daruri” are un sens mai subtil. Așadar, ce poveste voi spune astăzi? Povestea de astăzi se numește „Visurile lui Xiaogang”. „Xiao” înseamnă „mic”, după cum știți cu toții, dar ce înseamnă „Gang”? („Post.”) Corect. Auzind acest nume, ar trebui să cunoașteți conținutul poveștii – ar trebui să fiți aproape de a-i ghici conținutul. Acum voi începe să spun povestea.

Xiaogang este un tânăr entuziast, studios, harnic și destul de inteligent. Îi place să studieze, așa că învață puțin despre câteva dintre tehnologiile informatice destul de populare în zilele noastre și, în casa lui Dumnezeu, este desemnat în mod firesc să-și îndeplinească datoria într-o echipă video. Când se alătură inițial echipei video, Xiaogang este foarte fericit și mândru. Întrucât este tânăr și stăpânește anumite tehnologii, crede că lucrarea video este specialitatea lui, precum și hobbyul lui, că-și poate folosi competența îndeplinindu-și datoria acolo și, de asemenea, că poate face progrese în acest domeniu studiind în permanență. În plus, majoritatea oamenilor pe care îi întâlnește aici sunt și ei tineri și îi place foarte mult atmosfera de aici și face această datorie cu plăcere. Prin urmare, se ocupă în fiecare zi cu munca și studiază cu sârguință. Astfel, Xiaogang se trezește devreme pentru a-și începe munca în fiecare zi, fără să se odihnească uneori până noaptea târziu. Xiaogang plătește multe prețuri pentru datoria lui, suferă unele greutăți și, firește, deprinde destul de multe cunoștințe profesionale relevante; simte că fiecare zi a fost petrecută foarte productiv. De asemenea, Xiaogang are frecvent părtășii și participă la adunări cu frații și surorile, simțind că, după sosirea lui aici, a făcut mai multe progrese comparativ cu perioada în care credea în Dumnezeu în orașul lui natal, că a crescut și că-și poate asuma o lucrare. Este foarte fericit și mulțumit. La început, când studia tehnologia informatică, spera că va lucra într-o zi pe computer, iar acum dorința lui s-a împlinit în sfârșit, așa că prețuiește cu adevărat această oportunitate. După o perioadă de timp, lucrarea lui Xiaogang și postul lui nu s-au schimbat. El rămâne fidel slujbei sale și acestei responsabilități și datorii ale sale și pare mai matur decât înainte. În plus, a făcut progrese în ceea ce privește intrarea în viață, are deseori părtășie și citește prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu împreună cu frații și surorile la adunări, iar interesul lui privind credința în Dumnezeu devine tot mai puternic. Se poate spune și că, puțin câte puțin, credința lui Xiaogang sporește. Așadar, el are un nou vis: „Ar fi minunat dacă aș putea deveni mai util în timp ce lucrez pe computer!”

Timpul trece astfel, zi după zi, iar Xiaogang continuă să realizeze aceeași datorie. La un moment dat, se întâmplă să vizioneze un film, care are apoi un impact profund

asupra lui. De ce? În film apare un tânăr de aproximativ aceeași vârstă ca Xiaogang, iar el admiră prestația, jocul actoricesc, vorbirea și purtarea acestui tânăr din film, devenind și puțin invidios. După ce urmărește filmul, își imaginează uneori: „Ar fi minunat dacă aș fi acel tânăr din film. În fiecare zi, stau în fața computerului, creez și încarc tot felul de clipuri video și, indiferent cât de ocupat sau obosit sunt ori cât de mult muncesc, tot sunt doar un lucrător din spatele scenei. Cum ar putea să știe cineva cât de mult muncim? Dacă aș putea apărea pe marele ecran într-o zi, ca acel tânăr din film, și mai mulți oameni ar putea să mă vadă și să mă cunoască, ar fi minunat!” Xiaogang urmărește acest film de nenumărate ori, dar și toate cadrele în care apare acel tânăr. Cu cât urmărește mai mult, cu atât îl invidiază mai tare și cu atât tânjește mai mult inima lui, dorind să devină actor. Astfel ia naștere noul vis al lui Xiaogang. Care este noul lui vis? „Vreau să studiez actoria și să mă străduiesc să devin un actor care corespunde standardului, să apar pe marele ecran, să am o aură ca acel tânăr și să-i fac pe alții să mă invidieze și să-și dorească să fie ca mine.” De atunci, Xiaogang începe să muncească pentru a-și împlini visul. În timpul lui liber, Xiaogang vizionează online tot felul de materiale despre actorie. De asemenea, se uită la tot felul de filme și emisiuni de televiziune, vizionând și învățând în același timp, visând să aibă șansa de a deveni actor. Zilele trec tot una câte una în acest fel – Xiaogang studiază meseria de actor, în timp ce rămâne fidel postului său. În cele din urmă, datorită perseverenței și sârguinței sale, Xiaogang stăpânește unele elemente de bază ale actoriei. A învățat cum să imite, cum să vorbească și să joace în fața altora și nu are deloc trac. Solicitările lui repetate îi aduc în cele din urmă o ocazie: există un film în care este nevoie de un tânăr pentru rolul principal. În timpul probei, regizorul își dă seama că înfățișarea, distincția și abilitățile lui actoricești de bază se ridică la înălțimea așteptărilor. Dacă are puțin mai multă pregătire, ar trebui să reușească. La auzul acestei vești, Xiaogang este în culmea fericirii, spunându-și în sinea lui: „Pot în sfârșit să ies din spatele scenei și să apar pe ecran – un alt vis al meu este pe cale să se împlinească!” Xiaogang este apoi transferat la echipa de producție a filmelor pentru a-și îndeplini datoria.

După ce Xiaogang se transferă la echipa de producție a filmelor, noul mediu de lucru îi aduce noutate și vitalitate. Simte că fiecare zi trece într-un mod plin de fericire, nefiind la fel de trist, plictisitor și limitat ca înainte, deoarece trăiește și lucrează acolo și multe dintre lucrurile cu care intră în contact zilnic sunt total diferite de munca lui pe computer – trăiește într-un alt domeniu de lucru, într-o altă lume. Astfel, Xiaogang se dedică muncii de producție a filmelor. Își ocupă timpul în fiecare zi jucând și învățându-și replicile, ascultând instrucțiunile regizorului și ascultându-i pe frații și surorile lui analizând intriga. Pentru Xiaogang, partea cea mai dificilă este să intre în pielea personajului, așa că își învață pe de rost replicile și se gândește întruna la personajul lui: cum ar trebui să vorbească și să se poarte, cum ar trebui să meargă și să stea în picioare, chiar și cum ar trebui să stea jos; trebuie să învețe din nou toate aceste lucruri. După ce continuă această muncă variată și complexă o perioadă de timp, Xiaogang își dă seama în final

cât de dificil este să fie actor. În fiecare zi, trebuie să memoreze aceleași replici. Uneori le poate recita perfect, dar când ajunge la interpretarea în sine, face mereu greșeli și trebuie să repete scena. Este mustrat adesea de regizor pentru că una dintre acțiunile sau replicile lui nu este suficient de bună. Dacă joacă slab de mai multe ori la rând, va fi emondat și se va face de rușine, îndurând suferință și chiar atrăgând priviri ciudate și tachinări. Confruntându-se cu toate acestea, Xiaogang este puțin descurajat: „Dacă aș fi știut că va fi atât de greu să fiu actor pe marele ecran, n-aș fi venit aici, dar acum sunt într-o mică încurcătură. Mă aflu deja aici, așa că n-ar fi rezonabil să renunț înainte ca filmările să se termine și n-aș avea cum să justific așa ceva. Acesta a fost visul meu, trebuie să-l transform în realitate, dar cât de lung este drumul din fața mea? Pot să merg mai departe?" Xiaogang începe să șovăie. În zilele următoare, Xiaogang face cu greu față muncii și vieții sale zilnice. Fiecare zi este mai insuportabilă decât cea dinainte, dar tot trebuie să îndure și să se forțeze să meargă înainte. Așa cum ne putem imagina, Xiaogang va avea cu siguranță probleme în diverse privințe. Începe să-și facă fără tragere de inimă sarcinile care îi sunt alocate. Când regizorul îi spune ce trebuie să facă, el doar ascultă și nimic mai mult. După aceea, se străduiește să realizeze ce poate, dar dacă nu reușește să facă ceva, nu se ia în serios. În ce stare este Xiaogang în acest moment? Își petrece fiecare zi fără tragere de inimă, foarte negativ și foarte pasiv, fără să accepte deloc în inima lui îndrumarea și ajutorul sincer al regizorului sau al fraților și surorilor. Crede în sinea lui: „Așa sunt, nu pot să devin mai bun. Mă împingeți peste posibilitățile mele. Dacă putem filma, să o facem; dacă nu putem, să o lăsăm pur și simplu baltă. Mă voi întoarce la echipa mea video ca să-mi fac datoria." Se gândește cât de minunată era munca în echipa video, stând în fața computerului în fiecare zi. Era atât de confortabil și de ușor; era atât de fericit! Întreaga lui ființă și întreaga lui lume erau la o apăsare pe tastatură și putea avea orice își dorea doar activând un efect special. Acea lume virtuală este foarte atractivă pentru Xiaogang. În acest moment, îi este și mai dor de trecutul lui și de timpul petrecut îndeplinindu-și datoria în echipa video. Zilele trec astfel, apoi, într-o noapte, Xiaogang nu poate să doarmă. De ce nu poate să doarmă? Își spune în sinea lui: „Sunt făcut pentru meseria de actor? Dacă nu sunt făcut pentru asta, ar trebui să mă întorc imediat la echipa video. Datoria echipei video este relaxată și ușoară, stau în fața computerului și jumătate din zi trece imediat; în plus, nu trebuie să-mi gătesc singur. Acea datorie nu este obositoare, totul este posibil printr-o apăsare pe tastatură, există doar inimaginabilul, nimic nu este imposibil. În prezent, ca actor, trebuie să-mi învăț replicile în fiecare zi și să le recit la nesfârșit. Totuși interpretarea mea este încă sub așteptări, regizorul mă dojenește adesea, iar frații și surorile mă critică frecvent. Este prea obositor să fac această datorie, e mult mai bine să lucrez în echipa video!" Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât îi lipsește mai mult. Se răsucește pe toate părțile jumătate din noapte, nereușind să doarmă și ațipește doar în a doua jumătate a nopții, când este pur și simplu prea obosit să rămână treaz. Când deschide ochii dimineața devreme, primul lui gând este: „La urma urmei, ar trebui să plec sau nu?

Ar trebui să mă întorc la echipa video? Dacă rămân aici, nu știu dacă filmul va fi considerat corespunzător standardelor după ce terminăm filmările și cine știe câte greutăți voi avea de îndurat între timp? Pur și simplu nu sunt făcut pentru meseria de actor! Am vrut înainte să fiu actor dintr-un impuls de moment și dintr-un capriciu, am fost de-a dreptul confuz! Vezi, am făcut o mișcare greșită și acum lucrurile sunt atât de greu de gestionat și nu am cu cine să discut despre această dificultate. Ținând cont de situația mea actuală, se pare că nu-mi va fi ușor să devin un actor bun, așa că ar trebui să renunț cât mai curând posibil. Îi voi spune fără întârziere regizorului că mă întorc, ca să nu întârzii lucrurile pentru ei." Apoi, Xiaogang își adună curajul de a-i spune regizorului: „Ascultă, nu sunt făcut pentru meseria de actor, dar ați fost nevoiți să mă alegeți – ce-ar fi să mă lăsați să mă întorc la echipa video?" Regizorul spune: „Nici gând, am filmat deja jumătate din film. Dacă schimbăm actorii, lucrarea noastră va fi întârziată, nu-i așa?" Xiaogang insistă, spunând: „Și ce? Înlocuiește-mă cu oricine vrei, nu e treaba mea. Orice-ar fi, trebuie să mă lași să plec. Dacă nu mă lași să plec, nu voi depune niciun efort în interpretare!" Regizorul vede că Xiaogang insistă să plece și că nu vor putea să termine filmarea, așa că îl lasă să plece.

Xiaogang revine în cele din urmă la echipa video din cadrul echipei de producție a filmelor. Se întoarce la fostul său loc de muncă, pe care îl cunoaște foarte bine. Își atinge scaunul și computerul, care îi sunt cunoscute. Preferă locul acesta. Merge și se așază; scaunul este moale, iar computerul este pregătit. „Mai bine fac clipuri video, datoria aceasta nu este obositoare. Lucrul în spatele scenei are avantajele lui, nimeni nu știe dacă faci o greșeală și nimeni nu te critică, doar o corectezi imediat și gata." Xiaogang a descoperit în sfârșit avantajele de a fi un lucrător în spatele scenei. Care este starea lui în acest moment? Se simte incredibil de liniștit și fericit, spunându-și: „Am luat decizia corectă. Dumnezeu mi-a dat o șansă și mi-a îngăduit să revin la acest ost. Sunt onorat să am acest privilegiu!" Se bucură că a luat decizia corectă de această dată. În zilele următoare, Xiaogang urmează rutina zilnică de lucru a echipei video. În această perioadă nu se întâmplă nimic special, iar Xiaogang își petrece fiecare zi în mod obișnuit.

Într-o zi, când lucrează la un clip video, Xiaogang descoperă deodată într-un program de dans un tânăr elegant și plin de umor, care dansează foarte bine. Își spune: „Este cam de vârsta mea; el cum de poate dansa și eu nu?" Prin urmare, Xiaogang este din nou tentat. Ce idee îi vine? (Să danseze.) Lui Xiaogang îi vine ideea să studieze dansul. El urmărește de nenumărate ori acest clip video și prestația tânărului. Apoi se interesează unde poate să studieze dansul, cum să-l învețe și care sunt dansurile de bază. De asemenea, se folosește frecvent de avantajele de a se afla la serviciu, căutând pe computer materiale educative, clipuri video și resurse de studiu legate de dansuri. Desigur, în timp ce caută, Xiaogang nu doar privește, ci și învață exersând. Pentru a învăța să danseze, Xiaogang se trezește foarte devreme în fiecare zi și se culcă foarte târziu. Bazându-se pe cunoștințele sale foarte limitate de dans gimnastic, el începe să studieze formal dansurile populare, trezindu-se devreme în fiecare zi pentru a-și face

încălzirea și exercițiile pentru spate. În timp ce studiază, Xiaogang îndură multă durere fizică și petrece mult timp, făcând în cele din urmă câteva mici progrese. Xiaogang simte că șansa lui a sosit în cele din urmă, că poate să danseze pe scenă, deoarece crede că trupul lui este puțin mai flexibil și că poate face câteva mișcări de dans. De asemenea, imitând și studiind, aproape că a învățat la perfecție să țină ritmul muzicii. În aceste circumstanțe, el consideră că este timpul să se adreseze bisericii pentru a-și schimba datoria. Din nou, după cereri repetate, lui Xiaogang i se împlinește în sfârșit dorința și se alătură unei echipe de dans pentru a deveni dansator. De atunci, asemenea celorlalți dansatori, Xiaogang se trezește devreme pentru pregătirea de dimineață și repetă programul de dans, participă în mod regulat la adunări, are părtășie și analizează și planifică programul de dans cu acești oameni. Face doar această muncă în fiecare zi, iar la sfârșitul zilei, e atât de obosit, încât îl dor picioarele și spatele. Indiferent de vreme, fiecare zi decurge în acest mod. Când a început, Xiaogang era plin de curiozitate în privința dansului, dar odată ce a înțeles și s-a familiarizat cu viața și diversele aspecte ale unui dansator, el simte că dansul este doar atât. Trebuie să repeți o mișcare la nesfârșit, uneori luxându-ți glezna, alteori forțându-ți spatele, precum și riscând accidentarea. În timp ce dansează, își spune: „O, nu, și meseria de dansator este dificilă! Obosesc zilnic atât de tare, încât tot corpul îmi miroase a transpirație. Nu este atât de ușor. Este mai greu decât în lucrarea video! Nu, trebuie să perseverez!” De data aceasta nu renunță așa ușor și persistă până când ajunge în sfârșit la repetiția generală a programului de dans, după care dansul lor este trimis spre evaluare. În ziua evaluării, în ce stare de spirit este Xiaogang? Este atât de entuziasmat și plin de speranțe privind rezultatele muncii sale grele, încât nici măcar nu mănâncă de prânz. A depus mult efort, nu-i așa? În cele din urmă, când se dau rezultatele, dansul lor nu trece de prima rundă de evaluări. Vestea îl lovește ca un trăsnet, iar starea lui de spirit se prăbușește. Xiaogang cade pe un scaun: „Am lucrat atât de mult la acest dans, iar tu îl respingi cu un singur cuvânt? Știi ceva despre dansuri? Avem principii când dansăm, am plătit cu toții un preț, iar tu ne respingi dansul pur și simplu?” Apoi se gândește: „Decizia este în mâinile lor și, dacă nu ne aprobă dansul, trebuie să-l revizuim din nou. Nu avem cu cine să ne certăm. Nu putem face nimic altceva, așa că hai să o luăm de la capăt.” În ziua în care dansul lor este respins în prima rundă de evaluări, Xiaogang nu-și ia prânzul și mănâncă doar puțin, fără tragere de inimă, la cină. Credeți că poate să doarmă în noaptea aceea? (Nu poate.) Iar nu poate să doarmă, mintea lui întoarce pe toate părțile: „De ce nu merg lucrurile nicăieri unde mă duc? Dumnezeu nu m-a binecuvântat. Dansul la care lucrăm de două luni n-a trecut de prima rundă de evaluări. Nu știu când va trece de a doua rundă de evaluări și nici cât timp va trebui să petrecem pentru asta. Când voi putea să mă urc pe scenă și să dansez oficial? N-am nicio speranță să ajung în lumina reflectoarelor!” Gândurile lui merg înainte și înapoi, se tot gândește și își spune: „Lucrarea video este mai bună. Merg acolo și stau jos, apăs pe tastatură și apar flori, plante și copaci. Păsările cântă când le fac să cânte, caii aleargă când îi fac să alerge, orice vreau eu apare. Dar

în dansuri, trebuie să trecem de evaluări și în fiecare zi obosesc atât de tare încât miros a transpirație. Uneori sunt atât de obosit încât nu pot să mănânc sau să dorm bine, iar apoi dansul nostru nu trece de prima rundă de evaluări. Și această datorie este grea. N-ar fi mai bine dacă m-aș întoarce să lucrez în echipa video?" El se tot gândește: „Dar e atât de jalnic, de ce ezit din nou? N-ar trebui să gândesc așa, mai bine dorm!" Adoarme, cu mintea încețoșată. A doua zi se trezește și aproape că a uitat totul, așa că dansează și continuă cu repetiția generală. Când vine ziua celei de-a doua runde de evaluări, Xiaogang devine din nou agitat. Întreabă: „Poate dansul nostru să treacă de această evaluare?" Toată lumea spune: „Cine știe? Dacă nu trece, asta demonstrează că dansul nostru nu este suficient de bun și vom continua să lucrăm la el. Când va trece, îl vom dansa și filma oficial. Lasă lucrurile să-și urmeze cursul și gestionează corect această chestiune." Xiaogang spune: „Nu, o puteți gestiona voi corect, dar eu n-am timp pentru asta." În cele din urmă, apar rezultatele celei de-a doua runde, iar dansul lor iarăși nu a trecut. Xiaogang spune: „Hm, știam eu! Nu-i ușor să ai succes în acest domeniu! Suntem tineri, arătăm bine și știm să dansăm. Nu sunt acestea avantaje? Acei evaluatori ne invidiază fiindcă nu știu să danseze, de aceea nu vor să ne aprobe dansul. Se pare că nu va trece niciodată, dansul nu este ușor, mă întorc." În noaptea aceea, Xiaogang doarme foarte liniștit, fiindcă s-a hotărât să-și facă bagajele, să plece și să-și ia rămas-bun a doua zi.

În orice caz, lui Xiaogang i se împlinește din nou dorința în cele din urmă și se întoarce la echipa video, stând iarăși în fața computerului. El reflectează la acele sentimente familiare din trecut și își spune: „M-am născut să lucrez în spatele scenei. Nu pot decât să fiu un erou necunoscut, n-am nicio șansă să apar pe scenă sau să fiu faimos în această viață. Mă voi cumințși și voi lucra în continuare pe tastatură. Aceasta e datoria mea, așa că voi face doar această slujbă." S-a potolit după tot acest du-te-vino. Al doilea vis al său s-a năruit și a rămas neîmplinit. Xiaogang este un individ „harnic și studios" și „entuziast și ambițios" – credeți că va fi foarte dispus să stea în fața unui computer și să facă o muncă atât de plictisitoare? Nu, cel mai probabil nu va fi.

Recent, Xiaogang a devenit obsedat de cântat. Cum se poate schimba atât de rapid? De ce este obsedat de asta, de ce nu poate sta departe de scenă? Există ceva ascuns în inima lui. De data aceasta, nu cere în pripă să-și schimbe datoria; doar caută materiale în fiecare zi și își exersează abilitățile vocale și cântatul. Exersează frecvent până când răgușește, uneori până când nu poate scoate nici măcar un sunet. Chiar și așa, Xiaogang tot nu este descurajat, deoarece de data aceasta și-a schimbat strategia. El spune: „De data aceasta, nu-mi pot schimba datoria fără să înțeleg situația reală. Trebuie într-adevăr să am grijă, altfel oamenii își vor bate joc de mine. Ce vor crede despre mine dacă îmi schimb mereu datoria? Mă vor desconsidera. De data aceasta, trebuie să exersez în continuare până când consider că pot deveni o vedetă a muzicii, la fel de bun precum cântăreții din biserică, apoi mă voi înscrie în echipa de imnuri." Depune efort exersând astfel în fiecare zi, atât în timpul liber, cât și la serviciu,

pregătindu-se neobosit. Într-o zi, când Xiaogang lucrează, conducătorul echipei sale îi spune deodată: „Xiaogang, ce fel de lucrare faci? Dacă ești din nou superficial și nu depui efort în lucrarea ta, nu vei mai avea voie să îndeplinești această datorie.” Xiaogang spune: „N-am făcut nimic.” Apoi, toată lumea se adună în jurul lui, spunând: „Xiaogang, ce s-a întâmplat? Ai făcut o greșeală atât de mare! Cel de mai sus a corectat acest tip de greșeală de atâtea ori, cum ai putut să o faci iarăși? E din cauză că îți exersezi vocea în fiecare zi și nu te concentrezi la editarea video, așa că faci întruna greșeli și întârzii chestiuni importante. Dacă faci din nou o astfel de greșeală, biserica te va exclude. Nu te va mai dori și te vom respinge cu toții!” Xiaogang tot explică: „N-am făcut-o intenționat, voi fi atent de acum înainte, mai dați-mi o șansă. Nu mă excludeți, vă implor, nu mă excludeți! Dumnezeule, salvează-mă!” Când strigă, simte că o mână mare îl bate pe umăr, spunând: „Xiaogang, trezește-te! Trezește-te, Xiaogang!” Ce se întâmplă? (Visează.) Visează. Ține ochii închiși și este năucit, mâinile lui apucă și zgârie în gol. Toți se întreabă ce s-a întâmplat și apoi îl văd pe Xiaogang dormind, aplecat peste tastatură. Un frate îl bate ușor cu palma pe umăr și, după ce îl scutură de câteva ori, Xiaogang se trezește în final. Când este treaz, spune: „Ce spaimă am tras, eram pe cale să fiu exclus.” „Din ce cauză?” Xiaogang se gândește și vede că nu s-a întâmplat nimic. Se pare că a fost un vis până la urmă, s-a speriat și s-a trezit din cauza unui vis. Acesta este sfârșitul poveștii „Visurile lui Xiaogang”.

Despre ce problemă vorbește această poveste? Despre faptul că visurile și realitatea sunt adesea contradictorii. De multe ori, oamenii cred că visurile lor sunt legitime, dar nu știu că visurile și realitatea nu sunt deloc același lucru. Visurile sunt doar iluziile tale, doar un interes temporar de-al tău. De cele mai multe ori, sunt preferințele, ambițiile și dorințele oamenilor, care devin obiectivele pe care le urmăresc aceștia. Visurile oamenilor sunt total incompatibile cu realitatea. Dacă oamenii au prea multe visuri, ce greșeli vor face adesea? Vor trece cu vederea lucrarea din fața lor, pe care ar trebui să o facă în acel moment. Vor ignora realitatea și vor da deoparte îndatoririle pe care ar trebui să le realizeze, lucrarea pe care ar trebui să o facă și obligațiile și responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinească în acel moment. Nu vor lua aceste lucruri în serios și vor continua să-și urmeze doar visurile, grăbindu-se întruna, lucrând din greu pentru a le realiza și făcând o mulțime de lucruri fără sens. Astfel, nu doar că nu-și vor îndeplini îndatoririle în mod adecvat, ci pot și să întârzie și să tulbure lucrarea bisericii. Mulți oameni nu înțeleg sau nu urmăresc adevărul. Cum tratează ei îndeplinirea unei datorii? O tratează ca pe un fel de slujbă, un fel de hobby sau o investiție în ceea ce-i interesează. Nu o tratează ca pe o misiune sau o sarcină dată de Dumnezeu sau ca pe o responsabilitate pe care ar trebui să o îndeplinească. Cu atât mai puțin caută să înțeleagă adevărul sau intențiile lui Dumnezeu în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, așa încât să și le poată îndeplini bine și să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. Prin urmare, în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle, unii oameni devin șovăielnici de îndată ce îndură puține greutăți și vor să scape. Când întâmpină câteva

dificultăți sau suferă câteva eșecuri, dau înapoi și vor iarăși să scape. Nu caută adevărul; se gândesc doar să scape. Asemenea țestoaselor, dacă ceva nu merge bine, doar se ascund în carapacea lor, apoi așteaptă până când trece problema înainte de a-și scoate din nou capul. Sunt mulți oameni de acest fel. În special, există unii oameni care, atunci când li se cere să-și asume responsabilitatea pentru o anumită lucrare, nu se gândesc cum să-și ofere loialitatea sau cum să-și îndeplinească această datorie și să facă această lucrare bine. În schimb, se gândesc cum să se eschiveze de responsabilitate, cum să evite emondarea, cum să evite să-și asume vreo responsabilitate și cum să iasă nesifonați când apar probleme sau greșeli. Se gândesc mai întâi la calea lor de evadare și cum să-și satisfacă propriile preferințe și interese, nu cum să-și îndeplinească bine îndatoririle și să-și ofere loialitatea. Pot astfel de oameni să dobândească adevărul? Nu depun efort în ceea ce privește adevărul și nu pun adevărul în practică atunci când trebuie să-și îndeplinească îndatoririle. Pentru ei, iarba e mereu mai verde de cealaltă parte a gardului. Astăzi vor să facă una, mâine vor să facă alta și cred că îndatoririle celorlalți sunt mai bune și mai ușoare decât ale lor. Cu toate acestea, nu depun efort în ceea ce privește adevărul. Nu se gândesc ce probleme există cu aceste idei ale lor și nu caută adevărul pentru a rezolva problemele. Mintea lor se concentrează mereu asupra momentului în care visurile lor se vor împlini, cine se află în lumina reflectoarelor, cine primește recunoaștere de la Cel de mai sus, cine face lucrare fără să fie emondat și cine este promovat. Mintea lor este plină de aceste lucruri. Pot oamenii care se gândesc mereu la aceste lucruri să-și îndeplinească îndatoririle într-un mod care e conform standardului? Nu pot realiza niciodată acest lucru. Așadar, ce fel de oameni își îndeplinesc îndatoririle în acest mod? Sunt ei oameni care urmăresc adevărul? În primul rând, un lucru e sigur: astfel de oameni nu urmăresc adevărul. Ei caută să se bucure de câteva binecuvântări, să devină faimoși și să păsească în lumina reflectoarelor în casa lui Dumnezeu, așa cum se descurcau în societate. În ceea ce privește esența, ce fel de oameni sunt? Sunt neîncrezători. Neîncrezătorii își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu așa cum ar lucra în lumea exterioară. Le pasă cine este promovat, cine devine conducător de echipă, cine devine conducător al bisericii, cine este lăudat de toată lumea pentru lucrarea sa, cine este înălțat și menționat. Le pasă de aceste lucruri. Este exact ca într-o companie: cine este promovat, cine primește o mărire de salariu, cine primește laudele conducătorului și cine devine un apropiat al conducătorului – oamenilor le pasă de aceste lucruri. În cazul în care caută aceste lucruri și în casa lui Dumnezeu și sunt preocupați de ele toată ziua, nu sunt la fel ca non-credincioșii? În esență, sunt non-credincioși; sunt niște neîncrezători tipici. Indiferent ce datorie îndeplinesc, doar vor munci și se vor comporta superficial. Indiferent ce predici ascultă, tot nu vor accepta adevărul și cu atât mai puțin vor pune adevărul în practică. Cred în Dumnezeu de mulți ani fără să cunoască vreo schimbare și, indiferent de câți ani își îndeplinesc îndatoririle, nu vor fi în stare să-și ofere loialitatea. Nu au credință adevărată în Dumnezeu, nu au loialitate, sunt neîncrezători.

Unora le este frică să-și asume responsabilitatea în timp ce își îndeplinesc datoria. Dacă biserica le dă o treabă de făcut, ei se vor gândi mai întâi dacă aceasta presupune să-și asume responsabilitatea, iar dacă o face, nu vor accepta slujba. Condițiile lor pentru îndeplinirea unei datorii sunt, în primul rând, faptul că trebuie să fie o treabă lejeră; în al doilea rând, să nu fie aglomerată sau obositoare; și în al treilea rând, ca indiferent ce fac, să nu își asume nicio responsabilitate. Acesta este singurul tip de datorie pe care o preiau. Ce fel de persoană este aceasta? Nu este aceasta o persoană alunecoasă, înșelătoare? Nu vrea să-și asume nici cea mai mică responsabilitate. Ba chiar se teme că atunci când frunzele vor cădea din copaci, îi vor sparge capul. Ce datorie poate îndeplini o astfel de persoană? Ce folos ar putea avea aceasta în casa lui Dumnezeu? Lucrarea casei lui Dumnezeu are de-a face cu lucrarea de luptă cu Satana, precum și cu răspândirea Evangheliei Împărăției. Ce datorie nu implică responsabilități? Ați spune că a fi conducător implică responsabilitate? Nu sunt responsabilitățile acestuia cu atât mai mari și nu trebuie să-și asume responsabilitatea cu atât mai mult? Indiferent dacă predici Evanghelia, mărturisești, faci materiale video și așa mai departe – indiferent ce lucrare faci – atât timp cât se referă la adevărurile-principii, implică responsabilități. Dacă îndeplinirea datoriei tale este lipsită de principii, acest lucru va afecta lucrarea casei lui Dumnezeu, iar dacă îți este frică să-ți asumi responsabilitatea, atunci nu poți îndeplini nicio datorie. Oare o persoană care se teme să-și asume responsabilitatea în îndeplinirea datoriei sale este lașă sau există o problemă cu firea sa? Trebuie să fii capabil să faci diferența. Adevărul este că aceasta nu este o problemă de lașitate. Dacă acea persoană ar căuta avere sau ar face un lucru în interes propriu, cum ar putea fi atât de curajoasă? Și-ar asuma orice risc. Însă când face lucruri pentru biserică, pentru casa lui Dumnezeu, nu își asumă niciun risc. Astfel de oameni sunt egoiști și ticăloși, cei mai perfizi dintre toți. Oricine nu își asumă responsabilitatea în îndeplinirea unei datorii nu este câtuși de puțin sincer față de Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre loialitatea sa. Ce fel de persoană îndrăznește să-și asume responsabilitatea? Ce fel de persoană are curajul să poarte o povară grea? Cineva care preia conducerea și iese curajos în față într-un moment crucial pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, care nu se teme să poarte o responsabilitate grea și să îndure greutăți mari atunci când vede lucrarea cea mai importantă și crucială. Acesta este cineva loial lui Dumnezeu, un bun soldat al lui Hristos. Se poate spune oare că toți cei care se tem să-și asume responsabilitatea în datoria lor o fac pentru că nu înțeleg adevărul? Nu; este o problemă în umanitatea lor. Nu au simțul dreptății sau al responsabilității, sunt oameni egoiști și ticăloși, nu credincioși în Dumnezeu cu inimă adevărată și nu acceptă câtuși de puțin adevărul. Din acest motiv, nu pot fi mântuiți. Credincioșii în Dumnezeu trebuie să plătească un preț mare pentru a dobândi adevărul și vor întâmpina multe obstacole în a-l practica. Ei trebuie să se lepede de lucruri, să-și abandoneze interesele trupești și să îndure o oarecare suferință. Abia atunci vor putea pune adevărul în practică. Prin urmare, poate cineva care se teme să-și asume responsabilitatea să practice adevărul? Cu siguranță nu poate să practice

adevărul, darămite să-l câștige. Îi este frică să practice adevărul, să nu sufere o pierdere în ceea ce privește interesele sale; îi este frică de umilință, de denigrare și de judecată și nu îndrăznește să practice adevărul. Prin urmare, nu-l poate dobândi și, indiferent de câți ani crede în Dumnezeu, nu poate ajunge la mântuire din partea Sa. Aceia care pot să îndeplinească o datorie în casa lui Dumnezeu trebuie să fie oameni care au un simț al poverii când vine vorba despre lucrarea bisericii, care își asumă responsabilitatea, care susțin adevărurile-principii, care pot să sufere și plătesc un preț. Dacă oamenii au carențe în aceste domenii, nu sunt potriviți pentru a îndeplini o datorie și nu îndeplinesc condițiile pentru îndeplinirea ei. Există mulți oameni cărora le este frică să își asume responsabilitatea în îndeplinirea unei datorii. Frica lor se manifestă în trei moduri principale. Primul este că aleg îndatoriri care nu necesită asumarea responsabilității. Dacă un lider de biserică rânduiește pentru ei să îndeplinească o datorie, ei întreabă mai întâi dacă trebuie să-și asume responsabilitatea pentru ea: dacă trebuie, nu o acceptă. Dacă nu le cere să își asume responsabilitatea și să răspundă de ea, o acceptă cu reticență, dar tot trebuie să vadă dacă lucrarea este istovitoare sau problematică și, în ciuda acceptării reticente a datoriei, nu sunt motivați să o îndeplinească bine, preferând în continuare să fie superficiali. Tihna, nu truda și nici greutatea trupească – acesta este principiul lor. Al doilea mod este că, atunci când o greutate se abate asupra lor sau întâmpină o problemă, prima dată recurg la a o raporta unui conducător și a-l pune pe acesta să se ocupe de ea și să o rezolve, sperând să-și poată păstra tihna. Nu le pasă cum se ocupă liderul de problemă și nu se gândesc deloc la asta – atât timp cât nu-și asumă ei înșiși responsabilitatea, totul e bine pentru ei. Este o astfel de îndeplinire a datoriei loială față de Dumnezeu? Se numește a pasa o problemă, a se abate de la datorie, a juca feste. Sunt numai vorbe goale; nu fac nimic real. Ei își spun: „Dacă îmi revine mie să rezolv acest lucru, dacă ajung să fac o greșeală? Atunci când vor cerceta cine este vinovatul, nu se vor ocupa de mine? Nu va cădea toată responsabilitatea în primul rând pe mine?” Pentru asta își fac ei griji. Dar crezi că Dumnezeu poate să scruteze atent toate lucrurile? Toată lumea face greșeli. Dacă o persoană cu intenții corecte nu are experiență și nu s-a ocupat înainte de vreo problemă, dar s-a străduit, Dumnezeu vede asta. Trebuie să crezi că Dumnezeu scrutează toate lucrurile și inima omului. Dacă cineva nu crede nici măcar asta, nu este un neîncrezător? Ce însemnătate ar putea avea îndeplinirea unei datorii de către o astfel de persoană? Chiar nu contează dacă îndeplinește sau nu această datorie, nu-i așa? Îi este frică să-și asume responsabilitatea și o ocolește. Când se întâmplă ceva, nu încearcă să se gândească imediat la o modalitate de a rezolva problema, ci, mai degrabă, îl sună și îl informează mai întâi pe conducător. Desigur, unii oameni încearcă să rezolve pe cont propriu problema în timp ce îl informează pe conducător, dar unii nu procedează așa și primul lucru pe care îl fac este să-l sune pe conducător și, după convorbire, așteaptă pasiv instrucțiuni. Când conducătorul îi îndrumă să facă un pas, ei fac un pas; în cazul în care conducătorul le spune să facă ceva, ei o fac. Dacă acesta nu spune nimic sau nu dă

instrucțiuni, ei nu fac nimic și pur și simplu tergiversează. Dacă nu le dă ghes sau nu-i supraveghează cineva, ei nu fac nicio lucrare. Spuneți-Mi, oare o astfel de persoană îndeplinește o datorie? Chiar dacă muncește, nu are pic de loialitate! Mai există un mod în care se manifestă frica unei persoane de a-și asuma responsabilitatea în timp ce-și îndeplinește o datorie. Când își îndeplinesc datoria, unii oameni fac doar puțină lucrare simplă, superficială, o lucrare care nu presupune asumarea răspunderii. Lucrarea care presupune greutăți și asumarea răspunderii este pasată altora, iar dacă se întâmplă să nu meargă ceva bine, dă vina pe acei oameni și iese basma curată. Când conducătorii de biserică văd că oamenii aceia sunt iresponsabili, le oferă ajutor cu răbdare sau îi emondează, astfel încât să fie capabili să-și asume răspunderea. Totuși, ei nu vor să facă asta și se gândesc: „Această datorie este greu de făcut. Va trebui să-mi asum răspunderea când lucrurile nu vor merge bine și aș putea chiar să fiu îndepărtat și eliminat, iar acesta va fi sfârșitul meu.” Ce fel de atitudine este aceasta? Dacă aceștia nu au simțul răspunderii în îndeplinirea datoriei lor, cum pot să o îndeplinească bine? Cei care nu se consumă în mod sincer pentru Dumnezeu nu pot îndeplini bine nicio datorie, iar cei care se tem să-și asume răspunderea doar vor întârzia lucrurile când își îndeplinesc îndatoririle. Astfel de oameni nu sunt de încredere sau fiabili; își îndeplinesc datoria doar pentru a avea ce băga în gură. Ar trebui eliminați astfel de „milogi”? Ar trebui. Casa lui Dumnezeu nu Își dorește astfel de oameni. Acestea sunt cele trei manifestări ale oamenilor care se tem să-și asume responsabilitatea în timp ce-și îndeplinesc datoria. Oamenii care se tem să-și asume responsabilitatea în datoria lor nu pot ajunge nici măcar la nivelul unui muncitor loial și nu sunt potriviți să îndeplinească o datorie. Unii sunt eliminați din cauza acestui tip de atitudine față de datoria lor. Poate că nici măcar acum nu cunosc motivul și se plâng în continuare, spunând: „Mi-am făcut datoria cu entuziasm înfocat, deci de ce m-au dat afară cu atâta răceală?” Nici acum nu înțeleg. Cei care nu înțeleg adevărul își petrec întreaga viață fără să poată înțelege de ce au fost eliminați. Își găsesc scuze și își iau mereu apărarea, spunându-și: „Este ceva instinctual ca oamenii să se protejeze pe sine și ar trebui să facă asta. Cine n-ar trebui să-și poarte puțin singur de grijă? Cine n-ar trebui să se gândească puțin la propria persoană? Cine nu are nevoie să-și păstreze o cale de ieșire deschisă?” Dacă te protejezi ori de câte ori ceva se abate asupra ta și îți lași o portiță de scăpare, o ușă prin spate, pui adevărul în practică? Acest lucru nu înseamnă să practici adevărul, ci să fii șiret. Îți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu acum. Care este primul principiu al îndeplinirii unei datorii? Acesta presupune că mai întâi trebuie să îndeplinești acea datorie din toată inima, fără să cruți niciun efort și să protejezi interesele casei lui Dumnezeu. Acesta este adevăr-principiu, unul pe care ar trebui să-l pui în practică. A te proteja lăsându-ți o portiță de scăpare, o ușă prin spate, reprezintă principiul de practică urmat de non-credincioși și cea mai elevată filosofie a lor. A ține cont în primul rând de propria persoană în privința tuturor lucrurilor și a pune propriile interese înaintea tuturor, a nu te gândi la alții, a nu avea nicio legătură cu interesele casei lui Dumnezeu și cu

interesele celorlalți, a te gândi mai întâi la propriile interese și apoi la o portiță de scăpare – nu este asta ceea ce reprezintă un non-credincios? Exact așa este un non-credincios. O astfel de persoană nu este potrivită pentru a îndeplini o datorie. Încă există unii oameni precum Xiaogang din poveste – este un exemplu tipic. Aceștia nu pot face nimic într-o manieră realistă. Vor să simplifice lucrurile în tot ceea ce fac. Nu vor să sufere nici măcar o mică dificultate sau frustrare. Trupul lor trebuie să fie relaxat, trebuie să poată mânca și dormi la aceleași ore, nu trebuie să-i bată vântul, nici să-i ardă soarele. În plus, nu-și asumă nicio responsabilitate pentru lucrarea lor. Trebuie să facă ceva ce le place, ceva la care se pricep, ceva ce sunt profund dispuși să facă. Dacă nu fac ce vor, nu au nici cea mai mică ascultare. Se răzgândesc întruna și schimbă mereu macazul. Nu sunt niciodată implicați în ceea ce fac – sunt mereu cu un picior înăuntru și cu unul afară. Când suferă, vor să se retragă. Nu pot îndura să fie emondați. Nu poți avea cerințe mari de la ei. Nu pot suferi. Ceea ce fac depinde în întregime de propriul lor interes și de propriul lor plan – nu există nicio fărâmă de ascultare în ei. Dacă acest tip de individ nu poate căuta adevărul și nu poate reflecta asupra sa, atunci aceste practici și firi corupte sunt greu de schimbat. Pentru a îndeplini o datorie de credincios în Dumnezeu este nevoie măcar de puțină sinceritate. Credeți că acești oameni sunt sinceri? Când este nevoie de un efort serios, ei se retrag. Nu au niciun strop de sinceritate. Acest lucru este foarte supărător și dificil de gestionat. Ei se consideră grozavi și se simt nedreptățiți chiar și când sunt demiși sau emondați. Este atât de supărător dacă oamenii nu caută adevărul sau nu intră în adevărul-realitate. Este de ajuns pentru acest subiect – să trecem la punctul principal.

O disecare a modului în care antihriștii îi pun pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu

Părtășia de astăzi se referă la al optulea aspect al diverselor moduri în care se manifestă antihriștii: ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Sunteți capabili să înțelegeți acest aspect? Gândiți-vă mai întâi ce manifestări ale acestui aspect puteți corela cu ceea ce înțelegeți. Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu – sensul literal este ușor de înțeles, dar în interiorul lui sunt multe stări și diverse firi de care dau dovadă mai multe feluri de oameni sau diverse comportamente pe care le manifestă acele diverse firi. Acesta este un subiect amplu; va trebui să avem părtășie despre el plecând de la unele dintre elementele sale mai mici. Pentru a explica acest aspect conform sensului său literal, oamenii care propovăduiesc cuvinte și doctrine spun cel mai adesea: „Înseamnă să se țină seama de ei în toate lucrurile – îi fac pe oameni să țină seama de ei, chiar și atunci când ceea ce spun nu e în concordanță cu adevărul. Când propovăduiesc câteva cuvinte și doctrine, îi pun pe alții să țină seama de ele; când spun o propoziție, îi pun pe alții să țină seama de ea. Au mereu tendința să dea ordine altora, să delege lucrul altora și să-i forțeze pe alții să țină seama de ei.” Nu așa se exprimă cel mai adesea când vorbesc puțin despre

sensul său literal? Ce altceva? „Consideră că au dreptate în toate. Îi fac pe toți să țină seama de ei și îi determină pe oameni să se supună la ceea ce spun, chiar dacă nu e în concordanță cu adevărul. Consideră că sunt adevărul și Dumnezeu și că, ținând seama de ei, oamenii se supun adevărului și lui Dumnezeu. Asta înseamnă.” Dacă ar fi să vorbiți despre acest subiect, gândiți-vă cum ar trebui să procedați. Dacă ar fi să începeți cu ceea ce ați văzut sau experimentat personal, de la care element ați începe? De îndată ce vorbim despre realitate, nu aveți nimic de spus. În cazul acesta, nu aveți nimic de spus nici în părtășia voastră obișnuită cu frații și surorile? Cum vă puteți face lucrarea bine fără să vorbiți? Mai întâi, vorbiți puțin despre câteva moduri și comportamente concrete ale acestei manifestări. Pe care dintre ele le-ați văzut sau la care ați asistat până acum? Aveți vreo idee? (Când îmi fac datoria, am câteva idei care sunt destul de puternice și chiar mi-ar plăcea să le pun în practică. Cred că acele gânduri ale mele sunt bune și corecte, iar când alții își exprimă îndoielile despre ele, spun că problema nu trebuie amânată, ci trebuie rezolvată imediat. Apoi, fac cu forța ce am intenționat. Alții și-ar putea dori să caute, dar nu vreau să le dau timpul necesar – vreau să facă acel lucru în conformitate cu ideile mele.) Aceasta e o manifestare concretă. Cine va spune alta? (Odată, aveam părtășie cu frații și surorile despre problema promovării și cultivării cuiva. De fapt, deja îmi pusesem în minte să promovez acea persoană. Simțeam că am căutat deja la Cel de mai sus și că nu era nimic în neregulă cu promovarea sa. Câțiva dintre frați și surori nu au înțeles încă prea bine chestiunea și n-am avut părtășie despre motivul pentru care ar trebui să promovăm acea persoană, care erau principiile sau care era adevărul – doar le-am spus cu forța modurile în care era bună acea persoană și că promovarea sa era în concordanță cu principiile. I-am constrâns să asculte de mine, să creadă că procedam corect.) Vorbiți despre o categorie de probleme, o categorie de stări, care corespund în general acestui aspect. Se pare că înțelegerea adevărului de către voi nu depășește acea puțină înțelegere literală, așa că va trebui să am părtășie despre acest subiect. Dacă ați înțelege în mare măsură acest aspect, am sări peste el și am avea părtășie despre următorul. Însă se pare că nu putem încă și trebuie să avem părtășie despre acesta așa cum am planificat.

Al optulea aspect al diverselor manifestări ale antihriștilor este: ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. În acesta, există mai multe exprimări ale esenței unui antihrist. În mod sigur, nu este o singură chestiune, o singură propoziție, o singură părere sau un singur mod de a gestiona lucrurile; în schimb, este o fire. Ce fire este, atunci? Se manifestă în mai multe moduri. Primul mod este că astfel de oameni nu sunt capabili să coopereze cu nimeni. Este acesta un mod de a face lucrurile? (Nu, este o fire.) Corect – este dezvăluirea unei firi, una a cărei esență este aroganța și neprihănirea de sine. Asemenea oameni nu pot coopera cu nimeni. Acesta este primul. Al doilea mod în care se manifestă este că au dorința și ambiția de a-i controla și cuceri pe oameni. Este aceasta o fire? (Da.) Este un mod de a face lucrurile? (Nu.) Este diferit de lucrurile pe care le-ați spus? Ați vorbit despre evenimente individuale, moduri

individuale de a face lucrurile – acelea nu sunt o esență. Nu este această manifestare mai gravă decât lucrurile pe care le-ați spus? (Ba da.) Se referă la miezul problemei. Iar al treilea mod este faptul că le interzic altora să intervină, să facă cercetări sau să-i supravegheze în orice lucrare pe care și-au asumat-o. Este aceasta o esență? (Da.) Sunt multe comportamente și moduri de a face lucrurile implicate în fiecare dintre aceste esențe. Încă o dată, această esență corespunde celui de-al optulea aspect, nu-i așa? Al patrulea mod este că, odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere și au învățat câteva lecții, se prefac că sunt întruchiparea adevărului, ceea ce înseamnă că, dacă pot avea părtășie despre puțin adevăr, consideră că dețin adevărul-realitate și doresc să le arate altora că sunt persoane care au adevărul – persoane care practică adevărul, iubesc adevărul și au adevărul-realitate. Se prefac că sunt întruchiparea adevărului – nu este aceasta o problemă de natură gravă? (Ba da.) Corespunde această manifestare celui de-al optulea aspect? (Da.) Corespunde. Al optulea aspect se manifestă pe scurt în aceste patru moduri. Recită-le, începând cu primul. (Primul este că astfel de oameni nu sunt capabili să coopereze în mod armonios cu nimeni.) „În mod armonios” se referă la capacitatea de a coopera; pur și simplu, asemenea oameni nu sunt capabili să coopereze cu nimeni. Ei fac lucrurile pe cont propriu, singuri, în treburile lor; „pe cont propriu” este trăsătura definitorie a primei manifestări. Acum, al doilea mod. (Au ambiția și dorința de a-i controla și cuceri pe oameni.) Este aceasta o manifestare gravă? (Da.) Ei bine, care este trăsătura definitorie a celei de-a doua manifestări? Descrie-o într-un cuvânt. (Ticăloasă.) „Ticăloasă” este un adjectiv; acesta le descrie firea. Cuvântul ar trebui să fie „control”. A „controla” este o acțiune, una dintr-un soi care decurge dintr-o astfel de fire. Și a treia manifestare. (Le interzic altora să intervină, să facă cercetări sau să-i supravegheze în orice lucrare pe care și-au asumat-o.) Nu este aceasta o fire obișnuită în rândul antihriștilor? (Ba da.) Este o fire caracteristică și specifică antihriștilor. Există un cuvânt potrivit pentru a rezuma această manifestare? Da – „împotrivire”. Indiferent cine vine, i se împotrivesc; și nici nu se pune problema să accepte supravegherea și cercetările fraților și surorilor și ale oamenilor obișnuiți – nu vor accepta nici măcar scrutarea lui Dumnezeu. Nu este aceasta împotrivire? (Ba da.) Și a patra manifestare. (Odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere și au învățat câteva lecții, se prefac că sunt întruchiparea adevărului.) O vom rezuma pe aceasta printr-un cuvânt potrivit: „a se preface”. Prefăcătoria este mai gravă decât disimularea. Comportamentele fundamentale, caracteristice, modurile de a face lucrurile și firile care au legătură cu al optulea aspect se găsesc toate în aceste patru manifestări. Trăsătura definitorie a primei manifestări este „pe cont propriu”. Ei nu cooperează cu nimeni, ci vor să acționeze pe cont propriu. Nu țin seama de nimeni în afară de ei înșiși și îi pun pe alții să țină seama doar de ei și de nimeni altcineva. E ori cum spun ei, ori deloc. Trăsătura definitorie a celei de-a doua manifestări este „controlul”. Ei vor să-i controleze pe oameni și vor folosi o varietate de mijloace pentru a te controla, a-ți controla gândurile, modurile de a face lucrurile, inima și părerile. Nu au părtășie despre adevăr cu tine. Nu te fac să înțelegi adevărurile-principii și

nici intențiile lui Dumnezeu. Vor să te controleze în folosul lor, așa încât să vorbești pentru ei, să faci lucruri pentru ei și să muncești pentru ei, așa încât să-i ridici în slăvi și să depui mărturie pentru ei. Vor să te controleze ca pe sclavul lor, ca pe marioneta lor. Trăsătura definitorie a celei de-a treia manifestări este „împotrivirea”, ceea ce înseamnă că se împotrivesc la orice – se împotrivesc și se opun în totalitate la orice poate constitui discernământ, supraveghere sau o amenințare față de lucrarea și spusele lor. Trăsătura definitorie a celei de-a patra manifestări este „a se preface” – ce se prefac a fi? Se prefac că sunt întruchiparea adevărului, ceea ce înseamnă că le cer oamenilor să țină minte spusele și faptele lor și chiar să le consemneze în carnete. Spun: „Cum ar putea fi suficient doar să iei notițe mentale? Trebuie să scrii în carnet. Niciunul dintre voi nu înțelege ce spun – sunt lucruri foarte profunde!” Ce consideră că sunt cuvintele lor? Adevărul. De aici, vom avea acum părtășie despre ele pe rând.

I. O disecare a incapacității antihriștilor de a coopera cu ceilalți

Primul aspect este că antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni. Aceasta este prima manifestare a faptului că antihriștii ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Ei nu pot coopera cu nimeni – termenul „nimeni” include pe toată lumea. Indiferent dacă personalitățile lor sunt compatibile cu personalitatea altcuiva și indiferent de circumstanțe, pur și simplu nu pot coopera. Aceasta nu ține de o dezvăluire obișnuită a corupției – este o problemă cu natura lor. Unii spun: „Există anumite persoane ale căror personalități sunt incompatibile cu ale mele și nu pot coopera cu ele din această cauză.” Aceasta nu e o simplă problemă legată de personalități, ci o problemă a unei firi corupte. A avea o fire coruptă echivalează cu a avea firea unui antihrist, dar asta nu înseamnă că persoana are esența unui antihrist. Dacă cineva poate căuta adevărul și poate asculta de spusele altora, oricine ar fi, atât timp cât este în concordanță cu adevărul, nu-i va fi ușor acelei persoane să obțină o cooperare armonioasă cu alții? (Ba da.) Oamenilor care se pot supune adevărului le este ușor să coopereze cu alții; oamenii care nu se pot supune adevărului nu pot coopera cu nimeni. De exemplu, unii sunt destul de aroganți și neprihăniți de sine. Ei nu acceptă câtuși de puțin adevărul și nu pot coopera armonios cu nimeni. Aceasta este o problemă gravă – ei au natura unui antihrist și nu se pot supune adevărului sau lui Dumnezeu. Oamenii au o fire coruptă: dacă pot accepta adevărul, le va fi ușor să fie mântuiți; dar dacă au natura unui antihrist și nu pot accepta adevărul, sunt în pericol – nu le va fi ușor să fie mântuiți. Mulți antihriști au fost dezvăluiți în primul rând din cauza incapacității lor de a coopera cu ceilalți, purtându-se mereu într-un mod dictatorial. Este aceasta o dezvăluire a unei firi corupte sau este natura-esența unui antihrist? Incapacitatea de a coopera cu ceilalți – ce problemă este aceasta? Ce legătură are cu a-i pune pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu? Dacă ar fi să avem părtășie în mod clar despre acest aspect, ați putea vedea că aceia cu natura-esența unui antihrist sunt incapabili să coopereze cu ceilalți, că se vor despărți de orice persoană cu care cooperează și chiar vor deveni rivali

înverșunați. La exterior, poate părea că unii antihriști au asistenți sau parteneri, dar adevărul este că, atunci când se întâmplă ceva, oricâtă dreptate ar avea ceilalți, antihriștii nu ascultă niciodată ce au aceștia de spus. Nici măcar nu țin cont de spusele acestora, cu atât mai puțin discută sau au părtășie despre asta. Nu le dau nicio atenție, de parcă ceilalți nici nu ar fi acolo. Când antihriștii ascultă ce au ceilalți de spus, ei doar fac acest lucru mecanic sau fac o acțiune pentru ca alții să-i fie martori. Dar când vine, în sfârșit, momentul deciziei finale, antihristul este cel care controlează lucrurile; cuvintele altcuiva sunt o pierdere de timp, nu contează deloc. De exemplu, când doi oameni sunt responsabili de ceva, iar unul din ei are esența unui antihrist, ce se manifestă în această persoană? Indiferent despre ce e vorba, doar el e cel care ia inițiativa, care adresează întrebări, care rezolvă lucrurile și care vine cu o soluție. Și, de cele mai multe ori, își ține partenerul complet în întuneric. Ce este partenerul, pentru el? Nu adjunctul său, ci pur și simplu o vitrină. În ochii antihristului, partenerul lor pur și simplu nu există. Ori de câte ori există o problemă, antihristul se gândește la aceasta, meditează la ea și, odată ce s-a hotărât asupra unui plan de acțiune, îi informează pe toți ceilalți că așa trebuie procedat și nimeni nu are voie să aibă îndoieli asupra deciziei lui. Care este esența cooperării sale cu ceilalți? În principal, este aceea de a avea ultimul cuvânt, de a nu discuta niciodată problemele cu altcineva, de a-și asuma singur responsabilitatea pentru lucrare și de a-și transforma partenerii într-un decor. Întotdeauna acționează singur și nu cooperează niciodată cu nimeni. Nu discută și nu comunică despre lucrarea lui cu nimeni, deseori ia decizii de unul singur, tratează problemele singur și, în privința multor lucruri, ceilalți află cum s-au finalizat sau cum au fost gestionate doar după ce au fost înfăptuite. Alți oameni îi spun: „Toate problemele trebuie discutate cu noi. Când te-ai ocupat de acea persoană? Cum te-ai ocupat de ea? Cum de noi nu am știut despre asta?” El nici nu oferă o explicație, și nici nu acordă atenție; pentru el, partenerii lui nu au niciun folos și sunt doar de decor sau praf în ochii oamenilor. Când se întâmplă ceva, se gândește la acel lucru, ia o hotărâre și acționează după cum dorește. Indiferent câți oameni sunt în jurul lui, este ca și cum acești oameni nu ar fi acolo. Pentru antihrist, ei ar putea la fel de bine să fie invizibili. Având asta în vedere, există vreun aspect real în cooperarea lui cu ceilalți? Absolut niciunul, el doar face totul mecanic și joacă un rol. Alții îi spun: „De ce nu ai părtășie cu toți ceilalți când întâmpini o problemă?” El răspunde: „Ce știu ei? Eu sunt liderul echipei, de mine depinde să decid.” Ceilalți spun: „Și de ce nu ai avut părtășie cu partenerul tău?” El răspunde: „I-am spus, nu a avut nicio părere.” Se folosește de faptul că alți oameni nu au nicio opinie sau nu pot gândi singuri drept scuze pentru a acoperi că el acționează ca o lege pentru sine. Și lucrul acesta nu este urmat nici de cea mai mică introspecție. Unei astfel de persoane i-ar fi imposibil să accepte adevărul. Aceasta este o problemă cu natura antihristului.

Cum trebuie explicat și practicat termenul „cooperare”? (Să discuți despre lucruri atunci când apar.) Da, acesta este un mod de practicare. Ce altceva? (Ca slăbiciunile cuiva să fie compensate de punctele forte ale celuilalt, cei doi supraveghindu-se

reciproc.) Este întru totul potrivit; o astfel de practicare înseamnă să cooperezi armonios. Mai e și altceva? A solicita părerea celuilalt atunci când se întâmplă lucruri – nu înseamnă cooperare? (Ba da.) Dacă o persoană are părtășie despre părerea ei, iar cealaltă, despre părerea ei și, în cele din urmă, acceptă pur și simplu părtășia primei persoane, de ce să facă lucrurile mecanic? Aceasta nu este cooperare – nu respectă principiile și nu conduce la rezultatele cooperării. Dacă vorbești întruna, ca o moară stricată, nu le dai ocazia altora care ar dori să vorbească și nu-i asculți pe ceilalți nici după ce ți-ai spus toate ideile, mai este aceasta o discuție? Este o părtășie? Doar faci lucrurile mecanic – nu e cooperare. Ce este cooperarea, atunci? Este atunci când, după ce ți-ai exprimat ideile și deciziile, poți solicita opiniile și punctele de vedere ale celuilalt, apoi îți compari afirmațiile și punctele de vedere cu ale celuilalt, având câțiva oameni care își exercită împreună discernământul în privința lor și caută principiile, ajungând astfel la o înțelegere comună și determinând calea corectă de practicare. Asta înseamnă să discuți și să ai părtășie – asta înseamnă „cooperare". Unii oameni, în calitate de conducători, nu-și pot da seama de o chestiune, dar nu vor să o discute cu alții până când nu rămân fără opțiuni. Apoi îi spun grupului: „Nu pot gestiona această chestiune în mod autocratic; trebuie să cooperez armonios cu toată lumea. Vă voi lăsa pe toți să vă exprimați opiniile despre aceasta și să discutați, pentru a stabili ce este corect să facem." După ce toată lumea a vorbit și și-a spus punctul de vedere, îl întreabă pe conducător ce părere are. Acesta spune: „Toată lumea vrea același lucru ca mine – și eu gândeam așa. Asta plănuisem să fac încă de la început și, prin această discuție, unanimitatea este garantată." Este o remarcă sinceră? Este întinată. El nu-și poate da seama deloc de problemă și intenționează să-i inducă în eroare și să-i păcălească pe oameni în ceea ce spune – este menită să-i facă pe oameni să-l stimeze. Faptul că a solicitat opiniile tuturor este doar o chestiune de formă, menită să-i determine pe toți să spună că nu este dictatorial sau autocratic. Pentru a evita acea etichetă, el recurge la această metodă pentru a ascunde adevărul. În realitate, în timp ce vorbesc ceilalți, el nu ascultă deloc și nu ține câtuși de puțin seama de ce spun. În plus, nici nu este sincer când îi lasă pe toți să vorbească. La suprafață, îi lasă pe toți să aibă părtășie și să poarte o discuție, dar, în realitate, îi lasă pe toți să vorbească doar ca să găsească o metodă care să coincidă cu intențiile lui. Și, odată ce va găsi modul potrivit de a proceda, îi va forța pe oameni să accepte ceea ce intenționează să facă, indiferent dacă este corect sau nu, și îi va face pe toți să creadă că modalitatea lui este corectă și că se potrivește cu intențiile tuturor. În cele din urmă, o execută cu forța. Ați putea numi acest lucru „cooperare"? Nu – cum l-ați numi atunci? Se poartă dictatorial. Indiferent dacă are dreptate sau greșește, el vrea să aibă singurul și ultimul cuvânt. Mai mult, când se întâmplă ceva și el nu-și poate da seama de acel lucru, îi pune pe toți ceilalți să vorbească primii. După aceasta, le recapitulează punctele de vedere, caută în ele o metodă care îi place și pe care o găsește adecvată și îi pune pe toți să o accepte. Recurge la o prefăcătorie de cooperare și, drept urmare, tot acționează potrivit intențiilor lui – tot el are singurul și ultimul cuvânt.

Găsește greșeli și caută cusururi în spusele celorlalți, oferind comentarii și dând tonul, apoi rezumă totul într-o singură afirmație completă și precisă, cu care să-și ia decizia, arătând tuturor că le este superior. Din exterior, pare că a auzit mesajele tuturor și că îi lasă pe toți să vorbească. Realitatea este că ia singur decizia, în cele din urmă. Decizia o constituie, de fapt, perspectivele și opiniile tuturor, doar rezumate de el, prezentate într-un mod ușor mai complet și mai precis. Unii oameni nu-și pot da seama de acest lucru și cred așadar că el este superior. Care este caracterul unei astfel de acțiuni din partea lui? Nu este de o viclenie extremă? El rezumă mesajele tuturor și le afirmă ca fiind ale sale, astfel încât oamenii să i se închine și să asculte de el; și, până la urmă, fiecare procedează după voia lui. Este aceasta o cooperare armonioasă? Este aroganță, neprihănire de sine și dictatură – el își asumă tot meritul. Asemenea persoane sunt complet lipsite de sinceritate, foarte arogante și neprihănite de sine în cooperarea cu alții, iar oamenii vor vedea asta, dacă trece suficient timp. Unii vor zice: „Spui că nu pot coopera cu nimeni – ei bine, am un partener! Cooperează bine cu mine: merge unde merg eu și face ce fac eu; merge oriunde îl pun să meargă, face orice îl pun să facă, oricum îl pun să facă.” Asta înseamnă cooperarea? Nu. Asta se numește a fi lacheu. Un lacheu face ce îi poruncești – asta e cooperare? În mod clar, este un lacheu, fără idei sau puncte de vedere, cu atât mai puțin opinii proprii. Și, dincolo de asta, gândirea sa este a cuiva care caută să facă pe plac oamenilor. Nu este meticulos în niciuna din acțiunile sale, ci face lucrurile mecanic, superficial, fără să apere interesele casei lui Dumnezeu. Cărui scop ar putea servi o asemenea cooperare? Indiferent cu cine cooperează, face pur și simplu ce i se poruncește, fiind mereu un lacheu. Ține seama de orice îi spun alții și face orice îl pun alții să facă. Aceasta nu e cooperare. Ce este cooperarea? Trebuie să fiți capabili să discutați despre lucruri între voi și să vă exprimați punctele de vedere și opiniile; trebuie să vă completați și să vă supravegheați reciproc, să căutați unul de la altul, să vă întrebați unul pe celălalt și să vă îndemnați reciproc. Asta înseamnă să cooperezi în mod armonios. Să spunem, de exemplu, că te-ai ocupat de ceva conform propriei voințe și cineva a spus: „Ai procedat greșit, complet împotriva principiilor. De ce te-ai ocupat cum ai vrut, fără să cauți adevărul?” Răspunzi la aceasta: „Așa este – mă bucur că mi-ai atras atenția! Dacă n-ai fi făcut-o, ar fi fost un dezastru!” Asta înseamnă să vă îndemnați unul pe celălalt. Atunci ce înseamnă să vă supravegheați unul pe celălalt? Fiecare are o fire coruptă și poate fi superficial în îndeplinirea datoriei sale, apărându-și doar statutul și mândria, nu interesele casei lui Dumnezeu. Astfel de stări există în fiecare persoană. Dacă afli că cineva are o problemă, ar trebui să iei inițiativa de a avea părtășie cu acea persoană, amintindu-i să-și facă datoria conform principiilor, păstrând totodată acest lucru drept un avertisment pentru tine. Aceasta e supravegherea reciprocă. Ce funcție îndeplinește supravegherea reciprocă? Este menită să protejeze interesele casei lui Dumnezeu și, de asemenea, să-i împiedice pe oameni să meargă pe drumul greșit. Cooperarea are o altă funcție, în afară de îndemnurile și de supravegherea reciprocă: de a vă adresa

întrebări unul celuilalt. Când vrei să te ocupi de o persoană, de exemplu, ar trebui să ai părtășie și să-ți întrebi partenerul: „Nu am mai întâlnit așa ceva până acum. Nu știu cum să mă ocup de acest lucru. Cum îl putem gestiona bine? Pur și simplu nu-mi dau seama!” Celălalt spune: „M-am mai ocupat de astfel de probleme înainte. Contextul de atunci era puțin diferit de cel din cazul acestei persoane; ar semăna puțin cu respectarea regulilor dacă ne-am ocupa în același mod. Nici eu nu știu cum putem gestiona bine acest lucru.” Spui: „Am o idee pe care aș vrea să ți-o prezint. Această persoană pare rea, privindu-i caracterul, dar nu putem fi siguri deocamdată. Poate totuși să muncească, deci hai să o lăsăm să facă asta momentan. Dacă nu poate munci și continuă să perturbe și să tulbure lucrurile, ne vom ocupa de ea atunci.” Partenerul aude asta și spune: „E o modalitate bună. E prudentă și complet în concordanță cu principiile și nu este nici represivă, nici o supapă pentru furia personală. Hai să ne ocupăm așa atunci.” Ați ajuns la un consens discutând. Lucrarea îndeplinită în acest mod decurge fără probleme. Să presupunem că nu cooperați și nu discutați despre lucruri, iar când partenerul tău nu știe cum să se ocupe de ceva, îți pasează ție răspunderea, spunându-și: „Ocupă-te oricum vrei. Dacă ceva nu merge bine, va fi responsabilitatea ta, în orice caz – nu o voi împărți cu tine.” Poți vedea că partenerul tău acționează dintr-un refuz de a-și asuma responsabilitatea, dar nu-i atragi atenția, ci acționezi nesăbuit, conform propriei voințe, spunându-ți: „Nu vrei să-ți asumi responsabilitatea? Vrei să mă lași să mă ocup eu? Bine, mă voi ocupa atunci – voi exclude acea persoană.” Nu aveți păreri comune; fiecare are propria perspectivă – drept urmare, chestiunea este tratată la întâmplare, încălcând principiile, iar o persoană capabilă să muncească este îndepărtată în mod arbitrar. Este aceasta o cooperare armonioasă? Cooperarea armonioasă este singura modalitate de a obține rezultate pozitive. Dacă o persoană nu-și asumă responsabilitatea, iar cealaltă ar acționa arbitrar, înseamnă că nu cooperează. Amândouă acționează după propria voință. Cum ar putea să fie conform standardului o astfel de îndeplinire a datoriei?

Când apare ceva în timpul cooperării, trebuie să vă adresați întrebări unul celuilalt și să discutați între voi despre lucruri. Pot antihriștii să practice în acest mod? Antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni; ei vor mereu să conducă singuri. Caracteristica acestei manifestări este „pe cont propriu”. De ce folosim termenul „pe cont propriu” pentru a o descrie? Pentru că, înainte de a acționa, ei nu vin înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, nici nu caută adevărurile-principii, cu atât mai puțin găsesc pe cineva cu care să aibă părtășie și să le spună: „Este acesta un mod adecvat? Ce prevăd rânduielile de lucru? Cum trebuie tratat un astfel de lucru?” Nu discută niciodată despre lucruri și nu caută să ajungă la un consens cu colegii și partenerii lor – doar se gândesc la lucruri și le pun singuri la cale, făcând planuri și rânduieli proprii. După o simplă lectură superficială a rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, cred că le-au înțeles și apoi rânduiesc orbește lucrarea – și, până să afle alții, lucrarea a fost deja rânduită. Este imposibil să le auzi dinainte părerile sau opiniile din gura lor, deoarece nu-și comunică niciodată și nimănui gândurile și opiniile. Cineva ar putea întreba: „Nu cumva toți

conducătorii și lucrătorii au parteneri?” Pot avea în mod nominal un partener, dar când vine vremea să lucreze, nu mai au – lucrează singuri. Deși conducătorii și lucrătorii au parteneri și toți cei care fac orice datorie au parteneri, antihriștii cred că au un calibru bun și că sunt mai buni decât oamenii de rând, așa că aceștia din urmă nu sunt demni să le fie parteneri și toți le sunt inferiori. Acesta este motivul pentru care antihriștilor le place să ia decizii și le displace să discute lucruri cu oricine altcineva. Ei cred că asta îi face să pară netrebnici incompetenți. Ce fel de punct de vedere este acesta? Ce fel de fire este? Este o fire arogantă? Ei cred că a coopera și a discuta lucrurile cu ceilalți, a-i chestiona și a-i solicita este nedemn și înjositor, un afront la respectul lor de sine. Și astfel, pentru a-și proteja respectul de sine, nu permit transparența în nimic din ceea ce fac și nici nu le spun altora despre asta, cu atât mai puțin discută cu ei. Consideră că a discuta cu alții înseamnă a se arăta ca fiind incompetenți; că a solicita întotdeauna opiniile altor oameni înseamnă că sunt proști și incapabili să gândească singuri; că a coopera cu alții în îndeplinirea unei sarcini sau rezolvarea unei probleme îi face să pară inutili. Nu este aceasta mentalitatea lor arogantă și absurdă? Nu este aceasta atitudinea lor coruptă? Aroganța și neprihănirea de sine din ei sunt prea evidente; ei și-au pierdut toată rațiunea umană normală și nu sunt prea întregi la cap. Întotdeauna cred că au abilități, că pot termina lucrurile singuri și că nu au nevoie să coopereze cu ceilalți. Deoarece au astfel de firi corupte, ei sunt incapabili să ajungă la o cooperare armonioasă. Ei cred că a coopera cu alții reprezintă diminuarea și fragmentarea puterii lor, că atunci când munca este împărțită cu alții, propria lor putere este minimalizată și că nu pot hotărî totul de unii singuri, ceea ce înseamnă că le lipsește puterea reală care, pentru ei, este o pierdere enormă. Și astfel, indiferent ce li se întâmplă, dacă ei cred că înțeleg și că știu care este modul potrivit de a se ocupa de un anumit lucru, nu îl vor discuta cu nimeni altcineva și vor decide singuri. Vor prefera să greșească decât să-i informeze pe alții, vor prefera să se înșele în detrimentul împărțirii puterii cu altcineva și vor prefera concedierea decât a-i lăsa pe alți oameni să intervină în lucrarea lor. Acesta este un antihrist. Mai degrabă ar dăuna intereselor casei lui Dumnezeu, mai degrabă ar juca la pariuri interesele casei lui Dumnezeu decât să-și împartă puterea cu oricine altcineva. Consideră că, atunci când face o lucrare sau se ocupă de vreo chestiune, asta nu reprezintă îndeplinirea unei datorii, ci, mai degrabă, o șansă de a se etala și de a se distinge de ceilalți, cât și o șansă de a-și exercita puterea. Prin urmare, deși spune că va coopera armonios cu ceilalți și că va discuta chestiunile împreună cu ei atunci când acestea vor apărea, adevărul este că, în adâncul inimii lui, nu e dispus să renunțe la puterea sau statutul lui. Crede că, atât timp cât înțelege niște doctrine și e capabil să o rezolve singur, nu este nevoit să coopereze cu nimeni altcineva; crede că ar trebui să o realizeze și finalizeze singur și că numai asta îl face competent. Este corect acest punct de vedere? El nu știe că, dacă încalcă principiile, nu își îndeplinește îndatoririle, nu e capabil să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu și doar muncește. În loc să caute adevărurile-principii atunci când își face datoria, își exercită puterea în

conformitate cu gândurile și intențiile sale, se fălește și se etalează. Indiferent de cine este partenerul său sau de ce face, el nu vrea niciodată să discute lucruri, își dorește întotdeauna să acționeze singur și vrea să aibă mereu ultimul cuvânt. Evident, se joacă cu puterea și o folosește pentru a face lucruri. Toți antihriștii iubesc puterea și, atunci când au statut, vor și mai multă. Când au putere, antihriștii sunt predispuși să-și folosească statutul ca să se fălească, să se etaleze, ca să-i facă pe ceilalți să-i admire și să-și atingă scopul de a ieși în evidență din mulțime. Astfel se concentrează antihriștii asupra puterii și statutului și absolut niciodată nu vor renunța la puterea lor. Indiferent ce datorie îndeplinesc, indiferent ce domeniu de cunoștințe profesionale implică, se vor preface că îl cunosc, chiar și atunci când este clar că nu e cazul. Și dacă cineva îi acuză că nu înțeleg și că doar se prefac, vor spune: „Chiar dacă încep să îl studiez acum, îl voi înțelege mai bine decât tine. Trebuie doar să caut câteva resurse online, nu-i așa?” Atât de aroganți și de neprihăniți de sine sunt antihriștii. Ei consideră că totul este simplu și ar îndrăzni să-și asume orice în întregime și pe cont propriu. Ca urmare, atunci când Cel de mai sus verifică lucrarea și întreabă cum merg lucrurile, ei spun că sunt mai mult sau mai puțin rezolvate. Realitatea este că lucrează singuri, fără să discute cu nimeni – decid totul singuri. Dacă îi întrebi: „Există principii în modul în care acționezi?”, vor debita o întreagă serie de teorii pentru a demonstra că faptele lor sunt corecte și conforme cu principiile. În realitate, gândirea lor este denaturată și greșită. Nu au discutat deloc despre lucruri cu ceilalți, ci au avut mereu ultimul cuvânt, luând decizii pe cont propriu. Deciziile luate de o singură persoană conțin în mod sigur abateri în majoritatea timpului, deci ce fire este aceasta, de a se considera corecți și preciși? Este în mod evident o fire arogantă. Au o fire arogantă și de aceea sunt dictatoriali – de aceea se dezlănțuie și fac lucruri rele. Este o autocrație – un monopol. Aceasta e firea antihriștilor. Nu sunt niciodată dispuși să coopereze cu ceilalți, ci găsesc că acest lucru e ceva superfluu, inutil. Cred mereu că sunt mai buni decât alții, că nimeni altcineva nu se compară cu ei. De aceea, în inima lor, antihriștii nu au deloc dorința sau voința de a coopera cu alții. Vor ca spusele lor să se aplice; vor un monopol. Abia atunci se simt încântați – abia atunci își pot demonstra superioritatea, făcându-i pe alții să fie impresionați și să li se închine.

Există și o altă latură, și anume că antihriștii vor mereu să aibă puterea absolută, să aibă singurul și ultimul cuvânt. La rândul său, acest aspect al firii lor îi face incapabili să coopereze cu alții. În cazul în care îi întrebi dacă sunt dispuși să coopereze, ei spun că sunt, dar când vine vremea să coopereze, nu pot. Aceasta e firea lor. De ce nu pot să facă asta? Dacă un antihrist ar fi asistentul unui lider de echipă, să zicem, iar altcineva ar fi liderul de echipă, acea persoană cu natura-esența unui antihrist s-ar transforma din asistentul unui lider de echipă în lider de echipă, iar liderul de echipă ar fi atunci asistentul său. Ar inversa rolurile. Cum ar realiza asta? Are multe tehnici. Un element al tehnicilor sale este că folosește momentele în care acționează în fața fraților și surorilor – momentele în care aproape toată lumea îl poate vedea – pentru a vorbi și acționa mult, pentru a se da în spectacol, pentru a-i face pe oameni să-l stimeze și să admită că este

mult mai bun decât liderul de echipă și că l-a depășit. Și, cu timpul, frații și surorile ajung să spună că liderul de echipă nu este la fel de bun ca asistentul liderului de echipă. Antihristul este încântat la auzul acestora; se gândește: „În sfârșit, recunosc că sunt mai bun decât el. Mi-am îndeplinit obiectivul.” Care sunt responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinească asistentul unui lider de echipă în circumstanțe normale? Trebuie să coopereze cu liderul de echipă în îndeplinirea și implementarea lucrării rânduite de biserică, să aducă lucruri în atenția liderului de echipă, să-l îndemne și să-l supravegheze – și să acționeze împreună, discutând cu acesta. Liderul de echipă trebuie să joace rolul de conducător principal; asistentul liderului de echipă trebuie să-l sprijine și să coopereze cu el pentru a se asigura că fiecare proiect al lucrării este pe mâini bune. Pe lângă faptul că nu trebuie să saboteze lucrurile, totul trebuie făcut în cooperare cu liderul de echipă, astfel încât lucrarea care trebuie făcută să fie făcută bine. Dacă acțiunile liderului de echipă încalcă principiile, asistentul liderului de echipă trebuie să-i atragă atenția, să-l ajute și să corecteze greșeala. În plus, în tot ceea ce liderul de echipă face corect, bine și în conformitate cu adevărurile-principii, asistentul liderului de echipă trebuie să-l susțină și să coopereze cu acesta, să depună un efort total în serviciul acestui lucru și să fie în asentiment cu liderul de echipă pentru a face bine lucrarea. Dacă intervine sau este găsită o problemă, cei doi trebuie să discute despre rezolvarea ei. Uneori, trebuie făcute două lucruri în același timp; după ce au purtat o discuție, cei doi trebuie să se ocupe bine fiecare de lucrarea sa, separat. Aceasta este cooperarea – o cooperare armonioasă. Cooperează antihriștii în acest mod cu alții? Categoric nu. Dacă un antihrist slujește ca asistent al liderului de echipă, va ajunge să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a inversa rolurile cu liderul de echipă, pentru a-l transforma pe liderul de echipă în asistent și pe asistent în lider de echipă, preluând astfel conducerea. Îi ordonă liderului de echipă să facă una sau alta, arătând tuturor că este mult mai bun decât liderul de echipă, că este apt să fie lider de echipă. Astfel, prestigiul său crește în rândul celorlalți, iar apoi el este ales în mod firesc ca lider de echipă. Îl face intenționat pe liderul de echipă să pară ridicol și să piardă respectul celorlalți, astfel încât să-l privească cu dispreț. Apoi, prin cuvintele sale, îl batjocorește și satirizează, îl dă în vileag și îl înjosește. Puțin câte puțin, discrepanța dintre cei doi devine tot mai mare, iar locurile pe care le ocupă în inimile oamenilor devin tot mai diferite. Astfel, în cele din urmă, antihristul devine lider de echipă – i-a câștigat pe oameni de partea lui. Cu o fire ca a lui, poate el să coopereze armonios cu alții? Nu. Indiferent în ce loc se află, vrea să fie stâlpul central, să aibă monopol, să aibă puterea în mâinile lui. Indiferent ce titlu ai, de șef sau asistent, un titlu important sau modest, statutul și puterea, așa cum consideră el, trebuie să devină mai devreme sau mai târziu doar ale sale. Indiferent cine îndeplinește o lucrare cu el, realizează orice proiect al lucrării cu el sau chiar dezbate o problemă cu el, antihristul rămâne un singuratic care acționează pe cont propriu. El nu cooperează cu nimeni. Nu permite nimănui să aibă același prestigiu sau titlu ca el, nici aceeași abilitate sau reputație. De îndată ce o persoană îl depășește și îi amenință

statutul, va încerca să răstoarne situația prin orice mijloace are la dispoziție. De exemplu, toată lumea discută o problemă și, când discuția este pe punctul de a da un rezultat, el înțelege acest lucru dintr-o privire și știe ce are de făcut. Va spune: „Chiar e atât de greu să ne ocupăm de acest lucru? Mai e nevoie de atâtea discuții? Nimic din ce spuneți nu va funcționa!” Și va oferi o teorie nouă sau o idee pompoasă la care nu se gândise nimeni, respingând până la urmă punctele de vedere ale tuturor. După aceasta, îi va determina pe oameni să creadă: „E cineva, nu glumă; cum de nu ne-am gândit la asta? Suntem doar o gloată ignorantă. Nu e deloc bine – avem nevoie de tine la cârmă!” Acesta este rezultatul pe care îl dorește antihristul; debitează mereu idei pompoase, așa încât să facă o impresie grozavă și să câștige stima altora. Și cu ce impresie rămân oamenii despre el? Că ideile sale le depășesc pe cele ale oamenilor obișnuiți, fiind mai elevate decât cele ale oamenilor obișnuiți. Cât de elevate? Dacă nu este de față, grupul nu poate să ia o hotărâre sau să finalizeze nimic, așa că trebuie să aștepte să vină el și să spună ceva. După aceasta, toată lumea îl admiră și, dacă spusele sale sunt greșite, toată lumea spune totuși că sunt elevate. Nu îi înșală el pe oameni prin aceasta? Așadar, de ce nu poate coopera cu nimeni? Are următoarea părere: „Cooperarea cu oamenii mă plasează la nivelul lor. Pot doi tigri să ocupe același munte? Nu poate fi decât un singur rege al muntelui, iar acel titlu îi revine oricui îl poate păstra – o persoană capabilă ca mine poate face asta. Niciunul dintre voi nu are o minte atât de strălucită; aveți un calibru slab și sunteți timizi. Și, mai mult, nu i-ați înșelat sau păcălit pe oamenii din lume – doar ați fost păcăliți de alții. Numai eu sunt calificat să fiu conducător aici!” În cazul lui, lucrurile rele devin astfel lucruri bune. Se laudă cu aceste lucruri rele ale sale – nu este o nerușinare? De ce spune aceste lucruri? Și, atunci, cu ce scop se poartă așa? Ca să fie conducătorul, să ocupe locul de onoare, indiferent cât de mare este grupul de oameni în care se află. Nu este aceasta intenția lui? (Ba da.) Așadar, se gândește la toate modurile de a desconsidera, de a înjosi și de a-și bate joc de toată lumea, apoi de a-și prezenta ideile pompoase, pentru a-i convinge pe toți și a-i pune să facă ce spune el. Este aceasta cooperare? Nu – ce este? Se încadrează la al optulea aspect, despre care vorbim: ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Acest lucru este spus în legătură cu cooperarea. Pot antihriștii – orice ar face ei, în limba sau în acțiunile lor – să-și facă datoria în cooperare cu alții? (Nu.) Nu cooperează, ci doar le cer altora să se conformeze afirmațiilor și acțiunilor lor. Atunci, pot primi sfaturi de la alții? Categoric nu. Indiferent ce sfat le oferă alții, sunt destul de indiferenți la el. Nu cer detalii sau motive, nici nu întreabă cum ar trebui gestionate lucrurile cu adevărat, cu atât mai puțin caută adevărurile-principii. Mai rău, nu Mă întreabă nici măcar pe Mine când sunt în fața lor – Mă tratează de parcă aș fi invizibil. Îi întreb dacă au vreo problemă și ei spun că nu. În mod clar, nu știu ce să facă în legătură cu ceva ce tocmai s-a întâmplat, dar nu Mă întreabă, deși sunt chiar în fața lor. Pot coopera atunci cu altcineva? Nimeni nu este calificat să le fie partener, doar sclavul și lacheul lor. Nu este așa? Unii dintre ei ar putea avea parteneri, dar, de fapt, acei parteneri sunt lacheii lor, asemenea unor marionete.

Ei spun: „Mergi aici”, iar partenerul lor merge; „Mergi acolo”, iar partenerul lor merge; partenerul lor știe ce ar vrea ei ca el să știe și, despre ce n-ar vrea ei să știe, nici nu îndrăznește să întrebe. Lucrurile sunt așa cum spun ei că sunt. Cineva le-ar putea zice: „Nu merge așa. Sunt unele lucruri de care nu poți să te ocupi singur. Trebuie să găsești pe cineva cu care să cooperezi, cineva care să te supravegheze. Mai mult, a existat o lucrare de care nu te-ai ocupat foarte bine în trecut. Trebuie să găsești pe cineva cu calibru, cu capacitatea de a face lucrarea, care să coopereze cu tine și să te ajute – trebuie să protejezi lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu!” Ce vor răspunde la aceasta? „Dacă îmi demiți partenerul, nimeni altcineva nu este potrivit să coopereze cu mine.” Ce spun ei mai exact? Că nu vor avea niciun partener sau că nu pot găsi acel soi de lacheu și sclav? Se tem că nu vor putea găsi un astfel de sclav sau lacheu, un astfel de „partener” care să facă doar ce poruncesc ei. Cum ați spune că ar trebui rezolvată această provocare pe care o creează? Ai putea spune: „Nu poți găsi un partener? Atunci nu-i nevoie să lucrezi la acest proiect – oricine are partener se poate ocupa în locul tău.” Nu este rezolvată problema în acest mod? Dacă nimeni nu este potrivit să coopereze cu tine și nimeni nu poate coopera cu tine, ce ești atunci? Ești un monstru, un ciudat. Cei care au cu adevărat rațiune sunt cel puțin capabili să coopereze cu o persoană obișnuită, dacă acea persoană nu are un calibru prea slab. Asta n-ar funcționa. Primul lucru pe care trebuie să-l facă oamenii rezonabili este să învețe să coopereze cu alții în îndeplinirea datoriei lor. Trebuie să poată coopera cu oricine, cu excepția cazului în care acea persoană este slabă la minte sau un diavol, caz în care nu se poate coopera cu ea. Să poți coopera cu majoritatea oamenilor este un lucru foarte important – e un semn de rațiune normală.

Una dintre cele mai evidente caracteristici ale esenței unui antihrist este aceea că ei monopolizează puterea și își conduc propria dictatură: nu ascultă de nimeni, nu respectă pe nimeni și, indiferent de punctele forte ale oamenilor sau de punctele de vedere corecte ori opiniile înțelepte pe care le-ar putea exprima sau ce metode potrivite ar putea propune, nu le acordă nicio atenție; este ca și cum nimeni nu ar fi calificat să coopereze cu ei sau să ia parte la orice fac. Acesta este tipul de fire pe care o au antihriștii. Unii oameni spun că asta înseamnă să ai o umanitate rea – dar cum ar putea fi o banală umanitate rea? Este în întregime o fire satanică, iar o astfel de fire este extrem de feroce. De ce spun că firea lor este extrem de feroce? Antihriștii expropriază totul din casa lui Dumnezeu și proprietatea bisericii și tratează aceste lucruri ca fiind proprietăți personale care trebuie să fie gestionate doar de ei și nu permit să intervină în asta. Singurele lucruri la care se gândesc atunci când fac lucrarea bisericii sunt propriile interese, propriul statut și propria mândrie. Ei nu permit nimănui să le prejudicieze interesele, cu atât mai puțin permit cuiva de calibru sau oricui este capabil să vorbească despre mărturia sa bazată pe experiență să le amenințe reputația și statutul. Și, astfel, încearcă să-i suprime și să-i excludă drept concurenți pe aceia care pot să vorbească despre mărturii bazate pe experiențe și pe aceia care pot să aibă părtășie despre adevăr și să-i aprovizioneze pe

aleșii lui Dumnezeu, și încearcă disperați să-i izoleze complet pe acei oameni de toți ceilalți, să le târască pe deplin numele prin noroi și să-i distrugă. Doar apoi se vor simți antihriștii împăcați. Dacă acești oameni nu sunt niciodată negativi și pot continua să-și facă datoria, vorbind despre mărturia lor și sprijinindu-i pe ceilalți, atunci antihriștii vor apela la soluția lor finală, și anume să le găsească defecte și să-i condamne sau să le însceneze ceva și să inventeze motive ca să-i chinuie până când fac să fie îndepărtați din biserică. Doar atunci se vor relaxa antihriștii complet. Acesta este cel mai perfid și malițios lucru legat de antihriști. Ceea ce le provoacă cea mai multă teamă și anxietate sunt oamenii care urmăresc adevărul și au mărturii bazate pe experiențe adevărate, pentru că oamenii cu asemenea mărturii sunt cei pe care aleșii lui Dumnezeu îi aprobă și îi sprijină cel mai mult față de cei care trăncănesc degeaba despre cuvinte și doctrine. Antihriștii nu au mărturii bazate pe experiențe adevărate, nici nu sunt capabili să practice adevărul; cel mult, sunt capabili să facă unele fapte bune pentru a căuta să intre în grațiile oamenilor. Însă, indiferent câte fapte bune fac sau câte lucruri care sună bine spun, acestea tot nu pot fi comparate cu beneficiile și avantajele pe care o mărturie bună bazată pe experiență le poate aduce oamenilor. Nimic nu poate înlocui efectele aprovizionării și udării aleșilor lui Dumnezeu de către aceia care pot vorbi despre mărturiile lor bazate pe experiențe. Și, astfel, când antihriștii văd pe cineva vorbind despre mărturiile sale bazate pe experiențe, privirea le devine tăioasă. Furia li se aprinde în inimi, ura iese la suprafață și ei devin nerăbdători să reducă vorbitorul la tăcere și să-l oprească să mai vorbească. Dacă acesta continuă să vorbească, reputația antihriștilor va fi complet ruinată, chipurile urâte pe deplin expuse ca să fie văzute de toți, așa că antihriștii găsesc un pretext să tulbure persoana care rostește mărturia și să o suprime. Antihriștii își permit doar lor să îi inducă pe oameni în eroare prin cuvinte și doctrine; nu le permit aleșilor lui Dumnezeu să-L slăvească pe Dumnezeu vorbind despre mărturia lor bazată pe experiență, ceea ce indică tipul de oameni pe care antihriștii îi urăsc și de care se tem cel mai mult. Când cineva se distinge cu o mică lucrare sau când cineva este capabil să vorbească despre o mărturie adevărată bazată pe experiență și aleșii lui Dumnezeu au parte de beneficii, edificare și sprijin, iar aceasta câștigă multe laude din partea tuturor, invidia și ura cresc în inimile antihriștilor, și încearcă să excludă și să suprime acea persoană. Nu permit, în niciun caz, unor asemenea oameni să-și asume vreo lucrare, pentru a-i împiedica să le amenințe statutul. Rolul oamenilor care au adevărul-realitate accentuează și scoate în evidență sărăcia, starea jalnică, urâțenia și ticăloșia antihriștilor când sunt în prezența lor, așa că, atunci când aleg un partener sau coleg, antihriștii nu aleg niciodată oameni care au adevărul-realitate, niciodată nu alege oameni care pot vorbi despre mărturia lor bazată pe experiență și niciodată nu alege oameni cinstiți sau care pot practica adevărul. Aceștia sunt oamenii pe care antihriștii îi invidiază și-i urăsc cel mai mult și care le sunt ca un ghimpe în coastă. Indiferent de câte lucruri care sunt bune sau aduc beneficii lucrării casei lui Dumnezeu fac acești oameni care practică adevărul, antihriștii vor depune mari eforturi pentru a ascunde aceste fapte.

Ba chiar vor distorsiona faptele ca să-și asume meritele pentru lucrurile bune, dând vina pentru lucrurile rele pe alții, drept mod de a se eleva pe ei înșiși și de a desconsidera alți oameni. Antihriștii au o mare gelozie și ură față de cei care urmează adevărul și pot vorbi despre mărturia lor bazată pe experiență. Se tem că acești oameni le vor amenința statutul, așa că fac tot ce pot pentru a-i ataca și a-i exclude. Ei le interzic fraților și surorilor să-i contacteze sau să se apropie de ei sau să-i sprijine sau să-i laude pe acești oameni care pot vorbi despre mărturiile lor bazate pe experiență. Acesta e faptul care dezvăluie cel mai bine natura satanică a antihriștilor, care este scârbită de adevăr și Îl urăște pe Dumnezeu. Și, astfel, dovedește și că antihriștii sunt un contracurent malefic în cadrul bisericii, că sunt cei vinovați pentru tulburarea lucrării bisericii și zădărnicirea voii lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, antihriștii născocesc adesea minciuni și denaturează faptele în rândul fraților și surorilor, disprețuind și condamnând oamenii care pot vorbi despre mărturia lor bazată pe experiență. Indiferent ce lucrare fac acei oameni, antihriștii găsesc scuze pentru a-i exclude și a-i suprima și sunt critici față de ei, spunând că sunt aroganți și neprihăniți de sine, că le place să se dea mari și că au ambiții. De fapt, acești oameni au o oarecare mărturie bazată pe experiență și dețin întrucâtva adevărul-realitate. Au o umanitate relativ bună, au conștiință și rațiune și sunt capabili să accepte adevărul. Și, deși pot avea unele neajunsuri sau deficiențe și dezvăluie ocazional o fire coruptă, sunt capabili să reflecteze asupra lor și să se căiască. Acești oameni sunt cei pe care îi va mântui Dumnezeu și care au speranța de a fi desăvârșiți de El. În concluzie, acești oameni sunt potriviți să realizeze o datorie. Ei îndeplinesc cerințele și principiile pentru realizarea unei datorii. Însă antihriștii gândesc în sinea lor: „Nici vorbă să suport așa ceva. Vrei să ai un rol în domeniul meu, să concurezi cu mine. Este imposibil; nici să nu te gândești la asta. Ești mai educat decât mine, te exprimi mai clar decât mine, ești mai popular decât mine și urmărești adevărul mai sârguincios decât mine. Dacă aș coopera cu tine și tu mi-ai fura strălucirea, ce aș face eu atunci?” Iau ei în considerare interesele casei lui Dumnezeu? Nu. La ce se gândesc ei? Se gândesc doar cum să-și păstreze statutul. Cu toate că antihriștii știu că sunt incapabili să facă o lucrare reală, ei nu cultivă și nu promovează oamenii de calibru bun care urmăresc adevărul; singurii oameni pe care îi promovează sunt aceia care îi măgulesc, care sunt apți să îi venereze pe alții, care îi aprobă și îi admiră în inimile lor, care sunt manipulatori dibaci, care nu înțeleg adevărul și sunt incapabili să aibă discernământ. Antihriștii îi promovează pe acești oameni ca să-i slujească, să alerge de colo-colo pentru ei și să-și petreacă fiecare zi învârtindu-se în jurul lor. Aceasta le dă antihriștilor putere în biserică și înseamnă că mulți oameni se apropie de ei și îi urmează și că nimeni nu îndrăznește să-i ofenseze. Toți acești oameni pe care îi cultivă antihriștii sunt oameni care nu urmăresc adevărul. Cei mai mulți dintre ei nu au înțelegere spirituală și nu știu decât să respecte regulile. Le place să urmeze tendințele și pe cei aflați la putere. Sunt de felul celor care prind curaj când au un stăpân puternic – o adunătură de oameni confuzi. Cum este acea zicală a non-credincioșilor? Mai bine să fii

pajul unui om bun decât strămoșul venerat al unui om rău. Antihriștii fac exact opusul – se poartă ca strămoșii veneraţi ai unor astfel de oameni și își propun să-i cultive drept partizani și aplaudaci ai lor. Ori de câte ori un antihrist este la putere într-o biserică, va recruta mereu oameni confuzi și pe cei care se prostesc orbește ca ajutoare ale sale, excluzându-i și suprimându-i totodată pe cei cu calibru, care pot înțelege și practica adevărul, care se pot ocupa de lucrare – și, mai ales, pe acei conducători și lucrători care sunt capabili de lucrare reală. Astfel, în biserică se formează două tabere: într-o tabără sunt cei cu o umanitate relativ onestă, care își fac datoria cu sinceritate și urmăresc adevărul. Cealaltă tabără este o adunătură de oameni confuzi și care se prostesc orbește, conduși de antihriști. Aceste două tabere vor continua să se lupte între ele până când antihriștii sunt dezvăluiți și eliminați. Antihriștii se luptă mereu și acționează împotriva celor care își fac datoria cu sinceritate și urmăresc adevărul. Nu tulbură asta grav lucrarea bisericii? Nu perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu? Nu este această forță a antihriștilor o piatră de încercare și un obstacol care împiedică aducerea la îndeplinire a voii lui Dumnezeu în biserică? Nu este o forță ticăloasă care se opune lui Dumnezeu? De ce se poartă așa antihriștii? Deoarece este clar în mintea lor că, dacă aceste caractere pozitive s-ar ridica și ar fi conducători și lucrători, ar fi concurenți ai antihriștilor; ar fi forța care s-ar opune antihriștilor, nu le-ar asculta în niciun caz cuvintele și nici nu s-ar supune lor; în mod sigur, nu ar urma toate poruncile antihriștilor. Acești oameni ar fi suficienți pentru a constitui o amenințare față de statutul antihriștilor. Când antihriștii îi văd pe acești oameni, inima li se umple de ură; inima lor nu va avea pace sau liniște dacă nu-i exclud și nu-i învinge pe acești oameni și nu le pătează reputația. Prin urmare, trebuie să lucreze rapid pentru a-și cultiva propria putere și a-și întări poziția. Astfel, îi pot controla pe mai mulți dintre aleșii lui Dumnezeu și nu vor mai trebui niciodată să se îngrijoreze că o mână de oameni care urmăresc adevărul le amenință statutul. Antihriștii își formează propria forță în biserică, luându-i pe cei care îi ascultă, li se supun și sunt lingușitori față de ei și promovându-i să se ocupe de fiecare aspect al lucrării. Sunt aceste acțiuni benefice pentru lucrarea casei lui Dumnezeu? Nu. Nu doar că nu sunt benefice, dar și creează perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Dacă această forță ticăloasă are de partea ei mai mult de jumătate din oameni, există riscul să răstoarne biserica. Aceasta deoarece numărul celor care urmăresc adevărul în biserică reprezintă o minoritate, în timp ce muncitorii și neîncrezătorii care sunt acolo doar ca să mănânce pâine pe săturate constituie cel puțin jumătate. În această situație, dacă antihriștii își axează puterea pe a-i induce în eroare și a-i atrage de partea lor pe acei oameni, vor avea în mod natural un avantaj atunci când biserica va alege conducătorii. De aceea, casa lui Dumnezeu subliniază mereu că, în timpul alegerilor, trebuie să existe părtășii despre adevăr până când este clar. Dacă nu sunteți capabili să-i dați în vileag și să-i învingeți pe antihriști având părtășie despre adevăr, aceștia ar putea să-i inducă în eroare pe oameni și să fie aleși conducători, acaparând și controlând biserica. Nu ar fi un lucru periculos? Dacă unul sau doi antihriști ar apărea în biserică,

nu ar fi un motiv de teamă, dar dacă antihriștii ar deveni o forță și ar dobândi un anumit nivel de influență, teama ar fi justificată. Prin urmare, antihriștii trebuie extrași și excluși din biserică înainte de a dobândi acel nivel de influență. Această sarcină are cea mai mare prioritate și este esențială. Mai mult decât atât, acei neîncrezători din biserică, în special cei înclinați să se închine și să-l urmeze pe om, cărora le place să urmeze forța, să fie complici și lachei ai diavolilor și să formeze clici – astfel de neîncrezători și diavoli ar trebui îndepărtați cât mai repede. Acesta e singurul mod de a împiedica acea adunătură să formeze o forță care să tulbure și să controleze biserica. Este ceva ce aleșii lui Dumnezeu trebuie să vadă limpede, ceva cu care ar trebui să se împovăreze cei care înțeleg adevărul. Toți cei care se împovărează cu lucrarea bisericii, toți cei care sunt atenți față de intențiile lui Dumnezeu trebuie să perceapă aceste lucruri așa cum sunt. În special, trebuie să-i vadă pe cei de teapa antihriștilor așa cum sunt, precum și pe diavolii meschini cărora le place să îi lingușească și să îi venereze pe oameni și apoi să le impună restricții sau să-i îndepărteze din biserică. Este o mare nevoie de o astfel de practică. Cei de felul antihriștilor își propun tocmai să fie în relații bune cu astfel de oameni confuzi, pierde-vară inutili și oameni josnici care nu acceptă și nu iubesc adevărul. Îi cuceresc și „cooperează” cu ei destul de armonios, îndeaproape și plini de entuziasm. Ce fel de creaturi sunt acei oameni? Nu sunt membri ai cetelor de antihriști? În cazul în care Cel de mai sus l-ar demite pe „strămoșul lor venerat”, acești urmași devotați n-ar suporta – Îl vor judeca pe Cel de mai sus ca fiind nedrept și își vor uni forțele pentru a-i apăra pe antihriști. Le poate permite casa lui Dumnezeu să învingă? Tot ce poate face este să-i adune pe toți și să-i îndepărteze pe toți. Sunt o ceată de antihriști, de demoni răi și nici măcar unul dintre ei nu poate fi lăsat să scape. Oamenii de felul antihriștilor acționează rareori singuri; de cele mai multe ori, ei adună un grup cu care să acționeze, format din cel puțin două sau trei persoane. Cu toate acestea, există unele cazuri individuale de antihriști care acționează pe cont propriu. Aceasta deoarece nu au talente sau poate n-au avut ocazia. Totuși, ce au în comun cu ceilalți este dragostea lor specială față de statut. Nu presupune că nu iubesc statutul fiindcă nu au abilități sau educație. Este greșit. Nu ți-ai dat seama clar de esența unui antihrist – atât timp cât cineva e antihrist, îi place statutul. Întrucât antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni, de ce racolează un astfel de grup de oameni confuzi, gunoaie și paraziți care să îi lingușească? Intenționează să coopereze cu acești oameni? Dacă ar putea coopera într-adevăr cu ei, afirmația că „antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni” nu ar avea sens. Nu sunt capabili să coopereze cu nimeni – acel „nimeni” se referă în principal la oamenii pozitivi, dar ținând cont de firea unui antihrist, nu pot coopera nici cu complicii lor. Așadar, de ce îi racolează pe acești oameni? Ei racolează un grup de oameni confuzi, care sunt ușor de controlat, ușor de manipulat, care nu au păreri proprii, care fac orice spun antihriștii – care vor purcede împreună să le protejeze statutul antihriștilor. Dacă un antihrist s-ar baza pe el însuși, ar fi singur și nu i-ar fi ușor să-și protejeze statutul. De aceea cucerește un grup de oameni confuzi care să se adune

în jurul lui în fiecare zi și să facă lucruri de dragul lui. Ba chiar îi induce în eroare pe aleșii lui Dumnezeu: vorbește despre modul în care acești oameni urmăresc adevărul și modul în care suferă; spune că merită să fie cultivați; spune chiar că, atunci când acești oameni au o problemă, îl consultă și îl întreabă despre ea – că sunt cu toții oameni ascultători și supuși. Își fac datoria în cooperare? Antihristul găsește un grup de oameni care vor acționa pentru el, care vor fi lacheii lui, complicii lui, pentru a-și consolida statutul. Aceasta nu e cooperare – e implicare în propria afacere. Aceasta este forța antihriștilor.

Ce spuneți, este greu de cooperat cu alți oameni? De fapt, nu este. Ați putea spune chiar că este ușor. Dar de ce oamenii încă simt că este greu să facă asta? Pentru că au firi corupte. Pentru cei care dețin umanitate, conștiință și rațiune, cooperarea cu ceilalți este relativ ușoară și pot să simtă că este ceva care aduce bucurie. Asta pentru că nu este ușor pentru nimeni să realizeze lucruri pe cont propriu și, indiferent de domeniul în care este implicat sau de ceea ce face, este întotdeauna bine să aibă pe cineva alături care să scoată în evidență lucrurile și să ofere asistență – mult mai ușor decât să le facă de unul singur. De asemenea, există limite cu privire la capacitățile calibrului oamenilor sau la ceea ce ei înșiși pot experimenta. Nimeni nu poate fi bun la toate. E imposibil ca o persoană să cunoască totul, să fie capabilă de orice, să îndeplinească totul – este imposibil și toată lumea ar trebui să aibă o astfel de rațiune. Astfel, indiferent de ceea ce faci, fie că este important sau nu, vei avea întotdeauna nevoie de cineva care să te ajute, să îți dea indicații, sfaturi sau care să facă lucruri cooperând cu tine. Aceasta e singura metodă prin care să te asiguri că vei face lucrurile mai corect, că vei face mai puține greșeli și că va fi mai puțin probabil să rătăcești – este un lucru bun. A-L sluji pe Dumnezeu, în special, este un mare lucru, iar neînlăturarea firii tale corupte te-ar putea pune în pericol! Când oamenii au firi satanice, se pot răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și I se pot opune oricând și oriunde. Oamenii care trăiesc după firile satanice pot să-L nege pe Dumnezeu, să I se opună și să-L trădeze în orice moment. Antihriștii sunt foarte netoți, nu își dau seama de asta și se gândesc: „Am avut destule probleme în a pune mâna pe putere, de ce aș împărți-o cu altcineva? Să o dau altora înseamnă că nu o voi mai avea pentru mine, nu-i așa? Cum îmi pot demonstra talentele și abilitățile fără putere?” Ei nu știu că ceea ce le-a încredințat Dumnezeu oamenilor nu este putere sau statut, ci o datorie. Antihriștii acceptă doar puterea și statutul, își lasă îndatoririle deoparte și nu fac o lucrare reală. În schimb, urmăresc doar faima, câștigul și statutul și vor doar să pună mâna pe putere, să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să se răsfețe cu beneficiile statutului. A face lucrurile în acest fel este foarte periculos – înseamnă a te opune lui Dumnezeu! Oricine urmărește faima, câștigul și statutul în loc să-și facă în mod corespunzător datoria se joacă cu focul și cu viața sa. Cei care se joacă cu focul și viețile lor se pot condamna în orice moment. Astăzi, în calitate de conducător sau lucrător, Îl slujești pe Dumnezeu, ceea ce nu este un lucru banal. Nu faci lucruri pentru o persoană oarecare, cu atât mai puțin nu lucrezi ca să plătești facturile și să pui mâncare pe masă; în schimb, îți îndeplinești datoria în biserică. Și având în vedere, în

special, că această datorie a venit din însărcinarea dată de Dumnezeu, ce implică îndeplinirea ei? Faptul că ești răspunzător în fața lui Dumnezeu pentru datoria ta, indiferent dacă o faci bine sau nu; în cele din urmă, trebuie să I se dea socoteală lui Dumnezeu, trebuie să existe un final. Ceea ce ai acceptat este însărcinarea dată de Dumnezeu, o responsabilitate sfințită, așa că, indiferent de cât de importantă sau minoră ar fi această responsabilitate, este o chestiune serioasă. Cât de serioasă este? La scară mică, implică posibilitatea ta de a dobândi adevărul în această viață și modul în care te privește Dumnezeu. La scară mai mare, are legătură directă cu perspectivele și destinul tău, cu finalul tău; dacă faci rău și te opui lui Dumnezeu, vei fi condamnat și pedepsit. Tot ceea ce faci atunci când îți îndeplinești datoria este consemnat de Dumnezeu, iar Dumnezeu are propriile principii și standarde pentru modul în care acest lucru este punctat și evaluat; Dumnezeu îți stabilește finalul pe baza a tot ceea ce manifești în timp ce îți îndeplinești datoria. Este o problemă gravă? Chiar este! Așadar, dacă ți se atribuie o sarcină, este o problemă proprie de care trebuie să te ocupi? (Nu.) Acea lucrare nu este ceva ce poți finaliza pe cont propriu, dar este necesar să-ți asumi răspunderea pentru ea. Răspunderea este a ta; trebuie să finalizezi acea însărcinare. De ce ține ea? Ține de cooperare, de modul în care să cooperezi în timpul slujirii, cum să cooperezi pentru a-ți îndeplini datoria, cum să cooperezi pentru a-ți finaliza însărcinarea, cum să cooperezi astfel încât să urmezi voia lui Dumnezeu. Ține de aceste lucruri.

Cooperarea armonioasă presupune multe lucruri. Cel puțin, unul dintre aceste lucruri este să le permiți celorlalți să vorbească și să facă diferite sugestii. Dacă ești cu adevărat rezonabil, indiferent ce tip de lucrare faci, mai întâi trebuie să înveți să cauți adevărurile-principii și ar trebui, de asemenea, să iei inițiativa de a căuta părerile altora. Cât timp iei în serios fiecare sugestie și apoi rezolvi problemele în asentiment cu ceilalți, vei obține, de fapt, o cooperare armonioasă. Astfel, vei întâlni cu mult mai puține dificultăți în datoria ta. Indiferent ce probleme apar, va fi ușor să le rezolvi și să le tratezi. Acesta este efectul cooperării armonioase. Uneori, există dispute privind chestiuni triviale, dar, atât timp cât acestea nu afectează lucrarea, nu vor reprezenta o problemă. Totuși, în ceea ce privește chestiunile cheie și cele principale care se referă la lucrarea bisericii, trebuie să ajungeți la un consens și să căutați adevărul pentru a le rezolva. Ca lider sau lucrător, dacă te crezi mereu mai presus de ceilalți și te bucuri de datoria ta ca și cum ar fi un post guvernamental, răsfățându-te întotdeauna cu beneficiile statutului tău, făcându-ți mereu planuri, ținând cont și bucurându-te mereu de faima, câștigul și statutul tău, implicându-te mereu în propria afacere și căutând întotdeauna să obții un statut mai înalt, să gestionezi și să controlezi mai mulți oameni și să extinzi sfera puterii tale, asta este o problemă. Este foarte periculos să tratezi o datorie importantă drept o șansă de a te bucura de poziția ta, de parcă ai fi un funcționar guvernamental. Dacă așa te comporți întotdeauna, nedorindu-ți să cooperezi cu alții, nevrând să-ți diminuezi puterea și să o împarți cu nimeni altcineva, nedorindu-ți ca altcineva să te eclipseze, să fie în centrul atenției, dacă vrei doar să te bucuri de putere pe cont propriu, atunci ești

un antihrist. Dar dacă tu cauți adesea adevărul, dacă practici răzvrătirea împotriva trupului tău, a motivațiilor și ideilor tale și ești capabil să-ți asumi răspunderea de a coopera cu alții, să-ți deschizi inima pentru a te consulta și a căuta împreună cu ceilalți, să asculți cu atenție ideile și sugestiile altora și să accepți sfaturile corecte și în conformitate cu adevărul, indiferent de la cine provin, atunci practici într-un mod înțelept și corect și poți evita să o iei pe calea greșită, lucru care te protejează. Trebuie să renunți la titlurile de conducere, să renunți la aerul murdar al statutului, să te tratezi drept o persoană obișnuită, să stai la același nivel precum alții și să ai o atitudine responsabilă față de datoria ta. Dacă întotdeauna îți tratezi datoria drept un titlu oficial, drept un statut sau un tip de cunună de lauri și îți imaginezi că ceilalți există pentru a lucra și sluji funcției tale, acest lucru este problematic, iar Dumnezeu te va detesta și va fi dezgustat de tine. Dacă tu crezi că le ești egal altora, doar că ai o însărcinare dată de Dumnezeu și o responsabilitate de la Dumnezeu ceva mai mari, dacă poți învăța să te așezi la nivel egal cu ei și chiar te poți pleca să întrebi ce cred ceilalți oameni și, dacă poți asculta sincer, îndeaproape și atent ceea ce spun aceștia, atunci vei coopera în armonie cu alții. Ce efect va produce această cooperare armonioasă? Efectul este uriaș. Vei câștiga lucruri pe care nu le-ai mai avut niciodată, care sunt lumina adevărului și realitățile vieții; vei descoperi meritele celorlalți și vei învăța din punctele lor tari. Mai există ceva: îi consideri pe ceilalți oameni proști, slabi la minte, nesăbuiți, inferiori ție, dar, când le asculți părerile sau când alți oameni ți se destăinuie, vei descoperi fără să vrei că nimeni nu este chiar atât de obișnuit precum crezi, că toți pot veni cu diverse gânduri și idei și că toți au meritele lor. Dacă înveți să cooperezi armonios, mai mult decât faptul că te ajută să înveți din punctele tari ale altora, îți poate dezvălui aroganța și neprihănirea de sine și te poate împiedica să-ți imaginezi că ești isteț. Când nu te mai consideri mai deștept și mai bun decât toți ceilalți, vei înceta să trăiești în această stare narcisistă și de autoapreciere. Și asta te va proteja, nu-i așa? Aceasta este lecția pe care ar trebui să o înveți și beneficiul pe care ar trebui să-l câștigi din cooperarea cu alții.

În interacțiunile Mele cu oamenii, ascult cu atenție ceea ce spun cei mai mulți dintre ei. Țin neapărat să examinez oameni de tot felul, să-i ascult vorbind și să studiez limbajul și stilul pe care le utilizează în acest timp. De exemplu, înainte presupuneai că majoritatea oamenilor au doar un pic de educație, dar nu au abilități pentru o meserie și, prin urmare, nu este nevoie să interacționezi cu ei. De fapt, nu e așa. Când intri în contact cu acești oameni sau chiar cu unii oameni speciali, poți să înțelegi lucruri din adâncul inimii lor pe care nu le poți vedea sau percepe – lucruri precum gândurile și părerile lor, unele dintre acestea fiind denaturate, iar altele, adecvate. Desigur, acea „adecvare” poate fi destul de departe de adevăr; poate să nu aibă nicio legătură cu el. Dar vei putea cunoaște mai multe aspecte ale umanității. Nu este un lucru bun pentru tine? (Ba da.) Aceasta înseamnă perspicacitate; este un mod de a-ți spori perspicacitatea. Unii ar putea spune: „Ce rost are să ne sporim perspicacitatea?” Este de folos pentru a înțelege diversele tipuri de oameni, pentru discernământul și disecarea diverselor tipuri de

oameni și, chiar mai mult, pentru capacitatea ta de a ajuta diverse tipuri de oameni. Aceasta este calea pe care se realizează multă lucrare. Unii sunt spirituali în mod fals și cred: „Acum că am credință în Dumnezeu, nu ascult emisiuni sau știri și nu citesc ziare. Nu interacționez cu lumea exterioară. Toți oamenii, din toate clasele sociale și profesiile, sunt diavoli!” Ei bine, te înșeli. Dacă ai adevărul, tot te mai temi să interacționezi cu diavolii? Chiar și Dumnezeu are uneori de-a face cu Satana pe tărâmul spiritual. Se schimbă El din această cauză? Absolut deloc. Te temi să ai de-a face cu diavolii și există o problemă în această frică. De fapt, trebuie să te temi de faptul că nu înțelegi adevărul, că ai o înțelegere și o părere inexactă despre credința în Dumnezeu și despre adevăr, că ai multe noțiuni și închipuiri și că ești prea dogmatic. De aceea, indiferent dacă ești conducător, lucrător sau șef de grup, indiferent de ce slujbă ești responsabil și ce rol joci, trebuie să înveți să cooperezi cu alții și să ai de-a face cu ei. Nu debita idei pompoase și nu pretinde mereu că ești nobil, pentru a-i face pe oameni să-ți acorde atenție. Dacă debitezi mereu idei pompoase și nu ești niciodată în stare să pui adevărul în practică sau să cooperezi cu alții, te faci de rușine. Cine te-ar mai băga atunci în seamă? Cum s-a produs căderea fariseilor? Ei predicau mereu teorii teologice și debitau idei pompoase. Continuând să facă asta, Dumnezeu nu a mai fost în inimile lor – L-au tăgăduit și chiar s-au folosit de noțiunile, legile și regulile omului pentru a-L condamna pe Dumnezeu și a I se împotrivi și pentru a-L pironi pe cruce. Toată ziua aveau Bibliile în mâini, citindu-le și cercetându-le, fiind capabili să recite fluent scripturile. Și care a fost rezultatul în cele din urmă? N-au știut unde este Dumnezeu, nici care este firea Lui și, chiar dacă El a exprimat multe adevăruri, nu le-au acceptat câtuși de puțin, ci s-au opus Lui și L-au condamnat. Nu a fost acesta sfârșitul lor? Știți limpede care au fost rezultatele. Aveți asemenea păreri greșite în credința voastră în Dumnezeu? Nu sunteți izolați? (Ba da.) Consideri că Eu sunt închistat? Uneori citesc știrile, iar alteori urmăresc interviuri cu invitați speciali și alte programe de acest fel; uneori stau de vorbă cu frații și surorile, iar alteori, discut cu cineva care gătește sau face curățenie. Vorbesc puțin cu toate persoanele pe care le văd. Să nu crezi că ești special față de alții, deoarece ți-ai asumat o sarcină sau ai un talent special sau chiar fiindcă ți-ai asumat o misiune specială. Este greșit. De îndată ce ai impresia că ești special față de alții, acea opinie greșită te va închide, fără să-ți dai seama, într-o cușcă – te va izola de exterior cu fier și bronz. Vei simți atunci că ești cel mai înalt dintre toți, că nu poți face una sau alta, că nu poți vorbi sau comunica cu o persoană sau alta, că nu poți nici măcar să râzi. Și ce se întâmplă până la urmă? În ce te transformi? (Într-un singuratic izolat.) Devii un singuratic izolat. Ascultă cum împărații de odinioară spuneau lucruri precum: „Doar eu sunt așa și pe dincolo”; „Eu, izolat, sunt așa sau altfel”; „Doar eu gândesc că” – declarându-se mereu singuri. Dacă declari mereu că ești singur, cât de grozav trebuie să te consideri? Atât de grozav încât ai devenit chiar fiul Cerurilor? Asta ești? În esență, ești o persoană de rând. Dacă te consideri mereu grozav și extraordinar, ai necazuri. Lucrurile vor merge prost. Dacă ai de-a face cu lumea și te porți având o astfel de părere greșită, modalitățile

și mijloacele acțiunilor tale se vor schimba – principiile tale se vor schimba. Dacă te consideri mereu deosebit, crezând că ești mai presus decât toți ceilalți, că n-ar trebui să faci un lucru sau altul, că a face astfel de lucruri este sub statutul și rangul tău, oare nu au mers atunci lucrurile prost? (Ba da.) Vei considera: „Cu un statut ca al meu, nu pot să le spun pur și simplu altora totul!”, „Cu un statut ca al meu, nu pot să le spun altora că sunt răzvrătit!”, „Cu o poziție socială ca a mea, nu pot să le spun altora lucruri atât de înjositoare, precum slăbiciunile, defectele, greșelile și lipsa mea de educație – nimeni nu poate, sub nicio formă, să afle despre acele lucruri!” Ar fi epuizant, nu-i așa? (Da.) Dacă ai trăi într-un mod atât de epuizant, ți-ai putea face datoria bine? (Nu.) Unde apare problema? Apare în părerile tale cu privire la datoria și statutul tău. Indiferent cât de grozav ești ca „oficialitate”, indiferent ce poziție ocupi, indiferent de câți oameni ești responsabil, într-adevăr, nu este nimic altceva decât o datorie diferită. Nu ești diferit de ceilalți. Nu poți vedea lucrurile așa cum sunt în realitate, dar simți mereu în inima ta: „Nu este o datorie diferită – este într-adevăr o diferență în ceea ce privește statutul. Trebuie să fiu mai presus decât ceilalți; cum aș putea coopera cu alții? N-au decât să coopereze ei cu mine – eu nu pot coopera cu ei!” Dacă gândești mereu așa, dorind întruna să fii mai presus de toți ceilalți, dorind întruna să stai pe umerii altora, deasupra lor și să-i privești de sus, nu-ți va fi ușor să cooperezi cu oamenii. Îți vei spune mereu: „Ce știe acel individ? Dacă ar fi știut ceva, frații și surorile l-ar fi ales pe el drept conducător. Așadar, de ce m-au ales pe mine? Pentru că sunt mai bun decât el. Prin urmare, n-ar trebui să discut despre lucruri cu el. Dacă aș face-o, ar însemna că nu sunt grozav. Ca să dovedesc că sunt grozav, nu pot să discut despre lucruri cu nimeni. Nimeni nu este apt să discute despre lucrare cu mine – absolut nimeni!” Așa gândesc antihriștii.

În China continentală, Partidul Comunist suprimă credința religioasă. Este un mediu îngrozitor. Credincioșii în Dumnezeu se confruntă cu pericolul de a fi arestați în orice moment, prin urmare, conducătorii și lucrătorii nu se întrunesc atât de des. Uneori, nu pot avea adunări ale colegilor nici măcar o dată pe lună; așteaptă până când condițiile le permit să se întrunească sau până când găsesc un loc potrivit. Cum este desfășurată atunci lucrarea? Când există rânduieli de lucru, trebuie găsit cineva care să le transmită. Odată, am găsit un frate din apropiere care să transmită rânduielile de lucru unui conducător regional. Acest frate era un credincios de rând, iar când a transmis rânduielile de lucru, conducătorul regional le-a citit și a spus: „Hm, mă așteptam la asta.” Cu ce se mândrea el în fața acelui frate? Umbla cu nasul pe sus, așa încât oricine privea să spună: „Uau, a fost atât de demn! Ce stil!” Și asta nu-i nimic – imediat după aceea, a spus: „Pe acest individ l-au trimis să-mi transmită rânduielile de lucru? Nu are un rang suficient de înalt!” Aceasta însemna: „Sunt conducător regional, un conducător important. Cum ar putea fi trimis un credincios de rând să-mi transmită lucruri? Nu au depășit măsura? Cel de mai sus chiar mă privește cu dispreț. Sunt conducător regional, așa că ar fi trebuit să trimită cel puțin un conducător de district să-mi transmită mesajul, dar au pus un credincios obișnuit, de cel mai mic nivel, să o facă – nu are un rang

suficient de înalt!” Ce fel de om este acest conducător? Cât de mult își prețuiește statutul pentru a spune că mesagerul nu are un rang suficient de înalt? Își tratează titlul drept pretext pentru a-și afirma autoritatea. Nu este el o creatură diavolească? (Ba da.) Este cu siguranță o creatură diavolească. În lucrarea bisericii, avem pretenții în legătură cu persoanele alese să trimită lucruri sau să transmită înștiințări? Într-un mediu cum este China continentală, frații și surorile se confruntă cu riscuri foarte mari în timp ce transmit lucruri și, totuși, când acest frate a sosit cu rânduielile de lucru, conducătorul i-a spus că nu are un rang suficient de înalt, sugerând că trebuie găsit cineva de rang suficient, cineva care să corespundă conducătorului în ceea ce privește poziția socială și statutul și că a proceda altfel era un semn de dispreț la adresa conducătorului – nu e aceasta firea unui antihrist? (Ba da.) E firea unui antihrist. Această persoană diavolească nu poate face lucrare reală și nu are abilități, dar tot emite astfel de pretenții – tot pune atât de mult accent pe statut. Care este lozinca lui? „Nu are un rang suficient de înalt.” Indiferent cine îi vorbește, îl întreabă mai întâi: „La ce nivel de conducere te afli? Ești liderul unui grup mic? Pleacă de aici – nu ai un rang suficient de înalt!” Dacă fratele de mai sus ține o întrunire, el va înainta mereu, spunând: „Acest frate este cel mai mare dintre conducătorii bisericii, iar eu urmez după el. Oriunde stă, eu stau chiar lângă el, potrivit rangului.” Atât de clar este în mintea lui. Nu e o nerușinare? (Ba da.) E o mare nerușinare – nu are deloc conștiință de sine! Cât de nerușinat este? Suficient cât să-i dezguste pe oameni. Chiar dacă are titlul de conducător, ce este capabil să facă? Cât de bine face acel lucru? Trebuie să aibă niște rezultate pe care să le arate înainte de a-și etala calificările – așa ar fi potrivit; ar fi logic. El diferențiază însă oamenii în funcție de rang fără să fi obținut vreun rezultat, fără să fi făcut vreo lucrare! Și care este rangul lui, în acest caz? În calitate de conducător regional, nu a făcut multă lucrare reală – nu se ridică la înălțimea acestui rang. Dacă ar fi să diferențiez oamenii în funcție de rang, există cineva care s-ar putea apropia de Mine? Nu. Mă vedeți diferențiind în funcție de rang când interacționez cu oamenii? Nu – indiferent cu cine Mă întâlnesc, îi vorbesc puțin dacă pot și, dacă nu am timp, îl salut și asta e tot. Totuși, acest antihrist nu gândește așa. El consideră că poziția, statutul și valoarea socială sunt mai importante decât orice, chiar mai prețioase decât propria viață. Faceți diferențieri în funcție de rang atunci când vă îndepliniți îndatoririle împreună? Unii fac diferențieri în funcție de rang în tot ceea ce fac; cât ai bate din palme, spun că alții își depășesc rangul în lucrarea pe care o fac și în înștiințările pe care le transmit. Ce rang depășesc ei? Fă-ți bine propria datorie mai întâi. Nu poți să faci bine nicio datorie sau nu poți să faci nicio lucrare, dar tot diferențiezi în funcție de rang – cine ți-a cerut să faci asta? Nu a venit încă timpul să facem diferențieri în funcție de rang. Faci asta prea devreme; nu ai deloc conștiință de sine. Sunt momente când mergem undeva și găsim acolo oameni care să rezolve o problemă. Căutăm oameni potriviți în funcție de rang? În principiu, nu. Dacă ești responsabil de lucrare, atunci te vom căuta și, dacă nu ești acolo, vom găsi pe altcineva. Nu facem diferențieri în funcție de rang, nici în funcție de statut înalt sau modest. Dacă cineva se

apucă să facă astfel de diferențieri, nu are conștiință de sine și nu înțelege principiile. Dacă faci diferențieri în funcție de statut, rang și titluri în casa lui Dumnezeu la fel de amănunțit ca non-credincioșii, atunci ești cu adevărat lipsit de rațiune! Nu înțelegi adevărul; ai atât de multe lipsuri. Nu înțelegi ce înseamnă credința în Dumnezeu.

Tocmai am vorbit despre practica de a coopera cu alții. Este un lucru ușor de făcut? Orice persoană care poate căuta adevărul, care are puțin simț al rușinii, precum și umanitate, conștiință și rațiune, poate să practice cooperarea cu alții. Aceia fără umanitate, care vor mereu să aibă monopol asupra statutului, care se gândesc mereu la demnitatea, statutul, faima și câștigul propriu, nu pot coopera cu nimeni. Desigur, aceasta e și una dintre manifestările principale ale antihriștilor: ei nu cooperează cu nimeni și nici nu pot ajunge la o cooperare armonioasă cu nimeni. Nu practică acel principiu. Care este motivul? Nu sunt dispuși să renunțe la putere; nu sunt dispuși să-i lase pe alții să afle că există lucruri de care nu-și pot da seama, că există lucruri despre care trebuie să ceară sfaturi. Le prezintă oamenilor o iluzie, făcându-i să creadă că nu există nimic ce să nu poată face, nimic ce să nu cunoască, nimic despre care să fie neștiutori, că au toate răspunsurile și că totul este fezabil, posibil și realizabil pentru ei – că nu au nevoie de alții, nici de ajutor, aduceri aminte sau sfaturi de la alții. Acesta e un motiv. Care este cea mai evidentă fire a antihriștilor, pe lângă aceasta? Cu alte cuvinte, care este firea de care îți vei putea da seama când intri în contact cu ei, doar auzind o frază sau două rostite de ei? Aroganța. Cât de aroganți sunt? Aroganți dincolo de rațiune – ca o boală mintală. De exemplu, dacă iau o înghițitură de apă și produc o impresie bună făcând acest lucru, îl vor aduce în discuție ca pe un motiv de laudă: „Uite ce impresie bună creez când beau apă!” Se pricep deosebit de bine să se etaleze și să se dea mari; sunt deosebit de nerușinați și trufași. Așa sunt antihriștii. După părerea lor, nimeni nu se compară cu ei. Se pricep foarte bine să se dea mari și le lipsește complet conștiința de sine. Unii antihriști sunt deosebit de urâți, dar cred că arată bine, având o față ovală, ochi migdalați și sprâncene arcuite. Le lipsește până și această fărâmă de conștiință de sine. Până la 30 sau 40 de ani, o persoană obișnuită își va fi evaluat mai mult sau mai puțin corect înfățișarea și abilitățile. Însă antihriștii nu au o asemenea raționalitate. Ce problemă intervine aici? Faptul că firea lor arogantă a depășit limitele raționalității normale. Cât de aroganți sunt? Chiar dacă arată ca o broască râioasă, vor spune că arată ca o lebădă. În această privință, există ceva din incapacitatea de a distinge între ceea ce este și ceea ce nu este și de a întoarce lucrurile cu susul în jos. Un asemenea grad de aroganță este aroganță până la nerușinare; este de nestăvilit. Când oamenii obișnuiți vorbesc de bine despre propria înfățișare, consideră că acest lucru nu ar trebui menționat și devin stânjeniți. După ce vorbesc, se simt rușinați tot restul zilei și se înroșesc la față. Antihriștii nu roșesc. Se laudă singuri pentru lucrurile bune pe care le-au făcut și punctele forte pe care le au, pentru toate modurile în care sunt buni și superiori altora – aceste cuvinte le ies pur și simplu din gură, ca și cum ar fi vorbe obișnuite. Nici măcar nu roșesc! Aceasta este aroganță peste măsură, fără rușine sau

rațională. De aceea, în ochii antihriștilor, fiecare persoană normală – în special fiecare persoană care caută adevărul și are conștiința și rațiunea umanității normale, precum și gândire normală – este o mediocritate, nu are niciun talent care merită menționat, le este inferioară și nu are punctele forte și meritele lor. Este corect să spunem că, întrucât sunt îngâmfați și consideră că nimeni nu se compară cu ei – din acest motiv nu doresc să coopereze sau să discute despre lucruri cu nimeni, indiferent ce fac. Pot să asculte predici, să citească cuvintele lui Dumnezeu, să vadă expunerea cuvintelor Sale sau să fie emondați uneori, dar, în orice caz, nu vor recunoaște că au dezvăluit corupție și au comis fărădelegi, cu atât mai puțin că sunt aroganți și neprihăniți de sine. Nu sunt capabili să înțeleagă că sunt doar persoane obișnuite, cu un calibru obișnuit. Nu pot înțelege astfel de lucruri. Indiferent cum îi emondezi, tot vor crede că au un calibru bun, că sunt superiori oamenilor de rând. Nu este dincolo de orice speranță? (Ba da.) Este dincolo de orice speranță. Așa sunt antihriștii. Oricum ar fi emondați, pur și simplu nu pot să-și plece privirea în pământ și să admită că nu sunt buni de nimic, că sunt incapabili. Din punctul lor de vedere, a-și recunoaște problemele, defectele sau corupția ar fi asemenea unei condamnări, asemenea distrugerii. Așa gândesc ei. Cred că, de îndată ce alții le văd defectele sau de îndată ce recunosc că au un calibru slab și că nu au înțelegere spirituală, își vor pierde energia în credința lor în Dumnezeu și vor găsi că este lipsită de sens, deoarece statutul lor nu va mai fi garantat – își vor fi pierdut statutul. Își spun în sinea lor: „Are rost să trăiești fără statut? Mai bine aș muri!” Iar dacă au statut, sunt de nestăvilit în aroganța lor, dezlănțuindu-se și făcând lucruri rele; dacă se lovesc de un obstacol și sunt emondați, vor dori să-și abandoneze lucrarea și vor deveni negativi și delăsători. Vrei să acționeze conform adevărurilor-principii? Nici nu te gândi la asta. Ce părere au? „Ce-ar fi să-mi dai o poziție și să mă lași să acționez pe cont propriu? Vrei să cooperez cu alții? E imposibil! Nu-mi găsi un partener – n-am nevoie de unul; nimeni nu este apt să fie partenerul meu. Sau, pur și simplu nu mă folosi – pune pe altcineva să facă asta!” Ce fel de creatură este aceasta? „Poate exista un singur mascul alfa” – aceasta este mentalitatea antihriștilor și acestea sunt manifestările lor. Nu este dincolo de orice speranță? (Ba da.)

În cadrul primului aspect, care spune că antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni, ce implică acel „nu sunt capabili”? Că nu cooperează cu nimeni și că nu pot realiza cooperarea cu alții – nu sunt acestea două sensuri ale termenului? Aceste două semnificații sunt incluse în el, așa cum sunt determinate de esența antihriștilor. Deși e posibil ca oamenii să lucreze în tandem cu ei, esența nu este a unei cooperări adevărate – sunt doar lachei, care le oferă sprijin, fac comisioane și se ocupă de treburi pentru ei. Nici nu se apropie de termenul de cooperare. Cum este definită „cooperarea” atunci? Adevărul e că scopul final al cooperării este dobândirea unei înțelegeri privind adevărurile-principii, acționarea conform acestora, rezolvarea fiecărei probleme, luarea deciziilor corecte – decizii care se conformează principiilor, fără abateri și reducând erorile din lucrare, astfel încât tot ce faci este să-ți îndeplinești datoria, fără să acționezi

așa cum vrei și fără să-ți faci de cap. Prima manifestare a faptului că antihriștii ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu, este că nu sunt capabili să coopereze cu nimeni. Unii ar putea spune: „A nu fi capabili să coopereze cu nimeni nu este același lucru cu a-i pune pe alții să li se supună numai lor.” A nu fi capabili să coopereze cu nimeni înseamnă că ei nu țin seama de cuvintele nimănui și nu solicită sugestiile nimănui – nu caută nici măcar intențiile lui Dumnezeu sau adevărurile-principii. Acționează și se comportă doar potrivit propriei voințe. Ce implică acest lucru? Ei sunt cei care domnesc în lucrarea lor, nu adevărul, nu Dumnezeu. Așadar, principiul lucrării lor este ca alții să țină seama de ceea ce spun ei și să-i trateze ca și cum ar fi adevărul, ca și cum ar fi Dumnezeu. Nu este aceasta natura acestui principiu? Unii ar putea spune: „Dacă nu sunt capabili să coopereze cu nimeni, poate motivul e că înțeleg adevărul și nu au nevoie să coopereze.” Asta se întâmplă? Cu cât cineva înțelege și practică mai mult adevărul, cu atât pune întrebări și caută din mai multe surse atunci când acționează. Acea persoană discută despre lucruri și are părtășie mai mult, străduindu-se să minimizeze daunele și riscurile apariției de erori. Cu cât cineva înțelege mai mult adevărul, cu atât are mai multă rațiune și cu atât este mai dispus și mai capabil să coopereze cu alții. Nu este așa? Și cu cât cineva este mai puțin dispus și capabil să coopereze cu alții – a nu ține seama de nimeni altcineva, a nu lua în considerare sugestiile nimănui altcuiva, a nu ține cont de interesele casei lui Dumnezeu și a nu fi dispuși să caute dacă acțiunile lor sunt în concordanță cu adevărurile-principii, atunci când fac ceva – cu atât mai puțin caută adevărul și cu atât mai puțin îl înțeleg. Ce anume cred ei în mod greșit? „Frații și surorile m-au ales să le fiu conducător; dumnezeu mi-a dat această șansă să fiu conducător. Prin urmare, tot ce fac este în acord cu adevărul – orice fac este corect.” Nu este aceasta o înțelegere greșită? De ce ar avea o asemenea înțelegere greșită? Un lucru e sigur: asemenea oameni nu iubesc adevărul. Și încă ceva: asemenea oameni pur și simplu nu înțeleg adevărul. Acest lucru este mai presus de orice îndoială.

Antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni. Aceasta e o problemă gravă. Indiferent ce datorie face un antihrist, indiferent cu cine cooperează, vor exista mereu conflicte și dispute. Unii ar putea spune: „Dacă se ocupă de curățenie și face ordine înăuntru în fiecare zi, ce motiv are să nu coopereze cu alții?” Există o problemă privind firea: indiferent cu cine interacționează sau cu cine face o muncă, îl va disprețui mereu, dorind întruna să-i facă morală, să-l pună să facă lucrurile pe care le spune el. Ați spune că o astfel de persoană poate coopera cu alții? Nu poate coopera cu nimeni; aceasta fiindcă firea ei coruptă este prea gravă. Nu doar că nu poate coopera cu alții, ci le face mereu morală și îi constrânge pe alții de mai sus – vrea mereu să stea pe umerii oamenilor și să-i forțeze să asculte de ea. Aceasta nu e doar o problemă legată de fire – este și o problemă gravă privind umanitatea sa. Nu are conștiință sau rațiune. Atât de răi sunt oamenii. Ei nu pot coopera cu nimeni; nu se pot înțelege cu nimeni. Care sunt lucrurile privind umanitatea pe care le au în comun oamenii? Care dintre acele lucruri sunt compatibile? Conștiința, rațiunea și atitudinea lor de dragoste față de adevăr – acestea

sunt comune. Dacă ambele părți au o astfel de umanitate normală, atunci se pot înțelege; dacă nu, nu se pot înțelege; iar dacă o parte o are și cealaltă nu, nici atunci nu se pot înțelege. Oamenii buni și cei răi nu se pot înțelege – oamenii binevoitori și cei răi nu se pot înțelege. Există anumite condiții care trebuie îndeplinite pentru ca oamenii să se înțeleagă între ei în mod normal: înainte de a putea coopera unii cu alții, trebuie să aibă cel puțin conștiință și rațiune și să fie răbdători și toleranți. Oamenii trebuie să fie în asentiment pentru a putea coopera în îndeplinirea unei datorii; trebuie să se bazeze pe punctele forte ale celuilalt și să-și compenseze propriile slăbiciuni, să fie răbdători și toleranți și să aibă o bază pentru conduita personală. Așa se pot înțelege în mod armonios și, deși pot exista uneori conflicte și dispute, cooperarea poate continua și cel puțin nu va lua naștere nicio dușmănie. Dacă o persoană nu are o astfel de bază, dacă nu este conștiincioasă sau rezonabilă și face lucrurile axându-se pe profit, căutând doar profitul, dorind mereu să profite în detrimentul altora, cooperarea va fi imposibilă. Așa se întâmplă între oamenii răi și între regii diavolilor, care se luptă între ei fără încetare. Diferitele spirite rele din tărâmul spiritual nu se înțeleg între ele. Deși diavolii pot uneori să formeze consorții, totul se rezumă la exploatarea reciprocă pentru a-și atinge propriile scopuri. Consorțiile lor sunt temporare și, în scurt timp, se spulberă de la sine. La fel se întâmplă și între oameni. Cei fără umanitate sunt mere stricate care le strică și pe celelalte; doar cu cei care au umanitate normală este ușor de cooperat, fiind răbdători și toleranți cu ceilalți, capabili să țină seama de opiniile altora și să-și lase deoparte statutul în lucrarea pe care o fac, pentru a o realiza discutând cu ceilalți. Și ei au firi corupte și doresc mereu să-i facă pe alții să țină seama de ei – și ei au această intenție – dar, întrucât au conștiință și rațiune, pot căuta adevărul, se cunosc pe ei înșiși și simt că astfel de acțiuni sunt inadecvate, simțind reproșuri din cauza acestora, și sunt capabili să se înfrâneze, modalitățile și mijloacele lor de a face lucrurile se vor schimba puțin câte puțin. Și, astfel, vor fi în stare să coopereze cu alții. Ei dezvăluie o fire coruptă, dar nu sunt oameni răi și nu au esența antihriștilor. Nu vor avea probleme majore în cooperarea cu alții. Dacă ar fi oameni răi sau antihriști, n-ar fi capabili să coopereze cu alții. Așa sunt toți oamenii răi și antihriștii pe care îi îndepărtează casa lui Dumnezeu. Nu pot coopera cu nimeni și, drept urmare, sunt cu toții dezvăluiți și eliminați. Cu toate acestea, există mulți oameni cu firea antihriștilor, care merg pe calea antihriștilor și care, după ce au suferit multă emondare, pot accepta adevărul, se pot căi cu adevărat și pot fi răbdători și toleranți față de alții. Astfel de oameni sunt capabili să ajungă treptat la o cooperare armonioasă cu alții. Numai antihriștii nu sunt capabili să coopereze cu nimeni. Indiferent cât de mult dezvăluie o fire coruptă, nu vor căuta adevărul pentru a o rezolva, ci vor stărui în felul lor, fără scrupule și fără rețineri. Nu doar că nu pot coopera armonios cu alții – dacă văd că cineva i-a deslușit și este nemulțumit de ei, chiar își vor propune să chinuie acea persoană și vor adopta o atitudine de excludere și ostilitate față de ea. Vor rămâne ostili față de ea, cu prețul oricărei interferențe în lucrarea bisericii. Acest lucru este determinat de natura-esență a antihriștilor.

Care sunt lecțiile pe care ar trebui să le învățați atunci când vă pregătiți să cooperați armonios? A învăța să cooperați este un element al practicării dragostei față de adevăr, fiind și un semn al acesteia. Este o modalitate fundamentală prin care se manifestă faptul că o persoană are conștiință și raționalitate. Ai putea spune că ai conștiință, demnitate și raționalitate, dar dacă nu poți coopera cu nimeni și nu te poți înțelege cu familia, cu străinii sau cu prietenii, iar interacțiunile tale se năruiesc și ai dispute nesfârșite în sarcinile comune, făcându-ți dușmani – dacă nu reușești niciodată să te înțelegi cu ceilalți, ești în pericol. Dacă un astfel de comportament se numără printre comportamentele tuturor firilor tale corupte sau este unul dintre comportamentele tale care nu se conformează adevărului și este doar un comportament, unul despre care știi și în legătură cu care cauți și te schimbi constant, mai ai o șansă. Mai este loc pentru mântuire; nu e o problemă majoră. Dar dacă ești inerent un astfel de individ, incapabil în mod inerent să te înțelegi cu ceilalți și nicio discuție în privința aceasta nu este de folos – pur și simplu nu te poți abține – atunci e o problemă gravă. Dacă nu o consideri ceva notabil, indiferent cum îți este spus adevărul în părtășie, ci simți că nu este mare lucru, că este viața ta normală, principalul mod în care se manifestă firea ta coruptă, atunci ai esența unui antihrist. Și dacă aceasta este esența ta, nu e același lucru cu a merge pe calea antihriștilor. Unii oameni merg pe calea antihriștilor, iar alții sunt ei înșiși antihriști. Nu există o deosebire aici? (Ba da.) Cei care merg pe calea antihriștilor manifestă aceste comportamente ale antihriștilor în acțiunile lor; vor dezvălui firea unui antihrist puțin mai vizibil și mai evident decât o persoană obișnuită, dar tot sunt capabili să facă o lucrare care este conformă cu adevărul, care are umanitate și raționalitate. Dacă cineva nu poate face deloc o lucrare pozitivă și ceea ce face se rezumă în schimb la aceste comportamente ale antihriștilor, aceste dezvăluiri ale esenței unui antihrist – dacă toată lucrarea pe care o face și îndatoririle pe care le îndeplinește sunt astfel de dezvăluiri, fără ca nimic să fie în conformitate cu adevărul – în acel caz, este un antihrist.

În trecut, unii conducători și lucrători au dezvăluit adesea firea unui antihrist: erau nestăviliți și arbitrari și făceau mereu cum îi tăia capul. Însă nu au săvârșit vreun rău evident, iar umanitatea lor nu era îngrozitoare. Prin emondarea lor, prin faptul că frații și surorile i-au ajutat, prin ajustarea atribuirii datoriei lor sau prin demiterea lor și fiind negativi un timp, devin în sfârșit conștienți că ceea ce au revelat înainte erau firi corupte, ei devin dornici să se căiască și se gândesc: „Cel mai important este să insist în îndeplinirea datoriei mele, orice-ar fi. Deși mergeam pe calea unui antihrist, nu am fost caracterizat astfel. Aceasta este mila lui Dumnezeu, așa că trebuie să muncesc din greu în credința mea și în urmărirea mea. Nu este nimic în neregulă cu calea urmăririi adevărului.” Puțin câte puțin, se schimbă și apoi se căiesc. Există manifestări bune în ei, sunt capabili să caute adevărurile-principii când își fac datoria și caută adevărurile-principii și când interacționează cu alții. În fiecare privință, pătrund într-o direcție pozitivă. Nu s-au schimbat, atunci? Au trecut de la a merge pe calea antihriștilor la a merge pe calea practicării și a urmării adevărului. Există speranță și o șansă ca ei să dobândească

mântuirea. Poți caracteriza astfel de persoane drept antihriști pentru că, odată, au prezentat unele manifestări ale unui antihrist sau au mers pe calea antihriștilor? Nu. Antihriștii ar prefera să moară decât să se căiască. Nu au niciun simț al rușinii; în plus, sunt malefici și ticăloși din fire și sunt scârbiți de adevăr până la extrem. Poate cineva care este scârbit de adevăr să îl pună în practică sau să se căiască? Ar fi imposibil. Faptul că sunt complet scârbiți de adevăr înseamnă că nu se vor căi niciodată. Există un lucru sigur referitor la oamenii care se pot căi, și anume că au făcut greșeli, dar pot accepta judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, pot accepta adevărul, pot încerca din răsputeri să-și facă partea atunci când îndeplinesc îndatoririle, preluând cuvintele Lui drept maxime personale și transformând cuvintele Lui în realitatea vieții lor. Ei acceptă adevărul și, în sinea lor, nu sunt scârbiți de el. Nu este asta diferența? Aceasta e diferența. Însă antihriștii nu se opresc la refuzul de a fi emondați – nu vor asculta de nicio persoană ale cărei cuvinte sunt în acord cu adevărul, nu cred că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și nici nu le recunosc ca atare. Ce natură este aceasta a lor? Este una de aversiune și ură față de adevăr într-o măsură extremă. Când cineva are părtășie despre adevăr sau vorbește despre o mărturie bazată pe experiență, sunt extrem de dezgustați de aceasta și sunt ostili față de persoana care are părtășie. Dacă cineva din biserică răspândește diverse argumente ridicole și ticăloase, spunând lucruri absurde și ridicole, asta îi face foarte fericiți; se vor alătura imediat acelei persoane și se vor bălăci în noroi cu ea, în strânsă cooperare. Cine se aseamănă se adună. În cazul în care îi aud pe aleșii lui Dumnezeu având părtășie despre adevăr sau vorbind despre mărturii bazate pe experiențe privind cunoașterea de sine și căința sinceră, asta îi tulbură până la exasperare și ajung să se gândească cum să excludă și să atace persoana respectivă. Pe scurt, se uită urât la oricine urmărește adevărul. Vor să-i excludă și să le fie dușmani acelor oameni. Le plac foarte mult cei care se pricep să se dea mari predicând cuvinte și doctrine și sunt destul de aprobatori față de ei, de parcă și-ar fi găsit un confident și un tovarăș de călătorie. Dacă cineva ar spune: „Cine face cea mai multă lucrare și își aduce cea mai mare contribuție va fi răsplătit din belșug și încununat și va domni împreună cu dumnezeu”, ar deveni nespus de entuziasmați, iar sângele le-ar clocoti în vene. Vor simți că sunt mult deasupra celorlalți, că în sfârșit se remarcă, că există acum spațiu pentru a se afișa și a-și etala valoarea. Atunci vor fi destul de mulțumiți. Nu înseamnă asta că sunt scârbiți de adevăr? Să presupunem că le spui în părtășie: „Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii ca Pavel și este dezgustat în cea mai mare măsură de oamenii care merg pe calea antihriștilor și de cei care își petrec toată ziua spunând: «Doamne, Doamne, n-am făcut multă lucrare pentru Tine?» Este dezgustat de oamenii care își petrec toată ziua cerșind o răsplată și o cunună de la El.” Aceste cuvinte sunt cu siguranță adevărul, dar cu ce sentiment rămân când aud o astfel de părtășie? Spun oare „amin” și acceptă astfel de cuvinte? Care este prima lor reacție? Repulsie în inimă și lipsa dorinței de a asculta – însemnând următoarele: „Cum poți fi atât de sigur de ceea ce spui? Ai ultimul cuvânt? Nu cred ce spui! Voi face ce am de

gând să fac. Voi fi ca Pavel și îi voi cere lui dumnezeu o cunună. Astfel, pot să fiu binecuvântat și să am o destinație bună!" Ei insistă să păstreze părerile lui Pavel. Nu luptă ei astfel împotriva lui Dumnezeu? Nu este aceasta o opoziție evidentă față de El? Dumnezeu a dezvăluit și a disecat esența lui Pavel; a spus atât de multe despre ea și fiecare părticică este adevărul – însă acești antihriști nu acceptă adevărul sau faptul că toate acțiunile și comportamentele lui Pavel s-au opus lui Dumnezeu. În mintea lor, ei încă se întreabă: „Dacă spui ceva, înseamnă că este corect? Pe ce temei? Mie mi se pare corect ce a spus și a făcut Pavel. Nu este nimic greșit în asta. Urmăresc o cunună și o recompensă – de asta sunt capabil! Poți să mă oprești? Voi urmări să fac lucrare; după ce voi face multă lucrare, voi avea capital – voi fi adus o contribuție și, astfel, voi putea intra în Împărăția Cerurilor și voi fi răsplătit. Nu e nimic în neregulă cu asta!" Atât sunt de încăpățânați. Nu acceptă câtuși de puțin adevărul. Poți să ai părtășie despre adevăr cu ei, dar nu va ajunge la ei; sunt scârbiți de adevăr. Aceasta e atitudinea antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu, de adevăr, fiind și atitudinea lor față de Dumnezeu. Așadar, ce senzație aveți când auziți adevărul? Simțiți că nu urmăriți adevărul și că nu-l înțelegeți. Simțiți că nu vă ridicați încă la înălțimea lui și că va trebui să vă străduiți pentru a ajunge la adevărul-realitate. Și, ori de câte ori vă comparați cu ale lui Dumnezeu cuvinte, simțiți că sunteți pur și simplu prea deficitari, cu un calibru slab și lipsiți de înțelegere spirituală – că sunteți încă superficiali și că există încă ticăloșie în voi. Și apoi deveniți negativi. Nu este aceasta starea voastră? Antihriștii, pe de altă parte, nu sunt niciodată negativi. Sunt întotdeauna foarte entuziaști, nu reflectează niciodată la ei înșiși și nu se cunosc pe ei înșiși, crezând în schimb că nu au probleme majore. Așa sunt oamenii care sunt mereu aroganți și neprihăniți de sine – de îndată ce pun mâna pe putere, se transformă în antihriști.

II. O disecare a modului în care antihriștii au mereu dorința și ambiția de a controla și cuceri oamenii

Vom continua având părtășie despre următorul aspect: antihriștii au mereu ambiția și dorința de a controla și cuceri oamenii. Această problemă este mai gravă decât cea a incapacității lor de a coopera cu ceilalți. Ce fel de oameni ați spune că sunt cei cărora le place să-i controleze și să-i cucerească pe alții? Ce fel de persoană are ambiția și dorința de a-i controla și cuceri pe alții? Vă voi da un exemplu. Celor care apreciază în mod deosebit statutul le place să-i controleze și să-i cucerească pe alții? Nu sunt ei de teapa antihriștilor? Îi induc în eroare, îi controlează și îi supun pe alți oameni, care li se închină apoi și țin seama de ei. Astfel, câștigă stima și respectul oamenilor și îi determină să li se închine și să-i privească cu admirație. Nu există atunci un loc pentru ei în inimile oamenilor? Dacă oamenii n-ar fi convinși de ei și nu i-ar aproba, li s-ar închina ei? Categoric nu. Așadar, după ce acești indivizi au statut, tot trebuie să-i convingă pe alții, să-i cucerească pe deplin și să-i facă să-i admire. Doar atunci li se vor închina oamenii. Acesta e un fel de persoană. Există și altul – cei care sunt deosebit de aroganți. Ei îi

tratează pe oameni în același mod: încep prin a-i supune, făcându-i pe toți să li se închine și să-i admire. Doar atunci sunt mulțumiți. Și celor foarte răi le place să-i controleze pe alții, să aibă oameni care țin seama de ei, care sunt pe orbita lor și fac lucruri pentru ei. Când vine vorba atât de oamenii foarte aroganți, cât și de cei cu firi rele, odată ce au preluat puterea, devin antihriști. Antihriștii au mereu ambiția și dorința de a-i controla și cuceri pe alții; în interacțiunile lor cu oamenii, vor mereu să determine cum sunt văzuți de alții, dacă există un loc pentru ei în inimile altora și dacă alții îi admiră și li se închină. Dacă întâlnesc pe cineva care se pricepe să lingușească, să flateze și să măgulească, devin foarte fericiți; apoi se vor urca pe un piedestal, ținând morală oamenilor și turuind idei pompoase, inculcându-le reglementări, metode, doctrine și noțiuni. Îi determină pe oameni să accepte aceste lucruri ca fiind adevărul și chiar le fac să pară frumoase: „Dacă poți accepta aceste lucruri, ești o persoană care iubește și urmărește adevărul.” Oamenii fără discernământ vor crede că spusele lor sunt rezonabile și, chiar dacă le sunt neclare și nu știu dacă sunt conforme cu adevărul, simt doar că nu e nimic în neregulă cu spusele lor și că nu încalcă adevărul. Prin urmare, ascultă de antihriști. Dacă cineva este capabil să discearnă un antihrist și poate să-l dea în vileag, antihristul se va enerva, îl va învinovăți fără menajamente, îl va condamna și amenința, făcând o demonstrație de forță. Cei fără discernământ devin pe deplin subjugați de antihrist și îl admiră din adâncul inimii lor, ceea ce dă naștere în sinea lor la venerarea antihristului, la încrederea în el și chiar la groază. Au senzația că sunt înrobiți de antihrist, ca și cum ar fi neliniștiți în sufletul lor dacă ar pierde conducerea, învățăturile și reproșurile antihristului. Fără aceste lucruri, este ca și cum nu ar avea senzația de siguranță și s-ar putea ca Dumnezeu să nu-i mai vrea. Apoi, toată lumea a învățat să privească expresia antihristului atunci când acționează, de teamă ca antihristul să nu fie nefericit. Încearcă cu toții să-i facă pe plac; astfel de oameni sunt absolut hotărâți să-l urmeze pe antihrist. În lucrarea lor, antihriștii predică doctrine și cuvinte. Se pricep să-i învețe pe oameni să respecte anumite reglementări; nu le spun niciodată oamenilor care sunt adevărurile-principii pe care ar trebui să le respecte, de ce trebuie să se comporte în acest fel, care sunt intențiile lui Dumnezeu, ce rânduieli a făcut casa lui Dumnezeu pentru lucrare, care este lucrarea esențială și cea mai importantă sau care lucrarea principală ce trebuie făcută. Antihriștii nu spun nimic despre aceste lucruri care sunt de cea mai mare importanță. Ei nu au niciodată părtășie despre adevăr atunci când realizează și rânduiesc lucrarea. Nici măcar ei nu înțeleg adevărurile-principii, așa că nu pot decât să-i învețe pe oameni să respecte câteva reglementări și doctrine – iar dacă oamenii se împotrivesc spuselor și reglementărilor lor, vor înfrunta mustrarea și dojenile antihriștilor. Deseori antihriștii lucrează sub stindardul casei lui Dumnezeu, dojenindu-i pe alții și ținându-le morală dintr-o poziție înaltă. Unii oameni chiar devin atât de tulburați de lecțiile lor încât simt că-I sunt îndatorați lui Dumnezeu fiindcă nu acționează potrivit cerințelor antihriștilor. Nu au ajuns asemenea oameni sub controlul antihriștilor? (Ba da.) Ce fel de comportament este acesta din partea antihriștilor? Este un comportament de

înrobire. „Înrobirea” se numește „spălare pe creier” în cuvintele națiunii marelui balaur roșu. Este întocmai ca atunci când marele balaur roșu îi capturează pe credincioșii în Dumnezeu. Pe lângă faptul că-i torturează, folosește și o altă tehnică: spălarea pe creier. Indiferent dacă sunt fermieri, lucrători sau intelectuali, marele balaur roșu își folosește multitudinea de erezii și sofisme – ateismul, evoluția și marxism-leninismul – pentru a-i spăla pe creier; le inculcă aceste lucruri cu forța, indiferent cât de dezgustătoare sau detestabile le consideră acei oameni, apoi se folosește de aceste idei și teorii pentru a-i lega de mâini și de picioare și a le controla inimile. Așa îi împiedică marele balaur roșu pe oameni să creadă în Dumnezeu, să accepte adevărul și să urmărească adevărul pentru a fi mântuiți și desăvârșiți. În același mod, indiferent câte predici aud cei care sunt controlați de antihriști, ei nu pot înțelege adevărul sau care este cu adevărat rostul credinței în Dumnezeu, pe ce fel de cale ar trebui să meargă, care este părerea corectă pe care ar trebui să o aibă în realizarea fiecărui lucru sau ce atitudine ar trebui să adopte. Nu înțeleg niciunul dintre aceste lucruri; în inimile lor nu sunt decât cuvintele, doctrinele și teoriile deșarte ale acelor antihriști. Și după ce sunt induși în eroare și controlați de antihriști o lungă perioadă de timp, ajung să fie întru totul ca ei: devin oameni care cred în Dumnezeu, dar nu acceptă deloc adevărul și chiar se opun și se ridică împotriva lui Dumnezeu. Ce fel de oameni sunt aceia care sunt induși în eroare și controlați de antihriști? Fără îndoială, niciunul dintre ei nu iubește adevărul – toți sunt ipocriți, oameni care nu urmăresc adevărul în credința lor în Dumnezeu și care nu se ocupă de chestiuni adecvate atunci când își îndeplinesc îndatoririle. În credința lor în Dumnezeu, acești oameni nu-L urmează pe Dumnezeu; în schimb, îi urmează pe antihriști, devin sclavii antihriștilor și, în consecință, nu pot dobândi adevărul. Acest final este inevitabil.

Care este principiul după care îi tratează Dumnezeu pe oameni? Este vorba de forță? Este vorba de control? Nu, este întocmai opusul controlului. Care este principiul lui Dumnezeu în modul în care îi tratează pe oameni? (Le dă liber-arbitru.) Da, îți dă liber-arbitru. Îți îngăduie să ajungi la o înțelegere proprie în mediile pe care le pregătește, așa încât să dobândești în mod firesc o înțelegere și o experiență umană. Îți îngăduie să înțelegi în mod firesc un aspect al adevărului, astfel încât, atunci când întâlnești din nou un astfel de mediu, să știi ce să faci și ce să alegi. Îți îngăduie, de asemenea, să înțelegi în adâncul inimii tale ce e bine și ce e rău, așa încât să alegi în cele din urmă calea cea dreaptă. Dumnezeu nu te controlează și nu te forțează. În schimb, un antihrist acționează în mod complet opus: te va spăla pe creier și te va îndoctrina, inducându-te în eroare, apoi te va face sclavul lui. De ce folosesc cuvântul „sclav”? Ce este un sclav? Înseamnă că nu vei avea discernământ dacă antihristul are dreptate sau nu și nu vei îndrăzni – nu vei ști dacă are dreptate sau nu; vei fi confuz și zăpăcit în inima ta. Nu-ți va fi clar ce este corect și ce nu este; nu vei ști ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci. Vei aștepta pur și simplu ca o marionetă instrucțiunile antihristului, neîndrăznind să acționezi dacă antihristul nu dă porunca și făcând-o numai după ce i-ai auzit ordinele. Îți vei fi pierdut abilitățile înnăscute, iar liberul tău arbitru nu-și va juca rolul. Vei fi devenit un om

mort. Vei avea o inimă, dar nu vei fi în stare să gândești; vei avea o minte, dar nu vei fi în stare să reflectezi la probleme – nu vei deosebi binele de rău sau care lucruri sunt pozitive și care sunt negative ori care este modul corect și care este modul greșit de a acționa. Pe neobservate, antihristul va fi preluat controlul asupra ta. Ce anume va controla? Inima sau mintea ta? Este vorba de inima ta; apoi mintea ta va ajunge în mod firesc sub controlul lui. Te va lega strâns de mâini și de picioare, prinzându-le rapid și ferm, așa încât, la fiecare pas pe care îl faci, să te afunzi în ezitare și îndoială, iar după aceea să dai înapoi; și apoi vrei să faci un alt pas, să întreprinzi o acțiune, dar dai iarăși înapoi. În fiecare lucru pe care îl faci, vederea ta va fi tulbure și neclară. Acest lucru este inseparabil de remarcile înșelătoare ale antihristului. Care este tehnica principală prin care antihriștii îi controlează pe oameni? Nu spun decât lucruri care sunt în acord cu noțiunile și închipuirile oamenilor, cu sentimentele umane și cu raționamentul uman. Par să aibă puțină umanitate când vorbesc, dar nu au niciun adevăr-realitate. Spune-Mi, pot oamenii care sunt controlați de antihriști și îi urmează să îndeplinească îndatoriri în casa lui Dumnezeu din toată inima și cu toată puterea lor? (Nu.) Care este motivul din spatele acestui lucru? Nu înțeleg adevărul – acesta e motivul principal. Și mai există un motiv: antihriștii recurg la jocuri de putere; nu practică adevărul când își îndeplinesc datoria, nici nu fac acest lucru din toată inima și cu toată puterea lor. Atunci, pot lacheii lor să practice adevărul? Așa cum este un antihrist, așa vor fi, la rândul lor, și lacheii care îl urmează. Antihriștii dau exemplul de a nu practica adevărul, de a se împotrivi principiilor, de a trăda interesele casei lui Dumnezeu, de a fi irezonabili și a se purta ca niște dictatori. Este posibil ca acest lucru să nu-i afecteze pe lacheii lor? Nu este nicidecum posibil. Ce se va alege așadar de acei oameni pe care îi constrâng și controlează? Se vor feri unul de celălalt, vor fi suspicioși unul față de celălalt și se vor lupta între ei – concurând pentru faimă și câștig, pentru șansa de a străluci și pentru capital. În adâncul sufletului, toți cei controlați de un antihrist sunt în dezacord și nu mai sunt în asentiment. Sunt precauți și circumspecți în acțiunile lor; nu sunt deschiși unul cu celălalt și nu au relații umane normale între ei. Nu există o părtășie normală între ei, nici lectură prin rugăciune și nici o viață spirituală normală. Sunt fragmentați, întocmai precum grupurile non-credincioase din lume, care sunt ale Satanei. Așa stau lucrurile când un antihrist este la putere. Există precauție între oameni, lupte publice și lupte ascunse, sabotaj, gelozie, judecată și comparații în legătură cu cine își asumă mai puțină responsabilitate: „Dacă nu-ți asumi responsabilitatea, nici eu nu o voi face. Pe ce bază ai vrea să țin seama de interesele casei lui dumnezeu, când nici tu nu ții seama de ele? Atunci, n-am de gând să țin nici eu seama de ele!” Este un asemenea loc casa lui Dumnezeu? Nu. Ce fel de loc este? Este tabăra Satanei. Adevărul nu domnește acolo; nu are lucrarea Duhului Sfânt, nici binecuvântarea lui Dumnezeu sau conducerea Lui. Așadar, fiecare dintre oamenii de acolo este ca un mic diavol. La prima vedere, cuvintele de laudă pe care le rostesc despre alții sună bine: „Oh, îl iubește cu adevărat pe dumnezeu; face cu adevărat ofrande; chiar suferă când își îndeplinește datoria!” Dar când îi pui să evalueze o persoană, ce vor spune

pe la spatele acesteia va fi diferit de ceea ce spun în prezența ei. Dacă frații și surorile ar cădea în mâinile unui conducător fals, când își îndeplinesc îndatoririle, vor fi la fel de fragmentați ca un morman de nisip – nu vor obține rezultate, nu vor avea lucrarea Duhului Sfânt, iar cei mai mulți dintre ei nu vor urmări adevărul. Ce s-ar întâmpla atunci, dacă ar cădea sub controlul unui antihrist? Nu s-ar mai putea spune că acei oameni formează o biserică. Ar aparține în întregime taberei Satanei și bandei antihristului.

De ce vor mereu antihriștii să îi controleze pe oameni? Pentru că nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nici nu le pasă de intrarea în viață a aleșilor Lui. Nu le pasă decât de puterea, statutul și prestigiul propriu. Sunt de părere că, atât timp cât dețin controlul asupra inimilor oamenilor și îi determină pe toți să li se închine, ambiția și dorința lor vor fi împlinite. Cât despre chestiunile care se referă la interesele casei lui Dumnezeu, la lucrarea bisericii sau la intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, nu le pasă deloc de acele lucruri. Nu pot vedea nici măcar atunci când apar probleme. Nu pot vedea probleme cum sunt faptul că rânduielile privind personalul nu sunt adecvate în casa lui Dumnezeu; bunurile casei lui Dumnezeu au fost distribuite irezonabil, prea multe dintre ele pierzându-se, precum și cine le-a risipit; cine provoacă perturbări și tulburări în lucrarea sa; cine îi folosește pe oameni în mod neadecvat; sau cine este superficial în lucrarea sa – și cu atât mai puțin se ocupă de asemenea probleme. De ce se ocupă ei? În ce lucruri se amestecă? (În chestiuni mărunte.) Ce fel de lucruri sunt chestiuni mărunte? Dă câteva detalii. (Unii conducători se apucă să rezolve treburile casnice ale anumitor frați și surori – de exemplu, cineva din familia lor nu se înțelege cu altcineva. Acestea sunt doar chestiuni din viața de zi cu zi.) Este ceva ce fac conducătorii falși. Și ce fac antihriștii? (Nu acordă atenție intrării în viață a fraților și surorilor, nici lucrurilor care contravin adevărurilor-principii; acordă atenție doar lucrurilor care au legătură cu reputația și statutul lor – de exemplu, faptul că oamenii nu fac ceea ce le spun sau că unii nu-i plac. Se ocupă de astfel de lucruri.) Este o parte din problemă. Asemenea lucruri se întâmplă. Antihriștii se interesează cine este o prezență nedorită pentru ei, cine nu este plin de respect față de ei și cine îi poate discerne. Ei văd aceste lucruri și le notează în mintea lor; asemenea lucruri sunt foarte importante pentru ei. Ce altceva? (Dacă persoana aleasă într-o biserică are discernământ în privința lor și nu este în asentiment cu ei, vor căuta modalități de a-i găsi vină și de a o înlocui. Le place să facă așa ceva.) Indiferent ce defecte sau probleme are cineva care face lucruri rele și indiferent cum provoacă perturbări și tulburări, un antihrist nu-i acordă atenție – el le găsește vină în special oamenilor care își fac datoria și celor care urmăresc adevărul, căutând justificări și scuze pentru a-i înlocui pe acei oameni. Există și un alt mod principal în care se manifestă controlarea altora de către antihriști: pe lângă controlarea fraților și surorilor de rând, ei încearcă să-i controleze pe oamenii responsabili de fiecare aspect al lucrării. Vor mereu să dețină întreaga putere în propriile mâini. Prin urmare, pun întrebări despre orice; sunt pe față și urmăresc totul, ca să vadă cum fac oamenii lucrurile. Nu au deloc părtășie despre adevărurile-principii și nu le dau oamenilor mână liberă să acționeze.

Vor să-i facă pe toți să se conformeze spuselor lor și să li se supună. Se tem mereu că puterea lor va fi dispersată și luată de alți oameni. Când se discută despre o chestiune, indiferent câți oameni au părtășie despre ea sau la ce rezultate duce părtășia lor, vor respinge totul când se ajunge la ei, iar discuția va trebui luată de la capăt. Și care este rezultatul final? Lucrurile nu se termină până când toată lumea nu ține seama de ei și, dacă nu se întâmplă asta, vor trebui să aibă părtășie în continuare. Această părtășie durează uneori până în toiul nopții, fără să i se permită nimănui să doarmă; nu se încheie până când ceilalți nu țin seama de ceea ce spun ei. Este ceva ce fac antihriștii. Există oameni care cred că, procedând așa, un antihrist își asumă responsabilitatea pentru lucrare? Care este diferența dintre asumarea responsabilității pentru lucrare și despotismul antihriștilor? (Este o diferență de intenție.) Când sunt conștiincioși și responsabili față de lucrare, oamenii fac acest lucru pentru a avea părtășie în mod clar despre adevărurile-principii, astfel încât toată lumea să poată înțelege adevărul. Pe de altă parte, scopul antihriștilor este de a păstra puterea, de a fi stăpâni pe situație, de a respinge toate punctele de vedere care diferă de opiniile lor și îi pot face să-și piardă reputația. Nu există o diferență între aceste intenții? (Ba da.) Ce este diferit la ele? Puteți discerne acest lucru? A-i face pe oameni să înțeleagă adevărurile-principii prin părtășie și a lupta pentru stimă – care e diferența dintre acestea? (Intențiile.) Nu doar intențiile – bineînțeles că intențiile sunt diferite. (Una din aceste abordări va aduce mai multe beneficii casei lui Dumnezeu.) Faptul că una dintre ele aduce mai multe beneficii casei lui Dumnezeu este o altă diferență – ia în considerare interesele casei lui Dumnezeu. Care e diferența principală, totuși? Când cineva are realmente părtășie despre adevăr, este evident când îl asculți că nu e o justificare sau o apărare personală. Tot ce spune în părtășie are rolul de a-i face pe toți să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, totul este o mărturie pentru intențiile Lui. O astfel de părtășie clarifică adevărurile-principii și, după ce o ascultă, oamenii au o cale de înaintare – știu care sunt principiile, știu ce ar trebui să facă în viitor, nu vor fi predispuși să se împotrivească principiilor când își fac datoria, iar scopul practicării lor va fi mai precis. O astfel de părtășie nu este contaminată câtuși de puțin de justificarea sau apărarea personală. Dar cum predică acei oameni care ar dori să întoarcă lucrurile în favoarea lor și să-i aducă pe alții sub controlul lor? Despre ce predică ei? Predică despre autojustificările lor și despre gândurile, intențiile și scopurile din spatele faptelor lor, astfel încât oamenii să le accepte, să le creadă și să nu le înțeleagă greșit. Nu e decât autojustificare; nu există deloc adevăr. Dacă asculți cu atenție, vei auzi că nu există deloc adevăr în părtășia lor – nu sunt decât zicale umane, scuze și justificări. Numai atât. Și, după ce au vorbit, înțelege toată lumea principiile? Nu – dar au înțeles destul de multe despre intențiile vorbitorului. Aceasta e metoda antihriștilor. Așa îi controlează ei pe oameni. Imediat ce simt că statutul și prestigiul lor au suferit o pierdere și au fost afectate în cadrul grupului, convoacă imediat o adunare pentru a încerca să le salveze prin orice mijloace. Și cum salvează ei acele lucruri? Oferind scuze și justificări, spunând ce gândeau ei la acel moment. Care e scopul lor când spun aceste lucruri? De a clarifica

toate neînțelegerile pe care le au toți despre ei. La fel este și cu marele balaur roșu: după ce a chinuit pe cineva, îl va reabilita și disculpa de orice a fost acuzat. Care este scopul de a proceda așa? (Mușamalizarea.) Te reabilitează și te compensează după ce a terminat să-ți facă ceva rău, astfel încât să crezi că marele balaur roșu este de fapt bun și de încredere, la urma urmei. Astfel, stăpânirea sa rămâne necontestată. Așa sunt și antihriștii: nu există nici măcar un lucru pe care îl spun sau îl fac care să nu fie de dragul lor; nu vor spune nimic de dragul adevărului, cu atât mai puțin vor spune sau vor face ceva de dragul intereselor casei lui Dumnezeu. Tot ce spun și ce fac este de dragul propriei reputații și propriului statut. Unii ar putea zice: „Este nedrept din partea Ta să-i definești drept antihriști, deoarece trudesc mult și își fac treaba cu multă sârguință, lucrând și alergând pentru casa lui Dumnezeu din zori și până seara. Uneori sunt prea ocupați ca să mănânce. Au suferit atât de mult!” Și pentru cine suferă? (Pentru ei înșiși.) Pentru ei înșiși. Dacă n-ar avea statut, ar face același lucru? Aleargă așa încoace și încolo pentru reputația și statutul propriu – o fac pentru o recompensă. Dacă n-ar fi recompensați sau dacă n-ar avea faimă, câștig sau statut, s-ar fi retras de mult timp. Fac aceste lucruri în fața altora și, în acest timp, vor ca Dumnezeu să afle despre ele și să-L determine să le dea răsplata cuvenită, ținând cont de tot ce au făcut. Ce vor în cele din urmă este o recompensă; nu vor să dobândească adevărul. Trebuie să-ți dai seama de acest aspect. Când simt că au acumulat suficient capital, când au ocazia să vorbească în rândul celorlalți, care este conținutul spuselor lor? În primul rând, își etalează contribuțiile – un atac psihologic. Ce este un atac psihologic? Este atunci când vor să știe toți, în adâncul inimii lor, că au făcut multe lucruri bune în numele casei lui Dumnezeu, că au adus contribuții, și-au asumat riscuri, au făcut o lucrare periculoasă, au alergat mult și nu au suferit puțin – înseamnă că își prezintă recomandările și vorbesc despre capitalul lor în fața altora. În al doilea rând, vorbesc într-un mod extravagant și absurd despre unele teorii nerealiste, pe care oamenii simt că le înțeleg, deși nu e cazul. Aceste teorii sună destul de profund, misterios și abstract și îi determină pe oameni să li se închine antihriștilor. Apoi, vorbesc într-un mod grandios și încurcat despre lucruri pe care consideră că nimeni nu le-a înțeles vreodată – de exemplu, despre tehnologie, spațiul cosmic, finanțe și contabilitate, precum și despre chestiuni din societate și politică – și chiar despre chestiuni și escrocherii din lumea interlopă. Își povestesc istoria personală. Ce înseamnă asta, atunci? Se laudă pe ei înșiși. Iar scopul lor când se laudă este să lanseze un atac psihologic. Credeți că sunt proști? Dacă lucrurile pe care le spun n-ar avea niciun efect asupra oamenilor, le-ar mai spune ei? Nu le-ar mai spune. Au un scop când le spun: de a-și prezenta recomandările, de a se da mari și a se lăuda singuri.

Mai mult, ce fel de a fi adoptă adesea antihriștii? Oriunde merg, adoptă felul de a fi al unui cap de familie – oriunde merg, spun: „La ce lucrați? Cum merge treaba? Există dificultăți? Grăbiți-vă și ocupați-vă de lucrurile care v-au fost alocate! Nu fiți superficiali. Toată lucrarea casei lui dumnezeu este importantă și nu poate fi întârziată!” Sunt întocmai precum un cap de familie, care supraveghează mereu munca celor din casa

lui. Ce înseamnă faptul că sunt un cap de familie? Înseamnă că toți cei din casa lor ar putea să facă o greșeală sau să meargă pe calea greșită, așa că trebuie să vegheze asupra lor; dacă n-ar face-o, nimeni nu și-ar îndeplini datoria – toți ar ajunge să se poticnească. Antihriștii cred că toți ceilalți sunt idioți, copii, că dacă nu ar sta cu ochii pe ei, dacă i-ar scăpa din ochi chiar și o secundă, unii dintre ei ar face greșeli și ar merge pe calea greșită. Ce fel de părere este aceasta? Nu-și asumă ei felul de a fi al unui cap de familie? (Ba da.) Fac o lucrare concretă, atunci? Nu fac niciodată; rânduiesc ca alții să facă toată lucrarea, preocupându-se doar de birocrație și de a fi stăpâni, iar când alții au făcut lucrarea, este ca și cum ar fi făcut-o ei înșiși – li se cuvin toate meritele. Doar se complac în beneficiile statutului lor; nu fac niciodată nimic care să aducă beneficii pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și, chiar dacă observă că un individ este superficial sau neglijent în îndeplinirea datoriei sale, că perturbă și tulbură lucrarea bisericii, doar îi spune câteva cuvinte de îndemn și îl alină, dar nu-l expun sau nu-l limitează niciodată – nu jignesc niciodată pe nimeni. Dacă nimeni nu vrea să-i asculte, vor spune: „Inima mea s-a frânt de îngrijorare pentru voi toți; am vorbit până m-a durut gura – m-am epuizat până aproape că mi-am zdrobit oasele! Îmi dați atât de multe motive de îngrijorare!” Nu este o nerușinare din partea lor să spună asta? Vă dezgustă să auziți așa ceva? Acesta e un mod în care se manifestă dorința constantă a antihriștilor de a-i controla pe oameni. Cum au asemenea antihriști părtășie cu oamenii? Îmi spun, de pildă: „Subalternii mei nu fac ce li se spune. Nu iau în serios lucrarea bisericii. Sunt superficiali și cheltuiesc la întâmplare banii casei lui dumnezeu. Acești oameni sunt cu adevărat fiare – sunt mai prejos decât câinii!” Care este tonul lor aici? Se consideră excepția; vor să spună: „Eu țin cont de interesele casei lui dumnezeu, ei nu fac asta.” Drept cine se consideră antihriștii? Drept „ambasadori ai mărcii”. Ce este un ambasador al mărcii? Uitați-vă la ambasadoarele mărcii din unele țări – ce fel de oameni sunt? Sunt alese pentru frumusețea lor; sunt foarte drăguțe, pot să vorbească bine și au fost toate instruite. În culise, toate au legături și relații cu bărbați înalți, bogați și chipeși, cu oficialități de rang înalt, cu oameni de afaceri înstăriți – de aceea sunt ambasadoare ale mărcii. Pe ce se bazează pentru a deveni ambasadoare ale mărcii? Doar pe aspectul lor plăcut, pe silueta frumoasă și pe elocvență? Se bazează în principal pe legăturile lor din culise. Nu așa funcționează? (Ba da.) Da, așa funcționează. Antihriștii, care au mereu felul de a fi al unui conducător sau al unui cap de familie, vor să folosească mereu acest fel de a fi, această postură, pentru a-i induce pe oameni în eroare și a-i controla. Nu este puțin ca stilul unui ambasador al mărcii? Stau cu mâinile la spate, iar când frații sau surorile dau din cap și se înclină în fața lor, spun: „Bravo, fă o treabă bună!” Cine sunt ei să spună asta? În ce funcție s-au numit pe ei înșiși? Eu nu spun asemenea lucruri, indiferent unde merg – M-ați auzit vreodată spunând așa ceva? (Nu.) Ocazional, voi spune: „Nu e un lucru ușor de găsit această șansă pe care o aveți de a vă face datoria cu liniște sufletească! Trebuie să profitați de această ocazie și să vă faceți bine datoria – să nu fiți alungați fiindcă ați făcut rău și ați provocat tulburări.” Din ce motiv spun asta totuși? Din

sinceritate. Dar așa gândesc oare antihriștii? Nu gândesc așa și nu acționează așa. Le spun altora să facă o treabă bună – fac ei înșiși o treabă bună? Nu fac. Îi pun pe alții să facă o treabă bună, muncind până la epuizare pentru ei, trudind pentru ei și, în cele din urmă, primesc tot meritul. Voi munciți până la epuizare pentru Mine acum, făcându-vă îndatoririle? (Nu.) Nici nu trudiți pentru Mine; vă îndepliniți îndatoririle și obligațiile proprii, iar apoi casa lui Dumnezeu vă asigură cele necesare. Ar fi excesiv să spun că vă asigur cele necesare? (Nu.) Nu este o afirmație incorectă și, de fapt, chiar așa stau lucrurile. Dar dacă ați vrea să spun asta, n-aș spune-o – buzele Mele n-ar rosti niciodată așa ceva. Aș spune doar că toate cele necesare vă sunt asigurate de casa lui Dumnezeu: vă faceți îndatoririle în casa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu vă asigură cele necesare. Așadar, pentru cine anume vă faceți îndatoririle? (Pentru noi înșine.) Vă îndepliniți îndatoririle și obligațiile proprii; aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui să o îndepliniți ca ființe create. Faceți asta înaintea lui Dumnezeu. Nu trebuie în niciun caz să spuneți că lucrați pentru Mine – nu am nevoie de asta. Nu am nevoie ca nimeni să lucreze pentru Mine; nu sunt șeful, nici președintele unei companii. Nu fac bani de la voi, iar voi nu-Mi mâncați mâncarea. Doar cooperăm unii cu ceilalți. Am părtășie despre adevărurile pe care ar trebui să vi le împărtășesc, așa încât să le puteți înțelege și să porniți pe calea corectă și, în privința asta, inima Mea este împăcată – responsabilitatea și obligația Mea au fost îndeplinite. Este o cooperare reciprocă, în care fiecare își îndeplinește rolul. E departe de a fi o situație în care cineva exploatează pe alții, cineva se folosește de alții, cineva îi hrănește pe alții. Nu afișați acest fel de a fi – este inutil și dezgustător. Fă cu adevărat lucrarea bine, astfel încât să fie evident pentru toată lumea și, în cele din urmă, vei fi într-o poziție bună pentru a-ți regla conturile înaintea lui Dumnezeu. Au antihriștii o asemenea rațiune? Nu. Dacă își asumă puțină responsabilitate, dacă aduc o contribuție mică și au făcut o oarecare lucrare, se dau mari în privința asta, într-un mod care este, sincer vorbind, dezgustător – chiar dorind să fie ambasadori ai mărcii. Dacă nu încerci să fii ambasador al mărcii și te apuci să faci o lucrare reală, toată lumea va avea respect pentru tine. Dacă adopți postura unui ambasador al mărcii, dar nu ești în stare să faci nicio lucrare concretă și te porți așa încât Cel de mai sus trebuie să Se preocupe, să dea personal instrucțiuni pentru toată lucrarea și să urmărească situația supraveghindu-te și oferindu-ți îndrumare, Cel de mai sus realizând fiecare aspect al lucrării, iar tu tot te consideri capabil, crezând că ai devenit mai priceput, că tu ești cel care a făcut totul – nu este o nerușinare? Antihriștii sunt capabili de așa ceva. Îl lipsesc pe Dumnezeu de gloria Lui. Când au experimentat câteva lucruri, oamenii normali pot înțelege puțin din adevăr și pot vedea următoarele: „Calibrul meu este pur și simplu atât de slab – nu sunt nimic. Fără preocuparea și supravegherea Celui de mai sus, fără să mă țină de mână ca să mă ajute, n-aș putea să fac nimic. Am fost doar o marionetă. Acum am ajuns să mă cunosc puțin pe mine însumi. Îmi cunosc măsura neînsemnată. Nu voi avea nicio plângere în cazul în care Cel de mai sus mă emondează din nou în viitor. Doar mă voi supune.” Cunoscându-ți măsura neînsemnată, vei face lucrarea care

ți-a fost atribuită într-o manieră cuminte, cu capul pe umeri. Indiferent ce-ți atribuie Cel de mai sus, vei face bine, din toată inima și cu toată puterea ta. Asta fac antihriștii? Nu fac asta – nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu sau de lucrarea casei Lui. Care este cel mai mare interes al casei Lui? Bogăția bisericii? Ofrandele pentru Dumnezeu? Nu. Atunci care este? În jurul cărui aspect al lucrării gravitează îndeplinirea datoriei fiecăruia? În jurul predicării Evangheliei și al mărturiei pentru Dumnezeu, astfel încât toată omenirea să-L înțeleagă pe Dumnezeu și să se întoarcă la El. Acesta este cel mai mare interes al casei lui Dumnezeu. Iar cel mai mare interes se ramifică în jos, împărțindu-se în fiecare echipă și în fiecare aspect al lucrării, apoi ramificându-se mai detaliat până la diferitele îndatoriri pe care le îndeplinește fiecare persoană. Acesta este interesul casei lui Dumnezeu. Ați văzut acest lucru până acum? Nu, nu l-ați văzut! Când vorbesc despre interesele casei lui Dumnezeu, credeți că se referă la bani, case și mașini. Ce fel de interese sunt acelea? Nu sunt doar câteva lucruri materiale? Vor spune atunci unii: „Întrucât acelea nu sunt interese, hai să le risipim după bunul plac”? Este în regulă? (Nu.) Categoric nu! Risipirea ofrandelor este un păcat grav.

Ce altceva îi interesează pe antihriști, în afară de dorința și ambiția lor de a controla oamenii? Nimic, în esență. Nu sunt prea interesați de nimic altceva. Dacă fiecare persoană își îndeplinește datoria adecvată, dacă personalul este rânduit corespunzător, dacă există cineva care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, dacă fiecare aspect al lucrării bisericii progresează fără probleme, ce segment al lucrării are o problemă, ce segment este încă slab, la care segment nu s-a gândit încă, unde nu este făcută lucrarea în mod adecvat – antihriștii nu se implică în astfel de lucruri și nici nu întreabă despre ele. Nu le pasă niciodată de ele; nu fac niciodată această lucrare concretă. De exemplu, lucrarea de traducere, lucrarea de editare video, lucrarea de producție a filmelor, lucrarea bazată pe text, lucrarea de predicare a Evangheliei și așa mai departe – ei nu urmăresc cu sârguință niciun aspect al lucrării. Atât timp cât ceva nu are legătură cu faima, câștigul sau statutul lor, este ca și cum n-ar avea nimic de-a face cu ei. Așadar, care este singurul lucru pe care-l fac? Se ocupă doar de niște treburi generale – o lucrare superficială căreia oamenii îi acordă atenție și pe care o văd. După ce o termină, fac paradă de ea drept o calificare a lor și apoi încep să se bucure de beneficiile statutului lor. Le pasă antihriștilor de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu? Nu; le pasă doar de reputația și de statutul lor, de chestiunile în care pot ieși în evidență și îi pot face pe oameni să-i stimeze și să li se închine. Prin urmare, indiferent ce probleme apar în lucrarea bisericii, ei nici nu se preocupă de ele, nici nu întreabă despre ele; indiferent cât de gravă este o problemă, indiferent cât de mare este pierderea pe care o aduce intereselor casei lui Dumnezeu, ei nu simt că este o problemă. Spuneți-Mi, au măcar inimă? Sunt oameni cu loialitate? Sunt oameni care iubesc și acceptă adevărul? Trebuie puse semne de întrebare după aceste lucruri. Oare cu ce se ocupă toată ziua de fac un talmeș-balmeș din lucrarea bisericii? Asta arată suficient că nu sunt câtuși de puțin grijulii față de intențiile lui Dumnezeu. Ei nu fac lucrarea esențială pe care le-a încredințat-o

Dumnezeu, ci se ocupă exclusiv de treburi superficiale, generale, așa încât altor oameni să li se pară că lucrează; în aparență, sunt ocupați făcând o datorie, pentru a le arăta oamenilor că au zel și credință. Asta aruncă praf în ochii unora. Dar ei nu fac nici măcar un aspect din lucrarea esențială a bisericii – nu fac nimic din lucrarea de udare și de aprovizionare cu adevărul. Nu folosesc niciodată adevărul pentru a rezolva probleme; se ocupă doar de niște treburi generale și fac puțină lucrare care îi pune într-o lumină bună. Cu lucrarea esențială a bisericii sunt doar superficiali și iresponsabili – nu au nici cel mai mic simț al răspunderii. Nu caută niciodată adevărul ca să rezolve probleme, indiferent cât de multe ar apărea, și fac lucrurile mecanic în îndatoririle lor. Și, după ce s-au ocupat de unele treburi superficiale, generale, cred că au făcut o lucrare reală. Cât timp își fac îndatoririle, antihriștii se dezlănțuie făcând lucruri rele și acționează în mod arbitrar și dictatorial. Fac un talmeș-balmeș și un adevărat haos din lucrarea bisericii. Nici măcar un aspect al lucrării nu este realizat conform standardului și fără greșeală; niciun aspect al lucrării nu este făcut bine fără intervenția, întrebările și supravegherea Celui de mai sus. Și, chiar și așa, există unii plini de nemulțumiri și sfidare după ce sunt demiși; aceștia aduc argumente înșelătoare în numele lor, pasând răspunderea conducătorilor și lucrătorilor de nivel superior. Nu este complet irezonabil? Adevărata atitudine a unei persoane față de adevăr nu poate fi văzută atunci când nu se întâmplă nimic, dar când este emondată și demisă, își dezvăluie adevărata atitudine față de adevăr. Oamenii care acceptă adevărul sunt capabili să facă acest lucru în orice circumstanțe. Dacă greșesc, își pot recunoaște greșeala; pot să înfrunte realitatea și să accepte adevărul. Cei care nu iubesc adevărul nu vor recunoaște că greșesc, chiar dacă greșeala lor a fost expusă; cu atât mai puțin vor accepta tratarea de către casa lui Dumnezeu – și ce ar folosi unii dintre ei ca justificare? „Am avut intenții bune – pur și simplu nu a ieșit așa. Nu pot fi acuzat acum că am procedat rău. Am avut intenții bune, am suferit, am plătit un preț și m-am consumat – a nu face ceva bine nu este același lucru cu a face rău!” Să folosești această justificare, această scuză, să refuzi să fii tratat de casa lui Dumnezeu – oare este adecvat? Indiferent ce justificări și scuze aduce o persoană, nu-și poate ascunde atitudinea față de adevăr și de Dumnezeu. Aceasta are legătură cu natura-esența ei și este cel mai grăitor lucru. Fie că s-a întâmplat ceva sau nu, atitudinea ta față de adevăr reprezintă natura-esență a ta. Este atitudinea ta față de Dumnezeu. Modul în care Îl tratezi pe Dumnezeu poate fi văzut doar privind modul în care tratezi adevărul.

Ce am acoperit, mai înainte, în discuția noastră despre comportamentul antihriștilor de controlare a oamenilor? (Antihriștii sunt interesați doar să controleze oamenii.) Așa este. Oamenii care sunt deosebit de aroganți și care au o dragoste deosebită față de statut au un vast „interes” de a controla oamenii. Acest „interes” nu este pozitiv – este o dorință și o ambiție, este negativ și depreciativ. De ce ar fi interesați să controleze oamenii? Dintr-o perspectivă obiectivă, este natura lor, dar există și un alt motiv: oamenii care vor să-i controleze pe alții au o pasiune și o afecțiune specială față de statut, faimă,

câștig, glorie deșartă și putere. Pot să Mă exprim așa? (Da.) Și oare acea pasiune și afecțiune specială nu seamănă cu acelea ale Satanei? Nu este aceasta esența Satanei? Satana se gândește toată ziua cum să-i inducă în eroare și să-i controleze pe oameni; în fiecare zi, le inculcă idei și păreri eronate, fie prin inculcare și educație, fie prin cultura tradițională, știință, cunoștințe înalte sau învățături – și, cu cât le inculcă mai mult aceste lucruri oamenilor, cu atât aceștia se închină mai mult la ele. Care este scopul Satanei când le inculcă aceste lucruri oamenilor? După ce face asta, oamenii capătă ideile lui; capătă filosofiile și modul lui de existență. Este echivalent cu faptul că Satana prinde rădăcini în inimile oamenilor. Ei trăiesc potrivit Satanei, iar viața lor este viața Satanei – este viața diavolilor. Nu este așa? Nu este aceasta și natura antihriștilor care îi controlează pe oameni? Ei vor să-i transforme pe toți ceilalți în oameni ca ei; vor să-i facă pe toți să trăiască pentru ei, să fie la cheremul lor și să facă lucruri pentru ei. Și totul trebuie să fie sub controlul lor: gândurile și vorbirea oamenilor, stilul lor de vorbire, ideile și părerile, perspectiva și atitudinea din care acționează, chiar și atitudinea lor față de Dumnezeu, credința, hotărârea și aspirația lor de a-și îndeplini îndatoririle – toate acestea trebuie să fie sub controlul lor. Cât de profund este acel control? Mai întâi, îi spală pe creier și îi îndoctrinează pe oameni, apoi îi determină pe toți să facă aceleași lucruri ca ei. Se transformă în „nașul” lor. Pentru a-i face așa pe oameni, antihriștii folosesc multe metode: inducere în eroare, inculcare, înspăimântare și ce altceva? (Atacuri psihologice.) Acestea fac parte din inducerea în eroare. Ce altceva? (Constrângerea și cumpărarea oamenilor.) Cum îi cumpără pe oameni? Unii se dezlănțuie făcând lucruri rele în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu. Pot antihriștii să vadă limpede acest lucru? Este foarte limpede pentru ei. Se ocupă de el, atunci? Nu. Și de ce nu? Vor să se folosească de chestiune pentru a-i cumpăra pe acei oameni; le zic: „Faptul că nu te tratez este o favoare pe care ți-am făcut-o. Trebuie să-mi mulțumești. Te-am văzut făcând un lucru rău, dar nu te-am raportat și nu te-am tratat. Am fost indulgent. Nu-mi rămâi îndatorat de acum înainte?” Acei oameni le sunt atunci recunoscători și îi consideră binefăcătorii lor. Apoi, antihriștii și acei oameni sunt ca niște porci care se bălăcesc în aceeași cocină. Cât timp sunt la putere, antihriștii pot cumpăra asemenea oameni: pe cei care fac rău, care dăunează intereselor casei lui Dumnezeu, care Îl judecă pe Dumnezeu în particular și care subminează lucrarea casei lui Dumnezeu în particular. Acesta e genul de adunătură de oameni răi pe care îi protejează antihriștii. Nu este un fel de control? (Ba da.) În realitate, antihriștii știu în adâncul sufletului lor că acești oameni nu sunt cei care protejează interesele casei lui Dumnezeu. Toți știu – există o înțelegere tacită – și, astfel, lucrează mână-n mână. „Semănăm ca două picături de apă. Nu ții cont de interesele casei lui dumnezeu. Îl amăgești pe dumnezeu, la fel și eu; nu urmărești adevărul, nici eu.” Antihriștii cumpără astfel de oameni. Nu înseamnă asta că-i cumpără? (Ba da.) Nu au nicio remușcare în a lăsa interesele casei lui Dumnezeu să sufere. Cu prețul intereselor casei Lui, trec cu vederea faptul că acești oameni se dezlănțuie făcând lucruri rele și parazitează casa lui Dumnezeu. Este ca și

cum le-ar asigura existența acestor oameni, iar ei le sunt recunoscători fără să-și dea seama. Când vine vremea tratării acestor oameni răi de către casa lui Dumnezeu, cum îi privesc ei pe antihriști? Își spun în sinea lor: „O, nu! Au fost deja demiși. Dacă n-ar fi fost, am fi putut să ne mai distrăm o vreme – nimeni n-a putut să mă trateze când am fost acoperit de ei.” Încă se simt foarte atașați de antihriști! Este evident că toate aceste lucruri făcute de antihriști sunt perturbări și tulburări, lucruri care îi induc în eroare pe oameni și fapte rele care se împotrivesc lui Dumnezeu. Și orice persoană care nu iubește adevărul nu va urî aceste fapte rele și chiar îi va acoperi. De pildă, a existat un anumit conducător care i-a acoperit pe antihriști. Cel de mai sus l-a întrebat dacă cineva din biserică provoacă perturbări și tulburări sau se dezlănțuie făcând lucruri rele ori dacă există vreun antihrist care îi induce în eroare pe oameni. Conducătorul a spus: „Ei bine, o să mă interesez. Lasă-mă să verific pentru tine.” Nu făcea asta parte din slujba lui? Cu acel ton – „Lasă-mă să verific pentru tine” – i-a răspuns Celui de mai sus și, după aceea, nu a mai spus nimic despre asta. Nu a verificat – nu a vrut să-i jignească pe acei oameni! Și când Cel de mai sus l-a întrebat din nou: „Ai verificat?”, el a spus: „Da, nu există niciunul.” Era adevărat? El era cel mai mare antihrist dintre toți, principalul vinovat pentru tulburarea lucrării bisericii și pentru prejudicierea intereselor casei lui Dumnezeu. El însuși era un antihrist – ce avea de verificat? Cât timp era acolo, indiferent ce lucruri rele făceau subalternii lui, indiferent ce perturbări și tulburări provocau, nimeni nu putea verifica aceste lucruri. Bloca verificarea lor. Implicit, în asemenea circumstanțe, nu-i separase el de Dumnezeu pe subalternii lui? Ba da. Și de cine țineau seama acei oameni, după ce au fost separați de Dumnezeu? Nu țineau seama de el? Și, astfel, a devenit bătăușul orașului, liderul tâlharilor, tiranul local – i-a adus pe acei oameni sub controlul lui. Ce metodă a folosit? L-a păcălit pe Cel de mai sus și i-a tras pe sfoară pe subalternii lui. I-a cumpărat pe subalternii lui, a rostit cuvinte plăcute și a recurs la înșelăciune față de Cel de mai sus – nu l-a lăsat pe Cel de mai sus să afle ce se întâmpla la nivelul inferior. Nu i-a spus nimic Celui de mai sus și, în plus, a creat aparențe false. Ce aparențe false a creat? I-a spus Celui de mai sus: „Există cineva în biserica noastră despre care toți frații și surorile raportează că are o umanitate slabă, este incredibil de răuvoitoare și incapabilă să facă orice datorie. Ce spui – pot să o tratez?” Auzindu-l vorbind astfel, era clar din manifestările acelei persoane că era o persoană rea care ar trebui tratată. Prin urmare, Cel de mai sus a zis: „În acest caz, puteți să o tratați. Ați tratat-o?” El a spus: „Am tratat-o luna trecută și am îndepărtat-o.” Chiar stăteau lucrurile așa cum a spus el? După întrebări mai detaliate, ce s-a dovedit că se întâmpla cu adevărat? Acea persoană nu se înțelegea cu el. Și exista un motiv pentru care nu se înțelegeau: acest conducător nu făcea lucrare reală și forma mereu bande și clici în rândul fraților și surorilor – prezenta manifestările unui antihrist, iar acea persoană a avut discernământ în privința lui, l-a raportat și a expus acele probleme. Imediat ce a întocmit acel raport, a fost descoperită de subalternii conducătorului și, drept consecință, a fost chinuită și îndepărtată de el. Acest antihrist a făcut o treabă bună când i-a determinat pe

toți subalternii lui să se ridice împotriva acelei persoane și să o respingă și, în cele din urmă, a tratat-o și a îndepărtat-o, după care a raportat „vestea bună” Celui de mai sus. De fapt, nu asta se petrecea cu adevărat. Se întâmplă asemenea lucruri în biserică? Da. Acești antihriști îi reprimă pe frați și surori; îi reprimă pe cei care pot să-i deslușească și să le raporteze problemele, precum și pe cei care își pot da seama de natura-esență a lor. Ba chiar trimit primii plângeri împotriva victimelor lor, raportând Celui de mai sus că acele persoane sunt cele care provoacă tulburare. Cine provoacă, de fapt, tulburare? Antihriștii sunt cei care tulbură și controlează biserica.

Care sunt tehnicile antihriștilor de a-i determina pe oameni să li se supună? O astfel de tehnică este utilizarea diverselor mijloace pentru a te controla – pentru a-ți controla gândurile, metodele, calea pe care mergi și chiar, cu ajutorul puterii pe care o dețin, datoria pe care o faci. Dacă te apropii de ei, îți vor da o datorie ușoară care îți permite să te faci remarcat; dacă ești mereu neascultător față de ei, dacă le subliniezi mereu defectele și expui problema corupției lor, vor rândui să faci un serviciu neplăcut – de exemplu, punând o soră tânără să facă o muncă murdară, istovitoare. Ei rânduiesc munci ușoare și curate pentru oricine se apropie de ei, îi măgulește și spune mereu ceea ce vor să audă. Așa îi tratează și îi controlează antihriștii pe oameni. Cu alte cuvinte, când vine vorba de puterea asupra personalului și transferurilor, doar ei decid cine ce face, sunt singurii care dețin controlul. Este acesta doar un fel de ambiție și dorință? Nu, nu este. Nu corespunde exact celui de-al optulea aspect din manifestările antihriștilor: „Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu”? La ce se referă faptul că „Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu”? Ce este greșit în această manifestare? În ce mod este greșit? Deoarece îi pun pe oameni să se supună la ceva ce se opune complet adevărului. Nu este în acord cu adevărurile-principii. Se împotrivește întru totul intereselor casei lui Dumnezeu și intențiilor Lui; nicio fărâmă din acel lucru nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu este în concordanță cu adevărul. Ar vrea ca oamenii să se supună doar ambițiilor, dorințelor, preferințelor, intereselor și noțiunilor lor. Nu este aceasta esența problemei? Acesta e un mod în care se manifestă esența antihriștilor. Nu ajunge oare la miezul problemei? Acest mod în care acționează antihriștii ar trebui să fie ușor de deslușit. Există unii conducători și lucrători care exprimă păreri bune și corecte și, chiar dacă unii oameni nu sunt convinși și nu le pot accepta, acești conducători sunt capabili să persiste în implementarea acelor opinii corecte și în punerea lor în practică. Care e diferența dintre acest comportament și cel al antihriștilor? Cele două par similare la suprafață, dar există o diferență în esența lor. Antihriștii se împotrivesc în mod intenționat adevărului și principiilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, determinându-i pe oameni să facă după cum spun ei sub pretextul că îndeplinesc o datorie pentru casa lui Dumnezeu și că se supun adevărului. Acest lucru este greșit – greșit în mod flagrant și absurd. Unii conducători și lucrători susțin opinii corecte. Ceea ce este în acord cu adevărurile-principii ar trebui susținut; aceasta nu e aroganță și neprihănire de sine și nici o constrângere a

oamenilor – este o sprijinire a adevărului. Cele două comportamente par similare la exterior, dar esențele lor sunt diferite: unul constă în susținerea adevărurilor-principii, iar celălalt constă în susținerea unor păreri greșite. Tot ce fac antihriștii încalcă adevărul, este ostil față de acesta și motivat în întregime de ambițiile și dorințele lor personale – de aceea antihriștii ar vrea ca oamenii să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Acesta e miezul acestui aspect. Cele despre care tocmai am vorbit sunt fapte stabilite. La ce se referă aici dorințele și ambițiile? Se referă la unii oameni care nu fac lucrurile evidente pe care le-ar face un antihrist, dar au totuși aceste tendințe. Au aceste tendințe și manifestări, ceea ce înseamnă că au aceste dorințe și ambiții. Indiferent în ce grup se află, ei vor mereu să le dea ordine oamenilor ca o oficialitate: „Tu, mergi să faci de mâncare!" „Tu, dă de știre lui cutare sau cutare!" „Muncește din greu în datoria ta și ai mai multă loialitate – dumnezeu privește!" E nevoie să spună acele lucruri? Ce fel de ton este acela? Cine sunt ei de se poartă mereu ca niște domni și stăpâni? Nu sunt nimic, dar ar îndrăzni să spună astfel de lucruri – nu este o lipsă de rațiune? Unii ar putea spune: „Sunt niște proști." Dar nu sunt proști obișnuiți – sunt speciali. În ce mod sunt speciali? Când se contrazic sau discută cu cineva despre o chestiune, indiferent dacă au sau nu dreptate, trebuie să aibă în cele din urmă câștig de cauză; indiferent dacă au sau nu dreptate, trebuie să aibă ultimul cuvânt, să fie la comandă și să ia deciziile. Oricare ar fi statutul lor, vor să ia deciziile. Dacă o altă persoană are câștig de cauză exprimând o opinie corectă, ei se înfurie; își abandonează lucrarea și refuză să mai facă – renunță, spunând: „Puteți spune orice vreți – oricum nu faceți ce spun eu!" Nu au acea ambiție și dorință? Ce consecințe decurg din faptul că astfel de oameni sunt domni și stăpâni, că devin supraveghetori, că devin conducători? Devin niște antihriști tipici. Aveți astfel de manifestări? N-ar fi un lucru bun! N-ar fi o mare calamitate dacă un credincios în Dumnezeu nu dobândește adevărul, ci devine în schimb un antihrist?

Cum îi privesc non-credincioșii pe oameni? Când întâlnesc o persoană, se uită mai întâi la aspectul și la hainele ei; când îi ascultă pe alții vorbind, vor mereu să vadă dacă sunt învățați. Dacă observă că înfățișarea și hainele tale nu sunt mare lucru și că nu ești foarte bine educat sau informat, te disprețuiesc și vor să aibă întâietate atunci când îți vorbesc. Eu spun: „Dacă vrei să discuți în contradictoriu, n-ai decât – vorbește." Îmi țin gura; cedez. Cei mai mulți oameni din casa lui Dumnezeu Mă ascultă, indiferent unde merg. Prin urmare, caut ocazii de a-i auzi pe alții vorbind, de a-i lăsa pe alții să vorbească mai mult – încerc să-i las pe toți să vorbească din inimă, să discute despre dificultățile dinlăuntrul lor și despre cunoștințele lor. În timp ce ascult, aud și unele abateri. Aud câteva dintre problemele și neajunsurile lor, ce probleme au apărut în privința căii pe care merg și ce aspect din lucrarea bisericii nu este făcut bine, ce probleme rămân la el și dacă trebuie rezolvate. Mă concentrez să ascult aceste lucruri. Dacă dezbatem o chestiune – de pildă, dacă spun că un pahar este din hârtie, iar tu insiști să spui că este din plastic, voi zice: „Bine. Ai dreptate." Nu Mă voi contrazice cu tine. Unii oameni cred:

„Dacă ai dreptate, de ce nu-i contrazici?” Depinde de chestiune. Dacă este ceva legat de adevăr, este corect să-Mi dai ascultare; dacă e vreo chestiune externă, indiferent ce spuneți, nu Mă voi implica – astfel de lucruri nu au nicio legătură cu Mine. Nu are rost să ne certăm în legătură cu asemenea lucruri. Sunt unii care discută anumite probleme de stat. Le spun: „Din câte înțeleg Eu, așa este acel lucru.” Adaug la început „Din câte înțeleg Eu”; există puțină conștiință de sine aici. Menționez un fapt pe care-l cunosc pentru a ilustra chestiunea, spunând: „Așa este acum situația, dar dacă există unele circumstanțe speciale, nu le cunosc.” Doar atât pot face pentru a evalua chestiunea cu un asemenea fapt, dar nu Mă laud cu cât de multe cunosc. Doar le ofer câteva informații ca referință – nu intenționez să urc pe o treaptă mai înaltă decât ei și să-i reprim, să le arăt cât de strălucit sunt, că știu totul, că ei nu știu nimic. Aceasta nu este perspectiva Mea. Când unii oameni conversează cu Mine, menționez câteva informații pe care nu le știu, iar ei spun: „Stai toată ziua în casă – ce știi tu?” Ei nu cunosc acele informații, dar vor să se contrazică și să se certe cu Mine în privința lor. Spun: „Așa este. Nu ies, dar știu acest lucru. Doar îți spun despre el și atât – poți să crezi sau nu.” Ce motiv avem să ne contrazicem? A te contrazice în privința unui astfel de lucru este o fire. Unii oameni chiar vor să concureze pentru superioritate când vine vorba de o chestiune exterioară, spunând: „Cum ai ajuns să afli despre asta? Eu de ce nu știu despre ea? De ce poți să vorbești despre ideile ei principale, iar eu nu pot?” De exemplu, spun: „De-a lungul anilor în care am locuit aici, am descoperit ceva caracteristic despre climă: este destul de umedă.” Este o observație la care am ajuns după ce am locuit mult timp în acest loc – e o realitate. Însă unii oameni aud asta și spun: „Chiar așa stau lucrurile? Atunci cum se face că nu am simțit umiditatea?” Doar fiindcă tu n-ai simțit umiditatea, nu înseamnă că nu este umed. Nu poți să te iei doar după ceea ce simți – trebuie să ții cont de date. Prognozele meteo zilnice sunt foarte detaliate și, după ce ai văzut suficiente, vei ști că aici chiar este umed. Nu e doar ceva ce Mi-am imaginat și nu vorbesc doar pe baza unei senzații. Și de ce spun asta? Sunt mereu licheni în părțile de jos umbroase ale zidurilor în tot timpul anului; primăvara, sunt unele locuri unde n-aș îndrăzni să merg, sunt foarte alunecoase. Această observație a decurs din faptul că am experimentat, am văzut cu ochii mei și am simțit personal. A vorbi astfel nu este o contradicție a faptelor, nu? Dar sunt unii oameni care Mă contestă în privința acestor lucruri când vorbesc cu Mine – Eu spun că este umed aici, iar ei spun pur și simplu că nu este. Nu sunt aceștia oameni confuzi? (Ba da.) Unele afirmații sunt făcute pe baza realității, deoarece provin din experiență și nu sunt imaginate din senin. De ce spun că nu sunt închipuiri? Pentru că prezintă detaliile clar, minuțios și sistematic, iar când o persoană vede și experimentează lucrurile descrise în acele declarații, se potrivesc exact cu ceea ce s-a spus. Nu sunt atunci acele afirmații corecte? (Ba da, sunt.) Totuși, chiar și cu aceste afirmații precise, există unii oameni care sunt mereu cârcotași și se contrazic cu Mine în acest fel. Pentru ce se contrazic ei? Este o luptă până la moarte? Se luptă pentru viețile lor? Nu pentru asta se contrazic, vor doar să concureze pentru cine știe mai multe. Le place pur și

simplu să se contrazică – aceasta este o fire. Cum credeți că ar trebui tratați asemenea oameni? Trebuie să fie dați în vileag, trebuie să ne contrazicem cu ei până se înroșesc de mânie? (Nu.) Cu astfel de oameni ignoranți, nu are rost să ne contrazicem. Este degradant. Lăsați-i în pace. Nu e bine așa? Ce rost are să ne contrazicem cu oameni atât de absurzi și nesăbuiți? Dacă există o ceartă sau o dezbatere deoarece cineva nu înțelege o chestiune legată de adevăr, este în regulă – dar nu e ignorant să ne contrazicem în legătură cu aceste chestiuni externe? Firea antihriștilor este, în primul rând, aceea că nu acceptă adevărul, că sunt aroganți și neprihăniți de sine, sunt scârbiți de adevăr. Antihriștii nu acceptă nici măcar cuvintele corecte sau remarcile și zicalele care sunt conforme cu realitatea și le vor cerceta, le vor disputa și se vor contrazice cu tine în privința lor – și asta ca să nu mai vorbim despre adevăr. Nu este aceasta o fire? (Ba da.) Ce fire este? Aroganță. Vor să spună următoarele: „Doar înțelegi puțin din adevăr, nu-i așa? Nu înțelegi chestiuni externe, așa că ai face bine să mă asculți pe mine în privința lor! Nu-ți da drumul la gură – chiar mă enervează. Aceste chestiuni externe nu sunt ale tale, ca să le gestionezi tu. Te voi asculta când vine vorba de responsabilitățile tale, de rostirea adevărului – dar nu mai vorbi despre aceste chestiuni externe. Ce-ar fi să taci din gură? N-ai întâlnit niciodată aceste chestiuni, deci ce știi tu? Trebuie să mă asculți pe mine!” Și-ar dori ca oamenii să-i asculte în toate. Doresc să-i cucerească pe toți, fără să se uite măcar pe cine anume. Ce fire este aceea? Există vreun pic de rațiune în ea? (Nu.)

Spuneți-Mi, este ușor sau dificil să vă înțelegeți cu Mine? (Este ușor.) Cum vă dați seama? De ce spuneți că este ușor? Vă voi spune Eu și puteți vedea dacă explicația Mea despre Mine Însumi este corectă și exactă. În primul rând, raționalitatea Mea este normală. Cum poate fi explicată această normalitate? Înseamnă că am standarde precise și o perspectivă exactă în legătură cu toate chestiunile. Nu sunt astfel normale toate opiniile și afirmațiile Mele despre fiecare tip de lucru, precum și atitudinea Mea față de fiecare tip de lucru? (Ba da.) Sunt normale – cel puțin, sunt conforme cu standardele pentru umanitatea normală. În al doilea rând, adevărul Mă ține în frâu. Acestea sunt cel puțin două lucruri pe care le are raționalitatea normală. Și mai există un alt aspect: motivul pentru care vă dați seama că este ușor să vă înțelegeți cu Mine este că am măsura potrivită și cunosc standardele când vine vorba de tot felul de oameni. Am măsura potrivită, precum și modalitățile și mijloacele pentru tratarea conducătorilor și a fraților și surorilor de rând, pentru tratarea bătrânilor și tinerilor, pentru tratarea oamenilor aroganți care sunt predispuși să se dea mari și pentru tratarea celor care au sau nu au înțelegere spirituală și așa mai departe, pentru fiecare tip de persoană. Care sunt în principal această măsură potrivită și aceste modalități și mijloace? Sunt de a susține adevărurile-principii, de a nu face lucrurile la întâmplare. Să presupunem, de exemplu, că te-aș stima deoarece ești student la facultate sau te-aș disprețui fiindcă ești țăran – acelea nu sunt principiile. Așadar, cum pricep aceste principii? Privind calibrul și umanitatea unei persoane, datoria pe care o îndeplinește, credința ei în Dumnezeu și

atitudinea ei față de adevăr. Privesc oamenii pe baza unei combinații dintre aceste diverse aspecte. Există și un alt motiv pentru care considerați că este ușor să vă înțelegeți cu Mine, un lucru despre care mulți oameni au probabil noțiuni și pe care nu-l pot accepta. Își spun în sinea lor: „Ai statut, dar de ce nu pari să fii cineva cu statut? Nu-Ți afirmi statutul; nu ești mare și tare. În mintea lor, oamenii cred că ar trebui să se uite cu admirație la Tine – dar de ce, când Te văd, oamenii consideră că este mai adecvat să Te privească de la același nivel sau chiar să se uite de sus la Tine?" Și, astfel, consideră că este ușor să se înțeleagă cu Mine și se relaxează. Nu este așa? Așa este. Prin urmare, cred că nu au de ce să se teamă de Mine și că este grozav să se înțeleagă cu Mine în acest mod. Spuneți-Mi, dacă v-aș reprima la fiecare pas, dacă v-aș emonda fără un motiv întemeiat, dacă v-aș mustra și v-aș face morală toată ziua cu o expresie sumbră pe chip, n-ar fi atunci lucrurile diferite? V-ați spune: „Este atât de greu să ne înțelegem cu Tine, cu personalitatea Ta excentrică și cu schimbările Tale de dispoziție!" Atunci nu v-ar fi ușor să vă înțelegeți cu Mine. Tocmai fiindcă vă par normal în toate aspectele Mele, în personalitatea Mea, în plăcerile și furiile Mele, în tristețile și bucuriile Mele și fiindcă, în mintea voastră, credeți că oamenii cu poziție și statut înalt ar trebui să fie mari și tari, însă persoana Mea pe care o vedeți acum este pur și simplu obișnuită – tocmai de aceea vă lăsați garda jos și simțiți că este ușor să vă înțelegeți cu Mine. În plus, vi se pare că folosesc un jargon birocratic când vorbesc? (Nu.) Nu folosesc – când vine vorba de lucruri pe care nu le înțelegeți, vă ajut cât de mult pot cu orice pot și rareori vă iau în râs. De ce fac asta rareori? Sunt momente în care mă simt exasperat și nu mă pot abține să nu spun câteva cuvinte de ridiculizare, dar trebuie să țin cont și de faptul că ați putea să deveniți slabi, așa că vă vorbesc în felul acela cât mai puțin posibil. În schimb, sunt tolerant, iertător și răbdător. Vă ajut cât de mult pot, unde pot, și vă învăț cât de mult pot, despre ceea ce pot – așa procedez în majoritatea situațiilor. Și din ce motiv? Pentru că majoritatea oamenilor au cele mai multe neajunsuri când vine vorba de mărturia pentru Dumnezeu și de înțelegerea adevărului – dar când vine vorba de mâncare, băutură și distracție, de haine și machiaj, de jocuri sau de orice asemenea chestiuni lumești, oamenii știu totul despre ele. Pe de altă parte, în privința chestiunilor despre credința în Dumnezeu și a celor legate de adevăr, oamenii sunt ignoranți; când vine vorba de mărturia pentru Dumnezeu și de a-și folosi aptitudinile profesionale, punctele forte și înzestrările pentru a face puțin din lucrarea de mărturie pentru Dumnezeu, pentru a produce o lucrare care mărturisește pentru El, nu au nimic de zis. Ce-ar trebui să fac când văd o asemenea situație? Trebuie să vă învăț, îndrumându-vă puțin câte puțin și învățându-vă cât de bine pot. Aleg lucrurile pe care le înțeleg, pe care le cunosc și pe care le pot face și vă învăț despre ele, fără încetare, până se termină o parte din lucrare. Vă învăț tot ce pot, cât de mult pot. În ceea ce-i privește pe cei cu un calibru scăzut care nu pot fi învățați, înțelegeți cât de mult puteți și lăsați lucrurile să-și urmeze cursul lor natural – Eu nu te voi forța. În cele din urmă, sunt unii care spun: „Aceia dintre noi care înțeleg o profesie au fost cuceriți de un necunoscător. Noi, cei care avem

cunoștințe în acest domeniu, nu am reușit să terminăm nimic și tot avem nevoie de acest necunoscător pentru a ne instrui și a ne ajuta să terminăm ceva – este atât de umilitor!" De fapt, acest lucru nu este umilitor, deoarece a da mărturie despre Dumnezeu în credința cuiva implică adevărul, iar adevărul este un teritoriu necunoscut pentru omenire. Niciun om corupt nu se naște înțelegând adevărul; doar prin lucrarea personală a lui Dumnezeu de a-i desăvârși, oamenii pot înțelege adevărul. Dacă oamenii s-ar naște capabili să mărturisească pentru Dumnezeu, atunci nimeni nu I s-ar opune! Tocmai fiindcă oamenii sunt de teapa Satanei și au o natură-esență ostilă lui Dumnezeu, sunt incapabili să facă lucruri care implică adevărul și mărturia pentru Dumnezeu. Așadar, ce trebuie să facă atunci oamenii? Atât timp cât depun toate eforturile pentru a face ceea ce pot, este suficient. Dacă am energia să ofer ajutor și îndrumare, ajut. Dacă nu am sau dacă sunt ocupat cu alte lucruri și nu-Mi pot face timp, pur și simplu faceți ce puteți. Este în conformitate cu principiile, nu-i așa? Este singurul mod posibil. Nu vă forțez să vă depășiți capacitățile. Este inutil – nu se poate. În cele din urmă, oamenii își spun: „E destul de ușor să ne înțelegem cu Tine, iar cerințele Tale sunt ușor de îndeplinit. Spune-ne ce să facem, iar noi vom face așa cum spui." Unii pot fi ocazional emondați. Cei mai mulți dintre ei depășesc momentul cu bine, având o înțelegere corectă. Câțiva renunță la lucrarea lor, iar câțiva provoacă tulburări în secret, nu încearcă din greu să-și facă datoria și nu fac o lucrare reală. Astfel de oameni sunt atunci demiși. Dacă nu ești dispus să faci lucrarea, atunci pleacă. De ce trebuie să fii folosit tu pentru aceasta? Te vom înlocui – asta este tot. Simplu, nu-i așa? Dacă ar fi ca acei oameni să se căiască, să se schimbe și să-și facă lucrarea bine în viitor, li se va da o nouă șansă – și dacă tot provoacă perturbări și tulburări în același mod, nu vor mai fi folosiți niciodată. Mi-ar fi mai ușor să folosesc o persoană ascultătoare. La ce bun să te încurci tot timpul cu oameni de acel fel? Nu-i așa? Ar fi dificil pentru ei și obositor pentru Mine. Există principii pentru modul în care Mă ocup de aceste lucruri și există principii și pentru modul în care Mă înțeleg cu alții. Un alt motiv pentru care oamenilor le este ușor să se înțeleagă cu Mine este că nu le cer niciodată lucruri prea solicitante. Fă ce poți; îți voi explica Eu lucrurile pe care nu le poți face, unul câte unul. Fă ce poți din toată inima ta; dacă nu vrei s-o faci din toată inima, nu te voi forța. Cât despre restul, mai exact modul în care crezi în Dumnezeu, asta e treaba ta. Dacă nu câștigi nimic în cele din urmă, nu vei avea pe cine să dai vina. Ce părere aveți despre principiile Mele pentru tratarea oamenilor? Credeți că sunt puțin indulgente? Nu este deloc cazul – felul în care Mă ocup de acest lucru este în deplină concordanță cu principiile. Care sunt acele principii? Ascultați-Mă și veți înțelege.

Eu, Dumnezeu întrupat, lucrez în cadrul umanității – pot să-L înlocuiesc în întregime pe Duhul Sfânt, sau Duhul lui Dumnezeu, în realizarea lucrării? Nu, nu pot. Așadar, nu încerc să-Mi depășesc limitele, spunând că aș dori să-L înlocuiesc pe Dumnezeu din ceruri și să fac toată lucrarea Lui. Ar însemna să Mă preamăresc – nu sunt capabil de așa ceva. Sunt o persoană obișnuită. Fac tot ce pot să fac. Fac bine ce pot să fac; o fac până la capăt și o fac cum se cuvine. Îmi pun inima și toată puterea în acest scop. Este

suficient. Aceasta e lucrarea care Îmi revine. Dar dacă n-aș putea înțelege acest lucru, dacă aș fi sfidător față de acesta și nu l-aș recunoaște, ci aș încerca mereu să mă prefac că sunt măreț, încercând mereu să strălucesc, încercând mereu să etalez niște aptitudini incredibile, ar fi asta în acord cu principiile? Nu. Credeți că înțeleg această chestiune? O înțeleg prea bine! Sfera a ceea ce poate spune trupul lui Dumnezeu și a lucrării pe care o poate face trupul este sfera lucrării pe care o săvârșește El în trup. Dincolo de această sferă, oamenii care experimentează în privat disciplinarea și emondarea lui Dumnezeu, precum și luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt și chiar faptul că Dumnezeu oferă viziuni, pe cine va desăvârși El și pe cine va elimina, precum și ce opinie și ce atitudine are El față de toți oamenii – toate aceste lucruri sunt treaba lui Dumnezeu. Dacă sunteți în legătură strânsă cu Mine, și Eu pot vedea aceste lucruri – dar indiferent cum privesc, cât de multe dintre ele pot vedea? Există o limită a numărului de persoane pe care le pot vedea și a numărului acelora cu care intru în contact – cum ar putea să fie inclusă fiecare persoană? Ar fi imposibil. N-ar trebui să-ți fie clară această chestiune? Spune-Mi, sunt clar în această chestiune? Sunt. Asta ar trebui să facă o persoană normală. Nu Mă gândesc la lucrurile la care n-ar trebui să Mă gândesc. Sunt oamenii capabili de așa ceva? Nu sunt – le lipsește acea raționalitate. Unii Mă întreabă: „Nu analizezi mereu în secret lucrurile? Nu întrebi mereu cine ce face și ce lucruri rele spune despre Tine în particular sau cine Te judecă în secret și face cercetări despre Tine?” Voi fi sincer cu tine: n-am întrebat niciodată despre acele lucruri. Cine se ocupă de ele? Duhul lui Dumnezeu – Dumnezeu scrutează tot; scrutează tot pământul și scrutează inimile oamenilor. Dacă nu crezi în scrutarea lui Dumnezeu, nu este rațiunea ta anormală? (Ba da, este.) Atunci nu ești cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, adopți poziția greșită și s-a ivit o mare problemă. Vă cer să credeți în Dumnezeu și cred în mod absolut în acest lucru. Prin urmare, cuvintele și faptele Mele se bazează pe această fundație. Nu fac lucruri dincolo de limitele Mele; nu fac lucruri dincolo de sfera abilităților Mele. Nu este aceasta o fire? (Ba da.) Unii oameni nu văd lucrurile așa. Ei cred că am această identitate, acest statut și această putere, prin urmare se întreabă de ce nu Mă port în acel mod. Ei cred că trebuie să înțeleg mai multe lucruri și să Mă pricep la mai multe lucruri, așa încât să par că am o poziție mai importantă, un statut mai mare, mai multă putere și mai multă autoritate. Cât de multă autoritate și cât de multă putere Îmi dă Dumnezeu, atât am. Acestea nu sunt lucruri pentru care Mă lupt și nici lucruri pe care să le înhață. Autoritatea lui Dumnezeu, puterea Lui și atotputernicia Lui nu sunt lucruri care pot fi reprezentate de un trup nesemnificativ. Dacă nu-ți este clar acest lucru, ceva nu este în regulă cu rațiunea ta. Dacă nu poți să-ți dai seama de această chestiune după mulți ani de credință în Dumnezeu, ești prea nechibzuit și ignorant. Sunt multe lucruri despre care nu întreb – dar știu despre ele în inima Mea? (Da.) Ce știu? Știu numele tuturor? Știu de câți ani crede în Dumnezeu fiecare persoană? N-am nevoie să știu acele lucruri. Îmi este suficient să cunosc stările tuturor, ce lipsuri are fiecare, gradul în care au dobândit intrarea în viață și ce adevăruri ar trebui să audă toți, cu care ar

trebui să fie udați și aprovizionați. Este suficient să cunosc aceste lucruri. Nu asta Îmi revine? Să știu ce Îmi revine – ce ar trebui să spun și lucrarea pe care ar trebui să o fac – nu este raționalitate? (Ba da.) Cum apare o astfel de raționalitate? Dacă Dumnezeu întrupat n-ar avea nici măcar această raționalitate, dacă n-ar avea nici măcar acel standard pentru măsurarea tuturor lucrurilor și tuturor evenimentelor, despre ce adevăr ar trebui să vorbească atunci? Dacă Dumnezeu întrupat ar lupta cu Duhul lui Dumnezeu și ar concura cu El pentru statut, n-ar fi mers ceva rău? N-ar fi incorect? Ar putea să fie lucrurile așa? Nu – este ceva ce nu s-ar putea întâmpla niciodată.

Unii oameni își fac mereu griji și spun: „Oare pui mereu întrebări despre noi și faci mereu cercetări despre noi în secret? Încearcă mereu Dumnezeu să evalueze ce credem despre El și cum Îl vedem în inimile noastre?” Nu Mă gândesc la astfel de lucruri. Sunt de prisos! La ce bun să Mă gândesc la acele lucruri? Toate acestea fac parte din scrutarea lui Dumnezeu. Există o sferă pentru acțiunile Duhului lui Dumnezeu și, cu atât mai mult, pentru acțiunile lui Dumnezeu întrupat. Dumnezeu întrupat este Dumnezeu, este emisarul și exprimarea adevărului, iar lucrarea pe care o face în această etapă este reprezentativă pentru această etapă, nu pentru precedenta. Dumnezeu întrupat nu poate face decât lucrarea din această perioadă și din această sferă. Poate atunci această lucrare să fie reprezentativă pentru următoarea etapă? Ei bine, nu știm ce se va întâmpla în viitor. Este treaba lui Dumnezeu. Nu țintesc prea departe. Fac ceea ce cade în sarcina Mea să fac; fac lucrurile pe care ar trebui și pe care le pot face. Nu Mă împing niciodată dincolo de limitele Mele, zicând: „Sunt atotputernic! Sunt măreț!” Acesta e Duhul lui Dumnezeu; Dumnezeu întrupat reprezintă doar o exprimare și un emisar pentru lucrarea pe care o face Dumnezeu în această perioadă. Sfera lucrării Sale și lucrarea pe care urmează să o facă au fost deja determinate de Dumnezeu. Dacă ai spune: „Hristos întrupat este atotputernic”, ai avea dreptate sau te-ai înșela? Ai avea pe jumătate dreptate și te-ai înșela pe jumătate. Duhul lui Dumnezeu este atotputernic; nu se poate spune că Hristos este atotputernic. Ar trebui să spui că Dumnezeu este atotputernic. Acesta e un mod exact și la obiect de a te exprima, fiind în acord cu realitatea. Ce raționalitate trebuie să am? Toată lumea spune că sunt Dumnezeu, Dumnezeu Însuși, că sunt Dumnezeu întrupat, așadar cred oare că aș putea să-L înlocuiesc pe Dumnezeu Însuși, pe Duhul Său? N-aș putea. Chiar dacă Dumnezeu Mi-ar da acea putere și abilitate, n-aș putea realiza acest lucru. Dacă L-aș putea înlocui pe Dumnezeu în acel mod, n-ar fi, în esență, un soi de blasfemie împotriva firii și esenței Sale? Trupul este atât de limitat! Nu e acesta modul de a înțelege lucrurile; nu e acesta unghiul din care să abordăm acest subiect. Nu este așa? (Ba da.) Așadar, întrucât am aceste gânduri, aceste principii pentru realizarea lucrurilor și considerații în realizarea fiecărui lucru, nu par să fiu Dumnezeu pentru mulți oameni și chiar există unii care, înainte de a intra în contact cu Mine, au niște fantezii, închipuiri și noțiuni, care sunt atenți și precauți în acțiunile lor și, apoi, imediat ce Mă întâlnesc, își spun: „Este doar o persoană, nu-i așa? Nu-i nimic înfricoșător la el.” După aceasta, nu se mai jenează

deloc – devin tupeiști și îndrăznesc să se dezlănțuie făcând lucruri rele. Cum se numesc ei? Neîncrezători. În cazul în care crezi doar în Dumnezeu întrupat, și nu în Duhul lui Dumnezeu, ești un neîncrezător; și în cazul în care crezi doar în Duhul lui Dumnezeu, și nu în Dumnezeu întrupat, ești tot un neîncrezător. Dumnezeu întrupat și Duhul lui Dumnezeu sunt unul – sunt unul și același. Nu Se luptă unul cu celălalt, cu atât mai puțin Se separă unul de celălalt și chiar mai puțin este fiecare o entitate proprie. Sunt unul și același – doar că Dumnezeu întrupat trebuie să-Și abordeze lucrarea și pe Dumnezeu din perspectiva trupului. Aceasta este treaba trupului și nu are nicio legătură cu voi – este treaba lui Hristos și nu are nicio legătură cu omenirea. Nu poți spune: „Deci crezi că și tu ești o persoană obișnuită. Bine, atunci suntem același fel de oameni – suntem cu toții la fel." Este în regulă să spui asta? E o greșeală. Unii spun: „Pare că este destul de ușor să ne înțelegem cu tine, așa că hai să renunțăm la formalități. Să ne tratăm ca niște amici, ca niște prieteni; hai să ne facem confidențe unul altuia – hai să ne împrietenim." E în regulă? Acei oameni nu au înțelegere spirituală; sunt neîncrezători. Cu cât îți împărtășești mai mult sentimentele cu ei și le vorbești despre adevăr, fapte și adevărul-realitate, cu atât te disprețuiesc mai mult – acești oameni sunt neîncrezători. Cu cât vorbești mai mult despre taine profunde și spui expresii, doctrine și abstracții și cu cât îți afirmi mai mult statutul, te mândrești și te dai mare, cu atât te stimează mai mult – aceștia sunt neîncrezători. Când văd pe cineva cu principii și chibzuit în acțiunile sale, ale cărui acțiuni sunt în acord cu adevărul, care poate aborda lucrurile pozitive și negative cu limite clare și discernământ – cu cât cineva este mai mult așa, cu atât îl disprețuiesc mai mult și îl consideră nedemn de atenția lor – aceștia sunt neîncrezători.

Când intru în contact cu oamenii și interacționez cu ei, indiferent cine sunt sau cât de mult durează interacțiunea, simte oare vreunul dintre ei: „Mereu încearcă să mă controleze, Se ocupă de toate treburile casei mele, încearcă mereu să mă cucerească"? Nu te cuceresc! Ce rost ar avea să fac asta? Citește pe cont propriu cuvintele lui Dumnezeu, cugetă la ele și pătrunde încet în ele. Dacă ești cineva care urmărește adevărul, Duhul Sfânt va lucra asupra ta, iar Dumnezeu va avea binecuvântări și îndrumare pentru tine. Dacă nu ești cineva care urmărește adevărul, dacă ești mereu sfidător față de tot ce spun și nu vrei să auzi și nu accepți, în cele din urmă, vei fi mereu dezvăluit și lucrurile vor merge mereu prost atunci când vei acționa – nu vei avea conducerea lui Dumnezeu. Cum se întâmplă asta? (Dumnezeu scrutează tot.) Nu doar că Dumnezeu scrutează tot. Experimentați asta pe cont propriu. Când spun ceva, indiferent dacă oamenii sunt de acord sau nu, ori dacă acceptă sau nu, oare Duhul Sfânt susține acest lucru sau nu Se deranjează? (Îl susține.) Duhul Sfânt îl susține cu siguranță și în mod categoric nu-l va submina. Ar fi bine să vă amintiți asta. Indiferent dacă oamenii pot accepta sau nu ceea ce spun, va veni o zi în care faptele vor fi clarificate și, dintr-o privire, toți vor spune: „Ce ai spus a fost tot timpul corect! Ai spus asta cu mult timp în urmă – de ce n-am avut habar?" Indiferent dacă ai crezut pe vremea când cuvintele Mi-au venit din imaginație, din minte sau din cunoaștere – într-o zi, după ce vei experimenta

unele lucruri, vei gândi: „Ce ai spus a fost tot timpul adevărul!” Și cum vei fi ajuns la această înțelegere? Din experiență. Dacă ești capabil să obții această cunoaștere, va fi prin analiză mentală? Categoric nu; vei fi fost condus de Duhul Sfânt, va fi mâna lui Dumnezeu. Non-credincioșii își petrec toată viața având câteva cunoștințe despre unele dintre regulile pentru cer, pământ și toate lucrurile, dar pot ei să dobândească adevărul? (Nu.) Așadar, ce le lipsește? (Nu au lucrarea Duhului Sfânt.) Corect. Nu au lucrarea Duhului Sfânt, asta le lipsește. Prin urmare, indiferent cum Mă privești și Mă evaluezi ca persoană și indiferent cum tratezi cuvintele pe care le spun și lucrurile pe care le fac, acest lucru trebuie să aibă în cele din urmă un rezultat. Dumnezeu va acționa și va dezvălui dacă alegerea ta a fost corectă sau greșită, dacă atitudinea ta a fost bună sau rea și dacă a existat o problemă cu punctul tău de vedere. Dumnezeu susține lucrarea trupului Său. Atunci de ce nu sprijină Dumnezeu alți oameni? De ce nu-i sprijină pe antihriști? Pentru că Duhul și trupul sunt unul și același; au aceeași sursă. De fapt, aceasta nu e susținere – adică, odată ce ai experimentat până la capăt, indiferent dacă sunt cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sau cele care ți-au venit prin luminarea Duhului Sfânt, ele vor fi consecvente. Nu se vor contrazice niciodată unele pe celelalte; vor fi în acord. Aveți confirmarea acestui lucru? Unii oameni o au, în timp ce alții nu au ajuns încă în acest punct în experiența lor și nu au confirmarea acestui lucru. Înseamnă că nu au ajuns încă în credința lor în acel punct; aceasta este încă foarte mică. Cu alte cuvinte, când credința ta va ajunge la un anumit nivel, va veni deodată o zi în care vei simți că o frază obișnuită, rostită de acest trup obișnuit, o frază pe care nu ai considerat-o foarte impresionantă când ai auzit-o, a devenit viața ta. Cum va fi devenit viața ta? Te vei baza pe ea, fără să știi, în acțiunile tale. Va fi devenit un ghid pentru viața ta de zi cu zi. Și când nu vei avea o cale, acea frază va deveni realitatea ta și va deveni un scop care îți va arăta calea; când vei suferi, acea frază îți va permite să ieși din negativitate și să înțelegi care este problema ta. După o astfel de experiență, vei vedea că, oricât de obișnuită este acea frază, există greutate și viață în cuvintele ei – că este adevărul! Dacă nu te axezi pe urmărirea adevărului și nu iubești adevărul, poți să-L condamni pe Dumnezeu, pe întruparea Lui și adevărurile pe care le exprimă El. Dacă ești cineva care urmărește adevărul, va veni o zi în experiența ta în care vei spune: „Este destul de ușor să mă înțeleg cu Dumnezeu. Este destul de ușor să mă înțeleg cu Dumnezeu întrupat” – dar nimeni nu va spune: „M-am înțeles cu El ca și cum ar fi o persoană.” De ce? Pentru că experiența ta cu privire la cuvintele lui Hristos și lucrarea pe care Duhul Sfânt o face în tine când nu-L vezi, în timpul vieții tale de zi cu zi, sunt una și aceeași. Ce va evoca în tine „una și aceeași”? Vei spune: „Dumnezeu a adoptat o înfățișare obișnuită, comună, imaginea unui trup, așa că oamenii I-au trecut cu vederea esența. Oamenii nu pot vedea latura lui Dumnezeu care este esența Sa tocmai fiindcă au firi corupte. Ei văd doar latura pe care omul este capabil să o vadă. Chiar le lipsește adevărul!” Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Așa stau lucrurile. În privința unei lucrări, de exemplu, dacă există numeroase aspecte ale ei pe care nu le pot face, mulți oameni vor

începe cu siguranță să aibă noțiuni. Dar când reușesc să fac o parte din fiecare aspect al lucrării, toți sunt puțin mai calmi și oarecum alinați în sufletul lor: „În regulă. Pare a fi Dumnezeu – e tot ce pot spune. Pare a fi Dumnezeu întrupat, pare a fi Hristos. Probabil că este Hristos.” Este singurul tip de definiție pe care îl au oamenii. În schimb, dacă ar fi să am doar părtășie despre adevăr și să exprim unele dintre cuvintele lui Dumnezeu și n-aș face mai mult de atât – dacă n-aș da îndrumare practică despre lucrare și n-aș fi capabil să dau îndrumare practică, aceasta ar micșora respectul oamenilor pentru acest trup și valoarea pe care i-o atribuie Lui. Oamenii cred că trupul trebuie să aibă anumite abilități și anumite talente. Este vorba, de fapt, de talent? Nu. Dumnezeu le poate acorda oamenilor tot felul de talente, înzestrări și abilități, așa că spuneți-Mi, are Dumnezeu Însuși acele lucruri? Din plin! Prin urmare, există unii care nu pot rezolva acest puzzle și spun: „Cum ne poți instrui să cântăm când Tu Însuți nu știi să cânți? Nu ești un profan care le dă instrucțiuni profesioniștilor? Nu este cumva împotriva principiilor?” Vă voi spune: Eu sunt excepția. De ce? Dacă nu puteți face ceva bine, trebuie să-Mi întind mâna să vă ajut; dacă puteți face ceva, n-am nimic împotrivă să nu Mă implic, nu vreau să intervin – acest lucru M-ar obosi. Dacă puteți face ceva bine, de ce trebuie să-Mi întind mâna să vă ajut? Nu Mă laud și nu debitez idei mărețe. Vreau doar să vă învăț, atât în domeniul abilităților profesionale, cât și în cel al adevărurilor-principii. După ce veți fi deprins cu toții aptitudinile și veți fi înțeles principiile, o mare greutate se va ridica de pe umerii Mei, deoarece acele lucruri sunt în afara lucrării care Îmi revine Mie să o fac. Unii spun: „Dacă nu este o lucrare ce Îți revine Ție, de ce o faci?” Trebuie făcută, iar oamenii nu sunt nici pe departe la înălțimea sarcinii. Dacă n-aș îndruma așa cum o fac, lucrările produse n-ar fi atunci nimic deosebit, iar mărturia pentru Dumnezeu ar avea rezultate mediocre. Dacă n-aș avea lucrări semnificative de arătat, aș fi puțin neglijent și nelalocul Meu, prin urmare fac puțină lucrare, cât Îmi permit energia și condiția trupească. De ce? Din mai multe considerente. Când întreaga omenire vede lucrurile pe care le-au făcut oamenii și le absoarbe, perspectivele, părerile și abilitățile de înțelegere pe care le au oamenii diferă doar în ceea ce privește durata credinței lor, experiența și calibrul lor, dar toate punctele lor de plecare sunt practic aceleași. Punctele lor de plecare sunt experiențele pe care le au în legătură cu adevărurile-realități pe baza înțelegerii adevărului de către ei. Acestea sunt lucrurile pe care le poate face omenirea. Nu aș putea să fac lucruri sau să produc lucrări din perspectiva unei persoane obișnuite. Ce perspectivă trebuie să adopt atunci? Aceea a trupului? Nu puteam face nici asta. Ar fi nepotrivit, nu credeți? Desigur, aș adopta perspectiva lui Dumnezeu și lucrarea Lui din interiorul trupului, pentru a spune acele cuvinte, a face acele lucruri și a exprima acele păreri. Poate valoarea acestor lucruri să fie măsurată cu bani în rândul omenirii? (Nu.) Nu poate. Pentru că aceste lucruri, odată ce sunt transformate în lucrări finite, sunt lucruri care vor dăinui pe vecie pentru omenire. Desigur, acele lucrări obișnuite vor dăinui și ele pe vecie. Dar întrucât aceste lucrări vor dăinui pe vecie, precum și în viitor, și vor aduce o contribuție pentru întreaga omenire, fie ca ghid pentru credința în Dumnezeu, fie ca

aprovizionare și ajutor, s-ar cuveni să fac câteva lucrări mai importante, nu? De aceea trebuie să spun cuvinte și să produc lucrări dintr-o perspectivă pe care omenirea nu o poate adopta. Pentru ce fac asta? Ca să sporesc faima bisericii. Este corect acest motiv? (Da.) Spune-Mi, este avantajos să mărturisești pentru Dumnezeu dacă faima bisericii este sporită? (Da.) O promovează acest lucru sau o ține pe loc? (O promovează.) Fără îndoială – cu siguranță o promovează. Când unele grupuri non-credincioase sau religioase văd aceste lucrări, sunt uimite de cât de bine realizate sunt aceste filme și doresc mereu să-l întâlnească pe regizorul din culise. Nu Mă voi întâlni cu acești oameni. Nu am timp să-i întâlnesc și nu știu care ar fi scopul în care s-ar întâlni cu Mine. Ce rost ar avea atunci să Mă întâlnesc cu ei? Dacă acei oameni care văd filmele pot accepta adevărul, atunci este suficient și, dacă sunt dispuși să investigheze adevărata cale, este și mai bine. Nu este necesar să Mă întâlnească. Pe scurt, fac câteva lucrări importante, astfel încât, atunci când omenirea vede aceste lucruri, să îi aducă un beneficiu mai mare într-o oarecare măsură. Este un lucru bun sau un lucru rău să-i las omenirii aceste lucruri? (Un lucru bun.) Este util; merită osteneala.

Acesta este modul Meu de a Mă înțelege cu voi. Relația pe care o am cu voi este aceasta pe care o vedeți și o simțiți. Așadar, ce fel de relație are Dumnezeu cu voi? Poate fi simțită? Este la fel. Nu vă gândiți: „Dumnezeu întrupat este o persoană; este ușor să ne înțelegem cu El. Dar Dumnezeu din ceruri nu este, cu măreția și mânia Lui – El este înfricoșător!” Dumnezeu este la fel ca Mine. El nu te-ar cuceri sau controla cu o remarcă, o metodă sau cu forța. N-ar face asta. S-ar înțelege cu voi în același mod în care simțiți că Mă înțeleg Eu cu voi: vă învăț orice pot și vă îngădui să înțelegeți orice pot. Cât despre lucrurile pe care nu le puteți înțelege, nu vă îndoctrinez cu ele în mod forțat. Unii ar putea spune: „Zici că nu ne îndoctrinezi cu forța – ei bine atunci, ce faci când ne predici adevărul tot timpul?” Asta e îndoctrinare? Se numește aprovizionare – nu înseamnă că vă forțez să faceți progrese, este udare. Udarea este adecvată; este un lucru pozitiv. Unii vor spune: „Nu este cucerirea oamenilor de către antihriști la fel precum cucerirea lor de către Dumnezeu?” (Nu este.) În ce mod nu este? Același cuvânt este folosit pentru cucerirea oamenilor de către antihriști și pentru cucerirea oamenilor de către Dumnezeu; care este diferența în esență între cele două utilizări ale cuvântului? Puteți explica acest lucru în mod clar? Dacă nu puteți face nici măcar asta, înțelegerea pe care o aveți în privința adevărului este pur și simplu prea slabă. (Cucerirea oamenilor de către Satana este un control forțat, iar cucerirea lor de către Dumnezeu este aprovizionare cu adevărul – le spune oamenilor adevărurile-principii, pe care le pot practica apoi și, astfel, pot dobândi viață.) Așadar, vă întreb: Satana controlează și cucerește oamenii, dar are adevărul? (Nu.) Ce este Satana? Pe ce temei cucerește oamenii? Cu alte cuvinte, ce îl califică pe Satana să cucerească oameni și să încerce să-i câștige? Satana nu are absolut nimic. Deci ce folosește pentru a cuceri oamenii? Ce le poate oferi oamenilor, după ce i-a cucerit? Nu poate decât să te corupă; nu poate decât să se joace cu tine și să te distrugă și, în cele din urmă, când a terminat să te

distrugă, te va trimite jos, în iad. Ce este felul lui de cucerire și control? Este pur și simplu abuz. Scopul lui în a te controla și cuceri este să te împiedice să te supui lui Dumnezeu și adevărului și să te facă să te supui lui. Pentru Satana, este greșit să te supui lui Dumnezeu și este corect să te supui lui. Dacă te supui lui și ești controlat și cucerit de el, Îl vei fi părăsit și respins pe Dumnezeu întru totul. Atunci, cum funcționează cucerirea oamenilor de către Dumnezeu? Dumnezeu este El Însuși adevărul; este realitatea tuturor lucrurilor pozitive, sursa tuturor lucrurilor pozitive, sursa adevărului. Atunci, ce sunt oamenii? Oamenii sunt de un soi corupt de Satana. Ei nu au adevărul. Așadar, Dumnezeu trebuie să-i judece, să-i mustre și să încerce să-i rafineze, exprimând adevărul și dând în vileag firile corupte ale omului, pentru ca oamenii să înțeleagă cuvintele pe care le rostește, să-L recunoască pe El drept Creatorul și pe ei înșiși drept ființe create de El, să vină înaintea Lui, să se prosterneze în fața Lui și să-I accepte suveranitatea și rânduielile. Nu sunt toate acestea în concordanță cu adevărul? (Ba da.) Deci ce este această cucerire? Este câștigarea lor, este mântuire; e un lucru pozitiv. Nu-ți face rău. Nu există o diferență între aceasta și cucerirea de către Satana? Este adecvat ca Dumnezeu să cucerească oamenii. El este adevărul, sursa tuturor lucrurilor pozitive. A spune că El „cucerește omenirea” este un mod de exprimare cu totul potrivit! Omenirea nu are adevărul, a fost profund coruptă de Satana și transformată în tagma lui. De aceea oamenii nu se supun lui Dumnezeu, Îl tăgăduiesc și Îl resping. Ce e de făcut în privința aceasta? Dumnezeu trebuie să exprime adevărul și să folosească metodele de mustrare și judecată pentru a-i face pe oameni să înțeleagă cine este Dumnezeu, cine este Creatorul, cine sunt ființele create și cine este Satana, să-i facă să-L recunoască pe Domnul și să se întoarcă la El, să-L recunoască pe Creator și să se recunoască drept ființele Lui create în prezența Lui. Asta înseamnă cucerirea. Oare cei cuceriți de Dumnezeu înțeleg adevărul sau nu? (Îl înțeleg.) Iar cei cuceriți de Satana – ce câștigă ei? Nu înțeleg niciun adevăr și se feresc de Dumnezeu, Îl trădează și resping, au noțiuni despre El și chiar îl urmează pe Satana și pe antihriști. Ba chiar pot să-L judece pe Dumnezeu, să se răzvrătească împotriva Lui și să-L blesteme, refuzând să-I recunoască suveranitatea, cu atât mai puțin să se supună ei. Sunt acestea niște ființe create care corespund standardului? (Nu.) Sunt exact opusul oamenilor cuceriți de Dumnezeu; efectul este invers cuceririi oamenilor de către Dumnezeu.

Dacă cineva precum un antihrist are statut și merge într-un loc unde oamenii nu știu că este conducător, va fi fericit în privința asta? Nu. Oriunde va merge, va folosi orice mijloace are la îndemână pentru a le spune tuturor: „Eu sunt conducătorul; fă-mi ceva de mâncare! Trebuie să mănânc ceva bun!” Care ați spune că este părerea Mea despre statut? (Nu ești interesat de el.) Cum se manifestă acea lipsă de interes? Când merg undeva, le spun celor de acolo, cât de mult pot, să nu dea de veste sau să le spună oamenilor despre identitatea Mea. De ce fac asta? Pentru că este un adevărat chin când află oamenii despre aceasta. Dacă nu știu, s-ar putea să-Mi spună puțin din ceea ce este în inima lor; este un chin odată ce află – tac mâlc în preajma Mea. Spune-Mi, n-aș

fi singur dacă nimeni nu Mi-ar spune ce e în inima lui? Încerc din răsputeri să nu afle oamenii, astfel încât să Mă trateze ca și cum aș fi o persoană de rând și să spună ce vor să-Mi spună. E atât de plăcut ca oamenii să se simtă liberi și eliberați, să nu fie mereu constrânși de Mine și să nu fie în permanență atât de respectuoși în prezența Mea. Nu este nevoie să se comporte așa; nu-Mi place. Cei care nu înțeleg adevărul își spun: „Cu siguranță Îți place, prin urmare așa Te voi trata." Când văd asemenea oameni, Mă ascund. Când văd pe cineva care se ploconește și face mereu reverențe, Mă ascund cât de repede pot. Nu vreau nicidecum să intru în contact cu asemenea oameni – este prea multă bătaie de cap, sunt prea multe necazuri! Antihriștii sunt însă diferiți. Ei speră să câștige respectul oamenilor, să primească tratament special oriunde merg. Și ce speră ei și mai mult? Speră ca, atât timp cât sunt în preajmă, oamenii de sub conducerea lor să se supună complet ordinelor lor și să asculte de ei fără compromis, până la absolut; apoi își spun: „Uite, ce părere ai despre soldații pe care îi conduc, despre echipa pe care o conduc? Toți fac ce spun eu, cu obedință." Au un sentiment special de împlinire. Îi antrenează pe oameni să fie ca niște marionete, ca niște sclavi, fără gânduri independente, fără opinii sau puncte de vedere proprii; îi fac pe fiecare dintre ei amorțiți și fără minte. Antihriștii sunt atunci bucuroși și mulțumiți în adâncul inimii lor, simțind că lucrarea lor a dat rezultate, că dorințele și ambițiile lor s-au împlinit. Dacă lucrurile nu stau așa, sunt întristați în inima lor: „De ce oamenii nu fac pur și simplu ce le spun? Ce metodă trebuie să folosesc pentru a-i determina să asculte de mine? Bine, dacă nu știi că sunt grozav, pur și simplu va trebui să-ți arăt! Am o diplomă de licență; îmi iau diploma cu mine în fiecare zi, ca să o vezi. Am promovat testul de engleză de nivel opt și am fost președintele ligii studenților. Ținând cont că nu mă înțelegeți prea bine, o să vă arăt eu câte ceva!" Ori de câte ori discută despre lucrare, spun: „Indiferent ce gânduri aveți, spuneți-le; exprimați-vă liber părerile – nu vă lăsați constrânși de mine!" Și, astfel, oamenii de acolo încep să-și exprime părerile. După aceea, această „persoană superioară" cu diplomă universitară spune: „Părerile voastre nu sunt bune de nimic. Toate sunt obișnuite, toate sunt părerile unor oameni de rând. Chiar trebuie să intervin – priviți: nu puteți face lucrarea! De fapt, nu vreau să preiau această lucrare, dar dacă n-aș fi aici, chiar n-ați fi capabili să vă asumați această povară, așa că trebuie să dau o mână de ajutor. M-am gândit bine la această chestiune. Iată cum ne vom ocupa de ea. Niciunul din trucurile pe care le-ați menționat nu va funcționa; vă voi spune unul mai bun. Asta ne-au cerut rânduielile de lucru în trecut – de acum înainte, nu vom respecta acele reglementări. Nu vom mai proceda așa." Unii spun: „Dacă nu procedăm conform rânduielilor de lucru, va rezulta o pierdere foarte mare pentru casa lui Dumnezeu." Ei răspund: „Nu te gândi atât de mult la asta – oare casei lui dumnezeu îi va păsa de această mică sumă de bani? Să ne axăm pe rezultate – ele contează. De acum înainte, doar fă ce-ți spun! Dacă ceva nu merge bine, este vina mea!" Nimeni nu-i poate face să se răzgândească. Nu debitează ei doar idei pompoase? Care este scopul lor când procedează așa? Este de a se da mari și de a le reaminti în permanență tuturor

persoanelor de existența lor, precum și de geniul lor. În ce mod sunt geniali? În caracterul lor inscrutabil pentru oamenii obișnuiți. Chiar dacă au aceeași părere ca alți oameni, antihriștii resping totuși acea părere când este exprimată de alții, după care o iau de la capăt și preiau inițiativa, reafirmând-o. Grupul îi aude și spune: „Nu este aceeași idee?” Ei zic: „Aceeași sau nu, eu sunt cel care a spus-o, nu voi. Eu sunt cel care a preluat inițiativa cu această idee.” Indiferent cât de mult se contrazic în afirmații, scopul lor este să-i convingă pe toți, să le spună oamenilor: „Nu sunt degeaba conducător; nu sunt degeaba liderul de echipă și supraveghetorul. Nu e numai gura de mine – n-aș fi în această poziție fără talentele, înzestrările și abilitățile mele.” Dacă se întâmplă ceva cât timp nu sunt ei de față, nimeni altcineva nu poate să ia deciziile, iar dacă sunt de față, ei sunt cei care trebuie să ia deciziile. Toți trebuie să fie atenți la expresia lor. Toți pot răsufla ușurați doar când iau ei deciziile; dacă nu le iau ei, toți sunt neliniștiți. Dacă nu li se permite să ia deciziile, sarcina respectivă nu va putea fi rezolvată. Nu au ei un scop când fac asta? Uneori își spun în sinea lor: „Este corect ce fac? Mai bine nu fac asta – mă fac de râs. Nu procedează antihriștii așa? Nu e bine; mândria mea este cea care contează. «Antihrist»? Cel de mai sus nu m-a condamnat, așa că nu sunt un antihrist!” Și continuă să se comporte ca înainte. Uneori, știu destul de bine că faptele lor încalcă rânduielile de lucru și adevărurile-principii, că țin cont în mod evident de mândria și statutul lor, că au intenții proprii – totuși continuă ca mai înainte, fără să se gândească la consecințe, cu atât mai puțin să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu este aceasta o problemă legată de fire? Ce îi determină să facă acest tip de fire? Să fie extrem de egoiști și să se dezlănțuie făcând lucruri rele. Oare chiar nu știu în inima lor cum este corect să acționeze? Oare chiar nu înțeleg că faptele lor încalcă principiile? Oare chiar nu știu că faptele lor induc în eroare și îi controlează pe alții, că fac rău? Știu și înțeleg aceste lucruri. Faptul că pot acționa în continuare în același mod înseamnă atunci că nu iubesc adevărul și sunt scârbiți de el. Ei resping orice punct de vedere, orice modalitate, metodă sau afirmație, atât timp cât nu iese din gura lor. Nu este aceasta ambiție? (Ba da.) Există ambiție și intenții rele în acest lucru. Ce intenții rele? Ce se ascunde în spatele lor? (Vor să-i pună pe oameni să facă ce spun ei.) Vor să-i pună pe oameni să facă ce spun ei – cu siguranță nu pot rata un asemenea avantaj sau o asemenea șansă de a ieși în evidență și nu pot permite ca acestea să revină altcuiva. De fiecare dată, ei trebuie să ia deciziile; de fiecare dată, ei trebuie să se afle la conducere; de fiecare dată, roadele lucrării trebuie să fie doar ale lor, iar meritul trebuie să fie doar al lor. În cele din urmă, îi fac pe toți să aibă o tendință. Ce tendință? Tendința de a crede că lucrarea poate funcționa doar când fac ei parte din echipă – fără ei, este ca și cum nimeni altcineva n-ar putea suporta povara. Nu și-au îndeplinit ei scopul atunci? Acei oameni au căzut sub controlul lor. Care este condiția faptului de a fi controlat? De a fi complet cucerit și învins – antihriștii te chinuie să te predai lor, așa încât să nu poți distinge binele de rău, să nu încerci deloc să-i deslușești sau să asociezi vreun aspect al adevărului cu ei, să crezi cu fermitate că tot ce fac este corect și să nu mai îndrăznești să analizezi dacă au dreptate

sau greșesc. Acestea sunt consecințele provocate după ce oamenii sunt induși în eroare și controlați de antihriști și, imediat după aceea, acei oameni îi urmează pe antihriști. Nu este așa? (Ba da.) Nu este aceasta în mod clar o manifestare a faptului că antihriștii ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu? (Ba da.) Care sunt motivele și intențiile rele din spatele tuturor acțiunilor lor și care este sursa acțiunilor, metodelor, mijloacelor și chiar declarațiilor lor? Este faptul că vor să te învingă, să te subjuge, să te facă să te predai lor și să-ți arate cine este șeful, cine este calificat să preia conducerea, cine are ultimul cuvânt și că nu adevărul este cel care are ultimul cuvânt – că nimeni, în afară de ei, nu poate să fie stăpânul acestor oameni, să fie la conducere sau să ia deciziile. Ți-ar plăcea să menționezi adevărul, dar nu ai cum. Ți-ar plăcea să exprimi opinii diferite, dar nici măcar să nu te gândești la asta! Ce fire a antihriștilor este aceasta? Este răutate; vor să-i cucerească și să-i controleze pe oameni. Indiferent dacă te uiți la dorințele și ambițiile antihriștilor sau la acțiunile lor reale, toate acestea demonstrează firea lor de răutate și de aversiune față de adevăr. Aceste metode, dezvăluiri și manifestări pe care le au antihriștii de a-i cuceri și controla pe oameni, precum și esența lor, coincid perfect cu subiectul principal despre care avem părtășie. Antihriștii îi pun pe oameni să li se supună numai lor – implicația este că oamenii trebuie să facă așa cum spun ei, că a proceda astfel înseamnă că se supun lui Dumnezeu. Dacă cineva ar exprima o opinie diferită și ar spune că faptele lor sunt contrare adevărului, vor replica: „Contrare adevărului? Spune-ne, care este adevărul? Dacă poți să-l explici clar, mă dau bătut, dar dacă nu poți, te voi pune într-o poziție jenantă!” Când spun asta, unii oameni se tem cu adevărat, spunând: „Chiar nu pot să-l explic clar, așa că voi face pur și simplu ce spui.” Astfel, antihriștii și-au atins scopul. Există oameni care fac asta? (Da.) Ați făcut astfel de lucruri? (Nu.) Antihriștii au această pricepere. O persoană obișnuită renunță când vede că nu-i poate convinge pe alții; nu deține această tehnică. Într-o privință, nu este capabilă să vorbească și să se exprime în acel mod – nu poate să vorbească și să dezbată bine. În altă privință, nu este suficient de nemiloasă în sufletul ei. Cei care pot face aceste lucruri trebuie să aibă o fire ticăloasă înlăuntrul lor. Trebuie să fie răi și suficient de nemiloși și să nu le pese de sentimentele celorlalți. Dacă cineva nu este de acord cu ei, îl vor chinui până la moarte într-o manieră incredibil de feroce și, indiferent cu câtă cruzime fac asta, conștiința lor nu va simți niciun reproș și nu va conștientiza acest lucru. Cineva ar spune: „Sunt deja destul de jalnici; de ce îi pun să facă așa cum spun eu? Îi voi lăsa să scape – cred în Dumnezeu, nu în mine. Pot pur și simplu să țină seama de oricine vorbește într-un mod conform cu adevărul – nu contează de cine anume. Pur și simplu renunț de data asta.” Gândesc antihriștii așa? Nu; antihriștii nu au în niciun caz o astfel de raționalitate. Sunt destul de lipsiți de echivoc în ceea ce privește ambițiile și dorințele lor. Se agață de ele și nu renunță, exact ca un lup care a prins o oaie. Dacă încerci să negociezi cu un lup și să-l oprești să mănânce o oaie, va funcționa? Nu va funcționa. De ce nu? Pentru că aceasta este firea lui. Ce crede lupul? „Mi-e foame. Îmi place să mănânc oi. Este ceva corect. Fie că vreau să

mănânc oaia sau nu, este în regulă.” Aceasta este filosofia lui, standardul și sursa acțiunilor lui. La fel, când antihriștii îi cuceresc și îi controlează pe oameni, oare își spun: „Nu sunt Dumnezeu. Cât de nerușinat este din partea mea să controlez oamenii! Dacă ajung să mă deslușească, cum pot să-mi mai arăt fața undeva?” Oare au un asemenea simț al rușinii? (Nu.) Nu au niciun simț al rușinii. Așadar, ce lipsește din umanitatea lor? Rușinea, raționalitatea și conștiința. Aceste lucruri nu există în umanitatea lor. Fără acele lucruri, mai sunt ei umani? Nu sunt. Nu toți cei care au piele de oameni sunt neapărat oameni – unii sunt demoni, alții sunt cadavre care umblă, iar alții sunt animale. Ce fel de creaturi sunt antihriștii atunci? Sunt diavoli; unii dintre ei sunt demoni răi, iar alții sunt spirite rele. În concluzie, nu sunt umani. Tocmai fiindcă nu au rațiunea, conștiința și rușinea umanității normale, antihriștii sunt capabili să se lupte cu Dumnezeu pentru oameni și pentru inimile acestora. Aceasta arată că natura-esență a lor este ticăloasă. Nu au nicio justificare să se lupte cu alții pentru statut, cu atât mai puțin să se lupte cu Dumnezeu pentru statut și pentru oameni! Aceasta arată cu atât mai mult că sunt antihriști autentici, că sunt diavoli și satane.

Am avut acum părtășie despre manifestările antihriștilor până la al optulea punct. Puteți să faceți acum legături între voi și antihriști, precum și între oamenii care merg pe calea antihriștilor și cei care au firea lor, ca să vedeți ce fel de persoane sunteți? (Da.) Puteți să faceți unele dintre aceste legături. Care dintre problemele oamenilor pot fi rezolvate de acest lucru? (Ne poate împiedica să mergem pe calea greșită.) Vă poate împiedica să mergeți pe calea greșită. Ce altceva? (Ne permite să deslușim oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul nostru.) Vă permite să-i deslușiți pe unii dintre oamenii din jurul vostru. A avea discernământ în privința altora face parte din acest lucru; în primul rând, totuși, trebuie să aveți discernământ în privința voastră, a firii de antihrist din voi și a căii pe care mergeți. Aceasta vă va ajuta să nu vă rătăciți când vă faceți datoria și să nu mergeți pe calea antihriștilor. Odată ce a pornit pe calea antihriștilor, este ușor pentru cineva să se întoarcă? Nu; odată ce a pornit, nu-i este ușor să se întoarcă. Cunoașteți motivul? (Duhul Sfânt nu lucrează în el.) Acesta este motivul principal. Este periculos să pornești pe calea greșită, deoarece ai ales să te confrunți cu Dumnezeu, să rivalizezi cu El pentru aleșii Lui și să lupți împotriva Lui până la capăt; nu cauți adevărul și nu cauți să accepți mântuirea lui Dumnezeu. Dacă pornești pe o astfel de cale, vei avea necazuri. Vei fi în opoziție față de Dumnezeu – vei fi în opoziție față de El prin voința ta subiectivă; adică toate gândurile, punctele de vedere, opiniile și alegerile tale vor fi ostile lui Dumnezeu. Înainte de a porni pe această cale, dacă ai unele manifestări obiective, firi și esențe care sunt contrare și ostile lui Dumnezeu, dar ești în permanență precaut în sufletul tău să nu mergi pe calea ostilității față de Dumnezeu sau pe calea antihriștilor, atunci ai o șansă de a fi mântuit. Dacă pornești pe calea antihriștilor, a ostilității față de Dumnezeu, atunci ești în pericol. Cât de mare este pericolul? Destul de mare încât să nu-ți fie ușor să te întorci. Unii oameni tocmai au spus că Duhul Sfânt nu va mai lucra în tine – este atât de evident! Cum ar putea lucra Duhul

Sfânt într-o asemenea persoană? Odată ce ai pornit pe acel tip de cale, odată ce ai făcut acea alegere, ești în pericol. Dacă înțelegi acest lucru în inima ta, dar tot faci asta, mergi pe acea cale, faci acea alegere și procedezi mereu potrivit propriilor principii și metodelor tale vechi, anterioare, atunci când acționezi, fără să te întorci sau să te căiești, fără să-ți schimbi direcția, acest lucru reprezintă alegerea ta – te-ai hotărât să mergi pe această cale de ostilitate față de Dumnezeu. Nu e ca și cum n-ai înțelege ce faci – comiți cu bună știință un păcat. Este exact ca Pavel, care a spus: „Cine ești tu, doamne? De ce vrei să mă dobori?" El știa destul de bine că Domnul Isus era Domnul, că era Hristos, dar tot I s-a împotrivit până la capăt. Asta înseamnă să comiți cu bună știință un păcat. Pavel nu a mărturisit pentru Domnul și nici nu L-a preamărit. Și-a spus: „Nu ești doar o persoană obișnuită? Nu mă dobori doar pentru că ai această putere? Poate că ai această putere, dar eu tot cred în dumnezeul din ceruri. Tu, întruparea, nu ești dumnezeu; nu ai nicio legătură cu dumnezeu. Ești fiul lui dumnezeu și ești egalul nostru." Nu era acesta punctul lui de vedere? Care era baza acestui punct de vedere al lui Pavel? După ce a aflat că Domnul Isus era Hristos întrupat, a susținut în continuare acest punct de vedere, la fel ca înainte. Aceasta a fost o problemă gravă și, odată cu ea, finalul lui a fost decis. Având în vedere că și-a păstrat punctul de vedere tot timpul, s-ar fi putut schimba calea pe care a mers? Calea pe care merge o persoană se bazează pe punctele sale de vedere: așa cum sunt punctele tale de vedere, așa este și calea pe care mergi. Și invers, așa cum este calea pe care mergi, așa sunt punctele de vedere care vor lua naștere în tine, punctele de vedere pe care le vei avea, care te vor influența și îndruma. Imediat ce pornești pe calea ostilității față de Dumnezeu, aceste puncte de vedere vor căpăta formă și vor prinde rădăcini în sinea ta, iar atunci un lucru este cert: cu siguranță te vei opune lui Dumnezeu până la capăt; cu siguranță te vei agăța mereu de punctele tale de vedere greșite, de cunoștințele și de atitudinea ta, vociferând împotriva lui Dumnezeu până la sfârșit. Nu-ți vei schimba deloc direcția – nici dacă ți-ar spune cineva, dacă Duhul Sfânt te-ar lumina, dacă frații și surorile te-ar îndemna sau dacă Dumnezeu te-ar ilumina. Nu va fi loc pentru așa ceva. Aceasta e alegerea ta. Vei primi prima, a doua și a treia șansă – dacă, după trei șanse de a te căi, nu te-ai căit, nu vei mai avea alte șanse în viitor. Indiferent cum vei lucra și vei plăti un preț atunci, acest lucru nu-L va mișca pe Dumnezeu – El Se va fi decis deja în privința ta. Ce va fi hotărât Dumnezeu pentru tine? Că vei fi pus să prestezi un serviciu, că vei fi folosit; și, după ce vei fi folosit, te va pune undeva unde vei fi mustrat și pedepsit, așa cum a hotărât El. Cum se întâmplă ca Dumnezeu să Se hotărască în acest fel? Este din cauza gândului tău de o clipă? Se bazează pe ideile tale trecătoare? Pe faptul că ai pășit pentru o clipă pe calea greșită? Nu; Dumnezeu Se bazează pe punctele de vedere pe care le ai în adâncul inimii tale, pe atitudinea ta pe termen lung față de adevăr și pe calea pe care decizi să mergi. Te-ai hotărât să te porți în acest fel și, indiferent ce-ar spune oricine, este în zadar; te-ai hotărât să folosești această teorie ca bază pentru calea pe care mergi în viitor. Și, din moment ce te-ai hotărât, nu trebuie să-ți determine Dumnezeu finalul? Finalul tău a fost

determinat cu mult timp în urmă; nu e nevoie ca Dumnezeu să aștepte până la sfârșit pentru asta. În cazul unor oameni, Dumnezeu Se uită mereu la manifestările lor – când aceștia ajung în sfârșit la capătul drumului, finalul lor este în cele din urmă determinat pe baza diferitelor lor manifestări. Unii au făcut mai multe fapte bune decât fapte rele; au avut mai multe atitudini bune și pozitive față de Dumnezeu decât atitudini negative și care fac rău și finalul lor ultim este determinat pe baza sumei diferitelor comportamente și manifestări ale lor. Există însă alții ale căror finaluri sunt determinate de Dumnezeu după ce aruncă o privire la calea pe care merg. În acest caz, le dă Dumnezeu șanse oamenilor înainte de a le determina finalul? Da. Câte? Cel mai probabil nu există un număr concret. Depinde de natura-esență a unei persoane și de ceea ce urmărește ea. Unii oameni pot primi trei șanse. Unii nu pot fi răscumpărați, sunt incredibil de nesăbuiți și intransigenți și nu acceptă niciun adevăr – finalurile lor sunt determinate înainte de a avea trei șanse. Cu toate acestea, în cazul unor oameni, Dumnezeu le rânduiește unele medii în funcție de stările lor și, în funcție de vârsta lor și de lucrurile prin care au trecut, le poate oferi cinci șanse. Aceasta se bazează pe natura, esența și atitudinea lor în timp ce acceptă adevărul. Dumnezeu determină finalul și destinația unei persoane pe baza acestor lucruri.

Oamenilor li se întâmplă tot soiul de lucruri și deseori nu știu cum să le înfrunte; ar fi în regulă dacă nu s-ar strădui să înțeleagă adevărul? Atunci când nu înțeleg adevărul le este ușor să meargă pe calea greșită. De ce spun asta? Oamenii trăiesc după firile corupte ale Satanei, iar lucrurile care ies dinlăuntrul lor sunt lucruri pe care le dezvăluie în mod firesc și niciunul dintre ele nu este în acord cu adevărul, toate sunt trădătoare față de Dumnezeu. Așadar, de ce ar trebui să asculte mereu predici? Ascultând mereu predici, cugetând la ele și punând suflet; rugându-se și căutând mereu; venind înaintea lui Dumnezeu cu o inimă cu frică de Dumnezeu, cu o inimă de evlavie, cu o inimă care tânjește după adevăr; stabilind momente în fiecare zi pentru devoționale, pentru rugăciune și pentru a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu; având părtășie cu alții și cooperând în armonie cu alții pentru a face lucrarea; acționând în fiecare zi conform acestor principii și respectându-le în fiecare zi – Dumnezeu Se uită dacă aceste elemente detaliate din practica oamenilor obțin rezultate. Unii ar putea întreba: „Nu sunt acelea doar procese?” Ce este un proces? Acestea nu sunt lucruri exterioare – nu poți respecta aceste lucruri decât dacă ai intenția necesară. Fără acea intenție, câte zile le-ai putea respecta? N-ai fi capabil să le respecți. Unii conducători nu mănâncă și nu beau niciodată cuvintele lui Dumnezeu și nu apelează niciodată la devoționale. Ce înseamnă acest lucru? Că nu sunt credincioși adevărați. Dacă nu sunt, cum au ajuns atunci să fie conducători? În unele locuri, nu există nimeni potrivit, așa că biserica trebuie să se descurce folosindu-i pe acești oameni. Ei cred în mod greșit: „Am fost ales conducător. Pot să fac această lucrare la fel de bine și fără să mănânc sau să beau cuvintele lui Dumnezeu – atât timp cât au picioare și gură, oamenii pot să facă această lucrare.” Este o nesăbuință. Dumnezeu nu Se uită dacă poți face lucrarea – Se uită la ceea ce ai făcut.

Și altcineva poate face lucrarea pe care o poți face tu. Oricine are puțină inteligență normală o poate face. Dacă ai fost ales conducător și poți face acea lucrare, să nu crezi cumva că succesul tău este garantat, că ai fost atunci desăvârșit, că ai atunci șansa de a supraviețui. Nu așa funcționează. Dumnezeu nu Se uită niciodată la cât de multe faci; Se uită la ceea ce ai făcut, la calea pe care mergi. Nu te amăgi singur. Poate crezi: „Sunt atât de mulți oameni care nu au fost aleși, dar eu am fost ales. Se pare că sunt remarcabil, că am un calibru mai mare și mai bun decât alții." Ce este bun la tine? Chiar dacă ești bun, cu siguranță nu ești îndreptățit să nu practici adevărul și să acționezi încălcând adevărul. Chiar dacă ești bun, cu siguranță nu ești îndreptățit să nu apelezi la devoționale sau rugăciuni și să nu cauți adevărul atunci când acționezi. Nu ești îndreptățit să faci acele lucruri. Niciun statut sau titlu nu este capitalul tău. Sunt lucruri trecătoare, lucruri exterioare. Dumnezeu Se uită la loialitatea ta; Se uită cum practici și cauți adevărul și ce atitudine ai față de acesta; Se uită la supunerea ta; Se uită la atitudinea ta față de datoria și de misiunea ta. Poate că unii oameni depun mult efort în îndeplinirea datoriei lor, dar nu o îndeplinesc în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă le spui că ar trebui să acționeze conform adevărurilor-principii, se împotrivesc, se enervează și nu acceptă. Sunt dezvăluiți imediat. Ce anume a fost dezvăluit? Faptul că nu acceptă adevărul. Ce fel de oameni sunt aceia care nu acceptă adevărul? Neîncrezători. Cu ce se ocupă orbește neîncrezătorii? De ce sunt atât de plini de energie în agitația lor? Ei au un scop – văd următoarele: „Am o șansă să devin o oficialitate aici și, în acest caz, pot trăi de pe urma bisericii și pot fi venerat de toată lumea. Locul acesta e grozav! E mult prea ușor să pun mâna pe această vacă de muls, la fel și pe faimă și câștig; acest statut este atât de ușor de atins – este atât de ușor să fii o oficialitate aici!" Nu s-au gândit niciodată că vor fi „oficialități" în această viață. Dar odată ce-și pierd „oficiul", își arată adevărata față. Nu mai depun eforturi pentru casa lui Dumnezeu. Vor mai fi capabili să sufere și să plătească un preț? Nu. Nu sunt atunci dezvăluiți? Unii oameni dau totul când au statut, depun eforturi și transpiră, fără să se plângă, indiferent cât de mult suferă – dar, de îndată ce nu mai au statut, devin negativi, până în punctul în care negativitatea îi copleșește. Nu sunt atunci dezvăluiți? Statutul i-a dezvăluit. Este nevoie să-i supunem la încercări? Nu. Bine, vom încheia aici părtășia de astăzi.

1 octombrie 2019

Punctul opt: Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)

Anexă: O scurtă discuție despre trei aspecte ale umanității normale

Nu vom spune povești în părtășia noastră de această dată. Vom începe cu un subiect care este des discutat: ce este umanitatea. Am zis multe despre acest subiect în trecut și o facem și acum. Este un subiect menționat frecvent, o problemă pe care o persoană o întâlnește în fiecare zi din viața ei, un subiect pe care o persoană îl poate întâlni și experimenta în fiecare zi. Subiectul este: ce este umanitatea. Umanitatea cuprinde mai multe lucruri importante. Care sunt manifestările comune ale umanității în viața de zi cu zi a unei persoane? (Integritatea și demnitatea.) Ce altceva? Conștiința și rațiunea, corect? (Da.) Vorbiți despre acestea frecvent. Care sunt celelalte despre care nu vorbiți frecvent? Cu alte cuvinte, care sunt subiectele pe care practic nu le abordați în discuțiile voastre despre umanitate? Conștiința și rațiunea, integritatea și demnitatea – acestea sunt subiecte vechi frecvent întâlnite. Cât de strânsă este legătura dintre conștiința, rațiunea, integritatea și demnitatea despre care discutați frecvent și viețile voastre reale? Cum v-a edificat și v-a ajutat acest lucru să practicați și să intrați în viețile voastre reale? Cât de benefic a fost? Așadar, ce alte lucruri sunt strâns legate de viața voastră umană normală, de zi cu zi? Am să spun câteva și vom vedea dacă sunt subiecte pe care le întâlniți în mod frecvent. În privința materialului nostru care implică umanitate, în primul rând vom trece cu vederea dacă materialul este pozitiv sau negativ și dacă are legătură cu umanitatea normală sau anormală. Pe lângă lucrurile pe care tocmai le-am menționat, mai există și atitudinea oamenilor în tratarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri din viața lor de zi cu zi. Nu este acesta unul dintre ele? Nu implică acesta umanitate? (Ba da.) Mai există unul, care se referă la modul în care oamenii își administrează mediul înconjurător personal în viața de zi cu zi; și încă unul, atitudinea și comportamentul oamenilor în contactul lor cu sexul opus. Au vreo legătură aceste trei lucruri cu umanitatea? (Da.) Toate au. Pentru tema pe care o vom discuta acum, vom lăsa deoparte subiectele despre urmărirea adevărului de către om, cum se pătrunde în adevărul-realitate în credința în Dumnezeu și cum se respectă toate aceste principii diverse și vom vorbi doar despre umanitate. Așadar, acele trei lucruri – este substanțială legătura lor cu umanitatea? (Da.) Care sunt cele trei lucruri? Repetați-le. (Primul este atitudinea oamenilor în tratarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri din viața lor de zi cu zi. Al doilea este modul în care oamenii își administrează mediul înconjurător personal în viața de zi cu zi. Al treilea este atitudinea și comportamentul oamenilor în contactul lor cu sexul opus, în viețile lor zilnice.) Și ce implică cele trei lucruri? (Umanitate.) De ce spunem că aceste trei lucruri implică umanitate, că au legătură cu aceasta? De ce am prezenta aceste trei lucruri? De ce nu vorbim despre partea care ține de conștiință și rațiune? De ce lăsăm deoparte aspectele pe care le

discutăm în mod obișnuit, pentru a vorbi despre aceste trei elemente? Sunt aceste trei lucruri mai avansate sau mai rudimentare decât conștiința, rațiunea, integritatea și demnitatea care au legătură cu umanitatea, despre care am discutat anterior? (Sunt mai rudimentare.) Atunci vă înjosesc dacă discutăm despre aceste lucruri? (Nu.) Așadar, de ce am discuta despre ele? (Sunt practice.) Sunt mai practice. Aceasta este rațiunea pe care o aveți? De ce vom vorbi despre asta? Pentru că am găsit probleme; în ceea ce privește condițiile așa cum sunt ele și diversele comportamente care apar în viața zilnică, am găsit câteva probleme care sunt strâns legate de viața reală a oamenilor și este necesar să le expun, una câte una, pentru a avea părtășie. Dacă oamenii lasă deoparte viața reală și diferitele comportamente ale umanității normale și ale vieții de zi cu zi, în credința lor în Dumnezeu, și doar urmăresc adevărul cu tenacitate – asemenea adevăruri profunde precum acela de a fi o persoană pe care Dumnezeu o iubește – spuneți-Mi, la ce probleme va duce asta? Care este condiția de bază pe care trebuie să o îndeplinească cineva ca să fie capabil să pătrundă în adevărul-realitate, în timp ce urmărește adevărul? (Trebuie să o facă în viața reală.) Ce altceva? (Are nevoie de umanitate normală.) Corect – trebuie să aibă umanitate normală, care, în afară de conștiință, rațiune, integritate și demnitate, este alcătuită din cele trei lucruri tocmai menționate. Ar fi cam inutil ca cineva să vorbească despre urmărirea și căutarea adevărului atunci când nu ar putea să se ridice la înălțimea standardelor sau să obțină normalitate în aceste trei lucruri care se referă la umanitate. Urmărirea adevărului, urmărirea intrării în adevărul-realitate, urmărirea mântuirii – acestea nu sunt realizabile pentru toți, ci numai de către o minoritate de oameni care iubesc adevărul și au o umanitate normală. Dacă cineva nu știe ce ar trebui să aibă o persoană cu umanitate normală, ce ar trebui să facă sau ce fel de atitudine și punct de vedere ar trebui să aibă față de anumiți oameni, anumite evenimente și lucruri, este acea persoană capabilă să intre în adevărul-realitate? Poate aduce rezultate urmărirea adevărului de către aceasta? Din păcate, nu.

A. Atitudinea oamenilor în tratarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri

Vom începe prin a avea părtășie despre primul lucru care are legătură cu umanitatea: atitudinea oamenilor în tratarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri din viața lor de zi cu zi. Toată lumea înțelege ce înseamnă „viața de zi cu zi”. Nu este nevoie de nicio detaliere. Care sunt, atunci, principalele persoane, evenimente și lucruri care au legătură cu umanitatea? Și anume, ce există în acel lucru care se ridică la nivelul umanității normale, care are legătură cu sfera sa și care o implică? (Interacțiunea cu oamenii și cu lucrurile.) Aceasta este o parte. Există, de asemenea, cunoștințele și abilitățile profesionale pe care o persoană ar trebui să le învețe și există cunoștințe generale pentru viața de zi cu zi. Toate acestea fac parte din ceea ce o persoană cu umanitate normală ar trebui să înțeleagă și să aibă. Unii oameni, de

exemplu, învață tâmplărie sau zidărie, iar alții învață să conducă sau să repare mașini. Acestea sunt abilități, meșteșuguri, iar pentru a cunoaște un asemenea meșteșug trebuie să fii priceput în arta profesională a acestui domeniu. Așadar, în ce măsură și la ce nivel trebuie să deprindă cineva o abilitate pentru a fi considerat expert? Trebuie cel puțin să fie capabil să creeze un produs finit la un standard acceptabil. Există oameni care fac lucrări de proastă calitate. Sarcinile pe care le fac nu sunt de calitate, ajungând chiar să fie insuportabil de privit. Care este problema în acest caz? Ea ține de atitudinea pe care o au față de meseria lor. Unii oameni nu au o atitudine conștiincioasă. Ei se gândesc: „Dacă lucrul pe care îl fac eu reușește să funcționeze, este suficient. Pur și simplu, descurcă-te cu el câțiva ani, apoi repară-l." Este acesta un tip de opinie pe care ar trebui să o aibă oamenii cu umanitate normală? (Nu.) Unii oameni au o atitudine nepăsătoare, indiferentă. „Destul de bine" este de ajuns pentru ei. Aceasta este o atitudine iresponsabilă. E un lucru specific firii corupte să te ocupi de lucruri într-un mod atât de neserios și iresponsabil: la mârșăvie se referă deseori oamenii. În toate lucrurile de care se ocupă, ei fac totul până în punctul în care „este aproximativ corect" și „cam așa"; este o atitudine a „posibilității", a „probabilității" și a cazurilor „patru din cinci"; ei fac lucrurile superficial, se mulțumesc să scape basma curată; nu li se pare că are vreun rost să ia lucrurile în serios sau să fie meticuloși, și mai puțin rost li se pare că are să caute adevărurile-principii. Nu este ceva specific unei firi corupte? Este o manifestare a umanității normale? Nu este. Este corect să o numim aroganță și, de asemenea, pe deplin potrivit să o numim dezmăț – dar, pentru a o surprinde perfect, singurul cuvânt potrivit este „mârșăvie". Mârșăvia se află în cei mai mulți oameni, doar că în măsuri diferite. În toate chestiunile, ei își doresc să facă lucrurile superficial și neglijent, să vadă de ce pot scăpa și tot ceea ce fac poartă un miros de înșelăciune. Îi înșală pe ceilalți când pot, apelează la scurtături când se poate, economisesc timp când e posibil. Gândesc în sinea lor: „Atâta vreme cât evit să fiu dat în vileag, nu provoc probleme și nu sunt chemat să dau socoteală, pot să fac totul de mântuială. Nu trebuie să fac o treabă foarte bună, e prea multă bătaie de cap." Astfel de oameni nu învață să stăpânească nimic și nu se dedică sau nu suferă și nu plătesc un preț în studiile lor. Vor să cerceteze un subiect numai la suprafață și apoi să se numească experți, crezând că au aflat tot ce e de știut, și apoi să se bazeze pe acest lucru pentru a o duce de pe o zi pe alta. Nu este aceasta o atitudine pe care o au oamenii față de alții, față de evenimente și lucruri? Este o atitudine bună? Nu este. Pe scurt, înseamnă „a se descurca". O astfel de mârșăvie există în toată omenirea coruptă. Oamenii cu mârșăvie în umanitatea lor adoptă perspectiva „descurcatului" în orice fac. Sunt astfel de oameni capabili să-și facă datoria cum se cuvine? Nu. Sunt ei capabili să facă lucrurile principial? Și mai puțin probabil.

Unii oameni nu se dedică în nimic din ceea ce fac, ci sunt neglijenți, superficiali și iresponsabili. Sunt unii, de exemplu, care învață să conducă, dar nu întreabă niciodată șoferii experimentați la ce trebuie să fie atenți atunci când conduc sau ce viteză va avaria motorul. Ei nu întreabă, doar conduc – și, drept rezultat, își strică mașina. Își lovesc

mașina și spun: „Chestia asta este fragilă. Dați-mi un Mercedes sau un BMW, rabla asta nu e bună – e o vechitură!” Ce atitudine este aceasta? Ei nu tratează lucrurile materiale cu grijă și nici nu se gândesc să le păstreze în stare bună, ci le distrug și le strică intenționat. Unii oameni trăiesc o viață dezordonată, neglijentă. Ei fac totul, toată ziua, într-un mod nepăsător, neglijent. Ce fel de oameni sunt aceștia? (Oameni neatenți.) „Oameni neatenți” este un mod frumos de a spune – ar trebui să le spuneți „oameni neglijenți”; se potrivește și „oameni josnici”. Este oare exagerat? Cum putem să facem diferența dintre oamenii nobili și cei josnici? Pur și simplu uitați-vă la atitudinea și acțiunile lor față de îndatoriri – uitați-vă la cum tratează lucrurile și cum se comportă atunci când apar probleme. Oamenii cu integritate și demnitate sunt meticuloși, conștiincioși și sârguincioși în acțiunile lor și sunt dispuși să plătească un preț. Oamenii fără integritate și demnitate sunt nepăsători și superficiali în acțiunile lor, mereu punând la cale un truc, dorindu-și întotdeauna doar să scape făcând lucrurile de mântuială. Indiferent ce tehnică studiază, nu o învață cu sârguință, sunt incapabili să o învețe și, oricât de mult timp petrec studiind-o, rămân din cale afară de ignoranți. Aceștia sunt oameni cu un caracter josnic. Majoritatea oamenilor sunt superficiali când își îndeplinesc îndatoririle. Ce fel de fire este în joc aici? (Mârșăvie.) Cum își tratează oamenii mârșavi datoria? Cu siguranță, nu au atitudinea corectă față de ea și cu siguranță sunt superficiali cu ea. Aceasta înseamnă că nu au umanitate normală. Oamenii extrem de mârșavi sunt ca animalele. E ca și cum ai ține un câine ca animal de companie: dacă nu îl supraveghezi, va roade lucruri și îți va distruge mobila și aparatura. Aceasta ar fi o pierdere. Câinii sunt animale; ei nu se gândesc să trateze lucrurile cu multă grijă și nu le poți cere socoteală pentru ce fac – trebuie doar să te ocupi de ei. Dacă nu o faci, ci lași un animal să se dezlănțuie și să-ți tulbure viața, asta arată că lipsește ceva din umanitatea ta. Atunci nu ești cu mult mai diferit decât un animal. IQ-ul tău este prea mic – nu ești bun de nimic. Și atunci, cum te ocupi bine de ei? Trebuie să te gândești la o modalitate de a-i ține în frâu în anumite limite sau de a-i ține în cușcă, lăsându-i să iasă la două sau trei ore fixe în fiecare zi, astfel încât să aibă suficientă activitate. Acest lucru le va reduce ronțăitul necontrolat și le va oferi și mișcare, pentru a-i menține sănătoși. În acest fel, câinele este bine stăpânit, iar mediul tău înconjurător este și el protejat. Dacă o persoană nu poate face față lucrurilor pe care le întâlnește și nu are atitudinea corectă, îi lipsește ceva din umanitatea sa. Nu se poate ridica la standardele umanității normale. Sau, în ceea ce privește gătitul: oamenii obișnuiți folosesc doar puțin ulei atunci când prăjesc ceva, dar sunt unele femei care folosesc foarte mult. Chiar dacă ești bogat, nu poți risipi uleiul – trebuie să folosești o cantitate rezonabilă. Dar acestor femei nu le pasă de asta; dacă le scapă din mână și toarnă prea mult ulei într-o mâncare înăbușită la tigaie, pur și simplu scot ce este în plus și îl aruncă pe jos. Asta e risipă, nu-i așa? Cum se numește în termeni populari o persoană cu o astfel de atitudine față de lucrurile materiale? „Extravagantă” – sau, ca un afront, o „mână spartă”. De unde vin lucrurile materiale? Ele sunt date de Dumnezeu. Unii oameni spun că și-au câștigat lucrurile – dar cât de mult ai

putea câștiga dacă nu ți-ar fi fost dat de Dumnezeu? El ți-a dat viața. Dacă El nu ți-ar fi dat viața, nu ai fi avut nimic și nu ai fi nimic, deci ai mai putea avea acele lucruri materiale? Poate că Dumnezeu ți-a dat mai mult decât unei gospodării obișnuite, dar atitudinea și perspectiva cu care ai risipi totul sunt cele potrivite? Cum poate fi definit acest lucru în ceea ce privește umanitatea? O asemenea persoană are umanitate slabă. Extravaganța, risipirea lucrurilor, neștiința de a trata lucrurile cu multă grijă – o asemenea persoană nu are umanitate normală. Unii oameni nici măcar nu se gândesc să mânuiască cu grijă lucrurile din casa lui Dumnezeu. Ceva aparține casei lui Dumnezeu. Ei văd acest lucru. Cu toate acestea, dacă ar sta să plouă și n-ar fi bine dacă acel lucru s-ar uda, ce ar gândi ei? „Nu e mare lucru dacă se udă. Nu e ca și cum ar fi al meu. Am să-l las acolo.” Apoi vor pleca. Cum se numește această atitudine? Egoism. Sunt integri în gândirea lor? Dacă nu sunt, ce sunt ei? (Necinstiți.) Dacă o persoană nu este integră, atunci nu este necinstită? Oamenii care nu sunt integri în gândirea lor au umanitate normală? Cu siguranță nu. În ceea ce privește primul punct, atitudinea oamenilor în tratarea diverselor tipuri de oameni, evenimente și lucruri, despre câte lucruri am vorbit până acum? Am vorbit despre mârșăvie, mârșav. Ce altceva? (A fi josnic și necinstit.) Un asemenea limbaj colocvial – folosiți astfel de cuvinte atunci când reflectați asupra voastră, ajungeți să vă cunoașteți și vă disecați în viața de zi cu zi? (Nu.) Nimeni nu o face. Așadar, ce cuvinte folosiți? Vorbiți în termeni grandioși – nimeni nu folosește un asemenea limbaj cotidian.

Mulți oameni sunt mândri de ei înșiși pentru că au credință în Dumnezeu. Cei care au anumite abilități și cunoștințe profesionale sau chiar diplome de studii superioare, în special, simt că sunt mai presus de oamenii obișnuiți. Mulțumiți de ei, se gândesc: „Am renunțat chiar și la cariera stabilă pe care o aveam în lume și nu am venit în casa lui Dumnezeu pentru o masă gratuită. O persoană atât de pricepută ca mine poate aduce contribuții în casa lui Dumnezeu. Eu mă consum și sufăr pentru Dumnezeu. Împart chiar și camera și masa cu acești oameni obișnuiți, locuind împreună. Ce calitate înaltă am!” Ei cred că au o integritate deosebit de onorabilă, că sunt mai nobili decât toți ceilalți. Ei se bucură constant de acest lucru. Adevărul este că lipsesc atât de multe lucruri din umanitatea lor și nu numai că nu știu acest lucru, dar sunt în al nouălea cer, crezând că sunt grozavi, că au un caracter mai măreț decât cel al oamenilor obișnuiți. De fapt, nu există niciun lucru despre ei care să se ridice la nivelul definiției pentru cuvântul „normal” care urmează după „umanitate” în „umanitate normală”. Nimic de acolo nu se ridică la acest standard; totul este cu mult sub așteptări. Conștiința lor? Nu au una. Caracterul lor? Nu este bun. Integritatea și calitățile lor? Nu sunt bune deloc. Cu toată lumea trăind la un loc, atunci când unii oameni dețin ceva prețios, nu vor mai îndrăzni să îl lase la vedere. De ce se întâmplă asta? Pe de o parte pentru că nu au încredere în ceilalți, iar pe de altă parte pentru că acolo unde există multă lume, există și oameni de neîncredere, iar pe unii dintre ei ar putea să-i mănânce degetele – ar putea chiar să fure. Acești oameni au un caracter slab. Unii oameni își propun să aleagă cele mai bune

bucăți atunci când mănâncă și le mănâncă pe acelea până se satură, indiferent câți oameni sunt în spatele lor, care nu au mâncat. Nu este acest lucru prea egoist? Sunt unii oameni care se gândesc la ceilalți când mănâncă. Ce arată acest lucru? Arată că aceștia din urmă sunt oameni raționali care se gândesc la ceilalți. Vor mânca mai puțin, pentru a putea lăsa ceva și pentru alții. Asta înseamnă să fii un om de calitate. În casa lui Dumnezeu, unii oameni au umanitate, în timp ce alții sunt puțin sub medie. Ei nu pot îndeplini nici măcar standardele umanității normale. Având în vedere comportamentele pe care le-am menționat, există mulți oameni cu umanitate normală printre voi? Sau nu sunt mulți? Atunci când de obicei afișați asemenea comportamente, sunteți capabili să realizați că acestea sunt probleme? Când dezvălui o fire coruptă, ești conștient de asta? Dacă ești conștient de acest lucru, dacă îl poți simți și ești dispus să faci o schimbare, atunci ai un pic de umanitate – doar că nu ai atins umanitatea normală. Dacă nici măcar nu ești conștient de asta, atunci poți fi considerat o persoană cu umanitate? Nu poți. Aceasta nu este o chestiune de umanitate bună sau rea, normală sau anormală – nu ai umanitate. La masă, de exemplu, sunt unii oameni care, atunci când văd o farfurie cu carne de porc înăbușită, apucă atât bucăți grase, cât și bucăți slabe și nu se opresc până nu o termină. Ați văzut vreodată animale să se bată pe mâncare? (Da.) Este aceeași imagine, dar cu animale; în cazul oamenilor, este această bătaie o parte a umanității normale? (Nu este umanitate normală.) Ce ar face oamenii care au umanitate normală? (Ar fi mulțumiți cu ceea ce au și nu ar fi lacomi.) Acesta este un mod de a spune destul de real. Atunci, cum poate cineva să nu fie lacom? Ce gânduri și ce perspectivă față de această problemă alcătuiesc gândirea pe care ar trebui să o aibă oamenii cu umanitate normală, prin care se poate acționa cu acuratețe? În primul rând, gândirea ta trebuie să fie corectă. O femeie, de exemplu, s-ar gândi: „Azi e mult porc înăbușit. Mi-ar plăcea să mănânc mai mult, dar mi-e cam rușine, având în vedere că sunt înconjurată de frații mei. Ce ar trebui să fac? Presupun că voi aștepta să mănânc până când vor începe și ei. Nu mi-aș dori să se întrebe ceilalți cum o doamnă ca mine poate fi atât de lacomă. Cât de umilitor ar fi acest lucru!” Gândirea de acest fel ar fi normală pentru o femeie, deoarece, în general, acestea sunt puțin mai sensibile. Majoritatea bărbaților s-ar gândi: „Carnea de porc înăbușită este incredibilă. Am să mă servesc singur.” Ei ar fi primii care și-ar întinde bețișoarele spre ea, fără să țină cont de ce cred ceilalți. Dar unii bărbați sunt mai raționali decât atât. După ce au luat o bucată, se gândesc puțin: „Sunt atât de mulți oameni în spatele meu care nu au mâncat încă. Trebuie să mă opresc și să las și celorlalți.” Faptul că ei pot gândi și acționa astfel arată că sunt persoane cu rațiune, că au în mod firesc o umanitate normală. Unii oameni deviază într-o direcție absurdă: „Dumnezeu nu vrea ca oamenii să mănânce carne de porc înăbușită, așa că eu nu voi lua nici măcar o bucată. Asta înseamnă că am și mai multă umanitate, nu-i așa?” Aceasta este o gândire absurdă. Ce demonstrez Eu cu acest exemplu? Că oamenii ar trebui să adopte o atitudine corectă față de orice fel de persoană, eveniment și lucru. Se ajunge la această atitudine corectă prin intermediul gândirii care este efectuată din

perspectiva raționalității, conștiinței, integrității și demnității umanității. Dacă practicați cu o asemenea mentalitate, veți fi practic în acord cu umanitatea normală.

Atitudinea pe care o persoană o are față de oameni, evenimente și lucruri nu este altceva decât modul în care se manifestă interacțiunea cu oamenii și lucrurile din viața lor de zi cu zi. Este posibil ca aceste manifestări să nu aibă prea mult de-a face cu lucrarea pe care o ai de făcut sau să fie îndepărtate de ea, dar credința în Dumnezeu nu este goală: credincioșii în Dumnezeu nu trăiesc într-un spațiu vid, ci în viața reală. Ei nu trebuie să fie detașați de viața reală. Ce fel de atitudine și gândire ar trebui să aibă oamenii, fie față de abilitățile profesionale, fie față de înțelepciunea și cunoștințele comune despre ceva? Este corect să ai întotdeauna mentalitatea de a face lucrurile de mântuială? Unii oameni sunt mereu confuzi în legătură cu aceste lucruri – va funcționa asta? Nu au ei o problemă cu punctul lor de vedere? O problemă cu punctul lor de vedere este doar un aspect; dincolo de asta, are legătură cu caracterul lor. Marele balaur roșu a guvernat mii de ani în China, implicat mereu în campanii și conflicte. Acesta nu dezvoltă economia și nu se gândește la viețile oamenilor obișnuiți. În cele din urmă, oamenii au adoptat un fel de mârșăvie de a se lăsa purtați de val. În tot ceea ce fac, sunt superficiali și au o perspectivă îngustă. Ei nu țintesc spre excelență în niciunul dintre studiile lor și nici nu o pot atinge. Ei acționează întotdeauna cu o perspectivă îngustă: se uită la ceea ce are nevoie piața, apoi se grăbesc să producă, fără să se gândească la nimic altceva până când nu au făcut avere. Ei nu se dezvoltă mai departe, pornind de la această temelie, nu fac cercetări științifice suplimentare și nu depun eforturi pentru a atinge perfecțiunea, ceea ce are ca rezultat final faptul că industria ușoară, industria grea și toate celelalte sectoare din China nu au produse de vârf pe scena mondială. Cu toate acestea, chinezii sunt lăudăroși: „Avem 5000 de ani de cultură tradițională de prim rang aici, în China. Noi, chinezii, suntem buni și harnici.” Atunci, de ce China încă produce imitații pentru a jefui oamenii? De ce nu are aproape nimic care să poată concura pe piața globală? Ce se întâmplă acolo? Are China produse de vârf? Chinezii au un produs „de vârf” și anume priceperea lor la imitație și falsificare – la înșelăciune. Mârșăvia chinezilor este prezentă în asta. Unii vor spune: „De ce ne-ai descrie astfel? Nu crezi că este umilitor și ne înjosește?” Să fie așa? Dacă ne uităm la unele dintre lucrurile pe care le fac chinezii, se poate spune că își merită reputația. Există chinezi, în piață sau printre oamenii obișnuiți, care să lucreze cu sârguință? Foarte puțini. Cât despre cei puțini care încearcă să se ocupe de lucrarea cuvenită, atunci când văd cât de potrivnic este mediul social și că nimic bun nu iese din asta, nu mai fac nicio încercare și renunță.

Acele chestiuni care abordează umanitatea – atitudinile, gândurile și opiniile pe care oamenii le dezvăluie în modul în care tratează alți oameni, evenimente și lucruri – sunt foarte grăitoare. Despre ce vorbesc ele? Vorbesc despre cum putem să ne dăm seama de caracterul unei persoane, dacă este o persoană decentă și integră. Ce înseamnă să fii decent și integru? Să fii tradițional este decent și integru? Este decent și integru să fii

civilizat și manierat? (Nu.) Este decent și integru să urmezi regulile la perfecție? (Nu.) Nimic din toate acestea nu este. Deci, ce înseamnă să fii decent și integru? Dacă cineva este o persoană decentă și integră, atunci, indiferent ce face, o face cu o anumită mentalitate: „Indiferent dacă îmi place sau nu să fac acest lucru și indiferent dacă se încadrează în sfera intereselor mele sau este ceva care mă interesează prea puțin – mi-a fost dat să-l fac și-l voi face bine. Voi începe să-l studiez de la zero și, cu picioarele pe pământ, îl voi efectua pas cu pas. În cele din urmă, indiferent cât de departe voi ajunge cu sarcina, voi fi făcut tot posibilul.” Cel puțin, trebuie să ai un fel de atitudine și mentalitate care este realistă. Dacă, din momentul în care preiei o sarcină, o faci într-un mod confuz și nu ești câtuși de puțin interesat de aceasta – dacă nu o tratezi cu seriozitate și nu recurgi la resurse relevante, nu faci pregătiri detaliate sau nu cauți și nu te consulți cu alții; și dacă, pe lângă asta, nu sporești timpul petrecut studiind acest lucru, astfel încât să te poți perfecționa în mod constant în acest sens, atingând măiestria acestei abilități sau profesii, ci păstrezi o atitudine nepăsătoare față de acesta și o atitudine specifică unuia care vrea doar să se descurce, atunci aceasta este o problemă cu umanitatea ta. Nu înseamnă asta că faci lucrurile de mântuială? Unii spun: „Nu-mi place când îmi dai acest tip de datorie.” Dacă nu îți place, nu o accepta – și, dacă o accepți, ar trebui să o abordezi cu o atitudine serioasă și responsabilă. Acesta este genul de atitudine pe care ar trebui să o ai. Nu e ceea ce ar trebui să aibă oamenii cu umanitate normală? Iată ce înseamnă să fii decent și integru. În privința acestui aspect al umanității normale, ai nevoie, cel puțin, de atenție, conștiinciozitate și disponibilitatea de a plăti un preț, pe lângă atitudinile de a fi realist, serios și responsabil. Este suficient să ai aceste lucruri.

Există tot felul de oameni în biserică. Cei care iubesc adevărul au o umanitate mai bună, iar atunci când dezvăluie o fire coruptă, sunt corectați cu ușurință. Cei care nu-l iubesc au o umanitate mult mai rea. Atunci când o persoană nu se străduiește și este iresponsabilă cu însărcinarea dată de Dumnezeu, nu este ea nedemnă de credibilitate? O astfel de umanitate este inutilă și fără valoare. Este josnică. Tu crezi în Dumnezeu. Dacă îți abordezi însărcinarea cu o atitudine superficială și iresponsabilă, fie că este însărcinarea dată de Dumnezeu, fie de biserică, este atitudinea ta cea pe care ar trebui să o aibă cineva cu o umanitate normală? Unii ar putea spune: „Nu iau în serios lucrurile pe care frații și surorile mi le dau să le fac, dar garantez că voi reuși cu lucrurile pe care mi le dă Dumnezeu să le fac. O să le fac bine.” Este acesta sentimentul corect? (Nu.) În ce fel nu este? Cineva care este nedemn de credibilitate și lipsit de virtute, a cărui umanitate este lipsită de aceste lucruri – cui i-ar putea fi fidel? Nimănui. Chiar și în propriile afaceri, ei trișează și fac totul mecanic. O astfel de persoană nu este oare josnică și lipsită de valoare? Dacă o persoană se poate strădui, își poate asuma responsabilitatea și poate fi demnă de credibilitate în privința lucrurilor cu care o însărcinează alți oameni să le facă, oare s-ar descurca mult mai rău cu o însărcinare pe care a acceptat-o din partea lui Dumnezeu? Dacă ea, o persoană care are conștiință și

rațiune, înțelege adevărul, atunci nu ar trebui să se descurce mai rău cu o însărcinare pe care a acceptat-o din partea lui Dumnezeu și cu realizarea datoriei sale. Cu siguranță, se va descurca mult mai bine decât cei fără conștiință care sunt lipsiți de virtute. Aceasta este diferența lor de caracter. Unii spun: „Nu aș lua-o în serios dacă mi-ai cere să am grijă de un câine sau de o pisică, dar dacă mi s-ar încredința o misiune importantă pentru casa lui Dumnezeu, cu siguranță aș îndeplini-o bine.” Este un punct de vedere valid? (Nu.) De ce nu? Dacă o persoană are un punct de vedere corect, în chestiuni importante și mărunte deopotrivă, oricare ar fi însărcinarea dată, dacă are o inimă corectă și o calitate nobilă, dacă este integră, demnă de credibilitate și are un comportament moral, atunci este ceva prețios și e diferit. Astfel de oameni abordează orice problemă prin moralitatea și calitatea lor de a fi demni de credibilitate. Dacă cineva lipsit de moralitate și nedemn de încredere ar spune: „Dacă Dumnezeu îmi va da în mod direct o însărcinare, sunt sigur că mă voi descurca bine”, ar fi adevărat? Ar fi puțin exagerat și înșelător. Cum poți fi demn de încredere pentru alții fără conștiință sau rațiune? Cuvintele tale sunt lipsite de conținut – sunt un viclesug. Casa lui Dumnezeu a avut odată doi cățeluși, să păzească un loc. O persoană a fost desemnată să aibă grijă de ei, iar aceasta a avut grijă de ei și s-a ocupat de ei ca și cum ar fi fost ai săi. Acelei persoane nu-i plăceau prea mult câinii, dar a avut grijă de ei bine. Atunci când un câine se îmbolnăvea, îl trata; îi îmbăia și îi hrănea la timp. Poate că nu îi plăceau câinii, dar a considerat îngrijirea lor drept însărcinarea și responsabilitatea ei. Nu există ceva acolo care ar trebui să țină de umanitate? Avea umanitate, așa că a făcut bine acel lucru. Cei doi câini au trecut mai târziu în grija altcuiva, iar în decurs de o lună, erau jalnic de slabi. Ce se întâmplase? Nimănui nu i-a păsat sau nu a observat când s-au îmbolnăvit câinii și starea lor proastă le-a afectat pofta de mâncare. Așa au ajuns atât de slabi; așa a avut grijă de ei acea persoană. Există o diferență între oameni? (Da.) Unde? (În umanitatea lor.) A înțeles cel care a avut grijă bine de câini mai multe adevăruri? Nu neapărat. Iar cel care i-a îngrijit prost nu crezuse neapărat în Dumnezeu de mai puțin timp. Atunci, de ce există o asemenea diferență între cei doi? Pentru că este vorba de caracterul lor, care este diferit. Unii oameni sunt demni de credibilitate. Atunci când își dau cuvântul unei persoane, vor fi capabili să fie răspunzători pentru acțiunile lor la final, indiferent dacă le place sau nu să facă acel lucru. Atunci când își asumă o misiune, sunt siguri că o duc la bun sfârșit, pas cu pas. Se ridică la înălțimea credibilității pe care le-o acordă ceilalți și trăiesc după cum le dictează propria inimă. Au o conștiință și cu ea evaluează toate lucrurile. Unii oameni nu au conștiință. Își dau cuvântul și nu fac nimic să se țină de el mai târziu. Ei nu spun: „Au crezut în mine. Trebuie să fac lucrul ăsta bine, pentru a putea păstra încrederea lor.” Nu aceasta este inima pe care o au și nu așa ar gândi. Nu este aceasta o diferență de umanitate? Spuneți-Mi, persoanei care a făcut bine i s-a părut greu să facă acest lucru? Nu i s-a părut prea obositor sau prea greu. Nu și-a frământat creierii încercând să-și dea seama cum să facă acest lucru bine și nu s-a rugat des pentru acest lucru. Știa în inima ei care ar fi lucrul corect de făcut, așa că și-a asumat

povara. Cel care nu era dispus să poarte povara a acceptat și el această datorie și, odată ce a făcut-o, a considerat-o un deranj. Se enerva atunci când câinii lătrau și îi mustra: „Mai latră! Mai latră încă o dată și am să te ucid în bătaie!” Nu există o diferență de umanitate aici? Există și este una foarte mare. În cazul unor oameni, când le dai o însărcinare de făcut, li se pare iritant, deranjant, că le rămâne puțină libertate. „O altă sarcină? Am destule de făcut deja – nu stau lenevind pe aici!” Astfel, vor veni cu tot felul de scuze să scape de acest lucru, să se disculpe pentru că nu și-au îndeplinit responsabilitatea. Ei nu au conștiință sau rațiune și nici nu se examinează pe ei înșiși, găsindu-și în schimb justificări și scuze pentru a-și ierta umanitatea slabă. Acesta este modul în care se comportă oamenii cu umanitate slabă. Poate, așadar, o asemenea persoană să intre în adevărul-realitate? (Nu.) De ce nu? Asemenea indivizi nu iubesc adevărul și nu iubesc lucrurile pozitive. Nu așa stau lucrurile? Ei nu au nici umanitate normală, nici nu dețin realitatea lucrurilor pozitive. Ei nu au această esență în interiorul lor. Așadar, care este relația dintre adevăr și umanitatea normală? Ce trebuie să fie în interiorul umanității cuiva pentru ca acesta să pătrundă în adevărul-realitate și să practice adevărul? Trebuie să aibă mai întâi conștiință și rațiune. Indiferent ce face, trebuie să aibă atitudinea corectă, gândirea corectă și punctul de vedere corect. Numai cu acestea poate o persoană să aibă umanitate normală – și numai având umanitate normală poate să accepte și să practice adevărul.

B. Administrarea mediului înconjurător personal de către oameni

Al doilea punct: administrarea mediului înconjurător personal de către oameni în viața de zi cu zi. Care parte a umanității normale cuprinde acest lucru? (Cea a mediului de viață.) Și în ce constă acesta? Este format în principal din două părți ample: mediul în care trăiește o persoană, care cuprinde doar viața personală, și mediile publice cu care intră frecvent în contact. Și, mai precis, în ce constau aceste două părți ample? Stilul de viață al unei persoane, precum și gestionarea igienei și a mediului înconjurător. Pentru a detalia și mai mult, în ce constă stilul de viață al unei persoane? Muncă și odihnă, alimentație și lucruri precum menținerea sănătății în viața de zi cu zi și cunoștințe comune despre viața cotidiană. Vom începe cu prima parte: munca și odihna. Acestea ar trebui pur și simplu să fie făcute într-un mod regulat, programat. Cu excepția unor circumstanțe speciale, cum ar fi atunci când slujba cuiva îi cere să stea până târziu sau să facă ore suplimentare, munca și odihna trebuie cel mai adesea să aibă caracter regulat și programat. Acesta este modul corect. Sunt unii care preferă să rămână treji noaptea. Ei nu dorm seara, ci se ocupă cu tot felul de lucruri. Nu se culcă până când ceilalți nu se trezesc și nu își încep munca dimineața devreme, iar când ceilalți se culcă seara, ei se trezesc și se apucă de lucru. Nu există oameni ca aceștia? Întotdeauna nesincronizați cu ceilalți, întotdeauna speciali; asemenea oameni nu au o rațiune foarte sănătoasă. Ritmurile fiecăruia ar trebui să fie în principiu sincronizate în condiții normale, cu excepția cazurilor speciale. Care este următoarea? (Alimentația.) Cerințele

alimentare ale umanității normale sunt ușor de îndeplinit, nu-i așa? (Da.) Acest lucru este ușor. Totuși, nu au oamenii câteva păreri false despre alimentație? Unii spun: „Noi credem în Dumnezeu și totul este în mâinile Lui. Nu există niciun mod de a se hrăni care ar putea dăuna stomacului cuiva. Mâncăm orice ne place, fără restricții, în mod liber. Nu este o problemă, dat fiind că Dumnezeu ne protejează.” Nu există oameni cu o asemenea înțelegere? Nu este ceva puțin denaturat în asta? O astfel de înțelegere nu este normală; cei care o dețin nu au o gândire normală. Mai sunt și alții care confundă cunoștințele normale, de bun simț pentru a trăi, cu manifestarea grijii pentru trup. Ei cred că a da atenție cunoștințelor de bun simț despre viață înseamnă a arăta grijă pentru trup. Nu există oameni care cred acest lucru? (Ba da.) De exemplu, unii oameni au probleme cu stomacul și nu mănâncă iute sau alimente stimulatoare. Sunt unii care le spun: „Aceasta este o preferință alimentară a ta; ești preocupat de trup. Trebuie să te răzvrătești împotriva acestui lucru. Există locuri în care vei merge unde aceasta este mâncarea și va trebui să o mănânci. Cum ai putea să nu o faci?” Nu există oameni cu o astfel de înțelegere? (Ba da.) Unii oameni nu pot mânca un anumit produs, însă insistă să o facă, spre disconfortul lor, pentru a se răzvrăti împotriva trupului. Eu spun: „Ai voie să nu mănânci dacă nu vrei. Nimeni nu te va judeca pentru asta.” Ei spun: „Nu, trebuie să o fac!” În acest caz, disconfortul lor este meritat. Și-au făcut-o cu mâna lor. Ei își impun reglementările, așadar, să le respecte ei. Atunci, ar fi greșit să nu mănânce acel lucru? (Nu.) Nu ar fi. Unii oameni cu anumite afecțiuni de sănătate sunt alergici la anumite alimente. Ei trebuie să evite acele lucruri și să nu le mănânce. Unii sunt alergici la ardeii iuți și nu ar trebui să-i mănânce, însă insistă să o facă. Ei continuă să îi mănânce, crezând că asta înseamnă să se răzvrătească împotriva trupului. Nu este aceasta o înțelegere denaturată? Asta este. Dacă nu sunt în stare să mănânce ceva, nu ar trebui să mănânce. De ce se împotrivesc corpului lor? Nu este nechibzuit din partea lor? (Este.) Nu este nevoie să urmeze această regulă sau să se răzvrătească împotriva trupului lor în acest fel. Fiecare are propria stare fizică: unii au probleme cu stomacul; alții au inima slabă; unii au o vedere mai slabă; alții sunt predispuși la transpirație; unii nu transpiră niciodată. Starea fiecăruia este diferită; trebuie să vă adaptați în funcție de propria stare. O singură propoziție poate reprezenta aceste cazuri: învață să ai puțin bun-simț în viață. Ce înseamnă aici „bun-simț”? Înseamnă că trebuie să știi ce este dăunător și ce este bine pentru tine să mănânci. Dacă ceva nu are gust plăcut, dar este bun pentru sănătatea ta, atunci trebuie să îl mănânci, pentru binele sănătății tale; dacă ceva este gustos, dar ți se face rău când îl mănânci, atunci nu îl mânca. Acesta este bunul-simț. În afară de asta, oamenii trebuie să cunoască și câteva metode de bun-simț pentru a rămâne sănătoși. În cele patru anotimpuri ale anului, lăsați timpul, clima și sezonul să dicteze alimentele pe care le mâncați; acesta este un principiu esențial. Nu te împotrivi corpului tău. Acesta este un mod de gândire și de înțelegere pe care oamenii cu umanitate normală ar trebui să le aibă. Unii oameni fac gastroenterită și suferă de diaree atunci când mănâncă alimente stimulatoare. Așadar, nu mâncați aceste alimente.

Cu toate acestea, unii spun: „Nu mi-e frică. Dumnezeu mă protejează” și, drept urmare, au diaree după ce mănâncă. Ei spun chiar că Dumnezeu îi pune la încercare și îi rafinează. Nu sunt ei oameni absurzi? Dacă nu sunt absurzi, atunci sunt niște gurmanzi îngrozitori, care mănâncă fără să țină cont de consecințe. Astfel de oameni au o mulțime de probleme. Nu-și pot controla apetitul, dar spun: „Nu mi-e frică. Dumnezeu mă protejează!” Cum este înțelegerea lor despre această problemă? Este denaturată; ei nu înțeleg adevărul, dar încearcă să îl aplice orbește. Au gastroenterită, dar mănâncă la întâmplare, iar când fac diaree drept rezultat, faptul că spun că Dumnezeu îi face să treacă printr-o încercare și îi rafinează, nu este aceasta o aplicare oarbă a reglementărilor? Faptul că o asemenea persoană absurdă spune o astfel de prostie, nu este aceasta o blasfemie împotriva lui Dumnezeu? Ar lucra Duhul Sfânt într-o persoană atât de ridicolă? (Nu.) Dacă nu înțelegi adevărul, nu trebuie să aplici orbește reglementări lucrurilor. Ar supune Dumnezeu în mod aleatoriu pe cineva încercărilor? Cu siguranță nu. Nici măcar nu ești calificat pentru asta; îți lipsește statura și, astfel, Dumnezeu nu te va supune încercărilor. Un om care nu știe ce alimente îl vor îmbolnăvi este un idiot cu un intelect nesănătos. Pot oamenii lipsiți de raționalitate și intelect să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu? Pot ei să înțeleagă adevărul? (Nu.) Atunci, ar pune Dumnezeu o asemenea persoană să treacă prin încercări? Nu, El nu ar face-o. Asta înseamnă să nu ai rațiune și să spui prostii. Dumnezeu încearcă oamenii conform principiilor; ele sunt îndreptate către oamenii care iubesc adevărul și îl urmăresc, către oamenii pe care Dumnezeu i-ar folosi și care ar putea aduce mărturie pentru El. Îi pune la încercare pe oamenii cu o credință adevărată, care pot să-L urmeze și să mărturisească pentru El prin încercări. Nicio persoană care caută doar confortul și plăcerea și nu urmărește deloc adevărul, și cu atât mai puțin cineva cu o înțelegere denaturată a lucrurilor, nu are lucrarea Duhului Sfânt. Astfel stând lucrurile, i-ar pune Dumnezeu să treacă prin încercări? Este cu totul imposibil.

Unii oameni au acces la medicamente chinezești pe bază de plante sau la alimente sănătoase, pe care le consumă cu frivolitate. Unele femei se dau pe față cu lucruri care le protejează pielea, o albesc și o întind. Își petrec două ore în fiecare zi aplicând machiaj și trei ore înlăturându-l și, în cele din urmă, își distrug pielea până când ajunge de nerecunoscut. Vor spune chiar: „Nimeni nu poate trece peste legea naturală a frumuseții care dispare odată cu vârsta; priviți ce piele îmbătrânită am!” Adevărul este că nu ar fi arătat atât de bătrâne dacă nu ar fi continuat să își bată joc de fețele lor; le-au îmbătrânit exact acele produse pe care și le-au aplicat. Ce înțelegeți din asta? (Și-au făcut-o cu mâna lor.) Așa le trebuie! Există unele cunoștințe de bun-simț pentru a trăi cu umanitate normală, pe care o persoană trebuie să le priceapă, cum ar fi cele cu privire la menținerea sănătății și prevenirea bolilor: de exemplu, faptul că picioarele reci pot provoca dureri de spate, cum ar trebui tratată din timp hipermetropia sau care sunt efectele dăunătoare cauzate de șederea îndelungată la calculator. O persoană ar trebui să înțeleagă puțin ce înseamnă o asemenea atenție pentru sănătatea sa. Unii ar putea

spune: „Pentru a crede în Dumnezeu, trebuie doar să citești cuvintele Lui. Ce rost are să înveți toate aceste lucruri de bun-simț privind sănătatea? Durata de viață a unui om este definită de Dumnezeu; orice cunoștințe medicale nu vor fi de niciun folos. În ceasul morții tale, nimeni nu te va putea salva.” Acest lucru pare corect la prima vedere, însă în realitate este puțin absurd. Este un lucru pe care l-ar spune cineva fără înțelegere spirituală. Ei învață să trâmbițeze cuvinte și doctrine cunoscute și să pară spirituali, când, de fapt, nu au nicio înțelegere pură. Ei încearcă orbește să aplice reglementări atunci când li se întâmplă lucruri, vorbind cât de frumos pot, fără să practice niciun adevăr. De exemplu, unii oameni le pot spune că terciul din făină de porumb este hrănitor, că este bun pentru sănătate. Ei nu vor înțelege asta. Cu toate acestea, de îndată ce aud pe cineva spunând despre carnea de porc înăbușită că este sănătoasă, vor mânca pe săturate următoarea dată când o vor vedea, spunând chiar în timp ce mestecă: „Ce pot să fac? Trebuie să mănânc asta; este pentru sănătatea mea!” Oare nu este un lucru înșelător să spui asta? (Este.) Este înșelătorie. Să ai ceea ce oamenii cu umanitate normală ar trebui să aibă, să știi ceea ce oamenii ar trebui să știe, să cunoști ceea ce este de cunoscut în etapa vieții care corespunde vârstei tale, asta înseamnă să ai umanitate normală. Unii oameni în jurul vârstei de 20 de ani mănâncă la întâmplare. Vor mânca și cuburi de gheață într-o zi geroasă. Vârstnicii din familia lor se sperie să vadă asta și îi îndeamnă să se oprească, spunându-le că îi va durea stomacul. „Să mă doară stomacul? Voi fi bine!”, spun ei, „Uită-te la mine: am o condiție fizică excelentă!” La vârsta lor, ei nu știu despre asemenea lucruri. Așteptați să împlinească 40 de ani; dați-le atunci să mănânce un cub de gheață. Ar face-o? (Nu.) Și când au 60 de ani, nici vorbă să mănânce gheață, le va fi frică să se apropie de ea. Temperatura acesteia va fi prea mult de suportat pentru corpul lor. Asta se numește experiență, învățarea lecțiilor de viață. Dacă o persoană la 60 de ani încă nu știe că stomacul său nu poate suporta prea multe cuburi de gheață, că organismul său nu le poate face față, că acestea o vor îmbolnăvi, cum se numește asta? Sunt aceste persoane lipsite de umanitate normală? Sunt lipsite de experiență de viață. Dacă o persoană care are 60 și ceva de ani încă nu știe că frigul este dăunător pentru spate, că picioarele reci provoacă dureri de spate, atunci cum a trăit în acești 60 și ceva de ani? Probabil i-a trăit de mântuială. Unii oameni înțeleg o mulțime de lucruri de bun-simț despre viață până la vârsta de 40 de ani: de exemplu, cunoștințe de bun-simț despre sănătate; și au câteva opinii corecte despre lucrurile materiale, bani și muncă, despre rudele lor, despre problemele din lume, despre viață și așa mai departe. Ei au o înțelegere pură despre astfel de lucruri și, chiar dacă nu cred în Dumnezeu, ei tot înțeleg aceste lucruri mai bine decât cei care sunt mai tineri decât ei. Aceștia sunt oameni cu simțul binelui și al răului, a căror gândire este normală. În cele două decenii pe care le-au trăit de la vârsta de 20 de ani, au înțeles multe lucruri. Unele dintre ele se apropie de adevăr. Acest lucru demonstrează că sunt oameni cu capacitate de înțelegere, oameni de calibru înalt. Și dacă sunt persoane care urmăresc adevărul, intrarea lor în adevărul-realitate va fi mult mai rapidă, pentru că au experimentat

multe în acești 20 de ani și au dobândit câteva lucruri pozitive. Experiențele lor vor fi în concordanță cu adevărul-realitate despre care vorbește Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă umanitatea acelei persoane are multe lipsuri și ea nu are opinii corecte sau gândirea umanității normale, cu atât mai puțin inteligența umanității normale în ceea ce privește viața și oamenii, evenimentele și lucrurile care se ivesc în acești 20 de ani, atunci va fi trăit acei ani în zadar. În mai multe locuri în care am fost, am constatat că unele dintre surorile mai în vârstă nu știu să gătească. Nici măcar nu pot planifica un meniu echilibrat. Fac supă din ceea ce ar trebui să fie prăjit și prăjesc ceea ce ar trebui să fie pus în supă. Produsele se schimbă în funcție de anotimpuri, dar pe mesele lor se află mereu aceleași feluri de mâncare. Ce se petrece acolo? Aceasta este o lipsă reală de inteligență, nu? Le lipsește calibrul umanității normale. Nu pot nici măcar să gătească diversele alimente pe care le întâlnesc în viața de zi cu zi, cum ar fi varza și cartoful. Nu sunt capabile nici de cele mai simple sarcini și nu le pot îndeplini. Cum au reușit să treacă prin ultimii 50 sau 60 de ani? Să fie oare posibil că inimile lor nu le-au cerut nimic de la viață? Dacă cineva nu poate obține experiență din orice face, atunci ce datorie ar putea să îndeplinească bine o asemenea persoană? Realitatea este că oamenii pot învăța să facă lucruri dacă doar se implică și se antrenează pentru o vreme. Dacă o persoană nu poate face ceva nici după mai mulți ani de studiu, intelectul și calibrul său trebuie să fie îngrozitoare!

Să vorbim puțin acum despre gestionarea igienei. Am fost recent în două locuri unde în jurul caselor era o dezordine totală. La început totul fusese în ordine acolo, așadar, cum au ajuns acele locuri să fie astfel de „cocini”? Motivul este că oamenii de acolo nu știu cum să mențină controlul lucrurilor. Ei nu au conștiința și cerințele umanității normale în privința igienei. Nu este vorba doar de lene; în afară de asta, s-au obișnuit să trăiască în asemenea condiții. Ei împrăștie gunoiul pe jos și pun lucrurile oriunde, fără reguli sau restricții. Atunci când au curățat un loc, îl pot păstra curat doar o zi sau două; câteva zile mai târziu, este atât de dezordonat și murdar, încât este greu să te uiți la el. Spune-Mi, cum se numește un astfel de mediu? Iar oamenii de acolo pot să mănânce cu poftă și să adoarmă în asemenea condiții; ce oameni sunt aceia? Sunt ca niște porci, nu-i așa? Ei nu sunt conștienți și nu înțeleg nimic despre igienă, despre mediul lor, despre structură, despre gestionare. Nu observă nimic, indiferent cât de murdar sau de dezordonat ajunge să fie. Nu îi deranjează; nu sunt îngrijorați și nu se agită din cauza asta. Continuă să trăiască așa cum au făcut-o până acum, fără pretenții și cerințe. Unele locuri au grijă de igienă și de mediul înconjurător și ai crede că oamenilor de acolo le pasă de curățenie, că știu să-și gestioneze mediul înconjurător, dar nimeni nu știe, până la o inspecție surpriză, că au trimis oameni înaintea inspecțiilor pentru a curăța locul. Dacă îi anunți din timp că vii, locul sigur va fi curat; dacă te duci fără să îi anunți, vei găsi un mediu diferit, unul care va fi cu siguranță murdar și dezordonat. Camerele unor fete au haine și pantofi împrăștiați pe jos, iar afară, uneltele de lucru precum sapa și târnăcopul sunt puse laolaltă cu hainele. Unii de acolo ar putea spune că au fost atât de

ocupați, încât nu au avut timp să facă curat. Așa de ocupați au fost? Nu au avut timp nici măcar să respire? Dacă nu au avut, atunci înseamnă că au fost foarte ocupați, dar cu siguranță nu au fost atât de ocupați. Ce este atât de dificil în gestionarea spațiului lor? Ce este atât de obositor în a menține un mediu curat și ordonat? Are acest lucru vreo legătură cu umanitatea? De ce le-ar plăcea atât de mult oamenilor să trăiască într-o „cocină”? De ce s-ar simți atât de bine într-un asemenea mediu? Cum ar putea să fie complet indiferenți la astfel de medii? Ce se petrece acolo? Care este cauza unor astfel de medii prost gestionate? Dacă merg undeva ocazional și le spun din timp, va fi lună și bec, dar vor înceta să mai facă ordine dacă merg acolo des. Ei spun: „Vii des aici, așa că vom renunța la formalități. Așa suntem noi. Este epuizant să faci curățenie tot timpul! Cine are energia necesară? Suntem foarte ocupați cu lucrarea toată ziua, nu avem timp nici măcar să ne pieptănăm!” Ei se justifică în acest fel. Și ce alte justificări mai oferă? „Totul e temporar. Nu trebuie să punem lucrurile într-o ordine perfectă. Este bine și așa.” Într-adevăr, totul este temporar, dar, chiar dacă ai locui într-un cort, tot ar trebui să ai grijă de el, nu-i așa? Aceasta este umanitatea normală. Dacă nu ai nici măcar atât din umanitatea normală, cu ce te deosebești de fiare?

Există o biserică în casa lui Dumnezeu care este destul de bine situată, lângă munți și apă. Acolo a fost construit un drum, iar râul din apropiere este mărginit de copaci. Are chiar și un foișor, cu pietre ornamentale lângă el. Într-adevăr, este foarte frumos. Într-o zi, am văzut de departe un lucru mic, galben, acolo, pe drumul acela curat. Apropiindu-mă, am văzut că era o coajă de portocală. Cine știe cine și-ar fi aruncat cu ușurință gunoiul acolo? Iar în foișor, care și acesta a fost curat, cineva mâncase semințe de floarea-soarelui și împrăștiase coji pe jos, peste tot. Spune-Mi, a fost aceea o persoană care cunoaște reguli? În umanitatea normală, există sau nu standarde necesare pentru igiena și mediul înconjurător ale unei persoane? Unii ar putea spune: „În ce fel nu am standarde? Mă spăl pe picioare în fiecare seară. Unii oameni nu o fac. Unii oameni nici măcar nu se spală pe față când se trezesc dimineața.” Poate că picioarele tale sunt curate, dar de ce mediul tău de lucru este ca o cocină? Ce reprezintă această curățenie a ta? În cel mai bun caz, arată că ești teribil de egoist. Ți-ar plăcea să gestionezi totul; cum ai putea fi stăpânul tuturor lucrurilor dacă nu poți gestiona nici măcar o curte? Acest lucru este într-adevăr rușinos! Nu doar mediul lor nu-l pot gestiona aceste persoane, ele nu-și pot gestiona nici igiena și aruncă gunoaie pe jos. Cum și-au însușit un asemenea obicei? Ar putea justifica aruncarea cojilor de fructe pe jos numind-o compost. Atunci, de ce nu le pun într-o grămadă de compost sau într-un coș de gunoi? De ce să le arunce pe drum sau în acel foișor? Este foișorul un loc în care se ține compostul? Nu este aceasta o încălcare a regulilor? (Ba da.) Este o lipsă teribilă de umanitate, rațiune și morală, sunt oameni josnici! Spune-Mi, există o cale de a rezolva această problemă? Cum poate fi oprită? Oare supravegherea va rezolva problema? Cine ar putea să supravegheze asemenea lucruri? Ce se poate face? (Să-i amendăm.) Da, aceasta este ultima soluție. Trebuie să se creeze un sistem adecvat. Nu mai există impunitate. Acești oameni sunt

pur și simplu atât de mârșavi, sunt incorigibili! În unele locuri, sunt împrăștiate peste tot cutii putrede de carton, scânduri putrede și bucăți de hârtie, iar oamenii de acolo spun că le țin pentru a le folosi mai târziu. Având în vedere că sunt lucruri utile, de ce să nu le sortăm după tip, în stive ordonate? Nu ar arăta mai bine și ar ocupa mai puțin spațiu? Majoritatea oamenilor nu se pricep la întreținere. Lucrurile sunt stivuite și împrăștiate la întâmplare în spațiile ocupate de ei, astfel încât nu mai există spațiu liber. Grămezile devin mai dezordonate pe măsură ce cresc, iar odată cu dezordinea vine și mizeria, până când locul devine o groapă de gunoi, respingătoare pentru toți cei care o văd. Oare oamenii care trăiesc în asemenea medii au o umanitate normală? Sunt ei oameni de calibru, dacă nici măcar nu pot controla mediul în care trăiesc? Ce diferență mai există între asemenea oameni și fiare? O parte din motivul pentru care majoritatea oamenilor nu știu cum să gestioneze spațiile în care trăiesc este faptul că nimeni nu este conștient de igienă și nimeni nu știe cum să își gestioneze mediul. Nu se gândesc la aceste lucruri și nu sunt conștienți de cum ar trebui să fie mediul de viață al oamenilor. Sunt ca niște animale, inconștienți de calitatea mediului în care ar trebui să trăiască. Cealaltă parte are de-a face cu faptul că administratorii nu știu cum să gestioneze aceste lucruri. Administratorii nu știu cum să gestioneze aceste lucruri, iar cei care sunt gestionați nu sunt proactivi sau conștienți de aceste lucruri. În cele din urmă, prin „cooperarea” tuturor, locul se transformă într-o „cocină”. Când acești oameni sunt de ceva vreme într-un loc, ies din el cu un anumit sentiment: „De ce acest loc nu este niciodată curat? De ce nu arată niciodată ca un cămin?” Spune-Mi, vederea unui astfel de loc ar putea îmbunătăți starea de spirit a unei persoane? (Nu.) Mergând acolo, vi s-ar îmbunătăți starea de spirit? (Nu am avea prea multe sentimente în legătură cu asta.) Acesta ar fi adevăratul vostru răspuns: fără prea multe sentimente. Am întocmit planuri pentru câteva dintre acele locuri, iar când lucrările au fost terminate și lucrurile au fost reordonate, toată lumea s-a bucurat de priveliște. Cu toate acestea, câteva zile mai târziu, lucrurile erau din nou în dezordine. A trebuit să găsesc pe cineva potrivit care să gestioneze sarcina, dacă se voia menținerea igienei. Acest lucru se datorează faptului că majoritatea oamenilor sunt foarte murdari, făcând dezordine în orice slujbă întreprind. Unii oameni culeg legume și nu cunosc locul potrivit pentru a le spăla. Ei insistă să găsească un loc curat pentru a le spăla, iar rezultatul este că locul respectiv devine murdar. Cum te-ai simți să vezi asta? Oare acești oameni nu sunt o haită de fiare? Nu au umanitate! Să te uiți la acești oameni, cărora nu le pasă deloc de igienă și care nu știu cum să-și gestioneze mediul, ți-ar stârni furia! Acestor oameni li se oferă un mediu frumos în care să trăiască, în care totul este aranjat frumos. Primăvara apar tot felul de flori și ierburi; au munți, apă, un foișor; au locuri în care să lucreze și locuri în care să trăiască și tot felul de facilități. Ce frumos! Dar în ce stadiu au ajuns? Au luat totul de-a gata; nu au apreciat bunătatea. Ei s-au gândit: „Acesta este un loc mai frumos decât majoritatea celorlalte, dar nu este mai mult decât o zonă rurală. Pe jos nu este altceva decât buruieni și noroi.” Cu o astfel de mentalitate, au distrus locul fără să stea pe gânduri. Nu s-au

gândit să își gestioneze mediul. Cât de multe lucruri lipsesc dintr-o asemenea umanitate! Nu deține acele lucruri pe care umanitatea ar trebui să le aibă; acei oameni nu pot nici măcar să se ocupe în cele mai elementare moduri de diferitele aspecte ale mediului lor de viață. Spuneți-Mi, cum de nu s-au gândit oamenii să prețuiască un mediu atât de frumos în care trăiesc? Cum de nu s-au gândit să aibă grijă de el? De ce? Oare pentru că sunt atât de ocupați cu îndatoririle lor încât nu au timp? Sau ce altceva se întâmplă cu ei? Există persoane care nu sunt ocupate cu îndatoririle lor? Unii trăiesc în medii mai rele decât voi, dar au totuși mare grijă de spațiul lor. Oamenii văd asta și îi felicită, îi admiră și îi stimează. Apoi, există și mediul în care locuiți. Ceilalți nici nu trebuie să intre; te-ar disprețui doar aruncând o privire la exterior. Nu este acest lucru din cauza ta? Acțiunile și comportamentele tale au dus la crearea acestui mediu deplorabil în care trăiești. Când oamenii văd mediul în care trăiești, pentru ei este la fel ca și cum ți-ar vedea esența. Îi mai poți învinui atunci că te disprețuiesc? Dacă o persoană este superioară sau inferioară, nobilă sau josnică, acest lucru nu este decis de evaluările altora, ci de ceea ce trăiește ea însăși. Dacă deții lucrurile umanității normale, ești capabil să trăiești adevărata asemănare umană. Vei putea să-ți demonstrezi calitatea nobilă, iar ceilalți te vor prețui și te vor stima în mod firesc. Dacă nu deții aceste lucruri și nu înțelegi ce este igiena de bun-simț și nu știi cum să ai grijă de mediul tău, trăindu-ți toate zilele într-o „cocină” și simțindu-te destul de mulțumit de asta, asta îți dezvăluie trăsătura de fiară. Înseamnă că ești josnic și inferior. O asemenea persoană, cu o umanitate atât de josnică și de inferioară, fără o fărâmă din gândirea, opiniile, cerințele și căutările pe care umanitatea normală ar trebui să le aibă, fără nimic din toate acestea, poate o asemenea persoană să înțeleagă adevărul? Poate să intre în adevărul-realitate? (Nu.) Și voi credeți că nu poate? De ce nu poate? Unii vor spune: „Am scăpat demult de toate aceste lucruri lumești în toți acești ani de când credem în Dumnezeu. Nu ne pasă de aceste lucruri! «Să trăiești o viață de calitate», acesta este un lucru lumesc!” Nu există oameni care spun asta? Atunci, aerul pe care îl respiri este un lucru lumesc? Hainele pe care le porți, toate lucrurile materiale pe care le folosești, sunt acestea lucruri lumești? De ce nu găsești un loc oarecare în aer liber în care să ții adunări? De ce să le ții într-o încăpere? Nu sunt absurde persoanele care spun asta? Am să îți spun un adevăr: dacă o asemenea persoană vrea să intre în adevărul-realitate, îi va fi greu. Dacă o persoană dorește să intre în adevărul-realitate, trebuie mai întâi să aibă umanitate normală; în plus, trebuie să se elibereze de acele obiceiuri proaste din viața sa, să urmărească un stil și un scop în viață prin care să aibă calitate, maniere și moralitate. Este acesta un mod potrivit de exprimare? Atunci, sunt aceste probleme ușor de îndreptat? Cât timp este necesar ca o persoană să își schimbe stilul de viață și să renunțe la un obicei prost din viața sa? Ce metodă trebuie folosită pentru a pătrunde cât mai repede în acest lucru? Ce metode există, în afara pedepsei? (Supravegherea reciprocă.) Supravegherea reciprocă este o metodă; depinde doar dacă oamenii o acceptă. În opinia mea, aplicarea de amenzi este o mișcare cu impact și una cu adevărat eficientă. Imediat ce vorbești

despre amenzi în numerar, vorbești despre interesele oamenilor. Aceștia nu au de ales decât să se conformeze, de teamă că interesele lor ar putea avea de suferit. Iată ce se obține prin aplicarea de amenzi. Dar de ce nu se obține nimic având părtășie despre adevăr cu acești oameni? Pentru că ei nu au umanitate normală sau condițiile necesare pentru acceptarea adevărului. De aceea să aibă părtășie despre adevăr este o metodă ineficientă pentru ei. În orice mediu de lucru, învățați în primul rând să sortați lucrurile pe tipuri, în al doilea rând să mențineți ordinea, în al treilea rând să păstrați igiena și curățenia și, mai mult decât atât, să cultivați obiceiul de a strânge gunoiul. Aceasta este ceea ce ar trebui să dețină umanitatea normală.

Există femei care își piaptănă părul și pleacă, fără să măture mai întâi firele căzute. Ele fac acest lucru în fiecare zi. Poate fi schimbat un asemenea obicei? Când te-ai pieptănat, trebuie să faci curățenie și ordine imediat. Nu-i lăsa pe alții să facă curățenie, gestionează-ți bine mediul tu singur. Dacă dorești să îți gestionezi bine mediul, trebuie să începi cu propria persoană. Fă mai întâi curățenie în propriul spațiu. În afară de acest lucru, o persoană trebuie să aibă simț civic față de mediile publice în care trăiește. Responsabilitatea de a gestiona spațiile în care oamenii trăiesc și se odihnesc, de exemplu, ar trebui să revină tuturor. Dacă vezi câteva bucăți de coajă de portocală pe jos, pur și simplu adună-le și aruncă-le la gunoi. Pe unele șantiere, când se termină munca, peste tot sunt așchii de lemn, rumeguș, bare de fier și cuie. Mergeți acolo și puteți călca cu ușurință pe un cui dacă nu sunteți atenți. Este teribil de nesigur. De ce nu ar face curățenie și nu ar igieniza lucrurile după ce și-au făcut treaba? Ce fel de obicei urât este acesta? Făcând acest lucru, sunt capabili să dea explicații clare? Ce ar crede oamenii dacă ar vedea un loc de muncă atât de murdar și dezordonat? Nu este acesta modul în care fiarele își fac treaba? Oamenii cu umanitate trebuie să curețe frumos lucrurile după ce au terminat o treabă, iar ceilalți vor ști de la prima vedere că treaba a fost făcută de oameni. Fiarele nu fac curățenie după ce au făcut o treabă, ca și cum curățenia nu ar fi responsabilitatea lor și nu ar avea nimic de-a face cu ele. Ce fel de logică este aceasta? Am văzut mai mulți oameni care nu fac curățenie după ce termină o treabă. Toți au acest obicei prost. Le-am spus că, în fiecare zi când își termină treaba, trebuie să pună pe cineva să strângă tot gunoiul. Să curețe în fiecare zi. În acest fel, locul va fi curat. Trebuie să cultive un astfel de obicei. Pentru a cultiva un obicei în viață, o persoană trebuie să înceapă prin a menține un mediu, după care să aibă răbdare să se obișnuiască cu el. Apoi, într-o zi, când acel mediu se schimbă, ea singură se va simți prost să vadă când ceva este murdar. Este exact ca în cazul unor oameni care au locuit în străinătate timp de 3 sau 5 ani, care cred că totul este mai bine acolo. Vine ziua în care se întorc în orașul lor natal și au impresia că au devenit brusc dichisiți. Îi privesc cu dispreț pe ceilalți care nu sunt preocupați de igienă, pe oamenii ale căror case sunt murdare. Nici măcar nu suportă să stea câteva zile fără să facă duș. Nu a fost mediul lor cel care a dictat acest lucru? Exact așa funcționează. Prin urmare, trebuie să începeți prin a vă gestiona igiena personală și mediul înconjurător. Acesta este modul de a vă

simți confortabil îndeplinindu-vă datoria; de asemenea, este ceea ce ar trebui să dețină oamenii cu umanitate normală. În numeroase locuri în care am fost, am văzut dormitoare de fete care erau un dezastru total, în dezordine. Unii ar putea spune: „Vrei ca noi să fim ordonați; ar trebui să fie ca într-o tabără de instrucție?" Nu este nevoie de toate astea. Fă-ți patul și curăță-ți camera în fiecare zi. Păstrează curățenia. Fă-ți un obicei din asta. Dacă faci aceste lucruri în fiecare zi și ele devin un obicei, o regulă, la fel de automat ca mâncatul, atunci vei fi cultivat acest tip de obicei în viața zilnică, iar pretențiile tale față de mediul înconjurător vor fi mai ridicate. Și atunci când vor fi mai ridicate, întreaga ta ținută, perspectiva ta mentală, gustul tău, umanitatea și demnitatea ta vor fi toate ridicate. Dar dacă trăiești într-o „cocină", un loc care nu este pentru oameni, ci este mai degrabă ca bârlogul unei fiare, nu deții asemănarea umană. De exemplu, când intră într-o cameră, unii oameni, văzând că podeaua și camera sunt curate, își vor scutura murdăria de pe pantofi pentru o vreme afară. Totuși, nu se vor simți curați, așa că își vor scoate pantofii înainte de a intra în cameră. Când proprietarul camerei vede cât de curați și respectuoși sunt față de el, îi va respecta și el. Alți oameni vor intra nestingheriți, cu pantofii plini de noroi, și nu le va păsa că aduc noroiul pe podea. Sunt complet nepăsători față de acest lucru. Proprietarul camerei vede că ei sunt din fire nepăsători față de reguli. El îi vede cu ochi răi și, prin urmare, îi disprețuiește și nu îi va mai lăsa să intre în cameră pe viitor. Îi va face să aștepte afară și iată ce va insinua asta: „Nu meriți să intri înăuntru, ai face mizerie dacă ai intra și va trebui să petrec mult timp făcând curățenie!" El nu îi va respecta. Când va vedea că nu au asemănare umană, nici măcar nu îi va respecta. Dacă cineva ajunge în acest punct în viața sa, oare mai este om? Un animal de companie este mai bun decât ei. Așadar, pentru a fi numiți oameni, ei trebuie să trăiască asemănarea umană și trebuie să aibă umanitate normală. Oriunde locuiește cineva, indiferent ce datorie îndeplinește, trebuie să respecte regulile. Trebuie să aibă grijă de spațiul și de igiena lui, să aibă obiceiuri de viață bune și simțul responsabilității. Trebuie să fie atent și serios în tot ceea ce face și să continue în același mod până când a realizat acel lucru bine și la valoarea de referință. Astfel, oamenii vor vedea din modul în care îți îndeplinești datoria și din felul în care te porți și în care tratezi lucrurile că ești integru și decent, o persoană bună. Ei vor simți admirație pentru tine și vor ajunge să te respecte în mod firesc. De asemenea, te vor stima și prețui și, astfel, nu te vor păcăli sau hărțui. Îți vor vorbi într-o manieră serioasă, fără batjocură sau dispreț. Nu știu cum Îmi percep oamenii înfățișarea, dar am un sentiment: când Mă întâlnesc cu majoritatea oamenilor, aceștia nu fac glume și nu vorbesc în mod frivol. Nu știu de ce se întâmplă asta. S-ar putea ca oamenii să aibă un sentiment: „Ești pur și simplu o persoană serioasă și ești serios atât în exprimare, cât și în acțiunile Tale. Ești o persoană integră; nu aș îndrăzni să fac o glumă când interacționez cu Tine. Este clar de la prima vedere că nu ești genul acela de persoană." Dacă, atunci când mergi într-un loc și vorbești cu oameni, discuți cu oameni, interacționezi cu oameni, ei simt că există ceva în umanitatea și moralitatea ta. Poate că ei nu ar putea să spună clar ce este acest lucru, dar tu vei ști ceea ce gândești în fiecare

zi și vei avea întotdeauna principii și standarde pentru modul în care privești lucrurile și interacționezi cu oamenii. Dacă acesta este modul în care intri în contact și interacționezi cu ceilalți, atunci ei vor zice că ești foarte prudent, foarte serios și atent în tot ceea ce faci, însemnând că ești foarte principial. Ce sentiment le va inspira acest lucru în cele din urmă? Gândește-te bine la asta. Dacă, în conduita personală, ai lucrurile pe care ar trebui să le aibă cei cu umanitate normală, nu contează cum te evaluează oamenii pe la spate. Dacă ei simt, în adâncul inimii lor, că ești o persoană integră, prudentă, o persoană cu o atitudine serioasă, responsabilă față de toate lucrurile, cu o virtute nobilă, atunci, după ce vor intra în contact și vor interacționa cu tine pentru o vreme, vor ajunge să te aprobe și să te stimeze. Și atunci, tu vei avea o oarecare valoare ca persoană. Dacă, după o perioadă de interacțiune cu tine, constată că nu faci nimic bine, că ești leneș și lacom, că nu ești dispus să înveți nimic, că standardele tale îți depășesc capacitățile, că ești destul de avar și egoist, ba mai mult, că nu ești preocupat de igienă și nu te gândești să ai grijă de mediul tău; dacă văd că nu știi nimic din ceea ce faci, că ai un calibru destul de slab și nu ești demn de credibilitate, că nu ești capabil să faci bine nicio misiune care ți se dă, atunci nu vei conta deloc pentru oameni și nu vei fi validat ca persoană. Să nu contezi deloc pentru ceilalți nu este mare lucru, la urma urmei; ceea ce contează e că ești în pericol dacă ești la fel de josnic, inferior și fără valoare în inima lui Dumnezeu, ca o fiară, fără inimă sau spirit. Ești încă atât de departe de a fi mântuit! Pentru o persoană al cărei caracter nu este la înălțimea standardelor, a cărei exprimare și ale cărei acțiuni sunt complet nereglementate, care este ca o fiară, există vreo speranță de a fi mântuită? Este în pericol, după cum văd Eu. Mai devreme sau mai târziu, va fi eliminată.

C. Atitudinea și comportamentul oamenilor în contactul lor cu sexul opus

Al treilea punct este atitudinea și comportamentul oamenilor în contactul lor cu sexul opus, în viața lor cotidiană. Aceasta este o problemă pe care toți cei care trăiesc printre oameni o vor întâlni, indiferent de vârsta lor. Ce aspect al umanității este implicat? Acest lucru implică demnitatea unei persoane, simțul rușinii și stilul de conduită al acesteia. Unii oameni privesc cu multă nonșalanță contactul cu sexul opus. Li se pare că nu este mare lucru atât timp cât nu se întâmplă nimic, cum nu e nici faptul de a se complace în gânduri desfrânate sau de a dezvălui vreo pasiune nelegiuită. Ar trebui cineva cu umanitate normală să aibă astfel de gânduri? Este acesta un semn al umanității normale? Odată ce ești suficient de matur pentru a te căsători și a intra în contact cu sexul opus și vrei să ai o relație, fă-o în mod normal și nimeni nu va interveni. Dar unii oameni nu vor o relație, flirtează câteva zile cu cineva care le atrage atenția și, de îndată ce întâlnesc pe cineva care le stârnește interesul și corespunde preferințelor lor, încep să se grozăvească. Și cum se grozăvesc? Ridică o sprânceană, fac semn cu ochiul sau își schimbă tonul vocii, în timp ce vorbesc sau se mișcă într-un anumit mod, ori încep să facă remarci amuzante pentru a se face remarcați; asta înseamnă că se grozăvesc.

Când o persoană care nu este așa în mod normal dezvăluie aceste comportamente, poți fi sigur că există în apropiere câțiva membri de sex opus care corespund preferințelor lor. Cine sunt acești oameni? Ai putea spune că au o conduită necorespunzătoare și că nu păstrează limite clare între bărbați și femei, dar nu au afișat niciun comportament deplorabil. Unii ar putea spune că pur și simplu sunt frivoli. Cu alte cuvinte, nu se respectă; oamenii frivoli nu au noțiunea de respect de sine. Unii oameni dezvăluie aceste trăsături în viața de zi cu zi, dar îndeplinirea îndatoririlor personale nu este afectată, iar acest lucru nu a afectat nici finalizarea lucrării lor, deci este asta cu adevărat o problemă? Unii spun: „Atâta vreme cât nu îi împiedică să urmărească adevărul, este nevoie să vorbești despre asta?" La ce se referă acest lucru? La rușinea și demnitatea umanității cuiva. Umanitatea unei persoane nu poate fi lipsită de rușine și demnitate și, fără ele, umanitatea lor nu poate fi una normală. Unii oameni sunt credibili și sunt serioși, responsabili și muncesc din greu în tot ceea ce fac. Nu au nicio problemă majoră, dar pur și simplu nu iau în serios acest aspect al vieții lor. Când flirtezi cu un membru al sexului opus, este constructiv sau dăunător acest lucru? Ce se întâmplă dacă persoana cu care flirtezi se îndrăgostește de tine? S-ar putea să spui: „Nu asta am vrut"; ei bine, dacă totuși flirtezi cu o persoană atunci când nu-ți dorești asta, nu te joci cu ea? Îi faci rău! E un lucru oarecum lipsit de simțul moral. Oamenii care fac acest lucru au un caracter slab. Mai mult, dacă nu intenționezi să continui această relație și nu ești serios în privința ei, dar tot ridici din sprâncene și-i faci cu ochiul sexului opus și te dai în spectacol cu distracție și umor, făcând totul pentru a arăta că ai stil, că ești chipeș frumos, dacă te grozăvești așa, ce faci, de fapt? (Seduci oamenii.) Există intenția de a seduce în asta. Acum, acest tip de comportament seducător este un lucru nobil sau urât? (Este un lucru urât.) Acesta e punctul în care nu mai există niciun strop de demnitate. Ce fel de oameni din această lume i-ar seduce pe alții? Prostituate, femei ușoare, pungași, acești oameni nu cunosc rușinea. Ce înseamnă a nu cunoaște rușinea? Înseamnă că sunt insensibili la rușine. Integritatea, rușinea și onoarea, demnitatea și reputația de asemenea, lor nu le pasă de niciuna dintre acestea. Oamenii de genul acesta obișnuiesc să se dea mari și să flirteze. Să flirteze cu o persoană sau două nu este suficient, iar să flirteze cu opt sau zece nu li se pare excesiv. Ar fi nevoie de mii și mii de oameni pentru a-i face fericiți. Unele femei căsătorite au avut doi copii și nimeni din afara casei nu știe despre asta. De ce nu le spun oamenilor? Le este teamă că, odată ce vor spune că sunt căsătorite și promise, nu vor mai avea succes în flirturile lor și își vor pierde seducția și farmecul. Acesta este motivul pentru care nu vor fi deschise în această privință. Oare asemenea oameni nu sunt insensibili la rușine? Este umanitatea cuiva normală dacă are asemenea lucruri în ea? Nu este. Acest lucru sugerează că, dacă ai o asemenea umanitate și astfel de comportamente, atunci ai neajunsuri în ceea ce privește umanitatea normală; îi lipsesc rușinea și demnitatea. Unele femei încep să își aranjeze părul și să își netezească hainele de îndată ce se află în preajma sexului opus sau își aplică fard de obraz și pudră, încercând din răsputeri să

se dichisească. Care este scopul lor în asta? Scopul lor este seducția. Acest lucru nu ar trebui să existe în umanitatea normală. Să fii capabil să seduci oameni în acest fel și să nu simți nimic, crezând că este ceva normal și obișnuit, că nu este mare lucru, înseamnă să nu ai simțul rușinii și să nu știi nici măcar ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci. Există unele femei care ar fi dispuse să umble peste tot pe stradă goale pușcă dacă li s-ar oferi zece mii de yuani. Ce fel de oameni sunt ele? Sunt oameni fără un simț al rușinii. Ar face orice pentru bani, fără rușine. Integritatea, caracterul, simțul rușinii și demnitatea nu înseamnă nimic și nu au valoare pentru ele. Simt că abilitatea de a-și da aere și de a-i seduce pe alții este un talent al lor, iar singura lor bucurie se rezumă la câștigarea simpatiei mai multor persoane și la a fi urmate de ele. Aceasta este cea mai mare onoare pentru astfel de femei; este ceea ce prețuiesc. Ele nu prețuiesc lucruri precum demnitatea, simțul rușinii sau caracterul. Este aceasta o umanitate bună? (Nu.) Ați manifestat astfel de comportamente? (Da.) Atunci, sunteți în stare să le țineți sub control? Le puteți ține sub control de cele mai multe ori sau numai de puține ori? Aveți abilitatea de a vă înfrâna? Oamenii care se pot înfrâna sunt aceia a căror inimă cunoaște rușinea. Toți au momente trecătoare de impulsivitate și decădere, dar atunci când le au cei care se pot înfrâna, ei simt că acel lucru pe care îl fac nu este corect, că se înjosesc, că trebuie să se oprească imediat și că nu trebuie să mai continue să îl facă. Iar mai târziu, când dau din nou peste un astfel de lucru, ei sunt capabili să se controleze. Dacă nu există nici măcar atât de puțină capacitate de autoînfrânare în umanitatea ta, atunci împotriva a ce te-ai putea răzvrăti când ești chemat să practici adevărul? Unii oameni sunt binecuvântați cu o înfățișare plăcută și se trezesc permanent căutați de sexul opus; cu cât mai mulți oameni îi caută, cu atât mai mult simt că își permit să se dea în spectacol. Nu este periculos pentru ei? Ce ar trebui să faci în această situație? (Să recunoști și să eviți această capcană.) Aceasta este cu adevărat o capcană pe care trebuie să o eviți; dacă nu o faci, este posibil să descoperi că o persoană te-a prins în mreje. Trebuie să eviți această capcană înainte să devii prins în mreje; aceasta se numește autoînfrânare. Oamenii care se autoînfrânează au un simț al rușinii și au demnitate. Cei care nu le au pot fi ademeniți de oricine îi seduce și mușcă momeala oricând îi caută cineva, ceea ce cauzează probleme. În plus, se vor da și în spectacol în mod deliberat, se vor dichisi și îmbrăca frumos și vor alege în mod special acele haine pe care le au și care-i pot face să pară mai frumoși, mai atractivi și mai drăguți, și le vor purta în fiecare zi; acest lucru este periculos pentru ei și arată că sunt persoane care încearcă în mod conștient să-i seducă pe ceilalți. Dacă atragi prea multe priviri și ești prea seducător în aceste haine, atunci trebuie să te răzvrătești împotriva trupului și să renunți la purtarea hainelor de acest gen. Dacă ai hotărâre în privința asta, atunci o poți face. Totuși, dacă nu ai această hotărâre și vrei să-ți cauți un partener, atunci nu te opri și caută-ți unul: interacționați normal unul cu altul, fără să flirtezi cu altcineva. Dacă nu cauți un partener, dar totuși flirtezi cu alții, atunci se poate spune doar că îți lipsește simțul rușinii. Trebuie să îți fie clar ceea ce alegi. Puteți să respectați cu toții aceste

principii? (Avem această hotărâre.) Dacă aveți această hotărâre, atunci aveți energia, motivația și va fi ușor să le respectați. Unii oameni sunt în esență decenți prin natura lor și, în plus, după ce și-au găsit credința în Dumnezeu, urmăresc adevărul și merg pe calea cea dreaptă, așa că nu au acea dorință și nu răspund nimănui care încearcă să flirteze cu ei. Unii oameni sunt destul de predispuși la acest lucru, în timp ce alții nu-i acordă nicio atenție; unii oameni par să aibă această hotărâre, dar nici măcar ei înșiși nu pot spune dacă, de fapt, o au sau nu. În ceea ce privește interacțiunea cu sexul opus, acesta este un lucru pe care trebuie să îl gestionezi corect, să-l reexaminezi și să-l identifici ca parte integrantă a demnității și a rușinii umanității normale. Ce legătură are lipsa simțului rușinii cu lipsa umanității? Este corect să spunem că, dacă cineva nu are simțul rușinii, nu are umanitate. De ce toți cei lipsiți de umanitate nu iubesc adevărul? Și de ce spunem că o persoană poate urmări adevărul dacă deține umanitate? Spuneți-mi, oamenii fără simțul rușinii știu ce este bine și ce nu este bine? (Nu.) Așadar, atunci când fac lucruri rele care se împotrivesc lui Dumnezeu, Îl trădează și încalcă adevărul, simt ei oare vreo remușcare? (Nu.) Pot ei să meargă pe calea cea dreaptă dacă nu îi mustră propria conștiință? Pot ei să urmeze adevărul? Oamenii obraznici și nerușinați sunt amorțiți; ei nu pot distinge clar lucrurile pozitive de cele negative sau ceea ce Dumnezeu iubește și ceea ce El detestă. Așa că, atunci când Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți, ei spun: „Care este problema cu a spune o minciună? A spune un neadevăr nu este degradant!” Nu cumva cineva fără rușine ar spune una ca aceasta? Dacă o persoană cu simțul rușinii nu reușește să fie sinceră și este prinsă în fapt de toată lumea, nu îi roșește fața? Nu este neliniștită pe interior? (Este.) Și ce spuneți despre o persoană nerușinată? „Fiind o persoană onestă, ce gândesc alții, ce valoare am pentru ei sau ce importanță îmi acordă, nimic din toate acestea nu contează pentru mine!” Nu îi pasă. Mai poate, atunci, să urmărească adevărul? Dacă întrebi asemenea oameni, după ce au rostit minciuni, dacă au inima tulburată sau dacă simt remușcări, vor spune: „Ce înseamnă să fii împăcat? Ce înseamnă remușcarea? De ce trebuie să fie acest lucru atât de supărător?” Ei nu au o asemenea conștiință. Poate cineva cu o asemenea rațiune nesănătoasă să-L urmeze pe Dumnezeu? Pot ei să urmărească adevărul? Nu îl urmăresc. Pentru ei, nu există limite între lucrurile pozitive și cele negative, între adevăr și ceea ce îl încalcă, toate sunt la fel. În orice caz, ei gândesc că va fi bine dacă toată lumea face un efort, își îndeplinește datoria și plătește un preț. Nu există nicio diferență între aceste lucruri. Ei nu au niciun fel de remușcare atunci când fac ceva care se împotrivește lui Dumnezeu, când fac ceva care încalcă adevărurile-principii, când fac ceva care aduce pierderi intereselor altcuiva sau când fac ceva care tulbură lucrarea bisericii. Ei nu au niciun fel de remușcare. Prin aceasta, nu sunt ei lipsiți de simțul rușinii? Oamenii care nu au simțul rușinii sunt lipsiți de discernământ cu privire la asemenea lucruri. Pentru ei, este vorba despre a face ce vor. Totul este permis; nu este nevoie să folosească adevărul pentru a judeca. Așadar, oamenii fără simțul rușinii nu au cum să înțeleagă sau să practice adevărul. Aceasta este relația dintre lipsa simțului rușinii și

lipsa umanității. Atunci, de ce nu ați fost în stare să spuneți acest lucru? Toți gândiți: „Ceea ce predici nu prea are legătură cu adevărul; e cam departe de acesta. De obicei suntem în stare să vedem clar aceste lucruri, așadar mai avem noi nevoie ca Tu să ne vorbești despre ele?” Dacă simțiți că nu are legătură cu adevărul, atunci cât ați pătruns din adevărul-realitate? Trăiți o umanitate normală? Ați devenit cu adevărat oameni care dețin adevărul și au umanitate? Sunteți prea mici în statură și nici măcar nu vă puteți da seama de aceste lucruri, prin urmare, ce adevăr-realitate ați putea avea?

Unul dintre cele 10 decrete administrative ale casei lui Dumnezeu spune: Omul are o fire coruptă și, în plus, este stăpânit de sentimente. Ca atare, este absolut interzis ca doi membri de sex opus să lucreze împreună neînsoțiți atunci când slujesc lui Dumnezeu. Orice persoană descoperită făcând acest lucru va fi exclusă, fără excepție. Cum privesc oamenii acest decret administrativ? Dacă un bărbat a avut relații necorespunzătoare cu mai mult de 30 de femei, spune-Mi, cum se vor simți oamenii care au auzit despre asta? (Vor fi surprinși.) Ai fi surprins să auzi asta; ai fi șocat: „Dumnezeule, sunt foarte multe! Este dezgustător, nu-i așa?” Și ce fel de sentiment a avut acel bărbat când ți-a spus asta? (S-a purtat ca și cum nu ar fi contat pentru el.) Pentru el, nu ar fi fost nimic ieșit din comun. Întreabă-l ce mănâncă astăzi: „Orez.” Întreabă-l cu câte femei a fost: „Treizeci sau mai multe.” El va răspunde la ambele întrebări exact cu același ton și mod de gândire. Mai există mântuire pentru o persoană cu o asemenea umanitate? Nu există, chiar dacă el crede în Dumnezeu. Cum ar putea să nu știe să se rușineze când divulgă așa ceva? Este o chestiune degradantă! Atunci cum a putut să o divulge pur și simplu? Spune-Mi, mai are vreo urmă de simț al rușinii? Nu, nu mai are. Simțul conștiinței din interiorul umanității sale a amorțit deja și nu mai are nicio capacitate de percepție. Aceasta nu este doar o problemă de a fi depravat; oamenii fără rușine sau demnitate nu mai sunt oameni. În exterior încă arată ca niște oameni, dar acest lucru se năruie de îndată ce trebuie să se ocupe de ceva. Ei sunt capabili să facă orice fără să cunoască rușinea și asta înseamnă că nu mai sunt oameni. Haideți să încheiem aici discuția noastră despre aceste aspecte.

Gândiți-vă la aceste trei aspecte ale umanității normale pe care le-am discutat astăzi. Sunt ele importante? Sunt aceste aspecte ale umanității normale deconectate de urmărirea adevărului? (Nu.) Atunci, ce legătură au ele cu urmărirea adevărului? Dacă umanitatea unui credincios în Dumnezeu nu deține o anumită meticulozitate, un simț al responsabilității sau o capacitate de atenție în acțiunile sale, dacă nu are o asemenea umanitate, atunci ce poate câștiga în credința sa în Dumnezeu și în urmărirea adevărului? Am avut părtășie despre destul de multe adevăruri de-a lungul anilor, adevăruri din fiecare domeniu. Dacă oamenii nu se implică sau nu tratează aceste adevăruri cu o gândire conștiincioasă, trântind totul laolaltă și nefăcând nimic în mod conștiincios, pot ei ajunge astfel să înțeleagă adevărul? Unii oameni spun: „Dacă nu pot ajunge să înțeleg adevărul, nu pot doar să memorez aceste doctrine și terminologii?” Ai putea în final să fii capabil să obții adevărul în acest fel? Dacă nu deții acest tip de

umanitate normală și umanitatea ta nu cuprinde aceste lucruri, însemnând că nu ai o atitudine conștiincioasă, meticuloasă, serioasă și responsabilă față de lucruri, atunci adevărul se transformă pentru tine în doctrine și în sloganuri, se transformă în reglementări. Nu poți obține adevărul, pentru că nu ești capabil să îl înțelegi. În afară de asta, dacă nu poți gestiona bine mediul, rutina și stilul vieții personale, vei fi capabil să pătrunzi în diversele principii și zicale care implică adevărul? Nu vei fi. În plus, în viață, oamenii trebuie să iubească lucrurile pozitive, iar în ceea ce privește lucrurile negative și ticăloase, ei trebuie să mențină în adâncul inimii lor o atitudine de dispreț și repulsie. Aceasta este singura cale de a pătrunde în câteva adevăruri. Ceea ce înseamnă că, în urmărirea adevărului, trebuie să ai o atitudine corectă și o stare sufletească adecvată; trebuie să fii o persoană onestă și serioasă. Doar astfel de oameni pot dobândi adevărul. Dacă cineva nu are niciun simț al rușinii și rămâne amorțit și inconștient în inima sa atunci când a făcut multe lucruri ticăloase, multe lucruri care încalcă adevărul și care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, gândindu-se că nu este nimic ieșit din comun, îi este atunci adevărul de vreun folos? Nu este de niciun folos. Adevărul nu produce niciun efect asupra lui și nu este în măsură să îl țină în frâu, să îl mustre, să îl îndrume sau să îi indice direcția și calea, ceea ce înseamnă că are probleme. Cum ar putea o persoană fără măcar un minim simț al rușinii să înțeleagă adevărul? Pentru ca o persoană să fie capabilă să înțeleagă adevărul, ea trebuie mai întâi să fie sensibilă sufletește la lucrurile pozitive și negative. Simte repulsie la simpla menționare sau întâlnire cu un lucru negativ sau ticălos, iar dacă ea însăși face un astfel de lucru, se simte rușinată și neliniștită. Simte dragoste pentru adevăr și poate accepta adevărul în inima sa; îl poate folosi pentru a se înfrâna și pentru a-și schimba stările greșite. Nu sunt acestea lucrurile pe care umanitatea normală ar trebui să le dețină? (Ba da.) Dacă deține aceste lucruri, nu devine ușor pentru o persoană să urmărească adevărul? Iar dacă cineva nu deține niciunul dintre acestea, atunci a vorbi despre urmărirea adevărului este doar o vorbărie goală. Cum ar putea face asta fără lucruri pozitive în inima sa? Adevărul nu va prinde rădăcini, nu va înflori și nu va da roade înlăuntrul tău până când umanitatea ta normală nu va deține aceste lucruri; până atunci nu va avea niciun efect. Când ai înțeles adevărul, vei putea să-ți modifici gândirea și să-ți înfrânezi comportamentul, iar gândurile tale corupte vor deveni din ce în ce mai puține. Aceasta este adevărata schimbare.

Câte dintre aceste manifestări ale umanității normale pe care le-am discutat astăzi le aveți? Câte vă lipsesc? Ce anume dețineți? (Un simț al rușinii.) Un simț al rușinii, acesta este unul bun. Un simț al rușinii este minimul pe care ar trebui să-l dețineți. Ce altceva? Aveți cu toții o mentalitate și o atitudine conștiincioasă, meticuloasă față de oameni, evenimente și lucruri? Văd că sunteți neglijenți în tot ceea ce faceți, fiind doar letargici și delăsători, iar când văd aceste lucruri pe care le faceți, în inima Mea se intensifică neliniștea. Puteți să detectați aceste probleme de unii singuri? Atunci când le detectați, vă faceți griji? (Da.) În ce fel? Vorbiți despre asta. (Acum că tocmai am auzit părtășia lui Dumnezeu, simt că nu am prea multă umanitate și că am avut o mentalitate

frivolă față de datoria mea și față de evenimentele din viața mea. Sunt atât de departe de standardele cerute de Dumnezeu. Îmi este puțin teamă.) Umanitatea ta are prea multe lipsuri, nu-i așa? Simți că ai crezut în Dumnezeu ani de zile și ai auzit multe adevăruri, dar nu deții nici măcar cele mai importante lucruri ale umanității; cum ai putea să nu fii neliniștit? Unii oameni au un minim de îndemânare tehnică, dar tot ceea ce fac este de proastă calitate. Totul este inferior, nu corespunde standardelor, iar ei nu analizează care sunt metodele avansate și cele standard. Nu au ei o gândire limitată? De exemplu, li s-a cerut la un moment dat să instaleze o ușă și au spus: „De unde provin eu, majoritatea ușilor pe care le avem sunt uși într-un canat." Locul acela mic din care provin nu stabilește standardul. Ar trebui să se uite la stilul ușilor companiilor și clădirilor rezidențiale din marile orașe, apoi să își facă treaba în funcție de realitatea situației. Totuși, aici și-au deschis gura și au spus: „La noi acasă nu se fac uși duble și nu sunt prea mulți oameni aici. Nu ar fi mare lucru nici dacă ar fi, se pot înghesui pur și simplu." Altcineva a spus: „Dacă oamenii se înghesuie prea mult timp, se va rupe tocul ușii. Haideți să mai discutăm despre asta. De data asta faceți o excepție și să fie o ușă dublă, bine?" Acesta a răspuns: „Nu! Eu fac uși simple; nu pot face uși duble. Eu sunt cel care știe cum se fac sau tu? Eu sunt, așa că de ce nu mă asculți pe mine? Tu trebuie să mă asculți pe mine!" Li s-a cerut să lucreze în funcție de situație, dar nu au ascultat și au insistat să facă o ușă mică. Nu este acest lucru o problemă? Când li s-a cerut să instaleze un panou din sticlă între interior și exterior, pentru a lăsa lumina să intre și a evita ca spațiul să pară mic, au spus: „De ce am instala sticlă? Acesta ar fi un risc pentru siguranță, nu-i așa? Nu instalez sticlă; vor fi bune aceste două uși. Acesta este singurul tip de ușă pe care îl folosim acolo de unde provin eu." Întotdeauna aduc în discuție lucruri precum „de unde sunt eu", „ca acasă", „am studiat aspecte tehnice", pentru a-i suprima pe alții. Sunt aceste lucruri adevărul? (Nu sunt.) Pentru ca ei să adopte o asemenea atitudine față de aspectele externe, ce trebuie să fie deficitar în umanitatea lor? Raționalitatea. Și ce fel de lucruri, în special, trebuie să fie deficitare în raționalitatea lor? Perspicacitatea. Ei au întotdeauna impresia că tot ceea ce se întâmplă acolo de unde provin este corect, că totul este la cel mai înalt nivel, că totul este adevărul. Nu este raționalitatea lor slabă? Cum ar trebui să arate raționalitatea normală? Cu o raționalitate normală, ei ar spune: „Sunt în această meserie de mulți ani, dar nu am văzut prea multe. Așa facem noi ușile acolo de unde provin eu, dar hai să vedem cât de mari sunt ușile aici. Ne vom conforma la ceea ce fac oamenii de aici. Acesta este un loc diferit, iar în această sarcină ar trebui să rămân flexibil." Nu este asta raționalitate? (Ba da.) Atunci, o asemenea persoană are această raționalitate? Nu, nu deține nicio rațiune. Și cum a fost rezolvată problema în cele din urmă? Lucrarea a trebuit să fie refăcută. Refacerea lucrării nu este o pierdere? (Ba da, este.) Da, este. Există multe cazuri de astfel de probleme? Există. Persoana respectivă este de-a dreptul încăpățânată. Cât de încăpățânată este? Nu a ascultat de spusele nimănui; nu a ascultat nici măcar de ce am spus Eu și, în plus, M-a contrazis. Am spus: „Trebuie să te schimbi. Dacă nu o faci, nu

e o treabă pentru tine.” Iar ea a avut curajul să spună: „Voi face o ușă de mărimea asta, chiar dacă nu ai nevoie de mine!” Ce fel de fire este asta? Este aceasta umanitate normală? (Nu.) Nu este umanitate normală, așadar, ce umanitate este atunci? După părerea mea, astfel de oameni se aseamănă puțin cu fiarele. Este exact ca atunci când unui bou îi este sete: indiferent cât de multe bunuri sau oameni transportă în car, de îndată ce vede o baltă sau un râu, va trage carul în acea direcție. Nimeni nu-l poate abate din drum. Vorbim despre un animal. Au și oamenii o astfel de fire? Atunci când o fac, nu este umanitate normală, iar asta este periculos. Vor găsi o scuză pentru a te refuza, pentru a nu te mai asculta. Sunt atât de încăpățânați și de nesăbuiți! Cu asemenea situații în viața cotidiană, dacă nu ai o atitudine modestă de acceptare, de receptivitate față de opiniile celorlalți, dacă nu ai o atitudine de studiu, cum vei fi capabil să accepți adevărul? Cum îl vei putea practica? Toată lumea spune că ar fi mai potrivit să facem o ușă dublă. Nici măcar nu poți face asta și nu te apropii nici pe departe de practica adevărului; nici măcar nu vrei să auzi niciun fel de sugestie rezonabilă. Ai fi în stare să asculți ceva care are legătură cu adevărul? Nu ai asculta, ca întotdeauna. Ceva ce are legătură cu adevărul nu ar ajunge la o persoană care are o astfel de fire, iar asta înseamnă că are mari probleme. Dacă umanitatea unei persoane nu stăpânește nici măcar acest tip de rațiune, atunci ce adevăr poate practica? Pentru cine face acele lucruri cu care este ocupat în fiecare zi? Le face complet în funcție de propriile preferințe, de propriile dorințe egoiste. În fiecare zi, are acest tip de opinie față de oamenii, evenimentele și lucrurile care îl înconjoară în viața cotidiană: „Voi face ceea ce vreau, voi face ceea ce gândesc și voi face așa cum cred.” Cum se numește asta? Întreaga zi, tot ceea ce gândește este complet rău. Și dacă are o inimă atât de rea, cum rămâne cu acțiunile sale? Există oare o astfel de persoană ale cărei gânduri sunt toate rele, dar ale cărei acțiuni se aliniază la adevăr? Acest lucru nu este posibil, ar fi contradictoriu. Gândurile acesteia sunt toate rele, iar originea sa este în întregime rea, așa că lucrurile pe care le face nu vor fi niciodată ținute minte. Iar printre lucrurile care nu sunt ținute minte, unele sunt perturbări și tulburări, altele sunt distructive, în timp ce unele nu sunt prea rele. Dacă aceste lucruri ar fi luate în serios, ele ar trebui să fie condamnate. Așa funcționează.

Unii oameni au un fel de opinie eronată, pe care alții o găsesc destul de dezgustătoare. Acești oameni au câteva daruri, calități sau poate o meserie, o anumită competență sau o abilitate specială într-un anumit domeniu și, după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu, se consideră oameni distinși. Este corectă această atitudine? Ce părere aveți despre această opinie? Este un lucru care aparține gândirii umanității normale? Nu. Atunci, ce fel de idee este aceasta? Nu este oare un lucru lipsit de rațiune? (Ba da.) Ei cred: „Sunt mai presus decât oamenii obișnuiți deoarece cunosc această meserie și sunt mai bun decât o persoană obișnuită din casa lui dumnezeu. Sunt un om înzestrat cu măiestrie și abilitate și sunt talentat și un bun orator. Sunt o figură aparte în casa lui dumnezeu. Sunt foarte carismatic. Nimeni nu-mi poate da ordine, nimeni nu mă poate conduce și nimeni nu-mi poate porunci să fac nimic. Am această abilitate, așa că

voi face ceea ce vreau eu. Nu trebuie să mă gândesc la principii, orice fac este corect și în conformitate cu adevărul.” Ce părere aveți despre această opinie? Oare nu există oameni ca aceștia? Astfel de oameni nu sunt în minoritate și vin în casa lui Dumnezeu pentru a se lăuda. Dacă și-ar folosi calitățile sau abilitățile pentru a îndeplini o datorie în casa lui Dumnezeu, ar fi în regulă, dar dacă vor să se laude, atunci aceasta este o problemă de altă natură. De ce se numește „a se lăuda”? Ei îi văd pe credincioșii în Dumnezeu ca pe niște neghiobi, ca pe niște nimicuri. Nu cumva s-a întâmplat ceva cu gândirea lor? Nu este ceva în neregulă cu raționalitatea lor? Așa stau lucrurile în realitate? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu cu adevărat lipsiți de valoare? (Nu.) Atunci, de ce acei oameni i-ar vedea ca atare? De ce ar avea ei un asemenea gând? De unde provine un asemenea gând? Îl învață de la non-credincioși? Ei consideră că oamenii care cred în Dumnezeu sunt niște nimicuri, că toți sunt casnici și gospodine, că toți sunt țărani și că fac parte din păturile inferioare ale societății. Opinia lor este identică cu cea a marelui balaur roșu. Ei cred că oamenii care cred în Dumnezeu sunt incapabili, că nu și-au putut croi un drum în societate și că au ajuns să creadă în Dumnezeu doar pentru că nu exista nicio altă cale pentru ei în lume, niciun alt loc unde să meargă. Ei cred că, fiindcă au o anumită abilitate, fiindcă știu câte ceva despre o anumită profesie sau au un anumit bagaj de cunoștințe tehnice, asta îi face persoane talentate în casa lui Dumnezeu. Este corectă această gândire? (Nu.) Ce este greșit în asta? Ei cred că nu există oameni capabili în casa lui Dumnezeu și, cu micul lor bagaj de cunoștințe profesionale, ar dori să își exercite puterea și să aibă ultimul cuvânt. Există asemenea oameni aici? Există astfel de oameni lângă voi sau printre cei cu care sunteți familiarizați sau pe care îi cunoașteți? Există o mulțime de oameni care sunt pricepuți într-un anumit domeniu, iar atunci când îi pui să acționeze în calitate de conducători sau lideri de echipă, ei simt că au obținut un post oficial. Aceștia simt că au ultimul cuvânt de spus în casa lui Dumnezeu, că nimeni altcineva nu are grijă de interesele casei Lui ca ei sau nu protejează interesele acesteia mai mult decât ei și că nimeni nu este la fel de loial. Ei vor să gestioneze și să participe la toate activitățile, dar nu administrează nimic bine și nici nu caută adevărurile-principii. Nici măcar nu ascultă ce spun Eu. Există asemenea oameni aici? (Da.) Există asemenea oameni. Sub stindardul unei anumite abilități pe care o au, ei doresc să administreze pe toată lumea și să dețină funcții. De exemplu, când anumiți frați și surori fac un lucru care nu este pe placul lor, ei vor spune: „Trebuie să ne ocupăm de acești oameni, sunt revoltători!” În momentul în care credincioșii în Dumnezeu au o problemă, ei trebuie să primească părtășie despre adevăr. Aceasta nu este o unitate militară în care trebuie să se practice controlul militar. În ceea ce privește chestiunile din biserică, problemele pot fi rezolvate doar având părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să înțeleagă adevărul. Cei care nu acceptă adevărul și acționează arbitrar și capricios pot fi emondați. Doar cei care sunt ferm hotărâți să nu accepte adevărul pot fi disciplinați. Sunt unii oameni care au slujit drept supraveghetori sau conducători și lucrători care în mod clar nu cunosc adevărul-realitate,

dar care totuși doresc întotdeauna să aibă putere și să aibă ultimul cuvânt în casa lui Dumnezeu. Au acești oameni conștiință și rațiune? Ei știu doar câteva tertipuri dintr-o meserie și nu înțeleg adevărul câtuși de puțin. Se cred utili și capabili, crezând că sunt mai buni decât o persoană obișnuită din casa lui Dumnezeu și doresc să facă ceea ce vor în biserică, dintr-o poziție autoritară: să aibă singurul și ultimul cuvânt de spus. Ei nu caută adevărurile-principii, ci acționează conform dorințelor lor, conform preferințelor lor. Care este problema aici? Nu este aceasta firea unui antihrist? Au astfel de oameni rațiunea umanității normale? Nu au nicio fărâmă din aceasta. Vom încheia aici părtășia noastră despre umanitatea normală.

O disecare a modului în care antihriștii îi pun pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu

III. O disecare a faptului că antihriștii le interzic altora să intervină, să facă cercetări sau să-i supravegheze în lucrarea lor

Continuând de la subiectul ultimei noastre părtășii, ajungem la al optulea aspect al diferitelor moduri în care se manifestă antihriștii: ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Am împărțit acest aspect în patru subsecțiuni. Am discutat despre două dintre ele la ultima noastră adunare: prima a fost faptul că nu sunt capabili să coopereze cu nimeni; a doua a fost că au dorința și ambiția de a-i controla și cuceri pe oameni. Care este a treia? Faptul că le interzic altora să intervină, să facă cercetări sau să-i supravegheze în orice lucrare și-au asumat. Ce ar putea include orice lucrare și-au asumat? Include orice program de lucru de care poate fi responsabil un conducător sau un lucrător, precum și lucrarea de care poate fi responsabil un supraveghetor de echipă sau un lider de echipă; poate fi, de asemenea, lucrarea profesională dintr-un anumit domeniu sau lucrarea unei singure persoane. Această persoană care și-a asumat orice lucrare poate fi un conducător sau un lucrător sau poate fi un frate sau o soră de rând. Dacă le interzice altora să intervină, să facă cercetări sau să o supravegheze, în ce stare se află? Ce comportamente sunt legate de această interdicție? Acesta e un alt comportament care face parte din a opta manifestare a antihriștilor, o altă dezvăluire a esenței lor. În orice fel de datorie, există o lucrare profesională și o lucrare ce implică direct intrarea în viață. Lucrarea profesională implică toate aspectele legate de tehnică, învățare, cunoștințe și recrutarea personalului. Toate acestea sunt incluse în ea. Unii oameni, după ce și-au asumat un serviciu, încep să lucreze la el pe cont propriu. Nu discută despre el cu alții și, atunci când au dificultăți, nu vor să caute părerea altora; vor doar să fie singurii care decid și să aibă ultimul cuvânt. Alți oameni își pot oferi ideile și părerile, sperând să-i ajute puțin, dar acceptă ei acest lucru? (Nu.) Nu, nu pot accepta. Ce fel de fire este aceasta? Ce fire îi guvernează, încât să le interzică altora să intervină, să facă cercetări sau să le supravegheze îndeplinirea datoriei? Ei cred următoarele: „Cunosc acest domeniu de activitate și cunosc teoria.

Biserica mi-a încredințat această lucrare. Prin urmare, o voi face pe cont propriu." Ei susțin adesea că înțeleg profesia și că sunt buni cunoscători pentru a-și justifica refuzul de a dezvălui altora orice informații despre lucrare sau despre progresul ei. Nici măcar nu vor ca alții să afle despre gafele, greșelile sau incidentele care apar în timpul lucrării. Odată ce altcineva află despre așa ceva și vrea să facă cercetări, să se implice sau să afle mai multe, ei refuză să răspundă, spunând în schimb: „Lucrurile care țin de lucrarea mea sunt treaba mea. N-ai niciun drept să faci cercetări. Biserica nu ți-a încredințat ție asta, mi-a încredințat-o mie și trebuie să păstrez confidențialitatea." Este o justificare rezonabilă? Este corect din partea lor să „păstreze confidențialitatea"? (Nu.) De ce nu? Ar constitui o încălcare a confidențialității să aibă părtășie cu alții despre starea lucrării, despre gafele și problemele care au apărut în cadrul ei, precum și despre planul și direcția ei? (Nu.) Nu este o încălcare, cu excepția anumitor detalii care ar constitui un risc pentru siguranța bisericii dacă ar ieși la iveală și ar fi neadecvat să fie spuse altora. În astfel de cazuri, este în regulă să nu fie spuse. Dar dacă folosesc confidențialitatea drept justificare, nu vor să-i lase pe alții să afle nimic din sfera lucrării lor, se împotrivesc și refuză cercetările, întrebările sau solicitările atât de la frații și surorile de rând, cât și de la conducători și lucrători, care este atunci problema? Poate vor să facă ceva într-un anumit fel, de exemplu. Altcineva le spune: „Dacă procedezi așa, interesele casei lui Dumnezeu vor suferi o pierdere, iar tu te vei abate de la drum. Ce-ar fi să procedăm în schimb așa?" Ei își spun în sinea lor: „Dacă procedez cum spui tu, le va arăta altora că metoda mea nu este bună, nu-i așa? Și apoi meritul pentru lucrare îți va reveni ție, nu-i așa? Nu e bine; prefer să mă abat de la drum decât să fiu de acord cu metoda ta. Trebuie să rămân pe drumul meu. Nu-mi pasă dacă interesele casei lui dumnezeu suferă o pierdere; reputația și statutul meu contează, prestigiul meu contează!" Chiar dacă ceea ce fac este greșit, pur și simplu își vor agrava greșeala și nu vor permite nimănui să intervină. Nu este aceasta firea unui antihrist? (Ba da.) Care este esența de a nu le permite altora să intervină? A fi implicat în propria afacere. Interesele casei lui Dumnezeu nu sunt importante pentru ei, iar lucrarea acesteia nu este obiectivul lor. Ei nu funcționează după acel principiu. În schimb, lucrează concentrându-se pe interesele personale și pe statutul și prestigiul lor; lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu trebuie să servească statutului și intereselor proprii. De aceea nu-i lasă pe alții să intervină sau să facă cercetări despre lucrarea lor. Sunt de părere că, de îndată ce intervine cineva în lucrarea lor, statutul și interesele lor vor fi amenințate, neajunsurile și deficiențele lor, precum și problemele și abaterile din lucrarea lor riscă să fie expuse. Așadar, sunt absolut hotărâți să le interzică altora să intervină în lucrarea lor și nu acceptă cooperarea sau supravegherea nimănui.

Indiferent în ce lucrare este implicat, un antihrist se teme să nu afle Cel de mai sus mai multe despre ea și să facă cercetări. În cazul în care Cel de mai sus chiar face cercetări despre starea lucrării sau a personalului, antihriștii vor da doar o relatare superficială despre câteva banalități, câteva lucruri despre care cred că e în regulă să le

afle Cel de mai sus și aflarea cărora nu ar avea consecințe. În cazul în care Cel de mai sus continuă cercetările despre restul situației, vor crede că se amestecă în datoria lor și în „treburile lor interne”. Nu-i vor mai spune altceva, ci vor face pe proștii, amăgindu-l și acoperind lucrurile. Nu refuză ei supravegherea casei lui Dumnezeu? (Ba da.) Și ce vor face dacă cineva descoperă o problemă de-ale lor și are de gând să-i dea în vileag și să o raporteze Celui de mai sus? Vor bloca raportul, îl vor intercepta, chiar vor face amenințări: „Dacă spui asta și ne face să fim emondați de Cel de mai sus, este vina ta. Dacă e să fie cineva emondat, tu vei fi acela!” Nu încearcă ei să întemeieze o împărăție independentă? (Ba da.) Nu-L lasă nici măcar pe Cel de mai sus să facă cercetări și nimeni nu are dreptul să afle despre lucrurile care fac parte din lucrarea lor sau să-i întrebe despre acele lucruri, cu atât mai puțin să facă recomandări. Dacă au pus mâna pe un program de lucru, doar ei pot avea ultimul cuvânt despre chestiunile care fac parte din acea lucrare; doar ei pot decide; doar ei se pot comporta și pot vorbi după bunul plac și, oricum s-ar comporta, au o justificare pentru asta. Ce mod de acțiune folosesc după ce face cineva cercetări? Superficialitate și mușamalizări. Și ce altceva? (Înșelăciune.) Așa este: înșelăciune – chiar îți vor prezenta aparențe false. De exemplu, într-o biserică, un conducător sau un diacon de evanghelizare poate să fi câștigat în mod clar doar trei oameni în decurs de o lună în biserica de care este responsabil, semnificativ mai puțini decât în alte biserici. El simte că nu are cum să dea socoteală despre asta Celui de mai sus, așadar, ce face? Când dă un raport despre lucrarea sa, adaugă un zero după acel trei și spune că a câștigat treizeci de oameni. Altcineva află despre asta și îl întreabă: „Nu este aceasta înșelăciune?” „Înșelăciune?”, spune el. „De ce? Va fi în regulă după ce vom câștiga treizeci de oameni luna viitoare ca să compensăm, nu-i așa?” Are o justificare pentru aceasta. Dacă altcineva ar lua problema în serios și ar vrea să raporteze faptele Celui de mai sus, el crede că acea persoană îi face necazuri, că i-a pus gând rău. Prin urmare, o va suprima și se va ocupa de ea; îi va face necazuri. Nu-i chinuiește astfel pe oameni? Nu face rău? Nu caută niciodată adevărurile-principii în lucrarea sa, deci care este scopul lui când lucrează? Este de a-și asigura statutul și mijloacele de trai. Indiferent ce lucruri rele face, nu le spune oamenilor intenția și motivul pentru ceea ce face. Trebuie să le păstreze strict confidențiale; acele lucruri sunt informații secrete pentru el. Care este cel mai sensibil subiect pentru asemenea oameni? Este atunci când îi întrebi: „Ce ai făcut recent? Îndeplinirea datoriei tale a dat vreun rezultat? Au existat perturbări sau tulburări în domeniul acoperit de lucrarea ta? Cum te-ai ocupat de ele? Ești unde ar trebui să fii în lucrarea ta? Ți-ai făcut datoria cu loialitate? Deciziile pe care le-ai luat în privința lucrării au cauzat pierderi intereselor casei lui Dumnezeu? Au fost demiși conducătorii care nu corespund standardului? Au fost promovați și cultivați oamenii de calibru bun, care urmăresc relativ adevărul? Ai suprimat oamenii care au fost neascultători față de tine? Ce cunoștințe ai despre firea ta coruptă? Ce fel de persoană ești?” Acestea sunt cele mai sensibile subiecte pentru ei. Se tem cel mai mult să li se pună aceste întrebări; prin urmare, în loc să aștepte să le pui tu, se vor

grăbi să găsească alt subiect cu care să le acopere. Ar vrea să te îndrume greșit prin orice mijloace, împiedicându-te să afli care este, de fapt, stadiul real al situației. Te țin mereu în întuneric, împiedicându-te mereu să afli cât de departe au ajuns în realitate în lucrarea lor. Nu există deloc transparență. Au asemenea oameni credință adevărată în Dumnezeu? Au frică de Dumnezeu? Nu. Ei nu raportează niciodată în mod proactiv despre lucrare, nici despre incidentele din lucrarea lor; nu întreabă, nu caută și nu se destăinuie niciodată despre provocările și nedumerirea pe care le-au întâmpinat în lucrarea lor, ci merg până acolo încât să acopere acele lucruri, păcălindu-i și înșelându-i pe alții. Nu există deloc transparență în lucrarea lor și spun fără tragere de inimă câte ceva doar când Cel de mai sus îi presează să prezinte un raport bazat pe fapte și să dea socoteală. Preferă să moară decât să vorbească despre orice problemă legată de reputația și statutul lor; mai bine ar muri decât să spună un singur cuvânt despre asta. În schimb, se prefac că nu au înțeles. Nu este aceasta firea unui antihrist? Ce fel de persoană este aceasta? Se rezolvă ușor acest tip de problemă? Dacă ar primi călăuzire în lucrarea lor de la Cel de mai sus, care e atitudinea lor față de aceasta? Superficialitate. Ei lasă impresia că acceptă și chiar vor scoate un carnet sau un computer și vor lua notițe energic, dar, după aceasta, vor fi înțeles atunci îndrumarea și se vor fi apucat de lucru? (Nu.) Pozează ca să-i vezi tu, dându-se în spectacol ca să te inducă în eroare. Ce-și spun cu adevărat? „Din moment ce mi s-a dat să fac această lucrare, ce spun eu e lege. Nimeni nu poate să se amestece în ce vreau să fac. «Oficialii locali au mai mult control decât oficialii de stat», prin urmare am acest drept. Dacă nu-i așa, nu mă pune pe mine să mă ocup. Dă-mă afară.” Așa gândesc și așa acționează ei. Ce fire este aceea? Nu este firea unui antihrist? (Ba da.) Înseamnă necazuri. Nu ești lăsat să intervii sau să faci cercetări, nici să examinezi și să pui întrebări. Sunt destul de sensibili la aceste lucruri. Își spun în sinea lor: „Oare Cel de mai sus încearcă să vadă ce probleme am și să-mi verifice lucrarea? Cine m-a dat de gol?” Panicați, depun un efort susținut pentru a-și da seama cine i-a compromis. În cele din urmă, îndoielile lor se restrâng la două persoane, pe care le dau afară. Ce problemă este aceasta? Este firea unui antihrist.

Care este principalul semn distinctiv al firii unui antihrist? Faptul că se agață de statut și că îi controlează pe alții. Antihriștii dobândesc statut pentru a-i controla pe alții. Atât timp cât au statut, îi vor aduce în mod legitim pe oameni sub controlul lor. De ce spun că vor face asta în mod legitim? Pentru că slujba lor le-a fost atribuită de casa lui Dumnezeu; au fost aleși de frați și surori să o facă. Nu vor simți ei astfel că sunt legitimi în îndeplinirea ei? (Ba da.) Așadar, o vor folosi drept ceva de valorificat, gândind astfel: „Voi m-ați ales, nu-i așa? Dacă m-ați ales, trebuie să aveți încredere în mine. Există o zicală a non-credincioșilor: «Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.»” Chiar folosesc aici o maximă satanică. Înseamnă că spun adevărul? (Nu.) Este o erezie și o aberație satanică. Dacă faci cercetări despre lucrarea lor, vor debita o astfel de teorie: „«Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» Dacă mă folosești, nu mă poți bănui. Dacă nu știi ce

fel de persoană sunt, dacă nu-mi poți vedea adevărata față, atunci nu mă folosi. Dar tu mă folosești și, așa stând lucrurile, trebuie să rămân ferm în această poziție. Ceea ce spun eu e lege." Ceea ce spun ei e lege în toate treburile lucrării; nu va funcționa să nu-i lași, să le găsești un partener sau să-i pui pe alții să-i supravegheze și să-i îndrume. Dacă vine cineva să le verifice lucrarea, pur și simplu refuză. Simt că nu au făcut nimic greșit și nu trebuie să fie verificați. În fapt, își exploatează statutul și autoritatea pentru a prelua controlul asupra altora, asupra locului lucrării și asupra lucrării bisericii. Nu-și întemeiază ei o împărăție independentă? Nu este acesta un antihrist? Casa lui Dumnezeu poate îi pune să facă această lucrare și să îndeplinească această datorie, dar nu i-ar pune să-și exercite puterea ca dictatori. Oare o astfel de persoană nu a înțeles greșit intenția lui Dumnezeu și rânduielile casei Sale? De ce se agață ei mereu de statut și putere în loc să-și facă bine datoria? (Sunt guvernați de firea unui antihrist.) Corect, așa este firea unui antihrist. De ce înțeleg ei greșit când biserica le rânduiește lucrarea? Pentru că le place în mod intrinsec să controleze oamenii. Aceasta e natura-esență a lor, așa sunt ei. Dacă le rânduiești o lucrare, vor simți că au acum putere și statut și că au astfel control asupra domeniului lor. Dacă te duci pe domeniul lor, trebuie să faci ce spun ei. De pildă, casa lui Dumnezeu a rânduit odată ca un conducător să verifice lucrarea unui antihrist. Acel conducător și antihristul erau amândoi conducători de biserică; aveau același rang. Antihristul a spus: „Ești conducător de biserică, și eu sunt conducător de biserică. Avem același rang. Nu te amesteci în treaba mea, nici eu nu mă voi amesteca în a ta. Să nu ai părtășie cu mine, nu ești în măsură să faci asta! Și ai vrea să întrebi cum merg lucrurile în biserica noastră. Te-a instruit cel de mai sus să faci asta? Arată-mi dovezile." Conducătorul a spus: „Cel de mai sus m-a pus doar să transmit un mesaj. Mergi și întreabă dacă nu mă crezi." Antihristul a spus: „Atunci ce-ți dă dreptul să ai părtășie cu mine și să aduci acuzații împotriva mea? Ce-ți dă dreptul să faci cercetări despre lucruri care țin de lucrarea mea? Nu ai nicio autoritate să faci asta!" Sunt aceste cuvinte în acord cu adevărul? (Nu.) Ce fel de acțiune este? Una pe care doar un antihrist ar face-o. Există o zicală printre non-credincioși: „Dreptatea o fac domnii." Ei concurează să vadă cine are un rang mai mare, a cui forță este mai mare, cine este mai competent. Concurează să vadă cine conduce mai mulți oameni. Și în casa lui Dumnezeu, antihriștii concurează cu alții pentru aceleași lucruri. Nu au venit în locul greșit? O persoană care are firi corupte, dar nu este un antihrist, va gândi oare în mod obișnuit în acest fel, când întâlnește un conducător al bisericii de rang egal? Va dezvălui ceva, dar va fi capabilă să aibă părtășie cu acel conducător de biserică în mod normal. Categoric nu va spune: „Ești în măsură să faci cercetări despre lucrarea mea?" Nu va spune asta pentru că are o rațiune normală și o inimă cu frică de Dumnezeu. Cum se va comporta cineva cu rațiune normală? Își va spune: „Faptul că am ajuns să conducem biserica – aceasta înseamnă că Dumnezeu ne înalță; este însărcinarea dată de El și e datoria noastră. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi însărcinat să facem asta, n-am fi nimic. Nu este un fel de detașare oficială. Pot să am părtășie cu tine despre lucrarea bisericii, despre modul în

care merg lucrurile cu frații și surorile și despre experiența mea în lucrare." Oare un antihrist va avea părtășie cu alții despre aceste lucruri? Nu, categoric nu le va dezvălui. Așadar, o trăsătură a antihriștilor este o dorință pentru statut și putere, care o depășește pe cea a oamenilor obișnuiți; în plus, sunt mai vicleni și mai perfizi decât oamenii obișnuiți. Unde se manifestă viclenia și perfidia lor? (Ei nu-ți spun nimic. Nu-ți spun nimic în mod direct.) Ei simt că fiecare chestiune este un secret, ceva despre care n-ar trebui să le vorbească altora. În orice chestiune, sunt precauți față de ceilalți; țin totul mascat, acoperit și ascuns. Pot avea atunci o interacțiune și o comunicare normale în relațiile cu alții? Pot să spună ceva din inimă? Nu. Doar oferă câteva platitudini superficiale și cuvinte plăcute, pentru a te împiedica să evaluezi situația de bază. După ce ai intrat în contact cu ei o vreme, vei simți: „După aparențe, această persoană nu pare a fi rea, dar de ce simt mereu că inima ei este atât de departe de alți oameni? De ce este mereu atât de ciudat să intru în contact cu ea? Mereu am senzația că este de nepătruns." Ai acea senzație? (Da.) Aceasta e firea antihriștilor: sunt precauți față de toată lumea. Și de ce sunt precauți? Pentru că, așa cum văd ei lucrurile, oricine poate să reprezinte o amenințare la adresa statutului lor. Dacă nu sunt atenți, dacă își lasă garda jos, îi pot lăsa pe alții să afle ce se întâmplă în realitate cu ei, cu adevărata lor persoană, iar statutul lor va fi atunci imposibil de apărat. Prin urmare, când se confruntă cu cineva care întreabă despre starea lucrării și datoriei lor sau despre starea lor personală, vor acoperi ce pot și vor mușamaliza ce pot. Dacă nu pot mușamaliza, vor găsi o modalitate de aplanare sau se vor ascunde de tine. Unii antihriști au o fire bizară: deși trăiesc printre alții, nu-i vei vedea având interacțiuni normale cu nimeni și nu au o comunicare normală cu alții. În fiecare zi, stau singuri, apărând la ora mesei și dispărând din nou după aceea. Dispar mereu. De ce nu interacționează cu alții? Spun orice familiei lor, deci de ce nu au nimic de spus fraților și surorilor? Non-credincioșii au o zicală: „Cel ce vorbește mult inevitabil va greși." Astfel de oameni respectă acest principiu; nu-și permit să vorbească neglijent, deoarece ceva ce spun ar putea foarte bine să-i dea de gol, expunând o slăbiciune a lor. Nu se știe ce cuvânt i-ar putea face pe alții să-i privească cu dispreț și să le arate altora ce se întâmplă în realitate cu ei, așa că fac tot posibilul să-i evite pe ceilalți. Oare acest caracter evaziv al lor este neintenționat sau există ceva în interiorul lui care îl guvernează? Există ceva acolo care îl guvernează. Este acel lucru drept și onorabil sau este îndoielnic? (Este îndoielnic.) Desigur că este îndoielnic. Acesta nu e singurul mod în care se comportă antihriștii. De cele mai multe ori, ei nu comunică și nu interacționează în mod normal cu alții; uneori însă se exprimă foarte elocvent și vorbesc bine. Dar despre ce lucruri vorbesc ei? Care este conținutul lor? Predică doctrine și cuvinte, dându-se în spectacol. Spun că pot să facă lucrare reală și să rezolve probleme reale, când, de fapt, nu au nicio aptitudine reală. Dacă îi întrebi ce deficiențe au, dacă au o fire arogantă, vor spune: „Care dintre oamenii corupți nu sunt aroganți?" Privește, chiar și aroganța lor are o bază. Îi include pe toți în interiorul ei, ca și cum aroganța lor ar fi destul de adecvată. Nu vor căuta niciodată adevărul și par să nu-și dea seama că

există probleme sau dificultăți în lucrare. Și nu vei înțelege situația reală întrebându-i. Când nu au nimic de făcut, stau pur și simplu tăcuți și, ori de câte ori vorbesc, discută despre calificările lor. Nu se destăinuie niciodată; nu spun niciodată ce răzvrătire sau dorințe extravagante există înlăuntrul lor, cum încearcă să încheie înțelegeri cu Dumnezeu, cui i-au spus o minciună sau care sunt ambițiile lor când lucrează. Nu abordează niciodată aceste probleme și, când alții fac asta, nu sunt interesați. Chiar și la întrebările despre lucruri din cadrul lucrării lor vor răspunde doar într-un mod superficial. Pe scurt, oricine intră în contact cu ei, indiferent de perioada de timp, va întâmpina mari dificultăți dacă dorește să afle mai multe despre orice face parte din datoria lor, fie că este vorba de personal, de practica profesională sau de progresul lucrării. Indiferent din ce unghi abordezi situația, fie că încerci să strecori întrebarea subtil, fie că o adresezi direct sau o adresezi cuiva apropiat lor, nu vei obține rezultate cu ușurință. Este atât de anevoios. Nu este asta perfidie? (Ba da.) De ce este atât de anevoios să obții de la ei informații despre cum stau lucrurile? De ce țin lucrurile atât de bine acoperite? Care este scopul lor? Vor să rămână în siguranță în statutul și mijloacele lor de trai. Ei cred următoarele: „Nu a fost ușor să obțin acest statut, să ajung unde sunt astăzi. N-aș avea necazuri dacă m-aș face de râs comițând o greșeală într-o clipă de neatenție? Și, în plus, dacă ar ști casa lui dumnezeu lucrurile rele pe care le-am făcut, cine poate spune dacă m-ar trata?” Indiferent cât de mult vorbești despre a fi deschis, a fi o persoană onestă și a face o datorie cu loialitate, va ajunge mesajul la ei? Nu, nu va ajunge. Pentru ei, există un singur crez: vorba multă, sărăcia omului. Dacă le spui celorlalți totul, ești incompetent, nu ești bun de nimic! Acesta este crezul lor. Așa este firea antihriștilor.

Indiferent ce lucrare face un antihrist, le interzice altora să intervină sau să facă cercetări și, mai mult, îi interzice casei lui Dumnezeu să-l supravegheze. Care este scopul lui când face asta? Vrea în primul rând să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu, să-și asigure statutul și puterea, ceea ce înseamnă că își asigură mijloacele de trai. Acesta este scopul lui principal. În cazul în care sunteți conducător sau lucrător, vă este frică de casa lui Dumnezeu dacă pune întrebări și vă supraveghează lucrarea? Vă este teamă că va descoperi casa lui Dumnezeu defecte și abateri în lucrarea voastră și vă va emonda? Vă este teamă că, după ce Cei de mai sus vă vor cunoaște calibrul și statura reală, vă vor vedea într-o lumină diferită și nu vă vor lua în calcul pentru promovare? Dacă ai aceste temeri, acest lucru dovedește că motivațiile tale nu sunt de dragul lucrării bisericii, ci lucrezi de dragul reputației și al statutului, ceea ce demonstrează că ai firea unui antihrist. Dacă ai firea unui antihrist, ești pasibil să mergi pe calea antihriștilor și să comiți tot răul făcut de antihriști. Dacă, în inima ta, nu te temi că îți va supraveghea casa lui Dumnezeu lucrarea și ești capabil să oferi răspunsuri reale la întrebările și cercetările Celui de mai sus, fără a ascunde nimic, și să spui tot ce știi, atunci, indiferent dacă ceea ce spui este corect sau greșit, indiferent de corupția pe care o dezvălui, chiar dacă dezvălui firea unui antihrist, nu vei fi în niciun caz caracterizat drept antihrist. Cheia stă în măsura în care ești capabil să-ți cunoști propria fire de antihrist și ești capabil să cauți

adevărul pentru a rezolva această problemă. Dacă ești o persoană care acceptă adevărul, firea ta de antihrist poate fi remediată. Dacă știi prea bine că ai firea unui antihrist și totuși nu cauți adevărul pentru a o înlătura, dacă încerci chiar să ascunzi sau să minți cu privire la problemele care apar și să te sustragi de la răspundere și dacă nu accepți adevărul atunci când ești supus emondării, atunci aceasta este o problemă serioasă și nu ești cu nimic diferit de un antihrist. Știind că ai firea unui antihrist, de ce nu îndrăznești să o înfrunți? De ce nu poți să o abordezi sincer și să spui: „Dacă Cel de mai sus Se interesează de lucrarea mea, voi spune tot ce știu și, chiar dacă lucrurile rele pe care le-am făcut ies la iveală, iar El nu mă mai folosește odată ce află și îmi pierd statutul, tot voi spune clar ce am de spus”? Teama ta de supraveghere și de întrebări din partea casei lui Dumnezeu cu privire la lucrarea ta dovedește că îți prețuiești statutul mai mult decât adevărul. Nu este aceasta firea unui antihrist? A prețui statutul mai presus de toate reprezintă firea unui antihrist. De ce îți prețuiești atât de mult statutul? Ce beneficii poți obține din statut? Dacă statutul ți-ar aduce dezastre, dificultăți, jenă și durere, l-ai mai prețui? (Nu.) Există atât de multe beneficii care decurg din a avea statut, lucruri precum invidia, respectul, stima și lingușirea din partea altor oameni, precum și admirația și respectul lor. Există, de asemenea, sentimentul de superioritate și privilegiu pe care ți-l aduce statutul, lucru care îți oferă mândrie și un sentiment de valoare. În plus, te poți bucura și de lucruri de care alții nu se bucură, cum ar fi beneficiile statutului și tratamentul special. Acestea sunt lucrurile la care nici măcar nu îndrăznești să te gândești și sunt ceea ce ți-ai dorit în visele tale. Prețuiești aceste lucruri? Dacă statutul este pur și simplu gol, fără semnificație reală, iar apărarea lui nu servește niciunui scop real, nu este nesăbuit să-l prețuiești? Dacă poți renunța la lucruri precum interesele și plăcerile trupești, atunci nu vei mai fi legat de faimă, câștig și statut. Prin urmare, ce trebuie rezolvat mai întâi pentru a rezolva problemele legate de prețuirea și urmărirea statutului? În primul rând, observă natura problemei de a face rău și de a te angaja în șiretlicuri, ascundere și mușamalizare, precum și de a refuza supravegherea, întrebările și investigația casei lui Dumnezeu, pentru a te bucura de beneficiile statutului. Nu e aceasta împotrivire și opoziție flagrantă față de Dumnezeu? Dacă poți vedea până la natura și consecințele râvnirii la beneficiile statutului, problema urmăririi acestuia va fi rezolvată. Dacă nu poți vedea până la esența râvnirii la beneficiile statutului, această problemă nu va fi niciodată rezolvată.

Cooperați cu alții pentru a face lucrarea și a vă îndeplini îndatoririle? Acceptați supravegherea? Ați făcut ceva pentru a-i împiedica pe alții să intervină sau să facă cercetări? Dacă cineva face cercetări, te împotrivești și spui: „Cine te crezi de te amesteci în treaba mea? În ce privește statutul, eu am un rang mai mare decât al tău, iar cuvântul meu e lege în lucrarea mea. Cel de mai sus nu a făcut cercetări, deci ce-ți dă ție dreptul?” Ceva de felul acesta? Care este principala fire a antihriștilor? Faptul că dobândesc statut și înhață puterea; nu fac nimic care să aducă beneficii pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, nimic care să provină din considerație pentru interesele ei, ci sunt

superficiali și înșelători și fac lucrurile mecanic. Din exterior, par să fie ocupați cu destul de multă energie în sarcinile lor, dar uită-te la lucrurile pe care le fac. În primul rând, nu fac progrese; în al doilea rând, sunt ineficiente; și, în al treilea rând, nu au prea mult efect, sunt transformate într-un haos total. Există un singur lucru la care nu renunță și anume să profite de oportunitatea pe care o oferă slujba lor de a prelua puterea și a nu-i da drumul. Sunt în regulă atât timp cât au puterea. Indiferent ce slujbă au, fie că are legătură cu o profesie, cu chestiuni externe, cu aptitudini tehnice sau cu alte aspecte, nu există nicio transparență în privința ei. Este oare neintenționată această lipsă de transparență? Nu; ceea ce este neintenționat nu are legătură cu firea, ci cu lipsa calibrului și cu neștiința de a face lucrarea. Atunci de ce spun că această fire este firea antihriștilor? Ei acționează în mod intenționat. Au o intenție în sinea lor: te împiedică în mod conștient să afli aceste lucruri, se ascund în mod conștient de tine și evită să te vadă. Își reduc la minimum vorbirea și comunicarea cu tine; își reduc la minimum conversațiile cu tine. Își reduc la minimum expunerea acestor lucruri, astfel încât să nu dai mereu vina pe ei și să nu le pui întrebări, să nu știi prea multe despre ce se întâmplă cu adevărat și să nu le zărești adevărata față. Nu este intenționat? Nu există o intenție lăuntrică? Care sunt intenția și scopul lor? Vor să te păcălească, să iasă basma curată; îți dau o impresie falsă și te împiedică să afli cum sunt în realitate lucrurile. În acest fel, își vor fi asigurat statutul, ceea ce îi va mulțumi. Nu este aceasta natura situației? (Ba da.) Este firea antihriștilor de a înșela, de a păcăli și de a acoperi lucrurile în mod conștient. Totul este conștient. Spuneți-Mi, ce program de lucru există care să-i țină pe oameni atât de ocupați încât să nu aibă timp să se întâlnească cu alții? Niciunul, nu-i așa? Niciun program de lucru nu face pe cineva atât de ocupat încât să nu aibă timp să mănânce sau să doarmă, nici să se întâlnească cu alții. Nu au ajuns încă să fie atât de ocupați. Se poate face timp pentru acele lucruri. Așadar, de ce nu au timp acești oameni? Nu vor să te întâlnească; nu vor să faci cercetări despre lucrarea lor. Nu este aceasta firea antihriștilor? (Ba da.) Ce fel de oameni sunt? Nu sunt neîncrezători? Sunt; fiecare antihrist în parte este un neîncrezător. Dacă n-ar fi, nu și-ar însuși lucrarea casei lui Dumnezeu și nu i-ar controla pe cei care Îl urmează pe Dumnezeu, aducându-i sub puterea lor. N-ar face astfel de lucruri. Primul comportament al neîncrezătorilor este că nu au deloc inimi cu frică de Dumnezeu. Ei complotează pentru propriile interese, sub pretextul credinței în Dumnezeu; sunt îndrăzneți și nesăbuiți, netemându-se deloc. Credința lor în Dumnezeu nu este o credință adevărată, ci un slogan. Nu se tem deloc de Dumnezeu în inima lor.

Ce atitudine adoptă unii oameni imediat ce aud că cineva intenționează să intervină și să le supravegheze lucrarea? „Supravegherea este în regulă. Accept supravegherea. Este în regulă și să faci cercetări, dar, dacă vrei într-adevăr să mă supraveghezi, nu voi avea cum să progresez cu lucrarea mea. Voi avea mâinile legate. Dacă ai mereu ultimul cuvânt și mă transformi într-un executant, nu voi putea să lucrez. «Poate exista un singur mascul alfa.»” Nu este aceasta o teorie? Este o teorie a antihriștilor. Ce fire are o persoană care spune așa ceva? Este firea unui antihrist? Ce înseamnă faptul că „Poate

exista un singur mascul alfa”? Ei nu suportă nici măcar când Cel de mai sus face cercetări. Dacă n-ar face cercetări Cel de mai sus, acțiunile tale n-ar încălca atunci adevărul? Ai face ceva greșit din cauza cercetărilor? Cel de mai sus ți-ar deraia lucrarea? Spune-Mi, Cel de mai sus oferă îndrumări privind lucrarea, face cercetări despre ea și o supraveghează pentru a fi făcută mai bine sau mai rău? (Mai bine.) Atunci de ce unii oameni nu acceptă acele rezultate îmbunătățite? (Sunt guvernați de firea unui antihrist.) Așa este. Este firea lor de antihrist, nu se pot abține. Se supără de îndată ce cineva face cercetări despre lucrarea de care sunt responsabili. Simt că interesele lor vor fi împărțite altora, la fel și statutul și puterea lor. Așadar, sunt puși în încurcătură. Simt că planurile și procedurile le-au fost date peste cap. Și va funcționa acest lucru pentru ei? În cazul în care Cel de mai sus promovează o persoană și o pune să coopereze cu ei, își spun: „Nu aveam de gând să folosesc această persoană, dar cel de mai sus insistă că este bună și a promovat-o. N-am o părere grozavă în privința asta. Cum voi lucra în cooperare cu ea? Dacă o folosește cel de mai sus, pur și simplu voi pleca!” Spun asta, dar chiar vor putea să renunțe la statutul lor? Nu vor putea, ceea ce fac este conflictual. Ar fi de acord ca o persoană să facă o lucrare care le amenință statutul, care nu-i pune în valoare sau le sabotează scenariul actual? Nu, n-ar fi. Când Cel de mai sus promovează pe cineva sau demite pe cineva, de exemplu, ce cred ei? „Ce palmă peste față! Nici măcar nu m-a consultat pe mine. Lăsând toate celelalte deoparte, încă sunt conducător. De ce nu-mi spune nimic înainte? Ca și cum n-aș conta deloc!” Cine ești, la urma urmei? Asta e slujba ta? În primul rând, nu este domeniul tău și, în al doilea, acești oameni nu te urmează pe tine, așa că de ce trebuie să contezi atât de mult pentru ei? Este în acord cu adevărul? Care adevăr? Există principii pentru promovarea sau pentru demiterea unei persoane de către Cel de mai sus. De ce promovează pe cineva Cel de mai sus? Pentru că este necesar pentru lucrare. De ce demite pe cineva Cel de mai sus? Pentru că nu mai este necesar pentru lucrare, nu poate face lucrarea. Dacă tu nu-l demiți și nu-l lași nici măcar pe Cel de mai sus să facă asta, nu ești insensibil la rațiune? (Ba da.) Unii spun: „Ce rușine pentru mine când cel de mai sus demite pe cineva! Dacă intenționează să demită pe cineva, ar trebui să-mi spună în privat și mă voi ocupa eu. Este treaba mea; face parte din sarcinile care îmi revin. Dacă îl demit, le va arăta tuturor cât de perspicace sunt în privința oamenilor și că pot face o lucrare reală. Ce onoare ar fi!” Voi gândiți așa? Unii oameni vor renumele și mândria și oferă asemenea justificări. Va funcționa? Are vreun sens? Într-o privință, casa lui Dumnezeu își face lucrarea în conformitate cu adevărurile-principii; în alta, lucrează în funcție de circumstanțe, așa cum sunt ele. Nu se pune problema de a ocoli un nivel de comandă, mai ales când vine vorba de promovările și demiterile de către Cel de mai sus sau de îndrumările și instrucțiunile sale pentru un proiect de lucru. În astfel de cazuri, se pune și mai puțin problema de a ocoli un nivel de comandă. Așadar, de ce caută antihriștii aceste „defecte”? Un lucru e sigur: ei nu înțeleg adevărul, așa că evaluează lucrarea casei lui Dumnezeu cu creierul lor uman și cu procesele din lumea exterioară. Dincolo de asta,

scopul lor principal rămâne autoconservarea și trebuie să aibă mândria lor. Sunt mieroși și alunecoși în tot ceea ce fac; nu-i pot lăsa pe subalternii lor să vadă că au defecte sau neajunsuri. În ce măsură vor păstra ei aparențele? Atât de mult, încât ceilalți îi vor considera fără cusur, fără corupție sau neajunsuri. Alții vor considera că este potrivit ca ei să fie folosiți de Cel de mai sus și să fie aleși de frați și surori – sunt persoane perfecte. Nu le-ar plăcea să fie lucrurile așa? Nu este aceasta firea unui antihrist? (Ba da.) Da, aceasta este firea unui antihrist.

Părtășia noastră de acum a fost despre unul dintre comportamentele principale ale antihriștilor: ei le interzic altora să intervină, să facă cercetări sau să-i supravegheze în lucrarea lor. Indiferent ce rânduieli face casa lui Dumnezeu pentru a-și urmări lucrarea, pentru a afla mai multe despre ea sau pentru a o supraveghea, ei vor folosi orice fel de tehnică pentru a-i zădărnici planurile și a o refuza. De exemplu, când unor oameni li se atribuie un proiect de către Cel de mai sus, trece un timp fără niciun progres. Ei nu-i spun Celui de mai sus dacă lucrează la proiect, cum decurge sau dacă au intervenit dificultăți sau probleme. Nu oferă niciun feedback. O parte din lucrare este urgentă și nu poate fi întârziată, dar ei își târăsc picioarele, trăgând de timp, fără să termine lucrarea. Atunci Cel de mai sus trebuie să facă cercetări. Când Cel de mai sus procedează așa, acei oameni găsesc cercetările insuportabil de jenante și li se împotrivesc în inima lor: „Au trecut doar vreo zece zile de când mi s-a atribuit această slujbă. Nici măcar nu m-am orientat bine și deja Cel de mai sus face cercetări. Cerințele lui de la oameni sunt pur și simplu prea mari!” Aici au ajuns, caută greșeli în privința cercetărilor. Care e problema aici? Spuneți-Mi, nu este destul de normal din partea Celui de mai sus să facă cercetări? În parte, este vorba de dorința de a afla mai multe despre progresul lucrării, precum și despre dificultățile care rămân de rezolvat; în plus, este vorba de dorința de a afla mai multe despre tipul de calibru pe care îl au oamenii cărora le-a atribuit această lucrare și dacă vor fi într-adevăr capabili să rezolve probleme și să facă lucrul bine. Cel de mai sus vrea să cunoască faptele așa cum sunt și, de cele mai multe ori, face cercetări în astfel de circumstanțe. Nu e ceva ce ar trebui să facă? Cel de mai sus este îngrijorat că nu știi să rezolvi probleme și că nu te descurci cu lucrul. De aceea face cercetări. Unii oameni sunt destul de potrivnici și dezgustați de astfel de cercetări. Nu sunt dispuși să-i lase pe alții să facă cercetări și, atât timp cât oamenii fac asta, sunt potrivnici și au bănuieli, cugetând mereu: „De ce fac mereu cercetări și caută să afle mai multe? Oare nu au încredere în mine și mă privesc cu dispreț? Dacă nu au încredere în mine, n-ar trebui să mă folosească!” Ei nu înțeleg niciodată cercetările și supravegherea Celui de mai sus, împotrivindu-se. Oare astfel de oameni au rațiune? De ce nu-i permit Celui de mai sus să facă cercetări și să-i supravegheze? Mai mult, de ce sunt potrivnici și sfidători? Care este problema aici? Nu le pasă dacă îndeplinirea datoriei lor este eficientă sau dacă va îngreuna progresul lucrării. Nu caută adevărurile-principii atunci când își îndeplinesc datoria, ci fac orice vor. Nu se gândesc deloc la rezultatele sau la eficiența lucrării și nici la interesele casei lui Dumnezeu, cu atât mai puțin la intențiile și

cerințele lui Dumnezeu. Gândirea lor este: „Am propriile modalități și rutine de a-mi face datoria. Nu cere prea mult de la mine și nu cere nici lucruri prea detaliate. E suficient de bine că pot să-mi fac datoria. Nu pot să mă obosesc prea tare sau să sufăr prea mult.” Ei nu înțeleg cercetările Celui de mai sus și încercările lui de a afla mai multe despre lucrarea lor. Ce le lipsește de nu pot înțelege? Le lipsește supunerea? Le lipsește simțul responsabilității? Loialitatea? Dacă ar fi cu adevărat responsabili și loiali în îndeplinirea datoriei lor, ar respinge oare cercetările Celui de mai sus privind lucrarea lor? (Nu.) Ar putea să le înțeleagă. Dacă într-adevăr nu le înțeleg, există o singură posibilitate: își văd datoria ca pe vocația și mijlocul lor de trai și profită de ea, considerând datoria pe care o îndeplinesc drept o condiție și o monedă de schimb cu care să obțină o recompensă în tot acest timp. Vor face doar puțină lucrare de prestigiu ca să se descurce cu Cel de mai sus, fără să încerce să-și asume însărcinarea dată de Dumnezeu drept datoria și obligația lor. Așadar, când Cel de mai sus face cercetări despre lucrarea lor sau o supraveghează, ei intră într-o stare de spirit de repulsie și împotrivire. Nu este așa? (Ba da.) De unde provine această problemă? Care este esența ei? Că au o atitudine greșită față de proiectul de lucru. Se gândesc doar la comoditatea și confortul trupesc, la statutul și mândria lor, în loc să se gândească la eficiența lucrării și la interesele casei lui Dumnezeu. Nu caută deloc să acționeze conform adevărurilor-principii. Dacă ar avea realmente puțină conștiință și rațiune, ar fi capabili să înțeleagă cercetările și supravegherea Celui de mai sus. Ar fi capabili să spună din inimă: „Cercetările Celui de mai sus sunt un lucru bun. Dacă n-ar exista, aș proceda mereu după propria voință, ceea ce ar afecta eficiența lucrării sau chiar i-ar dăuna. Cel de mai sus are părtășie și desfășoară verificări și, de fapt, a rezolvat probleme reale; ce lucru minunat este acela!” Aceasta ar demonstra că sunt persoane responsabile. Le este teamă că ar fi o responsabilitate pe care n-ar putea să o poarte dacă s-ar ocupa de lucrare pe cont propriu și ar interveni o eroare sau o imperfecțiune care ar provoca o pierdere iremediabilă pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu este acela un simț al responsabilității? (Ba da.) Este un simț al responsabilității și un semn că își arată loialitatea. Ce se întâmplă în mintea oamenilor care nu-i lasă pe alții să facă cercetări despre lucrarea lor? „Această slujbă este treaba mea, fiindcă eu am fost însărcinat cu ea. Eu iau deciziile în treaba mea; nu am nevoie să se implice nimeni altcineva!” Ei se gândesc la lucruri pe cont propriu și fac ce vor, așa cum le dictează personalitatea lor. Fac orice le va aduce beneficii și nimeni nu are voie să întrebe despre lucruri, nimeni nu are voie să cunoască starea reală a lucrurilor. Dacă îi întrebi: „Cum merge cu acea sarcină?”, vor spune: „Așteaptă.” Dacă întrebi apoi: „Cum evoluează?”, vor spune: „Aproape am terminat.” Orice i-ai întreba, vor spune doar un cuvânt sau două. Vor scoate doar vreo două cuvinte pe rând și cam atât, nu vor oferi nici măcar o propoziție precisă și specifică. Nu ți se pare dezgustător să vorbești cu astfel de oameni? Este evident că nu vor să-ți spună nimic mai mult. Dacă pui mai multe întrebări, își pierd răbdarea: „Tot întrebi despre acel lucru neînsemnat, de parcă n-aș putea să duc lucrurile până la capăt, de parcă n-aș fi potrivit pentru această sarcină!” Pur și simplu nu sunt

dispuși să-i lase pe alții să pună întrebări. Și dacă îi întrebi în continuare, vor spune: „Ce sunt eu pentru tine, un măgar sau un cal căruia să-i dai porunci? Dacă n-ai încredere în mine, nu mă folosi; dacă mă folosești, trebuie să ai încredere în mine, iar încrederea în mine înseamnă că n-ar trebui să faci mereu cercetări!” Acesta e genul de atitudine pe care o au. Tratează ei programul de lucru ca pe o datorie pe care o au de îndeplinit? (Nu.) Antihriștii nu tratează lucrarea ca pe datoria lor, ci ca pe o monedă de schimb cu care să obțină binecuvântări și o recompensă. Se mulțumesc doar cu munca, pe care ar vrea să o ofere în schimbul binecuvântărilor. De aceea lucrează cu o atitudine superficială. Nu vor ca alții să intervină în lucrarea lor, în parte pentru a-și păstra demnitatea și mândria. Ei cred că datoria pe care o îndeplinesc și lucrarea pe care o fac le aparțin personal, că sunt treburile lor private. De aceea nu-i lasă pe alții să intervină. Cealaltă parte a problemei este că, dacă se achită cu bine de lucrare, pot să-și asume meritul și să ceară recompense. Dacă ar interveni cineva, meritul nu ar mai fi doar al lor. Se tem ca alții să nu le răpească meritul. De aceea nu vor accepta în niciun caz intervenția altora în lucrarea lor. Nu sunt oamenii de felul antihriștilor egoiști și infami? Indiferent ce datorie fac, e ca și cum s-ar ocupa de treburile lor private. Nu-i vor lăsa pe alții să intervină sau să participe, indiferent cum merge când fac ceva pe cont propriu. Dacă fac acel lucru bine, vor insista ca meritul să le revină doar lor, ca nu cumva altcineva să-și asume o parte din merit sau din rezultatele lucrării. Nu este supărător? Ce fire este aceasta? Este firea Satanei. Când Satana acționează, nu permite intervenția nimănui altcuiva, vrea să aibă ultimul cuvânt în tot ce face și să controleze totul, și nimeni nu poate supraveghea sau pune vreo întrebare. Dacă cineva se amestecă sau intervine, acest lucru este chiar mai puțin admisibil. Așa acționează un antihrist; indiferent ce face, nimeni nu are voie să pună vreo întrebare și, indiferent cum operează în culise, nimeni nu are voie să intervină. Acesta este comportamentul unui antihrist. Acționează astfel pentru că, pe de o parte, are o fire extrem de arogantă și, pe de altă parte, îi lipsește rațiunea extrem de mult. Îi lipsește complet supunerea și nu permite nimănui să-i supravegheze ori să-i inspecteze lucrarea. Acestea sunt cu adevărat acțiunile unui diavol, care sunt complet diferite de cele ale unei persoane normale. Oricine face o lucrare are nevoie de colaborarea celorlalți, are nevoie de sprijinul, sugestiile și colaborarea altor oameni și, chiar dacă este cineva care supraveghează sau urmărește, acesta nu este un lucru rău, este necesar. Dacă într-o parte a lucrării survin greșeli și sunt identificate de oamenii care urmăresc și corectate prompt, evitând pierderi în lucrare, nu este acesta un mare ajutor? Și astfel, când oamenii deștepți fac ceva, le place ca alți oameni să-i supravegheze, să-i observe și să îi cerceteze. Dacă, din întâmplare, chiar survine o greșeală și acești oameni o pot semnala, iar greșeala poate fi rectificată prompt, nu este acesta un rezultat mult dorit? Nimănui din această lume nu-i este inutil ajutorul altora. Doar oamenilor cu autism sau depresie le place să fie pe cont propriu și să nu intre în contact, nici să comunice cu alți oameni. Când oamenii suferă de autism sau depresie, nu mai sunt normali. Nu se mai pot controla pe ei înșiși. Dacă mintea și rațiunea oamenilor sunt

normale, dar ei pur și simplu nu vor să comunice cu alții și nu vor ca alți oameni să știe ce fac, vor să facă lucrurile în secret, în privat, să acționeze în culise și nu ascultă de nimic din ce spun toți ceilalți, atunci astfel de oameni sunt antihriști, nu? Ei sunt antihriști.

Odată, când l-am văzut pe conducătorul unei biserici, l-am întrebat ce se întâmplă cu îndeplinirea îndatoririlor de către frați și surori. Am întrebat: „Există cineva în biserică la momentul de față care tulbură viața bisericii?" Poți ghici ce a spus? „Lucrurile sunt în regulă; sunt bune." Am întrebat: „Cum își face datoria sora cutare?" El a spus: „Bine." Apoi am întrebat: „De câți ani crede în Dumnezeu?" El a spus: „Este în regulă." Am spus: „Această masă n-ar trebui să fie aici; trebuie mutată." El a spus: „Mă voi gândi la asta." Am spus: „Nu trebuie udată bucata asta de teren?" El a spus: „Vom avea părtășie în privința asta." Am spus: „Aceasta e cultura pe care ai plantat-o pe acest teren anul acesta. Vei planta același lucru anul viitor?" El a spus: „Grupul nostru de luare a deciziilor are un plan." Acela e genul de răspunsuri pe care le-a dat. Ce senzație îți dă când le auzi? Înțelegi ceva din ele? Obții vreo informație? (Niciuna.) Îți dai seama imediat că te trage pe sfoară, te tratează ca pe un idiot, un străin. El nu știe exact cine e străinul; non-credincioșii numesc acest lucru „un oaspete care se poartă ca o gazdă". El nu-și cunoaște propria identitate. Am spus: „Aveți foarte mulți oameni care locuiesc aici și aerul nu circulă bine. Ar trebui să montați un ventilator, altfel va deveni prea cald, iar oamenii pot face insolație." El a spus: „Vom discuta despre asta." Despre tot ce i-am spus a trebuit să discute, să aibă părtășie și să se gândească. Orice rânduieli aș face, orice aș spune n-ar avea nicio importanță pentru el. Pentru el nu erau rânduieli sau ordine și nu le-a pus în aplicare. Ce a considerat atunci că sunt cuvintele Mele? (Sugestii pe care să le ia în considerare.) Îi ofeream eu sugestii pe care să le ia în considerare? Nu, îi spuneam ce ar trebui să facă, ce trebuia să facă. Oare nu a înțeles ce am spus? Dacă nu a înțeles, înseamnă că era un neghiob care nu știa care este identitatea lui sau ce datorie îndeplinea. Erau foarte mulți oameni care locuiau acolo, fără aer condiționat în interior și fără să circule aerul. Cât de inteligent putea fi dacă nu a montat un ventilator? Ar trebui să meargă imediat acasă; este un gunoi, iar casa lui Dumnezeu nu are nevoie de gunoaie. Oamenii nu știu totul despre orice, dar pot învăța. Sunt unele lucruri pe care nu le înțeleg, așa că le discut cu alții: „Care credeți că este modalitatea bună de a proceda? Sunteți liberi să vă oferiți sugestiile." Dacă unii cred că o cale ar fi cea mai bună, spun: „Bine, hai să facem cum spui tu. Oricum nu M-am gândit încă bine ce ar trebui să facem. Vom alege ce ai spus." Nu este aceasta gândirea umanității normale? Asta înseamnă să te înțelegi cu ceilalți. Când se înțeleg cu ceilalți, oamenii nu trebuie să facă distincția între cine este superior sau inferior, cine este și cine nu este în centrul atenției sau cine are ultimul cuvânt despre lucruri. Nu este nevoie să faceți aceste distincții, trebuie să țineți seama de oricine arată calea corectă și conformă cu adevărurile-principii. Sunteți capabili să faceți asta? (Da.) Unii oameni nu sunt. Antihriștii nu sunt capabili, ei insistă să aibă ultimul cuvânt și nimic mai puțin. Ce fel de lucru este acesta? Părerile exprimate de alții nu funcționează la ei, chiar dacă sunt rezonabile; ei

știu că sunt corecte și rezonabile, dar nu vor accepta nimic propus de altcineva; sunt fericiți doar atât timp cât ei sunt cei care au propus ceva. Chiar și în această chestiune minoră, ei luptă pentru superioritate. Ce fire este aceea? Firea antihriștilor. Ei acordă o valoare excesivă statutului, renumelui și mândriei. Cât de multă valoare? Acele lucruri sunt mai importante pentru ei decât viața lor; își vor proteja statutul și renumele, chiar cu prețul vieții lor.

Antihriștii împiedică intervenția, cercetările sau supravegherea celorlalți în orice lucrare fac și această interdicție se manifestă în mai multe moduri. Unul este pur și simplu refuzul. „Nu te mai amesteca, nu mai face cercetări și nu mă mai supraveghea când lucrez. Orice lucrare fac este responsabilitatea mea, știu cum să o fac și nu am nevoie de nimeni să mă gestioneze!” Acesta este un refuz categoric. O altă manifestare este aparența de a fi receptiv, spunând: „Bine, hai să avem părtășie și să vedem cum ar trebui făcută lucrarea”, dar, când ceilalți chiar încep să facă cercetări și încearcă să afle mai mult despre lucrarea lor sau când semnalează câteva probleme și fac câteva sugestii, care este atitudinea lor? (Nu sunt receptivi.) Așa e, pur și simplu refuză să accepte, găsesc pretexte și scuze să respingă sugestiile altora, transformă răul în bine și binele în rău, însă, de fapt, în inimile lor, știu că forțează logica, că rostesc cuvinte bombastice, că lucrurile pe care le spun sunt doar teoretice, că spusele lor nu sunt la fel de practice precum cele ale altor oameni. Și totuși, pentru a-și proteja statutul și pe deplin conștienți că se înșală și ceilalți au dreptate, tot transformă binele celorlalți oameni în rău și răul lor în bine. Continuă să facă acest lucru, nepermițând introducerea sau implementarea lucrurilor care sunt corecte și conform adevărului în locul în care se află ei. Nu tratează ei lucrarea bisericii ca pe un joc, ca pe o glumă? Nu refuză ei să accepte cercetările și supravegherea? Nu exprimă această „interdicție” a lor cu nerușinare, spunându-ți: „N-ai voie să te amesteci în lucrarea mea.” Nu așa pare ceea ce fac ei, dar asta e gândirea lor. Vor folosi anumite șiretlicuri și vor părea destul de evlavioși la exterior. Vor spune: „Se întâmplă să avem nevoie de ajutor, prin urmare, acum că ești aici, ai puțină părtășie cu noi!” Conducătorul lor de nivel superior va crede că sunt sinceri și, astfel, va avea părtășie cu ei, spunându-le despre circumstanțe așa cum sunt. După ce-l ascultă pe conducător, vor ajunge să se gândească: „Așa vezi tu lucrurile. Ei bine, va trebui să le dezbat cu tine, să resping și să combat punctul tău de vedere. Te voi face de rușine.” Este aceea o atitudine de acceptare? (Nu.) Ce atitudine este atunci? Este un refuz de a accepta intervenția, cercetările sau supravegherea altora în datoria pe care o fac. Ținând cont că antihriștii ar face asta, de ce asumă ei atunci aparențe false pentru oameni și afișează o atitudine de acceptare? Faptul că i-ar înșela pe oameni în acest fel arată cât de vicleni sunt. Se tem că oamenii le vor vedea adevărata față. În prezent, îndeosebi, există unii oameni cu o anumită măsură de discernământ, prin urmare, dacă un antihrist ar refuza supravegherea și ajutorul altora în mod direct, oamenii ar fi capabili să-și dea seama și să le vadă adevărata față. Atunci ei și-ar pierde mândria și statutul și nu le-ar fi ușor să fie aleși conducători sau lucrători în viitor. Așadar, când un

conducător de nivel superior le verifică lucrarea, ei pretind că acceptă acest lucru, spunând lucruri plăcute și încurajatoare, făcându-i pe toți să creadă: „Privește cât de evlavios este, cât de mult caută adevărul conducătorul nostru! Conducătorul nostru are grijă de viețile noastre și de lucrarea bisericii. Își asumă responsabilitatea în îndeplinirea datoriei lui. Îl vom vota din nou la următoarele alegeri.” Nimeni nu se așteaptă ca, odată cu plecarea conducătorului de nivel superior, antihristul să spună ceva precum: „Ce a spus acea persoană care a verificat lucrarea a fost în regulă, dar nu se potrivește neapărat condițiilor din biserica noastră. Lucrurile sunt diferite în fiecare biserică. Nu putem accepta în întregime ce a spus, trebuie să analizăm în lumina situației noastre reale. Nu putem să aplicăm regulile în mod mecanic!” Și toată lumea pleacă gândind că are dreptate. Nu au fost induși în eroare? O parte din ceea ce fac antihriștii este să spună cuvinte plăcute și să pretindă că acceptă supravegherea altora; imediat după aceea, încep să-i inducă pe oameni în eroare și să-i spele pe creier. Ei aplică simultan cele două părți ale acestei abordări. Au oare șiretlicuri? Chiar o mulțime! La exterior, vorbesc frumos și mimează acceptarea, făcându-i pe toți să creadă că se simt destul de responsabili pentru lucrare, că pot renunța la poziția și statutul lor, că nu sunt autoritari, ci pot accepta supravegherea din partea Celui de mai sus sau a altor persoane. În acest timp, le „clarifică” fraților și surorilor avantajele și dezavantajele lucrurilor și le „clarifică” diversele situații. Care este obiectivul lor? Să nu accepte intervenția, cercetările sau supravegherea altora și să-i facă pe frați și pe surori să creadă că felul în care acționează este justificat, corect, conform aranjamentelor de lucru ale casei lui Dumnezeu și conform principiilor de acțiune și că, în calitate de conducători, respectă principiile. În realitate, doar câțiva oameni din biserică înțeleg adevărul; majoritatea sunt fără îndoială incapabili să discearnă, nu pot vedea adevărata față a acestui antihrist și, în mod firesc, sunt induși în eroare de acesta. Unii oameni, de exemplu, pierd o noapte de somn dintr-un anumit motiv. Ei stau toată noaptea fără să doarmă. Există două tipuri de oameni, la care acea lipsă de somn se manifestă în două moduri diferite. Oamenii de primul tip, imediat ce pot, găsesc o ocazie de a dormi puțin în timpul zilei. Ei nu le spun altora că nu au dormit. Aceasta e o situație, un mod în care se petrec lucrurile. Nu există nicio intenție în spatele acestui lucru. Oamenii de celălalt tip ațipesc în timpul meselor și le spun tuturor: „N-am dormit noaptea trecută!” Cineva întreabă: „De ce nu?”, iar ei spun: „A fost o adunare online și am descoperit niște probleme în lucrare. Am stat treaz toată noaptea să le rezolv.” Ei continuă fără oprire, anunțând că nu au dormit toată noaptea. Au șovăit să stea treji toată noaptea? De ce explică grupului? Și există ceva în această explicație? Care e scopul lor? Vor să informeze întreaga lume despre ce au făcut, de teamă că alții ar putea să nu știe. Vor să știe toți că au suferit, că au stat treji toată noaptea, că sunt dispuși să plătească un preț în credința lor în Dumnezeu, că nu râvnesc la confort. Prin aceasta, intenționează să câștige simpatia și aprobarea fraților și surorilor. Cumpără inimile oamenilor cu această realizare superficială și, procedând astfel, îi determină pe ceilalți să-i respecte și câștigă prestigiu în inimile oamenilor. Odată

ce au statut, vor vorbi în mod sigur cu autoritate. Și odată ce vorbesc cu autoritate, nu se vor putea bucura atunci de tratamentul special care însoțește statutul? (Ba da.) Crezi că au profitat bine de această ocazie? Le spuneți altora când nu ați dormit sau dacă ați stat treji până târziu? (Le-am spus.) Când ați făcut asta, a fost neintenționat sau a existat o intenție în spatele acestui lucru? Doar ați spus cuiva neoficial sau ați făcut o mare proclamație, dându-vă în spectacol? (A fost neoficial.) Nu există nicio intenție în spatele faptului că ați spus neoficial; nu sugerează o problemă a firii. Există cu siguranță o natură diferită între a spune intenționat și a spune neintenționat. Când acționează un antihrist, care este motivul din spatele faptelor lui, indiferent dacă pare la suprafață că acceptă intervenția și cercetările altora sau dacă le refuză direct, oricare dintre acestea s-ar întâmpla? Antihriștii se agață de statut și putere și nu renunță la ele. Nu este acesta motivul lor? (Ba da.) Așa este. Nu vor permite în niciun caz ca puterea câștigată cu greu, statutul și prestigiul câștigate cu greu să le scape printre degete, într-un moment de neatenție; nu vor lăsa pe nimeni să le slăbească forța și influența intervenind în lucrarea lor sau făcând cercetări despre aceasta. Ei cred următoarele: a face o datorie, a-și asuma un program de lucru nu este cu adevărat o datorie și nu este nevoie să o trateze ca pe o obligație; în schimb, înseamnă că au o anumită putere și câțiva oameni sub comanda lor. Sunt de părere că, având putere, nu mai trebuie să se consulte cu nimeni, ci au acum șansa și puterea de a fi la conducere. Acesta este genul de atitudine pe care o au față de datorie.

Există și alții care, atunci când Cel de mai sus face cercetări despre lucrarea lor, pur și simplu fac lucrurile mecanic. Oferă o performanță superficială și întreabă despre câteva chestiuni frivole, ca și cum ar fi persoane care caută adevărul. Dacă există un incident care a constituit în mod clar o perturbare și o tulburare, de exemplu, îl vor întreba pe Cel de mai sus dacă persoana care l-a provocat ar trebui să fie tratată. Nu ține de slujba lor? (Ba da.) Ce urmăresc când îl întreabă pe Cel de mai sus despre asta? Vor să-ți ofere aparențe false, să-ți arate că, dacă întreabă chiar și despre asemenea chestiuni, e o dovadă că nu sunt indolenți, că lucrează. Doar creează aparențe false pentru a te induce în eroare. De fapt, au unele probleme reale în inimile lor și nu știu cum să aibă părtășie despre adevăr pentru a le rezolva, nici ce principii ar trebui să practice. Există lucruri care sunt enigmatice pentru ei, atât în tratarea oamenilor, cât și în gestionarea treburilor, dar nu întreabă și nu caută niciodată în privința lor. Ținând cont că sunt nesiguri în privința acestor lucruri în inima lor, nu ar trebui să-l întrebe atunci pe Cel de mai sus despre ele? (Ba da.) Nu sunt siguri în privința lor și nu pot să-și dea seama de ele, dar continuă să acționeze orbește. Care vor fi consecințele acestui lucru? Pot prezice ce se va întâmpla? Vor fi capabili să-și asume responsabilitatea pentru consecințe? Nu, nu vor fi. Așadar, de ce nu întreabă despre aceste lucruri? Există considerente în faptul că nu întreabă. Unul este teama de a fi descoperiți de către Cel de mai sus: „Dacă nu mă pot descurca nici măcar cu chestiunea asta banală și trebuie să pun întrebări despre ea, cel de mai sus va crede că nu am un calibru bun. Nu va

putea cel de mai sus să-mi vadă adevărata față?” Există și considerentul că, dacă întreabă, iar decizia Celui de mai sus intră în conflict cu opinia lor și este diferită de aceasta, vor fi nevoiți să aleagă. Dacă nu fac ceea ce spune Cel de mai sus, acesta va spune că încalcă principiile de lucru; dacă fac, interesele lor vor suferi o pierdere. Prin urmare, nu întreabă. Nu este ceva chibzuit? (Ba da.) Este. Ce fel de persoane sunt cele care chibzuiesc aceste lucruri? (Antihriști.) Sunt într-adevăr antihriști. În orice privință, fie că întreabă sau nu despre ea, fie că o exprimă sau doar se gândesc la ea, ei nu caută adevărul și nu tratează acel lucru în conformitate cu principiile; în toate privințele, își pun propriile interese pe primul loc. Au în inima lor o listă de lucruri despre care îi pot permite Celui de mai sus să întrebe și pe care să le cunoască, precum și lucruri care nu vor să fie cunoscute deloc de către Cel de mai sus. Au delimitat acele regiuni și le-au împărțit în două categorii. Vor vorbi pe scurt cu Cel de mai sus despre acele chestiuni nesemnificative, care nu ar putea reprezenta nicio amenințare pentru statutul lor, ca să se descurce cu Cel de mai sus; dar despre lucrurile care le-ar putea amenința statutul nu vor scoate niciun cuvânt. Și dacă întreabă Cel de mai sus despre acele lucruri, ce pot să facă? Vor folosi câteva cuvinte ca să-l tragă pe sfoară; vor spune: „Bine, vom discuta… vom continua să căutăm…”, câteva afirmații pentru tine, fără ceva care să poată fi interpretat ca împotrivire. După aparențe, sunt destul de supuși, dar, în realitate, au propriile calcule. Nu au nicio intenție de a-L lăsa pe Cel de mai sus să preia frâiele; nu au nicio intenție de a solicita sugestiile Celui de mai sus și de a-L lăsa să ia decizii ori de a căuta o cale de la Cel de mai sus. Nu au astfel de intenții. Nu vor să-i permită Celui de mai sus să intervină sau să afle ce se întâmplă cu adevărat. Odată ce află Cel de mai sus, ce amenințare va reprezenta pentru ei? (Statutul lor ar fi în pericol.) Nu doar că statutul lor va fi în pericol, ci planurile și scopurile lor nu vor mai fi viabile și, prin urmare, nu vor mai fi justificați în faptele lor rele; nu vor mai putea să-și urmeze planurile în mod legitim, pe față și cu neobrăzare. Aceasta e problema cu care se vor confrunta. Așadar, sunt ei capabili să stabilească un mod de acțiune benefic lor? Cu siguranță au gânduri și calcule proprii în această privință. Vă confruntați și voi cu astfel de lucruri? Ce părere aveți atunci despre ele? Cum le tratați? Voi da un exemplu. A fost odată un individ care a devenit conducător și s-a lăsat purtat de val; i-a plăcut mereu să se dea mare în fața altora ca să le câștige stima. S-a întâlnit cu un non-credincios pe care îl cunoștea, care voia să împrumute bani. Non-credinciosul și-a pledat cauza atât de demn de milă, încât conducătorul, dintr-un impuls, în entuziasmul momentului, a acceptat. După care s-a gândit, calm și fără remușcări: „Sunt conducătorul bisericii, ar trebui să am ultimul cuvânt despre banii bisericii. Când vine vorba de lucruri care aparțin casei lui dumnezeu, bisericii, și de ofrande, eu ocup funcția, prin urmare cuvântul meu e lege. Eu mă ocup de finanțe și tot eu mă ocup de problemele de personal. Am ultimul cuvânt în toate!” Și astfel a împrumutat banii casei lui Dumnezeu unui non-credincios. După aceasta, s-a simțit puțin nelalocul lui și s-a gândit dacă ar trebui să-L informeze pe Cel de mai sus. Dacă ar face-o, Cel de mai sus ar putea să nu fie de acord, așa că a început să

scornească minciuni și să găsească scuze cu care să-L înșele pe Cel de mai sus. Cel de mai sus a avut părtășie cu el despre adevărurile-principii, dar el nu le-a dat importanță. Așa a comis fapta rea de a-și însuși în nume propriu ofrandele. De ce ar îndrăzni o astfel de persoană să-și facă planuri în privința ofrandelor? Ești doar un conducător de biserică, ai dreptul să gestionezi ofrandele? Ai ultimul cuvânt în chestiunile legate de ofrande și finanțe? Cum ar trebui să tratezi ofrandele lui Dumnezeu dacă ești cineva cu umanitate și rațiune normală, cineva care urmărește adevărul? N-ar trebui transmise Celui de mai sus chestiunile legate de ofrande, pentru a vedea ce decide casa lui Dumnezeu? Nu are Cel de mai sus dreptul să afle despre o astfel de chestiune majoră? Ba da. Acest lucru ar trebui să-ți fie clar în inima ta; e rațiunea pe care ar trebui să o ai. Când vine vorba de chestiuni financiare, fie ele majore sau minore, Cel de mai sus are dreptul să le afle. E altceva atunci când Cel de mai sus nu întreabă. Dar odată ce întreabă, trebuie să răspunzi sincer și să te supui la tot ce decide Cel de mai sus. Nu este acesta tipul de rațiune pe care ar trebui să-l ai? (Ba da.) Sunt însă antihriștii capabili de acest lucru? (Nu.) Aceasta e diferența dintre antihriști și oamenii normali. Dacă sunt de părere că, în mod absolut sigur, Cel de mai sus nu va accepta un lucru și că mândria lor va suferi o pierdere, vor găsi tot soiul de metode pentru a-l ține secret, pentru a-L împiedica pe Cel de mai sus să afle despre el. Ba chiar îi vor ataca pe subalternii lor, spunând: „Dacă dezvăluie cineva asta, se pune cu mine. Am să-i trag o săpuneală! Am eu grijă de el, fie ce-o fi!” Și, după acele cuvinte de intimidare din partea lor, nimeni nu îndrăznește să raporteze chestiunea Celui de mai sus. De ce ar proceda așa? Ei cred: „Acest lucru ține de autoritatea mea. Am dreptul să repartizez și să distribui oamenii, banii și materialele care intră în sfera jurisdicției mele!” Care sunt principiile lor de repartizare și distribuție? Fac rânduieli după bunul plac, folosesc și dau bani și materiale în mod arbitrar, fără să respecte vreun principiu, risipesc și irosesc aceste lucruri fără discernământ și nimeni altcineva nu are dreptul să intervină; trebuie să aibă ultimul cuvânt în toate. Nu așa cred ei? Desigur, nu vor spune asta cu voce tare, în termeni atât de expliciți. Dar, în inimile lor, în mod sigur gândesc următoarele: „Care e rostul unei funcții? Nu este totul despre bani, despre a avea mâncare și haine? Acum am o funcție; am acel statut. N-ar fi o prostie din partea mea să nu-mi exploatez puterea ca să fac ce vreau?” Nu asta cred ei? (Ba da.) Pentru că au o asemenea fire și cred asta, ei îndrăznesc să ascundă o astfel de chestiune fără cel mai mic scrupul, fără să țină seama de consecințe, prin orice metode și mijloace pe care le pot concepe. Nu este așa? (Ba da.) Nu evaluează dacă lucrul este corect sau nu, care este lucrul corect de făcut sau care sunt principiile. Nu se gândesc la aceste lucruri; singurul lor considerent este cine va avea grijă de interesele lor. Un antihrist este o ființă perfidă, egoistă, abjectă! Cât de abjecți sunt? Pot fi descriși cu un singur cuvânt: nerușinați! Acei oameni nu sunt ai tăi, nici acele lucruri și, cu atât mai puțin, acei bani. Însă vrei să-i iei de parcă ar fi ai tăi, să dispui de ei după bunul plac. Alții nici măcar nu au dreptul să afle despre asta; chiar dacă risipești și irosești acele lucruri, alții nu au dreptul să facă cercetări. Cât de mult ai decăzut? Ai ajuns la

nerușinare! Nu e o nerușinare? (Ba da.) Acesta este un antihrist. Ce fel de limită au persoanele obișnuite, pe care nu o vor depăși când vine vorba de bani? Ele cred că acelea sunt ofrandele lui Dumnezeu, iar ofrandele Îi sunt dăruite de aleșii Lui, prin urmare Îi aparțin lui Dumnezeu. Sunt „bunurile Lui personale”, așa cum ar spune unii. Ceea ce aparține lui Dumnezeu nu aparține oamenilor de rând și nici vreunei persoane. Cine este stăpânul casei lui Dumnezeu? (Dumnezeu.) Da, este Dumnezeu. Și ce cuprinde casa lui Dumnezeu? Îi cuprinde pe aleșii Lui din fiecare biserică, precum și toate proviziile și bunurile fiecărei biserici. Toate aceste lucruri Îi aparțin lui Dumnezeu. Categoric nu aparțin unei singure persoane și nimeni nu are dreptul să și le însușească. Antihriștii ar gândi așa? (Nu.) Ei cred că ofrandele aparțin oricui le gestionează, oricui are șansa de a lua din ele și, dacă cineva e conducător, are dreptul de a se bucura de ele. De aceea urmăresc în permanență statutul cu toată puterea lor. Odată ce l-au obținut, toate speranțele lor se împlinesc, în cele din urmă. De ce urmăresc statutul? Dacă i-ai pune să-i conducă în mod scrupulos pe aleșii lui Dumnezeu, având principii în spatele acțiunilor lor, dar nu le-ai permite să se atingă de bunurile bisericii sau de ofrandele lui Dumnezeu, ar mai fi ei atât de proactivi în lupta lor de a se înălța pe scara socială? Categoric nu. Ar aștepta pasivi și ar lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Și-ar spune în sinea lor: „Dacă sunt ales, îmi voi face treaba și îmi voi îndeplini bine datoria; dacă nu sunt, nu voi linguși pe nimeni. Nu voi spune și nu voi face nimic în privința asta.” Tocmai fiindcă antihriștii cred că un conducător are dreptul de a dicta și de a se bucura de toate bunurile bisericii, ei își frământă creierii în încercările lor de a se înălța pe scara ierarhică, până la nerușinare, pentru a dobândi statut și a se bucura de tot ce aduce statutul. Ce înseamnă să fii nerușinat? Înseamnă să faci lucruri rușinoase, asta înseamnă să fii nerușinat. Dacă cineva le-ar spune: „Ceea ce faci este atât de rușinos!”, nu le-ar păsa, ci s-ar gândi: „Ce e rușinos în asta? Cui nu-i place statutul? Știi cum este să ai statut? Să ai control asupra banilor? Cunoști acea bucurie? Cunoști acel sentiment de privilegiu? Ai gustat din el?” În adâncurile inimii lor, așa văd antihriștii statutul. Odată ce antihriștii dobândesc statut, vor dori să controleze totul. Vor lua și ofrandele lui Dumnezeu sub controlul lor. Ei doresc să aibă ultimul cuvânt despre orice aspect al lucrării bisericii care costă bani, fără să se consulte vreodată cu Cel de mai sus. Devin stăpâni asupra banilor casei lui Dumnezeu, iar casa lui Dumnezeu devine a lor. Au dreptul să spună ultimul cuvânt despre ei, să dicteze ce se întâmplă cu ei, să-i dea unei persoane sau alteia după bunul plac, să dicteze cum este cheltuit fiecare bănuț. Nu dau niciodată dovadă de grijă și precauție față de ofrandele lui Dumnezeu, conform principiilor; în schimb, cheltuiesc cu extravaganță și ceea ce spun ei este literă de lege. Asemenea persoane sunt antihriști autentici.

Odată, a fost cineva care și-a însușit în secret ofrandele lui Dumnezeu, ceea ce este o problemă gravă. Nu este o fărădelege obișnuită; e o problemă cu natura-esență a sa. Când interacționa cu non-credincioși în timp ce se ocupa de unele treburi, se dădea în permanență mare, ca să-i facă să creadă că are bani și putere. Prin urmare, oamenii au

cerut să împrumute bani de la ea. Nu doar că această persoană nu i-a refuzat, ci chiar s-a angajat să le împrumute bani și apoi a făcut acest lucru folosind tactici înșelătoare împotriva casei lui Dumnezeu. Această persoană avea o problemă gravă. Într-o astfel de privință importantă, ar trebui să faci un raport către Cel de mai sus și să explici faptele; nu poți interacționa cu oamenii folosind ofrandele lui Dumnezeu de dragul creditului și mândriei proprii. Așa ar aborda asemenea chestiuni o persoană rațională cu o inimă cu frică de Dumnezeu atunci când le întâlnește. Dar asta fac antihriștii? De ce sunt numiți antihriști? Pentru că nu au câtuși de puțin o inimă cu frică de Dumnezeu; ei fac ce vor, împingându-L pe Dumnezeu, adevărul și cuvintele lui Dumnezeu pe ultimul loc în mințile lor. Nu au deloc o supunere adevărată față de Dumnezeu, ci așază la loc de cinste propriile interese, propria faimă, propriul câștig și statut. Folosesc mijloace înșelătoare pentru a-i induce în eroare pe conducătorii și lucrătorii bisericii și, astfel, împrumută bani non-credincioșilor. Sunt banii lor? Cu doar câteva cuvinte, îi împrumută – nu înseamnă asta că oferă în dar ofrandele lui Dumnezeu? E ceva ce fac antihriștii, iar unii chiar au făcut asemenea lucruri. Pentru a putea să facă așa ceva, firea lor trebuie să fie îndrăzneață, teribil de arogantă și destul de perfidă. În plus, este evident că sunt proști, cât se poate de proști – în mod sigur vor cădea pradă propriilor intrigi. Spune-Mi, cum ar trebui tratați astfel de oameni? (Ar trebui să fie excluși.) Atât? Excluși? Cine va acoperi pierderile? Trebuie obligați să plătească despăgubiri și apoi excluși. Nu sunt oare antihriștii neobrăzați, de pot să facă așa ceva? Prin ce se deosebesc ei de arhanghel? Arhanghelul ar spune cu neobrăzare: „Eu sunt cel care a făcut cerurile, pământul și toate lucrurile – omenirea este a mea să o controlez!” El calcă în picioare și corupe omenirea după bunul plac. Odată ce un antihrist a preluat puterea, va spune: „Trebuie să credeți cu toții în mine și să mă urmați. Eu conduc aici și am ultimul cuvânt. Apelați la mine în toate problemele și aduceți-mi banii bisericii!” Unii oameni spun: „De ce ar trebui să-ți dăm ție banii bisericii?”, iar antihristul spune: „Eu sunt conducătorul. Este dreptul meu să mă ocup de asta. Trebuie să gestionez totul, inclusiv ofrandele!” Și apoi preiau totul. Antihriștilor nu le pasă ce probleme sau dificultăți au frații și surorile cu intrarea lor în viață sau de ce cărți de predici și cuvinte ale lui Dumnezeu duc lipsă. Le pasă cine deține banii bisericii pentru a-i păstra în siguranță, cât de mulți sunt și cum sunt folosiți. În cazul în care Cel de mai sus face cercetări despre starea finanțelor bisericii respective, nu doar că nu vor preda banii bisericii, ci nici măcar nu-L vor lăsa pe Cel de mai sus să cunoască faptele. De ce nu-L vor lăsa? Pentru că vor să deturneze și să ia banii bisericii pentru ei înșiși. Antihriștii au cel mai mare interes față de lucrurile materiale, bani și statut. Nu sunt în niciun caz așa cum vorbesc la suprafață: „Cred în dumnezeu. Nu urmăresc lumea și nu râvnesc la bani.” Cu siguranță nu sunt așa cum spun. De ce urmăresc și păstrează statutul cu toată puterea lor? Pentru că doresc să dețină sau să controleze și să pună mâna pe toate lucrurile din jurisdicția lor – îndeosebi pe bani și lucruri materiale. Se bucură de acești bani și de aceste lucruri materiale ca și cum ar fi beneficiile statutului lor. Sunt descendenți autentici ai arhanghelului, cu natura-esență a

Satanei în nume și în fapt. Toți cei care urmăresc statutul și prețuiesc banii au în mod sigur o problemă în ceea ce privește firea-esență a lor. Nu doar că au firea unui antihrist: sunt foarte ambițioși. Vor să controleze banii casei lui Dumnezeu. Dacă sunt numiți responsabili pentru o lucrare, atunci, mai întâi, nu îi vor lăsa pe alții să intervină și nici nu vor accepta cercetările sau supravegherea Celui de mai sus; dincolo de asta, când sunt supraveghetorii oricărei lucrări, vor găsi moduri de a se da mari, de a se proteja și de a se înălța. Vor mereu să iasă în frunte, să devină oameni care îi conduc și îi controlează pe alții. De asemenea, vor să dețină și să lupte pentru un statut mai înalt și chiar să controleze fiecare parte a casei lui Dumnezeu – în special, banii ei. Antihriștii au o dragoste deosebită față de bani. Când îi văd, li se luminează ochii; în mintea lor, se gândesc mereu la bani și fac eforturi de a-i avea. Toate acestea sunt semne și semnale ale antihriștilor. Dacă ai părtășie despre adevăr cu ei sau încerci să afli despre starea fraților și surorilor, punând întrebări precum câți dintre ei sunt slabi și negativi, ce rezultate obține fiecare în datoria lui și care dintre ei nu sunt potriviți pentru datoria lor, antihriștii nu vor fi interesați. Dar când vine vorba de ofrandele lui Dumnezeu – suma de bani, cine îi protejează, unde sunt păstrați, codurile de acces și așa mai departe – de asta le pasă cel mai mult. Un antihrist stăpânește excepțional de bine aceste lucruri. Le cunoaște ca pe propriul buzunar. Și acesta este un semn al unui antihrist. Antihriștii sunt cei mai buni la a rosti cuvinte care sună frumos, dar nu fac lucrare reală. În schimb, sunt mereu preocupați de gândul de a se bucura de ofrandele lui Dumnezeu. Spuneți-Mi, nu sunt antihriștii imorali? Nu au deloc umanitate – sunt diavoli până în măduva oaselor. În lucrarea lor, interzic mereu intervenția, cercetările și supravegherea altora. Acesta este cel de-al treilea comportament cuprins în cea de-a opta manifestare a antihriștilor.

Cu ceva timp în urmă, o biserică dintr-o țară a cumpărat o clădire și a trebuit să o renoveze și s-a întâmplat să fie conducătoare a bisericii în acea țară un antihrist care nu-și arătase încă adevărata față. Acel antihrist s-a folosit pentru renovări de un individ pe care nimeni nu-l cunoștea bine și nimeni nu știa ce fel de relație avea cu ea. Drept urmare, acel individ rău a profitat de situație și mulți bani care nu ar fi trebuit să fie cheltuiți au fost irosiți în timpul renovărilor. În prețul casei erau incluse câteva piese de mobilier utilizabile, care au fost toate scoase și înlocuite cu unele noi. Mobilierul vechi, care fusese îndepărtat, a fost apoi vândut de acel individ rău. Nu era chiar stricat – putea fi folosit în continuare – dar acel individ rău a cheltuit o sumă de bani în plus pentru a cumpăra unul nou, așa încât să câștige bani, să profite de situație. Știa antihristul despre aceste lucruri? Știa. Atunci de ce a tolerat astfel de fapte? Pentru că trebuie să fi avut o relație anormală. Unii oameni au văzut problema și aveau de gând să urmărească și să verifice construcția, să vadă cum merg lucrurile. De îndată ce au spus că au de gând să se uite la construcție, acel antihrist a devenit îngrijorat și neliniștit și a spus: „Nu! Termenul nu a sosit încă – nimeni nu are voie să se uite!” Reacția ei a fost atât de puternică, atât de emoțională – se întâmpla ceva acolo? (Da.) Acei oameni, puțin alarmați acum, au discutat despre situație: „Nu merge așa. Conducătoarea nu ne lasă

să ne uităm la construcție. Sigur există o problemă aici; trebuie să mergem să aruncăm o privire la fața locului.” Dar antihristul tot nu a vrut să permită inspectarea lucrării înainte de termen. Spuneți-Mi, nu erau confuzi acei oameni? Faptul că antihristul nu a permis să fie văzută construcția dovedea că se întâmpla ceva. Trebuiau să se grăbească să raporteze situația Celui de mai sus, să o destituie împreună sau să meargă cu forța să vadă și să verifice construcția. Aceasta era responsabilitatea lor. Dacă nu și-au putut asuma această responsabilitate, însemna că sunt niște lași inutili și incompetenți. Acei lași incompetenți nu au insistat. Nu era o problemă cu propriile case, așa că au ignorat-o. Atât de egoiști și iresponsabili au fost. Și când lucrarea a fost terminată, am văzut într-o filmare că exista o problemă. Ce problemă am văzut? Exista o masă în mijlocul unei săli de conferințe și de jur împrejur erau scaune din piele precum cele din birourile luxoase. Toate scaunele pe care stau Eu sunt scaune obișnuite, deci ar trebui ca acei oameni obișnuiți să folosească asemenea lucruri luxoase? (Nu.) Acela era tipul de mobilier pe care l-au instalat cei doi, iar oamenii de acolo erau foarte încântați să stea pe acele scaune. După ce am descoperit problema, l-am sunat pe acel nemernic și am început să investighez problema. Peste tot, în fiecare cameră, verificarea a scos la iveală multe probleme și multe pierderi financiare. Unele dintre piesele de mobilier originale ale casei fuseseră utilizabile, dar acel individ rău le-a scos și le-a vândut, ca să câștige bani de pe urma lor; mai mult, a câștigat bani când a cumpărat acele piese de mobilier noi, la prețuri mari; și, pe deasupra, a instalat unele echipamente care n-ar trebui să existe într-o biserică. Acel individ rău a procedat așa fără să consulte pe nimeni. Când a procedat așa, era la curent antihristul? Probabil că da. Mergea pe șantier în fiecare zi și, după ce a văzut acestea, nu a raportat, ci a tolerat risipa. Cât tupeu! Este conducătoarea credincioasă în Dumnezeu? După 20 de ani de credință în Dumnezeu, era atât de josnică și a făcut un asemenea lucru – ce fel de persoană este? Nu este o persoană! Nici măcar oamenii buni dintre non-credincioși nu fac asta; câtă imoralitate! De fiecare dată când Cel de mai sus o întreba despre lucrarea de construcție, făcea pe proasta ca să-l păcălească pe Cel de mai sus, acoperind și ascunzând lucrurile și, în cele din urmă, au apărut atât de multe probleme. Ar fi excesiv atunci să fie exclusă și lăsată să obțină un loc de muncă pentru a câștiga bani cu care să compenseze pierderile? (Nu.) Spuneți-Mi, chiar dacă acel antihrist ar putea restitui banii, și-ar găsi pacea în această viață? Ar putea să aibă o viață ușoară? Mă tem că va trebui să-și petreacă întreaga viață în chinuri. Dacă știa că acțiunile ei vor ajunge aici, de ce oare a procedat conducătoarea așa? De ce a făcut acele lucruri de la bun început? Nu e ca și cum ar fi crezut în Dumnezeu doar un an sau doi și n-ar fi cunoscut regulile din casa Lui, ce înseamnă să ai o inimă cu frică de Dumnezeu sau ce este loialitatea – după atâția ani de credință în El, nu se schimbase deloc și, chiar dacă a fost capabilă să presteze un mic serviciu, tot a făcut atât de mult rău! Pentru faptul că a fost atât de josnică, ar trebui să fie eliminată și blestemată!

Antihriștii au ceva în comun în felul în care lucrează: indiferent ce lucrare îndeplinesc, le interzic altora să intervină sau să facă cercetări. Vor mereu să ascundă și să acopere

lucrurile. Trebuie să pună ceva la cale; nu le permit oamenilor să afle despre problemele din lucrarea lor. Dacă ar face lucrurile într-un mod integru și cinstit, într-un mod conform cu adevărul și cu principiile, cu o conștiință curată, de ce ar trebui să-și facă griji? Ce anume ar fi de nemenționat? De ce nu le permit altora să facă cercetări și să intervină? De ce sunt îngrijorați? De ce le este frică? În mod clar, pun ceva la cale – este atât de evident! Antihriștii lucrează fără transparență. Când fac ceva rău, se gândesc la modalitățile de a ascunde și de a acoperi acel lucru, fabricând aparențe false, chiar recurgând la înșelăciune sfruntată. Care sunt rezultatele acestui lucru? Dumnezeu scrutează totul și, chiar dacă alți oameni ar putea să nu știe ceva o vreme și ar putea să fie induși în eroare o vreme, va veni ziua când Dumnezeu va scoate la iveală acel lucru. În ochii lui Dumnezeu, totul este fățiș, totul este dezvăluit. Este inutil să-I ascunzi ceva lui Dumnezeu. El este atotputernic și, când va decide să te dezvăluie, totul va fi scos la lumina zilei. Doar antihriștii, acei neghiobi care nu au înțelegere spirituală și care au natura arhanghelului, ar crede: „Atât timp cât voi ascunde bine lucrurile și nu te voi lăsa să te amesteci, să faci cercetări sau să supraveghezi lucrurile, nu vei ști nimic – iar eu voi controla pe deplin această biserică!” Ei cred că vor putea controla situația dacă domnesc ca niște regi. Chiar așa stau lucrurile în realitate? Ei nu știu că Dumnezeu este atotputernic; istețimea lor este autoproclamată. Dumnezeu scrutează totul. De exemplu, să spunem că ai făcut ceva rău astăzi. Dumnezeu scrutează acel lucru, dar nu te dezvăluie – îți dă o șansă să te căiești. Faci din nou ceva rău mâine și, totuși, nu dai socoteală și nu te căiești; Dumnezeu îți mai dă o șansă și așteaptă să te căiești. Dacă rămâi însă impenitent, Dumnezeu nu va vrea să-ți dea acea șansă. Va fi dezgustat de tine și te va urî, iar în adâncul inimii Sale, nu va dori să te mântuiască și te va abandona complet. În acel caz, va fi o chestiune de câteva minute înainte să te dezvăluie și, indiferent cum vei încerca să acoperi lucrurile sau să împiedici acest lucru, va fi în zadar. Indiferent cât de mare este mâna ta, poți să acoperi cerul cu ea? Indiferent cât de capabil ești, poți să acoperi ochii lui Dumnezeu? (Nu.) Acelea sunt ideile nechibzuite ale omului. Cât despre cât de atotputernic este cu adevărat Dumnezeu, oamenii pot deja să simtă puțin acest lucru în cuvintele Sale. Mai mult, toți membrii acestei omeniri corupte care au făcut mult rău și s-au opus direct lui Dumnezeu au primit diverse pedepse și toți cei care văd acest lucru sunt pe deplin convinși și recunosc că este pedeapsa divină. Chiar și non-credincioșii pot vedea că dreptatea lui Dumnezeu nu tolerează nicio ofensare, prin urmare aceia care cred în El ar trebui să poată vedea acest lucru cu atât mai mult. Atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt incomensurabile. Omul nu are cum să le vadă clar. Există un cântec – cum sună? („Faptele lui Dumnezeu nu pot fi măsurate.”) Aceasta este esența lui Dumnezeu, adevărata dezvăluire a identității și esenței Sale. Nu este nevoie de presupunerile sau speculațiile tale. Trebuie doar să crezi acele cuvinte – atunci nu vei face asemenea lucruri nesăbuite. Toți oamenii se consideră isteți; își acoperă ochii cu o frunză și spun: „Poți să mă vezi?” Dumnezeu spune: „Nu doar că pot să te văd în întregime, îți văd chiar și inima și de câte ori ai fost în lumea umană”, iar

oamenii rămân uluiți. Nu te considera isteț; nu crede: „Dumnezeu nu știe despre una și nu știe despre alta. Niciunul dintre frați și surori nu a văzut. Nimeni nu știe. Am un mic tertip. Privește ce isteț sunt!” Niciunul dintre oamenii din această lume care nu înțeleg adevărul și nu cred că Dumnezeu este suveran asupra tuturor nu este inteligent. Indiferent ce spun sau ce fac, în cele din urmă, este doar o eroare, totul încalcă adevărul, totul se împotrivește lui Dumnezeu. Există un singur tip de persoană inteligentă. Care anume? Tipul care crede că Dumnezeu scrutează totul, că poate vedea totul și că este suveran peste toate. Oamenii de acest tip sunt extrem de inteligenți, deoarece în tot ce fac sunt supuși lui Dumnezeu; tot ce fac este în conformitate cu adevărul, este aprobat de Dumnezeu și primește binecuvântarea Lui. Dacă o persoană este inteligentă sau nu depinde de faptul dacă se poate supune lui Dumnezeu; depinde dacă ceea ce spune și face este în concordanță cu adevărul. Dacă ai această idee: „Iată ce cred eu despre această chestiune și asta aș vrea să fac, pentru că mi-ar aduce avantaje, dar nu vreau să le mărturisesc altora și nici nu vreau să afle despre asta” – este acesta modul corect de a gândi? (Nu.) Ce ar trebui să faci când îți dai seama că nu este modul corect de a gândi? Ar trebui să-ți dai o palmă zdravănă peste față, ca să înveți o lecție. Crezi că, dacă nu spui, Dumnezeu nu va ști? În realitate, când ai acel gând, Dumnezeu îți cunoaște inima. De unde știe El? Dumnezeu a văzut dincolo de natura-esență a omului. Așadar, de ce nu te dă în vileag în această chestiune? Chiar și fără să te dea în vileag, vei fi capabil să înțelegi treptat singur, deoarece ai mâncat și ai băut atât de multe dintre cuvintele Sale. Ai conștiință și rațiune, minte și gândire normală; ar trebui să-ți poți da seama pe cont propriu ce este bine și ce este rău. Dumnezeu îți dă timp și șansa de a gândi lucrurile încet, de a vedea dacă ești nesăbuit sau nu. Vei vedea rezultate după ce vei chibzui la acea chestiune timp de câteva zile: vei ști atunci că ești nesăbuit și prost și că n-ar trebui să încerci să ascunzi chestiunea respectivă de Dumnezeu. În toate privințele, ar trebui să-I dezvălui totul lui Dumnezeu și să fii sincer – aceasta este singura condiție și stare care ar trebui menținută în fața lui Dumnezeu. Chiar și atunci când nu te destăinui, ești deschis în fața lui Dumnezeu. Din perspectiva lui Dumnezeu, El cunoaște faptele, indiferent dacă te destăinui sau nu în privința lor. Nu ești foarte nesăbuit dacă nu-ți poți da seama de acest lucru? Deci cum poți să fii o persoană inteligentă? Deschizându-ți sufletul în fața lui Dumnezeu. Știi că Dumnezeu scrutează și știe totul, așa că nu te considera isteț și nu crede că s-ar putea să nu știe; întrucât este sigur că Dumnezeu observă în secret inimile oamenilor, cei inteligenți ar trebui să fie puțin mai sinceri, puțin mai curați și să fie onești – acesta este lucrul înțelept de făcut. Să simți mereu că ești isteț; să vrei mereu să-ți păstrezi micile secrete; să încerci mereu să menții puțină discreție – este oare modul corect de a gândi? Este în regulă să fii așa cu alții, deoarece unii oameni nu au caractere pozitive și nu iubesc adevărul. Poți fi puțin rezervat cu astfel de oameni. Nu le arăta ce este în inima ta. Să spunem, de exemplu, că există o persoană pe care o urăști și pe care ai vorbit-o de rău pe la spate. Ar trebui să-i spui acest lucru? Nu – este suficient să nu mai faci așa ceva. Dacă ai vorbi despre

asta, ar afecta relațiile dintre voi. Știi în inima ta că nu ești bun, că ești murdar și ticălos înlăuntrul tău, că ești invidios pe alții, că ai vorbit de rău pe altcineva pe la spate ca să-i pătezi reputația, de dragul de a lupta pentru faimă și câștig – cât de abject! Recunoști că ești corupt; știi că fapta ta a fost greșită, că natura ta este ticăloasă. Apoi vii înaintea lui Dumnezeu și te rogi Lui: „O, Dumnezeule, ce am făcut în secret a fost un lucru ticălos și abject – Te implor să mă ierți, Te implor să mă conduci și Te implor să-mi aduci reproșuri. Mă voi strădui să nu mai fac așa ceva." E în regulă să faci asta. Poți să folosești unele tehnici în interacțiunile tale cu oamenii, dar cel mai bine e să fii pur și simplu deschis față de Dumnezeu și, dacă ai intenții și folosești tehnici, atunci vei avea necazuri. În mintea ta, gândești întotdeauna: „Ce pot să spun ca să-L fac pe Dumnezeu să aibă o părere bună despre mine și să nu știe la ce mă gândesc în sinea mea? Care este lucrul corect de spus? Trebuie să păstrez mai mult pentru mine, trebuie să am un pic mai mult tact, trebuie să am o metodă; poate atunci Dumnezeu va avea o părere bună despre mine." Crezi că Dumnezeu nu va ști dacă gândești mereu așa? Dumnezeu știe orice gândești. Este obositor să gândești astfel. Este mult mai simplu să vorbești sincer și precis, și îți ușurează viața. Dumnezeu va spune că ești cinstit și pur, că ai o inimă deschisă – și lucrul acesta este infinit de prețios. Dacă ai o inimă sinceră și o atitudine cinstită, atunci, chiar dacă sunt momente în care întreci limita și te porți nesăbuit, pentru Dumnezeu acest lucru nu este o fărădelege; este mai bun decât faptul că ești atât de calculat și mai bun decât faptul că meditezi și-ți macini gândurile întruna. Sunt antihriștii capabili de aceste lucruri? (Nu, nu sunt.)

Toți cei care merg pe calea antihriștilor sunt oameni cu fire de antihrist, iar oamenii cu fire de antihrist merg pe calea antihriștilor – totuși, există o oarecare diferență între oamenii cu fire de antihrist și antihriști. Dacă cineva are o fire de antihrist și merge pe calea antihriștilor, nu înseamnă neapărat că este un antihrist. Dar dacă nu se căiește și nu poate accepta adevărul, s-ar putea transforma într-un antihrist. Încă există o speranță și o șansă ca oamenii care merg pe calea antihriștilor să se căiască, deoarece nu au devenit încă antihriști. Dacă fac lucruri rele de multe feluri și sunt caracterizați ca antihriști și, astfel, sunt îndepărtați și excluși imediat, nu vor mai avea șansa să se căiască. Dacă cineva care merge pe calea antihriștilor nu a făcut încă multe lucruri rele, acest lucru arată cel puțin că nu este încă o persoană rea. Dacă poate accepta adevărul, există o fărâmă de speranță pentru el. Dacă nu vrea să accepte adevărul, orice s-ar întâmpla, îi va fi foarte greu să fie mântuit, chiar dacă nu a făcut tot felul de lucruri rele. De ce nu poate fi mântuit un antihrist? Pentru că nu acceptă deloc adevărul. Oricum ar avea părtășie casa lui Dumnezeu despre a fi o persoană onestă – despre cum trebuie să fie deschis și sincer, să se destăinuie și să spună ce are de spus și să nu recurgă la înșelăciune – pur și simplu ei nu pot accepta asta. Antihriștii simt în permanență că oamenii au de pierdut din cauza sincerității și că este o nesăbuință să spui adevărul. Sunt absolut hotărâți să nu fie persoane oneste. Aceasta e natura antihriștilor, de aversiune și de ură față de adevăr. Cum poate fi mântuit cineva dacă nu acceptă câtuși

de puțin adevărul? Dacă cineva care merge pe calea antihriștilor poate accepta adevărul, există o diferență clară între el și un antihrist. Toți antihriștii sunt oameni care nu acceptă nici măcar o fărâmă din adevăr. Indiferent câte lucruri greșite sau rele au făcut, indiferent cât de mari sunt pierderile pe care le-au provocat lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu, nu vor reflecta niciodată asupra lor înșiși și nu se vor cunoaște. Chiar dacă sunt emondați, nu acceptă deloc adevărul; de aceea biserica îi caracterizează drept oameni răi, drept antihriști. Cel mult, un antihrist va recunoaște doar că acțiunile sale încalcă principiile și nu sunt în acord cu adevărul, dar nu va recunoaște absolut niciodată că face rău intenționat sau că se împotrivește lui Dumnezeu intenționat. Va recunoaște doar greșeli, dar nu va accepta adevărul; și după aceea va continua să facă rău ca înainte, fără să practice vreun adevăr. Din faptul că un antihrist nu acceptă niciodată adevărul se poate vedea că natura-esență a antihriștilor este una de aversiune și de ură față de adevăr. Antihriștii rămân oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu ca înainte, indiferent de câți ani cred în El. Pe de altă parte, întreaga omenire obișnuită, coruptă, poate avea firea unui antihrist, dar există o diferență între aceasta și antihriști. Există un număr de oameni care își pot asuma în inima lor cuvintele de judecată și de expunere ale lui Dumnezeu după ce le-au auzit, care pot cugeta la ele în mod repetat și pot reflecta asupra propriei persoane. Atunci ar putea să-și dea seama: „Așadar, aceasta este firea unui antihrist; aceasta înseamnă să mergi pe calea antihriștilor. Ce problemă gravă! Am acele stări și comportamente; am acel gen de esență – sunt o persoană de acel tip!” Apoi se gândesc cum pot să se elibereze de acea fire de antihrist și să se căiască cu adevărat și, astfel, se pot hotărî să nu meargă pe calea antihriștilor. În lucrarea și viața lor, în atitudinea lor față de oameni, evenimente și lucruri și față de însărcinarea dată de Dumnezeu, ei pot reflecta asupra propriilor acțiuni și propriului comportament, asupra motivului pentru care nu se pot supune lui Dumnezeu, pentru care trăiesc mereu potrivit unei firi satanice și nu se pot răzvrăti împotriva trupului și a Satanei. Astfel, se vor ruga lui Dumnezeu, vor accepta judecata și mustrarea Lui și Îl vor implora pe Dumnezeu să-i mântuiască de firea lor coruptă și de influența Satanei. Faptul că au hotărârea de a face acest lucru dovedește că pot accepta adevărul. Și ei dezvăluie o fire coruptă și dau curs propriei voințe; diferența este că un antihrist nu are doar ambiții și dorințe de a întemeia o împărăție independentă – în plus, nu acceptă adevărul, orice s-ar întâmpla. Acesta este călcâiul lui Ahile pentru un antihrist. Pe de altă parte, dacă o persoană cu fire de antihrist poate să accepte adevărul, să se roage lui Dumnezeu și să se bizuie pe El și dacă dorește să se elibereze de firea coruptă a Satanei și să meargă pe calea urmăririi adevărului, atunci în ce moduri vor fi de folos acea rugăciune și acea hotărâre pentru intrarea sa în viață? Cel puțin vor determina persoana să reflecteze asupra ei înșiși, să se cunoască pe sine în timp ce-și face datoria și să folosească adevărul pentru a rezolva probleme, astfel încât să ajungă să-și îndeplinească datoria într-un mod care este conform standardului. Acesta e un mod în care îi vor fi de folos. Dincolo de asta, cu pregătirea prilejuită de îndeplinirea

datoriei sale, va putea porni pe calea urmăririi adevărului. Orice dificultăți ar întâmpina, va fi capabilă să caute adevărul, să se concentreze asupra acceptării și practicării adevărului; va fi capabilă să se elibereze treptat de firea ei satanică, să se supună lui Dumnezeu și să-L slăvească. Poate dobândi mântuirea lui Dumnezeu printr-o astfel de practică. Oamenii cu o fire de antihrist pot dezvălui ocazional corupție și pot încă să vorbească și să acționeze în interesul faimei, câștigului și statutului, fără voia lor, și pot lucra în continuare după voia lor – dar, de îndată ce-și dau seama că își dezvăluie firea coruptă, vor avea remușcări și se vor ruga lui Dumnezeu. Aceasta dovedește că sunt persoane care pot accepta adevărul, care se supun lucrării lui Dumnezeu; dovedește că urmăresc intrarea în viață. Indiferent de câți ani a experimentat o persoană și cât de multă corupție dezvăluie, ea va putea în cele din urmă să accepte adevărul și să intre în adevărul-realitate. Este cineva care se supune lucrării lui Dumnezeu. Și, în timp ce face toate acestea, dovedește că a pus deja bazele pe adevărata cale. Dar unii care merg pe calea antihriștilor nu pot accepta adevărul. Pentru ei, mântuirea va fi la fel de greu de dobândit ca pentru antihriști. Asemenea oameni nu simt nimic când aud cuvintele lui Dumnezeu care îi dau în vileag pe antihriști, ci sunt indiferenți și impasibili. Când părtășia ajunge la subiectul firii antihristului, ei vor recunoaște că au o fire de antihrist și că merg pe calea antihriștilor. Vor vorbi destul de bine despre acest subiect. Dar, când vine timpul să practice adevărul, tot vor refuza să o facă; vor acționa în continuare după propria voință, bazându-se pe firea lor de antihrist. Dacă îi întrebi: „Te împotrivești în inima ta când dezvălui o fire de antihrist? Îți aduci reproșuri când vorbești ca să-ți protejezi statutul? Reflectezi asupra ta și ajungi să te cunoști când dezvălui o fire de antihrist? Ai remușcări în suflet odată ce ai aflat de firea ta coruptă? Te căiești sau te schimbi câtuși de puțin după aceea?”, cu siguranță nu au niciun răspuns, pentru că nu au avut astfel de experiențe. Nu vor putea să spună nimic. Sunt asemenea oameni capabili de o căință adevărată? Cu siguranță nu va fi ușor. Cei care chiar urmăresc adevărul vor fi îndurerați de orice dezvăluire a unei firi de antihrist înlăuntrul lor și vor deveni îngrijorați; vor ajunge să se gândească: „De ce nu pot să mă eliberez pur și simplu de această fire satanică? De ce dezvălui mereu o fire coruptă? De ce este această fire coruptă a mea atât de încăpățânată și de nerezolvat? De ce e atât de greu să intru în adevărul-realitate?” Acest lucru arată că experiența lor de viață este superficială și că firea lor coruptă nu a fost îndepărtată în mare măsură. De aceea bătălia din inima lor se dezlănțuie cu atâta înverșunare când li se întâmplă ceva și de aceea duc greul acelei suferințe. Deși au hotărârea de a se elibera de firea lor satanică, cu siguranță nu pot rezista fără acea luptă împotriva ei din inima lor – și acea stare de conflict se intensifică pe zi ce trece. Pe măsură ce se aprofundează cunoașterea lor de sine și văd cât de profund corupți sunt, ei tânjesc și mai mult să câștige adevărul, îl prețuiesc și mai mult și vor fi capabili să accepte și să practice adevărul neîntrerupt, în timp ce se cunosc pe ei înșiși și firea lor coruptă. Vor crește treptat în statură și viața-fire a lor va începe să se schimbe cu adevărat. Dacă vor încerca în continuare să experimenteze în acest fel, situația lor va

deveni tot mai bună an după an și, în cele din urmă, vor fi capabili să biruiască trupul și să se elibereze de corupție, să practice adevărul frecvent și să dobândească supunerea față de Dumnezeu. Intrarea în viață nu este ușoară! E ca și cum ai resuscita o persoană care este pe cale să moară: responsabilitatea pe care o poți îndeplini este aceea de a avea părtășie despre adevăr, de a o sprijini, de a o aproviziona sau de a o emonda. Dacă poate să accepte și să se supună, există speranță pentru ea; poate fi destul de norocoasă să scape și să nu moară. Dar dacă refuză să accepte adevărul și nu știe absolut nimic despre sine, atunci este în pericol. Unii antihriști petrec unul sau doi ani după ce sunt eliminați fără să se cunoască pe ei înșiși și nu-și recunosc greșelile. Într-un astfel de caz, în ei nu a mai rămas niciun semn de viață și aceasta dovedește că nu mai au nicio speranță de a fi mântuiți. Puteți accepta adevărul atunci când sunteți emondați? (Da.) Atunci există speranță – e un lucru bun! Dacă puteți accepta adevărul, aveți o speranță de a fi mântuiți.

Dacă vrei să fii mântuit, trebuie să treci peste multe obstacole. Ce obstacole sunt acelea? O luptă neîncetată cu firea ta coruptă și cu firea Satanei și a antihriștilor: aceasta vrea să te controleze, iar tu vrei să te eliberezi de ea; vrea să te inducă în eroare, iar tu vrei să scapi de ea. Dacă vei descoperi că nu te poți elibera de firea ta coruptă nici măcar după ce ai ajuns să o cunoști, vei fi necăjit și îndurerat și te vei ruga. Uneori, când vezi că a trecut ceva vreme și încă nu ai reușit să scapi de controlul firii Satanei, vei simți că nu există speranță, dar nu vei ceda și vei simți că nu poți continua fiind atât de negativ și de descurajat – că trebuie să lupți în continuare. Pe parcursul îndeplinirii unei datorii și al experimentării lucrării lui Dumnezeu, oamenii au treptat diferite răspunsuri interioare. Pe scurt, aceia cu viață sunt cei care urmăresc adevărul și care se schimbă constant în sinea lor. Va exista o inversare constantă în gândirea și opiniile lor, în comportamentul și practicile lor și chiar în intențiile, ideile și gândurile din adâncul minții lor. Mai mult, vor distinge tot mai clar ce este bine și ce este rău, ce lucruri greșite au făcut, dacă un anumit mod de gândire este corect sau greșit, dacă o anumită opinie este în conformitate cu adevărul, dacă principiile din spatele unui anumit mod de a acționa sunt conforme cu intențiile lui Dumnezeu și dacă sunt persoane care se supun lui Dumnezeu și care iubesc adevărul. Aceste lucruri vor deveni treptat tot mai clare în inima lor. Pe ce bază se construiește atunci obținerea acestor rezultate? Pe baza practicării și pătrunderii în adevăruri pe măsură ce le înțeleg. De ce oare antihriștii pur și simplu nu pot obține schimbarea? Sunt incapabili să înțeleagă adevărul? (Nu.) Îl pot înțelege, dar nu-l practică și nu-l practică atunci când îl aud. S-ar putea să-l înțeleagă și să-l accepte ca doctrină, dar pot să pună în practică măcar acele fărâme de doctrine și reglementări pe care sunt capabili să le înțeleagă? Nu, câtuși de puțin; chiar dacă i-ai forța, chiar dacă s-ar istovi încercând, tot nu le-ar putea pune în practică. De aceea, pentru ei, intrarea în adevăr rămâne veșnic un abis. Oricât de mult ar vorbi un antihrist despre a fi o persoană onestă, oricât de mari ar fi eforturile sale, tot nu poate să facă o singură declarație onestă; și oricum ar vorbi despre grija față de intențiile lui Dumnezeu, tot nu va renunța

la motivațiile sale egoiste și abjecte. Acționează dintr-un punct de vedere egoist. Când văd ceva bun, ceva ce le-ar aduce beneficii, antihriștii spun: „Dă-l încoace, este al meu!” Spun orice ar fi de folos pentru statutul lor și fac orice ar fi de folos pentru ei înșiși. Aceasta este esența antihriștilor. Ar putea să simtă, într-un moment de entuziasm, că au înțeles puțin din adevăr. Sunt cuprinși de zel și strigă câteva lozinci: „Trebuie să practic, să mă schimb și să-l mulțumesc pe dumnezeu!” Dar când vine timpul să practice adevărul, fac ei acest lucru? Nu. Orice ar spune Dumnezeu, oricât de multe adevăruri și fapte așa cum sunt predică El, alături de oricâte exemple reale, nu poate să miște un antihrist, nici să-i influențeze ambiția. Aceasta e o caracteristică, un semn al antihriștilor. Pur și simplu nu vor practica deloc adevărul; când vorbesc frumos, e pentru urechile altora și, oricât de frumos ar vorbi, e doar o formă de discurs pompos și gol – este o teorie pentru ei. Cum plasează asemenea oameni de fapt adevărul în inimile lor? Care am spus deja că este natura-esența unui antihrist? (De ură față de adevăr.) Așa este. Antihriștii urăsc adevărul. Cred că ticăloșia, egoismul și josnicia, aroganța, răutatea, uzurparea statutului și bogățiilor, precum și controlul lor asupra altora reprezintă adevărul suprem, filosofia supremă și că nimic altceva nu este la fel de măreț ca acele lucruri. Odată ce obțin statutul și pot controla oamenii, pot face orice își doresc, iar toate ambițiile și dorințele lor sunt atunci realizabile. Acesta este scopul final al unui antihrist.

Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc. Este posibil să determini pe cineva care e scârbit de adevăr să-l accepte și să-l practice? (Nu.) Să faci așa ceva este echivalent cu a pune un porc să zboare sau un lup să mănânce fân – ar însemna să le ceri ceva imposibil? Uneori vezi un lup strecurându-se într-o turmă ca să stea cu oile. Este un vicleșug, își așteaptă ocazia de a mânca oile. Natura lui nu se va schimba niciodată. La fel, a pune un antihrist să practice adevărul este echivalent cu a pune un lup să mănânce fân și să-și abandoneze instinctul de a mânca oi: este imposibil. Lupii sunt carnivori. Ei mănâncă oi – mănâncă tot soiul de animale. Aceasta e natura lor și nu se poate schimba. Dacă cineva spune: „Nu știu dacă sunt un antihrist, dar ori de câte ori aud adevărul în părtășie, inima îmi fierbe de furie și îl urăsc – și urăsc chiar mai mult pe oricine mă emondează”, este acea persoană un antihrist? (Da.) Cineva spune: „Când ți se întâmplă ceva, trebuie să te supui și să cauți adevărul”, iar acea primă persoană spune: „Să mă supun, ce aiureală! Taci!” Ce fel de lucru e acesta? E vorba de un temperament irascibil? (Nu.) Ce fire este? (Ură față de adevăr.) Nu tolerează nici măcar să se vorbească despre acesta și, imediat ce ai părtășie despre adevăr, natura lor izbucnește și își arată adevărata față. Nu le place să audă nicio mențiune despre căutarea adevărului sau supunerea față de Dumnezeu. Cât de mare este neplăcerea lor? Explodează când aud astfel de discuții. Politețea lor dispare; nu se tem că-i ia gura pe dinainte. Atât de departe merge ura lor. Pot să practice adevărul atunci? (Nu.) Adevărul nu este menit pentru cei răi; este menit pentru acei oameni care au conștiință și rațiune, care iubesc adevărul și lucrurile pozitive. Le cere acelor oameni să-l accepte și să-l practice. Cât despre acei oameni ticăloși cu esența unui antihrist, care sunt extrem de ostili față de adevăr și de

lucrurile pozitive, ei nu vor accepta niciodată adevărul. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, indiferent cât de multe predici aud, nu vor accepta sau practica adevărul. Să nu crezi că nu practică adevărul pentru că nu-l înțeleg și că-l vor înțelege când vor auzi mai mult din el. Este imposibil, pentru că toți cei care sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc sunt de teapa Satanei. Nu se vor schimba niciodată și nimeni altcineva nu-i poate schimba. Seamănă cu arhanghelul, după ce L-a trădat pe Dumnezeu: L-ați auzit vreodată pe Dumnezeu spunând că-l va mântui pe arhanghel? Nu a spus niciodată asta. Așadar, ce i-a făcut Dumnezeu Satanei? L-a aruncat în văzduh și l-a pus să presteze un serviciu pentru El pe pământ, făcând ce ar trebui să facă. Și, când va termina de prestat un serviciu, iar planul de gestionare al lui Dumnezeu se va încheia, îl va distruge și asta va fi tot. Mai spune Dumnezeu și altceva despre asta? (Nu.) De ce nu? Pentru că ar fi, într-un cuvânt, inutil. Să-i spui chiar și un singur lucru ar fi de prisos. Dumnezeu Și-a dat seama: natura-esență a unui antihrist nu se poate schimba niciodată. Așa stau lucrurile.

Când întâlniți un antihrist, cum ar trebui să-l tratați? Au existat unii conducători care au fost caracterizați drept conducători falși sau antihriști și au fost demiși. În privința unuia dintre ei, frații și surorile au raportat la ceva timp după aceea că avea o oarecare capacitate de lucru, că se căise între timp și se descurcase bine. Nu este destul de clar dacă se descurca bine din punct de vedere comportamental, dacă vorbea într-un mod plăcut sau dacă devenise mai disciplinat în rolul lui. Întrucât frații și surorile au spus că se descurca bine și având în vedere că lipsea forța de muncă pentru o parte din lucrare, a fost rânduit să facă o lucrare. Drept rezultat, la nici două luni după aceea, frații și surorile au dat un raport: „Demiteți-l imediat – ne asuprește în mod insuportabil. Dacă nu este demis, nu vom putea să ne îndeplinim îndatoririle.” Nu au fost de acord să-l folosească, orice-ar fi; nu l-ar fi ales în niciun caz drept conducător. Era același netrebnic ca înainte – se pricepea la vorbe, dar, de fapt, nu se schimbase deloc. Ce se întâmpla? Natura lui fusese complet dată în vileag. Cum crezi că ar trebui tratată această chestiune? Faptul că frații și surorile au avut o reacție atât de puternică dovedește că aveau, într-adevăr, puțin discernământ. Unii oameni fuseseră induși în eroare de el și, după ce a fost tratat de către Cel de mai sus, unii au sărit în apărarea lui, iar mai târziu unii au spus că se căise. Așadar, a fost promovat încă o dată și, după un timp, a fost dat în vileag întru totul. Frații și surorile îi văzuseră adevărata față și și-au unit forțele ca să-l destituie. Cel de mai sus a văzut că acești oameni aveau acum discernământ. Nu fuseseră udați în zadar. Prin urmare, având în vedere că nimeni nu era de acord ca el să fie folosit, Cel de mai sus l-a demis. De unde a provenit discernământul lor? (Dintr-o înțelegere a adevărului.) Da, înțeleseseră adevărul. Discernământul provine dintr-o înțelegere a adevărului. Nu era tot adevărul și stăpânirea lui Dumnezeu acolo? (Ba da.) Discernământul lor a venit chiar la timp: după ce a fost demis, frații și surorile nu au mai suferit din cauza controlului său. Oamenii suferiseră foarte mult sub asuprirea lui. Nu avea deloc umanitate. Nu-și făcea lucrarea adecvată, ci tulbura îndeplinirea îndatoririlor de către frați și surori – îi călca în picioare, maltratându-i cu puterea lui. Cine ar fi de

acord cu așa ceva? O marionetă – cine altcineva? Când astfel de oameni sunt demiși, au după aceea vreun sentiment în privința asta? Ultima dată, acel individ fusese demis de către Cel de mai sus; de data aceasta, a fost destituit de frați și surori, a fost dat jos de pe scenă cu fluierături – nu e un mod elegant de a pleca! Voise inițial să caute o funcție. Până la urmă, nu a primit o funcție, ci s-a prăbușit dintr-odată și a revenit la forma lui inițială. N-ar fi trebuit să reflecteze asupra propriei persoane? (Ba da.) Dacă ar fi fost o persoană normală, doar cu o fire grav coruptă, n-ar fi trebuit să reflecteze asupra lui însuși? (Ba da.) Există un tip de persoană care nu reflectează. Oamenii de acel tip cred că au dreptate, că orice fac este corect; nu acceptă faptele, nu acceptă lucrurile pozitive și nici evaluările altora despre ei. Aceștia sunt oameni care au firea-esență a unui antihrist. Doar antihriștii nu știu să reflecteze asupra lor înșiși. La ce se gândesc ei în schimb? „Hm! Va veni ziua când steaua mea va străluci din nou pe cer. Stați să ajungeți pe mâinile mele – atunci veți vedea cum vă voi chinui!” Vor avea ocazia să facă asta? (Nu.) Nu mai au ocazii. Pe măsură ce frații și surorile ajung să înțeleagă tot mai multe adevăruri și când vor putea discerne toate diversele stări ale diverșilor oameni și, în special, să-i discearnă pe antihriști, spațiul rămas pentru ca un antihrist să facă rău va fi tot mai mic, iar ei vor avea tot mai puține ocazii de a face asta. Nu le va fi ușor să încerce să se întoarcă. Ei speră că vor fi mai puține predici ale Celui de mai sus despre discernământ și nu va discerne cine sunt ei. Când aud astfel de adevăruri în părtășie, știu că s-a terminat pentru ei și cred că nu mai există nicio speranță pentru întoarcerea lor. Gândurile lor nu sunt: „Ceea ce dau în vileag și deslușesc este corect – reflectă întru totul starea mea. Cum ar trebui să mă schimb? Dacă mă port în continuare așa, nu va fi sfârșitul meu? Voi fi pierdut. Ce poate ieși bun din a merge pe calea arhanghelului și a-L provoca pe Dumnezeu?” Ar avea ei asemenea gânduri? (Nu.) Nu vor cugeta și cu siguranță nu vor reflecta asupra lor înșiși și nu vor încerca să se cunoască pe sine; în schimb, ar prefera să moară decât să se căiască. Aceasta e natura lor. Indiferent cum ai părtășie despre adevăr, nu-i va trezi și nu-i va face să se căiască. Există o portiță de scăpare fără căință? (Nu.) Ei nu se căiesc. Își urmează calea până la sfârșitul ei amar, până la distrugerea lor autoprovocată, care este dictată de natura antihriștilor.

Am vorbit în tot acest timp despre subiectul discernerii antihriștilor. Ce sentiment credeți că au când ascultă cei care sunt antihriști? Când vine vremea să se adune, ei simt o suferință insuportabilă și se împotrivesc în inima lor. Nu sunt ei antihriști? (Ba da.) Când o persoană normală cu o fire coruptă știe că are firea unui antihrist, își dorește cu înflăcărare să audă și să înțeleagă mai multe, deoarece, odată ce a înțeles, va putea să urmărească schimbarea. Ea crede că, dacă nu înțelege, se va rătăci și poate veni o zi când va păși pe calea antihriștilor, unde va săvârși un rău imens, deschizând porțile, pierzându-și astfel șansa la mântuire și ajungând la distrugere. Se teme de acest lucru. Mentalitatea unui antihrist este diferită. Antihriștii sunt disperați să nu facă nimic mai puțin decât să-i împiedice pe toți ceilalți să vorbească și să asculte astfel de predici despre discernământ; își doresc cu înflăcărare ca toată lumea să fie confuză și lipsită de

discernământ și să fie indusă în eroare de ei. Asta i-ar face fericiți. Care este cea mai mare dorință a unui antihrist? Să preia puterea. Voi ați vrea să preluați puterea? (Nu.) Nu în inima ta, dar uneori ți se pare în mintea ta că este ceva ce ți-ai dori, prin urmare este, de fapt, ceva ce ți-ai dori să faci. S-ar putea să ai o dorință subiectivă în sinea ta, o năzuință în adâncul inimii tale de a nu fi genul acela de persoană, de a nu merge pe acea cale, dar când ți se întâmplă ceva, firea ta coruptă te influențează și te impulsionează. Îți macini creierii gândindu-te cum să-ți protejezi statutul și influența, câți oameni poți controla, cum să vorbești cu autoritate ca să câștigi stima altora. Când te gândești mereu la aceste lucruri, inima ta nu mai este sub controlul tău. Ce o controlează? (O fire coruptă.) Da – este sub controlul firii corupte a Satanei. Cineva este preocupat toată ziua de interesele lui trupești; se luptă mereu cu alții și, pe parcursul acestor lupte, nu câștigă nimic și e atât de dureros pentru el – trăiește numai pentru trup și pentru Satana. Așadar, acel cineva se hotărăște să-și facă datoria bine și să trăiască pentru Dumnezeu, doar ca să se lupte din nou pentru statut și pentru interesele sale atunci când i se întâmplă ceva: o luptă continuă care îl istovește, din care nu câștigă nimic. Spuneți-Mi, nu este acesta un mod epuizant de a trăi? (Ba da.) Acei oameni trăiesc astfel zi de zi și, până să-și dea seama, au trecut decenii. Unii cred în Dumnezeu timp de zece sau douăzeci de ani – cât adevăr au dobândit? Cât de mult s-a schimbat firea lor coruptă? Pentru cine trăiesc ei în fiecare zi? Pentru ce se agită ei? Pentru ce își frământă creierii? Doar pentru trup. Dumnezeu a spus că „toate închipuirile gândurilor din inima omului sunt îndreptate neîncetat numai spre rău”. Există vreo greșeală în acele cuvinte? Gustă-le; savurează-le. Când te gândești la aceste cuvinte, când le experimentezi, nu îți este frică? Poate că spui: „Îmi este puțin frică. În aparență, plătesc prețuri toată ziua; mă lepăd de mine, mă consum și sufăr. Asta face corpul meu din carne și oase – dar toate gândurile din mintea mea sunt rele. Toate se împotrivesc adevărului. În multe dintre lucrurile pe care le fac, intenția mea, motivul meu și obiectivele mele sunt doar despre a face răul din propriile închipuiri.” Ce rezultă dintr-un astfel de comportament? Fapte rele. Își va aminti Dumnezeu de ele? Unii ar putea spune: „Cred în Dumnezeu de 20 de ani. Am renunțat la tot – și totuși Dumnezeu nu-Și amintește de acest lucru.” Sunt întristați și îndurerați. Care e suferința lor? Dacă Dumnezeu ar fi cu adevărat strict față de om, acesta nu ar avea cu ce să se mândrească. Toate acestea sunt harul lui Dumnezeu, mila Lui – Dumnezeu este foarte tolerant față de oameni. Gândiți-vă la următorul lucru: Dumnezeu este atât de sfânt, atât de drept, atotputernic și doar privește cum cei care Îl urmează au gânduri întru totul rele, toată ziua, gânduri care se împotrivesc adevărului și privesc numai chestiuni de interes pentru statutul, faima și câștigul propriu. Va tolera Dumnezeu ca adepții Săi să se opună Lui și să-L trădeze în acest mod? Categoric nu. Dominați de aceste idei, gânduri, intenții și motive, oamenii fac în mod flagrant lucruri prin care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și I se opun, lăudându-se tot timpul că își îndeplinesc datoria și cooperează cu lucrarea lui Dumnezeu. El vede toate acestea și totuși trebuie să le îndure. Cum le îndură? El

furnizează adevărul; udă și expune; de asemenea, luminează și iluminează, îndrumă, mustră și disciplinează – și atunci când acea disciplină este severă, El trebuie chiar să încurajeze. Cât de răbdător trebuie să fie Dumnezeu ca să facă toate acestea! El vede diversele firi corupte ale acestor oameni, vede că toate dezvăluirile, comportamentele și ideile lor diferite sunt rele – și totuși le poate îndura. Spune-Mi, ar putea omul să facă asta? (Nu.) Răbdarea pe care o au părinții față de copiii lor este reală, dar tot pot să-i abandoneze sau chiar să rupă relațiile cu ei atunci când lucrurile devin de nesuportat. Cum rămâne atunci cu răbdarea lui Dumnezeu față de o persoană? Fiecare zi în care trăiești este o zi în care Dumnezeu îți acordă răbdarea Lui. Atât de răbdător este. Ce se ascunde în acea răbdare? (Dragostea.) Nu doar dragostea – El are o așteptare de la tine. Care e acea așteptare? Să vadă un rezultat și niște roade prin lucrarea pe care o face și să-i îngăduie omului să guste din dragostea Lui. Are omul o asemenea dragoste? Nu. Cu doar puțină învățătură și educație, cu doar puțin dar sau cu o aptitudine specială, o persoană consideră că are un rang mai nobil decât alții și că oamenii de rând nu se pot ridica la înălțimea ei. Aceasta e josnicia omului. Așa Se poartă Dumnezeu? Chiar dimpotrivă: o astfel de omenire incredibil de murdară și profund coruptă este cea pe care o mântuiește Dumnezeu; mai mult, El trăiește cu oamenii, vorbind cu ei și susținându-i, față în față. Omul nu poate face asta.

Ceea ce urmează este o părtășie suplimentară despre o altă problemă. Unii oameni, când aduc mărturie, spun: „Ori de câte ori se abat lucruri asupra mea, mă gândesc la dragostea lui Dumnezeu și la harul Său și sunt mișcat. Nu-mi mai dezvălui firea coruptă când mă gândesc la aceste lucruri.” Cei mai mulți oameni simt că această afirmație este bună, că poate într-adevăr să rezolve problema dezvăluirilor unei firi corupte. Chiar au susținere aceste cuvinte? Nu, nu au. Dragostea lui Dumnezeu, atotputernicia Lui, toleranța Lui față de om și toată lucrarea pe care o săvârșește în om pot doar să miște pe cineva – acea parte din el care este umanitatea sa, partea care este conștiința și raționalitatea sa; însă nu pot să înlăture firea coruptă a omului și nici să schimbe scopul și direcția celor urmărite de om. De aceea face Dumnezeu lucrarea de judecată din zilele de pe urmă: El exprimă și furnizează adevărul pentru a rezolva problema firii corupte a omului. Care este cel mai important lucru pe care îl face Dumnezeu? El exprimă și furnizează adevărul și îl judecă și mustră pe om. El nu dorește să te miște prin acțiunile Sale sau prin lucrurile pe care le face, să schimbe direcția și scopul celor urmărite de tine. Nu ar lucra așa. Orice ar spune Dumnezeu despre cât de răbdător este față de om sau despre cum îl mântuiește pe om, indiferent de preț – oricum S-ar exprima, Dumnezeu dorește doar să-l facă pe om să-I înțeleagă intenția de a mântui omenirea. El nu spune acele lucruri pentru a înmuia inimile oamenilor și pentru a le îngădui să se schimbe deoarece sunt foarte mișcați fiindcă L-au auzit. Nu se poate face așa ceva. De ce nu? Firea coruptă a omului este natura-esență a lui și acea natură-esență este temelia pe care se bazează oamenii pentru a supraviețui. Nu este o deprindere sau un obicei prost care se va schimba cu un mic imbold; nu se va schimba de îndată ce o persoană

este fericită sau cu unele cunoștințe dobândite ori cu un număr de cărți citite. Ar fi imposibil. Nimeni nu poate schimba natura omului. Oamenii se pot schimba doar acceptând și dobândind adevărul – numai adevărul îi poate schimba. Dacă vrei să obții o schimbare în viața-fire a ta, trebuie să urmărești adevărul, iar pentru a urmări adevărul, trebuie să începi prin a obține o înțelegere clară a diverselor adevăruri pe care le rostește Dumnezeu. Unii oameni cred că, dacă au înțeles doctrina, atunci au înțeles adevărul. Se înșală amarnic. Dacă înțelegi doctrina credinței în Dumnezeu și poți vorbi despre câteva teorii spirituale, nu înseamnă că ai înțeles adevărul. Gândește-te bine acum: la ce se referă mai exact adevărul? De ce spun mereu că există atât de mulți oameni care nu înțeleg adevărul? Aceștia presupun: „Dacă pot înțelege sensul cuvintelor lui Dumnezeu, înseamnă că am înțeles adevărul” și „Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt corecte; toate sunt rostite în inimile noastre și, prin urmare, sunt limba noastră comună.” Spune-Mi, este corectă sau nu această afirmație? Ce înseamnă, de fapt, să înțelegi adevărul? De ce spunem că ei nu înțeleg adevărul? Mai întâi, vom vorbi puțin despre ce este adevărul. Adevărul este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Așadar, cum se raportează realitatea acelor lucruri pozitive la om? (Din câte înțeleg eu, Dumnezeule, modul în care se manifestă faptul că o persoană înțelege adevărul este că, indiferent ce oameni, evenimente și lucruri întâlnește, ea are principii, știe cum să le trateze și are o cale de practicare; adevărul îi poate rezolva dificultățile și poate deveni realitate în viața ei. Dumnezeu tocmai spunea că înțelegerea doctrinei de către o persoană nu este o înțelegere a adevărului – aceasta are impresia că a înțeles adevărul, dar nu poate rezolva niciuna dintre problemele și dificultățile pe care le întâmpină în viața reală. Nu are nicio cale pentru asta; nu poate asocia lucrurile cu adevărul.) Aceasta înseamnă să nu înțelegi adevărul. O parte din ceea ce tocmai s-a spus a pus punctul pe „i”: ce este adevărul? (Adevărul le poate îngădui oamenilor să aibă o cale de a practica și de a acționa cu principii; le poate rezolva dificultățile.) Așa este. Să te compari pe tine însuți cu adevărurile-principii și să practici în conformitate cu ele – aceasta e calea. Dovedește că este o înțelegere a adevărului. Dacă doar înțelegi doctrina și, când ți se întâmplă ceva, nu o poți aplica și nu poți găsi principiile, aceea nu este o înțelegere a adevărului. Ce este adevărul? Adevărul constă din principiile și criteriile pentru săvârșirea tuturor lucrurilor. Nu este așa? (Ba da.) Când spun că nu înțelegeți adevărul, spun că plecați de la predici cunoscând doar doctrina. Nu știți care sunt principiile și criteriile adevărului din interiorul ei, ce lucruri care vi se întâmplă implică un aspect al adevărului sau care stări au legătură cu el, nici nu știți cum să aplicați acel aspect al adevărului. Nu știți niciunul dintre aceste lucruri. Să spunem, de exemplu, că ați pus o întrebare. Faptul că ați pus întrebarea înseamnă că nu înțelegeți adevărul aferent. Îl veți înțelege după ce avem părtășie despre el? (Da.) Îl puteți înțelege puțin după părtășie, dar, dacă nu reușiți să înțelegeți când vi se întâmplă din nou un lucru similar, aceea nu e o înțelegere reală a adevărului. Nu cunoști principiile și criteriile acelui adevăr; nu le stăpânești. Poate exista un adevăr pe care consideri că l-ai înțeles – dar referitor la realitățile pe care le

abordează și pe care stări ale omului le vizează, dacă ai înțeles acel adevăr, poți atunci să-l compari cu starea ta? Dacă nu poți și nu știi niciodată care e adevărata ta stare, atunci ai oare o înțelegere a adevărului? (Nu.) Nu este o înțelegere a adevărului. Când vine vorba de un aspect al adevărului și al principiilor, dacă știi ce chestiuni și ce stări implică acel adevăr și ce fel de oameni sau care dintre stările tale au legătură cu acel adevăr și, de asemenea, dacă ești capabil să folosești acel adevăr pentru a le rezolva, atunci înseamnă că înțelegi adevărul. Dacă simți că înțelegi o predică în timp ce o asculți, dar când ți se cere să ai părtășie pur și simplu repeți ca un papagal cuvintele pe care le-ai auzit, fiind incapabil să vorbești despre ele și să explici raportându-te la stări și situații reale, ai oare o înțelegere a adevărului? Nu, nu ai. Prin urmare, înțelegeți adevărul de cele mai multe ori sau nu? (Nu-l înțelegem.) De ce nu? Deoarece, în cazul celor mai multe adevăruri, după ce le auziți, plecați înțelegând doar doctrina. Tot ce puteți face este să o respectați ca pe o reglementare; nu știți cum să o aplicați flexibil. Când ți se întâmplă ceva, ești stupefiat; când ți se întâmplă ceva, nu poți aplica acea fărâmă de doctrină pe care ai înțeles-o la fața locului – este inutilă. Este aceasta o înțelegere a adevărului sau nu? (Nu este.) Asta înseamnă să nu înțelegi adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul, ce rămâne de făcut? Trebuie să te străduiești și să-ți dai osteneala să-l deslușești. Sunt câteva lucruri care trebuie să existe în umanitatea ta: trebuie să fii conștiincios și meticulos în ceea ce înveți și faci. Dacă ți-ar plăcea să urmărești adevărul, dar nu ai conștiința și rațiunea oamenilor normali, atunci nu vei putea niciodată să înțelegi adevărul, iar credința ta este confuză. Acest lucru nu depinde de calibrul tău; depinde doar dacă deții acest tip de umanitate. Dacă îl deții, atunci, chiar dacă ai un calibru mediocru, tot poți înțelege adevărurile rudimentare. Cel puțin asta are legătură cu adevărul. Și, dacă ai un calibru foarte bun, atunci ceea ce înțelegi pot fi lucruri la nivelurile profunde ale adevărului, caz în care vei putea să pătrunzi mai profund în adevăr. Acest lucru este legat de calibrul tău. Dar dacă nu ai o atitudine de conștiinciozitate și meticulozitate în umanitatea ta și ești mereu vag și nesigur, confuz, într-o stare permanentă de neclaritate – tulbure, încețoșat și superficial în toate privințele, atunci, pentru tine, adevărul va consta mereu din reglementări și doctrină. Nu vei fi capabil să-l obții. Auzindu-Mă spunând acest lucru, simțiți acum că urmărirea adevărului este dificilă? Există un grad de dificultate, dar poate fi un grad mare sau unul mic. Dacă te gândești și depui eforturi, gradul de dificultate se va micșora și vei obține câteva adevăruri; dacă nu depui niciun efort pentru adevăr, ci doar pentru doctrină și practici externe, atunci nu vei putea să dobândești adevărul.

V-ați dat seama de miezul unui subiect prin părtășia Mea sistematică despre aceste adevăruri? Ați ajuns la vreo concluzie? Nu există mai multe detalii despre lucrurile din orice varietate a adevărului decât în ansamblul de cunoștințe din orice curs universitar? (Ba da.) Există atât de multe detalii! Oamenii pot pricepe subiectele învățăturii după un efort de doar câțiva ani, prin exersare permanentă și experiență practică, atât timp cât le pot memora și înțelege. În învățarea unei discipline academice, o poți stăpâni treptat

doar dedicând timp și energie și gândindu-te puțin la ea. Dar, pentru a înțelege adevărul, nu va fi suficient să-ți folosești doar creierul – trebuie să-ți folosești inima. Dacă nu meditezi la cuvintele lui Dumnezeu cu inima ta și nu le experimentezi cu inima, nu vei putea înțelege adevărul. Numai oamenii care au înțelegere spirituală, care sunt conștiincioși și care au capacitatea de înțelegere pot ajunge la adevăr; cei care nu au înțelegere spirituală, care sunt de calibru slab și nu au capacitate de înțelegere nu vor putea niciodată să ajungă la el. Sunteți oameni neatenți sau sunteți meticuloși? (Suntem oameni neatenți.) Nu este periculos? Puteți să fiți meticuloși? (Putem.) Acesta e un lucru bun; Mă bucur să aud asta. Nu spuneți mereu că nu puteți – de unde știți până nu încercați? Ar trebui să fiți capabili de acest lucru. Cu hotărârea și atitudinea voastră actuală în ceea ce căutați, există speranța să înțelegeți adevărurile de bază. Este realizabil. Atât timp cât o persoană este dispusă să-și folosească inima și să plătească un preț și se străduiește să obțină adevărul în inima ei, Duhul Sfânt va începe să lucreze și să o desăvârșească. Dacă nu se străduiește să obțină adevărul în inima ei, Duhul Sfânt nu va lucra. Amintiți-vă: pentru ca o persoană să ajungă să înțeleagă adevărul, trebuie să depună efort în mod proactiv și să plătească un preț, dar acest lucru poate obține doar jumătate din rezultatele dorite, poate obține doar partea în care oamenii trebuie să-și aducă contribuția. Cealaltă jumătate este partea esențială a înțelegerii adevărului, la care oamenii nu ajung, și pe care, pentru a o obține, trebuie să se bazeze pe lucrarea și desăvârșirea Duhului Sfânt. Nu trebuie să uitați că, deși este suficient să vă bazați pe efort când vine vorba de a dobândi cunoștințe și a învăța despre știință, înțelegerea adevărului nu funcționează așa. Este inutil să vă bazați doar pe minte – trebuie să vă folosiți inima și să plătiți un preț. Ce obțineți plătind un preț? Lucrarea Duhului Sfânt. Dar care este fundația lucrării Duhului Sfânt? Mintea unei persoane trebuie să fie suficient de meticuloasă; inima ei trebuie să fie suficient de liniștită, așezată și sinceră pentru ca Dumnezeu să lucreze. Lucrarea Duhului Sfânt este subtilă, iar cei care au gustat din ea știu acest lucru. Oamenii care depun frecvent eforturi pentru a dobândi adevărul pot simți adesea luminarea Duhului Sfânt, prin urmare calea lor de practicare în îndeplinirea datoriei lor este netedă și există o claritate tot mai mare în inimile lor. Oamenii fără experiență nu pot simți lucrarea Duhului Sfânt și nu pot vedea niciodată calea corectă. Toate lucrurile sunt tulburi și nelămurite pentru ei; nu știu care este calea corectă. De fapt, nu este greu să ajungi la o înțelegere a adevărului și să vezi clar calea de practicare: dacă întrunești acele condiții în inima ta, Duhul Sfânt va lucra. Dar dacă inima ta iese din acele condiții, nu vei putea să detectezi lucrarea Duhului Sfânt. Acest lucru nu este abstract sau vag. Dacă ești în acele stări și inima ta întrunește acele condiții, dacă depui eforturi, cauți, cugeți și te rogi, Duhul Sfânt va lucra în tine. Dar dacă ești absent, vrând mereu să urmărești statutul și să te lupți pentru faimă și câștig, vrând mereu să faci mare caz și să-ți dedici eforturile doar de formă – dacă te eschivezi, te ascunzi, Îl eviți și Îl respingi mereu pe Dumnezeu, nefiind sincer, având o inimă care nu e deschisă în fața Lui – Duhul Sfânt nu va lucra, nu va ține seama de tine

și nici măcar nu te va dojeni. Cât adevăr poate înțelege cineva care nu a experimentat nici măcar dojenirea de către Duhul Sfânt? Uneori, Duhul Sfânt te dojenește ca să-ți arate calea corectă și pe cea greșită de a proceda. Când îți dă un astfel de sentiment, ce câștigi în cele din urmă din asta? Vei fi dobândit abilitatea de a discerne între bine și rău și acel lucru îți va fi destul de clar dintr-o privire: „Acea cale e greșită – nu e în acord cu adevărul. Nu pot face asta." În privința acelui lucru, vei ști clar care sunt principiile, care este intenția lui Dumnezeu și care este în realitate adevărul și, astfel, vei ști ce ar trebui să faci. Dar dacă Duhul Sfânt nu lucrează, dacă nu-ți dă o astfel de disciplină, vei fi pentru totdeauna într-o stare confuză, fără claritate, când vine vorba de astfel de lucruri. Când se vor abate asupra ta, vei fi uluit; când se vor abate asupra ta, nu vei ști ce se întâmplă și, în inima ta, vei fi foarte confuz – nu-ți va fi clar ce ar trebui să faci. Ai putea să explodezi de îngrijorare – dar de ce nu începe Duhul Sfânt să lucreze? Poate că unele stări dinlăuntrul tău nu sunt corecte și te împotrivești. Cu ce te împotrivești? Dacă te agăți de o opinie sau o noțiune greșită, Dumnezeu nu va lucra, ci va aștepta până când îți vei da seama că acea noțiune sau opinie este greșită. Duhul Sfânt va lucra numai pe acea bază. Când lucrează, Duhul Sfânt nu Se limitează la a-ți îngădui să știi, în mod conștient, ce este bine și ce este rău. În schimb, îți îngăduie să vezi în mod clar care sunt calea, direcția și scopul și cât de departe de adevăr este înțelegerea ta. Îți îngăduie să știi clar acest lucru. Ați avut astfel de experiențe? Dacă cineva crede în Dumnezeu de 10 sau 20 de ani fără astfel de experiențe specifice, ce fel de persoană este? Una neatentă. Poate oferi doar câteva doctrine și lozinci, adesea repetate verbal, și poate rezolva problemele doar cu acele câteva strategii și tehnici simple ale sale. În această privință, e destinat să facă puține progrese – nu va înțelege niciodată adevărul și Duhul Sfânt nu va lucra în el. Astfel de oameni neatenți, pentru care adevărul este complet inaccesibil, nu-l pot înțelege, chiar dacă Duhul Sfânt îi luminează. Și astfel, Duhul Sfânt nu va lucra în ei. De ce nu? Are Dumnezeu persoane favorite? Nu. Care este atunci motivul? Calibrul lor este prea slab și adevărul le este inaccesibil. Ei nu înțeleg adevărul, chiar dacă Duhul Sfânt lucrează; dacă li s-ar spune că un lucru este un principiu, ar avea capacitatea de a înțelege? Nu. Prin urmare, Dumnezeu nu va face asta. Ați avut experiențe cu acest lucru? Adevărul este imparțial. În timp ce-l urmărești, în timp ce-l aprofundezi, Duhul Sfânt va lucra, iar tu îl vei dobândi. Dar dacă ești leneș, râvnești la confort și nu ești dispus să faci un efort pentru adevăr, Duhul Sfânt nu va lucra și nu vei putea să dobândești adevărul, indiferent cine ești. Înțelegi acum? Urmăriți în prezent adevărul? Oricine îl urmărește îl câștigă, iar cei care câștigă în cele din urmă adevărul vor deveni comori. Cei care nu-l pot câștiga pot să-i invidieze, dar în zadar: dacă ratează această șansă, ea va dispărea.

Când este cea mai bună perioadă de timp pentru urmărirea adevărului? Această perioadă, în care Dumnezeu face lucrarea în trup, vorbește și are părtășie cu tine față în față, îndrumându-te și ajutându-te. De ce spun că aceasta e cea mai bună perioadă? Pentru că lucrarea și cuvântările lui Dumnezeu întrupat îți pot îngădui pe deplin să

înțelegi intențiile Duhului Sfânt și să știi cum lucrează El. Dumnezeu întrupat este capabil să înțeleagă în întregime principiile, tiparele, căile și mijloacele lucrării Duhului Sfânt și îți spune despre acestea, astfel încât să nu trebuiască să orbecăi pe cont propriu. Mergi pe această scurtătură și vei putea să ajungi imediat la ele. Când Dumnezeu întrupat Se oprește din vorbit și Își încheie lucrarea, va trebui să orbecăi singur. Nimeni nu poate să înlocuiască acest trup din carne și oase, să-ți poată spune explicit ce să faci, unde să te îndrepți și pe ce tip de drum să mergi. Nimeni nu poate să-ți spună acele lucruri; oricât de spiritual ar fi cineva, n-ar putea face asta. Există exemple în acest sens. Este întocmai ca în cazul credincioșilor în Isus, care cred de două mii de ani: unii dintre ei fac acum un pas înapoi pentru a citi Vechiul Testament și a păzi legea; iar unii poartă cruci, dar agață cele zece porunci în camerele lor și păzesc regulile și poruncile. Ce au câștigat ei până la urmă? Duhul Sfânt lucrează, dar dacă lipsesc cuvintele explicite ale lui Dumnezeu, oamenii doar orbecăie mereu. Ce înseamnă absența cuvintelor explicite? Înseamnă că oamenii orbecăie și ceea ce obțin este neconcludent. Nu există nimeni care să-ți ofere certitudine, spunând că este corect să faci un lucru și greșit să faci altul. Nu există nimeni care să-ți poată spune asta. Chiar dacă Duhul Sfânt te luminează și crezi că este ceva corect, oare aprobă Dumnezeu apoi? Nici tu nu ești sigur, nu-i așa? (Nu, nu suntem.) Acele cuvinte ale Domnului Isus, pe care le-a lăsat în urmă acum două mii de ani și care au fost consemnate în Biblie – acum, după două mii de ani, credincioșii în Domnul au oferit explicații despre tot soiul de chestiuni legate de întoarcerea Lui și nimeni nu știe care este de fapt explicația exactă. Așadar, este un mare efort pentru ei să accepte această etapă a lucrării. Ce arată acest lucru? Că zece oameni au zece explicații și o sută de oameni au o sută de explicații cu aceste cuvinte echivoce, care nu sunt spuse explicit. Fiecare are propriile justificări și argumente. Care explicație este exactă? Atât timp cât Dumnezeu nu vorbește și nu oferă o concluzie, nimic din ceea ce spune omul nu contează. Oricât de mare ar fi confesiunea ta, oricât de mulți membri ar avea, are vreo însemnătate pentru Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu nu Se uită la forța ta. Chiar dacă nicio persoană din lume nu poate accepta ce face Dumnezeu, este corect și este adevărul. Este un fapt etern, neschimbător! Toate religiile și confesiunile explică într-un fel sau în altul și ce se întâmplă până la urmă? Este explicația ta de vreun folos? (Nu.) Dumnezeu o respinge cu o singură propoziție. Indiferent cum vei continua să explici, va ține Dumnezeu seama de tine? (Nu.) De ce nu va ține Dumnezeu seama de tine? Dumnezeu a început să facă o lucrare nouă, care durează acum de aproape 30 de ani. Va ține El seama de acei oameni, oricât de arogant ar vocifera ei? (Nu.) Nu va ține seama. Oamenii din religie ar spune: „Dacă Tu nu ții seama de ei, oare acei oameni nu pot fi mântuiți?” În realitate, cuvintele lui Dumnezeu au clarificat totul de mult timp, iar ceea ce spune El este literă de lege. Oricâtă forță ar avea lumea religioasă, nu va fi de niciun folos; oricât de mare ar fi numărul celor din lumea religioasă, aceasta nu dovedește că dețin adevărul. Dumnezeu face ceea ce se cuvine; de oriunde ar trebui să înceapă, de acolo începe; pe oricine ar trebui să aleagă, pe acela îl alege. Este oare

influențat și constrâns de lumea religioasă? (Nu.) Nicidecum. Aceasta e lucrarea lui Dumnezeu. Și totuși, omenirea coruptă vrea să-I ceară socoteală lui Dumnezeu și Îi oferă toată ziua explicații – are vreun rost? Ba chiar pune stăpânire pe cuvintele Bibliei pentru a le interpreta așa cum vrea – le scoate în mod clar din context și chiar vrea să se agațe de ele toată viața, așteptând ca Dumnezeu să le împlinească. Visează! Dacă cineva nu caută adevărul în cuvintele lui Dumnezeu și vrea mereu să-I ceară lui Dumnezeu să facă una sau alta, mai are rațiune acea persoană? Ce încearcă să facă? Vrea să se revolte? Vrea să se lupte cu Dumnezeu? Când vor coborî marile catastrofe, toată lumea va fi uluită; toți vor plânge și vor striga în zadar. Nu așa se va întâmpla? Ba da.

Acum este cea mai bună perioadă de timp – este momentul în care Dumnezeu îi mântuiește și îi desăvârșește pe oameni. Nu aștepta până va veni ziua când vei fi ratat această perioadă și apoi vei cugeta: „Ce înseamnă acel lucru pe care l-a spus Dumnezeu? Ar fi fost mai bine să întreb la acea vreme, acum nu mai pot întreba. Doar mă voi ruga atunci; Duhul Sfânt va lucra, este același lucru.” Va fi oare la fel? (Nu.) Dacă ar fi, atunci oamenii care au crezut în Domnul pe parcursul acestor două mii de ani n-ar fi așa cum sunt. Privește doar cuvintele scrise de așa-zișii sfinți în prima jumătate a celui de-al doilea mileniu – cât de superficiale sunt, cât de jalnice! Există acum o carte groasă de imnuri pe care oamenii de toate religiile și confesiunile le cântă, iar acele imnuri vorbesc doar despre harul lui Dumnezeu și despre a fi binecuvântat – doar despre acele două lucruri. Este aceea o cunoaștere de Dumnezeu? Nu, nu este. Există vreo fărâmă de adevăr în ea? (Nu.) Ei știu doar că Dumnezeu îi iubește pe oamenii lumii. Există mereu o zicală în lume, care nu s-a schimbat niciodată: „Dumnezeu este iubire.” Aceasta e singura propoziție pe care o cunosc. Ei bine, cum îi iubește Dumnezeu pe oameni? Dumnezeu îi abandonează acum și îi elimină – mai este El iubire? După cum văd ei, nu – nu mai este. Prin urmare, Îl condamnă. Acel om care nu urmărește adevărul și nu-l poate înțelege este cea mai jalnică ființă. În prezent există o oportunitate extrem de mare. Dumnezeu S-a întrupat pentru a exprima adevărul și a-i mântui personal pe oameni. Ar fi mare păcat dacă nu ai urmări adevărul și nu l-ai câștiga. Dacă l-ai urmări și ai face acest lucru în mod energic, dar n-ai reușit să-l înțelegi în cele din urmă, ai avea conștiința curată – măcar nu te-ai fi dezamăgit pe tine însuți. Ați început acum urmărirea? Îndeplinirea unei datorii poate fi considerată urmărirea adevărului? Poate fi considerată un fel de cooperare, dar în ceea ce privește realizarea unei urmăriri a adevărului, considerarea drept o urmărire a adevărului, nu este încă la acel nivel. Este doar o formă de comportament, un fel de acțiune – înseamnă să ai o atitudine de urmărire a adevărului. Așadar, cum se poate considera ceva drept urmărirea adevărului? Trebuie să începi prin a înțelege adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul, nu iei nimic în serios și abia o scoți la capăt în datoria ta, făcând orice dorești, fără să cauți vreodată adevărul sau să acorzi atenție adevărurilor-principii, vei fi atunci capabil să înțelegi adevărul? Dacă nu înțelegi adevărul, cum poți să-l urmărești? Nu este așa? (Ba da.) Ce fel de

oameni sunt aceia care nu urmăresc adevărul? Sunt idioți. Cum urmărești atunci adevărul? Trebuie să începi prin a-l înțelege. Este istovitor să înțelegi adevărul? Nu, nu este. Începe cu mediile cu care intri în contact și cu datoria pe care o îndeplinești și practică și pregătește-te conform adevărurilor-principii. Aceste acțiuni arată că ai început să mergi pe drumul urmăririi adevărului. În primul rând, pornind de la aceste principii, începe să cauți, să cugeți, să te rogi și să obții luminarea puțin câte puțin – acea luminare pe care o obții este adevărul pe care ar trebui să-l înțelegi. Caută mai întâi adevărul în îndeplinirea datoriei tale și acționează conform adevărurilor-principii. Toate aceste lucruri sunt inseparabile de viața reală: oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le întâlnești în viață și chestiunile care intră în sfera datoriei tale. Începe cu acele chestiuni și ajungi la o înțelegere a adevărurilor-principii – vei avea atunci pătrundere în viață.

23 octombrie 2019

Punctul opt: Ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a treia)

Anexă: O disecare a culturii tradiționale orientale și occidentale

Spune-Mi, ce este adevărul? Nu am mai avut părtășie despre acest subiect? (Ba da.) Ei bine, atunci, spune-Mi, prin cuvintele tale, ce este adevărul. (Adevărul este principiul și criteriul în funcție de care sunt evaluate toate persoanele, evenimentele și lucrurile.) Bun. Altcineva? Există un mod diferit de a-l defini? Nu vă gândiți ce cuvinte doctrinare să folosiți sau ce rând din cuvintele lui Dumnezeu să alegeți pentru răspunsul vostru, răspundeți doar folosind cuvinte din experiența și înțelegerea voastră practică. Este în regulă dacă acestea nu sunt atât de profunde. Unii oameni spun: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul." Deși acest lucru este corect, dacă poți doar să rostești aceste cuvinte, dar nu le înțelegi sensul concret, atunci ele sunt doar o doctrină pentru tine. Să mai facem un pas acum – ce este adevărul? Care sunt cuvintele lui Dumnezeu? Care este esența cuvintelor lui Dumnezeu? Este adevărul criteriul pe care oamenii îl creează prin gândire și observare? (Nu, nu este.) Este adevărul suma a ceea ce oamenii au experimentat și a cunoștințelor pe care le-au dobândit sau un fel de cultură socială, sau o cultură tradițională produsă într-un anumit context societal? (Nu, nu este.) Atunci, reprezintă adevărul principiile pe care oamenii le sintetizează singuri pentru conduita personală și acțiunile lor? (Nu, nu reprezintă.) Și atunci, ce este mai exact? Cum putem specifica principiile despre care se vorbește aici, astfel încât acestea să aibă un sens exact și oamenii să știe că este adevărul de îndată ce îl aud? Cum putem spune acest lucru într-un mod pe care oamenii îl consideră succint și exact? (Cerințele lui Dumnezeu pentru om sunt toate adevărul.) Cerințele lui Dumnezeu pentru om sunt toate adevărul, este corect, dar cum ați putea spune acest lucru într-un mod și mai exact? (Adevărul este realitatea tuturor lucrurilor pozitive.) Acest lucru a fost adesea spus înainte. Am menționat adesea că spusele lui Dumnezeu, cerințele Sale pentru om și realitatea tuturor lucrurilor pozitive sunt adevărul – ce mai este? (Adevărul este criteriul și calea pentru modul în care oamenii ar trebui să trateze problemele și să se comporte.) Adevărul este criteriul și calea pentru modul în care oamenii ar trebui să trateze problemele și să se comporte, și acest lucru este corect. Acum, puneți toate aceste aspecte laolaltă și definiți adevărul într-o singură propoziție succintă. (Dumnezeu este adevărul.) Dumnezeu este adevărul; această afirmație este un pic prea vastă, prea generală. Trebuie să fie mai specifică, astfel încât, în momentul în care oamenii o aud, să simtă că este o definiție exactă, nu goală, ci destul de concretă și practică și să creadă că sună potrivit. Încercați să o rezumați din nou; cum anume ați putea să o spuneți mai exact? (Cel de mai sus a avut părtășie înainte că adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu.) Nu este aceasta formulată succint? (Ba da, este.) Adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la

Dumnezeu. De ce să-l definim ca fiind un criteriu? Cum ar trebui să înțelegem acest cuvânt, „criteriu”, în sens literal? (Ca un principiu exact.) Ca un principiu sau o regulă exactă; poate fi numit și un regulament. Așadar, la ce se referă un „criteriu”? (La un standard.) Se referă la un standard, o regulă și un principiu exact. Este ceea ce numim un criteriu. Criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu – dacă aceste definiții sunt exacte, atunci la ce se referă acest criteriu? La ce se referă aici? Este așa cum am definit anterior: criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu. Acesta este adevărul. Acum, când cineva citește această propoziție, s-ar putea gândi: „Cultura noastră tradițională este, de asemenea, adevărul”? Poate fi aceasta inclusă în categoria adevărului? (Nu, nu poate.) Nu poate. Poate el să spună: „Avem o concluzie a unei cercetări academice care este adevărul” sau „Poporul nostru are o cultură, o experiență sau un standard moral bun care este, de asemenea, adevărul”? Poate fi adevărul definit astfel? (Nu, nu poate.) De ce nu putem folosi aceste lucruri pentru a defini adevărul? De ce spunem că aceste lucruri nu au nimic de-a face cu adevărul? (Nu au nimic de-a face cu adorarea lui Dumnezeu.) Așa este. S-ar putea să aibă legătură cu conduita personală a oamenilor, dar nu au legătură cu adorarea lui Dumnezeu. La ce se referă conduita personală despre care vorbesc ele? Care sunt standardele și regulile lor? Un comportament bun care vine de la Satana. Ele nu sunt despre adorarea lui Dumnezeu, ci despre venerarea și apărarea Satanei. Sunt un set de zicale sau culturi despre conduita personală care au fost rezumate din imaginația și noțiunile oamenilor și din ceea ce oamenii cred că este o morală sau un comportament bun. Ele nu implică adevărul sau adorarea lui Dumnezeu – ele nu au nimic de-a face cu adorarea lui Dumnezeu.

Poporul chinez a sintetizat o cultură tradițională care este potrivită doar pentru poporul chinez și pe care occidentalii nu o pot accepta. Occidentalii au propriii lor eroi naționali, sentimente naționale de integritate morală și culturi naționale, dar dacă ar aduce culturile lor în Orient, le-ar accepta oamenii de acolo? (Nu, nu le-ar accepta.) Similar, nici ei nu ar fi acceptați. Prin urmare, indiferent cât de mult prețuiesc oamenii aceste culturi sau cât de nobile li se par aceste tradiții, există vreo relație între ele și adevăr? (Nu, nu există.) Nu există nicio relație. De exemplu, în Orient există un fel de cultură tradițională care afirmă că bufnițele nu sunt animale de bun augur. Ce spun oamenii? „Nu te teme de cântecul bufniței, teme-te de râsul ei. Doar să îi auzi țipătul și ești sortit să ți se întâmple lucruri rele.” În cultura tradițională orientală, se consideră că bufnițele sunt nefaste și că aduc ghinion. Așadar, le place oamenilor din Orient acest animal „ghinionist”? (Nu, nu le place.) Pe ce se bazează această aversiune? Se bazează pe cultura tradițională orientală și pe ceea ce se transmite din generație în generație, și anume: „Țipătul unei bufnițe prevestește că vei avea un deces în familie.” Aceasta ar putea fi o lege pe care oamenii au rezumat-o sau o închipuire umană sau o coincidență, iar apoi, în adâncul sufletului lor, oamenii cred că bufnițele sunt nefaste. Ei cred că nimeni nu ar trebui să le venereze sau să le trateze ca pe animale de bun augur și că,

dacă văd o bufniță, ar trebui să o alunge rapid și să nu o primească. Nu este aceasta un fel de cultură? (Ba da, este.) Indiferent dacă acest tip de cultură este pozitivă sau negativă, este un fel de moștenire populară. Deocamdată, să nu discutăm dacă este bine sau rău și să spunem doar că acest tip de cultură este susținut temeinic de fiecare persoană din Orient, în special în China. Fiecare persoană de acolo crede în adâncul sufletului său că bufnițele sunt animale nefaste și de rău augur, așa că se vor grăbi să evite bufnițele dacă le văd. Însă în Occident, unii oameni cred că bufnițele sunt un fel de animale de bun augur și folosesc statui și picturi cu bufnițe ca decorațiuni. Tot felul de broderii și totemuri au, de asemenea, modele cu bufnițe, care sunt tratate ca animale de bun augur. Ce înseamnă că este un animal de bun augur? Înseamnă că acest animal ți-ar putea aduce noroc și că nu vei avea parte de ghinion după ce îl vei auzi sau vedea. Aceasta este un fel de cultură tradițională populară în Occident. Nu vom emite judecăți în privința căreia dintre aceste culturi este corectă și care este greșită; nu vom judeca acest lucru. Însă, prin această chestiune, putem vedea că același animal creat de Dumnezeu este supus unor opinii și noțiuni diferite în Orient și în Occident, care sunt, de altfel, complet diferite. Oamenii din Orient nu îl văd ca pe un lucru bun și, indiferent dacă o bufniță râde sau țipă, nu este considerat ca fiind de bun augur pentru ei, în timp ce oamenii din Occident cred că este de bun augur indiferent dacă țipă sau râde și că simplul fapt că au văzut o bufniță le-ar putea aduce noroc, așa că le consideră animale de bun augur. Aceste două puncte de vedere și moduri de a trata bufnițele provin din cultura tradițională: într-o cultură se crede că bufnițele aduc ghinion și cealaltă le consideră de bun augur. Analizându-le acum, care dintre ele este în conformitate cu adevărul și care nu? (Niciuna nu este în conformitate cu adevărul.) Pe ce vă bazați această afirmație? (Niciuna dintre opinii nu provine de la Dumnezeu.) Este corect. Când oamenii spun că bufnițele nu sunt animale de bun augur, pe ce se bazează? Este vorba de cultura tradițională orientală; ceea ce ei cred că este de bun augur sau nefast sau că aduce dezastru, ghinion sau noroc este evaluat în funcție de cultura tradițională. Este un mod de a privi lucrurile derivat din închipuiri și noțiuni, din care rezultă acest tip de cultură. Occidentalii cred că acest tip de animal le poate aduce oamenilor noroc și, desigur, acest lucru este puțin mai bun și mai progresist decât dacă am trata și considera acest animal ca aducând ghinion. Asta îi face pe oameni să simtă că este un animal destul de bun și, cel puțin, se vor simți calmi și fermi după ce îl văd, ceea ce este mai bine decât să se simtă ghinioniști. Dar ce poți obține dacă înțelegi astfel problema? Pot bufnițele să îți aducă cu adevărat noroc? (Nu, nu pot.) Dacă te-ai naște în China, chiar ar putea bufnițele să îți influențeze norocul? Răspunsul este tot nu. Deci, ce poți înțelege din asta? Indiferent dacă tu consideri că acest animal îți poate aduce ghinion sau noroc, este doar o credință și o noțiune umană, nu un fapt. Ce dovedește acest lucru? (Cultura tradițională nu este adevărul.) Corect; nicio cultură nu este adevărul. Așadar, cum ar trebui să tratezi bufnițele într-un mod care să fie în conformitate cu adevărul? Acest lucru se referă la criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la

Dumnezeu. Care este criteriul aici? Adică, din ce fel de perspectivă ar trebui să privești această creatură și cum ar trebui să o tratezi când apare în fața ta, indiferent dacă țipă sau râde – aceste lucruri implică un criteriu. Care este criteriul? (Adevărul.) Criteriul este adevărul. Când vine vorba de modul în care ar trebui să tratezi o bufniță, pe ce ar trebui să te bazezi? (Pe cuvintele lui Dumnezeu.) Și ce spune cuvântul lui Dumnezeu despre tratarea acestui tip de creatură? Cuvintele Sale nu spun în mod concret: „Ar trebui să tratezi corect bufnițele și nu poți fi părtinitor în această privință. Nu poți spune că bufnițele aduc ghinion, nici că îți vor aduce noroc. Trebuie să tratezi bufnițele obiectiv și corect." Dumnezeu nu a spus acest lucru. Așadar, ce bază trebuie să ai pentru ca opiniile tale despre bufnițe să fie în acord cu criteriul, cu adevărul? (Faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile.) Baza ta ar trebui să fie faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile, acesta este adevărul. În mâinile lui Dumnezeu, toate lucrurile au funcția, misiunea și valoarea lor în timp ce există. Ce altceva? (Toate lucrurile sunt bune din perspectiva lui Dumnezeu.) Corect, toate lucrurile create de Dumnezeu sunt bune, au valoare când există și trebuie să existe. Atât timp cât ceva vine de la Dumnezeu și a fost creat de El, nu va fi niciodată inutil. Ce înseamnă „nu va fi niciodată inutil"? Înseamnă că nu va aduce ghinion oamenilor la întâmplare. Chiar ar putea o bufniță micuță să îți aducă ghinion la întâmplare? Nu ar face asta ca bufnița să fie prea puternică? Cine e mai presus: omul sau bufnița? Oamenii sunt administratorii tuturor lucrurilor și este mai corect să spunem că ei controlează destinele bufnițelor și că ar putea să le nimicească pur și simplu. Bufnițelor le este imposibil să schimbe destinul omului. Așadar, ce fel de a trata această creatură este în conformitate cu adevărul? Acela prin care o tratezi conform cuvintelor lui Dumnezeu. El a creat toate lucrurile, toate creaturile diferite și pe oameni deopotrivă. Bufnițele sunt creaturi, așa că ar trebui să le abordăm conform perspectivei cu care tratăm toate ființele create. În primul rând, nu putem distruge cu nepăsare legile supraviețuirii lor. De exemplu, obiceiul și caracteristica bufnițelor sunt să doarmă în timpul zilei, iar noaptea să vâneze și să fie active. Dacă întâlnești o bufniță rănită și vrei să o ajuți, cum ar trebui să o tratezi? (În funcție de obiceiurile sale.) Corect, trebuie să respecți legile după care trăiește. Nu te gândi să o faci să doarmă noaptea, să-i dai somnifere dacă nu doarme. Acest lucru este greșit. Dacă este mereu gălăgioasă noaptea și acest lucru îți tulbură odihna, o poți muta undeva unde nu te va deranja, dar nu poți să perturbi legile după care trăiește sau să încalci modul său de supraviețuire. Nu este acesta modul corect de a o trata? (Ba da, este.) Aceasta ar trebui să fie perspectiva ta față de toate lucrurile create de Dumnezeu. În primul rând, să ai o perspectivă corectă. Acesta este primul pas pe care ar trebui să îl faci când întreprinzi orice. În al doilea rând, trebuie să folosești această perspectivă corectă atunci când faci lucruri sau gestionezi chestiuni, astfel încât faptele tale să fie în conformitate cu adevărul. Acestea sunt criteriile. Criteriile, vorbind simplu, sunt reguli și legi precise. De exemplu, atunci când o pisică vede un șoarece, vrea să îl prindă. Să spunem că tu consideri că și șoarecii sunt creațiile lui Dumnezeu și vrei să oprești pisica și să o împiedici să prindă șoarecele – este greșit? (Da, este.) Ce

părere ai despre această abordare? (Încalcă legile.) Este împotriva legilor naturii. Când unii oameni văd un pește în apă, se întreabă: „Toată lumea spune că peștii nu pot trăi fără apă. Dar eu voi face totul pentru a-l scoate din apă și a-l face să trăiască pe uscat.” Acest lucru duce la moartea peștelui la scurt timp după aceea. Cum este acest lucru? (Absurd.) Este absurd. Discutând despre bufnițe, ați putut să înțelegeți mai mult sau mai puțin care sunt criteriile și pe ce se bazează acestea? (Se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu.) Corect, se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, cum ar trebui să tratezi bufnițele în viitor? Dacă, într-o seară, o bufniță ar țipa la fereastra ta, cum ar trebui să o tratezi? Cel puțin, știm că are dreptul să țipe și ar trebui să-i acordăm acest drept. Dacă este prea gălăgioasă, o poți alunga, dar nu trebuie să îți faci griji că a doua zi vei avea parte de ghinion. Este inutil să gândești astfel, deoarece soarta, viața și moartea omului sunt toate în mâinile lui Dumnezeu și sub suveranitatea Sa. Oamenii nu înțeleg adevărul, așa că este ușor să aibă prejudecăți față de lucruri și chiar pot să aibă închipuiri și noțiuni sau să devină oarecum superstițioși. Asta îi determină pe oameni să aibă opinii incorecte despre multe lucruri și să nu reușească să acționeze în conformitate cu adevărurile-principii sau să fie la înălțimea criteriului pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu în toate lucrurile. Care este motivul pentru aceasta? (Neînțelegerea adevărului.) Acest lucru este cauzat de neînțelegerea adevărului.

Atunci când unii orientali intră în contact cu occidentalii, le văd trăsăturile distinctive – punțile nazale înalte, ochii mari, culorile variate ale părului și cât de eleganți arată toți – și dau naștere inconștient unui sentiment de invidie sau admirație față de ei. Apoi, prin contact permanent, ei acceptă încontinuu cultura occidentală. De ce pot să o accepte? Din cauza invidiei din inimile lor și a dorinței lor de a fi ca ei. Ei cred că aparențele sunt rânduite de Dumnezeu și nu pot fi schimbate, dar că ar fi demni dacă ar putea să se alinieze la modul de viață occidental, cum ar fi felul în care mănâncă, se îmbracă și cum folosesc lucrurile, precum și felul lor de a vorbi, modul de gândire și cultura. Ce părere aveți despre acest tip de idee? O are toată lumea? (Da, o are.) Unora dintre orientali le place să îi imite pe occidentali, iar primul lucru pe care îl imită este consumul de cafea. Ei consideră că orientalii care beau ceai sunt prea puțin sofisticați, așa că învață să bea cafea de la occidentali. În special, unii orientali îi văd pe mulți occidentali grăbindu-se la serviciu în fiecare dimineață, apucându-și ceștile de cafea și, cu timpul, învață să facă și ei la fel, uneori chiar și atunci când nu sunt de fapt ocupați. Aceasta se numește imitație. Orientalii nu au de fapt acest obicei, dar cred că obiceiurile occidentalilor sunt bune, elevate și elegante. Ei cred că, dacă nu au acest obicei, atunci trebuie să îl învețe și să îl imite, iar dacă îl învață și trăiesc conform acestui obicei, cred că se vor alătura cu siguranță occidentalilor și vor deveni și ei la fel. Acesta este un fel de venerare a occidentalilor. Dacă vă place ceva cu adevărat, atunci studiați-l, dar dacă învățați acest tip de obicei doar ca o fațadă pentru a vă da mari în fața altora, atunci asta este imitație. Dacă cineva nu înțelege adevărul, nu va avea niciun criteriu în nimic din ceea ce face și va fi ca o muscă fără cap, fără scop și fără direcție. Când îi văd pe occidentali, vor studia

modul în care aceștia acționează; când văd ce este la modă în lume, vor studia asta. Așa sunt non-credincioșii, iar dacă cineva care crede în Dumnezeu face la fel, atunci ce fel de persoană este? (Un neîncrezător.) Așa este. Au ei vreun standard sau principiu atunci când fac lucruri? (Nu, nu au.) Ei nu au principii. De ce? Pentru că adoră tendințele lumești și ticăloșia; nu Îl admiră pe Dumnezeu, nu iubesc adevărul în inima lor și nu acceptă și nu caută adevărul. Astfel de oameni sunt toți neîncrezători. Deoarece acest tip de persoane au aceste esențe, chiar dacă sunt în biserică și citesc cuvintele lui Dumnezeu și ascultă predici, tot nu vor putea găsi niciodată criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu. Acest lucru înseamnă implicit că ei nu vor putea obține niciodată adevărul. Nu este adevărat? (Ba da, este.) Imitarea celorlalți care beau cafea poate dezvălui preferințele unei persoane, calea pe care o urmează și principiile acțiunilor sale. Spune-mi, a bea ceai este adevărul sau a bea cafea este adevărul? (Niciuna nu are legătură cu adevărul.) Bine spus. Deci, ce este adevărul? Unii oameni spun: „Tot ceea ce vine de la Dumnezeu este adevărul. Cuvintele lui Dumnezeu care spun că este bine pentru tine să mănânci produse de sezon sunt adevărul.” Acest lucru este corect. Adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu. Așadar, ce include criteriul pentru conduita personală? El abordează fiecare aspect al adevărului referitor la conduita personală. Dar criteriul pentru acțiuni? Este vorba despre modul și mijloacele prin care gestionezi lucrurile. Inutil să spun că știm cu toții criteriul pentru închinarea la Dumnezeu. Domeniul de aplicare al acestui criteriu se referă la aceste lucruri și toate implică adevărul. Să presupunem că cineva spune: „Cum de nu îți place ceaiul?”, iar tu zici: „Faptul că mie nu-mi place ceaiul este incompatibil cu adevărul?” Altcineva spune: „Ești în Occident, de ce nu ai învățat să bei cafea? Este atât de lipsit de gust să nu bei cafea!” Iar tu le zici: „Încerci să mă condamni? Este un păcat să nu beau cafea? Este «gustul» adevărul? Cât de mult valorează gustul?” Este total lipsit de valoare, nu-i așa? Neînțelegerea adevărului este cu adevărat lipsită de valoare! Ce ar trebui să înțeleagă oamenii prin acest exemplu? Ar trebui să înțeleagă ce opinii ar trebui să aibă față de acești oameni, evenimente și lucruri și cum să le trateze așa cum cere Dumnezeu, astfel încât standardele cerute de El să fie întrunite. Ce ar trebui să înțeleagă și să caute oamenii din toate acestea? Criteriul pe care ar trebui să îl urmeze pentru a trata tot felul de lucruri.

Credeți că o cultură tradițională sau un sentiment național pot fi demne de termenul „criteriu”? (Nu.) De exemplu: „A fi om înseamnă că trebuie să-ți iubești țara” – este acesta un criteriu? (Nu, nu este.) „A fi om înseamnă că trebuie să fii devotat părinților tăi” – este acesta un criteriu? (Nu, nu este.) Unii mai spun: „Femeile trebuie să fie virtuoase” sau „Femeile trebuie să urmeze «Cele trei ascultări și patru virtuți»”, dar sunt acestea criterii? (Nu, nu sunt.) „Un bărbat poate avea o singură soție și trebuie să fie fidel” – este acesta un criteriu? Se califică drept adevăr? (Nu, nu se califică.) Este un comportament corect și moral și cel mai de bază și fundamental lucru din cadrul umanității, dar nu întrunește standardul adevărului. Este în conformitate cu standardele morale și comportamentale

ale umanității normale, dar poate fi considerat criteriu? La ce se referă criteriul? (La adevăr.) Criteriul se referă la adevăr și, prin urmare, ceea ce nu corespunde adevărului nu este criteriu. Înțelegeți? Cerințele din cultura tradițională pentru bărbați și femei pe care tocmai le-am menționat, sunt ele cerințele lui Dumnezeu? (Nu, nu sunt.) Ei bine, ce le cere Dumnezeu bărbaților? Ce spune Biblia? (Să muncească și să transpire pentru a-și întreține familiile.) Aceasta este cerința lui Dumnezeu pentru bărbați și este cel mai de bază lucru pe care un bărbat ar trebui să fie capabil să îl facă. Dar regula lui Dumnezeu pentru femei? (Dorința lor să fie îndreptată spre soții lor.) Deoarece așa spun cuvintele lui Dumnezeu, acesta este adevărul și oamenii ar trebui să îl respecte. Orice vine din cultura tradițională a omului sau din scripturile morale, oricât de corect ar fi, nu este adevărul. De ce spun că nu este adevărul? (Pentru că Dumnezeu nu a spus-o.) Ceea ce Dumnezeu nu spune cu siguranță nu este adevărul și nici ceea ce nu are nimic de-a face cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu. Care sunt standardele după care orientalii definesc femeile? Ei cred că femeile bune trebuie să fie mai întâi blajine și virtuoase, cultivate și rafinate, drăguțe și micuțe și că, după căsătorie, trebuie să aibă grijă de toți ceilalți din familie, tineri și bătrâni, fără să se plângă. Ele sunt doar niște prești. Aceasta este imaginea femeii creată de orientali; acestea sunt standardele obligatorii pe care le au pentru femei. Să analizăm acum care sunt standardele impuse de occidentali femeilor, adică ceea ce educă și promovează prin gândurile și punctele lor de vedere. Occidentalii cred că femeile ar trebui să fie independente, libere și egale – acestea sunt, în esență, drepturile femeilor pentru care Occidentul pledează. Aceste drepturi au o definiție și o cerință fundamentală pentru femei, adică prezintă un concept fundamental pentru stilul de viață și aspectul unei femei. Care este acest concept? Că femeile nu ar trebui să fie supuse, demne de milă și manierate în permanență, ca niște prești. Ei cred că acest lucru este rău și că femeile trebuie să fie puternice și îndrăznețe. Acestea sunt standarde cerute pentru femei în mintea occidentalilor. Ei cred că femeile nu trebuie să fie ca niște marionete, supunându-se cu blândețe adversităților în fiecare zi, așteptând ca alții să le certe sau să le dea ordine. Ei cred că nu este nevoie de așa ceva. Occidentalii pledează ca femeile să fie proactive, independente și curajoase în acțiunile lor. Desigur, este posibil ca ceea ce înțelegem noi să nu corespundă în totalitate cu gândirea lor, dar aceasta este, în esență, principala diferență dintre femeile orientale și cele occidentale. Care dintre aceste două opinii este corectă? (Niciuna nu este corectă.) De fapt, nu este vorba despre bine și rău. Într-un mediu social oriental, în cadrul unei astfel de comunități, trebuie să trăiești așa. Ai putea să te răzvrătești dacă ai vrea? În cadrul unei familii, riști să mori dacă te răzvrătești. În Occident, ai putea trăi ca o femeie occidentală, dar indiferent de modul în care trăiești, în ce mediu social sau în ce comunitate, care opinie este în conformitate cu adevărul? (Niciuna dintre ele nu este în conformitate cu adevărul.) Niciuna dintre opinii nu este în conformitate cu adevărul, ambele îl încalcă. De ce spun acest lucru? Orientalii vor ca femeile să fie întotdeauna manierate, să întruchipeze „Cele trei ascultări și cele patru virtuți”, să fie virtuoase și

blajine – cu ce scop? Ca să le facă ușor de controlat. Aceasta este o ideologie malignă care s-a dezvoltat din cultura tradițională orientală și care este, de fapt, dăunătoare pentru oameni, conducând în cele din urmă femeile să trăiască vieți fără direcție sau idei proprii. Aceste femei nu știu ce ar trebui să facă, cum să facă sau ce acțiuni sunt corecte sau greșite. Ele chiar își oferă viețile familiilor lor, dar tot consideră că nu au făcut suficient. Este acesta un tip de prejudiciu adus femeilor? (Da, este.) Ele nici măcar nu se împotrivesc când li se iau propriile drepturi, drepturile de care ar trebui să se bucure. De ce nu se împotrivesc? Ele spun: „Este greșit să te împotrivești, nu este virtuos. Uită-te la cutare și la cutare, se descurcă mult mai bine decât mine și au suferit mult mai mult, dar nu se plâng niciodată." De ce ar gândi ele așa? (Sunt influențate de gândirea culturală tradițională.) Această cultură tradițională a prins rădăcini adânci în mintea lor și le-a provocat mari suferințe. Cum pot să tolereze acest chin? Ele știu foarte bine că acest chin este dureros, că le face să se simtă neajutorate și le provoacă suferință, așadar, cum pot totuși să-l suporte? Care este motivul obiectiv? Că acesta este mediul lor social, așa că nu se pot elibera, ci doar se resemnează cu blândețe. Acesta este și sentimentul lor subiectiv. Ele nu înțeleg adevărul, sau cum ar trebui să trăiască femeile cu demnitate, sau modul corect în care ar trebui să trăiască femeile. Nimeni nu le-a spus aceste lucruri. Din câte știu ele, care este criteriul pentru conduita personală și acțiunile femeilor? Cultura tradițională. Ele cred că ceea ce a fost transmis din generație în generație este corect și că, dacă cineva încalcă acest lucru, atunci conștiința sa ar trebui condamnată. Acesta este „criteriul" lor. Dar este acest criteriu, de fapt, corect? Ar trebui să fie pus între ghilimele? (Da, ar trebui.) Acest criteriu nu este în conformitate cu adevărul. Indiferent cât de aprobat sau favorabil este comportamentul cuiva sub controlul acestui tip de gândire și punct de vedere, este acesta, de fapt, un criteriu? Nu este, deoarece se împotrivește adevărului și umanității. Pentru o lungă perioadă de timp, femeile orientale au fost nevoite să aibă grijă de întreaga lor familie și erau responsabile pentru toate micile probleme banale. Este corect acest lucru? (Nu, nu este.) Atunci, cum îl pot tolera? Pentru că sunt înrobite de acest tip de gândire și punct de vedere. Capacitatea lor de a tolera acest lucru indică faptul că, în adâncul sufletului, ele sunt sigure în proporție de optzeci la sută că așa e bine să procedeze și că, dacă doar îndură, atunci vor putea să întrunească standardele culturii tradiționale. Așadar, ele se îndreaptă spre această direcție, spre aceste standarde. Dacă, în adâncul sufletului lor, ar crede că este greșit și că nu ar trebui să o facă, că nu este în conformitate cu umanitatea și că se împotrivește umanității și adevărului, ar putea să o mai facă? (Nu, nu ar putea.) Ar trebui să se gândească la o modalitate de a scăpa de acei oameni și de a nu fi sclavele lor. Dar majoritatea femeilor nu ar îndrăzni să facă asta – ce cred ele? Că ar putea supraviețui fără comunitatea lor, dar că ar purta un stigmat teribil dacă ar pleca și ar suferi anumite consecințe. După ce cântăresc bine, ele se gândesc că, dacă ar face-o, semenii lor le-ar bârfi că nu sunt virtuoase, societatea le-ar condamna în anumite moduri și ar avea anumite păreri despre ele, iar toate acestea ar aduce consecințe grave. În cele din

urmă, cântăresc acest aspect și își spun: „Este mai bine să tolerez. Altfel, greutatea condamnării m-ar zdrobi!” Așa sunt femeile orientale, de-a lungul generațiilor. Ce trebuie să îndure ele în spatele tuturor acestor fapte bune? Privarea de demnitatea lor umană și de drepturile lor. Sunt aceste gânduri și opinii în conformitate cu adevărul? (Nu, nu sunt.) Ele nu sunt în conformitate cu adevărul. Au fost lipsite de demnitatea lor și de drepturile omului, și-au pierdut integritatea, spațiile de viață și de gândire independentă și dreptul de a vorbi și de a-și exprima propriile dorințe – tot ceea ce fac este pentru acei oameni de acasă. De ce fac acest lucru? Pentru a întruni standardele impuse femeilor de cultura tradițională și pentru ca alți oameni să le laude, numindu-le soții bune și oameni buni. Nu este aceasta un fel de tortură? (Ba da, este.) Este acest mod de gândire adecvat sau denaturat? (Este denaturat.) Este în conformitate cu adevărul? (Nu, nu este.) Dumnezeu a creat liberul-arbitru pentru omenire și care sunt gândurile care provin din acest liber-arbitru? Sunt ele în conformitate cu umanitatea? Aceste gânduri trebuie să fie cel puțin în conformitate cu umanitatea. În afară de aceasta, El a vrut, de asemenea, ca oamenii să aibă opinii și înțelegeri exacte față de toți oamenii, toate evenimentele și lucrurile pe parcursul vieții lor, iar apoi să aleagă calea cea dreaptă pentru a trăi și a se închina la Dumnezeu. Viața trăită în acest mod este dată de Dumnezeu și oamenii ar trebui să se bucure de ea. Cu toate acestea, oamenii sunt restricționați, înrobiți și denaturați întreaga lor viață de aceste așa-zise culturi tradiționale și scripturi morale și, în cele din urmă, ce devin? Devin marionetele culturii tradiționale. Nu este din cauza faptului că oamenii nu înțeleg adevărul? (Ba da, este.) Ai alege să mergi pe această cale în viitor? (Nu, nu aș alege.) Așadar, ce ar trebui să faci? Să presupunem că zici: „Mă voi lupta cu ei” sau „Nu-i voi mai servi. Am drepturi umane și am propria mea integritate.” Este acest lucru în regulă? (Nu, nu este.) Acest lucru nu este în regulă. Asta înseamnă să treci de la o extremă la alta și nu înseamnă să aduci mărturie pentru Dumnezeu sau să-L slăvești. Așadar, cum ar trebui să acționați? (În conformitate cu principiile.) Bineînțeles că este corect să acționați în conformitate cu principiile și ar trebui să tratați pe toată lumea în conformitate cu principiile, tratându-i ca frați și surori dacă ei cred în Dumnezeu și ca non-credincioși dacă nu cred. Nu este nevoie să te nedreptățești, să-ți denaturezi integritatea sau să renunți la demnitatea și drepturile tale, sacrificându-ți viața pentru ei. Ei nu merită acest lucru. Există doar Unul în această lume pentru care merită să-ți sacrifici viața. Cine este acesta? (Dumnezeu.) De ce? Pentru că Dumnezeu este adevărul, iar cuvintele Sale sunt criteriul pentru existența, conduita personală și acțiunile omului. Atât timp cât îl ai pe Dumnezeu și cuvintele lui Dumnezeu, nu vei devia și vei fi corect în modul în care te porți și acționezi. Acesta este efectul final pe care cuvintele lui Dumnezeu îl au asupra unei persoane odată ce aceasta a fost mântuită.

„Ce este adevărul?” e un subiect prea vast. Am dat doar câteva exemple, dintre care unul a fost cum să tratăm bufnițele. Ce alte exemple au fost? (Orientalii îi imită pe occidentali când beau cafea.) (Standardele cerute de orientali și occidentali pentru

femei.) Acestea sunt cele mai evidente exemple. Așadar, dintre opiniile oamenilor din Orient și din Occident cu privire la diverse lucruri, care este criteriul? (Niciunul.) Niciunul nu implică adevărul, ambele sunt puncte de vedere și opinii umane. Mai exact, ambele sunt puncte de vedere eronate și sofisme. Ele nu sunt criterii, sunt strategii, teorii și filosofii ale Satanei care fac rău oamenilor. Înțelegeți puțin mai bine această chestiune, după ce am avut părtășie despre ea în felul acesta? (Da, înțelegem.) Dacă nu aș fi vorbit despre asta, poate că într-o zi v-ați fi gândit să-i imitați pe occidentali, bând cafea și mâncând hamburgeri, copiindu-i. Este acest lucru în acord cu principiile? Chiar dacă mănânci mâncare occidentală în fiecare zi, totul va fi inutil dacă nu urmărești adevărul, tot nu vei avea criteriul pentru modul în care să te porți. Cheia este dacă poți să cauți adevărul și să acționezi în conformitate cu principiile – acest lucru este benefic pentru tine. Printr-o astfel de părtășie a Mea, aveți o oarecare înțelegere a adevărului și a criteriilor? (Da, avem.) Există adevăr în cadrul culturii tradiționale a oamenilor sau al criteriilor morale? (Nu, nu există.) Există adevăr în scripturile morale? (Nu, nu există.) Puteți fi acum siguri că doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul? (Da, putem.) După ce confirmați că ale Sale cuvinte sunt adevărul, trebuie să vă gândiți: ce sunt cuvintele lui Dumnezeu? Care sunt principiile cerute în cuvintele Sale? Care sunt criteriile pe care le-a comunicat El oamenilor? Cum anume ar trebui aceștia să acționeze pentru a fi în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu și care sunt principiile corecte pentru a face acest lucru? Aceasta este ceea ce trebuie să căutați, dar deocamdată asta este tot despre acest subiect.

Anexă
O zi din viața lui Xiaojia

Haideți să trecem la următorul subiect. Care ar trebui să fie acesta? Probabil că ar trebui să spun o poveste. Poveștile, și ele, au legătură cu adevărul și criteriile pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu. Ascultați felul în care această poveste se referă la adevăr și la criteriile pentru comportamentul uman. Ea vorbește despre o zi din viața lui Xiaojia. Eroul nostru este Xiaojia și oare pe ce perioadă se întinde povestea? (O zi.) O zi. Unii ar putea spune: „Merită oare să povestești despre evenimentele unei singure zile?” Ei bine, depinde de ceea ce povestești. Dacă este vorba doar despre cleveteală, despre ce este bine și ce este rău, atunci nu merită povestit. Dar dacă are legătură cu adevărul, atunci nu contează că este doar o zi – chiar și evenimentele dintr-un minut merită povestite, nu-i așa? (Așa este.)

Xiaojia este un om pasionat de ceea ce urmărește și plin de entuziasm când vine vorba de îndeplinirea datoriei sale, iar povestea lui începe într-o dimineață, devreme, chiar după trezire. După ce se ridică din pat, citi cuvântul lui Dumnezeu și își practică devoționalele, Xiaojia se duse să ia micul-dejun și apucă un castron cu terci și niște legume. Apoi zări câteva ouă și se gândi: „Ar trebui să iau vreo două. Două ouă pe zi

sunt destul de hrănitoare.” Însă, când întinse mâna după ele, ezită: „Să iau două sau unul? O să fie rău dacă văd ceilalți că iau două. Lăcomia ar fi prea mare și vor crede că sunt un mâncău. Mai bine iau doar unul.” Își retrase mâna înainte să apuce încă un ou. Chiar atunci, altcineva veni să ia un ou, iar lui Xiaojia îi stătu inima în loc. Se gândi: „De fapt, mai bine să nu mănânc ouă. Am terci și legume, și câteva chifle gătite pe abur, e destul pentru micul-dejun. Nu ar trebui să fiu așa de lacom. De ce aș vrea să mănânc ouă? Ce groaznic ar fi dacă m-ar vedea ceilalți! Oare asta nu ar însemna că mă răsfăț? Nu voi lua niciunul.” Cu acest gând, Xiaojia puse oul la loc și, câteva minute mai târziu, după ce termină de mâncat, începu să-și facă datoria. Se ocupă de sarcina curentă, terminând un lucru după celălalt. Timpul trecu repede și, cât ai clipi, veni vremea prânzului. Toți ceilalți merseră să mănânce, dar Xiaojia se uită la ceas și văzu că este ora 12:40. „Stai puțin. Nu ar trebui să mă grăbesc la masă odată cu toată lumea. Dacă dau năvală ca toți ceilalți, nu voi fi ca ei? Nu voi părea un mâncău? O să mai aștept puțin.” Își continuă treaba, dar stomacul nu-i dădu pace și începu să facă gălăgie. Își apăsă burta cu mâinile și privi în gol spre calculator, gândindu-se: „Mor de foame! Ce o fi azi de mâncare la prânz? Oare o fi ceva carne? Ar fi grozav dacă aș putea mânca puțină carne!” Îi chiorăiau mațele fără încetare în timp ce se gândea și abia reuși să aștepte până când toți ceilalți reveniseră de la masa de prânz. Cineva spuse: „Cum de nu ai luat prânzul? Du-te repede, se răcește mâncarea.” Xiaojia spuse: „Nicio grijă. Nu am terminat ce aveam de făcut. Mă voi duce când termin.” „Nu ar fi mai bine să îți continui treaba după ce mănânci?” „E în regulă. Voi termina curând.” Așa că Xiaojia îndură foamea și își continuă lucrul. De fapt, îi era foarte foame atunci și nu mai avea chef să lucreze, dar tot își învinse foamea și îi dădu înainte cu prefăcătoria. După o vreme, se uită iar la ceas, văzu că este ora 13:30 și se gândi: „Ajunge. Acum cred că ar trebui să mă duc să mănânc.” Chiar când era pe punctul de a se ridica să meargă la masă, o soră îi aduse o tavă cu mâncare și spuse: „E așa de târziu! Cum de nu ai mers să mănânci? Nu contează cât ești de ocupat, tot trebuie să mănânci, și o să te îmbolnăvești de stomac dacă nu mănânci la timp.” El răspunse: „Este în regulă. Voi mânca după ce termin.” „Nu este nevoie să te duci tu. Ți-am adus eu mâncarea, așa că grăbește-te și mănâncă.” „De ce atâta grabă? Nici măcar nu îmi este încă foame.” Chiar când spuse că nu îi este foame, mațele îi chiorăiră cu un sunet ca de tunet. Xiaojia își încleștă mâinile peste burtă, zâmbi rușinat și îi spuse surorii: „Altă dată să nu te mai îngrijești să îmi aduci de mâncare.” „Dar dacă n-o fac, mâncarea doar se va răci și va trebui să fie încălzită din nou. Deja a fost reîncălzită o dată.” „Ei bine, atunci îți mulțumesc!” Salivând, Xiaojia își luă mâncarea de la soră. Privind tava, era foarte fericit: două chifle gătite pe abur, legume, carne și supă. Xiaojia avu încă un gând când văzu chiflele gătite pe abur și îi spuse surorii: „Nu pot să mănânc două chifle. Sunt prea ocupat zilele acestea, nu pot dormi bine și nu prea am poftă de mâncare. Nu este o risipă dacă îmi dai două chifle? Ia una înapoi.” „Este în regulă. Poți să o trimiți înapoi de chiar nu o poți termina”, răspunse sora înainte de a pleca. Xiaojia se gândi în sinea lui: „Pleacă mai repede! Mor

de foame!” Apucă de jos castronul, văzând că nu era nimeni primprejur, dar simțindu-se totuși puțin rușinat, și sorbi cu grijă. Apoi se uită la carne. „Vai! Aș putea simți mirosul de carne de porc înăbușită de la kilometri depărtare. Dar nu pot să o mănânc imediat, pentru că trebuie să mănânc mai întâi legumele. Voi mânca mai puțină carne dacă mă voi sătura cu legume, altfel aș termina jumătate din castronul cu carne, iar asta nu ar fi oare jenant?” Cugetă o clipă înainte să facă asta. Rontăi chiflele gătite pe abur și legumele și își bău supa. În timp ce mânca, simțea că își dorește să ia puțină carne, așa că apucă o bucată de porc înăbușit. Ducând-o la gură, închise ochii și o savură cu grijă. „Cât e de gustos! Carnea chiar este bună, dar nu pot să mănânc prea multă. O gură e de-ajuns, apoi câteva legume și încă puțină supă.” Continuă să mănânce chiflele gătite pe abur, dar se tot uita la carne în timp ce mânca legume. „Oare să mănânc carnea aceasta? Este atât de bună, chiar ar fi păcat să nu o mănânc.” Începu din nou să saliveze și se gândi: „Știu! Voi rupe chiflele în bucățele și le voi muia în sos. Nu e ca și cum aș consuma carne? În felul acesta, ceilalți pot să vadă că nu mănânc carne, dar eu totuși mă voi bucura de gustul ei. Ce grozav!” Cu acest gând, el puse în sos o bucățică de chiflă gătită pe abur, apoi o pescui și o mâncă, găsind-o delicioasă și aproape identică cu carnea. Apoi, Xiaojia rupse imediat întreaga chiflă în bucățele și o puse în sos… În mai puțin de 10 minute, o mâncase pe toată și își terminase și supa. Mâncase doar o chiflă gătită pe abur, rezistând poftei de a o mânca pe cealaltă și înfrânându-se. După ce toate felurile de mâncare fuseseră terminate conform planului, Xiaojia era mai mult sau mai puțin sătul și nu credea că are nevoie de mai mult. Apoi se gândi: „O, nu prea este adecvat să mănânc atât de repede, de parcă aș muri de foame. Chiar am fost destul de flămând, dar nu este bine ca oamenii să mă vadă așa. Trebuie să mănânc încet. Dar ce pot să fac acum, când aproape am terminat? Ei bine, am o idee. Voi trimite mâncarea înapoi peste 10 minute.” Își luă ceasul în mână și stătu cu ochii pe cadran. „Cinci minute… zece… cincisprezece… În regulă, ora 14:00. Grozav, trimite-o înapoi!” Fericit, trimise înapoi resturile de porc înăbușit și chifla gătită pe abur.

Era trecut de ora 14:00 când Xiaojia s-a întors. Frații și surorile lui plecaseră în pauza de după-amiază, iar el nu avea nimic de făcut singur, așa că era foarte plictisit. Se gândi: „Oare ar trebui să trag și eu un pui de somn? Întotdeauna este bine să tragi un pui de somn după ce mănânci. Dar nu, dacă dorm în timp ce toată lumea doarme, ce spune asta despre mine? Nu pot să dorm. Trebuie să rezist. Dar cum să rămân treaz? Nu aș putea să dorm stând în picioare, dar dacă rămân în picioare tot timpul și intră cineva brusc, îl voi speria. Nu, nu pot sta în picioare. Ei bine, atunci doar voi sta așezat în fața calculatorului meu. Dacă mă vede cineva, va crede că lucrez, dar de fapt voi lua o pauză. Ce mișcare bună!” Așa că se așeză în mod firesc în fața calculatorului, privind spre el în gol, dar, după nici 5 minute, dormea și sforăia peste tastatură. După 40 de minute, Xiaojia se trezi brusc din somnul adânc și sări în sus: „Nu stau în picioare? Cum de am adormit?” Privi ceasul, văzu că se făcea târziu și merse să se spele pe față cât timp nu era nimeni acolo. Privindu-se în oglinda din baie, spuse: „O, nu! Fața îmi este acoperită

de urme lăsate de tastatură! Cum pot să fiu văzut așa?” Grăbit, își șterse fața, frecând-o și tamponând-o, și stătu în baie destul de mult timp. Apoi se uită în oglindă și văzu că urmele de la tastatură aproape dispăruseră și inima îi săltă de bucurie: „Nu va observa nimeni dacă nu se va uita cu atenție.” După asta, se pieptănă și își aranjă gulerul, dându-și seama brusc că gulerul cămășii sale deschise la culoare era puțin pătat cu grăsime și, la o inspecție mai atentă, și manșetele îi erau cam murdare. Se gândi în sinea lui: „De câteva zile nu mi-am spălat sau schimbat hainele, dar să nu speli poate fi și benefic. Puțină murdărie nu face rău nimănui și nu mă deranjează pe mine un pic de mizerie. Oricum, nu pari mai spiritual dacă ești nițel murdar?” Pur și simplu, întoarse în afară gulerul și mânecile cămășii și trase mai sus mânecile sacoului, lăsând la iveală toate părțile murdare. Foarte satisfăcut, se înveseli și ieși calm din baie. După o vreme, mai toți erau la locurile lor și începură să lucreze cu râvnă. Văzând că toată lumea era prezentă, Xiaojia spuse: „Nu ați dormit mult! Chiar puteți să suferiți și să plătiți prețul! Eu nici măcar nu am dormit, ci doar mi-am odihnit ochii câteva minute și apoi mi-am stropit fața cu apă. Altfel nu aș avea niciun pic de energie.” Nimeni nu răspunse. Era destul de plictisit, așa că se puse și el pe lucru. Din cauză că mâncase atât de multă supă la prânz, îi tot venea să meargă la toaletă, dar ținu piept nevoii, gândindu-se: „Dacă mă duc, nu o să creadă lumea că sunt leneș? Asta nu e o reputație bună, deci nu pot să merg.” Așa că rezistă, ținându-se până când altcineva, în cele din urmă, se duse la toaletă, iar el întrezări ocazia. Se puse repede la coadă, gândind: „E grozav să urmez mulțimea, pentru că nimeni nu va zice nimic despre mine.”

A fost o după-amiază plină. Xiaojia a lucrat mult, având părtășie cu o persoană, punând întrebări alteia, căutând resurse și ocupându-se de tot felul de sarcini relevante pentru îndatoririle lui. După toată agitația, a fost în sfârșit vremea pentru cină. De data aceasta, Xiaojia a fost doar puțin în urma celorlalți, dar termină de mâncat mai mult sau mai puțin la timp. Perioada de după cină era cea mai plăcută din zi pentru Xiaojia, întrucât era singurul moment în care putea să bea liniștit o ceașcă de cafea care îi plăcea, fără să-și facă reproșuri și fără nicio critică din partea celorlalți, ci cu inima tihnită. De ce? Deoarece avea destule motive pentru care avea nevoie să bea cafea, motive pe deplin legitime în ochii tuturor celorlalți. Astfel, acesta era momentul lui preferat. În timp ce își făcea cafeaua, murmură către sine: „Of, astăzi iar trebuie să lucrez peste program. Nici măcar nu știu cât timp. Cred că voi vedea cât mă poate ajuta cafeaua aceasta să nu cedez.” Trânti cafeaua proaspăt fiartă pe masă, parcă pentru a spune tuturor: „Și ce? Îmi beau cafeaua, ce ai de gând să faci în privința asta?” Îi privi pe cei din jurul lui. Nimeni nu se uita la el, dar el totuși își ridică cu nonșalanță ceașca și sorbi din cafea, gândindu-se: „Toți spun că e bună cafeaua, și chiar este. În fiecare zi, are un gust diferit, oferind o experiență diferită. E minunat!” Fericit, își sorbi mândru cafeaua, apoi s-a uitat absent în jur după ce avea de lucrul pe seară. În principiu, nu avea în minte niciun țel și se simțea extenuat după o zi plină, dar se strădui să continue. Nu putea să ațipească și nu putea să îi lase pe alții să vadă că era obosit sau că avea vreo atitudine superficială,

iresponsabilă sau nerespectuoasă față de îndeplinirea lucrului său sau a datoriei sale. Se strădui să se învioreze și stătu la calculator ca să-și continue lucrul, și bău, desigur, cafea după cafea. Cu cât bea mai multă, cu atât devenea mai alert și mai puțin somnolent. Din când în când, Xiaojia își privea ceasul: „E trecut de ora 1:00, dar nu pot să dorm, deoarece mi-am stabilit ca obiectiv ora 3:00. Nu pot să mă culc nici măcar la ora 2:50, pentru că aceasta ar însemna să nu îmi țin promisiunea și nu aș avea nicio explicație în fața lui Dumnezeu. Aceasta este o promisiune pe care o ființă creată ar trebui să și-o țină, deci trebuie să o onorez. Am spus că mă voi culca la 3:00, deci mă voi culca la 3:00, chiar dacă trebuie să beau litri de cafea.” Așa că bău cafea și rezistă oboselii, înfrânându-se și controlându-se mental. La ora 3:00, Xiaojia avu o sarcină importantă de îndeplinit, așa că își luă telefonul și trimise un mesaj cu textul: „Soră cutare, sunt Xiaojia. Trebuie să îți amintesc ceva important, să nu uiți că este o întâlnire de grup mâine dimineață la ora 10:00. Prezența este obligatorie și să nu întârzii.” Semnat dedesubt: „Xiaojia.” Odată cu ușurarea de după trimiterea mesajului, Xiaojia avu și gândul: „Că l-am trimis e una, dar dacă ea nu îl primește? Știe că i-am trimis un mesaj? Nu pot să dorm încă. Trebuie să aștept să văd dacă răspunde.” După ce așteptă o jumătate de oră, încă nu era niciun răspuns și se gândi: „Doarme? Cum de doarme așa de devreme? Ce inutilă, să doarmă deja la 3:00.” Așteptă până când sora răspunse la 3:50: nu am uitat de ora 10:00 de mâine. Sper că nici tu nu vei uita și că vei veni la timp. Xiaojia citi și se gândi: „O, ce om mai e și ăsta? Cum de poate să meargă la culcare mai târziu decât mine?” Dar nu mai putea să suporte. „Gata cu cafeaua! Dacă mai beau, atunci nu voi mai dormi deloc la noapte. Trebuie să mă duc la culcare, pentru că trebuie să mă trezesc la 5:30, cel târziu la 6:00. Nu pot să ajung după ceilalți frați și celelalte surori, pentru că trebuie să fac astfel încât toți să mă vadă când mă rog, citesc cuvintele lui Dumnezeu și ascult predicile, după ce se trezesc. Așa că nu pot să mă trezesc târziu. Doar din cauza acestui mesaj nu am putut să mă duc devreme la culcare. Dar nu contează, ceilalți știu că am stat treaz până târziu. Totuși, mi-am îndeplinit scopul, iar mâine voi încerca să mă culc până în ora 4:00.” Străduindu-se să gândească, Xiaojia se simțea atât de obosit încât nici nu își scoase hainele atunci când se întoarse în camera lui. Se prăbuși pe patul lui, deja pe jumătate adormit, dar totuși se sili să-și amintească: nu mânca ouă dimineață, mănâncă doar o chiflă gătită pe abur la prânz, nu mânca porc înăbușit, culcă-te la ora 3:00, mai ai mesaje de trimis… Xiaojia se gândi și se gândi până când, în cele din urmă, zăcu nemișcat, adormind pradă oboselii, epuizării, viselor și amăgirii. Și așa a fost o zi din viața lui Xiaojia.

Spuneți-mi, despre ce a fost vorba? Nu a fost obositor pentru Xiaojia să se prefacă întruna în acest fel? (Ba da, a fost.) Roboții nu obosesc făcând același lucru ziua întreagă, deoarece ei nu au simțuri și percepție, dar pentru oameni este extenuant. De ce trăia Xiaojia în acest fel, când era atât de obosit? De ce o făcea? Avea un plan? (Da, avea.) Ce se afla în centrul planului lui? (Să se dea mare în fața altora.) Exista vreun beneficiu al făloșeniei lui? (Îi putea face pe oameni să îl admire.) Îi putea face pe oameni

să îl admire. Vă este familiară abordarea lui Xiaojia? Ce fel de oameni acționează așa? (Fariseii.) Așa este. Fariseii iau bunele purtări, comportamentele și practicile care sunt conforme concepțiilor oamenilor și le interpretează în fața altora, astfel încât să dea bine și să fie venerați. Ei folosesc această metodă pentru a-și îndeplini scopul de a-i induce în eroare pe oameni. Care este principala natură a acestei prefăcătorii a lor și a adoptării a tot felul de purtări bune cu scopul de a se da mari în fața altor oameni? Este una de fățărnicie, înșelăciune, inducere în eroare – mai e ceva? (Spiritualitate falsă.) Câte lucruri din ziua lui Xiaojia au avut de-a face cu firile și sunt comune tuturor acelora care sunt capabili de prefăcătorie? Să mănânce ouă, chifle gătite pe abur, porc înăbușit, și să bea cafea. Toate acestea sunt lucruri din afară, dar ce esență poți vedea în ele? Prefăcătorie și autocontrol. Ce fel de prefăcătorie? (Mimarea suferinței.) Oamenii percep suferința ca pe un lucru bun sau rău? (Un lucru bun.) Suferința este o purtare bună pe care toți o admiră foarte mult. Ce o consideră oamenii? O consideră a fi practicarea adevărului. Deci, Xiaojia nu a ezitat să sufere și să plătească un preț. Ce a însemnat suferința lui? Să nu consume mâncăruri bune și să stea treaz până târziu, să se trezească devreme și să își disciplineze trupul. Care este natura acestor feluri de suferință? Toate sunt prefăcătorie. El nu a suferit pentru adevăr sau pentru dreptate, ci pentru stimă și venerație din partea altora și pentru o reputație bună și prestigiu pentru el însuși. A suferit el pentru adevăr? (Nu.) Care dintre acțiunile lui au fost în acord cu adevărurile-principii și care au fost o răzvrătire împotriva lui însuși și o abandonare a intereselor personale de dragul adevărului? A fost vreuna? (Nu.) Care a fost natura suferinței lui? A fost oare punerea adevărului în practică? A fost o manifestare a iubirii lui față de adevăr? (Nu, nu a fost.) Ei bine, care a fost? (Ipocrizia.) A fost ipocrizia, a fost aversiunea față de adevăr, a fost înșelăciunea, prefăcătoria și inducerea în eroare; au fost pur și simplu acțiuni și alegeri bazate pe propriile închipuiri și concepții și centrate pe propriile interese și nu au avut nimic de a face cu adevărul. El nu căuta adevărul, deci nici acțiunile lui nu au fost adevărul; nu numai că nu au avut nimic de a face cu adevărul, ci au fost complet împotriva nevoilor firești ale umanității conținute în adâncul inimii lui. Este un păcat să mănânci ouă? (Nu, nu este.) Dar Xiaojia a văzut mâncatul ouălor drept lăcomie. Ouăle sunt un fel de mâncare pe care Dumnezeu l-a creat pentru oameni. Dacă aveți mijloace să le mâncați, atunci nu este lăcomie să faceți astfel, dar, dacă nu aveți mijloace să le mâncați și furați și mâncați ouăle altora, atunci aceea este lăcomie. Cum a definit Xiaojia această chestiune? El a crezut că a mânca ouă înseamnă a fi lacom, și chiar mai mult decât lacom, dacă ar fi ca alții să vadă asta. El a crezut că, dacă ar putea să mănânce ouă fără ca cineva să vadă, pe la spatele tuturor, ar însemna că nu e lăcomie. Care a fost standardul lui pentru măsurarea lăcomiei? Se baza pe faptul că altcineva vedea sau nu. Se baza pe cuvintele lui Dumnezeu? Nu, era propria părere. De fapt, au ceilalți vreun gând sau vreo părere despre această chestiune a consumului de ouă? (Nu, nu au.) Aceasta a fost pur și simplu o teorie pe care Xiaojia a născocit-o singur. El a crezut că a mânca ouă la micul dejun înseamnă să fii lacom, să te desfeți în confort și să dai

dovadă de grijă pentru trup. În baza părerii lui, atunci, nu e așa că toți cei care mănâncă ouă se desfată în confort și dau dovadă de grijă pentru trup? Sensul lui implicit a fost: „Când voi toți mâncați ouă, dați dovadă de grijă pentru trup. Eu nu dau dovadă de grijă pentru trup, eu mă pot stăpâni, deci nu mănânc ouă. Puneți ouă chiar în fața mea și eu tot pot să le resping, chiar și după ce pun mâna pe ele. Acesta este felul meu de hotărâre și determinare și atât de mult iubesc adevărul. Voi ați putea să faceți asta? Dacă nu ați putea, atunci nu iubiți adevărul.” Cum și-a considerat el ideea? Drept standard pentru măsurarea binelui și răului. Nu a fost aceasta prefăcătorie? (Ba da, a fost.) Aceasta a fost prefăcătorie.

O altă manifestare arătată de Xiaojia a fost atunci când nu s-a dus să mănânce la vremea prânzului. Ce a făcut în schimb? (A amânat.) Și-a răpus foamea și a amânat să meargă la masă. Dar de ce? (Ca să se dea mare în fața celorlalți.) El a pus în scenă un spectacol și a făcut-o astfel încât ceilalți să vadă. Ce a vrut el să vadă ceilalți și să înțeleagă din asta? A vrut să le arate celorlalți câtă suferință era el în stare să îndure și cât de conștiincios, loial, onest și responsabil era el în privința lucrării sale! A vrut ca oamenii să vadă că el era cu adevărat un supraom! Atunci și-ar fi îndeplinit scopul; aceea era aprecierea pe care și-o dorea. Ce însemna această apreciere pentru el? Era viața lui, seva lui. Este aceasta iubire de adevăr? (Nu, nu este.) Deci, ce le place oamenilor ca el? Ei nu se feresc să se dea mari, să se implice în complot și uneltire și să îi înșele pe alții prin afișarea unei imagini false, arătându-le cât de mult pot ei să sufere și astfel primind din partea celorlalți remarci de felul: „Tu chiar poți îndura suferința. Tu ești cineva care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și îți faci datoria cu loialitate.” Ei nu se feresc să folosească imagini false și șiretlicuri pentru a ascunde faptele adevărate, pentru a-L amăgi pe Dumnezeu și a-i păcăli pe alți oameni, totul pentru a obține o vorbă bună sau o evaluare favorabilă din partea celorlalți. Ce fel de fire este aceasta? (O fire ticăloasă.) Aceasta înseamnă ticăloșie. Ei se pricep atât de bine să se prefacă, să pună în scenă spectacole și să joace feste! E doar o masă, care este problema dacă mergi și mănânci, cu calm? Care ființă vie nu mănâncă? Este un păcat să mănânci la timp? Este un păcat să găsești ceva de mâncare atunci când îți este foame? (Nu, nu este.) Este o nevoie fizică; este rezonabil. Acești oameni consideră toate nevoile rezonabile ca fiind nerezonabile și le condamnă. Ce susțin ei? Ei susțin disciplinarea constantă a trupului, ascunzând faptele adevărate și afișând o imagine falsă, pentru ca alții să vadă cât de mult suferă ei, cum se înfrânează ei de la desfătarea în confort și cum plătesc orice preț și își pun la dispoziție timpul, energia și tot ce au pentru lucrul lor. Asta vor ei ca oamenii să vadă. Dar ei chiar fac asta? Nu, nu fac. Ei îi induc pe ceilalți în eroare cu aparențe false, iar aceasta este manifestarea unei firi ticăloase. Ei depun eforturi atât de mari pentru ceva atât de neimportant cum este o masă – ce fel de oameni sunt aceștia? Asta ar trebui să facă o persoană cu umanitate normală? (Nu.) Nu. Este prea perfid! Oare majoritatea oamenilor ar aproba sau s-ar simți revoltați auzind de cineva care se fălește atât de mult cu o chestiune minoră? (S-ar simți revoltați.) Voi v-ați putea purta vreodată așa?

(Uneori.) Atât de grav? (Nu.) Foamea este o senzație greu de suportat, dar unii oameni sunt capabili să tolereze această suferință. Dacă le ceri să se supună cuvintelor lui Dumnezeu, să depună efort în privința cuvintelor Lui, să acționeze în acord cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu și să se exprime cu onestitate, ei ar considera asta prea obositor și dificil. Pentru acești oameni, să renunțe la propriile interese și la mândrie ar fi mai greu decât să se ridice la cer, dar ei sunt dispuși, cu orice preț, să lase deoparte cuvintele lui Dumnezeu, să acționeze în acord cu propriile lor închipuiri și să își apere interesele trupești. Nu este aceasta o manifestare a lipsei de iubire pentru adevăr? (Ba da, este.) Este un aspect.

Ce alte manifestări a afișat Xiaojia? Îi era foarte somn, dar nu se culca. Spune-Mi, dacă unei persoane îi e somn și se culcă puțin sau trage un pui de somn și apoi are mai multă putere de muncă, nu este acesta un lucru rezonabil? (Ba da, este.) Este rezonabil. L-ar fi condamnat cineva pe Xiaojia dacă ar fi dormit? (Nu, nu l-ar fi condamnat.) Atunci, de ce era atât de îngrozit, dacă nimeni nu l-ar fi condamnat? De ce se temea? (Se temea să nu-i scape ceva.) Așa e, se temea să nu-i scape ceva. În închipuirile lui, credea că era foarte stimat de toată lumea, că toată lumea îl credea deosebit de capabil să îndure suferință și extraordinar de pios. Considera că, dacă toată lumea l-ar fi văzut așa cum era cu adevărat și ar fi descoperit că nu era felul acela de persoană, întreaga lui imagine bună s-ar fi năruit. Nu putea suporta gândul acesta, așa că s-a abținut până și de la un pui de somn. Atât de strict era cu el însuși. Ce fel de persoană este? Nu e bolnav mintal? Asemenea oameni ascultă deseori predici, citesc cuvintele lui Dumnezeu și se întrunesc ca să aibă părtășie, așadar, cum de nu se concentrează asupra adevărului? E minunat să chibzuiești la adevărurile-principii. Uită-te la ce spun cuvintele lui Dumnezeu: există, în acestea, vreo afirmație despre oameni care trag câte un pui de somn? (Nu, nu există.) Dumnezeu nu a făcut nicio afirmație despre această chestiune, nici măcar nu a menționat-o. Oricine deține gândirea umanității normale ar trebui să știe cum să gestioneze acest lucru. E rezonabil să dormi puțin când îți e somn. E rezonabil să te odihnești la prânz, într-o zi toridă de vară. În special unii oameni mai în vârstă, care nu pot ține pasul în ceea ce privește trupurile lor, nivelul de energie și așa mai departe, au nevoie să doarmă puțin după prânz. Asta nu se bazează pe obiceiurile stilului lor de viață, ci pe nevoile lor fizice. Dumnezeu ți-a oferit atenția, conștiința și reacțiile umanității normale, ca să-ți permită să te ocupi de dieta ta zilnică, de truda și de odihna ta conform lucrării și mediului tău; nu ar trebui să abuzezi de tine însuți. De exemplu, să presupunem că nu ai mese copioase și spui: „Dumnezeu nu le permite oamenilor să mănânce bine; dacă mănâncă bine tot timpul, oamenii devin lacomi.” Dumnezeu nu a spus niciodată asta și nu are tipul acesta de cerință de la oameni, însă asta credea Xiaojia și socotea că probabil Dumnezeu gândește la fel. Se gândea că, dacă cineva se culcă prea devreme, înseamnă că se răsfață în confort, iar lui Dumnezeu nu-l place asta. Nu arată asta o neînțelegere a adevărului? (Ba da.) Când Xiaojia nu a înțeles adevărul, ar fi putut să-l caute, dar nu a făcut asta, doar s-a comportat după voia lui subiectivă. Cât de

departe a mers? Bea trei sau patru cești de cafea pe zi, doar ca să poată sta treaz până târziu. Unii oameni spun: „Am băut multă cafea în timp ce mi-am făcut datoria în ultimii câțiva ani, ca să pot face lucrarea casei lui Dumnezeu.” Dacă altă persoană spune: „Cine te-a pus să bei cafea? Nu tu ai ales să o bei?”, își vor spune în sinea lor: „Știi de ce beau cafea? Nu ca să stau treaz până târziu, ci ca să slăbesc. N-ai știut asta? Însă nu-ți pot spune asta, pentru că atunci ai ști. Voi mai părea slab dacă tu ești mai slab decât mine?” Chiar este un lucru calculat, nu-i așa? Ce păreri și idei sunt cuprinse în el? Există vreo fărâmă din înțelegerea sau raționalitatea umanității normale? (Nu, nu există.) Nu, în el există doar ciocniri ale inteligenței, șiretlicuri și comploturi, prefăcătorie, falsitate și inducere în eroare. Asta-i tot. Înseamnă să fii calculat oricând se întâmplă ceva. Ei nu-i vor spune, sub nicio formă, niciunei persoane părerile și gândurile lor sincere, cu atât mai puțin le va spune tuturor sau Îi va permite lui Dumnezeu să vadă. Mentalitatea lor nu este una de: „Mă destăinui. Acțiunile mele sunt în conformitate cu gândurile mele și, pur și simplu, acesta sunt eu.” Mentalitatea lor sigur nu este aceasta. Atunci, care este? Se ascund și se prefac cât pot de mult, de teamă că, în imaginea pe care o au ceilalți despre ei, nu sunt suficient de măreți, devotați sau spirituali.

De ce voia Xiaojia să stea treaz până târziu? Multe tipuri de lucrare nu necesită nopți târzii, iar oamenilor le este somn, în general, după 10 seara. Deși continuă să lucreze, nu va fi eficient, pentru că oamenii au energie limitată. Xiaojia, însă, s-a forțat mereu, fără să-i pese dacă era eficient, deși știa prea bine că nu era. De ce trimitea un mesaj înainte să se culce? (Astfel încât ceilalți să observe.) Ca să-i facă pe ceilalți să vadă că s-a culcat la ora 3. Chiar dacă nu dormi toată noaptea, oare, în cele din urmă, nu tot ție îți va fi somn? Și nu-ți vei fi făcut asta cu mâna ta? Unii stau treji până târziu și trimit un mesaj la 3 dimineața. Când destinatarul răspunde la ora 4, ei așteaptă până la ora 5 ca să răspundă, pentru a demonstra că se culcă și mai târziu. În felul acesta, se chinuie și își fac rău unul altuia și, în final, niciunul dintre ei nu doarme deloc toată noaptea. Nu sunt ei doi idioți nechibzuiți? Ce fel de comportament este acesta? Un comportament prostesc. De unde provine un asemenea comportament? Provine în întregime dintr-o fire coruptă. Deocamdată, nu vom analiza din ce fire coruptă derivă acest comportament, vom spune doar cât de ridicol este. Acești oameni ar putea să schimbe acest tip de comportament ridicol și să practice alegând oricare dintre cuvintele lui Dumnezeu pentru a le pune în practică. Oricare dintre cuvintele lui Dumnezeu le-ar putea permite să trăiască în pace și în siguranță și le-ar face viețile mai realiste și mai practice. De ce nu aleg să trăiască după cuvântul lui Dumnezeu? De ce se chinuie așa? Oare nu culeg ce au semănat? (Ba da.) Oricât de mult suferă un asemenea om, va fi în zadar și, oricât de multă suferință îndură, el va fi cel care va suporta consecințele. Unii spun: „Cred în Dumnezeu de atâția ani și sunt conducător de 20 de ani. Mereu am stat treaz până târziu și nu am dormit și, în final, am suferit de epuizare psihică.” Eu spun: „Ai scăpat ușor cu epuizare psihică. Dacă vei continua să te chinui prostește și să te porți în felul acesta, psihoza nu va întârzia să apară.” Poate cineva să fie sănătos dacă nu doarme noaptea,

este mereu tensionat, iar trupul lui funcționează anormal? Și-a făcut-o cu mâna lui! Să spunem că îi zici: „Nu merge să te porți așa! Fă tot ce poți ca să-ți rânduiești lucrarea pe timpul zilei și să-ți sporești productivitatea. Când toată lumea discută lucrarea, spune mai puține prostii și nu vorbi atât de mult despre lucruri lipsite de importanță. Ar trebui să pricepi punctele-cheie, miezul și tema discuției și, când se termină, toți ar trebui să-și vadă de sarcinile lor. Nu sporovăi la nesfârșit și nu pierde vremea!” Nu te va asculta. Nu se pricepe să se exprime, dar nu-și sintetizează experiențele, ci pur și simplu vorbește prostii ca să piardă vremea până la 1 sau 2 dimineața, fără să doarmă sau să lase pe altcineva să doarmă. Nu înseamnă asta că îi chinuie pe alții și le face rău? În final, se gândește: „Dumnezeule, Tu ai văzut, nu? Era ora 3 și eu încă nu dormisem!” Dumnezeu a văzut asta. A văzut nu numai cum arăta la exterior, dar i-a văzut și adâncul inimii și spune: „Inima ta este murdară. Stai treaz toată noaptea, chinuindu-te în zadar, dar Dumnezeu nu-Și va aminti niciodată de asta. Când e timpul să dormi, tu nu te culci, ci te forțezi să reziști. Ți-ai provocat această suferință cu mâna ta!” Când oamenii sunt somnoroși, pleoapele li se închid în mod firesc. Acesta este un instinct, așa că meriți să suferi dacă te împotrivești mereu instinctelor și legilor firii! Dumnezeu nu-ți va cere să înduri o suferință care nu are niciun rost, care este provocată de încălcări ale legilor firii, ale principiilor sau ale adevărului. Dacă insiști să suferi în felul acesta, atunci așa să fie. Unii oameni, când aud că cineva nu doarme până la 3 dimineața, se gândesc: „Nu e exact ca mine? Ei bine, în viitor, mă voi culca la 3:30 dimineața.” Apoi, aud că cineva se culcă la 3:30 dimineața, așa că vor să se culce la 4 dimineața. Nu este aceasta o boală mintală? Ai putea să concurezi pentru orice și ai ales să concurezi pentru cine se culcă cel mai târziu – asta înseamnă că, mintal, ești anormal. Oare asemenea oameni au o problemă cu înțelegerea? (Da, au.) Nu pot înțelege adevărul. Când ai timp, nu mai depune efort, nu-ți mai frământa mintea și nu te mai gândi la lucruri precum comportamentul exterior, prefăcătoria și falsitatea. Atunci, pentru ce ar trebui să depui efort? Pentru a vedea cum cuvintele lui Dumnezeu expun natura coruptă și firea ticăloasă a omenirii și cum expune El superficialitatea oamenilor. Depune efort pentru a te compara cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu care îl expun pe om, reflectează la câte manifestări ai, dintre cele pe care le expune Dumnezeu, și pe câte dintre ele le pui în practică sau le dezvălui adesea. E minunat să sintetizezi aceste lucruri! Cât de detestabil este ca o persoană să depună mereu efort pentru câteva ouă, câteva chifle aburite sau pentru a le înmuia în supă! Ce înseamnă asta? Înseamnă că acea persoană face calcule și este lipsită de înțelepciune. Ce este o asemenea persoană? (Un idiot.) Bine spus. Când vine vorba despre oameni care se gândesc mereu câte ouă să mănânce sau se gândesc mereu să bea cafea pentru a sta treji noaptea, nu este o exagerare să-i numim idioți, obsedați de mâncare. În ce domenii sunt proști? De ce spunem că acești oameni sunt proști? (Ceea ce îndură este complet lipsit de valoare.) Categoric este lipsit de valoare. De ce ai vrea să faci lucruri atât de copilărești? Crezi că o viață întreagă în care nu ai mâncat ouă îți va permite să înțelegi adevărul? Nu e o nesăbuință să te comporți

astfel? (Ba da.) Nu face lucruri nesăbuite. Ce fel de oameni tind să facă lucruri nesăbuite? (Oamenii cărora le lipsește înțelegerea spirituală.) Au acești oameni capacitatea de a înțelege adevărul? (Nu, nu o au.) Unii spun: „Calibrul lor este bun și se pricep să țină predici.” Poate că se pricep să țină predici, dar de ce se implică mereu în activități copilărești, atunci când vine vremea să acționeze? De ce acționează într-un mod atât de imatur și ridicol? Ce se întâmplă aici? Una spun, alta fac. Vorbesc despre înțelegerea lor doctrinară, dar pun în practică acele lucruri pe care le înțeleg cu adevărat și le pot accepta. În adâncul inimii, oare aprobă și recunosc doctrinele pe care le predică? (Nu, nu le recunosc.) Nu recunosc că acele lucruri sunt adevărul sau criteriile pe care ar trebui să le pună în practică și să le respecte. De fapt, planurile și noțiunile din inimile lor, ideile și practicile false și comportamentele pe care alții le consideră bune sunt cele pe care le cred cu adevărat a fi criteriile și căile de practică. Oare asemenea oameni nu vor fi înlăturați dacă nu se schimbă niciodată? Vor avea vreo șansă la mântuire? Nu există prea mari speranțe.

Spune-Mi, e rezonabil să porți o umbrelă sau o pălărie de paie sub arșița soarelui? (Da, e rezonabil.) Oamenii care lucrează în soare vor face insolație repede dacă nu poartă pălărie, așa că e complet rezonabil să facă asta. Unii nu gândesc așa și spun: „Să port pălărie de paie? Nu ar fi o insultă la adresa mea? Aș putea eu să port pălărie? Nu mă tem de suferință și nu mă tem nici să mă bronzez. De fapt, e sănătos.” Dacă asta este ceea ce cred ei cu adevărat, nu e o problemă, dar ideea este că, în adâncul inimii, unii oameni nu gândesc așa. Ei cred: „Uitați-vă la voi, purtați pălării de paie pentru că vă temeți să nu vă bronzați sau să nu faceți insolație într-o zi toridă. Eu nu voi purta pălărie! Ce e de speriat la un bronz sau o insolație? Lui Dumnezeu Îi plac aceste lucruri, așa că nu-mi pasă ce cred alții!” Ce credeți despre oamenii care spun asta? Credeți că sunt puțin înșelători, puțin falși? De fapt, există un motiv în spatele refuzului lor de a purta o pălărie, iar acela este de a le arăta oamenilor că sunt capabili să sufere și că sunt foarte spirituali. Acest tip de comportament ipocrit este dezgustător! Își pot face bine îndatoririle oamenii care se prefac atât de bine? Pot să sufere și să plătească un preț pentru îndatoririle lor? Odată ce se bronzează sau fac insolație, oare nu se vor plânge și-L vor învinovăți pe Dumnezeu? Fariseii ipocriți nu pun niciodată adevărul în practică, ci simulează spiritualitatea. Chiar ar putea să sufere și să plătească un preț? Pe baza esenței ipocriților, poți vedea că nu au niciun strop de iubire pentru adevăr și că sunt cu atât mai puțin capabili să sufere sau să plătească un preț pentru el. În plus, oricât de multe cuvinte de adevăr aud, nu le ascultă, nici nu le înțeleg niciodată ca fiind adevărul, ci, în schimb, le predică și le tratează ca pe un fel de teorie spirituală. Asemenea ipocriți nu înțeleg de ce cred oamenii în Dumnezeu, de ce vrea El să le furnizeze oamenilor adevărul, cum este procesul prin care oamenii acceptă mântuirea lui Dumnezeu, care este semnificația acestuia și ce înțelege Dumnezeu cu adevărat prin mântuire. Ei nu înțeleg niciunul dintre aceste adevăruri. Dacă, într-o biserică, există un ipocrit care nu iubește adevărul, ci adoră să fie fals, atunci acesta este într-adevăr un fariseu. În inima

lui, dă atenție comportamentului, aparențelor și evaluărilor oamenilor și, oricât de multe adevăruri ar auzi, nu le pune niciodată în practică. Tot ce spune este corect și poate vorbi despre orice fel de doctrină, dar nu practică lucrurile pe care le predică. Dacă cineva chiar este de acord cu el, oare este același fel de persoană? (Da, este.) Cum va privi o persoană cu gândire normală manifestările acestui ipocrit? Se va gândi: „Metoda lui de practică este greșită, nu-i așa? De ce este atât de ciudată? Când e vremea mesei, ar trebui pur și simplu să meargă să mănânce, așadar, de ce se învârte în jurul cozii atât de mult?" Va spune că această persoană e ciudată, că înțelege lucrurile diferit față de alții, într-un mod denaturat – și nu va fi afectată de ea. Dacă, însă, cineva este același fel de persoană ca acest ipocrit și dă o atenție deosebită comportamentului exterior și opiniilor oamenilor, atunci se va compara și va concura cu el. E exact la fel ca atunci când Xiaojia a trimis un mesaj la 3 dimineața, iar destinatarul a răspuns la 4, gândindu-se: „Mi-ai trimis un mesaj la 3 dimineața, așa că voi răspunde la 4" și, apoi, Xiaojia s-a gândit: „Mi-ai răspuns la 4 dimineața, așa că eu îți voi trimite mesaj la 5." Cu timpul, concurând în felul acesta, toți devin treptat ipocriți. Dacă un conducător de biserică este o asemenea persoană, iar fraților și surorilor le lipsește discernământul, atunci ei sunt în pericol, ar putea fi induși în eroare oricând. De ce spun asta? E ușor ca o persoană care nu înțelege adevărul să fie indusă în eroare și influențată de comportamentul exterior bun al celorlalți. Întrucât nu știe ce e corect, crede în noțiunile sale că un asemenea comportament este bun. Dacă altcineva poate avea aceste comportamente, atunci acea persoană va deveni obiectul adorației sale și va crede că ar trebui să fie conducător, să fie desăvârșit și iubit de Dumnezeu. Va aproba un asemenea comportament și îl va susține în adâncul inimii sale. Ce se va întâmpla dacă îl va susține? O va urma pe acea persoană. Dacă amândoi sunt conducători, se vor compara și vor concura unul cu celălalt. Odată, conducătorii și lucrătorii de la biserici din diferite țări s-au întrunit online. După ce am intrat online și am ascultat un timp, am simțit cum ceva nu era în regulă. M-am gândit: „Ce fac acești oameni aici? Predică?" După ce am înțeles situația, Mi-am dat seama că se rugau. M-am întrebat în sinea Mea de ce se rugau în felul acela. Suna înspăimântător, era de parcă își arătau colții și își scoteau ghearele. Faptul, în sine, nu e mare scofală, deci care era problema principală? Păreau să se roage cu ochii deschiși, nu înaintea lui Dumnezeu și fără să spună ce era în inimile lor. În schimb, concurau ca să vadă cine era cel mai elocvent, cine putea să vorbească despre mai multe doctrine și cine putea vorbi cel mai mult și cel mai profund. Părea un meci pe o arenă, sigur nu o rugăciune către Dumnezeu. Nu sunt terminați acești oameni? Nu au fost îndepărtați? Având asemenea oameni care slujesc drept conducători, câtă suferință trebuie să îndure subalternii lor? Nu sunt afectați subalternii lor? Fiecare persoană s-a rugat cu entuziasm cel puțin 20 de minute și, în pofida stipulațiilor Celui de mai sus, conform cărora adunările nu ar trebui să fie dominate de o singură persoană și că oamenii pot avea părtășie doar între 5 și 10 minute, ei tot au irosit cu obrăznicie atât de mult timp rugându-se. Ulterior, am înțeles în sfârșit de ce atât de multe adunări durează de dimineață până seara: acești

așa-ziși conducători irosesc mult timp doar rugându-se, unul după altul, în timp ce subalternii lor suferă. Acești conducători falși erau acolo ca să se dueleze verbal, să sporovăiască, unii fiind atât de incoerenți încât au uitat dacă spuseseră deja ceva. Pentru ei, totul era în regulă, atât timp cât vorbeau mai mult decât ceilalți. Eram nedumerit: când se roagă, o persoană ar trebui să se roage lui Dumnezeu cu ochii închiși. Atunci, ei de ce aveau ochii deschiși? Oare chiar nu le tulbura mințile să aibă ochii deschiși și să vadă cum se rugau alți oameni? Îndeosebi nevoia de a se gândi la felul în care se rugau ceilalți, ce cuvinte foloseau și vrând să le fie superiori – cu o inimă plină de asemenea lucruri, ar fi posibil să se roage lui Dumnezeu și să vorbească din inimă? Nu este aceasta o rațiune anormală? Nu sunt toate acestea manifestări ale spiritualității false a conducătorilor și lucrătorilor falși? E un lucru bun pentru toți să se adune împreună, să citească ale lui Dumnezeu cuvinte și să aibă părtășie despre adevăr, dar unii oameni au raportat: „O, n-ai idee! Când conducătorii aceia se întrunesc și se roagă, e ca și cum ar recita Scripturile; vorbesc despre un singur lucru la nesfârșit și e la fel de fiecare dată când ne întrunim. M-am săturat să aud asta!” Cum îi edifică pe oameni asemenea adunări? Conducătorii și lucrătorii falși fac mereu asta; pot fi în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu? Nu au grijă să aibă părtășie despre adevăr, ca să-i ajute pe oameni să-l înțeleagă, nici să rezolve probleme prin părtășie despre adevăr; în schimb, se complac în falsa spiritualitate a religiei. Nu înseamnă asta că îi îndrumă pe oameni pe calea greșită? Care este problema aici? Nu înțeleg deloc intențiile lui Dumnezeu, nici cerințele Lui de la oameni. Ei doar se lansează în ritualuri religioase și se dau mari! Mai rău, folosesc rugăciunea ca să-i expună, să-i atace și să-i condamne pe ceilalți, iar alții folosesc rugăciunea ca să se justifice. Rugăciunile lor par a fi pentru urechile lui Dumnezeu, dar, de fapt, sunt pentru ale oamenilor. Prin urmare, acești oameni nu au nicio urmă de inimi cu frică de Dumnezeu, sunt cu toții neîncrezători care tulbură lucrarea casei Lui. Acești conducători falși dezvăluie foarte multă urâțenie în rugăciunile lor. Unii se roagă, spunând lucruri precum: „Dumnezeule, unii oameni m-au înțeles greșit. Nu asta am vrut să spun. Mă rog ție, nu mă simt negativ, iar alți oameni pot crede ce doresc.” Unii rostesc doctrine, iar alții concurează pentru cine ascultă mai multe predici, cine își amintește cele mai multe versuri din imnuri sau cuvintele lui Dumnezeu, ale cui rugăciuni durează cel mai mult, cine este cel mai elocvent sau cine are cele mai variate moduri de a se ruga și se implică în multe feluri diferite de rugăciune. Este asta rugăciune? (Nu, nu este.) Ce este? Înseamnă a face rău fără scrupule! Înseamnă a-și bate joc de adevăr și a-l călca în picioare, dezonorându-L și hulindu-L pe Dumnezeu! Acești diavoli și neîncrezători îndrăznesc să spună orice prin intermediul rugăciunii – spune-Mi, sunt ei credincioși adevărați? Au vreun strop de pietate? (Nu, nu au.) Când li se ia statutul de conducători, asemenea oameni devin negativi, nu reflectează deloc asupra lor, ci se plâng peste tot: „Am suferit atât de mult în lucrarea mea pentru dumnezeu, dar tot au spus că nu am făcut nicio lucrare reală și că am fost un conducător fals și m-au demis. Mai mult decât atât, câți oameni pot vorbi despre doctrine la fel de cuprinzător ca mine?

Câți sunt la fel de iubitori ca mine? Am renunțat la familia și la cariera mea și mi-am petrecut fiecare zi în biserică, mergând la adunări cu frații și surorile mele, vorbind câte trei sau cinci zile la rând. Cum m-au putut demite pur și simplu?" Nu se conformează și se plâng. Mai există și aceia care răspândesc afirmația: „Să nu fii conducător în casa lui dumnezeu! Dacă ești ales conducător, vei avea necazuri și, odată ce vei fi demis, nu vei mai avea nici măcar șansa de a fi un credincios obișnuit." Ce sunt aceste cuvinte? Sunt cele mai absurde și mai ridicole cuvinte și se poate spune și că sunt cuvinte care arată că nu se conformează, sunt nemulțumiți și-L hulesc pe Dumnezeu. Nu aceasta este semnificația acestor cuvinte? (Ba da.) Ce conțin ele? Un atac – aceste cuvinte nu sunt o judecată obișnuită! Acești oameni nu spun că au fost demiși pentru că au provocat haos făcând lucruri rele și nereușind să facă nicio lucrare reală, ci se plâng că Dumnezeu a fost nedrept cu ei, că nu a ținut cont de mândria lor în acțiunile Lui și că nu a înțeles cum s-au simțit, nici dăruirea lor emoțională. Mentalitatea lor este aceea a unui non-credincios, sunt complet lipsiți de adevărurile-realități!

Cât timp vă rugați, de obicei, pe parcursul adunărilor? Consumă acest lucru prea mult din timpul tuturor? Rugăciunile voastre îi plictisesc pe oameni? Unii se roagă mult timp și toată lumea este sătulă să-i asculte, totuși, acești oameni tot cred că sunt cei mai spirituali și că asta este ceea ce au dobândit și realizat de-a lungul anilor mulți în care au crezut în Dumnezeu. Nu obosesc nici după ce se roagă două ore, timp în care repetă pur și simplu aceleași lucruri învechite, irelevante, rostind toate acele cuvinte, doctrine și sloganuri pe care le știu, despre lucruri pe care le-au auzit de la alții sau despre lucruri pe care le-au născocit. Fac asta indiferent dacă toți sunt sătui sau nu și indiferent dacă le place sau nu. Voi așa vă rugați? Spuneți-Mi, cum este corect să vă rugați: pe scurt sau pe îndelete? (Nu există un mod corect sau unul greșit.) Așa e. Nu poți da un verdict cu privire la care dintre aceste moduri este corect sau greșit, ar trebui pur și simplu să te rogi lui Dumnezeu conform nevoilor inimii tale. Uneori, rugăciunea nu necesită nicio ceremonie, iar alteori, da; depinde de mediu și de ce s-a întâmplat. Dacă tu crezi că o rugăciune ar putea să dureze mai mult, atunci roagă-te lui Dumnezeu în privat cu privire la chestiunile tale personale. Nu te ruga în legătură cu toate acele lucruri la adunări și nu acapara timpul tuturor. Asta se numește rațiune. De dragul mândriei și al reputației lor, unii oameni nu dau nicio atenție acestui lucru. Asta înseamnă că sunt ignoranți și lipsiți de rațiune. Oare oamenii lipsiți de rațiune au vreo rușine? Nici măcar nu-și dau seama că tuturor le este scârbă să-i privească rugându-se. Oare oamenii care nu au nici măcar această fărâmă de percepție sau conștiință pot să înțeleagă adevărul? Nu pot. Adevărurile-principii pe care Dumnezeu le cere oamenilor să le pună în practică sunt toate în cuvintele Lui și toate cuvintele despre care are părtășie Dumnezeu cu privire la practicarea adevărului conțin și sunt principii; oamenii trebuie doar să chibzuiască la ele cu atenție. Există foarte multe principii în cuvintele lui Dumnezeu cu privire la punerea în practică a adevărului; există principii și căi de practicare în tot felul de chestiuni, situații și contexte; lucrul esențial este dacă ai sau nu înțelegere spirituală și capacitatea de a

pricepe. Dacă o persoană are această capacitate de pricepere, atunci poate înțelege adevărul. Dacă, însă, nu o are, nu va înțelege decât reglementări, indiferent cât de amănunțite sunt cuvintele lui Dumnezeu, iar asta nu înseamnă că înțelege adevărul. Prin urmare, Dumnezeu îți dă un principiu ca să-l poți adapta la diferite circumstanțe. Ascultându-I cuvintele și ajungând să-L cunoști, prin diverse experiențe și prin părtășie, precum și prin luminarea Duhului Sfânt, vei ajunge să înțelegi un aspect al principiilor după care vorbește și standardele cerute de El pentru o anumită chestiune. Atunci, vei fi înțeles acel aspect al adevărului. Dacă Dumnezeu ar trebui să explice totul în detaliu și să le spună oamenilor cum să acționeze într-o chestiune sau alta, atunci principiile despre care vorbește ar fi inutile. Dacă Dumnezeu ar folosi această metodă și i-ar spune omenirii reglementările pentru nenumărate lucruri, ce ar dobândi, în cele din urmă, oamenii? Doar câteva practici și comportamente. Nu ar înțelege niciodată intențiile sau cuvintele lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu vor fi niciodată capabili să înțeleagă adevărul. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Sunteți capabili să înțelegeți adevărul? Majoritatea oamenilor nu sunt, și doar câțiva, care au înțelegere spirituală și iubire față de adevăr, pot cu adevărat să realizeze acest lucru. Așadar, care sunt condițiile prealabile pentru cei care sunt capabili să realizeze asta? Ei o pot face dacă au înțelegere spirituală, capacitatea de a pricepe, dacă urmăresc sincer și iubesc adevărul și lucrurile pozitive. Cât despre cei care au rămas, care nu pot realiza acest lucru, pe de o parte, e din cauza problemelor care țin de calibrul sau priceperea lor și, pe de altă parte, este o problemă de timp. E ca în cazul oamenilor care au 20 de ani. Dacă le ceri să realizeze ceva ce o persoană de 50 de ani ar putea și ar trebui să realizeze, oare asta nu înseamnă că îi forțezi să facă un lucru care le depășește abilitățile? (Ba da.) Acum, gândește-te, de ce depinde abilitatea unei persoane de a pricepe adevărul? (De calibrul acesteia.) Depinde de calibrul său. De ce altceva? (Depinde dacă urmărește sau nu adevărul.) Are o anumită legătură cu ceea ce urmărește. Unii oameni au, de fapt, destulă înțelegere, iuțeală în gândire și un IQ adecvat, dar nu iubesc, nici nu urmăresc adevărul. În inimile lor, nu simt nimic pentru adevăr și nu fac niciun efort în privința asta. Pentru asemenea oameni, adevărul va fi mereu ceva neclar și de nerecunoscut și, indiferent câți ani cred în Dumnezeu, nu le va fi de niciun folos.

Ei bine, am terminat de povestit. Pot intriga și conținutul acestor povești să vă ajute să înțelegeți câteva adevăruri? (Da.) De ce spun aceste povești? Ar fi necesar să spun aceste povești dacă nu ar avea legătură cu condițiile de trai ale oamenilor, cu firile pe care le dezvăluie și cu gândurile lor din viața reală? (Nu.) Nu ar fi necesar. Toate lucrurile pe care le-am discutat sunt fenomene obișnuite și stări pe care oamenii le dezvăluie adesea în viețile lor și au legătură cu firile, părerile și gândurile omenești. Dacă, după ce ați ascultat aceste povești, credeți că sunt doar povești, că au puțin umor și sunt oarecum interesante, dar atât și nimic mai mult, și nu sunteți capabili să înțelegeți adevărurile din ele, atunci nu vă vor fi de niciun folos. Trebuie să înțelegeți câteva adevăruri din aceste povești – acest lucru va avea cel puțin un efect corectiv asupra comportamentului vostru,

mai ales asupra opiniilor voastre despre anumite lucruri, și vă va permite să vă întoarceți de la metodele voastre denaturate de înțelegere și să aveți o înțelegere pură a acestor feluri de lucruri. Nu este vorba doar de a vă schimba comportamentul, ci de a înlătura, de la rădăcină, aceste stări care sunt create de firile corupte. Înțelegeți? Acum, să avem părtășie despre subiectul principal.

O disecare a modului în care antihriștii îi pun pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu

IV. O disecare a faptului că antihriștii se prefac că sunt întruchiparea adevărului odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere

Ultima dată, am avut părtășie despre al optulea aspect al manifestărilor antihriștilor – ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Al optulea aspect este împărțit în patru subteme în total. Am terminat părtășia despre primele trei subteme, deci care este a patra? (Antihriștii se prefac că sunt întruchiparea adevărului odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere și au învățat câteva lecții.) Aceasta este a patra subtemă a celui de-al optulea aspect. Desigur, ea implică și un aspect al manifestărilor care constituie subiectul celui de-al optulea aspect – sunt legate între ele. Care este acest subiect? Faptul că ar vrea ca alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu. Să împărțim această subtemă și să vorbim despre ea puțin câte puțin. Ce sunt experiența, cunoașterea și, respectiv, lecțiile? Ce fel de oameni au aceste lucruri? Ce fel de oameni preferă să se înzestreze cu ele? Ce fel de oameni pun accent pe înzestrarea cu aceste lucruri în detrimentul adevărului? Ce fel de oameni consideră aceste lucruri drept adevărul? Mai întâi, un lucru este cert: indiferent de calibrul acestor oameni și indiferent cum este percepția lor, ei au o mare dragoste pentru cunoaștere, iar dragostea lor pentru cunoaștere le depășește dragostea pentru adevărul-realitate. Scopul și direcția pe care le urmăresc în credința lor în Dumnezeu este să dobândească așa-zisa experiență și cunoaștere. Ei vor să folosească această cunoaștere și experiență pentru a se înarma și a se „ambala”, astfel încât să devină mai rafinați, mai stilați, mai cultivați și mai capabili să fie stimați și veneați. Cu această cunoaștere și experiență, ei cred că viața lor este mai valoroasă, mai împlinită și mai plină de încredere în sine. În viziunea lor, cred în Dumnezeu pentru a se înzestra cu această cunoaștere și cu zicalele referitoare la teologie și la diverse aspecte ale bunului simț, cunoașterii și lecțiilor. Ei cred că, înzestrându-se cu aceste lucruri, pot ocupa un loc în casa lui Dumnezeu și în acest grup de oameni. Prin urmare, tot ce este în gândurile lor, ce venerează și urmăresc în inimile lor în fiecare zi este legat de cunoaștere, experiență și așa mai departe.

Să vedem mai întâi ce fel de cunoaștere, experiență și lecții există, precum și despre care dintre aceste tipuri se poate spune că se prefac a fi întruchiparea adevărului. În primul rând, se poate spune cu certitudine că aceste lucruri nu au nicio legătură cu adevărul, nu

sunt în conformitate cu adevărul și se împotrivesc adevărului. Acestea pot fi lucruri care sunt corecte conform noțiunilor oamenilor, lucruri care, potrivit noțiunilor lor, sunt pozitive, frumoase și bune. Dar, de fapt, în ochii lui Dumnezeu, aceste lucruri nu au legătură cu adevărul și chiar sunt, practic, sursa condamnării adevărului de către oameni, cauza principală și sursa împotrivirii lor față de Dumnezeu și a noțiunilor lor despre El. Experiența, cunoașterea și lecțiile – există o diferență de vârstă și gen între cei care dobândesc aceste lucruri? (Nu, nu există.) Cel mai probabil nu există. Unii oameni sunt înzestrați. Ce sunt înzestrările? De exemplu, după ce unii oameni ascultă o teorie sau o zicală și înțeleg conceptele cheie sau de bază ale unei astfel de teorii, mintea lor reacționează foarte rapid. Ei știu imediat cum să explice o astfel de teorie sau zicală și cum să o transforme în limbaj propriu, pe care îl folosesc pentru a vorbi cu alții. După ce ascultă aceste lucruri, le rețin rapid; nu înseamnă că sunt foarte receptivi, ci au numai o memorie excelentă, ceea ce este un fel de înzestrare specială. Există cineva care are o astfel de înzestrare? (Da.) Există astfel de oameni care, după ce spui un lucru, îl pot folosi imediat pentru a face deducții despre altceva. Când li se prezintă informații despre un aspect al unui subiect, aceștia le pot aplica în alte domenii. Se pricep foarte bine să folosească subiectul aflat în discuție pentru a-și prezenta propriile idei. Sunt foarte buni când vine vorba de aceste lucruri logice și lingvistice, precum lucrurile externe și teoriile. Altfel spus, excelează la jocurile de cuvinte și la folosirea teoriilor pentru a-i atrage și a-i convinge pe alții. Există unii oameni cu acest tip de înzestrare. Sunt foarte elocvenți, cu gândire și reacții extrem de agile. După ce aud un aspect al adevărului, cu istețimea și înzestrările lor mărunte, ei înțeleg acest aspect al adevărului ca pe un tip de cunoaștere și de învățare și apoi folosesc acest tip de învățare pentru a avea părtășie cu alții și a face așa-zisa lucrare de udare și de păstorire. Ce efect are acest lucru asupra oamenilor? Există vreun rezultat bun? (Nu, nu există.) De ce? (Nu este ceva practic, iar oamenii nu au nicio cale de practicare după ce ascultă.) După ce ascultă ce au spus acești oameni, alții cred că tot ce au zis este corect, că nu există niciun cuvânt greșit și niciun cuvânt care să încalce principiile – sunt toate corecte. Dar, când le pun în practică, simt că aceste cuvinte sunt goale, că nu există niciun scop sau direcție atunci când practică și că aceste cuvinte nu pot fi folosite ca principii de practicare. Așadar, ce sunt aceste cuvinte? (Doctrine.) Sunt un fel de doctrină, un fel de cunoaștere. Astfel de manifestări ale antihriștilor sunt foarte evidente și vizibile. Ei consideră adevărul drept cunoaștere, drept ceva academic, drept teorie. Deși înțeleg lucrurile doar pe jumătate, le cer mereu celorlalți să facă una sau alta. Când ceilalți nu înțeleg și cer explicații detaliate, antihriștii nu pot explica în mod clar și, în schimb, răspund printr-o dezaprobare: „Nu iubești adevărul. Dacă ai iubi adevărul, ai putea să înțelegi ce spun și ai avea o cale de practicare.” După ce aud asta, unii oameni, care sunt confuzi și lipsiți de discernământ, se gândesc: „Așa este. Dacă aș iubi realmente adevărul, aș putea să le înțeleg cuvintele.” Oamenii care nu au discernământ simt că spusele acestei persoane sunt corecte – că nu înțeleg adevărul. Ei își asumă responsabilitatea și sunt astfel induși în eroare de antihriști, pierzându-și direcția.

Să vorbim acum despre experiență. Experiența este o metodă care a fost rezumată pe parcursul unei perioade lungi de trecere prin situații. Oamenii care au lucrat două zile au vreo experiență? (Nu.) Atunci cei care au lucrat 10 sau 20 de ani cu siguranță au experiență. Unii simt că au experiență după ce au lucrat mulți ani și că știu totul când vine vorba de ceea ce ar trebui să facă atunci când li se întâmplă anumite chestiuni, cum să trateze anumite tipuri de oameni și ce fel de doctrine ar trebui să le spună unor anumite tipuri de oameni. Drept urmare, când se întâmplă într-o zi ceva nou, despre care nu știu, își răsfoiesc însemnările din ultimii 20 de ani de muncă, reflectează la ele și apoi aplică fără discernământ aceste zicale și practici din trecut. Când acționează astfel, cei care nu înțeleg adevărul tot mai cred că faptele lor sunt în conformitate cu adevărul, iar cei care înțeleg adevărul se uită și spun: „Această persoană acționează orbește. Nu are principii în lucrarea sa; se bazează în întregime pe experiență și nu înțelege intenția lui Dumnezeu, nici cum să acționeze într-un mod care protejează interesele casei lui Dumnezeu și se conformează principiilor casei Sale în ceea ce privește modul de a-i trata pe oameni. Ea aplică regulile orbește.” Există o problemă aici. Dacă o persoană obișnuită a lucrat doar o scurtă perioadă de timp, poate nu are capitalul de a spune: „Am experiență; nu mă tem. Am lucrat atâția ani. Ce tip de persoană nu am văzut și cu ce chestiuni nu m-am confruntat?” Dar acești oameni îndrăznesc să spună asta. Chiar dacă ai avut de-a face cu o mulțime de lucruri și multe tipuri de oameni, poți garanta că acționezi în conformitate cu adevărurile-principii când te ocupi de fiecare chestiune și tratezi fiecare persoană? De fapt, nu este ceva ce îndrăznești să garantezi. Dar pentru aceia care consideră experiența și rutina drept adevăr, dacă cineva ridică o obiecție împotriva lor, ei spun: „Lucrez de atât de mulți ani. Am traversat mai multe poduri decât poți număra, dar tot îndrăznești să mă contrazici? Mai bine du-te acasă și roagă-te!” În fața lor, nimeni nu îndrăznește să spună cuvântul „nu”, să prezinte opinii diferite sau să dea glas unei opoziții. Ce este acest comportament? Aceasta înseamnă să consideri experiența drept adevăr și să te crezi întruchiparea adevărului. Unii spun: „Nu mă consider întruchiparea adevărului – cine ar îndrăzni să poarte un asemenea titlu? Numai dumnezeu este adevărul. Nu m-am purtat niciodată așa și nici nu am gândit niciodată așa.” În mod subiectiv, nu gândești în acel mod și nici nu intenționezi să te porți așa. Dar, în mod obiectiv, modurile tale de a face lucrurile, comportamentul tău și esența acțiunilor tale te caracterizează în ultimă instanță drept cineva care se consideră întruchiparea adevărului. De ce îi pui pe oameni să asculte de sugestiile tale cuvânt cu cuvânt? Dacă nu te consideri Dumnezeu și ești doar o persoană obișnuită, ești calificat să-i faci pe alții să asculte de tine? (Nu, nu sunt.) Există o circumstanță în care oamenii pot asculta de tine, și anume dacă înțelegi adevărul – dacă ești o persoană care înțelege adevărul. Dar chiar și dacă ești o persoană care înțelege adevărul, tot ești doar o persoană obișnuită și poate o persoană obișnuită să fie întruchiparea adevărului? (Nu, nu poate.) Dacă cineva poate descifra toate cuvintele pe care le-a rostit Dumnezeu și toate adevărurile pe care El îi cere omului să le înțeleagă, poate acea persoană să

devină întruchiparea adevărului? (Nu, nu poate.) Unii spun: „Aceasta poate fi din cauză că nu a fost desăvârșită. Petru a fost un om desăvârșit. Ar putea Petru să fie numit întruchiparea adevărului?” A fi desăvârșit nu te face întruchiparea adevărului și știi de ce? (Există o diferență de esență.) Există o diferență de esență; acesta e un aspect. Dacă omul poate deveni întruchiparea adevărului – aceasta e o chestiune pe care trebuie să o discutăm. De ce se spune că omul nu poate fi în niciun caz întruchiparea adevărului? Ține întruchiparea adevărului doar de esență? Unii spun: „Omul se naște ca ființă creată, iar Cel din ceruri este în mod inerent Creatorul. Nu e nevoie să ne certăm pe această temă – Dumnezeu va fi întotdeauna întruchiparea adevărului. Atunci, întrucât Hristos înțelege adevărul și deține adevărul, de aceea este El întruchiparea adevărului? Dacă am dobândit toate adevărurile de la Dumnezeu, putem să ne numim și noi întruchiparea adevărului?” Alții spun: „Nu putem. Credeam în trecut că, dacă oamenii ar înțelege mai multe adevăruri, ar putea să devină hristos și să devină dumnezeu. Acum știu că această esență nu poate fi înlocuită și schimbată.” Înțelegerea lor a ajuns în acest punct. Așadar, sunteți capabili să înțelegeți și mai mult această chestiune? Ar trebui să înțelegeți această chestiune imediat ce-Mi termin părtășia cu voi. Când vorbim despre întruchiparea adevărului, ce anume este această „întruchipare”? Acest termen este puțin abstract, așa că haideți să-l exprimăm în cei mai simpli termeni. Dumnezeu Însuși este adevărul și El are toate adevărurile. Dumnezeu este sursa adevărului. Toate lucrurile pozitive și toate adevărurile vin de la Dumnezeu. El poate judeca asupra corectitudinii și nedreptății tuturor lucrurilor și tuturor evenimentelor; El poate judeca lucrurile care s-au întâmplat, care se întâmplă acum și lucrurile viitoare încă necunoscute omului. Dumnezeu este singurul Judecător ce poate judeca corectitudinea și nedreptatea în toate și asta înseamnă că nedreptatea și corectitudinea tuturor lucrurilor pot fi judecate doar de Dumnezeu. El cunoaște criteriile pentru toate lucrurile. El poate exprima adevăruri oriunde și oricând. Dumnezeu este întruchiparea adevărului, ceea ce înseamnă că El Însuși este înzestrat cu esența adevărului. Chiar dacă omul înțelege multe adevăruri și este desăvârșit de Dumnezeu, după aceea mai are el ceva de-a face cu întruchiparea adevărului? Nu. Acesta este un lucru sigur. Când omul este desăvârșit, el va avea, cu privire la lucrarea actuală a lui Dumnezeu și la diversele standarde pe care Dumnezeu le cere de la om, o judecată și metode de practicare precise și va înțelege pe deplin intențiile lui Dumnezeu. Va putea să facă diferența între ce vine de la Dumnezeu și ce vine de la om, între ce este bine și ce este greșit. Totuși, există anumite lucruri care rămân de neatins și neclare pentru om, lucruri pe care le poate cunoaște doar după ce Dumnezeu i le spune. Ar putea omul să cunoască sau să prezică lucruri încă necunoscute, lucruri pe care Dumnezeu nu i le-a spus încă? Categoric nu. Mai mult, chiar dacă omul ar obține adevărul de la Dumnezeu, ar avea adevărul-realitate și ar ști esența multor adevăruri și ar avea abilitatea de a discerne între bine și rău, ar avea el abilitatea de a controla și a stăpâni toate lucrurile? Nu ar avea această abilitate. Aceasta este diferența dintre Dumnezeu și om. Ființele create pot dobândi adevărul doar de la sursa adevărului. Pot

dobândi adevărul de la om? Este omul adevărul? Poate omul să ofere adevărul? Nu poate și aici stă diferența. Poți doar să primești adevărul, nu să îl oferi. Poți fi numit o persoană care deține adevărul? Poți fi numit întruchiparea adevărului? Categoric nu! Care exact este esența întruchipării adevărului? Este sursa ce asigură adevărul, sursa conducerii și suveranității asupra tuturor lucrurilor și, de asemenea, este și singurul criteriu și standard după care toate lucrurile și evenimentele sunt judecate. Aceasta este întruchiparea adevărului. Antihriștii refuză adesea să accepte acest aspect. În opinia lor, cunoașterea este putere, experiența e o armă cu care oamenii se pot echipa pentru a deveni puternici și, atunci când oamenii au experiență, cunoaștere și aceste lecții, pot controla totul. Pot să controleze soarta oamenilor, să le controleze și să le influențeze gândurile și chiar să le influențeze comportamentul. De altfel, unii oameni vor crede că aceste lucruri îi pot instrui pe alții, le pot schimba părerile și firile. Ce fel de gânduri sunt acestea? (Gândurile antihriștilor.) Acestea sunt gândurile antihriștilor. De ce poate Dumnezeu să fie suveran peste soarta omenirii? El este realitatea tuturor lucrurilor pozitive, iar cuvintele Sale sunt realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Care este esența lui Dumnezeu? Esența Lui este adevărul, de aceea El este capabil să fie suveran peste soarta omenirii. Antihriștii nu văd și nu recunosc acest aspect, cu atât mai puțin îl acceptă. Ei consideră drept adevăr acele lucruri care vin de la oameni, din cunoaștere și din societate și care sunt apreciate de omenirea rea și încearcă să folosească aceste lucruri pentru a-i induce în eroare și a-i controla pe oameni și pentru a câștiga un loc în biserică și printre aleșii lui Dumnezeu. În ce scop îi induc în eroare pe oameni? În ce scop studiază și se echipează cu aceste lucruri? Pentru a-i face pe oameni să li se supună și să le asculte cuvintele. În ce scop îi determină pe oameni să le asculte cuvintele? (Pentru a-i controla.) Așa este, scopul lor este de a-i controla. Aceasta înseamnă că, atunci când rostesc niște cuvinte, oamenii le vor respecta și vor fi manipulați de ele, devenind instrumentele și sclavii lor. Întrucât le acceptă punctele de vedere și așa-zisa experiență, cunoștințele și lecțiile, acești oameni li se închină apoi. Faptul că li se închină nu înseamnă că-i ascultă? (Ba da.) Faptul că-i ascultă nu înseamnă că acești oameni pot fi manipulați cu ușurință? Nu au reușit oare antihriștii? (Ba da.) Odată ce-i ascultă, nu înseamnă că au fost luați de la Dumnezeu? (Ba da.) Aceasta îi face pe antihriști fericiți; este scopul lor. De fapt, în adâncul inimii lor, ei nu sunt neapărat convinși fără nicio îndoială că sunt întruchiparea adevărului și că sunt adevărul, dar gândesc așa și acționează așa. De ce gândesc și acționează așa? Cred că experiența lor, cunoștințele și tot ce provine din înzestrările lor sunt corecte și vor să folosească aceste lucruri pentru a-i controla pe oameni și a-i ține strâns în mâinile lor. Unele dintre cunoștințele, experiența și lecțiile lor sunt în mod evident cuvinte diavolești menite să păcălească oamenii. Unele, deși nu în mod evident, au șiretlicuri, intrigi viclene și conspirații ascunse în interior, iar cei care nu-și pot da seama de ele vor fi induși în eroare. Care sunt consecințele inducerii în eroare? Oamenii se îndepărtează de Dumnezeu și nu mai înțeleg adevărul, considerând cunoașterea, experiența și lecțiile

umane drept adevăr și lăsând deoparte cuvintele lui Dumnezeu. Ei devin foarte nelămuriți cu privire la cuvintele Lui, dar le pasă foarte mult de această cunoaștere și experiență și le apreciază, chiar depunând efort pentru practicarea și aplicarea lor. Acesta e scopul acțiunilor antihriștilor. Dacă nu ar avea o asemenea ambiție de a manipula oamenii, de a-i controla și de a-i face ascultători, s-ar echipa ei cu aceste lucruri? N-ar depune niciun efort în acest sens. Au un scop; scopul lor este foarte clar. Care e acest scop clar? (De a controla oamenii.) Este de a controla oamenii. Indiferent dacă vor să controleze un grup întreg de oameni sau doar o parte dintre ei, ar fi capabili să controleze pe cineva fără o bază teoretică? Trebuie să găsească mai întâi un ansamblu de gânduri și teorii care să corespundă cel mai bine noțiunilor și închipuirilor oamenilor și să fie cele mai potrivite pentru gusturile lor și să folosească orice mijloc posibil pentru a le răspândi în rândul oamenilor. Aceasta înseamnă că-i spală pe creier, lucrează asupra gândurilor lor, îi îndoctrinează constant și îi determină constant să asculte, să se familiarizeze și să accepte aceste gânduri și puncte de vedere. De fapt, oamenii sunt îndoctrinați și spălați pe creier în mod pasiv și acceptă în mod inconștient aceste opinii. Întrucât nu au capacitatea interioară de a distinge binele de rău, înainte de a înțelege adevărul, oamenii nu au capacitatea de a se împotrivi acestor lucruri – nu au anticorpi pentru aceasta. Când acceptă aceste păreri false, oamenii sunt capturați rapid de ele. Ce înseamnă „capturați”? Înseamnă că, după ce acceptă aceste păreri, oamenii devin tot mai hotărâți să creadă că aceste lucruri sunt corecte și folosesc în mod constant aceste păreri pentru a se convinge pe ei înșiși și pe alții. Au fost induși în eroare și controlați, acesta fiind modul în care Satana își atinge scopul când îi induce în eroare pe oameni.

Unii oameni care au deprins niște aptitudini profesionale speciale în lume sau cei care au un anumit statut social în societate au același gând după ce vin în casa lui Dumnezeu, fapt care dă naștere unei manifestări comune în rândul lor. Care este acest gând? Ei se consideră elita societății. Ce este elita? E constituită din oamenii care se fac remarcați în cadrul grupurilor. Ei au primit o educație superioară specială, iar talentele, calibrul și înzestrările lor sunt mai presus decât ale celorlalți. Ce înseamnă că sunt mai presus decât ale celorlalți? Înseamnă că, dintr-un grup de oameni, ei au o gândire, o inteligență și o elocvență remarcabile și au o capacitate specială de a înțelege anumite lucruri și aptitudini. Aceasta înseamnă să fii mai presus decât ceilalți, iar acești oameni sunt cunoscuți drept elita societății. Fiecare țară cultivă acest tip de persoană. Care este scopul cultivării lor? De a face țara să se dezvolte mai rapid. Când astfel de oameni se dedică unor diferite funcții, dezvoltarea este accelerată în toate categoriile sociale. Statutul unor astfel de oameni în societate este înalt sau modest? (Înalt.) Cu siguranță nu au un statut obișnuit. Au unele talente speciale, au acumulat niște cunoștințe speciale și au primit o educație specială. Calibrul, talentele și cunoștințele învățate de ei sunt mai vaste decât cele ale oamenilor obișnuiți. Care este mentalitatea acestor oameni dacă vin la biserică? Care e primul lor gând? Mai întâi, își spun: „Un urs slăbit tot este mai puternic decât o căprioară. Deși nu urmăresc lumea și nu mă bucur de renume acolo

după ce am început să cred în dumnezeu, ținând cont de educația specială pe care am primit-o, precum și de cunoștințele pe care le-am acumulat și de talentele cu care sunt înzestrat, ar trebui să fiu un conducător în rândul vostru. În casa lui dumnezeu, ar trebui să fiu un stâlp și un pilon principal. Ar trebui să fiu cel care conduce și îndrumă." Nu gândesc ei așa? Pe ce se bazează această gândire? Dacă ar fi niște bieți fermieri, ar îndrăzni să gândească așa? (Nu ar îndrăzni.) De ce nu? (Nu au capital.) Nu au capitalul de a gândi așa. Prin urmare, ce fel de oameni pot gândi așa? Toți sunt oameni cu anumite cunoștințe, talente, înzestrări și așa-zis calibru. Când vin în casa lui Dumnezeu, își spun: „Nu mai urmăresc lumea. Lumea este prea rea, așa că voi veni în casa lui dumnezeu și voi urmări acolo. În casa lui dumnezeu, pot câștiga cel puțin poziția de conducător sau de lucrător." Au intenții bune? (Nu au.) De ce nu au intenții bune? Lucrurile pe care le-au învățat și statutul lor social le fac foarte mult rău. Dacă nu urmăresc adevărul, nu vor coborî niciodată dintr-o astfel de poziție în viața lor. Vor simți mereu că sunt sus, în nori, când, de fapt, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu diferă deloc de ființele create obișnuite. Se vor plasa mereu pe ei înșiși sus, în nori. Nu este oare periculos? Dacă vor cădea, vor cădea cu putere, iar viața lor ar putea fi în pericol! De ce simt asemenea oameni că ar trebui să aibă un statut înalt, să fie venerați, că ar trebui să aibă mulți oameni care să se învârtească în jurul lor, să fie consultați în orice privință, iar opiniile să le fie ascultate, că lumea ar trebui să se gândească la ei și că ar trebui să fie puși pe primul loc în toate? De ce se gândesc la atât de mulți „ar trebui"? Pentru că acordă o mare importanță statutului lor social, cunoștințelor și lucrurilor speciale pe care le-au învățat. Ei cred: „Oricât de mult și oricât de sus s-ar spune adevărul, aceste lucruri ale mele tot sunt valoroase; sunt mai valoroase decât adevărul și nu pot fi înlocuite de adevăr. În societate, sunt șeful unei companii. Gestionez mii de oameni. Când îmi mișc brațele, toată lumea trebuie să mă asculte. Am o putere foarte mare – deci gândește-te numai ce fel de poziție și statut am! Dintre acești oameni mici din casa lui Dumnezeu, câți îmi sunt superiori? Când mă uit în jur, nu văd mulți oameni speciali. Dacă ar fi să-i gestionez, n-ar fi o problemă; n-ar fi mare lucru!" Să presupunem că le spui: „În regulă. E bine că ai această ambiție. Îți voi satisface dorința, te voi recomanda drept conducător al bisericii. Adu-i pe acești oameni înaintea lui Dumnezeu, astfel încât să știe cum să parcurgă cuvintele Sale și să pună adevărul în practică, susține-i pe cei slabi, pe cei negativi și pe cei care nu-și fac datoria." Ei vor spune: „E ușor. Când mă ocupam de afaceri, făceam toată munca de acest fel, de consiliere a oamenilor cu privire la modul lor de gândire. E ceva la care mă pricep." Ce se întâmplă după ce le sunt încredințați peste treizeci de oameni dintr-o biserică? În mai puțin de două luni, cei care erau slabi devin mai slabi, cei care erau negativi devin mai negativi, iar cei care predică Evanghelia nu pot câștiga oameni. Cei care nu știu cum să parcurgă cuvântul lui Dumnezeu devin somnoroși imediat ce vine timpul pentru adunare și nici măcar nu doresc să asculte predicile Celui de mai sus. Când sunt întrebați: „Nu ești destul de capabil?", ei spun: „Ba da, am fost șef. Capacitățile mele sunt evidente!"

Indiferent ce fel de șef ești în lume, este inutil. Dacă nu înțelegi adevărul, atunci ești un profan în lucrarea bisericii. Dacă acestor oameni li se permite să-și asume lucrarea evanghelică, se vor ocupa doar de formalități inutile și superficiale, nu vor obține niciun rezultat, iar o biserică în care sunt zeci de oameni nu va fi udată bine. Ce se întâmplă aici? Astfel de oameni pricepuți au fost pe vremuri șefi de corporații și directori în societate, deci de ce nu-și pot demonstra aptitudinile când vin în casa lui Dumnezeu? (Duhul Sfânt nu îi păstrează.) Faptul că Duhul Sfânt nu îi păstrează e un aspect, dar care este motivul principal? Ei nu înțeleg adevărul, așadar, când vine vorba de stările oamenilor, de firile lor corupte, de cerințele lui Dumnezeu pentru om, de cuvintele Lui care îl dau în vileag pe om și de felul în care vorbește Dumnezeu, le lipsește înțelegerea spirituală, nu-și pot da seama ce se întâmplă cu aceste lucruri și acționează pur și simplu orbește și superficial. Ei cred că lucrarea bisericii este ca administrarea unei afaceri în lume și că, atât timp cât inspiră mințile oamenilor și le trezesc entuziasmul, vor fi făcut o treabă bună. Sunt de părere că ar trebui, într-o privință, să-i consilieze pe oameni cu privire la modul lor de gândire, iar în alta, să-și folosească în mod eficient metodele consacrate de abordare a lucrurilor din lume, încercând să-i mituiască pe cei care sunt mai presus decât ei și să-i cumpere pe subalternii lor. Cred că, atât timp cât te asiguri că oamenii primesc bani, ei te vor asculta și te vor urma – cred că este așa de simplu. Lucrurile exterioare nu au legătură cu adevărul. În credința în Dumnezeu, tot ce face cineva are legătură cu adevărul și cu schimbările firii. Folosirea acelorași metode din lume va funcționa oare? (Nu.) Nu va funcționa. Când vine vorba de modul în care să abordeze stările oamenilor, slăbiciunile lor, în care să-i susțină bine pe oameni, cum să abordeze noțiunile lor despre Dumnezeu, cum să-i facă să se cunoască pe ei înșiși atunci când își dezvăluie firile corupte și cum să-i facă să fie onești, sunt complet neștiutori și chiar vorbesc prostii și impun reguli orbește. De exemplu, dacă cineva spune ceva de amator și lipsit de înțelegere spirituală, vor spune că acea persoană are un calibru slab și nu urmărește adevărul. Pur și simplu aplică reguli orbește și procedează într-un fel sau în altul până când ceilalți nu au niciun drum de urmat, tulburându-i și făcându-i să-și piardă motivația. Cei care își fac datoria nu mai au energie pentru ea, iar cei negativi devin și mai negativi. Unii oameni spun că ar fi mai bine să parcurgă cuvintele lui Dumnezeu acasă dacă o astfel de persoană conduce biserica lor. Care a fost cauza? Când conduc o biserică, îi fac pe oameni să-și piardă motivația, să nu mai vrea să creadă în Dumnezeu. De ce nu vor oamenii să creadă? Pentru că aveau inițial o mică viziune clară, dar acțiunile acestei persoane îi tulbură și îi derutează. Nu exista niciun adevăr în inima acestor oameni la început – doar înțelegerea doctrinelor. După ce sunt tulburați de această persoană, devin și mai confuzi și nu mai pot pricepe lucrarea Duhului Sfânt. Existența lui Dumnezeu Însuși devine și ea puțin neclară. Așadar, ce fel de metode folosesc pentru a-i aduce pe oameni în acest punct? De exemplu, afirmația că „Omul a fost creat de Dumnezeu” este adevărul? (Da.) Trebuie să-ți folosești pătrunderea, înțelegerea și experiența reală pentru a dovedi această afirmație, astfel

încât frații și surorile să creadă cu mai multă tărie că această afirmație este adevărul și este corectă și să fie convinși că omenirea vine de la Dumnezeu, întărindu-le astfel credința în El. Odată ce o persoană are credință în Dumnezeu, când acceptă disciplinarea sau suferă o greutate sau o persecuție, va avea putere în inima sa. Aceasta e o realitate. Dar ce spun acești oameni? „Există o emisiune TV care spune că s-a descoperit că oamenii trăiau în triburi acum 100 de milioane de ani.” Când își etalează cunoștințele și vorbesc astfel despre istorie, toți cei care îi aud sunt nedumeriți: „Nu se spune că omul a fost creat de Dumnezeu? Când spui asta, nu pare așa. Omul se trage din maimuță?” Uite, unde au adus oamenii? Nu le fac ei rău? (Ba da.) Ori de câte ori au ocazia, își etalează cunoștințele și vorbesc despre istorie, filosofie și despre modul în care tratează și conspiră cu oficialii guvernamentali din lume, dându-se pur și simplu mari cu aceste lucruri. Când se dau mari în acest fel și când aud aceste lucruri unii frați și surori, care sunt tineri în statură, slabi și a căror credință este mică, unde merg inimile lor? (Aleargă spre lume.) Așa este. Care e echivalentul acestui lucru? Acești oameni care le-au fost încredințați sunt pierduți de ei. Sunt în mod evident niște profani. Nu doar că nu înțeleg chestiunile privind intrarea în viață, dar nu înțeleg nici care este slujba lor, cu atât mai puțin chestiunile spirituale din viață sau schimbările firii. Nu înțeleg nimic din toate acestea, dar se prefac totuși că înțeleg adevărul și vor să fie păstori care îi conduc pe aleșii lui Dumnezeu. Nu este absurd? Dacă nu înțelegi chestiunile spirituale din viață, ce ar trebui să faci când ești ales conducător? Spui: „Sunt un profan și nu am condus niciodată o biserică. Trebuie să caut și să văd ce stipulează rânduielile de lucru în această privință, să găsesc oameni care înțeleg acest lucru, cu care să am părtășie despre modul în care ar trebui să îndeplinim lucrarea sau să găsesc frați și surori care înțeleg adevărul și să cooperez cu ei.” Este aceasta atitudinea corectă? (Da.) Dar unii oameni nu procedează așa. Își dau aere și spun: „Vrei să cooperez cu alții – cine are calificări mai avansate decât mine? Cine are un statut social mai înalt decât al meu? Sunt destul de renumit în societate. Oricine face cunoștință cu mine trebuie să-mi arate puțin respect.” Doar se laudă și își etalează abilitățile astfel. Când conduc o biserică în acest fel, mai au frații și surorile vreo speranță să pătrundă în adevărul-realitate? (Nu.) Nu au. Și chiar dacă lucrurile stau așa, acești oameni tot îi pun pe alții să le raporteze totul. Acești diavoli au mers puțin la facultate, au puțină cunoaștere și, în consecință, îndrăznesc să facă pe grozavii și să înșele în societate și să facă tot soiul de lucruri rele. Au unele mijloace de supraviețuire, prin urmare vor să vină în casa lui Dumnezeu pentru a realiza ceva. Ca să obțină statut și să aducă glorie strămoșilor lor, vor chiar să se prefacă a fi întruchiparea adevărului, astfel încât aleșii lui Dumnezeu să-i asculte și să-i urmeze. Ce înseamnă pentru ei „întruchiparea adevărului”? Înseamnă: „Cu toții trebuie să-mi susțineți fiecare gând, abordare și opinie ca și cum ar fi adevărul. Am creat o regulă pentru tine: toate facturile, chiar și cele mai mici de cinci dolari, trebuie să-mi fie raportate.” Alții spun: „N-ar trebui să fie necesar să raportăm cinci dolari. Avem și noi o sferă de autoritate. Nu putem să acționăm doar potrivit principiului?” Ce cred ei? „Cum

ar putea să fie în regulă? E ceva important. Eu sunt conducătorul. Doar eu am ultimul cuvânt!" Deși nu o spun, așa gândesc ei în sinea lor. Așa îi controlează pe oameni. Pot să facă orice este rău sau îi înșală pe alții. Când îi înșală și le fac rău altora, nu clipesc, inima lor nu bate mai repede și nu se simt deloc neliniștiți în sinea lor. Când li se oferă o poziție în casa lui Dumnezeu, îndrăznesc să o accepte. Odată ce o acceptă, nu vor să se retragă și doresc să se prefacă a fi întruchiparea adevărului pentru a-i face pe alții să asculte de ei. Există astfel de oameni? (Da.)

Sunt unii oameni care, deși cred în Dumnezeu, nu se consumă de bunăvoie și cu bucurie pentru El, îndeplinindu-și în schimb datoria fără tragere de inimă. Ei se gândesc doar să muncească pentru a primi binecuvântări, dar nu sunt dispuși să se străduiască pentru a obține adevărul. Când își îndeplinesc îndatoririle, se poartă adesea superficial și nu sunt meticuloși, mulțumindu-se doar să obțină unele rezultate, astfel încât să nu fie îndepărtați. Dar, indiferent dacă oamenii cred cu adevărat în El și se consumă pentru El, Dumnezeu le dă ocazia să se căiască. Dumnezeu nu te va condamna pentru că nu înțelegi adevărul sau te porți superficial când îți îndeplinești datoria. Dumnezeu te va scruta în permanență pentru a vedea dacă poți să accepți adevărul, să te căiești cu adevărat și să mergi pe calea corectă în viață. Depinde de felul în care alegi. Unii oameni nu înțelegeau niciun adevăr când au început să-și îndeplinească îndatoririle, dar pentru că ascultă adesea predici și se adună și au părtășie deseori, ajung treptat să înțeleagă adevărul. Inimile lor devin tot mai luminoase, iar ei văd că le lipsesc prea multe, că nu au deloc adevăr și nu au principii în îndeplinirea îndatoririlor lor, făcând doar puțină lucrare conform propriilor dorințe. Ei simt că îndeplinirea îndatoririlor în acest fel nu este conformă cu intențiile lui Dumnezeu, iar inimile lor devin pline de remușcări. Încep să se străduiască să capete adevărul și obțin rezultate tot mai bune când își îndeplinesc îndatoririle. Astfel, într-o privință, dobândesc intrarea în viață, iar în alta, devin treptat corespunzători standardului în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au. Aceasta e o persoană care poate accepta adevărul în timp ce-și îndeplinește îndatoririle. Pe măsură ce, treptat, înțelege mai clar adevărul, ea poate vedea limpede propriile dezvăluiri ale corupției. Poate să se roage lui Dumnezeu și să se bazeze pe Dumnezeu în inima ei, să fie dispusă să se elibereze de corupția sa, să pună adevărul în practică și să meargă pe calea urmăririi adevărului. Aceasta e creșterea treptată a vieții pe parcursul îndeplinirii datoriei. Toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu ajung să înțeleagă adevărul și să pătrundă în adevărul-realitate în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Dacă cineva nu iubește adevărul, poate exista o asemenea schimbare? Categoric nu. Unii oameni sunt deosebit de aroganți și încrezuți. Când vin în casa lui Dumnezeu, mai ales după ce și-au făcut datoria, amploarea acestei probleme devine evidentă. Stând cu brațele încrucișate pe piept sau cu mâinile în șolduri, ei dau dovadă de sfidare și nemulțumire. De ce sunt atât de aroganți? În inimile lor, își spun: „Ca să cred în dumnezeu și să-mi fac datoria, m-am lepădat de lume, de familia și slujba mea. Nu este mare acest preț? M-am lepădat de foarte multe pentru dumnezeu. N-ar trebui să-mi dea dumnezeu o compensație? În plus,

potrivit statutului și veniturilor mele în societate, n-ar trebui să-mi acorde casa lui dumnezeu cel puțin același tratament? Acum că îmi îndeplinesc datoria, nu poate dumnezeu să-mi acorde o favoare specială? Sunt un talent special, mult mai bun decât oamenii de rând. Ar trebui să am statut în casa lui dumnezeu. Dacă alții pot să conducă, atunci pot și eu. Statutul meu n-ar trebui să fie mai prejos decât al celorlalți și ar trebui să mă bucur de un tratament mai bun decât oamenii de rând. Cel mai important, poate dumnezeu să mă asigure că voi primi binecuvântări și voi avea o destinație bună în viitor?" Din gândurile lor lăuntrice, putem vedea că au venit să încheie un târg cu Dumnezeu, nu să se consume sincer pentru El. Ei gândesc așa cum gândea Pavel, dorind să-și facă datoria în schimbul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Dar rațiunea lor este mult mai rea decât a lui Pavel – este mult inferioară rațiunii lui Pavel. De ce spun asta? Pentru că Pavel a suferit într-adevăr mult de-a lungul anilor în care a predicat Evanghelia, iar roadele predicării Evangheliei de către el au fost mult mai bune decât ale oamenilor de rând. Cel puțin, a străbătut cea mai mare parte a Europei; a înființat multe biserici în toată Europa. În această privință, rațiunea și truda antihriștilor obișnuiți nu se pot compara cu ale lui Pavel. Dar persoana pe care tocmai am menționat-o devine incredibil de arogantă după ce și-a făcut datoria. Nu înseamnă că este prea lipsită de rațiune? Este complet irezonabilă și, asemenea unui bandit, nu poate să renunțe după ce profită de ocazia de a primi binecuvântări. Astfel de oameni mereu caută în mod deliberat ocazii de a se face remarcați în casa lui Dumnezeu, chiar și numai devenind conducător de echipă sau supraveghetor. Pe scurt, când vin în casa lui Dumnezeu, nu sunt dispuși să fie adepți de rând. Indiferent cine poate admite că este o ființă creată obișnuită, că este doar o ființă creată de rând, la fel ca toate celelalte ființe vii, ei nu vor accepta niciodată acest punct de vedere – nu vor permite niciodată să fie nedreptățiți în acest fel. Ei cred că ar trebui să beneficieze de tratament special și că Dumnezeu ar trebui să le dea har și binecuvântări speciale. În plus, vor să se bucure de beneficiile speciale ale statutului în casa lui Dumnezeu. Nu permit casei lui Dumnezeu să se îndoiască de talentele lor și cu atât mai puțin le permit oamenilor să pună întrebări despre lucrarea lor – toată lumea trebuie să aibă încredere absolută în ei, pentru că s-au lepădat de toate pentru Dumnezeu și Îi sunt întru totul loiali. Nu este aceasta o cerere irezonabilă? Are această persoană rațiune? Câți astfel de oameni există? Ce procent din biserică pot reprezenta? Astfel de oameni cred mereu că au abilități și talent, prin urmare se laudă cât de străluciți sunt. Așadar, ce înseamnă acest așa-zis talent? Înseamnă că pot să-și dea importanță, să spună o mulțime de prostii, să schimbe felul în care vorbesc în funcție de interlocutor și că se pricep mai bine să amăgească decât oamenii obișnuiți. Ei cred că acestea înseamnă talent și abilitate și vor să folosească această abilitate pentru a se da mari și a juca la cacealma. Ce înseamnă adevăratul talent? Înseamnă să ai aptitudini speciale. Când a creat omul, Dumnezeu a dat diferitelor tipuri de oameni specializări diferite. Unii sunt buni la literatură, alții sunt buni la medicină, unii sunt buni la studii, alții sunt buni la cercetarea științifică și așa mai departe.

Specializările oamenilor sunt date de Dumnezeu și nu sunt un motiv de laudă. Indiferent ce specializare are cineva, nu înseamnă că înțelege adevărul și, cu siguranță, nu înseamnă că deține adevărul-realitate. Oamenii au anumite specializări și, dacă au credință în Dumnezeu, ar trebui să folosească aceste specializări pentru a-și îndeplini îndatoririle. Acest lucru e acceptabil pentru Dumnezeu. A te lăuda cu o anumită specializare sau a dori să o folosești ca să închei târguri cu Dumnezeu înseamnă să fii prea lipsit de rațiune. Dumnezeu nu acordă favoruri unor asemenea oameni. Unii au o anumită aptitudine, prin urmare, când vin în casa lui Dumnezeu, simt că sunt mai presus decât ceilalți, vor să se bucure de tratament special și au impresia că sunt asigurați pe viață. Ei consideră această aptitudine drept un fel de capital – câtă aroganță! Așadar, cum ar trebui să privești aceste înzestrări și specializări? Dacă aceste lucruri sunt utile în casa lui Dumnezeu, atunci sunt doar instrumente cu care să-ți îndeplinești datoria. Nu au nicio legătură cu adevărul. Oricâte ai avea, înzestrările și talentele sunt doar specializări umane și nu au nicio legătură cu adevărul. Înzestrările și specializările tale nu înseamnă că înțelegi adevărul și, cu siguranță, nu înseamnă că deții adevărul-realitate. Dacă îți folosești înzestrările și specializările ca să-ți faci datoria și îți faci bine datoria, atunci au fost folosite la locul potrivit și utilizarea lor este aprobată de Dumnezeu. Dar dacă îți folosești înzestrările și specializările ca să te dai mare, să oferi mărturie pentru tine însuți și să-ți întemeiezi o împărăție independentă, atunci păcatele tale vor fi mari, iar tu vei deveni un nelegiuit care se împotrivește lui Dumnezeu. Înzestrările sunt dăruite de Dumnezeu. Dacă nu le poți folosi ca să-ți faci datoria și să oferi mărturie pentru Dumnezeu, atunci ai fi prea lipsit de scrupule și de rațiune și foarte îndatorat lui Dumnezeu – aceasta e o răzvrătire scandaloasă! Dar oricât de bine ți-ai pune în practică înzestrările și specializările, nu înseamnă că deții adevărul-realitate. Practicarea adevărului și acționarea cu principii înseamnă că deții adevărul-realitate. Înzestrările și talentele sunt mereu înzestrări și talente. Nu au nicio legătură cu adevărul. Indiferent câte înzestrări și talente ai și cât de înaltă este reputația sau statutul tău, nu va însemna niciodată că deții adevărul-realitate. Înzestrările și talentele nu vor deveni niciodată adevăr. Nu au nicio legătură cu adevărul. Dar antihriștii nu gândesc așa și prețuiesc foarte mult tocmai aceste lucruri. De exemplu, unii oameni au talent actoricesc. După ce au jucat rolul principal într-un film realizat în casa lui Dumnezeu, încep să-și dea aere. Nici măcar trei persoane care să-i ajute să se machieze nu sunt de ajuns să le satisfacă nevoile. Înainte erau oameni obișnuiți, dar acum că au credință în Dumnezeu, după ce și-au făcut datoria ca actori, încep să-și dea aere. Nu se joacă ei cu moartea? Cred că exact asta fac! Nu au o înfățișare specială, iar talentele lor actoricești sunt mediocre. Pur și simplu se potrivesc să joace anumite roluri, așa că li se oferă un alt rol – nu înseamnă că sunt înălțați? Când li se dă șansa de a-și face datoria, chiar își dau aere. Când joacă, le ordonă oamenilor din jur să-i servească aducând ceai și turnând apă, spre furia tuturor fraților și surorilor care au văzut. Am spus: „Înlăturați-i!” Și, astfel, biserica i-a înlăturat. N-ar trebui înlăturați acești oameni? Au crezut că biserica nu poate face filme fără ei,

așa că au îndrăznit să-și dea aere. Nu se așteptau la această consecință. Acest lucru a fost determinat de natura lor. Asemenea oameni prețuiesc cunoașterea, talentul, învățarea și experiența. Ei acordă prea multă importanță acestor lucruri, dar ignoră cel mai prețios lucru – adevărul. Nu realizează că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. Dacă nu urmăresc adevărul, oricât de vaste le sunt cunoștințele sau cât de mare este elocvența lor, nu vor fi capabili să reziste. Mai devreme sau mai târziu, vor fi dați în vileag și eliminați. Le este ușor oamenilor să înțeleagă această puțină doctrină? Cei care cred în Dumnezeu de mulți ani, dar nu-și dau seama nici măcar de acest lucru sunt doar oameni confuzi, fără pic de valoare. Dacă ar fi puțin rezonabili, n-ar fi atât de aroganți. Astfel de oameni sunt diavoli și satane care se dau singuri de gol. Am subliniat acum direct această chestiune, astfel încât să o puteți înțelege clar; astfel încât să puteți distinge puțin această chestiune și să vă dați seama de ea. Dacă n-aș sublinia-o clar, ați putea să o distingeți astfel? Ați putea să-i îndepărtați? Oamenii nu pot vedea problema, așa că trebuie să fiu direct. Dacă n-aș fi direct, problema n-ar putea fi rezolvată. Nicio problemă nu poate fi rezolvată bazându-vă doar pe puținele doctrine pe care le înțelegeți.

Antihriștii cred mereu că au talente speciale. Se consideră absolvenți de facultate, foarte învățați și care dețin vaste cunoștințe. Își prețuiesc și apreciază foarte mult cunoștințele și teoriile spirituale pe care le învață și chiar tratează aceste lucruri ca pe adevăr. Chiar mai mult, iau frecvent această cunoaștere și experiență pe care o consideră corectă și o folosesc pentru a-i instrui, induce în eroare sau condiționa pe cei din jurul lor. În special, vorbesc adesea despre trecutul lor „glorios”, pe care îl folosesc pentru a-i convinge pe alții și pentru a-i face să-i stimeze și să li se închine. Și care este acest trecut „glorios” al lor? Unii dintre ei vor spune: „Pe vremuri, eram lector la o universitate. Toți studenții mei erau masteranzi sau doctoranzi. De fiecare dată când susțineam un curs, nu era nici măcar un loc liber; toți studenții stăteau în liniște deplină, privindu-mă cu adorație și admirație în ochii lor. Nici măcar nu aveam emoții. Cât de măreț și de impresionant era totul! M-am născut cu atât de mult talent și curaj!” Alții vor spune: „Am învățat să conduc când aveam 14 ani. Acum conduc de peste 40 de ani și abilitățile mele de șofer sunt impecabile.” Ce vor să spună prin asta? Vor să spună: „Voi conduceți doar de câteva zile. Ce știți voi? Un șofer experimentat ca mine conduce de o viață. Am o bogată experiență. Pe viitor, ar trebui să mă întrebi dacă e ceva ce nu înțelegi. Trebuie să asculți ce am de spus.” Când au o aptitudine de vreun fel, antihriștii se consideră remarcabili, se declară misterioși, se dau în spectacol și oferă mărturie pentru ei înșiși, făcându-i pe ceilalți să-i stimeze și să li se închine. Când asemenea oameni au puțină putere sau o înzestrare, acest lucru îi face să creadă că sunt mai buni decât alții și aspiră să-i conducă. Atunci când alții apelează la ei pentru răspunsuri, antihriștii le dau lecții privindu-i de sus, iar dacă acei oameni tot nu înțeleg după aceea, pun asta doar pe seama faptului că au un calibru slab, deși, în realitate, antihriștii sunt cei care nu au oferit o explicație clară. De exemplu, când vede că cineva nu poate să repare un aparat stricat, un antihrist va spune: „Cum de nu știi încă să faci asta? Nu ți-am spus

deja cum să faci? Am explicat atât de clar, dar tot nu pricepi. Ai într-adevăr un calibru slab. De fiecare dată când îți arăt cum să procedezi, tu nu reușești să înveți.” Totuși, când persoana respectivă îi cere să repare aparatul, se va uita la el îndelung și nici el nu va ști să-l repare și chiar va ascunde de acea persoană faptul că nu știe să-l repare. După ce o expediază pe acea persoană, antihristul va cerceta în secret și va încerca să-și dea seama cum să repare aparatul, dar tot nu va reuși. Va ajunge să demonteze aparatul, făcând o mizerie de nedescris și nereușind să-l monteze la loc. Apoi, de teamă ca alții să nu vadă acest lucru, va ascunde piesele. Este o rușine să nu știi să faci unele lucruri? Există cineva care poate să facă orice? Nu este nicio rușine să nu știi să faci unele lucruri. Nu uita că ești doar o persoană obișnuită. Nimeni nu te stimează și nu se închină la tine. O persoană obișnuită este doar atât: o persoană obișnuită. Dacă nu știi să faci ceva, spune pur și simplu că nu știi să o faci. De ce ai încerca să te deghizezi? Oamenii vor fi dezgustați de tine dacă te deghizezi mereu. Mai devreme sau mai târziu, te vei da de gol și, în acel moment, îți vei pierde demnitatea și integritatea. Aceasta este firea antihriștilor – ei se consideră mereu buni la toate, oameni care pot să facă orice, care sunt capabili și competenți în toate privințele. Nu le va aduce acest lucru necazuri? Ce ar face dacă ar avea o atitudine sinceră? Ar spune: „Nu stăpânesc foarte bine aceste cunoștințe tehnice; am doar puțină experiență. Am aplicat tot ce știu, dar nu înțeleg aceste probleme noi cu care ne confruntăm. Prin urmare, trebuie să deprindem niște cunoștințe profesionale dacă vrem să ne facem datoria bine. Dacă stăpânim cunoștințele profesionale, vom putea să ne îndeplinim datoria în mod eficient. Dumnezeu ne-a încredințat această datorie, așa că avem responsabilitatea să o facem bine. Ar trebui să mergem și să deprindem aceste cunoștințe profesionale având o atitudine de asumare a responsabilității pentru datoria noastră.” Aceasta înseamnă să practici adevărul. O persoană cu firea unui antihrist nu ar face asta. Dacă are un strop de rațiune, cineva va spune: „Știu doar atât. Nu e nevoie să mă stimezi, iar eu nu am de ce să-mi dau aere – nu va simplifica aceasta lucrurile? E groaznic să ne deghizăm mereu. Dacă există ceva ce nu știm, putem să învățăm împreună și apoi să cooperăm în mod armonios ca să ne facem bine datoria. Trebuie să avem o atitudine responsabilă.” Văzând asta, oamenii și-ar spune: „Această persoană este mai bună decât noi; atunci când se confruntă cu o problemă, nu se forțează orbește dincolo de limitele ei, nici nu o transmite altora sau evită responsabilitatea. În schimb, și-o asumă și o abordează cu o atitudine serioasă și responsabilă. Aceasta este o persoană bună, serioasă și responsabilă față de lucrarea și datoria sa. Este demnă de încredere. Casa lui Dumnezeu a avut dreptate să-i încredințeze această sarcină importantă. Dumnezeu scrutează cu adevărat adâncurile inimii oamenilor!” Făcându-și datoria în acest fel, își va îmbunătăți aptitudinile și va câștiga aprobarea tuturor. Cum ia naștere această aprobare? În primul rând, își abordează datoria cu o atitudine serioasă și responsabilă; în al doilea rând, este în stare să fie o persoană onestă și are o atitudine practică și studioasă; în al treilea rând, nu poate fi exclus faptul că are îndrumarea și luminarea Duhului Sfânt. O asemenea

persoană are binecuvântarea lui Dumnezeu; este ceea ce poate obține cineva care are conștiință și rațiune. Deși are firi corupte, defecte și neajunsuri și nu știe să facă multe lucruri, încă se află pe calea corectă de practicare. Nu se deghizează și nu amăgește; are o atitudine serioasă și responsabilă față de datoria sa, precum și o atitudine pioasă și năzuință față de adevăr. Antihriștii nu vor putea niciodată să facă aceste lucruri, deoarece modul lor de gândire va fi mereu diferit față de aceia care iubesc și urmăresc adevărul. De ce gândesc ei diferit? Pentru că natura Satanei se află în ei; trăiesc conform firii Satanei, urmăresc mereu reputația și statutul și își doresc constant să-și atingă scopul de a prelua puterea. Caută mereu să folosească diverse metode de a recurge la uneltiri și vicleșuguri, inducând oamenii în eroare prin orice mijloace, ca să li se închine și să-i urmeze. Prin urmare, ca să-i păcălească pe oameni, găsesc tot felul de metode de a se deghiza, de a înșela, minți și amăgi, pentru a-i face pe alții să creadă că au dreptate în toate privințele, că sunt capabili în toate și că pot face orice; că sunt mai deștepți decât alții, sunt mai înțelepți decât alții, înțeleg mai mult decât alții; că sunt mai buni decât alții la toate și sunt mai presus decât ceilalți în orice privință – chiar și că sunt cei mai buni din orice grup. Au o astfel de nevoie; aceasta este firea antihriștilor. Astfel, ei învață să se prefacă a fi ceva ce nu sunt, prilejuind fiecare dintre aceste diverse practici și manifestări.

Gândiți-vă la următoarele: ce fire au oamenii cărora le place să se prefacă a fi ceva ce nu sunt? Ce se prefac ei că sunt? Nu se prefac că sunt un diavol sau o figură negativă; se prefac că sunt ceva elevat, bun, frumos și blând, ceva ce oamenii stimează și admiră – se prefac că sunt aceste lucruri pe care oamenii le laudă sau le aprobă. Ei se prefac că știu și înțeleg totul; se prefac că dețin adevărul, că sunt o figură pozitivă și că sunt adevărul-realitate. Nu înseamnă aceasta că-și caută propria distrugere? Au ei acea realitate? Au acea esență? Nu. Spunem că se prefac tocmai pentru că nu le au. Așadar, ar spune cineva că este întruchiparea adevărului deoarece deține adevărul-realitate? Are susținere această afirmație? (Nu, nu are.) Chiar dacă ai anumite adevăruri-realități, nu ești în niciun caz întruchiparea adevărului. Prin urmare, oricine se preface că este întruchiparea adevărului este un individ arogant și un tip absurd! O persoană care deține doar o mică parte din adevărul-realitate, dar îndrăznește să se prefacă a fi întruchiparea adevărului este asemenea unei singure picături de apă care se preface a fi o mare întinsă, nemărginită. Nu este aceasta culmea aroganței? Nu este aceasta o nerușinare sfidătoare? Pentru ca o persoană să se prefacă a fi întruchiparea adevărului, trebuie să aibă capitalul necesar. Și ce folosesc antihriștii pentru a se preface că sunt întruchiparea adevărului? Acele lucruri pe care tocmai le-am menționat: cunoștințe, experiență și lecții. Sunt incluse aici aptitudinile și talentele speciale pe care oamenii le dobândesc învățând, precum și înzestrările cu care se nasc. Unii oameni au darul de a vorbi în limbi, în timp ce alții au darul sau elocvența pentru predicare. Alții și-au dezvoltat sau stăpânesc anumite aptitudini profesionale speciale. De exemplu, unii se remarcă în mod deosebit în dans, muzică, arte plastice, limbi străine sau literatură; în timp ce alții sunt experți în

politică, adică se pricep deosebit de bine să manipuleze oameni, excelează în diplomație și așa mai departe. Pe scurt, sunt incluși oameni cu talente speciale din toate categoriile sociale. Acești oameni cu talente sau înzestrări speciale poate că nu au în mod neapărat un anumit statut sau o carieră stabilă în societate. Unii trăiesc în locuințe mici, dar pot să vorbească despre o gamă variată de chestiuni, din trecut până în prezent, în mod clar și logic și într-o manieră deosebit de elocventă. Dacă oamenii cu aceste talente speciale au firea unui antihrist, nu se vor mulțumi cu starea actuală a lucrurilor atunci când vin în casa lui Dumnezeu; vor avea anumite ambiții și dorințe și vor fi treptat dezvăluiți.

În ceea ce privește faptul că antihriștii se prefac că sunt întruchiparea adevărului odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere și au învățat câteva lecții, tocmai am discutat despre amploarea unor asemenea cunoștințe, experiențe și lecții. Și pe ce anume s-a axat această discuție? (Pe prefăcătorie.) Așa este. Punctul central este faptul că antihriștii se prefac că sunt întruchiparea adevărului. Cunoașterea, experiența, lecțiile – niciunul dintre aceste lucruri nu este adevărul; nu au absolut nicio legătură cu adevărul. Aceste lucruri chiar se împotrivesc adevărului și sunt condamnate de Dumnezeu. Să luăm cunoașterea, de exemplu. Istoria este considerată o formă de cunoaștere? (Da.) Cum au apărut cunoștințele și cărțile de istorie despre istoria omenirii, istoria anumitor țări sau grupuri etnice, istoria modernă, istoria antică sau chiar anumite istorii neoficiale? (Au fost scrise de oameni.) Lucrurile scrise de oameni sunt așadar în acord cu istoria adevărată? Nu sunt ideile și opiniile oamenilor în dezacord cu principiile, căile și mijloacele acțiunilor lui Dumnezeu? Au vreo legătură aceste cuvinte rostite de om cu adevărata istorie? (Nu.) Nu există nicio legătură. Prin urmare, oricât de exacte sunt consemnările din cărțile de istorie, ele sunt doar cunoștințe. Oricât de elocvenți sunt acei istorici și oricât de logic și clar povestesc aceste evenimente istorice, care e concluzia la care vei ajunge după ce-i asculți? (Vom afla despre acele evenimente.) Da, vei afla despre acele evenimente. Dar oare povestesc ei aceste istorii doar cu scopul de a te informa despre acele evenimente? Ei au o anumită idee cu care vor să te îndoctrineze. Și pe ce anume se axează îndoctrinarea lor? Aceasta trebuie să analizăm și să disecăm. Dați-Mi voie să vă ofer un exemplu ca să puteți înțelege cu ce vor să îndoctrineze oamenii. După ce au trecut în revistă istoria din vremurile străvechi și până în prezent, oamenii au ajuns în cele din urmă la o zicală; au observat un fapt din istoria omenirii, și anume: „Câștigătorii sunt aclamați ca regi, în timp ce învinșii sunt considerați proscriși.” Este aceasta cunoaștere? (Da.) Această cunoaștere provine din faptele istorice. Are această zicală vreo legătură cu mijloacele și căile prin care Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor? (Nu.) De fapt, este opusul; le contrazice și se împotrivește lor. Ai fost așadar îndoctrinat cu această zicală și, dacă nu înțelegi adevărul sau dacă ești un non-credincios, ce ai putea crede după ce o auzi? Cum ai percepe această zicală? În primul rând, istoricii sau cărțile de istorie prezintă toate evenimentele de acest tip, folosind destule dovezi și evenimente istorice pentru a demonstra exactitatea zicalei. La început, poate că doar ai învățat această zicală dintr-o carte și știi

doar despre existența ei. Poate că o înțelegi doar la un nivel sau într-o anumită măsură până când devii conștient de aceste evenimente. Dar odată ce auzi aceste fapte istorice, vei recunoaște și vei confirma mai profund zicala. Categoric nu vei spune: „Unele lucruri nu sunt așa.” În schimb, vei spune: „Așa este; privind istoria din vremuri străvechi și până în prezent, omenirea s-a dezvoltat în acest mod – câștigătorii sunt aclamați ca regi, în timp ce învinșii sunt considerați proscriși!” Când percepi chestiunea într-un asemenea mod, ce opinii și atitudini vei avea față de conduita personală, cariera și viața ta de zi cu zi, precum și față de oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău? Oare o astfel de percepție îți va schimba atitudinea? (Da.) O va schimba mai mult decât orice altceva. Cum îți va schimba așadar atitudinea? Va orienta și schimba direcția vieții tale și metodele tale pentru interacțiunile lumești? Poate ai crezut anterior că „Armonia este o comoară, toleranța este excelență” și „Cei buni au o viață liniștită”. Acum vei gândi: „Întrucât «câștigătorii sunt aclamați ca regi, în timp ce învinșii sunt considerați proscriși», dacă vreau să devin o oficialitate, va trebui să mă gândesc cu atenție la persoana cutare. Nu este de partea mea, așa că nu pot să o promovez, chiar dacă merită să fie promovată.” În timp ce te gândești la lucruri în acest fel, atitudinea ta se va schimba – și se va schimba rapid. Cum va lua naștere această schimbare? Va fi cauzată de faptul că ai acceptat ideea și punctul de vedere potrivit cărora „Câștigătorii sunt aclamați ca regi, în timp ce învinșii sunt considerați proscriși”. Faptul că vei auzi multe date nu va face decât să susțină și mai mult corectitudinea acestui punct de vedere în viața umană reală. Vei fi ferm convins că ar trebui să aplici acest punct de vedere în acțiunile și conduita ta personală pentru a-ți urmări viața și perspectivele viitoare. Nu te vor fi schimbat atunci ideea și punctul acesta de vedere? (Ba da.) Și în timp ce te schimbă, te vor și corupe. Așa stau lucrurile. Astfel de cunoștințe te schimbă și te corup. Așadar, când privim cauza principală a acestei probleme, indiferent cât de precis sunt prezentate aceste istorii, ele sunt în cele din urmă rezumate în această zicală, iar tu ești îndoctrinat cu această idee. Este această cunoaștere întruchiparea adevărului sau logica Satanei? (Logica Satanei.) Corect. Am explicat acest lucru cu suficiente detalii? (Da.) Acum este clar. Dacă nu crezi în Dumnezeu, nu vei înțelege acest lucru nici după două vieți – cu cât trăiești mai mult, cu atât vei simți mai mult că ești nesăbuit, vei crede că nu ești destul de necruțător și că ar trebui să fii mai necruțător, mai viclean, mai sinistru și o persoană mai rea și mai diabolică. Îți vei spune în sinea ta: „Dacă el poate ucide, atunci eu trebuie să provoc incendii. Dacă ucide o persoană, eu trebuie să ucid 10. Dacă ucide fără să lase nicio urmă, eu le voi face rău oamenilor fără știrea lor – ba chiar îi voi face pe urmașii lor să-mi mulțumească timp de trei generații!” Aceasta este influența pe care filosofia, cunoașterea, experiența și lecțiile Satanei au avut-o asupra omenirii. În realitate, este doar abuz și corupție. Prin urmare, indiferent ce fel de cunoaștere este predicată sau răspândită în această lume, te va îndoctrina cu o idee sau un punct de vedere. Dacă nu poți discerne acest lucru, vei fi otrăvit. La urma urmei, un lucru este sigur acum: nu contează dacă această cunoaștere provine de la oamenii de rând sau din surse oficiale,

dacă este venerată de o minoritate sau de majoritate – nicio parte a ei nu este relevantă pentru adevăr. Adevărul este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Corectitudinea sa nu este determinată de numărul de oameni care o recunosc. Realitatea lucrurilor pozitive este în sine adevărul. Nimeni nu poate schimba acest lucru și nimeni nu-l poate tăgădui. Adevărul va fi întotdeauna adevărul.

Să vorbim despre faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. De când a început să conducă omenirea, Dumnezeu a păstrat, de asemenea, o istorie și o consemnare. Cum vede El istoria omenirii? Dumnezeu Își dorește ca oamenii să vadă adevărul, iar evaluările și concluziile la care ajung ei despre lucruri nu sunt adevărul. Dar de ce nu văd ființele umane istoria pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului? Pentru că ființele umane sunt scârbite de adevăr, urăsc adevărul și nu acceptă absolut nicio fărâmă de adevăr. De aceea, sunt capabili să inventeze un set de teorii înșelătoare, ridicole și absurde. De exemplu, Domnul Isus a fost conceput de Duhul Sfânt. Acesta e un lucru pozitiv. Ce spune însă Satana despre asta? Satana nu recunoaște concepția de către Duhul Sfânt și chiar hulește, spunând că Domnul Isus este un bastard, că S-a născut din om. Satana ia cel mai murdar cuvânt al omenirii, o expresie pe care oamenii o desconsideră și o disprețuiesc și o aplică nașterii Domnului Isus. Nu este o denaturare a faptelor? (Ba da.) Concepția prin Duhul Sfânt este lucrarea lui Dumnezeu. Și indiferent de forma pe care o ia, un lucru este sigur despre lucrarea Lui: este adevărul, adevărul de neclintit. Așadar, de ce nu acceptă Satana un fapt atât de evident, un fapt care a fost predestinat și mărturisit de Dumnezeu? De ce ignoră Satana acest lucru și chiar Îl descrie pe Domnul Isus ca pe un copil nelegitim care s-a născut din om? (Pentru că urăște adevărul, urăște lucrurile pozitive.) Îl discreditează intenționat pe Dumnezeu! Satana este extrem de conștient de acest fapt; îl vede cât se poate de limpede în tărâmul spiritual. Deci de ce face acest lucru? Care este motivul lui, care este intenția lui? De ce răspândește o asemenea afirmație? Îl denigrează și Îl discreditează în mod intenționat pe Dumnezeu. Care e scopul discreditării Lui? De a-i face pe oameni să creadă că Isus este un copil nelegitim, să găsească acest lucru rușinos și, astfel, să nu creadă în El. Satana se gândește: „Dacă oamenii nu au credință în tine, atunci nu vei putea să-ți finalizezi lucrarea, nu-i așa?” În realitate, adevărul va fi întotdeauna adevărul. Chiar dacă întreaga omenire l-a respins la acel moment, două mii de ani mai târziu, Domnul Isus are în cele din urmă adepți și oameni care Îl slăvesc în toată lumea, crucea se află la loc de cinste peste tot și Satana a eșuat. A funcționat afirmația Satanei? (Nu, nu a funcționat.) Prin urmare, nu este adevărul; nu are susținere și discreditarea Lui este inutilă. Indiferent dacă această faptă a lui Dumnezeu se potrivește cu noțiunile și închipuirile oamenilor sau dacă este contrară culturii tradiționale, zicalelor sau eticii morale a omenirii, lui Dumnezeu nu-I pasă. De ce nu-I pasă? Cu ce are legătură acest lucru? Întrucât Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, pot aceste cuvinte diavolești ale Satanei să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu vă puteți da seama, nu-i așa? (Nu, nu putem.) Spuneți-Mi, nu este totul

în mâinile lui Dumnezeu? (Ba da.) Ar putea afirmația diavolească a Satanei, doar acele câteva cuvinte, să distrugă planul de gestionare al lui Dumnezeu? Este posibil? (Nu, nu este.) Satana vrea să reușească, dar poate să o facă? Adevărul va fi întotdeauna adevărul. Aceasta e puterea adevărului. Puterea adevărului e ceva ce nimeni, nici măcar Satana, nu poate schimba. Chiar și acum, Satana continuă să răspândească acea afirmație. Funcționează? Nu. Lucrarea din Epoca Harului s-a încheiat; Evanghelia Domnului Isus a fost răspândită până la capătul pământului și noua lucrare de judecată din zilele de pe urmă a început de mulți ani. Satana a eșuat de mult timp și a fost umilit. Are așadar vreun rost acum ca Satana să fie mânios și frustrat? Nu, nu are niciun rost. Prin urmare, indiferent de opinie, de cât de înalt este nivelul de cunoaștere sau de numărul de oameni în rândul cărora se aplică și se răspândește opinia, toate acestea nu au niciun rost; nu vor rezista. Lucrarea lui Dumnezeu este de neoprit; nici măcar Satana nu o poate opri. O mână de oameni neînsemnați chiar cred că pot opri lucrarea lui Dumnezeu? E o iluzie! Mulți dintre voi ați crescut cu aceste zvonuri nefondate, acceptând opiniile înșelătoare ale Satanei; mințile v-au fost umplute de lucruri precum logica, filosofiile, cunoștințele și știința Satanei. Și ce s-a întâmplat apoi? Când cuvintele lui Dumnezeu au venit la voi, tot ați auzit glasul lui Dumnezeu și v-ați întors înaintea Sa. Zvonurile și cuvintele diavolești ale Satanei au fost inutile. Nu au oprit câtuși de puțin progresul lucrării lui Dumnezeu. Aleșii Lui din toate țările au început să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Ei mănâncă și beau zilnic cuvintele lui Dumnezeu, ascultă predici și au părtășie. Își îndeplinesc îndatoririle pentru Dumnezeu și aduc mărturie pentru El. Satana se gândește la acestea, spunând: „De ce nu funcționează numeroasele mele cuvinte înșelătoare? Am făcut atâtea lucruri ca să-i suprim, să-i arestez și să-i maltratez pe aleșii lui dumnezeu, de ce n-au avut deloc un mare efect? De ce crește în schimb numărul credincioșilor în dumnezeu?” Atunci știe, în inima lui, că Dumnezeu este cu adevărat atotputernic, după care este pe deplin umilit – de unde și zicala: „Satana va fi întotdeauna învins de mâinile lui Dumnezeu.” Este acesta un fapt? (Da.) Într-adevăr, cuvintele lui Dumnezeu sunt cele care pot înfăptui orice! Satana și toți regii diavolilor prestează un serviciu pentru Dumnezeu. În mâinile Lui, sunt obiecte care fac servicii și contraste. Au vreo legătură cu noi aceste obiecte care fac servicii și aceste contraste? (Nu.) Nu au. Trebuie doar să ne concentrăm pe credința în Dumnezeu, nu avem nicio legătură cu ei. Fie că sunt regi sau proscriși, ei sunt ai Satanei și vor fi distruși. Trebuie doar să-L urmăm pe Dumnezeu din toată inima, trădându-l veșnic pe Satana și mergând doar cu Dumnezeu. Acesta este lucrul corect de făcut.

Am dat un exemplu de cunoaștere și experiență, așa că ar trebui să înțelegeți aceste lucruri ceva mai precis acum. Care este scopul părtășiei despre acestea? Într-o privință, este de a vă îngădui să folosiți aceste fapte și exemple pentru a-i discerne pe antihriști și, de asemenea, pentru a recunoaște acest aspect al firii antihriștilor în voi înșivă. În altă privință, oare acest tip de discuție nu poate să-i împiedice pe unii oameni să se poarte în mod nesăbuit? (Ba da.) În trecut, anumiți oameni erau predispuși să se bazeze

pe experiență și pe metode de modă veche în îndeplinirea datoriei lor și se agățau de propriile metode de a face lucrurile, perturbând și tulburând lucrarea casei lui Dumnezeu și fiind, în consecință, tratați. Își prețuiau mai presus de orice experiența și practicile lor învechite, fără să țină vreodată cont de cele mai importante lucruri: ce le spusese sau le ceruse Dumnezeu oamenilor sau cum să respecte adevărurile-principii. În plus, se agățau cu încăpățânare de practicile lor învechite și, mai mult, foloseau o logică absurdă ca bază pentru aceasta: „Am procedat mereu așa", „Întotdeauna s-a făcut așa acolo de unde suntem noi. Așa au procedat strămoșii noștri." De ce subliniau mereu astfel de lucruri? Aceasta dovedea că nu acceptau lucruri noi; că nu acceptau adevărul. Nu-și puteau da seama de stângăcia, înapoierea și ridicolul acestor metode învechite. Nu știau că există noi moduri de a face lucrurile, moduri mai avansate, mai precise și mai potrivite. Se agățau mereu de modurile lor depășite, bazându-se pe vechea lor experiență, crezând că erau destul de avansați; că practicau adevărul. Nu sunt niște tipuri absurde? „Întotdeauna s-a făcut așa acolo de unde suntem noi", „Așa am procedat anterior", „Am procedat mereu așa" – pot aceste metode vechi, aceste arhaisme, să înlocuiască adevărurile-principii? Dacă face lucrurile ca pe vremuri, înseamnă că cineva practică adevărul? Acei oameni nu au înțeles nimic și nici nu și-au putut da seama de nimic. Nu sunt niște demodați bătrâni care se agață de vechile metode și se încăpățânează? Oamenilor de acest fel le este prea greu să accepte adevărul! Spune-Mi, indiferent dacă un lucru este nou sau vechi, cum îl abordezi? Cum te ocupi de el? Pe ce bază te ocupi de el? Dacă toată lumea are doar cunoștințe limitate despre ceva, cum îl abordezi într-o manieră corectă și în conformitate cu principiile? Mai întâi trebuie să întrebi pe cineva cu o relativă expertiză în acest domeniu. Atât timp cât găsești pe cineva priceput, vei avea o cale. Dacă nu poți găsi pe cineva priceput, poți rezolva pe deplin problema intrând pe internet pentru a căuta sfaturi sau informații. Și, în timp ce cauți, tot trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să ridici privirea la El; lasă-L pe Dumnezeu să deschidă o cale înainte. Cum numim acest lucru? Acestea se numesc principii de practicare. Unii dintre voi se gândesc: „Sunt un profesionist în acest domeniu și am multă experiență. Am primit chiar și premii pentru activitatea mea, prin urmare am acest capital. Din moment ce această lucrare mi-a fost încredințată, eu sunt persoana responsabilă. Am autoritatea de a lua decizii și totul depinde de mine. Toată lumea ar trebui să-mi respecte poruncile și să asculte de mine. Nimic din ce spune altcineva nu contează și oricine nu este de acord cu mine ar trebui să tacă!" Este corect acest mod de gândire? Cu siguranță nu e corect. Atitudinea ta și firea pe care o dezvălui sunt problematice. În inima ta, crezi că acceptarea acestei însărcinări îți dă dreptul de a exercita puterea. Vrei să iei deciziile și nimeni altcineva nu are voie să aibă ceva de spus. Este ca și cum nu ai avea nevoie de cooperarea altor oameni sau ca toți să-și exprime opiniile; totul decurge așa cum spui tu, totul depinde de tine. Ce fel de fire este aceasta? Nu este prea arogantă și lipsită de rațiune? Aceasta este firea unui antihrist. S-ar putea să ai un calibru ușor mai bun decât alții, să ai puțină percepție și puțină experiență în această chestiune. Totuși, există un

lucru care trebuie să-ți fie clar: niciunul din aceste lucruri pe care le ai nu este adevărul. Dacă te consideri de un calibru ceva mai bun, crezând că ai puțină percepție, puțin talent și câteva cunoștințe, dacă privești aceste lucruri ca fiind adevărul și crezi că tu însuți ești adevărul, gândind că toată lumea trebuie să-ți respecte poruncile și să asculte de rânduielile tale, nu este aceasta firea unui antihrist? Dacă într-adevăr faci lucrurile în acest fel, atunci nu ești nimic altceva decât un antihrist. Ce este în neregulă cu faptul că-ți tratezi înzestrările ca pe adevăr? Calibrul, percepția, talentele și cunoștințele pe care le deții nu sunt greșite. Așadar, ce disecăm aici? Ceea ce disecăm este firea ta – o fire coruptă pe care o porți în spatele acestor lucruri; o fire arogantă, o fire neprihănită de sine. Când îți tratezi înzestrările ca pe adevăr, crezi că deții adevărul deoarece ai aceste înzestrări. Înlocuiești adevărul cu astfel de înzestrări, deci ce fel de fire este aceasta? Nu este firea unui antihrist? Toți antihriștii își tratează gândurile, învățarea, înzestrările și talentele proprii ca pe adevăr. Ei cred că, având aceste înzestrări, dețin adevărul. Prin urmare, le cer altora să asculte de ei, să le respecte poruncile și să se supună puterii lor. Aici greșesc antihriștii. Chiar deții adevărul? Nu ai o înțelegere adevărată a lui Dumnezeu, nici o inimă cu frică de Dumnezeu și ești chiar mai puțin o persoană care se supune Lui și nu deții câtuși de puțin adevărul, însă ești arogant, încrezut și neprihănit de sine, crezând că deții adevărul, că alții ar trebui să asculte de tine și să-ți respecte poruncile. Ești un antihrist autentic.

Lucrarea de răspândire a Evangheliei implică diverse proiecte pentru care oamenii trebuie să studieze, să-și dezvolte diverse aptitudini și să învețe diverse profesii; cu toate acestea, unii oameni nu înțeleg intenția lui Dumnezeu și se rătăcesc cu ușurință. Ei studiază doar cunoștințele și aptitudinile profesionale, fără să accepte vreo frântură de adevăr. Ce fel de persoană e aceasta? (O persoană cu firea unui antihrist care se axează pe înzestrări.) Corect. Acesta e tipul de persoană pe care îl dăm în vileag; persoanele de acest tip au firea unui antihrist și, în cazurile grave, sunt antihriști. Ele doresc să se folosească de această ocazie ca să învețe aceste lucruri și apoi să devină cele mai bune dintre toți cei care cunosc această profesie sau au această aptitudine, să devină cele mai învățate și competente în acest domeniu, astfel încât alții să se bazeze pe ele pentru orice și să asculte de ele în loc să practice adevărul în timp ce-și asumă un rol de conducere în cadrul acestui grup. Aici este problema. Ce fel de oameni sunt așa? Cei care caută doar să studieze și să se echipeze cu tot felul de cunoștințe, cu învățare și experiență; care se bazează pe calibrul, talentele și înzestrările lor pentru a face totul. Mai devreme sau mai târziu, toți vor merge pe o astfel de cale. Este inevitabil. Aceasta e calea lui Pavel. Indiferent în ce sector sau domeniu te afli, faptul că ai puțin mai multe cunoștințe, experiență sau lecții învățate decât alții nu este suficient pentru a demonstra că înțelegi adevărul sau că ai intrat în adevărul-realitate și, cu siguranță, nu înseamnă că ai obținut adevărul. Așadar, ce anume demonstrează suficient acest lucru? Obținerea unei înțelegeri mai bune a principiilor pentru îndeplinirea acestui tip de datorie, precum și a standardelor cerute de casa lui Dumnezeu pentru îndeplinirea acestei datorii

pe parcursul studierii acestor aptitudini profesionale. Există unii oameni care devin mai potrivnici cu cât încerci mai mult să-i determini să acumuleze cunoștințe profesionale și care cred că este imposibil să-și îndeplinească datoria, chiar spunând: „Credința în Dumnezeu ar trebui să însemne desprinderea de lumea non-credincioasă, deci de ce trebuie să dobândim aptitudinile și cunoștințele lumii non-credincioase?” Nu vor să învețe. Aceasta e lene. Ei nu au o atitudine responsabilă față de lucrarea lor, le lipsește loialitatea și nu sunt dispuși să investească niciun efort într-o astfel de chestiune. Scopul deprinderii cunoștințelor și aptitudinilor profesionale este de a-ți face bine datoria. Sunt multe cunoștințe și mult simț practic cu care nu te-ai întâlnit încă și pe care trebuie să ți le însușești. Aceasta e cerința lui Dumnezeu și însărcinarea pe care i-a dat-o omului. Prin urmare, învățarea acestor lucruri nu va fi în zadar; totul este în scopul de a-ți face bine datoria. Unii cred că, după ce deprind astfel de aptitudini, vor putea să câștige o poziție bună în casa lui Dumnezeu. Nu aduce necazuri acest mod de gândire? Perspectiva aceasta e greșită. Există cineva capabil să meargă pe această cale? Cu cât sunt mai mari puterea, domeniul de lucru și responsabilitatea indivizilor de acest tip, cu atât se află într-un pericol mai mare. Cum apare acest pericol? Este, desigur, din cauză că au firi corupte și firea unui antihrist. Când fac lucruri, se axează doar pe modul în care să realizeze sarcina și o fac doar de formă. Nu caută principiile. Pe parcursul îndeplinirii datoriei, nu ajung să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, nici să înțeleagă sau să priceapă mai bine adevărurile-principii. Nu caută principiile, nici nu examinează sau evaluează corupția pe care o dezvăluie, opiniile incorecte care iau naștere în ei sau stările greșite în care cad în timp ce-și fac datoria. Se axează doar pe practicile externe, acordând atenție doar stăpânirii unor diverse tipuri de cunoștințe necesare în datoria lor și echipării cu acestea. Ei cred că, indiferent de domeniul de lucru în care activează, cunoașterea are întâietate; că vor deveni puternici și se vor remarca în cadrul unui grup dacă au cunoaștere; și că, indiferent în ce grup se află, cei cu un nivel ridicat de cunoștințe și diplome academice avansate au un statut înalt. De pildă, într-un spital, directorul este, în general, cel mai bun în toate aspectele profesiei și deține cele mai puternice aptitudini tehnice, iar asemenea oameni cred că acest lucru se aplică și în casa lui Dumnezeu. Este corect acest mod de a înțelege lucrurile? Nu, nu este. Acest lucru contrazice zicala: „Adevărul domnește în casa lui Dumnezeu.” Astfel de oameni cred că în casa lui Dumnezeu domnește cunoașterea, că oricine are cunoaștere și experiență, oricine are suficientă vechime și suficient capital va fi consacrat în casa lui Dumnezeu și toată lumea trebuie să asculte de el. Nu este greșit acest punct de vedere? Unii oameni pot gândi și acționa așa în mod inconștient; ei urmăresc acest lucru și poate vor ajunge într-o zi să se lovească de un zid. De ce să se lovească de un zid? Poate o persoană care nu iubește sau nu urmărește adevărul, care ignoră complet adevărul, să se înțeleagă pe sine? (Nu.) În plus, deși nu se înțelege pe sine, s-a echipat cu multe cunoștințe, a plătit niște prețuri pentru casa lui Dumnezeu și a adus unele contribuții – în ce le-a transformat? Le-a transformat în capital. Și ce este acest capital pentru ea? Este o

consemnare a practicării adevărului, dovada că a pătruns în adevărul-realitate și a înțeles adevărul. În asta a transformat aceste lucruri. În inima fiecărui individ, înțelegerea adevărului și intrarea în adevărul-realitate sunt privite ca lucruri bune și pozitive. Desigur, acest lucru este adevărat și în ochii indivizilor de acest tip. Este regretabil însă că au confundat cunoașterea cu adevărul. Dar tot au o părere bună în legătură cu această greșeală. Acesta e un semn de pericol. Ce fel de persoană s-ar purta așa? Oamenii care nu au înțelegere spirituală s-ar purta cu toții așa, pășind fără voia lor pe calea greșită. Și odată ce sunt pe calea greșită, nu vei putea să-i aduci înapoi. Dacă ai părtășie cu ei despre adevăr, dacă le subliniezi stările și îi dai în vileag, nu vor înțelege, nu vor fi capabili să facă legătura cu ei înșiși. Aceasta e o lipsă gravă de înțelegere spirituală. O asemenea persoană își tratează în mod firesc cunoștințele, experiența și lecțiile ca pe adevăr. Și odată ce le consideră adevărul, va apărea în cele din urmă o anumită situație. Este inevitabil. Să presupunem că Dumnezeu spune un lucru și acest tip de persoană spune altul – perspectivele lor ar fi cu siguranță diferite. Ce perspectivă ar considera corectă acest tip de persoană? Va considera că propria perspectivă este corectă. Va putea atunci să se supună lui Dumnezeu? (Nu.) Ce va face? Se va agăța de propria perspectivă și va tăgădui ceea ce a spus Dumnezeu. Procedând așa, nu se tratează pe el însuși ca pe întruchiparea adevărului? (Ba da.) El crede că, întocmai ca un budist, a obținut în cele din urmă succes în cultivarea de sine; în timp ce Îl tăgăduiește pe Dumnezeu, îi face pe alții să-l trateze ca pe Dumnezeu și să creadă că a devenit întruchiparea adevărului. Ce absurd este! De exemplu, să spunem că cineva e deosebit de competent într-un anumit domeniu de cunoaștere sau de activitate. Fiind profan în acest domeniu, îi pun întrebări în legătură cu el, dar când fac asta, începe să se dea mare. Ce fel de persoană este aceasta? Spune-Mi, greșesc punându-i întrebări? (Nu.) De ce îi pun așadar întrebări? Pentru că unele chestiuni țin de muncă și de profesii și, întrucât nu le înțeleg, ar trebui să întreb pe altcineva. Mai mult, știu că are experiență și înțelege aceste chestiuni. Este întru totul adecvat să-i pun întrebări. Intenția și abordarea Mea sunt corecte? (Da.) N-ar trebui să fie nimic în neregulă cu acest lucru, nu-i așa? Care este așadar modul corect în care ar trebui acea persoană să trateze problema? Ar trebui să-Mi spună tot ce înțelege. Și atunci, cum ar trebui să se gândească la asta? Care este modul corect de a se gândi la asta? Care este modul greșit? Cum s-ar gândi o persoană normală și rațională la asta? Cum s-ar gândi cineva cu firea unui antihrist? Unii oameni, când aud că nu înțeleg, spun: „O, nu înțelegi! Nu știi cât de greu ne-a fost să o facem! Nu știi și nu înțelegi asta!” În timp ce vorbesc, încep să se dea mari. Și ce înseamnă faptul că se dau mari? Că există o problemă. Acești oameni sunt de obicei atât de rafinați și de evlavioși, dar de ce încep dintr-odată să se dea mari? (Se consideră a fi adevărul pentru că înțeleg câteva cunoștințe și au puțină experiență.) Așa este. Anterior, când alții le puneau o întrebare, nu credeau că e mare lucru. Dar când le pun Eu o întrebare, se gândesc: „Nu ești adevărul? Nu ar trebui să înțelegi totul? Cum ai putea să nu înțelegi o astfel de chestiune? Dacă nu înțelegi acest lucru, atunci sunt mai

presus decât tine." Vor să se dea mari puțin. Nu asta gândesc? (Ba da.) Nu se simt onorați, ci un fel de fire satanică izbucnește din ei. Deodată, simt că, la urma urmei, sunt foarte puternici între pământ și ceruri! Nu este o percepție greșită? Nu sunt niște neisprăviți? (Ba da.) Sunt de aceeași părere. Doar un neisprăvit ar gândi așa. Nu înțeleg doar un pic despre acest domeniu? Există o mulțime de lucruri pe care oamenii nu le știu; ar trebui să aibă puțină conștiință de sine. Unii oameni știu câte ceva despre țesături și pot identifica destul de bine tipul de material doar atingându-l. Dacă îi complimentezi, spunând: „Se pare că te pricepi la țesături", vor răspunde: „Așa este. Voi nu aveți de unde să știți pentru că nu ați învățat. Eu am învățat despre ele, sunt mai priceput în acest domeniu decât voi. Nu te desconsider, trebuie doar să studiezi mai mult." Nu este destul de respingător? Există și oameni care gătesc puțin și încep să se dea mari cu câte feluri de mâncare pot face și câte mese pot găti. Unii oameni au lucrat puțin timp ca agenți sanitari la țară. Când frații sau surorile lor se îmbolnăvesc ușor și îi roagă să le facă un masaj sau acupunctură ori să le pună ventuze, întrebând dacă acestea îi pot vindeca, ei răspund: „Credeți că se poate trata atât de ușor? Nu înțelegeți. Noi, cei din profesia medicală, știm cu toții că organismul uman este complex. Crearea omului de către dumnezeu are tainele ei. Deci acupunctura sau ventuzele pot fi folosite în funcție de circumstanțe." În realitate, și ei știu foarte puține. Nu sunt capabili să explice clar vreo afecțiune medicală sau să trateze multe boli. Totuși, ca să-și salveze reputația, își dau aere, se prefac și se poartă ca niște experți. Manifestările acestor diferite tipuri de oameni arată că toți oamenii corupți au firea Satanei și firea unui antihrist. Există însă cazuri și mai grave, în care oamenii se deghizează și se prefac până la capăt. Indiferent dacă alții îi laudă, ei nutresc un gând întunecat în sinea lor. Care este acest gând? „Nu voi lăsa niciodată pe nimeni să-mi cunoască adevărata identitate și adevăratele abilități." De exemplu, dacă sunt doar agenți sanitari, încearcă mereu să-i facă pe ceilalți să creadă că sunt doctori renumiți, nedorind vreodată să afle cineva că sunt agenți sanitari sau dacă pot într-adevăr să trateze boli. Se tem ca alți oameni să nu afle adevărul despre situația lor. Și în ce măsură se acoperă pe ei înșiși? În măsura în care toți cei care intră în contact cu ei cred că nu greșesc niciodată și că sunt lipsiți de orice defect; că sunt competenți în tot ce au învățat și pot face tot ce au nevoie alții. În cazul în care sunt întrebați dacă pot să gătească, vor spune că pot. Când sunt întrebați dacă pot pregăti un festin Manchu-Han, deși își spun în sinea lor: „Nu pot să fac asta", vor răspunde: „Da!" când sunt întrebați din nou. Totuși, când li se cere să o facă, vor găsi o scuză pentru a refuza. Nu este o înșelăciune? Se prefac că știu totul, că sunt capabili să facă totul, că sunt capabili de orice – nu sunt oare niște neisprăviți? Dar, indiferent dacă sunt neisprăviți sau au puțin calibru, unele abilități sau înzestrări, care este singurul lucru pe care îl au antihriștii în comun? Dorința lor de a se preface că înțeleg totul, de a se preface că sunt adevărul. Deși nu susțin în mod direct că sunt adevărul, vor să se prefacă a fi realitatea tuturor lucrurilor pozitive, că pot face totul. Nu implică atunci că sunt întruchiparea adevărului? Ei cred că sunt întruchiparea adevărului, că tot ce spun este corect, că este adevărul.

Există unii oameni cărora li se atribuie o sarcină specială de către Cel de mai sus. Aflând acest lucru, ei își spun în sinea lor: „Această sarcină mi-a fost încredințată de către cel de mai sus, prin urmare puterea mea a devenit mai mare. Acum voi avea ocazia să-mi demonstrez talentele și puterea. Îi voi face pe subalternii mei să vadă cât de formidabil sunt.” Când interacționează cu frații și surorile, le dau ordine, spunând: „Du-te și fă asta!” Când sunt întrebați cum să procedeze, ei spun: „Ai de gând să o faci sau nu? Dacă nu, îți vin eu de hac! Este un ordin de la cel de mai sus. Îți poți permite să-l ofensezi amânând acest lucru? Când cel de mai sus caută să tragă pe cineva la răspundere, cine își permite să poarte această responsabilitate?” Frații și surorile răspund: „Dorim doar să înțelegem acest lucru și să căutăm principiile pentru realizarea lui, în loc să procedăm la întâmplare și să aplicăm orice abordare credem de cuviință. Totul trebuie făcut conform principiilor. Indiferent ce problemă este sau cât de urgentă sau importantă poate fi, indiferent cine o încredințează, respectarea principiilor este un adevăr de neclintit. Aceasta e datoria noastră și trebuie să fim responsabili. Căutarea principiilor este ceea ce ne cere Dumnezeu. Căutăm și cerem clarificări având o atitudine responsabilă. Nu e nimic în neregulă în această privință. Trebuie să ne clarifici această chestiune.” Ei răspund însă: „Ce este de spus în privința acestei chestiuni? Poate fi greșit ce a spus cel de mai sus? Grăbește-te și fă-o!” Frații și surorile răspund: „Întrucât așa a spus Cel de mai sus, cu siguranță o vom face imediat. Dar poți să ne spui clar cum ar trebui să procedăm? Există reguli sau instrucțiuni specifice?” Ei spun: „Faceți cum credeți de cuviință. Instrucțiunile de la cel de mai sus nu au fost atât de detaliate. Dați-vă seama pe cont propriu!” Ce fel de oameni sunt aceștia? Să uităm pentru moment de motivul sau cauza lor principală de a proceda așa; în schimb, să le examinăm mai întâi firea. Este bună această abordare a lor? (Nu.) Cum au putut să ajungă la o asemenea abordare? Este o abordare normală? (Nu, nu este.) Nu este normală. Este o problemă cu starea mentală sau cu firea lor? (Este o problemă cu firea lor.) Așa este, firea lor este problematică. Există expresia care spune „toate la timpul lor”. Înseamnă că, în trecut, nu au avut niciodată ocazia potrivită de a-și valorifica puterea; dar, acum că s-a ivit o astfel de ocazie, vor profita de ea și o vor folosi drept pretext de a acționa. Ce fel de fire este aceasta? Indiferent ce datorie primești de la Cel de mai sus, principiile acțiunilor tale nu se pot schimba. Când Cel de mai sus îți încredințează o muncă sau o sarcină, este doar o însărcinare care ți se dă. În plus, este de datoria ta să o faci. Însă, după ce primești o însărcinare de la Cel de mai sus și îți asumi o sarcină, poți pretinde apoi că ești un ambasador plenipotențiar și un expert în ceea ce privește adevărul? Ai acum autoritatea de a porunci altora și de a face ce vrei? Ai voie să-ți urmezi pur și simplu înclinațiile, comportându-te după bunul plac, pe baza preferințelor tale și într-un stil propriu? Există vreo diferență între încredințarea directă de către Cel de mai sus a unei sarcini și îndeplinirea datoriei tale obișnuite așa cum ai proceda în mod normal? Nu există nicio diferență; ambele țin de datoria ta. Întrucât ambele țin de datoria ta, s-au schimbat principiile pentru realizarea lucrurilor? Nu, nu s-au schimbat. Prin urmare, indiferent de

unde îți primești datoria, esența și natura datoriei tale sunt aceleași. Ce vreau să spun prin asta? Înseamnă că trebuie să acționezi conform principiilor indiferent ce datorie realizezi. Nu înseamnă că, doar fiindcă un lucru ți-a fost încredințat direct de către Cel de mai sus, poți acționa oricum dorești și că orice faci va fi corect și justificat. Chiar dacă ai unele abilități, poți să te abați de la calea căutării adevărurilor-principii? Ești tot o ființă umană coruptă. Nu ai devenit dumnezeu; nu faci parte dintr-un grup special. Ești tot tu și vei fi mereu un om. În Biblie, există mulți oameni care au fost chemați personal de Dumnezeu: Moise, Noe, Avraam, Iov și mulți alții. Sunt și mulți oameni care au vorbit cu Dumnezeu; cu toate acestea, niciunul dintre acești oameni nu s-a crezut o personalitate specială sau un membru al unui grup special. Dintre acești oameni, unii L-au văzut personal pe Dumnezeu apărând în flăcările focului, alții L-au auzit cu propriile urechi pe Dumnezeu vorbind, unii au auzit mesageri transmițând cuvintele lui Dumnezeu, în timp ce alții au primit personal încercările Sale. Și a existat vreunul dintre ei pe care Dumnezeu să-l considere diferit de oamenii de rând? (Nu.) Nu. Dumnezeu nu vede lucrurile așa. Dar dacă înțelegi așa și te consideri mereu o personalitate specială, ce fel de fire ai? (Firea unui antihrist.) E într-adevăr firea unui antihrist, ceea ce este înfricoșător! Chiar dacă Dumnezeu Și-ar pune mâinile pe capul tău și ți-ar dărui puterea de a face minuni susținute de puterea divină sau de a săvârși anumite sarcini, ai rămâne mereu om; n-ai putea să devii întruchiparea adevărului. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că nu vei fi niciodată îndreptățit să folosești numele lui Dumnezeu pentru a te împotrivi adevărului și a acționa după bunul plac; acesta este comportamentul arhanghelului. Uneori, Dumnezeu folosește metode speciale sau canale speciale pentru a le încredința anumitor oameni să facă lucruri speciale, să îndeplinească o lucrare specială sau să transmită evenimente sau sarcini speciale. Aceasta fiindcă Dumnezeu crede că acești oameni sunt capabili să-și asume o astfel de lucrare, că pot duce la bun sfârșit lucrarea pe care le-a încredințat-o, că sunt demni de încrederea Lui – și nimic mai mult. Chiar dacă Dumnezeu Însuși le-a dat personal această însărcinare, chiar dacă au auzit cuvintele din gura Lui sau au vorbit cu Dumnezeu, ei nu vor deveni altceva decât o persoană de rând; nici nu vor fi înălțați de la rangul de ființă creată obișnuită la rangul de ființă creată unică sau superioară. Asta nu se va întâmpla niciodată. Prin urmare, în mijlocul omenirii, în casa lui Dumnezeu, indiferent cât de speciale ar fi unele lucruri, precum talentele, identitatea, statutul, experiența sau lecțiile cuiva, ele nu pot fi transformate în întruchiparea adevărului. Dacă cineva pretinde contrariul fără niciun motiv, atunci acea persoană este, fără îndoială, un antihrist. Deși unii oameni dezvăluie ocazional o asemenea fire, ei pot totuși să accepte adevărul și să se căiască. Astfel de oameni au firea unui antihrist și merg pe calea unui antihrist; încă au speranța de a fi mântuiți. Cu toate acestea, dacă cineva se preface în mod constant că este întruchiparea adevărului, continuă să creadă că are dreptate și refuză să se căiască, atunci este un antihrist autentic. Oricine este un antihrist nu va accepta nicio fărâmă de adevăr. Chiar dacă sunt dezvăluiți și eliminați, ei tot nu se pot cunoaște pe ei înșiși; nici nu pot simți cu

adevărat remușcări. Unii conducători și lucrători au doar firea unui antihrist. Principiile după care acționează și căile pe care le aleg sunt aceleași cu ale unui antihrist. În plus, le lipsește raționalitatea și nu înțeleg adevărul, nu sunt conștienți de natura și de consecințele acțiunilor lor și acționează în mod nesăbuit. Ceea ce îi diferențiază însă este că unii dintre ei încă pot accepta o parte din spusele Mele. Cuvintele Mele încă pot să-i îndemne și să le servească drept avertisment. Deși au firea unui antihrist, ei pot accepta totuși o parte din adevăr; pot accepta întrucâtva emondarea, pot simți cu adevărat remușcări și se pot căi într-o oarecare măsură. Acest lucru îi deosebește de antihriști. Aceștia sunt oameni care doar au firea unui antihrist. Există o asemănare între a avea natura-esență a unui antihrist și a avea firea unui antihrist. Sunt practic la fel, trăsătura comună între un antihrist și cineva cu fire de antihrist fiind că ambii au o fire de antihrist. Totuși, unii dintre acești oameni pot să accepte adevărul și să dea dovadă de remușcări sincere. O astfel de persoană nu este un antihrist, ci este mai degrabă cineva cu fire de antihrist. Aceasta este deosebirea dintre un antihrist și cei cu fire de antihrist. Oricine nu poate accepta nici măcar o fărâmă de adevăr și nu are cu adevărat remușcări este un antihrist autentic. Oricine poate accepta adevărul și are cu adevărat remușcări este cineva cu fire de antihrist și poate fi mântuit. Ar trebui să puteți discerne în mod clar între aceste două tipuri de oameni și să nu emiteți caracterizări oarbe. Voi din ce tip faceți parte? Unii oameni ar putea spune: „De ce mă simt de parcă aș fi la fel ca un antihrist? Nu pare să existe vreo diferență.” Acest sentiment este corect, nu există nicio diferență evidentă. Dacă poți să accepți adevărul și dai dovadă de remușcări sincere, atunci aceasta este singura diferență; există și o diferență în ceea ce privește umanitatea. Cu alte cuvinte, un antihrist este o persoană rea. Pe de altă parte, o persoană cu fire de antihrist nu este o persoană rea; doar are o fire coruptă. Aceasta este singura diferență. Nu există nicio diferență în ceea ce privește firile lor corupte, toți sunt la fel în această privință, aceasta e o trăsătură comună pe care o împărtășesc cu toții. Diversele condiții ale umanității corupte expuse de cuvintele lui Dumnezeu sunt întru totul exacte și nu se abat câtuși de puțin de la realitate. Când aleșii lui Dumnezeu citesc cuvintele Sale, toți simt același lucru; toți împărtășesc aceeași înțelegere, singura deosebire fiind doar profunzimea experiențelor lor. Toți își recunosc propria aroganță și lipsă de rațiune. Toți sunt capabili să-și dea seama că au prea multe firi corupte, că Satana a corupt prea profund omenirea și că lui Dumnezeu nu-I este ușor să mântuiască omenirea. Deși s-au spus atât de multe, mai sunt încă multe de spus. Toți recunosc că omenirea este săracă și deplorabilă, oarbă și ignorantă. Toți sunt conștienți că Satana este cel care a corupt omenirea prea profund, că motivul principal al coruptiei și ticăloșiei omenirii constă în coruperea și controlarea ei de către Satana. După ce a fost coruptă de Satana, omenirea a fost întinată cu otrava lui, dezvoltând astfel firea Satanei și pierzând raționalitatea, conștiința și rațiunea ființelor umane normale. Oamenilor le lipsește capacitatea de a distinge între bine și rău. Dacă Dumnezeu n-ar fi creat legi pentru omenire, oamenii n-ar ști dacă este bine sau rău să lovești sau să omori pe cineva; sau să furi ori să fii promiscuu.

Ei ar crede că acțiunile lor sunt justificate și că ar trebui să se comporte așa. După ce Dumnezeu a promulgat legi și porunci, oamenii au devenit însă conștienți că aceste fapte sunt un păcat; raționalitatea lor a devenit puțin mai normală. Desigur, acesta a fost doar cel mai superficial nivel de raționalitate, care avea să devină în mod natural mai profund odată ce înțelegeau adevărul. Acum, dacă oamenii sunt capabili să înțeleagă mai detaliat diverse adevăruri, să se cunoască pe ei înșiși, să-și găsească locul adecvat și să măsoare cu precizie gradul calibrului, percepției și capacității proprii de a înțelege adevărul și dacă sunt capabili și să folosească adevărul ca standard și să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu pentru a-și da seama de unele lucruri, precum care dintre diferitele atitudini pe care le au ființele umane corupte față de Dumnezeu sunt pozitive și care nu sunt, care sunt noțiuni și închipuiri și care sunt în acord cu adevărul, atunci raționalitatea lor va deveni chiar mai normală. Prin urmare, doar adevărul le poate oferi oamenilor o viață nouă. În schimb, dacă acumulezi cunoștințe, pui accent pe anumite practici și mereu faci paradă, te dai în spectacol și te mândrești cu acea puțină cunoaștere sau învățare obscură, insignifiantă și nu urmărești adevărul, vei fi capabil să obții această viață nouă? Nu, ar fi o iluzie. Nu doar că nu o vei obține, dar vei pierde șansa de a fi mântuit, iar acest lucru este foarte periculos!

Fiecare dintre voi a ascultat multe predici despre adevăr și are acum mai mult sau mai puțin discernământ cu privire la diversele tipuri de oameni. Deși îi puteți discerne pe oamenii haini și pe cei răi, tot nu-i puteți discerne pe conducătorii falși și pe antihriști. Acum, casa lui Dumnezeu îi înlătură treptat din biserică pe toți cei care nu acceptă câtuși de puțin adevărul, care încă acționează nesăbuit și tulbură și perturbă lucrarea casei lui Dumnezeu. Aceasta arată că lucrarea lui Dumnezeu a ajuns în acest stadiu și că aleșii Lui încep să se trezească. În trecut, când intram în contact cu anumite persoane, simțeam mereu că emană un fel de „miros”. Ce fel de miros? Era exact ca mirosul fiarelor sălbatice și al animalelor fioroase care își zbârlesc blana și mârâie înainte ca cineva să se apropie măcar de ele. Ființele umane manifestă și ele anumite comportamente asemănătoare animalelor. Cum apar aceste comportamente? Ele apar din firile satanice corupte pe care le au oamenii. Ce vreau să spun prin „miros”? Vreau să spun că nu vezi sinceritate când te uiți în ochii lor; în schimb, observi o privire goală, rătăcitoare. Ei simt că nu pot să te evalueze, prin urmare ochii lor rătăcesc atunci când se uită la tine. Nu poți detecta candoare nici în cuvintele pe care le rostesc ei deoarece, în sufletul lor, nu au așa ceva. La ce Mă refer când spun că nu au candoare? Vreau să spun că, indiferent cu cine interacționează, există o barieră defensivă înlăuntrul lor. Poți să-ți dai seama de această barieră defensivă după privirea din ochii lor, după tonul vocii și felul lor de a vorbi. Este tipul de miros pe care îl au; îți dă senzația că, deși au auzit multe predici, tot nu înțeleg adevărul și nici nu au pășit pe calea mântuirii. Indiferent cum ai părtășie cu ei despre adevăr sau cum dai în vileag firea coruptă a omenirii; indiferent cu câtă sinceritate îi tratezi, le asiguri cele necesare, îi păstorești sau îi ajuți, nu vei obține o atitudine sinceră de la ei. Așadar, ce se află în sufletul lor? Precauție, îndoială – acestea sunt cele mai

frecvente; în plus, există și un fel de autoprotecție și dorința de a fi mereu admirați. Prin urmare, cuvintele lor, privirea din ochii lor, expresiile feței, toate acestea dezvăluie ceva destul de nefiresc. Cu alte cuvinte, ceea ce percepi din ochii și exprimările lor este diferit de ceea ce gândesc ei în sufletul lor. Pe scurt, indiferent dacă o persoană este timidă, precaută sau are dificultăți în sinea ei, dacă nu-i poți vedea candoarea, n-ar fi ceva problematic? (Ba da.) Este într-adevăr o problemă. Așadar, cum ne putem da seama? Ne putem da seama din comportamentul oamenilor sau din modul în care vorbesc. Ei nu spun ce este în mintea lor; în schimb, aleg cuvintele pe care le consideră adecvate și au părtășie cu tine despre lucruri la care s-au gândit deja. Aceasta este o tactică de autoapărare a non-credincioșilor. Ori de câte ori se abate ceva asupra lor, se zbârlesc mai întâi ca niște arici, protejându-se. Adevărul lor, abilitățile și talentele lor, greșelile pe care le-au comis, nedumerirea lor – chiar și înșelăciunea și ipocrizia – toate acestea se ascund în spinii lor, ferite de privirea lumii exterioare, ferite chiar și de privirea Mea. Ei depun un mare efort pentru a se acoperi și a se ambala și, de asemenea, pentru a se proteja. De unde vin aceste lucruri? Omenirea a dobândit aceste lucruri după ce a fost coruptă de Satana. La începuturi, după ce i-a creat pe Adam și Eva, Dumnezeu i-a condus să trăiască în Grădina Edenului; le-a spus ce fructe din ce pomi pot să mănânce și ce fructe nu pot să mănânce. Erau goi și lipsiți de rușine înaintea lui Dumnezeu. Și ce credeau ei despre asta? Credeau că așa i-a creat Dumnezeu, că au orice le-a dat Dumnezeu și că nu trebuie să se ascundă de El – nu s-au gândit niciodată să facă asta. Prin urmare, indiferent cum apăreau înaintea lui Dumnezeu, aveau mereu inima deschisă. Puteai vedea sinceritate în ochii lor; nu aveau apărări sau ziduri de protecție împotriva lui Dumnezeu în adâncul inimii lor. Nu aveau nevoie să se protejeze față de Dumnezeu, deoarece știau, în adâncul inimii, că El nu reprezenta o amenințare pentru ei; erau complet în siguranță. Dumnezeu avea doar să-i protejeze, să-i iubească și să-i prețuiască. Dumnezeu nu avea niciodată să le facă rău. În sufletul lor, acesta era cel mai elementar și puternic gând al lor. Dar când a început să se schimbe acest lucru? (Când au mâncat din fructul pomului cunoașterii binelui și răului.) Faptul că au mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului este, de fapt, simbolic. Însemna că, începând din momentul în care Satana a ispitit-o mai întâi pe Eva, ei au fost ispitiți de Satana încetul cu încetul, comițând păcate, făcând lucruri greșite și mergând pe calea greșită; apoi, otrava Satanei a pătruns în ei. La scurt timp după aceea, înainte de venirea lui Dumnezeu, ei se ascundeau frecvent de El, nedorind ca Dumnezeu să-i găsească. De ce făceau asta? Se simțeau îndepărtați de Dumnezeu. Și cum a apărut această distanță? Pentru că aveau ceva diferit înlăuntrul lor. Satana le-a dat anumite gânduri și opinii; le-a dat un fel de viață, făcându-i să se îndoiască și să se păzească de Dumnezeu. Apoi au început imediat să se întrebe dacă Dumnezeu ar râde de ei când i-ar vedea goi. De unde a venit această idee? (De la Satana.) De ce nu credeau asta înainte ca Satana să-i ispitească? Pe atunci, aveau viața primordială dată de Dumnezeu; nu se temeau că Dumnezeu va râde de ei și nici nu aveau astfel de gânduri. Însă, după ce au fost ispitiți

de Satana, totul a început să se schimbe. În primul rând, și-au spus: „Nu purtăm haine. Nu va râde Dumnezeu de noi? Înseamnă asta că nu avem rușine?” În mintea lor a apărut o serie de întrebări. Și odată ce au apărut aceste gânduri, nu s-au putut abține să nu se ascundă de Dumnezeu. Cu siguranță și-au spus în sinea lor: „Când vine Dumnezeu? Dacă vine Dumnezeu, ce-ar trebui să fac? Trebuie să mă ascund rapid!” Au simțit nevoia să se ascundă mereu. Este aceasta o fire coruptă? (Da.) Ispita Satanei este la baza acestei firi corupte. Când se păzeau și se ascundeau de Dumnezeu, mai aveau oare încredere în Dumnezeu în inimile lor? Se mai bazau pe El? (Nu.) Ce a rămas așadar? (Precauția.) Singurele lucruri care au rămas au fost precauția și suspiciunea, precum și distanța, frica și îndoiala – toate acestea au apărut. Ba chiar s-au gândit: „Oare Dumnezeu ne-ar face rău? Suntem goi și nu avem cu ce să ne apărăm. Ar putea Dumnezeu să ne lovească? Ar putea să ne omoare?” Nu le-a trecut niciodată prin minte că viața le-a fost dăruită de Dumnezeu și, cu siguranță, El nu i-ar ucide cu atâta ușurință. Mintea lor era încețoșată, deveniseră confuzi. Coruperea omenirii de către Satana continuă până în prezent; atitudinea oamenilor față de Dumnezeu poate fi văzută în ochii lor și nu s-a schimbat niciodată. Sinceritatea a dispărut; credința autentică, încrederea și nădejdea în Dumnezeu au dispărut. Care este motivul pentru acest lucru? (Coruperea de către Satana.) Așa este, motivul e coruperea de către Satana. I-a făcut extrem de mult rău omenirii! Deși oamenii ar putea crede că perioada dinainte ca Satana să corupă omenirea a fost destul de bună, în realitate, comparativ cu perioada de după mântuire, înțelegerea adevărului și cunoașterea lui Dumnezeu, lucrurile de atunci încă nu erau la fel de bune ca după mântuire. Dacă ați putea alege, pe care dintre aceste scenarii l-ați alege? (Perioada de după mântuire.) De fapt, nu este adecvat ca oamenii să aleagă ceva; oamenii nu pot alege. Acest lucru este rânduit de Dumnezeu, e soarta omenirii. Înainte de a fi corupți de Satana, chiar dacă aveau încredere în Dumnezeu și se bizuiau pe El, primii oameni nu înțelegeau adevărul și nu știau cine este Dumnezeu. În zilele noastre, oamenii au cel puțin un concept despre aceste lucruri; ei știu că omenirea vine de la Dumnezeu, că sunt ființe create și că Dumnezeu este Creatorul lor. Știu că Dumnezeu are control asupra tuturor. Dar oamenii de pe atunci nu înțelegeau aceste lucruri. Erau destul de simpli, adică nu se temeau ca Dumnezeu să-i vadă sau să râdă de ei și apelau la El pentru orice. Atât de simple erau convingerile lor. Dar știau ei cine este Dumnezeu? Nu. Prin urmare, toată lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu are o valoare profundă și o semnificație majoră pentru omenire. Toată este bună. Când vorbim despre istoria răzvrătirii omenirii împotriva lui Dumnezeu, vă simțiți destul de triști? Relația cândva intimă dintre omenire și Dumnezeu a devenit atât de îndepărtată. Dumnezeu protejează și iubește cu sinceritate omenirea, însă oamenii se îndoiesc de El; se ascund și se îndepărtează de Dumnezeu, chiar privindu-L ca pe un dușman. Este într-adevăr foarte dureros să spui asta. Dar ne putem îndrepta ura numai către Satana; Satana este cel care a corupt omenirea atât de îngrozitor. Deși Satana a corupt omenirea într-o asemenea măsură, Dumnezeu are o cale de a mântui omenirea.

Indiferent de tulburările Satanei, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii nu va fi afectată. Aceasta este atotputernicia lui Dumnezeu, autoritatea Lui.

Odată ce au dobândit puțină experiență și cunoaștere și au învățat câteva lecții, antihriștii se prefac că sunt întruchiparea adevărului. Am avut părtășie mai mult sau mai puțin suficient despre acest subiect. Ce informații ați obținut de aici? Ce adevăruri înțelegeți? (N-ar trebui să prețuim cunoașterea.) Acesta e un aspect. Mai sunt și altele? (Omenirea nu este niciodată adevărul și n-ar trebui să se prefacă a fi Dumnezeu.) Să te prefaci că ești adevărul nu e un lucru pozitiv în sine. Adevărul nu este ceva ce poți să te prefaci că ești; este esența lui Dumnezeu. El îți oferă o parte din adevăr – și a dobândi puțin din adevăr este deja suficient de bine. Unii oameni vor însă să devină întruchiparea adevărului. Acest lucru este imposibil. Astfel de afirmații sunt complet nefondate. Mai mult, dacă vor să fie mântuiți prin credința în Dumnezeu, oamenii trebuie să învețe să se poarte într-un mod realist și să nu urmărească perfecțiunea. Deși cuvântul „perfecțiune” există, ideea că ființele umane create ar deveni perfecte este de neconceput. Perfecțiunea poate fi găsită numai la Dumnezeu. Care dintre ființele umane, care sunt pline de corupție, este perfectă? Tot ce creează Dumnezeu este fără cusur. Aceasta este ceea ce numim „perfecțiune”. Gândiți-vă la peștii din mare, la păsările de pe cer, la păsările și fiarele care cutreieră pământul – toate sunt perfecte. Poți găsi vreuna care să nu fie bună? Apoi există lanțul trofic format din toate ființele vii – cât de perfect este! Ființele umane corupte pot cauza doar distrugere, făcându-l imperfect, cu defecte și deficitar. Cât de egoist și de josnic! Tot ce creează Dumnezeu este bun. Frunzele copacilor sunt de toate formele; corpurile animalelor sunt de tot felul, mari sau mici, fiecare având propria funcție. Dumnezeu este prea atent cu omenirea; totuși, omenirea, fiind coruptă de Satana, nu a reușit să aibă grijă de toate lucrurile. În schimb, a distrus lucrurile și a irosit intenția minuțioasă a lui Dumnezeu. Ființele umane nu au prețuit toate acestea; în schimb, le-au distrus năvalnic, risipind și distrugând toate resursele până la extrem. Și care este rezultatul acestui lucru? Care este finalul suprem? Culeg ce seamănă! Mediul este distrus, lanțul trofic este perturbat, aerul este poluat și apa este contaminată. Nu a mai rămas deloc mâncare naturală; nu există nici măcar apă curată de băut. Drept urmare, conceptul de „perfecțiune” nu există în rândul ființelor umane corupte de Satana. Orice persoană care, sub stindardul urmăririi adevărului, pretinde că este perfectă sau că ar căuta perfecțiunea face o afirmație lipsită de temei – este o minciună înșelătoare, care induce în eroare. Și, totuși, asemenea ființe umane corupte vor să se prefacă a fi întruchiparea adevărului! Au făcut atât de multe lucruri rele, dar tot cred că pot să se prefacă a fi întruchiparea adevărului! Nu înseamnă oare că natura lor satanică este neschimbată? (Ba da.) Să nu ai deloc adevărul, dar totuși să vrei să te prefaci că ești întruchiparea adevărului, cât de nerușinați sunt cei de teapa Satanei!

20 noiembrie 2019

Excursul unu
Ce este adevărul

Să cântăm un imn: „Toată creația trebuie să ajungă sub stăpânirea lui Dumnezeu."

1 Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toată creația să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și este autoritatea lui Dumnezeu.

2 Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și ierarhizează toate lucrurile, fiecare sortat după felul său și fiecare în locul de care aparține, după dorințele lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este, niciun lucru nu-L poate depăși pe Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu sau să-I aducă vreo cerere. Prin urmare, omul, ca ființă creată, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el tot este o ființă umană minusculă sub stăpânirea lui Dumnezeu; nu este nimic mai mult decât o ființă umană minusculă, o ființă creată care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"

Care este adevărul din imnul „Toată creația trebuie să ajungă sub stăpânirea lui Dumnezeu"? Care rând este adevărul? (Toate rândurile sunt adevărul.) Ce spune ultimul rând? („Indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el tot este o ființă umană minusculă sub stăpânirea lui Dumnezeu; nu este nimic mai mult decât o ființă umană minusculă, o ființă creată care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu.") Omul nu poate fi niciodată deasupra lui Dumnezeu, ființele create nu pot fi niciodată deasupra lui Dumnezeu; toți ceilalți, în afară de Dumnezeu, sunt ființe create. Omul nu poate fi niciodată deasupra lui Dumnezeu; acesta este adevărul. Se poate schimba acest adevăr? Se va schimba la sfârșitul timpurilor? (Nu.) Acesta este adevărul. Cine Îmi poate spune ce este adevărul? (Adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu.) Am avut părtășie de două ori despre subiectul „ce este adevărul", prin urmare, să vorbim despre ce sunt criteriile. Criteriile sunt cele importante aici. (Criteriile sunt standardul, principiile exacte, legile și regulile. Baza criteriilor sunt cuvintele lui Dumnezeu.) Cine dorește să continue? (Criteriile sunt cele mai standard, cele mai exacte principii, legi și reguli care sunt derivate din cuvintele lui Dumnezeu.) Au fost adăugate aici cuvintele „cele mai", dar sunt acestea necesare? Care

este diferența dintre a adăuga cuvintele „cele mai” și a nu le adăuga? Dacă adăugăm „cele mai”, există „al doilea cel mai”, „al treilea cel mai” și așa mai departe. Ce părere aveți despre adăugarea cuvintelor „cele mai”? (Nu este adecvată, deoarece adevărul este singurul standard. Dacă adăugăm „cele mai”, se sugerează un fel de relativitate, alte lucruri fiind secundare și terțiare față de acesta.) Este exactă această explicație? (Da.) Are sens, într-o oarecare măsură. Dacă aveți o părere și o înțelegere exactă a definiției privind „ce este adevărul” și înțelegeți clar că Dumnezeu este adevărul, atunci puteți înțelege dacă ar trebui adăugate cuvintele „cele mai”, dacă adăugarea lor este corectă, ce diferență aduce adăugarea acestora, ce înseamnă dacă nu le adăugați și ce înseamnă dacă le adăugați. S-a confirmat acum că este corect să nu adăugăm „cele mai”. Ce greșeală a făcut persoana care a adăugat aceste cuvinte? A crezut că, indiferent ce aspect al lui Dumnezeu este descris, ar trebui adăugate cuvintele „cele mai”. Unde a greșit făcând această comparație? Care dintre afirmațiile lui Dumnezeu, care adevăr a fost contrazis? (Ființele create nu pot fi niciodată deasupra lui Dumnezeu; adăugarea cuvintelor „cele mai” pare să sugereze că există clasamente secundare și terțiare între ființele create și Dumnezeu.) Este corect acest lucru? (Da.) Are întrucâtva sens; se poate explica în acel mod. Există și alte afirmații care pot confirma că este incorect să adăugați în față cuvintele „cele mai”? (Îmi amintesc ceva, și anume că adevărul poate veni numai de la Dumnezeu, doar Dumnezeu este adevărul, prin urmare nu pot exista exprimări relative, precum „al doilea cel mai”, „al treilea cel mai” și așa mai departe.) Și acest lucru este corect. (Adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu. Legile, regulile și criteriile pot veni numai de la Dumnezeu, iar oamenii nu au criterii sau legi pentru acțiunile lor, nici nu pot stabili reguli pentru ele, așa că nu este nevoie să adăugăm cuvintele „cele mai”.) Această explicație este puțin mai practică. Altceva? (Autoritatea lui Dumnezeu și esența Lui sunt unice. Esența lui Dumnezeu este adevărul și nimic nu se poate compara cu ea. Adăugarea cuvintelor „cele mai” dă impresia că adevărul nu mai este unic.) Cum este această afirmație? (Bună.) Ce este bun la ea? (Subliniază faptul că Dumnezeu este unic.) „Unic” – ați uitat cu toții acest termen. Dumnezeu este unic. Se pot găsi în mijlocul omenirii criteriile transmise în fiecare propoziție rostită de Dumnezeu, precum și fiecare dintre cerințele lui Dumnezeu pentru om? (Nu.) Cunoașterea, cultura tradițională sau gândurile omenirii conțin aceste lucruri? (Nu.) Pot ele să genereze adevărul? Nu, nu pot. Prin urmare, adăugarea cuvintelor „cele mai” sugerează ranguri secundare și terțiare, făcând diferențierea între mare, mic și chiar mai mic și împărțind lucrurile în primul nivel, al doilea nivel, al treilea nivel… Înseamnă că toate lucrurile corecte pot deveni un criteriu conform unei anumite secvențe. Se poate înțelege așa? (Da.) Așadar, care este problema cu adăugarea cuvintelor „cele mai”? Schimbă cuvintele lui Dumnezeu, adevărul lui Dumnezeu, în ceva relativ, doar relativ mai presus decât cunoașterea, filosofiile și alte lucruri corecte în rândul oamenilor pe care i-a creat El. Acest lucru împarte adevărul în ranguri. Ca urmare, lucrurile corecte în rândul oamenilor corupți

devin, la rândul lor, adevărul. Mai mult, astfel de lucruri devin și criterii pentru acțiunile și conduita personală a oamenilor – doar că la un nivel relativ mai mic. De exemplu, lucruri precum a fi civilizat, a fi politicos, bunătatea oamenilor și unele dintre lucrurile bune cu care se nasc ei devin criterii – ce implică aceasta că au devenit? (Adevărul.) Au devenit adevărul. Adăugarea cuvintelor „cele mai" schimbă natura acestui criteriu. Odată ce natura criteriului se schimbă, se schimbă și definiția lui Dumnezeu? (Da.) Cum se schimbă definiția lui Dumnezeu? În această definiție, Dumnezeu nu este unic; autoritatea, puterea și esența Lui nu sunt unice. Dumnezeu are pur și simplu rolul cu cel mai înalt rang, cu putere și autoritate în rândul omenirii. Orice individ din rândul omenirii, care are abilitate și prestigiu, poate fi considerat pe poziții egale cu Dumnezeu și în condiții de egalitate cu El, doar nu la fel de înalt sau de măreț ca El. Acele personalități și acei conducători relativ pozitivi din rândul omenirii pot fi clasați imediat după Dumnezeu, ajungând pe locul al doilea, al treilea, al patrulea la conducere și așa mai departe, Dumnezeu având cel mai înalt rang. O astfel de interpretare nu schimbă complet identitatea și esența lui Dumnezeu? Cu doar două cuvinte, „cele mai", esența lui Dumnezeu se schimbă complet. Este aceasta o problemă? (Da.) Atunci, fără să se adauge „cele mai", în ce fel sunt aceste cuvinte corecte? (Ele afirmă un fapt.) Care este acest fapt? (Că Dumnezeu este adevărul, principiul, standardul și criteriul.) Că Dumnezeu este originea tuturor acestor criterii. Nu există astfel de criterii printre oamenii corupți, printre ființele create. Dumnezeu este singura sursă care exprimă aceste criterii. Numai Dumnezeu are această esență. Realitatea și criteriile tuturor lucrurilor pozitive pot veni doar de la Dumnezeu. Dacă un om cunoaște câteva dintre principiile pentru conduita personală a oamenilor, acțiunile și închinarea lor la Dumnezeu, cunoaște câteva dintre criterii și înțelege o parte din adevăr, poate să devină Dumnezeu? (Nu.) Este sursa adevărului? Cel care exprimă toate adevărurile? (Nu.) Poate atunci să se numească Dumnezeu? Nu. Aceasta este diferența esențială. Înțelegeți? (Da.) Deși am vorbit deja de două ori despre subiectul „ce este adevărul", răspunsurile voastre conțin încă o eroare atât de mare, transformându-L pe Dumnezeu într-una dintre ființele create, făcând ființele create egale cu Dumnezeu și punând un semn de egalitate între ei. Acest lucru schimbă natura problemei, echivalând cu tăgăduirea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Creatorul, oamenii sunt ființe create – aceste două roluri nu au același rang. Dar ce se întâmplă când adăugați cuvintele „cele mai"? Ele devin la fel în ceea ce privește esența și rangul, fiind diferite doar în ceea ce privește superioritatea sau inferioritatea. Când v-am întrebat despre acest lucru în detaliu, v-ați spus în sinea voastră: „Nu ne subestimează oare? Suntem cu toții oameni educați, cum am putea să uităm aceste câteva cuvinte? Putem vorbi cu ușurință despre aceasta, fără să trebuiască măcar să ne uităm la notițele noastre." Problema a fost expusă imediat ce ați deschis gura. După ce am vorbit, le-ați citit de mai multe ori și tot n-ați putut să le repetați în mod exact. Care este motivul? Încă nu înțelegeți adevărul în această privință. Cineva a adăugat cuvintele „cele mai" și s-a gândit: „Niciunul dintre voi nu a adăugat «cele mai»; nu aveți multă

credință în Dumnezeu, nu-i așa? Uitați-vă la mine, am adăugat «cele mai». Asta arată că sunt educat – nu mi-am pierdut timpul mergând la facultate!" După ce a adăugat „cele mai", majoritatea dintre voi nu ați observat problema. Câțiva dintre voi au simțit că ceva nu este în regulă, dar nu au putut explica de ce. După ce alții au explicat, ați înțeles în teorie și ați știut că explicația este corectă. Dar ați înțeles-o prin prisma adevărului? (Nu.) Am avut părtășie despre motivul pentru care este greșit să adăugați cuvintele „cele mai" și ați înțeles, dar ați înțeles cu adevărat esența problemei? (Nu.) Nu ați văzut-o în mod clar. De ce? (Nu înțelegem adevărul.) Și de ce nu înțelegeți adevărul? Nu ați înțeles ce am spus? Dacă ați înțeles, cum de nu înțelegeți încă adevărul? Câte capitole există despre subiectul „Dumnezeu Însuși, Unicul"? De câte ori le-ați citit? Înțelegeți cu adevărat aceste cuvinte? (Nu.) Nu înțelegeți, de aceea v-ați făcut de râs astăzi. Aceste cuvinte v-au dat în vileag. Nu este așa? (Ba da.) Ați învățat ceva din asta? Veți mai acționa după istețimea voastră percepută, data viitoare când veți întâlni o situație asemănătoare? N-ați îndrăzni, nu-i așa? Dacă o persoană nu înțelege adevărul, indiferent de câtă educație sau cunoaștere dispune, aceasta nu va fi de ajutor. Dacă nu ai educație și nu știi cum să folosești aceste cuvinte, poate că nu adaugi cuvintele „cele mai", iar această problemă poate că n-ar fi apărut. Cel puțin, n-ai fi făcut această greșeală și nu te-ai fi făcut de rușine. Dar întrucât ești educat și înțelegi semnificația și folosirea anumitor cuvinte, I le-ai aplicat lui Dumnezeu. Drept urmare, ai dus la apariția unei probleme, transformând istețimea în stângăcie. Dacă le aplici unei persoane, este doar o idolatrizare și o măgulire, ceea ce este cel mult dezgustător. Dar dacă I le aplici lui Dumnezeu, problema devine gravă. Devin cuvinte care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, I se împotrivesc și Îl condamnă. Aceasta e greșeala pe care oamenii corupți cărora le lipsește adevărul sunt cei mai predispuși să o comită. Pe viitor, ai grijă să nu adaugi cu nepăsare adverbe sau adjective. De ce? Deoarece ceea ce ține de identitatea, esența, cuvintele și firea lui Dumnezeu sunt domeniile în care oamenii corupți au cele mai mari lipsuri și în care înțelegerea lor este cea mai superficială și mai limitată. Prin urmare, oamenii care nu înțeleg adevărul trebuie să aibă grijă să nu acționeze în mod nechibzuit; e mai bine să fie prudenți.

I. O disecare a ideii „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești"

Unii oameni tocmai au explicat definiția și conceptul adevărului. Înțelegeți definiția și conceptul adevărului, dar chiar înțelegeți ce este adevărul? Trebuie să vă testez în această privință. Cum vă voi testa? Mă voi folosi de punctele voastre forte pentru a vă testa. Și care sunt punctele voastre forte? Sunteți familiarizați cu învățarea, cuvintele și vocabularul; cu diversele filosofii și abordări ale interacțiunilor lumești pe care le au oamenii din fiecare grup; cu culturile tradiționale ale oamenilor, precum și cu noțiunile și închipuirile lor. De asemenea, sunteți familiarizați cu diversele legi și noțiuni pe baza cărora trăiesc oamenii de toate rasele, etniile și naționalitățile. Nu sunt acestea punctele

voastre forte? Dintre acestea, unele sunt expresii relativ fixe, unele sunt proverbe, iar altele sunt zicale; unele sunt expresii colocviale ușor de reținut, folosite de obicei de oamenii de rând. Întrebați-vă: care sunt lucrurile despre care oamenii au adesea gânduri și opinii profunde și pe care le transformă într-o expresie? Să disecăm mai întâi câteva zicale, expresii și legi, precum și abordarea oamenilor față de interacțiunile lumești și noțiunile lor tradiționale, astfel încât să putem înțelege exact ce este adevărul. Vom discuta despre ce anume este adevărul dintr-o perspectivă negativă. Este aceasta o abordare bună? (Da.) Așadar, spuneți una cu care să începem. (Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.) Este corectă această afirmație? (Nu.) „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.” Să începem părtășia despre aceasta mai întâi. Vă rog să explicați ce înseamnă această zicală. (Înseamnă că ar trebui să ai încredere în cei pe care îi angajezi, fără a te păzi de ei. Dacă nu ai încredere în cineva, atunci nu-l angaja.) Aceasta este interpretarea literală. În primul rând, spuneți-Mi, majoritatea oamenilor din lume sunt de acord sau nu cu această zicală? (Sunt de acord.) Sunt de acord cu ea. Este corect să spunem că majoritatea oamenilor din această societate sunt de acord cu zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”, considerând-o un principiu pentru angajarea altora și respectă acest principiu în felul în care îi tratează pe oameni. Așadar, este corect vreun aspect al acestei zicale? (Nu.) Atunci de ce consideră majoritatea non-credincioșilor că această zicală este corectă și o acceptă și aplică fără rezerve? Care este motivația lor? De ce o spun? Unii oameni zic: „Dacă ai de gând să angajezi pe cineva, atunci nu te poți îndoi de el; trebuie să ai încredere în el. Trebuie să ai încredere că are talentul și caracterul necesar pentru a-și face treaba și că-ți va fi loial. Dacă te îndoiești de el, atunci nu-l angaja. Așa cum spune zicala: «Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» Această zicală e corectă.” De fapt, această zicală nu este decât o afirmație diavolească și care induce în eroare. De unde provine? Care este intenția ei? Care este complotul ei? (Dumnezeule, îmi amintesc că la ultima părtășie s-a menționat că unii oameni, dacă nu doreau ca alții să intervină în lucrarea lor, spuneau: „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.” De fapt, vor să spună: „Întrucât mi-ai dat această slujbă și mă folosești, n-ar trebui să te amesteci în lucrarea mea – n-ar trebui să-ți bagi nasul în ceea ce fac.”) Ce fel de fire au oamenii care se folosesc de această zicală? (Firea unui antihrist, arbitrară și care nu recunoaște decât propria lege.) Aceasta este într-adevăr firea lor. Cei care utilizează sau au inventat această zicală sunt cei care angajează sau cei care sunt angajați? Pe cine avantajează cel mai mult această zicală? (Pe cei care sunt angajați.) Cum sunt avantajați de această zicală cei care sunt angajați? Dacă pun accent pe această zicală în repetate rânduri în fața angajatorului lor, îi insuflă un anumit tip de gândire; are natura de a insufla sau de a îndoctrina. Este echivalent cu a-i spune angajatorului: odată ce angajezi pe cineva, trebuie să ai încredere că acesta îți va fi loial. Trebuie să ai încredere că își va face

treaba bine, că are această capacitate. Nu trebuie să te îndoiești de el, deoarece a te îndoi de el ar fi în detrimentul tău. Dacă șovăi mereu, dacă încerci mereu să-l înlocuiești cu altcineva, acest lucru îi poate afecta loialitatea față de tine. Auzind aceasta, oare angajatorul ar fi ușor de influențat sau indus în eroare de această zicală? (Da.) Și odată ce angajatorul a fost influențat sau indus în eroare, cel angajat va beneficia. Să presupunem că angajatorul acceptă acest gen de gândire și nu nutrește nicio îndoială sau suspiciune despre persoana pe care o angajează; el nu supraveghează lucrarea făcută de acea persoană și nu pune întrebări despre ea, dacă persoana îi este loială sau dacă are capacitatea de a face aceste lucruri. În acel caz, persoana angajată poate evita supravegherea și verificarea acestui angajator și, după aceea, poate să facă orice vrea, fără să respecte dorințele angajatorului. Spuneți-Mi, când un angajat folosește această zicală, are cu adevărat caracterul de a fi întru totul loial angajatorului său? Chiar nu este deloc necesar să fie supravegheat? (Ba da.) De ce spunem acest lucru? Este un fapt recunoscut universal, din cele mai vechi timpuri și până astăzi, că ființele umane sunt profund corupte, au firi corupte și sunt deosebit de viclene și înșelătoare; nu există oameni onești și chiar și neghiobii spun minciuni. Acest lucru cauzează mari dificultăți când vine vorba de angajarea altor oameni și este aproape imposibil să găsești pe cineva demn de încredere, să nu mai vorbim de cineva pe care să te poți baza în întregime. În cel mai bun caz, poți spera cel mult să găsești câțiva oameni relativ angajabili. Întrucât nu există oameni demni de încredere, cum este posibil atunci să „nu te îndoiești de oamenii pe care îi angajezi și să nu-i angajezi pe cei de care te îndoiești”? Nu este posibil, pentru că nu te poți baza pe nimeni. Cum ar trebui, așadar, să-i folosim pe cei care sunt relativ angajabili? Putem să o facem doar prin supraveghere și călăuzire. Non-credincioșii trimit informatori și spioni care să monitorizeze persoana angajată, astfel încât să-și asigure un sentiment relativ de liniște. Astfel, oamenii din vremuri străvechi se amăgeau singuri atunci când spuneau: „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.” Cel care a inventat această zicală, „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”, nu a aplicat-o de fapt propriei persoane. Dacă ar fi aplicat-o cu adevărat, ar fi fost un individ nesocotit, un neghiob de primă clasă, care nu putea decât să fie înșelat și păcălit. Nu este așa? Să vorbim despre cel mai important neajuns al zicalei „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”. Care este baza pentru „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”? Trebuie să fie faptul că persoana angajată este întru totul de încredere, loială și responsabilă. Trebuie să existe o certitudine absolută că angajatul este o astfel de persoană pentru ca angajatorul să aplice zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”. În zilele noastre, asemenea indivizi de încredere nu pot fi găsiți; sunt aproape inexistenți, făcând ca afirmația „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” să fie absurdă. Dacă alegi o persoană care nu este de încredere și apoi aplici zicala „Nu te îndoi de

oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” pentru a-ți domoli suspiciunile în legătură cu acea persoană, nu te amăgești singur? Este persoana angajată capabilă să fie demnă de încredere și să facă lucrurile într-o manieră loială și responsabilă doar pentru că nu te îndoiești de ea? În realitate, aceasta va continua să acționeze în funcție de tipul ei de persoană, indiferent de îndoielile tale. Dacă este o persoană înșelătoare, atunci va continua să facă lucruri înșelătoare; dacă este candidă, atunci va continua să facă lucruri lipsite de viclenie. Acest lucru nu depinde de existența îndoielilor tale în privința ei. Să spunem, de exemplu, că angajezi o persoană înșelătoare. Știi în inima ta că această persoană este înșelătoare, cu toate acestea îi spui: „Nu mă îndoiesc de tine, așa că n-ai decât să-ți faci treaba cu încredere”; va deveni atunci o persoană candidă, care procedează fără vicleșuguri doar pentru că nu te îndoiești de ea? Este acest lucru posibil? Pe de altă parte, dacă angajezi o persoană candidă, se va transforma ea într-o persoană înșelătoare pentru că te îndoiești de ea sau nu o înțelegi? Nu, nu se va transforma. Prin urmare, zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este doar încercarea unui neghiob de a avea liniște sufletească, este o amăgire de sine absurdă. Care este amploarea corupției omenirii? Urmărirea statutului și a puterii i-a determinat pe tați și fii, precum și pe frați, să se întoarcă unii împotriva altora și să se ucidă între ei; le-a făcut pe mame și pe fiice să se urască între ele. Cine poate avea încredere în cineva? Nu există nicio persoană care să fie întru totul de încredere, există numai persoane relativ angajabile. Indiferent pe cine angajezi, singura modalitate de a preveni greșelile este să urmărești sau să supraveghezi persoana respectivă. Astfel, „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este o zicală cu care te amăgești singur. Este o absurditate, o falsitate și nu are niciun temei. De ce exprimă Dumnezeu adevărul și face lucrarea de judecată pentru a curăți și a mântui omenirea în zilele de pe urmă? Pentru că omenirea a fost profund coruptă. Nu există nimeni care să se supună cu adevărat lui Dumnezeu și care să fie apt de a fi folosit de către Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu le cere în mod repetat oamenilor să fie onești. Este din cauză că ființele umane sunt prea înșelătoare, sunt pline de firea coruptă a Satanei și au natura Satanei. Nu se pot abține să nu păcătuiască și să nu facă rău și sunt capabile să se împotrivească lui Dumnezeu și să-L trădeze oriunde și oricând. Niciunul dintre oamenii corupți nu este capabil să fie folosit și nu este demn de încredere. Este într-adevăr dificil să alegi și să folosești pe cineva din rândul omenirii! În primul rând, este imposibil ca oamenii să înțeleagă cu adevărat pe cineva; în al doilea rând, oamenii nu pot vedea adevărata față a celorlalți; în al treilea rând, în circumstanțe speciale, este chiar imposibil ca oamenii să îi țină în frâu sau să-i gestioneze pe alții. În acest context, să găsești pe cineva pe care să-l folosești este cel mai dificil lucru. Zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este așadar cât se poate de greșită și nu este deloc practică. Să alegi și să folosești pe cineva pe baza acestei zicale înseamnă pur și simplu că vrei să fii păcălit. Oricine consideră că această zicală este

corectă și constituie adevărul este cel mai nesăbuit dintre oameni. Poate această zicală să rezolve cu adevărat dificultatea de a-i folosi pe alții? Câtuși de puțin. Este doar un mod de a te consola, de a te amăgi și a te păcăli singur.

În acest punct al părtășiei noastre, aveți o înțelegere de bază privind corectitudinea zicalei „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”? Este această zicală adevărul? (Nu.) Atunci ce este? (Filosofia Satanei.) Mai exact, această zicală servește drept scuză pentru cineva care dorește să scape sau să se elibereze de supravegherea altuia; este și o perdea de fum pe care toți oamenii răi o răspândesc pentru a-și proteja interesele și a-și atinge scopurile proprii. Această zicală este un pretext pentru ca aceia care au motive ascunse să facă orice vor. În plus, este o falsitate propagată de asemenea oameni pentru a se sustrage în mod justificat de la supravegherea și condamnarea justiției morale și conștiinței. Totuși, există acum unii oameni care cred că zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este practică și corectă. Au astfel de oameni discernământ? Înțeleg ei adevărul? Sunt gândurile și opiniile unor astfel de oameni problematice? Dacă cineva din cadrul bisericii propagă această zicală, are un motiv, încearcă să-i inducă în eroare pe alții. Încearcă să folosească zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” pentru a risipi reținerile sau îndoielile altora în privința sa. În mod implicit, înseamnă că vrea ca alții să aibă încredere că poate să lucreze, să aibă încredere că este o persoană care poate fi folosită. Nu sunt acestea intenția și scopul lui? Trebuie să fie. Își spune în sinea lui: „Nu aveți niciodată încredere în mine și vă îndoiți mereu de mine. La un moment dat, probabil îmi veți găsi o mică problemă și mă veți concedia. Cum să pot lucra dacă mă urmărește mereu acest gând?” Prin urmare, răspândește această părere, astfel încât casa lui Dumnezeu să-i acorde încredere, să nu se îndoiască de el și să-l lase să lucreze liber, atingându-și astfel scopul. Dacă cineva chiar urmărește adevărul, ar trebui să trateze în mod adecvat supravegherea casei lui Dumnezeu asupra lucrării sale atunci când o vede, știind că este pentru propria protecție și, mai important, că înseamnă și a fi responsabil pentru lucrarea casei lui Dumnezeu. Deși este posibil să-și dezvăluie corupția, se poate ruga lui Dumnezeu cerând ca El să-l scruteze și să-l protejeze sau Îi poate jura lui Dumnezeu că-I va accepta pedeapsa dacă face rău. Nu i-ar aduce acest lucru liniște? De ce să răspândească o falsitate pentru a induce oamenii în eroare și a-și atinge propriul scop? Unii conducători și lucrători au mereu o atitudine de împotrivire față de supravegherea aleșilor lui Dumnezeu sau față de eforturile conducătorilor de nivel superior și ale lucrătorilor de a se informa despre lucrarea lor. Ce cred ei? „«Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» De ce mă supravegheați mereu? De ce mă folosiți dacă nu aveți încredere în mine?” Dacă îi întrebi despre lucrarea lor sau dacă te interesezi de progresul ei și apoi îi întrebi despre starea lor personală, vor deveni și mai defensivi: „Această lucrare mi-a fost încredințată; intră în atribuțiile mele. De ce vă amestecați în lucrarea mea?” Deși nu îndrăznesc să o spună

direct, vor insinua: „Așa spune zicala: «Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» De ce ești o persoană atât de plină de îndoieli?” Ba chiar te vor condamna și eticheta. Și ce se întâmplă dacă nu înțelegi adevărul și nu ai discernământ? După ce le auzi insinuarea, ai spune: „Sunt plin de îndoieli? Atunci greșesc. Sunt înșelător! Ai dreptate: nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.” Nu ai fost astfel indus în eroare? Este conformă cu adevărul zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”? Nu, este o aberație! Acești oameni ticăloși sunt perfizi și înșelători; ei prezintă această zicală drept adevărul pentru a-i induce în eroare pe oamenii confuzi. O persoană confuză, când aude această zicală, este cu adevărat indusă în eroare și devine nedumerită, gândindu-se: „Are dreptate, am nedreptățit această persoană. Chiar el a spus: «Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» Cum am putut să mă îndoiesc de el? Lucrarea nu poate fi realizată așa. Trebuie să-l încurajez fără să mă amestec în lucrarea lui. Întrucât îl folosesc, trebuie să am încredere în el și să-l las să lucreze liber, fără să-l constrâng. Trebuie să-i dau spațiu ca să muncească. Are capacitatea de a face treaba. Și chiar dacă nu are capacitatea, tot există lucrarea Duhului Sfânt!” Ce fel de logică este aceasta? Este vreo parte din ea în acord cu adevărul? (Nu.) Toate aceste cuvinte sună corect. „Nu-i putem constrânge pe alții.” „Oamenii nu pot să facă nimic; Duhul Sfânt este Cel care face totul. Duhul Sfânt scrutează totul. Nu trebuie să ne îndoim, deoarece Dumnezeu Se ocupă de toate.” Dar ce fel de cuvinte sunt acestea? Nu sunt confuzi oamenii care le rostesc? Nu pot pătrunde nici măcar acest lucru și sunt induși în eroare de o singură propoziție. Putem spune cu siguranță că majoritatea oamenilor consideră că expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este adevărul și sunt induși în eroare și constrânși de ea. Sunt tulburați și influențați de aceasta atunci când selectează sau folosesc oameni și chiar îi permit să le dicteze acțiunile. Drept urmare, mulți conducători și lucrători au mereu dificultăți și rețineri ori de câte ori verifică lucrarea bisericii și promovează și folosesc oameni. În cele din urmă, nu pot decât să se consoleze cu vorbele „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”. Ori de câte ori inspectează lucrarea sau se interesează de ea, își spun: „«Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești.» Ar trebui să am încredere în frații și surorile mele și, la urma urmei, Duhul Sfânt îi scrutează pe oameni, așa că n-ar trebui să mă îndoiesc mereu de alții și să-i supraveghez.” Au fost influențați de această expresie, nu-i așa? Care sunt consecințele provocate de influența acestei expresii? În primul rând, dacă cineva subscrie la această idee, „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”, va inspecta și va călăuzi lucrarea altora? Va supraveghea și va urmări lucrarea oamenilor? Dacă această persoană are încredere în toți cei pe care îi folosește, nu-i inspectează sau călăuzește niciodată în lucrarea lor și nu-i supraveghează niciodată, își face oare datoria cu loialitate? Poate să realizeze lucrarea bisericii într-un

mod competent și să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu? Este loial față de însărcinarea dată de Dumnezeu? În al doilea rând, acesta nu este doar un eșec în a respecta cuvântul lui Dumnezeu și îndatoririle tale, ci înseamnă a lua planurile și filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești ca și cum ar fi adevărul și a le urma și a le practica. Asculți de Satana și trăiești după o filosofie satanică, nu-i așa? Nu ești o persoană care I se supune lui Dumnezeu, cu atât mai puțin o persoană care se supune cuvintelor lui Dumnezeu. Ești un ticălos în toată regula. A lăsa deoparte cuvintele lui Dumnezeu și, în schimb, a lua o frază satanică și a o practica drept adevăr, înseamnă a trăda adevărul și pe Dumnezeu! Lucrezi în casa lui Dumnezeu, dar principiile după care acționezi sunt logica și filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești; ce fel de persoană ești? Aceasta este o persoană care Îl trădează pe Dumnezeu și cineva care Îl dezonorează grav pe Dumnezeu. Care este esența acestor fapte? Condamnarea deschisă a lui Dumnezeu și negarea fățișă a adevărului. Nu asta este esența? (Ba da.) Pe lângă faptul că nu urmezi voia lui Dumnezeu, tu îngădui uneia dintre zicalele diavolești și filosofiilor Satanei pentru interacțiuni lumești să devină de nestăpânit în biserică. Făcând asta, devii complicele Satanei, îl ajuți să-și desfășoare activitățile în biserică și tulburi și perturbi lucrarea bisericii. Esența acestei probleme este foarte gravă, nu-i așa?

În zilele noastre, majoritatea conducătorilor și lucrătorilor au otrava Satanei în inimile lor, încă trăiesc după filosofiile satanice și puține dintre cuvintele lui Dumnezeu au putere în inimile lor. Lucrarea multor conducători și lucrători este problematică – ei nu inspectează sau supraveghează niciodată lucrarea după ce fac rânduielile de lucru, chiar dacă știu de fapt în inimile lor că unii oameni nu pot face lucrarea și că vor apărea cu siguranță probleme. Cu toate acestea, neștiind cum să rezolve această problemă, pur și simplu adoptă părerea „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” și fac un talmeș-balmeș, chiar având liniște sufletească. Din această cauză, unii oameni sunt incapabili să facă o lucrare reală și doar se ocupă cu treburi generale, făcând lucrurile doar de formă. Drept urmare, transformă lucrarea bisericii într-un haos și, în unele locuri, chiar și ofrandele lui Dumnezeu sunt furate. Aleșii lui Dumnezeu nu pot asista la așa ceva și raportează problema Celui de mai sus. Când află acest lucru, conducătorul fals este uluit și se simte de parcă s-ar apropia dezastrul. Cel de mai sus îl întreabă apoi: „De ce nu ai inspectat lucrarea? De ce ai folosit persoana greșită?” La care conducătorul fals răspunde: „Nu cunosc esența unei persoane, prin urmare doar urmez principiul «Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești». Nu m-am așteptat niciodată să folosesc persoana greșită și să provoc un asemenea dezastru.” Credeți că părerea „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este corectă? Reprezintă această expresie adevărul? De ce ar folosi această expresie în lucrarea casei lui Dumnezeu și în a-și face datoria? Care este problema aici? „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” sunt, în mod clar, cuvintele non-credincioșilor, cuvinte care vin de la Satana – prin urmare, de ce le tratează ca fiind adevărul? De ce

nu poate spune dacă sunt corecte sau greșite? Acestea sunt, în mod evident, cuvintele omului, cuvintele omenirii corupte, pur și simplu, nu sunt adevărul, sunt în completă contradicție față de cuvintele lui Dumnezeu și nu ar trebui să servească drept criteriu pentru acțiunile oamenilor, conduita lor personală și închinarea față de Dumnezeu. Prin urmare, cum ar trebui abordată această expresie? Dacă ești într-adevăr capabil de discernământ, ce fel de adevăr-principiu ar trebui să utilizezi în locul acesteia pentru a servi drept principiu de practică? Ar trebui să fie „să-ți îndeplinești datoria bine, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea". A acționa cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea înseamnă să nu fii constrâns de nimeni; înseamnă să existe o singură inimă și minte, și nu mai mult. Aceasta este responsabilitatea și datoria ta și ar trebui să o îndeplinești bine, pentru că a face asta este absolut firesc și justificat. Indiferent de problemele pe care le întâmpini, ar trebui să acționezi conform principiilor. Ocupă-te de ele așa cum se cuvine; dacă emondarea este necesară, așa să fie, iar dacă se impune demiterea, așa să fie. Pe scurt, acționează pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Nu acesta este principiul? Nu reprezintă acesta exact opusul expresiei „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești"? Ce înseamnă să nu te îndoiești de oamenii pe care îi angajezi și să nu-i angajezi pe cei de care te îndoiești? Înseamnă că, dacă ai angajat o persoană, nu ar trebui să te îndoiești de ea, ar trebui să dai drumul frâielor, să nu o supraveghezi și să o lași să facă ce vrea; iar dacă te îndoiești de ea, atunci nu ar trebui să o angajezi. Nu asta înseamnă? Acest lucru este teribil de greșit. Omenirea a fost profund coruptă de Satana. Fiecare persoană are o fire satanică și este capabilă să-L trădeze pe Dumnezeu și să se împotrivească lui Dumnezeu. Ai putea spune că nimeni nu este de încredere. Chiar dacă o persoană jură până la capătul pământului, nu este de niciun folos, întrucât oamenii sunt constrânși de firile lor corupte și nu se pot controla. Ei trebuie să accepte judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu înainte de a putea rezolva problema firii lor corupte și să înlăture temeinic problema împotrivirii și a trădării față de Dumnezeu – să înlăture rădăcina păcatelor oamenilor. Toți cei care nu au trecut prin judecata și purificarea din partea lui Dumnezeu și nu au obținut mântuirea nu sunt de încredere. Nu sunt vrednici de încredere. Prin urmare, atunci când folosești pe cineva, trebuie să-l supraveghezi și să-l direcționezi. De asemenea, trebuie să-l emondezi și să ai în mod frecvent părtășie cu privire la adevăr și numai în acest fel vei putea să vezi clar dacă poate să fie folosit în continuare. Dacă există unii oameni care pot să accepte adevărul, acceptă emondarea, sunt capabili să-și îndeplinească datoria cu loialitate și care progresează mereu în viața lor, atunci numai aceștia sunt oameni care pot fi într-adevăr folosiți. Cei care sunt cu adevărat utilizabili au confirmarea lucrării Duhului Sfânt. Oamenii care nu au lucrarea Duhului Sfânt nu sunt demni de încredere; sunt muncitori și angajați. Când vine vorba de selectarea conducătorilor și lucrătorilor, un procent relativ mare dintre aceștia, cel puțin mai mult de jumătate, sunt eliminați, în timp ce doar o minoritate sunt considerați utilizabili sau potriviți pentru a fi folosiți – aceasta e realitatea. Unii conducători de

biserică nu supraveghează sau nu verifică niciodată lucrarea altora și nu acordă atenție lucrării după ce termină de avut părtășie sau de făcut rânduielile de lucru. În schimb, se bazează pe expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”, spunându-și chiar: „Lasă-L pe Dumnezeu să facă restul.” Apoi încep să se delecteze în confort și tihnă, neinvestigând problema și ignorând-o. Lucrând astfel, nu sunt ei superficiali? Au vreun simț al răspunderii? Nu sunt asemenea oameni conducători falși? Dumnezeu cere ca oamenii să-și facă îndatoririle cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea lor. Ceea ce le cere Dumnezeu oamenilor – acela este adevărul. În cazul în care conducătorii și lucrătorii se conformează mai degrabă cuvintelor diavolilor și Satanei decât cuvintelor lui Dumnezeu când lucrează sau își îndeplinesc îndatoririle, nu este aceasta o manifestare de împotrivire față de Dumnezeu și de trădare a Lui? De ce trebuie casa lui Dumnezeu, când alege conducători și lucrători, să-i aleagă doar pe acei oameni care sunt capabili să accepte adevărul, oameni buni care au conștiință și rațiune și pe cei care au un calibru bun și sunt capabili să-și asume lucrarea? Deoarece omenirea este profund coruptă și aproape nimeni nu poate fi folosit. Dacă cineva nu are ani de pregătire și cultivare, face lucrurile îngrozitor de ineficient, are mari dificultăți în a-și face îndatoririle bine și trebuie judecat, mustrat și emondat de numeroase ori înainte de a deveni potrivit de utilizare. Majoritatea oamenilor sunt dezvăluiți și eliminați pe parcursul pregătirii lor, iar conducătorii și lucrătorii sunt eliminați în număr foarte mare. De ce? Pentru că omenirea a fost prea profund coruptă de Satana. Cei mai mulți oameni nu iubesc adevărul și nici nu îndeplinesc standardul conștiinței și rațiunii. Prin urmare, cei mai mulți dintre ei nu sunt utilizabili. Trebuie să creadă în Dumnezeu mai mulți ani și să înțeleagă puțin din adevăr pentru a putea să îndeplinească unele îndatoriri. Aceasta e realitatea omenirii corupte. Așadar, pe această bază, putem concluziona că expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este complet greșită, nu are absolut nicio valoare practică. Putem spune cu siguranță că „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” este o erezie și o falsitate; este o zicală diavolească, o filosofie satanică și o astfel de caracterizare este întru totul potrivită. Dumnezeu nu a spus niciodată ceva de genul: „Putem avea încredere în omenirea coruptă.” El a cerut mereu ca oamenii să fie onești, demonstrând că există foarte puțini oameni onești în întreaga omenire, că toți sunt capabili să mintă și să înșele și că toți au o fire înșelătoare. Mai mult, Dumnezeu a spus că probabilitatea ca omenirea coruptă să-L trădeze este de sută la sută. Chiar dacă Dumnezeu folosește o persoană, acea persoană trebuie să treacă prin ani de emondare și, chiar în timp ce este folosită, trebuie să experimenteze mulți ani de judecată și mustrare pentru a fi purificată. Spuneți-Mi voi acum, chiar există cineva care să fie de încredere? Nimeni nu îndrăznește să spună asta. Și ce demonstrează faptul că nimeni nu îndrăznește? Demonstrează că niciun om nu este demn de încredere. Așadar, să revenim la expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”. În ce fel este incorectă? Ce

este absurd la ea? Nu se înțelege de la sine? Dacă cineva mai crede că această zicală este în vreun fel corectă sau aplicabilă, atunci cu siguranță îi lipsește adevărul și este în mod sigur o persoană absurdă. Astăzi, sunteți capabili să observați problema acestei expresii și să stabiliți că este o falsitate, iar acest lucru se datorează pe deplin faptului că ați experimentat lucrarea lui Dumnezeu și puteți acum să vedeți mai limpede și să căpătați perspective mai clare privind esența omenirii corupte. Doar datorită acestui lucru, sunteți în stare să respingeți complet această expresie diavolească, această erezie și falsitate. Dacă nu ar fi lucrarea lui Dumnezeu de mântuire, și voi ați fi induși în eroare de această zicală diavolească a Satanei și chiar ați folosi-o ca și cum ar fi un dicton standard sau un motto. Cât de jalnic ar fi – nu ați avea deloc adevărul-realitate.

Expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești" este una pe care majoritatea oamenilor au auzit-o anterior. Credeți că această expresie este corectă sau incorectă? (Este incorectă.) Întrucât credeți că este incorectă, de ce poate încă să vă influențeze în viața reală? Când vă veți confrunta cu astfel de chestiuni, această părere va ieși la iveală. Vă va tulbura într-o anumită măsură și, odată ce vă tulbură, lucrarea voastră va fi compromisă. Așadar, dacă ești de părere că este incorectă și ai stabilit că este incorectă, de ce ești influențat în continuare de ea și de ce o mai folosești ca să te consolezi? (Deoarece nu înțeleg adevărul, oamenii nu reușesc să practice conform cuvintelor lui Dumnezeu, așa că vor considera filosofia Satanei pentru interacțiunile lumești drept principiul sau criteriul lor de practicare.) Acesta este unul dintre motive. Mai sunt și altele? (Deoarece această expresie este relativ conformă cu interesele trupești ale oamenilor, iar ei vor acționa în mod natural pe baza acesteia atunci când nu înțeleg adevărul.) Oamenii nu sunt așa doar când nu înțeleg adevărul; chiar și când înțeleg adevărul, s-ar putea să nu fie capabili să practice în conformitate cu adevărul. Este corect faptul că această expresie e „relativ conformă cu interesele trupești ale oamenilor". Oamenii preferă să urmeze un truc viclean sau o filosofie satanică privind interacțiunile lumești pentru a-și proteja interesele trupești decât să practice adevărul. În plus, au o bază pentru a proceda așa. Care este această bază? Este faptul că această expresie este larg acceptată de mase ca fiind corectă. Când fac lucruri în conformitate cu această expresie, acțiunile lor pot fi valide în fața tuturor celorlalți, iar ei pot fi scutiți de critici. Indiferent dacă o privim dintr-o perspectivă morală sau legală, ori din perspectiva noțiunilor tradiționale, este o practică și o opinie care are susținere. Astfel, când nu ești dispus să practici adevărul sau când nu-l înțelegi, preferi să Îl ofensezi pe Dumnezeu, să încalci adevărul și să te retragi într-un loc care nu încalcă o cerință morală minimă. Și care este acest loc? Este cerința minimă de a „nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și de a nu-i angaja pe cei de care te îndoiești". Dacă te retragi în acest loc și acționezi în conformitate cu această expresie, vei avea liniște sufletească. De ce îți dă liniște sufletească? Pentru că toți ceilalți gândesc așa. Mai mult, nutrești în inima ta și ideea că legea nu poate fi aplicată când toți sunt infractori, spunându-ți: „Toți gândesc așa. Dacă practic în conformitate cu această expresie, nu

va conta dacă Dumnezeu mă condamnă, de vreme ce oricum nu pot să-L văd pe Dumnezeu sau să-L ating pe Duhul Sfânt. Măcar în ochii celorlalți, sunt văzut ca o persoană cu trăsături umane, cineva cu puțină conștiință." Alegi să trădezi adevărul de dragul acestor „trăsături umane", de dragul de a-i face pe oameni să te privească fără ostilitate în ochii lor. Atunci toți vor avea o părere bună despre tine, nu vei fi criticat, vei duce o viață confortabilă și vei avea liniște sufletească – ceea ce cauți este liniștea sufletească. Este această liniște sufletească o manifestare a iubirii cuiva față de adevăr? (Nu, nu este.) Ce fel de fire este, așadar? Cuprinde înșelăciune? Da, există înșelăciune în ea. Te-ai gândit puțin și știi că expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești" nu este corectă, nu este adevărul. Atunci de ce, când ajungi într-un impas, tot nu alegi adevărul, ci respecți în schimb o expresie filosofică derivată din cultura tradițională, o expresie la care oamenii sunt cei mai receptivi? De ce o alegi? Acest lucru are legătură cu gândurile complexe ale oamenilor și, odată ce există gânduri complexe, ce fel de fire este implicată? (Ticăloșia.) Pe lângă ticăloșie, intervine și un alt aspect aici. Nu recunoști complet corectitudinea expresiei, dar tot ești în stare să o respecți și să-i permiți să te influențeze și să te controleze. Un lucru este sigur aici: ești scârbit de adevăr și nu ești cineva care iubește adevărul. Nu este aceasta firea? (Ba da.) Asta e sigur. Oamenii sunt influențați de multe opinii atunci când fac lucruri și, de fapt, deși nu crezi neapărat în inima ta că astfel de opinii sunt corecte, ești totuși capabil să le respecți și să te agăți de ele, ceea ce este determinat de o anumită fire. Deși crezi că aceste opinii sunt incorecte, tot poți fi influențat, controlat și manipulat de ele. Aceasta este o fire ticăloasă. De exemplu, unii oameni consumă droguri sau pariază, spunând totodată că drogurile și jocurile de noroc sunt rele și chiar sfătuindu-i pe alții să nu facă așa ceva, ca nu cumva să piardă totul. Ei cred că astfel de lucruri sunt greșite, că sunt lucruri negative, dar pot oare să renunțe la ele și să le abandoneze? (Nu.) Nu se vor putea opri niciodată și chiar spun deschis: „Jocurile de noroc sunt și un mod de a câștiga bani, așa că pot deveni o profesie." Nu doar le înfrumusețează ei? În realitate, își spun în sinea lor: „Ce fel de profesie este aceasta? Am amanetat tot ce am de valoare și am pierdut toți banii pe care i-am câștigat. Până la urmă, nici măcar un parior nu poate să ducă o viață normală." Așadar, de ce le mai înfrumusețează în acest fel? Pentru că nu pot renunța. Și de ce nu pot renunța? Pentru că este în natura lor; a prins deja rădăcini acolo. Au nevoie de acest lucru și nu se pot răzvrăti împotriva lui – este natura lor. Am avut părtășie mai mult sau mai puțin suficient despre expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești". Este o persoană influențată de această expresie fiindcă a avut un impuls temporar de a accepta o astfel de părere sau fiindcă Satana, profitând de un moment de neglijență, i-a insuflat o astfel de opinie acestei persoane, făcând-o să acționeze în acest fel? (Nu.) Aceasta implică natura coruptă a persoanei; ea alege o astfel de cale pentru că acest lucru este în natura ei. După ce am disecat astfel expresia „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești", o înțelegeți acum în principiu. Această expresie se

caracterizează drept filosofia Satanei pentru interacțiunile lumești – nu este în niciun caz adevărul. Are vreo legătură cu adevărul? (Nu.) Nu are absolut nicio legătură cu adevărul și este condamnată de Dumnezeu. Nu este adevărul; vine de la Satana, nu de la Dumnezeu. Se poate spune cu certitudine că această expresie nu are absolut nimic de-a face cu adevărul sau cu criteriul pentru modul în care credincioșii în Dumnezeu ar trebui să acționeze, să se poarte și să se închine lui Dumnezeu. Această expresie a fost pe deplin condamnată. Aspectele false ale acestei expresii sunt comparativ destul de evidente, prin urmare vă este ușor să discerneți dacă este sau nu corectă.

II. O disecare a ideii „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”

Să vorbim despre o altă zicală, „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”. Cine poate explica ce înseamnă aceasta? (În zicala „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”, vreascurile se referă la lemnele de foc, iar fierea se referă la vezica biliară. Este vorba despre Goujian, rege al Împărăției Yue, care dormea pe o grămadă de lemne de foc și lingea o vezică biliară în fiecare zi și despre modul în care dorea să se răzbune, să se ridice din cenușa înfrângerii sale și să-și restaureze împărăția.) Ai explicat contextul acestei zicale, adică povestea din care provine această zicală. De obicei, când explici o zicală, pe lângă explicarea contextului, trebuie să explici semnificația ei extinsă – pentru ce este o metaforă când este folosită de oameni în vremurile moderne. Explică din nou. (Este o metaforă pentru o persoană care lucrează pe brânci, care luptă și muncește din greu pentru a-și realiza obiectivele și dorințele.) Atunci, cum s-ar explica „vreascurile” și „fierea” în acest context? Nu ai explicat aceste două aspecte ale înțelesului. Examinând cuvintele, „vreascurile” se referă la un tip de lemne de foc cu spini; el se așeza pe lemne de foc cu spini ca să doarmă, apoi își amintea adesea de circumstanțele și dezonoarea lui, precum și de misiunea pe care și-a asumat-o. În plus, a atârnat o vezică biliară de tavan și o lingea în fiecare zi. Ce gust simt oamenii când ling o vezică biliară? (Un gust amar.) Ce amar ar fi! S-a folosit de această senzație ca să nu-și uite ura, să nu-și uite misiunea și să nu-și uite dorința. Care era dorința lui? Sarcina importantă de a-și restaura împărăția. Pentru ce este de obicei o metaforă „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”? Este de obicei o metaforă pentru o persoană aflată în circumstanțe nefericite, dar care nu-și uită misiunea și dorințele și care este capabilă să plătească un preț pentru dorințele, aspirațiile și misiunea ei. Acesta este mai mult sau mai puțin sensul. În ochii oamenilor laici, este pozitivă sau negativă zicala „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”? (Este pozitivă.) De ce este considerată o zicală pozitivă? Îi poate motiva pe oameni în toiul greutăților să nu-și uite ura, să nu-și uite dezonoarea și îi poate determina să muncească din greu și să se străduiască să devină mai puternici. Este o zicală relativ motivațională. În ochii oamenilor laici, este fără îndoială o zicală pozitivă. Dacă oamenii acționează în conformitate cu această zicală, nu există nicio îndoială că acțiunile lor, motivația lor de a face lucruri, felul în care fac lucrurile și principiile pe care le respectă sunt corecte și pozitive. Spunând aceasta, nu este nimic fundamental greșit la această

zicală, deci ce anume dorim să disecăm aducând-o în discuție? Ce vrem să spunem? (Vrem să disecăm modurile în care această zicală este contrară adevărului.) Așa este, vrem să discernem dacă este sau nu adevărul. Întrucât această zicală este atât de „corectă”, merită să disecăm și să verificăm în ce moduri anume este „corectă”. Apoi, îi vom da o definiție exactă și vom vedea dacă este sau nu adevărul. Acesta este rezultatul final pe care dorim să îl obținem. Zicala „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” este o lege a supraviețuirii de care se agață oamenii aflați în situații speciale. Să ne asigurăm mai întâi – este această zicală adevărul? (Nu.) Să nu începem prin a spune dacă este sau nu adevărul. Pe baza sensului său literal pe care îl pot vedea oamenii, această zicală nu are un sens negativ. Așadar, ce sens pozitiv are? Îi poate motiva pe oameni, le poate da hotărâre, îi poate determina să lupte mai departe, să nu se retragă, să nu se descurajeze și să nu fie lași. Există un aspect în care are o utilizare pozitivă. Totuși, în ce circumstanțe este necesar ca oamenii să respecte principiile de conduită personală și de acțiune din această zicală? Există o legătură între principiile pe care le susține această zicală și credința în Dumnezeu? Există vreo legătură cu practicarea adevărului? Există vreo legătură cu îndeplinirea datoriei cuiva? Există vreo legătură cu urmarea căii lui Dumnezeu? (Nu.) Ați ajuns atât de repede la o concluzie? De unde știți că nu există nicio legătură? (Cuvintele lui Dumnezeu nu spun asta.) Este prea simplist și iresponsabil să spui acest lucru. Când nu înțelegi și spui: „În fine, nu există în cuvintele lui Dumnezeu și nu știu ce înseamnă această zicală, așa că nu o voi asculta. Poate spune orice vrea, dar nu am de gând să o cred”, este un lucru iresponsabil. Trebuie să o abordezi cu seriozitate. Odată ce ai abordat-o cu seriozitate, ai înțeles-o în detaliu și ai un discernământ adevărat în privința ei, nu vei trata niciodată această zicală drept adevărul. În momentul de față, nu te pun să negi corectitudinea acestei zicale; în schimb, te determin să înțelegi că această zicală nu este adevărul, îți arăt ce adevăruri ar trebui să înțelegi și cum ar trebui să susții adevărul în aceleași circumstanțe. Înțelegi? Spuneți-Mi așadar cum înțelegeți voi. („Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” se referă la modul în care ar trebui să practice oamenii în vremuri de nenorocire, dar în casa lui Dumnezeu termenul „nenorocire” nu există. Când Dumnezeu îi dă în vileag pe oameni sau îi supune la încercări, totul face parte din procesul lui Dumnezeu de a-i desăvârși – aceasta nu e o nenorocire. Această zicală le spune oamenilor că trebuie să-și amintească greutățile pe care le suferă în acest moment și să recâștige teren în viitor. Această expresie nu are temei în casa lui Dumnezeu. Voi da un exemplu care este puțin nepotrivit: după ce sunt demiși, unii conducători folosesc expresia „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” pentru a se motiva, spunând: „Voi învăța de la Goujian, regele Împărăției Yue, voi dormi pe vreascuri și voi linge fiere. Va veni vremea când îmi voi relua vechea funcție și voi deveni din nou conducător. Veți vedea! Acum mă criticați, spunând că sunt rău într-o privință sau alta. Într-o zi, voi recâștiga ce am pierdut și vă voi arăta de ce sunt în stare. Sigur va veni ziua în care umilința pe care am suferit-o acum va fi spălată!”) Acesta e un exemplu foarte bun. V-a luminat? Aveți vreodată momente când vreți să dormiți pe

vreascuri și să lingeți fiere? Vă gândiți vreodată să recâștigați terenul pierdut? (Da. Am aceste gânduri când oamenii îmi resping opiniile. De exemplu, când discut despre unele lucruri cu frații și surorile și ei pun la îndoială opiniile pe care le prezint, mă simt recalcitrantă în inima mea și mă gândesc: „Într-o zi, trebuie să fac o treabă bună și să vă arăt eu." Apoi, merg și muncesc din greu ca să dobândesc cunoștințe în acel domeniu al lucrării, dar aceasta este mentalitatea greșită.) Aceasta nu este o atitudine de acceptare, de căutare sau de practicare a adevărului, ci una de încăpățânare și de a dori să le demonstrezi ceva altora – este o atitudine de a nu accepta înfrângerea. Acest tip de atitudine este considerat pozitiv în rândul omenirii. Să nu accepți niciodată înfrângerea este un temperament bun într-un fel și înseamnă că o persoană are tenacitate, deci de ce se spune că nu este o practicare a adevărului? Deoarece atitudinea ei când face lucruri, precum și principiile și motivațiile din spatele acțiunilor ei nu se bazează pe adevăr; în schimb, se bazează pe zicala din cultura tradițională „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere". Deși se poate spune că această persoană are o prezență puternică, iar mentalitatea și atitudinea ei de a dori să câștige și de a nu accepta înfrângerea câștigă respectul oamenilor din lumea seculară, în fața adevărului, cum sunt mentalitatea și temperamentul de acest fel? Sunt minuscule și de-a dreptul îngrozitoare; sunt detestate de Dumnezeu. Cine mai are ceva de împărtășit? (Când îndeplinesc o datorie, deoarece nu sunt familiarizată cu acel domeniu de lucru, cred că oamenii nu mă iau în serios. Prin urmare, mă mobilizez în secret în inima mea: „Trebuie să studiez temeinic acest domeniu de lucru și să vă arăt că, în realitate, sunt capabilă." Uneori, când oamenii atrag atenția asupra unor neajunsuri în datoria mea, mă străduiesc să mă schimb; îndur greutăți, plătesc un preț pentru a învăța meseria și suport oricât de multe greutăți, dar nu caut cum să-mi fac bine datoria; în schimb, vreau să vină o zi când îi pot face pe ceilalți să mă admire și când pot câștiga respectul altora. Și eu am o stare de felul „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere".) Din ceea ce ați împărtășit cu toții, am observat o problemă. Credeți în Dumnezeu de un număr de ani nu tocmai mic, v-ați abandonat familiile și carierele și ați suferit multe greutăți, dar ați cules atât de puține roade. În plus, sunteți capabili să îndurați greutăți, să vă consumați în îndatoririle voastre și să plătiți un preț, dar de ce nu progresați niciodată în adevăr? Cum se face că adevărurile pe care le înțelegeți sunt atât de puține și de superficiale? Motivul este că nu puneți accent pe adevăr. Vreți mereu să dormiți pe vreascuri și să lingeți fiere, iar inimile voastre sunt pline până la refuz de dorința de a vă demonstra puterile. Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere este un „mare buboi" – crezi că este un lucru bun? Care este rezultatul final de a dormi pe vreascuri și a linge fiere? Când o persoană vrea să demonstreze că este capabilă și competentă, că nu le este inferioară celorlalți și nu poate pierde în fața nimănui, va dormi pe vreascuri și va linge fiere. Cu alte cuvinte, va „îndura cele mai mari greutăți pentru a deveni cel mai grozav dintre oameni". Așadar, în ce moduri se manifestă faptul de a dormi pe vreascuri și a linge fiere? Primul mod în care se manifestă este de a nu accepta înfrângerea. Al doilea este de a îndura umilința

și a purta o povară grea. Nu puteți folosi niciun cuvânt pentru a dezbate lucrurile cu alții, a-i respinge sau a vă apăra, dar depuneți efort în secret. Ce fel de efort? Ar putea fi prețul pe care îl plătiți: lucrați până noaptea târziu, vă treziți devreme dimineața sau citiți cuvintele lui Dumnezeu și învățați despre domeniul vostru de lucru în timp ce alții se distrează, depunând un efort suplimentar. Înseamnă că îndurați greutăți? Acest lucru se numește a dormi pe vreascuri și a linge fiere. Care este al treilea mod în care se manifestă? Se manifestă la oamenii care au un fel de ambiție măreață în sufletul lor și care nu se plâng de necazurile lor din cauza acestei ambiții mărețe. Ei vor să susțină obiectivele pe care și le-au stabilit și pe care vor să le atingă și să mențină această voință de a lupta. Ce este această voință de a lupta? De exemplu, dacă vrei să devii conducător sau să îndeplinești o anumită sarcină, trebuie să păstrezi mereu această stare de spirit lăuntrică; nu trebuie să-ți uiți niciodată hotărârea, misiunea, ambițiile și aspirațiile. Cum ai descrie acest lucru într-o singură frază? (A nu pierde din vedere motivația inițială de a face ceva.) A nu pierde din vedere motivația inițială de a face ceva; este corect, dar nu suficient de puternic. (Să păstrezi o mare ambiție în inima ta.) E mai bine. Conține puțin din acel sentiment. Cum poți spune aceste cuvinte într-un mod mai exact și mai concis? (Voința de a lupta și ambiții.) Cum ai spune acest lucru în termeni compleți? Multe bătălii și multe înfrângeri, dar devenind mai curajos cu cât lupți mai mult. Este o voință de a lupta în care nu te dai niciodată bătut. Este așa cum spun unii: „Te-ai descurajat după ce ai fost demis? Eu am fost demis de multe ori, dar nu m-am descurajat niciodată. Ori de câte ori dau greș, pur și simplu mă urc înapoi în șa. Trebuie să avem voința de a lupta!” Din perspectiva lor, această voință de a lupta este un lucru pozitiv. Ei nu cred că este un lucru rău când oamenii au ambiții, aspirații și voința de a lupta. Cum tratează ambițiile exagerate și dorințele produse de firea coruptă a aroganței? Le tratează ca pe ceva pozitiv. Prin urmare, sunt de părere că este corect să poată îndura greutățile de a dormi pe vreascuri și a linge fiere pentru a atinge scopul pe care îl urmăresc și pe care îl consideră adecvat, că oamenii privesc acest lucru în mod favorabil și că ar trebui să fie adevărul. Acestea sunt trei manifestări ale expresiei „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”. Pot aceste trei manifestări să explice sensul zicalei „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”? (Da, pot.) Atunci, voi avea părtășie în detaliu despre aceste trei manifestări.

A. A nu accepta înfrângerea

Să începem prin a discuta despre prima manifestare a dormitului pe vreascuri și a lingerii fierii: să nu accepți înfrângerea. Ce înseamnă să nu accepți înfrângerea? Ce manifestări obișnuite ale oamenilor dovedesc că aceștia au mentalitatea de a nu accepta înfrângerea? Ce fel de fire este neacceptarea înfrângerii? (Aroganță și intransigență.) Conține cele două firi evidente ale aroganței și intransigenței. Ce altceva? (Dorința de a câștiga.) Este aceasta o fire? Aceasta e o manifestare. Acum vorbim despre firi. (Aversiunea față de adevăr.) Aversiunea față de adevăr înseamnă cu siguranță că ei nu

acceptă adevărul. De exemplu, dacă un conducător sau un lucrător spune că faptele tale încalcă principiile și întârzie lucrarea casei lui Dumnezeu și vrea să te demită, crezi în sinea ta: „Hm, nu cred că faptele mele sunt greșite. Dacă vrei să mă demiți, n-ai decât. Dacă nu mă lași să le fac, atunci nu le voi face. Mă voi supune!” În această supunere există o atitudine de a nu accepta înfrângerea. Aceasta este o fire. În afară de aroganță, intransigență și aversiune față de adevăr, ce altceva conține această fire? Există o fire de a dori să rivalizezi cu Dumnezeu? (Da.) Atunci ce fire este aceasta? Este ferocitate. Nu puteți să recunoașteți nici măcar o fire atât de feroce. De ce spun că este feroce? (Pentru că vor să rivalizeze cu Dumnezeu.) Încercarea de a rivaliza cu adevărul se numește ferocitate – este prea feroce! Dacă nu ar fi feroce, nu ar încerca să rivalizeze cu adevărul și nici să rivalizeze sau să concureze cu Dumnezeu. Aceasta e o fire feroce. În neacceptarea înfrângerii există aroganță, intransigență, aversiune față de adevăr și ferocitate. Acestea sunt firile evidente de care este legată. Cum se manifestă neacceptarea înfrângerii? Ce mentalități cuprinde? Cum gândesc oamenii care nu acceptă înfrângerea? Care este atitudinea lor? Ce spun ei, ce gândesc și ce dezvăluie atunci când se confruntă cu lucruri precum demitere? Cea mai comună manifestare este atunci când îndeplinesc o datorie și Cel de mai sus vede că nu sunt potriviți să facă această datorie și îi demite, iar ei cugetă în sinea lor: „Nu am nicio șansă împotriva ta. Nu mă voi certa cu tine. Am talent. Aurul veritabil este menit să strălucească în cele din urmă, iar eu sunt o persoană talentată oriunde aș merge! Indiferent ce rânduieli face Cel de mai sus pentru mine, le voi suporta și le voi asculta deocamdată.” De asemenea, aceștia vin înaintea lui Dumnezeu și se roagă: „Dumnezeule, Îți cer să mă împiedici să mă plâng. Îți cer să-mi legi limba, să mă faci să nu Te judec sau să Te hulesc și să mă faci capabil să mă supun.” Dar apoi cugetă din nou: „Nu pot să mă supun. Aceasta e partea cea mai grea. Nu pot accepta acest lucru. Ce ar trebui să fac? Acestea sunt rânduielile Celui de mai sus; nu pot să fac nimic. Sunt atât de talentat, dar de ce nu pot să-mi folosesc niciodată talentele în casa lui Dumnezeu? Se pare că încă nu am citit suficient din cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să citesc mai multe dintre cuvintele Lui de acum înainte!” Ei nu cedează și nu cred că le sunt inferiori altora, ci doar că au crezut ceva mai puțin timp în Dumnezeu și că pot compensa acest lucru. Prin urmare, depun eforturi citind cuvintele lui Dumnezeu și ascultând predici. Învață un nou imn și citesc un capitol din cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și exersează predicarea. Treptat, se familiarizează tot mai mult cu cuvintele lui Dumnezeu, pot predica multă doctrină spirituală și pot să aibă părtășie în adunări. Există aici vreun imbold de a nu accepta înfrângerea? (Da.) Ce fel de imbold este? (Un imbold ticălos.) Acest lucru este problematic! De ce, de îndată ce îl disecăm, îl caracterizați imediat drept un imbold ticălos? Nu sunt bune aceste lucruri? Viața lor spirituală este normală; nu iau parte la lucruri seculare; nu bârfesc; sunt capabili să recite multe capitole din cuvintele lui Dumnezeu și să cânte multe imnuri din memorie. Sunt „elite”! Așadar, de ce spuneți că acesta e un imbold ticălos? (Intenția lor este de a dovedi că sunt capabili și că nu le sunt

inferiori altora.) Acest lucru se numește a nu accepta înfrângerea. Neacceptând înfrângerea, se înțeleg pe ei înșiși cu adevărat și își recunosc problemele? (Nu.) Își recunosc ei corupția și firea arogantă? (Nu.) Atunci ce dovedesc neacceptând înfrângerea? Vor să demonstreze că sunt capabili și superiori; vor să demonstreze că sunt mai buni decât alții și, în cele din urmă, că demiterea lor a fost o greșeală. Imboldul lor este îndreptat în această direcție. Nu este aceasta o neacceptare a înfrângerii? (Ba da.) Această atitudine de a nu accepta înfrângerea a produs acțiunile lor de a suporta greutăți, de a plăti un preț, de a îndura umilința și de a purta o povară grea. La prima vedere, pare că depun mult efort, că pot să îndure greutăți, să plătească un preț și, în cele din urmă, să-și atingă obiectivele, dar de ce nu este mulțumit Dumnezeu? De ce îi condamnă El? Pentru că Dumnezeu scrutează adâncul inimii oamenilor și evaluează fiecare persoană conform adevărului. Cum evaluează Dumnezeu comportamentul, intențiile, manifestările și firile fiecărei persoane? Toate aceste lucruri sunt evaluate conform adevărului. Atunci, cum evaluează Dumnezeu această chestiune și cum o definește? Indiferent cât de multe greutăți ai suferit și cât de mare a fost prețul pe care l-ai plătit, în ultimă instanță, nu te-ai străduit să obții adevărul; intenția ta nu este să te supui sau să accepți adevărul; în schimb, te folosești de metoda ta de a îndura suferințe și a plăti un preț ca să demonstrezi că modul în care te-au caracterizat și tratat Dumnezeu și casa Lui a fost greșit. Ce implică acest lucru? Vrei să dovedești că ești o persoană care nu a greșit niciodată și care nu are o fire coruptă. Vrei să dovedești că modul în care te-a tratat casa lui Dumnezeu nu a fost în conformitate cu adevărul și că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu sunt uneori greșite. De exemplu, când a fost vorba de tine, au existat o neglijență și o problemă, iar cazul tău dovedește că ale lui Dumnezeu cuvinte nu sunt adevărul și că nu trebuie să te supui. Nu este acesta rezultatul? (Ba da.) Aprobă Dumnezeu acest tip de rezultat sau îl condamnă? (Îl condamnă.) Dumnezeu îl condamnă.

Este în conformitate cu adevărul această atitudine de a nu accepta înfrângerea pe care o au oamenii? (Nu.) Dacă spunem că această atitudine nu este în concordanță cu adevărul și că se află la mare distanță față de adevăr, ar fi corectă acea afirmație? Nu, pentru că acea atitudine nu este deloc legată de adevăr. În lume și în rândul întregii omeniri, este lăudată sau condamnată această atitudine de a nu accepta înfrângerea? (Este lăudată.) În ce medii este lăudată? (La locul de muncă și în școli.) De exemplu, dacă ia nota șase la un examen, un elev spune: „Nu voi accepta înfrângerea. Data viitoare voi lua nota nouă.” Când ia nota nouă, vrea să primească nota zece data viitoare. În cele din urmă, reușește acest lucru, iar părinții săi cred că acest copil este ambițios și are un viitor strălucit. Un alt mediu – și cel mai comun – este cel al competițiilor. Unele echipe pierd o competiție și au un simbol al rușinii pictat pe față, dar nu acceptă înfrângerea. Datorită acestei mentalități și atitudini de a nu accepta înfrângerea, ele muncesc din greu și se antrenează mai mult, iar la următoarea competiție învinge cealaltă echipă și o pun într-o lumină nefavorabilă. În această societate și în rândul omenirii, a

nu accepta înfrângerea este un fel de mentalitate. Ce este o mentalitate? (Este un mod de gândire care îi susține pe oameni din punct de vedere psihologic.) Corect. Este un impuls care îi sprijină pe oameni să avanseze mereu având curaj, să nu fie învinși, să nu se descurajeze, să nu se retragă și să-și atingă aspirațiile și obiectivele. Acest lucru se numește a nu accepta înfrângerea. Este un fel de mentalitate de a nu accepta înfrângerea. Oamenii cred că, dacă nu au această mentalitate, acest „spirit", atunci viața nu are niciun sens. Pe ce anume se bazează ei în viață? Viața lor se bazează pe un fel de mentalitate. De unde provine această mentalitate? Provine din noțiunile și închipuirile oamenilor, precum și din firile lor corupte. Nu este practic, iar oamenii nu pot dobândi acest lucru. De când a creat Dumnezeu omenirea și până acum, indiferent câți ani au trecut, există atât de multe lucruri pozitive, cum ar fi ordinea potrivit căreia trăiesc viețuitoarele, ordinea potrivit căreia trăiește omenirea și ordinea potrivit căreia funcționează cerul, pământul, toate lucrurile, universul și așa mai departe. În funcție de gândurile și de nivelul lor de educație, oamenii ar trebui să poată găsi o ordine pe care să o respecte în toate acestea, pe care să o considere principiul și impulsul pentru felul în care acționează și se poartă sau fundația pentru acestea. Însă ei nu depun eforturi în direcția corectă – în ce direcție își aplică ei forța? Își aplică forța în direcția greșită, adică încalcă ordinea potrivit căreia se dezvoltă lucrurile și ordinea potrivit căreia toate lucrurile își parcurg ciclul – vor mereu să distrugă această ordine naturală pe care a rânduit-o Dumnezeu și să folosească metode și mijloace umane de a crea fericire. Ei nu știu cum se câștigă fericirea, ce taină se află în ea sau care este sursa; nu caută această sursă. În schimb, încearcă să folosească o abordare umană pentru a crea fericire și vor mereu să creeze și miracole. Încearcă să folosească o abordare umană pentru a schimba ordinea normală a tuturor acestor lucruri și apoi să obțină fericirea și obiectivele pe care le doresc. Toate acestea sunt anormale. Care este rezultatul final al faptului că oamenii se bazează pe ei înșiși ca să lupte pentru asemenea lucruri, indiferent de modul în care luptă? Această lume pe care Dumnezeu a dăruit-o omenirii să o gestioneze a fost acum degradată. Cine este cea mai mare victimă odată ce a fost degradată? (Omul.) Omenirea este cea mai mare victimă. Oamenii au distrus lumea în această măsură, dar tot susțin că nu se vor da niciodată bătuți. Nu e ceva în neregulă cu mintea lor? Care e consecința finală care decurge din faptul că nu se dau niciodată bătuți? Un dezastru catastrofal. Nu este doar faptul că pierd una sau două competiții ori că au un simbol al rușinii pictat pe față. Și-au distrus perspectivele și și-au blocat căile de scăpare – s-au distrus singuri! Aceasta este urmarea neacceptării înfrângerii.

Ceea ce disecăm acum este o manifestare tipică a firii feroce și arogante a Satanei, și anume cea de a nu se da niciodată bătut. A nu se da niciodată bătut este o mentalitate. O criticăm, o expunem și o condamnăm, dar dacă o condamni în mijlocul omenirii, vor accepta oamenii acest lucru? (Nu.) De ce nu? (Pentru că toți oamenii laudă această expresie.) Ei promovează această mentalitate. Dacă un individ nu are o fărâmă din mentalitatea de a nu accepta înfrângerea și a nu se da niciodată bătut, ceilalți vor spune

că este slab. Dacă nu promovăm aceste lucruri, înseamnă că suntem slabi? (Nu, nu suntem.) Oamenii spun: „Cum adică nu ești slab? Nu trăiești viața cu tărie de caracter. Ce rost mai are să trăiești?” Este adevărată această afirmație? Să o disecăm mai întâi: ce fel de atitudine este aceea de a nu accepta înfrângerea? Oamenii cu rațiune normală ar trebui să aibă această atitudine? De fapt, dacă oamenii au o rațiune normală, nu ar trebui să aibă această mentalitate. E greșit să ai această mentalitate. O persoană trebuie să înfrunte realitatea pentru a fi cineva care are rațiune. Ca atare, neacceptarea înfrângerii înseamnă în mod evident că nu are rațiune; înseamnă că ceva nu este în regulă cu mintea ei, iar această atitudine este evident greșită. Pentru credincioșii în Dumnezeu, precis vorbind, nu ar trebui să aibă această mentalitate, deoarece o fire arogantă este inerentă în neacceptarea înfrângerii. Le este ușor oamenilor să accepte adevărul când au o fire arogantă? (Nu.) Aceasta e o problemă. Dacă folosești o fire arogantă ca bază pentru a urmări adevărul, atunci ce urmărești? Ce urmărești sigur nu este adevărul, deoarece această urmărire nu este în mod inerent pozitivă și ceea ce câștigi categoric nu va fi adevărul; va fi cu siguranță un fel de „mentalitate” pe care și-au imaginat-o oamenii. Dacă oamenii tratează o astfel de mentalitate ca fiind adevărul, atunci au rătăcit calea. Așadar, dacă ar fi să corectăm mentalitatea de a nu accepta înfrângerea, ce am spune? Am spune că oamenii trebuie să înfrunte probleme reale și să facă lucrurile conform adevărurilor-principii, că nu ar trebui să aibă o atitudine de a nu accepta înfrângerea. Dacă nu acceptă înfrângerea, pe cine nu acceptă ei? (Pe Dumnezeu.) Nu acceptă adevărul. Mai exact, nu acceptă adevăratele date ale problemei, nu acceptă că au făcut ceva greșit și au fost dezvăluiți și nu acceptă că au o fire arogantă. Aceste lucruri sunt adevărate. Îi poți combate așadar pe acești oameni? Cea mai bună modalitate de a-i contracara este să folosești lucrul pe care îl consideră cel mai stânjenitor. Ce lucru din lumea de astăzi este considerat de omenire cel mai stânjenitor? Știința. Ce a oferit știința omenirii? (Dezastre.) Știința, lucrul pe care omenirea îl laudă cel mai mult și de care este cea mai mândră, i-a adus dezastre fără precedent. Acum că aveți acest indiciu, cum ar trebui să-i combateți pe acești oameni pentru a-i face de rușine? Ce spuneți: ar trebui făcuți de rușine cei care sunt de teapa Satanei? (Da.) Dacă nu-i faci de rușine, vor desconsidera mereu adevărul, îi vor discrimina pe cei care cred în Dumnezeu și vor crede că aceia care au credință în Dumnezeu cred doar pentru că sunt slabi. Cum ar trebui să-i combateți? (Spunând: „Ești doar o persoană obișnuită. Ce ai tu așa încât să nu fie nevoie să accepți înfrângerea? De ce este în regulă să nu cedezi? Și ce dacă unii sunt oameni de știință? Indiferent cât de avansată este tehnologia științifică pe care o dezvoltă ei, ce importanță are? Pot oamenii de știință să rezolve toate dezastrele pe care știința le-a provocat acum omenirii?”) Aceasta e modalitatea corectă de a-i combate. Gândește-te, este o modalitate bună de a-i combate? Spui: „Omenirea a trăit până în zilele noastre, dar oamenii nici măcar nu știu cine sunt strămoșii lor, deci cum pot ei să nu cedeze? Nici măcar nu știi de unde vii, deci ce motive ai să fii cu nasul pe sus? Nici măcar nu-L recunoști pe Dumnezeul care te-a

creat, deci cum poți să nu accepți înfrângerea? Dumnezeu i-a creat pe oameni, iar acesta este un lucru atât de glorios, dar tu nu-l recunoști sau accepți; în schimb, insiști să crezi și să recunoști că oamenii au evoluat din fiare. Cât de umil ești? Dumnezeu este atât de puternic și de nobil; El spune că este Creatorul tău, dar tu nu recunoști că ești o ființă creată de El. Cât de josnic ești?" Ce replică vor da? „Oamenii au evoluat din maimuțe, dar suntem tot animale de nivel superior." „Atunci nu sunteți tot animale și fiare? Noi nu recunoaștem că suntem animale. Suntem oameni, suntem ființe umane create de Dumnezeu. Dumnezeu i-a creat pe oameni și recunoaște că ești o persoană, dar tu nu vrei să fii o persoană. Insiști să negi faptul că Dumnezeu i-a creat pe oameni. Insiști să fii o fiară. Ce rost are să trăiești? Ești vrednic să trăiești?" Există forță în aceste cuvinte? (Da.) Așa îi combatem pe acești oameni. Indiferent dacă recunosc sau nu, dacă acceptă sau nu, acestea sunt fapte. Voi discuta despre un alt aspect. Oamenii nu acceptă niciodată înfrângerea, cred că sunt foarte capabili, că au tehnologie avansată și toate formele de înțelepciune, dar cum tratează ei natura? Se luptă constant cu ea și vor mereu să o subjuge. Nu înțeleg deloc cum să urmeze ordinea naturii. Care a fost, în cele din urmă, consecința gestionării naturii de către omenire? Oare toate acestea nu sunt gestionate de oameni care cunosc și înțeleg știința? Nu refuzi să accepți înfrângerea? Nu ești o persoană capabilă? Nu este adevărat că nu ai nevoie de suveranitatea lui Dumnezeu? Omenirea și natura au coexistat de mii de ani, însă, în mod incredibil, oamenii tot nu știu cum să gestioneze natura. Omenirea se dezvoltă excesiv, consumă excesiv și poluează grav natura până în punctul în care resursele naturale sunt acum tot mai insuficiente. În plus, nici apa pe care o beau oamenii, nici mâncarea pe care o mănâncă, nici aerul pe care îl respiră nu sunt lipsite de otrăvuri. Când Dumnezeu a creat inițial natura, toate ființele vii, hrana, aerul și apa erau curate și fără otrăvuri, dar după ce a dat natura omenirii să o gestioneze, toate aceste lucruri au fost otrăvite. Înșiși oamenii sunt cei care trebuie să se „bucure" de aceste lucruri. Așadar, cum pot oamenii să nu accepte înfrângerea? Dumnezeu a creat o lume atât de frumoasă pentru oameni și i-a lăsat să o gestioneze, dar cum au gestionat-o ei? Știu oare să o gestioneze? Omenirea a abuzat de ea până în punctul în care a fost complet distrusă – nu au scăpat nici oceanele, munții, pământul, aerul și nici măcar stratul de ozon din cer; toate au fost devastate. Cine va suporta în cele din urmă consecințele adverse ale tuturor acestor lucruri? (Oamenii.) Omenirea însăși. Oamenii sunt cât se poate de proști, dar se cred grozavi și nu acceptă înfrângerea! De ce nu acceptă? Dacă omenirea este lăsată să gestioneze în continuare lucrurile în acest fel, va fi readusă natura la starea ei inițială? Niciodată. Dacă omenirea se bazează pe această mentalitate de a nu accepta înfrângerea, lumea și natura vor deveni doar tot mai rele, mai cumplite și mai murdare sub gestionarea ei. Care vor fi consecințele finale? Omenirea va muri în acest mediu pe care l-a distrus. Atunci cine poate să schimbe toate acestea în cele din urmă? Dumnezeu. Dacă oamenii sunt capabili de aceasta, atunci unul dintre ei poate să facă un pas în față și să încerce să schimbe starea actuală a lumii, dar există cineva care

îndrăznește să-și asume această responsabilitate? (Nu.) Atunci de ce nu acceptă oamenii înfrângerea? Nu pot nici măcar să protejeze apa pe care o beau. Natura nu a fost distrusă de lei sau tigri, cu atât mai puțin de păsări, pești sau insecte; în schimb, oamenii înșiși au fost cei care au devastat-o și au distrus-o. Oamenii trebuie să culeagă în cele din urmă ce au semănat. Există vreun mod de a schimba lucrurile acum? Nu pot fi schimbate. Se poate spune cu siguranță că, dacă Dumnezeu n-ar veni să facă toate aceste lucruri, mediul în care trăiește întreaga omenire ar deveni tot mai rău și tot mai cumplit; nu ar deveni mai bun. Numai Dumnezeu poate schimba toate acestea. Este în regulă dacă omenirea nu acceptă înfrângerea? Poți schimba acest mediu? Ți s-a dat un mediu bun, dar tot ce poți face este să-l distrugi; nu-l protejezi. Ce este lanțul trofic al întregii lumi? Îl înțelege omenirea? Nu. De exemplu, lupii sunt animale feroce. Dacă omenirea ar ucide toți lupii, ar crede că a cucerit natura. Cu acest tip de hotărâre, acest tip de moral și această mentalitate de a se ridica la înălțimea unei provocări, omenirea începe să vâneze lupii la scară largă. Când omoară aproape toți lupii dintr-o zonă de pășune, oamenii cred că au cucerit natura și au cucerit specia lupilor. Totodată, ei agață piei de lup în casele lor, poartă haine și pălării din piele de lup și își pun pielea unui pui de lup în vârfurile pumnalelor. Fac poze și spun lumii întregi: „Am cucerit această specie care era o amenințare pentru omenire – lupii!” Nu este puțin prematură mulțumirea lor de sine? Fiind mai puțini lupi, din exterior pare că viața oamenilor și a anumitor alte viețuitoare nu este amenințată, dar ce consecințe vor urma? Omenirea trebuie să plătească scump acest lucru. Ce preț trebuie să plătească? Atunci când lupii sunt uciși în număr mare, populația de lupi scade. Imediat după aceasta, tot soiul de iepuri, șoareci și orice alt animal de pajiște pe care îi mănâncă lupii încep să se înmulțească la scară uriașă. Când aceste animale există în număr excesiv, care este prima consecință? (Iarba dispare.) Este tot mai puțină iarbă. Când este mai puțină iarbă, solul este tot mai puțin acoperit de vegetație. Când aceste animale există în număr excesiv, ele trebuie să consume cantități mari de iarbă, iar viteza cu care crește iarba nu este proporțională cu numărul de erbivore. Când aceste lucruri nu sunt proporționale, ce se întâmplă? (Apare deșertificarea.) Da, deșertificarea. Când nu este acoperit de vegetație, solul începe să se transforme în nisip și, treptat, devine o zonă nisipoasă. Majoritatea plantelor nu prind rădăcini sau nu se înmulțesc în nisip, prin urmare terenurile aride se măresc rapid și se extind tot mai mult, iar în cele din urmă toate pajiștile se transformă într-un deșert. După aceasta, deșertul va începe să invadeze zonele în care locuiesc oamenii și ce vor simți aceștia mai întâi? Când văd că suprafața deșertului s-a mărit, poate că oamenii nu simt că ar trebui să se teamă, dar când va veni ziua în care îi va lovi o furtună de nisip, ce vor păți ei? La început, nisipul va fi purtat de vânt. Apoi, când va veni anotimpul vijeliilor, oamenii nu vor putea nici măcar să-și deschidă ochii pentru că furtuna de nisip este foarte puternică. Vor avea corpul acoperit de nisip, iar gurile le vor fi pline de el. În cazuri extreme, casele, animalele sau oamenii din apropierea deșertului pot fi înghițiți de nisip. Pot oamenii să oprească nisipul? (Nu.) Nu-l pot opri, așa că trebuie să se mute,

retrăgându-se tot mai mult spre interiorul țării. În cele din urmă, pajiștile vor deveni tot mai mici, deșertul se va mări tot mai mult și vor fi din ce în ce mai puține locuri unde pot trăi oamenii. Așadar, mediul în care trăiesc ei se va fi îmbunătățit sau înrăutățit? (Se va fi înrăutățit.) Cum a apărut acest rezultat pe care trebuie să-l suporte? Ce l-a declanșat? (Uciderea lupilor.) A început când au ucis lupii. A fost un lucru mărunt, nesemnificativ. Dacă oamenii nu înțeleg cum să urmeze această ordine și nu înțeleg cum să protejeze această ordine, ce consecințe vor decurge până la urmă? Oamenii vor fi nimiciți de nisipuri. Nu este acesta un dezastru catastrofal? Uciderea lupilor este un tip de comportament, dar ce fire se află în miezul acestuia? Care este esența acestei firi? Care este motivația lor pentru a proceda astfel? Ce moduri de gândire care dau naștere acestui tip de comportament au oamenii? (Dorința de a subjuga natura.) Așa este, vor să o subjuge. Oamenii cred că lupii sunt dușmanul lor natural. Lupii reprezintă o amenințare pentru omenire și mănâncă mereu oameni. Lupii nu sunt un lucru bun. Oamenii îi demonizează în acest fel, apoi încearcă să-i subjuge și să-i șteargă de pe fața pământului, așa încât să nu mai rămână nici măcar unul. Atunci, pot trăi confortabil și liniștiți și nu vor fi deloc amenințați. Aceasta este motivația pe baza căreia încep să omoare lupi. Ce dictează acest lucru? Este dictat de o mentalitate de a nu accepta înfrângerea. Omenirea nu știe să gestioneze sau să standardizeze în mod corect lupii și, în schimb, vrea mereu să-i omoare și să-i șteargă de pe fața pământului. Vrea să inverseze această ordine și să o transforme în alta. Care este rezultatul? Oamenii sunt înghițiți de nisip. Nu se ajunge aici? (Ba da.) Aici se ajunge. Din întreaga rasă umană și întreaga lume pe care a creat-o Dumnezeu, într-un mic colț al planetei – care ar putea să nu fie mai mare în ochii lui Dumnezeu decât o alună – s-a produs acest mic incident, dar oamenii nu pot nici măcar să-l vadă clar. Ei continuă să concureze cu natura, cu Dumnezeu și nu acceptă înfrângerea! Ce consecință aduce neacceptarea înfrângerii? (Distrugerea.) Își provoacă singuri distrugerea! Acest fapt există acolo chiar acum. După ce apare această consecință, cum ar trebui să o rezolve omenirea? (Nu poate.) Nu poate să o rezolve. Unele organizații sociale și unii oameni cu suflet bun care desfășoară activități de interes public iau atitudine și cer menținerea unui ecosistem echilibrat. Motivația și motivul lor de a face acest lucru sunt corecte și cerința lor este și ea corectă. Răspunde cineva? (Nu.) Nici guvernul nu ia măsuri – nimeni nu ține seama de această problemă. Oamenii cunosc cauza problemei, dar o cercetează puțin ca spectatori și asta este tot. Ucid în continuare lupi la fel ca înainte. Cineva spune: „Dacă îi omori în continuare așa, într-o zi vei fi îngropat în nisip”, dar ei răspund: „Atunci, voi fi îngropat. Nu e ca și cum voi fi singurul. De ce m-aș teme?” Ce fire este aceasta? Una de amorțeală și lipsă de gândire; nu au umanitate. Cine nu se teme de moarte? Deci cum au putut să spună o asemenea frivolitate? Ei nu cred că se va întâmpla așa ceva. Gândesc în sinea lor: „Pământul este imens. Pe lângă deșerturi, există și munți și păduri. Ar putea toate acestea să fie distruse atât de repede? Mai este mult timp! Tocmai am ucis câțiva lupi și unele locuri s-au transformat într-un deșert, iar tu te temi atât de mult? Dacă ar trebui

să fie uciși, atunci trebuie să-i ucidem.” Nu este o prostie? Au ucis câțiva lupi și, după doar 20 sau 30 de ani, o porțiune de pajiște verde s-a transformat complet. Dacă oamenii ar împrăștia semințe de iarbă pe acest teren sau ar planta plante care pot să crească în deșert – dacă ar fi capabili să schimbe acest mediu, atunci omenirea și-ar compensa greșelile și nu ar fi prea târziu, dar este atât de simplu în realitate? Ordinea pe care a implementat-o Dumnezeu este cea mai bună și cea mai potrivită. Oamenii trebuie să urmeze această ordine pentru a conserva existența pământului și pentru ca aceste animale, plante și rasa umană să poată trăi în continuare pe pământ, toate ființele înțelegându-se deosebit de bine și coexistând într-un mod care să fie atât reciproc restrictiv, cât și simbiotic. Dacă o parte din aceasta este distrusă, este posibil să nu vezi consecințe în termen de 10 ani, dar după 20 de ani, când îți vei face cu adevărat o idee despre consecințe, nimeni nu va putea să le îndrepte. Ce implică acest lucru? Că, dacă Dumnezeu nu face schimbări masive, din acel moment, mediul în care trăiește omenirea doar va deveni tot mai rău; nu se va dezvolta într-o direcție bună. Aceasta va fi consecința. Care este sursa acestei consecințe? Sursa este mentalitatea de a nu accepta înfrângerea, mentalitate pe care omenirea o laudă și care este prima manifestare de a dormi pe vreascuri și a linge fiere. Din perspectiva oamenilor, a dormi pe vreascuri și a linge fiere este o zicală „extraordinară” și „sacră”, dar primul efect pe care îl are asupra omenirii ideea generată de aceasta este de a atrage astfel de consecințe adverse grozave asupra lor. Oamenii cred: „Nu există o ordine în lumea naturală? Mie nu mi se pare mare lucru. Nu spun oamenii că este sfântă și nu ar trebui distrusă? Ei bine, am de gând să o distrug și vom vedea ce se întâmplă!” Consecința adversă de care „se bucură” omenirea astăzi este ultimul lucru pe care își dorește să-l vadă. Așa ia naștere consecința de a „vedea ce se întâmplă”; este expusă în fața omenirii ca să fie văzută de aceasta. Toți au văzut scenele „sfârșitului lumii”. Nu au primit ce au meritat? Și-au făcut-o cu mâna lor.

Prima manifestare de a dormi pe vreascuri și a linge fiere este neacceptarea înfrângerii. Ce consecințe trebuie să suporte oamenii? Un dezastru catastrofal; ei suportă consecințele adverse ale acțiunilor lor – în vorbirea comună, primesc ce au cerut și ce merită! Acum știți dacă această expresie chiar este corectă și dacă este adevărul, nu-i așa? Este această expresie adevărul? (Nu.) Nu este adevărul. Să presupunem că non-credincioșii spun din nou: „Ar trebui să avem puțin spirit și tărie de caracter în conduita noastră personală!” Tu cugeți și spui: „Este atât de adevărat. Noi, credincioșii, vorbim mereu despre supunere. Nu suntem prea lipsiți de autonomie? Nu suntem prea slabi? Nu avem deloc tărie de caracter.” Gândești așa? Dacă accepți lucrurile pe care le-am spus astăzi, n-ai gândi niciodată așa. Dimpotrivă, ai spune: „Omenirea este o cauză pierdută. Nu e de mirare că Dumnezeu o detestă. Omenirea a depășit deja punctul în care te puteai înțelege cu ea.” Nu ai accepta acel gen de idee. Chiar dacă nu ai un contraargument potrivit sau nu se cade să dezbați cu acești oameni, știi în inima ta că opiniile lor nu sunt în niciun caz adevărul. Indiferent cât de pozitiv consideră oamenii că este acest tip de idee și oricât de mult îl susțin și îl promovează oamenii din această lume, nu vei fi

influențat de el. Dimpotrivă, te vei lepăda de el și îl vei disprețui. Am terminat de avut părtășie despre prima manifestare a dormitului pe vreascuri și a lingerii de fiere. Am început având părtășie despre adevăr, cum am deviat de la subiect? Ceea ce cred este următorul lucru: în cazul în care ceea ce iei din părtășia Mea se limitează la o definiție sau la un concept, nu vei înțelege niciodată care sunt părțile corecte și incorecte ale acestei idei. Vei fi doar încurcat – uneori vei crede că acest tip de idee este corect; alteori vei crede că acest tip de idee este greșit, dar nu-ți va fi clar ce este greșit la el sau ce este corect la el. În plus, vei practica adesea în conformitate cu acest „principiu” și vei fi mereu confuz. Dacă nu poți vedea clar, nu vei putea să renunți la acest tip de idee. Dacă nu poți să renunți la el, poți practica adevărul în mod absolut? Poți să te închini și să urmezi cuvintele lui Dumnezeu ca pe adevăr în mod absolut? Nu, nu în mod absolut. Vei putea să crezi doar relativ sau ocazional că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt corecte sau sunt întotdeauna corecte și vei susține acest lucru sub aspectul doctrinei. Dar dacă ești în continuare afectat și tulburat de această așa-zisă cunoaștere și de aceste cuvinte care par adevărate, dar care sunt de fapt false, atunci cuvintele lui Dumnezeu vor fi mereu relativ corecte pentru tine, în loc să fie adevărul absolut.

B. A îndura umilința și a purta o povară grea

A doua manifestare a practicii de a dormi pe vreascuri și a linge fiere este îndurarea umilinței și purtarea unei poveri grele. A îndura umilința și a purta o povară grea este și un mod de a gândi, o mentalitate și o atitudine față de lucrurile pe care le susțin oamenii din lume. În societate și în lume, este un mod de gândire relativ pozitiv și pe care omenirea îl consideră relativ optimist, orientat spre viitor și pozitiv. Așadar, ce vrem să disecăm? Ce este rău în a îndura umilința și a purta o povară grea? De ce nu este adevărul? În esență, nu are nimic de-a face cu adevărul. La ce Mă refer când spun că nu are nimic de-a face cu adevărul? Vreau să spun că, dacă vrei să practici adevărul, trebuie să procedezi complet în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu și în conformitate cu standardele și specificațiile cerute de Dumnezeu. Nu ar trebui să amesteci atitudinile și opiniile față de realizarea lucrurilor și metodele și mijloacele așa-ziselor ideologii, mentalități și așa-zisei integrități a omului. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și nu au nimic de-a face cu aceste lucruri. Atunci de ce este rău să înduri umilința și să porți o povară grea? De ce spun că nu este adevărul? Nu merită să disecăm acest lucru? (Ba da.) Să începem prin a explica sensul literal al expresiei; apoi va fi mai ușor de înțeles. A îndura umilința și a purta o povară grea înseamnă să fii capabil să înduri toată rușinea, durerea și înjosirea de dragul responsabilităților tale, al poverilor sau al misiunii pe care ți-o asumi și o accepți. Acesta este sensul de bază al expresiei. Atunci, în ce medii și situații se folosește de obicei această expresie? Dacă cineva spune că o persoană îndură umilința și poartă o povară grea, atunci acea persoană se află în prezent într-o situație în care și-a încheiat misiunea și a atins scopul pe care și-a dorit să-l îndeplinească? (Nu.) Așadar, de obicei, când cineva vorbește

despre a îndura umilința și a purta o povară grea, se referă la o persoană neimportantă, aflată într-o situație în care nu are absolut niciun statut și niciun nimb, cu atât mai puțin vreo putere. Aceasta se află într-o astfel de situație, însă trebuie să-și asume responsabilitățile, să-și asume misiunea pe care trebuie să o îndeplinească, să nu se descurajeze, să nu recurgă la compromisuri și să nu renunțe. Nu este acesta și un tip de mentalitate? Pe ce pune accentul această mentalitate? Pe „a îndura” și „a suporta”. „A îndura” înseamnă să fie răbdător și să reziste la ceva. Pe lângă faptul că îndură ceva, trebuie totodată să-și asume și să poarte o povară grea și o responsabilitate, să reușească să se ridice la înălțimea așteptărilor tuturor și să nu dezamăgească persoana care i-a încredințat această însărcinare. Ce fel de mentalitate este aceasta? (Perseverență.) Cuprinde acest element al semnificației, dar este cel mai elementar și superficial nivel de semnificație. Ce mai cuprinde? Să analizăm astfel. Ce înseamnă „umilința” în contextul „a îndura umilința”? (Înjosire și rușine.) Este atunci când toți cei din jurul acestei persoane o fac de rușine și o fac să simtă că a suferit o înjosire. Ce comportamente îi fac în special pe oameni să se rușineze și să simtă că au suferit o înjosire? (Batjocorirea, defăimarea și remarcile caustice în privința lor.) Așa este, batjocorirea și defăimarea lor, precum și acțiunile de a-i lua peste picior, de a te juca cu ei și de a face remarci caustice în privința lor. Așadar, ce înseamnă „povară grea” în contextul „a purta o povară grea”? (Responsabilitate și o însărcinare.) Ce includ responsabilitatea și însărcinarea? Includ un tip de misiune și o sarcină grea – această sarcină grea poate fi încredințată cuiva de alți oameni, poate fi un scop pentru care luptă cineva sau o misiune la care se gândește singur. Ce fel de misiuni cred oamenii că întreprind? (Să se distingă și să aducă onoare strămoșilor lor.) (Să fie cei mai buni.) Toate acestea sunt exemple. În principiu, sunt ambițiile proprii ale oamenilor. Pentru a atinge și a materializa aceste obiective, în circumstanțele lor actuale, ei sunt capabili să îndure înjosiri, ridiculizări, defăimări, remarci caustice și chiar bătaia de joc a oamenilor din jurul lor. Ce îi determină să îndure toate acestea? De exemplu, există o persoană care are ambiția să devină general de armată de rang înalt. Înainte de a dobândi putere, există o zi în care este umilit de un grup de bătăuși, care spun: „Tu, general de armată? În momentul de față nici măcar nu ai un cal – cum să devii general? Dacă vrei să fii general, târăște-te mai întâi printre picioarele mele!” Toți cei din jurul lor izbucnesc în râs. El cugetă un moment în sinea lui: „Nu-i nimic în neregulă să vrei să devii general de armată. De ce își bat joc de mine și mă iau peste picior? Dar nu pot să fiu nechibzuit și să-mi etalez abilitățile acum. Judecând după cum merg lucrurile astăzi, voi lua bătaie dacă nu fac cum spun ei și, dacă lucrurile nu merg bine, aș putea să-mi pierd viața. Atunci cum pot să fiu general? De dragul aspirațiilor mele, nu mă costă nimic să mă târăsc printre picioarele unui bătăuș. Sunt tot eu, nu-i așa?” În acest punct, se așază în genunchi, își pune ambele mâini pe pământ și se târăște ca un câine printre picioarele acelui bătăuș. În timp ce se târăște, îi este greu să suporte acest lucru și îl doare inima, de parcă ar fi fost înjunghiat cu un cuțit – în inima lui există ură! Se gândește: „Într-o zi,

când chiar voi deveni general, o să te tai într-un milion de bucăți!” Asta gândește în inima lui, dar pe dinafară trebuie să îndure – nu-i poate lăsa pe ceilalți să vadă ce gândește. După ce se târăște printre picioarele bătăușului, grupul de bătăuși este mulțumit și îl cruță, dându-l la o parte cu o lovitură rapidă de picior. El se ridică, se scutură de praf și chiar spune: „Bună lovitură. Te voi numi «șef» de acum înainte.” Ce gândește în sinea lui și ce arată la exterior sunt lucruri complet diferite. Cum este capabil să facă asta? Are un singur scop: „Trebuie să continui să trăiesc. Îndur toate acestea așa încât să vină ziua în care voi deveni general și voi fi cel mai bun. Merită să sufăr această greutate și această umilință astăzi. Mâine trebuie să muncesc și mai mult și să depun eforturi ca să-mi ating scopul. Indiferent ce dificultăți întâmpin și câtă suferință și înjosiri îndur, trebuie să devin general! După ce devin general, primul lucru pe care trebuie să-l fac este să-l ucid pe acest nemernic și să mă răzbun pentru umilința prin care am trecut târându-mă printre picioarele lui!” Indiferent dacă devine general în viitor, „rezistența” este cel mai înalt principiu al său în acel moment. Există strategii sau planuri secrete inerente acestui lucru? (Da.) Există planuri secrete. El îndură pentru că nu poate să facă nimic altceva; care este scopul? Să se poată răzbuna într-o zi pentru toată această înjosire. Rezistența lui se bazează pe zicale precum: „Unde e viață, e speranță” și „Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune” – toate acestea sunt uneltiri. Aceste planuri au fost cele care l-au impulsionat să îndure umilința de a se târî printre picioarele bătăușului. Din acest moment înainte, dorința din inima lui de a deveni general este și mai mare și mai intensă; nu va renunța în niciun caz. Așadar, pentru ce a îndurat înjosirea și umilința? Ca să susțină o cauză dreaptă sau să-și păstreze adevărata demnitate? A făcut-o de dragul propriei ambiții exagerate. Este atunci ceva pozitiv sau negativ? (Negativ.) Judecând de la acest nivel al semnificației, această „rezistență” a fost categoric impulsionată de interesul, dorința și ambiția personală exagerată. Există adevăr în această rezistență? (Nu.) Dacă nu există adevăr, atunci există umanitate normală? (Nu.) Acest lucru nu este drept, nici nu este integru, cu atât mai puțin fără cusur; mai degrabă, este plin de dorințe, planuri secrete și calcule – nu este pozitiv.

Tipul de gândire și mentalitate de a îndura umilința și a purta o povară grea, care este promovat în cadrul acestei rase umane ticăloase, este în principiu exact ca povestea pe care am spus-o adineaori, în care, dacă o persoană vrea să realizeze lucruri importante, trebuie neapărat să poată îndura ceea ce omul obișnuit nu poate. La ce se referă în principal această rezistență? (La a îndura rușinea.) Nu. Sunt adevărate sau false lucrurile pe care această rezistență îi determină pe oameni să le trăiască? (False.) Acesta e aspectul important. Toate lucrurile pe care le trăiesc oamenii, cuvintele pe care le rostesc și comportamentul de care dau dovadă de dragul ambițiilor exagerate și al aspirațiilor lor sunt false, toate sunt involuntare; toate aceste lucruri sunt antrenate de condiția prealabilă a tuturor acestor dorințe, a interesului personal și a așa-ziselor ambiții și obiective ale oamenilor. Toate aceste lucruri pe care le trăiesc oamenii sunt măsuri

temporare; nicio fărâmă din ele nu este onestă sau adevărată; nicio fărâmă nu este scoasă la lumină, deschisă sau sinceră; toate sunt măsuri temporare. Nu sunt toate acestea comploturi înșelătoare? Măsurile temporare sunt atunci când oamenii îndură ceva temporar în acest mod; ei rostesc temporar cuvinte care sună plăcut, îmbunează și păcălesc; își acoperă deocamdată adevărata identitate, psihicul, gândurile, opiniile și chiar ura și nu-i permit celeilalte persoane să le vadă. În schimb, vor ca persoana cealaltă să vadă acea latură a lor care este slabă și incapabilă, fragilă și timidă. Își acoperă complet adevărata față – pentru ce fac asta? O fac pentru ca, într-o bună zi, să poată pune bazele unei cauze importante, să devină cei mai buni, să-i controleze și să-i domine pe alții. Ce afișează oamenii atunci când practică și manifestă expresia „a îndura umilința și a purta o povară grea”? Cei care procedează așa au o atitudine onestă? Au o adevărată înțelegere a propriei persoane și simt remușcări? (Nu.) De exemplu, alții spun: „Cineva ca tine vrea să fie general?” Ei cugetă la asta, apoi spun: „Nu pot să o fac. Nu voi fi general. Glumeam.” Sunt adevărate sau false cuvintele pe care le spun? (False.) Ce gândesc ei în sinea lor? „Doar cineva ca mine poate să devină general!” Asta gândesc în sinea lor, dar este în regulă să o spună cu voce tare? (Nu.) De ce nu? Pentru a evita să ia bătaie și pentru a-și ascunde capacitățile reale, aceștia spun: „Glumeam. Nu sunt atât de îndrăzneț încât chiar să vreau să fiu general. Tu semeni mai mult cu un general de rang înalt – ești un viitor generalisim. Este un grad chiar mai mare decât cel de general!” Sunt adevărate aceste cuvinte? (Nu.) Unde sunt adevăratele lor cuvinte? (În inima lor.) Așa este, își păstrează adevăratele cuvinte în inima lor și nu le spun cu voce tare. De ce nu le spun cu voce tare? Se tem că vor lua bătaie dacă o fac, prin urmare nu le spun și nu le dezvăluie; nu spun nimănui, ascunzându-și mereu capabilitățile reale. Ce înseamnă ascunderea capabilităților reale? Este atunci când o persoană nu le permite altora să-i vadă adevăratele capacități; le acoperă și nu le lasă să iasă la iveală, pentru a evita ca alți oameni să-și țină garda sus și să acționeze contrar intereselor sale. Nu este acesta și adevăratul sens al expresiei „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”? (Ba da, este.) Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere; să înduri umilința și să porți o povară grea; să nu-ți uiți niciodată scopurile, dorințele și ura; și să nu-i lași niciodată pe alții să-ți vadă adevărata față și capacitățile reale. Unii oameni capabili nu spun multe când se află într-un grup; sunt tăcuți și reticenți și, chiar dacă spun ceva, dezvăluie doar jumătate din ceea ce gândesc. Ceilalți oameni au mereu dificultăți în a pricepe sau înțelege ce vor de fapt să spună și se gândesc: „De ce vorbesc într-un mod atât de enigmatic? De ce este atât de greu să spună ceva din inimă? Ce se întâmplă aici?” De fapt, aceștia au în inima lor gânduri pe care nu le exprimă și în aceasta constă firea coruptă. Sunt alții care nu vorbesc astfel, dar când fac lucruri, ascund mereu adevărata amploare a capacităților lor. În ce scop își ascund adevărata amploare a capacităților? Se tem că, dacă o văd oamenii capabili sau figurile redutabile, vor deveni invidioși, le vor purta pică și le vor face rău. În grupuri, cei care îi complimentează mereu pe alții, care vorbesc mereu de bine despre ceilalți și spun întruna că toți ceilalți sunt mai

buni decât ei nu sunt oameni de cel mai sinistru fel? (Ba da.) Nu știi niciodată cum sunt cu adevărat în interior. Din exterior, vezi că nu vorbesc despre acest lucru, așa încât crezi că nu au ambiții exagerate, dar, de fapt, te înșeli. Unii oameni de acest fel sunt cei care îndură umilința și poartă o povară grea. Este ca în filme, unde există adesea astfel de scene – unii oameni fac deseori lucruri bune când ies din casă, poartă haine vechi și uzate și sunt mereu agresați când se află în grupuri; așa sunt în fața celorlalți. Totuși, când ajung acasă, intră într-o cameră secretă. Camera secretă are o hartă pe perete, iar ei au plasat deja informatori care să monitorizeze lucrurile în optzeci la sută din locurile de pe hartă. Cu toate acestea, oamenii care interacționează frecvent cu ei tot îi agresează și habar nu au de ambițiile lor exagerate. Într-o zi, când toate locurile de pe hartă sunt sub controlul lor și obiectivul lor este pe deplin atins, oamenii care s-au luat de ei vor fi complet uluiți și vor spune: „Se pare că această persoană este un diavol – ambițiile sale sunt de-a dreptul excesive! S-a prefăcut atâția ani. Nimeni nu a văzut-o așa cum este în realitate.” Ei spun: „Ce am făcut a fost să îndur umilința și să port o povară grea. Dacă n-aș fi îndurat așa cum am făcut-o și nu v-aș fi trimis pe o pistă falsă, dacă v-aș fi spus totul, aș fi reușit să realizez o acțiune de o asemenea amploare?” Ce caracteristici au în comun cei care sunt răi și cei cu ambiții extreme? Un aspect este că tenacitatea și perseverența lor le depășesc pe cele ale oamenilor obișnuiți. De asemenea, planurile lor secrete le depășesc pe cele ale oamenilor obișnuiți și, dacă o persoană de rând interacționează cu ei, va fi jucată pe degete. Ce înseamnă a fi jucat pe degete? Înseamnă că nimeni nu-i vede în mod clar. Tot ce pot să vadă sunt lucrurile pe care le spun și le fac în aparență. Să nu crezi că vei putea să găsești indicii despre ceea ce gândesc în sinea lor plecând de la ceea ce fac și spun. Nu asta înseamnă să fii jucat pe degete de ei? Tenacitatea și perseverența sunt cuvinte pozitive în sine, dar planurile lor secrete au făcut ca tenacitatea și perseverența lor să fie negative. De asemenea, au ambiții exagerate și dorințe care le depășesc pe cele ale oamenilor obișnuiți. Omul de rând are ambiții exagerate și dorințe, dar când simte că nu poate obține ceva, renunță și nu este dispus să treacă prin acea suferință. În plus, este mereu deschis în legătură cu persoanele cu care vrea să lupte; nu are planuri secrete. Pe de altă parte, oamenii răi de acest fel au ambiții extreme și desfășoară mereu planuri secrete și comploturi înșelătoare. Nu-și vor abandona în niciun moment ambițiile și dorințele; vor lupta până la capăt – până la moarte.

Manualele relatează povestea lui Goujian, regele Împărăției Yue, care a dormit pe vreascuri și a lins fiere. La rândul lor, părinții își învață copiii despre aceasta. Unii copii care aud povestea se gândesc: „E grozav să fii o persoană obișnuită. De ce este absolut necesar ca oamenii să aibă asemenea ambiții excesive? Cine ar putea suporta să doarmă pe vreascuri și să lingă fiere? Aceasta nu e o suferință la care să poată rezista oamenii obișnuiți.” Doar cei cu ambiții exagerate au hotărârea de a suferi așa; există un plan secret inerent. Totuși, omenirea promovează o mentalitate de acest fel. De exemplu, există o expresie care spune: „Oricât de multe greutăți și înjosiri suferă, oricât

de groaznice sunt circumstanțele lor, oamenii nu trebuie să-și piardă niciodată din vedere ambițiile.” Această societate promovează idei precum a dormi pe vreascuri și a linge fiere și a îndura umilința și a purta o povară grea pentru a-i îndemna pe oameni și a-i motiva să lupte pentru fericirea și obiectivele lor, așadar de ce criticăm acest lucru ca fiind greșit? Întreaga omenire este coruptă de Satana. Există vreun membru al rasei umane ale cărui scopuri să fie îndreptate către adevăr și în direcția corectă? (Nu.) Prin urmare, cu cât omenirea doarme mai mult pe vreascuri și linge fiere și cu cât îndură mai mult umilința și poartă o povară grea, cu atât forțele Satanei vor deveni mai sălbatice, cu atât vor fi mai numeroase bătăliile și masacrele omenirii, cu atât mai ticăloasă va deveni omenirea și cu atât mai întunecată va deveni societatea. Dimpotrivă, dacă ești capabil să asculți de rânduielile Cerurilor și să te aliniezi la ordinea naturală a tuturor lucrurilor, dacă ești capabil să iei lucrurile așa cum sunt, să respecți această ordine și să aștepți rânduielile Cerurilor, atunci nu ai nevoie să înduri umilința și să porți o povară grea. Trebuie să te trezești și să-ți vii în fire. Este corect să fii capabil să asculți de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, în tot ceea ce fac, oamenii ar trebui cel puțin să fie capabili să se conformeze conștiinței lor și, la o etapă mai înaltă, să se conformeze legilor pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru omenire. Mai este atunci nevoie ca oamenii să poarte o mască și să poarte o povară grea? (Nu.) Nu, nu este nevoie. Prin această părtășie, înțelegeți ce fel de comportament este, mai exact, să înduri umilința și să porți o povară grea? Este pozitiv sau negativ scopul de a îndura umilința și de a purta o povară grea? (Negativ.) Dacă cineva ar spune că o persoană îndură umilința și poartă o povară grea pentru a deveni conducător, că o persoană îndură umilința și poartă o povară grea pentru a duce la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu și pentru a fi răsplătită sau că o persoană îndură umilința și poartă o povară grea pentru a urmări desăvârșirea – au vreo bază aceste cuvinte? (Nu, nu au.) A îndura umilința și a purta o povară grea este o filosofie întru totul satanică; nu există deloc adevăr în ea și, de îndată ce auzi aceste cuvinte, este clar că sunt denaturate. Dacă cineva spune că o persoană îndură umilința și poartă o povară grea pentru a aștepta rânduielile lui Dumnezeu și a se supune suveranității Lui, este acesta un lucru corect? (Nu.) În ce mod nu este corect? Cele două nu corespund între ele – Dumnezeu nu are nevoie să înduri umilința și nici să suferi înjosiri. Ce diferență esențială există între a îndura umilința și a purta o povară grea, așa cum am discutat despre ele aici, și faptul că oamenii cred în Dumnezeu și se supun Lui? (A îndura umilința și a purta o povară grea este o încercare de a se elibera de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu.) A îndura umilința și a purta o povară grea înseamnă că oamenii au propriile planuri, ambiții, dorințe și scopuri pe care le urmăresc. Sunt acestea în conformitate cu standardele pe care Dumnezeu le cere oamenilor și cu scopurile de urmărit pe care le dă oamenilor? (Nu.) Nu, nu sunt. Ce își propun oamenii să câștige pentru ei înșiși îndurând umilința și purtând o povară grea? Ceea ce își propun să câștige este interesul propriu, iar acesta nu are nicio legătură cu soarta pe care Dumnezeu o orchestrează pentru om și pe care o stăpânește ca suveran.

Oricine practică îndurarea umilinței și purtarea unei poveri grele are o intenție și un scop. De exemplu, când un proaspăt absolvent de facultate ajunge pentru prima dată într-o companie pentru a face un stagiu, membrii cu vechime ai personalului spun: „Absolvenții de facultate care vin aici trebuie să facă munca de jos timp de trei ani.” El gândește în sinea lui: „Chiar dacă sunt absolvent de facultate, nu am de gând să cedez în fața voastră!” Gândește așa în sinea lui, dar nu îndrăznește să se exprime cu voce tare. Pe dinafară, trebuie să zâmbească forțat; în fiecare zi trebuie să urmeze regulile, să fie flexibil, să se ploconească și să îndure atunci când alții îi găsesc vină. Care este scopul său când îndură asta? Este ca, într-o bună zi, să poată rânji triumfător, să devină secretarul managerului sau al șefului și să-i calce în picioare pe cei care s-au luat de el. Nu gândește așa? Unii oameni spun: „Așa ar trebui să gândească și așa ar trebui să procedeze. În caz contrar, va înghiți mizeriile altora tot restul vieții sale. Cine vrea să sufere așa? În plus, cum se pot descurca oamenii dacă nu au ambiții? Omul se luptă în sus; apa curge în jos – așa este în viață. Un soldat care nu vrea să fie general nu este un soldat bun.” Aceste cuvinte devin mottoul său, dar este doar o logică satanică. El trebuie să îndure în acest fel pentru a-și atinge scopul – zi de zi, an de an, fiind politicos și respectuos cu toată lumea. Într-o zi, șeful său îi spune: „Randamentul tău a fost bun în acești trei ani. Începând de săptămâna viitoare, vei deveni agent de vânzări.” La auzul acestora, inima îi este nefericită: „Am trudit trei ani doar ca să devin agent de vânzări! Mă gândeam că voi deveni director executiv de vânzări!” Dar trebuie să mulțumească pentru promovare. Încă nu și-a atins scopul, așa că trebuie să îndure în continuare. El continuă să îndure umilința și să poarte o povară grea, dându-și toată silința să-și urmeze șeful, bând și zâmbind fals și, după ce îndură acest lucru timp de zece ani, își îndeplinește în sfârșit scopul. Într-o zi, șeful îi spune: „Ți-ai făcut treaba bine. Te voi promova ca asistent.” Auzind aceasta, este deosebit de fericit în sinea lui – în sfârșit a reușit! Ce rezultat este acesta? În ochii lui, este acum mai presus decât toți ceilalți. Nu a făcut toate acestea de bunăvoie? (Nu.) Pentru cine a făcut toate acestea? (Pentru el însuși.) Pentru el însuși. Nu există nimic pozitiv sau care ar trebui adoptat, cu atât mai puțin ceva care să fie demn de laudă și preamărire. Dar acest tip de mentalitate este promovat în societatea zilelor noastre – să înduri umilința și să porți o povară grea, fofilându-te cu coada între picioare. Așadar, ce fel de expresie este aceasta pe care o promovează oamenii: „A îndura umilința și a purta o povară grea”? (O expresie rea.) În ce mod este rea? Oamenii îndură umilința și poartă o povară grea doar din cauza intențiilor și motivațiilor proprii și pentru a-și satisface ambițiile exagerate și dorințele proprii. Nu este de dragul unor obiective corecte. De aceea spun că nimic din aceasta nu merită să fie adoptat, nimic nu merită să fie lăudat sau aplaudat și, cu siguranță, nu merită să ți-l amintești. Să mai aruncăm o privire la ce se întâmpla în palat în vremurile străvechi. A fost un împărat care a murit. Împărăteasa a văzut că fiul ei era încă mic și ar fi fost complet incapabil să controleze curtea dacă ar fi urcat pe tron, așa că, pentru a se asigura că fiul ei va domni ca împărat, a îndurat umilința și a purtat o povară grea,

căsătorindu-se cu fratele mai mic al fostului împărat, iar cei doi l-au sprijinit împreună pe fiul ei, când acesta a revendicat tronul. Care a fost scopul ei când a îndurat umilința și a purtat o povară grea? A fost titlul de împărat al fiului ei. Când titlul de împărat al fiului ei ar fi fost asigurat, statutul ei ar fi fost acela de împărătească mamă. Aceasta se numește a îndura umilința și a purta o povară grea. Ce umilință îndura ea? Nu a rămas castă; de îndată ce a murit împăratul, s-a căsătorit imediat cu fratele lui mai mic, fapt care i-a creat o reputație proastă. Oamenii au criticat-o și au judecat-o pe la spate și nici măcar cărțile de istorie nu au prezentat-o într-o lumină favorabilă. I-a păsat oare? De fapt, înainte de a se căsători cu fostul ei cumnat, s-a gândit la repercusiuni, deci de ce a procedat totuși așa? Pentru a asigura titlul de împărat al fiului ei și pentru a-și proteja titlul de împărătească mamă. Acesta e singurul motiv pentru care ar fi suportat o asemenea reputație proastă și ar fi suferit de bunăvoie această greutate. Aceasta se numește a îndura umilința și a purta o povară grea. Ce a câștigat ea îndurând toată această înjosire? A câștigat un beneficiu și mai mare. Acesta a fost scopul ei când a îndurat umilința și a purtat o povară grea. Odată ce a obținut acest beneficiu însemnat, toată acea reputație proastă nu a însemnat nimic. În schimbul acestei proaste reputații, a obținut putere și statut pentru ea și fiul ei. Așadar, a fost pozitiv sau negativ faptul că a îndurat umilința și a purtat o povară grea? (Negativ.) Dacă ne uităm doar la comportamentul ei, a fost capabilă să se lepede de ea însăși și, din perspectiva fiului ei, a existat o latură altruistă a înjosirii și suferinței pe care le-a îndurat, așa că oamenii ar trebui să o laude și să spună: „Ce mamă extraordinară!” Dar când se uită la ambițiile exagerate și dorințele ei și la adevăratul ei scop, oamenii ar trebui să o critice; acțiunile ei merită să fie judecate.

Au nevoie oamenii care cred în Dumnezeu să îndure umilința și să poarte o povară grea? (Nu.) Dacă acceptă cuvintele lui Dumnezeu și Îi acceptă judecata, mustrarea, emondarea, încercările și rafinarea și Îi acceptă chiar și blestemele și condamnarea față de oameni, trebuie ei să îndure umilința și să poarte o povară grea? (Nu.) Acest lucru este sigur. Folosirea expresiei „A îndura umilința și a purta o povară grea” în contextul credincioșilor nu are categoric niciun temei și este condamnată. De ce este greșit să folosim această expresie în acest context? Cum dovedește cineva că acest comportament nu este corect în acest context? Nu este acceptabil doar să recunoști verbal și sub aspectul doctrinei faptul că această expresie este greșită; trebuie să știi cu ce adevăruri are legătură. Înainte, încă mai credeai că, pentru a accepta desăvârșirea și mântuirea din partea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să învețe să îndure umilința și să poarte o povară grea, să doarmă pe vreascuri și să lingă fiere, să adopte mentalitatea lui Goujian, regele Împărăției Yue, și să nu se dea niciodată bătuți – erai pur și simplu un neghiob și nu aveai capacitatea de a înțelege adevărul. Acum, după părtășia Mea, gândești: „Această expresie nu este bună. Înainte, foloseam mereu această expresie – cum am putut să fiu atât de prost?” Poți vedea că nu înțelegi adevărul și că ai o capacitate de înțelegere slabă. Trebuie să înțelegi ce anume este greșit la această

expresie. Odată ce ești cu adevărat capabil să înțelegi ce este în neregulă cu ea, vei avea o înțelegere temeinică a expresiei. Dacă vezi în mod clar doar o parte a expresiei, văzând limpede partea ei negativă, dar fără să vezi clar partea pe care oamenii o consideră pozitivă, înseamnă că nu înțelegi încă adevărul. După ce ați ascultat părtășia Mea de adineaori, veți fi capabili să disecați și să analizați aceste lucruri în conformitate cu aceste metode ale Mele? De ce, în casa lui Dumnezeu, nu este necesară practica de a îndura umilința și a purta o povară grea? De ce spun că această metodă și această mentalitate sunt condamnate de casa lui Dumnezeu și nu sunt în acord cu adevărul? (Dumnezeule, din câte înțeleg eu, în casa lui Dumnezeu, să accepți judecata și mustrarea cuvintelor Lui și chiar să fii demis sau condamnat nu înseamnă să înduri umilință. Mai degrabă, este modul în care lucrează Dumnezeu pentru a-i mântui pe oameni, iar scopul este de a ne conduce spre calea cea dreptă de a urmări adevărul. Acest lucru nu are absolut nicio legătură cu a îndura umilința și a purta o povară grea. Dacă oamenii pot pricepe corect, vor ști că aceasta este iubirea și înălțarea lui Dumnezeu și că acceptarea judecății și mustrării Lui este marea grijă și protecție a lui Dumnezeu și mântuirea Lui pentru oameni.) Este corectă această afirmație? (Da.) Dacă nu puteți vedea în mod clar judecata și mustrarea, atunci, în inima voastră, vor lua naștere opoziția și plângerile și veți practica expresia filosofică satanică „A îndura umilința și a purta o povară grea”, gândindu-vă: „O, nu! Trebuie să îndur umilința și să port o povară grea și să adopt mentalitatea lui Goujian, regele Împărăției Yue.” Apoi, veți grava cuvintele „să înduri umilința și să porți o povară grea” în partea de sus a biroului pentru a vă îmboldi și a vă motiva, transformându-le în mottoul vostru. Nu va atrage aceasta necazuri? Desigur, după părtășia de astăzi, cu siguranță nu veți face acest lucru, dar veți transforma oare alte expresii în mottourile voastre, precum această expresie pe care nu am disecat-o, „Să-ți ascunzi lumina și să-ți aduni puterile în întuneric”? Nu este la fel natura ei? Aceste lucruri fac parte din cultura tradițională chineză. Sunt acestea otrăvurile Satanei? Toate sunt otrăvurile Satanei; toate sunt filosofiile Satanei pentru interacțiuni lumești.

În trecut, pe când lucram în bisericile din China continentală, când tocmai Îmi începusem lucrarea, casa lui Dumnezeu a rânduit ca unii dintre frați și surori să-și îmbunătățească nivelul de alfabetizare. Care era situația la acea vreme? Unii oameni aveau o vârstă înaintată și unii trăiau în zone mai izolate. Nivelul lor de educație era relativ scăzut și nu știau să citească bine. De exemplu, cuvintele lui Dumnezeu vorbesc despre „calibru slab”, „firea lui Dumnezeu”, „intenția lui Dumnezeu” și alți termeni ficși, dar ei nu înțelegeau sau nu știau ce înseamnă. Ulterior, casa lui Dumnezeu le-a spus fraților și surorilor că își pot îmbunătăți alfabetizarea în timpul lor liber și că ar trebui să știe cel puțin ce înseamnă unele expresii, unii termeni și unele substantive fixe. În caz contrar, când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu ar înțelege nici măcar sensul cuvintelor și al expresiilor în sine, deci cum ar putea să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu? Și dacă nu ar putea să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu, cum ar putea să practice adevărul?

După aceasta, frații și surorile au început să depună efort pentru a învăța aceste lucruri. Este un lucru bun, dar unii oameni cu o înțelegere denaturată au exploatat situația. În timpul adunărilor, unii conducători au vorbit exclusiv despre importanța îmbunătățirii alfabetizării, despre modul în care frații și surorile ar trebui să se alfabetizeze, beneficiile alfabetizării și ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi alfabetizați. Au vorbit despre o mulțime de asemenea doctrine. Aceste lucruri nu sunt adevărul și nu este nevoie să vorbim prea mult despre ele. Imediat ce sunt spuse aceste lucruri, oamenii le pot înțelege; nu este nevoie să avem părtășie despre ele la adunări de parcă ar fi adevărul. Unii conducători nu doar au folosit o mare parte din timpul adunărilor având părtășie despre aceste lucruri de parcă ar fi adevărul, ci s-au gândit și la un nou șiretlic, testându-i în mod special pe frați și surori cu privire la cuvinte folosite rareori. Dacă frații și surorile nu puteau să răspundă, nu păreau atunci conducătorii foarte educați? În acea perioadă de timp au existat unii conducători falși care nu au făcut o lucrare reală – nu au avut părtășie despre experiențele de viață, despre adevăr sau cuvintele lui Dumnezeu, ci au avut în schimb părtășie doar despre alfabetizare. Cum se numește acest lucru? Se numește a nu-ți face slujba adecvată. Nu este aceasta o problemă? (Ba da.) De ce vorbesc despre această problemă? La ce vă folosește? Sunteți capabili să faceți așa ceva? Există cineva care intenționează să acționeze așa? Dacă acționați așa, atunci sunteți cu adevărat oameni confuzi! Există unii oameni care Mă văd vorbind despre aceste expresii și își adună toate puterile, începând să se pregătească și spunând: „Se pare că este atât de ușor să ai părtășie despre adevăr. Este suficient doar să am părtășie despre expresii. Poți să ai părtășie despre expresii, iar eu voi avea părtășie despre vorbele de duh din două părți, jargon, zicale și proverbe.” Nu înseamnă asta că nu-ți faci slujba adecvată? (Ba da.) Ce fel de oameni sunt aceștia? Au ei înțelegere spirituală? (Nu.) Nu au înțelegere spirituală și nu înțeleg adevărul. Ce cred ei? „Stai acolo și turui întruna când n-ai nimic de făcut și ne duci de nas cu câteva expresii. Dacă Ți-aș urma metodele, aș putea să am și eu părtășie!” Oamenii care nu au înțelegere spirituală privesc doar suprafața lucrurilor și Mă imită orbește. Acești conducători ar trebui demiși, deoarece imită acest comportament și oricine procedează ca ei ar trebui să fie, de asemenea, demis. De ce vorbesc despre asta? Vă atrag atenția înainte să recurgeți la acest comportament, așa încât să nu mergeți pe calea greșită. Pot să vorbesc despre aceste lucruri, dar dacă vorbești tu despre ele, poți să o faci într-un mod inteligibil? Nu poți. Așadar, de ce vorbesc despre aceste zicale și expresii? Cu ce condiție vorbesc despre ele? Când oamenii înțeleg conceptul și definiția adevărului și apoi, dacă pe această bază, Eu aprofundez și disec mai multe lucruri pe care ei le consideră adevărul, oamenii nu pot pricepe acest lucru; nu știu cum ar trebui să cugete la el și nu știu cu care alte lucruri ar trebui să-l asocieze. V-am spus câteva povești despre expresii tocmai fiindcă nu înțelegeți. A fost necesar. Unii oameni cred că se află la nivel universitar când vine vorba de adevăr și se întreabă de ce reiau aceste cursuri de școală generală. Ei nu pot înțelege că acesta nu este un curs de școală generală, că este deja un curs universitar. Încă nu ați absolvit ca să

mergeți la universitate; ați rămas la școala generală în tot acest timp, dar credeți că ați absolvit universitatea și aveți o părere bună despre voi. Din păcate, acest sentiment este greșit; este un sentiment eronat – sunteți încă departe de a absolvi facultatea. Prin urmare, vă reamintesc: nu faceți lucrurile despre care tocmai am vorbit. Aveți părtășie cu sinceritate despre ceea ce înțelegeți, iar dacă nu înțelegeți, nu vorbiți prostii. Părtășia despre adevăr nu înseamnă să bateți câmpii; nimeni nu are timp de pierdut ascultându-te cum bați câmpii. Nu Mă imita orbește și nu vorbi despre Goujian, regele Împărăției Yue, despre istoria modernă sau istoria antică, fiindcă Eu am vorbit despre practica de a dormi pe vreascuri și a linge fiere. La ce folosește să vorbești despre acele lucruri? Sunt oamenii dispuși să le asculte? Chiar dacă sunt dispuși să asculte, acele lucruri nu sunt adevărul.

Tocmai am vorbit despre modul în care oamenii care cred în Dumnezeu și Îl urmează nu au nevoie să îndure umilința și să poarte o povară grea, cu atât mai puțin să practice aceste lucruri. De ce nu poate cineva să practice o expresie atât de „bună” și o mentalitate atât de „nobilă”? Unde este problema? De ce nu poate cineva să aibă mentalitatea de a îndura umilința și a purta o povară grea? Vorbind despre doctrină, motivul este că a îndura umilința și a purta o povară grea nu este adevărul; această expresie nu a fost rostită de Dumnezeu; nu este cerința lui Dumnezeu pentru omenire și nici un principiu de acțiune pe care l-a dat celor care Îl urmează. De ce spun că această expresie nu este adevărul și nu este un principiu de practicare? În primul rând, să ne uităm la cuvântul „umilință” din expresia „A îndura umilința și a purta o povară grea”. La ce se referă „umilința”? La înjosire și rușine. Așadar, când oamenii cred în Dumnezeu și El este suveran asupra destinului lor, sunt ei umiliți prin supunerea față de Dumnezeu? Îndură ei o înjosire? (Nu.) Este nevoie ca oamenii să îndure și să spună: „Ca să ajung la supunerea față de Dumnezeu, trebuie să înăbuș focul din inima mea, să înăbuș mânia din inima mea, să înăbuș doleanțele din inima mea și să înăbuș sentimentul neîmpăcat din inima mea. Ar trebui să îndur și să nu scot niciun sunet. Pentru mine, toate aceste lucruri sunt umilință, așa că le voi înăbuși”? Practică ei adevărul făcând asta? (Nu.) Ce practică ei? Răzvrătire, falsitate și prefăcătorie. Pentru a obține practicarea adevărului, supunerea față de adevăr și supunerea față de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l faci nu este să înduri vreun fel de durere și nu este nevoie să înduri niciun fel de înjosire. Sunt o umilință suveranitatea și rânduielile pe care le are Dumnezeu pentru tine și cerințele Lui de la tine? (Nu.) El nu te umilește. Dumnezeu nu te umilește dându-te în vileag, judecându-te, mustrându-te, încercându-te și rafinându-te. În schimb, în timp ce dă în vileag dezvăluirile firilor tale corupte, El te determină să te înțelegi pe tine însuți, să te eliberezi de ele și să te răzvrătești împotriva lor și apoi să acționezi conform cerințelor Sale. Ce efect va avea acest lucru? Vei putea să te supui lui Dumnezeu, să înțelegi adevărul, să devii o persoană plăcută de Dumnezeu și să devii o persoană pe care Dumnezeu o aprobă. Prin urmare, este o înjosire vreunul dintre lucrurile la care ești supus de-a lungul procesului și al perioadei

în care realizezi acestea? Există lucruri prin care te umilește Dumnezeu? (Nu.) Când Dumnezeu te dă în vileag, de exemplu, când îți expune aroganța, ticăloșia, înșelăciunea, intransigența sau răutatea, nu sunt acestea fapte? (Ba da.) Toate acestea sunt fapte. Indiferent de felul cuvintelor cu care Dumnezeu te dă în vileag, pe care ți le spune, toate sunt fapte. Indiferent dacă oamenii sunt capabili să recunoască acest lucru și indiferent cât de mult sunt capabili să înțeleagă și să accepte, toate aceste lucruri sunt fapte. Nu sunt lipsite de temei, nici nu sunt exagerări și, cu siguranță, nu sunt menite să-ți însceneze ceva. Sunt așadar aceste lucruri menite să te umilească? (Nu.) Nu doar că nu sunt menite să te umilească, ci sunt menite ca un îndemn și o avertizare de a nu merge pe calea oamenilor răi și de a nu-l urma pe Satana, sunt menite să te facă să mergi pe calea corectă în viață. Rezultatul și efectul pe care aceste lucruri le au asupra ta sunt pozitive. Natura acestor acțiuni ale lui Dumnezeu este întru totul adecvată. El face aceste lucruri ca să te mântuiască, iar ele sunt complet în conformitate cu adevărul. Aceasta este greutatea pe care ar trebui să o sufere oamenii și greutatea pe care trebuie să o sufere pentru a se elibera de firile lor corupte, a satisface intențiile lui Dumnezeu și a deveni adevărate ființe create. Atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii este de a accepta în mod proactiv această greutate, în loc să o îndure ca pe o înjosire. Această greutate nu este o umilință, nu este o batjocură sau o zeflemea la adresa oamenilor și nu este nicidecum o tachinare a lor de către Dumnezeu. Ea apare doar pentru că oamenii au o fire coruptă, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și nu iubesc adevărul. Această durere apare înlăuntrul oamenilor din cauza cuvintelor lui Dumnezeu și a cerințelor Lui pentru oameni, așadar există vreo parte din această durere pe care Dumnezeu o dă în mod intenționat sau în mod suplimentar oamenilor și pe care aceștia nu ar trebui să o sufere? Nu există nimic de felul acela. Dimpotrivă, dacă oamenii suferă prea puțin din cauza acestei dureri, nu se pot elibera de firile lor corupte. Indiferent cât de grave sunt firile răzvrătite ale oamenilor și indiferent cât de multe sunt ei capabili să admită și să accepte atunci când Dumnezeu le expune firile corupte, în cele din urmă, ceea ce le dă El nu este umilință, iar ceea ce suferă ei nu este înjosire. În schimb, este ceea ce oamenii ar trebui să sufere; este o durere pe care o persoană care a fost profund coruptă de Satana ar trebui să o sufere; oamenii ar trebui să sufere această durere. De ce spun că ar trebui să o sufere? Pentru că sunt atât de profund răzvrătiți față de Dumnezeu și au devenit satane. Dacă vor să se elibereze de aceste firi corupte și să accepte mântuirea lui Dumnezeu, oamenii trebuie să sufere această greutate. Este ceva întru totul corect și adecvat; este o cale pe care oamenii trebuie să o parcurgă și este o greutate pe care trebuie să o sufere. Nu Dumnezeu le dă această greutate. Este ca atunci când ai probleme cu stomacul după ce bei apă rece. Cine este de vină? Apa rece? (Nu.) Cine ți-a adus această greutate? (Noi înșine.) Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Acest rezultat și acest proces pe care le suferă oamenii sunt propriile fapte; nu există nicio înjosire sau umilință despre care să vorbim aici. Unii oameni nu înțeleg în acest mod; nu acceptă adevărul. Ce cred ei? „Casa lui Dumnezeu m-a lăsat să fiu conducător; m-a

propus pentru acest titlu și mi-am îndeplinit cu bucurie slujba de conducător. Nu m-am gândit niciodată că voi fi demis de casa lui Dumnezeu pentru că nu mi-am făcut treaba bine și am comis greșeli. Ce am devenit? Mai am integritate și demnitate? Mai am vreo libertate umană? Mai am autonomie?" Ei cred că oamenii nu ar trebui să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu fără să aibă de ales în această chestiune și că, dacă se supun absolut, atunci sunt oameni neghiobi, lipsiți de demnitate și care trăiesc într-o manieră prea slabă și nedreptățită. Prin urmare, acest tip de persoană crede că, atunci când acceptă judecata, mustrarea și emondarea, oamenii trebuie să sufere o umilință, așa cum spune zicala: „Când o persoană stă sub o streașină joasă, n-are de ales decât să-și plece capul." Uitați, aceasta e o altă filosofie satanică. Această expresie bine cunoscută îi face să plece capul. Ce gândesc ei? Se supun de bunăvoie sau îndură umilința și poartă o povară grea? (Ultima variantă.) Ei cred că îndură umilința și poartă o povară grea. Nu se supun de bunăvoie. Supunerea lor nu este voluntară și nici pură. Mai exact, nu au de ales decât să se supună. Prin urmare, consideră această lipsă de alternativă drept un tip de umilință. Întrucât acest tip de persoană poate gândi așa, tratează oare practicarea supunerii față de cuvintele lui Dumnezeu ca pe practicarea adevărului? Nu. Nu tratează supunerea ca pe adevăr. În schimb, tratează îndurarea umilinței și purtarea unei poveri grele ca pe adevăr. Nu este diferită natura acestor lucruri? (Ba da.) Deși atât oamenii care se supun de bunăvoie, cât și cei care îndură umilința și poartă o povară grea se supun și, chiar dacă niciunii dintre ei nu provoacă necazuri sau nu se împotrivesc, iar pe dinafară par ascultători, cuminți și buni, aceste lucruri sunt totuși diferite în ceea ce privește natura. Oamenii care se supun în mod sincer tratează supunerea drept responsabilitatea, datoria și obligația lor; o tratează ca pe datoria lor obligatorie și ca pe adevăr. Chiar dacă aceia care nu se supun în mod sincer nu se împotrivesc la exterior, în inima lor cred că îndură umilință și poartă o povară grea, iar în ochii lor, a îndura umilința și a purta o povară grea este adevărul suprem. Ei tratează îndurarea umilinței ca pe practicarea adevărului și cum tratează ei supunerea? O tratează ca pe îndurarea umilinței, nu drept practicarea adevărului. Nu este tocmai pe dos? Cum se numește asta? (Procedează complet invers.) Procedează complet invers. Tratează adevărul ca pe o filosofie pentru interacțiuni lumești; tratează doctrina și filosofiile omului pentru interacțiuni lumești ca pe adevăr. Nu au inversat albul și negrul? (Ba da.) Au inversat albul și negrul. Atunci cum ar trebui rezolvată această problemă? Oamenii trebuie să înțeleagă că această greutate pe care o suferă nu este umilință și nici nu încearcă cineva să-i umilească. Așadar, ce cauzează greutatea pe care o suferă oamenii? (Firile lor corupte.) Așa este. Dacă nu ai avea firi corupte și ai înțelege adevărul, dacă ai putea să te supui lui Dumnezeu, ai putea să te supui complet suveranității și rânduielilor Lui și ai putea să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău, atunci nu ai avea nevoie să suferi această greutate. Prin urmare, această umilință nu există. Înțelegi, nu-i așa?

Între greutate și umilință, care dintre acestea este pozitivă? Există vreo diferență între cele două? (Da, există.) Greutatea este pozitivă. Dacă accepți de bunăvoie judecata,

mustrarea, emondarea și suferi de bunăvoie această greutate, atunci felul în care interpretezi această greutate va fi: „Ar trebui să sufăr această greutate. Indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă nu înțeleg și inima mea acceptă cu greu, iar eu sunt negativ și slab, tot ce face El este corect. Am o fire coruptă și n-ar trebui să raționez cu Dumnezeu. Oricât de greu ar fi ca inima mea să accepte, acest lucru a fost cauzat de propriile greșeli. Dumnezeu nu greșește; tot ce face El este corect. Merit să sufăr greutăți. Cine m-a pus să am o fire coruptă? Cine m-a pus să mă împotrivesc lui Dumnezeu? Cine m-a pus să fac rău? Acele lucruri nu-mi sunt date de către Dumnezeu; sunt propulsate de propria mea natură. Ar trebui să sufăr această greutate.” Este atunci un lucru pozitiv ca oamenii să sufere această greutate? (Da.) Dacă o înțeleg într-un mod pozitiv și o înțeleg de la Dumnezeu, atunci această greutate este pozitivă. Totuși, să presupunem că ei spun: „Pot să mă supun, dar, chiar dacă mă supun, tot trebuie să-mi explic clar raționamentul și trebuie să împărtășesc clar ceea ce gândesc în sinea mea și ceea ce fac. Nu pot să mă supun pur și simplu într-un mod atât de laș și de confuz. Dacă nu, voi muri din cauză că țin lucrurile în mine.” Vor mereu să explice lucrurile clar și răspicat, să explice clar toate dedesubturile acestora, să vorbească despre raționamentul lor, despre ceea ce cred, despre modul în care plătesc un preț și despre cât de corecți sunt. Nu sunt dispuși să fie persoane care se supun lui Dumnezeu – să se abțină de la a se justifica, a se apăra sau a vorbi despre propriul raționament. Nu sunt dispuși să se poarte în felul acela. În acel caz, cum tratează ei supunerea? O tratează ca pe îndurarea unei înjosiri. Ce cred în sinea lor? „Trebuie să îndur toată această înjosire pentru a-L face pe Dumnezeu să mă aprobe și să spună că m-am supus.” Există cu adevărat această umilință? Dacă nu există deloc, de ce mai explică lucrurile clar și răspicat pentru a se elibera de această „umilință”? Aceasta nu este supunere adevărată. Chiar dacă intenția cu care faci lucrurile este corectă, Dumnezeu vrea să orchestreze lucrurile astfel. Nu ai nevoie să te aperi; nu ai nevoie să raționezi. A procedat Iov mai bine decât tine sau nu? (A procedat mai bine.) Când Iov a fost încercat, dacă ar fi argumentat și s-ar fi apărat, ar fi ascultat Dumnezeu? Nu, n-ar fi ascultat. Aceasta e realitatea. Știa Iov că Dumnezeu nu ascultă apărarea oamenilor? Iov nu știa, dar nu și-a luat apărarea. Aceasta era statura pe care o avea; se supunea cu adevărat. Ce lucru rău a făcut Iov pentru ca Dumnezeu să-l trateze în acel mod? Nu a făcut nimic rău. Dumnezeu a spus că Iov se temea de El și se ferea de rău și că era o persoană desăvârșită. Vorbind în contextul „umilinței”, Dumnezeu n-ar fi trebuit să-l facă pe Iov să sufere acele înjosiri și n-ar fi trebuit să-l lase pe mâna Satanei, permițându-i Satanei să-l ispitească și să-i ia toată averea. Privind din perspectiva logicii oamenilor care nu se supun, Iov a suferit greutăți și a suferit o mare înjosire, iar când a primit acele încercări, îndura umilința și purta o povară grea pentru a obține după aceasta binecuvântări și mai mari de la Dumnezeu. Chiar așa a fost? (Nu.) Așa a gândit și a practicat Iov? (Nu.) Cum a practicat el? Cum a abordat aceste încercări? Nu a fost nevoie să îndure și nici nu a crezut că îndură o înjosire. Ce a crezut? (Dumnezeu a dat și Dumnezeu a luat.) Așa este. Oamenii vin de la Dumnezeu. El ți-a

dat viață și ți-a dat suflare. Vii întru totul de la Dumnezeu, deci toate lucrurile pe care le obții nu sunt lucruri pe care ți le-a dat Dumnezeu? Ce motiv de laudă ai? Toate sunt dăruite de Dumnezeu, prin urmare, dacă El vrea să le ia, ce motive de argumentat ai? Când îți dă ceva, ești fericit, iar când nu-ți dă ceva, ești nefericit, te plângi de Dumnezeu, Îi ceri acel lucru și te lupți cu El. Dacă Dumnezeu îți dă ceva depinde de El; oamenii nu au de ce să argumenteze. Așa a procedat Iov? (Da.) Așa a procedat el. A existat o senzație de nedreptate în inima lui? (Nu.) Nu, nu a existat. În aparență, Iov avea suficiente motive să spună că este o nedreptate, să facă raționamente, să se apere, să se opună lui Dumnezeu și să-I explice totul clar și răspicat. A fost cel mai în măsură să facă aceste lucruri, dar le-a făcut? Nu, nu le-a făcut. Nu a spus un cuvânt, doar a făcut câteva lucruri: și-a sfâșiat mantia și și-a ras capul și a căzut la pământ și a venerat. Ce fel de persoană l-au considerat ceilalți datorită acestei serii de acțiuni? O persoană care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău și o persoană desăvârșită. Care este definiția unei persoane desăvârșite? Cineva care nu judecă acțiunile lui Dumnezeu, care, în schimb, le laudă și li se supune și, oricât de mare este greutatea pe care o suferă, nu spune: „Am suferit o nedreptate. Aceasta este o înjosire.” Oricât de mare este greutatea pe care o suferă, nu prezintă niciodată un asemenea cuvânt și nu spune un asemenea cuvânt. Cum se numește acest lucru? Non-credincioșii îl numesc „renunțare la sine”. Unde este logica aici? Despre asta este vorba? (Nu.) „Renunțarea la sine” este o boală mintală și este o aberație. Oricât de mari sau de dureroase au fost problemele cu care s-a confruntat Iov, el nu a argumentat niciodată față de Dumnezeu și nu s-a luptat cu El; doar s-a supus. Care a fost motivul lui inițial de a se supune? Frica de Dumnezeu. Capacitatea lui de a se supune a venit din înțelegerea lui Dumnezeu. El credea că totul vine de la Dumnezeu și că tot ceea ce face Dumnezeu este corect.

Unii lideri de echipă și supraveghetori care sunt demiși plâng fără oprire, fac o criză și devin emotivi. Ei cred că au suferit o nedreptate, se plâng că Dumnezeu nu este drept și cred că frații și surorile i-au nedreptățit expunându-i și raportându-i, spunând: „Nu aveți deloc conștiință. Am fost atât de bun cu voi și așa mă răsplătiți! Dumnezeu nu este drept. Am suferit o nedreptate atât de mare, dar Dumnezeu nu m-a protejat; am fost pur și simplu demis cu asprime. Mă disprețuiți cu toții, iar Dumnezeu mă disprețuiește și El!” Ei cred că au fost tratați foarte nedrept și fac o criză. Spune-Mi, poate o asemenea persoană să ajungă să se supună? Din câte văd, nu este ușor. Nu s-a terminat așadar pentru ei? De ce fac crize? Dacă poți să accepți, atunci acceptă. Dacă nu poți să accepți adevărul și nici să te supui adevărului, atunci ieși din casa lui Dumnezeu! Nu crede în Dumnezeu – nu te obligă nimeni. La ce nedreptate ai fost supus? Din ce motiv faci crize? Aceasta este casa lui Dumnezeu. Dacă te simți în stare, mergi și fă o criză în societate și caută satane și regi ai diavolilor la care să faci o criză. Nu face o criză în casa lui Dumnezeu. Care este problema dacă ești demis din funcția de lider de echipă? Poți să trăiești și dacă nu ești lider de echipă, nu-i așa? Nu vei crede în Dumnezeu dacă nu ești lider de echipă? Iov a suferit greutăți atât de mari, dar ce a spus el? Nu s-a plâns nici

măcar printr-un cuvânt și chiar L-a lăudat pe Dumnezeu, spunând: „Binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21). A lăudat el numele lui Iahve fiindcă a primit o mulțime de recompense și beneficii? Nu. Pur și simplu așa a înțeles și așa a practicat. Nu este acest lucru legat și de caracterul unei persoane? (Ba da.) Unii oameni nu au mult caracter și, când sunt ușor nedreptățiți, cred că au fost tratați extrem de nedrept și că toate ființele de sub soare ar trebui să se simtă vinovate și să le ceară iertare. Acești oameni sunt atât de problematici! Cum ați explica termenul „înjosire”? A suferi o înjosire este un eveniment frecvent pentru non-credincioși, dar în casa lui Dumnezeu există un alt mod de a spune: a suferi greutăți și înjosiri pentru a dobândi adevărul este greutatea pe care ar trebui să o sufere oamenii. Indiferent dacă sunt emondați sau demiși, oamenii care înțeleg adevărul nu consideră acest lucru o înjosire. Ei cred că merită să sufere greutăți și că oamenii nu se pot supune acestui lucru pentru că au firi corupte, dar aceasta nu este o înjosire. Cine suferă cu adevărat înjosiri? Dumnezeu este Cel care suferă înjosiri. Dumnezeu mântuiește omenirea, dar oamenii nu înțeleg. Uite, după ce Dumnezeu i-a scos pe israeliți din Egipt, ei s-au închinat la idoli. Când nu aveau ce mânca, s-au plâns de Dumnezeu, iar Dumnezeu a trebuit să le trimită mană și altă hrană. După câteva zile bune, nu I-au dat deloc atenție lui Dumnezeu, dar când au întâmpinat dificultăți, L-au căutat din nou. Nu ați spune că El a suferit o mare înjosire? Nu suferă Dumnezeu întrupat o mare înjosire când este respins de epoci? Oamenii nu sunt nimic și nu sunt capabili de nimic. Ei se bucură de atât de mult har dăruit de Dumnezeu și de atâtea adevăruri oferite de El, dar simt că este deosebit de nedrept când suferă puține greutăți meritate. Ce nedreptate suferă ei? Sunt unii care, de obicei, sunt destul de bravi, dar când suferă puține greutăți, când frații și surorile îi emondează sau când cineva le spune ceva neplăcut sau când nimeni nu-i susține sau îi măgulește, se simt nedreptățiți, simt că au suferit o mare greutate, că li s-a făcut o nedreptate și se plâng: „Mă desconsiderați cu toții și nimeni nu-mi acordă atenție. Sunt sortit să fiu maltratat!” De ce faci o criză? Ce rost are să spui acele lucruri? Este vreunul dintre acele cuvinte în acord cu adevărul? (Nu.) Atunci ce înseamnă aceasta – este o umilință? Ești incapabil să vezi clar greutatea pe care meriți să o suferi și nu o accepți. Ai ascultat atât de multe predici, dar nu înțelegi cum ar trebui să practice oamenii adevărul și cum ar trebui să se supună. Nu știi nimic din toate acestea și tot crezi că ai suferit o mare înjosire de vreun fel. Nu ești irezonabil? Pentru oamenii care acceptă mântuirea lui Dumnezeu, există această înjosire? (Nu.) Chiar dacă, uneori, frații și surorile te tratează fără îndoială în mod nedrept, cum ar trebui să experimentezi acest lucru? De exemplu, sunt cincizeci de dolari undeva și dispar după ce treci pe lângă ei, iar toată lumea bănuiește că tu i-ai luat. Ce ai face? Te-ai simți nedreptățit și frustrat în sinea ta: „Chiar dacă sunt sărac, tot am coloană vertebrală. Tot îmi pasă de demnitatea mea. N-am luat niciodată un lucru care să aparțină altcuiva. Am mâinile perfect curate. Mă desconsiderați mereu și sunt prima persoană pe care o bănuiți când se întâmplă așa ceva. Dumnezeu nu a clarificat lucrurile în numele meu. Se pare că nici El nu mă place!” Faci o criză. Poate fi considerată aceasta o umilință? (Nu.)

Așadar, ce ar trebui să faci în această situație? Dacă i-ai luat, recunoaște și promite să nu mai iei nimic niciodată. Dacă nu i-ai luat, spune: „Nu i-am luat. Dumnezeu observă adâncul inimii oamenilor. Cine a luat acei bani știe și Dumnezeu știe și El. Nu voi mai spune niciun alt cuvânt.” Nu este nevoie să spui: „Mă disprețuiți. Vreți cu toții să vă luați de mine.” La ce folosește să spui acele lucruri? E bine să spui multe lucruri de felul acela? (Nu.) De ce nu? Dacă spui multe lucruri de felul acela, demonstrezi ceva: Dumnezeu nu este în inima ta; nu crezi în Dumnezeu și nu ai credință adevărată în El. Când spui adevărul într-o chestiune, Dumnezeu știe. El observă adâncul inimii oamenilor și scrutează tot ce spun și fac oamenii. Cum vor să vadă alții depinde de ei. Tu crezi că Dumnezeu știe toate aceste lucruri și nu este nevoie să spui multe. Este nevoie să te simți nedreptățit? Nu, nu este. Ce consecință are această chestiune? Simți că ai suferit o nedreptate când ești defăimat și judecat din cauza credinței în Dumnezeu, dar poți vorbi clar despre aceasta? Apărându-te cu hotărâre împotriva lor, amâni chestiunea adecvată. Este inutil, nu-i așa? Ce rost are să te certi cu ei? Asta nu înseamnă că practici adevărul.

Oamenii suferă multe greutăți de-a lungul procesului de experimentare a mântuirii lui Dumnezeu. Constituie o înjosire greutățile pe care le suferă ei? (Nu.) Categoric nu. De ce spun asta? (Întrucât au firi corupte, oamenii ar trebui să sufere aceste greutăți.) Oamenii au firi corupte – este o parte din problemă. În plus, indiferent ce aspect al adevărului nu înțelegi și indiferent ce aspect dinlăuntrul tău este încă negativ, poți să-l aduci în discuție și să ai părtășie despre el. Nu este nevoie să-l reprimi. Care este scopul părtășiei? (De a rezolva probleme.) De a căuta adevărul, a ajunge să înțelegi adevărul și a rezolva problemele lăuntrice. Nu este nevoie să le ții în tine. Nu este nevoie să suferi o înjosire. Nu este nevoie să înduri, spunând: „Nu înțeleg, dar tot sunt obligat să mă supun. Trebuie să înțeleg înainte să mă supun.” Dacă nu înțelegi, poți să ai părtășie. Căutarea adevărului este calea corectă. Acest lucru nu este greșit. Când există părtășie despre unele lucruri și acestea sunt explicate clar, oamenii vor ști ce să facă. Ar trebui să ai o atitudine de căutare a adevărului și să rezolvi probleme căutând adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul și practici doar supunerea, în cele din urmă tot nu vei fi capabil să-ți rezolvi problemele. Prin urmare, chiar dacă ți se cere să te supui, nu ți se cere să te supui într-un mod confuz sau lipsit de principii. Există însă un principiu de bază cuprins în supunere: când nu înțelegi, ar trebui să te supui mai întâi, să ai o inimă supusă și o atitudine supusă. Aceasta e raționalitatea pe care ar trebui să o aibă oamenii. După ce realizezi acest lucru, caută apoi încet. Astfel, poți evita să ofensezi firea lui Dumnezeu, te poți proteja și poți ajunge la capătul drumului. Sunt menite să-i umilească pe oameni toate cuvintele pe care le folosește Dumnezeu pentru a-i expune, a-i condamna și chiar a-i judeca și blestema? (Nu.) Au nevoie oamenii de o răbdare extremă pentru a îndura toate acestea? (Nu.) Nu, nu au. Dimpotrivă, oamenii au nevoie de o credință extremă pentru a accepta toate acestea. Numai acceptând acest lucru poți înțelege cu adevărat care este exact natura coruptă a Satanei, care este exact esența coruptă a oamenilor, care este exact sursa antagonismului lor față de Dumnezeu și de ce nu sunt compatibili

oamenii cu Dumnezeu. Înainte de a putea să rezolvi aceste probleme, trebuie să cauți adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu accepți adevărul și, oricât de clar vorbesc cuvintele lui Dumnezeu, nu îl accepți, atunci nu vei rezolva niciodată acele probleme. Chiar dacă înțelegi că „nu ne umilesc cuvintele lui Dumnezeu; doar ne expun și sunt pentru binele nostru", recunoști acest lucru doar în sensul doctrinei; nu vei ajunge niciodată să înțelegi ce înseamnă cu adevărat tot ceea ce spune Dumnezeu sau care este efectul vizat. De asemenea, nu vei înțelege niciodată care anume este adevărul despre care vorbește Dumnezeu. După ce avem părtășie în acest fel, nu pot oare oamenii, într-o anumită măsură, să aibă o atitudine proactivă și pozitivă față de acceptarea emondării, a demiterii, față de acceptarea lucrării, rânduielilor și suveranității pe care le exercită Dumnezeu și care nu sunt în acord cu noțiunile oamenilor? (Ba da.) Cel puțin, ei vor crede că tot ceea ce face Dumnezeu este corect, că nu ar trebui să înțeleagă într-un mod negativ și că atitudinea pe care ar trebui să o aibă mai întâi este să accepte în mod activ, să se supună și apoi să coopereze cu aceste lucruri. Ceea ce le face Dumnezeu oamenilor nu necesită o mare răbdare din partea lor. Cu alte cuvinte, nu este nevoie să înduri toate acestea. Ce trebuie să faci? Trebuie să accepți, să cauți și să te supui. Termenul „a îndura umilința" pe care îl folosesc non-credincioșii este în mod clar abuziv față de oameni. Nimic din ce face Dumnezeu nu-ți cere să înduri umilință. Poți practica răbdarea, iubirea, smerenia, precum și supunerea, acceptarea, onestitatea, deschiderea și căutarea; aceste lucruri sunt relativ pozitive. Așadar, care este logica din spatele spuselor non-credincioșilor? Este filosofie satanică, precum și minciuni satanice. În concluzie, să înduri umilința nu este un principiu pe care ar trebui să-l respecte cei care cred în Dumnezeu. Nu este adevărul; este un lucru satanic. A îndura umilința nu este ceea ce le cere Dumnezeu oamenilor să facă, deoarece aici nu există nicio umilință. Toate acțiunile lui Dumnezeu față de oameni sunt de iubire, mântuire, îngrijire și protejare a lor. Toate lucrurile pe care le spune Dumnezeu și lucrarea pe care o face El asupra oamenilor sunt pozitive și sunt adevărul. Nicio fărâmă din ele nu este precum cele ale Satanei și nu este niciuna dintre metodele și mijloacele Satanei. Oamenii pot să fie purificați și mântuiți numai dacă acceptă cuvintele lui Dumnezeu.

În ce fel se manifestă la oameni faptul de a „îndura umilința", despre care vorbește Satana? Se manifestă la oameni sub formă de vătămare, abuz, devastare și călcare în picioare. În concluzie, îți aduce o calamitate. Indiferent dacă ai suferit greutăți sau ai suferit înjosiri, pe scurt, ceea ce câștigă oamenii în cele din urmă din lucrurile la care îi supune Satana nu este nicidecum adevărul. Ce câștigă ei? Durere. Ceea ce le provoacă Satana oamenilor sunt nenumărate forme de umilință și ridiculizare, precum și abuz și corupție. Așadar, ce efect are asupra oamenilor și cum îi face să se simtă? Îi face să îndure nemulțumiri și să recurgă la compromisuri pentru a se proteja și chiar să devină deformați în interior. Oamenii învață să folosească tot soiul de tactici și metode pentru a gestiona și aborda toate acestea, învață să-i lingușească pe alții, să se prefacă și să spună neadevăruri. Când dezvăluie și manifestă toate aceste lucruri, sunt inimile lor

dispuse, fericite și împăcate sau mânioase și îndurerate? (Mânioase și îndurerate.) Crește sau scade mânia din inimile lor cu cât oamenii îndură mai mult umilința în această lume? (Crește.) Atunci, văd ei omenirea într-un mod tot mai ostil sau într-un mod tot mai iubitor? (Ostil.) Oamenii văd omenirea într-un mod tot mai ostil și îi urăsc pe toți cei pe care îi văd. Când sunt tineri și tocmai au intrat în societate, oamenii consideră că totul este minunat și au încredere deosebit de ușor în alții. Când ajung la treizeci de ani, nu mai au atâta încredere în ceilalți. Când ajung la patruzeci de ani, nu au încredere în majoritatea oamenilor, iar când ajung la cincizeci de ani, inimile lor sunt pline de ură și sunt predispuși să se întoarcă împotriva altora ca să le facă rău. Înainte să devină plini de ură, ce îndură oamenii? Doar înjosire și durere. Când nu ai capacitatea și puterea pe care le au alții, atunci când alții spun că ești ceva, trebuie să aprobi rapid din cap, iar când te blestemă, trebuie să asculți. Nu poți să faci nimic, dar ce crezi în sinea ta? „Într-o zi, când voi avea putere, te voi ucide cu mâinile mele și voi șterge de pe fața pământului trei generații ale urmașilor tăi!” Ura din inima ta devine tot mai puternică. Aceasta este consecința adusă omenirii corupte de practica de a îndura umilința și a purta o povară grea. Oamenii cred că a îndura umilința și a purta o povară grea, fapt lăudat și promovat de societate, este un lucru pozitiv și că este un fel de mentalitate și un mod de gândire care le permite să muncească din greu și să se străduiască să devină mai puternici. Așadar, de ce le aduce în cele din urmă oamenilor mânie și ură? (Pentru că nu este adevărul.) Corect. Produce această consecință adversă pentru că nu este adevărul. Care este cauza generațiilor pline de resentimente și a crimelor din răzbunare din societate și din bande? (După ce oamenii suferă înjosiri, ura din inimile lor crește, iar ei ucid ca să se răzbune.) Așa este, așa apar crimele din răzbunare. Generație după generație, oamenii se ucid cu brutalitate unii pe alții, până când omenirea este distrusă de dezastru. Aceasta e consecința. Omenirea a trăit în conformitate cu filosofiile și logica Satanei și a evoluat treptat până în prezent sub controlul Satanei. Relația dintre oameni este tot mai denaturată, tot mai distantă, tot mai lipsită de încredere și tot mai rece. În ce punct s-a ajuns acum? S-a ajuns în punctul în care inimile a doi oameni care nu au nimic de-a face unul cu celălalt sunt pline de ură și de ostilitate reciproce. În trecut, vecinii intrau frecvent în contact și interacționau adesea unul cu celălalt, dar acum, cineva ar putea să fie mort de cinci sau șase zile și vecinul lui n-ar ști; nimeni n-ar trece pe la el. Cum au ajuns lucrurile în acest punct? Au ajuns în acest punct din cauza acestei uri reciproce. Nu vrei ca alții să fie ostili față de tine, dar, în același timp, ești ostil față de alții – este un cerc vicios. E o consecință adversă și un dezastru adus asupra omenirii de legile Satanei. Opiniile și impresiile pe care le au oamenii în inima lor despre ceilalți sunt tot mai nefavorabile, așa că devin tot mai buni la a îndura umilința și a purta o povară grea, iar mânia și ura din inimile lor cresc, până când, în cele din urmă, aceștia spun: „Ar fi mai bine dacă ar fi toți morți și n-ar mai trăi nimeni!” Nu este inima tuturor plină de acest fel de ură? Își doresc ca această lume să fie distrusă cât mai curând posibil: „Toți oamenii sunt răi până în măduva oaselor. Merită să fie distruși!” Spui că alți

oameni sunt răi până în măduva oaselor, dar cum rămâne cu tine? Oare tu te-ai schimbat cu adevărat? Ai dobândit mântuirea? În timp ce-i urăști pe alții pentru că sunt răi până în măduva oaselor, ar trebui să fii mai bun decât ei. Dacă ești la fel de rău ca oamenii din lume, atunci nu ai pic de rațiune. Când o persoană cu rațiune vede că omenirea este rea până în măduva oaselor, ar trebui să urmărească adevărul și să trăiască o asemănare umană pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu – așa este adecvat. Astfel, când Dumnezeu va distruge această rasă umană ticăloasă, ea va fi cruțată.

Urâți această rasă umană ticăloasă? (Da.) Majoritatea oamenilor care cred în Dumnezeu au întrucâtva umanitate și rațiune; inimile lor sunt mai blânde, tânjesc după lumină și tânjesc ca Dumnezeu și adevărul să dețină puterea. Nu le plac lucrurile ticăloase și nu le plac lucrurile nedrepte. Ar trebui să fie plini de speranță, iubire și toleranță față de omenire, deci cum pot ei să urască omenirea? Unii spun: „Gândindu-mă la trecut, când eram la școală, profesorul se lua de mine, dar nu am îndrăznit să vorbesc despre asta; a trebuit pur și simplu să îndur. Prin urmare, m-am hotărât să studiez din greu și să intru la facultate în viitor. Vă voi arăta tuturor de ce sunt în stare și apoi eu voi fi acela care se va lua de voi!” Alții spun: „Gândindu-mă la vremea când lucram, oamenii redutabili din companie se luau mereu de mine, iar eu îmi spuneam: «Stați să vină ziua în care vă voi depăși cu realizările mele. Atunci vă voi face viața un calvar!»” Sunt alții care spun: „Gândindu-mă la vremea când făceam afaceri, managerul furnizorului mă păcălea mereu, iar eu mă gândeam: «Când va veni ziua în care voi câștiga o avere colosală, mă voi răzbuna pe tine!»” Viața nimănui nu este ușoară și toți au momente în care cineva se ia de ei – au oameni pe care îi urăsc în sinea lor și cu care vor să-și regleze conturile. Așa a devenit lumea; este plină de ură și de ostilitate. Ostilitatea oamenilor unii față de alții este de-a dreptul extremă, iar ei nu se pot înțelege armonios și nu se află în termeni amiabili. Această lume se va sfârși curând; a ajuns la capătul drumului. Toți au povești sfâșietoare în sufletul lor, de pe vremea când cineva, undeva, se lua de ei sau de pe vremea când erau hărțuiți, tratați cu dispreț, păcăliți sau răniți de alții într-o companie, organizație sau grup de oameni. Aceste lucruri se întâmplă peste tot. Ce demonstrează asta? Demonstrează că, în rândul omenirii, nu mai există oameni ca Noe. Nu este așa? (Ba da.) Inima tuturor este plină de ticăloșie și de ostilitate față de adevăr, față de lucrurile pozitive și față de dreptate. Oamenii nu mai pot fi mântuiți. Nu există nicio persoană, nicio învățătură și nicio teorie care să poată mântui umanitatea – aceasta este starea lucrurilor. Unii mai speră: „Când va fi un război mondial? După război, toți cei care merită să moară vor fi morți, iar cei care vor rămâne vor putea să o ia de la capăt. Va începe o nouă eră și va fi întemeiată o nouă țară.” Este posibil acest lucru? Nu, nu este. Unii oameni își pun speranțele în tot felul de religii diferite, dar acum soarele apune peste fiecare religie, iar ele își dau ultima suflare. Toate religiile sunt complet putrede și au o reputație infamă. Ce vreau să spun prin aceste cuvinte? Sunt menite să-i facă pe oameni să înțeleagă ceva: dacă Dumnezeu n-ar folosi cuvintele și adevărul pentru a mântui omenirea, ura și firea infamă dinlăuntrul oamenilor s-ar

înrăutățți tot mai mult și tot mai fulminant. În cele din urmă, singura posibilitate pentru omenire ar fi să se sfârșească prin autodistrugere, din cauza faptului că oamenii se ucid între ei cu brutalitate. În prezent, mulți oameni vor să evite această rasă umană ticăloasă și merg să trăiască singuri în creierii munților și în adâncul pădurilor sau într-un loc fără urme de viață omenească. Care este rezultatul? Omenirea nu se va mai înmulți și nu va exista o generație viitoare. Omenirea va dispărea după generația actuală – nu vor mai exista urmași. Împotrivirea omenirii față de Dumnezeu este prea gravă, stârnind mânia Lui chiar de la început. Se va sfârși nu după mult timp. De ce sunt atât de mulți oameni care nu se căsătoresc? Pentru că se tem să nu fie păcăliți, nu cred că mai există oameni buni și sunt plini de ostilitate față de căsătorie. Pe cine ar trebui să dăm vina pentru această situație? Ar trebui să dăm vina pe corupția prea profundă a oamenilor, pe Satana și pe diavoli și pe faptul că oamenii acceptă de bunăvoie corupția. Îi urăști pe alții, dar ești cu adevărat mai bun decât ei? Nu deții adevărul și nu are niciun rost să-i urăști pe alții. Dacă oamenii nu dețin și nu înțeleg adevărul, în cele din urmă vor ajunge într-un impas, vor cădea în dezastru și vor fi distruși. Acesta este sfârșitul pe care îl vor primi. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea, nu va exista nimeni în rândul omenirii corupte care să poată înțelege adevărul.

Ce este, mai exact, „umilința”? Au nevoie credincioșii să îndure umilința? Există această „umilință”? (Nu, nu există.) Nu există, deci nu este rezolvată această problemă? Data viitoare când auzi pe cineva spunând: „Primul lucru pe care trebuie să-l înveți în calitate de credincios este să înduri. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să suporți și să reprimi acel lucru în sinea ta.” Ar trebui să-i spui ceva când îl auzi rostind aceste cuvinte? (Da.) Ce ar trebui să spui? Spui: „Pentru ce înduri? Dacă înduri cu adevărat înjosiri, atunci ești destul de jalnic și aceasta arată că nu înțelegi adevărul. Dacă ai înțelege adevărul, această înjosire n-ar exista, iar tu ai accepta de bunăvoie și cu bucurie toate circumstanțele pe care le orchestrează Dumnezeu pentru tine. Aceasta e o greutate pe care oamenii ar trebui să o sufere, nu o înjosire. Aceasta este înălțarea de către Dumnezeu. Faptul că putem suferi această greutate dovedește că Dumnezeu încă ne dă o șansă și ne permite să fim mântuiți. Dacă n-am avea nici măcar șansa de a suferi greutăți sau n-am fi vrednici de ea, atunci n-am avea nicio șansă de a fi mântuiți. Aceasta nu este o înjosire; trebuie să-ți fie clar acest lucru și să analizezi dacă spusele tale chiar sunt corecte. Această înjosire nu există – suntem oameni corupți și meritățm să suferim această greutate. Când ești bolnav, trebuie să suferi puține greutăți luând medicamente și suportând o intervenție chirurgicală. Consideri că greutatea pe care o suferi ca să te vindeci de boală este o înjosire? Nu este o înjosire; rostul ei este să te vindece. Credința noastră în Dumnezeu și experimentarea judecății și mustrării au scopul de a ne elibera de firile noastre corupte și de a trăi o asemănare umană, de a trăi conform cerințelor Lui, de a ne supune lui Dumnezeu, de a ne închina Lui și de a trăi mai bine și cu mai multă demnitate. Meritățm să suferim această greutate din cauza firilor noastre corupte. Suferim această greutate de dragul de a câștiga adevărul și viața. Nu o putem interpreta

ca pe o înjosire. Ar trebui să o acceptăm ca pe responsabilitatea și obligația noastră de îndeplinit și ca pe drumul pe care ar trebui să mergem. Aceasta este înălțarea de către Dumnezeu și trebuie să-L lăudăm pentru că ne înalță și pentru șansa pe care ne-o dă. Pe baza tuturor acțiunilor noastre și a felului în care ne-am purtat, nu suntem demni să suferim această greutate și ar trebui să fim distruși ca oamenii din lume. Dacă tratăm greutatea pe care ar trebui să o suferim și tot acest har pe care ni l-a acordat Dumnezeu ca pe o înjosire, atunci suntem complet lipsiți de conștiință și rănim inima lui Dumnezeu! Nu suntem demni de mântuirea Lui.” Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Această parte din doctrină este foarte simplă. Nu ar trebui să fie înțeleasă fără să fie spusă? Fiind luminate în acest fel și înțelegând aceste lucruri, inimile oamenilor vor fi mai liniștite, iar ei nu vor acționa irezonabil atunci când li se întâmplă lucruri. Unii oameni știu clar în inima lor că acesta este adevărul și că trebuie să-l accepte, dar, când vorbesc, tot spun că este cu totul nedrept, vorbind întruna până când ies la iveală cuvinte de judecată împotriva lui Dumnezeu. Nu proceda așa. Ori de câte ori ți se întâmplă lucruri, caută adevărul. Acesta este primul lucru esențial; nu-l trece niciodată cu vederea. Dacă recunoști că Dumnezeu este adevărul, calea și viața, atunci n-ar trebui să tratezi nicio circumstanță pe care o pregătește Dumnezeu ca fiind lucrarea omului. În schimb, ar trebui să tratezi fiecare circumstanță pe care o pregătește Dumnezeu ca pe o șansă de a-ți transforma firea și o șansă de a accepta adevărul.

Am terminat părtășia despre semnificația „umilinței”. În continuare, voi avea părtășie despre partea următoare, și anume despre ce înseamnă „a purta o povară grea”. Tocmai am vorbit despre faptul că povara grea pe care o poartă oamenii este o ambiție exagerată și o dorință din adâncul inimii lor, un obiectiv pe care speră să-l atingă. Când vine vorba de mântuirea de către Dumnezeu și de acceptarea conducerii Sale de către credincioșii în Dumnezeu, au ei nevoie să îndure umilința și să poarte o povară grea? Tocmai am spus că expresia „a îndura umilința” nu are temei în casa lui Dumnezeu. Nu ai nevoie să înduri umilința; nu ai nevoie să simți că porți o greutate atât de mare; inima ta nu are nevoie să se simtă tratată pe nedrept; și tu nu ai nevoie să înduri toată această înjosire pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, de parcă ai fi atât de nobil. Nu ai nevoie să faci aceste lucruri. Așadar, ce înseamnă să porți o povară grea? Dacă cineva ar spune că Dumnezeu îi pune pe oameni să sufere toate aceste greutăți astfel încât să fie capabili să-și asume responsabilități și misiuni mai mari și să primească binecuvântări mai mari și o destinație mai bună, ar fi această afirmație adecvată și rezonabilă? (Nu, nu este adecvată.) Nu este adecvată. Atunci cum ar trebui să o caracterizăm? Dumnezeu le îngăduie oamenilor să fie mântuiți, să reușească să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău și îi face să trăiască mai bine. Face Dumnezeu aceasta de dragul oamenilor sau de dragul Său, mai exact? (De dragul oamenilor.) Bineînțeles că de dragul oamenilor. Oamenii sunt cel mai mare beneficiar. De aceea spun că nu are nicio legătură cu ceea ce obține Dumnezeu, cu atât mai puțin cu amploarea binecuvântărilor pe care le pot primi oamenii suferind această greutate. Nu ești nevoit să înduri, să ai astfel de

„ambiții măreațe” și nici să renunți la lucruri în acest fel. De fapt, nu ai renunțat la nimic, nici nu ai aruncat nimic. Dimpotrivă, oamenii au câștigat cel mai mult până la urmă. În primul rând, au înțeles toate diversele criterii de a se purta. În plus, sunt capabili să respecte toată această ordine și toate aceste legi pe care le-a instituit Dumnezeu și să trăiască într-un mod ordonat. Cum se compară acest mod de viață cu modul în care trăiesc oamenii acum? (Este mai bun.) Este mai bun decât modul în care trăiesc ei acum. Atunci, dintre aceste două moduri de viață, care este mai binecuvântat, care seamănă mai mult cu cel al unei adevărate ființe create și, chiar mai mult, care este viața pe care ar trebui să o aibă omenirea? (Primul.) Bineînțeles că primul. După ce suferi această greutate, înțelegi intențiile lui Dumnezeu și, totodată, înțelegi multe adevăruri și, având înțelegerea adevărului ca bază, înveți cum să te porți și există adevăr care acționează ca viață în umanitatea ta. Îți conferă aceasta valoare? Inițial, oamenii nu au absolut niciun adevăr. Sunt doar niște mizerabili fără valoare, mai prejos decât furnicile și care nu merită să trăiască, dar acum ai înțeles adevărul și vorbești și acționezi conform adevărului. Indiferent ce te pune Dumnezeu să faci, ești capabil să asculți acel lucru și să-l execuți întocmai și, indiferent ce rânduieli face Dumnezeu pentru tine, ești capabil să te supui lor. Îl vei mai judeca așadar pe Dumnezeu? Te vei răzvrăti în mod proactiv împotriva Lui? Dacă cineva te instigă să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, vei face acest lucru? (Nu.) Dacă cineva scornește minciuni despre Dumnezeu ca să te inducă în eroare, le vei crede? (Nu.) Nu, nu le vei crede. Prin urmare, nu te vei răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, fie într-un sens subiectiv, fie obiectiv. Asemenea oameni trăiesc complet sub stăpânirea lui Dumnezeu. Așadar, mai este nevoie ca asemenea oameni să suporte durerea omenească acum? Mai există ură și durere în inimile lor? Există lucruri triste și dureroase în inimile lor? (Nu.) Această durere nu există acolo. În tot ceea ce fac, oamenii de acest fel au principii și nu sunt haotici. De asemenea, când se întâmplă lucruri, Dumnezeu are autoritate suverană, iar Satana nu-ți poate face rău; trăiești ca o persoană adevărată. Ar distruge Dumnezeu asemenea oameni? S-ar autodistruge asemenea oameni? (Nu.) Nu, nu ar face-o. Sunt un tip complet diferit de oameni față de oamenii corupți din zilele noastre. Inimile oamenilor din zilele noastre sunt pline de ură și durere. Ei sunt capabili să se sinucidă oricând și oriunde, să lupte și să-i ucidă pe alții oricând și oriunde și să facă lucruri rele oricând și oriunde, aducând dezastre asupra lumii umane. Pe de altă parte, oamenii care sunt mântuiți de Dumnezeu și care au dobândit adevărul ca viață pot coexista pașnic fără luptă sau ură. Ei sunt capabili să se supună rânduielilor lui Dumnezeu și să se supună cu inimi și eforturi unite fiecărui cuvânt rostit de Dumnezeu. Toți acești oameni trăiesc în cuvântul lui Dumnezeu și lucrează din greu în aceeași direcție. De dragul de a împlini voia lui Dumnezeu – când tu înțelegi adevărul, el înțelege adevărul, ea înțelege adevărul și ei înțeleg adevărul – mai pot avea opinii diferite când sunt împreună? (Nu.) În acest fel, pot ajunge în punctul în care toată lumea trăiește în prezența lui Dumnezeu, în cuvântul Său, în conformitate cu adevărul și în punctul în care inimile oamenilor sunt compatibile. Astfel, mai pot exista masacre și

lupte între oameni? (Nu.) Nu. Mai este nevoie ca oamenii să îndure durere? Nu este nicio durere. Asemenea oameni trăiesc o viață binecuvântată, fără lupte sau masacre. Atunci cum ar trebui să gestioneze oamenii toate lucrurile încredințate de Dumnezeu? (Ar trebui să coexiste pașnic.) Pe de o parte, ar trebui să coexiste pașnic. Pe de altă parte, ar trebui să gestioneze totul în conformitate cu ordinea și legile pe care le-a instituit Dumnezeu, ceea ce înseamnă că toată această ordine și toate aceste legi și viețuitoare aparțin omenirii, sunt folosite de omenire și creează beneficii pentru omenire. Ce minunată este o astfel de omenire! În acel moment, mediul de viață al omenirii este dat oamenilor pentru a-l gestiona. De dragul oamenilor, Dumnezeu instituie ordine și legi pentru această lume, iar apoi nu Se va amesteca în ea. Dacă ai vedea într-o zi un lup mâncând un iepure, ce ai face? Trebuie să lași lupul să-l mănânce. Nu poți să împiedici un lup să mănânce iepuri și să-l faci să mănânce iarbă. Ce greșeală ai comite? (Împotrivire față de ordinea firească a lucrurilor.) Te-ai împotrivi față de ordinea firească a lucrurilor. Iepurii mănâncă iarbă, iar lupii mănâncă carne, așa că trebuie să le respecți natura inerentă și să-i lași să se dezvolte liber. Nu este nevoie să te amesteci în activitățile și stilul lor de viață într-un mod artificial, suplimentar. Nu este nevoie să gestionezi aceste lucruri; Dumnezeu a așezat deja aceste lucruri așa cum ar trebui să fie. Dacă există locuri în care plouă mult și clima nu este potrivită, atunci animalele trebuie să migreze. Spui: „Trebuie să reparăm acest loc. Cum de plouă mereu atât de mult? Trebuie să fie atât de obositor pentru animale să migreze mereu!” Nu este un alt lucru nesăbuit? (Ba da.) În ce mod este nesăbuit? Nu a creat Dumnezeu această climă? (Ba da.) Dumnezeu a creat această climă și a lăsat aceste animale să trăiască în zona respectivă. Nu a creat Dumnezeu migrația lor? (Ba da.) Atunci de ce vrei să stai în cale? De ce acționezi orbește pe baza unor bune intenții? Care este beneficiul migrării? Când un grup mare de animale stă într-o zonă o jumătate de an, toată iarba este consumată. Dacă nu plouă și animalele nu vor să plece, atunci ce se întâmplă? Va trebui să plouă tot timpul. Când solul este ud, ele nu pot să rămână acolo și iarba va fi acoperită de apa de ploaie, așa că trebuie să plece. Această migrație le menține corpul în formă și permite creșterea ierbii. După ce au consumat cea mai mare parte a ierbii din alt loc, va fi timpul să ningă acolo, iar ele vor fi din nou date afară, cum s-ar spune, și trebuie să migreze rapid. Se întorc iarăși de unde au plecat. Nu plouă, iarba a crescut și o pot mânca din nou. Astfel, acest ecosistem menține în permanență echilibrul într-un mod natural. Unii spun: „Antilopele gnu sunt mereu mâncate de lei – bietele de ele! Nu le putem face mai deștepte?” De ce acționezi orbește pe baza bunelor intenții? Încerci să arăți că ești bun? Bunătatea ta merge prea departe. Dacă antilopele gnu ar fi viclene, leii ar flămânzi. Ai suporta să te uiți cum flămânzesc leii? Există alții care spun: „Leii sunt răi. Mănâncă zebre și căprioare. Este atât de sângeros și crud!” Dacă ai distruge leii, ar fi prea multe zebre și căprioare. Care ar fi rezultatul final? Toată iarba ar fi mâncată, iar pajiștile s-ar transforma într-un deșert. Ai putea suporta așa ceva? Ai acționa în continuare pe baza acestor bune intenții? Deci ce ar trebui să faci? Lasă-le să se dezvolte liber. Așa sunt

animalele. Dumnezeu a instituit toată această ordine cu mult timp în urmă și trebuie să o accepți, indiferent dacă vrei sau nu; totul trebuie să decurgă conform ordinii. Dacă te împotrivești ordinii naturale, viața nu poate fi menținută. Odată ce înțelegi toate aceste legi, le vei respecta și vei privi aceste lucruri conform legilor. Atunci vei vedea înțelepciunea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. În plus, toate aceste legi sunt inerente vieții. Cum s-a întâmplat asta? (A fost destinat de Dumnezeu.) A fost destinat de Dumnezeu. Așa a rânduit El. Oamenii cercetează știința, biologia, tot felul de domenii de studiu. Au efectuat cercetări atâția ani, dar înțeleg doar o doctrină și ordine simplă; nimeni nu vede suveranitatea sau înțelepciunea lui Dumnezeu în această doctrină și în aceste fenomene. De ce sunt întregul ecosistem și lanț trofic atât de sofisticate și de minunate? Oamenii doar clarifică un fenomen sau anunță un fapt celor din această lume, dar nimeni nu poate rezuma sau vedea clar că toate acestea au venit de la Dumnezeu – nu au apărut de la sine. Dacă acceptăm să spunem că au apărut de la sine, atunci cum de nimeni nu a văzut vreodată o maimuță transformându-se în om în toți acești ani? Toate aceste legi au fost instituite de Dumnezeu. Au vreo legătură cu transformarea maimuțelor în oameni? (Nu.) Nu există așa ceva. Dumnezeu a instituit toate aceste legi și toată această ordine. Dacă oamenii au norocul să rămână, atunci nu doar vor respecta, menține și gestiona toată această ordine și toate aceste legi la acel moment, ci, mai important, vor deveni și cel mai mare beneficiar al acestei întregi ordini și al tuturor acestor legi. Dumnezeu a pregătit toate acestea pentru omenire și le-a instituit pentru oameni – totul este deja pregătit pentru desfătarea lor. Dintre toate, ființele create care sunt oamenii sunt cele mai binecuvântate. Ei au limbaj, gândire, pot auzi glasul lui Dumnezeu, pot înțelege cuvintele Lui, au un limbaj cu care să comunice cu Dumnezeu și sunt cei mai în măsură să înțeleagă cuvintele Sale. Sunt cei mai binecuvântați în sensul că Dumnezeu le-a dat cel mai mare capital cu care să poată dobândi mântuirea și să vină înaintea Lui. În cele din urmă, tot ceea ce a făcut Dumnezeu, toată această ordine și toate legile pe care le-a instituit vor necesita gestionarea și întreținerea de către oameni. Acei oameni care doar cercetează, distrug, dăunează și distorsionează toată această ordine și toate aceste legi trebuie să fie șterși de pe fața pământului. Oamenii au suferit atât de multe greutăți. Oare destinația frumoasă în care cred ei în inimile lor, pe care o urmăresc și după care tânjesc există cu adevărat? Nu există cu adevărat. Este doar o dorință și o ambiție exagerată a oamenilor și este diferită de ceea ce vrea Dumnezeu să le dea. Sunt două lucruri separate și nu au nicio legătură unul cu celălalt. Prin urmare, partea „a purta o povară grea” din „a îndura umilința și a purta o povară grea” nu există în oameni. La ce Mă refer când spun că nu există? La faptul că destinația frumoasă în care crezi și lucrurile pe care vrei să le realizezi în ambițiile exagerate și dorințele din adâncul inimii tale nu există absolut deloc. Indiferent câte greutăți suferi sau cât de multă înjosire înduri, în cele din urmă, destinația după care tânjești, lucrurile pe care vrei să le realizezi, persoana care vrei să devii și gradul în care vrei să fii binecuvântat, toate acestea nu au niciun temei. Nu sunt lucrurile pe care Dumnezeu vrea să ți le dea. Ce altă problemă

există aici? A îndura umilința și a purta o povară grea este atunci când oamenii își ascund capacitățile reale îndurând înjosirea, apoi suferă înjosiri pentru a-și atinge obiectivele. Care sunt aceste obiective? Sunt aspirațiile și chiar dorințele din adâncul inimii lor. Atunci, când credincioșii suferă greutăți, este obiectivul lor de a satisface o dorință? (Nu.) Atunci care este? Când credincioșii suferă greutăți, obiectivul pe care doresc să-l urmărească și să-l atingă este pozitiv sau negativ? (Pozitiv.) Este legat de dorință? (Nu.) Atunci care este acest scop pozitiv? (De a se elibera de firea lor coruptă, de a deveni persoane adevărate și de a putea să trăiască mai bine.) De a se elibera de firea lor coruptă, de a deveni persoane adevărate și de a putea să trăiască mai bine. Ce altceva? De a deveni persoane care sunt mântuite și de a nu se răzvrăti din nou împotriva lui Dumnezeu. Vreți să deveniți asemenea lui Iov și Petru? (Da.) Nu este acesta un obiectiv, atunci? (Ba da.) Este acest obiectiv legat de dorință? (Nu.) Acest obiectiv este o urmărire adecvată și este obiectivul și calea pe care Dumnezeu le-a dat oamenilor. Acest lucru este adecvat. De aceea spun că greutățile pe care le suferi din cauza acestui obiectiv adecvat al urmăririi nu înseamnă că înduri umilință. În schimb, este ceea ce oamenii ar trebui să urmărească și este calea pe care ar trebui să meargă. Pot să ajungă pe această cale acei oameni care cred în adâncul inimii lor că îndură o înjosire? Nu pot și nici nu pot să atingă acest obiectiv.

Privind-o acum, este adevărul expresia „A îndura umilința și a purta o povară grea”? (Nu.) Nu este adevărul și nu este un criteriu pentru modul în care oamenii ar trebui să acționeze, să se poarte sau să se închine lui Dumnezeu. Au oamenii nevoie să îndure umilința și să poarte o povară grea pentru a fi mântuiți de Dumnezeu? (Nu.) Este corect sau greșit să spui că o persoană a dobândit mântuirea îndurând umilința și purtând o povară grea? (Este greșit.) În ce mod este greșit? A îndura umilința și a purta o povară grea nu înseamnă că practică adevărul, deci cum poate să obțină mântuirea? Este ca și cum ai spune că o persoană a omorât oameni, a incendiat lucruri și a făcut multe rele și, în cele din urmă, a devenit un „conducător iubit de oameni”. Nu este aproximativ același lucru cu a spune asta? (Ba da.) Asta înseamnă. Se află în mod evident pe calea ticăloșiei, dar a devenit o persoană pozitivă. Aceasta este o contradicție. Dacă cineva ar spune că o persoană a îndurat umilința și a purtat o povară grea și, în final, a devenit compatibilă cu Dumnezeu, că o persoană a îndurat umilința și a purtat o povară grea și, în final, a rămas fermă în timpul încercărilor sau că o persoană a îndurat umilința și a purtat o povară grea și, în final, a dus la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu – care dintre aceste afirmații este corectă? (Niciuna dintre ele.) Niciuna dintre ele nu este corectă. Este corect să spunem că cineva a îndurat umilința și a purtat o povară grea în timp ce a răspândit Evanghelia într-un sat întreg? (Nu.) Văd că unii oameni nu sunt siguri și se gândesc: „Este corect? Cred că acea afirmație este corectă, nu-i așa? De multe ori oamenii trebuie să îndure umilința și să poarte o povară grea în timp ce predică Evanghelia și mărturisesc pentru Dumnezeu.” Folosirea acestei expresii în acest context este corectă, nu-i așa? (Nu, nu este.) De ce nu? Spune-Mi. (Deoarece efectul obținut

îndurând umilința și purtând o povară grea nu este pozitiv.) Este corectă această utilizare? Analizează modul în care este greșită această expresie. Disec-o. „Îndurând umilința și purtând o povară grea în timp ce predică Evanghelia, ei au convertit mulți oameni, au obținut multe rezultate și au proclamat numele lui Dumnezeu.” Nu știi dacă această afirmație este corectă? Dacă o aplicăm în conformitate cu fiecare afirmație despre care am avut părtășie astăzi, ar fi incorect să folosim expresia în această situație, dar, dacă ne gândim cu un pas mai departe la felul în care, atunci când predică Evanghelia, unii oameni sunt loviți sau certați de potențialii destinatari ai Evangheliei și dați afară pe ușă, echivalează acest lucru cu a îndura umilința? (Nu.) Atunci ce este? (Greutatea pe care credincioșii trebuie să o sufere în timp ce predică Evanghelia.) Corect. Este greutatea pe care trebuie să o sufere oamenii. Aceasta este responsabilitatea lor, obligația lor și însărcinarea pe care le-a dat-o Dumnezeu. Este la fel ca durerile nașterii – nu este o greutate care trebuie suferită? (Ba da.) Dacă o femeie îi spune copilului ei: „Am îndurat umilința și am purtat o povară grea ca să te aduc pe lume”, ar fi un lucru corect de spus? (Nu.) A suferit greutăți, deci de ce este greșit să spună asta? Pentru că este greutatea pe care trebuie să o sufere. De exemplu, dacă un lup ar vâna multe ore înainte să prindă un iepure și ar spune: „Am îndurat umilința și am purtat o povară grea ca să mănânc un iepure”, ar fi corect? (Nu.) Ca să mănânce un iepure, lupul trebuie să sacrifice ceva la schimb. Iepurele nu va sta nemișcat și va aștepta să fie mâncat de lup. Ce sarcină este atât de ușoară? Indiferent de sarcină, mereu trebuie să facem un anumit sacrificiu. Aceasta nu înseamnă că îndurăm umilința și purtăm o povară grea. În momentul de față, cum am clasificat pe deplin expresia „A îndura umilința și a purta o povară grea”? (Drept negativă.) Am clasificat-o drept o expresie negativă și peiorativă, drept logica și filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești. Nu are nicio legătură cu credința în Dumnezeu sau cu lucrurile pozitive. Dacă cineva spune: „Am predicat Evanghelia timp de mulți ani. Am îndurat cu adevărat umilința și am purtat o povară grea!”, nu este ceva adecvat. Predicarea Evangheliei este responsabilitatea ta și aceasta este greutatea pe care trebuie să o suferi. Chiar dacă nu predici Evanghelia, nu vei suferi greutăți doar trăind? Aceasta este greutatea pe care oamenii trebuie să o sufere; este adecvat. Expresia „A îndura umilința și a purta o povară grea” a fost practic eradicată din casa lui Dumnezeu. Dacă cineva menționează din nou această expresie, cum o vei interpreta? Dacă cineva spune: „Am îndurat umilința și am purtat o povară grea în închisoare, ca să nu fiu o iudă!”, este corectă această afirmație? (Nu.) De ce nu? „Ca să nu fiu o iudă” este un obiectiv foarte just și un lucru corect de spus, deci cum ar putea să nu însemne îndurarea umilinței și purtarea unei poveri grele? (Un credincios n-ar trebui să fie o iudă.) Așa este. Cum este rezonabil ca un credincios să fie o iudă? Nu este ridicol să spui că a nu fi o iudă înseamnă să înduri umilința și să porți o povară grea? Mărturisirea pentru Dumnezeu este misiunea ta. Aceasta este mărturia în care ființele create ar trebui să rămână ferme și atitudinea în care ar trebui să rămână ferme. Satana nu este vrednic de lauda omului. Dumnezeu este Cel la care ar trebui să se

închine oamenii și este absolut firesc și justificat să se închine Lui. Când Satana încearcă să te supună voinței lui, ar trebui să rămâi ferm în mărturia ta pentru Dumnezeu, să renunți la viața ta și să nu fii o iudă. Acest lucru nu echivalează cu a îndura umilința și a purta o povară grea. Am explicat acum în mod clar această expresie. Dacă cineva spune din nou că a îndurat umilința și a purtat o povară grea, cum ar trebui să abordați problema? Va înțelege când va asculta predica pe care am ținut-o astăzi. Este cel mai simplu mod.

C. O voință de a lupta fără să te dai bătut niciodată

Cea de-a treia manifestare a practicii de a dormi pe vreascuri și a linge fiere este voința de a lupta fără să te dai bătut niciodată. Ce fel de fire este aceea de a nu te da bătut niciodată? O fire arogantă. Cum pot oamenii să nu dea greș niciodată? Cum pot oamenii să nu facă niciodată nimic greșit, să nu spună niciodată nimic greșit sau să nu facă niciodată greșeli? Trebuie să recunoști: „Sunt o persoană obișnuită și normală. Am defecte și neajunsuri. Am momente când fac lucruri greșite și momente când spun lucruri greșite. Sunt în stare să fac lucruri greșite și să urmez calea greșită. Sunt o persoană obișnuită.” Așadar, ce înseamnă să nu te dai bătut niciodată? Este atunci când cineva dă greș, întâmpină obstacole sau se rătăcește pe calea greșită, dar nu recunoaște acest lucru. Se încăpățânează pur și simplu să meargă înainte. Dă greș, dar nu se descurajează și nu-și recunoaște greșelile. Indiferent câți oameni îl mustră sau îl condamnă, el nu se întoarce din drum. Insistă să lupte, să lucreze și să urmărească în propria direcție și spre propriile țeluri, fără să se gândească deloc la costuri. Acesta este tipul de mentalitate la care se referă. Nu este această mentalitate destul de bună la mobilizarea oamenilor? În ce situații se folosește de obicei expresia „să nu te dai bătut niciodată”? În orice tip de situație. Oriunde există oameni corupți, acolo există această expresie; există această mentalitate. Așadar, de ce au inventat oamenii, care sunt ai Satanei, această zicală? Pentru ca oamenii să nu se înțeleagă niciodată pe ei înșiși, să nu-și recunoască propriile greșeli și să nu-și accepte propriile greșeli. Pentru ca oamenii să nu-și vadă doar latura fragilă, slabă și ineptă, ci să-și vadă în schimb latura capabilă, puternică și curajoasă, să nu se subestimeze, ci să creadă că sunt competenți. Atât timp cât crezi că ești capabil, ești capabil; atât timp cât crezi că poți avea succes, că nu vei eșua și că poți deveni cel mai bun, atunci așa va fi. Atât timp cât ai acea determinare și hotărâre, acea ambiție exagerată și dorință, poți realiza orice. Oamenii nu sunt insignifianți; ei sunt puternici. Non-credincioșii au o zicală: „Pe cât de mare e inima ta, pe atât de mare e scena ta.” Unii oameni adoră această zicală de îndată ce o aud: „Uau, vreau un diamant de zece carate, asta înseamnă că-l voi primi? Vreau un Mercedes Benz, asta înseamnă că-l voi avea?” Ceea ce obții va fi pe măsura dorinței din inima ta? (Nu.) Această zicală este o falsitate. Vorbind pe șleau, aroganța celor care cred și recunosc expresia „să nu te dai bătut niciodată” nu are limite. Care dintre cuvintele lui Dumnezeu sunt contrazise direct de modul de gândire al acestor oameni? Dumnezeu le

cere oamenilor să se înțeleagă pe ei înșiși și să se poarte într-un mod realist. Oamenii au firi corupte; au neajunsuri și o fire care se împotrivește lui Dumnezeu. Nu există oameni perfecți în rândul omenirii; nimeni nu este perfect; sunt doar oameni obișnuiți. Cum i-a admonestat Dumnezeu pe oameni să se poarte? (Într-o manieră politicoasă.) Să se poarte într-o manieră politicoasă și să-și păstreze în mod realist locul de ființe create. Le-a cerut vreodată Dumnezeu oamenilor să nu se dea bătuți niciodată? (Nu.) Nu. Atunci, ce spune Dumnezeu despre oamenii care urmează calea greșită sau dezvăluie o fire coruptă? (Spune să recunoască și să accepte acel lucru.) Să recunoască și să-l accepte, apoi să-l înțeleagă, să fie capabili să se schimbe și să reușească să practice adevărul. Dimpotrivă, a nu te da bătut niciodată este atunci când oamenii nu-și înțeleg propriile probleme, nu-și înțeleg greșelile, nu-și acceptă greșelile, nu se schimbă în niciun caz și nu se căiesc în niciun caz, cu atât mai puțin acceptă suveranitatea sau rânduielile lui Dumnezeu. Nu doar că nu caută care anume este soarta oamenilor sau care sunt orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu – nu doar că nu caută aceste lucruri, ci, în schimb, își iau soarta în propriile mâini; vor să aibă ultimul cuvânt. De asemenea, Dumnezeu le cere oamenilor să se înțeleagă pe ei înșiși, să se evalueze și să se măsoare cu exactitate și să facă bine tot ce le stă în putință, într-o manieră realistă și politicoasă, din toată inima, cu toată mintea și sufletul lor, pe când Satana îi determină să-și folosească din plin firea arogantă și să-și dea frâu liber firii arogante. Îi determină să fie supraoameni, să fie grozavi și chiar să aibă superputeri – îi face pe oameni să fie ceea ce nu pot fi. Prin urmare, care este filosofia Satanei? Este că nu greșești nici atunci când greșești și, atât timp cât ai mentalitatea de a nu accepta înfrângerea și atât timp cât ai mentalitatea de a nu te da bătut niciodată, mai devreme sau mai târziu va veni o zi în care vei deveni cel mai bun și mai devreme sau mai târziu va veni ziua în care dorințele și țelurile tale se vor materializa. Așadar, există un sens în care expresia „să nu te dai bătut niciodată” înseamnă că vei folosi orice mijloace pentru a realiza ceva? Pentru a-ți atinge obiectivele, nu trebuie să recunoști că poți eșua, nu trebuie să crezi că ești o persoană obișnuită și nu trebuie să crezi că ești în stare să urmezi calea greșită. În plus, trebuie să folosești fără scrupule orice tip de metodă sau plan secret pentru a-ți materializa ambițiile exagerate și dorințele. Există ceva în expresia „a nu te da bătut niciodată” prin care oamenii să-și abordeze soarta cu o atitudine de așteptare și supunere? (Nu.) Nu. Oamenii insistă să-și ia soarta complet în propriile mâini; vor să-și controleze propria soartă. Indiferent dacă este vorba de direcția în care vor merge, dacă vor fi binecuvântați sau ce stil de viață vor avea, trebuie să aibă ultimul cuvânt în toate. Non-credincioșii au o zicală: „Oportunitățile sunt pentru cei pregătiți.” Ce fel de zicală este aceasta? Sunt numeroși oameni care petrec mulți ani pregătindu-se, care își petrec toată viața pregătindu-se, dar mor fără să aibă vreodată o oportunitate. Cum apare oportunitatea? (De la Dumnezeu.) Dacă Dumnezeu nu pregătește o oportunitate pentru tine, este de vreun folos orice pregătire din partea ta? (Nu.) Dacă Dumnezeu nu plănuiește să-ți ofere o oportunitate și acel lucru nu este sortit, indiferent câți ani petreci

pregătindu-te, ce rost are? Îi va fi milă lui Dumnezeu de tine și îți va oferi o oportunitate fiindcă ai petrecut atâția ani pregătindu-te? Va face Dumnezeu asta? (Nu.) O oportunitate va veni dacă Dumnezeu a pregătit-o pentru tine, iar dacă Dumnezeu nu ți-a pregătit-o, nu vei avea o oportunitate. Are vreun rost să nu te dai bătut niciodată? (Nu.) Unii oameni spun: „Nu mă dau bătut niciodată. Îmi iau soarta în propriile mâini!" Cuvintele lor sunt aprige, dar nu depinde de ei dacă pot reuși sau nu acest lucru. De exemplu, există o femeie care își dorește un fiu. Ea naște mai mulți copii, dar toate sunt fete. Alți oameni îi spun să nu mai aibă copii și că nu îi este sortit să aibă un fiu, dar ea nu cedează și spune: „Nu cred. Nu mă voi da bătută niciodată!" Când al zecelea copil al ei este tot fată, ea cedează în cele din urmă: „Se pare că nu-mi este sortit să am un fiu." Tot nu se dă bătută? Mai are încredere? Mai îndrăznește să aibă alți copii? Nu, nu îndrăznește. Când o altă persoană face afaceri, plănuiește să câștige 500000 de dolari în doi ani. La început, când nu câștigă nimic în prima jumătate de an, el spune: „Nu contează. Nu are nicio importanță dacă nu câștig bani în prima jumătate de an. Cu siguranță voi câștiga în a doua jumătate." După ce a trecut mai bine de un an și nu a câștigat niciun ban, tot nu renunță: „Nu mă dau bătut niciodată. Cred că totul este în mâinile omului – am o mulțime de oportunități!" Când au trecut 2 ani, nu a câștigat 50000, să nu mai vorbim de 500000. El crede că nu a avut suficient timp și nici suficientă experiență, așa că merge și studiază încă doi ani. După ce au trecut 4 ani, nu doar că nu a câștigat 500000 de dolari, dar și-a pierdut aproape tot capitalul, însă tot nu se dă bătut: „Îmi este sortit să am bani. Cum de nu sunt în stare să câștig 500000 de dolari?" Când vor trece aproape 10 ani, va mai avea el acest obiectiv de a câștiga 500000 de dolari? Dacă îl întrebi din nou cât plănuiește să câștige anul acesta, el spune: „O, este suficient dacă îmi pot câștiga existența." Tot nu se dă bătut? A eșuat, nu-i așa? Cum anume a eșuat? A eșuat fiindcă obiectivele lui în materie de venituri erau prea mari? Acesta este motivul? Nu. Indiferent dacă este vorba despre bunurile oamenilor, despre copii, despre greutățile pe care le suferă în viața lor sau despre momentul și locul în care merg, ei nu pot decide nimic din toate acestea. Unii oameni vor să intre în administrația publică, dar nu au niciodată oportunitatea – este de vină lipsa capacității? Sunt capabili, sunt calculați și știu să-i măgulească pe oameni, așadar, de ce le este atât de greu să devină funcționari publici? Mulți oameni care nu sunt la fel de capabili ca ei au devenit funcționari și mulți oameni pe care îi privesc cu dispreț au devenit funcționari. Acești oameni se pricep să vorbească, au talent adevărat și dispun de o educație solidă, prin urmare, dacă vor să devină funcționari publici, de ce le este atât de greu? Când erau tineri, nu se dădeau bătuți niciodată, dar când au îmbătrânit și au rămas tot niște slujbași de rând, au cedat în cele din urmă și au spus: „Soarta omului este determinată de Ceruri. Dacă este sortit, se va întâmpla. Dacă nu este, atunci nu se poate obține prin străduință." S-au resemnat cu soarta lor, nu-i așa? Ce s-a întâmplat cu mentalitatea lor de a nu se da bătuți niciodată? Oamenii sunt umiliți în fața realității.

Ce le aduce oamenilor mentalitatea de a nu se da bătuți niciodată? Le alimentează dorințele și ambițiile. Ceea ce le aduce oamenilor nu este o influență sau o îndrumare

pozitivă; în schimb, le aduce un soi de influență negativă, ostilă. Oamenii înșiși nu știu nimic despre locul lor în univers, nu știu nimic despre soarta pe care au plănuit-o Cerurile pentru ei și nu știu nimic despre suveranitatea sau rânduielile lui Dumnezeu. Pe deasupra, au dobândit acest așa-zis sprijin mental. Ce se întâmplă în cele din urmă când oamenii se află într-o situație în care nu pot decât să fie induși în eroare? Ei lucrează mult degeaba și fac multă muncă inutilă. Pentru a-și atinge obiectivele, pe de o parte, trupurile și mințile lor suferă multe pierderi și traume și, pe de altă parte, cu siguranță au făcut mult rău pentru a-și îndeplini dorințele, ambițiile exagerate și obiectivele. Ce consecințe va aduce acest rău asupra oamenilor în următoarea lor viață? Nu va aduce decât pedeapsă. O fire coruptă le aduce oamenilor ambiție exagerată și dorință. Dintre lucrurile pe care ambițiile exagerate și dorințele îi determină pe oameni să le facă, este vreunul legitim? Este vreunul dintre aceste lucruri în conformitate cu adevărul? (Nu.) Care sunt aceste lucruri? Sunt doar fapte rele. Ce cuprinde acest rău? Să fii calculat față de alții, să-i înșeli, să-i rănești și să-i păcălești pe alții. Oamenii ajung să le datoreze prea mult altora și s-ar putea să se reîncarneze într-un animal în următoarea lor viață. Cel căruia îi datorează cel mai mult, cel pe care îl păcălesc și înșală cel mai mult, acela va fi cel în casa căruia vor locui ca animal, fiind incapabili să vorbească și primind ordine de la oameni. Chiar dacă se reîncarnează ca persoană, vor suferi greutăți nesfârșite de-a lungul întregii vieți; trebuie să plătească pentru ceea ce au făcut. Aceasta este consecința adversă care va surveni. Dacă nu ar fi îndrumați de zicala „să nu te dai bătut niciodată”, ambițiile și dorințele lor nu ar fi alimentate, iar dacă ambițiile și dorințele lor nu s-ar materializa în doi sau trei ani, oamenii le-ar abandona probabil, dar de îndată ce Satana îi stârnește, dorințele lor devin tot mai mari. Problema nu este că devin tot mai mari, dar îi determină să pășească pe o cale ticăloasă. Când cineva se află pe o cale ticăloasă, poate să facă lucruri bune? Poate să facă lucruri umane? Nu, nu poate. Va folosi orice mijloace pentru a-și atinge obiectivele și scopurile, va jura că nu se va odihni până când nu-și va atinge scopurile și este capabil să facă tot soiul de lucruri rele. Privește doar, există cazuri în care copiii își ucid părinții pentru a-și însuși bunurile lor? (Da.) Există prea multe cazuri în care oamenii își ucid prietenii și pe cei dragi cu propriile mâini de dragul interesului propriu. Când doi oameni întâlnesc aceeași situație avantajoasă și trebuie să se lupte între ei pentru aceasta, folosesc orice mijloace pentru a profita de aceasta. Care sunt convingerile lor în cel mai important moment? „Nu mă dau bătut niciodată. Nu pot în niciun caz să dau greș de data asta. Dacă ratez această oportunitate, s-ar putea să nu mai întâlnesc o ocazie atât de bună tot restul vieții mele. Așadar, trebuie să câștig de data asta. Trebuie neapărat să profit de oportunitatea aceasta. Voi ucide pe oricine îmi stă în cale, fără excepție!” Ce se întâmplă până la urmă? Ei o ucid pe cealaltă persoană. Poate că și-au atins și și-au satisfăcut scopul și dorința, dar au făcut și rău, producând un dezastru. Inima le poate fi neliniștită toată viața, se poate simți acuzată sau poate fi complet nepăsătoare. Cu toate acestea, faptul că ei nu percep deloc această chestiune nu înseamnă că Dumnezeu nu a definit-o.

Dumnezeu are un mod de a Se ocupa de ea. Poate că persoana respectivă și-a îndeplinit scopul în această viață, poate că i-a reușit, dar în viața următoare va trebui să plătească un preț îngrozitor pentru ceea ce a făcut în această viață, care a fost probabil o faptă rea. Poate că va trebui să plătească pentru ea într-o viață, în două vieți, în trei vieți sau chiar pe vecie. Prețul acesta este îngrozitor! Cum a apărut așadar această consecință? A fost pricinuită de o singură expresie, de o singură convingere. Această persoană vrea să profite de oportunitatea respectivă. Nu acceptă înfrângerea, nu renunță și nu-și permite să dea greș. Vrea să profite din plin de oportunitate. Ca urmare, se produce un dezastru. După ce s-a produs dezastrul, unul sau doi ani nu vor fi de ajuns pentru a plăti și a compensa consecințele. Nu este acesta un preț prea mare? Viețile oamenilor durează optzeci până la nouăzeci de ani, iar cele mai scurte durează cincizeci până la șaizeci de ani. Indiferent dacă ai dobândit beneficii personale, statut, bani sau alte lucruri materiale, te vei bucura în mod conștient de ele timp de douăzeci sau treizeci de ani. Totuși, pentru acești douăzeci sau treizeci de ani de desfătare, ai putea fi nevoit să plătești un preț în fiecare dintre viețile tale, pentru tot restul eternității. Nu este acest preț prea mare? (Ba da.) Oamenii care nu cred în Dumnezeu nu înțeleg adevărul și nici nu știu că Dumnezeu este suveran asupra tuturor acestor lucruri. Prin urmare, sunt capabili să facă lucruri prostești de dragul dorinței lor egoiste, o dorință care îi orbește temporar în interesul propriu, sub dominația anumitor noțiuni sau a logicii satanice, lăsându-i cu regrete eterne. „Etern” nu înseamnă douăzeci sau treizeci de ani în această viață, ci faptul că trebuie să sufere în fiecare viață, inclusiv în aceasta. Cei care nu cred în Dumnezeu nu vor înțelege aceste lucruri, iar dacă oamenii care cred în Dumnezeu nu înțeleg adevărul sau nu-L cunosc pe Dumnezeu, nici ei nu vor înțelege aceste lucruri. Unii nu fac lucruri care sunt în mod evident rele. Când îi privești din exterior, nu ucid oameni, nu declanșează incendii și nu le întind capcane fățiș altor oameni, dar au multe tactici secrete. În ochii lui Dumnezeu, caracterul acestui rău este același cu al răului evident. La ce Mă refer când spun că au același caracter? Vreau să spun că, din perspectiva lui Dumnezeu, principiile pe care le folosește pentru a condamna astfel de lucruri sunt aceleași. El folosește aceeași metodă și același aspect al adevărului pentru a le condamna. Toate aceste lucruri pe care le-au făcut acei oameni sunt condamnate de Dumnezeu, indiferent care a fost motivația lor de a le face și dacă le-au făcut în casa lui Dumnezeu sau în lumea exterioară. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar tot faci aceste lucruri, oare finalul pe care ți-l va da Dumnezeu în cele din urmă va fi diferit de cel al non-credincioșilor? Spune-Mi, va fi Dumnezeu îngăduitor cu tine și Își va schimba firea dreaptă pe baza faptului că ai crezut în El mulți ani și ai prestat un serviciu pentru biserică vreo câțiva ani? Credeți că este posibil așa ceva? Categoric nu este posibil. Ce vreau să spun prin asta? Dacă nu înțelegi adevărul, răul pe care îl faci este rău, iar dacă înțelegi adevărul, răul pe care îl faci este tot rău. Din perspectiva lui Dumnezeu, totul este rău. Aceste două tipuri de rău sunt echivalente între ele. Nu există nicio diferență între cele două. Atât timp cât ceva nu este în conformitate

cu adevărul, este rău. Din perspectiva lui Dumnezeu, nu există nicio diferență de caracter între cele două. Întrucât amândouă sunt rele, oamenii trebuie să plătească pentru răul pe care l-au făcut în ambele cazuri – trebuie să plătească un preț. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Indiferent dacă te îndoiești de acest lucru sau îl crezi, este ceea ce face Dumnezeu și așa definește El lucrurile. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să vă spun tuturor un fapt. N-ar trebui să presupui următoarele: „Dumnezeu m-a ales, așa că am găsit bunăvoință în ochii Lui. Înțeleg multe adevăruri. Dacă fac puțin rău, Dumnezeu nu-l va caracteriza ca atare sau condamna. Pot să fac ce vreau. Pot săvârși răul cu propriile mâini sub pretextul că sufăr greutăți pentru practicarea adevărului. Atunci Dumnezeu nu va condamna asta, nu-i așa?" Te înșeli. Principiile lui Dumnezeu pentru condamnarea răului sunt aceleași. Nu contează în ce mediu sau în ce grup de oameni este săvârșit. Dumnezeu nu diferențiază între rase, nici între cei pe care i-a ales și cei pe care nu i-a ales. Fie că sunt non-credincioși, fie credincioși, Dumnezeu îi privește din aceeași perspectivă. Înțelegeți? (Da, înțelegem.)

„Să nu te dai bătut niciodată" este ceva ce spun oamenii atunci când sunt conduși de o fire satanică și este o mentalitate promovată de lumea satanică. Cum vedem noi această mentalitate? (Ca pe o boală mintală.) Este un mod de gândire și un principiu pe care le au oamenii pentru a trăi și a face lucruri, care sunt promovate de persoane bolnave mintal. Îi încurajează și îi motivează pe oameni să folosească orice mijloace posibile pentru a-și satisface ambițiile exagerate și dorințele, pentru a nu se descuraja niciodată, indiferent de situație, pentru a urmări lucrurile conform principiului „rămâi pe poziție și nu ceda niciodată" și pentru a nu analiza dacă ambițiile lor exagerate și dorințele lor sunt sau nu adecvate; atât timp cât au această mentalitate, merită să fie lăudată. Dacă o persoană ar cerceta ceva de folos omenirii, nu s-ar da bătută niciodată, nu ar fi descurajată de eșec, ar continua să se dezvolte într-o direcție pozitivă și ar continua să cerceteze pentru ca oamenii să ducă o viață mai bună în viitor, acest lucru ar fi întrucâtva lăudabil. Este însă acesta scopul pe care îl urmărește omenirea în această lume? Cine face în mod altruist astfel de lucruri pentru binele omenirii? Nimeni. Chiar dacă există unii oameni care fac în aparență lucruri sub stindardul de a săvârși fapte bune pentru omenire, în spatele acestora o fac pentru propria reputație și realizare profesională, astfel încât numele lor să rămână în istorie. Acestea sunt scopurile lor și niciunul dintre aceste scopuri nu este adecvat. În afară de aceste lucruri, ce îi îndeamnă pe oameni să facă mentalitatea de a nu se da bătuți niciodată? În primul rând, mentalitatea de a nu se da bătuți niciodată provoacă limitele și instinctele oamenilor. De exemplu, pe un teren de sport, cineva face trei sărituri la rând și inima lui nu poate rezista, iar el spune: „Nu mă dau bătut niciodată. Trebuie să-mi depășesc limitele și să depășesc recordul mondial. Voi face zece sărituri!" În consecință, când face a opta săritură, moare. Ce-ar fi dacă n-ar avea această mentalitate care să-l motiveze să facă asta? (Ar face acest lucru conform abilităților sale.) Așa este. Ce le cere Dumnezeu oamenilor să facă? Dumnezeu le cere oamenilor să trăiască în umanitatea normală și le

permite să aibă slăbiciuni. Există o limită la care pot rezista instinctul fizic și organele oamenilor. Ar trebui să le fie clar ce nivel pot atinge. I-au fost clare acelui individ consecințele de a face zece sărituri la rând? Nu i-au fost clare, iar el a procedat orbește și și-a provocat limitele, așadar cine a fost de vină pentru moartea lui? (El a fost de vină.) Sursa încercării acelui individ de a face zece sărituri a fost faptul că Satana l-a motivat întruna, spunând: „Nu trebuie să te dai bătut niciodată. Este jalnic să renunți după cinci sărituri. Trebuie să faci opt!" El s-a gândit: „Nici opt nu sunt de ajuns. Voi face zece!" Drept urmare, după ce a făcut a opta săritură, inima a încetat să-i bată și respirația lui s-a oprit. Nu a fost jucat pe degete de Satana? Desigur, îl folosim doar ca exemplu; ar putea fi cineva care poate să facă douăzeci de sărituri fără probleme. Când au această voință de a lupta în care nu se dau bătuți niciodată, oamenii luptă continuu și ajung să-și irosească viața. Un scenariu puțin mai bun este dacă doar își irosesc viața, fără să facă vreun rău. Atunci mai pot avea șansa de a se reîncarna ca persoană în următoarea viață și pot simți din nou cum este să fii o persoană. Cu toate acestea, unii oameni au făcut un mare rău, producând un dezastru, așa că trebuie să plătească un preț îngrozitor timp de mai multe vieți; trebuie să continue să-l răscumpere și să sufere greutăți în fiecare viață. Dacă nu răscumpără totul în această viață, încă există viața următoare și nu se știe de câte vieți vor avea nevoie pentru a răscumpăra totul. Acesta este rezultatul.

Când nu reușesc să predice Evanghelia, unii oameni refuză să se resemneze și spun: „Nu mă dau bătut niciodată. Nu am convertit pe nimeni de data asta – am dat greș. Data viitoare nu pot să dau greș. Trebuie neapărat să fiu martor pentru Dumnezeu și să fiu un copil de parte bărbătească biruitor!" Este bine că oamenii au această hotărâre, dar cum rămâne cu faptul că sunt în stare să spună cuvintele „nu mă dau bătut niciodată"? Ce fire este aceasta? Nu este aceasta firea arhanghelului? I-a pus Dumnezeu să mărturisească în acest mod? Înțeleg ei adevărul? Ceea ce fac este o mărturie pentru Dumnezeu? Ceea ce fac Îl dezonorează pe Dumnezeu. Ce fel de oameni ați spune că sunt aceștia? (Niște neghiobi.) Sunt neghiobi. Nu înțeleg adevărul, dar spun că mărturisesc pentru Dumnezeu – ar fi suficient de bine dacă nu L-ar dezonora pe Dumnezeu. Ce fel de cuvinte sunt „nu te da bătut niciodată"? Ce înseamnă aceste cuvinte? Înseamnă să nu admiți niciodată eșecul. În realitate, acești oameni au eșuat, dar cred că, neadmițând eșecul, au obținut victoria mentală. Toți non-credincioșii stimează mult tipul de mentalitate în care oamenii continuă să lupte după mai multe eșecuri și devin tot mai curajoși cu cât se confruntă cu mai multe piedici. Dacă aveai o astfel de mentalitate și te bazai pe acest tip de mentalitate ca să lupți pentru a atinge un obiectiv, nu este ceva rușinos? Ce aspecte ale firii corupte a oamenilor afișează în principal cuvintele „nu te da bătut niciodată"? Ce aspecte ale esenței oamenilor pot reprezenta aceste cuvinte? Oare asemenea oameni – care preferă să moară decât să se predea și care ar muri mai degrabă decât să admită înfrângerea – nu sunt aroganți și lipsiți de rațiune? Faptul că oamenii pot fi aroganți în această măsură și că ar prefera să moară decât să admită înfrângerea nu este doar o problemă a lipsei de rațiune; ei

sunt și întrucâtva lipsiți de inteligență, asemenea unor bandiți disperați. Unii spun: „Oare este din cauză că sunt tineri și nechibzuiți?” Este o legătură. Există o zicală populară în societate: „Trebuie să riști totul ca să câștigi.” Este ceva reprezentativ pentru mentalitatea tinerilor de a risca totul, asemenea tinerilor furioși. „Dacă ești dispus să-ți riști viața, poți realiza orice” – aceasta este mentalitatea de a nu te da bătut niciodată. Oamenii în vârstă au acest tip de spirit? Și ei îl au. Uite, toate cercurile politice sunt practic alcătuite din adulți și vârstnici – rivalitatea este acerbă! Oamenii au firi corupte și trăiesc conform firilor lor corupte. Toți au acest tip de mentalitate într-o măsură mai mare sau mai mică. Aceasta nu are mare legătură cu faptul că sunt bătrâni sau tineri, dar este legată direct de firea lor. Dacă ai credință în Dumnezeu și înțelegi adevărul, vei vedea clar această problemă și vei ști că acest tip de mentalitate nu este în conformitate cu adevărurile-principii și că este o fire coruptă. Dacă nu înțelegi adevărul, nu vei putea să vezi clar această chestiune și te vei gândi: „Este bine să aveți voința de a lupta; așa se cuvine. Cum pot să trăiască oamenii, dacă nu au un strop de voință de a lupta? Dacă nu au puțină voință de a lupta, nu vor mai avea spirit în ei, din care să trăiască. Atunci, ce sens are să trăiești? Ei se resemnează în fața oricărei situații nefavorabile – ce slăbiciune și lașitate!” Toți oamenii cred că trebuie să lupte pentru demnitate toată viața. Cum luptă ei pentru demnitate? Punând accent pe cuvântul „luptă”. Indiferent de situația pe care o întâlnesc, încearcă să-și atingă scopurile prin luptă. Mentalitatea de a nu se da bătuți niciodată își are originea în cuvântul „luptă”. Lucrul pe care ateii îl venerează cel mai mult este spiritul de luptă. Ei se luptă cu Cerurile; se luptă cu pământul; se luptă cu alți oameni – acesta este lucrul care îi face cel mai fericiți. În opinia lor, cu cât o persoană este mai capabilă de luptă, cu atât este mai eroică – eroii au din plin voința de a lupta. Aici a apărut mentalitatea de a nu se da bătuți niciodată; acesta este miezul luptei. Tot felul de demoni care îi aparțin Satanei nu au acceptat niciodată adevărul, așadar în conformitate cu ce trăiesc ei? Trăiesc în conformitate cu filosofia satanică de a lupta. În fiecare zi în care trăiesc, ei luptă. Indiferent ce fac, ei încearcă mereu să obțină victoria luptând și își etalează victoria. Încearcă să lupte pentru demnitate în tot ceea ce fac – pot să o obțină? Pentru ce anume concurează și luptă? Toate luptele lor sunt pentru faimă, câștig și statut; toate luptele lor sunt pentru propriul lor interes. De ce luptă? Ca să se erijeze în eroi și să fie numiți elite. Totuși, luptele lor trebuie să se încheie cu moartea, iar ei trebuie să fie pedepsiți. Nu există nicio îndoială în privința asta. Oriunde există satane și demoni, există lupte; când, în cele din urmă, vor fi distruși, se vor încheia și luptele. Acesta va fi finalul satanelor și al demonilor.

Ar trebui cultivată și promovată mentalitatea de a avea o voință de a lupta fără să te dai bătut niciodată? (Nu.) Atunci cum ar trebui să o abordeze oamenii? (Oamenii ar trebui să o abandoneze.) Oamenii ar trebui să o discearnă, să o condamne și să o abandoneze. Această expresie nu este adevărul și nu este un criteriu pe care oamenii ar trebui să-l respecte, cu atât mai puțin o cerință pe care Dumnezeu o are de la omenire. Nu este deloc legată de cuvintele lui Dumnezeu și nici de cerințele Lui pentru oameni.

Ce le cere Dumnezeu oamenilor? El nu are nevoie să ai o voință de a lupta fără să te dai bătut niciodată. Ceea ce are El nevoie este ca oamenii să-și înțeleagă propria esență coruptă, să știe ce fel de persoane sunt, ce tip de persoane sunt, ce le lipsește, dacă au un calibru bun sau rău, care este capacitatea lor de înțelegere, dacă Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și dacă iubesc adevărul. Dumnezeu are nevoie să te înțelegi exact pe tine însuți în aceste moduri, apoi să faci ceea ce poți în funcție de statura ta și de calibrul pe care îl ai, cât de bine poți. Conține aceasta semnificația de „a lupta”? (Nu.) Nu ai nevoie să te lupți. Unii oameni spun: „Nu pot să mă lupt cu firea mea coruptă?” Poate fi învinsă firea ta coruptă prin luptă? Poate fi schimbată prin luptă? (Nu.) Nu, nu poate fi schimbată. Unii spun: „Pot să mă lupt cu forțele rele ale Satanei? Pot să mă lupt cu antihriștii? Pot să mă lupt cu oamenii răi, cei cu firi ticăloase și cei care provoacă perturbări și tulburări?” Acest lucru categoric nu este în regulă. De ce nu este în regulă? Lupta în sine nu înseamnă practicarea adevărului. Când au spus cuvintele lui Dumnezeu: „luptă-te cu antihriștii”, „luptă-te cu fariseii”, „luptă-te cu ipocriții” sau „luptă-te cu firea ta coruptă”? A spus Dumnezeu aceste lucruri? (Nu.) În schimb, în societate, în această lume satanică, există lupte împotriva proprietarilor, împotriva celor care dețin puterea și împotriva intelectualilor, existând și lupte între mase, lupte de cocoși, lupte de câini, lupte cu tauri și așa mai departe. În orice caz, niciunul dintre aceste lucruri nu este bun. Lupta este o tactică prin care Satana îi vatămă pe oameni și aduce calamități asupra ființelor vii. Nu lasă oamenii să coexiste pașnic. Dimpotrivă, creează divergențe și ură între oameni, apoi îi face să se lupte între ei și să se măcelărească în timp ce urmărește spectacolul și zarva de pe margine. Întrucât acesta este un comportament satanic, dacă în biserică și în casa lui Dumnezeu apar anumite comportamente, fenomene sau probleme care au legătură cu lupta, cum ați privi aceste lucruri? Ați ridica degetul mare în semn de susținere și aprobare sau le-ați pune capăt? (Le-am pune capăt.) Ar trebui să le puneți capăt, să le explicați acelor oameni lucrurile în mod clar, să-i faceți să înțeleagă și să le spuneți că trebuie să procedeze în conformitate cu adevărul și principiile și să acționeze întru totul pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. De asemenea, îi puteți emonda, dar emondarea, mustrarea și chiar disciplinarea lor nu înseamnă luptă. La ce se referă lupta? Lupta este o dispută cu alții, din impetuozitate, despre ce este și ce nu este adevărat în legătură cu o chestiune, înseamnă să te cerți cu oamenii și să fii irezonabil, să faci crize, să folosești chiar și planuri secrete și comploturi înșelătoare sau să folosești tacticile, metodele și mijloacele omenești pentru a supune pe cineva, a-l înfrânge și a-l chinui în mod repetat până când capitulează. Aceasta se numește luptă. Lupta este pur și simplu un tip de comportament și acțiune impetuoasă și este, de asemenea, doar un comportament, o metodă și mijloace de a face lucrurile pur satanice. Nu are nimic de-a face cu adevărul. Unii spun: „Cum este greșit când aleșii lui Dumnezeu se ridică și se luptă cu oameni precum conducătorii falși, antihriștii, fariseii și oamenii răi? Nu este un lucru bun să se lupte cu ei până când capitulează sau sunt îndepărtați? Nu va fi atunci casa lui Dumnezeu liniștită? Nu vor

putea atunci frații și surorile să-și continue viața bisericească în pace? De ce nu avem voie să ne luptăm cu acești oameni?" Este corect să te lupți cu acești oameni? În primul rând, un lucru este sigur și anume că este greșit să te lupți. De ce este greșit? Dumnezeu îi pedepsește și îi condamnă pe cei răi, deci de ce este greșit ca oamenii să se lupte cu ei? Cum este greșit când oamenii îi umilesc, îi pedepsesc și îi chinuiesc când nu au nimic mai bun de făcut, țipă la ei, îi strâng cu ușa și îi critică? Dumnezeu stabilește decrete administrative și în acele decrete nu există termeni care să se refere la luptă. Dumnezeu stipulează doar decrete administrative, în cadrul cărora există metode și principii pentru abordarea fiecărui tip de persoană. Decretele ne spun ce tip de oameni ar trebui excluși, ce tip de oameni ar trebui demiși, ce tip de oameni ar trebui înlocuiți, ce tip de oameni ar trebui cultivați, ce tip de oameni ar trebui folosiți, ce tip de oameni nu ar trebui folosiți, ce tip de oameni pot fi mântuiți și ce tip de oameni nu pot fi mântuiți. Dumnezeu le spune oamenilor doar principiile. Prin urmare, ca oameni, cum ar trebui să interpretați aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Toate aceste cuvinte ale Sale sunt adevărul. Care este adevărul? Este că, atunci când Dumnezeu face ceva sau tratează orice tip de persoană, chiar dacă este o persoană rea, care a făcut lucruri rele, provocând pierderi enorme lucrării și intereselor casei Sale, Dumnezeu va continua să-Și folosească metodele pentru a Se ocupa de ea; în niciun caz nu va folosi vreo metodă satanică sau impetuoasă pentru a Se ocupa de ea. Cum se numește acest lucru? Se numește a-i trata corect pe oameni. Există vreo luptă în această corectitudine? Nu. Este acesta adevărul? (Da.) Indiferent cât de impetuoasă, cât de satanică și cât de rea este această persoană, considerăm cuvintele lui Dumnezeu drept instrucțiunea supremă și drept principii exacte pe care să le folosim pentru a ne ocupa de ea. Nu o denunțăm și nu ne aliem împotriva ei din impetuozitate; nu facem în niciun caz așa ceva. Aceasta se numește a-i trata corect pe oameni și acestea sunt principiile pe care Dumnezeu le-a dat oamenilor.

În lumea orientală, există expresia clară „o voință de a lupta fără să te dai bătut niciodată". În lumea occidentală, ar putea exista o expresie cu același înțeles. Atât timp cât a fost coruptă de Satana și trăiește sub controlul Satanei, fiecare persoană are o fire satanică, este deosebit de arogantă și neprihănită de sine și nu cedează în fața nimănui. Când sunt îndemnați de acest tip de fire, în oameni vor lua cu siguranță naștere mentalitatea și modul de gândire de a nu se da bătuți niciodată. Toți consideră că acest tip de gândire și această mentalitate pe care le promovează omenirea sunt adecvate, pozitive și suficiente pentru a-i susține pe oameni în timp ce continuă să-și parcurgă drumul și să trăiască. Indiferent cât de adecvate consideră ei că sunt această așa-zisă mentalitate și această gândire și cât de adecvate spun ei că sunt, trebuie să avem cu toții discernământ față de ele. În rândul întregii omeniri, nu există nici măcar o singură rasă în care adevărul să dețină puterea. Indiferent cât de înalte, străvechi sau misterioase sunt ideile sau cultura tradițională pe care le-a creat o rasă, indiferent de educația primită sau de cunoștințele pe care le deține, un lucru este cert: niciunul dintre aceste lucruri nu este adevărul și nu are nicio legătură cu adevărul. Unii oameni spun:

„Unele dintre valorile morale sau noțiunile pentru a evalua ce este bine sau rău, ce este corect sau incorect, ce este alb sau negru, conținute în cultura tradițională, par destul de apropiate de adevăr.” Faptul că par apropiate de adevăr nu înseamnă că sunt apropiate de el ca înțeles. Zicalele omenirii corupte provin de la Satana, nu sunt niciodată adevărul. Doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Astfel, oricât de apropiate ar părea unele dintre cuvintele omenirii față de cuvintele lui Dumnezeu, ele nu sunt adevărul și nu pot deveni adevărul; acest lucru este dincolo de orice îndoială. Ele sunt apropiate doar în ceea ce privește formularea și exprimarea, dar, de fapt, aceste noțiuni tradiționale sunt incompatibile cu adevărurile cuvintelor lui Dumnezeu. Deși poate exista o oarecare apropiere în sensul literal al acestor cuvinte, ele nu au aceeași sursă. Cuvintele lui Dumnezeu vin de la Creator, în timp ce cuvintele, ideile și punctele de vedere ale culturii tradiționale provin de la Satana și de la demoni. Unii oameni spun: „Ideile, opiniile și vorbele celebre ale culturii tradiționale sunt universal recunoscute ca pozitive; chiar dacă sunt minciuni și sofisme, pot deveni adevărul dacă oamenii le susțin timp de câteva sute – câteva mii – de ani?” În niciun caz. Un astfel de punct de vedere este la fel de ridicol precum a spune că maimuțele au evoluat în oameni. Cultura tradițională nu va deveni niciodată adevăr. Cultura este cultură și, oricât de nobilă ar fi, tot este doar un lucru relativ pozitiv produs de omenirea coruptă. Dar a fi pozitiv nu echivalează cu a fi adevărul, a fi pozitiv nu îl face un criteriu; este pur și simplu relativ pozitiv și nimic mai mult. Deci, este acum clar pentru noi dacă, în spatele acestei „pozitivități”, impactul culturii tradiționale asupra omenirii este bun sau rău? Fără îndoială, are un impact rău și negativ asupra omenirii.

Astăzi, am disecat zicala „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești”. Aceasta este un fel de filosofie privind interacțiunile lumești. De asemenea, am disecat proverbul celebru, cu încărcătură istorică, „să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”. Nu sunt aceste două expresii deja suficiente pentru a vă oferi o nouă înțelegere a culturii și filosofiilor tradiționale ale omenirii privind interacțiunile lumești? Care este mai exact esența culturii și filosofiilor tradiționale privind interacțiunile lumești? În primul rând, poți fi sigur că aceste lucruri nu sunt în niciun caz pozitive. Ele provin din firile corupte ale oamenilor – Satana este sursa lor. Ce aduc ele omenirii? Ele induc în eroare, corup, încătușează și constrâng omenirea. Acest lucru este sigur și dincolo de orice îndoială. Tot ceea ce aduc omenirii este o influență negativă și un efect negativ, deci sunt ele adevărul? (Nu.) Nu sunt adevărul, însă omenirea le consacră în continuare ca fiind adevărul. Ce se întâmplă aici? Oamenii au fost induși în eroare. Deoarece nu au fost mântuiți de Dumnezeu, nu înțeleg adevărul și nu au auzit lucrurile exacte pe care le are de spus Dumnezeu despre expresii și chestiunile de acest fel, oamenii acceptă în cele din urmă ideile și opiniile pe care, potrivit noțiunilor lor, le consideră relativ corecte, bune și care corespund voinței lor. Aceste lucruri au intrat mai întâi în inima lor și au devenit dominante acolo, prin urmare oamenii se agață de ele de sute și mii de ani. Aceste culturi tradiționale, care sunt filosofii satanice, au prins rădăcini

de mult în inimile oamenilor, inducând în eroare și influențând generație după generație de oameni. Dacă nu acceptați adevărul, veți continua să fiți induși în eroare și influențați de aceste filosofii. Astăzi am disecat și am avut părtășie despre expresiile „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” și „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”. Una dintre aceste expresii este o zicală, iar cealaltă este un proverb. În aceste două expresii, putem vedea cum anume este cultura satanică din întreaga lume: este alcătuită din erezii și falsități care îi induc în eroare pe oameni, îi corup, sunt dăunătoare oamenilor și le fac rău. Dacă omenirea se conformează acestor filosofii ale Satanei, atunci, pe măsură ce trec prin viață, oamenii doar vor deveni tot mai corupți și mai ticăloși; se vor măcelări unul pe altul, se vor lupta între ei și acest lucru nu va avea sfârșit. Nu va exista încredere între oameni, nu va exista o conviețuire armonioasă și nici dragoste reciprocă. Pe scurt, această cultură îi aduce omenirii consecințe adverse. Sub îndrumarea acestor așa-zise idei și mentalități, ea determină omenirea să facă întruna rău, să se împotrivească mereu lui Dumnezeu, să provoace constant limitele morale ale oamenilor și să folosească orice mijloace pentru a-și atinge scopurile. În cele din urmă, oamenii vor urma calea distrugerii și vor fi pedepsiți. Aceasta este esența culturii umane. Vorbind de zicale, care este părerea voastră despre ele? Unii ar putea spune: „Nu sunt idei autentice promovate de omenire. Oamenii din înalta societate, care au un nivel relativ ridicat de perspicacitate, nu le respectă.” Tocmai am disecat un proverb cu care oamenii din înalta societate sunt de acord: „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere.” Este acest proverb de nivel înalt? (Nu.) Nu este de nivel înalt, dar acest proverb, aceste idei și aceste mentalități sunt cu siguranță lăudate și promovate de toată lumea, în fiecare școală postliceală și în fiecare mediu de nivel înalt din societatea umană. Aceasta e cultura umană. Omenirea a fost condiționată, amorțită și coruptă de aceste aspecte ale culturii tradiționale. Și care este rezultatul final? Faptul că omenirea este indusă în eroare, constrânsă și încătușată de cultura tradițională, iar un tip de mentalitate și teorie ia naștere în mod firesc, pe care omenirea îl promovează și răspândește, îl transmite pe scară largă și îi determină pe oameni să-l accepte. În cele din urmă, pune stăpânire pe inima tuturor, îi determină pe toți să susțină acest tip de mentalitate și idee și toată lumea este coruptă de această idee. Când sunt corupți într-o anumită măsură, oamenii nu mai au nicio noțiune despre ceea ce este corect sau greșit; nu mai vor să discearnă ce este dreptatea și ce este ticăloșia și nici nu mai sunt dispuși să discearnă care sunt lucrurile pozitive și care sunt cele negative. Ba chiar vine o zi în care nu le este clar dacă sunt cu adevărat umani și sunt mulți oameni perverși care nu știu dacă sunt bărbați sau femei. Cât de departe de distrugere este o asemenea rasă umană? Cum se compară acum oamenii cu cei din vremea lui Noe? Nu sunt și mai ticăloși? Au ajuns deja la apogeul ticăloșiei și sunt atât de ticăloși încât există unele lucruri pe care nu le poți asculta – după ce le auzi, ești dezgustat. Toți oamenii sunt bolnavi într-o anumită măsură. În aparență, corpurile oamenilor par umane, dar lucrurile pe care le gândesc în inima lor nu sunt de fapt ceea ce ar trebui să gândească oamenii;

toți sunt bolnavi și incapabili să se schimbe. La ce Mă refer când spun că sunt incapabili să se schimbe? Vreau să spun că, poate acum o sută sau două sute de ani, mai mulți oameni ar fi fost dispuși să-L asculte pe Dumnezeu vorbind și rostind cuvântări. Ei aveau încredere că în această lume există justiție, precum și dreptate și corectitudine. Erau dispuși să accepte un asemenea lucru și tânjeau ca acesta să se realizeze. Chiar mai mult, sperau că într-o bună zi va veni Mântuitorul, care ar putea mântui omenirea de influența întunericului și a ticăloșiei. Cu toate acestea, o sută sau două sute de ani mai târziu, sunt tot mai puțini oameni de acest fel. Câți oameni pot să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu? Câți oameni pot să accepte adevărul? Chiar dacă mulți oameni au primit harul lui Dumnezeu, ce contează? Numărul oamenilor care Îl urmează cu adevărat este tot mai mic. Cu alte cuvinte, în rasa umană, sunt tot mai puțini oameni care, după ce aud cuvintele lui Dumnezeu, sunt încurajați, sunt capabili să iubească lucrurile pozitive, tânjesc după lumină, după justiție, după sosirea Împărăției lui Dumnezeu, după corectitudine și dreptate. Ce demonstrează aceasta? Că filosofiile, legile, ideile și așa-zisele mentalități ale Satanei au indus în eroare și au corupt întreaga rasă umană. În ce măsură a fost indusă în eroare și coruptă? Oamenii au acceptat cu toții falsitățile și zicalele diavolești ale Satanei ca fiind adevărul; toți se închină Satanei și îl urmează. Nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, Creatorul. Indiferent ce spune Creatorul, cât de multe spune și cât de clare și practice sunt cuvintele Sale, nimeni nu înțelege; nimeni nu pricepe. Toți sunt amorțiți și înceți la minte, iar gândirea și mințile lor sunt tulburi. Cum au devenit tulburi? Satana este cel care le-a tulburat. Satana a corupt pe deplin oamenii. În societatea de astăzi, există tot felul de idei, ideologii și afirmații diferite. Oamenii cred în oricare dintre acestea aleg și urmează oricare dintre acestea aleg. Nimeni nu le poate spune ce să facă și nici nu este capabil să le spună ce să facă. Aceasta este măsura. Așadar, faptul că puteți alege să credeți în Dumnezeu este o binecuvântare. Astăzi, sunteți capabili să înțelegeți ce spune Dumnezeu, aveți puțină conștiință, credeți ceea ce spune Dumnezeu, tânjiți după sosirea Împărăției Sale și tânjiți să trăiți într-o împărăție a luminii, justiției, corectitudinii și dreptății. Este o raritate să aveți această sinceritate? Cum ați dobândit-o? Ești capabil să crezi în Dumnezeu și să-L urmezi datorită protecției lui Dumnezeu și datorită lucrării pe care Duhul Sfânt o face asupra ta, ca să-ți ofere claritate. Dacă Dumnezeu n-ar lucra asupra voastră, ați fi capabili să fiți aici acum în calitate de credincioși? V-ați fi putut schimba așa cum v-ați schimbat acum? Privește doar, acei non-credincioși mai au acum asemănare umană? Poate că nu înțelegi multe adevăruri în acest moment și, în multe cazuri, părerile tale sunt în continuare exact ca ale non-credincioșilor – orice cred ei, asta crezi și tu. Deși uneori nu accepți o parte din părerile lor, nu ai discernământ și nu ai altă cale de urmat. Când va veni ziua în care vei înțelege adevărul, vei putea să discerni că părerile lor sunt greșite și ticăloase și inima ta va putea să le respingă. Apoi, le vei vedea clar fețele demonice. Vei vedea că sunt diavoli vii, nu oameni. Sunt deghizați în oameni, dar nu fac lucruri omenești. Cum poți să-ți dai seama că așa stau lucrurile? Toate cuvintele pe care le rostesc sunt deosebit de plăcute

auzului și capabile să-i inducă în eroare pe oameni, dar ceea ce fac și săvârșesc ei este extrem de ticălos și neplăcut, fiind pur și simplu nerușinat și irezonabil. Așa-zisele idei și așa-zisele mentalități de care se agață sunt extrem de ticăloase și reacționare, se împotrivesc întru totul cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului și sunt complet opuse cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului, însă acești oameni consideră că aceste raționamente false și erezii sunt adevărul și le răspândesc intens, energic și public, promovându-le pentru a induce în eroare și a corupe omenirea, astfel încât să-și acopere diversele nelegiuiri josnice și nerușinate și fețele neplăcute. Poți vedea limpede de aici că toți sunt demoni, precum și fiare și spirite necurate cu care nu te poți înțelege. Nu poți vorbi rațional cu ei și nu poți rosti cuvinte bune sau adevărate cu ei. Când va veni ziua în care vei putea vedea cu acest grad de claritate, vei ști că omenirea este coruptă prea profund; că ești la fel de corupt ca alți oameni; că doar în momentul de față, când crezi în Dumnezeu și înțelegi unele adevăruri, poți trăi o oarecare asemănare umană, poți să scapi de sub influența diavolilor și a Satanei și să-i discerni, să-i urăști și să-i abandonezi; că, fără mântuirea lui Dumnezeu, ai fi exact ca ei – n-ar exista nicio deosebire – și că ai fi capabil de orice fel de lucru rău sau ticălos. Acum urmărești adevărul, îți dai silința și depui mult efort pentru adevăr, acorzi importanță practicării și transformării adevărului în propria ta realitate. Când vei înțelege adevărul, îl vei putea practica, vei putea trăi realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și vei avea o adevărată mărturie bazată pe experiență, inima ta va fi fericită și împăcată, mentalitatea și starea ta vor fi tot mai normale, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai apropiată și mai normală, iar zilele tale vor deveni din ce în ce mai bune. Dacă nu practici adevărul, trăiești în permanență conform filosofiilor satanice și mereu Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu și ești suspicios față de El, atunci inima ta va fi tot mai îndepărtată de Dumnezeu, credința ta în El va fi în zadar și nu vei câștiga nimic. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu de mulți ani, înțelegi multe cuvinte și doctrine și nu accepți diversele gânduri și păreri false ale non-credincioșilor, nu este de niciun folos. Asta deoarece nu înțelegi adevărul, poți vorbi doar despre unele cuvinte și doctrine și încă nu poți practica adevărul. Din cauza acelor lucruri care au intrat mai întâi în inima ta și au devenit dominante acolo, având în continuare putere asupra ta, ești capabil să trăiești doar potrivit acestora. Indiferent ce vrei să faci și indiferent cu ce situație te confrunți, nu te vei putea abține să nu fii controlat de aceste filosofii satanice. Prin urmare, dacă aceste filosofii satanice au putere asupra inimii tale, nu vei putea practica adevărul. Unii oameni spun: „Nu practic adevărul, nici nu-l urmez pe Satana.” Este posibil așa ceva? Nu există cale de mijloc. Numai acceptând adevărul, înțelegând adevărul și apoi ștergând acele lucruri satanice care au intrat mai întâi în inima ta și au devenit dominante acolo, poți ajunge să faci lucrurile conform adevărului. Când adevărul va avea putere asupra inimii tale și cuvintele lui Dumnezeu vor avea putere asupra inimii tale, vei fi capabil în mod firesc să practici adevărul în ceea ce spui și faci.

Cum tratează oamenii logica și gândurile Satanei, precum și sprijinul mental care controlează felul în care trăiesc? Ca pe o susținere psihologică? Balsam pentru suflet?

De fapt, acestea sunt lucrurile care îi corup pe oameni, iar dacă cineva „le consumă”, va muri. Dacă oamenii acceptă continuu aceste lucruri și memorează lucruri satanice, ce implică asta? Că nu s-au eliberat încă de firea lor coruptă inițială și, pe deasupra, au început să accepte o nouă corupție de la Satana. Înseamnă că s-a terminat pentru ei. Este inevitabil să nu poată fi mântuiți. Ar trebui să discerni și să respingi continuu aceste lucruri, eliberându-te în permanență de ele, netrăind potrivit lor și acceptând cuvintele lui Dumnezeu. Există oameni care spun: „Nu voi accepta aceste lucruri. Cuvintele lui Dumnezeu vor pătrunde singure în inima mea.” Asta nu este posibil. Trebuie să cauți în mod proactiv și să accepți adevărul, iar prin procesul de înțelegere a adevărului, vei obține în mod firesc discernământ asupra raționamentelor false și ereziilor și vei renunța încet la ele. Astfel, cuvintele lui Dumnezeu vor deveni treptat principiile tale pentru realizarea lucrurilor, iar când vei face lucruri, vei ști ce mod de realizare a lor este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, vei practica adevărul foarte natural, iar acest aspect al firii tale corupte se va fi schimbat. Credeți că este ceva dificil de realizat sau nu? De fapt, nu este dificil. Singurul lucru dificil este că oamenii nu pun acest lucru în practică. Unii cred: „Chiar este dificil – mai dificil decât să urci la Ceruri! Nu primesc mai mult decât pot duce? Nu mă pune într-o situație dificilă?” Așa stau lucrurile? Nu, nu stau așa. Trebuie să abordezi corect aceste chestiuni și să ai discernământul corect asupra acestor chestiuni. Astăzi am petrecut foarte mult timp având părtășie și disecând doar câteva falsități satanice, dar sunt acestea singurele lucruri păstrate în mintea oamenilor? (Nu.) Sunt mult mai multe decât acestea! Mai târziu, voi avea părtășie în mod succesiv despre aceste subiecte. Nu am avut părtășie înainte despre acest aspect, așadar ați cugetat vreodată la aceste subiecte? Nu ați cugetat. Dacă ați cugeta la ele, ați obține vreun rezultat? Dacă ați fi fost în stare să depuneți puțin efort față de adevăr, ați fi avut un oarecare discernământ privind falsitățile satanice și nu ați fi complet ignoranți, așa cum sunteți acum. Oare părtășia Mea de astăzi despre aceste subiecte pare bruscă? Există cineva care spune: „Nu avem părtășie privind discernerea antihriștilor? Cum de avem brusc părtășie despre aceste subiecte?” Toate aceste chestiuni au de-a face cu firea coruptă a Satanei. De asemenea, toate aceste chestiuni au de-a face cu discernerea de către oameni a firii corupte a Satanei și sunt benefice pentru capacitatea lor de a înțelege cu precizie adevărul. Cel puțin, după părtășie, oamenii vor ști: „Se pare că această expresie grozavă nu este adevărul.” De acum înainte, falsități precum „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” și „Nu te îndoi de oamenii pe care îi angajezi și nu îi angaja pe cei de care te îndoiești” ar putea fi șterse din inima ta. S-ar putea ca unii dintre voi să nu le poată șterge în acest moment, dar cel puțin știi că aceste expresii nu sunt adevărul, iar data viitoare când vei auzi pe cineva rostindu-le, vei ști că ele sunt înșelătoare și nu le vei accepta. Deși simți în inima ta că expresiile sunt întrucâtva corecte și că sunt în continuare lucruri bune de făcut, gândești și următoarele: „Dumnezeu a spus că aceste expresii nu sunt adevărul. Nu pot să acționez pe baza lor.” Nu este ceva benefic pentru tine? (Ba da.) Care este scopul Meu când spun aceste lucruri? De ce disec astfel aceste

expresii? Credincioșii spun mereu: „Trebuie să practicăm adevărul. Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt lucruri pozitive și sunt ceea ce ar trebui să practicăm.” Într-o zi ești emondat, iar în inima ta ies la iveală expresiile „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” și „Când Cerul este pe cale să confere o mare responsabilitate unei persoane, inima sa trebuie să experimenteze mai întâi durere”. Sunt acestea adevărul? Nu cumva este o glumă? Dacă ți s-ar cere să aduci mărturie pentru Dumnezeu, cum ai face asta? Spui: „Credincioșii trebuie să îndure umilința și să poarte o povară grea, să doarmă pe vreascuri și să lingă fiere și să aibă o voință de a lupta și o mentalitate de a nu se da bătuți niciodată.” Înseamnă asta că aduci mărturie pentru Dumnezeu? (Nu.) Tratând logica satanică drept cuvintele lui Dumnezeu și adevărul și aducând mărturie pentru ea, nu doar că nu ai adus mărturie pentru Dumnezeu în mod adecvat, dar ai devenit și batjocura Satanei și L-ai dezonorat pe Dumnezeu. Ce anume faci? Dacă Dumnezeu te-ar condamna pentru asta, ai crede că este nedrept și ai spune: „Sunt ignorant. Nu înțeleg. Dumnezeu nu a avut niciodată părtășie cu mine despre asta.” Dacă nu te condamnă, dar natura acțiunilor tale este foarte gravă, ce ar trebui să facă Dumnezeu în această privință? Să te dea deoparte? (Nu.) Nu trebuie făcut nimic. În ceea ce Mă privește, doar vă voi face să înțelegeți cât mai mult posibil și să cunoașteți cât mai mult posibil – în funcție de nivelul vostru de înțelegere și de ceea ce sunt capabil să vă spun – care anume este adevărul, dacă expresiile pe care le considerați bune și corecte au legătură cu adevărul și dacă sunt adevărul. Trebuie să vă fac să înțelegeți aceste lucruri. După ce știi aceste lucruri, dacă tot gândești la fel și ești la fel de insistent, atunci Dumnezeu nu te va da deoparte și nici nu te va ignora. Meriți să fii condamnat, iar Dumnezeu va acționa. De ce va proceda Dumnezeu astfel? Dacă acționezi în acest mod fără să înțelegi aceste lucruri, Dumnezeu va trata situația considerând că ești nesăbuit și ignorant, dar dacă știi aceste lucruri și tot acționezi astfel, atunci greșești cu bună știință, iar Dumnezeu trebuie să se ocupe de acest lucru conform principiilor.

19 decembrie 2019

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea întâi)

Anexă: Ce este adevărul

Astăzi vom continua părtășia despre conținutul de data trecută. Care a fost subiectul despre care am avut părtășie ultima dată? („Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” nu este adevărul.) Așadar, credeai că acesta era adevărul? Înainte, oamenii credeau în mod subconștient că acesta era adevărul sau, cel puțin, că era un lucru destul de pozitiv, care îi inspiră într-o anumită măsură pe oameni și care i-ar putea încuraja să ia inițiativa și să țintească sus. Judecând-o astfel, oamenii credeau că această expresie era destul de apropiată de adevăr și de lucrurile pozitive. Prin urmare, mulți oameni credeau, în mod subconștient, că această zicală, „să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”, era o expresie destul de pozitivă sau, cel puțin, că avea conotații mai degrabă pozitive decât negative și că avea un rol în îmbunătățirea vieților și conduitei personale a oamenilor. Însă, după ce am avut părtășie despre ea, am văzut că nu este nimic de genul acesta și că există probleme majore cu ea. Ați mai căutat expresii care sunt similare sau înrudite cu aceasta sau care au un rol asemănător și despre care oamenii cred, în subconștient, că sunt destul de pozitive sau destul de bune, și le-ați disecat? (Nu.) Spuneți-Mi, expresia „a trage multe concluzii dintr-un singur caz” este potrivită aici? (Da.) Ar trebui să se spună că această expresie are aplicații practice când vine vorba despre căutarea și practicarea adevărului. Data trecută am avut părtășie despre „să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”. Ce alte expresii similare există? Ce alte expresii au aproximativ același înțeles sau pot juca același rol? Nu este nimic rău în a diseca expresii precum „să dormi pe vreascuri și să lingi fiere” conform căii Mele, având părtășie unii cu alții despre ele și dobândind unele înțelegeri noi. Când veți fi capabili să le vedeți falsitatea, veți renunța la astfel de expresii și apoi veți merge pe calea practicării și urmăririi adevărului, doar pe baza cuvintelor lui Dumnezeu.

Haideți să continuăm subiectul despre care am avut părtășie ultimele două dăți. Care a fost acela? (Ce este adevărul.) Corect, ce este adevărul. Așadar, ce anume este adevărul? (Adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu.) Se pare că ați memorat această propoziție, în ceea ce privește teoria și definiția ei. Așadar, în urma celor două părtășii anterioare ale noastre, există acum vreo diferență în definiția, cunoașterea și înțelegerea adevărului din adâncul inimilor voastre, față de cele pe care le-ați avut în trecut? (Da, există.) Care anume este această diferență? Deși, pe termen scurt, s-ar putea să nu aveți cunoașterea experienței

practice, aveți, cel puțin, o anumită cunoaștere perceptivă. Spuneți-Mi ce credeți, pe baza propriei experiențe, a cunoașterii și a înțelegerii voastre. (Înainte știam că trebuie să practic în conformitate cu adevărul cuvintelor lui Dumnezeu ori de câte ori mi se întâmplă ceva, dar nu am putut niciodată să pun în practică acest lucru. Este ca și cum de obicei am o tendință să dau dovadă de impetuozitate și, cu toate că știu din cuvintele lui Dumnezeu că e greșit să dezvălui impetuozitate și cunosc cerințele lui Dumnezeu de la oameni, continui să o fac și nu am fost niciodată capabil să găsesc cauza principală. Numai după ce am ascultat părtășia lui Dumnezeu data trecută mi-am dat seama că, adesea, oamenii dezvăluie corupție pentru că sunt controlați de gânduri satanice și că eu dezvălui impetuozitate pentru că, în mine, există logica satanică: „Nu voi ataca decât dacă sunt atacat; dacă sunt atacat, cu siguranță voi contraataca.” Cred că această zicală este corectă și că, pentru mine, acesta este un mijloc de autoapărare. Influențat de această gândire și părere satanică, sunt incapabil să practic adevărul, dar, de fapt, deși aceste lucruri satanice par corecte la exterior, în realitate, sensurile pe care le transmit se opun cerințelor cuvintelor lui Dumnezeu și sunt greșite. Numai cuvintele lui Dumnezeu reprezintă adevărul și numai a acționa în deplină concordanță cu acestea este un lucru corect.) Foarte bine! Mai puteți adăuga ceva? (Eu aș vrea să adaug ceva. Înainte, și eu știam că trebuie să caut și să practic adevărul oricând mi se întâmplă ceva, dar eram în continuare puțin confuz privind felul în care să fac acest lucru. Ascultând părtășia lui Dumnezeu, consider că adevărul este foarte realist și are legătură cu fiecare aspect al vieții. Luați câteva dintre exemplele menționate de Dumnezeu. Chinezii învață și ei să bea cafea după ce ajung în țările vestice. Aceasta nu este o problemă cu modul în care acționează cineva, ci este o problemă referitoare la gândurile și părerile oamenilor și are legătură cu adevărul. De asemenea, după ce Dumnezeu a disecat unele zicale și expresii uzuale pe care oamenii le consideră corecte, am ajuns să cred că ar trebui să reflectez asupra propriilor comportamente și practici care par să fie corecte, asupra intențiilor, gândurilor și părerilor din spatele acestor comportamente și asupra a ceea ce trăiesc eu cu exactitate, bazându-mă pe aceste lucruri. Acum simt că știu mai exact cum să caut și să practic adevărul oricând mi se întâmplă ceva, și nu mi se mai pare atât de abstract.) Se pare că, prin intermediul acestor două părtășii, majoritatea oamenilor au dobândit o înțelegere de bază a ceea ce este adevărul și a unor subiecte care au legătură cu acesta și că, din adâncul inimilor lor, au început deja să reflecteze pentru a vedea dacă purtarea și acțiunile lor au legătură cu adevărul, precum și care anume dintre lucrurile la care aderă și pe care le aud în credința lor în Dumnezeu sunt adevărul și care nu sunt adevărul și dacă lucrurile despre care cred că sunt corecte sunt de fapt adevărul și care este legătura dintre astfel de lucruri și adevăr. După ce reflectează, oamenii pot să stabilească exact ce este adevărul, precum și care lucruri sunt adevărul și care nu sunt adevărul. După ce au ascultat predici atât de mulți ani și după ce au mâncat și au băut cuvintele lui Dumnezeu atât de mulți ani, majoritatea oamenilor au câștigat unele lucruri și pot vedea clar un fapt: cuvintele lui Dumnezeu

chiar sunt adevărul, cerințele lui Dumnezeu sunt adevărul și tot ce vine de la Dumnezeu este adevărul. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu deja au recunoscut și au acceptat din adâncul inimii acest fapt, dar, în viața reală, s-ar putea să spună adesea, în mod inconștient, lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul sau care îi sunt contrare. Unii chiar tratează lucrurile pe care oamenii le cred corecte și bune drept adevărul și, mai ales, nu au discernut falsitățile înșelătoare și cuvintele diavolești care provin de la Satana și pe care nu numai că le-au acceptat de mult în inimile lor, ba chiar le tratează ca pe niște lucruri pozitive. De exemplu, multe filosofii satanice precum: „Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi", „Plătiți-le celorlalți cu aceeași monedă", „Oamenii înțelepți se pricep să se auto-protejeze, căutând doar să nu facă greșeli" și „Nu voi ataca decât dacă sunt atacat" și așa mai departe sunt considerate de oameni ca fiind adevărul și mottouri pentru viață, iar oamenii chiar se simt deosebit de mulțumiți de ei înșiși pentru că respectă aceste filosofii satanice și abia după ce citesc cuvintele lui Dumnezeu își dau seama că aceste lucruri de la Satana nu sunt de fapt adevărul, ci, mai curând, erezii și falsități înșelătoare care-i induc în eroare pe oameni. De unde provin aceste lucruri? Unele provin din educația școlară și sunt din manuale, unele provin din educația primită în familie, iar unele din condiționarea socială. Pe scurt, toate provin din cultura tradițională și își au originea în educația Satanei. Au aceste lucruri vreo legătură cu adevărul? Nu au nicio legătură cu adevărul, însă oamenii nu pot discerne aceste lucruri așa cum sunt în realitate și le consideră în continuare ca fiind adevărul. A devenit prea gravă această problemă? Care sunt consecințele, dacă aceste lucruri de la Satana sunt considerate ca fiind adevărul? Pot oamenii să se elibereze de firile lor corupte dacă aderă la aceste lucruri? Pot reuși oamenii să trăiască o umanitate normală dacă aderă la ele? Pot oamenii să trăiască în conformitate cu rațiunea și conștiința dacă aderă la ele? Se pot ridica la standardele conștiinței și rațiunii dacă aderă la ele? Pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu dacă aderă la ele? Nu pot face nimic din toate astea. Întrucât nu pot face nimic din toate astea, sunt adevărul aceste lucruri la care aderă oamenii? Pot servi drept viața unei persoane? Care sunt consecințele faptului că oamenii consideră aceste lucruri negative – cum ar fi ceea ce cred că sunt filosofii corecte și bune pentru interacțiuni lumești, strategii de supraviețuire, legi ale supraviețuirii și chiar cultura tradițională – ca fiind adevărul și aderă la ele? Omenirea aderă la aceste lucruri de mii de ani. S-au schimbat oamenii câtuși de puțin? S-a schimbat în vreun fel situația actuală a omenirii? Nu cumva rasa umană coruptă devine din ce în ce mai ticăloasă și mai potrivnică față de Dumnezeu? Dumnezeu exprimă multe adevăruri de fiecare dată când lucrează, iar oamenii pot vedea că aceste adevăruri au autoritate și putere; așadar, cum se face că oamenii sunt în continuare capabili să Îl nege pe Dumnezeu și să I se împotrivească? De ce tot nu pot să-L accepte pe Dumnezeu și să I se supună? Acest lucru este suficient pentru a arăta că omenirea a fost prea profund coruptă de Satana, că omenirea coruptă este plină de firi satanice și scârbită de adevăr, că-l urăște și nu-l acceptă deloc. Cauza acestei probleme este că ființele umane au acceptat prea multe

filosofii și cunoștințe satanice. În adâncul inimilor lor, oamenii sunt îmbuibați de tot felul de gânduri și păreri satanice și, astfel, au dezvoltat firea celor scârbiți de adevăr și a celor care îl urăsc. Putem vedea la foarte mulți oameni care cred în Dumnezeu că, deși recunosc despre cuvintele lui Dumnezeu că au autoritate și putere, ei nu acceptă adevărul. Adică, atunci când oamenii mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, deși recunosc din gură că „spusele lui Dumnezeu sunt adevărul, nimic nu este mai presus decât adevărul, adevărul este în inimile noastre, iar noi considerăm urmărirea adevărului drept scopul existenței noastre", în viața reală trăiesc în continuare după zicale și filosofii satanice renumite, lasă deoparte cuvintele lui Dumnezeu și adevărul și respectă și practică lucruri precum cunoașterea teologică umană și doctrinele spirituale ca și cum ar fi adevărul. Este aceasta adevărata stare a celor mai mulți oameni care cred în Dumnezeu? (Da.) Dacă voi continuați să aderați în felul acesta și nu disecați, nici nu înțelegeți pe baza cuvintelor lui Dumnezeu aceste lucruri adânc înrădăcinate din cultura tradițională satanică și dacă nu le puteți discerne de la rădăcină, nu puteți dobândi o înțelegere deplină a lor sau nu le puteți abandona, care va fi rezultatul? Există un rezultat care este sigur, și anume acela că oamenii cred în Dumnezeu mulți ani și totuși nu știu ce este adevărul sau pe ce cale să meargă și, în cele din urmă, au mereu pe buze doctrine spirituale și teorii teologice și tot ce spun sună frumos și nu este decât doctrină care este în conformitate cu adevărul, dar, de fapt, acești oameni reprezintă arhetipul fariseilor ipocriți privind ceea ce practică și ce trăiesc. Care sunt consecințele acestui lucru? Indiscutabil, sunt condamnați de Dumnezeu și blestemați de El. Cei care cred în Dumnezeu dar nu acceptă adevărul sunt farisei și nu pot dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

De exemplu, în privința educației copiilor, unii părinți văd cum copiii lor sunt neascultători și nu se ocupă de îndatoririle lor corespunzătoare și spun: „Anticii au avut dreptate când au spus: «A hrăni fără a educa este vina părintelui.»" Astfel de părinți nu tratează această chestiune pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. În inimile lor nu au decât cuvintele oamenilor, mai curând decât cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, dețin adevărul-realitate? Nu, nu îl dețin. Deși cred în Dumnezeu și înțeleg unele adevăruri și ar trebui să știe că trebuie să folosească adevărul ca să-și educe copiii pentru a-și îndeplini responsabilitățile părintești, ei nu practică în felul acesta. Când văd cum copiii lor o iau pe calea greșită, oftează și spun: „A hrăni fără a educa este vina părintelui." Ce fel de expresie este aceasta? Cui aparține celebra zicală? (Este zicala celebră a Satanei.) A rostit Dumnezeu vreodată această expresie? (Nu.) Așadar, de unde provine? (De la Satana.) Provine de la Satana, din această lume. Oamenii „urmăresc" atât de mult adevărul, „iubesc" atât de mult adevărul și „preamăresc" atât de mult adevărul; așadar, de ce oare spun astfel de expresii satanice atunci când li se întâmplă ceva? Ba chiar consideră că este un lucru drept și demn de spus. Ei zic: „Uite câtă venerație și stimă am pentru adevăr și pentru Dumnezeu! Mie îmi vine de la sine să spun: «A hrăni fără a educa este vina părintelui» – ce adevăr măreț este acesta! Aș putea să spun această

expresie dacă nu aș crede în Dumnezeu?” Nu înseamnă asta că pretind că ar fi adevărul? (Ba da.) Așadar, este această expresie adevărul? (Nu.) Ce fel de expresie este „A hrăni fără a educa este vina părintelui”? În ce fel este greșită? Această expresie înseamnă că, în cazul în care copiii sunt neascultători sau imaturi, este responsabilitatea părinților care nu i-au educat bine. Însă chiar așa stau lucrurile? (Nu.) Unii părinți se poartă cum se cuvine și, totuși, fiii lor sunt huligani, iar fiicele lor sunt prostituate. Cel care joacă rolul părintelui se înfurie teribil și spune: „A hrăni fără a educa este vina părintelui. I-am răsfățat!” Este sau nu corect să spună asta? (Nu, este greșit.) În ce fel este greșit? Dacă poți înțelege ce este în neregulă cu această expresie, asta dovedește că înțelegi adevărul și că înțelegi ce este în neregulă cu problema din această expresie. Dacă nu înțelegi adevărul din această chestiune, atunci nu o poți explica în mod clar. Acum că ați ascultat explicația și definiția adevărului, puteți să simțiți și să spuneți următoarele: „Această expresie este greșită, este o expresie lumească. Noi, care credem în Dumnezeu, nu spunem astfel de lucruri.” N-ai făcut decât să schimbi modul în care vorbești despre această chestiune. Nu înseamnă că înțelegi adevărul – de fapt, nu știi ce este în neregulă cu expresia: „A hrăni fără a educa este vina părintelui.” Când te confrunți cu astfel de chestiuni, ce ar trebui să spui, conform adevărului? Cum ar trebui să acționezi conform adevărurilor-principii? Mai întâi, haideți să vorbim despre felul în care să înțelegeți și să explicați corect astfel de chestiuni. Ce spune Dumnezeu despre asta? Au de spus cuvintele lui Dumnezeu ceva anume despre astfel de chestiuni? Dumnezeu a exprimat atât de multe adevăruri, toate pentru ca oamenii să le accepte drept viața lor. Așadar, atunci când îi educă pe copiii lor, nu ar trebui oamenii să folosească spusele lui Dumnezeu ca să-i învețe? Cuvintele lui Dumnezeu sunt adresate întregii omeniri. Indiferent dacă ești adult sau copil, bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr, toată lumea ar trebui să accepte cuvintele lui Dumnezeu. Numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și pot deveni viața oamenilor. Numai cuvintele lui Dumnezeu îi pot conduce pe oameni pe calea cea dreaptă în viață. Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să fie capabili să dobândească o înțelegere deplină a acestei chestiuni. Cum explicați expresia „A hrăni fără a educa este vina părintelui”? (Calea pe care merge o persoană este determinată de natura-esență pe care o are. În plus, pedeapsa la care va fi supusă sau binecuvântările pe care le va primi în această viață au legătură cu viața ei anterioară. Prin urmare, afirmația „Dacă odraslele nu urmează calea cea dreaptă, e din cauză că părinții lor nu le-au educat bine” nu rezistă scrutării și neagă pe deplin faptul că Dumnezeu este suveran asupra destinului omenirii.) După spusele tale, are vreo legătură cu suveranitatea lui Dumnezeu faptul că acești copii nu urmează calea cea dreaptă? Dumnezeu le permite oamenilor să facă propriile alegeri și să aleagă să meargă pe calea cea dreaptă. Totuși, oamenii au naturi satanice și cu toții fac propriile alegeri și toți aleg calea preferată proprie și nu sunt dispuși să se supună suveranității lui Dumnezeu. Dacă lucrul pe care îl spui este în acord cu adevărul, atunci ar trebui să-l explici clar, astfel încât oamenii să fie convinși de el.

În continuare vom avea părtășie despre expresia: „A hrăni fără a educa este vina părintelui.” Primul lucru care trebuie clarificat este că e greșit să spui: „Eșecul copiilor de a urma calea cea dreaptă are legătură cu părinții lor.” Oricine ar fi, dacă este un anumit tip de persoană, va merge pe o anumită cale. Nu este acest lucru o certitudine? (Ba da.) Calea pe care o urmează o persoană determină cine este aceasta. Depinde de ea ce cale urmează și ce tip de persoană devine. Acestea sunt lucruri care sunt predestinate, înnăscute și au legătură cu natura persoanei. Așadar, care este rostul educației părintești? Poate guverna natura unei persoane? (Nu.) Educația părintească nu poate guverna natura umană și nu poate rezolva problema căii pe care o urmează o persoană. Care este singura educație pe care o pot oferi părinții? Câteva comportamente simple în viața de zi cu zi a copiilor, câteva gânduri și reguli de conduită personală destul de superficiale – acestea sunt lucrurile care au legătură cu părinții. Înainte să ajungă la maturitate copiii lor, părinții ar trebui să-și îndeplinească responsabilitatea care le revine, aceea de a-i educa să urmeze calea cea dreaptă, să învețe pe brânci și să se străduiască să fie capabili să se ridice mai presus decât restul după ce cresc, să nu facă lucruri rele și să nu devină oameni răi. De asemenea, părinții ar trebui să reglementeze comportamentul copiilor lor, să-i învețe să fie politicoși și să-și salute bătrânii de câte ori îi văd și să-i învețe alte lucruri legate de comportament – aceasta este responsabilitatea pe care se cuvine să o îndeplinească părinții. Să aibă grijă de viața copilului lor și să-l educe cu niște reguli de bază de conduită personală – asta înseamnă influența părintească. Cât despre personalitatea copilului lor, părinții nu-l pot învăța asta. Unii părinți sunt relaxați și fac totul într-un ritm tihnit, pe când copiii lor sunt foarte nerăbdători și nu pot sta într-un loc nici măcar pentru scurt timp. Pleacă pe cont propriu ca să-și câștige traiul când au 14 sau 15 ani, iau propriile decizii în toate, nu au nevoie de părinții lor și sunt foarte independenți. Au învățat aceste lucruri de la părinții lor? Nu. Prin urmare, personalitatea unui om, firea și chiar esența lui, precum și calea pe care o va alege în viitor nu au nicio legătură cu părinții lui. Există unii care resping această afirmație, spunând: „Așadar, cum poate să nu aibă nimic de-a face cu ei? Unii oameni provin dintr-o familie de învățați sau dintr-o familie cu generații de experți într-un anumit domeniu. De exemplu, o generație studiază pictura, următoarea studiază și ea pictura și la fel face și următoarea generație. Asta confirmă corectitudinea expresiei: «A hrăni fără a educa este vina părintelui.»” Este corect sau greșit să spună asta? (Este greșit.) E greșit și inexact să folosească acest exemplu pentru a ilustra problema, pentru că sunt două lucruri diferite. Influența unei familii cu generații de experți se extinde doar la un singur aspect de pricepere și este posibil ca acest mediu familial să-i facă pe toți să învețe același lucru. La suprafață, și copilul alege același lucru, dar la bază este vorba despre predestinarea lui Dumnezeu. Cum s-a reîncarnat persoana în această familie? Nu este și acesta un lucru asupra căruia are suveranitate Dumnezeu? Părinții sunt singurii responsabili de creșterea copiilor lor până la maturitate. Copiii sunt influențați de părinții lor doar în ceea ce privește comportamentul lor extern și obiceiurile de viață.

Însă, odată ce cresc, scopurile pe care le urmăresc în viață și destinul lor în viață nu au nicio legătură cu părinții lor. Unii părinți sunt doar fermieri obișnuiți care își trăiesc viața conform statutului lor, dar copiii lor sunt capabili să devină funcționari și să facă lucruri măreațe. Apoi există copiii ai căror părinți sunt unul avocat și celălalt doctor, fiecare dintre ei fiind capabil, totuși copiii lor nu sunt buni de nimic și nu pot obține o slujbă indiferent unde se duc. Asta i-au învățat părinții lor să fie? Când tatăl este avocat, este posibil ca el să limiteze educația și să-și influențeze copiii? Categoric nu. Niciun tată nu spune: „Am fost atât de prosper în viața mea, sper să nu fie la fel de prosperi copiii mei pe mai departe. Ar fi prea obositor. E suficient să fie simpli văcari în viitor." Sigur trebuie să-și educe copiii, ca ei să învețe de la el și să fie ca el pe viitor. Ce li se va întâmpla copiilor lui după ce le va încheia educația? Copiii vor deveni orice sunt meniți să devină, iar destinele lor vor fi orice sunt menite să fie și nimeni nu poate schimba asta. Ce fapt percepeți aici? Calea pe care o urmează un copil nu are nimic de-a face cu părinții lui. Unii părinți cred în Dumnezeu și își învață copiii să creadă în Dumnezeu, dar, orice spun, copiii lor nu cred, iar părinții nu pot face nimic în privința asta. Unii părinți nu cred în Dumnezeu, pe când copiii lor cred. Odată ce aceștia încep să creadă în Dumnezeu, Îl urmează, se consumă pentru El, sunt capabili să accepte adevărul și câștigă aprobarea lui Dumnezeu și astfel destinul lor se schimbă. Este acesta rezultatul educației părintești? Deloc, are legătură cu predestinarea și selecția de la Dumnezeu. Există o problemă cu această expresie: „A hrăni fără a educa este vina părintelui." Deși părinții au responsabilitatea de a-și învăța copiii, destinul unui copil nu este determinat de părinții lui, ci de natura lui. Poate rezolva educația problema naturii unui copil? Nu o poate rezolva deloc. Calea pe care o urmează o persoană în viață nu este determinată de părinții ei, ci este predestinată de Dumnezeu. Se spune că „soarta omului este determinată de Ceruri", iar această zicală este rezumată de experiența umană. Înainte ca o persoană să ajungă la maturitate, nu-ți poți da seama ce cale va urma. Odată ce devine adult și are gânduri și poate reflecta asupra problemelor, va alege ce să facă în comunitatea mai largă. Unii oameni spun că vor să fie funcționari superiori, alții spun că vor să fie avocați și alții spun că vor să fie scriitori. Fiecare are alegerile și ideile proprii. Nimeni nu spune: „Pur și simplu voi aștepta ca părinții mei să mă educe. Voi deveni orice mă educă părinții mei să devin." Nimeni nu este atât de nesăbuit. După ce oamenii devin adulți, ideile lor se stârnesc și se maturizează treptat și astfel calea și obiectivele pe care le au înainte devin tot mai clare. În acel moment, puțin câte puțin, devine evident și vizibil ce fel de persoane sunt și din ce grup fac parte. De acolo înainte, caracterul fiecărei persoane devine treptat clar definit, la fel ca firea ei, precum și calea pe care o urmează, direcția în viață și grupul de care aparține. Pe ce se bazează toate acestea? În cele din urmă, asta a predestinat Dumnezeu – nu are nicio legătură cu părinții. Acum vedeți clar acest lucru? Așadar, ce lucruri au legătură cu părinții? Înfățișarea, înălțimea, genele și câteva boli ereditare au puțină legătură cu părinții. De ce spun „puțină"? Pentru că nu este așa în 100% din cazuri. În unele familii, fiecare generație este afectată de o boală,

dar apoi un copil se naște fără ea. Cum se poate așa ceva? Există unii care spun: „Asta e pentru că acel copil are o personalitate bună.” Aceasta este o părere a oamenilor, dar de unde provine această chestiune? (Din predestinarea de la Dumnezeu.) Exact așa este. Așadar, expresia „A hrăni fără a educa este vina părintelui” este de fapt corectă sau greșită? (Este greșită.) Acum vă este clar, nu-i așa? Nu va merge dacă nu știți cum să discerneți. Fără adevăr, nu puteți vedea clar nicio chestiune.

În viața de zi cu zi, fiecare persoană are, în mintea ei, destul de multe păreri înșelătoare de la Satana. Ele rămân depozitate și stocate în interior și sunt dezvăluite oricând se întâmplă ceva. Unii oameni spun: „Un bărbat bun nu se ceartă cu femeile. Uite ce nobil sunt eu! Sunt un bărbat viteaz, viril, pe când tu ești un iepuraș fricos, așa că nu mă voi certa cu tine.” Drept ce tratează această expresie? (Drept adevărul.) O tratează ca fiind adevărul și un principiu pentru practicarea adevărului. Există, de asemenea, oameni care văd pe cineva cu trăsături foarte frumoase și care arată ca un gentleman integru, dar care este foarte alunecos și se deghizează mereu, care este deosebit de înșelător și insidios când interacționează cu ceilalți și mulți oameni nu-și pot da seama ce e cu el, așa că spun: „Cred în Dumnezeu doar ca să mă comport ca o persoană integră și bună la inimă, prietenoasă cu alții, mai curând decât ostilă. Este la fel ca zicala: «Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals.» Unele dintre cuvintele lui Dumnezeu au și acest înțeles.” Ce credeți despre ceea ce spun acești oameni? „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals.” Vezi tu, imediat ce li se întâmplă ceva oamenilor, toate aceste zicale, proverbe și expresii uzuale care se află în sinea lor ies și se revarsă toate odată și nu există niciun cuvânt de adevăr. În cele din urmă, acei oameni spun chiar: „Slavă lui Dumnezeu pentru că m-a luminat!” Este zicala „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals” corectă sau greșită? (Este greșită.) Știți cu toții că este greșită, dar ce este în neregulă cu ea? Ce este în neregulă cu gentlemenii falși este că sunt falși. Nimeni nu-și dorește să fie un gentleman fals, toți vor să fie adevărați răufăcători. Ce aprobă oamenii la adevărații răufăcători? Câștigă aprobarea tuturor doar pentru că sunt autentici, deși sunt răufăcători. Deci ce vă doriți să fiți, răufăcători autentici sau gentlemeni falși? (Niciuna.) De ce să nu fiți aceste două tipuri de oameni? (Niciunul dintre ele nu este în acord cu adevărul. Nu se spune nimic despre asta în cuvintele lui Dumnezeu.) Puteți găsi baza relevantă pentru a pretinde că Dumnezeu nu le-a spus oamenilor să fie gentlemeni falși sau răufăcători adevărați? (Dumnezeu vrea ca oamenii să fie onești.) Dumnezeu vrea ca oamenii să fie onești. Atunci, care este diferența dintre oamenii onești și răufăcătorii adevărați? Cuvântul „răufăcători” nu este bun, dar ei sunt destul de autentici. De ce nu sunt buni răufăcătorii autentici? Puteți să explicați clar? Pe ce bază se pretinde că nici răufăcătorii adevărați, nici gentlemenii falși nu sunt oameni buni? Ce sunt răufăcătorii? Ce cuvânt este asociat de obicei cu răufăcătorii? (Detestabili.) Așa e. Cum este descris și definit termenul „detestabil” în cuvintele lui Dumnezeu? În cuvintele lui Dumnezeu, „detestabil” este definit ca un cuvânt bun sau un cuvânt rău? (Un cuvânt rău.) Un cuvânt

rău, unul care este condamnat de Dumnezeu. Oamenii cu acțiuni detestabile și cu păreri detestabile sunt răufăcători. Cum altfel sunt definite firea și esența unui răufăcător? Ca fiind egoiste, nu? (Da.) Acest tip de persoană este egoistă și detestabilă. Chiar dacă lucrurile pe care le dezvăluie sunt autentice și reprezintă adevăratul lor temperament, ei sunt în continuare răufăcători. Un gentleman fals este viclean și ticălos, se deghizează mereu și le dă altora o impresie falsă, lăsându-i să-i vadă partea luminoasă, strălucitoare și prietenoasă. Își ține ascunse firea, opiniile și părerile adevărate, astfel încât nimeni să nu le poată vedea sau înțelege. Ce fire au astfel de oameni? (Înșelătoare și ticăloasă.) Sunt pur și simplu oameni ticăloși. Astfel, nici răufăcătorii, nici gentlemenii nu sunt oameni buni. Unul este rău pe interior, iar celălalt este rău la exterior. De fapt, firile lor sunt la fel – ambele tipuri sunt extrem de ticăloase, egoiste și înșelătoare. Caută aceste două tipuri de oameni extrem de ticăloși și înșelători să fie oameni onești? (Nu.) De aceea, indiferent care dintre aceste două tipuri de oameni devii, nu ești persoana bună sau onestă pe care o cere Dumnezeu. Ești o persoană pe care Dumnezeu o detestă și nu ești cine îți cere Dumnezeu să fii. Așadar, spune-Mi, expresia „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals” este adevărul? (Nu.) Privind lucrurile din acest punct de vedere, această expresie nu este adevărul. Mulți oameni, cu scopul de a-i ataca și condamna pe gentlemenii falși, astfel încât ei să pară oameni buni, spun „Mai bine să fii un răufăcător adevărat, decât un gentleman fals”, ca și cum „răutatea” acestor răufăcători îi face deosebit de drepți și autentici, ca un fel de forță a justiției. Cum poți tu, în calitate de răufăcător, să pretinzi că ești drept? Tu ești cel care merită să fie condamnat.

În mințile tuturor există destul de multe expresii și lucruri de acest tip și, astfel, numeroși oameni aderă la acest tip de părere. Indiferent dacă este vorba despre cultura tradițională, proverbe din folclor, mottouri de familie sau sistemul legal al unei țări, oamenii folosesc adesea aceste lucruri, care au circulat în societate multă vreme și la scară largă și care au fost chiar proclamate și promovate mult timp drept lucruri pozitive în societate și printre oameni, ca să educe generație după generație. În adâncul inimilor oamenilor, unele expresii sunt privite drept principii de practică și de existență umană. Unele sunt expresii care transmit un punct de vedere cu care oamenii doar sunt de acord, dar pe care nu vor neapărat să-l implementeze. Indiferent dacă vrei să le implementezi sau nu, în adâncul inimii tale, de fapt, iei aceste expresii drept principii de practică pentru conduita ta personală. Pe scurt, aceste lucruri sunt o mare piedică în credința oamenilor în Dumnezeu și în urmărirea adevărului. Fac numai rău, mai curând decât să aducă beneficii oamenilor. De exemplu, un subiect discutat adesea de oamenii moderni este: „Viața este prețioasă, iubirea este și mai prețioasă. Totuși, de dragul libertății, aș renunța la amândouă.” Această expresie este o zicală renumită, susținută și venerată de oamenii din Orient și din Occident, care au idealuri mărețe și care urmăresc libertatea și vor să scape de sistemul tradițional feudal. Care este punctul central pe care îl urmăresc oamenii aici? Este viața? Sau iubirea? (Nu, este libertatea.) Corect, este libertatea. Așadar, această expresie este adevărul? Sensul acestei expresii

este că, pentru a urmări libertatea, viața poate fi dată la o parte, iar iubirea poate fi, de asemenea, abandonată – adică persoana pe care o iubești poate fi și ea abandonată – pentru a alerga spre acea libertate frumoasă. Cum arată această libertate pentru oamenii preocupați de lucruri lumești? Cum se explică acest lucru pe care ei îl consideră a fi libertate? A se elibera de tradiție este un fel de libertate, a se elibera de vechile obiceiuri este un fel de libertate și a se elibera de monarhia feudală este și aceasta un fel de libertate. Ce altceva? (A nu fi controlat de un anumit regim politic.) Un altul este a nu fi controlat de putere sau de politică. Ceea ce urmăresc ei este felul acesta de libertate. Așadar, este libertatea despre care vorbesc ei libertate adevărată? (Nu.) Este similară cu libertatea despre care vorbesc oamenii care cred în Dumnezeu? (Nu.) Unii oameni care cred în Dumnezeu ar putea avea și această părere în inimile lor: „A crede în Dumnezeu este minunat, te eliberează și te descătușează. Nu trebuie să urmezi niciun obicei și nici o formalitate tradițională, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu organizarea nunților și înmormântărilor sau cu participarea la acestea, renunți la toate lucrurile lumești. Ești cu adevărat liber!” Așa stau lucrurile? (Nu.) Așadar, ce anume este libertatea? Sunteți liberi acum? (Puțin.) Prin urmare, cum ați obținut această puțină libertate? Ce înseamnă această libertate? (A înțelege adevărul și a te elibera de influența întunecată a Satanei.) După ce te eliberezi de influența întunecată a Satanei, simți puțină ușurare și un anumit grad de libertate. Totuși, dacă n-aș diseca-o, ați crede că sunteți cu adevărat liberi, pe când, de fapt, nu sunteți. Adevărata libertate nu este tipul de libertate și de ușurare a trupului în termeni spațiali și materiali, așa cum o consideră oamenii. Mai degrabă înseamnă că, odată ce oamenii vor înțelege adevărul, vor avea păreri corecte despre diverși oameni, evenimente, lucruri și despre lume și vor putea urmări obiectivele și direcția corectă în viață și când nu vor fi supuși constrângerilor influenței Satanei și ale ideilor și părerilor satanice, inima lor va fi eliberată – aceasta este libertatea adevărată.

Există un tânăr, un non-credincios, care crede că îi place libertatea, să zboare peste tot ca o pasăre și să trăiască o viață dezinhibată, așa că disprețuiește acele reguli și zicale jalnice din familia lui. Le spune adesea prietenilor săi: „Deși m-am născut într-o familie foarte tradițională și foarte mare, cu o mulțime de reguli și tradiții, care chiar și acum are un altar străvechi cu tăblițe comemorative aranjate pe el pentru fiecare generație succesivă, eu însumi am încălcat aceste tradiții și nu sunt influențat de aceste reguli, convenții și obiceiuri comune de familie. Nu observați că sunt o persoană foarte netradițională?” Prietenii lui spun: „Am observat că ești foarte netradițional.” Cum au observat asta? Are cercel în limbă, în nas, patru sau cinci cercei în ambele urechi, cercel în buric și un tatuaj cu un șarpe pe braț. Chinezii consideră că șerpii sunt de rău augur, dar el a insistat să-și tatueze unul pe corp, iar oamenii se tem când îl văd. Este un lucru netradițional, nu-i așa? (Da.) Este foarte netradițional și, în plus, vorbește și cu aerul unei persoane avangardiste. Toată lumea care îl vede spune: „Acest tip este grozav! E netradițional, cu adevărat netradițional!” Crede că nu poate să exprime faptul că este

netradițional doar în aceste moduri, ci trebuie să facă acest lucru puțin mai tangibil și să-i facă pe oameni să observe mai bine semnele a cât de netradițional este. Vede cum ceilalți au, în general, iubite cu pielea galbenă, chineze, și își găsește în mod voit o iubită albă, străină, astfel încât toată lumea să se convingă și mai mult că este cu adevărat netradițional. După aceea, își imită iubita în orice situație, făcând orice spune ea și oricum îi spune ea să facă. Atunci când vine ziua lui, iubita lui îi cumpără un cadou surpriză, împachetat într-o cutie mare, iar el, încântat, începe să despacheteze cadoul. După ce îndepărtează toate straturile de ambalaj, vede o pălărie verde înăuntru. Toți chinezii știu aluzia „pălăriilor verzi", nu-i așa? Cu siguranță, acesta este un lucru foarte tradițional. Imediat ce o vede, se înfurie și spune: „Ce fel de cadou este acesta? Pentru cine ai cumpărat acest cadou?" Iubita lui a crezut că se va bucura – cum de este atât de supărat din cauza asta? Nu se poate gândi la un motiv și nu-și poate da seama, așa că spune: „Această pălărie verde nu a fost ușor de găsit. Îți garantez că îți va sta bine cu ea." El spune: „Știi ce reprezintă această pălărie?" Iubita spune: „Nu e doar o pălărie? Pălăriile verzi pur și simplu arată frumos." Și insistă să-l facă să o poarte. El nu vrea să o poarte orice-ar fi. Cunosc occidentalii aluzia la „pălăriile verzi"? (Nu, nu o cunosc.) Așadar, această chestiune nu ar trebui să fie explicată clar și expusă? Niciunul dintre voi nu poate răspunde la această întrebare – de ce nu îndrăzniți să o explicați clar? Cu siguranță nu e mare lucru, nu? Sunteți la fel ca acest tip – vă bateți cu pumnii în piept că nu sunteți tradiționali, că abandonați tradiția și că vă lepădați de noțiunile culturii tradiționale satanice ca să urmăriți adevărul și libertatea și, cu toate acestea, sunteți profund acaparați de această pălărie verde. Iubita acelui tânăr îi cere să o poarte, iar el nu o va face, orice-ar fi, spunând în cele din urmă: „Insiști să mă faci să o port. Dacă o port, voi fi umilit de ceilalți!" Acesta este miezul chestiunii și aici este problema – aceasta este tradiția. Această tradiție nu se referă la ce culoare are un lucru sau la ce fel de lucru este, ci, mai degrabă, este un simbol și o părere pe care acest lucru le evocă în oameni. Ce anume simbolizează acest lucru – o pălărie verde? Ce reprezintă? Oamenii etichetează pălăriile de această culoare drept rele, așa că resping pălăriile care sunt de această culoare. De ce le resping oamenii? De ce nu pot accepta un astfel de lucru? Pentru că în ei există un fel de gândire tradițională. Această gândire tradițională în sine nu este adevărul; este ca un lucru material, dar această societate și această rasă de oameni l-au transformat, în mod imperceptibil, într-un lucru negativ. De exemplu, oamenii transformă albul într-un simbol al sfințeniei, negrul într-un simbol al întunericului și al ticăloșiei, iar roșul într-un simbol al veseliei, al sângelui și al pasiunii. În trecut, chinezii purtau haine roșii când se căsătoreau, crezând că era un lucru festiv. Occidentalii, când se căsătoresc, poartă haine albe, care sunt frumoase și curate, simbolizând sfințenia. Cele două culturi înțeleg căsătoria în mod diferit. Într-una este reprezentată de roșu, iar în cealaltă este reprezentată de alb. Ambele culori reprezintă o atitudine de binecuvântare față de căsătorie. Diverse grupuri etnice și rase folosesc aceleași lucruri pentru scopuri diferite și așa se formează mediul lor cultural. Odată cu apariția mediului cultural, apar

și tradițiile culturale. Astfel, diferite societăți și diferite rase dezvoltă diferite obiceiuri și aceste obiceiuri influențează oamenii din rasele respective. Astfel, chinezii sunt influențați de aluzia la pălăriile verzi. Ce fel de rezultat le va insufla acest lucru? Bărbații nu pot purta pălării verzi, iar femeile nu le poartă nici ele. Vezi vreo femeie care le poartă? De fapt, această tradiție culturală vizează doar bărbații, însemnând că bărbații cu pălării verzi sunt un semn rău, și nu are legătură cu femeile. Cu toate acestea, odată ce apare această tradiție culturală, în orice context ar apărea, ea generează un fel de discriminare față de acest lucru din partea fiecărei persoane din această rasă. După ce apare o astfel de discriminare, acest lucru se transformă, în mod inconștient, dintr-un lucru material, foarte inocent, într-un lucru negativ. De fapt, este inocent și nu are niciun atribut pozitiv sau negativ. Este doar un lucru material, o culoare și un obiect cu o anumită formă. Totuși, după ce este interpretat și influențat astfel de cultura tradițională, cum devine rezultatul final? (Negativ.) Devine negativ. După ce devine negativ, oamenii nu pot să trateze sau să folosească acest lucru cum se cuvine. Gândiți-vă la asta: există pălării de diverse culori pe piața chinezească, roșii, roz, galbene și așa mai departe, dar nu există niciuna verde. Oamenii sunt constrânși și influențați de această gândire tradițională. Acesta este efectul pe care o anumită chestiune din cultura tradițională îl are asupra oamenilor.

Deși unii oameni vin în străinătate și intră în contact cu unele culturi, tradiții, reguli și lucruri materiale precum necesitățile de bază ale vieții în Europa și în alte țări asiatice și se familiarizează cu unele legi și cunoștințe generale ale altor țări, le este greu să scape de acele tradiții din propriile țări. Deși ți-ai părăsit ținutul natal și ai acceptat aspectele vieții de zi cu zi ale altei țări și chiar legile și sistemele ei, nu știi la ce te gândești în fiecare zi, cum înfrunți problemele când ți se întâmplă ceva sau ce punct de vedere și perspectivă adopți. Unii oameni se gândesc: „Sunt în Occident, așadar sunt occidental?” sau „Sunt în Japonia, așadar sunt japonez?” Așa stau lucrurile? (Nu.) Japonezii spun: „Cel mai mult ne place să mâncăm sushi și tăiței udon. Oare asta nu ne face nobili?” Sud-coreenii spun: „Ne place să mâncăm orez și kimchi. Națiunea noastră măreață sud-coreeană nu este nobilă? Voi, chinezii, spuneți că aveți o cultură străveche și cu mii de ani mai veche decât a noastră, însă le arătați pietate filială bătrânilor voștri la fel de bine cum facem noi? Sunteți la fel de tradiționali ca noi? Aveți la fel de multe reguli ca noi? În zilele noastre nu vorbiți despre aceste lucruri, ați rămas în urmă; noi suntem oameni cu adevărat tradiționali, iar cultura noastră este cultură adevărată!” Cred că au o cultură tradițională elevată și apoi se întrec să declare multe lucruri ca făcând parte din Patrimoniul Mondial. De ce atâta întrecere? Fiecare țară, fiecare rasă și chiar și fiecare mic grup etnic crede că lucrurile, regulile, tradițiile, obiceiurile și convențiile lăsate în urmă de strămoșii lor sunt bune și pozitive și pot fi răspândite de rasa umană. Oare această idee și părere a lor nu implică faptul că acestea sunt adevăruri, că sunt lucruri bune și pozitive și că ar trebui să fie transmise mai departe de această rasă umană? Așadar, oare aceste lucruri care sunt transmise mai departe se află în conflict cu

libertatea? Tocmai am dat exemplul unui tânăr care s-a eliberat din cătușele familiei lui, este plin de piercinguri și cercei și are tatuaje pe tot corpul și chiar are o prietenă străină. În ceea ce privește înfățișarea și trupul lui, pare că nu respectă regulile familiale și că a renunțat la tradiție. Referitor la formalități și în comportamentul lui și chiar în ceea ce privește voința lui subiectivă, a renunțat la lucruri precum familia, tradiția și obiceiurile, însă un cadou de ziua lui îl expune, demontându-i și condamnându-i credința că este „foarte netradițional". Așadar, de fapt, această persoană este sau nu tradițională? (Este tradițională.) A fi tradițional este un lucru bun sau rău? (Rău.) De aceea, indiferent dacă te consideri tradițional sau netradițional și indiferent de rasa ta – fie o așa-zisă rasă nobilă, fie o rasă obișnuită – gândurile tale interioare sunt limitate. Oricât de mult urmărești libertatea și o respecți, oricât de mari sunt hotărârea, dorința și ambiția ta de a te elibera de forțele tradiției și de convențiile familiei tradiționale sau oricât de inspiraționale și puternice sunt acțiunile tale reale, dacă nu înțelegi adevărul, poți doar să te zvârcolești printre învățăturile și aberațiile pe care ți le insuflă Satana, incapabil să ieși la suprafață. Unii oameni sunt influențați de cultura tradițională, unii sunt influențați de o educație ideologică, alții, de poziție și statut, iar alții de un fel de sistem ideologic. Să luăm drept exemplu oamenii implicați în politică, de pildă grupul de oameni care au susținut comunismul. Au început ca un grup de proletari, au acceptat manifestul și teoriile comuniste, s-au rupt de tradiție, s-au rupt de monarhia feudală, s-au rupt de vechile obiceiuri și apoi au acceptat marxism-leninismul și comunismul. După ce au acceptat aceste lucruri, oare au fost liberi sau restricționați tot timpul? (Au fost restricționați tot timpul.) Au crezut că, trecând de la un lucru vechi la unul nou, vor dobândi libertate. Nu este greșită această idee? (Ba da, este.) Este greșită. Oamenii pot trece de la un lucru vechi la unul nou, dar, atât timp cât nu este adevărul, ei vor fi prinși pentru totdeauna în plasa Satanei – iar aceasta nu este libertate adevărată. Unii oameni devin devotați comunismului sau unei anumite cauze, unii devin devotați unui jurământ, în vreme ce alții devin devotați unei teorii, iar alții respectă zicale precum: „Aș încasa un glonț pentru un prieten" sau „Un supus loial nu poate sluji la doi regi" sau „Când națiunea se află în dificultate, fiecare are responsabilitatea de a-și face datoria". Fac acestea parte din cultura tradițională? (Da.) La suprafață, aceste lucruri pot părea foarte pozitive, foarte adecvate și deosebit de înalte și nobile în rândul omenirii, dar, de fapt, din altă perspectivă și folosind mijloace diferite, ele leagă sufletele oamenilor, îi restricționează și îi împiedică să obțină libertate adevărată. Totuși, înainte ca oamenii să înțeleagă adevărul, ei se simt pierduți și nu pot decât să accepte aceste lucruri, care, în rândul oamenilor, sunt considerate a fi relativ pozitive, un mod de trai. Prin urmare, aceste așa-zise culturi tradiționale – aceste lucruri pe care oamenii le consideră destul de bune în lume – sunt acceptate în mod firesc de oameni. După ce le acceptă, ei simt că trăiesc având capital, încredere și motivație. De exemplu, unii oameni au acceptat o poziție a acestei societăți și a acestei rase umane cu privire la cunoștințe și diplome. Care este această poziție? (Cunoștințele îți pot schimba soarta.) (A urmări altceva e neînsemnat,

cărțile le excelează pe toate.) În adâncul inimilor lor, oamenii sunt de acord cu aceste lucruri și, de asemenea, le acceptă și le aprobă. În timp ce le acceptă și le aprobă, cu cât oamenii se luptă mai mult cu dificultățile în această societate, cu atât mai mult prețuiesc aceste lucruri. De ce? Oamenii se bazează cu toții pe cunoștințe în viață. Fără cunoștințe și fără aceste diplome te simți incapabil să te impui în societate. Alții te vor intimida și discrimina și, astfel, vei alerga disperat după aceste lucruri. Cu cât mai multe diplome ai, cu atât vei avea un statut social mai înalt în societate sau în rândul celor din rasa ta sau din comunitatea ta, iar admirația oamenilor pentru tine, felul în care te tratează și diverse alte lucruri vor fi tot mai mari și mai bune. Într-un fel, diplomele unei persoane au ajuns să-i determine statutul social.

Mai demult, un grup de șapte sau opt profesori universitari au mers la Beijing să-și continue studiile. Pe vremea aceea, probabil că încă nu erau disponibile servicii de transfer sau mașini cu șofer, așa că au trebuit să ia autobuzul după ce au ajuns în Beijing. De fapt, profesori ca ei erau peste tot în Beijing. Nu erau considerați speciali, doar oameni obișnuiți, dar ei înșiși nu știau acest lucru și în asta constă gravitatea problemei – această chestiune a apărut pe baza acestei probleme. Ce s-a întâmplat? Acest grup de profesori așteptau autobuzul în stație. Cât așteptau, s-au adunat tot mai mulți oameni și, pe măsură ce mulțimea creștea, toată lumea devenea neliniștită. Apoi, când a venit autobuzul, s-au înghesuit cu toții înăuntru, fără să aștepte să coboare pasagerii din el, împingându-se și dându-și coate unii altora și provocând o mare agitație. A fost o scenă foarte haotică. Acești profesori s-au gândit la asta și au spus: „În mod clar, concetățenilor noștri din Beijing nu le este ușor să ia autobuzul spre și de la serviciu în fiecare zi. În calitate de profesori universitari, ar trebui să ținem cont de circumstanțele oamenilor. Fiind intelectuali de nivel înalt, nu ne putem întrece cu oamenii obișnuiți. Trebuie să arătăm spiritul altruist al lui Lei Feng, lăsându-i să urce primii în acest autobuz, așa că, hai să nu ne înghesuim în el.” Au căzut de acord asupra acestui lucru și au decis să aștepte autobuzul următor, dar se pare că, atunci când a venit următorul autobuz, erau la fel de mulți oameni și iarăși s-au înghesuit în el ca o mulțime dezordonată. Profesorii au fost uluiți. S-au uitat cum autobuzul s-a umplut și a plecat și nu au reușit nici acum să se strecoare înăuntru. Au discutat problema din nou și au spus: „Nu ne grăbim. La urma urmei, suntem intelectuali de nivel înalt, nu ne putem lupta cu oameni obișnuiți ca să urcăm în autobuze. Să nu ne grăbim, s-ar putea să nu fie atât de mulți oameni care așteaptă următorul autobuz.” În timp ce așteptau al treilea autobuz, acești profesori deveneau puțin neliniștiți. Unii dintre ei și-au strâns pumnii și au spus: „Dacă sunt la fel de mulți oameni pentru acest autobuz, oare ar trebui să ne înghesuim înăuntru? Dacă n-o facem, mă gândesc că s-ar putea să nu ne putem urca în al cincilea autobuz sau nici chiar în al șaselea, așa că am putea la fel de bine să ne înghesuim înăuntru!” Alții au spus: „Oare intelectualii de nivel înalt se pot înghesui în autobuze? Asta ne-ar păta imaginea! Ce rușine ar fi dacă, într-o zi, oamenii ar afla că noi, intelectuali de nivel înalt, ne-am înghesuit în autobuze!” Părerile lor erau împărțite. În timp ce

discutau, s-au adunat iarăși o mulțime de oameni care așteptau. Profesorii deja deveniseră foarte agitați și încetaseră să mai discute. Când a venit autobuzul, imediat ce s-au deschis ușile și chiar înainte ca toată lumea să coboare, profesorii au imitat ultima mulțime de oameni și și-au făcut loc împingându-se din toate puterile. Unii dintre ei au reușit să se înghesuie înăuntru, pe când câțiva intelectuali rafinați – savanți rafinați – nu au reușit să o facă, pentru că le-a lipsit acel impuls și spirit de luptă. Să ne oprim aici. Spuneți-Mi, nu este acesta un fapt? (Ba da.) Această înghesuială în autobuze este mult prea banală, iar acești intelectuali erau mult prea capabili să se prefacă! Spuneți-Mi, care era problema aici? Mai întâi, să vorbim despre acești intelectuali, care au primit un nivel de educație mai înalt și au devenit profesori care le predau oamenilor și îi educă și care au devenit intelectuali de nivel înalt. Cu alte cuvinte, educația pe care au primit-o și cunoștințele pe care le aveau erau mai înalte decât nivelul atins de oamenii obișnuiți, iar cunoștințele lor erau suficiente ca ei să devină profesori și îndrumători ai oamenilor, ca să educe oamenii și să le transmită cunoștințe – de aceea se numesc intelectuali de nivel înalt. Exista vreo problemă cu ideile și părerile acestor intelectuali de nivel înalt? Cu siguranță existau probleme. Așadar, care erau problemele lor? Să analizăm această chestiune. După ce au primit atât de multe cunoștințe și un nivel atât de înalt de educație, gândirea lor era rigidă sau liberă? (Rigidă.) De unde știți că era rigidă? Care erau problemele lor? În primul rând, s-au autoproclamat intelectuali de nivel înalt. Era ceva greșit cu această afirmație? (Da.) Exista o problemă cu această afirmație. Apoi au spus: „Când noi, intelectuali de nivel înalt, ne urcăm în autobuz, nu ar trebui să ne luptăm și să ne îmbrâncim cu alții ca să reușim.” Era o problemă cu această frază? (Da.) Aceasta era a doua problemă. A treia problemă a fost când au spus: „Noi, intelectuali de nivel înalt, putem aștepta următorul autobuz” – exista vreo problemă cu acest punct? (Da.) Exista o problemă cu toate aceste puncte. Mergeți mai departe și disecați chestiunea prin prisma acestor trei puncte, pentru a vedea care erau problemele. Dacă dobândiți o înțelegere amănunțită a problemelor, atunci, în primul rând, nu veți mai idolatriza intelectuali de nivel înalt și, în al doilea rând, nu veți mai vrea să fiți intelectuali de nivel înalt.

Care era primul punct? Că s-au autoproclamat intelectuali de nivel înalt. Exista vreo problemă cu această aserțiune? (Da.) Nu este nimic în neregulă cu termenul „autoproclamare”, care în acest caz înseamnă a se declara un intelectual de nivel înalt. Așadar, există o problemă cu sintagma „un intelectual de nivel înalt”? Realitatea este că profesorii universitari sunt intelectuali de nivel înalt în societate. De vreme ce asta este o realitate, de ce era o problemă cu această sintagmă? (Credeau că, dacă au dobândit cunoștințe, erau mai presus decât alții.) Mai presus decât alții – cu siguranță exista o fire în spatele acestui lucru. (Credeau că, pentru că dobândiseră mai multe cunoștințe, erau mai presus decât alții. De fapt, aceste lucruri nu pot schimba firea unei persoane.) Acest lucru este parțial corect, dar nu explică problema clar. Cine poate adăuga ceva? (Dumnezeule, nu erau încrezuți și neprihăniți de sine?) Este corect, dar nu ați explicat clar esența. Explicați puțin mai detaliat. (Odată ce dobândiseră câteva cunoștințe, au

simțit că erau mai presus și mai nobili decât alții, așa că nu se puteau considera oameni obișnuiți. Pentru oamenii normali care trăiesc în această societate, faptul că trebuie să se înghesuie în autobuze este dictat de mediul lor din viața reală și este un lucru normal. Totuși, odată ce acești intelectuali au ajuns să se considere foarte elevați și nobili, nu s-au mai putut purta ca oamenii normali și au crezut că activitățile oamenilor normali erau dăunătoare pentru identitatea lor, așa că eu cred că erau anormali.) Erau anormali. Înțelesul insinuat de faptul că s-au autoproclamat intelectuali de nivel înalt era anormal. Adică era ceva denaturat în umanitatea lor. Se considerau mai elevați și mai valoroși decât alții. Care era baza lor pentru acest lucru? Este aceea că primiseră foarte multă educație, că erau tobă de carte și, pe oricine întâlneau, nu rămâneau niciodată fără lucruri de spus și puteau să-i învețe lucruri. Ce credeau despre cunoaștere? O considerau un criteriu pentru conduita personală și acțiunile omului, precum și pentru morala lui. Credeau că, fiindcă aveau cunoaștere, integritatea, caracterul și identitatea lor erau nobile, prețioase și valoroase, implicația fiind că intelectualii de nivel înalt sunt sfinți. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Asta însemna pentru ei să fie de nivel înalt, așa că, atunci când au trebuit să se înghesuie într-un autobuz, nu au vrut s-o facă. De ce nu au vrut s-o facă? Ce lucru îi guverna? La ce constrângeri și restricții erau supuși? Considerau că a se înghesui într-un autobuz le-ar afecta identitatea și imaginea. Credeau că identitatea și imaginea le fuseseră oferite de cunoaștere, așa că s-au autoproclamat intelectuali de nivel înalt. Pe baza acestei analize, nu este revoltător ce au spus? Este foarte revoltător. Totuși s-au lăudat peste tot, spunând „noi, intelectualii de nivel înalt”. De fapt, alții credeau că erau doar intelectuali, cu stilul lor sărăcăcios și pedant pe care oamenii chiar îl disprețuiau, dar ei înșiși tot se considerau deosebit de nobili. Oare acest lucru nu era problematic? Credeau că erau foarte nobili și că aveau o identitate măreață, chiar până în punctul de a dori să se declare sfinți. Oare această părere a fost cumva o constrângere asupra lor? Care era poziția lor cu privire la cunoaștere? Era aceea că, odată ce oamenii au cunoaștere, integritatea lor este mai înaltă, ei devin distinși și nobili și ar trebui să fie respectați. Prin urmare, unele acțiuni relativ normale pe care le fac oamenii obișnuiți erau disprețuite și condamnate de ei. De exemplu, când intelectualii strănută, se uită la oamenii din jurul lor și își cer scuze repede, pe când atunci când strănută oamenii obișnuiți, nu iau în seamă acest lucru. De fapt, râgâitul și strănutatul sunt lucruri normale în viață, dar, în ochii acelor intelectuali, sunt comportamente vulgare și necivilizate, așa că le desconsideră și le privesc cu dispreț, spunând: „Uitați-vă la acești oameni de rând prost educați, felul în care strănută, stau și se ridică este atât de nepotrivit, iar atunci când vin autobuze, se înghesuie în ele și habar nu au cum să-și facă loc în mod politicos!” Când este vorba de cunoaștere, poziția lor este următoarea: cunoașterea este un simbol al identității și poate schimba destinul oamenilor, precum și identitatea și valoarea lor.

Care era al doilea punct? (Acela că intelectualii de nivel înalt nu pot să se înghesuie cu alții ca să urce în autobuze.) Nu pot să se înghesuie cu alții ca să urce în autobuze.

A se înghesui într-un autobuz era doar un lucru neînsemnat pe care îl întâlneau în viețile lor. Ce reprezintă acest lucru? Mai exact, ei credeau că discursul și comportamentul oamenilor care aveau un anumit bagaj de cunoștințe trebuiau să fie rafinate și trebuiau să se potrivească identității lor. De exemplu, asemenea oameni trebuiau să pășească ușor și, atunci când intrau în contact cu oamenii, trebuiau să-i facă pe ceilalți să simtă că erau amabili, abordabili și că meritau respect, iar discursul și comportamentul lor trebuiau să fie rafinate. Nu puteau fi la fel ca oamenii obișnuiți, trebuiau să-i facă pe oameni să observe diferența dintre ei și oamenii obișnuiți – doar așa puteau arăta că identitatea lor era distinsă și diferită de a celorlalți. În adâncul inimii, acești profesori considerau că lucruri precum înghesuirea în autobuze erau lucruri făcute de oameni din cele mai joase pături ale societății și de cei care nu primiseră un nivel ridicat de educație și, de asemenea, că erau lucruri făcute de cei care nu aveau cunoștințe avansate sau o identitate ca aceea a unui intelectual de nivel înalt. Așadar, ce lucruri făceau acești intelectuali de nivel înalt? Stăteau la pupitru și predicau doctrine, transmiteau cunoștințe și înlăturau îndoielile oamenilor – acestea erau îndatoririle lor, care erau reprezentative pentru identitatea, imaginea și profesia lor. Nu puteau să facă decât aceste lucruri. Obiceiurile și corvezile de zi cu zi ale oamenilor obișnuiți ar trebui să nu aibă nimic de-a face cu ei, care erau o clasă de oameni detașați de aceste „gusturi vulgare și de speță joasă”. Cum au caracterizat ei obiceiurile și corvezile de zi cu zi ale oamenilor obișnuiți și chiar acțiunile precum înghesuirea în autobuze? (Drept vulgare.) Așa e, vulgare și necivilizate. Aceasta era o definiție din adâncul inimii lor pentru oamenii obișnuiți, comuni, care aveau un nivel mai scăzut decât ei.

Să vorbim despre al treilea punct – „Noi, intelectualii de nivel înalt, putem aștepta următorul autobuz” – ce fel de spirit este acesta? Nu este spiritul lui Kong Rong, care a renunțat la perele mai mari, așa cum se povestește în cultura tradițională? Influența culturii tradiționale asupra intelectualilor este deosebit de profundă. Nu numai că acceptă cultura tradițională, dar, de asemenea, în inimile lor, acceptă multe idei și păreri din cultura tradițională și le tratează ca pe lucruri pozitive, chiar până în punctul în care consideră anumite zicale celebre drept mottouri și, făcând asta, pășesc pe calea greșită în viață. Cultura tradițională este reprezentată de doctrina confucianistă. Doctrina confucianistă are un set întreg de teorii ideologice, promovează în principal cultura morală tradițională și, de-a lungul istoriei, a fost venerată de clasele conducătoare ale dinastiilor, care îi venerau pe Confucius și pe Mencius drept sfinți. Doctrina confucianistă susține că o persoană ar trebui să sprijine valorile bunăvoinței, dreptății, decenței, înțelepciunii și credibilității, să învețe mai întâi să fie calmă, liniștită și răbdătoare oricând se întâmplă ceva, să-și păstreze cumpătul și să discute lucrurile, să nu se certe sau să lupte pentru ele și să învețe să fie serviabilă cu politețe și să câștige respectul tuturor – asta înseamnă să se poarte cu decență. Acești intelectuali se plasează într-o poziție mai înaltă decât masele și, în ochii lor, toți oamenii sunt obiectele răbdării și toleranței lor. „Efectele” cunoașterii sunt grozave! Acești oameni seamănă foarte mult cu gentlemenii

falși, nu-i așa? Oamenii care dobândesc prea multe cunoștințe devin gentlemeni falși. Dacă acest grup de savanți rafinați pot fi descriși într-o singură sintagmă, aceasta este „eleganță savantă rafinată”. Care sunt principiile după care acești savanți rafinați interacționează unii cu alții? Care este abordarea lor față de interacțiunile lumești? De exemplu, populația obișnuită se referă la oamenii al căror nume de familie este Li drept „Lao Li” sau „Xiao Li”[a]. Oare intelectualii s-ar referi la ei în felul acesta? (Nu.) Cum s-ar referi la ei? (Domnul Li.) Dacă ar vedea o femeie, s-ar referi la ea drept doamna Cutare și ar fi deosebit de respectuoși și eleganți, exact ca gentlemenii. Se specializează în a învăța și a imita eleganța rafinată afișată de gentlemeni. Pe ce ton și în ce fel vorbesc și discută lucrurile împreună? Expresiile lor faciale sunt deosebit de blânde, iar ei vorbesc politicos și rezervat. Exprimă doar propriile păreri și, chiar dacă știu că părerile celorlalți sunt greșite, nu spun nimic. Nimeni nu rănește sentimentele nimănui, iar cuvintele lor sunt extrem de delicate, ca și cum ar fi învelite în vată, ca să nu rănească sau să nu irite pe nimeni, lucru care-i face pe oameni să se simtă îngrețoșați, anxioși sau mânioși doar ascultându-le. Realitatea este că nicio părere nu este clară și nimeni nu cedează în fața nimănui. Astfel de oameni se pricep foarte bine să se deghizeze. Atunci când se confruntă chiar și cu cea mai banală problemă, se vor deghiza și se vor ascunde și niciunul dintre ei nu va da o explicație clară. În fața oamenilor obișnuiți, ce fel de postură vor să adopte și ce fel de imagine vor să afișeze? În special, de a-i lăsa pe oamenii obișnuiți să vadă că ei sunt gentlemeni modești. Gentlemenii sunt mai presus decât ceilalți și sunt obiectele venerației oamenilor. Oamenii cred că ei au perspective mai bune decât oamenii obișnuiți și că înțeleg mai bine lucrurile comparativ cu oamenii obișnuiți, așa că toți îi consultă când au o problemă. Exact acesta este rezultatul pe care și-l doresc acești intelectuali, toți speră să fie venerați drept sfinți.

Privind lucrurile din perspectiva celor trei puncte pe care tocmai le-am disecat, odată ce acești profesori au primit titlul de „intelectuali de nivel înalt”, gândirea lor a fost mai liberă sau mai limitată? (Limitată.) Probabil că a fost limitată. Limitată de ce? (De cunoaștere.) Cunoașterea face parte din profesia lor. De fapt, cunoașterea nu i-a limitat cu adevărat. Ce i-a limitat? Atitudinea lor față de cunoaștere și influențele pe care cunoașterea le-a avut asupra gândirii lor, precum și părerile pe care li le-a insuflat – aceasta este problema. Prin urmare, cu cât dobândeau un nivel de cunoaștere mai înalt, cu atât mai mult simțeau că identitatea și statutul lor erau diferite de ale celorlalți, cu atât mai mult simțeau că erau nobili și măreți și, în același timp, cu atât mai limitată devenea gândirea lor. Privind lucrurile din acest punct de vedere, oamenii care au dobândit mai multă cunoaștere au câștigat libertate sau au pierdut libertate? (Au pierdut libertate.) De fapt, au pierdut libertate. Cunoașterea are o influență asupra gândirii oamenilor și asupra

[a] „Lao” și „xiao” sunt prefixe adăugate înaintea numelor de familie în limba chineză, ca o formulă de adresare care exprimă un sentiment de familiaritate sau dezinvoltură împărtășit de vorbitor și ascultător.

statutului lor în societate, iar influența pe care o exercită asupra oamenilor nu este pozitivă. Niciodată nu se întâmplă ca, odată ce dobândești mai multă cunoaștere, să înțelegi mai bine principiile, direcția și obiectivele pe care ar trebui să le ai în privința conduitei tale personale. Din contră, cu cât alergi mai mult după cunoaștere și cu cât cunoașterea pe care o dobândești este mai temeinică, cu atât mai mult te vei îndepărta de gândurile și părerile pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală. Este exact ca acel grup de intelectuali care primiseră multe cunoștințe și multă educație și care nu au înțeles nici măcar o chestiune fundamentală de bun-simț. Care este acel lucru care ține de bun-simț? Când sunt mulți oameni, trebuie să te înghesui ca să urci în autobuz. Dacă nu te înghesui, nu vei urca niciodată în autobuz – nu știau nici măcar cea mai simplă regulă. Spuneți-Mi, deveniseră deștepți sau nesăbuiți? (Deveniseră nesăbuiți.) De fapt, erau o adunătură de proști. Oamenii obișnuiți nu au primit astfel de cunoștințe avansate sau o educație de nivel înalt și nu au acest statut, dar înțeleg acest punct și spun: „Când urci în autobuz și sunt mulți oameni, trebuie să te înghesui și să dai din coate, pentru că, dacă o lași moale câtuși de puțin, iar creierul tău reacționează puțin mai lent, s-ar putea să ajungi în spatele mulțimii și să trebuiască să iei următorul autobuz.” Aceasta este o chestiune fundamentală ce ține de bunul-simț în viață, una cu care oamenii obișnuiți sunt familiarizați, dar pe care acești intelectuali nu au înțeles-o, așa că au așteptat autobuz după autobuz. Ce i-a restricționat? Au fost ferm constrânși de afirmația că „noi suntem intelectuali de nivel înalt”. Așa au stat lucrurile. Nu au știut nici măcar cum să înfrunte sau cum să gestioneze o problemă de viață reală atât de simplă. Erau o adunătură de proști! Ce le-a adus cunoașterea? Ce le-a adus a fost că i-a făcut să piardă contactul cu restul populației, că nu au știut cum să trăiască și cum să gestioneze lucrurile care se întâmplă în viața reală. Au folosit câteva teorii elevate ca să gestioneze una dintre cele mai obișnuite probleme pe care oamenii obișnuiți le întâlnesc în viața reală și nu au știut care aveau să fie consecințele după ce au gestionat-o în felul acesta – poate că nici până în ziua de azi nu au înțeles. Poate că vor putea înțelege această chestiune doar la bătrânețe. În acel moment nu vor mai avea lauri și se vor fi cam săturat să se bucure de-a lungul vieții lor de reputația onorabilă a intelectualilor de nivel înalt. Într-o zi s-ar putea să-și amintească ce impresie proastă au făcut atunci în autobuz și, dintr-odată, își vor da seama că nu sunt atât de nobili sau de elevați și brusc vor realiza: „Oare rafinamentul meu de savant poate pune mâncare pe masă? Oare nu am în continuare nevoie de trei mese pe zi, la fel ca oamenii obișnuiți? Nu sunt cu nimic diferit de alți oameni. La bătrânețe, oare nu merg și eu gârbovit? Nu tremur și eu de frică și mă tem ori de câte ori întâlnesc pericole? Iar în fața morții unei persoane dragi sau a unui eveniment fericit, oare nu sunt și eu trist sau fericit, așa cum se cuvine să fiu? Oare nu trăiesc la fel ca oamenii obișnuiți? Nu sunt cu nimic diferit de restul!” Pe-atunci, această cunoaștere va veni prea târziu pentru ei. Acestea sunt diversele feluri de urâțenie afișate de oameni care acceptă câteva așa-zise zicale și păreri pozitive atunci când nu înțeleg adevărul. Când oamenii nu știu dacă aceste păreri sunt corecte sau nu,

consideră adesea aceste păreri și zicale ca fiind adevăruri la care să adere și pe care să le aplice și, când le aplică, tind să sufere tot felul de consecințe și apar tot felul de situații stânjenitoare. Care sunt consecințele acestui lucru pentru oameni? În timp ce oamenii urmăresc constant libertatea, ei tot alunecă dintr-un vârtej în altul și dintr-o o constrângere în alta. Nu așa stau lucrurile? Prin urmare, când nu înțelegi adevărul – indiferent dacă te agăți de o părere, de o cultură tradițională sau de o regulă, un sistem sau o teorie și indiferent dacă aceste lucruri sunt relativ depășite în societate sau destul de avangardiste și la modă – ele nu pot niciodată să înlocuiască adevărul, pentru că nu sunt adevărul. Indiferent de cât de bine aderi la ele sau de cât de bine le aplici, în cele din urmă, ele nu te vor face decât să te îndepărtezi de adevăr, în loc să te facă să-l dobândești. Cu cât aderi mai mult la aceste lucruri, cu atât mai mult te vei îndepărta de adevăr și cu atât mai mult te vei abate de la calea lui Dumnezeu și de la calea adevărului. Pe de altă parte, dacă poți să iei în mod activ inițiativa de a renunța la aceste așa-zise lucruri pozitive, teorii și adevăruri false, atunci poți pătrunde destul de repede în adevăr. Astfel, oamenii nu vor folosi aceste așa-zise culturi tradiționale și aceste adevăruri false drept principii de practică în viețile lor de zi cu zi, în locul adevărului și al cuvintelor lui Dumnezeu, iar această stânjeneală se va atenua și va dispărea treptat.

Unii oameni cred că au obținut adevărul eliberându-se de cultura tradițională a unei familii sau a unei țări și acceptând o cultură tradițională străină, din afara țării; unii oameni cred că au obținut adevărul eliberându-se de o cultură tradițională veche și de idei și păreri învechite și acceptând idei puțin mai avansate și puțin mai moderne. Privind chestiunea acum, oare acești oameni au dreptate sau greșesc? (Greșesc.) Greșesc cu toții. Oamenii cred că doar eliberându-se de lucruri vechi vor dobândi libertate. Ce implică dobândirea libertății? Înseamnă că o persoană a obținut adevărul și adevăratul mod de a trăi pe care ar trebui să-l aibă. Oamenii cred că adevărata cale se obține în felul acesta. Chiar este adevărat? Este corect? Nu. Indiferent ce cultură modernă și avansată acceptă omenirea, în cele din urmă, este tot cultură tradițională, iar esența ei nu se schimbă. Cultura tradițională va rămâne mereu cultură tradițională. Indiferent dacă poate rezista la testul timpului sau la testul faptelor sau dacă este venerată de omenire, în cele din urmă, este tot cultură tradițională. De ce nu sunt aceste culturi tradiționale adevărul? La ce se reduce totul este că aceste lucruri sunt idei care apar după ce omenirea a fost coruptă de Satana. Ele nu provin de la Dumnezeu. Sunt întinate cu câteva dintre închipuirile și noțiunile oamenilor și, mai mult decât atât, sunt consecințele coruperii omenirii de către Satana. Satana exploatează idei, păreri și tot felul de zicale și argumente ale omenirii corupte, pentru a limita și corupe gândirea oamenilor. Dacă, pentru a-i induce în eroare pe oameni, Satana ar folosi unele lucruri care sunt în mod evident absurde, ridicole și greșite, atunci oamenii ar avea discernământ; ar fi capabili să distingă ce e corect și ce e greșit și ar folosi acest discernământ pentru a nega și a condamna aceste lucruri. Astfel, aceste învățături nu ar rezista scrutării. Totuși, atunci când Satana, pentru a-i condiționa și influența pe oameni și pentru a le inculca lucruri,

folosește unele idei și teorii care sunt în conformitate cu noțiunile și închipuirile oamenilor și despre care crede că vor rezista la scrutare atunci când sunt rostite cu voce tare, omenirea este indusă în eroare ușor, iar aceste zicale sunt, de asemenea, ușor acceptate și răspândite de oameni și, astfel, ele dăinuie de la generație la generație, chiar până în prezent. Luați, de exemplu, câteva povești despre eroii chinezi, cum ar fi poveștile patriotice despre Yue Fei, generalii din familia Yang și Wen Tianxiang. Cum se face că aceste idei au fost transmise până în ziua de azi? Dacă privim lucrurile din perspectiva oamenilor, în fiecare epocă există un tip de persoană sau un tip de conducător care folosește constant aceste exemple și folosește ideile și spiritul acestor personaje pentru a învăța generație după generație de oameni, astfel încât generație după generație de oameni să îi accepte domnia cu supunere și docilitate și pentru ca el să poată guverna ușor generație după generație de oameni și să-și facă domnia mai stabilă. Vorbind despre devotamentul nesăbuit al lui Yue Fei și despre generalii din familia Yang, precum și despre spiritul patriotic al lui Wen Tianxiang sau Qu Yuan, își educă supușii și le transmite o singură regulă, aceea că trebuie să se poarte cu loialitate – asta ar trebui să aibă o persoană cu un caracter moral nobil. Loialitate în ce măsură? În măsura în care „Când împăratul le poruncește funcționarilor săi să moară, ei nu au de ales decât să moară” și „Un supus loial nu poate sluji la doi regi” – aceasta este altă zicală pe care o venerează. Îi venerează și pe cei care își iubesc țara. Să-ți iubești țara înseamnă să iubești ce anume sau pe cine? Să iubești ținutul? Să iubești oamenii din el? Și ce este o țară? (Conducătorii.) Conducătorii sunt reprezentanții țării. Dacă spui: „Iubirea pentru țara mea este de fapt iubirea pentru orașul meu natal și pentru părinții mei. Nu vă iubesc pe voi, conducătorii!”, atunci se vor înfuria. Dacă spui: „Iubirea pentru țara mea este iubirea pentru conducători, din adâncul inimii mele”, atunci vor accepta asta și vor aproba o astfel de iubire; dacă îi faci să înțeleagă și le spui clar că nu pe ei îi iubești, atunci nu vor aproba. Pe cine reprezintă conducătorii, de-a lungul epocilor? (Pe Satana.) Îl reprezintă pe Satana, sunt membri ai bandei Satanei și sunt diavoli. Le este imposibil să-i educe pe oameni să I se închine lui Dumnezeu, să I se închine Creatorului. Le este imposibil să facă asta. În schimb, le spun oamenilor despre conducător că este fiul cerurilor. Ce înseamnă „fiul cerurilor”? Înseamnă că Cerurile îi acordă putere cuiva, iar apoi această persoană este numită „fiul cerurilor” și are puterea de a domni asupra tuturor oamenilor de sub cer. Este aceasta o idee care le este inculcată oamenilor de către conducători? (Da.) Când o persoană devine fiul cerurilor, acest lucru este hotărât de Ceruri, iar voia Cerurilor este cu ea, așa că oamenii ar trebui să accepte necondiționat domnia acelei persoane, indiferent de tipul de domnie. Ceea ce le inculcă oamenilor este această idee, care te face să o accepți pe acea persoană drept fiul cerurilor, pe baza faptului că recunoști existența Cerurilor. De ce te face să o accepți pe acea persoană drept fiul cerurilor? Nu ca să te facă să recunoști că Cerurile există sau că există un Dumnezeu sau că există un Creator, ci ca să te facă să accepți tocmai faptul că această persoană este fiul cerurilor și că, întrucât este fiul cerurilor, născut din existența voii

Cerurilor, oamenii ar trebui să-i accepte domnia – acestea sunt tipul de idei pe care le inculcă. În spatele tuturor acestor idei care s-au dezvoltat de la începutul omenirii și până în ziua de azi – dacă ceea ce disecăm sunt fraze și expresii care conțin aluzii sau proverbe populare și zicale obișnuite care sunt complet lipsite de aluzii – se află legăturile Satanei și inducerea în eroare a omenirii de către Satana, precum și definiția falsă pe care omenirea coruptă o dă acestor idei în sine. Ce influență are această definiție falsă asupra omenirii în perioadele ulterioare? Este bună, pozitivă sau negativă? (Negativă.) Este fundamental negativă. Luați, de exemplu, zicalele: „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere" și „Să-ți ascunzi lumina și să-ți aduni puterile în întuneric" și „Îndură umilirea și poartă o povară grea" și „O voință de a lupta fără să te dai bătut niciodată", precum și „Prefă-te că faci un lucru în timp ce faci altul" – ce influență au aceste zicale asupra omenirii în perioadele următoare? Mai exact, aceea că, odată ce oamenii acceptă aceste idei din cultura tradițională, fiecare generație succesivă de oameni se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu și de creația și mântuirea oamenilor de către Dumnezeu și de lucrarea planului Său de gestionare. Odată ce oamenii acceptă aceste păreri greșite din cultura tradițională, simt tot mai mult că destinul uman ar trebui să fie în mâinile lor și că fericirea trebuie să fie creată cu mâinile lor și că șansele sunt păstrate pentru cei care sunt pregătiți, ceea ce determină omenirea să-L nege tot mai mult pe Dumnezeu și suveranitatea Lui și să trăiască sub puterea Satanei. Dacă faci o comparație între lucrurile despre care le place să vorbească oamenilor din epoca modernă și lucrurile despre care le plăcea să vorbească oamenilor acum două mii de ani, sensul gândirii din spatele acestor lucruri este, de fapt, același, doar că oamenii din zilele noastre vorbesc despre acele lucruri mai specific și sunt mai deschiși în privința lor. Nu numai că neagă existența și suveranitatea lui Dumnezeu, dar I se și împotrivesc și Îl condamnă tot mai mult.

De exemplu, oamenii din antichitate spuneau: „Când națiunea se află în dificultate, fiecare are responsabilitatea de a-și face datoria", o zicală care a fost transmisă până în ziua de azi. Oamenii prețuiesc această zicală, mai ales patrioții, care o consideră mottoul lor. Acum că ați venit în străinătate, dacă altă persoană spune că în China a avut loc un incident, are asta vreo legătură cu voi? (Nu.) De ce spuneți că nu are nicio legătură cu voi? Există unii care spun: „Urăsc țara aceea. În prezent, comuniștii sunt la putere, acel partid politic malefic. Partidul Comunist este diavolul Satana, este un regim totalitarist și nu are nicio legătură cu mine. Ne persecută și ne împiedică să credem în Dumnezeu. Îl urăsc." Să spunem că, într-o zi, acea țară este pe cale să piară – s-ar putea să nu simți nimic în inima ta, dar, când auzi că provincia din care provii a fost invadată și ocupată de grupări străine, te vei simți ca și cum ai devenit un refugiat, un pribeag fără o casă la care să te duci și vei fi supărat și vei simți că nu te poți întoarce la rădăcinile tale, ca frunzele care cad. Întoarcerea la rădăcini ca frunzele care cad – aceasta este altă idee tradițională. Și să presupunem că, într-o zi, după aceea, auzi dintr-odată că orașul tău natal – ținutul în care te-ai născut și ai crescut – a fost invadat și ocupat de grupări

străine, cărarea pe care mergeai la școală în fiecare zi a fost ocupată de grupări străine și casa și pământul familiei tale au fost ocupate de grupări străine. Ceea ce ți-a aparținut cândva nu mai este – acel petec de pământ care este adânc întipărit în mintea ta, petecul de pământ cu care ai cea mai strânsă legătură, a dispărut, iar toate rudele tale nu mai sunt. În acel moment te vei gândi: „Cum să am o casă dacă nu am țară? Acum chiar am devenit refugiat, chiar nu mai am casă, chiar am devenit pribeag. Se pare că zicala «Când națiunea se află în dificultate, fiecare are responsabilitatea de a-și face datoria» este corectă!” Când va veni acel moment, te vei schimba. Așadar, de ce acum nu crezi că această zicală este corectă? Există un fundal și o premisă pentru acest lucru, pentru că acea țară te persecută și îți provoacă prea multă suferință și nu te acceptă, iar tu o urăști. Realitatea este că lucrul pe care îl urăști cu adevărat nu este acel ținut. Ceea ce urăști este regimul satanic care te persecută. Nu o recunoști ca pe țara ta, așadar, în acest moment, ori de câte ori ceilalți spun: „Când națiunea se află în dificultate, fiecare are responsabilitatea de a-și face datoria”, tu spui: „Nu are nicio legătură cu mine.” Însă, atunci când, într-o zi, ținutul în care te-ai născut și ai crescut nu-ți va mai aparține și nu vei mai avea un oraș natal, vei simți că ești pribeag, o persoană fără naționalitate și că ți-ai pierdut cu adevărat țara. În acel moment ți se va strânge inima. De ce ți se va strânge inima? S-ar putea ca acum să nu simți asta profund, dar într-o zi te va afecta profund. În ce circumstanțe te va afecta profund? Nu este de speriat dacă țara ta moare și tu devii un membru al unei națiuni cucerite. Ce este de speriat? Atunci când devii membru al unei națiuni cucerite și ești hărțuit, batjocorit, discriminat, călcat în picioare și nu ai unde să locuiești în pace, te vei gândi: „Să ai o țară este un lucru prețios. Fără o țară, oamenii nu au un cămin adevărat. Oamenii au un cămin dacă au o țară, așa că este potrivită zicala: «Când națiunea se află în dificultate, fiecare are responsabilitatea de a-și face datoria.»” În expresia: „fiecare are responsabilitatea de a-și face datoria”, pentru ce este această „responsabilitate”? Pentru pacea propriului cămin, pentru a fi capabil să-ți aperi propriul cămin. Când te gândești la asta, când ești discriminat de grupări străine sau când ești discriminat într-un ținut străin, când ai nevoie de un loc de care să aparții și când ai nevoie de o țară în spatele tău, care să-ți susțină demnitatea, imaginea, identitatea și statutul, cum te vei simți? Te vei gândi: „Dacă o persoană dintr-o țară străină are un sprijin puternic în spatele ei, trebuie să fie acela al patriei ei mărețe!” Oare starea ta de spirit va fi diferită atunci, comparativ cu acum? (Da.) Acum ești doar într-o criză de indignare, așa că spui că orice se întâmplă în țara ta nu te privește. Dacă, în momentul acela, poți spune în continuare astfel de lucruri, ce fel de statură trebuie să ai? Există un adevăr în lumea aceasta pe care s-ar putea să-l știe toți și anume că, fără sprijinul unei patrii puternice, sigur vei fi discriminat și hărțuit în țări străine. Când va veni vremea să experimentezi cu adevărat acel lucru, ce vei cere în primul rând? Unii vor spune: „Ar fi grozav dacă aș fi evreu sau japonez. Nimeni nu ar îndrăzni să mă hărțuiască. Aș fi foarte apreciat de oamenii din orice țară în care aș merge. Cum de m-am născut în China? Țara este incompetentă, iar chinezii sunt hărțuiți oriunde merg.” La ce vă veți

gândi prima dată când se întâmplă un astfel de lucru? (Avem credință în Dumnezeu și ne supunem orchestrărilor și rânduielilor Lui.) Corect, dar câte adevăruri trebuie să înțeleagă o persoană, ce experiență trebuie să fi avut și câtă înțelegere bazată pe experiență ar trebui să aibă pentru a fi capabilă să spună un astfel de lucru și să-l transforme în propria statură? Când se întâmplă un astfel de lucru, ce fel de idei, ce fel de înțelegere și de experiență practică trebuie să ai ca să nu fii slab? Dar ca să nu fii supărat, chiar dacă ești scuipat și numit membru al unei națiuni cucerite? Ce fel de statură trebuie să ai ca să nu fii supărat și să nu suferi aceste constrângeri? Acum aveți o astfel de statură? (Nu.) Nu o aveți acum, dar s-ar putea să o aveți într-o zi? Cu ce adevăruri trebuie să vă dotați? Ce adevăruri trebuie să înțelegeți? În prezent, imediat ce unii oameni aud că membrii familiei lor din China continentală au fost arestați din cauza credinței lor în Dumnezeu, ce înțeleg în inimile lor – că totul este în mâinile lui Dumnezeu – devine doctrină pentru ei, iar ei sunt constrânși de faptul că membrii familiei lor au fost arestați și nu au înclinația de a-și face îndatoririle. Dacă aud că le-a murit o rudă, s-ar putea să leșine pe loc. Cum v-ați simți dacă ținutul ar fi distrus și toți oamenii din el ar muri? Cât de mult cântăresc lucrurile tradiționale precum țara, casa, orașul natal și patria, precum și anumite idei și culturi tradiționale asociate cu aceste cuvinte, din adâncul inimilor voastre? În viața ta, continuă acestea să îți domine toate acțiunile, toate gândurile și comportamentele? Dacă inima ta continuă să fie ocupată de toate aceste lucruri tradiționale cu care ai o legătură, precum țara, rasa, națiunea, familia, orașul natal, ținutul și așa mai departe – adică aceste lucruri continuă să aibă o anumită tentă a culturii tradiționale în inima ta – atunci predicile pe care le asculți și adevărurile pe care le înțelegi sunt toate doctrine pentru tine. Dacă ai ascultat atât de multe predici, dar nu poți renunța nici măcar la lucrurile de bază, la care oamenii ar trebui să renunțe și de care ar trebui să se separe, și nu le poți trata corect, mai precis ce probleme rezolvă aceste adevăruri pe care le înțelegi?

După ce vin în Occident, mulți chinezi vor să le insufle occidentalilor cultura lor tradițională și lucrurile pe care le consideră corecte și bune. De asemenea, occidentalii nu se lasă mai prejos și cred că și culturile lor tradiționale sunt foarte vechi. De exemplu, Roma Antică, Egiptul Antic și Grecia Antică au toate cuvântul „antic” în denumire, iar culturile lor sunt mai vechi de trei mii de ani. Din perspectiva acestui număr, există un anumit patrimoniu cultural aici, iar lucrurile produse de acest patrimoniu cultural sunt considerate de oameni a fi chintesența întregii vieți umane și suma lucrurilor esențiale care rezultă din viața, existența și conduita personală a omenirii. Cum se numesc lucrurile esențiale transmise de omenire? Cultura tradițională. Generație după generație de oameni au transmis această cultură tradițională și toți oamenii cred, în inimile lor, că acesta este cel mai bun lucru. Indiferent dacă oamenii pot să adere la el sau nu, în general vorbind, oameni de toate rasele îl privesc ca fiind mai presus decât orice altceva și îl consideră ca fiind adevărul. Prin urmare, fiecare rasă de oameni are câteva lucruri tradiționale care rezistă la scrutare și care au o influență deosebit de profundă asupra

lor și folosesc aceste lucruri ca să concureze și să se compare unul cu celălalt și chiar încearcă să se întreacă unul pe celălalt. De exemplu, chinezii spun: „Lichiorul nostru chinezesc baijiu este bun, are un conținut foarte ridicat de alcool!" Occidentalii spun: „Ce e așa grozav la lichiorul vostru? Conținutul de alcool este atât de ridicat, că te intoxici cu el și, în plus, dăunează foarte mult ficatului. Vinul roșu pe care îl bem noi, occidentalii, are un conținut de alcool redus, nu afectează prea mult ficatul și, de asemenea, îmbunătățește circulația sângelui." Chinezii spun: „Și baijiul nostru îmbunătățește circulația sângelui și face o treabă foarte bună. De îndată ce îl bei, ți se urcă la cap și toată fața ți se înroșește. Acel vin roșu al vostru nu este suficient de puternic, nu te îmbeți indiferent cât de mult bei. Vezi, avem o cultură a alcoolului pentru consumul de alcool și o cultură a ceaiului pentru servirea ceaiului." Occidentalii spun: „Și noi avem o cultură pentru servirea ceaiului și o cultură a cafelei pentru servirea cafelei, o cultură a alcoolului pentru consumul de alcool și, în prezent, avem chiar și o cultură fast-food." Comparându-se unii cu ceilalți, niciunul nu cedează și niciunul nu acceptă nimic de la nimeni. Cu toții cred că propriile lucruri sunt adevărul, dar, de fapt, niciunul dintre ele nu este adevărul. Lăsând la o parte non-credincioșii, cel mai deplorabil lucru este că nici măcar cei care cred în Dumnezeu – și, chiar mai rău, cei care au acceptat această etapă a lucrării timp de 20 sau 30 de ani – nu își dau seama că aceste lucruri nu sunt deloc adevărul. Există unii care spun: „Este în regulă să spunem că au legătură cu adevărul?" Nu este în regulă nici să spună că au legătură. Nu sunt adevărul, nu sunt asociate sau conectate în niciun fel cu adevărul, nu sunt la fel și nu sunt același lucru. La fel cum cuprul este tot cupru, indiferent cât de bine placat cu aur sau lustruit este, pe când aurul care nu este lustruit, strălucitor sau lucios este tot aur – ele nu sunt același lucru.

Există unii care întreabă: „Este ușor pentru oamenii care au primit o educație și o condiționare culturale tradiționale destul de bune să accepte adevărul?" Nu, acestea sunt două chestiuni separate. Doar stilurile lor de viață sunt oarecum diferite, dar atitudinile oamenilor față de acceptarea adevărului, diversele lor gânduri și păreri și măsura coruptiei întregii rase umane sunt la fel. Când Dumnezeu a început să vorbească în această etapă a lucrării Sale, aceea a zilelor de pe urmă, El a vorbit în contextul chinezilor și lor le-a adresat cuvintele Lui. Au trecut treizeci de ani, iar când aceste cuvinte sunt propovăduite tuturor diverselor rase din alte părți ale Asiei și în locuri precum Europa și America și așa mai departe, după ce oamenii le-au citit, indiferent dacă ei sunt negri, albi, bruni sau galbeni, toți spun: „Aceste cuvinte vorbesc despre noi." Cuvintele lui Dumnezeu expun firea coruptă a tuturor ființelor umane. Câțiva oameni spun: „Toate aceste cuvinte vă sunt adresate vouă, chinezilor. Vorbesc despre firile corupte ale voastre, ale chinezilor, pe care noi nu le avem." Doar foarte puțini oameni, cei lipsiți de înțelegere spirituală, ar spune astfel de lucruri. În trecut, sud-coreenii aveau felul acesta de înțelegere greșită. Credeau că sud-coreenii trăiau sub un regim social democratic și liber și că erau influențați de cultura creștină, precum și de mii de ani de cultură coreeană, așa că rasa lor era mai distinsă și mai nobilă decât a chinezilor. De ce

credeau asta? Pentru că, după ce mulți chinezi au ajuns în Coreea de Sud, au făcut locurile în care s-au dus mai neigienice și mai zgomotoase, furturile și criminalitatea au sporit, iar asta a avut unele efecte adverse asupra climatului social. Prin urmare, frați și surori din Coreea de Sud credeau despre chinezi că „sunt urmașii marelui balaur roșu și descendenți ai lui Moab. Noi, sud-coreenii, nu am fost corupți de marele balaur roșu". Ce insinuau spunând asta? Că „noi nu am fost corupți de marele balaur roșu, așa că nu suntem la fel de corupți precum chinezii. Chinezii sunt mai corupți decât noi. Suntem mai buni decât chinezii". Ce vor să spună prin „mai buni"? (Că se comportă mai bine.) Pe de o parte, este despre comportament. Pe de altă parte, credeau din adâncul inimii despre cultura tradițională, pe care națiunea sud-coreeană a produs-o și a acceptat-o de la începutul istoriei, că era nobilă, mai nobilă decât cultura și tradițiile națiunii chineze și că oamenii și rasa condiționate de acest fel de cultură tradițională au fost mai nobile decât cele condiționate de cultura tradițională chineză. Prin urmare, când au citit cuvintele lui Dumnezeu și au văzut că Dumnezeu spune: „Voi, gunoaie ieftine", au crezut că El vorbea despre chinezi. Frații și surorile chineze au spus: „Când Dumnezeu spune «voi», Se referă la omenire." Sud-coreenii au spus: „Nu este corect, Dumnezeu vorbește despre «voi», nu despre noi. Ceea ce insinuează Dumnezeu nu include sud-coreenii." Asta au gândit ei. Adică, indiferent din ce unghi au privit lucrurile, punctele lor de vedere și perspectivele lor nu erau din perspectiva adevărului, cu atât mai puțin dintr-o perspectivă obiectivă și corectă. În schimb, ei au privit lucrurile din contextul unei rase și al unei culturi tradiționale. Prin urmare, indiferent cum au privit lucrurile, rezultatele ulterioare au fost în contradicție cu adevărul, pentru că, indiferent cum au privit lucrurile, punctul lor de plecare a fost mereu: „Tot ce are legătură cu națiunea noastră măreață sud-coreeană este drept, este standardul și este corect." Au privit și au evaluat totul dintr-o perspectivă și un punct de plecare greșite; așadar, rezultatele, așa cum le-au perceput ei, au fost corecte sau greșite? (Greșite.) Cu siguranță au fost greșite. Așadar, care ar trebui să fie standardul după care se evaluează totul? (Adevărul.) Ar trebui să fie adevărul – acesta este standardul. Standardul lor în sine a fost greșit. Au evaluat toate lucrurile și toate evenimentele din perspectiva și punctul de vedere greșite, așa că rezultatele evaluării au fost cu siguranță greșite, nedrepte, incorecte și cu atât mai puțin obiective. Prin urmare, le-a fost dificil să accepte câteva lucruri străine și, în plus, gândirea lor a fost extremă, închisă, îngustă și predispusă la impetuozitate. De unde provenea impetuozitatea lor? Problema era că, indiferent ce spuneau, trebuiau să menționeze „măreața noastră națiune sud-coreeană" și insistau să adauge cuvântul „măreața". Ce înseamnă „măreață"? Nu cumva acest cuvânt, „măreață", reprezintă aroganță? Dacă tu călătorești în jurul lumii sau te uiți într-un atlas, cât de mare este Coreea de Sud? Dacă ea chiar ar fi mai mare decât alte țări și chiar ar putea să fie numită măreață, atunci, în regulă, spune-i „măreață". Dar, comparativ cu alte țări de pe pământ, Coreea de Sud nu este un loc mare, deci de ce se tot spune că este „măreață"? În plus, indiferent dacă o țară este mare sau mică, regulile și cultura tradițională pe care

le generează nu vin de la Dumnezeu și categoric nu provin din adevăr. Asta pentru că, înainte ca o persoană să accepte adevărul și mântuirea lui Dumnezeu, toate ideile pe care le acceptă provin de la Satana. Ce le fac oamenilor toate ideile, părerile și cultura tradițională generate de Satana? Ceea ce fac este să îi inducă în eroare, să îi corupă, să îi lege și să-i restricționeze pe oameni, cu rezultatul că omenirea coruptă are gânduri înguste și extreme și păreri despre lucruri care sunt unilaterale și părtinitoare, chiar până într-acolo, încât sunt ridicole și absurde – acestea reprezintă consecințele coruperii omenirii de către Satana. Așadar, când oamenii din multe țări și chiar unele rase aud cuvintele „Dumnezeu S-a întrupat în China", care este prima lor reacție? Un singur cuvânt – imposibil! Care cred că ar fi putut fi acel loc? (Israelul.) Așa e, Israelul. Oamenilor le place cel mai mult să respecte reglementări și să adere la noțiuni. Cred că Israelul este locul în care Dumnezeu a lucrat și, prin urmare, Dumnezeu ar trebui să Se arate în Israel sau în vreun imperiu puternic pe care ei îl venerează sau ei cred că Dumnezeu ar trebui să Se arate într-o țară care, în noțiunile și închipuirile lor, a fost cândva o civilizație străveche. China tocmai o astfel de țară nu este, așa că le este dificil să accepte mărturie că Dumnezeu S-a întrupat în China și doar acest lucru este suficient pentru a-i face să piardă această șansă de a fi mântuiți. Cine a provocat asta? (Ei înșiși.) Întrucât au o astfel de noțiune și au devenit răzvrătiți și nu caută deloc adevărul pentru a rezolva problema, și-au făcut singuri un rău teribil și au distrus această unică șansă de a obține mântuirea.

Multe dintre închipuirile și noțiunile pe care le au oamenii atunci când nu înțeleg adevărul și chiar unele dintre lucrurile pe care oamenii le venerează sunt ridicole și absurde. O doamnă sud-coreeană, care este în Statele Unite și căreia îi place această țară, intră în contact cu americanii și unul dintre ei o întreabă: „Se apropie Festivalul Primăverii. Chinezii ce mănâncă în timpul Festivalului Primăverii?" Ea spune: „Nu sunt chineză, sunt sud-coreeană." Americanul răspunde: „Așadar, sud-coreenii nu sărbătoresc și ei Festivalul Primăverii?" La care ea spune: „Noi, sud-coreenii, nu sărbătorim Festivalul Primăverii." Americanul spune: „Credeam că sud-coreenii sărbătoresc Festivalul Primăverii, la fel cum fac chinezii." Ea răspunde pe un ton foarte abrupt: „Noi și chinezii nu suntem la fel! E corect să crezi că sărbătorim Festivalul Primăverii? Asta ne insultă grav demnitatea nouă, sud-coreenilor!" Sud-coreenii chiar nu sărbătoresc Festivalul Primăverii? (Îl sărbătoresc.) De fapt, sud-coreenii sărbătoresc și ei Festivalul Primăverii. Așadar, de ce a spus că sud-coreenii nu-l sărbătoresc? Să discutăm această chestiune. E corect sau nu să sărbătorească Festivalul Primăverii? Puteți explica clar această chestiune? Pentru străini, sărbătorirea Festivalului Primăverii în sine nu este un lucru rușinos. Este un ritual special care comemorează o zi importantă în viețile oamenilor. Pentru oamenii care trăiesc în această lume a culturii tradiționale, sărbătorirea Festivalului Primăverii nu este un lucru greșit sau rușinos, deci de ce nu îndrăznește să recunoască femeia că sărbătorește Festivalul Primăverii? Pentru că, imediat ce recunoaște acest lucru, nu mai este occidentalizată, va fi etichetată drept o persoană foarte tradițională din estul Asiei,

iar ea nu vrea ca oamenii să creadă că este o femeie tradițională din estul Asiei. Vrea ca oamenii să creadă că nu are tradiții din estul Asiei și că nu le înțelege sau chiar că nu știe nimic despre ele. De asemenea, vrea ca ei să știe că vorbește engleza fluent, își vopsește părul blond, poartă lentile de contact albastre, se îmbracă precum o occidentală și este la fel de îndrăzneață și lipsită de constrângeri, eliberată, independentă și perspicace precum femeile occidentale – așa vrea să fie privită de oameni. Prin urmare, sub influența acestei gândiri, ori de câte ori i se întâmplă ceva, felul în care se comportă va fi în conformitate cu această gândire. Ori de câte ori este întrebată dacă sud-coreenii sărbătoresc Festivalul Primăverii, răspunde: „Noi, sud-coreenii, nu sărbătorim Festivalul Primăverii." Dacă apropiații i-ar spune: „Evident că sărbătorim Festivalul Primăverii, de ce spui că nu-l sărbătorim?", ce ar răspunde? „Ești prost. Dacă spun că sărbătorim Festivalul Primăverii, nu ar ști că sunt o sud-coreeană tradițională?" Vrea ca oamenii să creadă că s-a născut și a crescut în Statele Unite. Dacă ai întreba-o: „Te-ai născut aici, dar de câte generații este familia ta aici?", ar spune: „Strămoșii noștri au crescut aici." Crede că acesta este un simbol al identității și al statutului, așa că merge atât de departe, încât să spună această minciună și nu îi este teamă că va fi descoperită de ceilalți. Ce fel de gândire este aceasta? Merită să mintă în privința asta? Merită riscul? Nu, nu merită. Chiar și o chestiune atât de neînsemnată poate expune gândurile și părerile unei persoane. Ce fel de gânduri și păreri sunt expuse? Unele fete din China sunt foarte drăguțe, dar ele insistă să își vopsească părul blond, să îl facă permanent, să poarte diverse nuanțe de lentile de contact care le schimbă culoarea ochilor și să se dea drept străine – este un lucru foarte bizar de văzut. De ce insistă să fie în felul acela? Oare descendența lor s-a schimbat după ce au început să se îmbrace în felul acela? Chiar dacă s-a schimbat, iar în viața viitoare se vor reîncarna în persoane albe sau persoane de o rasă pe care o apreciază – ce se va întâmpla atunci? Puteți vedea clar această chestiune? Dacă cineva insistă să se poarte cu un anumit stil și cu un anumit temperament și să se dea drept membru al unei națiuni sau al unei rase pe care o venerează, de ce face asta? Există vreo gândire de bază care guvernează acest lucru? Care este gândirea care îl guvernează? E ca în cazul acelei femei sud-coreene; când o întreabă americanii dacă știe să joace tenis de masă, ea spune: „Ce este tenisul de masă? Doar chinezii știu să-l joace. Noi jucăm tenis și golf." Ce fel de persoană este aceea care se poartă și vorbește astfel? Nu este oarecum falsă? Tot ceea ce face este fals, iar viața devine atât de obositoare! V-ați purta în felul acesta? Unii chinezi care au trăit zeci de ani în Occident nu mai știu să vorbească limba chineză atunci când se întorc în orașele lor natale. Este acesta un lucru rău? (Da.) Unii spun: „Nu trebuie să ne uităm rădăcinile. Dumnezeu spune și că oamenii nu ar trebui să-și uite rădăcinile. Dumnezeu este rădăcina oamenilor. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și tot ce ține de oameni provine de la Dumnezeu, așadar, în calitate de ființe create, oamenii trebuie să-L venereze pe Dumnezeu – asta înseamnă să nu-ți uiți rădăcinile." Nu așa stau lucrurile? Adevărul trebuie căutat în fiecare situație, dar oamenii nu caută adevărul și aderă doar la cultura

tradițională. De ce? Unii oameni spun: „Nu ne uităm niciodată rădăcinile. Oriunde mergem, recunoaștem că suntem chinezi și că țara noastră este săracă și înapoiată. Nu ne vom uita niciodată rădăcinile.” Este corect? Pe de o parte, toate aceste probleme se datorează influenței și educației excesiv de profunde ale acestor așa-zise culturi tradiționale ale omenirii. Un alt aspect este că, până și după ce au ascultat predici atât de mulți ani, oamenii nu contemplă și nu caută cu atenție ce este adevărul. În schimb, folosesc adesea cultura tradițională și lucrurile decadente pe care le au deja, pe care le-au învățat deja și, prin urmare, sunt ferm întipărite, și le prezintă drept adevăruri. Acesta este cel de-al doilea aspect. În al treilea rând, după ce ascultă predici, oamenii nu caută adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. În schimb, folosesc perspective tradiționale și cunoașterea și învățăturile din noțiunile umane pe care le cunosc deja ca să evalueze cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, până în acest moment, deși oamenii au ascultat multe predici, așa-zisele principii de comportament și așa-zisele principii de îndeplinire a datoriei și de slujire a lui Dumnezeu pe care oamenii le transmit pe cale orală se bazează adesea și ele pe anumite cunoștințe, proverbe și zicale comune pe care le consideră corecte. De exemplu, dacă unii oameni fac ceva greșit și conducătorii bisericii sau frații și surorile îi emondează, ei se vor gândi: „Hm! Este exact așa cum se spune în zicale: «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor» și «Să nu ridici mâna asupra unei fețe zâmbitoare». Am acceptat acest neajuns minor al meu cu răbdare și zâmbind – de ce mă tot expui din cauza lui?” La exterior, au ascultat și s-au supus ascultători, dar, de fapt, în adâncul inimilor lor, folosesc noțiuni tradiționale ca să contraargumenteze și să se împotrivească. Și care este motivul împotrivirii lor? Este că ei cred că zicalele: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor” și „Să nu ridici mâna asupra unei fețe zâmbitoare” sunt adevăruri veritabile și sunt corecte și că este greșit ca oricine să-i emondeze și să-i expună necontenit, fără niciun fel de sentimente, și cred că acest lucru nu este adevărul.

Ați dobândit o înțelegere mai profundă a adevărului din conținutul despre care tocmai am avut părtășie? (Da.) Unii ar putea spune: „Acum că ne-ai spus asta, nu știm ce principii ar trebui să respectăm când practicăm. Fără aceste culturi tradiționale și fără aceste noțiuni și cunoștințe, cum ar trebui să trăim? Cum ar trebui să acționăm? Fără ca aceste lucruri să ne guverneze, cum putem să deschidem gura și să predicăm cuvintele lui Dumnezeu? Fără aceste lucruri, oare nu a dispărut baza în care predicam cuvintele lui Dumnezeu? Așadar, atunci, cu ce am mai rămas?” Ei bine, ce le spun Eu lor este că, dacă într-adevăr nu ai aceste lucruri, îți va fi mai ușor să cauți adevărul și îți va fi mai ușor să accepți adevărul și să te întorci la Dumnezeu. Înainte, când deschideai gura, nu rosteai decât filosofii satanice și cunoștințe culturale precum: „Un om înțelept se supune circumstanțelor”, „Să nu ridici mâna asupra unei fețe zâmbitoare”, „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor” și așa mai departe. Acum chibzuiești și te gândești: „Nu pot spune asta, toate aceste zicale sunt greșite, au fost repudiate și condamnate, așadar, ce ar trebui să spun? Apucă-te să citești cuvintele lui Dumnezeu cu blândețe și cum se cuvine și găsește baza din cuvintele lui Dumnezeu.” Oamenii își fac datoria și Îl urmează

pe Dumnezeu, dar ori de câte ori deschid gura, nu rostesc decât aceste proverbe, zicale și unele lucruri și păreri pe care le capătă din cultura tradițională. Oricând i se întâmplă ceva, nicio persoană nu-L poate slăvi pe deplin pe Dumnezeu sau nu poate mărturisi pentru El și nu poate zice: „Dumnezeu spune asta" sau „Dumnezeu spune cealaltă". Nimeni nu vorbește așa, nimeni nu deschide gura și înșiră cuvintele lui Dumnezeu. Nu poți înșira cuvintele lui Dumnezeu, ci doar pe cele din zicalele obișnuite; așadar, de ce anume este plină inima ta? De toate acele lucruri care provin de la Satana. Unii oameni, când conducătorul de echipă le verifică lucrarea, spun: „Ce verifici? Nu te îndoi de oamenii pe care îi folosești și nu îi folosi pe cei de care te îndoiești. Dacă te îndoiești mereu de mine, atunci de ce mă folosești? Pur și simplu găsește pe altcineva care s-o facă." Cred că acesta este modul corect de a acționa și nu le permit celorlalți să îi supravegheze și să îi critice. Mai există și oameni care au suferit foarte mult făcându-și îndatoririle, dar, întrucât nu au căutat principiile și au provocat perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, în cele din urmă, sunt demiși și, pe deasupra, emondați. După ce ascultă câteva remarci acuzatoare, sunt sfidători și se gândesc: „Există o zicală: «Chiar dacă nu am avut nicio realizare, am îndurat greutăți; dacă nu greutăți, atunci oboseală.» Am făcut doar această mică greșeală, ce contează?" Pentru că mai întâi au învățat această zicală obișnuită și, prin urmare, ea le este adânc întipărită, guvernându-le și influențându-le gândurile, îi îndeamnă să o folosească – în acest mediu și după ce a avut loc această situație – drept bază pentru a se împotrivi și a nu se supune tratamentului din partea casei lui Dumnezeu. Așa stând lucrurile, se mai pot ei supune? Le mai este ușor să accepte adevărul? Chiar dacă la exterior se supun, este din cauză că nu au de ales și este ultima soluție. Deși la exterior nu ripostează, în inimile lor există în continuare împotrivire. Este aceasta supunere adevărată? (Nu.) Asta înseamnă că fac lucrurile mecanic, nu este supunere adevărată. Aici nu există supunere, ci doar raționalizare, negativism și împotrivire. Cum au apărut această raționalizare, acest negativism și această împotrivire? Provin din această zicală: „Chiar dacă nu am avut nicio realizare, am îndurat greutăți; dacă nu greutăți, atunci oboseală." Ce fel de fire a generat această zicală în acești oameni? Neascultare, intransigență, împotrivire și raționalizare. Ați dobândit o înțelegere mai profundă a adevărului din această părtășie? Odată ce vei diseca și desluși clar aceste lucruri negative și le vei dezgropa din inima ta, vei fi capabil să cauți adevărul și să-l practici oricând ți se întâmplă ceva, pentru că ai renunțat la lucrurile vechi și ele nu te mai pot face să te bazezi pe ele când îți faci îndatoririle și Îl slujești și-L urmezi pe Dumnezeu. Acele lucruri nu mai sunt principiile tale de conduită personală, nu mai sunt principiile pe care ar trebui să le respecți când îți faci îndatoririle și au fost deja criticate și condamnate. Dacă le iei și le folosești din nou, ce se va întâmpla în adâncul inimii tale? Vei mai fi la fel de fericit? Vei mai fi sigur că ai dreptate? În mod clar, este puțin probabil. Dacă aceste lucruri din interiorul tău chiar sunt îndepărtate, atunci ar trebui să cauți în cuvintele lui Dumnezeu care anume sunt adevărurile-principii și care anume sunt cerințele lui Dumnezeu. Unii oameni spun adesea: „Fă cum poruncește

stăpânul tău, altfel nu vei câștiga nimic, nici măcar din cele mai minuțioase eforturi ale tale.” Această zicală este corectă sau greșită? Sigur că este greșită. În ce fel este greșită? La cine se referă cuvântul „stăpân” din fraza „Fă cum poruncește stăpânul tău”? La angajatorul tău, la șeful tău, la superiorul tău. Acest cuvânt, „stăpân”, este în sine greșit. Dumnezeu nu este angajatorul tău, nici șeful tău, nici administratorul tău. Dumnezeu e Dumnezeul tău. Administratorii, șefii și superiorii sunt toți la fel și la același nivel ca oamenii. În esență, sunt la fel; cu toții sunt ființe umane corupte. Îi asculți, primești o leafă de la ei și faci orice îți cer să faci. Te plătesc pentru cât muncești și nimic în plus. Ce înseamnă „câștig” în fraza „altfel nu vei câștiga nimic, nici măcar din cele mai minuțioase eforturi ale tale”? (Merit.) Merit și remunerație. Imboldul pentru acțiunile tale este să fii plătit. Acest lucru nu necesită loialitate sau ascultare și nu cere căutare a adevărului și venerare – nu există nimic din toate astea, este doar o tranzacție. Tocmai acest lucru este criticat și condamnat pe parcursul credinței în Dumnezeu, a îndeplinirii datoriei și a urmăririi adevărului. Dacă tu consideri zicala „Fă cum poruncește stăpânul tău, altfel nu vei câștiga nimic, nici măcar din cele mai minuțioase eforturi ale tale” ca fiind un adevăr, atunci asta e o greșeală gravă. Când încerci să îi faci pe unii oameni să înțeleagă adevărul, reacțiile lor vor fi lente și greoaie și, oricât de mult mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, nu vor fi capabili să înțeleagă nici măcar unul sau două adevăruri și nici nu vor fi capabili să-și amintească nici măcar una sau două fraze din cuvintele lui Dumnezeu. Dar când vine vorba de sloganuri, proverbe și zicale obișnuite, care sunt răspândite adesea printre oameni, și despre aceste lucruri pe care oamenii obișnuiți le spun adesea, ei le acceptă extrem de repede. Oricât de prost ar fi un om, până și el acceptă aceste lucruri extrem de repede. Cum se poate așa ceva? Indiferent de rasa sau culoarea ta, în ultimă instanță, sunteți cu toții ființe umane și sunteți cu toții de același fel. Numai Dumnezeu este diferit de ființele umane. Ființele umane vor fi mereu de același fel cu alte ființe umane. Prin urmare, ori de câte ori Dumnezeu face ceva, întregii omeniri nu îi este ușor să accepte acel lucru, pe când, ori de câte ori cineva din rândul omenirii face ceva, indiferent cine sau cât de umilă este persoana care face acel lucru, dacă este în conformitate cu noțiunile tuturor, toată lumea va accepta repede acel lucru, pentru că ideile, părerile, modurile de gândire și nivelurile și căile de înțelegere ale oamenilor sunt, în fond, toate la fel, fiind diferite doar în mică măsură. Prin urmare, imediat ce o persoană spune ceva care ține de noțiuni și care nu este în acord cu adevărul, unii oameni vor accepta repede acel lucru și, pur și simplu, așa stau lucrurile.

Ați înțeles mai mult sau mai puțin ce este adevărul și ce lucruri nu sunt adevărul, ci se prezintă a fi adevărul? Ce alte lucruri de acest fel există în mințile voastre? Încă nu le puteți spune chiar acum, din memorie, pentru că nu sunt considerate cunoștințe, nu sunt ca un lucru dintr-o carte la care puteți ajunge doar răsfoind paginile. Mai degrabă sunt lucruri pe care nu vă puteți abține să le spuneți cu voce tare ori de câte ori se întâmplă ceva, într-un mod extrem de firesc pe care nu-l puteți controla. Asta dovedește că acele lucruri au devenit viața voastră și au prins rădăcini adânci până în măduva oaselor

voastre. Nu vi le puteți aminti atunci când vi se cere să o faceți, dar nici nu vă puteți abține să le spuneți atunci când vi se cere să nu le spuneți. Ori de câte ori se întâmplă ceva, aceste păreri denaturate vor ieși la suprafață – acesta este un fapt. Nu vă grăbiți să experimentați. De acum înainte ar trebui să dați atenție acelor lucruri pe care oamenii le spun adesea și pe care le consideră corecte. Am menționat anterior câteva dintre otrăvurile marelui balaur roșu și câteva dintre filosofiile Satanei pentru interacțiuni lumești. Acele lucruri pot fi ușor de deslușit din perspectiva sensului lor literal, adică oamenii își pot da seama imediat că ele sigur nu sunt adevărul, că sunt în mod clar otrăvurile marelui balaur roșu și că în spatele lor există intrigi viclene. Acele lucruri sunt ușor de deslușit și cred că le puteți critica, mai mult sau mai puțin, când vi se cere să le disecați. V-ați eliberat de acele lucruri care sunt în mod evident satanice, dar există în continuare multe zicale în inimile voastre, precum: „Îndură umilirea și poartă o povară grea”, „Să dormi pe vreascuri și să lingi fiere”, „Nu ridica mâna asupra unei fețe zâmbitoare”, „O cauză dreaptă atrage mult sprijin, în timp ce una nedreaptă atrage puțin sprijin” și „Un gentleman nu mănâncă pomană jignitoare”. În adâncul inimilor voastre, s-ar putea să continuați să aprobați aceste zicale și să vă gândiți: „Acestea sunt prețioase. Tot ce este decent cu privire la modul în care ar trebui să mă port în această viață se află în aceste zicale”, iar aceste lucruri încă nu au fost dezgropate. Odată ce au fost dezgropate în totalitate, iar tu ai discernământ în privința lor, pe viitor, când vor apărea aceste lucruri cultural-tradiționale, indiferent dacă va fi o reacție firească sau o reflectare a condițiilor obiective, îți vei da seama imediat că aceste lucruri sunt greșite și cu siguranță nu sunt adevărul. În acel moment, nivelul tău de cunoaștere și de recunoaștere a adevărului va fi mai înalt decât acum. Ce vreau să spun prin „mai înalt decât acum”? Vreau să spun că vei fi ajuns la o anumită statură, abilitatea ta de a discerne se va fi îmbunătățit, experiența și înțelegerea adevărului vor fi mai profunde decât acum, iar tu vei simți ce este realmente adevărul. Acum s-ar putea să crezi: „Toate culturile tradiționale care provin de la Satana și care s-au dezvoltat pe fondul cultural al tuturor grupurilor etnice din această lume sunt greșite.” Acesta este un mod general de a o spune, dar s-ar putea ca încă să nu știi care sunt greșite și în ce fel sunt greșite. Așadar, trebuie să o diseci și să o înțelegi pe fiecare în parte și apoi să ajungi la punctul în care poți renunța la ele, le poți condamna, te poți separa complet de ele și poți să trăiești nu după ele, ci după cuvintele lui Dumnezeu. Acum s-ar putea să știi doar din perspectiva voinței tale subiective că aceste proverbe, zicale obișnuite, maxime celebre și acele cuvinte care sunt adesea vehiculate nu au absolut nimic de-a face cu ale lui Dumnezeu cuvinte și nu sunt adevărul, dar, ori de câte ori se întâmplă ceva, vei continua să folosești, în mod inconștient, aceste cuvinte drept bază pentru a-i condamna pe alții, pentru a te stăpâni și a-ți ghida comportamentul. Ele îți restricționează și îți manipulează gândurile și părerile, lucru care poate aduce necazuri și care îți va afecta intrarea în adevăr. Deși, într-o zi, aceste lucruri de la Satana s-ar putea să continue să apară în inima ta, dacă ești capabil să le deslușești, să trăiești fără să te bazezi pe ele și să

practici conform adevărurilor-principii, vei avea cu adevărat statură. Ai această statură acum? Nu încă. Dacă există o zicală pe care toți o recunoașteți ca fiind corectă și dacă afirmații similare pot fi găsite în cuvintele lui Dumnezeu – deși nu sunt exprimate în întregime în același fel – s-ar putea să crezi, în mod greșit, că această zicală este și ea adevărul și că este la fel ca ale lui Dumnezeu cuvinte. Dacă tot nu poți vedea clar aceste chestiuni și încă te agăți de cuvintele omului și nu ești dispus să renunți la ele, atunci această zicală îți va influența pătrunderea în adevăr, pentru că nu reprezintă cuvintele lui Dumnezeu și nu poate înlocui adevărul.

În prezent am părtășie constant despre ce este adevărul. Asta înseamnă că sunt serios cu voi. Pentru ca voi să înțelegeți adevărul, trebuie să luăm diversele idei și păreri ale oamenilor, faptele și intențiile lor bune și câteva zicale corecte și practici de bun-simț pe care oamenii se bazează ca să trăiască, precum și câteva idei și păreri din cultura tradițională, și să le disecăm și să le discernem pe toate pentru a vedea dacă sunt realmente în conformitate cu adevărul și dacă au realmente vreo legătură cu adevărul. Dacă le consideri a fi adevărul, pe ce te bazezi pentru această afirmație? Dacă le caracterizezi drept a fi adevărul pe baza teoriilor și învățăturilor satanice, atunci ești de-al Satanei. Dacă aceste lucruri nu sunt în conformitate cu adevărul, atunci provin de la Satana, așa că trebuie să diseci care anume este esența lor. Ar trebui mai ales să ai o înțelegere și o atitudine corecte față de numeroasele zicale și păreri din cultura tradițională, care au fost transmise pe cale orală de la o generație la alta. Numai în felul acesta, oamenii pot să înțeleagă și să cunoască într-adevăr ce este realmente adevărul și să înțeleagă exact ce le cere Dumnezeu oamenilor și ce înseamnă cu adevărat expresia „Tot ce spune Dumnezeu este adevărul”. În același timp, asta le și permite oamenilor să știe de ce – dat fiind faptul că oamenii au aceste păreri și zicale care se presupune că sunt în conformitate cu etica morală, umanitatea și convențiile seculare ale relațiilor umane și dat fiind faptul că au aceste idei, păreri și zicale pe care se bazează ca să trăiască – Dumnezeu continuă să exprime adevărul pentru a-i mântui pe oameni și, mai mult decât atât, să știe de ce Dumnezeu spune că doar adevărul îi poate mântui pe oameni și că doar adevărul îi poate schimba pe oameni. În mod clar, există adevăruri de găsit aici. Cel puțin, un punct este că ideile, părerile și zicalele pe care se bazează oamenii în viață provin de la omenirea coruptă, sunt sintetizate de omenirea coruptă, sunt noțiunile și închipuirile oamenilor și nu au absolut nicio legătură cu adevărul. Mai mult, în esență, aceste lucruri sunt în conflict cu adevărul și îi sunt ostile. Nu pot înlocui adevărul, sigur nu sunt adevărul și nici nu vor fi vreodată adevărul. Din perspectiva lui Dumnezeu, aceste lucruri sunt definite drept greșite și sunt condamnate și nu reprezintă deloc adevărul. Acțiunile lui Dumnezeu și adevărul pe care îl exprimă Dumnezeu nu au absolut nicio legătură cu aceste lucruri. Cu alte cuvinte, nu există nicio legătură între adevărul pe care îl exprimă Dumnezeu și convențiile seculare ale relațiilor umane ale omenirii corupte sau culturile tradiționale ale oamenilor, ideile, părerile sau faptele lor bune sau definițiile pe care le dau moralității, demnității și lucrurilor pozitive. Prin

exprimarea adevărului, Dumnezeu Își exprimă firea și esența; exprimarea adevărului de către El nu se bazează pe diversele lucruri și afirmații pozitive despre care oamenii cred că sunt sintetizate de către omenire. Cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu; cuvintele lui Dumnezeu sunt adevăr. Ele sunt singura temelie și lege după care omenirea există, iar toate acele așa-zise teze care provin de la om sunt greșite, absurde și condamnate de Dumnezeu. Ele nu primesc aprobarea Lui și cu atât mai puțin sunt originea sau baza cuvântărilor Sale. Dumnezeu Își exprimă firea și esența prin cuvintele Sale. Toate cuvintele exprimate de Dumnezeu sunt adevărul, fiindcă El are esența lui Dumnezeu și El este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Indiferent de felul în care această omenire coruptă poziționează sau definește cuvintele lui Dumnezeu și de cum le vede sau le înțelege, cuvintele lui Dumnezeu sunt veșnic adevărul, iar acesta este un fapt care nu se schimbă niciodată. Indiferent cât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu au fost rostite și indiferent cât de mult le condamnă și le respinge această omenire coruptă și ticăloasă, rămâne un fapt care este veșnic neschimbător: cuvintele lui Dumnezeu vor fi întotdeauna adevărul, iar omul nu poate schimba acest lucru niciodată. În final, omul trebuie să admită că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și că stimata cultură tradițională și cunoașterea științifică a omenirii nu pot deveni niciodată lucruri pozitive și nu pot deveni niciodată adevărul. Acest lucru este absolut. Cultura tradițională și strategiile de supraviețuire ale omenirii nu vor deveni adevăr din cauza schimbărilor sau trecerii timpului și nici cuvintele lui Dumnezeu nu vor deveni cuvintele omului din cauză că omenirea le condamnă sau le uită. Adevărul este întotdeauna adevăr; această esență nu se va schimba niciodată. Ce fapt există aici? Aceste zicale obișnuite, sintetizate de omenire, provin de la Satana și din închipuiri și noțiuni umane ori iau naștere din impulsivitatea umană și din firile corupte ale oamenilor și nu au nimic de-a face cu lucrurile pozitive. Cuvintele lui Dumnezeu, pe de altă parte, sunt expresii ale esenței și identității lui Dumnezeu. Din ce motiv exprimă El aceste cuvinte? De ce spun Eu că acestea sunt adevărul? Motivul este că Dumnezeu este suveran peste toate legile, regulile, rădăcinile, esențele, realitățile și tainele tuturor lucrurilor. Acestea sunt prinse în mâna Lui. Prin urmare, numai Dumnezeu cunoaște regulile, realitățile, faptele și tainele tuturor lucrurilor. Dumnezeu cunoaște originea tuturor lucrurilor și Dumnezeu știe exact care este rădăcina tuturor lucrurilor. Numai definițiile pentru toate lucrurile prezentate în cuvintele lui Dumnezeu sunt cele mai precise și numai cuvintele lui Dumnezeu reprezintă standardele și principiile pentru viața ființelor umane și adevărurile și criteriile după care ființele umane pot trăi. Cu toate acestea, legile și teoriile satanice pe care omul s-a bazat pentru a trăi de când a fost corupt de Satana sunt, în același timp, contrare faptului că Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor și că este suveran asupra legilor și regulilor tuturor lucrurilor. Toate teoriile satanice ale omului provin din închipuirile și noțiunile lui și de la Satana. Ce fel de rol joacă Satana? În primul rând, Satana se prezintă ca fiind adevărul; în al doilea rând, tulbură, distruge și calcă în picioare toate principiile și legile tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astfel, lucrurile

care provin de la Satana se potrivesc exact cu esența sa și sunt pline de intențiile ticăloase ale Satanei, de falsități și prefăcătorii, precum și de ambiția veșnic neschimbătoare a Satanei. Indiferent dacă omenirea coruptă poate discerne aceste filosofii și teorii de la Satana, indiferent cât de mulți oameni susțin, promovează și urmează aceste lucruri și indiferent de câți ani și de câte veacuri omenirea coruptă le admiră, le venerează și predică despre ele, acestea nu vor deveni adevărul. Nu vor deveni niciodată adevăr și vor rămâne întotdeauna lucruri negative, deoarece esența, originea și rădăcina lor este Satana, care este dușmanul lui Dumnezeu și în dușmănie cu adevărul. Atunci când nu există niciun adevăr cu care să fie puse în contrast, pot părea că sunt lucruri bune și pozitive, dar atunci când adevărul este folosit pentru a le diseca și expune, nu sunt infailibile, nu pot rezista la scrutare și sunt lucruri condamnate rapid și respinse. Adevărul pe care îl exprimă Dumnezeu este exact în conformitate cu nevoile umanității normale ale omenirii, pe care Dumnezeu a creat-o, pe când ceea ce Satana îi dă omului încalcă precis aceste nevoi. Asta face o persoană normală să fie anormală, extremistă, îngustă la minte, arogantă, nesăbuită, ticăloasă, intransigentă, feroce și, mai presus de toate, insuportabil de arogantă. La un moment dat, lucrurile devin atât de grave, încât acea persoană devine tulburată mental, fără să mai știe nici cine este. Refuză să fie un om normal sau obișnuit, ci insistă să fie un supraom cu puteri speciale sau o ființă umană de nivel înalt – aceste lucruri au deformat umanitatea și instinctele oamenilor. Adevărul îi face pe oameni capabili să trăiască mai instinctiv în conformitate cu regulile și legile umanității normale și cu toate regulile pe care le-a dictat Dumnezeu, în timp ce aceste așa-zise dictoane și zicale care induc în eroare sunt tocmai ceea ce îi determină pe oameni să își încalce instinctele și să se sustragă de la legile pe care Dumnezeu le-a decretat și formulat, chiar până într-acolo încât să îi facă pe oameni să se abată de la calea umanității normale și să facă lucruri extremiste pe care oamenii normali nu ar trebui să le facă și la care nu ar trebui să gândească. Aceste legi satanice nu numai că deformează umanitatea oamenilor, dar îi și face să-și piardă umanitatea normală și instinctul umanității normale. De exemplu, legile satanice spun: „Destinul unui om se află în mâinile lui” și „Fericirea o creezi cu mâinile tale.” Acest lucru este contrar suveranității lui Dumnezeu și instinctului uman. Când trupul și instinctul oamenilor ajung la limită sau când destinul lor este într-o situație critică, oamenii care depind de aceste legi de la Satana sunt incapabili să reziste. Majoritatea simt că presiunea le-a depășit limita și a trecut dincolo de ceea ce poate îndura mintea lor și, în cele din urmă, unii oameni devin schizofrenici. Oamenii care susțin acum examenele de admitere la facultate suferă din cauza presiunii imense pe care o aduc acele examene. Condiția fizică și calitățile mentale ale oamenilor sunt diferite; unii se pot adapta la un astfel de sistem, în vreme ce alții nu pot. În cele din urmă, unii oameni ajung deprimați, în timp ce alții devin schizofrenici și chiar sar de pe clădiri și se sinucid – se întâmplă tot felul de lucruri. Cum sunt provocate aceste consecințe? Motivul este că Satana îi induce în eroare pe oameni făcându-i să urmărească faima și câștigul, lucru care le face rău. Dacă oamenii pot trăi

firesc conform regulilor stabilite de Dumnezeu, conform modului pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru oameni, citesc cuvintele lui Dumnezeu și trăiesc înaintea Lui, oare vor înnebuni? Vor rezista la atât de multă presiune? Categoric nu. Dumnezeu Își face lucrarea ca oamenii să înțeleagă adevărul, să se elibereze de firile lor corupte și să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. În felul acesta, oamenii pot trăi înaintea lui Dumnezeu fără presiune și pot dobândi numai libertate și degajare. Omenirea a fost creată de Dumnezeu și numai El cunoaște instinctul uman și știe totul despre oameni. Dumnezeu folosește regulile pe care le-a formulat ca să îndrume oamenii și să le satisfacă nevoile, pe când Satana tocmai asta nu face. Îi face pe oameni să încalce toate aceste lucruri și îi obligă să fie supraoameni și capabili. Oare asta nu înseamnă că le joacă feste oamenilor? Aceștia sunt de fapt oameni normali și obișnuiți – cum pot fi supraoameni sau oameni cu puteri speciale? Oare nu îi distruge? Oricât de mult te zbați, oricât de mărețe sunt ambițiile și dorințele tale, nu poți deveni un supraom sau o persoană cu puteri speciale. Chiar dacă te distrugi până în punctul în care pierzi orice asemănare a umanității, nu poți deveni un supraom sau o persoană cu puteri speciale. Orice carieră ar trebui să aibă o persoană în viață este predestinată de Dumnezeu. Dacă nu trăiești conform legilor și regulilor formulate de Dumnezeu, ci, în schimb, alegi cuvintele diavolești și care te induc în eroare ale Satanei și urmărești să fii un supraom sau o persoană cu puteri speciale, vei avea de suferit chinuri și vei muri. Cu alte cuvinte, dacă alegi să accepți să fii distrus, călcat în picioare și corupt de Satana, atunci tot ce înduri este consecința propriilor acțiuni, este ceea ce meriți și este din voința proprie. Unii oameni dau examenul de admitere la facultate, îl pică de două sau de trei ori și ajung să înnebunească pentru că nu reușesc să-l treacă. Este acesta un lucru pe care și l-au făcut cu mâna lor? De ce vrei să dai examenul de admitere la facultate? Oare nu ca să ieși în evidență față de restul și să aduci onoare înaintașilor tăi? Dacă abandonezi aceste două țeluri de a ieși în evidență față de restul și de a aduce onoare înaintașilor tăi și nu alergi după aceste lucruri, ci, în schimb, treci la un obiectiv corect, nu cumva atunci va dispărea presiunea? Dacă accepți corupția de la Satana și dacă accepți toate aceste idei și păreri de la el, atunci trupul tău va trebui să îndure tot felul de dureri și asta va fi exact ceea ce meriți! Această consecință este propria alegere și ți-ai făcut-o cu mâna ta. Nu este predestinată de Dumnezeu. Dumnezeu nu te face să trăiești așa. Cuvintele lui Dumnezeu au făcut deja lucrurile foarte clare și tu ești acela care nu practică după cuvintele lui Dumnezeu. Există o limită a ceea ce pot îndura trupul, voința și calitățile mentale ale unei persoane, dar oamenii înșiși nu-și dau seama de acest lucru și gândesc altfel și chiar spun că destinul lor este în mâinile lor, totuși, în cele din urmă, nu reușesc să-și ia destinul în mâini și, în schimb, au o moarte mizerabilă și tragică. Asta înseamnă că-și controlează destinul? Acesta este modul în care Satana folosește tot felul de idei false și tot felul de erezii și aberații ca să îi corupă pe oameni. Oamenii înșiși nu știu asta și chiar se simt bine în legătură cu ele, gândindu-se: „Societatea progresează constant, ar trebui să ținem pasul cu timpurile și să acceptăm toată acea

energie pozitivă.” Acestea sunt cuvinte totalmente diavolești. Cum poate să existe vreo energie pozitivă într-o lume demonică non-credincioasă? Toată este energie negativă, toată este cancer și o bombă cu ceas. Dacă accepți aceste lucruri, va trebui să suferi consecințele lor nefaste și va trebui să fii torturat și devastat de Satana. Asta este consecința lipsei de urmărire a adevărului. Ce final bun poate exista din urmarea Satanei? Satana va face tot ce poate ca să te otrăvească și să-ți insufle otrăvuri. Dumnezeu te mântuiește; Satana te rănește. Dumnezeu îți vindecă bolile; Satana îți insuflă otrăvuri ca să te îmbolnăvească. Cu cât accepți mai multă otravă de la Satana, cu atât mai greu îți va fi să accepți adevărul. Pur și simplu așa stau lucrurile. Aici se încheie părtășia noastră despre subiectul: ce este adevărul? În continuare vom avea părtășie despre alt subiect.

O disecare a faptului că antihriștii își fac datoria doar ca să se facă remarcați și să-și întrețină interesele și ambițiile proprii, fără să țină cont niciodată de interesele casei lui Dumnezeu, și chiar trădând acele interese, dându-le la schimb pentru gloria personală

I. Care sunt interesele lui Dumnezeu și care sunt interesele oamenilor

De data aceasta vom avea părtășie despre punctul nouă din diversele manifestări ale antihriștilor – ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală. În viața noastră de zi cu zi punem adesea accent pe interesele lui Dumnezeu și ale casei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, unii oameni tind deseori să nu ia în considerare interesele casei lui Dumnezeu, punându-și, în schimb, propriile interese în prim-plan și în centrul tuturor lucrurilor. Acești oameni sunt deosebit de egoiști. În plus, în gestionarea treburilor, ei își protejează adesea interesele proprii în detrimentul celor ale casei lui Dumnezeu, până în punctul în care chiar vor emite cerințe indirecte la adresa casei lui Dumnezeu pentru a-și satisface propriile dorințe. Care este cuvântul-cheie aici? Despre ce se vorbește în principal? (Despre interese.) Ce se înțelege prin „interese”? Ce implică acest termen? Care sunt considerate a fi interesele oamenilor? Ce conțin interesele oamenilor? Statutul, reputația și lucrurile care se referă la interese materiale. De exemplu, atunci când o persoană îi induce în eroare pe alții pentru ca aceștia s-o admire și să o idolatrizeze, își urmărește interesele psihologice; există, totodată, interese materiale, pe care oamenii le urmăresc profitând de ceilalți, trăgând foloase pentru ei sau furând lucrurile casei lui Dumnezeu, pentru a da câteva exemple. Antihriștii nu caută niciodată decât profitul. Indiferent dacă urmăresc interese psihologice sau materiale, antihriștii sunt avari și lacomi și vor încerca să ia toate aceste lucruri pentru ei. Chestiunile care privesc interesele unei persoane o dezvăluie cel mai mult. Interesele sunt strâns legate de viața fiecărei persoane și toate lucrurile cu care intră în contact o persoană în fiecare zi implică interesele sale. De exemplu, când spui ceva sau vorbești despre o problemă,

ce interese sunt implicate? Când doi oameni discută o anumită problemă, este vorba despre cine este elocvent și cine nu, cine este apreciat și cine este desconsiderat de alți oameni și, de asemenea, este vorba despre diferitele consecințe ale modurilor lor deosebite de a vorbi. Nu cumva este o chestiune care ține de interese? Așadar, ce fac oamenii când li se întâmplă astfel de lucruri? Se străduiesc să se dea în spectacol, frământându-și mintea cum să-și organizeze cuvintele, astfel încât să explice chestiunea clar și astfel încât cuvintele să fie exprimate mai elegant și să sune mai plăcut și, de asemenea, să aibă o structură și să lase o impresie durabilă asupra oamenilor. Să folosească această abordare, să-și folosească elocvența, creierul și cunoștințele pentru a le intra în grații oamenilor și pentru a-i impresiona profund – acesta este un tip de interes. Ce alte aspecte implică interesele pe care le urmăresc oamenii? Când își văd de treburile lor, oamenii cântăresc constant lucrurile, calculează și chibzuiesc în mințile lor, frământându-și mintea să se gândească ce acțiuni sunt în interesul lor, ce acțiuni nu sunt în interesul lor, ce acțiuni le pot promova interesele, ce acțiuni cel puțin nu le prejudiciază interesele și ce acțiuni le pot aduce cea mai mare glorie și cele mai mari câștiguri materiale și-i pot transforma în cei mai mari beneficiari. Acestea sunt cele două interese pentru care se luptă oamenii când li se întâmplă ceva. Interesele pe care le urmăresc oamenii se axează pe aceste două aspecte și nimic mai mult: pe de o parte, acela de a obține beneficii materiale sau, cel puțin, de a nu ieși în pierdere, și de a profita de ceilalți; în plus, la nivel psihologic, să-i facă pe oameni să-i aprecieze și să-i admire și să câștige inimile oamenilor. Uneori, pentru a câștiga putere și statut, oamenii pot renunța chiar și la interesele materiale – adică și-ar asuma o mică pierdere pentru a obține ulterior un avantaj mai mare față de alții. Pe scurt, toate aceste lucruri legate de reputația, statutul, gloria și lucrurile materiale ale oamenilor fac parte din categoria intereselor acestora și toate sunt interese pe care oamenii le urmăresc.

Care este natura faptului că oamenii urmăresc aceste interese? De ce urmăresc oamenii aceste lucruri? E legitim să le urmărească? Este rezonabil? Este în acord cu cerințele lui Dumnezeu de la oameni? Este acesta standardul pe care Dumnezeu îl cere de la ființele create? În cuvintele lui Dumnezeu, menționează El: „Ar trebui să vă urmăriți propriile interese și să le valorificați la maximum. Nu vă sacrificați propriile interese doar pentru că aveți credință în Dumnezeu și faceți o datorie. Ar trebui să vă prețuiți statutul, reputația și puterea și să apărați aceste lucruri cu orice preț. Dacă Dumnezeu îți dă statut, ar trebui mai degrabă să-l prețuiești și să-l transformi în gloria ta, și nu în rușinea ta. Aceasta este însărcinarea pe care ți-o dă Dumnezeu” – a spus Dumnezeu vreodată asta? (Nu.) Întrucât nu există nimic de felul acesta în cuvintele lui Dumnezeu, atunci ce le cere El, în inima Lui, ființelor create? Cum le cere Dumnezeu oamenilor să-și privească interesele? Pe de o parte, Dumnezeu vrea ca oamenii să renunțe la interesele lor – asta în termeni generali; în plus, Dumnezeu le oferă oamenilor căi de practică potrivite în și mai multe privințe, spunându-le cum să acționeze, astfel încât să urmeze calea pe care se cuvine să meargă, cum să practice așa cum ar trebui să o facă ființele

create, ce păreri și atitudini ar trebui să aibă față de lucrurile materiale, față de faimă și câștig și cum ar trebui să aleagă. E de la sine înțeles că, deși cuvintele lui Dumnezeu nu le spun direct oamenilor cum să-și privească interesele, printre rânduri, cuvintele Lui exprimă și care anume sunt părerile lui Dumnezeu despre interesele omenirii corupte și spun foarte clar că oamenii ar trebui să-și lase la o parte propriile păreri, să facă lucrurile în concordanță cu adevărurile-principii, să acționeze conform rolului lor de ființe create și să-și știe locul cuvenit. Oare, în inima Lui, Dumnezeu îi privează intenționat pe oameni de interesele lor, cerându-le să acționeze în felul acesta? Categoric nu. Unii oameni spun: „În biserică, se vorbește mereu despre interesele casei lui dumnezeu și despre interesele bisericii, dar cum se face că nimeni nu vorbește despre interesele noastre, ale oamenilor? Cine are grijă de interesele noastre? Nu ar trebui să avem și noi niște drepturi ale omului? Trebuie să ni se ofere și nouă câteva mici câștiguri. De ce nu ni se dă și nouă ceva? Cum se face că toate interesele îi aparțin lui dumnezeu? Nu cumva și dumnezeu e egoist?” Să spună acest lucru este o răzvrătire și o trădare extremă. Este evident că este greșit să spună lucrul acesta. O persoană cu umanitate sigur nu poate spune asta, doar diavolii îndrăznesc să spună tot felul de lucruri pline de răzvrătire. Alții spun: „Dumnezeu le spune mereu oamenilor să nu țină cont de interesele lor personale. Spune mereu să nu comploteze pentru ei înșiși. Oamenii vor să se facă remarcați făcând lucruri sau având realizări care îi fac pe toți să-i venereze. Dumnezeu spune că asta este o ambiție. Oamenii vor să lupte pentru interesele lor, să servească mâncare bună, să se bucure de viață, să se complacă în confortul trupului și să trăiască respectabil în rândul omenirii. Dumnezeu spune că oamenii doar își întrețin propriile interese în felul acesta și că trebuie să le lase deoparte. Dacă lăsăm deoparte toate aceste interese, cum putem trăi mai bine?” Dacă oamenii nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu, se vor împotrivi mereu cerințelor Lui și se vor certa mereu cu Dumnezeu din cauza acestor chestiuni. E exact ca în cazul unor părinți care au muncit din greu jumătate de viață pentru a-și crește copiii și sunt atât de obosiți, încât au tot felul de boli. Părinții își fac griji că trupurile le vor ceda și că nu va exista nimeni să le sprijine copiii, așa că își cumpără câteva produse pentru îngrijirea sănătății. Copiii nu au discernământ și, când văd aceste produse, spun: „Eu nici măcar nu am cumpărat o haină nouă de ani buni, cum se face că poți totuși să cumperi produse pentru îngrijirea sănătății? Ar trebui să strângi acei bani ca să merg la facultate.” Nu cumva această remarcă le rănește sentimentele părinților lor? Părinții nu fac toate acestea pentru interesele proprii, nici pentru că vor să se complacă în confortul trupului și nici pentru că vor să trăiască puțin mai mult și în puțin mai mult confort și să ia parte la norocul viitor al copiilor lor. Nu acestea sunt motivele. Pentru ce o fac? O fac de dragul copiilor lor. Copiii nu înțeleg asta și chiar își învinuiesc părinții – nu cumva aceasta este o trădare? (Ba da.) În cazul în care copiii nu înțeleg intențiile părinților lor, s-ar putea să se certe cu aceștia și chiar să provoace dispute și să le rănească sentimentele. Așadar, înțelegeți inima lui Dumnezeu? Această chestiune ține de înțelegerea adevărului. De ce sunt condamnate de Dumnezeu

practicile oamenilor de a-și întreține propriile interese și ambiții? Oare Dumnezeu este egoist? Oare Dumnezeu le spune acestora să nu urmărească interesele personale ca să facă din ei niște oameni săraci și jalnici? (Nu.) Categoric nu e asta. Dumnezeu vrea ca oamenii să fie buni și vine să-Și facă lucrarea de a-i mântui pentru a oferi binecuvântări omenirii și a ghida oamenii către o destinație frumoasă. Tot ce face Dumnezeu este pentru ca oamenii să dobândească adevărul și viața, astfel încât să fie apți să primească promisiunea și binecuvântările lui Dumnezeu. Cu toate acestea, oamenii au fost profund corupți de Satana, au firi corupte și trebuie să sufere enorm ca să dobândească adevărul și viața. Dacă toți urmăresc interesele personale și vor să ducă o viață bună pentru a satisface dorințele extravagante ale trupului, dar nu depun eforturi pentru urmărirea adevărului, care vor fi consecințele? Vor fi incapabili să obțină adevărul și să fie purificați și mântuiți. Care sunt consecințele dacă nu vor fi mântuiți? Trebuie să moară cu toții în dezastre. Este acesta momentul să se desfete în plăcerile trupului? Nu. Oricine nu dobândește adevărul trebuie să moară. Prin urmare, Dumnezeu le cere oamenilor să renunțe la interesele lor trupești și să urmărească adevărul. Acest lucru este făcut pentru oameni, pentru viețile lor și pentru mântuirea lor. Odată ce oamenii dobândesc adevărul și sunt mântuiți, promisiunea și binecuvântările lui Dumnezeu vor veni în orice moment. Binecuvântările pe care Dumnezeu le oferă oamenilor sunt cine știe de câte sute sau mii de ori mai mari decât plăcerile trupului pe care și le închipuie oamenii. Cum se face că oamenii nu le pot vedea? Oare sunt cu toții orbi în fața lor? Atunci de ce le cere Dumnezeu oamenilor să-și lase deoparte interesele proprii și să apere interesele lui Dumnezeu și pe cele ale casei lui Dumnezeu? Cine poate explica această chestiune? (Dumnezeu le cere oamenilor să renunțe la interesele personale pentru că oamenii au fost corupți de Satana, iar interesele lor nu sunt în acord cu adevărul. Cerându-le oamenilor să apere interesele casei lui Dumnezeu, El îi învață cum să se poarte. De asemenea, Dumnezeu face acest lucru și pentru că întreaga lucrare pe care o face El are scopul de a mântui oamenii, iar dacă cineva nu știe să apere interesele casei lui Dumnezeu, nu merită să fie numit om.) Există niște aspecte practice în ceea ce spui. (Aș vrea să adaug ceva. Eram obsedat de faimă, câștig și statut. Simțeam că am niște daruri și că ar trebui să fiu promovat în funcția de supraveghetor. Totuși, de fiecare dată când se țineau alegeri, pierdeam și, în inima mea, mă plângeam de Dumnezeu – de ce nu mi-a îndeplinit această mică dorință? Ulterior, după ce am experimentat câteva eșecuri, am citit cuvintele lui Dumnezeu și am reflectat asupra mea și am recunoscut că eram adesea invidios și cream dispute pentru că urmăream faima, câștigul și statutul și nu cooperam armonios cu frații și surorile mele. Nu numai că nu făcusem progrese în viața mea, dar provocasem și câteva pierderi lucrării casei lui Dumnezeu. Am ajuns să-mi dau seama că urmărirea faimei, a câștigului și a intereselor personale nu este o perspectivă corectă asupra vieții, nici un obiectiv corect de urmărit, ci este o părere greșită pe care Satana le-o insuflă oamenilor pentru a-i induce în eroare, iar a urmări astfel de lucruri este foarte periculos. Dumnezeu nu le spune oamenilor să nu urmărească faima, câștigul și

statutul ca să le provoace necazuri, nici pentru că vrea să fie aspru cu ei, ci pentru că aceasta este o cale foarte periculoasă, iar urmărirea unor astfel de lucruri nu poate duce decât la un final în care vor rămâne cu mâna goală.) Care credeți că este pericolul despre care vorbește atunci când spune „cu mâna goală” și „foarte periculoasă”? Oare este vorba de a rămâne cu mâinile goale și nimic mai mult? Ce fel de cale este aceasta? (Calea către distrugere.) Urmărirea acestor lucruri este o cale de împotrivire față de Dumnezeu. Nu reprezintă urmărirea adevărului, ci, mai degrabă, urmărirea statutului și a prestigiului. Înseamnă a merge pe calea antihriștilor. Indiferent cât de legitime crezi că sunt dorințele și aspirațiile tale, ceea ce vrea Dumnezeu nu este asta, nu este o asemenea urmărire, Dumnezeu nu vrea să urmărești în felul acesta. Dacă insiști să-ți urmezi propriul curs, atunci, în cele din urmă, finalul tău nu va fi doar că vei rămâne cu mâna goală, ci și că vei păși pe o cale de împotrivire față de Dumnezeu. Ce este periculos în asta? I te vei împotrivi lui Dumnezeu, Îl vei ataca și I te vei opune, Îi vei fi potrivnic, iar finalul va fi distrugerea. Mai este ceva de adăugat? (Dumnezeule, aș vrea să adaug eu ceva. Dumnezeu tocmai a întrebat de ce nu vrea ca oamenii să-și apere propriile interese, ci, mai degrabă, să apere interesele casei lui Dumnezeu. După cum înțeleg eu lucrurile, Dumnezeu a creat totul și totul vine de la Dumnezeu. Fiecare lucru creat de Dumnezeu este pentru oameni. Orice face Dumnezeu – inclusiv faptul că S-a întrupat de două ori pentru a face toată această lucrare și inclusiv toată lucrarea de acum de a înființa biserica – totul este, de fapt, de dragul mântuirii oamenilor. Odată ce oamenii cred în Dumnezeu, încep să trăiască viața bisericească și își pot face îndatoririle, au o cale de mântuire. Prin urmare, faptul că Dumnezeu ne cere să ne lăsăm la o parte interesele personale nu este privare, pentru că noi înșine suntem cei care vor beneficia, în cele din urmă, de pe urma apărării intereselor lui Dumnezeu și a intereselor casei Lui.) Foarte bine. Sensul general al celor spuse de voi în părtășie este, în esență, corect. Unii oameni vorbesc despre experiențele personale, iar alții vorbesc despre asta dintr-o perspectivă teoretică. Practic, ceea ce înțelegeți este că interesele lui Dumnezeu sunt legitime, iar interesele oamenilor nu sunt legitime. Numai interesele lui Dumnezeu se pot numi interese, pe când interesele oamenilor nu ar trebui să existe. Mai ales „interesele oamenilor” – această sintagmă, această expresie, acest fapt – nu sunt ceva de care oamenii ar trebui să se bucure. Interesele lui Dumnezeu sunt pe primul loc și ar trebui să fie apărate. Practic, asta înțelegeți voi. Cu alte cuvinte, oamenii ar trebui să aibă responsabilitatea de a apăra interesele lui Dumnezeu și ar trebui să privească interesele lui Dumnezeu în mod corect, pe când interesele oamenilor ar trebui să fie privite cu dispreț și înlăturate, pentru că interesele oamenilor nu sunt atât de glorioase. Dintr-un punct de vedere omenesc – pentru că, în esență, oamenii au firi corupte și, în sinea lor, sunt cu toții întinați de firi corupte – toate interesele oamenilor, indiferent de modul în care le privești sau indiferent dacă sunt perceptibile sau imperceptibile, se încadrează în categoria celor nelegitime. Prin urmare, indiferent dacă oamenii le pot lăsa la o parte sau nu, și-au dat seama deja, în mod subiectiv, că interesele oamenilor ar trebui să fie

lăsate deoparte și că interesele lui Dumnezeu sunt cele pentru care ar trebui să lupte și pe care ar trebui să le apere. Există un consens în privința asta. Acum că am ajuns la un consens, să avem părtășie despre care anume sunt interesele lui Dumnezeu.

Care sunt, mai exact, interesele lui Dumnezeu? Pot fi echivalate interesele lui Dumnezeu, interesele casei lui Dumnezeu și interesele bisericii? Se poate spune că „Dumnezeu” e un apelativ și, de asemenea, un sinonim pentru esența lui Dumnezeu. Dar „casa lui Dumnezeu” și „biserica”? „Casa lui Dumnezeu” este un termen cu un caracter mai degrabă general, pe când „biserica” este unul mai specific. Pot fi echivalate interesele lui Dumnezeu, interesele casei lui Dumnezeu și interesele bisericii? (Nu, nu pot.) Unii oameni spun că nu, dar, de fapt, pot fi echivalate? Decretele administrative ale casei lui Dumnezeu, decretele administrative ale bisericii și decretele administrative promulgate de Dumnezeu sunt același lucru? (Da.) Sunt același lucru. Vorbind din această perspectivă, interesele tuturor celor trei pot fi echivalate. Casa lui Dumnezeu ia ființă doar cu Dumnezeu și aleșii Lui, iar biserica ia ființă numai cu acești aleși ai casei lui Dumnezeu. Biserica este o „unitate subordonată” mai specifică a casei lui Dumnezeu. „Casa lui Dumnezeu” este un termen mai general, pe când „biserica” este unul mai specific. Pot fi echivalate interesele lui Dumnezeu, interesele casei lui Dumnezeu și interesele bisericii? Credeți că ar trebui să fie echivalate? Nu știți? Atunci să încercăm mai întâi să le echivalăm, pentru a le analiza. De exemplu, gloria lui Dumnezeu este interesul lui Dumnezeu. Ar fi în regulă să spunem că este gloria casei lui Dumnezeu? (Nu.) Nu ar fi în regulă. Casa lui Dumnezeu este un nume, nu reprezintă esența lui Dumnezeu. Ar fi în regulă să spunem că gloria lui Dumnezeu este gloria bisericii? (Nu.) În mod evident, nici asta nu ar fi în regulă. Gloria bisericii este gloria tuturor fraților și surorilor. Să o echivalăm cu gloria lui Dumnezeu ar fi scandalos. Oamenii nu-și pot asuma această glorie și nici casa lui Dumnezeu, nici biserica. Vorbind din această perspectivă, pot fi echivalate interesele lui Dumnezeu, interesele casei lui Dumnezeu și interesele bisericii? (Nu, nu pot.) Nu, nu pot. Din altă perspectivă, pot fi echivalate o parte din lucrarea pe care o face Dumnezeu, o parte din lucrarea casei lui Dumnezeu și o parte din lucrarea bisericii? De exemplu, Dumnezeu le spune oamenilor să predice Evanghelia și să propovăduiască ale lui Dumnezeu cuvinte. Aceasta este intenția lui Dumnezeu și, de asemenea, este însărcinarea dată de El oamenilor. Când această însărcinare îi este dată casei lui Dumnezeu, poate această lucrare să fie echivalată cu lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă? Însărcinările de la Dumnezeu sunt și ele o parte a lucrării Lui, iar această parte specifică poate fi echivalată cu lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă. Când această însărcinare îi este apoi dată bisericii, poate fi echivalată cu lucrarea lui Dumnezeu? (Da.) Da, poate. Unul dintre aceste două exemple implică ceva din esența lui Dumnezeu, caz în care Dumnezeu, casa lui Dumnezeu și biserica nu pot fi echivalate. Celălalt exemplu implică lucrarea pe care o face Dumnezeu, însărcinarea de la Dumnezeu și, mai specific, cerințele lui Dumnezeu pentru toată lumea – aceste lucruri pot fi echivalate. Când vine vorba despre

lucrurile care implică gloria, identitatea, esența și mărturia lui Dumnezeu, poate fi făcută o echivalare între El, casa Lui și biserică? (Nu.) Casa lui Dumnezeu și biserica nu pot avea această mărturie și această glorie și nu pot fi echivalate cu Dumnezeu, dar, când e vorba despre o anumită slujbă sau despre o anumită însărcinare, pot fi echivalate. Anterior am avut părtășie despre interesele casei lui Dumnezeu și ale bisericii, despre care am vorbit foarte mult. Astăzi ne vom concentra asupra părtășiei despre care anume sunt interesele lui Dumnezeu și care anume sunt lucrurile pe care oamenii nu le cunosc, la care aceștia nu s-au gândit niciodată și care au o legătură strânsă cu Dumnezeu și sunt considerate interesele lui Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba despre un substantiv, o zicală sau un lucru asociat cu esența și identitatea lui Dumnezeu, care lucruri sunt interesele lui Dumnezeu? (Gloria lui Dumnezeu.) Gloria lui Dumnezeu este, cu siguranță, mărturia pe care Dumnezeu o obține de la oameni. Ce altceva? Lucrarea lui Dumnezeu, planul de gestionare al lui Dumnezeu, numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu, identitatea lui Dumnezeu și statutul lui Dumnezeu – toate acestea sunt interesele Sale. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, care este cel mai prețios lucru pe care vrea să-l protejeze? Numele lui Dumnezeu, gloria lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu sau identitatea și statutul lui Dumnezeu? Care este mai exact? Planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea este cel mai prețios lucru pe care Dumnezeu vrea să-l protejeze. Planul de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu este toată lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă în această perioadă de 6000 de ani. Pentru Dumnezeu, acesta este cel mai important lucru. Se poate spune că acesta ar trebui să fie interesul lui Dumnezeu, care poate fi văzut în ochii ființelor umane create. Practic, la asta se pot rezuma lucrurile pe care oamenii pot să le înțeleagă întrucâtva în legătură cu interesele lui Dumnezeu și lucrurile pe care aceștia ar trebui să le înțeleagă. Mai departe să vorbim despre interesele casei lui Dumnezeu. Când vine vorba despre interesele casei lui Dumnezeu, în afară de a apăra numele, gloria și mărturia lui Dumnezeu, ce altă însărcinare dată de Dumnezeu omenirii ar trebui apărată de oameni? (Planul de gestionare al lui Dumnezeu.) Așa e, cea mai importantă însărcinare dată de Dumnezeu omenirii este cel mai important interes al casei lui Dumnezeu. Așadar, care este acest interes? Este acela ca planul de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu să fie pus în aplicare în rândul omenirii, iar asta sigur că include tot felul de aspecte. Așadar, ce include? Include înființarea și formarea bisericii, crearea conducătorilor și a lucrătorilor la toate nivelurile bisericii, astfel încât diversele elemente ale lucrării bisericii și lucrarea de răspândire a Evangheliei lui Dumnezeu să poată continua nestingherite – toate acestea implică interesele bisericii. Acestea sunt cele mai importante lucruri cu privire la interesele lui Dumnezeu, ale casei lui Dumnezeu și ale bisericii, despre care vorbim adesea. Pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să se răspândească, pentru ca planul de gestionare al lui Dumnezeu să continue fără obstacole, pentru ca intenția și voia lui Dumnezeu să fie îndeplinite fără obstacole în rândul omenirii și pentru ca ale lui Dumnezeu cuvinte să fie răspândite, diseminate și

propovăduite la scară mai mare printre oameni, astfel încât mai mulți oameni să vină înaintea lui Dumnezeu – acestea sunt obiectivele și esența întregii lucrări a lui Dumnezeu. Ca atare, orice implică interesele casei lui Dumnezeu și interesele bisericii trebuie, desigur, să implice voia și planul de gestionare al lui Dumnezeu. Mai specific, depinde de faptul dacă, în fiecare epocă și în fiecare etapă, lucrarea lui Dumnezeu poate să continue fără obstacole și poate să se răspândească și dacă se desfășoară și progresează lin în rândul omenirii. Dacă toate acestea se desfășoară normal, atunci interesele casei lui Dumnezeu și ale bisericii vor fi protejate, iar gloria lui Dumnezeu și mărturia lui Dumnezeu vor fi protejate. Dacă lucrarea lui Dumnezeu din casa lui Dumnezeu și din biserică întâmpină obstacole și nu poate continua nestingherită, iar intenția lui Dumnezeu și lucrarea pe care plănuiește să o facă sunt obstrucționate, atunci interesele casei lui Dumnezeu și ale bisericii sigur vor fi grav afectate – aceste lucruri sunt legate. Cu alte cuvinte, atunci când interesele casei lui Dumnezeu și ale bisericii sunt grav afectate sau obstrucționate, planul de gestionare al lui Dumnezeu va fi cu siguranță grav zădărnicit, iar interesele lui Dumnezeu vor fi și ele grav afectate.

Acum că am încheiat părtășia despre care sunt interesele lui Dumnezeu, să vorbim mai departe despre care sunt interesele oamenilor. Tocmai am vorbit puțin despre interesele oamenilor, acum să vorbim despre natura intereselor oamenilor, în ceea ce privește definirea lor, și să le caracterizăm. De ce le cere Dumnezeu oamenilor să-și lase deoparte interesele? Oare oamenii nu au acest drept? Oare Dumnezeu nu le acordă oamenilor acest drept? Oare oamenii nu merită astfel de drepturi? Nu așa stau lucrurile? Privind lucrurile din perspectiva celor câteva aspecte ale intereselor oamenilor despre care tocmai am vorbit, pentru ce urmăresc oamenii interesele? (Pentru ei înșiși.) „Pentru ei înșiși” este o generalizare. Cine sunt ei înșiși? (Satane.) Dacă oamenii înțeleg adevărul, pot trăi în conformitate cu el, obțin o schimbare în fire, sunt mântuiți și urmăresc ceea ce vor, oare lucrurile pe care le urmăresc nu vor fi compatibile cu Dumnezeu? Însă, înainte să se schimbe și să fie mântuiți, singurele lucruri pe care le urmăresc sunt faima și câștigul, multitudinea de aspecte legate de trup; acestea sunt complet ostile adevărului și în contradicție cu acesta, o reală încălcare a adevărului și complet opuse lui. Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, se implică în propria afacere, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și distruge lucrarea bisericii. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul?

Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte faima, câștigul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă o face pentru că, în timp ce urmăresc faima, câștigul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care și mai mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, dobândind astfel mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propria faimă, propriul câștig și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor îndeplini cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, câștigului și al statutului și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și punerea în aplicare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc faima, câștigul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării faimei, a câștigului și a statutului de către oameni. Eroarea făcută de oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmărite sunt cele ale Satanei și sunt ticăloase și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ. Când cineva caută adevărul, e capabil să țină seama de intențiile lui Dumnezeu și de povara lui Dumnezeu. Când își face datoria, susține lucrarea bisericii în toate privințele. Este capabil să Îl preamărească pe Dumnezeu și să mărturisească pentru El, le este de folos fraților și surorilor, îi sprijină și aprovizionează, iar Dumnezeu dobândește slavă și mărturie, ceea ce îl rușinează pe Satana. Drept rezultat al urmăririi adevărului, Dumnezeu dobândește o ființă creată care este cu adevărat capabilă să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, care este capabilă să-L venereze pe Dumnezeu. De asemenea, drept rezultat al urmăririi adevărului, voia lui Dumnezeu e îndeplinită, iar lucrarea lui Dumnezeu poate să progreseze. În ochii lui Dumnezeu, o astfel de urmărire este pozitivă, cinstită. O astfel de urmărire este de un imens folos

aleșilor lui Dumnezeu, cât și pe deplin benefică lucrării bisericii, ajută la progresul lucrării și este aprobată de Dumnezeu.

În continuare vom avea părtășie despre interesele lui Dumnezeu, interesele casei lui Dumnezeu și interesele bisericii. Să nu vorbim chiar acum despre faptul că poate să existe ceva în comun între aceste trei interese, adică, dacă atunci când vorbim despre un interes, acesta poate fi echivalat cu celelalte. Să vorbim mai întâi despre interesele lui Dumnezeu. Tocmai am menționat că interesele lui Dumnezeu includ gloria lui Dumnezeu, mărturia Lui, numele Lui și, mai cu seamă, planul de gestionare al lui Dumnezeu și răspândirea lucrării lui Dumnezeu, care sunt cele mai mari și mai importante lucruri în ceea ce-L privește pe Dumnezeu. Pentru moment, să nu menționăm gloria lui Dumnezeu, numele Lui, mărturia Lui, care sunt destul de îndepărtate de oameni. Să vorbim mai întâi despre lucrarea lui Dumnezeu. Ce lucrare face de fapt Dumnezeu? Care este conținutul acesteia? Care este natura ei? Ce aduce lucrarea lui Dumnezeu omenirii? Care anume este impactul ei asupra omenirii? Să vorbim mai întâi despre aceste lucruri. Așadar, ce anume este lucrarea lui Dumnezeu? (Mântuirea omenirii.) Acest subiect nu se poate schimba, scopul lucrării nu se poate schimba, adică acela de a mântui omenirea care este stăpânită de Satana și care a fost profund coruptă de Satana. Această lucrare are scopul de a mântui un grup de oameni care au fost corupți de Satana până într-acolo încât le lipsește orice asemănare umană, un grup de oameni care sunt plini de firile corupte ale Satanei și de firi care se împotrivesc lui Dumnezeu, pentru a-i determina să se schimbe, ca să aibă asemănare umană și ca să-i determine să înțeleagă adevărul și să înțeleagă și să pătrundă ce este just și ce nu este, care sunt lucrurile pozitive și care sunt lucrurile negative, felul în care oamenii ar trebui să viețuiască pentru a trăi asemănarea oamenilor adevărați și ce poziție ar trebui să adopte, astfel încât să se afle în poziția pe care Dumnezeu a predestinat-o oamenilor. Acestea sunt temele de bază ale lucrării lui Dumnezeu și voi toți le cunoașteți la nivel teoretic. Dacă înțelegeți cu adevărat intenția lui Dumnezeu, ar trebui să știți dacă Dumnezeu judecă oamenii pentru a-i condamna și a-i distruge sau pentru a-i purifica și a-i desăvârși și dacă Dumnezeu judecă și mustră oamenii ca să-i împingă în Adâncul cu foc sau ca să-i mântuiască și să-i aducă în lumină. Putem vedea cu toții că Dumnezeu exprimă atât de multe adevăruri, expune diversele stări corupte ale oamenilor, corectează devierile din credința lor și cele legate de noțiunile lor despre credință, conduce oamenii spre a înțelege adevărul, a trăi după cuvintele lui Dumnezeu și a trăi asemănarea ființelor umane adevărate și că unele rezultate au fost deja obținute printre aleșii lui Dumnezeu. Dumnezeu expune firile arogante ale oamenilor și îi împiedică să devină supraoameni sau oameni măreți, permițându-le să devină ființe create adevărate și oameni cu conștiință și rațiune; Dumnezeu expune esența ipocrită a fariseilor, permițându-le oamenilor să le vadă chipurile ipocrite și aducând oamenii în adevărul-realitate al cuvintelor lui Dumnezeu; Dumnezeu expune absurditatea culturii tradiționale și cătușele pe care aceasta le pune oamenilor și răul pe care li-l face, astfel încât oamenii să se poată elibera de cătușele

culturii tradiționale și să fie capabili să accepte adevărul și să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu… Toate acestea pot fi sintetizate după cum urmează: lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor este aceea de a-i aduce înapoi de la tendințele lumii rele la casa lui Dumnezeu și apoi de a-i învăța asiduu și de a-i aproviziona cu adevăr și cu viață, astfel încât ei să poată înțelege și să poată ști care sunt adevăratele principii de conduită personală și cum ar trebui să se poarte oamenii, ca să scape de răul pe care-l fac oamenilor tendințele rele ale Satanei și diversele filosofii și otrăvuri satanice. De la început și până în prezent, Dumnezeu a făcut tot felul de lucrări, de la lucrarea Lui din Epoca Legii, la lucrarea Lui din Epoca Harului, până la lucrarea de judecată pe care El o face acum, în zilele de pe urmă. Acum că aceste trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vă sunt clare, care anume este natura lucrării lui Dumnezeu în planul Său de gestionare de 6000 de ani? Cum ar trebui să fie caracterizată? (Aceasta este cea mai justă cauză din rândul omenirii.) Așa e. Lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona și a mântui omenirea se desfășoară de 6000 de ani și, în acești 6000 de ani, Dumnezeu, neobosit, a îndurat, a așteptat și a vorbit, conducând omenirea până acum. Dumnezeu nu a renunțat, iar această lucrare pe care o face Dumnezeu este cea mai justă cauză în rândul omenirii. Privind lucrurile din perspectiva naturii lucrării lui Dumnezeu, sunt interesele lui Dumnezeu cele mai juste și mai legitime? (Da.) Dacă interesele lui Dumnezeu sunt apărate, ce se va întâmpla cu omenirea? Omenirea poate continua să supraviețuiască bine, să trăiască asemănarea oamenilor, să trăiască în cadrul legilor pe care le-a formulat Dumnezeu pentru toate lucrurile și să se bucure de tot ce i-a oferit Dumnezeu omenirii, iar ființele umane vor deveni astfel adevărate stăpâne ale tuturor lucrurilor. Este necesar să vedeți că lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este, în cele din urmă, în interesul suprem al oamenilor. Așadar, atunci lucrarea lui Dumnezeu de a mântui omenirea nu este cea mai justă cauză în rândul omenirii? Acest lucru este de netăgăduit și dincolo de orice îndoială – este cea mai justă cauză. Prin urmare, dacă cineva, pentru propriile interese, ar merge atât de departe, încât să prejudicieze interesele casei lui Dumnezeu și să împiedice răspândirea lucrării lui Dumnezeu, ce persoană este aceasta? În mod evident, este un individ ticălos și un diavol. Dumnezeu doar aprovizionează omenirea, fără să ceară nimic în schimb. În timp ce Dumnezeu face lucrarea care este în beneficiul suprem al omenirii și Își asumă cea mai justă cauză, oamenii nu numai că nu Îl apreciază pe Dumnezeu sau nu Îi mulțumesc și nu se gândesc să-L răsplătească, ci, din contră, perturbă, tulbură și subminează lucrarea lui Dumnezeu și își urmăresc interesele personale. Astfel de oameni nu au deloc conștiință sau rațiune. Mai merită să fie numiți oameni? Sunt veritabili diavoli și satane! Din moment ce Dumnezeu nu îi poate emoționa pe oameni, deși face toate astea, oare mai au ei inimă? Nu, nu au. Faptul că nu au inimă înseamnă că nu au conștiință. Astfel de oameni nu au niciun simț al conștiinței. Când umanității cuiva îi lipsește conștiința, acea persoană nu mai este om, ci un animal, un diavol și o satană. Este un lucru evident. Dumnezeu este hotărât să plătească orice preț și lucrează neobosit pentru ca oamenii să fie mântuiți.

Chiar dacă oamenii înțeleg greșit sau se îndoiesc, Dumnezeu a fost mereu răbdător și continuă să-i aprovizioneze, spunându-le neîncetat diverse aspecte ale adevărului, făcându-i să înțeleagă puțin câte puțin, făcându-i să reflecteze și să examineze și permițându-le să înțeleagă inima lui Dumnezeu și să o pătrundă cu mintea. Iar când oamenii aud aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, se emoționează și varsă câteva lacrimi, dar când se întorc, nu numai că nu țin cont de intențiile lui Dumnezeu, dar continuă să urmărească binecuvântările și interesele personale. Spuneți-Mi, oare astfel de oameni nu au conștiință, nici rațiune? Ce le lipsește cel mai mult unor asemenea oameni? Cel mai mult le lipsesc conștiința și rațiunea, cel mai mult le lipsește umanitatea. Dumnezeu îndură tot felul de suferințe, cu cea mai mare răbdare, pentru a lucra și a mântui oamenii, dar aceștia tot Îl înțeleg greșit, I se împotrivesc constant, își apără constant propriile interese fără să țină cont deloc de interesele casei lui Dumnezeu și vor mereu să ducă o viață minunată, dar nu vor să contribuie la gloria lui Dumnezeu – există vreo umanitate despre care să vorbim în toate aceste lucruri? Deși oamenii își proclamă în gura mare mărturia pentru Dumnezeu, în inimile lor spun: „Aceasta este lucrarea pe care am făcut-o, care a dat rezultate. Și eu am depus efort, și eu am plătit un preț. De ce să nu mărturisesc pentru mine?” Vor mereu să fie părtași la gloria și la mărturia lui Dumnezeu. Sunt oamenii vrednici de astfel de lucruri? Cuvântul „slavă” nu le aparține oamenilor. Slava poate merge doar la Dumnezeu, la Creator, și nu are nimic de-a face cu ființele umane create. Chiar dacă depun efort și cooperează, oamenii sunt totuși sub conducerea lucrării Duhului Sfânt. Dacă nu există o lucrare a Duhului Sfânt, ce pot face oamenii? Cuvântul „mărturie” nu le aparține nici el oamenilor. Indiferent dacă este vorba despre substantivul „mărturie” sau despre verbul „a mărturisi”, ambele cuvinte în sine nu au nicio legătură cu ființele umane create. Numai Creatorul este vrednic de a fi mărturisit și este vrednic de mărturia oamenilor. Acest lucru este determinat de identitatea, statutul și esența lui Dumnezeu și, de asemenea, de faptul că tot ce face Dumnezeu provine din eforturile Lui, iar Dumnezeu merită să aibă toate acestea. Ceea ce pot face oamenii este cu siguranță limitat și totul este rezultatul luminării, conducerii și îndrumării Duhului Sfânt. Cât despre natura umană, oamenii devin aroganți odată ce înțeleg câteva adevăruri și pot face puțină lucrare. Dacă nu sunt însoțiți deloc de judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, nimeni nu poate ajunge la supunere față de Dumnezeu și nu poate mărturisi pentru El. Ca urmare a predestinării de la Dumnezeu, este posibil ca oamenii să aibă câteva daruri sau talente speciale, să fi învățat o profesie, să fi dobândit aptitudini sau să aibă puțină istețime și astfel devin insuportabil de aroganți și vor constant ca Dumnezeu să-Și împartă gloria și mărturia cu ei. Nu este un lucru irațional? Este extrem de irațional. Asta arată că ei adoptă poziția greșită. Nu se consideră ființe umane, ci o rasă aparte, supraoameni. Oamenii care nu-și cunosc identitatea și esența și nu știu ce poziție ar trebui să adopte nu au deloc conștiință de sine. Umilința acestor oameni nu este un lucru care provine din înjosire – oamenii sunt smeriți și umili de la început. Umilința lui Dumnezeu este un lucru care provine din înjosire. A spune că

oamenii sunt smeriți înseamnă a-i înălța – de fapt, sunt umili. Oamenii vor mereu să concureze pentru faimă, câștig și statut și să concureze cu Dumnezeu pentru aleșii Lui. În felul acesta, joacă rolul Satanei, iar aceasta este natura Satanei. Chiar sunt urmași ai Satanei, fără nici cea mai mică diferență. Să presupunem că Dumnezeu le dă oamenilor puțină autoritate și putere, să presupunem că ei pot arăta semne și minuni și pot face câteva lucruri extraordinare și să presupunem că fac totul conform cerințelor lui Dumnezeu și le respectă întocmai. Însă pot ei să-L depășească pe Dumnezeu? Nu, niciodată. Oare abilitățile Satanei, arhanghelul, nu sunt mai mari decât ale oamenilor? Vrea mereu să-L depășească pe Dumnezeu, dar care este rezultatul final? În final, trebuie să coboare în Adânc. Dumnezeu va fi pentru totdeauna întruchiparea dreptății, pe când Satana, diavolul, arhanghelul, va fi pentru totdeauna întruchiparea ticăloșiei și reprezentantul forțelor ticăloșiei. Dumnezeu va fi just pentru totdeauna, iar acest fapt nu poate fi schimbat. Aceasta este partea excepțională și extraordinară a lui Dumnezeu. Chiar dacă ființele umane obțin de la Dumnezeu toate adevărurile Lui, ele sunt doar ființe umane create, lipsite de însemnătate, și nu Îl pot depăși pe Dumnezeu. Aceasta este diferența dintre omenire și Dumnezeu. Oamenii nu pot exista decât într-o manieră ordonată, în cadrul tuturor regulilor și legilor formulate de Dumnezeu, și pot gestiona tot ce a creat Dumnezeu doar în cadrul acestor reguli și legi. Oamenii nu pot crea nicio ființă și nici nu pot schimba soarta omenirii – acesta este un fapt. Ce indică acest fapt? Că oricât de multă autoritate și oricât de multe abilități îi oferă Dumnezeu omenirii, în final, nimeni nu poate depăși autoritatea lui Dumnezeu. Oricât de mulți ani sau oricât de multe generații sau oricât de mulți oameni există, ei nu pot exista vreodată decât sub autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt imuabil pentru totdeauna, unul care nu se va schimba în vecii vecilor!

Ce simțiți după ce auziți aceste lucruri? Unii oameni spun: „Înainte mă gândeam la aceste lucruri în conștiința mea, dar, fără să vreau, am ajuns să simt că abilitățile mele sporeau. Pe măsură ce înaintam în vârstă, gândurile mele se maturizau și ele, iar eu mă puteam gândi la multe probleme mai pe larg și, pe măsură ce ascultam mai multe din cuvintele lui Dumnezeu, puteam înțelege câteva dintre intențiile Lui, așa că simțeam că eram puternic și că nu aveam nevoie ca Dumnezeu să aibă suveranitate asupra mea. În mod inconștient, am ajuns să simt că eram capabil și că Îl câștigasem pe Dumnezeu.” Este acesta un sentiment bun? (Nu.) În ce fel nu este bun? Acesta nu este un semn bun. Așadar, ce este un semn bun? Cu cât oamenii trăiesc mai mult, cu atât mai mult simt: „Ființele umane sunt ca praful și inferioare furnicilor. Oricât de puternici sau de demni sunt oamenii, oricât de multă doctrină înțeleg sau oricât de mature le sunt gândurile, ei nu pot depăși suveranitatea lui Dumnezeu.” Cu cât oamenii trăiesc mai mult, cu atât mai mult simt măreția și atotputernicia autorității lui Dumnezeu. Cu cât oamenii trăiesc mai mult, cu atât mai mult simt cât de nesemnificativi sunt. Cu cât trăiesc mai mult, cu atât mai mult simt caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu. O astfel de stare de spirit este normală. Aveți o asemenea stare acum? Nu încă, așa-i? Încă sunteți adesea în mijlocul

unei lupte, oscilând pe muchia intereselor și uneori chiar trimițând mici semnale, spunând: „Cum se face că Dumnezeu nu împarte cu mine puțin din interesele Lui? De ce nu-mi face complimente? De ce nu îi face pe oamenii din jurul meu să mă aprecieze? De ce nu îi face pe oameni să fie martori pentru mine? Am plătit un preț și am adus contribuții. Cum mă va răsplăti Dumnezeu?" Încă vă complăceți adesea într-o mentalitate de îngâmfare, de mulțumire de sine. Deseori nu știți cine sunteți și adesea simțiți că sunteți capabili. Această situație este anormală. Acesta nu este progres în viață. Cum se numește acest lucru? Firi corupte care izbucnesc din nou. Unii oameni sunt puțin mai modești și mai discreți atunci când nu au adus nicio contribuție. Odată ce fac ceva important, aduc câteva contribuții și simt că au capital, când văd oamenii din jurul lor, se întreabă: „De ce nu-mi raportați contribuțiile? Toți sunteți martori pentru numele și esența lui Dumnezeu, așa că de ce nu faceți o prezentare despre mine? Chiar dacă nu sunteți martori pentru mine, puteți pur și simplu să faceți o prezentare despre mine. Eu, sora cutare, cred în Dumnezeu de 25 de ani. Acum am 45 de ani, încă nu sunt căsătorită, sunt singură și am urmărit cu devotament și entuziasm până în ziua de azi. Întrucât sunt un stâlp al bisericii, de multe ori am fost trecută pe lista persoanelor căutate de guvernul comunist chinez, am fost hăituită și m-am ascuns în tot felul de locuri, mergând dintr-un loc în altul în mai mult de zece provincii, înainte să mă mut în străinătate. După toate acestea, am continuat să slujesc drept supraveghetor al lucrărilor importante ale casei lui Dumnezeu, timp în care am avut multe sugestii, idei și concepte constructive pentru anumite treburi din casa lui Dumnezeu, aducând o contribuție de neuitat la progresul lucrării bisericii și la răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. De ce nu mă prezentați în felul acesta? De ce nu-mi dă Dumnezeu niște circumstanțe și ocazii pentru a-mi etala talentele, astfel încât să afle toată lumea despre mine și să mă cunoască? De ce ne reprimă Dumnezeu mereu? În casa lui Dumnezeu nu prea suntem liberi, nici nu prea suntem relaxați, descătușați sau fericiți!" Ea chiar vrea să fie relaxată, descătușată și fericită. Cum te putem face să fii relaxată, descătușată și fericită? Punându-te în fruntea clasamentului? Apoi, după ce te-am pus în vârf, să-ți facem o prezentare: în lume, această persoană a fost un doctor celebru, care a câștigat premiul întâi pentru doctori celebri ai națiunii, iar numele ei a fost inclus ulterior în „Enciclopedia medicilor celebri din lume". A scris multe articole și, după ce a venit în casa lui Dumnezeu, a continuat să fie o persoană de bază și talentată, iar acum a devenit conducătoare superioară. Oare atunci va fi fericită? Se va gândi: „Sunt o persoană talentată. În trecut am fost o celebritate și, după ce am venit în casa lui Dumnezeu, sunt în continuare o celebritate. Sunt ca aurul care strălucește oriunde îl pui și nimeni nu-i poate opri strălucirea. Aceste abilități ale mele sunt evidente! Deși Dumnezeu nu este martor, aceste fapte sunt mărturie răsunătoare pentru mine." Ce crezi despre această opinie? Dacă nu poți renunța la urmărirea faimei și a câștigului o singură zi, atunci ești în continuare legat de faimă, câștig și statut și nu poți fi cu adevărat relaxat și fericit. Atât timp cât ești legat, restricționat și încătușat de faimă și câștig, nu vei progresa în

urmărirea adevărului, ci doar vei rămâne blocat acolo unde ești. Unii oameni ar putea întreba: „Oare voi da înapoi?” Realitatea este că, atât timp cât nu înaintezi, ești blocat pe loc sau dai înapoi. Asta arată că acest lucru este natura-esență pe care o ai și că, indiferent de câți ani crezi în Dumnezeu, nu vei face niciodată progrese și, chiar până la sfârșit, este posibil să continui să faci foarte mult rău. Se poate spune cu certitudine că vei fi dezvăluit. Odată ce o astfel de persoană are mediul potrivit, odată ce a câștigat statut, ambiția ei va fi expusă. De fapt, fără acest mediu și fără statut, nu ar avea nicio ambiție? Tot ar avea-o. Ea este doar acest lucru și această esență, iar ambiția ei nu poate fi stăpânită. Odată ce are mediul potrivit, va „exploda” dintr-odată, nicio constrângere nu o va stăvili și va începe să facă rău, iar chipul ei urât, al unui diavol, va fi complet expus. Acesta este un caz de dezvăluire. Ar trebui să înțelegi cuvântul „dezvăluire” în felul următor: Dumnezeu nu a intenționat să te dezvăluie, Dumnezeu a vrut să-ți dea o șansă să practici, dar nu ai știut să apreciezi un lucru bun și chiar te-ai dat în spectacol. Nu meritai să fii dezvăluit? Este alegerea ta. Dumnezeu nu intenționează să te dezvăluie și să te elimine. Motivele și ambițiile tale au fost cele care te-au dezvăluit. Pe cine altcineva poți să dai vina?

În ceea ce privește interesele oamenilor și interesele lui Dumnezeu, am avut întrucâtva suficient de multă părtășie despre adevăr în această privință? Ce sunt interesele personale ale oamenilor? Ele sunt lucrurile pe care oamenii le urmăresc, inclusiv faima, câștigul și statutul, ambiția și dorința de a primi binecuvântări, precum și vanitatea și mândria oamenilor, familia, rudele, interesele materiale și așa mai departe. Esența intereselor oamenilor este egoistă și detestabilă, ticăloasă și satanică, contrară adevărului și perturbă, tulbură și distruge lucrarea casei lui Dumnezeu, pe când interesele lui Dumnezeu sunt cea mai justă cauză de a mântui omenirea și reprezintă iubirea, lucrarea, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu Își apără interesele în mod justificat. Apără o cauză dreaptă. Asta nu se întâmplă pentru că Dumnezeu este egoist și vrea să-Și apere propria demnitate. Este un lucru just și legitim și este în beneficiul suprem al rasei umane pe care Dumnezeu o mântuiește. Doar atunci când Dumnezeu Își apără interesele, omenirea poate fi astfel mântuită și poate astfel câștiga beneficii mai mari, poate obține adevărul, calea și viața și doar atunci pot oamenii să devină, în cele din urmă, adevărate ființe create și să trăiască în cadrul legilor și regulilor stabilite de Dumnezeu și să trăiască în mijlocul tuturor lucrurilor pe care Dumnezeu le-a creat pentru ei și doar atunci poate omenirea să obțină bucurie și o viață cu adevărat frumoasă. Oare toate aceste lucruri pe care le face Dumnezeu reprezintă o cauză justă? Este extrem de justă! Această lucrare și această gestionare făcută de Dumnezeu, precum și toate treburile din cadrul bisericii, care implică mântuirea omenirii de către Dumnezeu – precum predicarea Evangheliei, turnarea filmelor, scrierea articolelor de mărturie, crearea videoclipurilor, traducerea cuvintelor lui Dumnezeu și menținerea ordinii normale a vieții bisericești – aceste treburi sunt importante și trebuie să fie garantate. Mai există și aspectul garantării vieții tuturor aleșilor lui Dumnezeu care

își fac îndatoririle. Deși este o slujbă modestă, similară serviciilor de sprijin și nu pare să aibă prea mare legătură cu lucrarea principală a casei lui Dumnezeu, este, de asemenea, foarte importantă și este necesar să o menționăm aici. Lucruri normale precum mâncarea, îmbrăcămintea, cazarea și transportul – acestea sunt lucrurile pe care Dumnezeu le furnizează pentru oameni și sunt, de asemenea, cele mai legitime nevoi fizice pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală. Dumnezeu nu îi va priva pe oameni de aceste nevoi, ci, mai degrabă, El trebuie să le apere. Dacă tulburi, perturbi și subminezi mereu lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le apere, dacă ești mereu disprețuitor față de astfel de lucruri și ai mereu noțiuni și opinii despre ele, atunci Îl contești pe Dumnezeu și I te împotrivești. Dacă nu consideri că lucrarea lui Dumnezeu și interesele casei lui Dumnezeu sunt importante și vrei mereu să le subminezi, vrei mereu să provoci distrugere sau vrei mereu să profiți de pe urma lor, să înșeli sau să delapidezi, nu cumva Dumnezeu Se va mânia atunci pe tine? (Ba da.) Care sunt consecințele mâniei lui Dumnezeu? (Vom fi pedepsiți.) Cu siguranță. Dumnezeu nu te va ierta, categoric nu! Pentru că lucrurile pe care le faci dărâmă și distrug lucrarea bisericii, iar acest lucru este contrar lucrării și intereselor casei lui Dumnezeu. Acesta este un rău teribil, înseamnă să intri în rivalitate cu Dumnezeu și este un lucru care ofensează direct firea lui Dumnezeu. Cum să nu Se mânie Dumnezeu pe tine? Dacă unii oameni, pentru că au un calibru slab, nu sunt competenți în lucrarea lor și, fără să vrea, fac lucruri care provoacă perturbări și tulburări, acesta este un lucru scuzabil. Totuși, dacă, din cauza intereselor tale personale, devii invidios, intri în conflicte și, intenționat, perturbi, tulburi și distrugi lucrarea casei lui Dumnezeu, aceasta este o încălcare voită și o ofensă la adresa firii lui Dumnezeu. Oare te va ierta Dumnezeu? Dumnezeu face lucrarea planului Său de gestionare de 6000 de ani și tot sângele inimii Lui este concentrat pe aceasta. Dacă cineva I se opune lui Dumnezeu, prejudiciază voit interesele casei lui Dumnezeu și își urmărește voit interesele personale, prestigiul personal și statutul, în detrimentul casei lui Dumnezeu, și nu ezită să dărâme lucrarea bisericii, obstrucționând-o și distrugând-o, și chiar provocând daune materiale și financiare enorme casei lui Dumnezeu, credeți că asemenea oameni ar trebui să fie iertați? (Nu, nu ar trebui.) Spuneți cu toții că nu ar trebui să fie iertați, așadar, este Dumnezeu mânios pe astfel de oameni? Sigur că este. Dumnezeu a făcut o treabă măreață exprimând adevărul și mântuindu-i pe oameni și a depus tot sângele inimii Lui pentru acest lucru. Dumnezeu ia foarte în serios această cauză justă; tot sângele inimii Lui a fost folosit pentru acești oameni pe care vrea să-i mântuiască. De asemenea, toate așteptările Lui sunt direcționate către acești oameni și rezultatul final și gloria pe care vrea să le obțină din planul Lui de gestionare de 6000 de ani vor fi toate realizate asupra acestor oameni. Dacă cineva devine rivalul lui Dumnezeu, se opune rezultatului acestei cauze, îl tulbură și îl distruge, oare Dumnezeu îl va ierta? (Nu.) Ofensează acest lucru firea lui Dumnezeu? Dacă tu continui să spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, că urmărești mântuirea, accepți scrutarea și îndrumarea de la Dumnezeu și accepți judecata și mustrarea din

partea lui Dumnezeu și li te supui, dar, în timp ce spui aceste cuvinte, totuși perturbi, tulburi și distrugi diversele lucrări ale bisericii și, din cauza perturbării, tulburării și distrugerii tale, din cauză că îți neglijezi sau îți abandonezi datoria sau din cauza dorințelor tale egoiste și de dragul de a-ți urmări propriile interese, interesele casei lui Dumnezeu, interesele bisericii și o mulțime de alte aspecte au fost prejudiciate, chiar până într-acolo, încât lucrarea casei lui Dumnezeu a fost grav tulburată și distrusă, atunci cum ar trebui să-ți evalueze Dumnezeu finalul în cartea vieții tale? Cum ar trebui să fii caracterizat? Ar fi corect să fii pedepsit. Asta înseamnă să primești ce ți se cuvine. Ce înțelegeți acum? Cum sunt interesele oamenilor? (Ticăloase.) Interesele oamenilor sunt, de fapt, toate dorințele lor extravagante. Pe scurt, toate sunt ispite, toate sunt minciuni și toate sunt momeli folosite de Satana pentru a-i ispiti pe oameni. Urmărirea faimei, a câștigului și a statutului și urmărirea intereselor personale – asta înseamnă să cooperezi cu Satana, făcând rău, și să I te împotrivești lui Dumnezeu. Pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu, Satana creează diverse medii pentru a-i ispiti, tulbura și induce în eroare pe oameni și pentru a-i împiedica să-L urmeze pe Dumnezeu și să fie capabili să I se supună. În schimb, ei cooperează cu Satana și îl urmează, ridicându-se voit ca să tulbure și să distrugă lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent cât de multă părtășie are Dumnezeu despre adevăr, ei tot nu-și vin în fire. Indiferent cât de mult îi emondează casa lui Dumnezeu, ei tot nu acceptă adevărul. Nu I se supun deloc lui Dumnezeu, în schimb, insistă ca lucrurile să fie cum vor ei și să procedeze după bunul plac. Drept urmare, tulbură și distrug lucrarea bisericii, afectând grav progresul diverselor lucrări ale bisericii și provocând prejudicii enorme pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Acest păcat este prea mare, iar astfel de oameni sigur vor fi pedepsiți de Dumnezeu.

În momentul acesta, în mințile voastre, care treburi din biserică sunt cele mai importante și implică extinderea planului de gestionare al lui Dumnezeu? (Predicarea Evangheliei.) Lucrarea evanghelică este o sarcină importantă. Lucrarea lui Dumnezeu este lucrare, așa cum o vede Dumnezeu, dar, pentru oameni, este datoria lor. Pe lângă lucrarea evanghelică, există și lucrarea producerii de filme, lucrarea de traducere, lucrarea de imnuri și diverse lucrări bazate pe texte. În prezent, majoritatea oamenilor care își fac datoria cu normă întreagă sunt implicați în activități care au legătură cu aceste sarcini. Spuneți-Mi, care dintre aceste sarcini pot fi eliminate? Unii spun: „Muzica ține doar de câteva note, care nu cred că sunt importante. Cu toate acestea, cuvintele lui Dumnezeu tot pot fi propovăduite și răspândite, fără toate acele melodii, și tot pot aduce oamenii înaintea lui Dumnezeu.” E corect să spună asta? (Nu, e greșit.) De ce e greșit? Oare diversele tipuri de producție video ar fi bune fără muzică? (Nu.) În afară de faptul că este necesară pentru cântarea imnurilor în cadrul bisericii, și pentru toate filmele, videoclipurile muzicale, corurile și piesele de teatru, precum și pentru recitalurile video ale cuvintelor lui Dumnezeu și așa mai departe este nevoie de muzică. Deși, în aparență, muzica ține într-adevăr numai de note, odată ce oamenii au ocazia să audă această muzică, ea este mai eficientă în propovăduirea cuvintelor lui Dumnezeu și poate

juca un rol în avansarea răspândirii Evangheliei, așa că este indispensabilă. Chiar dacă vorbești liniștit aici și există muzică de fundal, efectul va fi diferit, nu-i așa? Așadar, această datorie este foarte importantă. Unii oameni spun: „Atunci este importantă lucrarea noastră video?" Spuneți-mi voi, este importantă lucrarea video? (Da.) De exemplu, mare parte din imaginile produse folosind tehnologia efectelor speciale nu ar putea fi înlocuită cu niciun material video brut și nici nu ar putea fi filmate – aceasta este arta modernă. Există cei care spun: „Până și casa lui Dumnezeu vorbește despre arta modernă. Oare asta nu înseamnă că ține pasul cu timpurile?" Cum să însemne că ține pasul cu timpurile? Asta se numește a profita de Satana pentru a presta servicii. Desigur, nu înseamnă a profita de frați și surori pentru a presta servicii. Prin asta vreau să spun că, dacă poți să înveți o meserie tehnică sau artistică și folosești aceste cunoștințe profesionale în lucrarea de răspândire a Evangheliei și de propăvăduire a cuvintelor lui Dumnezeu, atunci ceea ce ai învățat este folositor. Dacă poți să o înveți, este harul de la Dumnezeu și apoi poți să faci datoria aferentă și vei fi binecuvântat. Aceasta nu este o binecuvântare pentru tine? (Ba da.) Așadar, nu ceea ce înveți contează, contează dacă folosești acel lucru pentru datoria ta. Există alții care spun: „Facem lucrări bazate pe texte, dar nimeni nu află niciodată despre noi, nimeni nu ne menționează și mulți oameni nici măcar nu au ocazia să ne vadă. Am devenit dispensabili." Nu privesc clar chestiunea. Oamenii nu te pot vedea, dar Dumnezeu te poate vedea, El te scrutează, te îndrumă, te binecuvântează. De ce nu poți simți asta? Contează dacă oamenii te văd sau vă menționează? Care adevăr nu v-a fost furnizat? De la ce predici și părtășii ați fost omiși? În realitate, conținutul tehnic al lucrării bazate pe texte nu este foarte ridicat, iar aspectele profesionale nu trebuie să fie întărite atât de mult. Cu toate acestea, un lucru este indispensabil: trebuie să înțelegi adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul, nu vei fi capabil să scrii nimic. Știi să scrii texte, poți standardiza și organiza limbajul și poți stabili o structură și idei într-o lucrare scrisă. Totuși, structura în sine nu este articolul. Trebuie să fie umplută de conținut. Ce anume ar trebui să fie scris drept conținut și cum anume ar trebui să fie scris pentru a obține rezultatul de a mărturisi pentru Dumnezeu – în asta ar trebui să pătrundeți. Dacă rămâneți doar la această bază, de a mărturisi pentru cuvintele lui Dumnezeu și de a propovădui această etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci statura voastră nu va crește niciodată. Dacă, pe lângă mărturia pentru noua lucrare a lui Dumnezeu, combaterea noțiunilor oamenilor și părtășia despre câteva adevăruri din viziuni, puteți și să aveți părtășie despre câteva adevăruri pe tema intrării în viață și să folosiți câteva fapte, povești și câteva detalii descrise cu finețe pentru a exprima toate stările diferite din adâncul inimilor oamenilor, astfel încât aceștia să-și poată recunoaște corupția și astfel încât să înțeleagă care sunt cerințele lui Dumnezeu de la omenire și care sunt intențiile lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, să poată recunoaște cele mai critice probleme – ce anume este adevărul, care este calea pe care ar trebui să meargă oamenii, unde este eroarea din căile greșite pe care merg oamenii acum, ce fel de oameni le cere Dumnezeu ființelor umane să fie și care este calea pe care Dumnezeu

le cere oamenilor să meargă – dacă puteți avansa, pas cu pas, către aceste lucruri, atunci datoria pe care o faceți va fi extrem de valoroasă. Aceasta, însă, este partea grea, cel mai dificil lucru. Pătrunderea oamenilor în viață nu se întâmplă într-o zi sau două. În privința multor chestiuni, durează unul sau doi ani de când acestea sunt rostite prima dată și până când oamenii încep să fie conștienți de ele. Durează doi până la trei ani sau chiar trei până la cinci ani de la a avea o conștiință nedeslușită până la a avea o conștiință clară, durează doi sau trei ani de la limpezirea conștiinței cuiva până la a realiza natura acestei chestiuni și apoi durează alți doi sau trei ani ca să cunoască gravitatea acestei probleme. Oamenii care sunt amorțiți și au un calibru slab pot ajunge doar până la acest punct. Oamenii care au un calibru mai bun și un spirit mai pătrunzător știu să caute activ ce este adevărul, lucru care durează alți doi sau trei ani… Fără să-și dea seama, întreaga lor viață a trecut pe lângă ei. Atât de lentă este pătrunderea în viață! Oamenii înțeleg și își amintesc adevărul cu o viteză mult mai mare decât cea cu care îl experimentează și îl pătrund. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că experimentarea și pătrunderea sunt mereu lente, pentru că aceasta este viața, pe când înțelegerea și amintirea necesită doar mintea. Oamenii cu o memorie bună, cu o abilitate de înțelegere puternică, puțin calibru și cu o anumită bază educațională pot obține repede aceste lucruri. Însă, după înțelegere, urmează cunoașterea? Nu. După înțelegere, omul se oprește doar la a ști despre ce e vorba și nimic mai mult, dar asta tot nu va fi suficient pentru a acționa. De ce nu va fi suficient? Deseori, doctrina pe care o înțelegi nu poate fi aplicată sau conectată cu lucrurile care ți se întâmplă. Drept urmare, doar după ce eșuezi de mai multe ori, suferi destul de multe pierderi, faci destul de multe ocolișuri și primești multe judecăți, mustrări și emondări, înțelegi în cele din urmă adevărul și ești capabil să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu în toate lucrurile diferite care ți se întâmplă. Până atunci, vor trece atât de mulți ani, încât chipul tău s-ar putea să fie acoperit de riduri – nu este un proces foarte lent? Viețile oamenilor progresează foarte încet, pentru că adevărul înțeles de ei implică natura-esența lor, existența lor și lucrurile după care se ghidează, iar asta presupune transformarea firii omului, precum și schimbări în viața lui. Cum poate fi atât de ușor ca viața ta să se transforme într-o altă viață? Pe de o parte, este nevoie de lucrarea lui Dumnezeu și, în același timp, de cooperarea activă a oamenilor; în afară de asta, există încercările mediului exterior, precum și lucrurile pe care le urmărești personal; în plus, trebuie să ai calibru și perspicacitate suficiente, iar apoi Dumnezeu îți va oferi luminare și îndrumare suplimentară; mai mult, Dumnezeu te va supune la anumite mustrări, judecări și emondări, frații și surorile tale te vor critica, iar tu tot va trebui să urmărești în continuare în sus, astfel încât acele lucruri care sunt de-ale Satanei să poată fi eliminate – doar atunci pot lucrurile pozitive care sunt de-ale adevărului să intre în tine, încetul cu încetul. Unii spun: „Când oamenii înțeleg adevărul, viețile lor se schimbă.” Este corect sau greșit să spunem asta? (Este greșit.) În ce fel? Înțelegerea adevărului nu este echivalentă cu deținerea lui și, odată ce îl înțelegi, acesta nu este nici viața ta. Odată ce auzi adevărul, îl pătrunzi și înțelegi ce auzi, cât timp poate

exista el în inima ta? Este posibil ca, după o lună, acele cuvinte pe care le-ai crezut atunci a fi cele mai importante să fi dispărut complet, iar atunci când le auzi din nou, să te simți ca și cum nu le-ai mai auzit niciodată. Totuși, dacă tu chiar ai statură adevărată și ai acest aspect al mărturiei bazate pe experiență, atunci nu trebuie să le asculți la nesfârșit. Dacă nu ai acest aspect al adevărului-realitate, atunci ar trebui să asculți mai mult, până pătrunzi în adevărul-realitate; dacă nu asculți, atunci ceea ce înțelegi se va diminua treptat și va dispărea până vei deveni la fel ca non-credincioșii. Prin urmare, cuvintele lui Dumnezeu și adevărul trebuie să fie ascultate și citite constant. Dacă le citești sau le asculți prea puțin, nu va fi suficient. Cu toții conștientizați profund acest lucru, nu-i așa? (Da, așa este.) Uneori, după ce nu cânți imnuri sau nu te rogi lui Dumnezeu două sau trei zile, te simți pustiu în sufletul tău și nu poți să-L înțelegi pe Dumnezeu, așa că te întrebi unde să mergi la plimbare ca să te relaxezi. Drept urmare, cu cât te relaxezi mai mult, cu atât mai indisciplinat devii, iar când mergi la biserică pentru a avea părtășie despre adevăr cu frații și surorile, simți că nu ești obișnuit cu acest lucru și, de îndată ce este menționată lucrarea bisericii, te simți oarecum stingherit. În decurs de două sau trei zile te-ai schimbat și ai devenit o altă persoană, așa că simți că nici măcar nu te mai recunoști. Cum e posibil? Să nu crezi că, dacă ai ascultat multe predici, adevărul a devenit viața ta și că ai obținut adevărul. Încă ești departe de acest lucru! Să nu crezi că, doar pentru că ai scris un articol bazat pe mărturie sau ai avut felul acela de experiență, ești deja mântuit. Încă nu ai ajuns acolo! Acela este doar un mic fragment în lunga ta experiență de viață. Acest fragment poate fi doar o stare de spirit de moment, un sentiment de moment, o dorință sau o ambiție de moment și nimic mai mult. Când într-o zi vei fi slab și-ți vei aminti și vei asculta mărturiile pe care le-ai oferit în trecut, jurămintele pe care le-ai făcut în trecut și înțelegerile la care ai ajuns în trecut, îți vor părea străine și vei spune: „Acela am fost eu? Am avut o statură atât de grozavă? Cum de nu știu? Sigur nu eu am fost acela.” În acel moment îți vei da seama că viața ta încă nu s-a schimbat. Dacă viața ta nu s-a schimbat, ce indică acest lucru? Că firea ta încă nu s-a transformat. Deși ai oferit mărturii și ai considerat la vremea respectivă că ai deja o statură grozavă, cum te vei simți când vei descoperi că poți deveni în continuare la fel de negativ cum ești acum? Nu ai crede că transformarea firii este prea grea? Adevărul nu este un lucru care poate fi lucrat în oameni peste noapte. Dacă oamenii chiar câștigă adevărul drept viața lor, vor fi binecuvântați, iar viețile lor vor fi diferite. Nu vor mai fi așa cum sunt acum, dezvăluind adesea firi corupte, ci vor fi capabili să se supună în mod absolut lui Dumnezeu și să-și facă datoria cu loialitate și vor fi complet transformați.

Întrucât omenirea este atât de coruptă, acceptarea adevărului nu este o chestiune ușoară și, pentru că adevărul este atât de prețios, este și mai greu ca Dumnezeu să lucreze adevărul în oameni. Valoarea și sensul adevărului și multiplele aspecte ale adevărului sunt foarte valoroase și însemnate pentru oameni, dar întrucât aceștia au fost corupți atât de profund de Satana și au înlăuntrul lor atât de multe lucruri care sunt de-ale Satanei, nu este ușor să se lucreze adevărul în oameni, astfel încât acesta să devină

viața lor. Atunci, înseamnă asta că adevărul nu le poate fi insuflat oamenilor? Nu, nu asta înseamnă. Le poate fi insuflat, dar oamenii trebuie să aibă o atitudine și o părere corecte și trebuie să urmeze calea corectă. Dificil de făcut nu înseamnă că nu se poate face, exact ca primele două etape ale lucrării lui Dumnezeu, când El nu a făcut lucrarea de desăvârșire și nici nu a exprimat aceste adevăruri sau nu a spus aceste cuvinte, dar unii oameni au fost desăvârșiți, iar unii tot au ajuns să-L cunoască. Privind lucrurile prin prisma acestui fapt, să li se insufle oamenilor adevărul este un lucru realizabil și nu imposibil, depinde doar dacă aceștia urmăresc adevărul. Așadar, cum ar trebui să urmărești? Cea mai simplă cale este să citești cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi, să memorezi cuvinte esențiale ale lui Dumnezeu, să contempli câte un fragment din cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi și să citești aceste cuvinte prin rugăciune și să ai părtășie despre ele în mod repetat. Odată ce ai citit rugându-te aceste păreri și zicale – precum și atitudinile față de diverși oameni, evenimente și lucruri – despre care cuvintele lui Dumnezeu sunt menite să te învețe, astfel încât să le înțelegi și ele să-ți pătrundă în inimă, atunci, fără să-ți dai seama, vei trăi gânduri și păreri pozitive și principii de practică atunci când ți se vor întâmpla diverse lucruri. Încă nu ați ajuns la acest nivel. Ai citit ce a făcut Iov? Ce a făcut Iov în timp ce copiii lui se distrau? A venit înaintea lui Dumnezeu ca să se roage și să ofere sacrificii pentru copiii lui. Nu s-a îndepărtat niciodată de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ferește-te de orice ți-ar putea face inima să se îndepărteze de Dumnezeu; nu spune nimic ce ar putea să-ți facă inima să se îndepărteze de Dumnezeu; evită să te uiți la lucruri care te-ar putea face să te îndepărtezi de Dumnezeu sau să începi să ai noțiuni sau îndoieli despre El; nu intra în contact cu oameni care te-ar putea face negativ, degenerat sau îngăduitor cu sine sau care te-ar putea face să-L suspectezi, să I te opui lui Dumnezeu sau să te îndepărtezi de El și, în schimb, evită asemenea oameni; rămâi aproape de orice om de la care poți dobândi edificare, ajutor și aprovizionare; și nu face lucruri care te-ar putea determina să disprețuiești și să respingi adevărul, să-ți displacă sau să fii dezgustat de el. Trebuie să ai o idee despre aceste lucruri în mintea ta. Nu trece nepregătit prin viață, gândindu-te: „Nu-mi pasă cât trăiesc sau cum se va desfășura viața mea, voi lăsa totul în seama naturii și a orchestrărilor lui Dumnezeu.” Dumnezeu a rânduit medii pentru tine și ți-a dat liberul arbitru, dar, dacă nu cooperezi și iei constant inițiativa de a lua legătura cu acei oameni care sunt pasionați de lucrurile lumești, care se răsfață mereu în trup, care nu sunt devotați îndatoririlor lor și care sunt iresponsabili și dacă te amesteci constant printre acești oameni, care este, în cele din urmă, rezultatul și finalul? Când acei oameni nu au nimic de făcut, vorbesc despre mâncare, băutură și distracție și adesea povestesc și bârfesc. Dacă întâlnești asemenea ispite, nu te ferești de ele, chiar devii obsedat de aceste lucruri și petreci timpul în mod voit cu asemenea oameni, atunci ești în pericol, pentru că ispitele te înconjoară! Când văd asemenea ispite, cei înțelepți se feresc. În inimile lor le e clar: „Nu am acea statură, nu voi asculta și nici nu vreau să le dau nicio atenție. Acești oameni nu urmăresc adevărul și nici nu-l iubesc. Mă voi feri și voi găsi un

loc liniștit în care să citesc singur cuvintele lui Dumnezeu, să-mi liniștesc inima, să reflectez o vreme și să vin înaintea lui Dumnezeu.” Toate aceste principii și obiective sunt: în primul rând, nu te îndepărta de cuvintele lui Dumnezeu și, în al doilea rând, nu te îndepărta de Dumnezeu în inima ta. Astfel poți trăi constant înaintea lui Dumnezeu, pe baza înțelegerii a ceea ce este adevărul. Pe de o parte, Dumnezeu te va apăra, ca să nu cazi în ispită, pe de altă parte, Dumnezeu te va trata cu foarte multă bunăvoință, permițându-ți să înțelegi ce ar trebui să faci ca să practici adevărul și să fii iluminat și luminat în privința diferitelor adevăruri. Când e vorba de datoria ta, Dumnezeu te va îndruma să încerci să nu faci greșeli, să faci mereu lucrurile bine și să cunoști principiile. Oare astfel nu vei fi protejat? Desigur, acesta nu este obiectivul final și cel mai important. Așadar, care este obiectivul final? Acela ca tu să înveți lecții de la diverși oameni și, în urma diverselor evenimente și lucruri, să înțelegi intențiile lui Dumnezeu, să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și să practici în conformitate cu principiile cerute de Dumnezeu. În felul acesta, viața și statura ta pot continua să progreseze în loc să stagneze. Dacă ești mereu ocupat cu treburi și nu te concentrezi asupra practicării adevărului în îndeplinirea îndatoririlor tale și în rezolvarea dificultăților ce țin de pătrunderea în viață, atunci nu vei face progrese în viața ta. Pătrunderea în viață se obține prin îndeplinirea datoriei. Dacă o persoană se îndepărtează de îndeplinirea datoriei sale și de cuvintele lui Dumnezeu, nu vor exista progrese în viață. Unii oameni îi văd pe alții flecărind, așa că se implică și își bagă nasul, fiind constant băgăreți și pasionați de bârfe – lui Dumnezeu nu-I plac asemenea oameni. Ce fel de oameni Îi plac lui Dumnezeu? Cei care își pot liniști inimile. De ce să se liniștească? Pentru a fi marionete care nu se gândesc la nimic? Nu, pentru a se ruga în liniște înaintea lui Dumnezeu, a-I căuta intențiile, a-I cere să-i protejeze și să-i lumineze. În plus, pentru a căuta luminarea și iluminarea în privința unui anumit aspect al adevărului pe care nu-l înțeleg, astfel încât să obțină înțelegere și claritate asupra acestui aspect al adevărului sau să caute să rezolve orice aspect al lucrării sale care este asediat de probleme și să obțină îndrumarea lui Dumnezeu. Există foarte multe sarcini care trebuie să fie îndeplinite și lucruri care trebuie să fie făcute atunci când o persoană este liniștită înaintea lui Dumnezeu. Nu este vorba de a veni înaintea lui Dumnezeu ca să vezi ce face, oricând ai un moment liber, și să spui: „Dumnezeule, sunt aici, Te am în inima mea, fii cu mine, nu mă lăsa să cad în ispită!” Dacă faci lucrurile de mântuială în felul acesta și ești nepăsător față de Dumnezeu, atunci nu ești un credincios adevărat, iar Dumnezeu nu le va acorda adevărul unor astfel de oameni. Ce trebuie să aibă oamenii în primul rând pentru ca Dumnezeu să le acorde adevărul? Trebuie să aibă o inimă înfometată și însetată de dreptate, o inimă sinceră. Ce înseamnă dacă inima ta e sinceră? Înseamnă că iubești realmente adevărul. Dacă ești mereu nepăsător față de Dumnezeu, nu ești deloc sincer, vrei mereu să decizi în toate și să vii înaintea lui Dumnezeu ca să vezi ce face, să-L saluți și apoi să iei frâiele în propriile mâini și să mergi să faci lucrurile de unul singur, atunci, deși Dumnezeu te-a însărcinat cu lucrarea Sa, ajungi să nu ai nicio

legătură cu Dumnezeu sau cu adevărul. Cum se numește asta? Să I te împotrivești lui Dumnezeu și să te implici în propria afacere. Te poate lumina Dumnezeu în felul acesta? Nu. Ați înțeles cu toții cum să urmăriți adevărul și cum să-l înțelegeți? Trebuie să vii adesea înaintea lui Dumnezeu, să-ți liniștești inima ca să cauți adevărul și să te rogi lui Dumnezeu și trebuie să înveți să te liniștești. Să te liniștești nu înseamnă să ai mintea goală, ci să ai cerințe, gânduri și poveri în inima ta, să vii înaintea lui Dumnezeu cu o inimă sinceră și plină de dor, să tânjești după adevăr și după intențiile lui Dumnezeu și să porți o povară pentru datoria pe care o îndeplinești și pentru lucrarea pe care o faci – asta ar trebui să ai când vii înaintea lui Dumnezeu și te liniștești.

Tocmai am spus în părtășie că întreaga lucrare a bisericii este direct legată de lucrarea de predicare a Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Mai ales lucrarea de răspândire a Evangheliei și toate sarcinile legate de profesii au o legătură importantă și inseparabilă cu lucrarea de răspândire a Evangheliei. Prin urmare, orice implică lucrarea de răspândire a Evangheliei implică interesele lui Dumnezeu și interesele casei lui Dumnezeu. Dacă oamenii pot înțelege corect lucrarea de răspândire a Evangheliei, ar trebui să abordeze corect îndatoririle pe care le fac și îndatoririle făcute de ceilalți. Care este modul corect în care să le abordezi? Dă-ți toată silința și fă-le conform cerințelor lui Dumnezeu. Cel puțin, nu te angaja în comportamente și practici prin care să provoci voit prejudicii sau tulburare și nu face intenționat lucruri care știi că sunt greșite. Dacă o persoană insistă să facă ceva, deși știe că perturbă și tulbură lucrarea bisericii, și nimeni nu o poate descuraja din a o face, atunci face rău, caută moartea și își arată adevărata față de diavol. Grăbește-te și fă-i pe frați și pe surori să o vadă așa cum este, apoi îndepărtează acea persoană rea din biserică. Dacă răufăcătorul este într-un moment de nesăbuință și nu face rău voit, cum ar trebui să fie tratată o asemenea chestiune? Oare persoana respectivă ar trebui să fie educată și ajutată? Dacă este educată și tot nu ascultă? Frații și surorile se întrunesc ca să o critice. Dacă persoana este competentă în slujba ei, însă nu-și dă silința s-o facă, dar, pentru moment, nu există nimeni care s-o înlocuiască și toți vor totuși ca persoana respectivă să o facă? Se adună cu toții ca să o emondeze și să o avertizeze: „Dumnezeu te-a înălțat și ți-a cerut să faci această datorie. Dacă nu-ți dai silința să o faci și continui să provoci tulburare și să-ți abandonezi iarăși lucrarea, atunci este evident că nu ai conștiință și nu ești potrivit să-ți faci datoria.” Acest mod este bun sau nu? Dacă o poate înlocui cineva, lăsați-o să plece. Ați îndrăzni să faceți asta? Majoritatea oamenilor nu ar îndrăzni. Când vine vorba să apere lucrarea bisericii, mulți oameni nu îndrăznesc să se ridice și să susțină dreptatea. Nu înseamnă asta că nu îndrăznesc să respecte adevărul? Există unii care nu vor să vadă realitatea și sunt indiferenți când văd că lucrarea bisericii este perturbată și tulburată, ca și cum nu ar avea nicio legătură cu ei, iar atitudinea lor este de a se face că nu văd, dar, dacă îi critică cineva, spunând că nu ar trebui să fie așa, îi disprețuiește sau îi desconsideră, devin iritați și își spun în sinea lor: „Cine te crezi? Cine ești tu să mă critici? Cine ești tu să mă desconsideri? Trebuie să discutăm această chestiune.” Pun la suflet chestiunea

aceasta și o tratează serios și nu se pot abține de la a spune ceva și a-și declara poziția. Nu au simțit nimic când lucrarea bisericii a fost obstrucționată, tulburată și prejudiciată, ci s-au făcut că nu văd. Ce fel de oameni sunt aceștia? (Egoiști și josnici.) Sunt acestea doar egoism și josnicie? Această problemă este atât de gravă, încât nu poate fi sintetizată într-o singură propoziție. Se poate spune doar că asemenea oameni nu au umanitate și categoric nu sunt oameni buni. De fapt, asta fac antihriștii și, desigur, conducătorii falși nu fac excepție. Antihriștii nu au idee care sunt interesele casei lui Dumnezeu. Când lucrarea bisericii este obstrucționată, ei nu pot vedea asta. Unii oameni provoacă un dezastru total, tulburând lucrarea bisericii, dar când antihriștii văd acest lucru, nu îl iau în serios. Îl minimalizează și îl mustră fără vlagă pe făptaș cu câteva remarci simple, îndemnându-l pe scurt și nimic mai mult, fără nicio urmă de indignare. Au astfel de oameni un simț al dreptății? Ce fel de oameni sunt aceștia? Astfel de oameni mușcă mâna care îi hrănește, sunt trădători! Sunt gunoaie!

Tocmai am oferit o imagine de ansamblu a intereselor oamenilor, a esenței intereselor oamenilor, a motivului pentru care oamenii urmăresc interesele personale, a naturii faptului că oamenii urmăresc interesele personale și, de asemenea, a naturii intereselor lui Dumnezeu și a definiției lor. Interesele lui Dumnezeu sunt cea mai justă cauză și ar trebui să fie privite ca atare. Categoric nu este un gest egoist ca Dumnezeu să-Și apere interesele și nici nu este doar de dragul de a-Și apăra demnitatea și gloria. Mai degrabă, El vrea să apere progresul și rezultatele lucrării Sale și să apere o cauză justă. Acest comportament și această conduită sunt foarte juste și legitime, iar aceasta este o faptă a lui Dumnezeu. Ființele umane create nu ar trebui să aibă nicio noțiune despre această faptă a lui Dumnezeu, cu atât mai puțin acuzații sau judecăți. Putem spune că interesele lui Dumnezeu sunt mai presus decât orice? (Da.) Este un gest egoist să spunem asta? (Nu.) Oamenii înțeleg acest aspect al adevărului și, pe această bază, această afirmație este valabilă. Nu este un lucru părtinitor în mod intenționat, este imparțial și legitim. „Nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală” – aceasta este esența antihriștilor. Atitudinea și abordarea lor față de interese sunt de această natură, iar ei nu iau în considerare niciodată interesele casei lui Dumnezeu. Ce înseamnă „niciodată”? Înseamnă că nu se gândesc deloc la interesele lui Dumnezeu și nici nu au vreun asemenea concept, ci se gândesc doar la propriile interese – asta înseamnă. Cât de grav este? Trădează interesele casei lui Dumnezeu, dându-le la schimb pentru gloria și interesele personale. Interesele lor sunt cele mai importante și pot înlocui interesele lui Dumnezeu. Vor lupta pentru interesele lor, indiferent cât de ticăloase, neîntemeiate sau negative sunt și, pentru a-și apăra interesele și pentru a lupta pentru ele, vor merge până într-acolo, încât să sacrifice pe oricine, cu orice preț. Ce fel de comportament este acesta? (Acela al antihriștilor.) Comportamentul antihriștilor – asta face Satana. Satana domină această rasă umană, domină o țară, domină o rasă și ar merge până într-acolo, încât să sacrifice orice număr de vieți în schimbul trăiniciei stăpânirii sale. Care sunt interesele sale?

Puterea și o poziție dominantă. Așadar, cum câștigă o poziție dominantă și cum asigură trăinicia acestei dominări? (Cu orice preț.) Cu orice preț. Cu alte cuvinte, nu îi pasă dacă practicile și metodele sale sunt văzute de oameni ca fiind legitime sau ilegitime și folosește totul, de la măcel și reprimare, la tactici blânde și dure, constrângere și persuasiune și ar merge până într-acolo, încât să sacrifice viața oricui sau orice număr de vieți în schimbul trăiniciei poziției sale și a puterii din mâinile lui – acesta este comportamentul Satanei. Și antihriștii fac lucrurile în felul acesta.

Sunt pe gustul vostru aceste cuvinte din părtășia de astăzi? (Am câștigat mult după ce am ascultat azi și m-a emoționat mai ales disecarea cunoașterii și a intelectualilor. În trecut nu prea am fost de acord cu ideea că intelectualilor le lipsește înțelegerea spirituală, dar în această perioadă, datorită disecării pe care Dumnezeu a făcut-o cunoașterii, treptat, am devenit capabil să fac comparații și să văd că, de multe ori, eu însumi nu pot să înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, nu le înțeleg când le aud, iar când privesc oameni și evenimente, le privesc și le analizez din punct de vedere intelectual, lucru care duce la o înțelegere denaturată – aceasta este o lipsă a înțelegerii spirituale. Acum pot vedea mai clar esența intelectualilor.) Vorbind azi despre intelectuali, categoric nu vizez nicio persoană, dar, dacă vă puteți compara cu vorbele Mele, este un lucru bun și există speranța că veți putea schimba lucrurile și pătrunde. Ar trebui să urmăriți cu sârguință, de la punctul în care nu înțelegeți sau nu pătrundeți adevărul, până la a atinge treptat punctul în care puteți înțelege, unul după altul, câteva adevăruri simple, de sine stătătoare și mai puțin profunde, astfel încât ceea ce înțelegeți să fie adevărul și nu cuvinte și doctrine. În felul acesta, puțin câte puțin, vei avea înțelegere spirituală. Dacă înțelegi lucrurile concentrându-te asupra adevărului și a realității, vei înțelege treptat adevărul; dacă analizezi constant lucrurile concentrându-te asupra doctrinei, folosind logica și folosindu-ți mintea, atunci nu vei înțelege decât doctrină sau teorie, lucruri care nu vor deveni niciodată adevărul, iar tu nu vei merge niciodată mai departe de baza doctrinei. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Unii oameni spun: „De ce nu pot înțelege unele cuvinte ale lui Dumnezeu pe care le citesc? Cum de nu sunt atât de simplu de înțeles și de acceptat de oameni atunci când sunt evaluate folosind gramatica și pe baza structurii eseului?” Cum explicați această problemă? O puteți înțelege acum? O să v-o explic. Dumnezeu le vorbește oamenilor încă de la apariția omenirii și fiecare cuvânt și paragraf din ceea ce spune este doar limbaj, nu eseuri. Așa cum vorbesc astăzi aici, prezint un eseu, dau un raport sau doar conversez? (Conversezi.) Discut cu voi, spunând adevărul și vorbind despre subiectele de care aveți nevoie. Vorbesc, nu prezint un eseu. Prin urmare, trebuie să înțelegeți ce este un eseu și ce este vorbirea – există diferențe între cele două. Cele câteva elemente pe care le necesită eseurile sunt aspecte ale cunoașterii care provin de la omenire, iar Dumnezeu nu trebuie să respecte această cunoaștere când vorbește. Trebuie doar să spună clar și răspicat adevărurile pe care vrea să le spună și, atât timp cât oamenii pot înțelege adevărurile pe care le aud, e suficient, și nici măcar nu este nevoie de semne de punctuație. Omenirea a inventat

semnele de punctuație și eseurile și, de asemenea, a inventat gramatica și elementele pe care le necesită eseurile. Toate aceste lucruri intră în categoria cunoașterii, iar Dumnezeu nu trebuie să le respecte. În plus, limbajul vine de la Dumnezeu și acesta este un lucru pozitiv. Prin urmare, orice spune Dumnezeu este corect. Nu este nevoie ca tu să inspectezi acel lucru, căutând probleme gramaticale, să-l compari sau să diseci problemele gramaticale. Trebuie doar să înțelegi, într-o anumită lucrare, într-un anumit paragraf și într-o anumită propoziție, care este intenția lui Dumnezeu, ce este adevărul, care sunt adevărurile-principii pe care Dumnezeu le cere de la oameni și care este calea de practică pe care Dumnezeu le-o spune oamenilor și este suficient. Aceasta este rațiunea pe care ființele create – oamenii – ar trebui să o aibă. Cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu nu trebuie să respecte aceste convenții și norme formulate de oameni și nici aceste reglementări și lucruri pur intelectuale inerente cunoașterii, la care nu este nevoie să se adere. Dumnezeu a spus multe lucruri și orice spune El este adevărul. Cu cât oamenii cu înțelegere spirituală și oamenii cu experiență citesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult simt că acestea sunt adevărul. Adevărul pe care îl conțin aceste cuvinte este un lucru pe care oamenii trebuie să-l înțeleagă, să-l caute și să-l experimenteze. Dumnezeu îi vorbește omenirii – amintiți-vă, ceea ce face Dumnezeu este să vorbească, iar „vorbirea” este cunoscută în termeni de argou drept vorbărie sau discuții despre lucruri. Care este esența cuprinsă în ceea ce vrea Dumnezeu să spună aici? Intențiile lui Dumnezeu, adevărul și cerințele lui Dumnezeu de la oameni – acesta este conținutul. Natura vorbirii este de a vorbi clar și răspicat, în mod colocvial, de la inimă la inimă și față în față, folosind uneori un limbaj și un dialect colocvial și folosind uneori unele cuvinte literare. Pentru a scrie un eseu, trebuie să ai o introducere în primul paragraf, să dezvolți și să expui problema la mijloc și apoi să ajungi la punctul culminant și la o încheiere. Trebuie să fie scris exact după acest tipar pentru a fi considerat eseu și numai atunci profesorul îl va citi și îl va nota drept mediocru, bun sau excelent. Poți nota cuvintele lui Dumnezeu în felul acesta? Să presupunem că ai spus: „Lucrarea aceasta este bună, are gramatică bună, e rostită în limbaj divin și se conformează pe deplin structurii unui eseu; acea lucrare nu este atât de bună, e puțin dezorganizată, iar structura nu este atât de bună. Câteva cuvinte nu prea sunt corecte gramatical și există chiar și unele cuvinte care nu par a fi folosite în locurile potrivite.” Este în regulă să citești cuvintele lui Dumnezeu în felul acesta? (Nu.) Ar fi un mod denaturat, iar tu nu vei dobândi niciodată adevărul. Trebuie să înveți să citești printre rânduri în cuvintele lui Dumnezeu, pentru a vedea ce cere Dumnezeu de la tine și care este adevărul conținut în aceste cuvinte – asta este înțelept să faci. Nu știi nici măcar cum să privești aceste lucruri, dar tot spui toată ziua: „Cum se face că ale lui Dumnezeu cuvinte nu sunt nici măcar eseuri? Cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie ca discursurile, iar Dumnezeu ar trebui să vorbească într-un limbaj rafinat.” Nu fac asta. Ar fi foarte obositor, voi ați obosi ascultând, iar persoana care vorbește ar obosi și ea. Gândește-te la Dumnezeu vorbind în Ceruri, vorbindu-i lui Iov, vorbindu-i lui Petru, vorbindu-le lui Moise și lui Iona – nu au fost simple

și clare cuvintele lui Dumnezeu? Nu poți vedea deloc cât de extraordinare, abstracte sau măreațe sunt sau cât de riguroasă este formularea. Uită-te la momentul în care Satana l-a ispitit pe Iov. Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?” (Iov 1:8) și „Este în mâna ta; dar cruță-i viața” (Iov 2:6). Cuvintele lui Dumnezeu au fost deopotrivă simple și concise și au explicat foarte clar chestiunea. Acestea sunt firea lui Dumnezeu și esența lui Dumnezeu. Dumnezeu nu folosește în mod deliberat un limbaj înșelător cu dublu înțeles, iar măreția, caracterul extraordinar și onorabil, autoritatea și puterea Sa nu sunt prefăcute. De ce spun că nu sunt prefăcute? Când vorbește cu o persoană, El nu Se preface, nu Se ascunde după o imagine măreață și nici nu spune lucruri pe care oamenii nu le pot înțelege – Satana este cel care face asta, Dumnezeu nu o face – și, de vreme ce Dumnezeu spune acest lucru, te va face să-l înțelegi. Dacă ești copil, îți va vorbi în cuvinte pe care le pot înțelege copiii. Dacă ești o persoană în vârstă, îți va vorbi în limbajul oamenilor în vârstă. Dacă ești bărbat, îți va vorbi în limbajul cu care sunt obișnuiți bărbații. Dacă ești o ființă umană coruptă, îți va vorbi într-un mod și cu o structură a limbajului pe care le pot înțelege oamenii corupți. Dumnezeu vorbește într-o mulțime de moduri. Uneori face glume, uneori face remarci ironice, uneori e sarcastic, uneori disecă, uneori este mai aspru, uneori este mai blând, uneori te emoționează și uneori te alină după ce te emondează… Toată această lucrare pe care o face Dumnezeu și aceste adevăruri pe care le exprimă nu sunt rigide, sunt fluide. Dumnezeu este izvorul cu apă vie și sursa adevărului este Dumnezeu. Orice spune Dumnezeu este bine, există adevăr în acel lucru și nu contează în ce fel îl spune. Dacă o persoană are mereu noțiuni despre modurile în care vorbește Dumnezeu, despre structura limbajului Său și așa mai departe, le scrutează, se îndoiește de ele constant, este mereu supărată din cauza acestor lucruri și se gândește „Dumnezeul în care cred nu prea pare să fie dumnezeu, de ce este așa? Așadar, nu vreau să-l accept, ar fi prea rușinos dacă l-aș accepta. La fel de bine aș putea să cred în Cutare”, ce fel de persoană este aceasta? (Un neîncrezător.) Acesta este un neîncrezător. Ce fel de oameni sunt majoritatea neîncrezătorilor? Oameni cărora le lipsește înțelegerea spirituală. Când oamenii cărora le lipsește înțelegerea spirituală citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei le scrutează atent, rezultatul fiind că tot nu le pot înțelege pe deplin, așa că se întreabă: „Întrucât aceasta este adevărata cale, chiar este posibil să câștig binecuvântări crezând în felul acesta? Foarte mulți oameni cred. Dacă eu n-o fac, oare nu voi merge în iad?” Ba chiar au planuri meschine. Nu se întreabă: „Se spune că există adevăr în cuvintele lui Dumnezeu, așadar, care este adevărul? Cum de nu l-am văzut? Trebuie să citesc și să ascult!” Într-o zi, în cele din urmă, „înțeleg ce aud” și se gândesc: „Ceea ce dezvăluie aceste cuvinte este adevărata situație, este adevărul, însă limbajul este prea obișnuit și banal, este foarte comun și s-ar putea să fie disprețuit și discriminat de intelectualitate și considerat cea mai obișnuită vorbire și chiar prozaic în cazul unor cuvinte, iar unele cuvinte pe care intelectualii de nivel înalt din domeniile

cunoașterii nu ar catadicsi să le folosească sunt de fapt rostite din gura lui dumnezeu – este de neconceput și nu ar trebui să fie așa, nu?” Care sunt consecințele acestei scrutări constante? Vei simți că ești mai bun decât Dumnezeu și că Dumnezeu ar trebui să creadă în tine și să te înalțe. Nu este problematic? Aceștia sunt oameni cărora le lipsește înțelegerea spirituală. Atitudinea lor față de Dumnezeu este să I se împotrivească mereu și să-L scruteze. În timp ce Îl scrutează pe Dumnezeu, I se împotrivesc și, în timp ce I se împotrivesc, se gândesc: „E mai bine că nu ești dumnezeu, pentru că ești nesemnificativ, nu ești ca dumnezeu. Dacă ai fi dumnezeu, nu m-aș simți în largul meu. Dacă te disprețuiesc și te scrutez, analizându-te până nu mai ești dumnezeu și nimeni nu crede în tine, atunci voi fi fericit și, dacă voi căuta un dumnezeu măreț în care să cred, mă voi simți împăcat.” Asemenea oameni sunt neîncrezători. Celor mai mulți neîncrezători le lipsește înțelegerea spirituală. Niciodată nu vor înțelege și nici nu vor obține adevărul din aceste cuvântări obișnuite ale lui Dumnezeu. Ei nu fac decât să le scruteze de nenumărate ori și nu numai că nu obțin adevărul, dar distrug și chestiunea importantă a propriei mântuiri și, de asemenea, se dezvăluie și se elimină singuri. Să încheiem aici părtășia de azi. (Slavă Ție, Dumnezeule!) Rămas bun!

17 ianuarie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a doua)

II. Interesele antihriștilor

Astăzi vom continua părtășia despre punctul nouă din manifestările antihriștilor. Punctul nouă despre manifestările lor este următorul: ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală. Ultima dată am avut părtășie despre o mică parte a acestui subiect, doar începând tema și părtășia noastră despre ce sunt interesele, acesta fiind primul punct. În legătură cu al doilea punct, am avut părtășie despre ce sunt interesele oamenilor și care este esența acestora. Al treilea punct al părtășiei noastre a fost despre ce sunt interesele lui Dumnezeu și care este esența acestora – acesta a fost, mai mult sau mai puțin, conținutul celor trei puncte despre care am avut părtășie. Data trecută, în esență, am avut părtășie despre adevărurile conceptuale, ajungând la o definiție a diverselor aspecte ale intereselor și oferindu-le oamenilor o înțelegere a conceptelor de bază. De data aceasta nu vom intra în detaliile conținutului menționat anterior, pentru că subiectul despre care vom avea părtășie în cadrul celui de-al nouălea punct este menit să evidențieze diversele manifestări ale antihriștilor. Prin urmare, în părtășia noastră despre acest punct, vom continua să ne concentrăm asupra manifestărilor antihriștilor. În primul rând, vom diseca atitudinea și comportamentul antihriștilor față de diverse interese ale lor, încercând să identificăm natura-esență și firea antihriștilor și să le disecăm din această perspectivă. Vom începe prin a avea părtășie despre lucrurile care sunt relevante pentru interesele antihriștilor, din punctul de vedere al acestora.

În ochii antihriștilor, Dumnezeu, casa lui Dumnezeu și biserica sunt doar etichete, poate nimic mai mult decât niște nume, fără nicio valoare concretă. Prin urmare, privesc cu dispreț interesele lui Dumnezeu, ale casei lui Dumnezeu și ale bisericii, acestea nefiind demne de considerația sau atenția lor. În schimb, interesele personale ale antihriștilor au cea mai mare importanță pentru ei. Prin urmare, antihriștii trădează frecvent interesele bisericii și ale casei lui Dumnezeu, în schimbul intereselor personale. Acum să clasificăm și să disecăm temeinic care sunt lucrurile relevante pentru interesele antihriștilor, pentru a le oferi oamenilor o perspectivă clară a punctelor de vedere ale acestora despre chestiunile legate de interes. În primul rând și cel mai important, oricum sunt etichetați antihriștii, fie ca antihriști, fie ca oameni răi, fie ca indivizi care nu practică adevărul sau sunt ostili față de el, aceste tipuri de oameni nu trăiesc în vid. Trăiesc în

carne și oase și au aceleași nevoi ale vieții omenești normale. Prin urmare, oameni ca antihriștii care trăiesc în mijlocul fraților și al surorilor sau în casa lui Dumnezeu și în biserică au, de asemenea, interese legate de propria siguranță. Aceasta este prima subsecțiune despre interesele antihriștilor – propria siguranță. A doua subsecțiune despre interesele antihriștilor este propria reputație și propriul statut, lucruri care au legătură cu autoritatea lor. A treia subsecțiune despre interesele antihriștilor implică beneficiul lor. Este mai clar să disecăm interesele antihriștilor prin intermediul acestor trei subsecțiuni decât să avem părtășie despre ele într-o manieră nestructurată, directă? (Da.) Dacă vă cer să aveți părtășie pe baza acestor trei subsecțiuni, aveți vreo pătrundere? Puteți să vă expuneți în părtășie o anumită înțelegere? (S-ar putea să fiu capabil să discut despre o anumită pătrundere legată de a doua subsecțiune, dar nu-mi sunt foarte clare siguranța personală și beneficiul.) În regulă, pe măsură ce am părtășie, puteți completa acolo unde sunteți capabili să vorbiți clar, iar Eu voi avea părtășie despre ceea ce vă este neclar. E bine așa? (Da.)

A. Propria siguranță

Ne vom începe părtășia cu prima subsecțiune despre interesele antihriștilor – propria siguranță. Sensul acestei subsecțiuni ar trebui să fie clar pentru toată lumea; ține de siguranța fizică a unei persoane. În China continentală, a crede în Dumnezeu înseamnă a trăi într-un mediu periculos. Fiecare om care-L urmează pe Dumnezeu se confruntă cu riscul zilnic de a fi arestat, condamnat și supus persecuției crude din partea marelui balaur roșu. Antihriștii nu fac excepție. Deși, în casa lui Dumnezeu, pot fi caracterizați drept antihriști, marele balaur roșu, însoțit de lumea religioasă, face constant tot ce-i stă în putință ca să suprime și să persecute biserica lui Dumnezeu și pe aleșii Lui și, bineînțeles, și antihriștii se regăsesc într-un astfel de mediu și nu fac excepție de la amenințarea arestului. Prin urmare, trebuie să înfrunte frecvent problema propriei siguranțe. Asta se referă la următoarea întrebare: cum se ocupă antihriștii de propria siguranță? Pentru această subsecțiune avem părtășie în principal despre atitudinea pe care o au antihriștii față de propria siguranță. Ei bine, care este atitudinea lor? (Fac tot ce le stă în putință ca să-și protejeze propria siguranță.) Antihriștii fac tot posibilul ca să-și protejeze siguranța. Iată ce-și spun în sinea lor: „Trebuie neapărat să-mi garantez siguranța. Indiferent cine va fi prins, acela nu trebuie să fiu eu.” În această privință, vin adesea înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, implorându-L să-i împiedice să intre în necazuri. Ei simt că, indiferent de situație, chiar îndeplinesc lucrarea de conducere a bisericii și că Dumnezeu ar trebui să-i protejeze. De dragul propriei siguranțe și pentru a evita să fie arestați, pentru a scăpa de orice persecuție și pentru a se poziționa într-un mediu sigur, antihriștii imploră și se roagă adesea pentru propria siguranță. Numai când vine vorba de propria siguranță se bazează cu adevărat pe Dumnezeu și se lasă în seama Lui. Când vine vorba de acest lucru, au credință reală, iar încrederea lor în Dumnezeu este autentică. Singurul lucru pentru care se deranjează este să se roage lui

Dumnezeu, cerându-I să-i țină în siguranță, fără să se gândească deloc la lucrarea bisericii sau la datoria lor. În lucrarea lor, siguranța personală reprezintă principiul care îi călăuzește. Dacă un loc este sigur, atunci antihriștii vor alege acel loc pentru a lucra și, într-adevăr, vor părea plini de inițiativă și pozitivi în munca lor, etalându-și grozavul „simț al responsabilității” și „loialitatea”. Dacă o anumită lucrare implică riscuri și există probabilitatea să aibă loc un incident, ducând la descoperirea de către marele balaur roșu a persoanei care a făcut-o, ei își caută scuze și o refuză și găsesc o ocazie pentru a fugi de aceasta. De îndată ce există pericol sau de îndată ce există o urmă de pericol, se gândesc la modalități de a se sustrage și de a-și abandona datoria, fără să le pese de frați și surori. Le pasă doar să scape de pericol. S-ar putea să fie deja pregătiți în sinea lor: de îndată ce apare pericolul, ei renunță imediat la lucrarea pe care o fac, fără să se preocupe de modul în care se desfășoară lucrarea bisericii sau de ce pierdere poate reprezenta pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru siguranța fraților și a surorilor. Ceea ce contează pentru ei este fuga. Au chiar și un „as în mânecă”, un plan pentru a se proteja: de îndată ce pericolul se abate asupra lor sau sunt arestați, spun tot ceea ce știu, eliberându-se și absolvindu-se de orice responsabilitate, ca să-și păstreze siguranța. Acesta e planul pe care-l au la îndemână. Acești oameni nu sunt dispuși să îndure persecuția pentru credința în Dumnezeu; le este frică să nu fie arestați, torturați și condamnați. Realitatea este că ei au cedat de mult în fața Satanei, în inimile lor. Sunt îngroziți de puterea regimului satanic și se tem chiar mai mult de lucruri precum tortura și interogatoriile aspre care se abat asupra lor. Prin urmare, în cazul antihriștilor, dacă totul decurge fără probleme și nu există nicio amenințare la adresa siguranței sau vreo problemă cu aceasta și niciun hazard nu este posibil, își pot oferi zelul, „loialitatea” și chiar bunurile lor. Însă, dacă împrejurările sunt nefaste și ar putea fi arestați în orice moment pentru credința lor în Dumnezeu și pentru că și-au făcut datoria și în cazul în care credința lor în Dumnezeu îi poate face să fie concediați din funcția lor oficială sau abandonați de cei apropiați, atunci vor fi extrem de atenți și nu vor predica Evanghelia și nu vor mărturisi pentru Dumnezeu și nici nu-și vor face datoria. Când există un mic semn că ar putea să apară necazuri, ei se retrag în carapace precum o broască-țestoasă; când există un mic semn de necazuri, doresc să restituie imediat bisericii cărțile cuvintelor lui Dumnezeu și orice este legat de credința în Dumnezeu, pentru a rămâne în siguranță și nevătămați. Nu sunt ei periculoși? Dacă ar fi arestați, nu ar deveni iude? Antihriștii sunt atât de periculoși, încât pot să devină iude în orice moment; există întotdeauna posibilitatea să-L trădeze pe Dumnezeu. În plus, sunt extrem de egoiști și mai mult decât demni de dispreț. Acest lucru este determinat de natura-esență a antihriștilor.

Unii pot spune: „Poate că oamenii cu aceste manifestări se găsesc numai în țara marelui balaur roșu, în contextul social din China. Când mergi în străinătate, nu există persecuție sau arest, așa că siguranța personală devine irelevantă. Mai este nevoie de acest subiect?” Credeți că mai este nevoie de el? (Da.) Chiar și în străinătate, mulți oameni care fac îndatoriri în casa lui Dumnezeu manifestă frecvent aceste comportamente.

Imediat ce discuția se îndreaptă spre atacuri, calomnie și acțiuni împotriva casei lui Dumnezeu făcute de regimul politic al unei anumite țări, de non-credincioși sau de lumea religioasă, anumiți oameni simt o frică și o lașitate profunde în adâncul sufletului. Pot chiar să simtă că ar fi mai liberi și că, în acest moment, le-ar fi mai bine dacă nu ar crede în Dumnezeu. Unii dintre ei regretă că și-au pus credința în Dumnezeu și, în inimile lor, unii chiar se gândesc să bată în retragere și să renunțe. Astfel de oameni sunt tot timpul îngrijorați de propria siguranță, considerând că nimic nu este mai important decât aceasta. Viețile lor și propria siguranță sunt cele mai importante griji din adâncul inimilor lor. Așadar, când se confruntă cu modul în care lumea și întreaga omenire defăimează, calomniază și condamnă biserica și lucrarea lui Dumnezeu, acești oameni nu stau de partea Lui în inimile lor. În schimb, când se întâmplă aceste lucruri, când aud glasuri care-L defăimează și-L condamnă pe Dumnezeu, în adâncul sufletului aleg să se poziționeze în opoziție față de Dumnezeu. Își doresc cu ardoare să tragă o linie între ei și Dumnezeu, casa Lui și biserică. Mai mult decât atât, în astfel de momente, să recunoască faptul că ei cred în Dumnezeu este o sarcină dificilă și dureroasă pentru ei. Își doresc cu disperare să nu fie asociați în niciun fel cu Dumnezeu, casa Lui sau biserica. În astfel de momente se simt neliniștiți și chiar rușinați și incapabili să-și arate fața, ca membri ai casei lui Dumnezeu. Sunt astfel de oameni adepți adevărați ai lui Dumnezeu? Chiar s-au lepădat de toate ca să-L urmeze? (Nu.) În China continentală, când cred în Dumnezeu, oamenii înfruntă frecvent persecuția și arestul și întâmpină adesea probleme ce țin de siguranța personală; deși mediul în străinătate nu este atât de aspru, oamenii tot întâlnesc circumstanțe similare. Înfruntă calomnia și condamnarea din partea lumii religioase și trebuie să facă față indiferenței sau anumitor declarații de neînțelegere ale diverselor țări față de biserică. Unii se simt pierduți și chiar au incertitudini și le este greu să creadă că lucrarea lui Dumnezeu este autentică, punând și mai mult la îndoială corectitudinea lui Dumnezeu. Prin urmare, întrucât se gândesc frecvent la propria siguranță, ei nu-și pot face îndatoririle în casa lui Dumnezeu cu o inimă care este neclintită și liniștită. Oare acești indivizi chiar și-au dat viața lui Dumnezeu? (Nu, nu au făcut-o.) Unii chiar se gândesc: „A pleca peste hotare înseamnă a scăpa din ghearele marelui balaur roșu, nu-i așa? Nu există libertate religioasă în străinătate? Nu este totul liber și eliberat? De vreme ce Dumnezeu ne-a condus peste hotare să ne facem îndatoririle, de ce trebuie să înfruntăm în continuare aceleași condiții vitrege? De ce tot trebuie să învățăm aceste lecții și să trecem prin suferințe în străinătate?” Unii oameni au îndoieli în inimile lor și unii nu numai că se îndoiesc, dar se și împotrivesc, având întrebări precum: „Întrucât este adevărata cale, întrucât este lucrarea lui Dumnezeu, de ce noi, cei care ne facem îndatoririle cu loialitate, care ne-am lepădat de toate ca să ne sacrificăm pentru Dumnezeu, trebuie să îndurăm în continuare un astfel de tratament inegal în lumea aceasta?” Ei nu înțeleg. Pentru că nu înțeleg și își pun pe primul loc propria siguranță, prin urmare, transformă această lipsă de înțelegere în plângeri și îndoieli îndreptate spre Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? (Ba

da.) Unii oameni din străinătate se tem până și să-și asume riscuri când își fac îndatoririle. Dacă li se repartizează o datorie care implică anumite riscuri, ei găsesc scuze precum: „Nu sunt potrivit pentru această datorie. Familia mea este tot în China continentală și, dacă marele balaur roșu mă descoperă, oare asta nu-mi va provoca necazuri?” Refuză să îndeplinească astfel de îndatoriri. Aleg să se protejeze, să-și apere propria siguranță și să-și salveze propriile vieți. Își lasă o portiță de scăpare în loc să se ofere complet, renunțând la toate și lepădându-se de toate ca să-și accepte îndatoririle. Nu pot realiza acest lucru. Acestea sunt câteva dintre comportamentele lor când este vorba despre propria siguranță. Unii oameni se simt neliniștiți în inimile lor și se roagă adesea pentru asta. Unii oameni simt adesea frică și lașitate, crezând că forțele Satanei sunt prea puternice și întrebându-se cum poate o persoană obișnuită să le țină piept. Așadar, adesea le este teamă și își fac griji în privința asta. Unii chiar cred că, imediat ce vor fi arestați, biserica sau casa lui Dumnezeu nu va putea face nimic, că nimeni nu va fi eficient dacă se întâmplă ceva. Așa că ei cred că lucrul cel mai important este să se protejeze pe ei înșiși. Prin urmare, când trebuie să-și pună pielea la bătaie și să-și asume o datorie riscantă, se ascund și nimeni nu-i poate convinge. Pretind că nu sunt competenți, găsind tot felul de scuze și motive să refuze îndatoririle importante care le-au fost încredințate de casa lui Dumnezeu. Dacă mediul este propice, acești oameni ar putea chiar să stea într-un loc public, în fața unei mari adunări, strigând la microfon: „Cred în Dumnezeu Atotputernic, sunt un membru al Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Sper ca toată lumea să poată veni să cerceteze adevărata cale.” Pot face acest lucru fără nicio teamă atunci când propria siguranță nu le este în pericol. Odată ce există chiar și cea mai mică indicație a unei amenințări sau a unei situații care le implică siguranța sau când apar circumstanțe neașteptate, entuziasmul lor dispare, „loialitatea” lor se risipește, iar „credința” lor se estompează. Știu doar să fugă încoace și încolo, încercând mereu să găsească o lucrare discretă, din culise, pe care s-o îndeplinească, pasându-le altora sarcinile și îndatoririle care necesită să-și pună pielea la bătaie și să-și asume riscuri. Imediat ce mediul se îmbunătățește, apar din nou ca niște bufoni. De ce reapar? Ca să înceapă să se laude, să informeze oamenii despre existența lor, să-I arate lui Dumnezeu entuziasmul lor, să-L facă să le vadă loialitatea din acel moment și, în același timp, să se revanșeze pentru ce au făcut în trecut, încercând cu disperare să se îndrepte. Cu toate acestea, la cel mai mic semn de necazuri sau de schimbări în mediu, acești oameni dispar din nou și se ascund.

Când lucrarea de evanghelizare abia începea să se răspândească, predicarea Evangheliei era foarte dificilă. Pe atunci nu existau mulți oameni care puteau predica Evanghelia, iar cei care puteau aveau o înțelegere destul de superficială a adevărului. Nu puteau discerne foarte bine noțiunile religioase ale oamenilor și era dificil să câștige oameni. În plus, predicarea Evangheliei venea, de asemenea, cu riscuri. Când întâlneai oameni cu o umanitate oarecum bună, cel mult refuzau să o accepte și cu asta basta, dar nu te răneau sau nu te insultau. Dacă menținеai legătura cu ei, mai putea exista

speranță de a-i câștiga, lucru care dădea anumite rezultate. Cu toate acestea, când întâlneai oameni răi sau pastori și prezbiteri din diverse confesiuni, acești oameni nu numai că refuzau să accepte, dar chiar conduceau un atac comun, te forțau să-ți mărturisești păcatele și, dacă nu făceai asta, era posibil să te agreseze fizic. În cazuri mai grave era posibil chiar să te denunțe la poliție și să te predea la secție, punându-te în pericolul de a fi reținut oricând. Unii conducători de biserică nu au fost constrânși de aceste chestiuni. Au continuat să-și facă îndatoririle când s-a cuvenit să facă asta și chiar au deschis drumul în predicarea Evangheliei și în mărturia pentru Dumnezeu. Totuși, unii așa-ziși conducători sau acei conducători falși nu au acționat în felul acesta. Când înfruntau astfel de pericole, nu se duceau ei înșiși, ci îi trimiteau pe alții. Am auzit despre o conducătoare care a aflat că un potențial destinatar al Evangheliei era conducător într-o anumită confesiune. A vrut să aranjeze să-i fie predicată Evanghelia de cineva. După ce a chibzuit, nu a putut găsi o persoană adecvată și s-a gândit că era mai potrivit să meargă singură. Totuși, s-a temut de pericol și nu a vrut să meargă, așa că a aranjat să meargă în locul ei o soră tânără, de optsprezece sau nouăsprezece ani. Ce părere aveți? Ar fi trebuit să aranjeze să meargă această soră tânără? (Nu ar fi trebuit.) De ce nu ar fi trebuit? (Pentru că potențialul destinatar al Evangheliei era un conducător într-o anumită confesiune, cu multe noțiuni religioase. Sora tânără avea o statură mică, avea o înțelegere superficială a adevărului, nu putea să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele potențialului destinatar al Evangheliei și nu numai că era posibil să nu fie capabilă să-l convertească, dar ea însăși ar fi putut fi indusă în eroare.) Având în vedere vârsta ei, cât de mult din adevăr putea să înțeleagă realmente această tânără soră? Câtă cunoaștere biblică avea? Care sunt șansele ca ea să-l convertească pe conducătorul din acea confesiune? La vârsta ei, cu siguranță nu avea multă experiență în predicarea Evangheliei. În plus, tocmai ajunsese la maturitate și nu avea experiență. Putea înțelege noțiunile, ideile și dificultățile adulților? (Nu, nu putea.) Categoric nu. La vârsta ei, pur și simplu nu era capabilă să se descurce cu gândurile adulților. Spuneți-Mi, la vârsta ei, această tânără soră era cea mai bună alegere? (Nu era.) Nu era cea mai bună alegere. Așadar, trimițând tânăra soră, a avut această conducătoare intenția corectă? (Nu a avut intenția corectă.) Nu a avut intenția corectă. Nu ar fi trebuit s-o trimită pe tânăra soră. Ulterior, când tânăra soră a luat legătura cu acel conducător al confesiunii și a aflat că nu era o persoană bună, i-a raportat conducătoarei, spunând că îi era foarte frică și că nu îndrăznea să meargă din nou. Conducătoarea a pus presiune asupra ei, insistând: „Nu, asta este datoria ta și trebuie să mergi!” Tânăra soră a fost forțată până la lacrimi și a spus: „Este datoria mea și ar trebui să merg, dar nu mă pot descurca, nu pot s-o fac!” Cu toate acestea, conducătoarea nu s-a lăsat înduplecată și a continuat, spunând: „Chiar dacă nu poți s-o faci, trebuie să mergi; nu poate merge nimeni altcineva, așa că trebuie să o faci tu!” Ce fel de conducătoare credeți că este aceasta? Nu numai că s-a protejat pe sine când s-a apropiat pericolul, dar a și pus pe altcineva în primejdie când a dat înapoi. Chiar și în situații în care această

tânără soră și-a exprimat incapacitatea și chiar a plâns de frică, ea tot nu a fost de acord. Ce fel de nenorocită este conducătoarea? Este ea oare o ființă umană? (Nu.) Nu este o ființă umană. Nu a ținut cont de siguranța fraților și surorilor ei, ci doar de a ei. Ba chiar a dat la schimb siguranța celorlalți pentru propriul interes, exact ca acei părinți care joacă jocuri de noroc și care, după ce pierd toți banii și nu le mai rămâne nimic, își oferă propriile fiice drept garanție pentru plata datoriilor, ca să-și permită să depășească vremurile grele și să scape de dezastru, sacrificându-i pe cei pe care îi iubesc cel mai mult în schimbul propriei fericiri. Ce fel de nenorocită este această conducătoare? I-a mai rămas vreo fărâmă de umanitate? (Nu.) În ea nu există nicio fărâmă de umanitate. Pe baza acestui comportament, pot astfel de oameni să fie caracterizați drept antihriști? (Pot.) Categoric pot! Unii ar putea spune: „Ce fac ei este de dragul lucrării bisericii, pentru predicarea Evangheliei. Nu au intenții bune? Nu fac asta pentru a apăra interesele casei lui Dumnezeu? Cum pot fi caracterizați drept antihriști?” A gândit cineva vreodată în felul acesta? Poate fi adus acest argument? (Nu, nu poate.) Așadar, spuneți-Mi, care este natura acestei probleme? (De dragul propriilor interese și al propriei siguranțe, această conducătoare a folosit viața și siguranța tinerei surori drept monedă de schimb, adică a împins-o intenționat în prăpastie – are o umanitate deosebit de malițioasă.) Pe scurt, această conducătoare, știind prea bine că tânăra soră era complet incapabilă să facă această sarcină, a rânduit lucrurile așa ca să se protejeze pe sine. În același timp, a făcut-o ca să dea socoteală pentru îndeplinirea propriei datorii, sacrificând interesele și siguranța altuia pentru a-și atinge țelurile personale. Asta a fost intenția ei. Pur și simplu nu a ținut cont cine era capabil să facă această sarcină, cine ar fi putut converti această persoană sau cine ar fi putut face eficient această sarcină, găsind cea mai bună persoană pentru asta. Esența acțiunilor ei nu a avut legătură cu îndeplinirea datoriei sau cu loialitatea și responsabilitatea ei, ci cu capacitatea de a le da socoteală superiorilor ei și de a se proteja, sacrificând interesele altora și chiar făcându-le rău. A acționat într-un mod care i-a rănit pe alții pentru a se proteja și pentru a-și atinge țelurile – nu aceasta este esența chestiunii? (Ba da.) Aceasta este esența chestiunii. Prin urmare, acțiunile acestei conducătoare pot fi caracterizate drept acțiunile unui antihrist. Nu aceasta este rădăcina chestiunii? (Ba da.) Exact așa stau lucrurile. Dacă nu ar fi fost niciun candidat potrivit, iar această tânără soră nu ar fi fost acolo, dacă i s-ar fi spus să meargă singură să-l convertească pe conducătorul acelei confesiuni, s-ar fi dus? Ar fi fost capabilă să spună „Dacă nu există candidați potriviți, atunci mă voi duce eu. Nu-mi este teamă. Chiar dacă asta înseamnă să-mi sacrific viața pentru a câștiga această persoană, sunt dispusă să renunț la ea, pentru că acestea sunt datoria și responsabilitatea mea”? Ar fi putut face asta? (Nu.) De ce spunem că nu ar fi putut s-o facă? Nu speculăm. Pe ce ne bazăm când spunem că n-ar fi putut? (Pe faptul că, atunci când își făcea datoria, nu o făcea cu adevărat pentru a obține rezultate și pentru a converti acel potențial destinatar al Evangheliei. Prin urmare, pur și simplu făcea lucrurile de mântuială, trimițând-o pe tânăra soră. Dacă aceasta n-ar fi fost acolo, conducătoarea nu ar fi mers personal să câștige

această persoană.) Așa este, așa ar fi stat lucrurile. Dacă a văzut că nu erau disponibili candidați potriviți, nu ar fi trebuit să se ducă ea însăși? (Ba da.) Dacă ar fi fost cu adevărat loială datoriei ei și nu ar fi ținut cont de siguranța personală, nu ar fi lăsat-o pe tânăra soră să se ducă, ci ar fi mers ea însăși. Așadar, care este problema evidențiată de faptul că nu s-a dus ea însăși? (Își proteja propria siguranță și interesele.) Așa este, așa s-au desfășurat lucrurile. Dacă ar fi fost într-adevăr loială datoriei ei, și-ar fi asumat ea însăși acea responsabilitate grea. Totuși, ea nu a făcut asta; în schimb, a ales să meargă în locul ei candidatul cel mai puțin potrivit. Intenția ei a fost să trimită cea mai puțin potrivită persoană în cel mai periculos loc pentru a-și atinge scopul de a se apăra de pericol și a se proteja? (Da.) Acesta este comportamentul antihriștilor. Asta are legătură cu repartizarea oamenilor.

În China continentală, marele balaur roșu a suprimat, arestat și persecutat constant și brutal credincioșii în Dumnezeu, punându-i adesea în medii periculoase. De exemplu, guvernul folosește diverse pretexte pentru a prinde credincioși. Oricând zona în care locuiește un antihrist este descoperită, care este primul lucru la care se gândește antihristul? Nu este vorba de rânduitul corect al lucrării bisericii, ci să scape din această situație periculoasă. Când biserica înfruntă suprimarea și arestul, antihriștii nu se implică în lucrarea ulterioară. Ei nu fac rânduieli pentru resursele sau personalul esențial al bisericii. În schimb, găsesc scuze și motive ca să-și asigure un adăpost și gata. Odată ce siguranța personală le este garantată, rareori se implică personal în rânduitul lucrării, personalului sau resurselor bisericii, nici nu se interesează de chestiune, nici nu fac rânduieli specifice. Din cauza asta, resursele și finanțele bisericii nu sunt transferate cu promptitudine în locuri sigure și, în cele din urmă, multe sunt jefuite și luate de marele balaur roșu, provocând pierderi semnificative bisericii și ducând la capturarea mai multor frați și surori. Acesta este rezultatul faptului că antihriștii se eschivează de la responsabilitatea pe care o au față de lucrare. În adâncul inimii antihriștilor, siguranța personală este mereu pe primul loc. Este o problemă în inimile lor și reprezintă o grijă permanentă pentru ei. Se gândesc în sinea lor: „Nu trebuie să intru în necazuri. Oricine ar putea fi prins, nu-mi permit să fiu eu – trebuie să rămân în viață. Încă aștept să am parte de gloria lui dumnezeu atunci când se va încheia lucrarea lui. Dacă sunt prins, mă voi comporta ca o iudă și totul se va sfârși pentru mine. Nu va exista un final bun pentru mine. Voi fi pedepsit.” Prin urmare, oricând merg într-un loc nou să lucreze, în primul rând cercetează cine are cea mai sigură și mai puternică gospodărie, unde pot să se ascundă de raziile guvernului și să se simtă în siguranță. În al doilea rând, caută gospodării cu condiții de trai mai bune, unde este carne la fiecare masă, aer condiționat vara și căldură iarna. În plus, se interesează cine dintre credincioși este mai entuziast și are o fundație mai puternică, cineva care poate oferi protecție când apar necazuri. Mai întâi cercetează toate aceste chestiuni. După asta, găsesc un loc în care să se stabilească și să facă puțină lucrare superficială, să trimită o scrisoare sau să transmită verbal câteva informații sau rânduieli de lucru. Acum, credeți că antihriștii sunt capabili

să lucreze? Când vă uitați cum țin cont de siguranța personală și o rânduiesc, meticulos și îngrijit, ar putea părea că știu cum să facă o anumită lucrare, știu în inimile lor cum s-o facă. Totuși, intențiile lor nu sunt corecte, se gândesc doar la câștigul personal și sunt scârbiți de adevăr; chiar dacă știu că lucrurile pe care le fac sunt împotriva adevărului și sunt egoiste și demne de dispreț, insistă să le facă în felul lor și să acționeze nechibzuit și nesăbuit. Tot ce fac este ca să-și protejeze propria siguranță. După ce se stabilesc și simt că sunt în afara pericolului, că acesta a trecut, antihriștii încep să facă puțină lucrare superficială. Antihriștii sunt destul de meticuloși în rânduielile lor, dar depinde cu cine au de-a face. Se gândesc foarte atent la chestiunile care au legătură cu propriile interese, dar, când vine vorba de lucrarea bisericii sau de îndatoririle lor, își arată egoismul și josnicia și nu dau deloc dovadă de responsabilitate, lipsindu-le orice urmă de conștiință sau rațiune. Tocmai din cauza acestor comportamente sunt caracterizați drept antihriști. Dacă am judeca numai după calibru, luând în considerare cât de bine cântăresc și fac planuri meticuloase și concrete pentru propria siguranță, lor nu le lipsește calibrul și au capul pe umeri. Ar trebui să fie capabili să se ocupe de lucrarea casei lui Dumnezeu. Acum, dacă privești lucrurile pe baza capacității lor, nu ar trebui să fie numiți antihriști, deci de ce au fost totuși numiți ca atare? Acest lucru este stabilit pe baza esenței lor, dacă pot accepta și practica adevărul, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul. Fac considerații și rânduieli bine gândite și specifice în legătură cu mediul lor de viață, cu hrana și băutura și cu siguranța lor. Cu toate acestea, când vine vorba de lucrarea casei lui Dumnezeu, devin cu totul alți oameni, deosebit de egoiști și josnici, care nu țin cont deloc de intențiile lui Dumnezeu. Aceștia sigur nu sunt oameni care urmăresc adevărul. Antihriștii se ocupă de lucrarea casei lui Dumnezeu și de rânduielile de lucru ale Celui de mai sus, filtrându-le. Trec prin filtru, selectiv, ce sunt dispuși și ce nu sunt dispuși să facă și ce are și ce nu are legătură cu siguranța lor. Apoi fac puțină lucrare ușoară, care nu implică niciun pericol, doar ca să nu afle Cel de mai sus că sunt iuți la mâncare și înceți la muncă și că nu se ocupă de îndatoririle cuvenite. După ce rânduiesc lucrarea, nu se interesează niciodată de modul în care sunt îndeplinite anumite sarcini sau nu le supraveghează. De exemplu, casa lui Dumnezeu are principii și reguli specifice în privința jertfelor și a diverselor resurse: cum să le rânduiască, unde să le plaseze, cum să le păstreze în siguranță și cine ar trebui să facă asta. Pe de altă parte, antihriștii doar vorbesc despre aceste lucruri și, odată ce fac rânduielile, consideră treaba terminată. Indiferent dacă mediul este potrivit sau nu, nu vizitează niciodată locul pentru a arunca o privire; doar își mișcă buzele și, în inimile lor, nu pricep, nu se interesează, nu cercetează sau nu le pasă dacă rânduielile specifice pentru aceste resurse ale casei lui Dumnezeu sunt sau nu potrivite sau sigure. Așadar, pe timpul conducerii antihriștilor, în cadrul domeniului lor de activitate, unele cărți ale cuvintelor lui Dumnezeu sunt confiscate de oameni răi. Unele cărți mucegăiesc pentru că sunt depozitate necorespunzător și, în unele cazuri, anumite cărți sau resurse sunt plasate în locuri în care nimeni nu are grijă de ele. Antihriștii nu numai că nu reușesc să facă rânduieli specifice pentru aceste chestiuni,

dar cu siguranță nu se interesează, nu cercetează și nu întreabă despre ele. În schimb, își consideră sarcina îndeplinită odată ce fac rânduieli. Spun ce au de spus și asta-i tot; doar fac lucrurile de mântuială, fără să caute rezultate concrete. Antihriștii arată loialitate prin comportamentele lor? (Nu.) Nu au deloc loialitate. Când vine vorba să rânduiască diverse resurse ale bisericii, antihriștii nu se interesează niciodată. Ce înseamnă că „nu se interesează niciodată”? Înseamnă că nu fac deloc rânduieli? Fac lucrurile de mântuială și fac rânduieli ca să le arunce oamenilor praf în ochi, ca nu cumva să fie raportați superiorilor. Însă nu fac niciodată nicio lucrare specifică. La ce se referă lucrarea specifică? Presupune stabilirea locului în care să fie plasate aceste lucruri, dacă este sau nu sigur, dacă li s-ar putea întâmpla ceva, dacă ar putea veni rozătoare să le strice, dacă ar putea fi inundate sau furate, dacă indivizii responsabili cu păstrarea lor sunt potriviți și așa mai departe. Cu toate acestea, antihriștii nu se interesează niciodată, nu cercetează niciodată și nu-și fac griji niciodată. În inimile lor, cred că aceste lucruri nu există ca ei să se bucure de ele; nu le prețuiesc și nu au niciun folos pentru ele. Ele aparțin altor oameni, casei lui Dumnezeu, și nu au legătură cu ei. Nu le pasă deloc; lasă să-și facă griji pe oricine vrea să fie îngrijorat – ei nu sunt îngrijorați. Rânduiesc lucrurile și cu asta basta. Unii antihriști nici nu se deranjează să le rânduiască. Ei cred că nu vor primi nicio recompensă, chiar dacă fac bine această lucrare, și că nimeni nu-i va trage la răspundere că au făcut-o prost. Cine i-ar raporta pentru un lucru atât de neînsemnat? I-ar pedepsi Dumnezeu pentru asta? Atitudinea și punctul de vedere al antihriștilor față de îndatoririle lor sunt exact așa: fac lucrurile de mântuială și se ocupă de chestiuni într-o manieră superficială. Atât timp cât aceste lucruri nu le afectează statutul sau siguranța, nu le pasă dacă sunt gestionate sau nu. Fie că aceste lucruri sunt pierdute, diminuate sau deteriorate, asta nu are nicio legătură cu ei. În mintea antihriștilor, resursele casei lui Dumnezeu sunt considerate proprietate publică. Nu trebuie să-și facă griji în privința lor, nu trebuie să le dea nicio atenție și nu trebuie să irosească energie pentru a le gestiona. Așadar, în timpul conducerii antihriștilor, din cauza neglijenței lor față de datorie, a concentrării asupra plăcerii personale și a eșecului de a îndeplini sarcini specifice, diverse resurse din casa lui Dumnezeu sunt jefuite sau luate de marele balaur roșu sau confiscate de unii oameni răi. Au existat multe astfel de cazuri. Unii ar putea spune: „Într-un mediu atât de ostil, cine ar putea să se ocupe de toate atât de meticulos? Cine ar putea să evite puțină neglijență sau câteva greșeli?” E vorba doar despre a face câteva greșeli? Îndrăznesc să spun că, dacă oamenii ar putea să-și îndeplinească îndatoririle și să dea dovadă de loialitate, pierderea acestor resurse nu ar fi atât de mare; cu siguranță ar scădea, iar eficiența lucrării s-ar îmbunătăți foarte mult.

Antihriștii cred în Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Ei nu sunt niciodată preocupați de lucruri legate de casa lui Dumnezeu sau de interesele Lui. Orice fac trebuie să se învârtă în jurul intereselor personale. Dacă lucrarea casei lui Dumnezeu nu le implică interesele personale, pur și simplu nu le pasă și nu se interesează de ea. Cât de egoiști trebuie să fie! Când anumiți antihriști îndeplineau rolul de conducători,

marele balaur roșu a jefuit cantități mari de jertfe care se aflau sub supravegherea lor, iar o cantitate uimitoare s-a pierdut. Însă acești antihriști nu s-au învinovățit deloc. După aceea, chiar au spus: „Nu este doar responsabilitatea mea: cum să fie numai vina mea? În plus, acest tip de situație este inevitabilă.” N-au avut deloc remușcări, au aruncat vina asupra altor oameni și, plini de scuze, au încercat să se apere. Ce fel de nenorociți sunt? Oare astfel de oameni nu ar trebui să fie excluși? Nu ar trebui să fie blestemați și pedepsiți? (Ba da.) După ce au comis o greșeală atât de importantă, acești antihriști nu au avut deloc remușcări! Ce manifestări ar avea o persoană normală, o persoană cu umanitate, o persoană care este loială lui Dumnezeu sau o persoană cu o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă neglijența ei ar fi dus la înhățarea bunurilor casei lui Dumnezeu de către marele balaur roșu? (Ar avea remușcări, s-ar învinovăți și, în inima ei, ar simți că nu și-a îndeplinit datoria cum se cuvine.) Ce ar face în continuare? S-ar gândi la o cale să se revanșeze. În adâncul inimii, s-ar simți îndatorată și ar avea remușcări; orice ar spune ceilalți, nu s-ar plânge nici măcar cu o vorbă, nu s-ar apăra. Ar recunoaște că a fost neglijența sa, fărădelegea sa. Ar accepta orice i-ar spune Dumnezeu și orice mod în care casa lui Dumnezeu ar hotărî să o trateze. Așadar, de ce nu acceptă antihriștii asta? De ce sunt extrem de nemulțumiți după ce sunt excluși? Asta dezvăluie natura antihriștilor. Acești antihriști au provocat pierderi însemnate lucrării casei lui Dumnezeu, multe eforturi din partea celorlalți au fost irosite pentru că și-au neglijat îndatoririle și multe jertfe au fost luate de marele balaur roșu, totuși ei nu se simt vinovați sau datori și chiar se apără. Când casa lui Dumnezeu s-a ocupat de ei, au refuzat să se supună și și-au răspândit sfidarea peste tot. Ce fel de nenorociți sunt? Nu înseamnă asta că se joacă cu moartea? (Ba da.) Înseamnă că se joacă cu moartea. Uitându-ne la sufletul antihriștilor, natura-esența lor este de a fi ostili față de adevăr și de Dumnezeu. Le lipsește umanitatea; sunt demoni vii, satane, fiare în veșminte omenești. Când oamenii care au umanitate fac o greșeală minoră sau spun ceva greșit, își fac reproșuri. Însă demonii vii, antihriștii, nu simt asta. Chiar după ce au comis o greșeală atât de gravă, acei antihriști nu și-au făcut deloc reproșuri și chiar au încercat să se apere. Așadar, pentru ei, ce este adevărul? Recunosc adevărul în inimile lor? Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și Dumnezeu este adevărul – recunosc acest fapt? (Nu-l recunosc.) În mod clar nu-l recunosc. În inimile lor, consideră că ei sunt adevărul, că ei sunt Dumnezeu; cred că, în afară de ei, nu există niciun alt Dumnezeu. Nu sunt ei diavoli? (Ba da.) Aceștia sunt diavoli, diavoli tipici. Antihriștii nu se interesează deloc de resursele bisericii, nici nu fac rânduieli specifice pentru acestea. Însă, dacă se întâmplă să aibă ei înșiși un lucru prețios, poți fi sigur că vor avea mare grijă de el. Nu vor dezvălui niciun cuvânt despre el, nici măcar atunci când vorbesc în somn și nu ți-ar spune nici dacă i-ai bate. Îl păzesc extraordinar de bine. Totuși, când vine vorba de resursele casei lui Dumnezeu, atitudinea lor este complet diferită. De fapt, au acest fel de atitudine: „Ce legătură are cu mine? Nu ajung să mă bucur de acea resursă și nu-mi aparține. Chiar dacă am mare grijă de ea, s-ar putea să fie dată altcuiva! Ce rost are s-o păzesc atât de

bine?” Nu consideră că această chestiune este datoria lor. Nu este aceasta o lipsă de umanitate? (Ba da.) Este o manifestare a lipsei de umanitate. Ce înseamnă? Înseamnă că nimeni nu se poate baza pe tine. Dumnezeu ți-a încredințat această lucrare și ți-a dat îndatoririle pe care ar trebui să le îndeplinești – asta face parte din munca ta. Se cuvine să te ocupi cum trebuie de aceste chestiuni, ducându-le la bun sfârșit una câte una, urmând principiile cerute de Dumnezeu și rânduielile casei lui Dumnezeu și rânduindu-le cum se cuvine, iar apoi responsabilitatea ta va fi îndeplinită. Însă au antihriștii acest mod de gândire sau această idee? (Nu, nu au.) Deloc. Aceasta este o lipsă completă de umanitate. Care este manifestarea specifică a lipsei de umanitate? Să nu-ți pese dacă ai conștiință sau rațiune și să fii egoist și josnic, să nu fii demn de încredere, oamenii să nu se poată baza pe tine și să nu fii vrednic să ți se încredințeze nimic.

Când vine vorba de chestiuni legate de personalul din cadrul bisericii, cum ar fi ce lucrare este făcută de către cine și unde, dacă o face cum se cuvine, dacă-și îndeplinește eficient datoria, dacă au apărut cazuri de perturbări sau tulburări sau care este reacția fraților și surorilor, antihriștii nu se interesează niciodată în detaliu și nu fac rânduieli privind lucrurile acestea. De exemplu, când casa lui Dumnezeu le cere să furnizeze diverse tipuri de persoane talentate, antihriștii doar aruncă o privire peste scrisorile de recomandare ale acestora, fără să afle sau să se intereseze în mod specific de situațiile lor – de exemplu, dacă aceste persoane au o bază în credința lor, cum este umanitatea lor, dacă pot accepta adevărul, dacă talentele și aptitudinile lor tehnice individuale sunt la înălțimea standardelor cerute de casa lui Dumnezeu și dacă sunt potrivite pentru a fi cultivate și pentru a-și asuma îndatoriri importante. Antihriștii doar fac lucrurile de mântuială în privința asta, prefăcându-se, aruncând repede o privire peste scrisorile de recomandare și cu asta basta. De fapt, nu interacționează niciodată cu persoanele furnizate, nici nu caută să le înțeleagă în amănunt sau temeinic. Drept urmare, majoritatea oamenilor pe care îi selectează ajung să fie eliminați, pentru că nu au reușit să-și îndeplinească îndatoririle sau nu s-au ocupat de lucrarea lor propriu-zisă. Cum privesc antihriștii această situație? „Nu am fost promovat să fac aceste îndatoriri; nu sunt implicat în ele. Ce contează cine merge? Atât timp cât aprob recomandările și le furnizez acești oameni, înseamnă că-mi fac treaba. În plus, persoanele care au fost promovate îmi vor fi datoare cu o favoare. Dacă sunt sau nu potrivite pentru cultivare nu este treaba mea.” Dacă antihriștii furnizează persoane nepotrivite, provocând întârzieri lucrării casei lui Dumnezeu, au vreo responsabilitate? (Da.) Au multă responsabilitate, dar aceste creaturi diavolești nu fac nicio verificare. Unii spun: „În anumite locuri cu medii dificile, nu putem interacționa cu oamenii față în față. Cum putem să-i verificăm?” Indiferent cât de dificil este mediul, tot există metode și abordări pentru a gestiona aceste chestiuni. Depinde dacă ești responsabil și implicat cu sinceritate. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Dacă îți oferi loialitatea și responsabilitatea, atunci, chiar dacă finalul nu este ideal, Dumnezeu scrutează și știe acest lucru, iar responsabilitatea nu va fi a ta. Însă, dacă nu-ți oferi loialitatea și responsabilitatea, atunci, chiar dacă totul merge bine și, în final,

nu există consecințe, Dumnezeu va scruta asta. Natura acestor două abordări este diferită, iar Dumnezeu le va trata diferit. De asemenea, antihriștii complotează când vine vorba de furnizarea oamenilor, au și motive care sunt egoiste și josnice și le lipsește loialitatea. Indiferent ce fac, antihriștii au propriile calcule și nu respectă principiile. În plus, ca lucrarea concretă să fie făcută bine, trebuie să-și facă apariția în public, să călătorească încoace și încolo pentru a se întâlni cu mai mulți oameni, să îndure greutăți și să-și asume riscuri. Imediat ce un lucru are legătură cu problema propriei siguranțe, antihriștii încep din nou să calculeze, iar natura lor este dezvăluită. Ce se dezvăluie? Ei cred că a interacționa cu prea mulți oameni este un risc pentru siguranța lor și că nu pot intra în contact cu oamenii la întâmplare. Antihriștii nu interacționează cu aceia cu care ar trebui și nu se întâlnesc cu nimeni, în schimb, găsesc un adăpost sigur în care să stea, ascunzându-se și făcând doar sarcini simple și nimic mai mult. Cât despre cât de bine sunt făcute alte aspecte ale lucrării, dacă există oameni care provoacă perturbări sau dacă sunt distribuite rânduielile de lucru, diverse cărți formate din cuvintele lui Dumnezeu sau predici înregistrate, antihriștii nu fac niciodată rânduieli specifice, nici nu se interesează de aceste lucruri. Asta nu înseamnă că trebuie să-și asume riscuri, să-și facă apariția în public sau să întâmpine necazuri pentru a fi considerați loiali. Care este problema aici? Cine poate explica? (Când au început lucrarea aceasta, nu s-au gândit niciodată cum să o facă bine sau dacă personalul recomandat era potrivit și nu au acționat niciodată din toată inima, nici nu și-au îndeplinit responsabilitatea. Nu s-au gândit niciodată la aceste lucruri.) Pur și simplu nu dau dovadă de loialitate. Natura modului în care lucrează oamenii cu loialitate față de Dumnezeu este diferită de cea a oamenilor fără loialitate. Când ambele categorii întâmpină chestiuni periculoase, cei cu loialitate sunt capabili să înfrunte pericolul și să-și facă lucrarea, folosindu-se de înțelepciune și metode de a implementa rânduielile de lucru. Totuși, antihriștii nu se implică în lucrări concrete, indiferent dacă există sau nu un pericol, iar rânduielile de lucru nu sunt niciodată implementate de ei. Asta este diferența. Antihriștii se pot interesa verbal de situația bisericii, de diverse sarcini și așa mai departe, dar chiar și întrebările lor sunt doar o formalitate, ei fac numai niște eforturi superficiale și nu sunt deloc meticuloși în privința asta. Din afară, poate părea că fac o lucrare concretă, dar în realitate nu înțeleg lucrarea, nu iau notițe, nu chibzuiesc la ea, nu se roagă și nu caută. Nu investesc energie ca să ia în considerare felul în care progresează diferite segmente ale lucrării, cine este responsabil pentru domeniile în care lucrurile nu sunt făcute bine, care conducători de biserică ar putea fi nepotriviți sau unde nu a fost implementată lucrarea. Nu țin cont de aceste lucruri, pur și simplu fac lucrurile mecanic și, atunci când identifică probleme, nu le rezolvă. Unii așa-ziși conducători doar adună oamenii pentru întruniri, se interesează de situație și analizează și cercetează lucrarea. Imediat ce este implicată o lucrare concretă pentru care este nevoie să sufere și să plătească un preț, care presupune să-și pună în pericol siguranța personală și care implică un anumit nivel de dificultate, ei nu o fac. În acel punct, încetează să lucreze, punând pe primul loc

protecția personală. Chiar și atunci când recunosc probleme, nu fac rânduieli specifice. Dacă sunt renumiți pentru credința lor și sunt în pericol de a fi capturați, deleagă ei aceste sarcini altora? Nu, nu fac asta. Nu rânduiesc ca alții să facă aceste sarcini și asta este problema. Așadar, ce esență este dezvăluită de astfel de oameni? Le lipsește loialitatea, sunt egoiști și josnici și țin cont de propria siguranță în toate. Nu se interesează niciodată dacă rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sunt implementate sau de progresul lucrării casei lui Dumnezeu și nu le pasă de aceste lucruri. Nu și-au oferit și nu-și arată loialitatea. Pentru ei, este suficient să facă lucrurile mecanic în privința acestor chestiuni; consideră că asta înseamnă că fac lucrarea. Dacă riscul este mic, s-ar putea să facă puțină lucrare, fără tragere de inimă. Însă dacă riscul este mare și există riscul să fie capturați, nu o vor face, indiferent cât de importantă este sarcina. Asta este esența antihriștilor. În adâncul inimii lor, atât timp cât interesele le sunt în siguranță, sunt capabili să trădeze pe oricine. Interesele le sunt realizate cu prețul intereselor casei lui Dumnezeu; pentru ei, interesele lor sunt supreme. Pot antihriștii să fie loiali odată ce-și asumă o datorie? (Nu, nu pot.) Loialitatea este imposibilă pentru ei. Pot ei să țină cont de viețile și de siguranța fraților și surorilor lor? (Nu pot.) Când vine vorba de propria siguranță, antihriștii se vor proteja doar pe ei înșiși, împingându-și frații și surorile într-o groapă cu foc și folosindu-i drept pioni de sacrificiu. Aceasta este natura-esență a antihriștilor.

În afară de a ține cont de propria siguranță, la ce se mai gândesc anumiți antihriști? Ei spun: „În momentul acesta, mediul nostru nu este favorabil, așadar, hai să ne facem mai puțin apariția în public și să predicăm mai puțin Evanghelia. În felul acesta, este mai puțin probabil să fim prinși, iar lucrarea bisericii nu va fi distrusă. Dacă evităm să fim prinși, nu ne vom transforma în iude și atunci vom fi capabili să rămânem în viitor, nu-i așa?” Nu există antihriști care folosesc astfel de scuze ca să inducă în eroare frații și surorile? Unii antihriști se tem foarte mult de moarte și duc existențe abjecte; de asemenea, le plac reputația și statutul și sunt dispuși să-și asume roluri de conducere. Deși știu următoarele: „Nu este ușor să-mi asum lucrarea unui conducător – dacă marele balaur roșu află că am fost făcut conducător, voi deveni faimos și s-ar putea să fiu pus pe lista celor căutați și, de îndată ce voi fi prins, viața îmi va fi în pericol”, pentru a se deda la beneficiile statutului, nu țin cont de aceste pericole. Când slujesc drept conducători, doar se complac în plăcerile trupești și nu se implică în lucrări concrete. În afară de faptul că se implică puțin în corespondența cu diverse biserici, nu fac nimic altceva. Se ascund într-un loc și nu se întâlnesc cu nimeni, rămânând izolați, iar frații și surorile nu știu cine este conducătorul lor – atât de mult se tem. Așadar, nu este corect să spunem că ei sunt conducători doar cu numele? (Ba da.) Nu se implică în nicio lucrare concretă în calitate de conducători; nu sunt preocupați decât să se ascundă. Când alții îi întreabă: „Cum este să fii conducător?” ei vor spune: „Sunt incredibil de ocupat și, pentru siguranță, trebuie să mă mut întruna. Acest mediu îmi provoacă atât de multă neliniște încât nu mă pot concentra asupra lucrării mele.” Au întotdeauna senzația că mulți ochi îi privesc și nu știu unde se pot ascunde în siguranță. În afară că se deghizează, se ascund în diferite

locuri și nu rămân într-o singură locație, nu fac nicio lucrare concretă în fiecare zi. Există astfel de conducători? (Da.) Ce principii urmează ei? Acești oameni spun: „Un iepure viclean are trei vizuini. Ca iepurele să se păzească de atacul unui prădător, trebuie să pregătească trei vizuini în care să se ascundă. Dacă o persoană întâmpină pericolul și trebuie să scape, dar nu are unde să se ascundă, este acceptabil? Trebuie să învățăm de la iepuri! Animalele create ale lui dumnezeu au această capacitate de a supraviețui, iar oamenii ar trebui să învețe de la ele.” De când și-au asumat roluri de conducere, au ajuns să-și dea seama de această doctrină și chiar cred că au înțeles adevărul. De fapt, sunt extrem de înspăimântați. De îndată ce aud despre un conducător care a fost denunțat la poliție pentru că locul în care trăia era nesigur sau despre un conducător care a devenit o țintă a spionilor marelui balaur roșu, pentru că ieșea prea des să-și facă datoria și interacționa cu prea mulți oameni și cum acești oameni au ajuns să fie arestați și condamnați, se înspăimântă imediat. Se gândesc: „O, nu, oare eu voi fi următorul arestat? Trebuie să învăț din asta. Nu ar trebui să fiu prea activ. Dacă pot evita să fac o parte din lucrarea bisericii, nu o voi face. Dacă pot evita să-mi fac apariția în public, nu o voi face. Voi lucra cât de puțin posibil, voi evita să ies, voi evita să interacționez cu oamenii și mă voi asigura că nimeni nu știe că sunt conducător. În zilele noastre, cine-și poate permite să-i pese de altcineva? Doar a rămâne în viață este o provocare!” De când și-au asumat rolul de conducător, în afară de faptul că poartă o geantă și se ascund, nu fac nicio lucrare. Trăiesc cu sufletul la gură, cu teama constantă de a fi prinși și condamnați. Să presupunem că aud pe cineva spunând: „Dacă vei fi prins, vei fi ucis! Dacă nu ai fi conducător, dacă ai fi doar un credincios obișnuit, s-ar putea să fii eliberat după ce doar plătești o amendă mică, dar întrucât ești conducător, e greu de spus. Este prea periculos! Unii conducători sau lucrători care au fost prinși au refuzat să dea informații și au fost omorâți în bătaie de polițiști.” Odată ce aud despre cineva care a fost omorât în bătaie, frica lor se intensifică și devin și mai înspăimântați să lucreze. În fiecare zi, nu se gândesc decât cum să evite să fie prinși, cum să evite să-și facă apariția în public, cum să evite să fie supravegheați și cum să evite contactul cu frații și surorile lor. Își frământă mintea, gândindu-se la aceste lucruri și uită complet de îndatoririle lor. Sunt aceștia oameni loiali? Pot astfel de oameni să se ocupe de vreo lucrare? (Nu, nu pot.) Astfel de oameni sunt doar fricoși și nu-i putem caracteriza categoric drept antihriști, doar pe baza acestei manifestări, dar care este natura acestei manifestări? Esența acestei manifestări este aceea a unui neîncrezător. Ei nu cred că Dumnezeu poate proteja siguranța oamenilor și cu siguranță nu cred că, dacă se dedică consumării pentru Dumnezeu înseamnă că se dedică adevărului și că acesta este un lucru pe care Dumnezeu îl aprobă. În inimile lor, nu se tem de Dumnezeu; se tem numai de Satana și de partidele politice ticăloase. Nu cred în existența lui Dumnezeu, nu cred că totul este în mâinile Lui și cu siguranță nu cred că Dumnezeu va aproba o persoană care sacrifică totul de dragul Lui și pentru a-l urma calea și a duce la bun sfârșit însărcinarea dată de El. Nu pot vedea nimic din toate astea. În ce cred ei? Cred că, dacă pică în mâinile

marelui balaur roșu, vor avea un final prost, că ar putea fi condamnați sau chiar ar putea risca să-și piardă viețile. În inimile lor, țin cont doar de propria siguranță și nu de lucrarea bisericii. Nu sunt aceștia neîncrezători? (Ba da, sunt.) Ce spune Biblia? „Cel ce-și va pierde viața de dragul Meu, o va găsi” (Matei 10:39). Cred aceste cuvinte? (Nu, nu le cred.) Dacă li se cere să-și asume un risc în timp ce-și fac datoria, își vor dori să se ascundă și să nu lase pe nimeni să-i vadă – vor vrea să fie invizibili. Atât de mult se tem. Nu cred că Dumnezeu este sprijinul omului, că totul este în mâinile lui Dumnezeu, că dacă un lucru merge prost sau dacă sunt cu adevărat prinși, e permis de Dumnezeu și că oamenii ar trebui să aibă inimi supuse. Acești oameni nu au aceste inimi, această înțelegere sau această pregătire. Cred ei cu adevărat în Dumnezeu? (Nu, nu cred.) Nu este esența acestei manifestări aceea a unui neîncrezător? (Ba da.) Așa stau lucrurile. Astfel de oameni sunt extraordinar de fricoși, teribil de înspăimântați și se tem de suferința fizică și să nu li se întâmple ceva rău. Devin la fel de înfricoșați ca niște păsări sperioase și nu-și mai pot îndeplini lucrarea. Tipul de persoană despre care am vorbit mai devreme pur și simplu nu face nicio lucrare, chiar dacă este capabilă s-o facă. Chiar dacă știu că există o problemă, nu se ocupă de ea. Ei doar se protejează pe ei înșiși și sunt deosebit de egoiști și josnici. Ambele tipuri de oameni sunt neîncrezători. Primul tip este alunecos și trădător, speriat de greutăți și de oboseală, preocupat de trupul său și nu se implică în lucrări concrete. Al doilea tip este fricos și înspăimântat, nu îndrăznește să îndeplinească lucrări concrete și se teme să nu fie prins și persecutat de marele balaur roșu. Oare nu există o diferență între aceste două tipuri de oameni? (Ba da.)

Există exemple pe care le știți, despre felul în care antihriștii își protejează propria siguranță? (Dumnezeule, știu un astfel de exemplu. A fost o biserică în care oamenii au fost arestați de marele balaur roșu, pentru că era controlată de un antihrist care s-a dezlănțuit făcând lucruri rele, iar conducătorii, diaconii și câțiva frați și surori au fost arestați cu toții. Pe atunci, antihristul se temea să nu fie prins. Fără să facă rânduieli pentru lucrarea de a gestiona consecințele, s-a ascuns într-un loc izolat. Ba chiar a refuzat să stea cu o familie-gazdă și a insistat, în schimb, să folosească jertfe ca să închirieze o locuință. Întrucât nu a făcut rânduieli potrivite pentru lucrarea ulterioară și nu a eliminat cu promptitudine pericolele ascunse, mai mulți frați și surori au fost atunci arestați, iar lucrarea bisericii a fost forțată să se oprească. Este clar că antihriștii sunt extraordinar de egoiști și josnici. În momente critice, ei își apără doar propriile interese și nu protejează deloc interesele casei lui Dumnezeu.) Antihriștii sunt extrem de egoiști și josnici. Nu au credință adevărată în Dumnezeu, cu atât mai puțin loialitate față de El; când întâmpină o problemă, se protejează și se apără doar pe ei înșiși. Pentru ei, nimic nu este mai important decât propria siguranță. Atât timp cât pot să trăiască și nu vor fi arestați, nu le pasă cât rău este făcut lucrării bisericii. Acești oameni sunt extrem de egoiști, nu se gândesc deloc la frați și la surori sau la lucrarea bisericii, se gândesc doar la propria siguranță. Sunt antihriști. Așadar, când astfel de lucruri li se întâmplă celor care sunt loiali lui Dumnezeu și au credință adevărată în El, cum le gestionează? Care

este diferența între ceea ce fac ei și ceea ce fac antihriștii? (Când astfel de lucruri li se întâmplă celor care Îi sunt loiali lui Dumnezeu, ei se vor gândi la o modalitate de a păzi interesele casei lui Dumnezeu, de a împiedica pierderile aduse jertfelor lui Dumnezeu și vor face rânduielile necesare pentru conducători și lucrători, precum și pentru frați și surori, pentru a reduce la minimum pierderile. Între timp, antihriștii se asigură că ei sunt mai întâi protejați. Nu sunt preocupați de lucrarea bisericii sau de siguranța aleșilor lui Dumnezeu, iar atunci când biserica se confruntă cu arestări, asta rezultă într-o pierdere pentru lucrarea bisericii.) Antihriștii abandonează lucrarea bisericii și jertfele lui Dumnezeu și nu rânduiesc ca oamenii să se ocupe de consecințe. E ca și cum i-ar permite marelui balaur roșu să confiște jertfele lui Dumnezeu și să-i captureze pe aleșii Lui. Nu este aceasta o trădare ascunsă a jertfelor lui Dumnezeu și a aleșilor Lui? Când aceia care sunt loiali lui Dumnezeu știu clar că un mediu este periculos, ei tot înfruntă riscul de a face lucrarea de gestionare a consecințelor și reduc la minimum pierderile casei lui Dumnezeu, înainte de a se retrage ei înșiși. Ei nu dau prioritate propriei siguranțe. Spune-Mi, în această țară ticăloasă a marelui balaur roșu, cine s-ar putea asigura că nu există niciun pericol în a crede în Dumnezeu și a face o datorie? Indiferent de datoria pe care și-o asumă o persoană, aceasta implică un oarecare risc – totuși, îndeplinirea datoriei reprezintă însărcinarea dată de Dumnezeu și, în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu, o persoană trebuie să-și asume riscul de a-și face datoria. Ar trebui să dea dovadă de înțelepciune și este nevoie să ia măsuri pentru a-și asigura securitatea, dar nu ar trebui să pună siguranța personală pe primul loc. Ar trebui să țină cont de intențiile lui Dumnezeu, punând pe primul loc lucrarea casei Sale și răspândirea Evangheliei. Ceea ce contează cel mai mult este să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu, iar acesta este primul lucru pe care ar trebui să-l facă. Antihriștii pun pe primul loc propria lor siguranță; ei cred că nimic altceva nu are legătură cu ei. Nu le pasă când altcineva pățește ceva, indiferent cine ar putea fi. Atât timp cât nu li se întâmplă nimic rău antihriștilor înșiși, ei se simt împăcați. Sunt lipsiți de orice loialitate, fapt care e determinat de natura-esență a antihriștilor. În mediul din China continentală, este posibil să eviți să-ți asumi riscuri și să te asiguri că nu se va întâmpla nimic rău în timp ce-ți faci datoria? Nici cea mai precaută persoană nu poate garanta asta, însă precauția este necesară. Să fii bine pregătit dinainte va îmbunătăți puțin situația și poate ajuta la reducerea la minimum a pierderilor când ceva merge prost. Dacă nu există nicio pregătire, pierderile vor fi substanțiale. Puteți vedea clar diferența dintre aceste două situații? Prin urmare, indiferent dacă are legătură cu întrunirile sau cu îndeplinirea oricărui fel de datorie, cel mai bine este să fii precaut și e necesar să iei anumite măsuri de precauție. Când o persoană loială își îndeplinește datoria, poate gândi puțin mai cuprinzător și mai amănunțit. Vrea să rânduiască aceste lucruri atât cât poate de bine, astfel încât, dacă un lucru merge prost, pierderile să fie reduse la minimum. Simte că trebuie să obțină acest rezultat. O persoană lipsită de loialitate nu ține cont de aceste lucruri. Crede că ele nu contează și nu le tratează ca pe responsabilitatea sau datoria

ei. Când ceva merge prost, nu se simte deloc vinovată. Aceasta este o manifestare a unei lipse de loialitate. Antihriștii nu dau deloc dovadă de loialitate față de Dumnezeu. Când li se repartizează lucrări, le acceptă destul de bucuroși și fac câteva declarații frumoase, dar când vine pericolul, ei fug cel mai repede; sunt primii care fug, primii care scapă. Asta arată că egoismul și josnicia lor sunt deosebit de grave. Nu au deloc simțul răspunderii sau al loialității. Când înfruntă o problemă, știu numai cum să fugă și să se ascundă și se gândesc numai cum să se protejeze pe sine, fără să țină cont niciodată de responsabilitățile sau îndatoririle lor. Pentru siguranța personală, antihriștii își arată în mod constant natura egoistă și josnică. Nu pun pe primul loc lucrarea casei lui Dumnezeu sau propriile îndatoriri, cu atât mai puțin interesele casei lui Dumnezeu. În schimb, pun pe primul loc propria siguranță.

Subsecțiunea despre care tocmai am avut părtășie nu are legătură cu al nouălea punct din diversele manifestări ale antihriștilor – nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală? (Ba da.) Pentru a se proteja, pentru a evita pericolul și suferința fizică, antihriștii adoptă o atitudine superficială față de lucrarea casei lui Dumnezeu și de propriile îndatoriri. Ocupă funcții fără să lucreze cu adevărat. Nu înseamnă asta că trădează interesele casei lui Dumnezeu? Nu înseamnă că nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, de lucrarea lui Dumnezeu și de propriile responsabilități, în schimbul siguranței personale? (Ba da.) Manifestările pe care le-am disecat în această subsecțiune expun pe deplin esența egoistă și josnică a antihriștilor. Despre ce am avut părtășie în primul rând aici? Antihriștii, de teamă să nu intre în necazuri și ca să se protejeze, nu-și îndeplinesc îndatoririle și nu-I arată deloc loialitate lui Dumnezeu. Există vreo urmă de adevăr-realitate în această manifestare? Nu este o pierdere a conștiinței și a rațiunii? Aceasta este o lipsă completă de umanitate!

B. Propria reputație și propriul statut

Să continuăm cu a doua subsecțiune a părtășiei: propria reputație și propriul statut al antihriștilor. Asta implică și interesele antihriștilor. Acum, aceste trei subsecțiuni pe care le discutăm: propria siguranță, propria reputație și propriul statut și propriile beneficii ale antihriștilor – toate acestea au legătură cu propriile interese ale antihriștilor. Au acestea vreo legătură cu lucrarea casei lui Dumnezeu? (Da, au.) Care este legătura? (Pentru a se proteja și pentru a-și apăra reputația și statutul, antihriștii pot tulbura și submina lucrarea bisericii.) Antihriștii afectează interesele casei lui Dumnezeu și lucrarea bisericii pentru a-și proteja propriile interese. Dacă ne uităm la natura egoistă și josnică a antihriștilor, ce prețuiește acest tip de persoană, dincolo de a fi deosebit de protectivă în ceea ce privește propria siguranță? (Îi plac foarte mult reputația și statutul.) Corect. Antihriștilor le plac foarte mult reputația și statutul. Reputația și statutul sunt sufletul lor; simt că viața nu are sens fără reputație și statut și nu au energie să facă nimic fără reputație și statut. Pentru antihriști, atât reputația, cât și statutul sunt strâns

legate de interesele personale; sunt slăbiciunea lor. De aceea, tot ce fac antihriștii se învârte în jurul statutului și al reputației. Dacă nu ar exista aceste lucruri, ei ar putea să nu lucreze deloc. Indiferent dacă antihriștii au statut sau nu, scopul pentru care luptă, direcția în care se străduiesc este spre aceste două lucruri – reputația și statutul. Când cred în Dumnezeu într-un mediu autocrat, așa cum este China continentală, antihriștii nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, pentru a fi ei în siguranță. Parte din ceea ce fac este să urmărească statutul cu toată forța lor, agățându-se ferm de putere și controlând biserica. Cealaltă parte este că vorbesc, lucrează, aleargă încoace și încolo și trudesc mereu pentru propria reputație și propriul statut. Acesta este nucleul în jurul căruia se învârte tot ce spun și fac antihriștii. Antihriștii nu fac niciodată nicio lucrare concretă pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și nu fac niciodată nicio lucrare concretă ca să răspândească Evanghelia Împărăției. Când plătesc un preț, uitați-vă de ce plătesc un preț. Când dezbat cu ardoare o problemă, uitați-vă de ce o dezbat. Când discută despre o persoană sau o condamnă, uitați-vă ce intenție și ce scop au. Când sunt supărați sau furioși în legătură cu ceva, uitați-vă la ce fire dezvăluie. Oamenii nu pot vedea în inimile celorlalți, dar Dumnezeu poate. Când Dumnezeu Se uită în inimile oamenilor, ce folosește ca să aprecieze esența lucrurilor pe care oamenii le spun și le fac? El folosește adevărul ca s-o aprecieze. Omului i se pare un lucru potrivit să-și protejeze reputația și statutul. Atunci, de ce este acest lucru caracterizat, în ochii lui Dumnezeu, drept dezvăluirea și expresia antihriștilor și drept esența acestora? Acest lucru se bazează pe imboldul și motivația pentru tot ce fac antihriștii. Dumnezeu scrutează imboldul și motivația pentru ceea ce fac ei și, în final, stabilește că tot ce fac este pentru propria reputație și pentru propriul statut, mai degrabă decât pentru a-și face datoria și cu atât mai puțin pentru a practica adevărul și a se supune lui Dumnezeu.

Antihriștii urmăresc reputația și statutul, așadar cu siguranță și vorbesc și lucrează pentru a-și susține reputația și statutul. Își prețuiesc reputația și statutul mai presus decât orice altceva. Dacă cineva din jurul lor are un calibru bun și urmărește adevărul, iar această persoană câștigă ceva prestigiu printre frați și surori și este aleasă lider de echipă, iar frații și surorile chiar o admiră și o aprobă, cum vor reacționa antihriștii? Cu siguranță, nu vor fi bucuroși și vor deveni invidioși. Spuneți-Mi, dacă antihriștii sunt invidioși, pot ei să se poarte cum se cuvine? Nu vor trebui să facă ceva în privința asta? (Ba da.) Ce vor face dacă invidiază cu adevărat această persoană? În mințile lor, sigur vor face acest tip de calcul: „Această persoană are un calibru destul de bun, are o oarecare înțelegere a acestei profesii și este mai puternică decât mine. Acest lucru este în beneficiul lucrării casei lui dumnezeu, dar nu în beneficiul meu! Oare îmi va lua funcția? Dacă, într-o zi, chiar îmi va lua locul, nu va fi supărător? Ar trebui să acționez preventiv. Dacă într-o zi va fi în stare să se descurce singură, nu-mi va fi ușor să mă ocup de ea. Este mai bine să atac primul. Dacă amân și-i permit să mă expună, cine știe care vor fi consecințele? Așadar, cum pot să lovesc? Trebuie să găsesc o scuză, o oportunitate.” Spuneți-Mi, dacă oamenii vor să chinuiască pe cineva, nu le este ușor să

găsească o scuză și o oportunitate să facă asta? Care este una dintre tacticile diavolului? („Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul.”) Exact, „Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul.” În lumea Satanei, acest tip de logică există, iar acest tip de lucru se întâmplă. Pentru Dumnezeu, aceste lucruri nu există deloc. Antihriștii aparțin Satanei și sunt foarte pricepuți la aceste lucruri. Vor chibzui la asta: „Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul. Te voi acuza de ceva ce nu ai făcut, voi găsi o oportunitate să te chinuiesc, să-ți suprim aroganța și orgoliul și să-i împiedic pe frați și surori să te stimeze și să te aleagă drept lider de echipă data viitoare. Atunci nu vei mai fi o amenințare pentru mine, nu-i așa? Dacă elimin această potențială problemă și înlătur acest rival, nu mă voi simți în largul meu?” Dacă mințile lor sunt zbuciumate, se pot abține să nu acționeze la exterior? Având în vedere natura antihriștilor, pot să țină această idee îngropată înlăuntrul lor și să nu facă nimic? Categoric nu. Cu siguranță vor găsi o cale să acționeze. Aceasta este răutatea antihriștilor. Nu numai că gândesc în felul acela, dar vor și să atingă acest obiectiv. Așadar, vor chibzui cu disperare asupra acestei chestiuni, frământându-și mintea. Nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu, nici de lucrarea bisericii. Le pasă și mai puțin dacă acțiunile lor sunt în conformitate cu intenția lui Dumnezeu sau nu. Nu se gândesc decât cum să-și mențină reputația și statutul, cum să-și păzească puterea. Cred că rivalul lor deja le-a amenințat statutul, așa că încearcă să găsească o oportunitate să-l doboare. Când află că, fără să-i consulte, rivalul lor a demis pe cineva care își făcea constant datoria într-o manieră superficială, vor vedea asta ca pe ocazia perfectă de a-i pune în cârcă o acuzație. În fața fraților și surorilor, spun: „Întrucât toată lumea este prezentă azi, să înaintăm această chestiune spre disecare. Oare demiterea cuiva, fără autorizație, fără a discuta chestiunea cu partenerii sau conlucrătorii, nu este o acțiune dictatorială? De ce ar face cineva o astfel de greșeală? Nu cumva există o problemă în firea sa? Nu ar trebui să fie emondat? Nu ar trebui să fie abandonat de frați și surori?” Profită de această chestiune și o exagerează pentru a-și denigra rivalul și a se înălța pe ei înșiși. De fapt, situația nu este atât de gravă. Este perfect acceptabil să facă un raport, după ce un membru al echipei este demis sau i se ajustează atribuirea datoriei, atât timp cât demiterea sau ajustarea este făcută conform principiilor. Totuși, antihriștii exagerează această chestiune. Își atacă intenționat rivalul și se preamăresc pe sine. Nu este aceasta o manifestare a chinuirii celorlalți? Își emondează cu răutate rivalul și îi aduc acuzații exagerate. După ce aud despre asta, frații și surorile se gândesc: „Ce se întâmplă aici? Ceva nu pare în regulă. Ceea ce spune nu este conform realității! Persoana căreia i-a fost ajustată atribuirea datoriei nu își făcea datoria în mod responsabil – acesta este un fapt recunoscut. A fost demisă pentru a sprijini lucrarea bisericii. A-ți face datoria în acest fel este o abordare serioasă și responsabilă și o manifestare a loialității. Așadar, de ce să etichetăm acest lucru ca pe o acțiune dictatorială? Este în mod clar un caz de «Cine vrea să-și bată câinele, își va găsi cu ușurință bățul».” Oricine înțelege oarecum adevărul și are un pic de discernământ poate recunoaște dintr-o privire că acești

antihriști își dau aere de superioritate și își varsă frustrările asupra rivalului lor. Înseamnă asta că-și asumă răspunderea pentru lucrare? Înseamnă că emondează persoana? Acești antihriști fac din țânțar armăsar: este doar răzbunare și vendetă personală. Acest lucru provine din voința omenească și de la Satana, nu de la Dumnezeu. Cu siguranță nu provine dintr-o atitudine de asumare a responsabilității pentru lucrare și pentru îndatoririle lor – nu asta este intenția lor. Antihriștii își expun prea clar intențiile, iar unii oameni pot vedea asta. Pot antihriștii să simtă acest lucru? (Da.) Asta este viclenia antihriștilor. Sunt foarte pricepuți la a-și păzi statutul, la sofistică, la a câștiga oameni de partea lor și mai ales la a avea „pătrundere” în inimile oamenilor. Se gândesc în sinea lor: „Pot percepe orice gând aveți în inimile voastre. Poate că înțelegeți adevărul, dar nu mă puteți vedea așa cum sunt. Eu pot să vă văd așa cum sunteți. Îmi pot da seama cine nu este convins de lucrurile pe care le spun.” Însă spun vreunul dintre lucrurile astea? Nu, nu spun. Folosesc câteva cuvinte și expresii plăcute ca să-i convingă pe toți, să-i facă să creadă că au fost chibzuiți când au emondat acea persoană. Ce cuvinte folosesc? Spun: „Nu te-am emondat dintr-un motiv egoist, personal. În realitate, nu există nicio ranchiună personală între noi, doar că, atunci când ai înlăturat arbitrar acea persoană de la datoria ei, asta a afectat interesele casei lui dumnezeu. Mă pot face că nu văd? Dacă ți-aș permite să faci asta, ar fi un lucru iresponsabil din partea mea. Nu fac asta ca să te vizez pe tine sau pe cineva anume. Dacă greșesc, frații și surorile pot să mă critice și să mă mustre. Nu voi candida la alegerile viitoare.” Când unii oameni aud asta, devin complet confuzi. Se gândesc: „Se pare că l-am înțeles greșit. Este dispus până și să nu candideze la alegeri. Nu a emondat acea persoană ca să concureze pentru statut, acțiunea lui s-a bazat pe o atitudine de asumare a responsabilității pentru lucrarea bisericii. Nu-i nimic greșit în asta.” Acești antihriști reușesc din nou să inducă în eroare câțiva oameni. Nu sunt antihriștii vicleni? (Ba da, sunt.) Sunt extrem de vicleni! Se poate spune că antihriștii își frământă mintea, își sondează adâncurile minții și folosesc orice mijloace necesare pentru reputația și statutul lor. Există o anumită zicală: „Dă-le o palmă, apoi oferă-le o întâlnire plăcută.” Nu vor folosi antihriștii această tactică? După ce te lovesc, s-ar putea să-ți spună câteva cuvinte plăcute pentru a te linguși, a te consola și a te face să simți că sunt extrem de toleranți, răbdători și iubitori. În cele din urmă, trebuie să-i aprobi și spui: „Uite, persoana aceasta are obiective foarte clare în lucrarea sa și se pricepe foarte bine să o facă – ce aptitudine grozavă! Este clar că are calitățile unui conducător și toți ne simțim complexați în fața ei.” Acești antihriști nu-și vor fi atins atunci scopul? Acestea sunt trucurile antihriștilor.

Antihriștii sunt deosebit de trădători și vicleni. Orice spun este gândit atent; nimeni nu este mai priceput să se prefacă. Însă, odată ce se află secretul, odată ce oamenii i-au văzut așa cum sunt cu adevărat, fac tot ce le stă în putință ca să aducă argumente în favoarea lor și se gândesc la moduri de a îndrepta situația și joacă la cacealma ca un mijloc de a-și salva imaginea și reputația. Antihriștii trăiesc în fiecare zi doar pentru reputație și statut, ei trăiesc doar pentru a se deda la beneficiile statutului, doar la asta

se gândesc. Chiar și atunci când îndură ocazional unele greutăți minore sau plătesc un preț banal, acest lucru este de dragul obținerii statutului și reputației. A urmări statutul, a deține puterea și a avea o viață ușoară sunt lucruri majore pe care antihriștii le plănuiesc întotdeauna odată ce cred în Dumnezeu și nu renunță până când nu își ating obiectivele. Dacă faptele lor rele sunt date în vileag vreodată, intră în panică, de parcă ar fi pe cale să cadă cerul peste ei. Nu pot mânca sau dormi și par să fie în transă, ca și cum ar suferi de depresie. Când oamenii îi întreabă ce s-a întâmplat, ei inventează minciuni și spun: „Ieri am fost atât de ocupat încât nu am dormit toată noaptea, așa că sunt foarte obosit.” Dar, de fapt, nimic din toate acestea nu este adevărat, totul e înșelătorie. Ei simt acest lucru pentru că se gândesc în mod constant: „Lucrurile rele pe care le-am făcut au fost date în vileag, deci cum îmi pot recăpăta reputația și statutul? Prin ce mijloace pot să mă răscumpăr? Ce ton pot să folosesc ca să le explic asta tuturor? Ce pot să spun ca să-i împiedic pe oameni să mă vadă așa cum sunt?” Multă vreme, nu își pot da seama ce să facă, așa că sunt deprimați. Uneori, ochii lor privesc în gol la un punct fix și nimeni nu știe la ce se uită. Problema îi face să-și frământe creierii, să epuizeze fiecare înlănțuire de idei și să nu vrea să mănânce sau să bea. În ciuda acestui lucru, ei încă mai pretind că le pasă de lucrarea bisericii și îi întreabă pe oameni: „Cum merge lucrarea de evanghelizare? Cât de eficient se predică Evanghelia? Au dobândit frații și surorile vreo intrare în viață recent? A provocat cineva întreruperi sau perturbări?” Aceste investigații ale lor despre lucrarea bisericii au menirea unui spectacol pentru ceilalți. Dacă ar afla despre probleme, nu ar avea cum să le rezolve, așa că întrebările lor sunt o simplă formalitate, puse pentru a părea că le pasă de lucrarea bisericii. Dacă cineva ar face un raport despre problemele bisericii pe care să le rezolve ei, doar ar clătina din cap. Niciun complot nu s-ar dovedi util și, deși ar dori să se deghizeze, nu ar putea și ar risca să fie expuși și dezvăluiți. Aceasta este cea mai mare problemă cu care se confruntă antihriștii în întreaga lor viață. În prezent, antihriștii sunt extrem de agitați, clătinând din cap ocazional, de parcă ar spune: „Lucrurile nu pot continua așa.” Apoi se scarpină în creștetul capului, ca și cum s-ar gândi: „Cum de sunt atât de nesăbuit? Cum m-am putut împiedica de această chestiune?” Antihriștii nu pot să accepte această realitate și pot doar să ofteze. Trudesc, suferă și plătesc prețul doar pentru propria reputație și pentru propriul statut, dedându-se la tot felul de fapte rele pentru a-și satisface ambițiile și dorințele. Să fie expuși de aleșii lui Dumnezeu este un final inevitabil. Mai devreme sau mai târziu, oamenii sigur vor cădea, pentru că nu urmăresc adevărul. Această zicală este împlinită perfect în cazul antihriștilor. Deși sunt pricepuți la deghizări și capabili să vorbească persuasiv și să îi inducă în eroare pe alții, dacă aleșii lui Dumnezeu înțeleg adevărul și pot discerne esența unei persoane, atunci, oricât de bine se ascund antihriștii și oricât rău fac, ei îi pot discerne pe deplin. Există două zicale: „A persista în rău aduce autodistrugerea” și „Dacă te joci cu focul, o să te arzi”. Acestea sunt legi obiective care guvernează evoluția lucrurilor, stabilite de Dumnezeu pentru evoluția tuturor lucrurilor și a tuturor evenimentelor. Nimeni nu poate

scăpa de ele. Deși lucrarea bisericii continuă sub stăpânirea antihriștilor, eficiența sa a scăzut îngrijorător. Câteva lucrări importante sunt în continuare controlate de indivizi răi, iar rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu au fost implementate. Cu toate că aleșii lui Dumnezeu își fac, fiecare, datoria, nu există rezultate reale, iar diverse sarcini au rămas pe loc de mult timp. Care este cauza acestor probleme? Faptul că antihriștii au preluat controlul asupra bisericii. Oriunde dețin puterea, indiferent de sfera influenței lor, chiar dacă este vorba doar de o singură echipă, antihriștii vor influența lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a unei părți din aleșii lui Dumnezeu. Dacă ei dețin puterea într-o biserică, lucrarea acesteia și voia lui Dumnezeu sunt îngreunate acolo. De ce rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu nu pot fi implementate în anumite biserici? Pentru că antihriștii dețin puterea în acele biserici. Cine este antihrist nu se va sacrifica sincer pentru Dumnezeu, îndeplinirea îndatoririlor sale va fi doar o formalitate și ceva mecanic. Ei nu vor face lucrare reală, chiar dacă sunt conducători sau lucrători, și vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, al câștigului și al statutului, fără să protejeze deloc lucrarea bisericii. Prin urmare, ce fac antihriștii toată ziua? Își petrec timpul dându-se în spectacol și lăudându-se. Ei fac doar lucruri care implică faima, câștigul și statutul propriu. Sunt ocupați să-i inducă în eroare pe alții, să atragă oamenii, iar când și-au adunat puterea, vor continua să controleze mai multe biserici. Ei doresc doar să domnească ca regi și să transforme biserica în împărăția lor independentă. Doresc doar să fie marele conducător, să aibă autoritate completă, unilaterală, să controleze mai multe biserici. Nu le pasă câtuși de puțin de nimic altceva. Ei nu se preocupă de lucrarea bisericii sau de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, cu atât mai puțin le pasă dacă voia lui Dumnezeu este îndeplinită. Ei sunt preocupați doar de momentul în care pot să dețină puterea în mod independent, să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Dorințele și ambițiile antihriștilor sunt într-adevăr enorme! Oricât de harnici par să fie antihriștii, ei sunt ocupați doar cu propriile lor încercări, făcând ceea ce le place să facă, și cu lucruri legate de faima, câștigul și statutul personal. Nici măcar nu se gândesc la responsabilitățile lor sau la datoria pe care ar trebui să o îndeplinească și nu fac nimic din ce se cuvine. Antihriștii nu sunt decât acest gen de lucru – ei sunt diavoli și satane, care perturbă și tulbură lucrarea lui Dumnezeu.

În trecut, exista un conducător căruia i-am încredințat cinci sarcini în timpul mandatului său. Cu toate acestea, după două luni, niciuna dintre aceste chestiuni nu a fost implementată. La prima vedere, părea că el nu stătea pur și simplu degeaba, era destul de ocupat și epuizat și rareori îl vedeai. Așadar, cu ce era ocupat și de ce nu era capabil să îndeplinească sarcinile pe care i le-am alocat? Aici era o problemă. Conducătorul nu a făcut câteva dintre sarcini pentru că nu i-a plăcut să le facă, considerând că nu făceau parte din îndatoririle lui. Aceasta era o problemă. În plus, avea opinii diferite despre câteva sarcini, lăsându-le intenționat deoparte. De asemenea, existau sarcini care implicau anumite provocări, necesitând ajutorul celorlalți și fiind

oarecum supărătoare, lucru de care conducătorul nu s-a ocupat. Acestea erau scenariile care au apărut. Așadar, au trecut două luni și niciuna dintre sarcini nu a fost îndeplinită. Unii au spus: „Oare este posibil ca toate aceste sarcini să fie îndeplinite în două luni?” Este posibil; toate aceste sarcini puteau fi îndeplinite în două luni, iar cele mai multe dintre ele într-o zi sau două, dar conducătorul nu a reușit să le implementeze. Când altcineva a preluat și a îndeplinit aceste sarcini, toate cinci au fost terminate într-o săptămână. Credeți că un astfel de conducător ar trebui să fie demis? (Da.) Dacă întâlniți un astfel de om, care nu îndeplinește niciuna dintre sarcinile alocate de Cel de mai sus, dar, la prima vedere, pare destul de ocupat, atunci este un conducător fals. Astfel de indivizi ar trebui să fie demiși sau eliminați cu promptitudine. Ce credeți despre acest principiu? (Este bun.) Nu vă uitați la entuziasmul pe care îl afișează sau la faptul că par destul de ocupați toată ziua. De fapt, ei nu fac nicio lucrare concretă; își fac de lucru cu chestiuni banale. Ce fac ei? Acțiunile lor se încadrează în câteva categorii diferite. Mai întâi, își asumă sarcini de care cred că sunt capabili să se ocupe, sarcini sigure, care nu implică multe riscuri. Ce vreau să spun prin „nu implică multe riscuri”? Vreau să spun că, făcând aceste sarcini, este ușor să evite să greșească, nu trebuie să interacționeze cu Cel de mai sus și pot evita să facă lucruri greșite și să fie emondați. Mai mult decât atât, se ocupă de sarcini la care se pricep, unde este mai puțin probabil să greșească. În felul acesta, pot evita să fie responsabili și, într-o mare măsură, se pot proteja de emondare, îndepărtare sau excludere. Aceste sarcini sunt lipsite de riscuri și nu implică responsabilitate, așa că le pot răspunde și se pot ocupa de ele. De fapt, există un element ascuns în asta. Ar face aceste sarcini dacă le-ar putea face fără să-i vadă nimeni? Dacă nu ar exista niciun beneficiu personal pentru ei, le-ar face? Categoric nu. Ce fel de sarcini preferă? Preferă sarcini care sunt relativ ușoare, simple și care pot fi îndeplinite fără prea multă suferință. În plus, sunt dispuși să asculte și să memoreze mai multe predici de care sunt interesați și care sunt în concordanță cu noțiunile lor. Odată ce le înțeleg, ei pot discuta cu alții despre aceste predici, făcând asta ca să se laude și să obțină admirația celorlalți. Mai mult decât atât, dacă îndeplinirea acestor sarcini le permite să interacționeze cu mai mulți oameni și îi face pe ceilalți să conștientizeze faptul că ei sunt ocupați cu lucrarea, că sunt într-o funcție de conducere și că au acest statut și această identitate, le vor face. Aleg sarcini de această natură. Totuși, dacă lucrarea pe care trebuie s-o îndeplinească este complexă și le depășește abilitățile și dacă altcineva este mai priceput decât ei, existând riscul să-și piardă reputația dacă eșuează, să fie desconsiderați de alții, atunci nu sunt dispuși să facă aceste sarcini. Le este frică de munca grea, de oboseală și de rușinea de a nu avea randament. În plus, sunt deosebit de leneși și tind să evite sarcinile obositoare și laborioase, ascunzându-se departe de acestea. În schimb, preferă să facă sarcini care le îmbunătățesc imaginea, care sunt ușoare, unde pot să facă lucrurile mecanic și să câștige inimile oamenilor, fără să fie văzuți așa cum sunt de către Cel de mai sus. Toate acestea sunt trăsături inerente ale antihriștilor. Când vine vorba de a-și face îndatoririle, fac mofturi. Au alegeri, planuri

și chiar comploturi personale. Pur și simplu nu sunt deloc ascultători față de rânduielile casei lui Dumnezeu; în schimb, fac propriile alegeri. În privința anumitor rânduieli de la Cel de mai sus, dacă nu sunt de acord cu ele, cu siguranță nu le vor implementa. Blochează complet aceste chestiuni, iar frații și surorile din biserică nu știu despre ele. Dacă implementarea acestor rânduieli de la Cel de mai sus ar intra în conflict cu anumiți indivizi sau ar ofensa oamenii, oare le-ar implementa? Nu ar face-o. În inimile lor, se gândesc: „Dacă cel de mai sus vrea ca acest lucru să fie făcut, eu nu-l voi face. Chiar dacă îl fac, trebuie să-l fac în numele celui de mai sus, pretinzând că a fost ordonat de el. Nu-mi permit să ofensez acești oameni.” Antihriștii sunt un soi viclean, nu-i așa? Orice ar face, încuviințează și calculează acel lucru de opt sau zece ori sau chiar mai mult. Mințile lor sunt pline de gânduri despre cum să facă să aibă poziții stabile într-o mulțime, cum să aibă o reputație bună și un prestigiu mare, cum să obțină favoruri de la Cel de mai sus, cum să-i facă pe frați și surori să-i susțină, să-i iubească și să-i respecte și fac orice este necesar pentru a obține aceste rezultate. Pe ce cale merg ei? Pentru ei, interesele casei lui Dumnezeu, interesele bisericii și lucrarea casei lui Dumnezeu nu sunt lucrurile de care țin cont în principal, cu atât mai puțin, de care sunt preocupați. Ce gândesc ei? „Aceste lucruri nu au nicio legătură cu mine. Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate; oamenii trebuie să trăiască pentru ei înșiși și pentru reputația și statutul propriu. Acesta este cel mai înalt obiectiv care există. Dacă cineva nu știe că ar trebui să trăiască pentru sine și să se protejeze, atunci este un imbecil. Dacă mi s-ar cere să practic conform adevărurilor-principii și să mă supun lui dumnezeu și rânduielilor casei sale, atunci acest lucru ar depinde de existența vreunui beneficiu pentru mine și a unui avantaj în cazul în care o fac. Dacă nesupunerea față de rânduielile casei lui dumnezeu aduce cu ea posibilitatea să fiu îndepărtat și să pierd o oportunitate de a câștiga binecuvântări, atunci mă voi supune.” Astfel, pentru a-și proteja reputația și statutul, antihriștii aleg adesea să facă unele compromisuri. Ai putea spune că, de dragul statutului, antihriștii sunt capabili să îndure orice fel de suferință și, de dragul de a avea o bună reputație, sunt capabili să plătească orice fel de preț. Zicala: „Un om măreț știe când să cedeze și când să nu cedeze”, pare să fie valabilă în ceea ce-i privește. Aceasta este logica Satanei, nu-i așa? Aceasta este filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești și reprezintă, totodată, principiul său de supraviețuire. Este complet dezgustător!

Antihriștii își consideră statutul și reputația ca fiind mai importante decât orice altceva. Acești oameni nu sunt doar înșelători, vicleni și ticăloși, ci și extrem de vicioși. Ce fac ei atunci când descoperă că statutul lor este în pericol sau când își pierd locul în inimile oamenilor, când pierd sprijinul și afecțiunea acestor oameni, când oamenii nu-i mai venerează, nu-i mai respectă și au căzut în josnicie? Devin brusc ostili. De îndată ce își pierd statutul, devin reticenți la a îndeplini orice datorie, tot ceea ce fac este superficial și nu au niciun interes de a face vreun lucru. Dar aceasta nu este cea mai gravă manifestare. Care este cea mai gravă manifestare? De îndată ce acești oameni își pierd statutul și nimeni nu îi respectă și nimeni nu este indus în eroare de ei, ies la

suprafață ura, gelozia și răzbunarea. Nu numai că nu au inimi cu frică de Dumnezeu, dar sunt lipsiți și de orice fărâmă de supunere. În plus, în inima lor, sunt predispuși spre a urî casa lui Dumnezeu, biserica, conducătorii și lucrătorii; ei năzuiesc ca lucrarea bisericii să întâmpine probleme sau să se oprească; vor să râdă de biserică și de frați și de surori. De asemenea, ei urăsc pe oricine urmărește adevărul și se teme de Dumnezeu. Ei atacă și batjocoresc pe oricine este loial în datoria sa și este dispus să plătească un preț. Aceasta este firea antihriștilor – și nu este vicioasă? Aceștia sunt, în mod clar, oameni răi; antihriștii sunt, în esența lor, oameni răi. Chiar și atunci când întrunirile sunt ținute online, dacă văd că semnalul este bun, înjură în gând și își spun în sinea lor: „Sper să pice semnalul! Sper să pice semnalul! Este mai bine dacă nimeni nu poate să asculte predicile!” Ce sunt acești oameni? (Diavoli.) Sunt diavoli! În niciun caz nu sunt oameni ai casei lui Dumnezeu. Aceste tipuri de diavoli și de oameni răi provoacă necazuri în felul acesta, indiferent de biserica în care se află. Chiar dacă oameni cu discernământ îi expun și îi restricționează, nu vor reflecta asupra lor sau nu-și vor recunoaște greșelile. Vor crede că a fost doar o greșeală de moment din partea lor și că ar trebui să învețe din ea. Astfel de oameni, care refuză categoric să se căiască, nu se vor supune, indiferent cine îi discerne și îi expune. Vor căuta să se răzbune pe acea persoană. Când nu se simt în largul lor, nu vor să le fie ușor nici fraților și surorilor. În inimile lor, chiar îi blestemă în secret pe frați și pe surori, dorindu-și să li se întâmple lucruri rele și blestemă lucrarea casei lui Dumnezeu, dorindu-și să apară probleme în aceasta. Când ceva merge prost în casa lui Dumnezeu, se bucură și sărbătoresc în taină, gândindu-se: „Hm! În sfârșit, a mers ceva prost. Toate acestea se întâmplă pentru că m-ai demis. Este bine că totul se duce de râpă!” Sunt fericiți și le face plăcere să-i vadă pe alții devenind slabi și negativi, rostesc cuvinte batjocoritoare și de ridiculizare ca să denigreze oamenii și chiar răspândesc cuvinte de negativitate și de moarte, spunând: „Noi, credincioșii, renunțăm la familiile și la carierele noastre ca să ne facem îndatoririle și să îndurăm suferințe. Crezi despre casa lui dumnezeu că-și poate asuma cu adevărat răspunderea pentru viitorul nostru? Te-ai gândit vreodată la asta? Merită prețul pe care-l plătim? Nu stau prea bine cu sănătatea în momentul acesta și, dacă mă epuizez, cine va avea grijă de mine la bătrânețe?” Spun astfel de lucruri ca toată lumea să se simtă negativă – doar atunci se vor simți fericiți. Nu sunt ei oare puși pe rele, siniștri și malițioși? Nu ar trebui ca astfel de oameni să fie pedepsiți? (Ba da.) Credeți că astfel de oameni Îl au cu adevărat pe Dumnezeu în inimile lor? Nu par a fi credincioși autentici în Dumnezeu, în mod fundamental, ei nu cred că Dumnezeu scrutează adâncurile inimilor oamenilor. Nu sunt ei neîncrezători? Dacă ar crede cu adevărat în Dumnezeu, cum ar putea să spună astfel de lucruri? Unii ar putea zice că este din cauză că nu au inimi cu frică de Dumnezeu – e corect? (Nu, nu este corect.) De ce este incorect? (Dumnezeu pur și simplu este absent în inimile lor; sunt împotriva lui Dumnezeu.) De fapt, îndrăznesc să spună astfel de lucruri pentru că nu cred în existența lui Dumnezeu. Cred chiar mai puțin că Dumnezeu scrutează pe fiecare și nu cred că Dumnezeu le

observă fiecare cuvânt și fiecare faptă, fiecare gând și idee. Nu cred aceste lucruri, așa că nu se tem și pot rosti astfel de cuvinte diavolești în mod liber și lipsit de scrupule. Chiar și non-credincioșii spun adesea: „Cerul are ochi” și „Când un om acționează, Cerurile privesc.” Oricine are măcar o fărâmă de credință autentică nu ar rosti cu dezinvoltură aceste cuvinte diavolești ale neîncrezătorilor. Oare nu vor exista consecințe grave pentru credincioșii care gândesc și vorbesc în felul acesta? Nu este gravă natura acestui lucru? Este foarte gravă! Faptul că Îl pot nega pe Dumnezeu într-un asemenea mod înseamnă că sunt diavoli autentici și oameni răi care s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu. Numai diavolii și antihriștii îndrăznesc să vocifereze public împotriva lui Dumnezeu. Interesele casei lui Dumnezeu reprezintă interesele lui Dumnezeu, iar tot ce face casa lui Dumnezeu este sub conducerea Lui, cu permisiunea și îndrumarea Lui; acest lucru este strâns legat de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu poate fi separat de ea. Oamenii care blestemă public lucrarea casei lui Dumnezeu în felul acesta, care o calomniază în inimile lor și care vor să râdă de casa lui Dumnezeu, care își doresc să-i vadă arestați pe toți aleșii lui Dumnezeu, să vadă lucrarea bisericii complet paralizată și pe credincioși abandonându-și credința, care vor fi fericiți când se va întâmpla asta – ce fel de oameni sunt aceștia? (Diavoli.) Sunt diavoli, sunt demoni răi reîncarnați! Oamenii obișnuiți au firi corupte, ocazional sunt răzvrătiți și dau curs câtorva idei minore când se simt negativi și slabi și nimic mai mult, dar nu ar fi atât de răi sau nu ar avea gânduri atât de ticăloase și malițioase. Acest fel de esență este prezentă numai în antihriști și în diavoli. Când au aceste idei, antihriștii presupun că ar putea să fie greșite? (Nu, nu fac asta.) De ce nu? (Pentru că sunt de părere că lucrurile pe care le gândesc și le spun sunt adevărul. Nu cred în Dumnezeu, nu au inimi cu frică de Dumnezeu, iar natura lor este de a I se împotrivi.) Exact, aceasta este natura lor. Când L-a tratat vreodată Satana pe Dumnezeu drept Dumnezeu? Când a crezut că Dumnezeu este adevărul? Nu a făcut-o niciodată și nici n-o va face niciodată. Antihriștii, acești diavoli, sunt la fel; ei nu-L tratează pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, nici nu cred că El este adevărul. Nu cred că Dumnezeu este Cel care a creat toate lucrurile și care este suveran asupra lor. De aceea cred că orice spun este corect. Gândesc și acționează în felul acesta, lipsiți de scrupule; aceasta este natura lor. Când oamenii corupți fac la fel, experimentează un conflict interior. Au conștiință și conștientizare umană. Conștiința, conștientizarea și adevărurile pe care le înțeleg au un efect intern asupra lor, iar asta provoacă un conflict. Când apare acest conflict, are loc o bătălie între corect și incorect, drept și greșit și dreptate și ticăloșie și se ajunge la un final: cei care urmăresc adevărul sunt de partea lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care nu urmăresc adevărul sunt de partea forțelor ticăloase ale Satanei. Tot ce fac antihriștii este să coopereze cu Satana. Varsă negativitate, răspândesc zvonuri nefondate și râd de casa lui Dumnezeu. Blestemă și calomniază lucrarea casei lui Dumnezeu și îi blestemă pe frați și pe surori. Ba chiar se simt în largul lor să facă toate acestea, fără nicio acuzație din partea conștiinței, fără nicio fărâmă de remușcare și cred că acțiunile lor sunt în întregime

corecte. Acest lucru dezvăluie pe deplin natura satanică a antihriștilor și chipurile lor urâte care se împotrivesc lui Dumnezeu. Prin urmare, nu este o exagerare să spunem că antihriștii sunt diavoli și satane autentice. Antihriștii se nasc diavoli și sigur nu sunt destinatari ai mântuirii de la Dumnezeu. În mod categoric, nu fac parte din omenirea obișnuită coruptă. Antihriștii sunt diavoli reîncarnați, se nasc demoni răi. Așa stau lucrurile.

Antihriștii se concentrează în primul rând asupra reputației și statutului. Când vine vorba despre reputație și statut, care sunt acțiunile întreprinse de antihriști? Acționează fără scrupule, își frământă mintea, epuizează toate gândurile și nu precupețesc niciun cost pentru a-și gestiona propria reputație și propriul statut. Aceste două lucruri sunt sufletul lor, sunt totul pentru ei. Ei cred că dacă au obținut aceste două lucruri, înseamnă că au obținut totul. În lumea lor, nu există decât statut, reputație și propriile interese; nimic altceva nu contează pentru ei. Prin urmare, este folositor să avem părtășie despre adevăr, umanitate și dreptate sau despre lucruri pozitive cu oameni ca antihriștii? (Nu este folositor.) Așa este, nu este folositor. Este ca și cum ai încerca să-i spui unei prostituate cum să fie o femeie într-o casă virtuoasă sau să o înveți să fie o soție și o mamă virtuoasă; nu vrea să asculte, nu-i place și i se pare un lucru respingător. Cât de respingător i se pare? În sufletul ei, te ceartă și profită de ocazii să te batjocorească, să te ridiculizeze, să te atace și să te excludă. În prezent, în biserică, există oameni care, imediat ce aud pe cineva având părtășie despre adevăr sau despre adevăruri precum supunerea față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu sau ascultarea față de rânduielile casei lui Dumnezeu, manifestă o atitudine deosebit de răzvrătită? (Da, există.) Trebuie să existe. Observați și identificați-i pe cei care arată un astfel de comportament. Când aveți părtășie despre faptul că este necesar să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, ei reacționează cu repulsie puternică, gândindu-se: „Vorbesc toată ziua despre supunerea față de rânduielile lui dumnezeu, ca și cum totul ar fi rânduit de dumnezeu, iar oamenii nu au deloc de ales!” Imediat ce aveți părtășie despre adevăr sau despre faptul că este necesar să coopereze armonios, să caute intențiile lui Dumnezeu și să acționeze conform adevărurilor-principii în îndatoririle lor, ei simt repulsie extremă și nu sunt dispuși să asculte. Chiar dacă ascultă fără tragere de inimă, nu pot sta într-un loc și dacă reușesc cumva să stea într-un loc, aproape sigur au adormit. Când aveți părtășie despre adevăr și despre urmarea principiilor în gestionarea chestiunilor, li se face somn și ațipesc. După o perioadă fără părtășie despre adevăr, fără emondare, devin plini de energie. Acționează nechibzuit și nesăbuit, iau decizii unilaterale și cu o mână se agață de reputație, iar cu cealaltă de statut. Se dau în spectacol mai mult decât oricine altcineva și provoacă tot felul de necazuri. Toți acești oameni sunt antihriști; toți se împotrivesc lui Dumnezeu și pot face mari necazuri în orice clipă.

Oricine are natura antihriștilor ar trebui să fie caracterizat drept antihrist. Când vor să acționeze unilateral, ar trebui să fie împiedicați și opriți; asta fără îndoială. Unii ar putea spune: „Dacă nu-i putem opri? Ce ar trebui să facem?” Vă voi spune o modalitate sigură de a-i opri, cu o singură propoziție. Când întâlnești o astfel de situație, pur și

simplu spune: „Dacă nu mai acționezi nesăbuit, luând decizii unilaterale și având ultimul cuvânt, vei muri?” Cum sună? (Sună bine.) Credeți că un antihrist chiar ar putea să moară dacă este împiedicat să acționeze unilateral? (Da.) Cum ați ajuns la acest „da”? (Așa sunt antihriștii în esența lor; dacă nu pot acționa unilateral, se simt nefericiți și nu pot continua să trăiască.) Exact, întocmai așa sunt în esența lor și, dacă nu pot să acționeze în felul acesta, se simt nefericiți. Așadar, sunt normali acești oameni? (Nu.) Nu sunt normali. Cum ar gândi o persoană normală? „Dacă nu pot să acționez unilateral, atunci pur și simplu voi renunța la asta; ce-i atât de dificil? Asta chiar îmi face viața mai ușoară!” Așa ar gândi o persoană normală, dar un antihrist se va simți nefericit dacă nu-l lași să acționeze astfel. Nu cumva sălășluiește un diavol în el? (Ba da.) Așadar, dacă nu-l lași să acționeze unilateral se poate simți ca și cum ar fi pe moarte. Ce înseamnă „moarte”? Înseamnă că diavolul îl chinuie și-i tulbură inima, făcându-l să se simtă incapabil să suporte sau să continue să trăiască, ca și cum ar fi în pragul morții; asta înseamnă. În cazul antihriștilor, al oamenilor răi și al acelor diavoli care caută să tulbure lucrarea casei lui Dumnezeu, să le spui această singură propoziție este mai eficient decât să discuți orice adevăr cu ei. Această singură afirmație este folositoare asupra unor oameni precum antihriștii, asupra oamenilor răi și a diavolilor, care tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu. Este folositor să le spui adevărul acestor oameni? (Nu, nu este.) „Trebuie să cooperezi armonios și să-ți faci datoria și să te ocupi de chestiuni conform adevărurilor-principii” – felul acesta de cuvinte au fost rostite mulți ani; există cineva care nu le înțelege sau nu și le amintește? N-ar trebui să existe. Atunci de ce unii oameni acționează în continuare unilateral? Asta poate să însemne un singur lucru: nu se controlează; nu sunt oameni normali. Mințile și inimile lor nu-i pot conduce; există altceva în ei care îi conduce, cerându-le violent și cu forța să acționeze în acest mod, tocmai pentru a perturba și tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu, pentru a dăuna lucrării casei lui Dumnezeu și a provoca pierderi intereselor casei lui Dumnezeu. Cine ar putea face astfel de lucruri? Numai satanele și diavolii. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu, oamenii normali, adevăratele ființe create, nu ar avea motivația pentru a face astfel de lucruri; doar satanele și diavolii au motivația și fac aceste lucruri în mod deliberat. V-ați amintit această afirmație? (Da.) Atunci, vom încheia aici părtășia noastră de azi. Cu bine!

29 februarie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a treia)

II. Interesele antihriștilor

B. Propria reputație și propriul statut

Data trecută, am avut părtășie despre al nouălea punct din diversele manifestări ale antihriștilor. Să facem o recapitulare simplă a acestuia. În câte subsecțiuni am împărțit interesele antihriștilor, ca să le disecăm? (În trei subsecțiuni. Prima a fost propria siguranță a antihriștilor, a doua a fost propria reputație și propriul statut, iar a treia, beneficiile.) Interesele asociate cu antihriștii implică aceste trei subsecțiuni: propria siguranță, statutul și beneficiile personale – așa este? (Da.) Prima subsecțiune, propria siguranță, este relativ ușor de înțeles. Are legătură cu mediile periculoase pe care le întâmpină și se referă la interesele directe ale antihriștilor: siguranța personală. Practic, am încheiat părtășia despre această subsecțiune. A doua subsecțiune este propria reputație și propriul statut. Ultima dată, am avut părtășie despre câteva manifestări ale acestor lucruri, dar a fost mai degrabă în linii mari. Consider că aveți cu toții doar o comprehensiune și o înțelegere conceptuală a acestei subsecțiuni. Dacă nu vă ofer câteva exemple și o analiză concretă, detaliată, s-ar putea să aveți doar puțină cunoaștere doctrinară și literală a acestui aspect al esenței și manifestărilor antihriștilor și e posibil să nu fiți capabili să recunoașteți niciuna dintre aceste dezvăluiri și manifestări specifice reale. Din perspectiva voastră, când vine vorba despre părtășia asupra acestor subiecte, este cu atât mai bine cu cât e mai specifică, nu-i așa? (Ba da.) Vă place să auziți lucruri gata făcute; nu vă place să fiți nevoiți să le deslușiți singuri. După ce ascultați aceste predici, faceți câteva teme pentru acasă? Dacă am părtășie prea detaliată, veți simți că sunt prea pedant sau că lungesc vorba? Ați putea spune: „Chiar ne subestimezi coeficientul de inteligență; chiar avem un calibru atât de slab? Este suficient să ne dai doar unul sau două exemple. În plus, când vine vorba de disecarea esenței antihriștilor, deja am avut părtășie destul de mult despre lucruri legate de iubirea lor de statut și putere. De ce părtășia noastră despre interesele antihriștilor atinge și acest subiect? Nu este prea repetitiv și amănunțit? Chiar este necesar să avem părtășie despre asta?” De fapt, puțină repetiție nu este un lucru rău. Dacă avem părtășie din toate perspectivele, veți avea o înțelegere mai temeinică a acestui aspect al esenței antihriștilor. În plus, când avem părtășie despre adevăr, nu trebuie să vă feriți de repetiție. Există câteva adevăruri despre care s-a avut părtășie ani la rând, fără ca oamenii să ajungă să le pătrundă. Este corect să ne străduim mereu să

evităm repetiția și să căutăm întotdeauna noi stiluri și expresii? (Este greșit.) Adevărul în sine este strâns legat de viețile oamenilor. Toate lucrurile diverse și firile corupte pe care le dezvăluie oamenii în viețile lor, manifestările lor și punctele de vedere și atitudinile pe care le au față de tot felul de lucruri se repetă constant, în fiecare zi. Părtășia despre adevăr și disecarea diferitelor conținuturi și esențe din diverse perspective este absolut benefică pentru pătrunderea adevărului de către oameni. Ultima dată, am avut părtășie într-o manieră simplă, generală, despre a doua subsecțiune a intereselor antihriștilor: propria reputație și propriul statut. Astăzi voi da câteva exemple, ca să putem avea părtășie detaliată despre acest lucru. Desigur, dacă ați dobândit o nouă înțelegere sau ați obținut o oarecare revelație sau lumină asupra fundamentului părtășiei Mele sau dacă ați văzut câteva exemple relevante în decursul experienței sau vieții voastre, puteți participa și voi în părtășie. În continuare, să disecăm în mod specific, din perspectiva intereselor antihriștilor, ce manifestă ei când vine vorba de propria reputație și propriul statut, ce firi corupte dezvăluie antihriștii și în ce moduri dezvăluie astfel de naturi-esențe.

Prețuirea antihriștilor față de reputația și statutul lor o depășește pe cea a oamenilor de rând și este ceva din firea-esență a lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce fac antihriștii, prima lor considerație este propria reputație și propriul statut, nimic altceva. Pentru antihriști, reputația și statutul sunt viața lor și scopul pe care îl urmăresc de-a lungul vieții lor. În tot ceea ce fac, primul lor gând este: „Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu reputația mea? Oare această acțiune îmi va da o reputație bună? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?” Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor – și doar din acest motiv iau lucrurile în considerare în acest fel. Se poate spune că, pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin lucruri care le sunt externe de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de lucrurile pe care le urmăresc zilnic. Pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent de lucrurile pe care le urmăresc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. I-ai putea pune într-o pădure măreață, adânc în munți, și tot n-ar lăsa deoparte urmărirea reputației și a statutului. Îi poți pune în orice grup de oameni și tot nu se pot gândi decât la reputație și statut. Cu toate că și antihriștii cred în Dumnezeu, ei văd urmărirea reputației și a statutului ca echivalând cu credința în Dumnezeu și pun aceste două lucruri pe picior de egalitate. Cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își și urmăresc propria reputație și propriul

statut. Se poate spune că, în inimile lor, antihriștii consideră că urmărirea adevărului în credința lor în Dumnezeu este urmărirea reputației și a statutului, iar urmărirea reputației și a statutului e și urmărirea adevărului; a câștiga reputație și statut înseamnă a câștiga adevărul și viața. Dacă simt că nu au faimă, câștig sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i stimează sau nu-i urmează, sunt foarte dezamăgiți, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are nicio valoare și își spun în sinea lor: „Este o astfel de credință în dumnezeu un eșec? Nu sunt lipsit de speranță?" Ei calculează adesea astfel de lucruri în inimile lor. Calculează cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o reputație înaltă în biserică, cum îi pot face pe oameni să-i asculte când vorbesc și să-i sprijine când acționează, cum îi pot face pe oameni să-i urmeze oriunde se află și cum pot să aibă o voce influentă în biserică și faimă, câștig și statut – chiar se concentrează la astfel de lucruri în inimile lor. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni. De ce acordă ei mereu importanță unor astfel de lucruri? După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, după ce aud predici, chiar nu înțeleg, chiar nu sunt în stare să discearnă toate acestea? Oare cuvintele lui Dumnezeu și adevărul chiar nu sunt capabile să le schimbe noțiunile, ideile și opiniile? Situația nu e deloc așa. Problema este în ei, este în întregime cauzată de faptul că ei nu iubesc adevărul pentru că, în inima lor, le este scârbă de adevăr și, drept urmare, sunt total nereceptivi la adevăr – ceea ce este determinat de natura-esența lor.

După ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, antihriștii par să găsească o direcție în inimile lor. Însă ce înseamnă de fapt această așa-zisă direcție? Înseamnă că ei obțin un fel de instrument – sau, s-ar putea spune, un fel de armă benefică – lucru care le permite și mai mult să se asigure că vor obține statut. Așadar, folosesc această oportunitate ca să asculte mai mult, să citească mai mult, să învețe mai mult, să aibă părtășie mai mult și să practice mai mult și, treptat, ajung în punctul în care pot vorbi despre multe cuvinte și doctrine și predică o mulțime de așa-zise predici, care sunt memorabile și îi fac pe oameni să-i stimeze. Odată ce au înțeles aceste doctrine, pe care oamenii le consideră bune cu privire la sensul lor literal, este ca și cum s-ar fi agățat de un colac de salvare și ar fi găsit o direcție și lumina zorilor. Așadar, antihriștii nu ascultă predici și nu citesc cuvintele lui Dumnezeu de dragul de a practica sau de a urma Cuvântul lui Dumnezeu și cu siguranță nu fac aceste lucruri ca să-I înțeleagă intențiile. Fac aceste lucruri ca să poată câștiga oameni de partea lor și să poată ademeni mai mulți oameni să li se închine și să-i urmeze, folosind cuvintele lui Dumnezeu sau aceste teorii pe care le cred a fi spirituale sau ținând predici mărețe. În mod intangibil, cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și calea Lui devin un fel de canal, un fel de scară și un fel de instrument pe care acești oameni le folosesc pentru a obține statut și prestigiu printre ceilalți. Prin urmare, indiferent cum privești lucrurile, nu vei fi capabil să găsești înlăuntrul antihriștilor credință autentică sau supunere adevărată. Din contră, oricât efort depun ca să asculte predici și să citească din cuvintele lui Dumnezeu și oricât de „pioasă" pare credința lor în cuvintele Lui, există un lucru care nu poate fi negat, acela că, în vreme ce

antihriștii fac aceste lucruri, intenția și planul lor nu sunt să urmeze voia lui Dumnezeu și cu siguranță nu sunt să-și îndeplinească bine îndatoririle; nu-și doresc să fie cei mai mărunți adepți sau să fie ființe create, acceptând supuși, în mod cuviincios, însărcinarea de la Dumnezeu și suveranitatea și rânduielile Lui. În schimb, ei vor doar să se folosească de aceste lucruri pentru a-și atinge țelurile personale, a obține un loc în inimile celorlalți și o evaluare pozitivă înaintea lui Dumnezeu – asta-i tot ce vor. Așadar, oricum predică antihriștii cuvintele lui Dumnezeu și oricât de corecte, mărețe, spirituale și potrivite sunt aceste predici pentru gusturile oamenilor, ei nu vor avea deloc practică și pătrundere. În același timp, urmărirea statutului și reputației va da tot mai multe „roade". De ce spun asta? O spun pentru că, indiferent ce fac astfel de oameni, ce reușesc să obțină cu mari eforturi, direcția și țelurile pe care le urmăresc și motivul și punctul de origine pe care le au în adâncul inimii oricând acționează nu pot fi separate de statutul și reputația care sunt atât de strâns legate de propriile interese.

Zicala este că vei culege ceea ce semeni. Indiferent ce fel de calibru bun și daruri au antihriștii sau ce manifestări pioase și spirituale arată, întrucât au ambiția și dorința de a exercita puterea și de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu și întrucât nu urmăresc adevărul și caută doar reputație și statut, pot ei să practice în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu? În acțiunile lor, pot ajunge la standardele cerute de Dumnezeu? (Nu.) Așadar, care sunt consecințele la care vor duce de fapt acțiunile și comportamentul lor? (În mod categoric, își vor întemeia propria împărăție independentă și vor fi cei care iau deciziile.) Corect. Indiferent ce fac antihriștii, acesta este rezultatul final. Așadar, ce provoacă această consecință? În primul rând, faptul că sunt incapabili să accepte adevărul. Indiferent dacă sunt emondați, judecați sau mustrați, antihriștii nu vor accepta asta în inimile lor. Orice fac, antihriștii au mereu propriile ținte și intenții, acționează întotdeauna conform propriului plan, iar atitudinea lor față de rânduielile și de lucrarea casei lui Dumnezeu este: „Poate că tu ai o mie de planuri, dar eu am o singură regulă"; toate acestea sunt determinate de natura antihriștilor. Pot ei să-și schimbe mentalitatea și să acționeze conform adevărurilor-principii? Ar fi absolut imposibil, cu excepția cazului în care Cel de mai sus le cere direct să facă asta, caz în care vor fi capabili, fără tragere de inimă, să o facă puțin, din necesitate. Dacă nu ar face nimic, ar fi expuși și concediați. Doar în aceste circumstanțe sunt capabili să facă puțină lucrare reală. Aceasta este atitudinea pe care antihriștii o au față de îndeplinirea îndatoririlor; de asemenea, aceasta este atitudinea pe care o au față de practicarea adevărului: când practicarea adevărului este benefică pentru ei, când toată lumea îi va aproba și îi va admira pentru asta, cu siguranță se vor conforma și vor face niște eforturi simbolice care par aproape acceptabile pentru ceilalți. Dacă practicarea adevărului nu le aduce niciun beneficiu, dacă nu o vede nimeni și dacă liderii superiori nu o văd, atunci, în astfel de momente, nu se pune problema să practice adevărul. Ei practică adevărul în funcție de context și de situație și se gândesc cum pot să facă asta într-un mod vizibil pentru ceilalți și cât de mari vor fi beneficiile; au o înțelegere ingenioasă a acestor lucruri și se pot adapta la

diferite situații. Se gândesc tot timpul la faima, câștigul și statutul lor și nu arată niciun fel de considerație față de intențiile lui Dumnezeu și, astfel, nu reușesc să practice adevărul și să susțină principiile. Antihriștii dau atenție doar propriei faime, câștigului, statutului și intereselor personale și nu pot accepta să nu câștige niciun beneficiu sau să nu se etaleze, iar practicarea adevărului este supărătoare pentru ei. Dacă eforturile lor nu sunt recunoscute și, chiar dacă lucrează în fața celorlalți, lucrarea lor nu este văzută, atunci nu vor practica adevărul deloc. Dacă lucrarea este aranjată direct de casa lui Dumnezeu și nu au de ales decât să o facă, ei iau totuși în considerare dacă acest lucru va fi benefic statutului și reputației lor. Dacă este bună pentru statutul lor și le poate îmbunătăți reputația, ei investesc tot ce au în această lucrare și fac o treabă bună din ea; simt că lovesc două păsări cu o singură piatră. Dacă nu aduce niciun beneficiu faimei, câștigului și statutului lor și dacă a o face rău i-ar putea discredita, se gândesc la o modalitate sau o scuză pentru a scăpa de aceasta. Indiferent de datoria pe care o îndeplinesc antihriștii, ei rămân întotdeauna la același principiu: trebuie să obțină un oarecare câștig în ceea ce privește reputația, statutul sau interesele lor și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Tipul de lucrare care le place antihriștilor cel mai mult este aceea pentru care nu trebuie să sufere sau să plătească vreun preț și care aduce un beneficiu pentru reputația și statutul lor. Pe scurt, indiferent ce fac, antihriștii iau mai întâi în considerare propriile interese și acționează doar după ce s-au gândit la toate; nu se supun cu adevărat, sincer și absolut adevărului fără compromisuri, ci o fac selectiv și condiționat. Ce condiție este aceasta? Este că statutul și reputația lor trebuie să fie protejate și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Abia după ce această condiție este îndeplinită, vor hotărî și vor alege ce să facă. Adică, antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să satisfacă intențiile lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a face lucrare reală îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor. Nu reprezintă un lucru egoist și josnic? În orice situație, antihriștii văd statutul și reputația lor ca având cea mai mare importanță. Nimeni nu poate concura cu

ei. Indiferent de metoda cerută, atât timp cât câștigă oameni de partea lor și îi face pe alții să li se închine, antihriștii o vor face. Dacă altcineva este stimat și aprobat de aleșii lui Dumnezeu pentru că este mărturie pentru Dumnezeu, antihriștii vor folosi și ei această metodă pentru a câștiga oameni de partea lor. Însă, antihriștii nu au adevărul sau experiență practică, așa că își frământă mintea născocind un set de teorii care mărturisesc pentru Dumnezeu, pe baza închipuirilor umane, vorbind despre cât de măreț este Dumnezeu, cât îi iubește pe oameni, cum plătește un preț ca să mântuiască oamenii și cât de mult Se smerește și Se ascunde. După ce mărturisesc pentru Dumnezeu în felul acesta, rezultatul pe care îl obțin este că oamenii îi stimează și mai mult, având mai mult loc pentru ei în inimile lor, iar pentru Dumnezeu deloc. Dacă văd că, vorbind despre cunoașterea de sine, îi pot face pe mai mulți oameni să aibă încredere în ei, să-i admire și să-i stimeze, vor vorbi adesea despre felul în care se cunosc pe ei înșiși și se vor diseca adesea. Vor diseca faptul că sunt diavoli, că nu sunt oameni, că nu au deloc rațiune, că nu urmăresc adevărul și că nu au adevărul. Vor avea părtășie despre câteva subiecte amăgitoare, neînsemnate, ca să-i inducă în eroare pe ceilalți, să le câștige încrederea și să determine mai mulți oameni să-i laude și să-i admire. Așa acționează antihriștii. Dacă o anumită metodă de a împărtăși mărturia bazată pe experiență le va permite să câștige aprobarea și admirația celorlalți, nu vor ezita s-o folosească. Se vor concentra cu adevărat, vor depune efort și își vor frământa mintea în privința acestei metode. Pe scurt, țelul și motivul pentru care fac toate acestea se învârt doar în jurul statutului și al reputației. Indiferent dacă este limbajul lor exterior, metodele, comportamentul sau un fel de gând, părere sau metodă de urmărire, toate aceste lucruri se învârt în jurul reputației și al statutului. Acesta este modul în care lucrează antihriștii.

Pentru antihriști, dacă reputația sau statutul lor este atacat și luat, este o chestiune mai serioasă chiar și decât încercarea de a le lua viața. Indiferent câte predici ascultă sau cât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu citesc, nu vor simți tristețe sau regret din cauză că nu au practicat niciodată adevărul și că au apucat pe calea antihriștilor, nici din cauză că au natura-esență a antihriștilor. În schimb, își scotocesc mereu creierii ca să găsească modalități de a câștiga statut și a-și spori reputația. Se poate spune că tot ce fac antihriștii se săvârșește ca să se laude în fața altora, și nu înaintea lui Dumnezeu. De ce spun asta? Pentru că astfel de oameni sunt atât de îndrăgostiți de statut, încât îl tratează ca pe viața lor, ca pe scopul lor de o viață. Mai mult, pentru că iubesc atât de mult statutul, nu cred niciodată în existența adevărului și chiar se poate spune că nu nutresc absolut nicio credință în existența lui Dumnezeu. Astfel, indiferent cum calculează să dobândească reputație și statut și indiferent cum ar încerca să folosească false aparențe pentru a păcăli oamenii și pe Dumnezeu, în adâncul inimii lor, nu sunt conștienți și nu au niciun reproș, darămite vreo neliniște. În căutarea lor constantă a reputației și a statutului, de asemenea, neagă cu nesăbuință tot ce a făcut Dumnezeu. De ce spun asta? În adâncul inimii, antihriștii cred: „Toată reputația și tot statutul sunt

obținute prin propriile eforturi. Doar obținând o poziție fermă printre oameni și dobândind reputație și statut pot să se bucure de binecuvântările lui dumnezeu. Viața are valoare doar când oamenii obțin putere și statut absolut. Numai asta înseamnă să trăiești ca un om. În schimb, ar fi inutil să trăiești în felul în care se vorbește în cuvântul lui dumnezeu – să te supui suveranității și rânduirilor lui dumnezeu în toate, să stai de bunăvoie în poziția unei ființe create și să trăiești ca o persoană normală – nimeni nu ar respecta o astfel de persoană. Statutul, reputația și fericirea unei persoane trebuie câștigate prin lupte proprii; trebuie obținute prin luptă și înșfăcate cu o atitudine pozitivă și proactivă. Nimeni altcineva nu ți le va da – să aștepți pasiv poate conduce doar la eșec." Așa calculează antihriștii. Aceasta este firea antihriștilor. Dacă speri ca antihriștii să accepte adevărul, să recunoască greșelile și să aibă căință adevărată, este imposibil – cu siguranță nu o pot face. Antihriștii au natura-esență a Satanei și urăsc adevărul, așa că indiferent unde merg, chiar dacă se duc la capătul pământului, ambiția lor de a urmări reputația și statutul nu se va schimba niciodată și nici părerile lor despre lucruri sau calea pe care merg. Unii vor spune: „Există câțiva antihriști care își pot schimba părerile despre acest lucru." Este corectă această afirmație? Dacă se pot schimba cu adevărat, mai sunt ei antihriști? Cei care au natura unui antihrist nu se vor schimba niciodată. Cei care au firea unui antihrist se vor schimba doar dacă urmăresc adevărul. Unii oameni care merg pe calea unui antihrist fac câteva rele care tulbură lucrarea bisericii și, deși sunt caracterizați drept antihriști, după ce sunt demiși, au cu adevărat remușcări și se hotărăsc să se schimbe în bine, iar după o perioadă de reflecție, autocunoaștere și căință, trec prin câteva schimbări reale. În acest caz, acești oameni nu pot fi caracterizați drept antihriști; ei doar au firea unui antihrist. Dacă urmăresc adevărul, se pot schimba. Cu toate acestea, cu siguranță se poate spune că majoritatea celor care sunt caracterizați drept antihriști, îndepărtați sau excluși de biserică nu se vor căi, nici nu se vor schimba cu adevărat. Dacă vreunul dintre ei o face, este un caz rar. Unii oameni vor întreba: „Atunci acele cazuri rare au fost caracterizate greșit?" Este imposibil. Până la urmă, au comis câteva rele, iar acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. Totuși, dacă sunt capabili să se căiască realmente, dacă sunt dispuși să facă o datorie și dacă au mărturie adevărată a căinței lor, biserica îi mai poate accepta. Dacă acești oameni refuză categoric să-și recunoască vina sau să se căiască după ce au fost caracterizați drept antihriști și continuă să încerce să se justifice prin orice mijloace posibile, atunci este precis și absolut corect să fie caracterizați drept antihriști. Dacă atunci și-au recunoscut greșelile și au avut cu adevărat remușcări, cum ar putea biserica să-i caracterizeze drept antihriști? Ar fi imposibil. Indiferent cine este, indiferent cât rău a făcut sau cât de grave au fost greșelile sale, a identifica un om ca fiind un antihrist sau ca având firea unui antihrist depinde de faptul dacă este capabil să accepte adevărul și emondarea și dacă are cu adevărat remușcări. Dacă poate accepta adevărul și emondarea, dacă are cu adevărat remușcări și dacă este dispus să-și petreacă toată viața muncind pentru Dumnezeu, atunci asta indică într-adevăr puțină căință. O astfel de persoană nu poate fi caracterizată drept

antihrist. Acei antihriști veritabili pot accepta realmente adevărul? Categoric nu. Tocmai pentru că nu iubesc adevărul și simt aversiune față de el, nu vor fi capabili niciodată să renunțe la reputație și statut, lucruri care sunt atât de strâns legate de întreaga lor viață. Antihriștii cred cu fermitate în inimile lor că numai cu reputație și statut au demnitate și sunt adevărate ființe create și că numai având statut vor fi răsplătiți și încoronați, se vor califica pentru aprobarea lui Dumnezeu, vor câștiga totul și vor fi persoane autentice. Cum văd antihriștii statutul? Îl văd ca fiind adevărul; îl consideră cel mai înalt obiectiv care trebuie urmărit de oameni. Asta nu e o problemă? Oamenii în stare să fie obsedați în felul acesta de statut sunt antihriști autentici. Sunt același tip de oameni ca Pavel. Ei cred că a urmări adevărul, a căuta supunerea față de Dumnezeu și a căuta onestitatea sunt toate procese care-l conduc pe om la cel mai înalt statut posibil; sunt doar procese, nu scopul și standardul felului în care se poartă și că sunt pe deplin făcute pentru a fi văzute de Dumnezeu. Această înțelegere este absurdă și ridicolă! Doar cei absurzi care urăsc adevărul ar putea veni cu o idee atât de ridicolă.

Când vine vorba de antihriști, indiferent despre care aspect al adevărului ai părtășie, metoda lor de comprehensiune și înțelegere va fi diferită de cea a oamenilor care urmăresc adevărul. După ce aud adevărul, oamenii care îl urmăresc se gândesc: „Nu am acest aspect al adevărului și pot corela această stare pe care Dumnezeu a dezvăluit-o cu mine însumi. De ce, după ce l-am auzit, am atât de multe remușcări și mă simt atât de îndatorat lui Dumnezeu? Tot nu reușesc deloc să urmăresc adevărul și nu sunt nici pe departe capabil să mă supun. Sunt foarte înspăimântat; a fost ca un semnal de alarmă pentru mine. Credeam că, în ultimul timp, mă descurcasem destul de bine și nu aveam habar că, de fapt, nu sunt un om care practică adevărul sau Îl mulțumește pe Dumnezeu. De acum înainte, trebuie să fiu atent și prudent și să mă axez pe a mă ruga înaintea lui Dumnezeu și a-L implora să-mi ofere îndrumare și iluminare. Nu trebuie să merg pe propria cale. Voi pătrunde adânc în acest aspect al adevărului și încă mai pot progresa. Sper că Dumnezeu va pregăti un mediu care să-mi permită să am mai mult randament și să-mi ofer sinceritatea și loialitatea.” Așa gândesc oamenii care urmăresc adevărul. Așadar, cum înțeleg antihriștii diverse feluri de adevăruri? După ce aud cuvintele lui Dumnezeu care dojenesc omul, ce gândesc? „Nu m-am descurcat prea bine cu acel lucru, am lăsat să-mi scape ceva în acțiunile mele și au apărut greșeli. Câți oameni știu despre asta? Cuvintele lui dumnezeu au fost rostite destul de clar; înseamnă asta că dumnezeu m-a văzut așa cum sunt cu adevărat? Ei bine, acesta nu este un final grozav; nu este ceea ce vreau. Dacă dumnezeu m-a văzut așa cum sunt cu adevărat, mai știe cineva despre asta? Dacă a aflat cineva, ar fi și mai rău. Dacă numai dumnezeu știe și nimeni altcineva, atunci e bine. Dacă unii oameni aud aceste cuvinte ale lui dumnezeu care expun omul și le corelează cu mine și mi le aplică, asta ar dăuna reputației mele. Va trebui să mă gândesc la o cale de a remedia situația. Cum pot face asta?” Antihriștii chibzuiesc în felul acesta. De exemplu, după ce aude părtășia lui Dumnezeu despre faptul că oamenii trebuie să fie onești, un antihrist se va gândi imediat: „Numai

imbecilii încearcă să fie oameni onești. Cum ar putea cineva atât de deștept ca mine să fie o persoană onestă? Oamenii onești sunt tonți și idioți; spun orice le vine în minte, le spun celorlalți totul și le permit să înțeleagă totul. Eu n-aș face niciodată asta! Faptul că dumnezeu spune că ar trebui să fim oameni onești este relativ, așa că pur și simplu voi fi o persoană înțeleaptă și cu asta basta. Cât despre a fi o persoană onestă, voi alege când să fiu așa. Voi vorbi deschis despre câteva lucruri, dar nu voi vorbi despre toate acele secrete și lucruri ascunse pe care le port în adâncul inimii, lucruri care i-ar putea face pe oameni să mă desconsidere dacă aș vorbi despre ele. Care este avantajul să fii o persoană onestă? Nu cred că există niciun avantaj. Unii oameni se disecă mereu, încercând să fie onești și să vorbească cinstit și-și scot la lumină firile corupte, dar nu au câștigat harul lui dumnezeu și, când ar trebui să fie emondați, tot sunt emondați; dumnezeu nu le oferă nicio înălțare suplimentară.” Tot chibzuiesc: „Va trebui să aleg o altă cale. Asta nu este calea pe care ar trebui să fiu; pur și simplu o să-i las pe alții. Cum poate o persoană deșteaptă ca mine să trăiască așa?” Indiferent ce aspect al adevărului aude antihristul, ce calcule face în inima lui? Poate înțelege în mod pur acel adevăr? În adâncul inimii, este capabil să-l accepte ca fiind adevărul? Categoric nu. Calculează și complotează constant și observă continuu. Cum răspunde în cele din urmă? Se schimbă conform situației, se adaptează la condiții, este abil și șmecher în interacțiunile cu alți oameni și acționează în secret absolut. Indiferent ce face, indiferent ce gândește sau calculează în adâncul sufletului, nu-i poate lăsa pe ceilalți să afle și nici pe Dumnezeu; nu-l pot destăinui aceste lucruri lui Dumnezeu, darămite să comunice clar despre ele cu oamenii – crede că aceste lucruri sunt doar treaba lui. Așadar, antihriștii sunt tipul de oameni care sunt absolut incapabili să practice adevărul. În afară de faptul că nu practică ei înșiși adevărul, mai și disprețuiesc oamenii care o fac și, chiar mai mult, își bat joc de acei oameni care sunt emondați pentru că au avut câteva abateri în timp ce practicau adevărul sau pentru că au luat-o pe niște căi greșite sau au făcut câteva greșeli și râd de ei de pe margine. Nu cred în dreptatea lui Dumnezeu, darămite că diversele feluri în care El îi tratează pe oameni au în ele adevărul și iubirea Lui; antihriștii nu cred aceste lucruri. Din punctul lor de vedere, toate aceste lucruri sunt minciuni menite să înșele oamenii; ei cred că toate sunt doar un fel de scuze, niște zicale care sună plăcut. Și cu ce se delectează adesea? „Din fericire, nu sunt destul de prost încât să ofer totul; din fericire, nu am vorbit despre acele lucruri murdare, urâte, pe care le am în adâncul sufletului; din fericire, încă îmi păstrez statutul și reputația și fac tot ce-mi stă în putință ca să le urmăresc și alerg încoace și încolo pentru ele. Dacă nu aș alerga încoace și încolo pentru mine, atunci cine s-ar gândi la mine?” Antihriștii nu sunt doar înșelători, ci sunt și ticăloși, sunt scârbiți de adevăr și răi din fire; adică toate aspectele firilor corupte care se manifestă în oameni corupți, în antihriști au fost confirmate și „ridicate” la alt nivel. Dacă vrei să te uiți la firile corupte ale omenirii, găsește un antihrist pe care să-l diseci și cu care să interacționezi; aceasta este cea mai bună cale de a ilustra problema și cea mai bună cale de a vedea cum este cu adevărat esența omenirii corupte și chipul

Satanei. Dacă iei un antihrist drept exemplu de bază și îl diseci și ajungi să-l cunoști, vei fi capabil să înțelegi mai clar aceste lucruri.

Antihriștii urmăresc statutul și reputația mult mai mult decât oamenii obișnuiți, iar dorința lor pentru aceste lucruri este și ea mai mare. Oamenii obișnuiți nu au o astfel de dorință enormă de statut și reputație, pe când în cazul antihriștilor această dorință este extrem de puternică și de evidentă. Odată ce ai interacționat cu un antihrist, ai vorbit cu el și ai petrecut timp cu el, natura-esența lui va fi expusă în fața ochilor tăi, iar tu îl vei vedea imediat așa cum este cu adevărat. Atât de mare este dorința lui. Când interacțiunile tale cu el se vor aprofunda, vei fi dezgustat de el și îl vei respinge. În cele din urmă, nu numai că îl vei respinge, dar chiar îl vei condamna și blestema. Antihriștii nu sunt oameni buni; sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, precum și ai celor care urmăresc adevărul. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și sunt capabili să facă tot felul de lucruri rele de dragul statutului și al reputației. În tot ce fac, se vor deghiza, vor imita și se vor adapta situației, făcând compromisuri de dragul statutului și al reputației. Înseși sufletele și esențele unor asemenea oameni sunt murdare; sunt dezgustătoare. N-au nicio fărâmă de iubire față de adevăr sau de lucrurile pozitive. În același timp, ei folosesc lucruri pozitive și predicarea unor cuvinte și doctrine corecte ca să inducă oamenii în eroare, astfel încât să câștige reputație și statut și să-și satisfacă dorințele și ambițiile. Acestea sunt comportamentul și esența antihriștilor. Nu poți vedea cum arată Satana, cum se comportă în lume și cum tratează oamenii și ce fel de natură-esență are Satana; nu știi exact ce anume este Satana în ochii lui Dumnezeu. Asta nu este o problemă; tot ce trebuie să faci este să observi și să diseci un antihrist și vei vedea toate aceste lucruri – natura-esența Satanei, chipul urât al Satanei și ticăloșia și răutatea Satanei – toate vor fi vizibile pentru tine. Antihriștii sunt satane vii; sunt demoni vii.

1. Cum tratează antihriștii emondarea

Antihriștii au ambiții și dorințe imense când vine vorba de statut și de reputație, iar alții găsesc acest lucru incredibil de respingător și detestabil. Acest lucru este suficient pentru a demonstra că natura-esență a unui antihrist este foarte urâtă și ticăloasă. Așadar, care manifestări specifice ilustrează natura-esență a unui antihrist? Mai întâi, să ne gândim la felul în care antihriștii tratează emondarea. (O urăsc și nu o acceptă.) În ce fel o urăsc? Intrați în detalii. (Era un antihrist care a făcut destul de mult rău, iar când frații și surorile au mers să-i expună câteva dintre manifestări, nu s-a căit deloc, a fost foarte intransigent și nu a simțit nici cea mai mică remușcare. Ba chiar s-a simțit nedreptățit. Acesta este tipul de manifestare pe care l-am văzut.) Aceasta este o manifestare clasică a unui antihrist. Atitudinea arhetipală a antihriștilor față de emondare este de a refuza vehement să o accepte ori să o admită. Indiferent cât de mult rău fac sau cât de mult prejudiciază lucrarea casei lui Dumnezeu și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, nu simt nici cea mai mică remușcare sau că datorează ceva. Din acest punct de vedere, antihriștii au umanitate? Categoric nu. Ei cauzează tot felul de pagube

aleșilor lui Dumnezeu și dăunează lucrării bisericii – aleșii lui Dumnezeu pot să vadă lucrul acesta limpede ca lumina zilei și pot să vadă înșiruirea de fapte rele ale antihriștilor. Și totuși, antihriștii nu acceptă sau nu recunosc asta, refuză cu încăpățânare să admită că se înșală sau că sunt responsabili. Nu este acesta un indiciu că sunt scârbiți de adevăr? Antihriștii sunt scârbiți de adevăr în această măsură – oricât de multe lucruri rele fac, ei refuză cu încăpățânare să accepte și rămân neînduplecați până la sfârșit. Aceasta este dovadă suficientă că antihriștii nu iau niciodată în serios lucrarea casei lui Dumnezeu, nici nu acceptă adevărul. Nu au ajuns să creadă în Dumnezeu; sunt slujitorii Satanei, veniți să tulbure și să perturbe lucrarea casei lui Dumnezeu. În inimile antihriștilor există doar reputație și statut. Ei cred că, dacă ar fi să-și recunoască greșeala, atunci ar trebui să accepte responsabilitatea, iar atunci statutul și reputația lor ar fi grav compromise. Prin urmare, ei se împotrivesc, afișând atitudinea celor care „neagă până la moarte”. Indiferent cum îi expun sau îi disecă oamenii, ei se străduiesc din răsputeri să nege acest lucru. Indiferent dacă negarea lor este voită sau nu, pe scurt, într-o privință, aceste comportamente expun natura-esență a antihristului de a fi scârbit de adevăr și a-l urî. În altă privință, arată cât de mult își prețuiesc antihriștii statutul, reputația și interesele proprii. Între timp, care este atitudinea lor față de lucrarea și interesele bisericii? Una de dispreț și iresponsabilitate. Nu au deloc conștiință și rațiune. Faptul că antihriștii se eschivează de la a-și asuma responsabilitatea demonstrează aceste aspecte? Pe de o parte, faptul că se eschivează de la responsabilitate dovedește natura-esență a acestora de a simți aversiune și ură față de adevăr; în vreme ce, pe de altă parte, arată lipsa lor de conștiință, rațiune și umanitate. Indiferent de cât de mult afectează tulburarea și relele lor intrarea în viață a fraților și a surorilor, nu își fac niciun reproș și nu se pot simți niciodată prost din cauza asta. Ce fel de creatură este asta? Chiar și recunoscându-și o mică parte din greșeală s-ar considera că au un strop de conștiință și rațiune, însă antihriștii nu au nici măcar acea cantitate mică de umanitate. Așadar, ce ați spune că sunt? În esență, antihriștii sunt diavoli. Indiferent cât de mult prejudiciază interesele casei lui Dumnezeu, ei nu văd acest lucru. În inimile lor, nu se simt nici pe departe întristați de asta, și nici nu își fac reproșuri, cu atât mai puțin se simt îndatorați. Indiscutabil, acest lucru nu este ceea ce ar trebui să se vadă la oamenii normali. Sunt diavoli, iar diavolii sunt lipsiți de orice conștiință sau rațiune. Indiferent câte lucruri rele fac și oricât de mari sunt pierderile pe care le provoacă lucrării bisericii, ei refuză vehement să recunoască asta. Cred că, dacă ar recunoaște, ar însemna că au făcut ceva greșit. Se gândesc: „Aș putea face ceva greșit? N-aș face niciodată ceva greșit! Dacă sunt forțat să-mi recunosc greșeala, oare asta nu ar fi o insultă la adresa caracterului meu? Deși am fost implicat în acel incident, nu eu l-am provocat și nu eu am fost principalul responsabil. Mergi și caută pe oricine vrei, dar nu ar trebui să vii să mă cauți pe mine. În orice caz, nu pot recunoaște această greșeală. Nu pot purta această responsabilitate!” Cred că, dacă își vor recunoaște greșeala, vor fi condamnați, vor primi sentința cu moartea și vor fi trimiși jos, în iad, și în iazul de foc și pucioasă. Spuneți-Mi, pot astfel de oameni să accepte

adevărul? Poate aștepta cineva căință adevărată de la ei? Indiferent cum au alții părtășie despre adevăr, antihriștii tot i se împotrivesc, i se opun și îl sfidează în adâncul inimilor lor. Chiar și după ce sunt concediați, tot nu-și recunosc greșelile și nu arată nicio manifestare a căinței. Când chestiunea este menționată 10 ani mai târziu, ei tot nu se cunosc pe ei înșiși și nu admit că au făcut o greșeală. Când chestiunea este menționată 20 de ani mai târziu, tot nu se cunosc pe ei înșiși și tot încearcă să se justifice și să se apere și, un lucru și mai detestabil, când chestiunea este menționată 30 de ani mai târziu, tot nu se cunosc pe ei înșiși și tot încearcă să aducă argumente pentru ei înșiși și să se justifice, spunând: „Nu am făcut o greșeală, așa că nu o pot recunoaște. Nu a fost responsabilitatea mea; nu ar trebui să o port eu” și, spre surprinderea tuturor, la 30 de ani după ce au fost concediați, acești antihriști tot au o atitudine de împotrivire față de modul în care biserica i-a tratat. Chiar și după 30 de ani, nu s-au schimbat deloc. Așadar, cum au petrecut acești 30 de ani? Nu cumva nu au citit cuvintele lui Dumnezeu și nici nu au reflectat asupra lor înșiși? Nu cumva nu s-au rugat lui Dumnezeu și nu I s-au destăinuit? Nu cumva nu au ascultat predici și părtășii? Nu cumva nu au minte și nu au gândirea unei umanități normale? Cum au petrecut acești 30 de ani este cu adevărat un mister. La treizeci de ani după ce a avut loc incidentul, sunt în continuare plini de resentimente, crezând că frații și surorile i-au nedreptățit, că Dumnezeu nu îi înțelege, că i-a maltratat casa lui Dumnezeu, că le-a creat probleme, le-a îngreunat situația și i-a învinovățit pe nedrept. Spuneți-Mi, se pot schimba astfel de oameni? Categoric nu. Inimile lor sunt pline de ostilitate față de lucruri pozitive și de împotrivire și opoziție. Cred că, prin faptul că le-au expus faptele rele și i-au emondat, alți oameni le-au stricat caracterele, le-au dezonorat reputația și au provocat daune imense reputației și statutului lor. Nu vor veni niciodată înaintea lui Dumnezeu ca să se roage, să caute și să-și recunoască propriile greșeli în această chestiune și nu vor avea niciodată o atitudine de căință sau de recunoaștere a greșelilor lor; cu atât mai puțin vor accepta judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Astăzi, încă au neascultare, nemulțumire și plângeri în timp ce se justifică față de Dumnezeu, cerându-I să îndrepte aceste greșeli, să dezvăluie această chestiune și să judece exact cine a avut dreptate și cine a greșit, până acolo încât se îndoiesc de dreptatea lui Dumnezeu și o neagă din cauza acestei chestiuni și se îndoiesc și neagă faptul că adevărul și Dumnezeu conduc casa lui Dumnezeu. Acesta este finalul definitiv emondării antihriștilor – acceptă ei adevărul? Nu acceptă deloc adevărul; sunt hotărâți să nu-l accepte. De aici, putem vedea că natura-esență a unui antihrist este scârbită de adevăr și îl urăște.

De vreme ce antihriștii nu acceptă emondarea, știu ei ceva despre emondare? Când au părtășie despre acest aspect al adevărului, ce spun? Ce îi învață pe ceilalți? Spun: „Emondarea oamenilor este o metodă pe care dumnezeu o folosește pentru a-i desăvârși. Le permite oamenilor să se cunoască mai bine. Când oamenii sunt emondați, ar trebui să accepte asta și să se supună necondiționat. Cei care nu acceptă emondarea sunt oameni care se răzvrătesc împotriva lui dumnezeu și nu iubesc adevărul. Dacă vrei

să practici adevărul, mai întâi trebuie să accepți emondarea; așa desăvârșește dumnezeu oamenii și fiecare individ trebuie să experimenteze asta. Se poate spune că acceptarea emondării este una dintre cele mai bune căi de practică prin care oamenii să înțeleagă adevărul și, în acest fel, să poată atinge cunoașterea de sine și să-l mulțumească pe dumnezeu. Indiferent cine ești – un conducător sau un credincios obișnuit – și indiferent ce datorie îndeplinești, trebuie să te pregătești să fii emondat. Dacă nu poți accepta emondarea, asta dovedește că ești un om lipsit de statură, un copil. Oricine poate accepta emondarea este un adult matur care deține viața și este capabil să fie desăvârșit.” Aceste cuvinte mari se revarsă din gurile antihriștilor ca loviturile unui ciocan și sună grozav! Însă ce sunt aceste cuvinte? Măcar o singură replică pe care o rostesc este adevărul? Puteți discerne asta? Și voi spuneți adesea astfel de lucruri, nu-i așa? (Așa e.) Spuneți-Mi, ce sunt aceste cuvinte? (Doctrine.) Folosiți o expresie obișnuită pentru a rezuma și a defini ce sunt doctrinele. (Sloganuri.) Vă puteți gândi la alte expresii? (Cuvinte teoretice, inutile.) Alta? (Sunt prostii și aiureli.) Așa este, această definiție este la subiect și se bazează pe realitate. Acesta este limbajul obișnuit: doctrinele sunt toate aiureli. Ce implică acest cuvânt, „aiureli”? Vorbe goale. De fapt, cum îl caracterizăm? Drept cuvinte și doctrine. Aceste cuvinte pe care le rostesc antihriștii sunt doar cuvinte și doctrine. Când vine vorba de subiectul emondării, ei pot rosti frecvent astfel de doctrine, dar dovedește asta că au o adevărată înțelegere și comprehensiune a acesteia? Imediat ce îi auziți spunând aceste cuvinte, știți că nu au deloc o înțelegere reală a emondării. Capacitatea lor de a rosti atât de multe prostii arată că ei nu urmăresc adevărul. Dacă ei chiar ar fi emondați, sub nicio formă nu ar accepta asta. Atitudinea unui antihrist față de propria emondare este una de ostilitate și împotrivire; sub nicio formă nu o acceptă sau nu i se supune ca fiind adevărul. Pentru el, să facă asta ar fi o insultă adusă caracterului și demnității lui.

Mai aveți și alte exemple privind felul în care antihriștii tratează emondarea? (Când înfruntă emondarea, unii antihriști pot părea, la prima vedere, că ajung să se cunoască, dar printre rânduri, vor exista argumentări sofistice și o trăsătură de a încerca să inducă oamenii în eroare în cadrul acestui lucru. Uneori, dacă au făcut o greșeală, vor spune: „Dumnezeu a permis să se întâmple asta, fiecare ar trebui să se supună suveranității lui dumnezeu.” Uneori, antihriștii chiar vor încerca să facă false contraacuzații, spunând: „Nu trebuie să încerci să prinzi pe picior greșit conducătorii și lucrătorii sau să ai așteptări exagerate de la ei.” Antihriștii spun astfel de lucruri în efortul de a induce oamenii în eroare și de a-i împiedica să îi discearnă.) Aceasta este o manifestare – adică, antihriștii transformă greșelile în lucruri corecte, întorc albul și negrul cu susul în jos. Îngroziți că oamenii le vor vedea adevăratele probleme, antihriștii se grăbesc să se angajeze în argumentări sofistice și folosesc tot felul de trucuri verbale pentru a induce oamenii în eroare, a le tulbura mințile și a le încețoșa vederea, pentru a-i împiedica să cunoască sau să discearnă lucrurile pe care le-au făcut și, astfel, să-și păstreze statutul înalt și o reputație bună în mințile oamenilor. Acesta este același fel de atitudine despre care am

vorbit puțin mai înainte, cu privire la felul în care antihriștii cu siguranță nu se vor schimba când vor fi emondați sau când vor face o greșeală sau o vor lua pe calea greșită. Ce alte exemple mai sunt? (Antihriștii îi poartă pică oricui îi emondează și, ulterior, ar putea chiar să caute ocazii să se răzbune și să atace acea persoană.) Atacul și răzbunarea sunt o altă manifestare. Ce legătură are asta cu faptul că antihriștii își protejează statutul și reputația? De ce vor să atace și să se răzbune? (Oricine i-a emondat a expus tot răul pe care l-au făcut și adevăratele fapte ale chestiunii; le-a afectat statutul și reputația și a distrus imaginea pe care o aveau în inimile oamenilor, așa că ei îi poartă pică.) Așa este, acolo este legătura. Cred că oamenii care i-au emondat le-au vătămat mândria, i-au pus într-o poziție stânjenitoare, le-au distrus reputația și le-au compromis grav statutul în mințile celorlalți, expunându-i în fața atât de multor oameni. Acesta este motivul pentru răzbunarea lor. În această chestiune, reputația și statutul lor au fost afectate și, pentru a-și descărca resentimentele și ura din inimi, caută ocazii să-i atace și să se răzbune pe oamenii care i-au expus și i-au emondat. De ce alte manifestări dau dovadă antihriștii? (Unii sunt și deosebit de vicleni. Când cineva îi emondează, s-ar putea să nu-l contrazică sau să facă vreo declarație fățișă și chiar ar putea părea să ajungă să înțeleagă ceva despre ei înșiși, însă, ulterior, vor continua să comită aceleași fapte rele ca înainte și nu se vor căi niciodată cu adevărat. Folosesc astfel de fațade ca să inducă în eroare oamenii.) Aceasta este altă manifestare. Un anumit tip de antihrist face exact acest lucru. Își spune: „Unde e viață, e speranță. Deocamdată, voi fi răbdător și nu te voi lăsa să mă vezi așa cum sunt. Dacă te contrazic fățiș și refuz să accept emondarea, vei spune că sunt un om care nu practică sau nu iubește adevărul și, dacă se va afla acest lucru, va avea un impact asupra reputației mele. Dacă ar afla frații și surorile noastre, cu siguranță ar refuza să accepte conducerea unui om care nu are deloc iubire de adevăr. Mai întâi, trebuie să-mi fac o imagine bună. Când voi înfrunta emondarea și cineva îmi va expune vreo greșeală sau fărădelege pe care am făcut-o, voi rânji și voi suporta, prefăcându-mă că accept asta și voi clătina din cap în semn de încuviințare, fără să las pe nimeni să mă vadă cum sunt cu adevărat sau să știe ce cred realmente. Apoi, pot să mă prefac, să vărs câteva lacrimi și să spun ceva despre faptul că îi sunt îndatorat lui dumnezeu și să termin cu asta. În felul acesta, frații și surorile vor crede că sunt un om care acceptă adevărul, iar eu pot continua, în mod legitim, să fiu conducător – și atunci îmi voi păstra reputația și statutul, nu-i așa?” Tot ce fac este prefăcătorie. Ați spune că astfel de oameni sunt ușor de văzut așa cum sunt? (Nu sunt ușor de văzut așa cum sunt.) Este necesară o perioadă de observație și de interacțiune cu ei pentru a vedea dacă protejează interesele casei lui Dumnezeu atunci când întâmpină probleme și dacă ei chiar practică sau nu conform adevărurilor-principii. Indiferent cât de bine sau corect ar putea părea că vorbesc, este doar temporar; mai devreme sau mai târziu, felul în care gândesc cu adevărat va ieși la lumină. Chiar dacă Dumnezeu nu-i dezvăluie, pot antihriștii să-și țină atât de bine ascunse adevăratele gânduri și natura-esență? Le pot acoperi întreaga viață? Ar fi imposibil; mai devreme sau mai târziu, aceste lucruri vor ieși la lumină. Prin

urmare, indiferent cât de ticăloși sau vicleni ar putea fi antihriștii, atât timp cât au intenții și motive și se opun adevărului în acțiunile lor, în cele din urmă, vor fi discernuți și deslușiți de oameni care înțeleg adevărul. Astfel de antihriști sunt cei mai vicleni dintre toți; la prima vedere, par să accepte adevărul și lucrurile pozitive, dar, de fapt, în adâncul inimilor lor și în esența lor, nu iubesc adevărul și chiar sunt scârbiți de lucruri pozitive și de adevăr. Întrucât sunt elocvenți, majoritatea oamenilor nu-i pot discerne și doar cei care înțeleg adevărul sunt capabili să discearnă și să deslușească astfel de persoane. Mai există și alte exemple? (Era acest antihrist care a văzut că niște conlucrători de-ai lui aveau un calibru mai bun decât al lui și se pricepeau mai bine decât el să lucreze. Pentru a-și asigura statutul, a denaturat în secret faptele și a emis judecăți despre conlucrătorii și partenerii lui, inducând în eroare oamenii, atrăgându-i și făcându-i să-l asculte. Asta a dus la neîncredere reciprocă printre conlucrătorii lui. Nu mai cooperau armonios și nu se obțineau rezultate în niciunul dintre aspectele lucrării. Când faptele rele ale antihristului au fost expuse, nu numai că a refuzat să accepte asta, ba chiar a oferit scuze și a încercat să se sustragă de la răspundere. Era evident că ar fi făcut orice pentru reputația și statutul său; indiferent cât de mulți frați și surori a rănit și indiferent cât de grav a tulburat și a perturbat lucrarea casei lui Dumnezeu, pur și simplu nu i-a păsat, cu atât mai puțin s-a simțit supărat sau vinovat. Nu avea nicio fărâmă de umanitate sau rațiune.) Pe scurt, antihriștii nu au scrupule în legătură cu sacrificarea intereselor oricui altcuiva pentru a-și proteja reputația și statutul. Chiar dacă trebuie să calce pe toată lumea pentru a-și menține statutul, nu vor ezita să o facă. Când vine vorba de protejarea reputației și statutului lor, nu le pasă dacă alți oameni trăiesc sau mor, iar lucrarea casei lui Dumnezeu și interesele bisericii pur și simplu nu există în mințile lor și nu sunt deloc în sfera lucrurilor de care țin cont. Din aceste acțiuni, putem vedea că antihriștii nu sunt oameni care aparțin casei lui Dumnezeu; sunt non-credincioși care s-au strecurat înăuntru. Casa lui Dumnezeu nu este căminul lor, deci niciunul dintre interesele sale nu are nicio legătură cu ei. Vor doar să-și atingă țelul de a exercita puterea și de a controla oamenii și să-și satisfacă ambițiile și dorințele personale în casa lui Dumnezeu. Întrucât acesta este tipul de natură-esență pe care o au antihriștii, categoric nu vor accepta să fie emondați și nici nu vor accepta niciun aspect al adevărului.

Din exemplele pe care tocmai le-am dat, puteți vedea că ambițiile și dorința antihriștilor de a urmări reputația și statutul sunt înnăscute. Antihriștii se nasc așa, cu acest fel de natură-esență. În niciun caz nu învață acest lucru după ce se nasc și nu este o consecință a mediului lor. Este la fel cum oamenii bolnavi nu se molipsesc de bolile lor după ce se nasc, ci le moștenesc. Aceste feluri de boli sunt imposibil de vindecat. Antihriștii se nasc cu o ambiție de a urmări reputația și statutul și nu sunt diferiți de reîncarnările diavolilor-regi. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc și nu acceptă deloc judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Așadar, indiferent ce fel de emondare întâlnesc, nu o vor accepta. Dacă un frate sau o soră obișnuită îi emondează, vor fi și mai puțin dispuși să accepte asta. Ei cred: „Nu ești calificat să mă emondezi, nu ești

vrednic! De câte zile ești credincios? Când am devenit eu credincios, tu nici nu te născuseși! Când am devenit conducător, nici nu începuseși să crezi în dumnezeu!" Aceasta este atitudinea pe care o au față de emondarea din partea fraților și a surorilor. Se concentrează pe calificări și vechime și, din aceste motive, resping emondarea. Așadar, pot accepta emondarea din partea Celui de mai sus? Pe baza propriei naturi-esențe, nu vor accepta nici asta. Deși, la prima vedere, s-ar putea să nu spună nimic, inimile lor cu siguranță se vor împotrivi și o vor refuza. Asta fără îndoială. Când se confruntă cu adevărat cu emondarea din partea Celui de mai sus, cea mai comună manifestare a antihriștilor este să caute cu disperare subterfugii și să aducă argumente în apărarea lor, pentru a se sustrage de la responsabilitate, chiar mințindu-l pe Cel de mai sus și ascunzând lucruri de cei care le sunt inferiori, ca să scape basma curată. Antihriștii folosesc adesea această abordare de a-l minți pe Cel de mai sus și a ascunde lucruri de cei care le sunt inferiori, ca să evite emondarea din partea Celui de mai sus. De exemplu, dacă există multe probleme într-o biserică, nu le raportează niciodată. Dacă frații și surorile lor vor să raporteze aceste probleme, antihriștii nu le vor permite să facă asta și oricine o face va înfrunta oprimarea și excluderea din partea lor. Drept urmare, cei mai mulți oameni sunt obligați să nu se implice, să lase problemele nerezolvate și să se comporte ca niște persoane care vor să le facă pe plac oamenilor. Antihriștii ascund toate problemele bisericii, ținându-le complet secrete și nu îi permit Celui de mai sus să se implice sau să se intereseze de situație. De asemenea, antihriștii țin pe loc cât de mult pot rânduielile Celui de mai sus și nu le transmit și nici nu le pun în aplicare. Dacă rânduielile de lucru ale Celui de mai sus nu le afectează deloc reputația sau statutul, s-ar putea să facă niște anunțuri superficiale și să facă lucrurile de mântuială, dar cu siguranță nu le vor implementa cu adevărat. Dacă rânduielile de lucru ale Celui de mai sus le amenință sau le afectează într-un anumit fel reputația și statutul, atunci antihriștii trebuie să se gândească. Trebuie să reflecteze asupra felului în care să acționeze, asupra cui și când. Trebuie să acționeze cu grijă în privința acestor lucruri, calculându-le iar și iar în mințile lor. Dacă apar câteva probleme în lucrarea bisericii, antihriștii știu că sigur vor fi emondați sau chiar suspendați când va afla Cel de mai sus despre aceste probleme, așa că le țin secrete și nu le raportează Celui de mai sus. Nu le pasă deloc ce impact sau ce daune vor provoca acele probleme asupra lucrării casei lui Dumnezeu dacă nu sunt rezolvate; sunt indiferenți față de orice pierderi va suferi casa lui Dumnezeu. Nu se gândesc ce mod de abordare va fi în beneficiul lucrării casei lui Dumnezeu sau Îl va mulțumi pe Dumnezeu, se gândesc doar la reputația și statutul lor, la felul în care Cel de mai sus îi va privi și trata și cum să-și păzească reputația și statutul, ca să nu fie afectate. Acesta este felul în care antihriștii văd lucrurile și se gândesc la probleme, iar acest lucru le reprezintă complet firea. Prin urmare, antihriștii categoric nu vor raporta întocmai problemele care există în cadrul bisericii sau care apar în lucrarea lor. Indiferent ce lucrare fac, indiferent ce dificultăți înfruntă sau dacă întâlnesc situații pe care nu știu cum să le gestioneze sau în care nu știu ce alegere să facă, în timp ce

desfășoară acea lucrare, vor acoperi și vor ascunde aceste lucruri, de teamă că Cel de mai sus va spune că au un calibru prea slab sau va afla despre adevărata lor situație sau îi va emonda, pentru că nu au gestionat sau rezolvat prompt acele dificultăți sau situații. Antihriștii nu țin cont de interesele casei lui Dumnezeu sau de lucrarea bisericii, ca să evite să fie emondați de Cel de mai sus. Nu ezită să sacrifice lucrarea și interesele bisericii ca să-și mențină statutul și mijloacele de trai și să se asigure că Cel de mai sus are o bună impresie despre ei. Nu le pasă că întârzie sau afectează progresul lucrării bisericii și cu atât mai puțin de intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Indiferent ce dificultăți întâlnesc frații și surorile sau ce probleme există legate de intrarea lor în viață, antihriștii nu le pot rezolva și nu vor căuta de la Cel de mai sus. Știu clar că ascunzând problemele și lăsându-le nerezolvate vor întârzia și vor afecta progresul lucrării bisericii și vor provoca pierderi vieților fraților și surorilor, dar ignoră aceste lucruri și nu le pasă de ele. Indiferent ce probleme majore apar în biserică, nu le raportează niciodată, în schimb, fac tot ce pot ca să le ascundă și să le izoleze. Dacă frații și surorile le descoperă faptele rele și scriu scrisori în care le raportează, antihriștii încearcă și mai mult să ascundă și să izoleze acele scrisori. Care este scopul lor în ascunderea și izolarea acelor scrisori? Să-și păstreze statutul, să-și protejeze reputația și prestigiul și să păstreze tot ce au în acel moment. Pentru ei, să fie concediați sau evaluați de către Cel de mai sus drept nepotriviți pentru lucrarea lor este ca și cum și-ar pierde viețile și ar fi condamnați la moarte, e ca și cum ar ajunge la capătul drumului în credința lor în Dumnezeu. Așadar, orice-ar fi, nu caută niciodată de la Cel de mai sus. În schimb, se gândesc la moduri de a ascunde toate problemele care există în lucrarea lor și de a-l împiedica pe Cel de mai sus să le descopere. Nu este această practică a lor foarte josnică? Ei cred că, în ochii lui Dumnezeu și ai Celui de mai sus, un conducător bun trebuie să fie cineva care nu are niciodată probleme sau dificultăți, care poate gestiona bine toate chestiunile și care este potrivit pentru toate tipurile de lucrare. Cred că un conducător bun nu se plânge niciodată de dificultăți și caută în ceea ce privește problemele și că, în mintea lui Dumnezeu și a Celui de mai sus, un conducător bun trebuie categoric să fie o persoană perfectă, fără defecte, care poate face lucrarea bine, fără ca Cel de mai sus să fie nevoit să-l emondeze. Prin urmare, își păzesc vehement statutul, sperând să-i facă o impresie bună Celui de mai sus și să-l facă să creadă, în mod greșit, că sunt potriviți pentru lucrarea lor, că îi pot face față și că nu vor apărea probleme majore și, prin urmare, să creadă că nu este nevoie să investigheze direct despre lucrarea lor sau să le ofere călăuzire și că sigur nu este nevoie să-i emondeze. Antihriștii vor să-și creeze o asemenea imagine, să-i facă pe ceilalți să creadă, în mod greșit, că Dumnezeu crede în ei și le încredințează totul, că îi însărcinează cu sarcini importante și are mare încredere în ei, până în măsura în care este reticent să-i emondeze, de teamă că, dacă devin negativi și leneși, asta va afecta lucrarea. Antihriștii îi fac pe frați și pe surori să creadă că sunt populari în casa lui Dumnezeu și în biserică și că sunt figuri importante în casa lui Dumnezeu. De ce vor să le impună fraților și surorilor o asemenea iluzie și o

asemenea fațadă? Ca să-i facă pe oameni să-i stimeze și să li se închine, ca să se poată bucura de beneficiile statutului în biserică, precum și de un statut înalt și de un tratament favorabil, până într-acolo încât ar putea lua locul lui Dumnezeu. Le spun adesea fraților și surorilor: „Dumnezeu nu vă poate vorbi personal, el nu poate veni la nivelul vostru și nu poate efectua personal lucrarea și, în niciun caz, el nu poate să trăiască alături de voi și să vă îndrume în toate lucrurile diferite pe care le întâlniți în viețile voastre cotidiene. Așadar, cine va efectua aceste sarcini specifice? Nu conducătorii și lucrătorii ca noi?" În timp ce fac tot ce pot ca să-și păzească statutul, adesea spun astfel de lucruri și exprimă asemenea idei, astfel încât frații și surorile să creadă în ei și să aibă încredere în ei complet și fără îndoială. Care este natura acestei practici a lor? Nu înseamnă asta că îl mint pe Cel de mai sus și le ascund lucruri celor care le sunt subalterni? (Ba da.) Aceasta este partea inteligentă a abordării lor. Majoritatea oamenilor au un calibru slab, nu înțeleg adevărul, nu pot discerne antihriștii și pot doar să fie induși în eroare și folosiți de antihriști. Dacă antihriștii ar încerca să inducă oamenii în eroare în mod direct, spunând: „Cel de mai sus chiar crede în mine, mă ascultă în toate", oamenii ar putea fi puțin precauți și ar putea avea puțin discernământ asupra lor, dar antihriștii nu vorbesc astfel, într-un mod direct. Folosesc un anume fel de a vorbi ca să-i inducă în eroare pe oameni și să-i facă să creadă, în mod greșit, că Cel de mai sus probabil crede în ei și are încredere în ei, pentru a le fi încredințat lucrarea de conducere. Netoții cărora le lipsește discernământul și care nu urmăresc adevărul se lasă păcăliți și îi urmează, iar când se întâmplă ceva, acei netoți nu se roagă lui Dumnezeu, nici nu caută adevărul în cuvintele Sale, ci vin înaintea antihriștilor, cerându-le să le arate drumul și să aleagă o cale pentru ei. Acesta este țelul pe care antihriștii vor să-l atingă prin acțiunile lor. Dacă, în biserică, nu există câțiva oameni care înțeleg adevărul, care discern și expun antihriștii, majoritatea oamenilor îi vor crede orbește, li se vor închina și îi vor urma și vor trăi sub controlul lor. Acest lucru este foarte periculos! Dacă cineva este indus în eroare și controlat de un antihrist timp de trei sau cinci ani, viața sa va suferi o pierdere grozavă. Dacă este indus în eroare și controlat de un antihrist timp de opt sau 10 ani, atunci va fi complet ruinat; chiar dacă va vrea să se revanșeze, nu va avea ocazia.

Încercând să-și atingă țelul de a se bucura mereu de statut și de a avea întotdeauna ultimul cuvânt, antihriștii adesea induc oamenii în eroare, îi câștigă de partea lor și îi controlează, pretinzând că sunt persoane populare în casa lui Dumnezeu, care au fost puse în funcții importante de către Dumnezeu și pe care El le stimează și în care are încredere. De ce se tem cel mai mult antihriștii? De a-și pierde statutul și a avea o reputație proastă. Se tem că frații și surorile vor crede că ei nu urmăresc adevărul, că au un calibru foarte slab și că nu au înțelegere spirituală sau că nu fac nicio lucrare reală și că sunt incapabili să facă vreo lucrare reală. Acestea sunt lucrurile pe care antihriștii sunt cel mai îngroziți să le audă. Când antihriștii aud asemenea afirmații și declarații, intră în panică și chiar se enervează, uneori ajungând să facă o criză de furie, spunând: „Am calibru slab, așa că folosește pe oricine poți folosi; oricum nu pot să fac lucrarea

asta! Nu este dumnezeu drept? Am crezut în el toți acești ani, am renunțat la familia și la cariera mea pentru el și am făcut atâtea eforturi pentru voi, frații și surorile mele. De ce nu puteți spune niciun cuvânt drept despre mine?" Nu au mai putut să dea vreo atenție reputației și statutului lor și nici nu mai încearcă să se ascundă sau să se prefacă; urâțenia lor este complet la vedere. După ce își varsă mânia, își șterg lacrimile și se gândesc: „O, nu; m-am făcut de rușine. Va trebui să revin în joc!" Apoi continuă să se prefacă, să învețe sloganuri și doctrine bune și să asculte, să citească, să predice și să inducă în eroare oamenii. Simt că trebuie să-și salveze reputația și statutul și speră că, într-o zi, când va fi vremea alegerilor, frații și surorile se vor mai gândi la ei, își vor aminti de lucrurile bune pe care le-au făcut, de prețurile pe care le-au plătit și de lucrurile pe care le-au spus. Este absolut o nerușinare, nu-i așa? Acea veche natură a lor nu s-a schimbat deloc, nu-i așa? De ce antihriștii nu se schimbă niciodată? Acest lucru este determinat de natura-esență a lor, ei nu se pot schimba; pur și simplu, așa sunt ei. Când s-a ales praful de ambițiile și de dorințele lor, fac crize de furie și apoi se poartă mult mai bine. Recent, am întrebat cum se descurcase o anumită persoană și câțiva frați și surori au spus că se comportase foarte bine. Ce însemna că „se comportase foarte bine"? Însemna că se comportase mult mai bine în ultimul timp și că acționase mult mai bine decât înainte; nu mai provoca necazuri, nu mai ataca oamenii, nici nu mai concura pentru statut și învățase cum să vorbească mai blând, mai modest și mai calm cu oamenii. Și folosise cuvinte corecte pentru a-i ajuta pe alții, iar în viața lui cotidiană, manifestase o preocupare și o grijă deosebite pentru alți oameni. Era ca și cum se transformase într-o cu totul altă persoană. Dar chiar așa era? Nu. Așadar, ce erau acele practici? (Comportamente bune exterioare.)

După ce unii antihriști sunt dezvăluiți și toate faptele lor rele ies la lumină, când se întâlnesc cu frații și surorile, spun: „Simt că am fost luminat și iluminat de dumnezeu recent și sunt într-o stare foarte bună. Simt o ură profundă față de acțiunile mele anterioare și nu voi fi niciodată capabil să uit sau să las în urmă pierderile pe care le-au suferit din cauza mea frații și surorile mele. Sunt foarte trist." Spunând asta, izbucnesc în lacrimi și chiar iau inițiativa să le ceară fraților și surorilor să-i emondeze, spunând: „Nu vă faceți griji că sunt slab. Dacă mă vedeți făcând ceva greșit, atunci emondați-mă, pot să accept asta – o pot accepta din partea lui dumnezeu; nu vă voi purta pică." Au trecut de la a refuza cu încăpățânare, a se împotrivi și a sfida emondarea din partea fraților și surorilor, justificându-se și aducând argumente pentru ei înșiși și fiind plini de resentimente, la a căuta activ să fie emondați. Este o schimbare de atitudine destul de rapidă, nu-i așa? Înseamnă asta că au remușcări? Pe baza acestei atitudini, se pare că s-au schimbat, așa că ar trebui să-i emondezi. Asta le poate permite să realizeze lucrurile greșite pe care le-au comis în trecut și să-i ajute să se cunoască pe ei înșiși. În acel moment, ar trebui să-i ajuți, arătându-le puțină sinceritate și spunând: „Am văzut că te-ai purtat destul de bine în ultimul timp. Îți voi vorbi din inimă. Dacă spun ceva incorect și tu nu poți să accepți acel lucru, atunci nu-i da atenție; dacă tu crezi că lucrurile pe care

le spun sunt corecte, atunci acceptă-le din partea lui Dumnezeu. Intenția mea este să te ajut, nu să te lovesc atunci când ești la pământ sau să te atac. Hai să ne deschidem inimile unul față de celălalt și să avem părtășie. Înainte, când slujeai drept conducător, mergeai țanțoș peste tot și refuzai să-ți recunoști greșelile; chiar dacă, în aparență, recunoșteai câteva, în adâncul sufletului, de fapt nu-ți acceptai vina – și, după aceea, când ai întâlnit același tip de problemă, ai continuat să te comporți ca înainte. De exemplu, să vorbim despre acel ultim incident. Întrucât ai fost iresponsabil, ceva nu a mers bine și bunurile casei lui Dumnezeu au suferit o mare pierdere. Iresponsabilitatea ta a dus și la arestarea și întemnițarea multor frați și surori și la plătirea unui preț pentru asta. Nu crezi că ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru asta? Ai fost persoana direct răspunzătoare pentru acel incident, deci ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu, să-ți mărturisești păcatele și să te căiești. De fapt, dacă-ți recunoști greșeala, Dumnezeu o va vedea cel mult ca pe o fărădelege și, în viitor, asta nu va afecta modul în care urmărești adevărul. Frații și surorile vor fi și ei capabili să te trateze cum se cuvine și să te vadă ca pe un membru al casei lui Dumnezeu; nu te vor ostraciza sau ataca. E adevărat că tot ce ține de o persoană este în mâinile lui Dumnezeu, dar dacă nu urmărești niciodată adevărul, atunci sigur vei fi detestat și abandonat de Dumnezeu, moment în care vei fi o țintă a distrugerii. Dacă accepți lucrarea lui Dumnezeu și i te supui și dacă te poți căi cu adevărat, Dumnezeu nu-Și va aminti fărădelegile tale din trecut și vei fi în continuare o persoană care urmărește adevărul înaintea lui Dumnezeu. Nu-I cerem indulgență sau iertare, dar cel puțin trebuie să facem ceea ce oamenii ar trebui să facă; aceasta este responsabilitatea și datoria fiecărei ființe create și este calea pe care ar trebui să mergem cu toții.” Acestea sunt cuvinte adevărate, nu-i așa? Există vreo batjocură sau șmecherie în ele? Există vreun strop de sarcasm sau de ridiculizare în ele? (Nu.) Acestea sunt doar cuvinte din inimă, rostite calm și conform principiilor de ajutare și de edificare a oamenilor. Aceste cuvinte sunt corecte; în ele există o cale de practicare, precum și adevărul care trebuie să fie căutat. Totuși, pot antihriștii să accepte aceste cuvinte? Pot ei să le înțeleagă și să le practice ca fiind adevărul? (Nu pot.) Cum vor răspunde la aceste cuvinte? „Chiar și acum, continuați să-mi vânați greșeala, refuzând să renunțați, nu? Nici măcar dumnezeu nu-și amintește fărădelegile oamenilor, deci de ce le cercetați mereu pe ale mele? Voi spuneți că vreți să aveți o discuție sinceră cu mine și că mă ajutați. Ce fel de ajutor este acesta? În mod evident, este o încercare de a trăi în trecut și de a mă trage la răspundere. Încercați doar să mă faceți să-mi asum răspunderea, nu-i așa? Numai eu sunt responsabil pentru acel incident? Totul este în mâinile lui dumnezeu, ceea ce înseamnă că el este cel care este responsabil. Când s-a petrecut acel incident, de ce nu ne-a avertizat dumnezeu în privința lui? Nu este acest lucru pregătit de dumnezeu? Păi, atunci, cum puteți da vina pe mine?” Spun ce gândesc, nu-i așa? Unde este problema lor? La suprafață, părea că s-au schimbat și că au devenit mai smeriți; păreau că se poartă mult mai bine decât înainte, ca și cum nu mai urmăreau statutul și reputația și ca și cum puteau, în mod calm, să stea jos, să discute cu cineva

și să aibă o conversație sinceră. Așadar, cum de mai sunt capabili să spună așa ceva? Ce problemă se poate vedea în asta? (Felul în care s-au comportat a fost doar o iluzie pe care au creat-o ca să poată reveni în forță.) Ce altceva? (Nu se cunosc deloc cu adevărat, iar acelea nu sunt manifestări ale căinței adevărate. Sunt doar un fel de practică ipocrită. Când alți oameni au părtășie cu ei despre problemele lor, sunt în continuare incapabili să accepte adevărul. Este clar că natura-esența lor este ostilă față de adevăr.) Două puncte sunt foarte clare în asta. Mai întâi de toate, când un antihrist își pierde statutul, una dintre stările lui de a fi este: „Unde e viață, e speranță" – este întotdeauna pregătit să revină în forță. Al doilea punct este că, în privința căii eronate pe care au fost înainte și a fărădelegilor pe care le-au comis, antihriștii categoric nu vor reflecta cu adevărat niciodată asupra lor înșiși. Nu-și vor recunoaște greșelile, nici nu vor accepta adevărul și cu atât mai puțin vor ajunge să-și înțeleagă esența din faptele lor rele sau vor sintetiza cum să practice conform adevărului. Când sunt suspendați și își pierd statutul, nu se gândesc: „Ce anume am făcut greșit? Cum ar trebui să mă căiesc? Dacă se mai întâmplă un asemenea lucru, cum ar trebui să acționez, astfel încât să fiu în conformitate cu intenția lui Dumnezeu?" Nu au această atitudine de a se schimba. Chiar dacă sunt emondați și chiar dacă sunt suspendați, tot nu se întorc și nu urmăresc adevărul, nu caută o cale de practicare, nici nu schimbă direcția urmăririi lor. Indiferent cât de mari sunt pierderile pe care le provoacă ei casei lui Dumnezeu și indiferent cât de mult cad, nu-și vor mărturisi niciodată păcatele. Eșecurile lor nu-i vor face să urmărească și să caute adevărul în perioada următoare; în schimb, vor calcula exact ce să facă pentru a salva totul și a recupera statutul pe care l-au pierdut. Acestea sunt cele două puncte. Primul este un fel de stare de a fi pe care o au după ce își pierd statutul, aceea de a fi constant gata să revină în forță. Al doilea punct este refuzul lor de a recunoaște sau de a înțelege calea greșită pe care erau. În acest al doilea punct, faptul că nu înțeleg calea greșită pe care erau este o parte din el; în plus, categoric nu se vor căi sincer și nici nu vor accepta adevărul și cu siguranță nu se vor revanșa pentru daunele pe care le-au produs casei lui Dumnezeu, cu inimi pline de remușcare. Nu se vor gândi sub nicio formă cum să se transforme, cum să se schimbe din oameni care nu urmăresc adevărul în oameni care urmăresc și practică adevărul. Aceste două puncte fac evident faptul că antihriștii sunt scârbiți de adevăr și ticăloși prin natură; se pricep deosebit de bine să se deghizeze și să se adapteze la mediul lor, precum cameleonii. Au o esență nestatornică și, în adâncul inimii, urmăresc neobosiți statutul, ambițiile și dorințele proprii, iar asta nici nu se va schimba vreodată. Nimeni nu poate schimba acești oameni. Uitându-ne la aceste manifestări, care este natura-esență a acestui tip de persoană? Este un antihrist un frate sau o soră? Este un antihrist o persoană reală? (Nu.) Dacă priviți acești oameni ca pe niște frați și surori, nu înseamnă asta că sunteți foarte proști? Aceste manifestări sunt dezvăluiri ale esenței unui antihrist. Când antihriștii nu au statut, acesta este tipul de stare de a fi în care se află; calculele din inimile lor, ceea ce dezvăluie și felul în care se comportă în aparență și tipul de atitudine pe care o

au în adâncul inimii față de adevăr și față de fărădelegile lor sunt astfel, iar punctul lor de vedere nu se va schimba. Oricât de multă părtășie despre adevăr ai sau oricât de mult vorbești despre căi de practică pozitive, corecte, ei nu vor accepta niciodată cu adevărat aceste lucruri în adâncul sufletului; în schimb, li se vor împotrivi. Chiar vor crede: „Ei bine, nu mai am statut, așadar ceea ce spun nu contează. Nimeni nu mă mai sprijină; vreți doar să mă batjocoriți și să-mi dați o lecție. Ești calificat să-mi dai o lecție? Cine te crezi? Când am devenit conducător, tu încă nu învățaseși să mergi! Nu de la mine ai învățat puținele lucruri despre care vorbești? Și încerci să-mi dai o lecție. Chiar nu-ți cunoști locul în univers!” Cred că oamenii au nevoie de o anumită vechime ca să îi emondeze, să le vorbească, să discute cu ei sau să aibă o conversație sinceră cu ei. Ce sunt acești oameni? Numai antihriștii sunt capabili să spună astfel de lucruri; oamenii normali și oamenii care au un simț al rușinii și puțină rațională n-ar spune niciodată aceste lucruri. Dacă cineva vă ține o predică, având, cu calm, o conversație sinceră cu voi și atrăgându-vă atenția asupra problemelor pe care le aveți și oferindu-vă sugestii, ați fi capabili să acceptați asta sau ați avea același tip de mentalitate ca un antihrist? De exemplu, să spunem că tu crezi de 10 ani, dar nu ai slujit niciodată drept conducător. Altă persoană crede doar de doi ani, dar are un statut mai înalt decât al tău și tu ești supărat din cauza asta. Să spunem că tu crezi în Dumnezeu de 20 de ani, înainte să ajungi, în sfârșit, conducător de district. Altcineva devine conducător regional, după ce crede doar de cinci ani și începe să te conducă, iar ție îți este greu să accepți. Dacă te emondează, nu te simți în largul tău și chiar dacă are dreptate să te emondeze, tot nu vrei să accepți asta. Ați avut vreodată acest tip de atitudine sau de manifestări? (Da.) Aceasta este firea unui antihrist. Credeți că numai antihriștii au firea unui antihrist? Oricine are firea unui antihrist este în pericol, ar putea păși pe calea unui antihrist, iar această fire s-ar putea să-l distrugă. Așa stau lucrurile. Când avem părtășie despre esența unui antihrist și o disecăm, asta include și oamenii care au firea unui antihrist. Ați spune că oamenii incluși în asta sunt minoritatea sau majoritatea? Sau îi include pe toți? (Îi include pe toți.) Așa este, pentru că firea unui antihrist este firea Satanei și toți oamenii corupți au firea Satanei. Acum, am avut puțină părtășie despre acest subiect: felul în care antihriștii tratează emondarea. Ca să intrăm în mai multe detalii, pot fi oferite câteva exemple concrete. Vă voi lăsa pe voi să aveți părtășie despre asta în timpul adunărilor voastre. În timp ce aveți părtășie, nu vorbiți mereu despre cum sunt alți oameni. Desigur, părtășia despre manifestările celorlalți este inevitabilă, dar ar trebui să aveți părtășie în principal despre manifestările voastre. Dacă puteți găsi înlăuntrul vostru câteva manifestări sau dezvăluiri care sunt legate de firea unui antihrist, va fi de ajutor și benefic pentru cunoașterea voastră de sine și vă va ajuta să scăpați de acea fire.

Am mai avut părtășie despre subiectul diverselor manifestări ale firii unui antihrist – sunteți acum capabili să vă comparați cu ele? Ați fost capabili să obțineți puțină înțelegere? Puteți rezolva câteva probleme reale? Indiferent care aspect al firilor voastre corupte îl schimbați, totul se obține dacă înțelegeți adevărul, vă comparați cu el și apoi

ajungeți să vă cunoașteți pe voi înșivă. Prin urmare, a fi capabili să discerneți și să disecați diversele manifestări ale unei firi corupte este o cale pe care trebuie să pășiți când vine vorba de a vă cunoaște pe voi înșivă și de a obține o schimbare a firii. Ați ajuns deja să înțelegeți acest aspect? Poate că unii dintre voi nu au făcut-o și se gândesc: „Ai mereu părtășie despre aceste subiecte și lucruri banale; nu vorbești niciodată despre câteva adevăruri profunde, nici nu dezvălui nicio taină profundă. E atât de plictisitor și anost! Ce legătură au aceste lucruri despre care ai părtășie cu intrarea noastră în Împărăția Cerurilor, cu obținerea unor mari binecuvântări și cu desăvârșirea noastră, pe viitor?” Acești oameni nu înțeleg niciodată; li se face somn în timp ce ascultă aceste lucruri. Oamenii care nu au înțelegere spirituală nu înțeleg; nu înțeleg diversele stări omenești la care se referă fiecare adevăr sau relația dintre diversele adevăruri. Nu înțeleg aceste lucruri. Cu cât explicația pe care le-o dai este mai detaliată, cu atât mai confuzi devin și cu atât mai puțin o asimilează, așa că li se face somn mereu. Când începe o adunare, cântă și dansează și nu li se face somn, indiferent cât de plictisitoare sau repetitive sunt regulile sau ceremoniile. Totuși, imediat ce ai părtășie despre adevăr și despre diferitele stări ale oamenilor, încep să ațipească. Ce se întâmplă cu oamenii cărora li se face mereu somn, în felul acesta? Nu cumva au fost dezvăluiți? Aceasta este o manifestare a lipsei de iubire față de adevăr, nu-i așa? Când vine vorba de detaliile diverselor adevăruri care au legătură cu intrarea în viață, oamenii care urmăresc sincer adevărul și care au un anumit calibru le înțeleg cu atât mai bine cu cât aud mai multe despre ele, pe când cei care nu iubesc adevărul și nu au înțelegere spirituală pur și simplu devin cu atât mai confuzi cu cât aud mai multe despre ele. Cu cât ascultă mai mult, cu atât mai plictisitoare li se par și, indiferent cât de mult ascultă, rămân la aceeași părere; nu pot auzi o cale în ele. Simt cum chestiunile care au legătură cu intrarea în viață nu sunt de fapt deloc atât de complicate, așa că nu este nevoie de atât de multă părtășie despre ele. Așa sunt oamenii care nu au înțelegere spirituală. Schimbarea firii implică foarte multe adevăruri. Dacă, pe calea căutării schimbării firilor lor, oamenii nu investesc timp și efort pentru fiecare adevăr, nu obțin înțelegere, comprehensiune și cunoaștere a fiecărui adevăr și nu găsesc o cale de practică, atunci categoric nu vor fi capabili să pătrundă în niciun adevăr. În ce mod pot ajunge oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu? Înțelegând și pătrunzând în toate adevărurile diverse; aceasta este singura cale. În plus, fiecare adevăr nu este un fel de teorie sau un tip de cunoaștere sau de filosofie; are legătură cu viețile oamenilor și cu statutul existenței lor, cu stările în care se află și cu lucrurile la care se gândesc în fiecare zi și cu diversele gânduri, idei, intenții și atitudini pe care le au, sub dominația esențelor lor corupte. Așadar, acestea sunt subiectele despre care vorbim. Când vei desluși aceste subiecte, când le vei corela cu tine însuți, când vei găsi principiile de practică și vei ajunge să cunoști diversele stări și puncte de vedere pe care le provoacă diversele tale firi, vei fi înțeles realmente adevărurile care sunt legate de ele și abia atunci vei fi capabil să practici cu acuratețe, conform adevărurilor-principii. Dacă înțelegi cuvintele numai la nivel literal, iar atunci

când vezi cum Dumnezeu expune egoismul și josnicia antihriștilor, te gândești: „Antihriștii sunt egoiști și josnici, însă eu sunt destul de altruist; am multă iubire de oferit, sunt tolerant, m-am născut într-o familie de învățați, am primit o educație superioară și am fost influențat de personalități faimoase și de capodopere, nu sunt o persoană egoistă" – dacă spui aceste lucruri, înseamnă că accepți adevărul? Înseamnă că te cunoști? Este destul de evident că nu înțelegi acest adevăr sau diversele stări care sunt cuprinse în el. Când înțelegi diversele stări despre care vorbește și pe care le expune Dumnezeu, care sunt cuprinse într-un anumit adevăr, și te poți compara cu ele și poți găsi principiile de practică exacte, vei fi pășit pe calea practicării adevărului și vei fi pătruns în adevărul-realitate. Dacă nu ai făcut asta, atunci ai înțeles doar o doctrină; nu ai înțeles adevărul. Este ca subiectul despre care tocmai am vorbit, despre felul în care antihriștii tratează emondarea. Diversele stări, manifestări și dezvăluiri despre care am avut părtășie au toate legătură cu natura-esență și cu firea unui antihrist. Câte dintre acestea înțelegi? Cu câte dintre ele te-ai comparat? Aceste afirmații, detalii și stări conținute în acest subiect pe care l-ai pătruns sunt legate de alți oameni sau de tine? Tu însuți ai vreo legătură cu aceste stări? Chiar le-ai corelat cu tine însuți sau doar le-ai recunoscut și ai fost de acord cu ele, fără tragere de inimă? Asta depinde de comprehensiunea și de atitudinea ta față de adevăr. Să corelezi aceste stări cu tine însuți este doar o condiție prealabilă ca să fii capabil să practici adevărul; nu înseamnă că deja ai început să-l practici. Totuși, dacă nu poți corela aceste stări cu tine însuți, atunci nu vei avea absolut nicio legătură cu practicarea adevărului. Așa stând lucrurile, când vei asculta predici, ce vei auzi? Doar te vei preface; va părea că tu crezi în Dumnezeu, dar, de fapt, nu vei practica după cuvintele Lui și nu vei fi capabil să pătrunzi în realitatea cuvintelor Sale. Vei fi doar un profan, un obiect care prestează servicii, un contrast. Când vine vorba despre felul în care ar trebui să vă comparați cu aceste stări și cum ar trebui să disecați diversele stări care au legătură cu lucrurile pe care le-am spus, asta depinde de cunoașterea voastră. Tot ce pot face este să vă spun aceste cuvinte și să vă aprovizionez cu ele. În ceea ce privește restul, va trebui să depuneți singuri eforturi. Dacă puteți sau nu să acceptați aceste cuvinte depinde de atitudinea voastră. Unii oameni sunt intransigenți în inimile lor; se prefac mereu și încearcă să-și protejeze statutul și reputația. Este clar că au probleme, dar nu pot vedea aceste probleme și nu le recunosc și chiar își asumă sarcina de a-i expune și a-i diseca pe ceilalți. Drept urmare, ceilalți ajung să beneficieze de pe urma acestui lucru, în vreme ce ei nu câștigă nimic. Acești oameni sunt nesăbuiți, nu-i așa? Acesta este un comportament nesăbuit. Scopul ascultării predicilor nu este să înveți cum să discerni alți oameni și nici să asculți în locul altor oameni; este acela ca tu însuți să poți auzi ce se spune și să câștigi acel lucru. Asculți cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și predicile și, din toate acestea, ajungi să înțelegi adevărul, să câștigi viața și să obții o transformare a firii. Are asta vreo legătură cu alți oameni? Aceste cuvinte au legătură cu tine. Dacă adopți acest tip de atitudine, atunci aceste

cuvinte ar putea reuși să te schimbe, să devină realitatea ta și să-ți permită să obții o schimbare a firii.

În acest prim subiect, am vorbit despre diversele manifestări ale felului în care antihriștii tratează emondarea. Pe de o parte, părtășia despre acest subiect vă ajută pe toți să înțelegeți felul de atitudine pe care o au antihriștii și dezvăluirile naturii-esenței lor, când vine vorba despre această chestiune; pe de altă parte, vă oferă puțină îndrumare pozitivă și avertismente. Puteți avea părtășie despre problemele rămase și le puteți rezolva singuri; ele sunt treburile voastre.

2. Cum îi tratează antihriștii pe cei mai puternici decât ei

Când vine vorba de dorința antihriștilor de a-și proteja reputația și statutul, aceștia nu numai că își afișează și își dezvăluie natura-esență când sunt emondați, dar și întâmpină multe alte feluri de situații și chestiuni. Prin urmare, al doilea subiect despre care vom avea părtășie este felul în care antihriștii își mențin statutul și reputația în grupuri de oameni. Când sunt într-un grup de oameni, ce comportamente prezintă antihriștii, care pot ilustra că, în tot ce fac ei, încearcă să-și protejeze reputația și statutul? Este acest subiect clar sau nu? Sfera sa este mare sau mică? Este reprezentativ sau nu? (Este reprezentativ.) Acest subiect este legat direct de natura-esență a antihriștilor. Ce manifestări prezintă antihriștii când trăiesc în grupuri de oameni? Ce fel de atitudine și ce acțiuni folosesc pentru a-și proteja reputația și statutul? În primul rând, dacă antihriștii nu au statut, mai sunt ei antihriști? (Da.) Trebuie să înțelegeți clar acest concept. Să nu credeți că doar oamenii cu statut pot avea esența antihriștilor și pot fi antihriști sau că oamenii obișnuiți, fără statut, nu sunt antihriști. Sfera este de fapt destul de mare. Orice persoană care are esența antihriștilor este tot un antihrist, indiferent dacă are sau nu statut și indiferent dacă este conducător sau un credincios obișnuit; acest lucru este determinat de esența ei. Așadar, ce manifestări prezintă oamenii cu esența antihriștilor, în timp ce sunt discipoli obișnuiți? Care dezvăluiri ale naturii-esențe sunt dovadă suficientă că sunt, de fapt, antihriști? Mai întâi, să ne uităm la felul în care trăiesc în grupuri de oameni, cum îi tratează pe ceilalți și ce atitudine au față de adevăr. Cel mai mult trebuie să avem părtășie nu despre ceea ce mănâncă antihriștii, ce poartă, unde locuiesc sau cum călătoresc, ci despre felul în care își protejează reputația și statutul când sunt în grupuri. Chiar dacă sunt credincioși obișnuiți, ei tot încearcă să-și protejeze constant reputația și statutul, dezvăluind tot timpul acest fel de fire și esență și făcând aceste tipuri de lucruri. Prin urmare, asta ne permite să înaintăm în înțelegerea noastră a firii și a esenței antihriștilor. Indiferent dacă antihriștii au sau nu statut și indiferent unde și când sunt, firea și esența antihriștilor se dezvăluie și se manifestă mereu în ei. Acest lucru nu se limitează la vreun spațiu, vreo geografie sau la oameni, evenimente și lucruri.

Atunci când antihriștii fac o datorie, indiferent care este aceasta și indiferent de grupul în care se află, dau dovadă de o formă distinctă de conduită, și anume că, în orice, vor întotdeauna să iasă în evidență și să se etaleze, au mereu tendința de a

constrânge oamenii și de a-i controla, vor mereu să conducă oamenii și să ia deciziile, vor să fie mereu în lumina reflectoarelor, vor mereu să atragă privirea și atenția oamenilor asupra lor și doresc admirație din partea tuturor. Ori de câte ori antihriștii se alătură unui grup, indiferent cât este de numeros, cine sunt membrii grupului sau care este profesia sau identitatea acestora, antihriștii fac mai întâi un bilanț al lucrurilor pentru a vedea cine este impunător și remarcabil, cine este elocvent, cine este impresionant și cine este calificat sau are prestigiu. Evaluează pe cine pot învinge și pe cine nu, precum și cine îi depășește și cine este inferior. Acestea sunt primele lucruri la care se uită. După ce evaluează rapid situația, încep să acționeze, dându-i la o parte și ignorându-i pe cei care le sunt inferiori pentru moment. Merg mai întâi la cei pe care îi consideră a fi superiori, care au un anumit prestigiu și statut sau cei cu daruri și talent. Aceștia sunt oamenii cu care se compară mai întâi. Dacă oricare dintre acești oameni este respectat de frați și surori sau a fost credincios de multă vreme în Dumnezeu și are o reputație bună, atunci devine ținta invidiei antihriștilor și, desigur, este privit ca un adversar. Apoi, antihriștii se compară în secret cu acești oameni care au prestigiu, care au statut și care impun admirația fraților și surorilor. Ei încep să se gândească la astfel de oameni, examinând ce pot face, ce au stăpânit și de ce sunt stimați de către unii oameni. Privind și observând, antihriștii își dau seama că acești oameni sunt experți într-o anumită profesie, precum și de faptul că toată lumea îi respectă, pentru că au crezut mai mult timp în Dumnezeu și pot împărtăși anumite mărturii bazate pe experiență. Antihriștii îi privesc pe oamenii de acest fel ca „pradă” și îi recunosc ca adversari, apoi alcătuiesc un plan de acțiune. Ce plan de acțiune? Se uită la aspectele în care nu sunt egalii adversarilor lor și apoi încep să lucreze la aceste aspecte. De exemplu, dacă nu sunt la fel de buni la o anumită profesie ca ei, vor studia acea profesie, vor citi mai multe cărți, vor căuta mai mult tot felul de informații și vor cere mai mult, cu modestie, instrucțiuni altora. Vor participa la orice fel de muncă legată de acea profesie, acumulând treptat experiență și cultivându-și propria putere. Iar atunci când cred că au capitalul de a concura cu adversarii lor, ies frecvent în față ca să-și exprime „părerile sclipitoare” și adesea își combat și își denigrează intenționat adversarii, pentru a-i face de rușine și a le păta numele, subliniind astfel cât de inteligenți și extraordinari sunt, și își oprimă adversarii. Oamenii ageri la minte pot vedea clar toate aceste lucruri. Numai cei care sunt nesăbuiți și ignoranți și cărora le lipsește discernământul nu pot. Majoritatea oamenilor văd doar entuziasmul, ceea ce urmăresc, suferința, prețul pe care îl plătesc și comportamentul aparent bun al antihriștilor, dar adevărata situație este ascunsă în adâncul inimii antihriștilor. Care este obiectivul lor principal? Să câștige statut. Ținta spre care este îndreptată toată lucrarea lor, toată truda și tot prețul pe care îl plătesc, sunt lucrurile pe care le venerează cel mai mult în inimile lor: statutul și puterea.

Pentru a obține putere și statut, primul lucru pe care antihriștii îl fac în biserică este să încerce să câștige încrederea și stima altor oameni, astfel încât să poată convinge mai mulți oameni și să-i facă pe mai mulți dintre ei să-i admire și să-i venereze,

atingându-și astfel țelul de a avea ultimul cuvânt și de a deține puterea în biserică. Când vine vorba de a obține puterea, se pricep cel mai bine să concureze și să lupte cu alți oameni. Cei care urmăresc adevărul, cei care au prestigiu în biserică și cei care sunt iubiți de frați și de surori sunt adversarii lor principali. Orice persoană care reprezintă o amenințare pentru statutul lor este adversarul lor. Concurează în mod neclintit cu aceia care sunt mai puternici decât ei; și concurează fără milă împotriva celor care sunt mai slabi decât ei. Inimile lor sunt pline de filosofii despre competiție și luptă. Cred că, dacă oamenii nu concurează și nu luptă, nu vor fi capabili să obțină niciun beneficiu și că pot obține lucrurile pe care le vor doar prin competiție și luptă. Pentru a obține statut și pentru a-și asuma o poziție proeminentă într-un grup de oameni, fac orice este nevoie ca să concureze cu oricine și nu cruță nicio persoană care reprezintă o amenințare pentru statutul lor. Indiferent cu cine interacționează, aceste interacțiuni sunt pline de competiție și lupte și, până îmbătrânesc, continuă să concureze și să lupte. Spun adesea: „Aș putea învinge acea persoană dacă aș lupta împotriva ei?” Oricine este elocvent și poate vorbi într-un mod logic, structurat și metodic, devine ținta invidiei și a imitației lor. Mai mult decât atât, devine adversarul lor. Oricine urmărește adevărul și are credință și este capabil să îi ajute și să îi sprijine frecvent pe frați și surori și le permite să iasă din negativitate și slăbiciune devine, de asemenea, adversarul lor, precum oricine este competent într-o anumită profesie și este întrucâtva stimat de frați și de surori. Oricine obține rezultate în lucrarea lui și obține aprecierea Celui de mai sus devine, în mod firesc, un adversar și mai mare pentru ei. Indiferent în ce grup se află, care sunt mottourile antihriștilor? Spuneți ce gândiți. (Lupta cu alți oameni și cu Cerul este o sursă de distracție nesfârșită.) Nu este o nebunie? Este o nebunie. Mai sunt altele? (Dumnezeule, nu se gândesc ei: „Sunt propriul meu domn în cer și pe întregul pământ”? Adică vor să fie mai presus și, indiferent cu cine sunt, vor mereu să-l întreacă.) Aceasta este una dintre ideile lor. Altele? (Dumnezeule, m-am gândit la trei cuvinte: „Învingătorul e rege.” Cred că vor mereu să le fie superiori celorlalți și să se facă remarcați, indiferent unde sunt și se străduiesc să fie mai presus.) Majoritatea lucrurilor despre care ați vorbit sunt feluri de idei; încercați să folosiți un tip de comportament pentru a le descrie. Antihriștii nu vor neapărat să ocupe cea mai înaltă poziție, indiferent unde sunt. Oricând se duc undeva, au o fire și o mentalitate care îi obligă să acționeze. Care este această mentalitate? Este aceasta: „Trebuie să concurez! Să concurez! Să concurez!” De ce trei de „concurează”, de ce nu un singur „concurează”? (Competiția a devenit viața lor, pe baza acesteia trăiesc.) Aceasta este firea lor. S-au născut cu o fire extrem de arogantă și greu de stăpânit, adică se consideră nemaipomeniți și sunt extrem de încrezuți. Nimeni nu poate diminua această fire incredibil de arogantă a lor; nici ei înșiși nu o pot controla. Prin urmare, viața lor se axează numai pe luptă și competiție. Pentru ce luptă și concurează? Firește, concurează pentru faimă, câștig, statut, respect și propriile interese. Indiferent de metodele pe care trebuie să le folosească, atât timp cât toți se supun lor și atât timp cât obțin beneficii și statut, și-au atins scopul. Voința lor de a

concura nu este o distracție temporară; este un fel de fire care vine dintr-o natură satanică. Este asemănătoare firii marelui balaur roșu care luptă cu Cerul, luptă cu pământul și luptă cu oamenii. Acum, ce vor antihriștii când se luptă și concurează cu alții în biserică? Fără îndoială, ei concurează pentru reputație și statut. Dar dacă obțin statut, la ce le folosește? La ce le folosește dacă alții îi ascultă, îi admiră și îi idolatrizează? Antihriștii înșiși nu pot explica acest lucru. În realitate, le place să se bucure de reputație și statut, să le zâmbească toată lumea și să fie întâmpinați cu flatări și lingușiri. Prin urmare, de fiecare dată când un antihrist merge la o biserică, acesta face un lucru: se luptă și concurează cu ceilalți. Chiar dacă obțin putere și statut, nu au terminat. Pentru a-și proteja statutul și a-și asigura puterea, ei continuă să lupte și să concureze cu ceilalți. Vor face asta până vor muri. Așadar, filosofia antihriștilor este: „Cât timp ești în viață, nu înceta să lupți.” Dacă o persoană rea ca aceasta există în biserică, îi va perturba pe frați și surori? De exemplu, să spunem că toți mănâncă și beau în liniște cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie despre adevăr, iar atmosfera este pașnică și starea de spirit plăcută. În acest moment, un antihrist va clocoti de nemulțumire. Va deveni invidios pe cei care au părtășie despre adevăr și îi va urî. Va începe să-i atace și să-i judece. Oare nu va tulbura acest lucru atmosfera pașnică? Este o persoană rea care a ajuns să-i tulbure și să-i dezguste pe ceilalți. Așa sunt antihriștii. Uneori, antihriștii nu caută să-i distrugă sau să-i învingă pe cei împotriva cărora concurează și pe care îi suprimă; atât timp cât dobândesc reputație, statut, vanitate și mândrie și îi fac pe oameni să-i admire, ei și-au atins scopul. În timp ce concurează, dezvăluie un fel de fire satanică clară. Ce fire este aceasta? Aceea că, indiferent în ce biserică apar, vor mereu să concureze și să se lupte cu alți oameni, vor mereu să concureze pentru faimă, câștig și statut și simt că și-au atins scopul doar când biserica e aruncată în haos și e o harababură, când au câștigat statut și când toată lumea cedează în fața lor. Aceasta este natura antihriștilor. Cu alte cuvinte, ei folosesc competiția și lupta pentru a-și atinge țelurile.

Care este mottoul antihriștilor, indiferent în ce grup se află? „Trebuie să concurez! Să concurez! Să concurez! Trebuie să concurez să fiu cel mai mare și mai grozav!” Aceasta este firea antihriștilor; oriunde se duc, concurează și încearcă să-și îndeplinească țelurile. Sunt slujitori ai Satanei și tulbură lucrarea bisericii. Firea antihriștilor este după cum urmează: ei încep să caute în biserică pentru a vedea cine a crezut în Dumnezeu mulți ani și are resurse, cine are unele daruri sau talente, cine a adus beneficii fraților și surorilor în privința intrării lor în viață, cine are mai mult prestigiu, cine are vechime, cine are o bună reputație printre frați și surori, cine are mai multe lucruri pozitive. Acei oameni vor fi concurenții lor. Pe scurt, de fiecare dată când antihriștii se află într-un grup de oameni, asta fac întotdeauna: concurează pentru statut, concurează pentru o reputație bună, concurează să aibă ultimul cuvânt în diverse chestiuni și dreptul de a lua decizii în cadrul grupului, care, odată câștigată, îi face fericiți. Sunt capabili să facă lucrare concretă după ce câștigă aceste lucruri? Categoric nu, ei nu concurează și nu luptă ca să facă lucrare concretă; scopul lor este să-i domine pe toți ceilalți. „Nu-mi pasă dacă

ești sau nu dispus să cedezi în fața mea; în ceea ce privește capitalul, sunt cel mai grozav, în ceea ce privește abilitățile oratorice, sunt cel mai bun și, în ceea ce privește darurile și talentele, eu le am pe cele mai multe." Oricare ar fi domeniul, ei vor mereu să concureze pentru primul loc. Dacă frații și surorile îi aleg să fie supraveghetori, vor concura cu partenerii lor ca să aibă ultimul cuvânt și dreptul de a lua decizii. Dacă biserica îi face responsabili cu o anumită lucrare, vor insista să decidă felul în care se desfășoară aceasta. Vor vrea să se străduiască să facă tot ce spun și toate lucrurile pe care le decid să fie un succes și să devină realitate. Dacă frații și surorile adoptă ideea altcuiva, vor trece acest lucru cu vederea? (Nu.) Asta înseamnă necazuri. Dacă nu îi asculți, îți vor da o lecție, te vor face să simți că nu te-ai putea descurca fără ei și îți vor arăta ce consecințe vor fi dacă nu asculți de ei. Atât de îngâmfată, odioasă și nerezonabilă este firea antihriștilor. Ei nu au nici conștiință, nici rațiune, nici măcar o fărâmă de adevăr. Din acțiunile și faptele unui antihrist se poate vedea că ceea ce face nu are nimic din rațiunea unei persoane normale și, deși cineva poate să aibă părtășie cu el despre adevăr, nu îl acceptă. Oricât de corect este ceea ce spui, nu îl mulțumește. Singurele lucruri pe care îi place să le urmărească, pe care le venerează, sunt reputația și statutul. Atât timp cât se poate bucura de beneficiile statutului, este mulțumit. Aceasta este valoarea existenței lor, după cum cred ei. Indiferent în cadrul cărui grup de oameni se află, trebuie să le arate „lumina" și „căldura" pe care le oferă, talentele, unicitatea lor. Și, tocmai deoarece se cred speciali, ei consideră în mod natural că ar trebui tratați mai bine decât oamenii obișnuiți, că ar trebui să primească sprijinul și admirația oamenilor, că oamenii ar trebui să-i admire, să-i venereze – ei cred că toate astea li se datorează. Oare astfel de oameni nu sunt neobrăzați și nerușinați? Nu este o problemă ca asemenea oameni să fie prezenți în biserică? Când se întâmplă ceva, e de bun simț ca oamenii să asculte de oricine vorbește corect, să se supună oricui are o sugestie care este benefică pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și să adopte sugestia care este în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă antihriștii spun ceva care nu este în concordanță cu principiile, toți ceilalți ar putea să nu-i asculte sau să nu le adopte sugestia. În acest caz, ce vor face antihriștii? Vor continua să încerce să se apere și să se justifice și se vor gândi la moduri de a-i convinge pe ceilalți și de a-i face pe frați și pe surori să-i asculte și să le adopte sugestiile. Nu vor ține cont de efectul pe care l-ar putea avea asupra lucrării bisericii dacă sugestia lor este adoptată. Nu este un lucru de care să țină cont. Care este singurul lucru de care vor ține cont? „Dacă sugestia mea nu va fi adoptată, unde voi fi capabil să-mi arăt fața? Așadar, trebuie să concurez și să mă străduiesc ca sugestia mea să fie adoptată." Oricând se întâmplă ceva, așa gândesc și acționează ei. Nu reflectează niciodată să vadă dacă acest lucru este sau nu în conformitate cu principiile și nu acceptă niciodată adevărul. Aceasta este firea antihriștilor.

Care este manifestarea principală a lipsei complete de rațiune a antihriștilor? Ei cred că sunt înzestrați, că sunt capabili, că au un calibru bun și că se cuvine să fie venerați și sprijiniți de alți oameni și puși în funcții importante de casa lui Dumnezeu. Mai mult,

cred că aceasta ar trebui să adopte și să promoveze toate sugestiile și ideile pe care le propun și, dacă nu le adoptă, ei se înfurie foarte tare, devin potrivnici casei lui Dumnezeu și-și întemeiază împărății independente. Oare această dezvăluire a firii și a esenței antihriștilor nu provoacă perturbări și tulburări în biserică? Se poate spune că toate acțiunile antihriștilor provoacă perturbări și tulburări imense lucrării bisericii și intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Atunci când antihriștii concurează pentru pozițiile de conducere din biserici și pentru prestigiu printre aleșii lui Dumnezeu, folosesc toate mijloacele posibile pentru a-i ataca pe ceilalți și a se preamări. Nu iau în considerare cât de grav pot dăuna lucrării casei lui Dumnezeu și intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Îi interesează doar dacă ambițiile și dorințele lor pot fi satisfăcute și dacă statutul și reputația lor pot fi protejate. Rolul lor în biserici și printre aleșii lui Dumnezeu este acela de demoni, de oameni răi, de slujitori ai Satanei. Ei nu sunt, în niciun caz, oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai lui Dumnezeu, cu atât mai puțin sunt oameni care iubesc și acceptă adevărul. Când intențiile și scopurile lor nu au fost încă atinse, nu reflectează niciodată la ei înșiși și nu se cunosc, nu reflectează niciodată dacă intențiile și scopurile lor sunt în conformitate cu adevărul, nu caută niciodată cum să meargă pe calea căutării adevărului pentru a obține mântuirea. Nu cred în Dumnezeu și nu aleg calea pe care s-ar cuveni să o urmeze cu o stare de spirit supusă. În schimb, își frământă creierii, gândindu-se: „Cum pot să ajung în postura de conducător sau lucrător? Cum pot să concurez cu liderii și lucrătorii bisericii? Cum pot să-i induc în eroare și să-i controlez pe aleșii lui dumnezeu și să-l transform pe hristos într-o simplă imagine? Cum pot să-mi asigur un loc în biserică? Cum pot să mă asigur că am o poziție fermă în biserică și că o să câștig statut, cum pot să-mi garantez că voi avea succes și nu voi eșua și, în cele din urmă, îmi voi îndeplini țelul de a-i controla pe aleșii lui dumnezeu și-mi voi întemeia propria împărăție?” Acestea sunt lucrurile la care antihriștii se gândesc zi și noapte. Ce fire și ce natură este aceasta? De exemplu, când frații și surorile obișnuite scriu articole cu mărturii, se gândesc cum să-și exprime fidel, în scris, experiențele și înțelegerea. Așadar, se roagă înaintea lui Dumnezeu, în speranța că El le va oferi mai multă luminare în ceea ce privește adevărul și le va permite să câștige o înțelegere mai mare și mai profundă a acestuia. Pe când antihriștii, atunci când scriu articole, își frământă mintea gândindu-se cum să scrie într-un mod care îi va face pe mai mulți oameni să-i înțeleagă, să afle despre ei și să-i admire și, astfel, să câștige statut în mințile mai multor oameni. Își doresc să folosească acest lucru banal, minor, pentru a-și spori faima. Nici măcar nu pot renunța la acest tip de oportunitate. Ce fel de oameni sunt ei? Unii antihriști, când văd că alții pot scrie articole cu mărturii bazate pe experiență, își doresc să scrie ceva mai grozav decât oricare altă mărturie bazată pe experiență, în efortul de a concura cu aceștia pentru statut și prestigiu. Așadar, ei născocesc și plagiază povești. Chiar îndrăznesc să facă lucruri precum a oferi mărturie falsă. Pentru a-și face un renume, pentru a-i face pe mai mulți oameni să afle despre ei și pentru a deveni cunoscuți, antihriștii nu ezită să facă tot felul de lucruri rușinoase. Nici măcar nu

vor rata nici cea mai mică oportunitate de a deveni renumiți, de a obține statut și de a fi stimați într-un grup de oameni și priviți cu un respect deosebit. Care este scopul de a fi priviți cu un respect deosebit? La ce consecințe și la ce țeluri vor să ajungă antihriștii? Vor ca alții să-i vadă ca pe niște oameni extraordinari care sunt mai nobili decât oricine altcineva și care excelează în anumite domenii; vor să lase o impresie bună în mințile celorlalți, o impresie profundă și chiar să-i facă treptat pe alți oameni să-i invidieze, să-i admire și să-i stimeze. În timp ce se străduiesc din toate puterile să realizeze acest scop, continuă și să meargă pe aceeași cale ca înainte.

Indiferent în ce grup de oameni se află, indiferent dacă se prefac sau trudesc, în adâncul inimilor antihriștilor, nu se ascunde decât o dorință de statut. Esența pe care o dezvăluie și o manifestă nu este altceva decât luptă și competiție. Indiferent ce fac, antihriștii concurează cu alții pentru statut, reputație și interese. Cea mai obișnuită manifestare a acestui lucru este aceea de a concura pentru un renume bun, o bună apreciere și un statut în mințile oamenilor, astfel încât aceștia să-i stimeze și să-i venereze și apoi să se învârtă și să se adune în jurul lor. Aceasta este calea pe care merg antihriștii; pentru asta concurează ei. Oricum condamnă și disecă aceste lucruri cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii nu vor accepta adevărul, nu vor accepta judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, nici nu vor renunța la aceste lucruri care sunt judecate și condamnate de Dumnezeu. Dimpotrivă, cu cât Dumnezeu expune mai mult aceste lucruri, cu atât mai vicleni devin antihriștii. Ei adoptă mijloace mai ascunse și mai alunecoase pentru a urmări aceste lucruri, ca oamenii să nu poată vedea ce fac ei și să creadă, în mod greșit, că au renunțat la ele. Cu cât Dumnezeu expune mai mult aceste lucruri, antihriștii cu atât mai mult găsesc căi de a folosi metode mai viclene și mai inteligente de a le urmări și a le câștiga. Mai mult, folosesc cuvinte care sună bine pentru a-și ține secrete motivele ascunse. Pe scurt, antihriștii nu acceptă sub nicio formă adevărul, nu reflectează asupra comportamentului lor, nici nu vin înaintea lui Dumnezeu, rugându-se și căutând adevărul. Dimpotrivă, în inimile lor, sunt și mai nemulțumiți de expunerea și judecata din partea lui Dumnezeu, până într-acolo încât adoptă o atitudine ostilă față de aceste lucruri. Nu numai că nu renunță la urmărirea reputației și a statutului, ci prețuiesc și mai mult aceste lucruri și se gândesc la moduri de a ascunde și a masca această urmărire și de-ai împiedica pe oameni să o vadă așa cum este și să o identifice. Indiferent de situație, antihriștii nu numai că nu vor reuși să practice adevărul, dar atunci când sunt văzuți așa cum sunt cu adevărat, când își dezvăluie din greșeală aceste ambiții și dorințe, sunt mai îngrijorați că alții le vor vedea adevărata esență și adevărata față, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, așa că încearcă să mascheze acest lucru și fac tot ce le stă în putință ca să se apere. De ce maschează acest lucru? Ca să-și protejeze de pierderi statutul și reputația și ca să-și păstreze forța pentru următoarea lor luptă. Aceasta este esența antihriștilor. Oricând sau oricare ar fi situația, țelurile și direcția conduitei lor personale nu se vor schimba și nici scopurile lor în viață sau principiile din spatele acțiunilor lor sau dorința, ambiția și obiectivul din adâncul inimii

lor de a urmări statutul. Nu numai că vor face tot ce le stă în putință ca să se străduiască să obțină statut, dar își vor spori eforturile pentru a-l obține. Cu cât casa lui Dumnezeu are mai mult părtășie despre adevăr, cu atât mai mult vor evita, în mod inteligent, să folosească unele comportamente și manifestări evidente pe care alți oameni le pot desluși și discerne. Vor trece la o metodă diferită și vor plânge amarnic, recunoscându-și greșelile și condamnându-se, câștigând compătimirea oamenilor, făcându-i să creadă, în mod greșit, că s-au căit și s-au schimbat și făcând în așa fel încât oamenilor să le fie mai greu să-i discearnă. Care este esența antihriștilor? Nu este cam vicleană? (Ba da.) Când oamenii sunt atât de vicleni, ei sunt diavoli. Diavolii pot cu adevărat să se căiască? Pot cu adevărat să-și lase la o parte ambiția și dorința de a urmări statutul? Diavolii ar prefera să moară decât să lase deoparte această ambiție. Indiferent cum ai părtășie cu ei despre adevăr, va fi în zadar, ei nu vor lăsa la o parte această ambiție. Dacă, în această situație, pierd lupta și sunt expuși de frați și surori, vor continua să lupte și să concureze pentru statut, reputație, ultimul cuvânt și dreptul de a lua decizii atunci când trec la următorul grup. Vor concura pentru aceste lucruri. Indiferent de situație sau de grupul de oameni în care se află, principiul pe care îl respectă mereu este să concureze: „Numai eu pot conduce; nimeni altcineva nu mă poate conduce!” Nu sunt deloc dispuși să fie discipoli obișnuiți sau să accepte conducerea sau ajutorul altor oameni. Aceasta este esența antihriștilor.

În biserică există unii care cred în Dumnezeu de mulți ani și totuși nu urmăresc deloc adevărul, urmărind mereu statutul și reputația? Care sunt manifestările unor astfel de oameni? Ați spune că oamenii care se laudă mereu, care sunt în stare să vină cu gânduri originale și să peroreze idei mărețe sunt asemenea persoane? Ce fel de lucruri fac adesea? (Cineva își exprimă punctul de vedere și acesta li se pare corect tuturor celorlalți, dar, ca să arate cât este de sclipitoare, această persoană vine cu un punct de vedere diferit, pe care oamenii îl consideră și mai corect și care va repudia punctul de vedere al primei persoane, arătând astfel cât de sclipitoare este.) Asta înseamnă că se dă mare. Acești oameni resping părerile celorlalți și apoi vin cu propria perspectivă unică, una pe care nici măcar ei nu o consideră realistă sau validă – este doar un slogan – totuși trebuie să le arate oamenilor cât de sclipitori sunt și să-i facă pe toți să-i asculte. Trebuie să fie mereu diferiți, trebuie să inventeze mereu gânduri originale, perorează mereu idei mărețe și, indiferent cât de realizabil și practicabil este ceea ce spun alții, mereu trebuie să voteze împotrivă și găsesc diverse motive și scuze să nege punctele de vedere ale altor oameni. Acestea sunt cele mai obișnuite comportamente ale oamenilor care încearcă să vină cu gânduri originale și perorează idei mărețe. Oricât de corecte sau de potrivite ar fi acțiunile cuiva, ei le vor respinge și le vor ignora. Deși știu clar că această persoană a acționat cum se cuvine, ei vor spune că acțiunile ei nu au fost potrivite și vor face să pară că ei ar fi făcut o treabă mai bună și că, în mod categoric, nu îi sunt inferiori acelei persoane. Astfel de oameni cred că nimeni nu este la fel de bun ca ei, că sunt mai buni decât alți oameni în toate privințele. Pentru ei, orice spun alții

este incorect; alți oameni sunt lipsiți de valoare, iar ei înșiși sunt buni în toate privințele. Chiar dacă fac ceva greșit și sunt emondați, nu vor fi dispuși să se supună, nu vor accepta deloc adevărul și s-ar putea să vină cu o mulțime de scuze, lucru care îi face pe alții să creadă că nu au greșit și că nu ar fi trebuit să fie emondați. Oamenii cărora le place să vină cu gânduri originale și să peroreze idei mărețe sunt aroganți și se cred fără prihană în felul acesta. De fapt, marii majorități a acestor oameni îi lipsește talentul adevărat și nu poate face bine nimic; se alege praful de orice fac. Nu au deloc conștiință de sine, cred că sunt mai buni decât alți oameni și îndrăznesc să se amestece și să se implice în orice fac alți oameni și continuă să peroreze idei mărețe, vrând mereu ca alții să-i stimeze și să-i asculte. Oricare ar fi situația sau în orice grup s-ar afla, vor doar ca alții să-i slujească și să-i asculte; nu vor să slujească sau să asculte de nimeni. Nu sunt aceștia antihriști? Atât sunt de aroganți antihriștii și atât de lipsiți de prihană se consideră ei; atât de mult le lipsește rațiunea. Vorbesc doar despre doctrine înșelătoare și, dacă alți oameni le indică greșelile, trebuie să denatureze cuvintele și logica și să vorbească într-un mod fals, care sună plăcut, pentru a-i face pe oameni să considere că au dreptate. Indiferent cât de corectă este opinia cuiva, antihriștii vor folosi o manieră de a vorbi elocventă ca să o facă să pară incorectă și să-i facă pe toți să accepte opinia lor. Antihriștii sunt oameni de felul acesta – sunt excepțional de capabili să-i inducă în eroare pe alții, o pot face până într-acolo încât aceștia se zăpăcesc, sunt dezorientați și nu mai pot deosebi ce este corect de ce este greșit. În final, toți cei cărora le lipsește discernământul vor fi pe deplin induși în eroare și luați prizonieri de acești antihriști. În majoritatea bisericilor, există oameni care îi induc în eroare pe alții în felul acesta. Când aleșii lui Dumnezeu au părtășie despre adevăr sau își împărtășesc mărturii bazate pe experiență, antihriștii se ridică mereu și-și exprimă propriile păreri. Nu-și deschid inimile ca să aibă părtășie într-un mod sincer despre cunoașterea lor bazată pe experiență; în schimb, indică mereu lucrurile și fac remarci critice, iresponsabile despre cunoașterea bazată pe experiență a altor oameni, ca să se laude cu cât sunt de deștepți și-și ating scopul de a-i face pe ceilalți să-i stimeze. Antihriștii se pricep foarte bine să vorbească despre cuvinte și doctrine; nu pot împărtăși niciodată mărturie bazată pe experiență adevărată și nu vorbesc niciodată despre cunoașterea de sine. În schimb, caută mereu probleme la alți oameni și fac mare caz despre ele. Nu-i vezi niciodată pe antihriști acceptând, cu mintea deschisă, opiniile altor oameni sau având părtășie din inițiativă proprie despre firile lor corupte și dezvăluindu-se așa cum sunt în fața celorlalți. Cu siguranță nu îi vei vedea având părtășie despre părerile eronate și absurde pe care le-au avut și despre felul în care le-au schimbat și categoric nu-i vei auzi recunoscând greșelile pe care le-au făcut sau neajunsurile pe care le au… Oricât de mult interacționează antihriștii cu alții, îi fac mereu pe oameni să creadă că ei nu au deloc corupție, că s-au născut sfinți și oameni desăvârșiți și că alții ar trebui să-i venereze. Oamenii care au cu adevărat rațiune nu sunt dispuși să fie stimați sau venerați de alții. Dacă alți oameni chiar îi stimează și-i venerează, ei consideră acest lucru rușinos, pentru că știu că sunt oameni

corupți cu firi corupte și că nu au adevărurile-realități. Își cunosc propria măsură, așa că orice corupție dezvăluie și orice păreri greșite au, pot avea părtășie sinceră despre aceste lucruri și îi pot informa pe alții despre ele, iar asta îi face să se simtă foarte relaxați, liberi și fericiți. Nu consideră deloc că acest lucru este dificil de făcut. Chiar dacă alții îi judecă, îi desconsideră, îi fac proști sau îi disprețuiesc, ei nu se supără foarte tare. Dimpotrivă, consideră că este un lucru foarte normal și pot să-l abordeze corect. Întrucât oamenii au firi corupte, vor dezvălui corupție în mod firesc. Indiferent dacă recunoști sau nu, aceasta este o realitate. Dacă îți poți recunoaște propria corupție, este un lucru bun și este și mai bine dacă alții o pot vedea clar. În felul acesta, nu te vor venera sau stima. Oamenii care înțeleg adevărul și au o oarecare rațiune pot să-și deschidă inimile și să aibă părtășie despre cunoașterea de sine; acest lucru nu li se pare dificil. Însă, pentru antihriști, este foarte dificil. Ei îi consideră idioți pe cei care vorbesc deschis într-un mod pur și îi privesc ca pe niște nesăbuiți pe cei care vorbesc despre cunoașterea lor de sine și vorbesc cu onestitate. Prin urmare, antihriștii îi desconsideră complet pe acei oameni. Dacă cineva poate înțelege adevărul și toți îl aprobă în mod deosebit, antihriștii vor considera acea persoană incomodă, un spin în coastele lor și o vor judeca și condamna. Vor respinge practicile corecte și lucrurile pozitive pe care le are acea persoană și le vor face să pară o înțelegere incorectă și denaturată. Indiferent cine face un lucru benefic pentru biserică sau pentru frați și surori, antihriștii se vor gândi la moduri de a-l deprecia, lua în râs și ridiculiza; oricât de bun a fost lucrul pe care l-a făcut sau oricâte beneficii le-a adus oamenilor, antihriștii nu vor considera că este demn de menționat și-l vor banaliza și minimiza, diminuându-l până într-acolo încât pare complet lipsit de valoare. Pe când, dacă antihriștii fac puțin bine, vor face tot ce le stă în putință ca să exagereze și să sporească acel lucru, făcându-i pe toți să-l vadă, să știe că ei l-au făcut și că a fost serviciul lor merituos, astfel încât frații și surorile să-i vadă cu un respect deosebit, să-i poarte mereu în gând, să se simtă foarte îndatorați față de ei și să-și amintească lucrurile care sunt bune la ei. Toți antihriștii sunt capabili să acționeze în felul acesta, la fel ca și aceia care au firea antihriștilor. În privința asta, antihriștii nu sunt diferiți de fariseii ipocriți; de fapt, sunt mai răi decât ei. Acestea sunt cele mai obișnuite și evidente manifestări tipice ale antihriștilor.

Ce atitudine tăinuiesc antihriștii atunci când fac lucruri? Vor să facă lucruri bune în fața altora și vor să facă lucruri rele în secret. Vor ca toată lumea să știe despre lucrurile bune pe care le fac și să ascundă lucrurile rele, ca nimeni să nu afle despre ele, până într-acolo încât niciun cuvânt despre asta nu se va afla, iar ei se simt obligați să facă tot ce le stă în putință ca să le ascundă. Această fire a antihriștilor este dezgustătoare, nu-i așa? De ce acționează antihriștii în felul acesta? (Ca să-și păzească reputația și statutul.) Așa e. La suprafață, par să nu concureze pentru statut sau să nu spună vreun lucru de dragul acestuia, dar tot ce fac și spun este pentru a-și proteja și păstra statutul și pentru a avea un prestigiu înalt și un bun renume. Uneori, chiar se luptă pentru statut în cadrul unui grup, fără să lase pe nimeni să vadă că fac asta. Chiar dacă fac o

recomandare pentru cineva, adică desfășoară câteva tipuri de lucruri pe care ar trebui să le facă, vor să facă persoana pe care o recomandă să se simtă foarte recunoscătoare față de ei și să știe că a avut șansa să îndeplinească această datorie doar datorită recomandării lor. Antihriștii nu vor rata niciodată o astfel de ocazie. Se gândesc: „Deși te-am recomandat, sunt în continuare conducătorul tău, așa că nu mă poți depăși." Pasiunea antihriștilor pentru statut și reputație este destul de evidentă. Ca să concureze pentru statut și să și-l păzească, nu trec cu vederea nicio privire sau niciun cuvânt necugetat din partea nimănui, cu atât mai mult nimic din ce se întâmplă în orice colț. Antihriștii observă toate aceste lucruri, mari sau mici, iar cuvintele rostite de alți oameni se tot repetă în mințile lor. Cu ce scop fac asta? Le place să bârfească? Nu; în toate acestea, vor să găsească o cale și o oportunitate de a-și proteja statutul. Nu vor ca statutul sau renumele lor să sufere pierderi din cauza unei neglijențe sau a unei nepăsări de moment. De dragul statutului, au învățat cum să dobândească „pătrundere" în orice; ori de câte ori un frate sau o soră spune un lucru pe care ei îl consideră lipsit de respect sau exprimă o opinie care este în conflict cu a lor, nu vor s-o treacă cu vederea; iau lucrurile în serios, desfășurând cercetări detaliate și analize profunde și apoi găsesc un răspuns corespunzător ca să facă față celor spuse, până când statutul lor este bine stabilit în mințile tuturor și absolut de nezdruncinat. În momentul în care renumele le este afectat sau aud câteva cuvinte nefavorabile pentru acesta, vor depista rapid sursa și vor încerca să găsească scuze și raționamente cu care să-și restabilească reputația. Prin urmare, indiferent ce îndatoriri fac antihriștii, indiferent dacă acționează sau nu drept conducători sau lucrători, fiecare lucru cu care se ocupă și fiecare cuvânt pe care îl rostesc este de dragul statutului lor și nu poate fi separat de dorința lor de a-și proteja interesele. În adâncul inimilor lor, antihriștii nu au deloc conceptul de practicare a adevărului sau de a proteja interesele casei lui Dumnezeu. Prin urmare, esența antihriștilor poate fi definită precis după cum urmează: ei sunt dușmanii lui Dumnezeu; sunt o haită de diavoli și de satane care au venit să tulbure, să perturbe și să distrugă lucrarea casei lui Dumnezeu. Sunt slujitori ai Satanei; nu sunt oameni care-L urmează pe Dumnezeu, nici membri ai casei Lui, nici obiecte ale mântuirii lui Dumnezeu.

V-ați simțit mișcați de vreunul dintre lucrurile despre care am avut părtășie astăzi? Care parte v-a mișcat? (Ultima parte, adică atunci când Dumnezeu a disecat natura competitivă a antihriștilor.) Nu este un lucru bun să concurezi mereu. Acest comportament este legat de antihriști și de distrugere. Nu este o cale bună. Ce ar trebui să facă oamenii când au aceste manifestări și dezvăluiri? Ce alegere ar trebui să facă? Cum ar trebui să evite aceste lucruri? Acestea sunt problemele la care oamenii ar trebui să se gândească și la care ar trebui să chibzuiască cel mai mult acum și sunt, de asemenea, probleme pe care oamenii le întâlnesc în fiecare zi. Cum pot să se abțină să nu concureze când se întâmplă ceva și cum ar trebui să înlăture durerea și neliniștea din inima lor după ce concurează – aceasta este o problemă pe care fiecare persoană trebuie să o înfrunte. Oamenii au firi corupte, așadar concurează pentru prestigiu, profit și reputație și le este

dificil să se abțină să concureze. Atunci, dacă o persoană nu concurează, asta înseamnă că a scăpat de firea și de esența antihriștilor? (Nu, acesta este doar un fenomen de suprafață. Dacă firea ei interioară nu este rezolvată, atunci problema de a merge pe calea antihriștilor nu poate fi rezolvată.) Așadar, cum poate fi rezolvată problema de a merge pe calea antihriștilor? (Pe de o parte, o persoană trebuie să fie conștientă de această chestiune și să vină înaintea lui Dumnezeu ca să se roage atunci când dezvăluie gânduri și idei de a concura pentru statut. În plus, trebuie să se deschidă și să se dezvăluie complet fraților și surorilor și apoi să se răzvrătească în mod conștient împotriva acestor gânduri și idei incorecte. De asemenea, trebuie să-I ceară lui Dumnezeu să o judece, să o mustre, să o emondeze și să o disciplineze. Apoi va fi capabilă să pășească pe calea corectă.) Este un răspuns destul de bun. Totuși, acest lucru nu este ușor de obținut; în special pentru cei care iubesc prea mult reputația și statutul este și mai greu de obținut. A renunța la reputație și statut nu este ușor – oamenii pot obține acest lucru doar urmărind adevărul. Numai înțelegând adevărul, pot ajunge să se cunoască, să vadă clar deșertăciunea din spatele urmăririi faimei, a câștigului și a statutului și să vadă clar adevărul corupției omenirii. Numai atunci când oamenii ajung cu adevărat să se cunoască, pot să renunțe la statut și reputație. Nu este ușor să te eliberezi de firea ta coruptă. Dacă ai recunoscut că nu deții adevărul, că ai prea multe lipsuri și că dezvălui prea multă corupție și totuși nu depui niciun efort în urmărirea adevărului și te deghizezi și te complaci în ipocrizie, făcându-i pe oameni să creadă în mod greșit că tu poți face orice, atunci acest lucru te va pune în pericol – mai devreme sau mai târziu, va veni o vreme când te vei lovi de un zid și vei cădea. Trebuie să recunoști că nu deții adevărul și să fii suficient de curajos pentru a înfrunta realitatea. Ai slăbiciuni, dezvălui corupție și ai tot felul de lipsuri. Acest lucru este normal, pentru că ești o persoană obișnuită, nu ești supraomenesc sau omnipotent și trebuie să recunoști acest lucru. Când alți oameni te disprețuiesc sau te batjocoresc, să nu reacționezi imediat cu antipatie pentru că lucrurile pe care le spun ei sunt neplăcute sau să te împotrivești acestora pentru că te crezi capabil și perfect – nu aceasta ar trebui să fie atitudinea ta față de astfel de cuvinte. Care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să-ți spui: „Am defectele mele, tot ce are legătură cu mine este corupt și imperfect, iar eu sunt pur și simplu o persoană obișnuită. În ciuda faptului că ei mă disprețuiesc și mă batjocoresc, oare există vreun adevăr în asta? Dacă o parte din ceea ce spun este adevărată, atunci trebuie să o accept de la Dumnezeu.” Dacă ai această atitudine, este o dovadă că ești capabil să gestionezi corect statutul, reputația și lucrurile pe care alți oameni le spun despre tine. Statutul și reputația nu sunt cu ușurință date la o parte. Pentru cei care sunt oarecum înzestrați, au un anumit grad de calibru sau au o anumită experiență de lucru, să lase aceste lucruri deoparte este și mai greu. Deși uneori ar putea pretinde că le-au lăsat deoparte, ei nu pot face asta în inimile lor. Imediat ce situația le permite și au oportunitatea, vor lupta pentru faimă, câștig și statut, la fel cum au făcut înainte, pentru că toți oamenii corupți iubesc aceste lucruri, doar că aceia care nu sunt înzestrați sau nu au talente au o dorință

puțin mai slabă de a urmări statutul. Cei care au cunoștințe, talente, care arată bine și au un capital deosebit, au o dorință foarte puternică de reputație și statut, până într-acolo încât sunt plini de această ambiție și dorință. Pentru ei, cel mai greu lucru de lăsat la o parte este acesta. Când nu au niciun statut, dorința lor este în stadiu incipient. Odată ce dobândesc statut, când casa lui Dumnezeu le încredințează o sarcină importantă și mai ales dacă au lucrat mulți ani și au multă experiență și capital, dorința nu mai este în curs de dezvoltare, ci a prins deja rădăcini, a înflorit și este pe cale să dea roade. Dacă o persoană are dorința și ambiția constantă de a face lucruri mărețe, de a deveni faimoasă, de a deveni o figură grozavă, apoi, imediat ce comit un mare rău, iar consecințele acestuia au efecte, ei vor fi complet terminați și eliminați. Și astfel, înainte ca acest lucru să ducă la o mare nenorocire, ei trebuie să schimbe rapid situația, cât încă este timp. Ori de câte ori faci ceva și în orice context, trebuie să cauți adevărul, să practici să fii o persoană cinstită și ascultătoare de Dumnezeu și să lași deoparte căutarea statutului și a reputației. Atunci când ai gândul și dorința constantă de a concura pentru statut, trebuie să îți dai seama la ce consecințe adverse va duce acest tip de stare dacă este lăsată nerezolvată. Așa că nu pierde timpul în căutarea adevărului, depășește-ți dorința de a concura pentru statut cât este în stare incipientă și înlocuiește-o cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, dorința și ambiția ta de a concura pentru statut vor fi diminuate și tu nu vei tulbura lucrarea bisericii. În acest fel, Dumnezeu Își va aminti de acțiunile tale și le va aproba. Prin urmare, ce încerc să subliniez? Următorul lucru: trebuie să scapi de dorințele și ambițiile tale înainte ca acestea să înflorească, să dea roade și să conducă la o mare nenorocire. Dacă nu te ocupi de ele cât timp sunt încă la început, vei rata o oportunitate grozavă; și, odată ce au condus la o mare nenorocire, va fi prea târziu pentru a le înlătura. Dacă îți lipsește chiar și hotărârea de a te răzvrăti împotriva trupului, îți va fi foarte greu să pășești pe calea urmăririi adevărului; dacă întâmpini piedici și eșecuri în căutarea faimei, a câștigului și a statutului și nu-ți vii în fire, atunci acest lucru este periculos: există posibilitatea să fii eliminat. Când cei care iubesc adevărul se confruntă cu una sau două piedici și eșecuri în ceea ce privește reputația și statutul lor, ei pot să vadă clar că faima, câștigul și statutul nu au deloc valoare. Sunt capabili să se lepede complet de statut și de reputație și, chiar dacă nu vor avea niciodată statut, hotărăsc să continue să urmărească adevărul și să-și îndeplinească cum se cuvine datoria și să-și împărtășească mărturiile din experiență și, astfel, să dobândească rezultatul de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Chiar și atunci când sunt adepți obișnuiți, tot sunt capabili să urmărească până la capăt și tot ceea ce își doresc este să primească aprobarea lui Dumnezeu. Numai aceștia sunt oameni care iubesc sincer adevărul și sunt hotărâți. Casa lui Dumnezeu a eliminat mulți antihriști și oameni răi, iar unii dintre cei care urmăresc adevărul, după ce văd eșecul antihriștilor, reflectează la calea aleasă de acei oameni și, de asemenea, reflectează asupra propriilor persoane și se cunosc pe ei înșiși. Din aceasta, ei dobândesc o înțelegere a intenției lui Dumnezeu, se hotărăsc să fie adepți obișnuiți și se concentrează pe urmărirea adevărului și pe a-și face bine datoria. Chiar

dacă Dumnezeu spune că sunt prestatori de servicii sau nulități josnice, e în ordine pentru ei. Vor încerca numai să fie persoane umile și adepți mărunți și nesemnificativi în ochii lui Dumnezeu, dar persoane care vor ajunge, în cele din urmă, să fie numite de către Dumnezeu ființe create care corespund standardului. Oameni ca aceștia sunt cei buni și cei pe care Dumnezeu îi aprobă.

Lui Dumnezeu Îi plac oamenii care urmăresc adevărul, iar ceea ce detestă cel mai mult este ca oamenii să urmărească faima, câștigul și statutul. Unii oameni prețuiesc într-adevăr statutul și reputația, sunt profund atașați de ele, nu suportă să renunțe la ele. Ei simt întotdeauna că fără acestea nu există bucurie sau speranță în faptul de a trăi, că în această viață există speranță doar când trăiesc pentru statut și reputație și, chiar dacă au puțină faimă, vor continua să lupte, fără să renunțe niciodată. Dacă aceasta este gândirea și perspectiva ta, dacă inima ta este plină de astfel de lucruri, atunci ești incapabil să iubești și să urmărești adevărul, îți lipsesc direcția corectă și obiectivele potrivite în credința ta în Dumnezeu și ești incapabil să urmărești cunoașterea de sine, să lepezi stricăciunea și să trăiești chipul omului; lași lucrurile în voia lor când îți faci datoria, ești lipsit de orice simț al responsabilității și te mulțumești doar să nu faci răul, să nu provoci tulburări, să nu fii îndepărtat. Ar putea astfel de oameni să-și facă datoria într-un mod care este conform standardului? Și ar putea fi mântuiți de Dumnezeu? Imposibil. Când acționezi de dragul reputației și al statutului, chiar te gândești: „Atât timp cât ceea ce fac nu este o faptă rea și nu constituie o tulburare, atunci, chiar dacă motivul meu este greșit, nimeni nu poate să-l vadă sau să mă condamne.” Tu nu știi că Dumnezeu scrutează totul amănunțit. Dacă nu accepți sau nu practici adevărul și ești disprețuit și respins de Dumnezeu, totul s-a terminat pentru tine. Toți cei care nu au inimi cu frică de Dumnezeu se cred deștepți; de fapt, ei nici măcar nu știu când L-au ofensat. Unii oameni nu văd aceste lucruri clar; ei se gândesc: „Eu caut reputația și statutul doar pentru a face mai mult, pentru a-mi asuma mai multe responsabilități. Asta nu constituie o perturbare sau o tulburare a lucrării bisericii și cu siguranță nu dăunează intereselor casei lui Dumnezeu. Nu este o problemă majoră. Pur și simplu îmi iubesc și-mi protejez statutul, dar aceasta nu este o faptă rea.” La suprafață, o astfel de căutare poate părea a nu fi o faptă rea, dar la ce duce în cele din urmă? Vor câștiga astfel de oameni adevărul? Vor dobândi ei mântuirea? Categoric nu. Așadar, urmărirea reputației și a statutului nu este calea cea bună – merge exact în direcția opusă urmăririi adevărului. În concluzie, indiferent de direcția sau țelul urmăririi tale, dacă nu reflectezi asupra urmăririi statutului și a reputației și dacă ți se pare foarte dificil să o lași deoparte, atunci îți va afecta intrarea în viață. Atâta vreme cât statutul are un loc în inima ta, va fi pe deplin capabil să controleze și să influențeze direcția vieții tale și țelul urmăririi tale, caz în care îți va fi foarte greu să intri în adevărul-realitate, ca să nu mai vorbim despre dobândirea unor schimbări în firea ta; dacă vei fi în cele din urmă capabil să câștigi aprobarea lui Dumnezeu este, desigur, de la sine înțeles. Mai mult, dacă nu ești niciodată în stare să renunți la urmărirea statutului, acest lucru îți va afecta capacitatea de a-ți face

datoria într-un fel care e conform standardului, ceea ce va face foarte dificil să devii o ființă creată care să fie conform standardului. De ce spun asta? Nimic nu detestă Dumnezeu mai mult decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire satanică; este o cale greșită, se naște din corupția Satanei, e ceva condamnat de Dumnezeu și este chiar lucrul pe care Dumnezeu îl judecă și-l purifică. Nimic nu detestă mai mult Dumnezeu decât atunci când oamenii urmăresc statutul și, cu toate astea, tu tot concurezi cu încăpățânare pentru statut, îl prețuiești și-l protejezi în mod constant, încercând mereu să-l iei pentru tine. Nu există un oarecare caracter de împotrivire față de Dumnezeu în toate acestea? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața astfel încât, în cele din urmă, îi face să devină ființe create care sunt conform standardului, niște ființe create mărunte și insignifiante – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este aprobată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dezvăluit și eliminat, și vei da de o fundătură. Înțelegi asta, nu-i așa?

7 martie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a patra)

II. Interesele antihriștilor

Astăzi vom continua părtășia despre subiectul din ultima noastră adunare. Data trecută, am avut părtășie despre cea de-a doua secțiune a intereselor antihriștilor din cadrul punctului nouă al diverselor manifestări ale antihriștilor. În această secțiune, am avut părtășie despre propria reputație și propriul statut, nu-i așa? (Așa e.) Amintiți-vă și oferiți-Mi un rezumat aproximativ. Despre câte puncte am avut părtășie în principal cu privire la propria reputație și propriul statut al antihriștilor? (Data trecută, Dumnezeu a avut părtășie despre două puncte. Primul a fost despre atitudinea antihriștilor față de emondare. Antihriștii nu pot accepta niciodată emondarea, nu i se pot supune și nici nu o pot accepta drept adevărul. Al doilea a fost despre felul în care antihriștii își apără reputația și statutul într-un grup de oameni și ce manifestări au. Esența antihriștilor este una de a concura și trebuie să concureze pentru reputația și statutul lor.) Așadar, să continuăm astăzi părtășia despre acest lucru. Ce temă v-am dat data trecută? Ce v-am cerut să contemplați și despre ce v-am cerut să aveți părtășie după ultima noastră adunare? Vă amintiți? (Dumnezeu ne-a cerut să ne comparăm cu părtășia și disecarea manifestărilor antihriștilor, pentru a vedea pe care dintre firile antihriștilor le avem și să vedem pe care dintre naturile antihriștilor ne bazăm pentru a face lucrurile.) Aceasta a fost tema principală. Despre ce a fost subtema? (Despre ce naturi de a concura au antihriștii în timp ce-și protejează reputația și statutul și despre a ne compara cu acestea pentru a vedea cum le dezvăluim în viețile noastre reale și cum facem lucrurile, ce spunem și ce facem de dragul reputației și al statutului și care sunt manifestările de a concura cu frații și surorile pentru faimă și câștig, pe care le avem pentru a ne proteja statutul.) Mai poate cineva să adauge ceva? (Dumnezeu ne-a spus să nu vorbim mereu despre felul de a fi al altor oameni, în timp ce avem părtășie despre aceste manifestări ale antihriștilor, ci, în schimb, să ne comparăm cu ele și să avem părtășie despre ce firi și dezvăluiri avem, care sunt la fel ca ale antihriștilor.) Cam asta e tot. Care era mottoul felului în care antihriștii acționează într-un grup de oameni, despre care am avut părtășie data trecută? Nu v-a impresionat acest lucru? (Mottoul lor este: „Trebuie să concurez! Să concurez! Să concurez!”) Îți amintești asta. Cum de ți-ai putut aminti asta? (Pentru că acest motto al antihriștilor despre care a vorbit Dumnezeu, „Trebuie să concurez! Să concurează! Să concurează!” este un lucru de care eu însumi dau dovadă de obicei și pe care îl dezvălui adesea. De asemenea, tonul părtășiei lui Dumnezeu a fost destul de

viu și felul în care Dumnezeu a exprimat aceste cuvinte s-a potrivit cu starea inimii mele, așa că m-a impresionat destul de mult.) Uneori, când am părtășie despre diversele manifestări și diferitele feluri de naturi-esențe ale antihriștilor și le disec, folosesc un limbaj de zi cu zi, precum și anumite tonuri și metode care sunt ușor de acceptat de oameni și care îi impresionează profund și, de asemenea, folosesc câteva exemple care sunt destul de apropiate de viața reală. Faptul că fac asta chiar îi ajută pe oameni să ajungă să cunoască esența antihriștilor și să se cunoască pe ei înșiși. În plus, îi ajută pe oameni să ajungă să se cunoască și să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu în viața lor reală și îi ajută și mai mult să schimbe acest fel de fire a antihriștilor, nu-i așa? (Așa e.) V-ați amintit cu aproximație ultima părtășie, dar detaliile depășesc aceste lucruri – există mult mai multe detalii. După ce ascultați o părtășie, ar trebui să alcătuiți un rezumat. După ce ascultați o părtășie, ar trebui cel puțin să vă adunați și să o reascultați de mai multe ori și apoi puteți face cu toții un rezumat împreună. După ce am ascultat ceea ce vă amintiți și rezumatele despre ultima noastră părtășie, Îmi pot da seama că nu este proaspătă în mintea voastră, e ca și cum ați ascultat-o în urmă cu un an sau doi și că nu v-a făcut nicio impresie. S-ar putea să fi rămas cu un oarecare concept și o oarecare impresie despre o secțiune, o propoziție sau două, o chestiune sau două, dar se pare că majoritatea oamenilor nu au niciun concept și nicio impresie despre mai multe dintre cunoștințele esențiale și disecările expunerii antihriștilor. Prin urmare, trebuie să reflectați mai mult și să aveți mai multă părtășie între voi, cu privire la chestiunile pe care le-am discutat. Nu vă limitați să le ascultați pur și simplu și apoi să le lăsați la o parte, fără să le luați în serios deloc. Dacă faceți asta, atunci pătrunderea voastră în adevăr va fi prea lentă – nu va fi suficient dacă nu reflectați asupra acestor predici! Așadar, cum lucrați în armonie cu aceste predici în viața voastră bisericească? Aveți părtășie despre aceste predici în adunările voastre săptămânale? Sau ascultați ultimele predici și părtășii de mai multe ori, astfel încât cei mai mulți dintre voi să vă faceți o impresie despre ele și să dobândiți o cunoaștere aprofundată a lor și apoi să înțelegeți adevărul prin prisma lor? Faceți asta? (Dumnezeule, la adunările noastre săptămânale, mai întâi mâncăm și bem ultimele părtășii ale lui Dumnezeu.) Conducătorii de biserică, predicatorii și cei care sunt responsabili de viața bisericească în grupuri decizionale trebuie să-și asume răspunderea pentru asta; doar în felul acesta lucrarea bisericii poate fi făcută bine.

C. Uneltirea în beneficiul propriu

1. Delapidarea bunurilor casei lui Dumnezeu

Astăzi vom avea părtășie despre cea de-a treia secțiune din interesele antihriștilor – beneficiile. Ce sunt beneficiile? (Primirea binecuvântărilor și interesele.) Aceasta este o explicație foarte simplă; acesta este înțelesul literal. Elaborați – ce sunt beneficiile? (Ele sunt interesele materiale și nemateriale, lucruri dezirabile și avantaje pe care oamenii le pot primi din îndeplinirea datoriei lor sau din lucrarea pe care o fac în lume.) Această explicație este corectă. Beneficiile sunt tipuri de tratamente bune pe care oamenii le

primesc pe lângă salariul lor și includ lucruri precum necesitățile de zi cu zi, mâncarea sau cupoanele. Se referă și la avantajele și tratamentele materiale și nemateriale pe care le primește cineva în timp ce-și face datoria; toate aceste lucruri sunt beneficii. Acum că am explicat ce înseamnă acest termen, știți cu toții domeniile, exemplele și manifestările despre care vom avea părtășie în această secțiune? Acum vă trec prin minte comportamentele și acțiunile anumitor oameni, precum și oamenii care sunt capabili să facă aceste lucruri, nu-i așa? Cine sunt primii oameni la care vă gândiți? (Oamenii care profită de statutul lor, ca să trăiască de pe urma bisericii.) Acesta este un tip de persoane. Acești oameni își fac și ei îndatoririle. Unii dintre ei au statut, sunt conducători și lucrători la diverse niveluri sau supraveghetori, în vreme ce alții fac îndatoriri obișnuite. Ce manifestări au în comun cu toții? În timp ce își fac îndatoririle, fac mereu anumite lucrări și anumite lucruri pentru propriul trup, pentru familiile lor și pentru plăcerea proprie. În fiecare zi, aleargă de colo colo, plătesc un preț și se gândesc mereu la ce lucruri dezirabile vor obține făcând cutare sarcină sau cutare datorie. Planifică și calculează mereu în legătură cu avantajele și tratamentul preferențial pe care le pot obține din asta. Odată ce știu, vor face orice ca să obțină aceste lucruri și, chiar mai mult decât atât, sigur nu vor rata nicio asemenea oportunitate de a obține aceste avantaje și aceste interese pentru ei înșiși. Când vine vorba despre această chestiune, ați putea spune că sunt necruțători și lipsiți de sentimente și că sigur nu țin cont deloc de integritatea și demnitatea lor. Nu se tem că frații și surorile i-ar putea privi într-o lumină negativă și cu siguranță nu-și fac griji în legătură cu felul în care i-ar putea evalua Dumnezeu din cauza asta. Nu fac decât să reflecteze în secret și să comploteze cum să profite de îndatoririle pe care le fac, astfel încât să se poată bucura de toate tratamentele benefice posibile. Astfel, oameni ca aceștia au un fel de gândire și raționament care, în aparență, nu pot fi considerate greșite, și anume: „Casa lui dumnezeu este familia mea, iar familia mea este casa lui dumnezeu; ce este al meu este al lui dumnezeu și ce este al lui dumnezeu este al meu. Îndatoririle oamenilor sunt responsabilitățile lor și toate beneficiile de care se pot bucura din îndatoririle lor sunt haruri oferite de dumnezeu; oamenii nu le pot refuza și ar trebui să le accepte de la el. Dacă nu le obțin, atunci altcineva o va face, așa că pot la fel de bine să mă bucur de aceste beneficii, să nu mă prefac umil și cu siguranță nu ar trebui să refuz nimic cu modestie. Trebuie doar să lupt pentru aceste beneficii și să întind mâna să le accept cu o inimă supusă și cu o atitudine sinceră.” Consideră că aceste beneficii sunt un fel de tratament pe care îl merită în mod firesc și pe care se cuvine să și-l însușească; e ca atunci când o persoană lucrează, investește timp și trudește, așa că simte că salariul și remunerația pe care le primește sunt binemeritate. Așadar, chiar dacă a delapidat aceste lucruri și a obținut aceste beneficii luptându-se pentru ele, nu consideră că este greșit sau un lucru pe care Dumnezeu l-ar detesta, cu atât mai puțin îi pasă dacă frații și surorile au vreun fel de opinie despre acea persoană. Ca și cum ar fi absolut corect și firesc să facă asta, antihriștii se bucură de toate aceste lucruri, luptă pentru ele și, mai mult decât atât, în

inimile lor, uneltesc pentru toate aceste lucruri în fiecare zi. Acesta este statutul obișnuit al antihriștilor care își fac îndatoririle și, de asemenea, este statutul obișnuit al antihriștilor care uneltesc pentru interesele personale în timp ce-și fac îndatoririle. Așadar, care este mentalitatea antihriștilor? „În timp ce oamenii își fac datoria, ei încearcă să obțină ceva în schimb. De vreme ce mi-am abandonat familia ca să fac această datorie și de vreme ce am trudit, am investit energie și timp pentru dumnezeu și casa lui, ar trebui să am ocazia de a mă bucura de toate tratamentele bune pe care le doresc.” Antihriștii consideră toate acestea drept lucruri pe care le merită în mod firesc, lucruri pe care Dumnezeu ar trebui să le acorde oamenilor, fără să fie nevoie ca ei să lupte pentru ele. Acesta este punctul de vedere pe care îl au antihriștii. Și, astfel, în timp ce-și fac datoria, trudesc constant pentru beneficii și se tem mereu că altcineva ar putea să le ia unul dintre acele beneficii și să-i lase cu mai puțin. Acesta este un tip de statut al antihriștilor când își fac îndatoririle. În final, la ce se reduc toate intențiile, motivele și obiectivele pe care le au când își fac datoria? Toate acestea se reduc la faptul că ei uneltesc pentru a obține toate beneficiile pentru ei înșiși, crezând că altminteri ar fi doar niște mari idioți și că viața nu ar avea niciun sens. Aceasta este mentalitatea antihriștilor.

Oricum expune Dumnezeu natura antihriștilor sau indiferent de manifestările lor de a nu iubi adevărul, ei nu vor renunța la aceste intenții ale lor și lucruri pe care le urmăresc; continuă să lupte pentru beneficii. De exemplu, după ce unii oameni încep să facă datoria de găzduire, biserica sau frații și surorile cumpără ceva mâncare sau electrocasnice sau chiar le oferă niște bani pentru locuințele de găzduire. Dacă persoana care face această datorie este un antihrist, lucrurile dezirabile pe care încearcă să le obțină pentru sine nu sunt atât de simple ca doar un chibrit sau o linguriță. Spune: „Îmi ofer casa pentru a-i găzdui pe acești frați și surori și pentru a le oferi un serviciu în timp ce-și fac îndatoririle, așadar, casa lui dumnezeu ar trebui, bineînțeles, să asigure toate materialele și toți banii. Îmi ofer casa, gătesc pentru voi toți și vă garantez siguranța; asta e deja destul de bine. Cât despre restul – ce mâncați, ce beți și ce folosiți – aceste lucruri ar trebui să fie furnizate de biserică.” Într-adevăr, nu este greșit că biserica va furniza aceste lucruri, dar lucrul despre care vreau să am părtășie aici este diferența dintre felul în care antihriștii fac datoria de găzduire și felul în care alți oameni fac sincer această datorie. Când antihriștii fac datoria de găzduire, această acțiune nu poate fi luată pur și simplu la valoare nominală; ei au motive ascunse. Se gândesc: „Fac această datorie de găzduire, așa că trebuie să uneltesc pentru a obține ceva din ea. Biserica furnizează ceva mâncare și alte necesități, așa că membrii familiei mele trebuie să mănânce alături de frați și de surori și să folosească și ei acele lucruri după bunul plac. Familia mea aparține casei lui dumnezeu, așadar, ceea ce aparține casei lui dumnezeu aparține și familiei mele.” Aceasta este atitudinea cu care antihriștii își fac îndatoririle, nu-i așa? (Ba da.) Prin urmare, odată ce unii oameni încep să facă datoria de găzduire, inimile lor încep să se schimbe, se gândesc constant la lucrurile materiale și la banii care sunt folosiți pentru găzduirea fraților și surorilor și, dacă nimeni nu cercetează atent aceste

lucruri, atunci apare ocazia ca acești antihriști să obțină câteva beneficii. Ce fel de ocazie? Vor calcula în secret: „Atât cheltuie o persoană într-o zi, deci oricâți bani rămân, nu-i voi înapoia bisericii; pur și simplu îi voi păstra pentru mine. Aceștia sunt cel puțin bani pe care i-am câștigat, așa că nimeni nu mă poate învinui că îi păstrez; este doar ceea ce merit, desigur!” Apoi vor băga în buzunar banii rămași. Unii antihriști vor căuta tot felul de scuze ca să păstreze câteva lucruri materiale donate de frați și de surori sau furnizate de casa lui Dumnezeu. În unele locuri, când frații și surorile se întorc să locuiască acolo, salteaua de pe pat a dispărut, pernele și cuverturile au dispărut, carnea și legumele au dispărut toate, iar când își întreabă gazdele despre asta, acești antihriști spun: „Dacă păstrezi mâncarea mult timp, nu mai are gust bun, așa că am mâncat-o.” Nu sunt aceștia oameni lacomi? (Ba da.) Imediat ce lucrurile materiale oferite de casa lui Dumnezeu, precum și lucrurile cumpărate pentru locuințele de găzduire de către frați și surori, ajung pe proprietățile acestor antihriști, devin ale lor; le folosesc sau le mănâncă, după bunul plac, sau chiar le tratează direct ca pe propriile posesiuni și le ascund. Odată ce frații și surorile merg din nou acolo, aceste lucruri sunt de negăsit. Dacă biserica are nevoie să folosească din nou reședințele acestor antihriști, trebuie să cheltuiască bani ca să cumpere iar acele lucruri, iar frații și surorile trebuie să le aducă din nou în casele lor. Văzând asta, antihriștii se bucură, gândindu-se: „Credința în dumnezeu chiar e grozavă! Nu mă pot îmbogăți atât de repede făcând altceva; acesta este de departe cel mai convenabil mod de a obține lucruri. În plus, nimeni nu ar îndrăzni să depună o plângere la poliție că aceste bunuri ale bisericii au dispărut; dacă tu chiar ai încerca să mă denunți, atunci eu te voi denunța primul! Așadar, nu poți decât să taci și să suporți, nu ai unde să te plângi de asta. Am intrat în posesia acestor lucruri și am mâncat această mâncare. Ce poți să-mi faci? Dumnezeu nu alege favoriți. Îmi ofer casa pentru găzduirea fraților și surorilor, așa că asta este contribuția mea, iar dumnezeu își va aminti de mine pentru ea. De ce să-mi fie frică dacă iau puțin? E doar ceea ce merit! De ce să mă tem dacă mănânc din această mâncare? Ce, voi aveți voie să mâncați, dar eu nu? Sunteți membri ai casei lui dumnezeu, dar oare nu sunt și eu unul? Nu numai că voi profita de situație, dar voi mânca și mă voi ospăta singur!” Aceasta este atitudinea antihriștilor față de îndatoririle lor. Când își fac îndatoririle, scopul lor este să obțină aceste lucruri și le consideră cele mai mari beneficii, spunând: „Acestea reprezintă cel mai mare har oferit de dumnezeu; nimic nu este mai tangibil decât acest har și nimic nu este mai real și mai benefic, în mod tangibil, decât această binecuvântare. Pur și simplu e grozav! Toată lumea spune că a crede în dumnezeu înseamnă «să primească de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în lumea care va veni»; asta adevărește acea zicală. Acum experimentez o fărâmă din această binecuvântare. Acesta chiar este harul lui dumnezeu!” Astfel, antihriștii nu au nicio reținere să ia în stăpânire lucruri care aparțin casei lui Dumnezeu și, fără milă, le iau pentru sine. Cum privesc antihriștii aceste bunuri ale casei lui Dumnezeu? Le tratează ca pe proprietatea publică din lumea non-credincioasă; cu toții sunt lacomi, cu toții vor să ia pentru sine

lucrurile casei lui Dumnezeu și, totuși, continuă să creadă că acestea sunt harul și binecuvântările de care merită să se bucure pentru că își fac îndatoririle. În plus, nu au niciodată remușcări, nu le este rușine cu asta și nici nu-și recunosc propria ticăloșie sau lipsă de integritate. Câțiva dintre acești antihriști chiar devin tot mai lacomi și mai ambițioși. În timp ce-și fac datoria de găzduire, nu simt niciodată că acțiunile lor ar fi detestate de Dumnezeu sau că acțiunile lor L-ar ofensa. În schimb, continuă să calculeze și să compare în mințile lor, gândindu-se: „Acea familie a slujit ca gazdă și a primit acele lucruri. Dacă aș găzdui aceiași oameni, atunci mi s-ar cuveni acele lucruri. Gazda aceea trăiește în mai mult confort decât mine și mănâncă mai bine decât mine. Cum de nu am profitat și eu așa?" De asemenea, calculează și concurează pentru aceste lucruri. Odată ce apare o ocazie, sunt nemiloși și categoric nu o vor rata. Astfel, atunci când antihriștii fac datoria de găzduire, tânjesc și încearcă să intre în posesia a tot ceea ce pot – de la obiecte mici, precum o pereche de branțuri, până la ceva mare, precum un echipament achiziționat de casa lui Dumnezeu. Profită de ocazia de a-și face îndatoririle pentru a găsi tot felul de scuze și moduri de a-și însuși lucruri, deturnând bunurile casei lui Dumnezeu, în timp ce spun cu nerușinare că o fac doar ca să apere proprietatea casei lui Dumnezeu și că aceste lucruri sunt doar ceea ce merită pentru că își fac îndatoririle. Aceste lucruri se întâmplă în rândul oamenilor care cred în Dumnezeu și Îl urmează.

În timp ce își fac datoria de găzduire, antihriștii s-ar putea preface că nu râvnesc la nimic și nu încearcă să ia lucruri, refuzând să accepte orice plată pentru găzduirea fraților și surorilor, iar când văd anumite obiecte lipsite de valoare, se grăbesc să aibă grijă de ele. Totuși, când e vorba de bunuri valoroase ale casei lui Dumnezeu, categoric nu vor renunța la ele în felul acesta. Poate că vor preda ceva ce valorează un yuan, dar orice valorează 100 de yuani, 1000 de yuani, 10000 de yuani sau ceva și mai valoros, sigur vor băga acel lucru în portofel și-l vor păstra. În cazul unora dintre oameni, la nivel local, apare o situație periculoasă în timp ce au grijă de bunurile casei lui Dumnezeu, iar oamenii care știu că fac asta poate fug în altă parte ori sunt arestați și, astfel, nimeni în afară de ei nu știe despre bunurile de care au grijă – oamenii sunt testați în astfel de situații. Cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, care iubesc adevărul și au o inimă cu frică de Dumnezeu își pot face datoria oricând și nu vor avea nicio idee sau niciun gând să-și însușească aceste bunuri. Cu toate acestea, antihriștii nu sunt așa; își vor frământa mintea și se vor gândi la orice mod posibil de a lua aceste bunuri pentru sine. Imediat ce li se întâmplă ceva oamenilor care știu că ei au grijă de bunuri, antihriștii se bucură în secret în inimile lor și chiar țopăie de bucurie. Își însușesc imediat bunurile, fără să simtă deloc frică și cu atât mai puțin mustrări de conștiință sau vină. Unii antihriști folosesc aceste bunuri pentru cheltuielile gospodăriei lor și se folosesc de ele după bunul plac, unii folosesc imediat banii ca să cumpere lucruri pe care le vor pentru casa lor, iar unii chiar pun banii direct în contul lor bancar și îi păstrează pentru ei, iar când frații și surorile merg să ia bunurile, oare antihriștii sunt capabili atunci să recunoască ce au făcut? Antihriștii categoric nu vor recunoaște niciodată. Scopul lor când cred în

Dumnezeu și își fac datoria este de a obține lucruri dezirabile, iar aceste lucruri dezirabile includ jertfele lui Dumnezeu, proprietatea casei lui Dumnezeu și chiar bunurile personale ale fraților și surorilor. Prin urmare, antihriștii își fac datoria cu lăcomie, dorință și ambiție personală; nu sunt aici ca să urmărească adevărul, să accepte judecata și mustrarea de la Dumnezeu sau să accepte mântuirea lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, au venit aici pentru a obține toate beneficiile, avantajele și bunurile. Se poate spune că acești oameni sunt plini de lăcomie și dorință. Ce își doresc cel mai mult? Cel mai mult își doresc bunurile casei lui Dumnezeu. De aceea, atunci când fac datoria de găzduire, se uită la ce cumpără casa lui Dumnezeu și pentru cine, la câți bani sunt alocați de casa lui Dumnezeu și cui, la cât de mari sunt avantajele și la ce lucruri dezirabile obțin anumiți oameni de la casa lui Dumnezeu și de la frați și surori, pentru că fac datoria de găzduire – acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc. Dacă li se cere să găzduiască frați și surori obișnuite și nu pot obține nimic dezirabil din asta, vor născoci tot felul de scuze, astfel încât să nu trebuiască s-o facă. În clipa în care li se cere să găzduiască un conducător de nivel superior, atitudinea lor se întoarce la 180 de grade, se schimbă, sunt numai zâmbete și așteaptă conducătorul cu nerăbdare; abia așteaptă să-l invite pe acest „mare șef" în casele lor și îl venerează ca pe un zeu. Cred că a dat norocul peste ei, că asta este vaca lor de muls și că, dacă ratează această ocazie, șansa de a se îmbogăți va dispărea, așadar, cum ar putea s-o lase să le scape? Cu lăcomie, dorință și motivația și intenția de a-și însuși bunurile casei lui Dumnezeu, acceptă această datorie care le poate aduce lucruri dezirabile – care este ținta lor finală? Să-și facă bine datoria? Să îi găzduiască bine pe frați și pe surori? Să-și ofere loialitatea? Să dobândească adevărul? Nu, niciunul dintre aceste lucruri; ei vor să folosească această oportunitate pentru a obține lucruri dezirabile. Nu vor găzdui oameni obișnuiți, dar când aud că trebuie să găzduiască un conducător sau un lucrător cu statut, abia vor aștepta să facă asta și atunci vor născoci diverse scuze astfel încât casa lui Dumnezeu să le cumpere necesarul zilnic și tot felul de echipamente de uz casnic, spunând: „Conducătorii nu pot sta în condiții proaste atunci când vin să locuiască aici. Nu ar trebui să fie totul pregătit ca găzduirea să fie comodă? Noi nu ne bucurăm de lucrurile furnizate de casa lui dumnezeu; dacă o facem, doar ne desfătăm în lumină alături de conducători. În plus, dacă vine un conducător, mă tem că nu va fi obișnuit cu mâncarea pe care o consumăm aici în fiecare zi. Conducătorii trebuie să gestioneze multe lucruri în fiecare zi și, dacă se îmbolnăvesc, nu ar însemna asta că suntem neglijenți în datoria noastră de gazde? Așadar, biserica ar trebui să pregătească trei mese pe zi pentru conducători. Trebuie să le pregătim lapte, pâine, ouă și tot felul de legume, fructe, cărnuri și suplimente alimentare." Nu este acesta un gând minunat și grijuliu? Antihriștii vorbesc un limbaj care, rostit, pare uman, însă, în inimile lor, chiar se gândesc la conducători? Care anume este ținta lor ascunsă? Ținta lor nu este atât de simplă. E posibil să fie săraci și să nu fi mâncat sau să nu fi văzut niciodată lucruri frumoase și vor să folosească această ocazie ca să câștige experiență, să trăiască precum bogătașii, să ducă o viață în care toate

nevoile lor de bază sunt acoperite, să folosească această ocazie ca să se îngrijească de sănătatea lor, să mănânce lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le pot mânca și să se bucure de tratamente de care oamenii obișnuiți nu se pot bucura. Acesta este motivul pentru care gândurile lor par atât de grijulii, dar ce este în spatele acestei griji? Vor să uneltească pentru ei înșiși, vor să obțină aceste lucruri, să pună mâna pe ele și sigur se gândesc la fiecare aspect din uneltirile lor – nu ar face asta pentru nimeni altcineva. Iar atunci când găzduiesc un conducător, acești antihriști chiar duc o viață bună. După aceea, se întreabă: „Viața asta e grozavă, dar de fapt aceste lucruri nu-mi aparțin. Când vor fi ale mele? Dacă scap de acest conducător, nu voi mai putea să mă bucur de aceste lucruri, dar dacă nu scap de el, chiar nu am bunăvoința de a continua să-l găzduiesc. În niciun caz nu aș face această datorie, dacă nu ar exista aceste lucruri dezirabile. În fiecare zi, trebuie să mă trezesc devreme și să mă culc târziu, sunt constant într-o stare de frică și trebuie să-l servesc. Acum mă gândesc mereu că am mai mult de pierdut decât de câștigat dacă fac datoria asta și că avantajele și plăcerile pe care le obțin din ea nu sunt de ajuns. Ce mă fac dacă liderul continuă să locuiască aici pe termen lung? Va trebui să mă gândesc la o cale de a-l face să plece și apoi voi avea din nou pace și liniște în casă.” Așa gândesc oamenii? Oare oamenii care au umanitate normală și își fac sincer datoria gândesc în felul acesta? (Nu.) Așa gândesc antihriștii. Indiferent cât de grozave sunt lucrurile dezirabile sau avantajele pe care le obțin, lăcomia și dorința lor nu pot fi niciodată satisfăcute; sunt nesătui, cred că nu au obținut nimic și nu cred că îndeplinirea acestei datorii este slujba pe care se cuvine să o facă. Din contră, cred că aceasta reprezintă un sacrificiu și un preț în plus. Oricât de multe lucruri obțin sau oricât de mari sunt avantajele pe care le câștigă, simt că au ieșit în pierdere și cred că beneficiază casa lui Dumnezeu de pe seama lor, că frații și surorile beneficiază de pe urma lor și că ei nu obțin nimic dezirabil din asta. Cu trecerea timpului, simt că aceste lucruri dezirabile nu îi pot satisface și că lăcomia lor nu poate fi astâmpărată. Spuneți-Mi, ce umanitate au antihriștii? Au vreo umanitate? (Nu.) Și au conștiință oamenii fără umanitate? Își pot face datoria cu dorința de a o îndeplini sincer, precum și cu dorința de a fi smeriți, sinceri și de a depune efort cu adevărat? Își pot face datoria fără să ceară plată, fără să caute vreo remunerație și fără să caute vreo recompensă? (Nu.) De ce nu? Nu au deloc simțul conștiinței și, oricât de grozave sunt avantajele pe care le obțin, se gândesc că sunt bine meritate. Nu este acest „bine meritate” un lucru la care oamenii normali nu se pot gândi și un lucru la care nu s-ar gândi niciodată? Există vreo urmă de simț al rușinii în acest fel de gândire și de atitudine? (Nu.) Oare oamenii fără simț al rușinii au vreo urmă de umanitate? Această chestiune expune o natură pe care o au antihriștii, aceea de a nu avea rușine sau conștiință.

Ce fel de oameni sunt aceia fără rușine? Ce fel de oameni din mijlocul omenirii nu au rușine? (Schizofrenicii.) Bolnavii psihic nu au rușine, aleargă goi pe străzi, fără să fie conștienți de toți oamenii care se uită la ei, poate chiar râzând de cei care poartă haine și spunând: „Uitați-vă cât de supărător este să purtați haine. Eu alerg gol pe stradă, fără

haine, și mă simt atât de liber și descătușat!” Nu asta înseamnă să nu ai rușine? (Ba da.) Asta înseamnă să nu ai rușine. Oamenii fără rușine nu au simțul conștiinței și sunt bolnavi mintal; beneficiază de pe urma tuturor, vor să ia orice aparține altcuiva, lăcomia și dorința lor au depășit sfera raționalității umane normale – au ajuns în punctul în care nu se pot controla și nu au simțul conștiinței. Pot astfel de oameni să dobândească adevărul? Categoric nu. Urmăresc doar faima, câștigul, statutul și interesele materiale și nu dobândesc niciodată adevărul. Așadar, vor avea un loc în Împărăția Cerurilor? Dumnezeu nu mântuiește și nici nu desăvârșește asemenea oameni. Trebuie să fie compătimiți acești oameni? (Nu.) Acești oameni trebuie să fie urâți; sunt dezgustători, detestabili și josnici. Caracterul acestor oameni este detestabil și meschin; ei nu au demnitate, nici rușine. Inimile lor sunt pline de lăcomie, ambiție și dorință. Vor doar să profite de ocazia de a-și face datoria pentru a încerca să obțină foloase pentru ei înșiși și nu acceptă deloc adevărul, nici nu fac lucrurile conform adevărurilor-principii. Când se roagă lui Dumnezeu, cer și lucruri dezirabile, interese și binecuvântările lui Dumnezeu. Îi descriu lui Dumnezeu cum au suferit și s-au sacrificat și vin înaintea Lui să se roage pentru aceste lucruri, doar ca să folosească suferința pe care au îndurat-o și prețurile pe care le-au plătit ca să se târguiască cu El, să ceară binecuvântări și recompense de la Dumnezeu și chiar își întind fățiș mâinile către Dumnezeu și cer tratamentul material pe care-l vor. Ceea ce vor să exprime când vin înaintea lui Dumnezeu sunt plângerile, sfidarea, nemulțumirea, doleanțele și resentimentele lor, precum și dezamăgirea lor în privința lăcomiei și a dorințelor lor nesatisfăcute. Când Dumnezeu vede aceste manifestări, le iubește sau le detestă? (Le detestă.) Când depun mici eforturi de dragul bisericii, vin imediat înaintea lui Dumnezeu ca să declare asta și ca să-și revendice meritele, ca să-I spună lui Dumnezeu despre sacrificiile lor și despre ceea ce au investit când au făcut diverse îndatoriri sau slujbe; sunt îngroziți că Dumnezeu nu va ști despre aceste lucruri, că nu poate vedea aceste lucruri și că va uita prețurile pe care le-au plătit. Prin urmare, acești oameni sunt considerați răi și foarte nerușinați înaintea lui Dumnezeu. Când vin înaintea lui Dumnezeu să descrie și să declare prețurile pe care le-au plătit, să-I descrie ce lucruri vor să obțină și să-și întindă mâinile și să ceară recompensele pe care le vor, Dumnezeu spune: „Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!” Care este atitudinea lui Dumnezeu? „Oamenii ca tine nu merită să vină înaintea Mea. Sunt dezgustat și scârbit de tine. Ți-am dat tot ce vrei; ai primit deja de 100 de ori mai mult decât ceea ce-ți dorești să obții în această viață. Ce mai vrei?” Ceea ce vrea să dea Dumnezeu omenirii nu este în primul rând material. În schimb, El vrea să îi ofere omenirii adevărul, astfel încât aceasta să obțină mântuirea prin intermediul adevărului. Cu toate acestea, antihriștii I se împotrivesc cu nerușinare lucrării lui Dumnezeu, nu caută adevărul și nu îl practică. În schimb, vor să folosească ocazia de a-și face datoria în timpul lucrării lui Dumnezeu ca să obțină în mod necorespunzător lucruri dezirabile pentru ei înșiși; exploatează portițele și profită de pe urma celorlalți în toate, totuși simt adesea că ies în pierdere și că nu au profitat

mult. De asemenea, simt că au sacrificat și au dedicat prea multe lucruri, că pierderile lor sunt mai mari decât câștigurile și, mai mult decât atât, regretă adesea sacrificiile pe care le-au făcut și cred că nu s-au gândit suficient de bine sau că nu s-au gândit la o portiță de scăpare. Așadar, sunt adesea mânioși în inimile lor pentru că nu primesc la timp recompense pentru sacrificiile lor și sunt și plini de plângeri față de Dumnezeu. În inimile lor, calculează adesea, gândindu-se: „Nu este dumnezeu drept? Dumnezeu nu are favoriți, nu? Dumnezeu nu este dumnezeul care binecuvântează oamenii? Dumnezeu nu-și amintește toate faptele bune ale unui om și tot ce a investit și a sacrificat din sine? Mi-am abandonat familia pentru lucrarea lui dumnezeu și am plătit prețul, dar ce primesc de la dumnezeu?” Dacă lăcomia și dorința lor nu sunt satisfăcute pe termen scurt, devin negativi și încep să se plângă. Dacă lăcomia și dorința lor nu sunt satisfăcute pe termen lung, atunci acumulează ranchiună în adâncul inimilor lor. Și care sunt consecințele ranchiunei acumulate? În inimile lor, vor începe să se îndoiască de Dumnezeu și să-și pună întrebări cu privire la El, vor începe să judece firea dreaptă a lui Dumnezeu și chiar vor începe să se îndoiască de iubirea și de esența lui Dumnezeu. Dacă această ranchiună se acumulează timp îndelungat, aceste lucruri se transformă în tumori maligne și încep să se răspândească, iar ei vor fi în stare să Îl trădeze pe Dumnezeu în orice clipă. Mai ales când sunt în fața unor oameni care sunt negativi și slabi și care au o statură oarecum imatură sau înaintea unor oameni care sunt noi în credință, din când în când, dezvăluie și degajează aceste emoții negative, răspândindu-și nemulțumirea față de Dumnezeu și hulindu-L și chiar îi vor îndruma greșit pe unii oameni cărora le lipsește discernământul, ca aceștia să se îndoiască de firea dreaptă a lui Dumnezeu și de esența Lui. Nu asta fac antihriștii? Pentru că nu le sunt satisfăcute ambițiile, dorințele, lucrurile pe care le urmăresc și intențiile, sunt capabili să facă aceste lucruri și pot să dezvolte acest fel de atitudine față de Dumnezeu – ce fire este aceasta? În mod clar, este o fire specifică antihristului și o fire satanică.

Orice fărâmă de suferință experimentează sau orice preț plătește în biserică, un antihrist nu simte că aceste lucruri fac parte din obligația lui, că aceasta este datoria pe care ar trebui să o facă o ființă creată, ci o consideră contribuția lui, pe care Dumnezeu se cuvine să Și-o amintească. Crede că, dacă Dumnezeu Își amintește contribuția lui, atunci ar trebui să îl răsplătească imediat, oferindu-i binecuvântări, promisiuni și favoruri materiale speciale și permițându-i să dobândească avantaje și să obțină anumite beneficii speciale. Abia atunci va fi satisfăcut un antihrist. Cum percepe un antihrist datoria? Nu consideră că datoria este o obligație pe care ar trebui să și-o asume ființele create și nici că este o responsabilitate pe care trebuie să o îndeplinească cei care-L urmează pe Dumnezeu. În schimb, crede că îndeplinirea datoriei este o monedă de schimb într-o tranzacție cu Dumnezeu, ceva care poate fi dat la schimb pentru recompense de la El și o cale de a-și satisface propriile ambiții și dorințe și de a obține binecuvântări pentru credința lui în Dumnezeu. Crede că a avea harul și binecuvântarea de la Dumnezeu se cuvine să fie o condiție prealabilă pentru a-și face datoria și că le

oferă oamenilor credință adevărată în Dumnezeu, că oamenii pot fi în largul lor când își fac îndatoririle numai dacă Dumnezeu îi asigură că nu trebuie să-și facă griji în viitor. Crede și că Dumnezeu ar trebui să le furnizeze toate facilitățile și tratamentele preferențiale celor care își fac îndatoririle și că oamenii ar trebui să se bucure de toate beneficiile oferite de casa lui Dumnezeu, în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle. Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le primească oamenii. Așa gândesc antihriștii în inimile lor. Aceste moduri de a gândi sunt exact perspectiva și maxima antihriștilor și reprezintă atitudinea pe care o au față de datorie. Indiferent cum are părtășie casa lui Dumnezeu despre adevărul îndeplinirii datoriei, lucrurile pe care antihriștii le au în inimile lor nu se vor schimba niciodată. Vor rămâne mereu la punctul lor de vedere față de îndeplinirea datoriei. Există o expresie pe care o putem folosi în legătură cu această manifestare – care este aceea? A pune lucrurile materiale mai presus de orice; adică numai lucrurile pe care le pot ține în mâini sunt reale și promisiunile nu au niciun rost. Esența manifestărilor pe care le au acești oameni este materialistă, nu-i așa? (Așa e.) Materialismul este ateism; se bazează doar pe ceea ce pot vedea și atinge, contează numai ceea ce văd și neagă existența oricărui lucru pe care nu îl pot vedea. Prin urmare, se poate stabili că modul în care un antihrist cunoaște și înțelege datoria este categoric opus adevărurilor-principii și că este întru totul aidoma punctului de vedere al non-credincioșilor; într-adevăr, ei sunt neîncrezători. Nu cred în existența lui Dumnezeu și nu cred că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, adevărata cale. Cred numai că faima, câștigul și statutul sunt reale și că orice lucru urmăresc și orice lucru de care se bucură pot fi obținute numai prin efort și luptă omenească și prin prețul pe care îl plătesc. În ce fel este acest lucru diferit de punctul de vedere care spune: „Oamenii trebuie să creeze fericirea cu mâinile lor”? Nu există nicio diferență. Nu cred că oamenii dobândesc, în cele din urmă, adevărul și viața, consumându-se și plătind prețul pentru ca, de dragul lui Dumnezeu, să-și facă bine îndatoririle. Nu cred nici că oamenii care acționează conform cerințelor lui Dumnezeu și, astfel, ajung să-și facă datoria într-o manieră care este conform standardului, pot dobândi aprobarea și binecuvântările Creatorului. Asta arată că ei nu cred în promisiunea lui Dumnezeu către omenire sau în binecuvântările de la Dumnezeu. Nu cred în realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, așa că nu au credință adevărată. Cred doar următoarele: „Îmi fac datoria, așa că ar trebui să mă bucur de tratament special din partea casei lui dumnezeu și de binecuvântări materiale. Casa lui dumnezeu ar trebui să-mi furnizeze toate privilegiile materiale și bucuriile. Ar fi un lucru realist.” Acestea sunt perspectiva și punctul de vedere ale unui antihrist. Nu crede că promisiunile lui Dumnezeu sunt ferme sau faptul că, prin dobândirea adevărului, se dobândește viața și binecuvântarea de la Dumnezeu. Când vine vorba să-și facă datoria, pur și simplu nu caută adevărul, nu acceptă adevărul și cu atât mai puțin recunoaște acest adevăr: faptul că omul este capabil să îndeplinească datoria unei ființe create este cea mai mare binecuvântare de la Dumnezeu și un lucru de care El Își va aminti, în acest proces, omul putând dobândi adevărul și putând fi, în cele din urmă, mântuit de Dumnezeu – aceasta

este cea mai mare promisiune făcută de Dumnezeu omului. Dacă tu crezi promisiunile pe care ți le-a făcut Dumnezeu și le poți accepta, atunci ai credință adevărată în Dumnezeu. Ce cred antihriștii și neîncrezătorii când aud aceste cuvinte? (Nu cred ce spune Dumnezeu și cred că este o înșelăciune.) Cred că aceste cuvinte rostite de Dumnezeu sunt doar iluzii pe care El le oferă oamenilor ca să-i determine pe niște idioți nesăbuiți și naivi să presteze servicii pentru Dumnezeu și apoi să-i dea afară când își termină serviciul. Se gândesc: „Să dobândesc adevărul? Ha! Cine poate vedea ce este adevărul? Cine poate atinge ceea ce sunt promisiunile lui dumnezeu? Cine le-a primit? Promisiunile lui dumnezeu nu sunt realiste; doar să obții faimă și câștig și să te bucuri de beneficiile statutului sunt lucruri realiste; numai a lupta pentru faimă și câștig și a te bucura de beneficiile statutului sunt lucruri reale. Am auzit de mulți ani despre promisiunile pe care dumnezeu le face omului și despre adevărul pe care i-l furnizează și nu m-am schimbat deloc, nu am dobândit niciun beneficiu, cu atât mai puțin mi-au permis aceste lucruri să duc o viață înălțătoare, cu statut. Deși unii oameni aduc mărturie spunând că au dobândit adevărul, că s-au schimbat și că au primit binecuvântările lui dumnezeu, înfățișarea lor tot banală este, sunt cu toții oameni normali, așadar cum pot să dobândească binecuvântările lui dumnezeu și să pătrundă în împărăția cerurilor?” Cred că numai lucrurile pe care le pot strânge și pe care le pot obține cu propriile mâini sunt reale. Nu este acesta punctul de vedere al neîncrezătorilor? Categoric este. Așadar, odată ce acești antihriști intră în biserică, privesc totul cu suspiciune, gândindu-se mereu de unde pot obține unele beneficii, ce oportunitate pot folosi ca să pună mâna pe niște avantaje și să obțină beneficii practice mai mari din credința lor în Dumnezeu – calculează adesea aceste lucruri în mințile lor. Consideră că numai dacă obțin faimă, câștig și statut pot primi toate beneficiile și, astfel, aleg să urmărească statutul și se dedică doar luptei pentru aceste lucruri. Nu contemplă niciodată adevărul, nici nu caută intențiile lui Dumnezeu și mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu doar ca să-și aline inimile și să umple golul, nu ca să urmărească adevărul. În orice moment, dacă îi ceri unui antihrist să renunțe la lăcomia și la dorințele lui, să renunțe complet la goana lui după faimă, câștig și statut și la aceste beneficii pe care le vrea în schimbul credinței lui în Dumnezeu, nu va fi capabil să o facă. Să-l determini să renunțe la aceste lucruri îl face să se simtă ca și cum ai încerca să îi jupoi pielea sau să îi smulgi tendoanele; fără aceste lucruri, se simte ca și cum i-ar fi fost luată inima, ca și cum și-ar fi pierdut sufletul și, fără aceste ambiții și dorințe, simte că nu mai există speranță pentru credința lui în Dumnezeu și că viața și-a pierdut sensul. În ochii lui, toți cei care se sacrifică, se dedică și plătesc un preț doar de dragul datoriei lor, care nu caută beneficiile personale, sunt idioți. Principiul pentru interacțiuni lumești pe care îl adoptă antihriștii este: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.” Își spun: „Cum pot oamenii să nu se gândească la ei înșiși? Cum pot să nu se lupte pentru beneficiile proprii?” În inimile lor, îi disprețuiesc pe aceia care renunță la toate și se sacrifică sincer pentru Dumnezeu, pe aceia care își fac datoria cu loialitate și care trăiesc foarte cumpătat și simplu în ceea ce

privește viețile lor materiale și pe cei care sunt persecutați din cauza credinței lor în Dumnezeu și care îndeplinesc o datorie și, drept urmare, nu se pot întoarce acasă. În inimile lor, râd adesea de acești oameni, spunând: „V-ați pierdut căminul din cauza credinței voastre în dumnezeu. Nu puteți să fiți cu familiile voastre și trăiți cu bani puțini – sunteți atât de proști! Indiferent ce face o persoană, inclusiv în credința ei în dumnezeu, trebuie să adopte un principiu pentru interacțiuni lumești: în niciun caz nu trebuie să sufere pierderi. Trebuie să poată vedea și atinge promisiunile și binecuvântările lui dumnezeu și singura atitudine potrivită să o adopte este una de a nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard. Sunteți atât de proști! Uitați-vă la mine: cred în dumnezeu, dar urmăresc și faima, câștigul și statutul. Mă bucur de toate tratamentele bune ale casei lui dumnezeu și, de asemenea, pot dobândi binecuvântări în viitor. Nu trebuie să îndur nicio suferință, iar binecuvântările pe care le voi primi vor fi mai mari decât ale voastre. Nu plătesc un preț, așa ca voi, care ați renunțat la familiile și la slujbele voastre și care nu vă puteți întoarce acasă, fără siguranța că veți putea primi binecuvântări în viitor.” Ce sunt acești oameni? Ei nu urmăresc adevărul, nu-și fac sincer datoria și, totuși, îi disprețuiesc pe cei care urmăresc adevărul și care renunță la familiile și la slujbele lor, îndură suferințe și plătesc un preț de dragul de a-și face datoria, ducând la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu și respectându-I voia. Sunt mulți astfel de oameni? (Da.) Există câțiva în fiecare biserică. Sunt acești oameni adevărați credincioși în Dumnezeu? Pot fi mântuiți? (Nu.) Nu sunt adevărați credincioși în Dumnezeu și cu atât mai puțin este posibil să fie mântuiți.

Indiferent ce problemă întâlnesc antihriștii sau indiferent ce fac, primul lucru la care se gândesc nu este dacă pot să dobândească adevărul și să obțină mântuirea, ci, mai degrabă, se gândesc la toate beneficiile lor trupești. În inimile lor, toate beneficiile legate de trupul lor ocupă cel mai important loc, cel mai înalt, locul suprem. În inimile lor, nu țin cont niciodată de intențiile lui Dumnezeu, de lucrarea Lui și cu atât mai puțin de datoria pe care ar trebui să o îndeplinească omul. Indiferent cum le cere Dumnezeu oamenilor să-și îndeplinească datoria conform standardului, indiferent cum le cere oamenilor să fie ființe create care corespund standardului, antihriștii sunt complet indiferenți. Indiferent ce metode adoptă sau ce cuvinte rostește, Dumnezeu nu poate să îi emoționeze pe acești oameni și, astfel, să îi facă să își schimbe planurile și să renunțe la lăcomia și la dorințele lor. Acești oameni sunt materialiști și neîncrezători printre antihriști, atât cu numele, cât și cu fapta. Așadar, pot fi considerați acești oameni scursurile din rândurile antihriștilor? (Da, pentru că unii antihriști încă pot să presteze anumite servicii de dragul statutului, pe când acești oameni nici măcar nu sunt dispuși să presteze servicii.) Așa e. Acești oameni vor beneficii, nu-și ațintesc privirea decât asupra beneficiilor și nu se gândesc decât la ele toată ziua și tot ce fac se învârte în jurul beneficiilor. Unii oameni fac datoria de găzduire și, atunci când rămân fără ouă, orez sau făină, îi spun imediat bisericii să trimită pe cineva să cumpere aceste lucruri. Nu cumpără nimic ei înșiși; e ca și cum nu au consumat niciodată aceste lucruri în casele lor, înainte să înceapă să facă

datoria de găzduire. Înainte, cumpărau singuri aceste lucruri, dar imediat ce au început să facă această datorie, au început să născocească scuze, să se simtă îndreptățiți și siguri pe ei și să devină recuperatori de datorii, creditori ai casei lui Dumnezeu, ca și cum aceasta le datorează ceva – asemenea oameni nu sunt buni.

Am locuit în câteva case de găzduire din China continentală și câțiva dintre frați și surori aveau o umanitate fantastică. Deși credeau doar de doi sau de trei ani și nu înțelegeau mult adevăr, își făceau datoria de găzduire cu sinceritate. Dacă încerca să le dea bani casa lui Dumnezeu, refuzau; plăteau pentru orice le dădeau frații și surorile și păstrau cu grijă orice bunuri ale casei lui Dumnezeu; dacă un lucru cumpărat de casa lui Dumnezeu nu era consumat, atunci chiar îi dădeau casei lui Dumnezeu echivalentul său în bani. Unii, care aveau o situație financiară mai bună, erau gazde voluntare și nu luau niciun ban dat de casa lui Dumnezeu. Unii oameni nu aveau o situație financiară bună, totuși nici ei nu luau bani dați de casa lui Dumnezeu. Orice dădeau biserica sau frații și surorile casei lor ca să folosească pentru găzduire, nu deturnau nimic. Oare asta pentru că înțelegeau adevărul? Nu, era o chestiune de caracter. În plus și mai important, erau credincioși adevărați și, având și un caracter bun, erau capabili să facă asta, altfel nu ar fi fost. Am fost în niște case de găzduire și unele gazde și-au scos cele mai bune cuverturi și pături pentru Mine, iar Eu am spus: „Acestea sunt noi și nefolosite. Puneți-le înapoi în ambalajele lor, nu le voi folosi.” Au insistat să le folosesc. Apoi au fost niște gazde care Mi-au cumpărat numai lucruri noi să folosesc, iar Eu am spus: „Nu cumpărați lucruri noi, e o mare risipă de bani. Voi folosi doar ce aveți aici. Nu cheltuiți bani. Nu sugerez ca oamenii să cumpere una, alta oriunde merg Eu. Nu e nevoie să folosesc mereu lucruri noi.” Unii oameni au insistat totuși să cheltuiască acești bani. Au existat și câteva gazde care făceau multe feluri de mâncare la ora mesei. Întrucât nu știau ce-Mi place să mănânc, făceau multe feluri ca să am de unde să aleg, pentru că, dacă făceau puține, își făceau griji că nu aș fi mâncat prea bine. Există și mulți astfel de oameni. Totuși, unele gazde sunt diferite. Când am locuit la aceste gazde, ele au adus aleatoriu câteva lucruri de primă necesitate cu care să Mă descurc, ingredientele pe care le foloseau când găteau erau doar lucruri aduse de frați și surori, iar când trebuiau să se ducă să mai cumpere, întindeau mâinile către Mine să le dau bani. Apoi există alte gazde în ale căror case am lăsat câteva bunuri spre păstrare. Când nu M-am întors o vreme, gazdele au forțat sertarul cu un levier, iar apoi au dispărut câteva lucruri. Toți cred în Dumnezeu și toți fac datoria de găzduire, însă este diferența dintre ei una substanțială? Unii care cred în Dumnezeu sunt capabili de astfel de lucruri – asta fac oamenii? Asta fac tâlharii, bandiții, răufăcătorii și pungașii. Oare adevărații credincioși sunt capabili să facă astfel de lucruri? Dacă un credincios adevărat are grijă de un lucru pentru tine, atunci, indiferent cât de mult lipsești, chiar dacă este vorba de opt sau zece ani, va avea mereu grijă de el pentru tine; nu se va atinge de el, nu se va uita la el și nici nu va scormoni în el. Totuși, dacă lași ceva acasă la unele gazde, acestea vor deschide acel lucru și îl vor examina imediat ce vei ieși pe ușă. Prin ce scormonesc? Îți vor scormoni

în geantă ca să vadă dacă este ceva de valoare acolo, cum ar fi bijuterii, telefon mobil sau bani – scormonesc prin toate aceste lucruri. Prin ce tind să scormonească unele femei? Vor să vadă dacă ai haine frumoase. După ce răscolesc, se gândesc: „O, aceste haine sunt foarte frumoase! Le voi proba.” Spune-Mi, nu se întâmplă astfel de lucruri? (Ba da.) De unde știi? Ați văzut întâmplându-se asta? Am dovezi solide ca să spun că aceste lucruri se întâmplă. Într-un an, spre sfârșitul toamnei, am lăsat niște haine într-o casă de găzduire. Într-o zi, m-am gândit dintr-odată la câteva dintre aceste haine pe care ar trebui să le port și mi-am propus să merg să le iau, așa că am mers la acea casă de găzduire. Ghiciți ce s-a întâmplat. Când am intrat în casă, bătrâna gazdă era acolo probând haina Mea de lână. A fost doar o coincidență că am văzut asta. Am spus: „Ce faci?” A fost luată prin surprindere. Nu și-a închipuit niciodată o asemenea coincidență prin care aș fi văzut ce făcea și a fost foarte jenată. Totuși, asemenea oameni au pielea groasă, iar ea a spus imediat: „O, nu crezi că haina Ta de lână îmi vine perfect?” Am spus: „Aceea este haina Mea. Nu pot s-o port dacă o porți tu.” A spus: „Poftim, nu o vreau.” Am răspuns: „De ce o probezi dacă nu o vrei? Nu era încuiat dulapul?” A spus: „Întâmplarea face că nu am avut nimic de făcut astăzi, așa că am scos-o ca s-o văd.” Am spus: „Nu este a ta, așa că nu ar fi trebuit s-o atingi.” Acesta este un exemplu de lucru care s-a întâmplat cu adevărat. Nu știu ce intenții a avut când a făcut asta. Spuneți-Mi, este o asemenea persoană cineva care crede în Dumnezeu? Ar trebui să o privesc ca pe o credincioasă în Dumnezeu și o membră a familiei lui Dumnezeu? (Nu.) Nu merită să fie adepta lui Dumnezeu, face parte din banda Satanei, fără rușine, fără conștiință sau raționalitate, fără urmă de umanitate – este o canalie. Oare Dumnezeu va mântui asemenea oameni? Asemenea oameni nu au nici minimul necesar de integritate și demnitate sau minimul necesar de respect pentru Dumnezeu – Dumnezeu nu are cum să-i mântuiască. Adevărul pe care îl rostește Dumnezeu și viața pe care i-o furnizează omului nu sunt furnizate unor asemenea oameni; acești oameni nu sunt membri ai familiei lui Dumnezeu, ci neîncrezători din afara casei lui Dumnezeu și aparțin diavolilor. În afara faptului că natura-esență a antihriștilor este una care nu iubește adevărul și este scârbită de el, caracterul lor este de asemenea incredibil de josnic și mârșav, iar asemenea oameni sunt dezgustători, demni de dispreț și detestabili. Din manifestările acestor oameni care delapidează bunurile casei lui Dumnezeu, despre care tocmai am vorbit, este suficient să arătăm că, indiferent ce datorie fac acești oameni, nu se sacrifică niciodată cu adevărat și nu o fac niciodată cu sinceritate. În schimb, vin cu propriile planuri, cu lăcomia și dorințele lor, vin alergând după beneficii și nu ca să dobândească adevărul. Prin urmare, oricum privești lucrurile, pentru Dumnezeu, umanitatea unor asemenea oameni nu este conform standardului. Așadar, spuneți-Mi, credeți că umanitatea unor asemenea oameni este conform standardului și îi considerați oameni buni? (Nu.) Și voi disprețuiți asemenea oameni, nu-i așa? (Așa e.) Când unii oameni aud că a cumpărat ceva casa lui Dumnezeu, își vor partea din acel lucru, iar când văd că frații și surorile donează haine, atunci, indiferent dacă merită să le

aibă sau dacă se cuvine să le aibă, merg și încearcă să le ia, intrând în acțiune înaintea oricui; când aud cum casa lui Dumnezeu are o slujbă care trebuie făcută sau că există niște treburi murdare sau obositoare care trebuie să fie îndeplinite, se ascund imediat și nu-i poți găsi nicăieri. Asemenea oameni sunt înșelători și vicleni, cu un caracter josnic – sunt demni de dispreț, detestabili și dezgustători!

Să folosim diversele manifestări ale antihriștilor atunci când delapidează bunurile casei lui Dumnezeu pentru a diseca, sub fiecare aspect, grija lor pentru propriile beneficii ne permite să vedem că acești oameni sunt neîncrezători, materialiști, oameni cu un caracter demn de dispreț, josnic, inferior și detestabil, și nu ființe pe care Dumnezeu le va mântui. Definiția unor asemenea oameni nu trebuie să fie ridicată la înălțimea scârbei lor față de adevăr; îi putem vedea deja așa cum sunt, în privința umanității și caracterului lor, așa că nu e nevoie să o ridicăm la un nivel atât de înalt ca acela de a fi legată de adevăr. Prin urmare, fie în casa lui Dumnezeu, fie într-un grup de oameni, asemenea persoane ar trebui să fie întotdeauna cele mai josnice și mai lipsite de caracter. Desigur, dacă trebuie să fie evaluați în casa lui Dumnezeu folosind adevărul, atunci par și mai demni de dispreț și josnici. Mai aveți exemple ale acestei manifestări pe care o afișează antihriștii? (Un antihrist se ocupa de tipărirea cărților pentru casa lui Dumnezeu și a deturnat sute de mii de yuani din jertfele pentru Dumnezeu, prin fals în contabilitate. După ce a fost cercetat, s-a aflat că, înainte ca el să înceapă să facă această datorie, familia lui avea foarte puțini bani, dar după ce a început să o facă, a cumpărat o casă și o mașină, dar aceste lucruri nu au putut fi depistate din registrele contabile. Membrii familiei lui erau cu toții deosebit de feroce, așa că jertfele nu au putut fi recuperate.) Oare conducătorii și lucrătorii nu au fost direct responsabili de această situație? (Ba da. Ulterior, odată ce au ieșit la iveală mai multe detalii, s-a descoperit că lucrătorii și conducătorii care erau responsabili în acel moment nu verificaseră niciodată registrele contabile gestionate de acest antihrist. Și-au neglijat responsabilitatea, iar situația a fost provocată de lipsa lor de responsabilitate. Sigur că erau direct răspunzători.) Așadar, ar trebui să fie consemnate fărădelegile lor în registrul lui Dumnezeu? (Da.) Cum au fost tratați ulterior acești oameni? (Unii au fost îndepărtați și excluși, iar unii restituie jertfele.) Acesta este un mod potrivit de a-i trata. Conducătorii și lucrătorii și-au neglijat datoria și nu au reușit să-și îndeplinească responsabilitățile de supraveghere în această chestiune. În special, au folosit persoana greșită și nu au făcut niciun efort ca să fie cu ochii pe persoana aceasta sau să o supravegheze, nu au fost capabili să descopere la timp problemele create de această persoană pe care o foloseau și, astfel, au apărut consecințe grave, care au provocat pierderi majore jertfelor pentru Dumnezeu și bunurilor casei lui Dumnezeu; era responsabilitatea tuturor acestor oameni care erau direct răspunzători, iar fărădelegile lor ar trebui să fie toate consemnate. Aceasta a fost consecința adversă pe care și-au atras-o asupra lor, pentru că nu au folosit persoana potrivită pentru treaba respectivă, iar asta a provocat pierderi casei lui Dumnezeu și, în final, jertfele pentru Dumnezeu au fost prețul plătit. Spuneți-Mi, antihriștii sunt mereu

lacomi sau au aceste idei rele doar când văd ceva valoros? (Sunt mereu lacomi.) De aceea, atunci când vă alăturați unor asemenea oameni și interacționați cu ei, cu siguranță le puteți descoperi lăcomia și dorințele. Această consecință a fost provocată de lipsa de responsabilitate a conducătorilor și a lucrătorilor, de faptul că nu au deslușit oamenii, că nu i-au văzut limpede și că i-au folosit greșit și, astfel, responsabilitatea a căzut greu asupra lor și au meritat să fie excluși.

Înainte, am avut părtășie despre aspectele majore ale naturii, esenței și firilor antihriștilor și ale căii pe care o urmează. Lucrul despre care avem părtășie și pe care îl disecăm azi este reprezentat de manifestările din sfera umanității antihriștilor, iar asta are legătură cu viața reală. Deși acesta este un aspect minor, tot poate să-i ajute pe oameni să identifice anumite manifestări ale antihriștilor; acestea sunt și anumite caracteristici, semne și simboluri evidente ale antihriștilor. De exemplu, un antihrist iubește statutul, faima, câștigul și influența și este foarte egoist, demn de dispreț și feroce și nu iubește adevărul, așadar cum sunt umanitatea și caracterul lui? Unii spun: „Deși unii antihriști iubesc reputația și statutul, totuși au caractere onorabile și nobile și au conștiință și rațiune.” Este corect? (Nu, nu este.) De ce nu? Să nu vorbim despre ce fire-esență au antihriștii; mai întâi, uitați-vă la umanitatea și caracterul lor. Cu siguranță nu sunt oameni buni, nu sunt oameni cu demnitate, conștiință sau integritate nobilă și cu atât mai puțin oameni care iubesc adevărul. Pot să urmeze calea cea dreaptă oamenii cu o asemenea umanitate? Categoric nu, întrucât caracterul lor nu are esența care urmează calea cea dreaptă și, astfel, acești oameni nu au cum să iubească adevărul, cu atât mai puțin să-l accepte. Judecând după intenția și atitudinea cu care antihriștii își fac datoria, caracterul și umanitatea antihriștilor îi fac pe oameni să-i respingă și să fie scârbiți de ei și cu atât mai mult sunt disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Indiferent ce datorie fac, vor mereu să delapideze bunurile casei lui Dumnezeu și Îi cer recompense, bani, obiecte și beneficii. Ce fel de oameni consideră Dumnezeu că sunt aceștia? Acești oameni sigur nu sunt oameni buni. Așadar, atunci, în ochii lui Dumnezeu, cum anume definește El asemenea oameni? Cum îi numește? Există o poveste din Epoca Harului, consemnată în Biblie: Iuda fura adesea din banii din pungă și, în cele din urmă, a fost folosit de Dumnezeu ca să presteze un serviciu, acela de a-L vinde pe Domnul Isus. Domnul Isus a fost răstignit, iar Iuda, care a jucat rolul de a-i vinde pe Domnul și pe prietenii lui, a murit pentru că i-a plesnit burta. Prin urmare, acești oameni care delapidează bunurile casei lui Dumnezeu și fură jertfele pentru Dumnezeu sunt toți iude în ochii lui Dumnezeu, implicația fiind că acești oameni sunt numiți iude de Dumnezeu. Deși acești antihriști care sunt acum condamnați drept iude nu fac lucruri precum vânzarea Domnului și a prietenilor lor, așa cum a făcut Iuda, natura-esență a lor este la fel. Ce au în comun? Profită de poziția lor și de ocazia de a-și face datoria, ca să fure și să delapideze bunurile casei lui Dumnezeu. De aceea, acești oameni sunt numiți iude de Dumnezeu și sunt pe picior de egalitate cu acela care i-a vândut pe Domnul și pe prietenii lui. Adică, acești antihriști care delapidează și pun stăpânire pe bunurile casei lui Dumnezeu sunt echivalentul lui Iuda,

care i-a vândut pe Domnul și pe prietenii lui, și nu trebuie să te gândești prea mult ca să-ți dai seama ce final îi așteaptă pe asemenea oameni.

2. Folosirea fraților și a surorilor ca să-i slujească și să lucreze pentru ei

Beneficiile pe care antihriștii se străduiesc să le obțină atunci când își fac datoria nu se limitează la ceea ce am discutat deja – bani, obiecte materiale, mâncare și lucruri de folos – sfera acestor beneficii este foarte mare. De exemplu, când fac o datorie, antihriștii îi exploatează pe frați și pe surori în numele acelei datorii, făcându-i pe aceștia să-i slujească și să lucreze pentru ei și dându-le ordine – nu este acesta un beneficiu pe care antihriștii se străduiesc să-l obțină? (Ba da.) Unii oameni fac mereu totul singuri acasă, înainte să devină conducători de biserică și par să nu aibă nicio ambiție și nicio intenție rea. Totuși, odată ce sunt aleși conducători de biserică și dobândesc statut, mai fac totul singuri? Cred că sunt diferiți odată ce dobândesc statut, că ar trebui să aibă un tratament special în casa lui Dumnezeu și că ar trebui să învețe să mobilizeze „puterea maselor”, pentru a-și îndeplini „datoria” împreună; fiecare treabă din casa lor devine o lucrare care intră în sfera de competență a bisericii, iar ei își împart treburile casnice și sarcinile de zi cu zi cu frații și surorile. De exemplu, când au vreo treabă care trebuie făcută în casa lor, le spun fraților și surorilor: „În ultimele zile, am fost ocupat cu lucrarea bisericii. Are timp vreunul dintre voi să mă ajute cu o treabă?” Se oferă trei sau cinci oameni și, după puțin timp, treaba e făcută. Acești conducători se gândesc: „Unde-s mulți, puterea crește. E bine să fii conducător, trebuie doar să spun ceva și se rezolvă. Pe viitor, oricând voi avea ceva de făcut acasă, îi voi pune pe frați și pe surori să mă ajute.” Pe măsură ce acest lucru continuă, ei nu termină prea multe lucrări ale conducătorilor de biserică, dar fac foarte multe rânduieli ca oamenii să meargă să lucreze pentru casa lor și chiar pun asta în program – ce conducători „ocupați” sunt ei! Înainte să devină conducători, nu au niciodată prea multe de făcut acasă, totuși, după ce devin conducători, sunt mult mai multe treburi de făcut în casa lor. Unii frați și surori seamănă culturi pentru ei, alții udă pământul, unii plantează legume, alții plivesc buruienile, unii pun îngrășământ, iar alții îi ajută vânzându-le legumele și apoi le dau toți banii pe care îi încasează, fără să păstreze nimic. După ce devin conducători de biserică, viața în gospodăria lor înflorește; indiferent ce fac, oamenii îi sprijină și îi ajută mereu și fiecare cuvânt al lor este foarte eficient. Sunt foarte fericiți și mulțumiți și se gândesc tot mai mult: „Acest titlu de conducător de biserică este grozav și e minunat să am statut! Dacă vreodată nu am mâncare acasă, nu trebuie decât să spun și oamenii îmi vor da mâncare și nici măcar nu vor vrea bani pentru asta. Ce viață confortabilă este aceasta! Chiar sunt binecuvântat de dumnezeu datorită credinței mele. Aceasta este o mare binecuvântare și chiar este harul lui dumnezeu! Dumnezeu este grozav; slavă ție, dumnezeule!” După ce îi slujește cineva sau primește ordine de la ei, mereu „îi mulțumesc lui dumnezeu” și „acceptă asta din partea lui dumnezeu”. Acești conducători nesemnificativi de biserică își pot folosi poziția în această măsură – voi ați putea face asta? Ați fi capabili să faceți așa ceva? De

ce concurează oamenii ca să devină conducători? De ce concurează pentru statut? Dacă nu ar exista avantaje de dobândit, oare ar concura cineva pentru statut? Dacă statutul pentru care ar concura ar însemna să trudească și să lucreze ca un cal de povară, atunci nimeni nu și-ar bate capul. Oamenii se dau peste cap să pună mâna pe statut și concurează pentru el tocmai pentru că există atât de multe avantaje de dobândit de pe urma lui. Să fie conducători nesemnificativi ai bisericii le aduce beneficii și facilități foarte mari și foarte multe avantaje în viața lor – ce fel de persoană se comportă în felul acesta? Este cineva care urmărește adevărul? Este cineva cu umanitate și conștiință? Este cineva cu o inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Crede că este conducător de biserică pentru toată lumea și pentru casa lui Dumnezeu și nu se gândește la asta ca la o datorie. Crede că orice lucrare pe care o îndeplinește în calitate de conducător de biserică este făcută pe baza sacrificării vieții lui casnice, așa că frații și surorile ar trebui să îl despăgubească pentru prețul pe care îl plătește. Dacă nu are timp să facă treburi casnice, atunci frații și surorile ar trebui să îl ajute să le facă; dacă nu are timp să lucreze pe câmp, atunci frații și surorile ar trebui să apară pe câmpul lui și să lucreze pentru el, ca și cum ar fi de datoria lor să facă asta. Indiferent la ce a renunțat pentru că este conducător de biserică, frații și surorile ar trebui să-l despăgubească dublu pentru asta. Acestea sunt câteva dintre lucrurile pentru care antihriștii îi folosesc pe frați și pe surori ca să-i slujească, și pe care le ordonă fraților și surorilor să le facă pentru viața lor personală, în timp ce își fac datoria. Odată ce un antihrist devine conducător, nu va lăsa sub nicio formă să-i scape o asemenea ocazie, sub nicio formă nu va sta cu mâinile în sân și nu se va uita cum aceste avantaje îi scapă printre degete. Dimpotrivă, face exact opusul: folosește orice clipă și profită de orice ocazie ca să-i folosească pe frați și pe surori pentru a lucra pentru el și pentru a-i face să lucreze pentru el ca niște animale de povară. Exploatează nesăbuința și onestitatea fraților și surorilor și chiar și mentalitatea lor de a-și face de bunăvoie îndatoririle și de a plăti un preț pentru Dumnezeu, pentru a-i face să-l slujească. Între timp, pretinde și că unele cuvinte sunt adevărul și le folosește pentru a-i educa pe frați și pe surori, astfel încât să învețe următoarea idee: și conducătorii sunt oameni, și ei au familii, și ei trebuie să-și trăiască viețile și, dacă un conducător nu are timp să se ocupe de chestiunile lui gospodărești, atunci frații și surorile ar trebui să considere aceste chestiuni drept propriile îndatoriri; nu ar trebui să fie nevoie să le ceară conducătorul să facă aceste lucruri, ci ar trebui să facă activ și voluntar aceste lucruri pe care conducătorul nu poate să le facă. Mulți frați și surori îi slujesc de bunăvoie pe acești conducători, sub astfel de amăgiri și stimulente. Acesta este țelul pe care vor să-l atingă antihriștii, punând mâna pe putere și statut, este una dintre sarcinile pe care vor să o ducă la bun sfârșit și unul dintre beneficiile pentru care vor să lupte, punând mâna pe putere și statut. Există mulți astfel de oameni? (Da.) Acești oameni sunt satane. Oamenii lipsiți de adevăr și care nu urmează calea cea dreaptă sunt capabili de asemenea lucruri, chiar dacă au doar o fărâmă de statut – sunt acești oameni demni de milă? Ce credeți despre caracterul lor? Au vreo fărâmă de conștiință sau rațiune?

În anumite biserici, există frați și surori care nu locuiesc de obicei în propriile case, ci locuiesc mult timp în casa conducătorului bisericii lor. De ce locuiesc adesea în casa conducătorului lor? Pentru că, de când a preluat funcția de „conducător”, casa lui a avut nevoie de o menajeră pe termen lung. Alege o soră, iar această soră devine menajera dedicată casei conducătorului. Această soră devine o menajeră, așadar, ce devine datoria ei? Nu face lucrarea care îi revine sau lucrări legate de biserică, ci servește toate generațiile din familia conducătorului, în viața lor de zi cu zi, și simte că este absolut justificat ca ea să se ocupe de treburile casnice pentru conducător, nu se plânge deloc și nici nu are nicio noțiune despre acest lucru. Cine este problema aici? Indiferent câtă treabă are de făcut un conducător de biserică sau cât de mulți oameni conduce, chiar este atât de ocupat? Chiar nu se poate descurca în viața lui de zi cu zi? Chiar dacă nu poate, atunci asta e treaba lui. Ce legătură are asta cu oricine altcineva? Dacă frații și surorile sunt neatenți sau inactivi, asemenea conducători îi tratează de sus și profită de asta să „aibă părtășie despre adevăr” cu ei și, din cauza acestei chestiuni, frații și surorile sunt emondați – ce se întâmplă aici? Când așternuturile din casa lor sunt murdare, frații și surorile trebuie să le spele, când casa lor este neîngrijită, frații și surorile trebuie să facă ordine și frații și surorile trebuie să gătească la ora mesei; acești conducători devin leneși, acesta fiind modul în care se comportă în calitate de conducători. Când asemenea oameni au aceste manifestări și acest fel de umanitate, sunt ei capabili să urmărească adevărul? (Nu.) De ce nu? (Asemenea oameni sunt prea lipsiți de umanitate și prea detestabili. Pur și simplu nu sunt interesați de adevăr.) Dacă nu sunt interesați de adevăr, de ce devin conducători? (Fac asta ca să urmărească reputația și statutul și ca să se pună în valoare.) Nu puteți explica limpede, nu-i așa? Ce fel de oameni îi pot exploata pe frați și pe surori, pentru a-i face să lucreze pentru ei și să-i slujească? Nu este aceasta una dintre caracteristicile evidente ale antihriștilor? Să caute doar beneficiile proprii în toate lucrurile, să fie preocupați doar de propriile câștiguri și pierderi și să nu țină cont dacă a acționa astfel este în conformitate cu adevărul, dacă există umanitate în asta, dacă Îl mulțumește pe Dumnezeu, dacă frații și surorile pot trage foloase sau dacă pot obține edificare din asta – nu țin cont de aceste lucruri, ci numai de propriile câștiguri și pierderi și dacă pot obține beneficii tangibile. Aceasta este calea urmată de antihriști și acesta este caracterul antihriștilor. Acesta este un tip de persoană care are statut. Unii oameni nu au deloc statut și fac îndatoriri obișnuite și, când dobândesc câteva calificări, și ei vor să-i facă pe alții să-i slujească. Unii oameni fac unele îndatoriri riscante și vor și ei să le ordone altora să-i slujească. Mai există și unii care fac îndatoriri speciale și care-și consideră îndatoririle o condiție de bază, o monedă de schimb și un fel de capital cu care să-i facă pe frați și pe surori să îi slujească. De exemplu, unii oameni au abilități profesionale speciale, pe care alții nu le-au învățat sau nu le-au priceput. Când încep să facă o datorie în casa lui Dumnezeu, care are legătură cu aceste abilități profesionale, se cred diferiți de alți oameni, cred că sunt puși într-o funcție importantă în casa lui Dumnezeu, că acum sunt sus pe scara ierarhică și simt

mai ales că valoarea lor s-a dublat și că sunt respectabili. Prin urmare, cred că există anumite sarcini pe care nu trebuie să le facă ei înșiși, că e firesc să le ordone celorlalți să-i slujească fără să fie remunerați, atunci când vine vorba de astfel de sarcini cotidiene precum să le aducă mâncare sau să le spele rufele. Ba chiar există unii care folosesc scuza că sunt ocupați cu datoria lor, ca să-i facă pe frați și pe surori să facă anumite lucruri pentru ei. În afară de lucrurile pe care trebuie neapărat să le facă ei înșiși, îi pun pe alții să facă toate celelalte lucruri în care îi pot face să-i slujească sau pe care le pot ordona să le îndeplinească. De ce? Se gândesc: „Am capital, sunt respectabil, sunt un talent rar în casa lui dumnezeu, fac o datorie specială și sunt principalul destinatar al cultivării casei lui dumnezeu. Niciunul dintre voi nu este la fel de bun ca mine, cu toții sunteți la un nivel inferior. Pot aduce o contribuție specială casei lui dumnezeu, iar voi nu puteți. Prin urmare, ar trebui să mă slujiți.” Nu sunt acestea cerințe exagerate și nerușinate? Toată lumea are aceste cerințe în inimă, dar, desigur, antihriștii cer și mai mult aceste lucruri, fără milă și fără rușine, și, indiferent cum ai părtășie despre adevăr cu ei, nu vor renunța la ele. Oamenii obișnuiți au și ei aceste manifestări ale antihriștilor și, dacă au puțin talent sau aduc o contribuție mică, cred că au dreptul să se bucure de un tratament special. Nu-și spală hainele și șosetele și îi pun pe alții să facă asta pentru ei și au cerințe nerezonabile, care contravin umanității – sunt complet lipsiți de rațiune! Aceste idei și cerințe pe care le au oamenii nu se încadrează în sfera raționalității; în primul rând, la nivel inferior, ele nu sunt conform standardelor umanității și conștiinței, iar la nivel superior, nu sunt în conformitate cu adevărul. Toate aceste manifestări pot fi încadrate în categoria antihriștilor care se luptă pentru propriile beneficii. Toți cei care au firi corupte sunt capabili să facă aceste lucruri și, de asemenea, îndrăznesc să le facă. Dacă o persoană are puțin talent și capital și aduce câteva contribuții, vrea apoi să-i exploateze pe ceilalți, să folosească șansa de a-și face datoria ca să se lupte pentru propriile beneficii, vrea să primească lucrurile de-a gata și să se bucure de fericirea și de tratamentul care decurg din a le ordona celorlalți să o slujească. Ba chiar există unii care renunță la familiile și la slujbele lor ca să-și facă datoria și, în timpul acesta, fac niște boli minore și, în consecință, devin emoționali și se plâng că nimeni nu își face griji pentru ei sau nu are grijă de ei. Îți faci datoria pentru tine însuți, îți faci propria datorie și îți îndeplinești propria responsabilitate – ce legătură are asta cu alți oameni? Orice datorie face cineva, aceasta nu este niciodată făcută pentru altcineva sau în slujba altcuiva și, prin urmare, nimeni nu este obligat să îi slujească pe ceilalți fără să fie recompensat sau să primească ordine de la ceilalți. Nu este acesta adevărul? (Ba da.) Deși Dumnezeu le cere oamenilor să fie iubitori, răbdători și toleranți cu alții, nu poți să le ceri în mod subiectiv celorlalți să fie așa și este irațional să faci asta. Dacă cineva poate să fie tolerant și răbdător cu tine și îți poate arăta iubire fără ca tu să ceri asta, atunci asta depinde de el. Cu toate acestea, dacă frații și surorile te slujesc pentru că le ceri asta, dacă primesc ordine cu forța și sunt exploatați de tine sau te slujesc pentru că i-ai păcălit, atunci este ceva în neregulă cu tine. Unii chiar profită de șansa de a-și face

datoria și o folosesc adesea drept scuză pentru a extorca lucruri de la anumiți frați și surori înstăriți, făcându-i să le cumpere anumite lucruri și să presteze servicii pentru ei. De exemplu, dacă au nevoie de mai multe haine, îi spun unui frate sau unei surori: „Știi să faci haine, nu-i așa? Du-te și fă-mi ceva de îmbrăcat!” Acel frate sau acea soră spune: „Atunci, scoate portofelul. Tu cumperi materialul, iar eu o să-ți fac ceva.” Nu scot banii, ci, în schimb, constrâng fratele sau sora să le cumpere materialul – nu este înșelătoare natura acestei fapte? Exploatarea relației dintre frați și surori, exploatarea propriului capital, exploatarea oportunității de a-și face datoria pentru a cere tot felul de servicii și tratamente de la frați și surori, pentru a le ordona să lucreze pentru ei – toate acestea sunt manifestările caracterului inferior al antihriștilor. Pot asemenea oameni să urmărească adevărul? Oare se pot schimba câtuși de puțin? (Nu.) Când Mă aud având părtășie în felul acesta, poate că unii oameni își vor da seama că e rău să facă aceste lucruri și vor fi capabili să se stăpânească puțin, însă, dacă se stăpânesc, înseamnă că sunt capabili să caute și să practice adevărul? Dacă se stăpânesc înseamnă doar că ajung să-și dea seama de ceva și să aibă grijă de propria imagine și vanitate. După ce Mă aud făcând această disecare, acești oameni văd gravitatea problemei și își dau seama că nu mai pot călca strâmb și că vor fi expuși și respinși dacă le permit fraților și surorilor să îi deslușească. Ei ajung să conștientizeze asta doar până la acest punct, dar dorințele și lăcomia nu pot fi îndepărtate din inimile lor.

Unii oameni gândesc: „Depun efort pentru casa lui dumnezeu, am adus foarte multe contribuții casei lui dumnezeu, fac o datorie în care nimeni nu mă poate înlocui. Când am nevoie de ceva, frații, surorile și casa lui dumnezeu sunt obligați să-mi dea o mână de ajutor, pentru a-mi îndeplini cerințele. În orice moment, ar trebui să mă slujească necondiționat și fără să fie recompensați.” Nu este acesta un mod rușinos de a gândi? Nu este o manifestare a caracterului josnic? De exemplu, toată lumea se îmbolnăvește uneori, dar când o fac, unii oameni nu le spun altora despre asta, ci, în schimb, continuă să-și facă îndatoririle așa cum ar trebui. Nimeni nu știe despre ei și nimănui nu-i pasă de ei și nu se plâng în privat, nici nu-și întârzie îndatoririle. Totuși, unii oameni se prefac bolnavi, deși nu sunt, se poartă ca niște împărătese sau ca niște nobili, încercând, prin orice mijloace, să-i facă pe oameni să-i servească și făcând tot ce le stă în putință ca să obțină tratament special. Se prefac bolnavi când nu sunt și, dacă se îmbolnăvesc cu adevărat, atunci este o situație și mai supărătoare, pentru că cine știe câți oameni vor suferi atunci de mâna lor și vor primi ordine de la ei peste tot? Când se îmbolnăvește o asemenea persoană, este o nenorocire care se abate asupra tuturor; unii îi fac supă de pui, alții îi fac un masaj, unii o hrănesc și alții o ajută să meargă – nu suferă mulți oameni? (Ba da.) La început, era doar o boală obișnuită, minoră, dar trebuie să pretindă că este una gravă, terminală – de ce trebuie să se prefacă? O face pentru a-i păcăli pe frați și pe surori să îi presteze servicii, să o servească și să o slujească. Nu sunt acești oameni o rușine? (Ba da.) Există mulți oameni de felul acesta? Voi nu sunteți cu toții așa? (Încă nu am recunoscut acest lucru în mine.) Dacă nu l-ați recunoscut, asta dovedește că, de

obicei, nu vă examinați comportamentul în viața cotidiană, nu vă examinați gândurile și natura-esență și nu acceptați scrutarea de la Dumnezeu. Unii oameni obosesc mai mult când își fac îndatoririle, pierd puțin somn noaptea și se prefac că este o situație groaznică. A doua zi, când se trezesc, se plâng: „Nu am închis un ochi noaptea trecută. Am fost atât de ocupat cu datoria mea în ultimele zile încât am fost prea obosit să dorm. Adu repede pe cineva să-mi facă un masaj!" De fapt, au dormit șase ore. Orice problemă au, întotdeauna dau vina pe datoria lor; fie că sunt obosiți, fie că suferă, fie că sunt bolnavi și nu se simt bine, dau mereu vina pe datoria lor pentru aceste lucruri. De ce dau vina pe datoria lor? Este vorba doar de a dobândi câteva avantaje, de a-i face pe toți să îi compătimească și apoi pot fi îndreptățiți când le cer oamenilor să-i slujească și să-i servească. Ce fel de oameni sunt aceștia care vor mereu să se poarte ca împărații și împărătesele și să îi facă pe ceilalți să-i servească? Acești oameni au un caracter josnic și sunt dezgustători. Când unii oameni nu prea se simt bine și, ocazional, nu pot mânca nimic, se prefac că este extrem de grav, fac mare tam-tam și găsesc imediat pe cineva care să le facă un masaj. Atunci când masajul îi doare puțin, țipă și urlă tare, vrând să spună: „Pentru mine, chiar și un masaj presupune suferință. Dacă dumnezeu nu-mi dă o recompensă și nu mă desăvârșește, atunci chiar voi ieși în pierdere!" Când îndură puțină suferință și plătesc un preț mic, vor să anunțe acest lucru întregii lumi, astfel încât toată lumea de pe pământ să știe. Nu-ți faci datoria pentru tine însuți? Nu-ți faci datoria înaintea lui Dumnezeu? Pentru ce îi anunți pe oameni că suferi? Nu este un lucru superficial? Asemenea oameni au un caracter josnic și sunt foarte dezgustători! În ce alte feluri sunt acești oameni josnici? De asemenea, afișează câteva obiceiuri și ciudățenii deosebite, sperând să le arate oamenilor că sunt diferiți de toți ceilalți, că sunt foarte prețioși și au nevoie de multă grijă și protecție. De exemplu, când cineva spune că nu are poftă de mâncare și că nu poate mânca nimic, o asemenea persoană va duce mâna la burtă și va spune că și ea are probleme cu stomacul, dar că persistă în a-și face datoria și ordonă cuiva să îi aducă repede niște medicamente pentru stomac. De asemenea, există cineva căruia i-am spus: „Vezi tu, nu pot să mănânc decât porții mici, iar stomacul Meu are o intoleranță la mâncăruri și băuturi reci." Când M-a auzit, această persoană a răspuns: „Stomacul tău are intoleranță la lucruri reci? Și al meu." Am spus: „Cum are stomacul tău intoleranță la lucruri reci?" A zis: „Imediat ce mi se face frig, mă doare burta; are intoleranță la lucruri reci." Spunând asta, a decojit o banană și a înfulecat-o din câteva înghițituri. Am spus: „Stomacul tău cu siguranță are o intoleranță incredibilă la lucruri reci, la modul în care ai înfulecat banana aceea din câteva înghițituri. Chiar are stomacul tău intoleranță la lucruri reci?" Nu sunt asemenea oameni nerușinați și lipsiți de raționalitate? Dacă unei persoane îi lipsește raționalitatea și rușinea în umanitatea ei normală, atunci nu este deloc om, ci este o fiară. Fiarele nu pot înțelege adevărul și nu au integritatea, demnitatea, conștiința și rațiunea umanității normale. Întrucât nu au nicio rușine sau demnitate, când fac o mică parte dintr-o datorie și îndură puține greutăți, acești oameni vor să anunțe acest lucru întregii lumi, astfel încât toți să

le recunoască eforturile, să-i aprecieze cu admirație reînnoită și astfel încât Dumnezeu să le ofere tratament special, să-i trateze cu blândețe și să-i binecuvânteze. În același timp, cineva trebuie să-i slujească imediat, să răspundă la cerințele lor și să fie la dispoziția lor. Când le este sete, cineva trebuie să le toarne ceai; când le este foame, cineva trebuie să le servească mâncare. Trebuie să aibă întotdeauna pe cineva care să-i servească, să facă ce spun și să le satisfacă nevoile. E ca și cum trupul lor s-ar fi născut pentru altcineva și ei au nevoie în mod inerent să fie serviți de cineva; e ca și cum le-ar lipsi capacitatea de a se îngriji singuri, dacă nu-i servește nimeni, și ar fi invalizi. Când nu au pe nimeni căruia să-i spună ce să facă sau căruia să-i poată ordona să lucreze pentru ei și să-i slujească, se simt singuri și pustiiți și simt că viața nu are niciun sens și nicio speranță. Când găsesc ocazia și scuza de a-i face pe alții să-i slujească și să-i servească, se simt mulțumiți și fericiți, ca și cum trăiesc în al nouălea cer. Cred că viața este minunată, credința în Dumnezeu este minunată, că acesta este sensul credinței în Dumnezeu și că așa ar trebui un credincios să creadă în Dumnezeu. Înțeleg că datoria presupune a depune efort și a-și îndeplini responsabilitățile pe baza faptului că îi pun pe alții să-i slujească și că sunt capabili să le dea ordine celorlalți în mod nestingherit – aceasta este datoria lor. Cred că ar trebui să obțină mereu o recompensă pentru datoria lor, că trebuie mereu să obțină ceva și să încerce să obțină ceva. Dacă nu încearcă să obțină bani sau lucruri materiale, atunci încearcă să obțină plăceri și bucurii trupești și, cel puțin, trupul lor ar trebui să fie într-o stare de încântare și confort și atunci vor fi fericiți, vor avea energia de a-și face datoria și o vor putea face cu o oarecare loialitate. Oare asemenea oameni au o înțelegere denaturată a adevărului sau pur și simplu nu acceptă adevărul din cauza caracterului lor inferior? (Au un caracter inferior, așa că nu acceptă adevărul.) Acești oameni sunt neîncrezători în toată regula, progeniturile devotate ale antihriștilor și întruchiparea acestora.

Există câțiva actori în casa lui Dumnezeu cărora le-a plăcut să joace și le-a plăcut meseria de actor când erau în lume, dar care nu au fost capabili să-și concretizeze ambițiile acolo. Acum, au venit în casa lui Dumnezeu și, în cele din urmă, dorințele lor au devenit realitate: pot face meseria care le place, inimile lor sunt pline de o bucurie de nedescris și, în același timp, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că le-a oferit această oportunitate. Unul dintre acești oameni a ajuns să fie suficient de norocos încât să obțină un rol principal și apoi a simțit că este o persoană cu statut și valoare și că ar trebui să facă ceva pentru statutul și valoarea lui. S-a uitat la ce făceau celebritățile și vedetele din lume, la felul în care se purtau, care era stilul lor și ce stil de viață aveau și le-a copiat și imitat, crezând că asta însemna să ducă o viață de calitate și nobilă. Așadar, din momentul în care a primit rolul principal și a devenit o „vedetă”, a început să-și dea aere. În ce măsură și-a dat aere? Odată, a existat un incident minor care poate explica această problemă. Când toți cei din echipă erau gata să înceapă filmările, o sprânceană a acestei „vedete” nu fusese conturată bine și toată lumea a trebuit să-l aștepte, să se învârtă în jurul lui și să-l slujească. Au trecut 10 minute, apoi 20, iar vedeta considera că sprânceana nu-i

fusese conturată prea bine, așa că a pus machieurul să o șteargă și să o contureze iar. A trecut o oră și toți actorii și toată echipa așteptau să i se contureze bine sprânceana acestei „vedete”, înainte să poată începe filmările – toată lumea a trebuit să slujească această persoană și să se învârtă în jurul ei. Ce fel de persoană este aceasta? Este o persoană normală? Este cineva care are umanitate? Nu. Este o persoană din tabăra Satanei, îi aparține Satanei și nu face parte din casa lui Dumnezeu. Oare există vedete în casa lui Dumnezeu? În casa lui Dumnezeu nu există vedete, doar frați și surori; există doar îndatoriri diferite, nu se face diferența între funcții înalte și funcții inferioare. Așadar, pe ce bază i-a făcut această persoană pe frați și pe surori să o aștepte? Un lucru este sigur: a crezut că este mai importantă decât alți oameni, că datoria pe care o avea era mai importantă decât a celorlalți, că spectacolul nu putea fi filmat fără ea și că, fără ea, alți oameni și-ar fi făcut îndatoririle degeaba. De aceea, toți ceilalți trebuiau să o servească, să plătească un preț și să aibă răbdare ca să o aștepte și nimeni nu ar fi trebuit să se plângă. În afară că le lipsește umanitatea, de unde iau asemenea oameni principiile pentru a se purta așa? Oare principiile lor derivă din adevăr și din cuvintele lui Dumnezeu sau din firi umane corupte? (Din firi umane corupte.) Cei care provin din tabăra Satanei nu numai că au firile corupte ale Satanei, dar și acțiunile, comportamentul și manifestările lor în cadrul grupurilor de oameni sunt detestabile. De ce sunt detestabile? Pentru că ei vor mereu să fie stăpâni pe situație, să-i manipuleze pe ceilalți, să-i facă să se învârtă în jurul lor și să-i facă pe ei personajul central. Făcând asta, în mod clar, se plasează într-o poziție mai înaltă decât a oricui altcuiva; vor să-i domine pe toți ceilalți și să se poziționeze mai presus de ei. Este acesta un lucru pe care se cuvine să îl facă oamenii? (Nu.) Cine face asta? (Satana.) Acesta este un lucru pe care îl face Satana. Printre adevărurile prin care Dumnezeu le cere oamenilor să-și facă îndatoririle, există vreo cerință ca oamenii să fie stăpâni pe situație și să controleze gândurile și comportamentul tuturor în timp ce-și fac îndatoririle? (Nu.) Atunci de unde provine acest lucru? Aceasta este o natură satanică cu care se nasc oamenii. Oamenii sunt satane și au această natură de la naștere. Nu-i nevoie să o învețe, nu-i nevoie să le fie predată de cineva și, oricum ai părtășie despre adevăr cu ei, nu vor renunța la acest lucru. A mai existat cineva care avea câteva fire de păr rebele ce nu fuseseră aranjate la locul lor înainte ca el să urce pe scenă și să-și facă numărul. În ce privește înfățișarea lui, arăta bine, totuși nu a vrut să se urce pe scenă și să-și facă numărul la timp; oricât de mult l-au îndemnat frații și surorile, totul a fost în zadar. Se considera vedetă, o persoană importantă; i-a făcut pe toți să plătească un preț și să-și irosească timpul pentru aceste câteva șuvițe de păr și toată lumea a trebuit să-l slujească numai pe el. Este aceasta o manifestare pe care se cuvine să o aibă cineva cu umanitate normală? Care este natura acestei fapte? Nu și-a dat aere? Nu a fost responsabil și a fost insensibil la orice rațiune. În ceea ce-l privește, nicio datorie nu era la fel de importantă ca a lui și toți trebuiau să-l slujească. S-a gândit: „Dacă durează o zi întreagă pentru a aranja cu uscătorul de păr aceste două șuvițe la locul lor, atunci va trebui să mă așteptați toată ziua; dacă durează

două zile, atunci va trebui să așteptați două zile; și dacă durează o viață, atunci va trebui să așteptați o viață. Ce contează lucrarea și interesele casei lui dumnezeu – interesele mele sunt pe primul loc! Dacă nu-mi pot așeza părul cu uscătorul, oare imaginea mea nu va avea de suferit când merg în fața camerei? Imaginea mea este foarte importantă. Interesele casei lui dumnezeu nu înseamnă nimic!" Ce fel de persoană este aceasta? O asemenea persoană ar spune și: „Îl iubesc pe dumnezeu, îi aduc mărturie lui dumnezeu, îmi fac datoria pentru dumnezeu și mă lepăd de tot." Nu este totul o minciună? Nu poate renunța la un lucru ca uscarea unei șuvițe sau două, deci la ce poate renunța? De ce se poate lepăda? Toată lepădarea lui e falsă! Asemenea oameni sunt complet irațională, le lipsește conștiința, au un caracter inferior și sunt și mai departe de a iubi adevărul. Întrucât umanitatea lor nu este suficient de bună, nimeni nu va vorbi despre adevăr cu ei, nu sunt vrednici de el și caracterul lor nu este destul de bun. Și, cu o umanitate atât de josnică, oare a vorbi despre adevăr cu ei nu ar fi ca și cum ai vorbi despre adevăr cu un porc sau cu un câine? Când vor avea puțină asemănare umană și vor putea vorbi ca o ființă umană, oamenii le vor vorbi despre adevăr, dar acum nu merită. Există o mulțime de oameni de felul acesta, sunt destul de mulți. Așadar, de ce unii oameni nu manifestă aceste lucruri? Pentru că încă nu au avut ocazia; doar pentru că au un calibru și un talent foarte banale, nu au avut ocazia să fie în centrul atenției și nu au obținut un anumit capital, dar, în inimile lor, uneltesc, planurile lor sunt încă în fază incipientă. Acesta este motivul pentru care nu au avut o asemenea dezvăluire. Cu toate acestea, dacă nu au această dezvăluire nu înseamnă că nu au această natură. Dacă nu urmărești adevărul și urmezi calea antihriștilor, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi în care vei lăsa să-ți scape această dezvăluire. Tu ești tu și a fi lipsit de umanitate înseamnă a fi lipsit de umanitate; nu poți deveni cineva cu umanitate prefăcându-te sau pentru că nu ai talent și ai un calibru slab. Prin urmare, există o singură cale: când o persoană poate accepta adevărul și emondarea, atunci caracterul ei se poate îmbunătăți într-o oarecare măsură. Când poate să se confrunte cu aceste fapte, să le abordeze corect și să fie capabilă să își examineze și să își verifice frecvent propriul comportament și adâncul inimii, poate deveni mai bună și se poate stăpâni puțin. Ce scop poate fi atins prin puțină stăpânire de sine? Nu te vei face de râs atât de mult, reputația ta se va îmbunătăți puțin, oamenii nu vor fi dezgustați de tine, Dumnezeu nu te va detesta și, astfel, e posibil să ai încă șansa de a fi mântuit de Dumnezeu. Nu este acesta minimul de rațiune pe care ar trebui să-l aibă o ființă umană? Nu este ușor pentru cineva cu un minim de conștiință și rațiune să practice și să pătrundă astfel?

Când Mă auziți vorbindu-vă despre asemenea oameni, vă simțiți destul de liniștiți, dar dacă aș vorbi despre anumiți oameni din rândul vostru, cum v-ați simți atunci? Ați reacționa normal? Îți spun Eu, dacă vrei să obții schimbarea firii și să pătrunzi în adevărul-realitate, trebuie să treci nenumărate teste. Nu subestima aceste chestiuni; dacă umanitatea ta nu este suficient de bună, atunci nu numai că frații și surorile vor fi dezgustați de tine, dar nici Dumnezeu nu te va desăvârși sau mântui. Condiția de bază

ca Dumnezeu să mântuiască pe cineva este ca acea persoană să aibă umanitate, rațiune și conștiință și să cunoască rușinea. Când o asemenea persoană vine înaintea lui Dumnezeu și Îi aude cuvintele, Dumnezeu o va ilumina, călăuzi și îndruma. Oamenii care nu au umanitate, conștiință, rațiune sau rușine vor fi pentru totdeauna necalificați să vină înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă asculți predici și cunoști câteva doctrine, tot nu vei fi luminat și, astfel, vei fi pentru totdeauna incapabil să pătrunzi în adevărul-realitate. Dacă nu ești capabil să pătrunzi în adevărul-realitate, atunci e ușor să-ți dai seama că speranțele tale de a obține mântuirea sunt zero. Dacă ai numai aceste manifestări ale antihriștilor și firea și esența antihriștilor și nu ai niciuna dintre manifestările umanității normale pe care Dumnezeu îți cere să le ai, atunci ești în mare pericol. Dacă te poți alinia la fiecare dintre aceste manifestări și esențe ale antihriștilor pe care le expun Eu, împreună cu acțiunile și dezvăluirile lor, dacă, într-o măsură mai mare sau mai mică, le ai pe toate, atunci este o situație foarte periculoasă pentru tine. Dacă tot nu urmărești adevărul și aștepți până ești caracterizat drept antihrist, atunci vei fi complet terminat. Care este o boală terminală: să ai esența unui antihrist sau să ai firea unui antihrist? (Să ai esența unui antihrist.) Oare? (Da.) Gândiți-vă bine și apoi răspundeți din nou. (Să ai esența unui antihrist și să ai firea unui antihrist sunt deopotrivă boli mortale.) De ce? (Pentru că oamenii cu esența unui antihrist nu vor urmări adevărul și același lucru este valabil și pentru oamenii care au firea unui antihrist. Indiferent ce problemă întâlnesc, oamenii cu firea unui antihrist nu se concentrează niciodată asupra urmăririi adevărului și nu au nici măcar minimul de umanitate și rațiune; asemenea oameni sunt incapabili să dobândească adevărul și nu pot obține nici mântuirea – și aceasta este o boală mortală.) Cine ar mai dori să vorbească? (Eu înțeleg că niciuna dintre cele două nu este o boală mortală, dar dacă cineva nu urmărește adevărul, atunci aceea este boala mortală.) Acesta este un punct de vedere bun. Totuși, există o condiție prealabilă a acestui lucru, și anume esența unui antihrist – acei oameni care au esența unui antihrist pur și simplu nu urmăresc adevărul, sunt neîncrezători – a avea esența unui antihrist este cel mai periculos lucru. Ce înseamnă esența unui antihrist? Înseamnă că acești oameni pur și simplu nu urmăresc adevărul; urmăresc doar statutul, sunt, în mod inerent, dușmani ai lui Dumnezeu, sunt antihriști, sunt întruchiparea Satanei, sunt diavoli de la naștere, sunt lipsiți de umanitate, sunt materialiști, sunt neîncrezători tipici și asemenea oameni sunt scârbiți de adevăr. Ce înseamnă „scârbiți de adevăr”? Înseamnă că nu cred că Dumnezeu este adevărul, nu recunosc faptul că Dumnezeu este Creatorul, cu atât mai puțin recunosc faptul că Dumnezeu este Suveran peste tot și toate. Așadar, când asemenea oameni primesc șansa de a urmări adevărul, o pot face? (Nu.) Întrucât nu pot urmări adevărul și întrucât sunt pentru totdeauna dușmani ai adevărului și ai lui Dumnezeu, nu vor fi niciodată capabili să dobândească adevărul. A fi pentru totdeauna incapabil să dobândești adevărul este o boală mortală și toți cei care au firea unui antihrist se aseamănă, în ce privește firea, cu aceia care au esența antihriștilor: au aceleași manifestări, aceleași dezvăluiri și chiar modul în care au aceste manifestări și

dezvăluiri, felul lor de a gândi și noțiunile și închipuirile lor despre Dumnezeu sunt toate la fel. Cu toate acestea, în cazul oamenilor care au firea unui antihrist, indiferent dacă pot să accepte adevărul și dacă recunosc faptul că Dumnezeu este Creatorul, atât timp cât nu urmăresc adevărul, firea lor de antihrist devine o boală mortală și, din acest motiv, finalul lor va fi același cu al celor care au esența unui antihrist. Totuși, din fericire, există câțiva printre cei cu o fire de antihrist care au umanitate, rațiune, conștiință și rușine, care iubesc lucrurile pozitive și care întrunesc condițiile pentru a fi mântuiți de Dumnezeu. Întrucât urmăresc adevărul, acești oameni obțin schimbarea firii, se eliberează de firile lor corupte și de firile lor de antihrist, astfel încât firea lor de antihrist nu mai este o boală mortală pentru ei și există posibilitatea de a fi mântuiți. În ce circumstanță se poate spune că a avea firea unui antihrist este o boală mortală? Există o condiție prealabilă pentru acest lucru, aceea că, deși acești oameni recunosc existența lui Dumnezeu, cred în suveranitatea Lui, cred și recunosc tot ce spune Dumnezeu și își pot face îndatoririle, un lucru este în neregulă: nu practică niciodată adevărul și nu-l urmăresc. Așadar, firea lor de antihrist devine fatală pentru ei și le poate lua viața. Când vine vorba de oameni cu esența unui antihrist, indiferent de circumstanțe, acestor oameni le este imposibil să iubească sau să accepte adevărul și nu pot dobândi niciodată adevărul. Înțelegeți? (Da.) Înțelegeți. Repetați ce am spus. (Oamenii cu esența unui antihrist sunt, în mod inerent, dușmanii lui Dumnezeu. Sub nicio formă nu sunt oameni care iubesc și pot accepta adevărul și le este imposibil să îl dobândească vreodată și, astfel, pentru ei, firea lor de antihrist este o boală mortală. Pe de altă parte, în cazul anumitor oameni care au firea unui antihrist, având condiția prealabilă de a deține umanitate, rațiune, conștiință și rușine, de a iubi lucrurile pozitive, de a urmări adevărul și apoi de a obține schimbarea firii prin urmărirea adevărului, ei urmează calea cea dreaptă și, pentru ei, firea unui antihrist nu este o boală mortală. Toate acestea sunt decise de esența acestor oameni și de calea pe care o urmează.) Cu alte cuvinte, oamenilor cu esența unui antihrist le este imposibil să urmărească vreodată adevărul și nu pot dobândi niciodată mântuirea, pe când oamenii cu firea unui antihrist pot fi împărțiți în două categorii: cei care urmăresc adevărul și pot obține mântuirea și cei care nu urmăresc deloc adevărul și nu pot obține mântuirea. Cei care nu pot obține mântuirea sunt cu toții muncitori; anumiți muncitori loiali pot rămâne și este posibil să aibă un rezultat diferit.

De ce nu pot obține mântuirea oamenii cu esența unui antihrist? Pentru că acești oameni nu recunosc adevărul și nici nu recunosc că Dumnezeu este adevărul. Acești oameni nu recunosc că există lucruri pozitive și nu iubesc lucrurile pozitive. În schimb, iubesc lucrurile ticăloase și lucrurile negative; sunt întruchiparea tuturor lucrurilor ticăloase și negative și sunt cei care exprimă toate lucrurile negative și ticăloase și de aceea sunt scârbiți de adevăr, sunt ostili acestuia, și îl urăsc. Pot urmări adevărul cu o asemenea esență? (Nu.) Prin urmare, e imposibil să îi determini pe acești oameni să urmărească adevărul. E posibil să transformi un animal într-un alt fel de animal? De exemplu, este posibil să transformi o pisică în câine sau în șoarece? (Nu.) Șoarecele va

fi mereu șoarece, ascunzându-se adesea în găuri și trăind în umbră. Pisica va fi mereu dușmanul firesc al șoarecelui, iar acest lucru nu poate fi schimbat – nu poate fi schimbat niciodată. Totuși, există câțiva printre cei care au firea unui antihrist care iubesc adevărul și lucrurile pozitive, care sunt dispuși să depună toate eforturile pentru a practica și a urmări adevărul; practică orice spune Dumnezeu, Îl urmează indiferent cum îi conduce, fac orice le cere, calea pe care o urmează este în deplină concordanță cu aceea cerută de Dumnezeu, iar ei urmăresc conform direcției și obiectivelor indicate de El. Cât despre ceilalți, în afara faptului că nu urmăresc adevărul, ei și urmează calea antihristului și este simplu să-ți dai seama care va fi finalul acestor oameni. Nu numai că nu vor dobândi adevărul, dar își vor pierde și șansa de a fi mântuiți – cât de jalnici sunt! Dumnezeu le oferă șanse și, de asemenea, îi aprovizionează cu adevărul și viața, dar ei nu prețuiesc aceste lucruri și nu urmează calea de a fi desăvârșiți. Nu este vorba că Dumnezeu îi favorizează pe anumiți oameni în defavoarea altora și nu le oferă șanse acestor oameni, ci, mai degrabă, aceștia își pierd oportunitatea de a fi mântuiți din cauză că nu prețuiesc aceste șanse sau nu acționează așa cum cere Dumnezeu. Prin urmare, firea lor de antihrist devine fatală și îi face să-și piardă viețile. Cred că, dacă înțeleg câteva doctrine și dau dovadă de câteva acțiuni externe și de comportamente bune, asta înseamnă că Dumnezeu nu va cerceta problema firii lor de antihrist, că o pot ascunde și că, drept urmare, în mod firesc, nu au nevoie să practice adevărul, pot face orice vor și pot acționa în conformitate cu înțelegerea, metodele și dorințele lor. În final, indiferent ce șanse le dă Dumnezeu, rămân neabătuți de la cursul lor, urmează calea unui antihrist și devin dușmanii lui Dumnezeu. Nu devin dușmanii lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu i-a definit ca atare de la început – Dumnezeu nu le-a dat nicio definiție la început, pentru că, în ochii Lui, nu erau dușmanii Săi sau oameni cu esența unui antihrist, ci, mai degrabă, erau doar oameni cu firi satanice, corupte. Indiferent câte adevăruri exprimă Dumnezeu, ei tot nu se luptă pentru adevăr în căutarea lor. Nu pot păși pe calea mântuirii și, în schimb, urmează calea unui antihrist și, în cele din urmă, își pierd șansa la mântuire. Nu este păcat? Este mare păcat! Acești oameni sunt foarte jalnici! De ce sunt jalnici? Înțeleg câteva cuvinte și doctrine și cred că înțeleg adevărul; plătesc un mic preț și dau dovadă de câteva comportamente bune în timp ce-și fac datoria și se gândesc că practică adevărul; au puțin talent, calibru și daruri și pot spune câteva cuvinte doctrinare, pot lucra puțin, pot face câteva îndatoriri speciale și cred că au dobândit viața; pot îndura puțină suferință și pot plăti un mic preț și cred, în mod greșit, că se pot supune lui Dumnezeu și pot renunța la tot pentru El. Își folosesc comportamentul extern bun, darurile, cuvintele și doctrinele cu care s-au dotat pentru a înlocui practicarea adevărului – aceasta este cea mai mare problemă a lor, defectul lor fatal. Asta îi face să creadă, în mod greșit, că au păși deja pe calea mântuirii și că au deja statură și viață. În orice caz, dacă acești oameni nu sunt capabili să obțină în final mântuirea, atunci nu se pot învinui decât pe sine, pentru că ei înșiși nu se concentrează asupra adevărului, nu urmăresc adevărul și sunt mai mult decât dispuși să urmeze calea antihriștilor.

Acum, există oameni care, după ce ascultă predici timp de 30 de ani, tot nu știu care este adevărul sau care este doctrina. Când deschid gura, nu spun decât teorii goale, cuvinte cu care să le facă morală celorlalți și sloganuri seci și nu vorbesc decât despre felul în care au îndurat suferința și au plătit un preț în trecut, etalându-și astfel vechimea. Nu vorbesc niciodată despre cunoașterea de sine, despre cum acceptă emondarea, cum dezvăluie firi corupte, cum concurează pentru faimă și câștig sau ce dezvăluiri ale unei firi de antihrist au. Nu vorbesc niciodată despre aceste lucruri; vorbesc doar despre contribuțiile lor și nu vorbesc despre fărădelegile lor. Nu sunt acești oameni în mare pericol? Unii oameni ascultă predici de 20 sau 30 de ani și tot nu știu ce este adevărul-realitate sau ce înseamnă să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și, de aceea, presupun că acești oameni nu au facultățile necesare pentru a înțelege cuvintele lui Dumnezeu. După ce ascultă predici timp de 30 de ani, cred că au statură, dar când nu au statut, tot pot fi negativi și, în privat, vor lăcrima și se vor plânge și chiar își pot abandona lucrarea. După ce ascultă predici timp de 30 de ani, când sunt destituiți, tot pot fi irascibili și irațională și se pot ridica împotriva lui Dumnezeu. Ce au înțeles după ce au ascultat predici atât de mulți ani? Dacă nu au înțeles ce este adevărul după ce au ascultat atât de multe predici, atunci oare nu au crezut degeaba? Asta se numește credință confuză!

14 martie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a cincea)

II. Interesele antihriștilor

C. Uneltirea în beneficiul propriu

Astăzi, vom continua părtășia despre punctul nouă din diversele manifestări ale antihriștilor și despre partea din acest punct care privește interesele antihriștilor. Data trecută, am avut părtășie despre cel de-al treilea punct din interesele antihriștilor: beneficiile. În punctul acela, am enumerat manifestările specifice ale câtorva aspecte și am abordat, în principal, comportamentul antihriștilor, gândurile și părerile lor și diversele lucruri pe care le fac sub controlul acestor gânduri și păreri. Data trecută, am avut părtășie despre două aspecte: primul a fost delapidarea bunurilor casei lui Dumnezeu, iar cel de-al doilea a fost folosirea fraților și a surorilor, ca să-i slujească și să lucreze pentru ei. Acestea sunt două manifestări specifice ale antihriștilor care uneltesc în beneficiul propriu. Acum că am avut părtășie despre acestea, înțelegeți natura-esență a antihriștilor? De fapt, în ceea ce privește diversele manifestări ale antihriștilor, nu există diferențe majore între oamenii corupți, fie în privința firii lor, fie a naturii-esențe pe care o au. Se aseamănă mai mult decât se deosebesc; sunt diferiți doar prin prisma umanității lor, dacă este bună sau rea, și există o diferență semnificativă doar în ceea ce privește atitudinea lor față de adevăr. Deși firile corupte ale oamenilor sunt toate la fel, antihriștii sunt capabili să urască adevărul, să I se împotrivească lui Dumnezeu, să-L judece și să-L hulească și, de asemenea, sunt capabili să facă rău și să tulbure lucrarea bisericii. Acestea sunt domeniile în care antihriștii și oamenii corupți obișnuiți sunt foarte diferiți. Fiecare persoană are firea unui antihrist, dar dacă nu a făcut rău, nu a tulburat lucrarea bisericii și nu L-a confruntat direct pe Dumnezeu, atunci nu poate fi caracterizată drept antihrist. Deși oamenii corupți au gânduri, păreri și firi corupte identice sau similare, dacă umanitatea-esență a cuiva nu este aceea a unei persoane rele, atunci există o diferență semnificativă între el și antihriști. Majoritatea oamenilor nu pot vedea această diferență și îi pun în aceeași categorie pe oamenii cu firea unui antihrist și pe cei care merg pe calea unui antihrist și îi caracterizează drept antihriști – făcând acest lucru, e ușor să răniți oameni buni! Dacă nu înțelegeți clar esența antihriștilor, acesta este, de asemenea, un impediment enorm în a vă înțelege pe voi înșivă. Dacă vezi că firea ta coruptă este la fel ca aceea a unui antihrist vei crede că ești un antihrist și dacă vezi că drumul pe care mergi este același cu acela al unui antihrist, atunci vei crede că și tu ești un antihrist.

De asemenea, te vei caracteriza ca fiind un antihrist dacă vezi că felul în care faci lucrurile și gândurile și părerile tale sunt la fel cu ale unui antihrist. Dacă te consideri antihrist în aceste trei moduri, atunci te vei caracteriza drept antihrist. Ce consecințe are asta? Cu siguranță vei deveni negativ într-o oarecare măsură și vei renunța la tine însuți. O asemenea înțelegere de sine este oarecum denaturată. Așadar, nu este necesar să-ți înțelegi firea de antihrist? Ba da, bineînțeles că este necesar. Scopul părtășiei despre firea antihriștilor și disecarea acesteia este de a vă permite să vă comparați cu ea și să ajungeți să vă înțelegeți cu adevărat pe voi înșivă. Dacă înțelegi doar că ai o fire coruptă obișnuită, dar nu recunoști că ai firea unui antihrist, atunci înțelegerea ta de sine este foarte superficială și unilaterală; nu este ce ar trebui să fie. Acum, s-ar putea să nu vă dați seama încă de acest lucru. Majoritatea oamenilor cred: „Nu merg pe calea unui antihrist, nu sunt un antihrist și nici nu am esența unui antihrist, așa că nu este nevoie să ajung să înțeleg că am firea unui antihrist, că sunt capabil să merg pe calea unui antihrist și că s-ar putea să devin un antihrist. Dacă m-aș înțelege în felul acesta, oare nu m-aș înjosi?” Astfel, nu vă interesează prea mult aceste subiecte despre expunerea antihriștilor. Indiferent dacă te interesează sau nu, dacă ești cineva care urmărește adevărul, în cele din urmă, va veni o zi în care vei ajunge să înțelegi treptat aceste aspecte ale adevărului și aceste zicale. Am auzit câțiva oameni care au părtășie despre înțelegerea lor bazată pe experiență, dar nu spun absolut nimic despre faptul că au firea unui antihrist sau că merg pe calea unui antihrist. Este evident că gândurile, părerile și firile lor sunt exact la fel ca acelea ale unui antihrist – sunt identice – dar ei nu înțeleg asta. Asta este o dovadă suficientă că mulți oameni se înțeleg pe ei înșiși într-o foarte mică măsură, în sensul că sunt capabili doar să înțeleagă că au o fire coruptă, că I se împotrivesc lui Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui, că umanitatea lor nu este foarte bună și că nu iubesc prea mult adevărul. De fapt, ceea ce manifestă și dezvăluie este firea unui antihrist, iar calea pe care merg este aceea a unui antihrist, dar ei nu înțeleg asta. De ce nu înțeleg? Pentru că nu înțeleg diversele manifestări legate de firea unui antihrist și chiar există mulți oameni care se tem să spună că au firea unui antihrist sau că sunt pe calea unui antihrist. Chiar dacă înțeleg asta, nu îndrăznesc să o spună; dacă o spun cu voce tare este ca și cum ar fi blestemați și condamnați. De fapt, situația ta nu este aceeași, fie că o spui, fie că nu? Poate asta schimba faptul că ai firea unui antihrist? Nu, nu poate. Faptul că nu înțelegi asta demonstrează că înțelegerea pe care o ai despre adevăr este prea superficială și că nu te înțelegi cu adevărat pe tine însuți.

3. Folosirea poziției lor pentru a obține fraudulos mâncare, băuturi și alte lucruri dezirabile

În continuare, vom avea părtășie despre cea de-a treia manifestare a antihriștilor care uneltesc în beneficiul propriu – folosirea poziției lor pentru a obține fraudulos mâncare, băuturi și alte lucruri dezirabile. Desigur, „folosirea poziției lor” se poate numi și a obține fraudulos mâncare, băuturi și alte lucruri dezirabile, sub pretextul credinței în

Dumnezeu. Ați mai încercat vreodată să meditați la acest punct și v-ați mai gândit la el? (Nu, nu am făcut-o.) Ați văzut vreodată o asemenea persoană? Aveți vreo opinie cu privire la o asemenea persoană? Aveți vreun sentiment de detestare sau repulsie? Simțiți dispreț pentru o asemenea persoană? (Da.) Ce fel de persoană este? Cum este umanitatea sa? De ce face aceste lucruri? Care este punctul său de vedere în credința sa în Dumnezeu? Este o asemenea persoană cineva pe care Dumnezeu îl mântuiește? În cele din urmă, care este ținta credinței sale în Dumnezeu? A renunțat la familia și la cariera sa și a dat dovadă că a suferit greutăți și a plătit un preț, dar, în cele din urmă, care este ținta sa în folosirea poziției lor pentru a obține fraudulos mâncare și băuturi? Știe că, atunci când face asta, Dumnezeu detestă acest lucru și este nemulțumit? V-ați mai gândit vreodată la aceste întrebări? Sincer să fiu, majoritatea dintre voi n-ați făcut-o. Și de ce nu ați făcut-o? Unii spun: „Sunt prea mulți oameni de felul acesta în societate, așa că nu e mare lucru să avem câțiva în casa lui Dumnezeu. În plus, nici noi înșine nu suntem neapărat atât de puri.” Te consideri o persoană care urmărește adevărul și, totuși, nu iei niciodată propriile fapte, gânduri și idei, precum și faptele și comportamentele celorlalți și nu faci o legătură între ele și adevăr, folosind perspectiva adevărului ca să le privești și să le definești. Așadar, mai ești cineva care urmărește adevărul? Adevărurile pe care ai ajuns să le înțelegi în credința ta în Dumnezeu mai au valoare și însemnătate pentru tine? Nu, nu mai au. Toți cei care pretind că sunt spirituali atunci când nu au deloc înțelegere spirituală au o spiritualitate falsă și nu le pasă de nimic, decât să-și petreacă toată ziua respectând cu rigiditate reglementările sau rostind cuvinte și doctrine, lucru care este asemănător cu ceea ce au făcut savanții antici, „devotându-se în întregime studiului cărților înțelepților și nedând nicio atenție chestiunilor exterioare”. Oamenii care pretind că sunt spirituali cred că orice fac alții nu are nicio relevanță pentru ei, că indiferent cum gândesc alții, este treaba altora și refuză să învețe cum să discearnă oamenii, să vadă lucrurile așa cum sunt și să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu pe baza cuvintelor Lui. Majoritatea oamenilor sunt așa; când au terminat de ascultat o predică sau de citit cuvintele lui Dumnezeu, notează aceste lucruri pe hârtie, le păstrează în inimile lor și le tratează ca pe doctrine sau reglementări cărora le acordă un respect simbolic și apoi au terminat cu ele. Cât despre felul în care lucrurile care se întâmplă în jurul lor sau diversele comportamente și manifestări pe care le văd la oamenii din jurul lor au legătură cu aceste adevăruri, ei nu se gândesc niciodată sau nu încearcă să chibzuiască la acest lucru în inimile lor și nici nu se roagă și nu caută. Viețile spirituale ale majorității oamenilor sunt într-o asemenea stare. Prin urmare, mulți oameni sunt lenți și superficiali când pătrund în adevăr; viața lor spirituală este extrem de monotonă, ei doar respectă reglementări și nu există principii în modul în care fac lucrurile. Se poate spune că, în cazul multor oameni, viața lor spirituală este separată de viața reală și goală și, astfel, chiar și când e vorba de comportamentele și manifestările ostentative ale oamenilor răi și ale antihriștilor, ei nu au absolut niciun concept, cu atât mai puțin vreo definiție, nici nu au vreo idee sau nu dau dovadă de discernământ. În ce

privește comportamentele, manifestările și zicalele antihriștilor când uneltesc în beneficiul propriu, s-ar putea să fi văzut destule, dar, în inimile voastre, nu ați încercat niciodată să chibzuiți pentru a vedea exact ce fel de oameni sunt, dacă pot dobândi adevărul în credința lor în Dumnezeu, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul și alte întrebări de felul acesta. În schimb, toată ziua plutiți în derivă printre îndatoririle voastre, fără să vă implicați cu adevărat, făcând orice lucru de mântuială și nu căutați să fiți capabili să dobândiți adevărul sau să înțelegeți adevărul-realitate și să pătrundeți în el. Antihriștii își folosesc poziția pentru a unelti în beneficiul propriu și folosesc credința în Dumnezeu ca pe un pretext ca să obțină fraudulos tot felul de lucruri dezirabile în casa lui Dumnezeu. Aceste lucruri dezirabile includ, în mod firesc, mâncare și băuturi, precum și anumite bucurii materiale și alte lucruri de felul acesta. Esența unor asemenea oameni este la fel ca esența materialistă a antihriștilor, despre care am vorbit anterior – este caracterul aceluiași tip de persoană. Ei caută doar să se bucure de tot felul de tratamente materiale; nu urmăresc adevărul și cu atât mai puțin pregătesc fapte bune. Doar se prefac că urmăresc adevărul și, la prima vedere, par să o facă. Ceea ce urmăresc în adâncul inimilor lor sunt practic plăcerile trupești de a mânca, a bea și a fi tratați bine, care sunt constant în mințile lor. Există destui oameni de felul acesta în jur; fiecare biserică are probabil unul sau doi și poate chiar mai mulți. Astăzi, nu voi vorbi, în sens teoretic, despre manifestările, comportamentul și esența acestor oameni. Mai întâi, voi vorbi despre câteva cazuri reprezentative specifice și vă voi lăsa să ascultați, să obțineți informații din ele și să vedeți cum asemenea oameni au legătură cu acest punct despre care avem părtășie și dacă se folosesc de poziția lor și fac paradă cu credința lor în Dumnezeu ca să obțină fraudulos mâncare, băuturi, bani și lucruri materiale. Încercați să discerneți acest tip de persoană și apoi gândiți-vă dacă oamenii cu care intrați în contact au aceste manifestări despre care vorbim. Dacă vă vine cineva în minte, puteți și să dați câteva exemple. Spuneți-Mi, este mai bine să dăm exemple sau să avem pur și simplu părtășie în general, în felul acesta? (E mai bine să dăm exemple.) Care este avantajul de a da exemple? În primul rând, majoritatea oamenilor sunt dispuși să asculte aceste povești și cazuri din viața reală. Ele au personaje și o intrigă și majoritatea oamenilor le găsesc interesante. E ca și cum ai vorbi despre experiența ta personală: dacă scrii un articol despre ea, de obicei, oamenii îl vor citi o dată sau de două ori și gata, dar dacă faci un film sau o piesă de teatru despre ea, mai mulți oameni o vor urmări și nu doar o singură dată. Astfel, oamenii vor privi mai amănunțit și cu mai multă claritate acest aspect al adevărului sau oamenii, evenimentele și lucrurile relevante, iar acest lucru le va lăsa o impresie mai profundă. În plus, dacă le dai oamenilor câteva exemple specifice, asta îi ajută să compare și să facă legături cu mai multă acuratețe între fiecare aspect al adevărului și ei înșiși.

Cazul unu: Se prefac că lucrează pentru a face rost de mâncare și băuturi

Mai întâi, să dăm câteva exemple uzuale de aleși ai lui Dumnezeu. Unii conducători și lucrători vin într-un loc de muncă nou, unde întâlnesc diferiți frați și surori și descoperă

câteva lucruri bune, și se gândesc: „Acestea sunt lucruri bune. Eu de ce nu le am?” În sinea lor, nu au gânduri nepotrivite? Lăcomia lor și-a făcut apariția. De îndată ce lăcomia lor și-a făcut apariția, acești nemernici josnici și nerușinați se opresc în loc și găsesc pretexte să lucreze în acel loc și să nu plece. În ce scop nu pleacă? (Pentru ca, într-o zi, să poată profita.) Așa e, vor să profite. Dacă nu obțin acest avantaj, nu vor putea dormi bine noaptea. Își fac griji că, dacă pleacă în altă parte, altcineva va obține acest avantaj, iar ei nu vor mai avea această ocazie, așa că găsesc un pretext să predice și să lucreze în acel loc. De fapt, inimile lor se gândesc mereu la aceste lucruri dezirabile, iar ochii lor sunt mereu ațintiți asupra lor. În cele din urmă, se stabilesc în locul acela, iar majoritatea fraților și surorilor îi plac, știu că sunt predicatori și îi venerează și îi admiră. Acum este timpul ca acești conducători și lucrători să menționeze că există un lucru pe care și-l doresc, așa că se gândesc la tot felul de căi diferite ca să abordeze subiectul, dar cu cât spun mai multe, cu atât mai anxioși devin. Chibzuiesc în sinea lor: „Cum ar trebui să procedez ca să cer acest lucru? Nu pot permite ca frații și surorile să afle că-mi place acest lucru și că mi-l doresc. Trebuie să-i determin să mi-l dea de bunăvoie; nu trebuie să-i fac să creadă că îl cer, ci, mai degrabă, că este ceva ce sunt dispuși să-mi dea de bunăvoie și, bineînțeles, că este ceva ce merit să am.” După asta, îi întreabă pe frați și pe surori: „Cum vă merge pătrunderea în viață în ultimul timp?” Frații și surorile spun: „De când ai venit tu, viața noastră bisericească s-a îmbunătățit și toată lumea s-a înviorat.” „Faptul că v-ați înviorat înseamnă că starea spiritului vostru este mai bună. Și afacerile vă merg bine. Cu voia lui dumnezeu, în viitor, afacerile vă vor merge și mai bine.” Când vorbesc, conducătorii și lucrătorii dirijează discuția spre lucrul pe care și-l doresc. Când fraților și surorilor le este clar că liderii și lucrătorii vor acel lucru, spun că ar trebui să-l ia cu ei când pleacă. Liderii și lucrătorii spun: „Nu, nu pot să iau nimic. Nu este conform principiilor. Dumnezeu nu s-ar bucura.” „Nicio problemă. Meriți să-l iei.” „Chiar dacă îl merit, nu pot.” După ce spun asta, își fac griji că frații și surorile nu li-l vor da de fapt, așa că spun câteva lucruri pe ocolite, ca să-i facă pe frați și pe surori să le mulțumească pentru bunătatea lor și, în același timp, menționează din inițiativă lucrul pe care îl vor, astfel încât frații și surorile să-și amintească să li-l dea. După aceea, fraților și surorilor le este clar ce vor să spună conducătorii și lucrătorii și zic: „Să nu vorbim despre chestiunea aceea acum. Putem vorbi despre ea când pleci.” Când conducătorii și lucrătorii îi aud pe frați și pe surori spunând asta, inimile lor debordează de bucurie, iar ei se gândesc: „Excelent! În sfârșit, voi primi ce vreau!” Și apoi se gândesc: „Dacă plec imediat, mâine, va fi evident că vreau acel lucru. În schimb, voi pleca peste două sau trei zile.” Când vine în sfârșit ziua a treia, la plecare, frații și surorile le dau un pachet foarte greu. Conducătorii și lucrătorii văd că pachetul este lucrul pe care și l-au dorit, dar se prefac că nu l-au văzut și nu îl refuză. Pur și simplu iau pachetul fără o vorbă. Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt oameni care își folosesc lucrarea ca pe o cale – iar munca lor ca pe o monedă de schimb – într-o uneltire pentru a obține lucruri dezirabile și sunt oameni care extorchează lucruri de la frați și surori. Nu este aceasta o formă de fraudă?

Care este scopul lucrării lor? Să obțină lucruri dezirabile înșelându-i pe alții. De îndată ce descoperă un loc cu ceva dezirabil și care are ceva ce-și doresc, se opresc în loc și nu vor să plece. Iau acasă toate lucrurile bune. După ce au fost conducători sau lucrători timp de mai mulți ani, multe lucruri din casele lor au fost extorcate de la frați și surori. Unii dintre ei au extorcat rețete de familie secrete sau obiecte de familie de la frați și surori, iar alții au extorcat produse locale de specialitate. Credința pe care o au acești oameni în Dumnezeu pare să însemne să meargă din loc în loc și să lucreze fără să ceară nimic în schimb, dar, de fapt, au extorcat mult prea multe lucruri dezirabile de la frați și surori.

După ce ajunge într-o anumită biserică, un conducător vede că jujubele din zona aceea sunt renumite în toată țara și își spune: „Ador jujubele. Dacă m-aș fi născut aici, aș fi putut mânca jujube în fiecare zi, dar, din păcate, nu pot rămâne prea multe zile, iar jujubele nu s-au copt încă. Oare când voi putea să le mănânc? Știu – pot să găsesc un motiv pentru a rămâne până se coc jujubele și apoi voi putea să le mănânc, nu-i așa?” După aceea, născocește o scuză, spunând că majoritatea fraților și surorilor sunt într-o stare proastă și că nu realizează nimic în lucrarea lor, așa că trebuie să fie detașat acolo pe termen lung și să se străduiască să pună în aplicare fiecare element al lucrării înainte de a pleca. Totuși, asta gândește cu adevărat în inima lui? (Nu.) În inima lui, calculează: „Când jujubele se vor coace și voi putea lua câteva cu mine, atunci voi pleca.” Inima lui este acaparată de acest gând, îl ține pe loc, iar el se instalează acolo. Cât stă acolo, predică niște cuvinte și doctrine și face câteva lucruri superficiale, dar nu realizează prea multe în ceea ce privește lucrarea. În sfârșit, jujubele sunt coapte, iar inima lui debordează de fericire: „În sfârșit, pot să mănânc jujube! În sfârșit, a sosit ziua la care am visat!” De îndată ce s-au copt jujubele, începe să le mănânce și, în același timp, meditează în inima lui: „Nu e în regulă doar să mănânc jujube aici în fiecare zi. Nu pot rămâne numai ca să mănânc jujube. Dacă observă frații și surorile? Trebuie să mă gândesc la o cale de a-i face să-mi dea câteva ca să le iau cu mine. Dacă nu-mi dau, trebuie să mă străduiesc și să spun ceva în plus ca această chestiune să progreseze.” Imediat ce frații și surorile care locuiesc acolo văd că îi place să mănânce jujube, spun că îi vor da câteva, să le ia cu el când pleacă. Când aude asta, e fericit, dar gura lui spune: „N-aș putea. Nu este conform principiilor. Credincioșii nu pot râvni la asta. Nu cumva aș profita de voi? Nu pot să le iau fără să vi le plătesc. Când voi pleca, voi plăti pentru ele.” Aceste vorbe pe care le spune sunt doar vorbe. După ce mănâncă pe săturate și e vremea să plece, în inima lui, încă se gândește: „Oare nu-mi vor da niciuna sau îmi vor da doar câteva stricate? Vreau să mănânc din cele mari, din cele bune.” Cu două zile înainte de a pleca, spune mereu: „Au fost culese aproape toate jujubele, nu-i așa? Oare, anul viitor, când se vor coace?”, lucru prin care vrea să le atragă atenția fraților și surorilor să nu uite să-i dea câteva pe care să le ia cu el. Frații și surorile înțeleg cu toții de îndată ce aud asta: „Se pare că, înainte să plece, trebuie să-i dăm neapărat câteva pe care să le ia cu el și trebuie să alegem din cele bune ca să i le dăm; altfel,

s-ar putea să ne facă zile fripte.” Când vine, în sfârșit, timpul să plece, frații și surorile îi dau trei cutii mari pe care să le ia cu el. Nu le poate căra singur și îi pune pe niște oameni din subordinea lui să-l ajute. Chiar înainte să plece, mănâncă câte poate – chiar dacă i se face rău, consideră că merită. Se teme că nu le va mai putea mânca după ce pleacă. Atunci când pleacă, o face tot fără tragere de inimă și se gândește: „De data asta, am mâncat exact cât mi-a trebuit. Mă voi întoarce la anul, pe vremea asta. Nu trebuie să mă întorc prea devreme, dar nici prea târziu. Ar trebui să vin exact când se coc jujubele. Astfel, pot să mănânc câteva proaspete, iar atunci când se usucă, pot să mănânc câteva uscate. De asemenea, pot să mai iau câteva cu mine când plec.” Nu calculează asta foarte detaliat? Inima lui nu se gândește decât la aceste lucruri. Se gândește mereu cum să profite și să pună la cale uneltiri ca să obțină lucruri dezirabile, precum și să îi înșele pe frați și pe surori, pentru a obține lucruri care sunt în folosul lui. Nu va trece cu vederea niciun lucru dezirabil pe care îl zărește. Chiar dacă un lucru nu este remarcabil, dacă îi atrage atenția și îi rămâne în minte, în cele din urmă, sigur va cădea în mâinile lui. Nu este acesta comportamentul unui antihrist? Nu sunt umanitatea și caracterul unor asemenea oameni extrem de josnice? Indiferent cât de ușor le este, în aparență, să îndure greutăți și să plătească un preț și cât de ușor își pot abandona familia și cariera, se poate spune că asemenea oameni urmăresc adevărul? Categoric nu. Aceștia sunt genul de oameni care obțin fraudulos mâncare și băuturi, făcând paradă cu credința în Dumnezeu.

Unii oameni merg în tot felul de locuri ca să predice Evanghelia și să lucreze, iar când se întorc acasă, aduc din fiecare loc diferite produse locale de specialitate sau chiar lucruri pe care le-au extorcat de la frați și surori. Indiferent că e vorba de haine de firmă sau de aparatură electronică, atât timp cât le atrag atenția, nu le trec cu vederea și cer să le aibă. Dacă nu li le dai, vor născoci tot felul de scuze ca să te emondeze, te vor face să înțelegi de ce te emondează și nu se vor lăsa până nu li le dai, în cele din urmă. Acești oameni obțin fraudulos pentru sine tot felul de lucruri dezirabile, făcând paradă cu îndeplinirea datoriei lor și sunt neînduplecați când încearcă să obțină aceste lucruri dezirabile. Uneori, frații și surorile le dau ceva simbolic, dar acești oameni cred că nu valorează prea mulți bani și spun: „Nu, mulțumesc! Dumnezeu m-a binecuvântat din belșug. Nu duc lipsă de nimic.” Folosesc asemenea cuvinte ca să refuze și îi păcălesc pe frați și pe surori ca să îi placă și să aibă o părere bună despre ei. Totuși, dacă lucrul pe care li-l dau frații și surorile este ceva la care au visat, ceva de care au nevoie și la care se gândesc constant, atunci când văd aceste lucruri, vor să le delapideze și nu se vor înfrâna deloc. Unele femei delapidează cosmetice, haine și pantofi frumoși din mâinile fraților și surorilor, iar unii bărbați extorchează aparate electrocasnice, motociclete sau aparatură electronică din mâinile fraților și surorilor. Acționează pentru a avea toate lucrurile dezirabile. Indiferent ce lucruri bune au frații și surorile, atât timp cât le atrag atenția, acești oameni se vor gândi la tot felul de modalități de a le obține în mod fraudulos. În plus, acești oameni născocesc chiar și tot felul de pretexte și găsesc tot

felul de scuze ca să se adune la cină și să se îndoape cu mâncare și băutură. În ce măsură? Oriunde merg, se uită să vadă a cui familie are bani și a cui familie mănâncă bine, apoi rămân la acea familie și nu pleacă. După aceea, inventează tot felul de pretexte ca să țină adunări pentru conlucrători și să organizeze dineuri. Și care sunt cuvintele de la începutul fiecărui dineu? „Adunarea noastră de azi este una a Împărăției. Această masă plină cu mâncare prefigurează ospățul Împărăției.” Oamenii care îi lingușesc se grăbesc să spună: „Amin. Slavă ție, dumnezeule!” Există niște așa-ziși conducători și lucrători care se îmbuibă cu mâncare și băutură oriunde merg. Fiecare masă trebuie să aibă ingrediente hrănitoare și trebuie să fie pește și carne, iar felurile de mâncare trebuie chiar să fie diferite în fiecare săptămână; nu se pot repeta. După cină, trebuie să bea un ceai bun și inventează scuze, spunând: „Nu pot fără ceai. În fiecare zi, am un volum de muncă mare și trebuie să lucrez până târziu noaptea. Dacă nu beau puțin ceai ca să mă trezească, nu voi fi capabil să lucrez noaptea.” Asta spune gura lor, dar ce gândesc în inimile lor? „Nu a fost ușor să obțin funcția pe care o am azi. Nu cumva ar trebui să-mi arăt puțin autoritatea? De asemenea, am visat să mă bucur de câteva dintre lucrurile mai bune în viață, așa că n-ar trebui să născocesc tot felul de modalități de a mă bucura de aceste lucruri acum? Dacă nu-mi folosesc puterea acum, când o am, nu voi mai avea ocazia să o fac atunci când nu o voi mai avea. Ar trebui să mănânc și să beau cât pot de mult. Cine știe dacă va veni o zi când nu voi mai avea această funcție și nu mă voi putea bucura de aceste lucruri? Nu voi mai avea ocazia asta. Oare întreaga mea viață nu va fi atunci o risipă?” Asemenea oameni obțin fraudulos mâncare și băutură, făcând paradă cu lucrarea lor. Lucrează puțin și predică puține cuvinte și doctrine, apoi vor să extorcheze lucruri dezirabile și să mănânce lucruri bune.

Înainte, era o persoană care lucra într-un anumit loc, iar frații și surorile care locuiau acolo trebuiau să taie în fiecare zi câte un pui pentru această persoană. Și-a făcut un obicei, acela de a mânca un pui pe zi, în fiecare zi. După ce ați auzit asta, cum vă simțiți? (Dezgustați.) Frații și surorile creșteau pui pentru ouă și aveau să-i taie ca să-i mănânce doar după ce creșteau. De când a sosit acea persoană, până și găinile ouătoare au trebuit să fie tăiate și, drept urmare, erau din ce în ce mai puține găini, iar frații și surorile ajunseseră la fundul sacului. Ulterior, a fost demis și a plecat acasă, dar tot nu și-a putut schimba defectul problematic. Și-a obligat soția să taie un pui pentru el în fiecare zi; altfel, se certa cu ea. Ce fel de persoană este aceasta? Să mănânce pui devenise o însușire a sa. Mânca pui în fiecare zi, la fiecare masă. Chiar și după ce a fost demis, tot trebuia să mănânce pui – devenise dependent de asta. Oare această persoană nu are o problemă? Ce spuneți, sunt buni asemenea oameni? (Nu.) Pe scurt, oricine face paradă cu credința în Dumnezeu și se folosește de ocaziile care apar în timp ce-și face îndatoririle ca să extorcheze, la orice pas, bunurile fraților și surorilor și ca să obțină fraudulos mâncare și băutură, la fiecare pas, nu este un om bun. Esența lui este aceea a unui antihrist. Indiferent unde merge să lucreze sau ce fel de lucrare face, mai întâi alege ca să-l primească familiile-gazdă care sunt relativ înstărite și care trăiesc

confortabil. Ce scop are când caută aceste locuri? Să mănânce bine și să stea într-o casă frumoasă – să-și îndestuleze trupul. Există unele locuri unde nu poate rămâne din cauza mediului nefavorabil, dar oare va renunța la lăcomia lui și la aceste gânduri pe care le are? Nu, n-o va face. Va căuta alte locuri asemănătoare care să-l găzduiască. Drept urmare, după ce au lucrat mai mulți ani în locuri străine, acești oameni vor arăta complet diferit, iar atunci când se vor întoarce acasă, frații și surorile de acolo nu-i vor recunoaște – fețele lor vor fi mai pline, stomacurile mai rotunjite; vor fi îmbrăcați mai bine; vor fi mai mofturoși și își vor da aere. Cum va decurge creșterea vieții lor? Viața lor nu va fi crescut deloc; pur și simplu vor mânca și se vor îmbrăca mai bine, se vor fi îngrășat și vor fi mâncat până au făcut gușă și burtă mare. Într-un mediu groaznic cum e China continentală, indiferent ce datorie face o persoană, este o chestiune stresantă. Deși uneori s-ar putea să mănânce bine și să stea în locuințe de găzduire în care condițiile sunt bune, nu va putea să ia în greutate. Așadar, ce fel de oameni sunt aceia care pot mânca până fac gușă și o burtă mare? (Oameni care se dedau la beneficiile statutului.) Sunt cei care se gândesc mereu la ce vor mânca și ce vor bea și ce vor savura la cele trei mese pe zi ale lor. Dacă asemenea oameni nu mănâncă bine, nu au chef să lucreze sau să-și facă îndatoririle. Dacă stomacul lor nu este mulțumit, mintea lor nu este echilibrată: „Am mâncat atât de prost azi! Nu a fost deloc carne și, după ce am mâncat, nu mi-ați oferit ceai. Așadar, vă voi ignora! Când aveți părtășie despre lucrarea bisericii, eu nu voi vorbi. Mă voi răzbuna pe voi! Cine a spus că e în regulă să nu-mi serviți mese bune? Trebuie să mănânc așa ceva și voi vreți să avem părtășie! Sub nicio formă!” Asta gândesc în sinea lor, dar nu o pot spune cu voce tare. Spun doar: „Am stat treaz lucrând până târziu noaptea trecută, așa că trebuie să trag un pui de somn după-amiaza asta.” Nu sunt niște mari escroci? Dorm până la 4 sau 5 după-amiază și sunt mulți oameni care îi așteaptă, dar nu vor să se trezească. Dintr-odată, simt miros de mere și sar din pat, îngrijorați că nu vor apuca să guste. Așa lucrează ei și așa își fac îndatoririle. Indiferent unde merg și indiferent cum mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu sau ascultă predici, acești oameni nu-și vor schimba intențiile și obiectivele și nici nu vor renunța la ambițiile și dorințele lor. Toate lucrurile materiale sunt țelul pe care îl urmăresc în această viață; să mănânce bine, să se îmbrace frumos și să se bucure de tratamente bune sunt țelurile din credința lor în Dumnezeu în viața aceasta. Cred că, dacă prin credința în Dumnezeu din viața aceasta pot să mănânce continuu lucruri bune, să poarte haine frumoase și să trăiască în case frumoase, precum și să-i pună pe frați și pe surori să-i sprijine – dacă pot obține în mod fraudulos aceste lucruri – vor fi mulțumiți în viața aceasta. În această lume, truda la o slujbă obișnuită nu-i va aduce unei persoane prea mulți bani și nu este ușor să câștige bani făcând afaceri – nu va putea să se bucure de asemenea lucruri. Așadar, după ce chibzuiesc la asta în mintea lor, consideră totuși că este cel mai bine să creadă în Dumnezeu, pentru că nu trebuie să depună mult efort. Nu trebuie decât să spună câteva cuvinte, să alerge puțin și să-și asume câteva riscuri și apoi pot să mănânce și să se îmbrace bine, ba chiar să-i facă pe

mulți oameni să îi servească, iar ei să se bucure de un tratament de VIP. Cred că a trăi așa e minunat și că au fost binecuvântați din belșug pentru credința lor în Dumnezeu. Așadar, în fața fraților și surorilor, spun adesea lucruri nesincere, precum: „Dumnezeu ne-a oferit prea multe daruri, prea îmbelșugate, mai multe decât a cerut sau și-a dorit vreodată omul.” Aceste cuvinte sunt corecte, dar nu sunt deloc compatibile cu lucrurile pe care le urmăresc personal și cu caracterul lor și cu gândurile, intențiile și obiectivele lor. Tot ce spun îi păcălește pe oameni. Aparența că ei aleargă de colo-colo și că se consumă are și ea scopul de a păcăli oamenii. Numai calculele, intențiile și lăcomia din inimile lor sunt adevărate. Acesta este caracterul acestor oameni. Indiferent ce fac sau unde se duc, aceste plăceri materiale ocupă locul fruntaș în inimile lor, iar ei nu vor renunța niciodată la ele și nu le vor uita. Indiferent cum ai părtășie despre adevăr și indiferent cum ai părtășie despre intențiile lui Dumnezeu, ei își vor face îndatoririle în timp ce se vor agăța cu încăpățânare de această lăcomie și de aceste dorințe, vor avea aceste intenții și obiective și, indiferent dacă au sau nu statut, intențiile lor nu se vor schimba.

Cazul doi: Resentimente față de imposibilitatea de a pleca în străinătate

Când lucram în China continentală, era un conducător care credea că putea să meargă în străinătate cu noi și era foarte fericit în privința asta. Se gândea: „În sfârșit am reușit! În sfârșit mă pot bucura de mari binecuvântări alături de dumnezeu! Înainte, sufeream greutăți alături de el. Astăzi, am fost în sfârșit recompensat. Merit asta. Cel puțin, sunt conducător și am experimentat multe necazuri, așadar, când îmi iese în cale acest lucru bun, ar trebui să pot lua parte la el – ar trebui să mă pot bucura de acest lucru dezirabil.” Asta gândea. Totuși, după ce am petrecut un timp alături de el, în apropierea lui, am observat că era neprincipial în lucrurile pe care le spunea și le făcea, nu avea umanitate bună, intenția și dorința lui de a fi binecuvântat erau destul de puternice și uneori avea nevoie să fie emondat. După ce a fost emondat de mai multe ori, s-a gândit: „Acum sunt terminat. Cel de mai sus m-a văzut exact așa cum sunt și nu a mai menționat plecarea în străinătate. Se pare că nu există nicio speranță să merg în străinătate.” În inima lui, întorcea constant aceste lucruri pe toate părțile. De fapt, puteam să vedem că nu era cineva care urmărea adevărul, că era nepotrivit în mod fundamental să meargă în străinătate și că nu ar fi fost capabil să facă nicio lucrare, chiar dacă mergea în străinătate, așa că nu am discutat asta cu el. A simțit că nu avea nicio speranță de a merge în străinătate, așa că a început să facă alte planuri. Într-o zi, a plecat și nu s-a mai întors. Doar a lăsat o scrisoare în care scria: „Am crezut în dumnezeu foarte mulți ani și am făcut ceva lucrare. Acum, plecați în străinătate, dar eu nu sunt potrivit să merg cu voi. În zilele care vor urma, voi petrece timp compensând acest lucru. Dumnezeu mă detestă, așa că-l voi părăsi. Nu-l voi face să se uite la cineva pe care îl detestă. Mă voi ascunde.” Aceste cuvinte păreau să aibă sens și nu era nimic în neregulă cu ele. În continuare, a spus: „Așa au stat lucrurile încă de când m-am născut. Indiferent cu cine sunt, pur și simplu sunt folosit. Pot suferi greutăți împreună cu alții, dar nu mă

pot bucura de binecuvântări alături de ei.” Ce a vrut să spună prin asta? (Credea că fusese folosit de Dumnezeu.) Exact asta a vrut să spună. Mai ales când a zis: „Indiferent cu cine sunt, nu pot decât să sufăr împreună cu ei, nu pot să mă bucur de binecuvântări alături de ei”, ceea ce a vrut să spună era: „Am îndurat atât de multe greutăți și mi-am asumat atât de multe riscuri alături de voi, totuși, când e timpul să mă bucur de binecuvântări împreună cu voi, nu sunteți dispuși să faceți asta.” Spunând aceste cuvinte, se plângea și, ca urmare a acestei probleme, a început să aibă resentimente. Din gură, a spus: „Dumnezeu mă detestă. Îl voi părăsi pe dumnezeu. Nu îl voi face să simtă detestare”, dar, de fapt, în inima lui, avea resentimente: „Vă duceți în străinătate să vă bucurați de binecuvântări și vreți să scăpați de mine!” Asta s-a întâmplat de fapt? (Nu.) Așadar, ce s-a întâmplat? Credea că l-am emondat pentru că voiam să scăpăm de el, nu pentru că nu urmărea adevărul sau pentru că era neprincipial în ceea ce spunea și făcea. Nu înțelegea că avea o problemă. În schimb, credea: „Am îndurat greutăți împreună cu tine, așa că ar trebui să mă bucur de binecuvântări alături de tine. Trebuie neapărat să mă lași să intru în Împărăție și să devin unul dintre oamenii Împărăției. Orice aș face, nu ar trebui să mă abandonezi niciodată!” Nu asta credea? (Ba da.) Care este esența acestui mod de a gândi? (Este aceeași esență ca a lui Pavel, când a încercat să facă o tranzacție cu Dumnezeu, în schimbul unei cununi.) Așa e, este esența lui Pavel. A crezut în Dumnezeu, L-a urmat pe Dumnezeu, a îndurat greutăți și a plătit un preț ca să primească o cunună și să fie binecuvântat. Nu a avut credință adevărată și nici nu a urmărit adevărul. A încercat doar să facă tranzacții cu Dumnezeu. Dacă înțelegerea a picat, nu a fost binecuvântat și a simțit că a ieșit în pierdere, apoi s-a înfuriat, a simțit că totul era o cauză pierdută, a lăsat prudența la o parte și, în inima lui, au apărut resentimente. Acestea sunt lucrurile de care dădea dovadă când vorbea. Ce a făcut apoi această persoană? După aceea, acest om a plecat să facă afaceri și, în jurul lui, se învârteau mai multe domnișoare. Deși nu spunea că nu crede în Dumnezeu, nu-și făcea datoria și nu era un adept al lui Dumnezeu. Nimeni nu a crezut vreodată că avea să renunțe la șansa lui de a-L urma pe Dumnezeu și apoi să plece să facă afaceri, doar pentru că a fost emondat puțin. Comportamentul lui furios și felul în care s-a manifestat înainte erau ca la doi oameni diferiți. Aceasta era natura lui care ieșea la iveală. Înainte, nu a făcut asta doar pentru că nu s-a ivit situația potrivită. Acesta este un aspect. Alt aspect este acela că a ascuns cine era, a pretins că nu era cine era și s-a înfrânat să o facă. Dacă ești cu adevărat o persoană bună, indiferent ce situație întâlnești, mai întâi trebuie să rămâi ferm în locul tău și să știi cine ești. În plus, pot oamenii care au cu adevărat o oarecare umanitate să facă lucruri și nelegiuiri care sunt lipsite de umanitate? (Nu.) Categoric nu. Din această chestiune, reiese clar că, atunci când oamenii nu sunt capabili să accepte adevărul, aceasta este cea mai mare răzvrătire, iar ei sunt în cel mai mare pericol. Dacă nu sunt niciodată capabili să accepte adevărul, atunci sunt neîncrezători. Dacă dorința de a fi binecuvântată a unei asemenea persoane este spulberată, Îl va părăsi pe Dumnezeu. De ce? (Pentru că urmărește să fie binecuvântată și să se bucure de har.)

Crede în Dumnezeu, dar nu urmărește adevărul. Pentru ea, mântuirea este o podoabă și un cuvânt care sună bine. Ceea ce urmărește inima ei sunt recompensele, o cunună și lucruri dezirabile – vrea să primească însutit în această viață și viața veșnică în lumea care va veni. Dacă nu poate obține aceste lucruri, atunci nu va crede; adevărata sa față va ieși la iveală și Îl va părăsi pe Dumnezeu. Lucrul în care crede în inima sa nu este lucrarea lui Dumnezeu, nici adevărurile pe care le exprimă El iar ceea ce urmărește nu este mântuirea, cu atât mai puțin să-și facă bine datoria în calitate de ființă creată; în schimb, este același lucru ca în cazul lui Pavel – să fie binecuvântată din belșug, să aibă multă putere, să poarte o cunună mare și să fie la același nivel ca Dumnezeu. Acestea sunt ambițiile și dorințele sale. Prin urmare, ori de câte ori există vreun beneficiu sau vreun lucru dezirabil în casa lui Dumnezeu, se luptă să pună mâna pe el, începe să evalueze oamenii după calificările și vechimea lor și chibzuiește: „Sunt calificată. Ar trebui să am o parte din asta. Trebuie să lupt să o obțin.” Se pune pe primul loc în casa lui Dumnezeu, apoi crede că se cuvine să se bucure de aceste beneficii ale acesteia. De exemplu, în chestiunea plecării în străinătate, primul gând al acelui om a fost că ar trebui să fie capabil să ia parte la asta, că majoritatea oamenilor nu erau la fel de buni ca el, nu înduraseră la fel de multe greutăți ca el, nu erau la fel de calificați ca el, nu crezuseră în Dumnezeu la fel de mulți ani ca el și nu fuseseră conducători la fel de mult timp ca el. A folosit orice scuză și orice metodă de evaluare pentru a-și stabili poziția. Indiferent cum a evaluat oamenii, întotdeauna s-a plasat în frunte și în rândurile celor care erau calificați. În cele din urmă, a simțit că se cuvine să se bucure de acest tratament. În momentul în care nu a obținut asta și în momentul în care fantezia de a fi binecuvântat și a obține lucruri în interesul personal i-a fost spulberată, a făcut ceva în sensul acesta, s-a înfuriat, I-a cerut socoteală lui Dumnezeu în loc să se supună și să caute adevărul. E clar că inima lui era deja plină cu aceste lucruri pe care le urmărea și este suficient pentru a demonstra că lucrurile pe care le urmărea nu sunt deloc compatibile cu adevărul. Oricât de mult a lucrat, țelul și intenția lui nu au fost altele decât să obțină o cunună – la fel ca scopul și intenția lui Pavel – și s-a agățat strâns de ele și nu a renunțat niciodată. Oricum a primit părtășie despre adevăr, oricum a fost emondat, expus și disecat, a continuat să se agațe cu încăpățânare de intenția de a fi binecuvântat și nu a vrut să renunțe la ea. Când nu a primit aprobarea lui Dumnezeu și a văzut că dorința lui de a fi binecuvântat s-a spulberat, a devenit negativ și s-a retras, și-a abandonat datoria și a fugit. Nu-și îndeplinise cu adevărat datoria, nici nu prestase bine servicii în răspândirea Evangheliei Împărăției, iar acest lucru dezvăluie pe deplin faptul că nu avea credință adevărată în Dumnezeu, nu se supunea cu adevărat și nu avea deloc mărturie bazată pe experiență – era doar un lup în piele de oaie, care pândea într-o turmă de oi. În cele din urmă, un om care era un neîncrezător până în măduva oaselor a fost dezvăluit și eliminat complet, iar viața lui de credincios a luat sfârșit. Acesta este un caz.

Acesta nu a fost un caz izolat. Aceasta nu a fost singura persoană care s-a poticnit și a fost dezvăluită de chestiunea plecării în străinătate. Exemplul pe care tocmai l-am

oferit a fost despre un bărbat, dar a mai fost un exemplu, despre o femeie. Inițial, planul a fost, de asemenea, să o lăsăm pe această femeie să vină cu noi în străinătate. Când s-a întâmplat asta, s-a bucurat foarte mult în sinea ei și a început să facă planuri și să se pregătească în acest sens, dar, în final, din diverse motive, nu a putut să meargă. Nu a fost informată la momentul respectiv pentru că situația era prea periculoasă. Odată, la o întrunire pentru conlucrători, a aflat despre această decizie. Analizați asta: care a putut fi rezultatul când această femeie a aflat? (Dacă cineva ar avea gândirea unei persoane normale, nu ar reacționa exagerat după ce ar afla. Ar considera că nu a putut merge în străinătate din cauză că situația era periculoasă și ar fi capabil să trateze corect chestiunea. Totuși, dacă această femeie a aflat, probabil că s-a înfuriat și a încercat să-l ceară socoteală lui Dumnezeu.) Așa e, ați priceput într-o oarecare măsură caracterul oamenilor de acest fel. Așa sunt oamenii de felul acesta – indiferent care este chestiunea, nu vor accepta mai puțin decât merită, ci, în schimb, vor profita. În toate, trebuie să întreacă pe toată lumea și să fie mai buni decât toți ceilalți. În toate, trebuie să fie cei mai buni; trebuie să obțină toate lucrurile dezirabile și este inacceptabil pentru ei să nu fie și ei părtași. După ce femeia a aflat despre această chestiune, s-a înfuriat pe loc și s-a tăvălit pe jos, într-un acces de furie. Latura ei demonică a ieșit la iveală, iar ea le-a ținut morală conlucrătorilor ei și și-a dezlănțuit mânia asupra lor. De unde provenea mânia ei? Părea că era mânioasă pe frați și surori, dar pe cine era mânioasă de fapt? (Era mânioasă pe Dumnezeu.) Asta se întâmpla. Atunci, care era cauza mâniei ei? Care era sursa acesteia? (Faptul că dorințele nu i-au fost îndeplinite.) Faptul că nu a obținut un lucru dezirabil și că nu și-a atins țelul. De data asta, nu a reușit să obțină un avantaj; în schimb, alți oameni au obținut avantajul, iar ea nu a putut să fie părtașă, așa că era mânioasă; nu s-a mai putut preface; și-a revărsat și eliberat toate nemulțumirile și resentimentele din inimă. În trecut, trebuia mereu să fie prima care afla ce făcea Cel de mai sus. Voia mereu să țină legătura cu Cel de mai sus și nu interacționa cu frații și surorile. Întotdeauna s-a considerat o personalitate din clasa superioară, nu un membru obișnuit, așa că s-a gândit că ar trebui să meargă și ea în străinătate de data asta – ea ar trebui să meargă, nimeni altcineva. Ea era candidatul principal și ar trebui să aibă plăcerea de a fi tratată în felul acesta. Asta credea cu adevărat inima ei. Acum, a văzut că nu va avea plăcerea de a fi tratată în felul acesta, toate greutățile pe care le-a îndurat în acești ani au fost în zadar; nu avea nimic din statutul pe care l-a gestionat cu greu și din tratamentul pe care și-l dorea. În clipa aceea, toate lucrurile s-au spulberat. În mod incredibil, nu a putut fura un lucru dezirabil de o asemenea magnitudine; în mod incredibil, a fost lăsată la o parte, așa că a crezut că nu ocupa un loc înalt în inima lui Dumnezeu și că era o persoană obișnuită. Linia defensivă din inima ei s-a prăbușit cu totul, iar ea nu s-a mai prefăcut și nu a mai ascuns lucrurile. A avut un acces de furie, a țipat la oameni, și-a revărsat sentimentele, s-a înfuriat și a expus ce era firesc pentru ea, fără să-i pese ce spuneau ceilalți sau cum priveau acest lucru. După aceea, a fost trimisă într-o echipă să facă o datorie. În timp ce-și făcea datoria, a făcut multe lucruri rele și, în

final, frații și surorile din echipă au scris împreună o scrisoare, cerând să fie exclusă. Care era motivul excluderii ei? Frații și surorile au relatat că răul pe care l-a făcut putea fi descris într-o singură frază: atât de mult încât nu putea să fie scris în întregime! Cu alte cuvinte, a făcut prea mult rău, iar natura lucrurilor pe care le-a făcut a fost prea gravă – nu putea fi exprimată clar doar într-o propoziție sau două și nici nu putea fi relatată doar într-o povestire sau două. A făcut nenumărate lucruri rele și a mâniat oamenii, așa că biserica a exclus-o. Nu a făcut aceste lucruri rele înainte să apară problema plecării în străinătate, deci de ce a fost capabilă să le facă după ce aceasta a apărut? Pentru că problema plecării în străinătate nu s-a terminat cum a vrut ea. E clar că lucrurile rele pe care le-a făcut și urâțenia pe care a dezvăluit-o au fost un fel de răzbunare și defulare provocată doar de faptul că nu a obținut acest lucru dorit. Spuneți-Mi, când o persoană care urmărește realmente adevărul și care are umanitate întâlnește o astfel de situație, chiar dacă nu înțelege multe adevăruri, este capabilă să dea curs acestor manifestări? Este capabilă să dezvăluie aceste lucruri? Oricine are puțină umanitate, puțină conștiință și puțină rușine nu va face aceste lucruri, ci se va înfrâna. Deși inima lui nu este fericită, este nemulțumită și puțin rănită, se gândește la faptul că este doar o persoană obișnuită, că nu ar trebui să lupte ca să obțină acest lucru, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să urmărească adevărul, să se supună orchestrărilor lui Dumnezeu în toate, că nu ar trebui să aibă de ales și că oamenii sunt ființe create care nu sunt impresionante în niciun fel. Va fi nefericit câteva zile, dar apoi toate vor fi uitate. Va crede în continuare așa cum ar trebui și nu va face rău, nu se va răzbuna din cauza acestei chestiuni, nici nu va izbucni din cauza acestei chestiuni. Din contră, oamenii care nu urmăresc adevărul și al căror caracter este execrabil sunt capabili să afișeze aceste fapte rele, pe care nu le-au mai afișat niciodată, doar din cauza acestei chestiuni minore. Asta lămurește problema. Lămurește umanitatea-esență a oamenilor de felul acesta și care sunt lucrurile pe care le urmăresc realmente oamenii de felul acesta și anume că adevărata lor față este scoasă complet la lumină prin dezvăluirea acestei probleme. În primul rând, esența lor este pe deplin cea a unui antihrist. În al doilea rând, nu au urmărit niciodată adevărul, nici nu s-au considerat niciodată obiectul mântuirii și nu s-au supus orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Nu urmăresc supunerea față de Dumnezeu; urmăresc numai statutul și plăcerea; urmăresc numai tratamente bune și să fie la același nivel ca Dumnezeu. De orice Se bucură Dumnezeu, se bucură și ei. Astfel, nu-L urmează degeaba pe Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc. Aceasta este natura-esență a oamenilor de acest fel; este adevărata lor față și lumea din interiorul inimii lor. În cazul acestei femei, această problemă a pus capăt unei credințe de douăzeci de ani – totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Spuneți-Mi, unde ar trebui să fie acum acești doi oameni? În biserică sau în altă parte? (În lumea non-credincioasă.) De ce spuneți asta? Cum ați hotărât asta? Pe ce se bazează cuvintele voastre? (Pe faptul că sunt neîncrezători, iar credința lor în Dumnezeu nu are scopul de a urmări să-și facă îndatoririle în calitate de ființe create. În final,

asemenea oameni nu pot rămâne fermi în credința lor și nu pot decât să se întoarcă în lume.) În cele din urmă, nu pot rămâne fermi în credința lor, dar încă nu este finalul, deci cum se face că au dispărut? Trebuie să te uiți la ce se gândeau. Puteau să facă astfel de lucruri și astfel de alegeri doar când era o anumită activitate în inima lor. În ce fel au analizat și au evaluat această chestiune care i-a făcut să aleagă o astfel de cale? În inimile lor, s-au gândit: „Am crezut în dumnezeu toți acești ani și am îndurat multe greutăți. Am tânjit mereu la ziua în care îmi voi putea face un renume. Fiind cu cel de mai sus, îmi pot face un renume și îmi pot arăta fața. Acum am în sfârșit șansa să plec în străinătate. E un lucru extraordinar! Este ceva la care nu am îndrăznit niciodată să mă gândesc înainte să cred în dumnezeu. Este ca și cum aș primi o cunună pentru credința mea în dumnezeu, dar se pare că nu voi lua parte la un lucru atât de important și dezirabil. Nu sunt capabil să-l obțin. Înainte, am crezut că am un loc bine definit în inima lui dumnezeu, dar acum văd că nu așa stau lucrurile. Se pare că nu pot obține niciun lucru dorit urmându-l pe dumnezeu. Nu s-au gândit la mine când a fost vorba de un lucru important precum plecarea în străinătate, așadar, nu sunt și mai mici șansele mele de a primi o cunună în viitor? Nu se știe cine o va primi și se pare că nu există nicio șansă ca acela să fiu eu.” Mai erau dispuși să-L urmeze pe Dumnezeu când credeau că nu mai exista nicio speranță? Care era scopul lor înainte, când îndurau greutăți și plăteau un preț? S-au purtat și s-au manifestat în felul acela doar datorită acelei mici speranțe, a acelor mici idei pe care le aveau în inimile lor. Acum că speranțele lor sunt spulberate, iar ideile lor sunt în zadar, pot continua să creadă? Pot continua să fie mulțumiți să rămână în casa lui Dumnezeu și să-și facă datoria? Pot fi dispuși să nu câștige nimic și să se supună orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu? Ambițiile și dorințele antihriștilor sunt atât de mari încât nu vor fi dispuși sub nicio formă ca eforturile lor și prețul pe care l-au plătit să aibă acest rezultat. Lucrul la care visează este ca prețul pe care îl plătesc și eforturile lor să le aducă în schimb o cunună și lucruri dezirabile, ca indiferent ce lucruri dezirabile are casa lui Dumnezeu, ei să primească o parte – este în regulă dacă alți oameni nu primesc, dar ei trebuie să primească. Pot oamenii cu o lăcomie și cu ambiții atât de puternice să-și facă datoria și să depună efort fără să primească nimic în schimb? În niciun caz nu pot realiza acest lucru. Unii spun: „Lasă-i să urmărească adevărul. Odată ce vor asculta multe adevăruri, nu vor fi capabili să îl realizeze?” Există alți oameni care spun: „Dacă Dumnezeu îi mustră și îi judecă, oare asta nu îi va schimba?” Așa stau lucrurile? Dumnezeu nu mustră și nu judecă asemenea oameni și nu mântuiește asemenea oameni. Aceștia sunt exact felul de oameni pe care îi va elimina. Ce este diferit în ceea ce am spus Eu față de ceea ce tocmai ați spus voi? Oare ce ați spus voi este ceea ce se întâmplă de fapt în inimile lor? Este manifestarea esenței oamenilor de acest fel? (Nu.) Atunci ce ați spus? (Sentimente și teorii goale.) Natura a ceea ce ați spus se îndreaptă puțin spre analiză și evaluare și înseamnă că îi evaluați și îi definiți pe baza teoriei. Nu reprezintă adevăratele lor gânduri și dezvăluiri, nici adevăratele lor păreri. Aceasta este o manifestare a oamenilor de acest fel, care au

esența unui antihrist. Dacă există un lucru dezirabil pe care nu l-au obținut, un beneficiu de care nu s-au bucurat sau un avantaj pe care nu l-au primit, sunt furioși, își pierd încrederea în credința în Dumnezeu și în urmărirea adevărului, nu sunt dispuși să creadă în Dumnezeu, vor să fugă și vor să facă lucruri rele. Fac lucruri rele pentru a defula și a se răzbuna – își revarsă neînțelegerile despre Dumnezeu și resentimentele față de El. Oare ar trebui să fie tratați acești oameni? Oare ar trebui să li se permită să continue să-și facă datoria în biserică? (Nu.) Atunci cum ar trebui să fie tratați astfel de oameni? (Ar trebui să fie excluși.) Există cineva care a încetat să creadă pentru că nu a putut merge în străinătate? (Da.) Ce sunt asemenea oameni? (Neîncrezători. Cred în Dumnezeu doar ca să urmărească să fie binecuvântați, iar când ambițiile și dorințele lor nu sunt satisfăcute, Îl trădează pe Dumnezeu.) Sunt capabili să nu mai creadă în Dumnezeu din cauza unui lucru mărunt ca acesta. Despre asemenea oameni nu se poate spune că au credință adevărată sau credință falsă – caracterul lor este foarte josnic!

Cazul trei: Li se pare imposibil să mai trăiască după ce se întorc acasă, la țară

Unii oameni s-au născut la țară, iar familiile lor nu au mulți bani din care să trăiască. Obiectele pe care le folosesc în viața lor de zi cu zi sunt simple și, în afară de un pat tare, un dulap și un birou, în casa lor nu există niciun alt mobilier. Podeaua este făcută din cărămizi sau pământ – nu au nici măcar podele de ciment. Situația lor materială este foarte umilă. După ce ajung să creadă în Dumnezeu, își fac datoria de predicare a Evangheliei și merg în zone bogate. A existat o asemenea femeie care s-a uitat în jurul ei și a văzut că majoritatea fraților și surorilor aveau fie parchet, fie gresie în casele lor; pe pereți era tapet; casele lor erau foarte curate și ei puteau să facă baie în fiecare zi. De asemenea, aveau multă mobilă în casele lor: suporturi de televizor și dulapuri mari, precum și canapele și aer condiționat. În dormitoare aveau paturi de lux, iar în bucătării aveau tot felul de aparate electrocasnice: frigidere, cuptoare cu microunde, cuptoare, aragaze, hote etc. Era o privelițte ametitoare. În afară de asta, în marile orașe precum acesta, existau anumite locuri unde putea lua liftul ca să meargă în sus și în jos de la un etaj la altul. Acest loc i-a deschis ochii și, după ce a lucrat și a predicat Evanghelia un timp, nu a vrut să se întoarcă. De ce? S-a gândit: „Casa de pământ a familiei mele nu se compară în niciun fel cu acest loc. Cu toții credem în dumnezeu, așadar cum se face că acești oameni trăiesc mult mai bine decât familia mea? Ei trăiesc ca în rai. Familia mea trăiește într-un coteț pentru porci – mult mai rău decât acești oameni!” După ce a făcut această comparație, s-a supărat, s-a simțit și mai atașată de acest loc și mai puțin dispusă să se întoarcă. S-a gândit: „Dacă pot lucra aici pe termen lung, atunci nu va trebui să mă întorc acasă, nu-i așa? Acel bordei nu este potrivit pentru a fi locuit de oameni.” A rămas în marele oraș o perioadă de timp și a învățat să mănânce, să se îmbrace și să se bucure de viață așa cum făceau orășenii și a învățat să trăiască așa ca ei. În acele zile, a simțit că viața era foarte bună. Era bine să aibă bani. Sărăcia nu le oferea oamenilor niciun viitor. Oamenii săraci doar erau disprețuiți de alții și chiar se

disprețuiau ei înșiși. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin voia să se întoarcă, dar nu putea să facă nimic – trebuia să se ducă acasă. După ce a ajuns acasă, în inima ei, a avut un amestec de sentimente diferite și i-a fost foarte greu să suporte. De îndată ce a intrat în casă, a văzut că podeaua era de pământ și, când s-a așezat pe patul de pe sobă, acesta era foarte tare și inconfortabil. Când a atins pereții, s-a umplut de mizerie pe mâini. Când a menționat ceva gustos ce voia să mănânce, nimeni nu a înțeles denumirea și nu existau condiții ca să se îmbăieze, când a vrut să se spele înainte de culcare. S-a gândit că era un trai prea josnic și le-a purtat pică părinților ei pentru că erau atât de săraci încât nu-și puteau permite tot ce-și dorea ea și își pierdea mereu cumpătul cu ei. De când s-a întors, parcă devenise o persoană diferită. Îi privea cu ochi dezaprobatori pe membrii familiei ei și tot ce avea în casă, gândindu-se că era atât de sărăcăcioasă încât nu mai putea trăi acolo și că, dacă ar fi continuat să o facă, ar fi murit din cauza supărărilor. Plecarea de acasă îi deschisese ochii, dar devenise un lucru rău, făcându-i pe părinții ei să se supere foarte tare pe ea. În acel moment, i-a venit o idee: „Dacă părinții mei nu ar crede în dumnezeu și eu nu aș crede în dumnezeu, atunci categoric viețile noastre ar fi mult mai bune decât acum. Chiar dacă nu am putea dormi pe paturi de lux, am putea, cel puțin, să mâncăm mai bine și am putea pune gresie pe jos.” A crezut că acesta era un rezultat al credinței în Dumnezeu, că a crede în El însemna că trebuia să fii sărac, că nu puteai să ai o viață bună dacă aveai credință în Dumnezeu și că nu puteai mânca lucruri bune sau purta haine frumoase. De atunci, această eroină remarcabilă, care realizase ceva în mai multe provincii, nu a mai putut să se ridice în picioare și era somnoroasă toată ziua. Dimineața se trezea cu greu și primul lucru pe care îl făcea era să se pregătească și să se machieze și apoi să se îmbrace cu haine pe care le purtau adesea oamenii din oraș. Apoi se încrunta și se gândea când ar fi putut să scape de viața aceasta provincială și să trăiască așa cum făceau oamenii în oraș. Predicile pe care obișnuia să le țină și determinarea pe care o avea dispăruseră complet – le uitase pe toate. Nu știa nici măcar dacă era credincioasă. Atât de repede s-a schimbat! Deoarece ochii i-au fost deschiși puțin, iar mediul și calitatea vieții ei s-au schimbat, ea a fost dezvăluită.

Înainte, această femeie se ducea peste tot ca să predice și să lucreze. Era foarte hotărâtă și puternică, dar asta doar în aparență. Nici măcar ea nu știa ce urmărea în adâncul inimii, ce îi plăcea și ce fel de persoană era. O singură experiență de a merge în oraș îi schimbase fundamental cursul vieții, iar o perioadă de timp în care a experimentat un stil de viață bogat i-a schimbat complet direcția vieții. Care anume era motivul? Cine a schimbat-o? Nu poate fi Dumnezeu, nu-i așa? Sigur că nu. Atunci care a fost motivul? Acela că mediul o dezvăluise, îi dezvăluise natura-esență, lucrurile pe care le urmărea și calea pe care era. Pe ce cale era? Nu era calea urmăririi adevărului, nici calea lui Petru, nici calea celor care sunt mântuiți și desăvârșiți, nici calea de a căuta să îndeplinească datoria unei ființe create; mai degrabă, era calea unui antihrist. Mai exact, calea unui antihrist este aceea de a urmări reputația, statutul și plăcerile materiale.

Aceasta este esența unor asemenea oameni. Dacă acestea nu ar fi lucrurile pe care le urmărește și dacă ar fi o persoană care urmărește adevărul, atunci o mică schimbare în mediu ca aceasta categoric nu ar dezvălui-o. Cel mult, inima ei ar fi puțin mai slabă, ea ar fi puțin supărată și îndurerată sau ar avea câteva manifestări nesăbuite, dar nu într-atât încât să fie dezvăluită într-o manieră atât de dură. Care este esența lucrurilor pe care le urmăresc asemenea oameni? Urmăresc aceleași lucruri ca non-credincioșii și aceleași lucruri ca orice persoană din lumea asta, care urmărește faima, câștigul și tendințele rele. Le plac ținutele la modă ale non-credincioșilor, felul în care non-credincioșii urmăresc tendințele rele și le place chiar și mai mult obsesia non-credincioșilor de a avea un stil de viață extravagant al trupului. Prin urmare, cu o singură schimbare în mediul ei, perspectiva acestei femei asupra vieții și atitudinea ei față de această lume și față de viață s-au schimbat complet. Considera că a crede în Dumnezeu și a urmări adevărul nu erau cele mai importante lucruri și că, atunci când oamenii sunt vii în această lume, ar trebui să se bucure de trup și de viață, ar trebui să urmărească tendințe și să fie ca personalitățile carismatice și elegante din societate, care atrag atenția celor pe lângă care trec, făcându-i pe ceilalți să fie invidioși și făcându-i pe oameni să-i idolatrizeze. Există unii oameni care, după ce întâlnesc mai multe medii, după ce întâlnesc tot felul de oameni și după ce li se deschid ochii, întrucât urmăresc adevărul și înțeleg intențiile lui Dumnezeu, sunt mai capabili să vadă cum sunt cu adevărat tendințele rele și omenirea. Inimile lor sunt mai capabile să deteste calea pe care sunt oamenii din lume, precum și să o discearnă și să o abandoneze complet, urmărind să meargă pe calea pe care îi îndrumă Dumnezeu. Cât despre acei oameni care nu urmăresc adevărul și care au esența unui antihrist, de îndată ce li se deschid ochii și întâlnesc diferite medii, ambițiile și dorințele lor nu numai că nu se diminuează, ci sporesc și se măresc. După ce ambițiile și dorințele lor sporesc, acești oameni invidiază și mai mult viețile acelor oameni din lume, care se bucură de lucruri bune și au bani și influență și, în adâncul inimii, încep să disprețuiască viețile credincioșilor. Cred că majoritatea credincioșilor nu urmăresc lumea, nu au bani, statut, influență și nu prea au văzut lumea, că nu sunt la fel de carismatici ca non-credincioșii, nu înțeleg cum să se bucure de viață la fel de bine ca non-credincioșii și nu se dau mari la fel de mult ca non-credincioșii. Drept urmare, opoziția și antagonismul față de credința în Dumnezeu se adâncesc în inimile lor. Prin urmare, pentru mulți oameni cu esența unui antihrist, de când au început să creadă în Dumnezeu și până acum, nu-ți poți da seama dacă sunt cu adevărat oameni cu esența unui antihrist, dar, într-o zi, când va apărea mediul potrivit, acesta îi va dezvălui. Înainte, când oamenii care au fost dezvăluiți nu fuseseră dezvăluiți încă, și ei urmau regulile și făceau ce trebuia. Făceau orice le cerea casa lui Dumnezeu și erau capabili să îndure suferințe și să plătească un preț. Păreau să fie conștiincioși, oameni care erau pe calea corectă și care aveau asemănarea și comportamentul oamenilor care cred în Dumnezeu. Cu toate acestea, indiferent ce făceau în aparență, esența lor și calea pe care erau nu au rezistat în timp sau la încercările diferitelor medii. Indiferent câți ani

crede în Dumnezeu o persoană și indiferent cât de solidă este temelia credinței ei în Dumnezeu, dacă are esența unui antihrist și este pe calea unui antihrist, în mod inevitabil va urmări plăceri materiale, un stil de viață extravagant, tratamente materiale bogate și, mai mult decât atât, va urmări orice fel de lucru dezirabil, invidiind, în același timp, atitudinea și abordarea pe care le au oamenii din lume față de viață. Asta este sigur. Prin urmare, deși acum toată lumea ascultă predici, mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu și își face îndatoririle, oamenii care fac aceste lucruri, dar nu urmăresc adevărul, în mod inevitabil vor urmări lucruri materiale. Aceste lucruri vor fi o prioritate în inimile lor și, de îndată ce vor apărea mediul și circumstanțele potrivite, dorințele lor vor spori și vor intra în joc. Când se va ajunge în acest punct, ei vor fi dezvăluiți. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, mai devreme sau mai târziu, această zi va sosi pentru ei. Cât despre oamenii care urmăresc și înțeleg adevărul și cărora adevărul le este temelie, când vin aceste ispite și medii, aceștia sunt capabili să le abordeze corect, să le respingă și să rămână fermi în mărturia lor pentru Dumnezeu. Când vin aceste ispite, ei sunt capabili și să discearnă ce este pozitiv și ce este negativ și știu dacă este un lucru pe care și-l doresc. E exact ca atunci când unele femei nu sunt interesate de bărbații care le fac curte, indiferent câți bani au aceștia. De ce nu sunt interesate? Pentru că bărbații nu au un caracter bun. Unele femei nu caută parteneri pentru că nu există bărbați bogați care să le curteze. Dacă le-ar face curte bărbați cu bani și le-ar cumpăra o rochie de designer de 20000 de yuani, atunci ar fi atrase și, dacă după aceea, le-ar cumpăra o haină din blană de nurcă de 100000 de yuani sau un diamant mare, o casă mare și frumoasă și o mașină, ar fi dispuse să se căsătorească imediat cu ei. Așadar, când aceste femei spuneau că nu se vor căsători, era adevărat sau fals? Era o minciună. Prin urmare, există mulți oameni care spun că nu urmăresc lumea și perspectivele și plăcerile lumii, dar asta este atunci când nu există nicio ispită în fața lor; mediul nu este propice pentru asta. De îndată ce apare mediul potrivit, se vor adânci în el și nu vor putea să iasă la suprafață. Este exact ca exemplul pe care tocmai l-am dat. Femeia nu a ieșit din acea situație. După ce s-a bucurat un timp de viața de la oraș, nu a știut cine este și și-a pierdut calea. Dacă ar fi instalată într-un palat, atunci oare ar trebui să-și pună părinții să se sinucidă în cel mai scurt timp ca să nu-i păteze numele? Asemenea oameni sunt capabili să facă orice fel de prostie de dragul plăcerii, reputației, stilului lor de viață extravagant și calității ridicate a vieții lor. Nu fac doi bani și au caractere josnice. Oare asemenea oameni au urmărit vreodată adevărul? (Nu.) Atunci de unde provin predicile pe care le-a ținut ea? Avea predici de ținut? Ea nu ținea predici, ci predica doctrine. Juca teatru și îi inducea în eroare pe oameni, nu ținea predici. A ținut atât de multe predici, așadar cum de nu a reușit să-și rezolve nici măcar propriile probleme? Știa că putea să ajungă în acest punct? Vedea clar lucrurile? A ținut atât de multe predici, însă, după ce s-a bucurat o vreme de viața de la oraș, nu a putut să învingă asemenea ispite și nu a putut rămâne fermă în mărturia ei. Așadar, oare chiar erau acelea predici? Evident că nu. Acesta este cel de-al treilea caz.

Cazul patru: Folosesc jertfele în mod fraudulos, ca să își plătească datoriile

Înainte, când eram în China continentală, a trebuit să găsim un loc relativ sigur în care să se adune conlucrătorii, așa că am găsit o familie gazdă. Această familie era dispusă să ne găzduiască și ne-a ajutat să protejăm acel loc. Cu toate acestea, după ce a trecut ceva timp, familia a început să se gândească: „Se pare că plănuiți să vă adunați aici pe termen lung. Nu vă puteți aduna în altă parte decât acasă la mine, așa că ar trebui să nu ratez ocazia de a profita de situație. Oare n-aș fi prost să fac altfel?" Odată, când ne-am adunat pentru o ședință a conlucrătorilor și încă nu ajunseseră toți participanții, o persoană a venit aparent fără motiv acasă la familia gazdă, a stat în sufragerie și nu a plecat. Gazda a venit și a spus că această persoană venise să recupereze o datorie, că împrumutase bani de la el în urmă cu mai mulți ani și că nu-i dăduse banii înapoi. Ce credeți că se întâmpla în situația asta? Această persoană ar fi putut veni înainte sau mai târziu, dar s-a întâmplat să vină exact în acel moment pentru a recupera datoria. Oare a fost doar o coincidență sau cineva a plănuit intenționat acest lucru? Situația dădea de bănuit. Se întâmpla ceva dubios. Ce anume se întâmpla? Nu cumva familia a avut intenții rele și a chemat intenționat acea persoană să vină la noi? (Ba da.) Am spus: „Dați-l afară de aici imediat!" Gazda a spus: „Nu va pleca până nu va fi plătit." Am spus: „De ce nu-i dați banii înapoi?" Gazda a ezitat, insinuând că nu l-ar plăti nici dacă ar avea banii – voiau un împrumut nerambursabil. Recuperatorul a așteptat acolo și tot nu plecase când câțiva dintre ceilalți conlucrători erau pe cale să sosească. Ce plănuia să facă gazda? Oare aceasta nu era o uneltire premeditată? (Ba da.) Ulterior, am spus cuiva să îi dea gazdei bani și să o facă să scape imediat de recuperator. După ce i-a dat gazdei banii, recuperatorul a plecat în mai puțin de o jumătate de oră. Bunul simț ne spune că recuperatorul nu ar fi trebuit să revină, dar această chestiune nu se încheiase încă. O lună mai târziu, recuperatorul s-a reîntors înainte de o ședință a conlucrătorilor. Gazda a spus că data trecută a fost plătită numai o parte din datorie, nu toată datoria. Cu ce scop a spus asta? Ca să determine casa lui Dumnezeu să plătească din nou datoria în locul lui. A fost la fel ca data trecută, după ce i-au fost dați banii gazdei, recuperatorul a plecat. Din acel moment, oricând am mers să ne adunăm acolo, recuperatorul nu s-a mai întors pentru că îi plătiserăm deja datoria în două tranșe. Își făcea griji că, dacă ar fi cerut atât de mulți bani în avans, nu am fi fost de acord să plătim, așa că i-a cerut în două tranșe. Cum ar trebui priviți acești bani? Casa lui Dumnezeu i-a împrumutat lui sau el a manipulat casa lui Dumnezeu să îi dea banii? (El a manipulat casa lui Dumnezeu.) De fapt, el a păcălit casa lui Dumnezeu să îi dea banii. Așadar, de ce i-a dat bani casa lui Dumnezeu? Nu puteam să nu îi dăm banii? Până la urmă, este rezonabil și legal să nu îi dăm, dar asta ar însemna că nu s-ar putea întruni conlucrătorii. Așadar, în baza cărui raționament i-am dat banii? În momentul acela, M-am gândit să tratez acești bani ca pe o chirie. Dacă am închiria o pensiune sau un teren de sport, oare nu ne-ar costa și asta bani? Nu ne putem întâlni în acele locuri și nici nu este sigur. Aici, gazda ne ajută să protejăm locul, iar siguranța noastră este

garantată, așadar, este rezonabil să cheltuiască niște bani casa lui Dumnezeu pentru a-i plăti datoriile? (Da.) Doar că banii nu au fost dați în mod cinstit. Totuși, într-un mediu precum țara marelui balaur roșu, este adesea necesar să facem asemenea lucruri.

Unii oameni au o umanitate rea și nu sunt pe deplin dispuși să facă datoria de găzduire. Îi folosim ca să protejăm locul în care ne aflăm, așa că trebuie să le permitem să tragă anumite foloase de pe urma situației. Totuși, după ce trag foloase, mai pot obține mântuirea? Nu, nu mai pot. Nu e vorba că Dumnezeu nu i-ar mântui, dar asemenea persoane nu pot obține mântuirea. Păcălesc pe oricine și profită de oricine. Când își fac îndatoririle și încearcă să pregătească niște fapte bune, trebuie întotdeauna să estorcheze ceva dezirabil din asta și, indiferent cu cine interacționează, respectă principiul de a profita întotdeauna și de a nu ieși niciodată în pierdere. Acesta este principiul pe care îl urmează pentru a-și face îndatoririle în casa lui Dumnezeu. Așadar, de unde provin aceste „fapte bune”? Sunt cumpărate și plătite de casa lui Dumnezeu, în loc ca acești oameni să pregătească singuri fapte bune; ei nu pregătesc fapte bune. Oferă un loc, casa lui Dumnezeu cheltuie bani și îi consideră a fi o chirie. Asta nu are nicio legătură cu faptele bune și nu este o faptă bună de-ale lor. Ce fel de comportament este când o persoană face paradă cu faptul că le oferă fraților și surorilor un loc, în numele casei lui Dumnezeu, pentru a obține fraudulos bani sau obiecte de la aceasta? Ce fel de caracter are o asemenea persoană? Comportamentul ei poate fi ținut minte de Dumnezeu? Unde se situează caracterul său în inimile oamenilor și în inima lui Dumnezeu? Să pregătești fapte bune este un lucru pe care ar trebui să-l faci – pregătești fapte bune de dragul destinației tale și tot ce faci este pentru tine însuți, nu pentru alții. Făcând ceea ce ar trebui, ai primit deja o recompensă și ai obținut lucrurile dezirabile pe care intenționai să le obții, așadar, cum te vede Dumnezeu în inima Lui? Faci lucruri bune pentru a câștiga ceva în privința intereselor tale, nu ca să dobândești adevărul sau viața, cu atât mai puțin să-L mulțumești pe Dumnezeu. Mai poate mântui Dumnezeu asemenea oameni? Nu, nu mai poate. Ei pregătesc doar o faptă bună neînsemnată și îndeplinesc o obligație sau datorie neînsemnată, totuși întind mâinile și cer plată de la casa lui Dumnezeu, taxează cu lăcomie casa lui Dumnezeu în multe tranșe mici, se gândesc la tot felul de modalități de a păcăli casa lui Dumnezeu și de a dobândi lucruri dezirabile și se asigură că nu ies niciodată în pierdere, ca și cum ar face afaceri. Ca atare, această faptă bună nu este o faptă bună – s-a transformat într-o faptă rea și Dumnezeu nu numai că nu o va ține minte, dar îi va distruge pe acești oameni și le va lua dreptul de a fi mântuiți. Când acea gazdă a obligat casa lui Dumnezeu să-i plătească datoria, oare nu a fost, prin natura lui, un lucru cam fraudulos? Asta fac antihriștii. Când vor bani, nu procedează cinstit; în schimb, procedează într-un mod, prin natura lui, fraudulos, profită de ocazie ca să extorcheze anumite lucruri. Oare Dumnezeu îi mântuiește pe cei care extorchează jertfele pentru El? (Nu, nu o face.) Dacă acești oameni se căiesc și au credință adevărată, nu ar trebui să fie mântuiți? (Nu.) De ce? (Faptul că acești oameni au putut acționa fraudulos față de casa lui Dumnezeu

înseamnă că Dumnezeu nu are nicidecum loc în inimile lor – sunt neîncrezători tipici.) Oare neîncrezătorii se vor căi? Tipul de neîncrezători care sunt antihriști nu se vor căi. Propriile interese sunt în centrul tuturor acțiunilor lor, iar ei nu se vor căi niciodată, nici dacă mor. Nu recunosc faptul că au greșit și nici că au făcut rău, deci de ce s-ar căi? Căința este pentru oameni care au umanitate, care au conștiință și rațiune și care își pot vedea clar corupția și o pot recunoaște. Când acea familie gazdă a îndeplinit o datorie neînsemnată, a trebuit să extorcheze ceva dezirabil pentru ea și nici măcar nu a ratat o oportunitate ca asta. Era o familie de mari escroci. Acesta este cel de-al patrulea caz.

Cazul cinci: Cer salarii ca să lucreze pentru casa lui Dumnezeu

În China continentală, există anumite lucrări care sunt relativ periculoase și riscante și care, pentru a fi îndeplinite, necesită ca oamenii să aibă ceva minte și anumite calificări. În același timp, exista o persoană care avea aceste calificări, așa încât Cel de mai sus a rânduit să facă o anumită lucrare. În timp ce făcea această lucrare, a avut o cerință, spunând că, de îndată ce a început să facă această lucrare, nu a mai putut să meargă zilnic la slujba lui obișnuită, iar familiei lui îi era cam greu să se descurce. Casa lui Dumnezeu i-a dat niște bani pentru cheltuielile de zi cu zi, iar el a fost foarte fericit și a acceptat lucrarea care i s-a atribuit; cu toate acestea, randamentul lui era doar unul mediu. După o perioadă de timp, familia lui se descurca bine, dar a apărut alt lucru pe care l-a menționat casei lui Dumnezeu, iar aceasta i-a mai dat niște bani pentru cheltuielile de zi cu zi, ca să se asigure că se poate descurca. A fost de acord, cu reticență, să continue să-și facă lucrarea, dar cât de bine a făcut-o? A fost un mare dezastru. Dacă avea chef, făcea câte ceva, dacă nu avea chef, nu făcea nimic. Asta a întârziat lucrarea și a provocat unele pierderi în lucrarea bisericii, iar alți oameni au fost nevoiți să îndrepte lucrurile. Ulterior, casa lui Dumnezeu l-a contactat să îi spună să depună efort în lucrarea lui și că avea să continue să-l ajute să-și rezolve toate dificultățile. Nu i-a spus acest lucru direct casei lui Dumnezeu, față în față, dar le-a spus câtorva frați și surori, în privat: „Bani pentru cheltuielile de zi cu zi îmi lipsesc mie? Ce mare problemă pot rezolva banii aceia puțini? Făcând această lucrare, rezolv o problemă enormă pentru casa lui dumnezeu. Și casa lui dumnezeu ar trebui să rezolve probleme mari pentru mine. Acum, fiul meu nu are bani pentru taxa de școlarizare, iar această problemă nu a fost rezolvată. Nu de acea mică sumă de bani am eu nevoie!” Aceste cuvinte erau ceea ce gândea cu adevărat, dar nu și-a putut face curaj să îi spună casei lui Dumnezeu față în față; în schimb, a fost dezvăluit când s-a descărcat în privat. Cum ar trebui să fie rezolvată această situație? Oare casa lui Dumnezeu ar trebui să continue să-l folosească sau să găsească pe altcineva? (Să găsească pe altcineva.) De ce? Caracterul și esența lui au fost deja dezvăluite. Nu numai că voia ca traiul familiei sale să fie asigurat de casa lui Dumnezeu, dar voia și ca aceasta să plătească taxa de școlarizare a fiului său și, ulterior, a spus că soția lui era bolnavă și că el voia ca tratamentul să-i fie plătit de casa lui Dumnezeu. Oare nu cerea din ce în ce mai mult?

Credea că, dacă făcea acest lucru neînsemnat pentru casa lui Dumnezeu, aducea o mare contribuție și că aceasta ar trebui să-i furnizeze necondiționat tot ce avea nevoie. Dacă ar avea o slujbă obișnuită, ar fi capabil să-și permită să-și trimită fiul la universitate? Și-ar permite tratamentul soției lui? Nu neapărat. Așadar, când a lucrat puțin în casa lui Dumnezeu, de ce a cerut constant bani de la aceasta? Ce credea el? Care era părerea lui despre această chestiune? Credea că, fără el, casa lui Dumnezeu nu ar avea pe nimeni care să facă lucrarea, așa că trebuia să profite de această ocazie pentru a găsi motive să-i ceară mai mulți bani casei lui Dumnezeu, nu trebuia să renunțe la ei pentru nimic în lume și, dacă rata această ocazie, ea ar fi dispărut. Nu asta voia să spună? Credea că, dacă făcea această lucrare, era ca și cum ar fi avut o slujbă și ar fi câștigat bani, așa că ar trebui să stoarcă de bani casa lui Dumnezeu. După aceea, când și-a dat seama că nu putea face asta, nu și-a făcut lucrarea. Este aceasta o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu? (Nu.)

Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu nu se tem să îndure greutăți când își fac datoria. În timp ce-și fac datoria, unii nu menționează dificultățile pe care le are familia lor. Unii oameni din zone sărace fac datoria de găzduire, iar când vin frații și surorile și nu este orez de mâncat, se duc și împrumută bani, dar nu spun nimic. Dacă ar spune ceva, ar putea casa lui Dumnezeu să le dea bani? (Da.) Casa lui Dumnezeu își permite lucrurile necesare pentru a găzdui frații și surorile. Așadar, de ce nu spun nimic? Dacă le-ai oferi bani, i-ar refuza. După ce se duc și împrumută bani, îi vor restitui singuri, puțin câte puțin. Nu vor bani de la casa lui Dumnezeu. Antihriștii sunt exact opusul. Impun condiții, întind mâinile și au pretenții înainte să fi făcut vreo lucrare. Cum de le este atât de ușor să întindă mâinile? Cum pot întinde mâinile atât de „siguri pe sine”? Asemenea oameni nu au nicio rușine, nu-i așa? Cer niște bani, iar apoi vor mai mult. Dacă nu primesc bani, nu vor lucra deloc – nu vor da vrabia din mână pe cioara de pe gard: „Voi lucra pentru cât mă plătești. Dacă nu mă plătești, atunci ia-ți gândul că voi mai face vreo lucrare pentru tine. Aceasta este o slujbă pentru mine și, dacă nu există niciun avantaj pentru mine, nu o voi face. Mă pun în pericol făcându-mi datoria, așa că trebuie să câștig și eu ceva și trebuie să fie proporțional cu efortul pe care îl depun. Nu pot să ies în pierdere!” Așadar, trebuie să ceară lucrurile pe care consideră că le merită și trebuie să caute scuze ca să le ceară – sunt nevoiți să-și frământe mintea ca să le ceară și să se gândească la tot felul de moduri în care să o facă. Dacă le pot fi date, cu atât mai bine și, dacă nu le pot fi date, vor lăsa baltă totul și vor pleca și nu vor fi suferit pierderi. În plus, se gândesc că toată această lucrare pe care o face casa lui Dumnezeu implică riscuri, că, dacă aceasta nu le dă lucrurile pe care le cer, i-ar fi frică să nu o raporteze, că nu are pe nimeni altcineva care să fie potrivit, așa că trebuie să-i folosească pe ei și că, dacă îi folosește, trebuie să-i plătească. Nu este, prin natura lui, un lucru cam fraudulos? Nu este, prin natura sa, exploatare? Oare astfel de oameni sunt considerați credincioși? Sunt neîncrezători care nu fac parte din casa lui Dumnezeu – nu sunt nici măcar prieteni ai bisericii. Când prietenii bisericii îi văd pe credincioși că sunt oameni

minunați, ajută la protejarea lor și îi ajută să facă anumite lucruri. Asemenea oameni pot fi binecuvântați puțin. Dimpotrivă, antihriștii cred în Dumnezeu doar ca să obțină lucruri dezirabile. Dacă nu le pot obține, nu vor face nicio datorie, nu vor îndeplini nicio obligație și nu se vor consuma deloc. Când casa lui Dumnezeu rânduiește ca ei să îndeplinească o datorie, aceștia întreabă mai întâi ce lucruri dezirabile oferă și, dacă nu oferă nimic dezirabil, atunci nu o vor face. Ce diferență este între ei și escrocii din lumea non-credincioasă? Acești oameni vor totuși să fie mântuiți și binecuvântați de Dumnezeu. Oare nu cer lucruri imposibile? Dacă acești oameni nu ar avea caractere josnice și nu ar fi nerușinați, atunci cum ar fi inimile lor capabile să se gândească la moduri atât de denaturate de a acționa? Cum pot avea o asemenea atitudine față de îndeplinirea datoriei lor? Voi sunteți capabili să faceți aceste lucruri? (Da, și noi suntem capabili să le facem.) În ce măsură? Există o limită? În ce punct ați considera că este foarte grav și că nu ați mai putea continua să faceți aceste lucruri? (Uneori, inima mea se simte dojenită și am mustrări de conștiință. Sunt și momente în care mă tem că alții vor da în vileag lucrurile pe care le-am făcut, așa că nu le mai fac.) Indiferent ce fac oamenii, caracterul lor este extrem de important. O persoană fără pic de rușine este capabilă să facă orice fel de lucru rău. Este o persoană cu adevărat rea. Nimic din ceea ce face nu are limite și nu acționează conform conștiinței sale. Ce fel de oameni sunt aceia a căror umanitate e lipsită de conștiință? Sunt fiare și demoni, iar Dumnezeu nu îi va mântui. Oamenii care sunt capabili să obțină fraudulos jertfele lui Dumnezeu și să le extorcheze în timp ce Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea și care cer să fie plătiți de casa lui Dumnezeu nu sunt oameni buni. Cred că este ușor de păcălit casa lui Dumnezeu, că nimeni nu este responsabil cu supravegherea acestor lucruri din casa lui Dumnezeu, că nimeni nu este proprietarul lucrurilor din casa lui Dumnezeu, așa că le pot deține și le pot lua fraudulos, după bunul plac. Cred că, dacă fac asta, au obținut un avantaj. Chiar este acest avantaj ușor de obținut? Avantajul pe care l-ai obținut nu a fost mare, dar care este consecința faptului că l-ai obținut? Aceea că îți vei pierde viața.

Dacă o persoană are cu adevărat o oarecare umanitate și puțină conștiință, oare va fi capabilă să facă aceste lucruri? Crezi în Dumnezeu, dar ești capabil să-L înșeli și să extorchezi jertfele pentru El. Ce fel de persoană ești? Chiar ești o persoană? Numai demonii fac asemenea lucruri. Fiarele nu fac aceste lucruri. Uitați-vă la un câine! Stăpânul l-a crescut, iar el apără casa pentru acesta. Când vine o persoană rea, dă alarma și o atacă. Aleargă după oricine îi ia lucrurile stăpânului său. Când fug găinile, rațele și gâștele din gospodăria stăpânului său, ajută la căutarea lor. Când se bat porcii din gospodăria stăpânului său, încearcă să îi despartă. Câinele știe că stăpânul său vrea ca el să păzească porcii, așa că este capabil să îndeplinească această responsabilitate. Câinele nu-i cere socoteală stăpânului său și spune: „Am păzit porcii pentru tine, deci cum se face că nu-mi dai vreo găină sau ceva de mâncare?” Nu spune niciodată asta. Până și un câine este capabil să apere casa stăpânului său și să-și îndeplinească fără recompensă obligațiile față de stăpânul său, dar acești oameni nu se ridică nici măcar

la nivelul animalelor. După ce îndeplinesc o obligație măruntă, cred că au ieșit în pierdere și, după ce îndeplinesc câteva responsabilități și depun puțin efort, nu se simt în largul lor, simt că rânduiala a fost inechitabilă și că au fost folosiți, așa că se gândesc la tot felul de modalități ca să echilibreze situația. Când crezi în Dumnezeu, El te protejează și te conduce și îți oferă foarte multe adevăruri. Cum să nu te gândești să-L răsplătești? Nu te gândești să-L răsplătești, dar Dumnezeu nu va ține cont de asta. Cu toate acestea, când îndeplinești o obligație măruntă, te duci la Dumnezeu căutând să fii compensat. Când îndeplinești o obligație măruntă, vrei să extorchezi lucruri și să obții ceva în mod fraudulos – te gândești la tot felul de moduri de a echilibra situația. Nu cauți moartea cu lumânarea? Nu ți-a dat Dumnezeu mult? În ce privește manifestările oamenilor, ce merită ei? Oare oamenii au lucrurile de care se bucură și pe care le dețin azi pentru că le-au meritat? Nu. Acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu ți le-a oferit și cu care te-a binecuvântat. Deja ai avut parte de multe lucruri. Dumnezeu ți-a oferit viața, adevărul și calea, fără să ceară nimic în schimb. Cum L-ai răsplătit? Când îți faci puțin obligațiile și îndatoririle, în sinea ta, simți că e greu de suportat și că ai suferit o pierdere și te gândești la tot felul de moduri de a echilibra situația. Dacă vrei să echilibrezi situația, Dumnezeu îți poate da ceva în schimb, dar, după ce vei primi acel lucru, vei mai putea fi mântuit? Va veni ziua când acești oameni vor ști exact ce este cel mai important și ce este cel mai valoros. Oamenii care au esența unui antihrist nu vor ști niciodată valoarea adevărului. Când va veni ziua în care finalul lor va fi dezvăluit și când totul va fi dezvăluit și făcut public, atunci vor ști. Oare nu va fi prea târziu atunci? Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape și toate lucrurile vor trece. Numai cuvintele lui Dumnezeu și adevărul Lui vor rămâne pentru totdeauna. Cei care dețin adevărul și pun cuvintele lui Dumnezeu în practică vor rămâne alături de cuvintele Lui și de adevărul Lui. Aceasta este valoarea și puterea cuvintelor lui Dumnezeu. Cu toate acestea, acest fapt nu le va fi niciodată clar antihriștilor, așa că își frământă mintea, se gândesc la tot felul de căi și folosesc orice mijloace posibile pentru a unelti pentru diverse beneficii, făcând paradă cu credința lor în Dumnezeu, folosesc mijloace frauduloase și mai stângace ca să obțină jertfele lui Dumnezeu și delapidează și pun stăpânire pe jertfele Lui. Toate acțiunile și comportamentele acestor oameni sunt consemnate întocmai în carnetul lui Dumnezeu. Când va veni ziua în care finalurile lor vor fi dezvăluite, Dumnezeu va stabili finalul fiecărei persoane pe baza acestor consemnări. Toate aceste lucruri sunt adevărate. Indiferent dacă tu crezi sau nu, toate aceste lucruri vor fi dezvăluite. Acesta este cel de-al cincilea caz. Ce fel de persoană este acest om? Caracterul lui este nobil sau josnic? (Josnic.) În ochii lui Dumnezeu, el nu este o persoană onorabilă; este josnic. Pe scurt, este numit „nemernic”.

Cazul șase: Depun eforturi asidue ca să câștige o funcție de dragul hranei și al îmbrăcămintei

După ce ajung să creadă în Dumnezeu, mulți oameni urmăresc mereu statutul și să fie admirați de alți oameni. În casa lui Dumnezeu, vor mereu să se facă remarcați și să

fie fruntași. De dragul acestor lucruri, își părăsesc familiile și renunță la carierele lor, suferă greutăți și plătesc un preț și apoi, în cele din urmă, dorința li se îndeplinește și devin conducători. După ce devin conducători, viețile acestor oameni sunt cu adevărat diferite. Prezintă fiecare aspect al imaginii și al stilului pe care le aveau în minte, despre felul în care sunt oamenii cu funcții, de la modul în care se îmbracă și se aranjează, până la modul în care merg și se poartă. Învață cum să vorbească la fel ca o oficialitate, învață cum să le dea ordine oamenilor și cum să-i facă să se ocupe în locul lor de afacerile lor private. Pe scurt, învață cum să fie oficialități. Când se duc undeva pentru a fi conducători, înseamnă că se duc acolo pentru a fi oficialități. Ce înseamnă să fie oficialități? Înseamnă că „depun eforturi asidue ca să câștige o funcție de dragul hranei și al îmbrăcămintei". Aceasta este o chestiune legată de plăcerile fizice. După ce devin conducători, ce anume este diferit în viața lor față de cea dinainte? Ceea ce mănâncă, ceea ce poartă și lucrurile pe care le folosesc sunt diferite. Când mănâncă, au grijă să fie ceva nutritiv și gustos. Sunt pretențioși în ce privește marca și stilul hainelor pe care le poartă. După ce sunt conducători într-un anumit loc timp de un an, devin palizi și grași; sunt îmbrăcați în haine de firmă din cap până în picioare, iar telefonul mobil, computerul și aparatele electrocasnice din casa lor sunt toate de la mărci de înaltă calitate. Au avut aceste condiții înainte să fie conducători? (Nu.) După ce au devenit conducători, nu au depus eforturi ca să facă bani, așadar, de unde au luat banii ca să cumpere toate aceste lucruri? Oare frații și surorile le-au donat aceste lucruri sau le-au fost alocate de casa lui Dumnezeu? Ați auzit vreodată despre casa lui Dumnezeu să aloce aceste lucruri fiecărui conducător și lucrător? (Nu.) Așadar, cum le-au obținut? În orice caz, acestea nu au fost lucruri pe care le-au obținut prin propria trudă; mai degrabă, au fost lucruri pe care le-au obținut după ce au dobândit statut și au devenit „oficialități" – bucurându-se de avantajele aduse de statut – prin extorcare, fraudă și confiscări. În bisericile de pretutindeni, au existat asemenea oameni în rândurile tuturor conducătorilor și lucrătorilor cu care ați intrat în contact? La început, când devin conducători, nu au nimic, dar, în mai puțin de trei luni, au computere și telefoane mobile de marcă de înaltă calitate. După ce devin conducători, unii oameni cred că ar trebui să se bucure de un standard înalt de tratament – când ies în oraș, ar trebui să meargă cu mașina; computerele și telefoanele mobile pe care le folosesc ar trebui să fie mai bune decât acelea pe care le folosesc oamenii obișnuiți, trebuie să fie de la o marcă de top, iar când modelul este învechit, trebuie să fie înlocuit cu unul nou. Are casa lui Dumnezeu aceste reguli? Casa lui Dumnezeu nu a avut niciodată aceste reguli și nu există niciun frate sau nicio soră care să creadă asta. Așadar, de unde provin aceste lucruri de care se bucură acești conducători? În primul rând, le-au obținut extorcându-le de la frați și surori și făcându-i pe oamenii bogați să le cumpere, sub pretextul că ei fac lucrarea casei lui Dumnezeu. În plus, le-au cumpărat ei înșiși, prin deturnarea și furtul jertfelor. Nu sunt ei gunoaie care achiziționează fraudulos mâncare și băuturi? Sunt diferiți de oamenii din cazurile pe care vi le-am împărtășit anterior? (Nu.) Ce au în comun? Toți își folosesc poziția ca să delapideze jertfe și să le

obțină prin extorcare. Unii întreabă: „Dacă lucrează în casa lui Dumnezeu și sunt conducători sau lucrători, nu au dreptul să se bucure de aceste lucruri? Nu au dreptul să se bucure de jertfele lui Dumnezeu alături de El?” Spuneți-Mi, au dreptul? (Nu.) Dacă trebuie să cumpere unele lucruri ca să facă lucrarea casei lui Dumnezeu, în acest caz, casa lui Dumnezeu are reguli care spun că pot să le cumpere, dar oare acești oameni cumpără lucruri în conformitate cu prevederile regulilor? (Nu.) Ce lucruri observați, care vă indică faptul că nu o fac? (Dacă ar avea nevoie cu adevărat de ele pentru lucrare, ar considera că un lucru este în regulă atât timp cât poate fi folosit, dar ceea ce urmăresc antihriștii sunt lucruri de marcă de calitate înaltă și folosesc cele mai bune lucruri în toate. Judecând după asta, putem vedea că își folosesc statutul ca să se bucure de aceste lucruri materiale.) Așa e. Dacă ar fi ceva necesar pentru lucrare, ar fi în regulă atât timp cât ar putea fi folosit. De ce trebuie să folosească lucruri atât de sofisticate și scumpe? De asemenea, când au cumpărat aceste lucruri, au participat și alți oameni la decizie și au fost de acord cu ea? Nu este aceasta o problemă? Dacă ar participa alți oameni la decizie, ar putea fi toți de acord ca ei să cumpere aceste lucruri de înaltă calitate? Categoric nu. Este evident că au obținut aceste lucruri furând jertfele. E limpede ca lumina zilei. În plus, casa lui Dumnezeu are o regulă – în fiecare biserică, nici protejarea jertfelor, nici cooperarea în îndeplinirea lucrării nu sunt niciodată treaba unei singure persoane. Așadar, de ce au putut acești oameni, de unii singuri, să folosească și să cheltuie jertfele după bunul plac? Acest lucru nu este conform principiilor. Oare natura acestor lucruri pe care le fac nu este aceea de a fura jertfe? Au cumpărat aceste lucruri și le-au obținut fără acordul și aprobarea celorlalți conducători și lucrători, cu atât mai puțin anunțându-i pe ceilalți, și fără ca nimeni să știe ce făceau ei. Oare natura acestui lucru nu este puțin asemănătoare furtului? Acest lucru este considerat furt de jertfe. Furtul este considerat înșelăciune. De ce este considerat înșelăciune? Pentru că au cumpărat aceste lucruri sofisticate și le-au obținut sub pretextul că fac lucrarea casei lui Dumnezeu. Acest tip de comportament se numește fraudă, înșelăciune. Am mers prea departe caracterizându-l în felul acesta? Fac din țânțar armăsar? (Nu.) Nu numai asta, dar după ce acești așa-ziși conducători rămân o vreme într-un loc, își dau seama foarte clar ce lucrare fac frații și surorile de acolo în lume, ce relații sociale au, ce beneficii pot escroca și obține de la acești oameni și ce relații pot folosi. De exemplu, care dintre frați și surori lucrează la un spital, pentru un departament guvernamental sau la o bancă sau cine anume este antreprenor, a cui familie are un magazin, o mașină sau o casă mare și așa mai departe – tatonează pentru a afla clar aceste lucruri. Oare aceste lucruri sunt în sfera lucrării acestor conducători? De ce tatonează? Vor să folosească aceste legături și pe frații și surorile care au funcții speciale în lume, pentru ca aceștia să presteze servicii pentru ei, să-i slujească și să le ofere facilități. Crezi că fac asta pentru a îndeplini lucrarea bisericii și a avea părtășie despre adevăr ca să abordeze dificultățile aleșilor lui Dumnezeu? Asta fac ei? Există o intenție și un scop în spatele tuturor acestor lucruri pe care le fac. Când lucrează, conducătorii și lucrătorii adevărați se axează pe rezolvarea

problemelor și pe a face bine lucrarea bisericii. Nu dau atenție lucrurilor care nu au nicio legătură cu lucrarea bisericii. Se concentrează doar să întrebe cine din biserică își face datoria sincer, cine este eficient în datoria lui, cine poate accepta și practica adevărul și cine este loial când își face datoria. Apoi, promovează acea persoană și îi cercetează pe acei oameni care provoacă perturbări și tulburări și se ocupă de ei conform principiului. Doar oamenii care practică în felul acesta sunt conducători și lucrători adevărați. Antihriștii fac aceste lucruri? (Nu.) Ce fac ei? Acționează și se pregătesc pentru a strânge lucruri dezirabile pentru ei înșiși și de dragul propriilor interese, dar nu se străduiesc să facă lucrarea bisericii și nu îi dau importanță. Prin urmare, după ce își consolidează poziția într-un anumit loc, au tatonat suficient pentru a ști care frați și surori pot presta anumite servicii pentru ei. De exemplu, cine lucrează într-o fabrică farmaceutică le poate da medicamente gratuite când sunt bolnavi și le poate oferi medicamente importate de calitate; cine lucrează într-o bancă le poate facilita depunerile sau retragerile; și așa mai departe. Își dau seama foarte clar de aceste lucruri. Îi adună pe acești oameni în fața lor, fără să țină cont dacă umanitatea lor este bună sau nu. Atât timp cât acești oameni îi urmează și sunt dispuși să fie ajutoarele și sprijinul lor, antihriștii le vor da lucruri dezirabile, îi vor ține aproape, vor avea grijă de ei și îi vor proteja, în vreme ce acești oameni lucrează pentru a consolida poziția acestor antihriști în biserică și a menține forțele acestor antihriști. Așadar, atunci când vrei să vezi dacă un conducător de biserică lucrează cu adevărat, întreabă-l despre situația reală a fraților și a surorilor din acea biserică și cum merge lucrarea bisericii și vei putea să vezi clar dacă este de fapt cineva care lucrează cu adevărat. Unii oameni își dau seama clar de chestiunile de familie și de condițiile de trai ale fraților și surorilor din biserică. Dacă îi întrebi cine lucrează la o fabrică de medicamente, a cui familie deține un magazin, a cui familie are o mașină, a cui familie face afaceri profitabile sau cine lucrează la vreun departament local și poate face anumite lucruri pentru frați și surori, îți pot spune exact. Dacă îi întrebi cine urmărește adevărul, cine este superficial în datoria sa, cine este un antihrist, cine încearcă să câștige oamenii de partea sa, cine este eficient în predicarea Evangheliei sau câți potențiali destinatari ai Evangheliei există la nivel local, nu știu aceste lucruri. Ce fel de oameni sunt aceștia? Vor să folosească toate legăturile sociale din locul în care se află și să le unească pentru ca acestea să devină un mic grup social. Prin urmare, locul în care se află acești conducători nu se poate numi biserică. După ce își încheie activitatea acolo, acesta devine un grup social. Când se adună, acești oameni nu-și deschid inimile și nu au părtășie despre înțelegerea bazată pe experiență fiecăruia dintre ei; în schimb, se uită cine are cele mai puternice legături, cine are o poziție înaltă în societate și este foarte realizat, cine este renumit în societate, cine are influență în societate și cine poate presta servicii foarte convenabile și îi poate oferi lucruri dezirabile conducătorului. Oricine ar fi acești oameni, ei au o poziție în inima conducătorului. Nu asta fac antihriștii? (Ba da.) Ce fac antihriștii? Construiesc biserica? O dărâmă și o distrug și perturbă și tulbură lucrarea casei lui

Dumnezeu. Își creează propriile împărății independente, propriul grup și propria clică private. Asta fac antihriștii.

Am fost în contact cu voi timp de atât de mulți ani, dar întreb Eu cu ce se ocupă familiile voastre, cât de înstărite sunt și din ce medii proveniți? (Nu.) De ce nu întreb aceste lucruri? Pentru că nu are niciun rost. În casa lui Dumnezeu nu este ca în societate. Nu este nevoie să creezi legături cu alții câștigându-i de partea ta sau intrându-le în grații. Să întrebi despre aceste lucruri nu are absolut nicio legătură cu credința în Dumnezeu. Nu te comporta în casa lui Dumnezeu ca în societate. Indiferent din ce mediu familial provii, dacă este sărac sau bogat, indiferent în ce mediu trăiești, dacă este la oraș sau într-o zonă rurală, nu contează. Dacă nu urmărești adevărul, indiferent cât de înaltă a fost poziția pe care ai avut-o în societate, nu contează. Eu nu Mă voi uita la asta. Când stau de vorbă cu oamenii, nu întreb niciodată de situația lor familială. Dacă sunt dispuși să vorbească despre asta, atunci ascult, dar nu am tratat niciodată aceste lucruri drept informații importante pe care trebuie să le cer, cu atât mai puțin am încercat să adun vreun fel de informații cu ajutorul cărora să mă folosesc de oameni. Cu toate acestea, când întreabă despre aceste lucruri, antihriștii cu siguranță nu o fac doar ca să stea de vorbă; mai degrabă, o fac pentru a aduna câteva lucruri dezirabile. De exemplu, se dau pe lângă familia oricui are un magazin care vinde produse pentru sănătate și îi poate lăsa să le cumpere la preț de angro; sau își vor aminti de oricine are un prieten care îi poate ajuta să cumpere lucruri frumoase. Au o listă cu aceste „legături” și cu acești oameni despre care cred că sunt talente speciale și îi folosesc în momente cruciale. Cred că toți acești oameni sunt talentați și că le sunt de mare folos. Este corectă această părere? (Nu.) Oamenii care nu urmăresc adevărul și care aparțin lumii și Satanei consideră că aceste lucruri sunt mai importante decât viața și adevărul. Este un conducător bun acela care nu vrea să-i dea nicio atenție unei persoane, indiferent cât de serios urmărește aceasta în credința sa, de îndată ce aude că a fost, în trecut, un muncitor obișnuit în societate, însă lingușește o persoană când vede că aceasta a fost funcționar administrativ, iar familia sa este înstărită, are un stil de viață superior și trăiește la înălțime? (Nu.) Ați fost vreodată supuși unui asemenea tratament? Ce v-ați spus în sinea voastră după ce ați fost supuși unui asemenea tratament? Ați simțit că nu există iubire și căldură în casa lui Dumnezeu? Antihriștii reprezintă casa lui Dumnezeu? Nu reprezintă casa lui Dumnezeu. Îl reprezintă pe Satana. Felul în care acționează și esența lor aparțin ambele Satanei și nu au nicio legătură cu adevărul. Se reprezintă doar pe ei înșiși. De asemenea, există unii antihriști care, după ce pun mâna pe aceste „legături” și le contactează, le folosesc ca să gestioneze chestiuni personale pentru ei sau chiar să le găsească de muncă membrilor familiei lor. Spuneți-Mi, se întâmplă asemenea lucruri? (Da.) Antihriștii sunt mai mult decât capabili să facă aceste lucruri. O persoană lipsită de conștiință, care nu are nicio rușine și care este extrem de egoistă și josnică este capabilă să facă orice – este capabilă să facă orice fel de lucru care nu este în conformitate cu adevărul și care se

opune complet moralității și conștiinței cuiva. Așadar, în ochii antihriștilor, să-și folosească poziția ca să se ocupe de chestiuni personale, să adune beneficii și lucruri de felul acesta sunt cel mai normal lucru din lume și nu ar trebui să fie menționate, discernute sau înțelese. E exact așa cum spun non-credincioșii: „Depune eforturi asidue ca să câștigi o funcție de dragul hranei și al îmbrăcămintei.” Acesta este scopul pe care îl urmăresc și antihriștii când sunt conducători. La fel ca lucrurile pe care le urmăresc, trudesc de asemenea în această direcție, fără mustrări de conștiință, folosind puterea pe care o dețin și funcția pe care o au ca să-i amenințe pe frați și pe surori, ca și cum ar fi rezonabil, și le propun acestora tot felul de practici și de cerințe care nu sunt în conformitate cu principiile. Unii oameni confuzi, care nu au discernământ, sunt folosiți de acești conducători și primesc ordine de la ei împotriva voinței lor și s-ar putea să existe chiar și unii oameni care își folosesc proprii bani ca să facă anumite lucruri pentru ei, dar care nu pot spune nimic și cred că, dacă fac asta, își fac datoria și pregătesc fapte bune. Îți Spun Eu: de fapt, greșești. Făcând asta, nu pregătești fapte bune; mai degrabă, ajuți o persoană rea să facă lucruri rele și sporești puterea unei persoane rele. De ce spun asta? Când faci aceste lucruri, nu le faci conform principiilor. Nu îți faci datoria. Ajuți un antihrist să uneltească în folosul personal și te ocupi de chestiunile lui personale. Aceasta nu este datoria ta; nu este responsabilitatea ta. Nu este însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu și nici lucrarea casei Lui. Făcând asta, îl slujești pe Satana și lucrezi pentru el. Oare Dumnezeu își va aminti de tine dacă lucrezi pentru Satana? (Nu.) Atunci ce își va aminti Dumnezeu? În Biblie, există o frază. Domnul Isus a spus: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut așa unora dintre cei mai neînsemnați dintre acești frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut!” (Matei 25:40). Asta a stipulat Dumnezeu. Ce înseamnă aceste cuvinte? Dacă ești capabil să faci ceva pentru cel mai neînsemnat dintre frați și surori, atunci acel lucru sigur este făcut conform principiilor și cerințelor lui Dumnezeu. Nu te uiți la cât de înalt este statutul cuiva, ci mai degrabă faci lucrurile conform principiului. Unii oameni fac lucruri, depun efort și lucrează numai pentru cei cu statut și îi sprijină cu entuziasm, dar dacă o persoană fără statut le cere să facă ceva, chiar dacă este o datorie sau o responsabilitate pe care ar trebui să o facă, nu îi dau nicio atenție. Așadar, cum sunt caracterizate lucrurile pe care le fac? Din perspectiva lui Dumnezeu, aceste lucruri sunt caracterizate ca lucrări pentru Satana, iar El nu își va aminti deloc de aceste lucruri. Acesta este cel de-al șaselea caz. A văzut vreunul dintre voi asemenea cazuri? (Dumnezeule, am văzut unul. Înainte, când un antihrist era conducător acolo unde ne aflam, își folosea poziția ca să păstreze pentru ea mâncarea bună, obiecte folositoare, cosmetice și alte lucruri donate de frați și surori. Unele lucruri expiraseră deja, dar ea tot nu le dădea fraților și surorilor; a delapidat toate aceste lucruri. De asemenea, a cumpărat o geacă de puf, dar ulterior, când a văzut că o soră cumpărase o geacă de puf care nu a costat mult și era de calitate, s-a gândit la tot felul de lucruri pe care să le spună surorii ca să o deposedeze pe nedrept de geacă și a făcut-o pe soră să cheltuiască mai mulți bani ca să-i cumpere propria geacă de puf.) Se poate spune că fiecare antihrist este o

persoană rea, că nu are deloc umanitate, nici conștiință și caracterul său este deosebit de josnic. În cele din urmă, acești oameni trebuie să fie dezvăluiți și eliminați.

În trecut, era o familie de trei care a venit în străinătate ca să-și facă datoria. După ce au ajuns, i-au făcut pe frați și pe surori să îi scoată în oraș în fiecare zi, ca să cumpere lucruri – unii dintre ei voiau geci de puf, alții pantaloni și alții pantofi. Născoceau scuze, spunând că nu aduseseră foarte mulți bani. Dacă nu aduseseră foarte mulți, atunci nu ar fi trebuit să cumpere lucruri, dar tot voiau să o facă și nu voiau lucruri obișnuite, ci sofisticate, pentru care frații și surorile au plătit cu proprii bani. Pe măsură ce familia și-a făcut datoria o perioadă de timp, oamenii au început să îi dezaprobe comportamentul – mâncarea pe care o consuma, locul în care trăia și lucrurile pe care le folosea erau toate prea somptuoase! Tatăl din acea familie chiar i-a făcut pe frați și pe surori să-i cumpere lapte și, atunci când îi era sete, bea lapte de parcă ar fi fost apă. Câți oameni există pe lume care pot să bea lapte ca și cum ar fi apă? Ce fel de oameni sunt aceștia? Ulterior, i-a făcut pe frați și pe surori să cumpere mandarine și portocale, iar ei au cumpărat un sac mare pe care familia l-a terminat în două zile. După asta, a spus că voiau un plus de vitamine, așa că le-a spus fraților și surorilor să cumpere niște cireșe și chiar M-a folosit pe Mine ca pretext, spunând: „Trebuie să cumperi cireșe pentru dumnezeu!” Am spus: „Acum e iarnă. Nu este sezonul de mâncat cireșe. Nu le voi mânca Eu; nu le cumpărați pentru Mine.” A spus: „Tot trebuie să le cumpărăm!” Când frații și surorile au cumpărat o singură lădiță cu cireșe, familia lui a terminat-o imediat. N-am văzut niciodată pe cineva care să poată să mănânce așa – mâncau fructe de parcă erau orez și beau lapte de parcă era apă. Și, apoi, când a venit vremea mesei, au văzut că era pește și l-au mâncat hulpav. Felul în care mâncau v-ar dezgusta – erau ca niște fantome înfometate care nu mâncaseră niciodată ceva bun. Considerau că ar trebui să profite de această ocazie de a avea lucruri bune, așa că se înghesuiau nerăbdători să se îndoape. În cele din urmă, copilul a mâncat atât de mult încât s-a întâmplat ceva cu el. După asta, copilul a spus ceva care avea o logică întortocheată: „Dacă n-aș fi mâncat peștele acela în locul lui dumnezeu, nu mi-ar fi fost rău!” Nici măcar nu eram acolo când l-a mâncat și nu știam nimic despre asta. L-a mâncat de bunăvoie – cum putea da vina pe Mine? Însă M-a învinuit. Cum ar trebui să fie tratați asemenea oameni? (Ar trebui să fie îndepărtați.) Ce sunt ei? (Diavoli și satane.) Sunt diavoli. Atunci, le-am spus conducătorilor de biserică locali: „Îndepărtați-i și alungați-i de aici, cât de departe posibil. Nu vreau să le mai văd fețele niciodată!”

Am fost la câteva biserici și am interacționat cu mulți frați și surori. Am văzut tot felul de oameni răi și malefici, dar numărul de oameni cu care Mă pot asocia normal este destul de mic. Cu majoritatea oamenilor chiar nu se poate interacționa și sunt prea mulți oameni insensibili la rațiune. Tot ce spun are o logică întortocheată și eronată și prezintă falsități ca și cum ar fi adevăruri – sunt doar niște fiare, diavoli și satane și nu au deloc umanitate sau rațiune. Asemenea oameni reprezintă cel puțin o treime dintre oamenii din fiecare biserică. Niciunul dintre ei nu face doi bani și niciunul dintre ei nu poate fi

mântuit; ar trebui să fie eliminați cu toții cât mai curând posibil. Oamenii cu care Îmi place să interacționez sunt cei care pot să accepte adevărul, care sunt relativ cinstiți și care pot vorbi din inimă. Indiferent ce corupție dezvăluie sau ce abateri au, atât timp cât sunt dispuși să aibă părtășie despre adevăr și îl pot accepta, Mă pot înțelege cu ei. Cât despre oamenii înșelători și cei cărora le place să profite de alții, nu le dau nicio atenție. Unii oameni vor mereu să facă paradă când sunt în prezența Mea și să Mă facă să-i apreciez. În fața Mea, se comportă într-un fel, iar pe la spatele Meu, se comportă altfel, ca să Mă păcălească. Asemenea oameni sunt diavoli și ar trebui să fie trimiși cât mai departe posibil; nu vreau să-i mai văd niciodată. Când oamenii au slăbiciuni și neajunsuri, îi pot sprijini și aproviziona, iar când au firi corupte, pot să am părtășie despre adevăr cu ei, dar nu interacționez cu diavoli, nici nu ascult ce spun ei. Unii oameni sunt credincioși noi și există unele adevăruri pe care nu le înțeleg, așa că sunt capabili să vorbească și să acționeze cu ignoranță. Putem avea părtășie despre adevăr, dar dacă înțelegi unele adevăruri și apoi faci zarvă în mod voit, purtându-te irațional cu Mine și găsindu-Mi vină, atunci nu te voi suporta. De ce nu te voi suporta? Nu ești cineva care poate fi mântuit, așa că de ce ar trebui să te suport? A suporta pe cineva înseamnă a-l tolera și a fi răbdător cu el. Sunt răbdător cu oamenii ignoranți și cu persoanele corupte obișnuite, dar nu cu dușmani sau diavoli. Dacă diavolii și dușmanii se prefac că spun lucruri plăcute auzului și te mituiesc, te păcălesc sau îți oferă o fericire de moment, poți crede ce spun? (Nu, nu putem.) De ce? Pentru că ei nu pot accepta adevărul, ai văzut deja clar asta, iar acești oameni au fost deja dezvăluiți. Nu sunt cinstiți în lucrurile pe care le spun, sunt complet ipocriți când au părtășie despre adevăr și este greu să-ți dai seama dacă lucrurile pe care le spun sunt adevărate sau false. Dacă poți vedea aceste lucruri cu acuratețe, atunci poți fi sigur că sunt diavoli și satane. Problema poate fi pe deplin rezolvată numai dacă sunt îndepărtați sau excluși. Unii oameni spun: „De ce nu li se dă puțină libertate de acțiune?” Acești oameni nu au nicio șansă de a se căi; le este imposibil să se căiască. Sunt exact ca Satana – indiferent cât de atotputernic și înțelept este Dumnezeu, din perspectiva lui, nu aceasta este esența pe care ar trebui s-o aibă Dumnezeu. Nu-L tratează pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu și crede că planurile sale viclene sunt înțelepciune, că natura-esență pe care o are este adevărul și că Dumnezeu nu este adevărul. Aceasta este o satană adevărată și e menită să Îi fie ostilă lui Dumnezeu până la sfârșit. Așadar, oamenii răi sunt meniți să nu fie capabili să iubească adevărul și să-l urmărească și, ca atare, Dumnezeu nu îi mântuiește. A-i îndepărta din biserică și a-i exclude din casa lui Dumnezeu este cea mai corectă decizie și nu este deloc greșită.

Antihriștii despre care am avut părtășie și pe care i-am disecat azi nu vor schimba niciodată direcția și țelurile pe care le urmăresc. Dau întâietate propriilor interese în tot ceea ce urmăresc, folosindu-și toată forța și frământându-și mintea ca să obțină fraudulos mâncare și băuturi în casa lui Dumnezeu. Nu s-au consumat niciodată sincer pentru Dumnezeu; vor doar să înșele ca să obțină mâncare și băuturi, interese

și tratamente bune. Cred că Dumnezeu nu vede asta, nu știe despre acest lucru și nu îl poate scruta, așa că urmăresc aceste lucruri cu determinare. Desigur, așa este natura-esență pe care o au – nu iubesc adevărul și nici nu pot merge pe calea urmăririi lui, așa că sunt condamnați să fie caracterizați ca antihriști. Aceștia sunt tipul de oameni pe care Dumnezeu îi elimină și felul de oameni pe care casa lui Dumnezeu ar trebui să-i excludă, odată ce sunt descoperiți. De la a descoperi că o persoană este pe calea unui antihrist, până când aceasta face o serie de lucruri care nu sunt în conformitate cu adevărul, până la ziua în care este caracterizată drept antihrist, toate acestea arată tuturor că antihriștii nu se schimbă. Finalul lor este acela că vor fi excluși de casa lui Dumnezeu și eliminați de Dumnezeu – nu sunt capabili să se schimbe. Așadar, cu ce vă ajută să știți aceste lucruri? Unii spun: „Nu obținem fraudulos mâncare și băuturi. Urmărim adevărul și vrem să ne facem datoria ca ființe create. Îl urmăm pe Dumnezeu și ne supunem orchestrărilor și rânduielilor Lui. Nu ne comportăm ca antihriștii și nici nu intenționăm să mergem pe calea lor. Ce rost are să cunoaștem aceste cazuri?” Pentru frații și surorile obișnuite, aceste manifestări și dezvăluiri ale antihriștilor pot servi drept avertisment pentru fiecare persoană și pot arăta fiecăreia care este calea corectă și ce comportamente și moduri de a face lucrurile sunt în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Pentru conducătorii de biserică și lucrătorii de orice nivel, aceasta este o dovadă reală a discernerii antihriștilor. Cum ajută discernerea antihriștilor lucrarea bisericii? Vă ajută să-i identificați cu acuratețe pe antihriști și să-i excludeți din biserică la timpul potrivit, făcând biserica mai pură și lipsită de perturbări, tulburări și de prejudiciile aduse de acești antihriști, astfel încât cei care urmăresc realmente adevărul și care se pot consuma sincer pentru Dumnezeu să aibă un mediu curat și liniștit, fără tulburările provocate de diavoli și de satane. Așadar, când vine vorba de adevărul discernerii antihriștilor, indiferent dacă îi discerneți din perspectiva faptelor și a manifestărilor sau pe baza adevărurilor-principii, trebuie să stăpâniți ambele aspecte. Este în folosul pătrunderii voastre în viață și al lucrării bisericii – acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțelegeți.

Astăzi am vorbit despre mai multe cazuri. Toate aceste chestiuni sunt câteva comportamente, moduri de a face lucrurile și manifestări ale ferocității, nerușinării și lipsei complete a unei baze morale a antihriștilor. Asemenea cazuri ar trebui să fie toate cele care s-au întâmplat în jurul vostru și se poate spune că toate modurile antihriștilor de a face lucrurile și toate manifestările lor există în voi, într-o oarecare măsură. Cu alte cuvinte, cu toții aveți câteva firi ale antihriștilor și câteva dintre practicile lor. Prin urmare, pe măsură ce discerneți antihriști, ar trebui și să vă verificați și examinați propriul comportament și să reflectați asupra lui. Unii ar putea spune: „Vorbești mereu despre asemenea cazuri, asemenea bârfe, și dai foarte multe detalii. Cum ne ajută acest lucru să pătrundem în adevăr? În momentul de față, suntem foarte ocupați cu îndatoririle noastre și nu vrem să luăm notițe despre aceste lucruri sau să le ascultăm. Când pătrundem în adevăr, e suficient să ne limităm la două lucruri – unul este supunerea față

de Dumnezeu și celălalt este să ne facem datoria cum se cuvine. E foarte simplu!” S-ar putea să fie atât de simplu în teorie, dar vorbind precis și specific, nu este atât de simplu. Dacă înțelegi puține adevăruri, pătrunderea ta va fi vagă și superficială și, dacă adevărurile pe care le înțelegi sunt generale, atunci detaliile pe care le experimentezi vor fi și ele puține la număr, iar tu nu vei fi niciodată purificat în prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu le cere oamenilor să urmărească adevărul și să pătrundă în adevărurile-realități, așa că oamenii trebuie să înțeleagă aceste detalii. Ce înțelegeți din asta? Dumnezeu S-a hotărât să vă mântuiască, așa că trebuie să fie sincer cu voi și să nu fie deloc neglijent, confuz sau mulțumit că este suficient de aproape sau că este destul de corect. Pentru Dumnezeu, „a fi destul de corect”, „patru din cinci”, „posibil” și „poate” nu există. Dacă vrei să fii mântuit și să mergi pe calea mântuirii, trebuie să înțelegi toate aceste detalii ale adevărului. Dacă nu ești în stare să o faci acum, e în regulă – nu este prea târziu să începi să pătrunzi în detaliile adevărului acum. Dacă te mulțumești să ai doar o atitudine de a-ți face bine datoria, fără să greșești, și să fii capabil să te supui când ți se întâmplă ceva, atunci nu vei pătrunde niciodată în adevărurile-realități. Fiecare adevăr pe care Dumnezeu îl furnizează oamenilor are foarte multe detalii specifice și, dacă nu înțeleg aceste detalii, oamenii nu vor înțelege niciodată adevărul sau intențiile lui Dumnezeu. Este un lucru bun că Dumnezeu este serios cu oamenii? (Da.) Indiferent dacă are legătură cu îndeplinirea îndatoririlor lor, cu supunerea lor, cu relațiile lor interpersonale sau cu felul în care abordează chestiunea perspectivelor și a sorții lor sau chiar cu lucrurile despre care vorbesc acum, precum felul în care să discearnă antihriștii, cum să nu meargă pe calea unui antihrist și cum să se elibereze de firea unui antihrist, ei ar trebui să înțeleagă aceste lucruri, unul câte unul. Odată ce sunteți cu adevărat capabili să discerneți aceste detalii și nu știți doar cum să predicați câteva doctrine simple și goale, atunci veți fi pătruns în adevărurile-realități. Doar oamenii care au pătruns în adevărurile-realități au o șansă și o speranță de a fi mântuiți; simpla predicare a cuvintelor și doctrinelor nu este decât muncă. Dacă vor să pătrundă în adevărurile-realități, oamenii trebuie să înceapă cu aceste detalii. Altfel, nu vor obține niciodată schimbarea firii.

4 aprilie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a șasea)

II. Interesele antihriștilor

Data trecută, am avut părtășie despre Punctul nouă din diversele manifestări ale antihriștilor: ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală. Apoi, am împărțit interesele antihriștilor în mai multe puncte. Primul este propria siguranță, al doilea este propria reputație și propriul statut, iar al treilea reprezintă beneficiile. Ce includ aceste beneficii? (Primul este delapidarea bunurilor casei lui Dumnezeu, al doilea este folosirea fraților și a surorilor, ca să-i slujească și să lucreze pentru ei, iar al treilea este folosirea poziției lor, pentru a obține fraudulos mâncare, băutură și alte lucruri dezirabile, sub pretextul credinței în Dumnezeu.) Aceste „alte lucruri” includ tratamentul special, gestionarea treburilor personale și așa mai departe, nu-i așa? (Ba da.) Părtășia în felul acesta, împărțind subiectele majore în subteme, iar subtemele în diverse aspecte despre care să avem părtășie, vă face să vă simțiți confuzi? (Nu.) De fapt, cu cât avem mai multă părtășie în felul acesta, cu atât mai clare ar trebui să devină lucrurile. Am avut părtășie despre trei puncte din interesele antihriștilor, dar mai există unul, care este foarte important, al patrulea din interesele antihriștilor – perspectivele și destinul lor. Perspectivele și destinul lor sunt probabil țintele principale ale antihriștilor în credința lor în Dumnezeu. De asemenea, sunt cele mai mari aspirații din inimile lor și cele mai înalte lucruri pe care le urmăresc în adâncul inimii. Cel mai probabil cunoașteți subiectul perspectivelor și al destinului. Se referă la locul în care vor ajunge oamenii, unde vor merge sau unde se îndreaptă în viitor sau în următoarea epocă – pe scurt, destinația lor viitoare. Nu este acesta cel mai mare și cel mai important lucru din inima fiecărui credincios în Dumnezeu? (Ba da.) Perspectivele și destinul sunt incredibil de importante pentru toți cei care cred în Dumnezeu. Așadar, este de la sine înțeles că, pentru antihriști, partea esențială a intereselor lor trebuie să fie perspectivele și destinul lor, adică destinația lor.

D. Perspectivele și destinul lor

Haideți să avem părtășie despre perspective și destin în cadrul intereselor antihriștilor, din diverse perspective și aspecte, astfel încât lucrurile să fie relativ clare. Diversele interese ale antihriștilor, despre care am avut părtășie anterior, includ atât interese materiale, cât și non-materiale. De exemplu, siguranța personală, reputația și statutul

sunt toate interese non-materiale; sunt doar lucruri intangibile în lumile lor spirituale. Pe de altă parte, interesele materiale includ bunuri, mâncare și băutură, precum și tratament special, plăceri materiale și așa mai departe. Așadar, ce implică perspectivele și destinul din părtășia de azi? Dacă le privim din perspectiva noțiunilor umane, sunt acestea lucruri tangibile sau intangibile? (Sunt lucruri intangibile.) Prin urmare, trebuie să fie lucruri care există în lumile spirituale ale oamenilor, în noțiunile și închipuirile lor și în mințile lor. Pentru oameni, aceste lucruri sunt un fel de speranță și hrană și sunt ceea ce aceștia urmăresc întreaga viață. Deși aceste lucruri sunt invizibile și intangibile pentru oameni, ele ocupă o poziție dominantă în inimile lor, le domină întreaga viață și le controlează gândurile și acțiunile, intențiile și tendința lor în a urmări lucrurile. Așadar, perspectivele și destinul sunt incredibil de importante pentru fiecare! Deși perspectivele și destinul sunt importante, antihriștii le urmăresc într-un mod complet diferit de cel al oamenilor normali, obișnuiți. Care anume este diferența? Care aspecte demonstrează asta și le permit oamenilor să vadă clar și să discearnă că este o metodă de a urmări lucrurile care aparține antihriștilor și caracteristica unui antihrist? Nu merită să discutăm și să avem părtășie despre acest lucru? Bineînțeles, manifestările multor oameni sunt similare în multe feluri acelora ale antihriștilor adevărați și ale celor care au esența antihriștilor, dar chiar și atunci când manifestările și firile lor sunt la fel, esențele lor sunt diferite. Să avem părtășie, din diverse perspective, despre al patrulea dintre interesele antihriștilor – perspectivele și destinul lor.

Cum putem diseca perspectivele și destinul? Ce fel de metodă și ce exemple putem folosi ca să disecăm faptul că perspectivele și destinul în interesele antihriștilor nu sunt în conformitate cu adevărul, că sunt dezvăluiri ale esenței antihriștilor? Din ce perspective pot fi disecate? Asta necesită o investigare atentă. Să împărțim asta în mai multe categorii generale, astfel încât oamenii să poată înțelege mai precis și mai clar esența antihriștilor. Prima este cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu, a doua este cum își tratează antihriștii datoria, a treia este cum tratează antihriștii emondarea, a patra este cum tratează antihriștii titlul de „prestator de servicii”, iar a cincea este felul în care antihriștii își abordează statutul în biserică. De ce aceste cinci categorii? Încercați să vă dați seama. Le puteți înțelege puțin pe fiecare dintre ele? Puteți găsi manifestări sau firi corespunzătoare, care aparțin antihriștilor? Ce anume ar trebui să fie disecat pe baza acestor cinci categorii? Cu privire la aceste categorii, care sunt caracteristicile principale ale antihriștilor și firea principală pe care o arată și care sunt manifestările oamenilor normali care urmăresc adevărul și ale oamenilor corupți obișnuiți? Care sunt diferențele dintre antihriști și oamenii corupți obișnuiți? În ce constau aceste diferențe? Care este diferența dintre căile pe care le-au ales? Prin ce se deosebesc manifestările lor? Înțelegeți oarecum aceste categorii? (În aceste cinci categorii, în primul rând, antihriștii nu privesc lucrurile pe baza adevărului din cuvintele lui Dumnezeu. Folosesc mereu aparențele superficiale ale anumitor lucruri sau propria situație pentru a ghici intențiile lui Dumnezeu, pe baza noțiunilor și a închipuirilor proprii, ca să vadă dacă au

vreo perspectivă sau un destin. De exemplu, când este vorba despre datoria lor, dacă pot ajunge să fie în centrul atenției și-și pot satisface dorințele, vanitatea și mândria, vor considera că sunt oameni folositori în casa lui Dumnezeu și că ar avea perspective și un destin. Imediat ce sunt emondați, vor simți că Dumnezeu este nemulțumit și nesatisfăcut de ei și se vor descuraja și vor fi dezamăgiți de credința în Dumnezeu, iar în ei vor apărea negativismul și împotrivirea.) Acest rezumat oferă puțină lumină și abordează puțin adevărul din cadrul acestei chestiuni. Judecând din perspectiva înțelesului general al lucrurilor pe care le-ați spus, probabil că aveți o înțelegere de bază a acestor cinci categorii. În continuare, vom avea părtășie despre ele, una câte una.

1. Cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu

Prima categorie este cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu. Antihriștii sunt și ei oameni care cred în Dumnezeu și Îl urmează; și ei au cuvintele lui Dumnezeu în mâinile lor, ascultă predici, participă la adunări și au vieți spirituale normale. Pentru antihriști, cititul cuvintelor lui Dumnezeu este, de asemenea, o parte din viața lor și fac asta des. Deși ambele categorii citesc cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii sunt diferiți de cei care urmăresc adevărul; au o atitudine complet diferită față de cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu? Mai întâi, cercetează și analizează cuvintele lui Dumnezeu, studiindu-le dintr-o perspectivă și un punct de vedere ciudate. De ce numesc asta „studiu”? Pe baza situației obiective, antihriștii trebuie să recunoască faptul că acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, simt în inimile lor că ele sunt atât de înalte încât oamenii obișnuiți nu ar putea să le exprime și că aceste cuvinte nu se pot găsi niciunde altundeva. Pe această bază, nu au de ales și admit că acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, dar le acceptă ei ca fiind adevărul? Nu o fac. Așadar, de ce mai citesc antihriștii cuvintele lui Dumnezeu? Pentru că, în cuvintele lui Dumnezeu, există lucruri de care ei au nevoie, lucruri pe care vor să le afle și lucruri care îi susțin în lumile lor spirituale. Ce sunt aceste lucruri? Sunt, desigur, lucruri strâns legate de perspectivele și destinul antihriștilor. Când studiază cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii caută constant cuvinte care au legătură cu destinațiile, finalurile oamenilor, unde vor ajunge ei în viitor și așa mai departe. Prin urmare, faptul că antihriștii citesc cuvintele lui Dumnezeu se numește „studiu”, ei cercetează, analizează și emit judecăți asupra cuvintelor lui Dumnezeu în timp ce le citesc. Îi cercetează cuvintele în timp ce citesc: „Din tonul lui dumnezeu, pare că lui nu-i plac oamenii de tipul acesta. De ce simt că sunt unul dintre ei? Ar trebui să aflu ce destinație le oferă dumnezeu acestor oameni.” Când văd că Dumnezeu vorbește despre aruncarea în Adânc a acestui fel de oameni, își spun: „Nu e bine. Să fii aruncat în Adânc înseamnă să fii terminat, nu-i așa? Oamenii de tipul acesta nu au perspective și nu au o destinație bună, deci ce ar trebui să fac?” Simt o durere surdă, neliniște și disconfort în inimile lor. „Chiar așa tratează dumnezeu astfel de oameni? Nu, nu pot să renunț.” Drept urmare, continuă să caute cuvintele lui Dumnezeu. Când văd cum cuvintele lui Dumnezeu spun: „Fiii mei, voi face

cutare și cutare lucru pentru voi și vi se vor întâmpla următoarele lucruri”, ei nu se mai simt prost. „Cuvintele lui dumnezeu îmi încălzesc inima, sunt minunate. Sunt unul dintre «fiii» despre care vorbește dumnezeu.” Apoi, văd că, în cuvintele lui Dumnezeu, sunt menționați „fiii întâi născuți” și că „vor domni drept regi” și se gândesc: „Grozav! Există beneficii și un viitor promițător în credința în dumnezeu. Am ales calea cea dreaptă. Am pariat corect. Trebuie să fiu sârguincios în credința mea și să mă țin de mantia lui dumnezeu. Nu trebuie să renunț, nici măcar în ultimul moment!” Pe măsură ce continuă să citească, văd cum cuvintele lui Dumnezeu menționează că „acela care urmează până la capăt sigur va fi mântuit”. Pentru antihriști, citirea acestor cuvinte este ca și cum s-ar agăța de un colac de salvare. „Voi practica în conformitate cu aceste cuvinte. Oricând și oriunde și indiferent ce se va întâmpla, chiar și atunci când mările vor seca și pietrele se vor preface în praf, chiar dacă mările albastre se vor transforma în câmpii înverzite, aceste cuvinte nu se vor schimba. Chiar dacă cerul și pământul vor dispărea, aceste cuvinte vor rămâne. Atât timp cât urmez aceste cuvinte, oare nu voi avea un final bun, o destinație bună? Oare perspectivele și destinul meu nu vor fi stabilite? Grozav! Trebuie să fiu un om care urmează până la sfârșit!” Căutând de nenumărate ori, cercetând în felul acesta și analizând așa, găsesc, în cele din urmă, un colac de salvare în cuvintele lui Dumnezeu și descoperă cel mai mare „secret”. Se bucură nespus: „În sfârșit, nu trebuie să-mi fac griji că o să fiu eliminat, nu trebuie să-mi fac griji că voi merge în iazul de foc și pucioasă, nu trebuie să-mi fac griji că voi merge în iad. În sfârșit, mi-am găsit destinația și în sfârșit am găsit o cale spre cer, frumoasa destinație a omenirii – ce minunat!” Însă asta nu durează mult, iar când citesc capitolul din cuvintele lui Dumnezeu, „Despre destinație”, se gândesc: „Ce spun aceste cuvinte despre destinații? Dumnezeu nu pare să vorbească prea explicit despre destinațiile diverselor tipuri de oameni. Ce anume vrea să spună dumnezeu? Ce ar trebui să fac? Nu ar trebui să-mi fac griji, trebuie să citesc mai departe.” Apoi, când văd cum cuvintele lui Dumnezeu spun să „pregătești suficiente fapte bune pentru destinația ta”, se gândesc iar la asta. „Dacă vreau să am o destinație bună, trebuie să pregătesc suficiente fapte bune. Acum că dumnezeu a stabilit condițiile, asta face lucrurile mai ușoare. Nu trebuie să continui să fac eforturi inutile și să trudesc în zadar – acum știu unde trebuie să depun eforturi.” Prin intermediul părtășiei, antihriștii află ce sunt faptele bune, găsesc o „cale” și au o soluție. „Până la urmă, era atât de simplu! A da de pomană și a face jertfe sunt fapte bune. A predica Evanghelia și a câștiga mai mulți oameni sunt fapte bune. A-i sprijini pe frați și pe surori este o faptă bună. Să renunț la lucrurile pe care le prețuiesc este o faptă bună. Pentru destinația mea, voi risca totul; voi renunța la toate aceste lucruri!” Însă apoi se gândesc: „Nu. Dacă renunț la toți banii mei și la bunurile mele materiale, cum voi trăi în viitor? Ar trebui să citesc cuvintele lui dumnezeu ca să văd mai întâi când se va încheia lucrarea lui și când oamenii nu vor mai avea nevoie de aceste lucruri în viețile lor pe pământ. Nu ar trebui să mă pripesc, dar dacă nu ofer aceste lucruri, atunci cum pot să pregătesc fapte bune? Găzduirea unor frați și surori și predicarea evangheliei pentru a câștiga

oameni sunt lucruri ușor de făcut. Pot realiza aceste lucruri.” În timp ce pregătesc fapte bune, în inimile lor, numără constant câte fapte bune au pregătit și evaluează cât de probabil este să aibă o destinație bună. „Am pregătit atât de multe fapte bune, dar de ce nu-mi dă dumnezeu o explicație? Lucrarea lui dumnezeu încă nu s-a încheiat, deci ce ar trebui să fac? Nu, trebuie să văd ce mai spun cuvintele lui dumnezeu despre perspective și destin și ce alte explicații specifice conțin.” Continuă să caute de nenumărate ori cuvintele lui Dumnezeu. Dacă găsesc ceva care aduce beneficii perspectivelor și destinului lor, sunt fericiți; dacă găsesc ceva care este în conflict cu perspectivele și destinul lor, suferă. În maniera aceasta, de-a lungul anilor în care citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei se simt, în mod repetat, negativi și slabi din cauza cuvintelor lui Dumnezeu și se simt, în mod repetat, pozitivi, fericiți și nespus de bucuroși datorită cuvintelor Lui. Totuși, indiferent ce stări sau emoții provoacă acestea, ei pur și simplu nu pot scăpa de obsesia destinației, perspectivelor și a destinului lor și continuă să caute în cuvintele lui Dumnezeu hotărâri și declarații cu privire la finalurile diverselor tipuri de oameni. Pe scurt, depun tot efortul de care sunt în stare în cuvintele lui Dumnezeu. Oricum citesc cuvintele lui Dumnezeu, pur și simplu nu știu că, în ele, se află adevărul, calea și viața. Știu doar că, în cuvintele lui Dumnezeu, își pot găsi destinația, destinația omenirii și o cale de a evita să meargă în iad și să-și piardă destinația. Așadar, după ce au citit astfel cuvintele lui Dumnezeu timp de mulți ani, ce au câștigat? Pot vorbi despre multe doctrine și teorii spirituale corecte, dar categoric nu pot corela cuvintele lui Dumnezeu cu esența lor de a se împotrivi lui Dumnezeu, de a se răzvrăti împotriva Lui, de a nu practica adevărul și de a nu-l iubi deloc.

Adesea, antihriștii cercetează cuvintele lui Dumnezeu și caută în ele dezvăluiri despre taine. De asemenea, în cuvintele Lui, caută termeni noi, lucruri noi și declarații noi, mergând până într-acolo încât să caute câteva taine care nu sunt cunoscute de nimeni, spirituale sau de altă natură, cum ar fi ce este smochinul, care este semnificația celor 144000 de copii de gen masculin și ce este un biruitor, precum și unele declarații și termeni din Apocalipsa, pe care oamenii le-au cercetat atât de mulți ani, fără să le înțeleagă. Trudesc deosebit de mult la aceste lucruri și caută și cercetează constant dacă, în aceste cuvinte, există declarații despre destinațiile oamenilor și dacă există explicații clare despre acestea. Însă, indiferent cât de asiduu caută, eforturile lor sunt mereu în zadar. Prin urmare, în timp ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii Îl urmează pe Dumnezeu și se lasă duși de val în biserică, se simt mereu neliniștiți în adâncul inimii. Se întreabă adesea: „Pot primi binecuvântări? Care sunt perspectivele și destinul meu? Va exista un loc pentru mine în împărăția lui dumnezeu? Când voi ajunge la destinație, oare voi privi spre cerul albastru sau voi fi într-o lume atât de întunecată încât nu-mi voi putea vedea nici măcar mâna? Care anume este destinația mea?” Pe măsură ce continuă să se întrebe aceste lucruri în inimile lor, Îl întreabă, în tăcere, și pe Dumnezeu în adâncul inimii lor: „Sunt calificat să intru în împărăția cerurilor? Pot evita să merg în iad? Pot intra în împărăția cerurilor dacă urmăresc în felul acesta? Pot primi

binecuvântări în viitor? Voi intra în lumea care va veni? Care este atitudinea lui dumnezeu? De ce nu-mi dă dumnezeu o declarație precisă și specifică asupra acestei chestiuni, ca să pot fi împăcat? Care anume este finalul meu?" Nu asta gândesc antihriștii în adâncul inimii lor, în timp ce studiază cuvintele lui Dumnezeu și se lasă duși de val și nu pot decât să meargă mai departe? Aceasta este atitudinea pe care o au în adâncul inimii față de perspectivele și de destinul lor: mințile lor sunt preocupate constant de aceste lucruri, se agață cu disperare de ele și refuză să renunțe la ele.

Când antihriștii studiază cuvântul lui Dumnezeu, există un lucru care îi interesează mai mult decât să-și caute destinațiile și să cerceteze tainele, și anume, când va părăsi Dumnezeu întrupat pământul, când Își va încheia lucrarea de slujire, când va fi finalizată marea Lui întreprindere, când se va încheia lucrarea Lui, când se vor bucura cei care Îl urmează de mari binecuvântări și Îi vor vedea adevărata persoană. De asemenea, cea mai mare grijă a lor este dacă Îl vor vedea pe Dumnezeu părăsind pământul. În afară de ziua în care planul de gestionare al lui Dumnezeu se va încheia cu succes, sunt mai preocupați de momentul în care Hristos va părăsi pământul, cum va fi atunci când o va face, având vârsta pe care o au, dacă vor mai fi în viață să-L vadă pe Hristos părăsind pământul peste 10 sau 20 de ani, ce se va întâmpla dacă vor vedea asta și ce se va întâmpla dacă nu vor putea s-o facă; acestea sunt calculele din mințile lor. Unii chibzuiesc: „Am deja 60 de ani. Dacă voi mai fi în viață peste 10 ani, ar trebui să fiu capabil să îl văd pe hristos părăsind pământul, dar dacă deja voi fi mort când se încheie lucrarea lui dumnezeu, peste 10 ani, ce rost are să cred în dumnezeu? Deși dumnezeu a predestinat ca eu să mă nasc în această epocă, dacă eu, un adept al lui dumnezeu, ratez ocazia de a fi martor la un asemenea eveniment minunat și măreț, atunci nu pot fi considerat un om binecuvântat și nu voi fi primit nicio mare binecuvântare!" Astfel de gânduri dau naștere unor sentimente de nefericire și de nemulțumire în ei. În ce măsură sunt nemulțumiți? „Deja sunt foarte bătrân; de ce dumnezeu nu a părăsit încă pământul? De ce nu s-a încheiat încă lucrarea lui dumnezeu? Când vom termina de predicat evanghelia? Fie ca lucrarea lui dumnezeu să se încheie repede, fie ca dumnezeu să-și finalizeze repede marea întreprindere, fie să coboare repede catastrofele, fie ca dumnezeu să se grăbească să-l distrugă pe Satana și să îi pedepsească pe oamenii răi!" Ce fac ei? Nu au cerințe de la Dumnezeu, pe baza voinței personale, sperând să-L determine să acționeze conform voinței lor? Nu cumva interesele lor personale sunt cuprinse în această voință a lor? Din cauza propriilor interese, speră cu nerăbdare ca Dumnezeu să-Și încheie marea întreprindere, să coboare repede catastrofele, ca Dumnezeu să Se grăbească și să pedepsească răul și să răsplătească binele și ca Dumnezeu să-Și primească slava. Ce motive au în inimile lor? Țin cont de intențiile lui Dumnezeu? (Nu.) Ce fac ei? (Speră să primească binecuvântări.) Vor să facă lucrarea planului de gestionare al lui Dumnezeu să se învârtă în jurul destinațiilor lor, de dragul propriilor interese și destinații. Nu este un lucru josnic și nerușinat? În toate chestiunile, care este esența de care dau dovadă antihriștii? Își pun interesele mai presus de orice

altceva, lăsându-le să fie cele mai importante; adică nu lasă nimic să interfereze cu interesele lor, nici măcar planul de gestionare al lui Dumnezeu. Când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, când marea lui întreprindere va fi finalizată, când El va primi slavă și când va distruge rasa umană, toate aceste lucruri trebuie să se învârtă în jurul intereselor și destinațiilor lor, toate acestea trebuie să aibă legătură cu destinațiile lor, altfel, se vor lepăda de Dumnezeu, vor renunța la credința în El și chiar Îl vor blestema.

Una dintre manifestările principale ale felului în care antihriștii tratează cuvântul lui Dumnezeu este studiul. Aceasta este atitudinea cu care un neîncrezător veritabil tratează cuvântul lui Dumnezeu. Ce anume studiază ei? Nu studiază adevărul sau cerințele lui Dumnezeu de la omenire sau cuvintele Lui care dau în vileag omenirea sau cuvintele Lui care judecă omenirea și cu siguranță nu-I studiază intențiile, ci își studiază propriile perspective și destinul. Indiferent ce parte a cuvântului lui Dumnezeu citesc ei, dacă aceasta conține cuvinte legate de perspectivele și de destinul lor – lucru care îi preocupă cel mai mult – vor studia cu grijă astfel de părți și le vor însemna ca fiind importante. De exemplu, când văd cuvinte ale lui Dumnezeu care expun și disecă oameni ca ei sau caracterizări sau declarații despre oameni ca ei, vor studia minuțios astfel de cuvinte și le vor citi de nenumărate ori. Ce caută ei? Caută să vadă cum pot să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să găsească principiile de practică? Caută să vadă cum pot să se înțeleagă pe ei înșiși prin intermediul cuvântului lui Dumnezeu? Nu. Caută să citească printre rânduri, ca să poată vedea clar, în spatele acestor cuvinte, atitudinea pe care o are Dumnezeu față de oameni ca ei, dacă îi urăște și îi detestă sau dacă îi va mântui. Scrutează nu numai conținutul acestor cuvinte ale lui Dumnezeu, dar și tonul și atitudinea cuvintelor Lui și gândurile din spatele lor. Odată ce adună toate părțile din cuvântul lui Dumnezeu care au legătură cu destinațiile oamenilor ca ei și descoperă că atitudinea Lui față de ei este de dispreț și respingere și nu de mântuire, atitudinea lor față de credința în El se va răci imediat, în proporție de 80 până la 90 la sută. Lipsa de credință va apărea imediat în inimile lor, iar atitudinea lor va suferi o schimbare la 180 de grade. Cât de importantă este această schimbare? Nu-și vor mai dori să facă îndatoririle pe care plănuiau să le facă sau să se lepede de lucrurile de care plănuiau să se lepede. Deși, la început, au vrut să predice Evanghelia familiilor lor, nu vor mai face asta – de vreme ce nu mai cred și nici nu se pune problema ca membrii familiilor lor să mai creadă. Pe scurt, își vor distruge toate planurile inițiale și vor renunța la ele. Nu este aceasta o atitudine esențială pe care o au antihriștii față de cuvântul lui Dumnezeu? Scopul pentru care studiază cuvântul lui Dumnezeu nu este să urmărească adevărul și să găsească principiile de a-l pune în practică, astfel încât să-I înțeleagă intențiile și să-I fie loiali; scopul lor este să găsească o declarație precisă despre felul în care Dumnezeu stabilește finalurile și destinațiile oamenilor ca ei. Când găsesc un licăr de speranță, se agață de el din răsputeri; pentru acest licăr de speranță, sunt capabili să se lepede de orice, iar atitudinea lor se schimbă drastic. Însă, când orice speranță de a primi binecuvântări le este spulberată, atitudinea lor se schimbă drastic încă o dată, până

într-acolo încât își pierd credința și recurg la trădare și chiar Îl blestemă pe Dumnezeu în inimile lor. Acestea sunt manifestările antihriștilor.

Desigur, antihriștii vor folosi aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și pentru a căuta beneficii personale, în timp ce le studiază. Ce fel de beneficii? În timp ce studiază cuvintele lui Dumnezeu, ei rezumă care sunt regulile discursului Său, care este tonul Lui când emondează oamenii, care este modul Lui de a vorbi când expune omenirea, cum îi alină și îi îndeamnă pe oameni, ce metode folosește și câtă înțelepciune are. Antihriștii se specializează în învățarea și imitarea felului în care Dumnezeu vorbește și lucrează; în același timp, ei folosesc și cuvinte rostite în mod obișnuit de Dumnezeu, ca să vorbească și să aibă părtășie cu alții. În vreme ce studiază cuvintele lui Dumnezeu, ei se și înzestrează constant cu cuvintele diverselor adevăruri din acestea, transformându-le în ceva personal, folosind aceste cuvinte ale lui Dumnezeu pentru a lucra și a acumula capital. La ce se referă acest capital? De exemplu, ei cred că,[a] la o adunare, oricine este capabil să spună cuvintele și doctrinele corecte, oricine memorează mai multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, citează mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și explică mai mult cuvintele lui Dumnezeu poate fi tipul de persoană din biserică cea mai capabilă să primească mântuirea. Orice fac antihriștii are legătură cu perspectivele și cu destinul lor. Niciodată nu vor practica pur și simplu cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, nici nu vor suferi sau nu vor plăti un preț de dragul practicării cuvintelor lui Dumnezeu. În schimb, folosesc cuvintele lui Dumnezeu ca să inducă în eroare oamenii, ca să-și sporească reputația și ca să pregătească suficiente condiții pentru mântuirea lor. Prin urmare, esența felului în care antihriștii tratează cuvântul lui Dumnezeu este că, indiferent în ce moment, ei nu privesc niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept adevărul sau o cale pe care oamenii ar trebui s-o urmeze. Deși antihriștii țin sus cuvintele lui Dumnezeu și le citesc în fiecare zi și deși ascultă lecturi ale cuvintelor Lui, un lucru este cert: nu le pun în practică. Ori de câte ori vine vremea să-l practice cuvintele, sinceritatea lor dispare – conspiră doar pentru perspectivele și pentru destinul lor. În aparență, pretind că iubesc cuvintele lui Dumnezeu și tânjesc după ele, dar, de fapt, citesc și acumulează cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi cu scopul de a îndeplini condițiile mântuirii lor; fac asta în speranța că, în schimb, Îi vor face o impresie bună lui Dumnezeu. Ei nu cred că El scrutează inimile oamenilor – știu doar că oamenii se uită numai la aparențe, deci și Dumnezeu trebuie să Se uite numai la aparențe și, astfel, în aceste chestiuni, practică deghizarea și înșelătoria, recurgând la șiretlicuri. Se gândesc: „Trebuie să fac acest lucru doar pentru a păstra aparențele. Nu contează ce gândesc în sufletul meu – oamenii nu pot vedea asta și nici dumnezeu. De fapt, indiferent cum citesc cuvintele lui dumnezeu, nu o fac pentru a deveni vreo ființă creată adevărată. Dacă nu mi-ar fi în joc perspectivele și destinul, nu aș îndura aceste greutăți și nici nu aș suporta această nedreptate!” În mințile lor, oricât de bine ar suna cuvintele lui Dumnezeu, ele nu

[a] Textul original nu include expresia „ei cred că”.

pot fi îndeplinite cu niciun chip, iar oamenii nu ar putea să le trăiască sub nicio formă. Chiar dacă o mână de oameni trăiesc puțin cuvintele lui Dumnezeu, sigur o fac pentru propriile scopuri. Așa cum spun non-credincioșii: „Nu există prânz gratuit." Își spun: „Îndurăm greutăți atât de mari în credința noastră în dumnezeu, citindu-i și ascultându-i cuvintele în fiecare zi, trăind conform cuvintelor lui – pentru ce? Nu tocmai pentru acel unic scop? Toți știu prea bine în inimile lor că totul este de dragul perspectivelor și al destinului lor; altfel, de ce am renunța la momentele minunate de urmărire a lumii, numai ca să suferim aici?" În această chestiune, ce fapt au negat? Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul, iar adevărul îi poate mântui, schimba și ajuta pe oameni să se elibereze de firile lor corupte. Nu acesta este rezultatul pe care îl poate produce cuvântul lui Dumnezeu? (Ba este.) Recunosc antihriștii acest fapt? Îl neagă, spunând: „Toți pretind că oamenii pot fi mântuiți de cuvântul lui dumnezeu, dar pe cine a mântuit? Cine a văzut asta? De ce nu cred asta?" De ce se spune că oamenii pot fi mântuiți de cuvântul lui Dumnezeu, că acesta îi poate schimba și ajuta să se elibereze de firea coruptă a Satanei? Deoarece cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și poate fi viața oamenilor. Când oamenii au cuvântul lui Dumnezeu drept propria viață, pot fi mântuiți; devin cei care sunt mântuiți. Acest fapt nu este recunoscut de antihriști. Ei cred că oamenii au ajuns unde sunt acum doar de dragul binecuvântărilor și al unei destinații bune și că acesta este singurul motiv pentru care își fac datoria în casa lui Dumnezeu. Neagă roadele cuvântului lui Dumnezeu, neagă rezultatele pe care le dă adevărul în oameni și neagă că acesta îi poate cuceri, schimba și mântui. Cred că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu numai pentru că își fac griji în privința perspectivelor și destinului lor și le urmăresc. Nu cred că oamenii pot fi schimbați de cuvântul lui Dumnezeu, că acesta îi poate face să Îi fie loiali și să se supună necondiționat lui Dumnezeu sau să-și facă îndatoririle drept ființe create, în casa lui Dumnezeu – nu cred nimic din toate astea. Prin urmare, antihriștii, care-și pun interesele pe primul loc, nu urmăresc ei înșiși adevărul; în vreme ce tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe un fel de retorică, de declarație, ei nu cred că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu îi pot mântui pe oameni. Cred că toți cei care sunt sinceri și loiali lui Dumnezeu sunt falși, propriile interese fiindu-le în joc. Oricât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu aud, oricât de multe predici aud, ceea ce rămâne în final în inimile lor sunt doar aceste două cuvinte – perspective și destin. Altfel spus, cuvintele lui Dumnezeu, lucrarea Lui și planul Lui de gestionare le pot aduce oamenilor perspective bune, un destin bun și o destinație bună. Pentru antihriști, acesta este cel mai autentic lucru, adevărul suprem. Dacă n-ar exista aceste lucruri, în primul rând, nu ar crede în Dumnezeu. În al doilea rând, nu ar îndura astfel de nedreptăți pentru a rămâne în casa lui Dumnezeu. În al treilea rând, nu ar face nicio datorie în casa lui Dumnezeu. În al patrulea rând, nu ar îndura nicio greutate în casa lui Dumnezeu și, în al cincilea rând, s-ar fi întors demult la viața lumească, pentru a se desfăta în bogăție și glorie, a urmări lumea, a urmări faima și câștigul, a urmări banii și tendințele ticăloase. Acum locuiesc temporar în casa lui Dumnezeu doar pentru că este vorba de perspectivele și

destinul lor. Vor să-și asigure perspectivele și destinul cu o atitudine hotărâtă, în timp ce au și o mentalitate de a risca, sperând că, atunci când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu, vor fi printre cei care vor intra în Împărăția Cerurilor și vor primi mari binecuvântări. Ce fel de mentalitate este aceasta? Vor să caute profituri de la Dumnezeu, ca să-și atingă obiectivele, totuși nu vor să I se supună; în plus, nici măcar nu cred toate cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu, nici nu cred că El este suveran asupra tuturor lucrurilor. Nu este o ticăloșie? Când vine vorba de atitudinea lor de a studia cuvântul lui Dumnezeu, sunt neîncrezători. Faptul că antihriștii pot folosi o astfel de atitudine ca să cerceteze, să citească și să trateze cuvintele lui Dumnezeu arată că sunt neîncrezători tipici, neîncrezători în toată regula. Așadar, de ce încă pot să îndeplinească anumite lucrări superficiale în casa lui Dumnezeu și să continue să urmeze, fără să se abată de la drum? Indiferent cum sunt emondați, de ce pot rămâne și chiar pot continua să participe la viața bisericii și să asculte și să citească din cuvintele lui Dumnezeu? De ce? (Vor să primească binecuvântări.) Pentru că vor să primească binecuvântări. Așa cum spun non-credincioșii: „Oricine îmi dă bani este tatăl meu și cine îmi dă de mâncare este mama mea.” Ce fel de logică este aceasta? Nu este plină de filosofia Satanei pentru interacțiuni lumești? Cred în Dumnezeu sub influența acestei filosofii satanice: „Nu-mi pasă ce fel de lucrare extraordinară ai făcut – oricare ar fi firea sau esența ta, atât timp cât îmi poți oferi binecuvântări, o destinație bună și un viitor bun și-mi poți da binecuvântări mărețe, deocamdată te voi urma și te voi considera dumnezeu.” Există vreo componentă a credinței autentice aici? (Nu.) Prin urmare, în ceea ce privește modul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu, caracterizarea unor astfel de oameni drept antihriști și neîncrezători este foarte precisă!

Atitudinea antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu este una de studiere. Ei nu consideră niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca fiind cuvântul lui Dumnezeu; cum îl consideră? Ca fiind o colecție de taine? O poveste fantastică? Texte obscure și de neînțeles? Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei nu Îi caută intențiile și nici nu încearcă să-I înțeleagă intențiile sau firea. Nici nu vor să-L cunoască pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să fie atenți la intențiile Lui. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu: „Dorința Mea urgentă în acest moment este aceea de a căuta un grup de oameni capabili să fie întru totul atenți la intențiile Mele”, sunt emoționați? Ei spun: „Ce-i toată vorbăria asta despre a căuta oameni care sunt atenți la intențiile lui dumnezeu? Ce rost are să fim atenți la intențiile tale? Dacă fac asta, o să fiu hrănit sau o să câștig bani? A fi atent la intențiile lui dumnezeu va duce la o destinație bună? Îmi poate aduce mari binecuvântări? Dacă nu poate face aceste lucruri, atunci las-o baltă; nu trebuie să fiu atent. Caut o cale de a evita să fiu aruncat în iad și de a-mi asigura o destinație bună. Dacă a fi atent la intențiile tale îmi poate aduce binecuvântări, atunci voi fi atent. Doar spune-mi cum.” Credeți că pot îndeplini cerințele stabilite de Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu propune doar una: să respectăm voia lui Dumnezeu, să ne temem de Dumnezeu și să ne ferim de rău. Făcând asta, ești atent la intențiile lui Dumnezeu și poți primi mari binecuvântări. Când aud asta,

antihriștii se gândesc: „M-am grăbit, nu ar fi trebuit să fiu luat în serios. Nu sunt capabil să fiu atent la intențiile lui dumnezeu, las-o baltă. Modalitatea asta nu va merge; voi găsi alta.” Apoi încep să depună eforturi pentru alte aspecte ale cuvintelor lui Dumnezeu. Depun eforturi pentru a cerceta și a analiza alte aspecte, dar după toată analiza, tot ce primesc sunt doar câteva cuvinte și doctrine. Întrucât nu iubesc adevărul și își consideră interesele, perspectivele și destinul ca fiind scopuri de urmărit toată viața, cuvintele lui Dumnezeu au devenit doar lozinci pentru ei. Nu au experimentat niciodată nicio bucurie din lucrarea lui Dumnezeu sau din îndrumarea de la Duhul Sfânt. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu văd nicio lumină și nu obțin deloc luminare sau hrană. Nu câștigă decât câteva cuvinte și doctrine și câteva dezvăluiri și zicale despre taine și destinații. Când consideră aceste zicale și doctrine ca fiind capital, par să simtă că au preluat controlul asupra destinațiilor lor, că și-au asigurat destinațiile. Totuși, în toiul expunerii, judecății și mustrării continue ale cuvintelor lui Dumnezeu sau în cadrul cerințelor lui Dumnezeu de la om, în diferite etape, au sentimentul că și-au pierdut destinațiile și că nu pot fi mântuiți. În această perioadă, sunt mereu neliniștiți în sinea lor; se află constant într-o stare de frământare interioară, pentru a-și asigura o destinație bună. Se vor frământa din cauza uneia dintre propozițiile lui Dumnezeu, vor deveni negativi din cauza alteia și se vor simți fericiți din cauza unei a treia. Cu toate acestea, indiferent dacă sunt fericiți sau se agață de un pai salvator, pentru asemenea oameni, aceste lucruri sunt doar trecătoare. Așadar, în final, unii antihriști au sentimentul că oamenii ca ei nu pot fi mântuiți; din cuvintele lui Dumnezeu, văd că se pare că Lui nu-I plac oamenii ca ei – pot sau nu să primească binecuvântări? Care anume sunt perspectivele și destinul lor? Simt că aceste lucruri sunt necunoscute, nu sunt siguri în privința acestora. În acest moment, ce vor face? Se pot căi? Pot ei, la fel ca oamenii din Ninive, să abandoneze răul din mâinile lor, să se întoarcă pentru a se mărturisi și a se căi lui Dumnezeu, să accepte cuvintele lui Dumnezeu drept viața lor și drept temelia existenței lor? Nu pot. Prin urmare, după mulți ani de urmărire, mulți ani de speranță și mulți ani de studiu al cuvintelor lui Dumnezeu, dacă ei concluzionează că aceia ca ei pur și simplu nu pot primi binecuvântări, nu au nicio speranță și categoric nu sunt cei pe care Dumnezeu îi va mântui și nu pot primi ce vor, ce vor face? (Îl vor părăsi pe Dumnezeu.)

Există o zicală spirituală: „Îmi reînnoiesc jurământul de a-L iubi pe Dumnezeu: Îi dedic trupul și inima mea.” Această zicală este foarte „grandioasă”. Când am auzit prima dată aceste cuvinte, în inima Mea, am simțit profund „grandoarea” limbajului uman. Oamenii își consideră jurămintele atât de prețioase, pure și fără cusur; consideră că dedicarea lor din iubire este atât de pură și sacră. Oare antihriștii sunt capabili să-și reînnoiască jurămintele de iubire față de Dumnezeu și să-I dedice trupurile și inimile lor? (Nu sunt.) De ce nu? Unii spun: „După ce am citit atât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu, când văd că modul meu de gândire nu funcționează sau nu dă rezultate, pur și simplu îmi reînnoiesc jurământul de a-L iubi pe Dumnezeu și repet jurământul pe care I l-am făcut inițial. Nu înseamnă asta că mă întorc? Nu este greu.” Antihriștii pot face un astfel

de lucru? (Nu pot.) De ce nu pot? „Îmi reînnoiesc jurământul de a-L iubi pe Dumnezeu” nu este cea mai înțeleaptă declarație a omului? Nu reprezintă cea mai mare și mai pură iubire a omului? Așadar, de ce nu reușesc antihriștii să facă asta? (Antihriștii nu-L înțeleg deloc pe Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl iubesc cu adevărat. Întreaga lor iubire este falsă și bazată pe interesele proprii. Odată ce nu mai au beneficii de câștigat, își întorc spatele și pleacă.) Când ajung în acest punct, antihriștii simt că ceva n-a mers bine și că au pariat pe lucrul greșit. Pentru a se înveseli, au nevoie să folosească un slogan sau o teorie, care să le sprijine lumile spirituale – ce fel de slogan? „Îmi reînnoiesc jurământul de a-L iubi pe Dumnezeu: Îi dedic trupul și inima mea.” Asta înseamnă că vor relua de la început. Altfel, nu vor putea continua să trăiască, iar credința lor în Dumnezeu se va sfârși. În timpul lucrării Sale, Dumnezeu vorbește în fiecare zi și, de fiecare dată când vorbește, toate cuvintele Lui sunt despre adevăr – toate sunt cuvinte care expun firile corupte ale omului, care impun modul în care oamenii ar trebui să pătrundă în adevărurile-realități și să înțeleagă adevărurile-principii – toate sunt aceste cuvinte. Așadar, antihriștii se gândesc: „De ce niciunul dintre aceste cuvinte nu vorbește despre destinații sau nu menționează chestiuni legate de câștigarea binecuvântărilor? Oare asta nu înseamnă că, în mâinile lui dumnezeu, s-a ales praful de perspectivele și de destinul nostru? Promisiunea lui față de noi nu mai există? Dacă dumnezeu nu menționează niciodată aceste lucruri, atunci poate că speranțele noastre vor fi spulberate. Dacă speranțele noastre se vor spulbera, noi ce ar trebui să facem? E ușor. Dacă nu spun nimic despre aceste lucruri cuvintele lui dumnezeu, atunci să folosim o metodă umană: să ne reînnoim jurămintele de iubire față de dumnezeu!” Cum se face că oamenii au avut un entuziasm atât de mare, o iubire și o credință atât de mari, când au început să creadă în Dumnezeu? Când acestea au ajuns la punctul culminant, oamenii au luat hotărâri înaintea lui Dumnezeu și au făcut jurăminte, spunând: „Indiferent când și unde mă voi afla în această viață, mă voi consuma pentru Dumnezeu și mă voi dedica Lui, fără să mă plâng sau să am regrete. Pe ploaie sau pe soare, indiferent de suișuri și coborâșuri, indiferent dacă sunt bolnav și indiferent de necazuri, Îl voi urma până la sfârșit, până seacă mările și pietrele se preschimbă-n praf. Dacă voi încălca acest jurământ, voi fi lovit de un fulger din cer și nu voi avea o destinație bună.” De ce au dispărut acum jurămintele lor? Simt că acest lucru se întâmplă pentru că a trecut prea mult timp și asta le-a erodat credința și iubirea. În inimile lor, se gândesc: „Nu, trebuie să mă înveselesc. Trebuie să fiu plin de energie și vioi și să am la fel de multă credință și la fel de mult entuziasm ca atunci. Trebuie să-mi recâștig aspirațiile, destinația și dorința de a primi binecuvântări. Astfel, oare credința mea în dumnezeu și iubirea pentru el nu vor fi la fel de mari ca înainte? Oare adevărata mea dedicare față de el nu va fi aceeași ca înainte?” Totuși, indiferent cât se luptă, în adâncul inimii, o persoană care nu urmărește adevărul sau indiferent cât de mult își amintește credința și entuziasmul inițiale față de Dumnezeu, asta nu-i poate schimba situația actuală. Care este această situație? Când se alege praful de perspectivele și de destinul ei, când perspectivele și

destinul se îndepărtează tot mai mult de ea, când dorința ei de a primi binecuvântări este aproape spulberată și când toate gândurile ei pline de speranță și toate dorințele ei nu pot fi îndeplinite, începe să-i fie foarte greu să stăruie – în adâncul inimii, este foarte dureros pentru ea să stăruie în felul acesta. Adesea trăiește o stare și o dispoziție care o fac să pară că nu mai poate rezista. Deseori, abia așteaptă ca lucrarea lui Dumnezeu să se încheie, pentru a se putea bucura de binecuvântările Împărăției Cerurilor. Unii chiar speră: „Fie ca lucrarea lui dumnezeu să se încheie repede, fie ca marile catastrofe să coboare rapid – dacă pică cerul, toată lumea va muri, nimeni nu ar trebui să aștepte rezultate bune. Dacă eu nu pot obține binecuvântări, atunci nimeni nu ar trebui să le obțină!” În adâncul inimii, nu speră să vină Împărăția lui Dumnezeu, nu speră ca marea întreprindere a lui Dumnezeu să fie finalizată și nu speră ca planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu să fie în cele din urmă glorificat sau ca Dumnezeu să câștige biruitori dintre oameni și să-i conducă la o destinație frumoasă – nu speră la aceste lucruri. Din contră, când toate dorințele lor pentru binecuvântări sunt în pragul distrugerii, în adâncul inimii, ei blestemă lucrarea lui Dumnezeu, sunt scârbiți de ea și, mai mult decât atât, sunt scârbiți de cuvintele Lui.

Unii oameni, după ce ascultă predici foarte mulți ani, cu cât ascultă mai mult, cu atât înțeleg mai mult, cu atât mai limpezi le devin inimile și cu atât mai mult vor să audă. În schimb, alți oameni simt tot mai multă repulsie cu cât ascultă mai multe predici. Imediat ce aud cuvintele lui Dumnezeu, partea lor demonică se dezvăluie. Imediat ce ascultă părtășia lui Dumnezeu despre adevăr și aceasta vorbește despre firile corupte ale omului, mentalitatea lor răzvrătită iese la suprafață, iar repulsia lor apare în întregime – cât de departe merg cu acest lucru? Unii blestemă în inimile lor: Îl blestemă pe Dumnezeu, blestemă adevărul, îi blestemă pe conducătorii de biserică și pe lucrători și îi blestemă pe cei care urmăresc mai mult adevărul. Când văd astfel de oameni, îi antipatizează și vor să-i atace. Când văd astfel de oameni predicând cuvintele lui Dumnezeu, cugetând la ele și având părtășie despre ele, îi blestemă în inimile lor până obosesc și li se face somn. Prin urmare, ochii unora se luminează imediat ce aud părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, în timp ce alții, când aud părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu sau pe cineva spunând că a primit vreun fel de lumină din acestea, devin confuzi, gândurile lor devin neclare, iar ei își pierd moralul. Inimile lor se simt atât de sufocate încât nu pot să respire și tânjesc mereu să meargă afară, ca să respire aer curat. Însă, când ai părtășie despre lucruri precum perspectivele și destinele, binecuvântările de la Dumnezeu, când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu și tainele, oricât de mică este camera sau oricât de viciat este aerul, ei nu ies ca să respire, nici nu ațipesc, își ciulesc urechile și ascultă. Nu contează cât de mult timp vorbești, chiar dacă trebuie să reziste fără să doarmă sau fără să mănânce. Când anumiți credincioși noi au intrat în contact cu Mine, am avut părtășie cu ei despre stările oamenilor și despre felul în care oamenii ar trebui să urmărească adevărul, dar nu au înțeles și M-au întrebat dacă puteam vorbi despre câteva taine. Am spus: „Vreți să auziți despre taine? Atunci,

mai întâi, să vă spun o realitate. Cei care se interesează mereu de taine și sunt mereu atenți să cerceteze aceste lucruri din cuvintele lui Dumnezeu nu sunt buni de nimic. Toți sunt neîncrezători și farisei." Noii credincioși au fost uluiți de răspunsul Meu și prea rușinați ca să mai pună întrebări, dar au găsit o ocazie să întrebe ulterior, iar Eu le-am răspuns în același mod. Ce credeți despre felul în care le-am răspuns? (A fost bun. I-ar putea ajuta să reflecteze asupra lor.) Ar reflecta? Nu ar face-o. Atunci cum puteți să-i ajutați? Pur și simplu, spuneți-le: „Tainele nu sunt viața sau adevărul. Oricâte taine vei înțelege, asta nu va însemna că înțelegi adevărul. Chiar dacă vei desluși toate tainele, asta nu va însemna că vei putea merge în cer sau că vei avea o destinație bună." Ce spuneți despre a-i ajuta cu aceste cuvinte? Nu explică perfect chestiunea? Când oamenii care au înțelegere spirituală, iubesc adevărul și îl urmăresc aud aceste cuvinte, spun: „Credeam că tainele sunt viața, dar acum că știu că nu sunt, nu le voi mai cerceta. Așadar, ce este viața?" Asta arată că au înțeles puțin. Așadar, după ce aud aceste cuvinte, antihriștii sunt ajutați? Se schimbă? Nu sunt capabili să se schimbe. Nu găsesc niciun beneficiu în aceste cuvinte, cred că nu există binecuvântări în aceste cuvinte, că ele nu le implică perspectivele și destinul, că nu au legătură și nu sunt corelate cu perspectivele și destinul lor și că sunt inutile, așa că nu pot să le accepte. Așadar, ce părtășie este legată de perspectivele și de destinul lor? Poți spune, de exemplu: „În zilele noastre, există multe vedenii ciudate care apar în lume. În unele locuri, au apărut patru luni și de mai multe ori a fost observată o lună sângerie. Apar fenomene cerești ciudate. Diverse urgii și dezastre au apărut, de asemenea, în lumea omenească și, în unele locuri, oamenii au săvârșit acte de canibalism. Privind situația, am ajuns deja în vremea vaselor și a urgiilor profețită în Apocalipsa." Când antihriștii aud aceste cuvinte, ochii li se luminează, iar urechile li se ciulesc. Se bucură: „E bine că m-am născut în epoca aceasta. Pot primi mari binecuvântări. Chiar sunt deștept! Nu am ales să urmez lucruri lumești. Am renunțat la perspectivele mele lumești și la familia mea pentru a urma această etapă a lucrării lui dumnezeu – sunt atât de bucuros că am fost capabil să urmez până acum. Ziua lui dumnezeu este aproape. Pe baza situației, se pare că, înainte să mor, voi fi capabil să apuc ziua în care lucrarea lui dumnezeu se va încheia. În ziua aceea, sigur voi fi unul dintre cei mântuiți de el. Ce minunat!" În inimile lor, se bucură în secret că au ales calea cea dreaptă, că au găsit ușa corectă și că au plătit câteva prețuri. Se bucură și că au urmărit până în acest punct fără să renunțe, că sunt în continuare în casa lui Dumnezeu și că nu au provocat necazuri sau că nu au fost îndepărtați sau excluși. Așadar, din momentul acela, oare vor practica adevărul sau vor continua să nutrească aceleași speranțe? Atitudinea lor interioară nu se va schimba. Prin urmare, atunci când găsesc o parte din cuvintele lui Dumnezeu care cred că s-au îndeplinit, se simt ca și cum au găsit o comoară. Simt imediat că sunt foarte norocoși, că au ales calea cea dreaptă, că au intrat pe ușa corectă, că au ales Dumnezeul corect și că sunt oameni înțelepți și fecioare înțelepte. „Din fericire, am renunțat la slujba mea atunci. Am făcut alegerea corectă. Cum de sunt atât de deștept? Dacă nu aș fi fost atât de atent atunci,

s-ar putea să fi ratat binecuvântările acum. Trebuie să continui să fiu atent în viitor și să-mi dedic viața luptei pentru perspectivele și destinul meu." Ce esență a antihriștilor vedeți în această chestiune? Acești oameni nu sunt niște oportuniști? Nu au credință adevărată în Dumnezeu, în cuvintele sau în lucrarea Lui. Sunt oportuniști, oameni care s-au furișat în casa lui Dumnezeu. Prin urmare, în casa lui Dumnezeu, acești oameni sunt mereu doar de umplutură, ducându-și zilele în derivă. Numără pe degete câți ani L-au urmat pe Dumnezeu, prețurile pe care le-au plătit, lucrurile mărețe pe care le-au făcut, lucrarea lui Dumnezeu pe care au experimentat-o personal și etapele lucrării lui Dumnezeu pe care le-au înțeles întrucâtva. Calculează aceste lucruri în inima lor toată ziua, de nenumărate ori, lăsând în urmă cele mai importante lucruri, care aparțin de adevăr și viață. Cred în Dumnezeu numai ca să primească binecuvântări – acesta este oportunism. Niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu, nici cunoașterea nimănui bazată pe experiență nu le poate schimba vreodată atitudinea oportunistă. Așa sunt antihriștii. Nu vor face niciodată concesii cu privire la propriile interese; nu-și vor schimba niciodată părerile, direcția și țelurile căii pe care merg sau principiile de conduită personală, de dragul perspectivelor și destinului lor. Nu vor practica deloc cuvintele lui Dumnezeu pentru perspectivele și destinul lor, absolut deloc. Unii spun: „Ocazional, pun în practică anumite cuvinte, ca atunci când se leapădă de unele lucruri sau se sacrifică." Indiferent ce pun în practică, o fac din premisa că au perspective și destin și pot primi binecuvântări. Indiferent ce adevăr pun în practică, este întinat și făcut cu o anumită intenție și cu un anumit scop. Acesta este un lucru complet diferit de practicarea cerută de Dumnezeu.

Când citesc cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii le folosesc în special ca să-și caute destinația și să caute taine, precum și conținutul legat de momentul în care lucrarea și planul de gestionare ale lui Dumnezeu se vor încheia și când vor coborî catastrofele și așa mai departe. De dragul propriei destinații, pot depune multe eforturi și pot face multe lucruri. Așadar, când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia și marile catastrofe vor coborî, ei vor să știe și le pasă dacă lucrurile pe care le-au făcut, prețurile pe care le-au plătit și lucrurile pe care le-au abandonat pot fi date la schimb pe binecuvântările pe care le doresc și dacă pot evita suferința catastrofelor – acestea sunt lucrurile pe care vor să le știe și de care le pasă. De-a lungul întregului proces de a studia cuvintele lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți ani durează, le pasă doar de perspectivele și de destinul lor. Prin urmare, atenția lor în timp ce citesc cuvintele lui Dumnezeu și conținutul pe care îl caută în cuvintele Lui, toate au anumite semne și caracteristici speciale. În general, în primele șase luni sau în primul an, noii credincioși caută astfel de subiecte în cuvintele lui Dumnezeu, dar, după ce au trecut șase luni sau un an, unii oameni văd că au mai citit toate aceste părți și li se pare lipsit de sens să le cerceteze mai departe, că ele nu le pot permite oamenilor să pătrundă în adevăr și că ele chiar îi afectează și îi tulbură, împiedicându-i să pătrundă în adevăr, așa că nu mai citesc aceste părți. Pentru ei, este suficient doar să le arunce o privire ocazional și să le înțeleagă. În restul timpului, se gândesc: „Cum pot să pătrund în adevăr? Există multe cuvinte ale lui Dumnezeu care

expun omenirea. Acestea expun înșelătoria, răzvrătirea și firile arogante ale oamenilor; expun diversele noțiuni religioase și atitudini față de Dumnezeu ale oamenilor. Chiar mai mult, expun diverse manifestări ale umanității anormale ale oamenilor. Așadar, cum pot găsi ce ar trebui să practice oamenii din cuvintele lui Dumnezeu?" Oamenii care iubesc și urmăresc adevărul își dedică eforturile acestor lucruri. Întreabă adesea despre probleme concrete pe care trebuie să le înțeleagă și pe care trebuie să le pătrundă în viețile lor reale, cum ar fi: „Ce ar trebui să facem în continuare și cum ar trebui să practicăm? După ce credem în Dumnezeu, sigur suntem diferiți de non-credincioși și de oamenii cu convingeri religioase, așadar, ce schimbări calitative ar trebui să apară în viețile noastre? În ceea ce privește comportamentul nostru și modul în care interacționăm cu lumea, cum ar trebui să vorbim și să acționăm, cum ar trebui să interacționăm cu ceilalți și cum ar trebui să punem în practică adevărul?" Totuși, chiar dacă antihriștii vor crede timp de 10, 20 sau 30 de ani, nu vor pune niciodată aceste întrebări. Ei studiază cuvintele lui Dumnezeu și își caută în ele destinația și speranța de a primi binecuvântări și, chiar de vor căuta 20 sau 30 de ani, nu se vor sătura să facă asta. La cel mai mic semn că ar exista necazuri, caută repede în cuvintele lui Dumnezeu conținut legat de destinația lor și apoi apreciază care ar putea fi atitudinea lui Dumnezeu față de ei, pe baza credinței lor actuale. Par să-și judece destinația în funcție de cicluri și perioade. Nu-și vor schimba niciodată gândurile și atitudinile și nu vor ajunge să urmărească adevărul din cauza unor schimbări în modul de lucru al lui Dumnezeu sau a exprimării intenției Sale urgente față de omenire. Nu vor face niciodată așa ceva. Prin urmare, unii oameni care cred de 20 sau 30 de ani încă își dedică eforturile acelor taine și acelor subiecte menționate de Dumnezeu, care implică destinul și destinația omenirii. În ce măsură își dedică anumiți oameni eforturile? Ei spun: „Când am comparat fiecare parte din cuvintele lui dumnezeu, am descoperit cea mai mare taină. Când hristos pleacă de pe pământ, va fi primăvară." Cum credeți că Mă simt când aud asta? Fericit sau trist? Nu mă simt nici fericit, nici trist. Cred că este ridicol. Chiar există oameni care își dedică eforturile acestui lucru, până într-acolo încât știu anotimpul exact. Dacă ar putea merge mai departe și ar putea descoperi ora exactă, ajungând să știe cu precizie până și minutul și secunda, chiar ar fi „genii"! Faptul că astfel de „genii" pot descoperi ceva ce nu știu Eu Însumi chiar este ridicol și exasperant. De ce este ridicol? Nimeni nu știe momentul exact în care Dumnezeu S-a întrupat, nici măcar Satana nu știe asta. Dumnezeu ar spune oricui un lucru pe care nici măcar Satana nu îl știe? Sigur că nu. La fel, când vine vorba de momentul în care Dumnezeu Își va încheia măreața întreprindere și când trupul Lui va termina lucrarea pe pământ și va pleca – este acesta un lucru pe care Dumnezeu l-ar spune oricui? Există vreun motiv ca toată lumea să știe asta? (Nu există.) Atunci când vorbește, Dumnezeu va lăsa să-I scape ceva ce nu vrea ca oamenii să știe? Categoric nu. Totuși, unii oameni chiar spun că, în cuvintele lui Dumnezeu, au descoperit momentul când El va părăsi pământul. Ba chiar spun că va fi primăvara. Nu este ciudat? Nu este ridicol? Pe care dintre cuvintele lui Dumnezeu își bazează acești oameni

afirmația? Când Dumnezeu a vorbit despre a face ceva în primăvară, putea să Se refere la altceva. Oare Se referea la asta? Cum au putut să o proiecteze asupra acestui lucru? Dumnezeu le va spune oamenilor clar și explicit ceea ce vrea ca ei să știe. Oamenii nu vor fi capabili să înțeleagă lucrurile pe care El nu vrea să le știe, indiferent cât de mult cercetează; astfel de lucruri sunt imposibil de cunoscut de omenire. Acești oameni spun că ei știu și că faptul că au cercetat a dat rezultate. Ba chiar dau momentul exact. Oare nu vorbesc prostii? Îi induc în eroare pe oameni, le tulbură mințile și le perturbă viziunea. Acest lucru vine de la Satana și nu este sub nicio formă luminare de la Dumnezeu. El nu i-ar lumina pe oameni în această privință. Nu le folosește să știe asta. Dumnezeu n-ar lăsa, sub nicio formă, să-I scape accidental ceva ce nu vrea ca oamenii să știe. De asta spun că e ridicol. Așadar, de ce este exasperant? (Dumnezeu exprimă adevărul ca, prin intermediul acestor cuvinte, oamenii să-și poată schimba firile corupte și pentru a le permite să urmărească și să dobândească adevărul, dar antihriștii Îi folosesc cuvintele ca să cerceteze destinații și taine.) Și asta este puțin exasperant, dar care este adevăratul motiv al exasperării Mele? De exemplu, dacă un părinte bogat face mulți bani pentru copiii lui, iar aceștia încă sunt mici și trebuie să se bazeze pe părintele lor ca să-i crească, iar mijloacele lor de trai depind în totalitate de acel părinte, vor spera acei copii ca părintele lor să moară repede? Vor găsi un ghicitor care să calculeze rapid când va muri părintele lor? Acționează cineva în felul acesta? (Nu.) Dacă ar face-o, nu ar fi exasperant? Ar fi exasperant! Astfel de oameni sunt plini de ură! Acum că Dumnezeu a venit pe pământ, chiar dacă trupul Lui poate trăi mai mult de o sută de ani și poate lucra timp de o sută de ani, adevărurile înțelese de oameni sunt limitate. Gândiți-vă la asta, de la întruparea Domnului Isus până la etapa actuală a lucrării lui Dumnezeu, câte adevăruri a dobândit omenirea în acești două mii de ani? Practic, omenirea nu înțelege adevărul. În această etapă, Dumnezeu lucrează de 30 de ani și a vorbit aproape 30 de ani. Cei care au citit cel mai mult cuvintele lui Dumnezeu le citesc de 30 de ani. Câte adevăruri au ajuns să înțeleagă oamenii? Înțelegerea lor este foarte limitată. Viteza cu care omenirea pătrunde în adevăr este foarte mică. Adică, a lucra adevărul în oameni și a-l transforma în viețile lor este un lucru destul de dificil și de lent. Totuși, chiar și așa lent cum este, unii oameni continuă să spere: „Când va părăsi dumnezeu pământul? Când se va încheia lucrarea lui dumnezeu?” Plecarea lui Dumnezeu de pe pământ și încheierea lucrării Lui vor fi în beneficiul lor? În ziua în care Dumnezeu va părăsi pământul, ei vor muri. Vor fi condamnați la moarte. Ce motiv au să fie fericiți? Ce fel de persoane sunt acestea? Oare nu le lipsește moralitatea? Printre oamenii din lume, sunt numiți fii care nu-și respectă părinții. Noi îi numim neîncrezători și antihriști, iar ei nu sunt buni de nimic.

Când a fost exprimat conținutul cărții „Cuvântul Se arată în trup”, mulți oameni au crezut că „Dumnezeu întrupat doar lucrează. Săvârșește câteva etape ale lucrării, are mai multe căi de a lucra și mai multe căi de a vorbi și gata; după aceea, lucrarea lui se va încheia. După ce lucrarea lui este încheiată, trupul nu îi va mai fi de folos și nu va mai

fi nevoie ca el să vorbească. Noi vom fi câștigat ceva și trebuie doar să așteptăm cu nerăbdare ziua în care lucrarea lui dumnezeu se va încheia. Odată ce vom putea vorbi despre aceste cuvinte ale lui dumnezeu și le vom putea predica, vom avea o destinație și vom primi mari binecuvântări.” Unii oameni au avut această atitudine. Apoi, am avut părtășie despre mai multe cuvinte, mai precis cuvintele din „Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu”, precum și cuvintele despre care am părtășie în perioada aceasta de timp. Când unii oameni au văzut asta, s-au gândit: „Nu sunt toate cuvintele lui dumnezeu în «Cuvântul Se arată în trup»? De ce a exprimat acum volumul «Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu»? De ce continuă dumnezeu să exprime tot mai multe cuvinte? De acum înainte, ar trebui să vorbească despre câteva taine, despre câteva chestiuni legate de ceruri și despre felul în care, în viitor, oamenii vor merge cu dumnezeu în cer. Să vorbim despre aceste lucruri chiar ne înveselește!” Ce feluri de oameni au avut aceste gânduri? (Antihriștii.) De ce au început să aibă aceste gânduri? Pentru că nu sunt deloc interesați de adevăr. S-au gândit: „Îl urmăm pe dumnezeu de mulți ani. Știm cum a lucrat el la început. Am experimentat personal mai multe etape ale lucrării lui dumnezeu. De asemenea, am experimentat personal felurile în care dumnezeu vorbește și am văzut asta cu ochii noștri. Suntem martorii lui dumnezeu și generația cea mai vrednică să primească binecuvântări.” Ei nu L-au urmat pe Dumnezeu pentru că a rostit și a exprimat adevărul, ci datorită predestinării de la El. El i-a îndrumat să experimenteze mai multe etape ale lucrării, iar ei L-au urmat pasiv. Ulterior, când lucrarea lui Dumnezeu a tot progresat, El a ales mai mulți oameni care puteau ține pasul cu etapa actuală a lucrării Lui. Destinatarii principali ai lucrării lui Dumnezeu s-au înmulțit și s-au schimbat constant. Unii oameni care L-au urmat pe Dumnezeu la început au fost eliminați treptat, pentru că nu urmăreau adevărul, pentru că ajunseseră să aibă diverse noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu și pentru că, înlăuntrul lor, apăruseră diverse feluri de neascultare și de nemulțumire cu privire la Dumnezeu. Au existat motive atât subiective, cât și obiective pentru eliminarea acestor oameni. Subiectiv, pentru că nu au urmărit adevărul și au considerat cuvintele lui Dumnezeu ca fiind doctrine și le-au predicat peste tot, ca fariseii. Până acum, unii oameni tot nu înțeleg ce sunt adevărurile-realități – sunt ca niște oameni morți. Obiectiv, oamenii care au fost eliminați erau oameni care au experimentat personal începutul noii lucrări a lui Dumnezeu, dar, din cauza caracterelor, a lucrurilor pe care le urmăreau și a calibrului lor, nu s-au calificat pentru lucrarea ulterioară, mai nouă, a lui Dumnezeu. Ca atare, acești oameni au fost eliminați și înlăturați rapid de etapele lucrării lui Dumnezeu. Se poate spune că, pentru o perioadă de timp, înainte să fie exprimate cuvintele din „Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu”, mulți oameni s-au bucurat în secret în adâncul inimilor lor, spunând: „În sfârșit, omul căruia m-am opus și pe care l-am condamnat nu are nimic de spus. În cele din urmă, etapele lucrării lui s-au încheiat. În trecut, am avut noțiuni în privința lui. Nu l-am ascultat și am fost nemulțumit de el și, de asemenea, l-am condamnat și m-am împotrivit lui. Cu siguranță, am avut dreptate. El nu este dumnezeu; nu este hristos. Nu contează cum îl tratez, pentru că nu

este dumnezeu. Este doar emisarul lui dumnezeu, purtătorul său de cuvânt.” Mai mult decât atât, unii chiar au spus: „Acest trup nu este diferit de noi. Duhul din el este cel care vorbește și lucrează; nu are nicio legătură cu trupul.” Unii oameni L-au condamnat și L-au hulit în secret pe Hristos, în felul acesta obraznic. Când au fost exprimate adevărurile din „Cuvântul Se arată în trup”, Volumul 2: „Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu”, oamenii care L-au condamnat și L-au hulit pe Hristos s-au simțit neliniștiți în inimile lor. Care a fost motivul acestei neliniști? Pe de o parte, aveau de mult timp noțiuni în inimile lor, se împotriviseră persoanei care exprima adevărul. Nu ascultaseră de această persoană și se simțiseră nemulțumiți de ea și chiar o condamnaseră și o huliseră. Pe de altă parte, cuvintele exprimate de Dumnezeu după 2013 au dezvăluit multe taine necunoscute omenirii până atunci. Aceste taine au avut un anumit efect de a întări credința noilor credincioși care încă nu puseseră baze solide și, într-o clipă, au adus certitudinea în inimile lor șovăitoare. Cât despre cei care cred în Dumnezeu de mulți ani, dar în trecut s-au opus lui Hristos, L-au condamnat și L-au hulit, aceste taine i-au lovit în plin, făcându-i să se simtă și mai neliniștiți. S-au gândit: „Acum chiar suntem terminați. Am fost eliminați de dumnezeu. Nu ne vrea. Înainte, dumnezeu a exprimat foarte multe cuvinte, dar noi l-am considerat mereu o ființă umană. Am crezut că, după ce etapele lucrării lui se vor încheia, restul nu ar avea nicio legătură cu el, că această persoană își va fi terminat slujirea și că, din acel moment, aveam să interacționăm cu dumnezeu din ceruri și să credem în dumnezeul din ceruri. Am avut noțiuni despre dumnezeul de pe pământ. Nu am ascultat de el și l-am disprețuit.” Datorită cuvintelor exprimate de-a lungul anului 2013, o mare parte din obrăznicia acestor oameni s-a stins. Înainte de asta, unii oameni au început să aibă îndoieli cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. I s-au împotrivit lui Dumnezeu întrupat și L-au hulit, iar unii chiar și-au abandonat credința. De ce s-a întâmplat asta? Pentru că au început să aibă noțiuni. Nu au negat doar întruparea și lucrarea lui Dumnezeu, ci și existența lui Dumnezeu. Pe baza atitudinii față de Dumnezeu a acestor oameni, ce final ar trebui să aibă ei? Pe baza atitudinii și părerii lor cu privire la Dumnezeu, care este esența lor? (Cea a unor neîncrezători.) Prima caracteristică principală a neîncrezătorilor este oportunismul. Odată ce-și găsesc interesele în cuvântul lui Dumnezeu, se agață de ele, refuză să renunțe la ele și încearcă să tragă foloase de pe urma cuvintelor Lui. A doua este că sunt capabili să-L hulească pe Dumnezeu oricând și oriunde, sunt capabili să-și formeze noțiuni despre Dumnezeu oricând și oriunde și, atunci când un lucru neînsemnat nu este în concordanță cu noțiunile lor, sunt capabili să-L judece, să-L condamne pe Dumnezeu și să I se împotrivească. Nu se tem deloc de Dumnezeu. Toți acești oameni au esența antihriștilor; toți sunt antihriști. Care este cealaltă caracteristică a lor? Acești oameni nu iubesc deloc adevărul. Au fost primii care au primit cuvintele lui Dumnezeu, au fost primii care l-au auzit cuvintele și, de asemenea, au fost cei care au experimentat personal etapele și metodele lucrării lui Dumnezeu. Acești oameni cred deja de 30 de ani, dar cei mai mulți dintre ei nu pot face nicio datorie în casa lui Dumnezeu și nu au nicio experiență despre

care să vorbească. Oriunde merg, vorbesc doar despre acele cuvinte și doctrine plictisitoare. Care este cea mai evidentă caracteristică a lor? Cred în Dumnezeu de 30 de ani, dar firile lor nu s-au schimbat deloc, iar ei nu se tem deloc de Dumnezeu, nici nu-L înțeleg. Sunt capabili să judece în secret, cu dezinvoltură, întruparea lui Dumnezeu și chiar să facă tărăboi și să-L condamne pe Dumnezeu, fără să le fie groază sau frică de El. Ei nu iubesc adevărul, sunt scârbiți de el și i se împotrivesc. Când vine vorba de Dumnezeu întrupat, îndrăznesc să spună orice; îndrăznesc să evalueze și să judece totul și, oricând își formează noțiuni, îndrăznesc să le răspândească. Oare nu sunt acești oameni dezgustători? (Ba da.) Sunt ei oameni aleși de Dumnezeu? Cred în Dumnezeu de 30 de ani, dar nu dețin nicio realitate, iar firile lor nu s-au schimbat deloc – oare aceștia nu sunt oameni morți? Nu cumva cei care urmăresc realmente adevărul și chiar dețin umanitate normală pot înțelege și pătrunde în câteva adevăruri după doar trei ani de credință în Dumnezeu? (Ba da.) Există însă oameni care cred în Dumnezeu de 30 de ani, fără să aibă nicio experiență. Dacă le ceri să vorbească despre experiențele lor, vor vorbi doar despre doctrine, sloganuri și cuvinte moralizatoare. Așadar, ce eforturi au depus pentru cuvintele lui Dumnezeu în ultimii 30 de ani? Ce au câștigat? E de la sine înțeles că ei nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu. Acceptă cuvintele lui Dumnezeu despre binecuvântări și promisiuni pentru omenire, cuvintele Lui care sună frumos, cuvintele Lui de alinare și de îndemn și cuvinte care sunt plăcute auzului, dar nu acceptă niciunul dintre adevărurile exprimate de Dumnezeu și niciuna dintre cerințele Lui de la omenire. Nu acceptă nici măcar una. Nu cumva astfel de oameni ar trebui să fie eliminați? (Ba da.) Eliminarea unor astfel de oameni este o nedreptate? (Nu.) Asta pentru că ei păcătuiesc voit, cu toate că știu clar adevărul.

În zilele de pe urmă, Dumnezeu a lucrat foarte mult și a rostit foarte multe cuvinte, iar oamenii le-au experimentat și au văzut cu ochii lor fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu. Indiferent din ce perspectivă este privit, faptul că Dumnezeu exprimă atât de multe adevăruri și mântuiește atât de mulți oameni este incontestabil și nimeni nu ar trebui să-l pună la îndoială. Oricât de obișnuit și normal este Dumnezeu întrupat, oricât de ușor de trecut cu vederea pare, oamenii ar trebui totuși să-l accepte cuvintele ca fiind adevărul. Unii spun: „Întrucât dumnezeu întrupat este atât de nesemnificativ și obișnuit și deloc măreț, cum am putea fi determinați să-l admirăm? Un astfel de trup obișnuit ar putea fi capabil de vreo lucrare măreață? Chiar putem primi mari binecuvântări de la el? Nu știm; nu putem decât să-l tratăm ca pe o persoană obișnuită.” Alții spun: „Întrucât unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut nu ne-au convins, unele ne-au făcut să ne formăm noțiuni, iar altele sunt de neînțeles pentru noi și întrucât ai spus câteva lucruri care sunt inacceptabile pentru noi, nu poți să-l reprezinți pe dumnezeu din ceruri – așadar, trebuie să luptăm împotriva ta până la capăt. Dacă ne ceri să predicăm evanghelia, nu o vom face; dacă ne ceri să ne facem datoria, nu o vom face; și dacă ne ceri să acceptăm adevărul, nu o vom face. Vom lupta până la capăt cu persoana care ești – să vedem ce poți să ne faci.” În inimile acestor oameni care nu acceptă deloc

adevărul, există o mie – zece mii – de motive să nege lucrarea lui Dumnezeu, să nege că vorbele lui Dumnezeu sunt adevărul și să nege întruparea Lui. Există însă un lucru care s-ar putea să nu le fie atât de clar: indiferent câte motive au, dacă nu acceptă aceste adevăruri, nu vor fi mântuiți. Dacă nu accepți persoana care sunt și nici nu te supui lucrării lui Dumnezeu, este în regulă – nu te voi forța. Dacă însă nu recunoști aceste cuvinte ale lui Dumnezeu ca fiind adevărul și nu le practici ca fiind adevărul, îți spun cu toată sinceritatea: nu vei fi mântuit niciodată și nici nu vei intra pe poarta Împărăției Cerurilor. Dacă ocolești aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, aceste adevăruri și acest Hristos care lucrează și mântuiește omenirea, atunci oricâte doctrine ai înțelege sau oricât de mari ar fi greutățile pe care le înduri, nu vei dobândi adevărul; ești doar un gunoi. Indiferent din ce motiv crezi în Dumnezeu și oricare ar fi scopul pentru care îți faci datoria, nu poți fi mântuit. Iar dacă nu poți fi mântuit, ce binecuvântări poți primi? Unii oameni concurează cu Dumnezeul din Ceruri, unii concurează cu Dumnezeul de pe pământ și îndrăznesc să conteste cuvintele lui Dumnezeu și adevărul, până într-acolo încât nici măcar nu le pasă cum vor fi finalul și destinația lor. Nu este o josnicie? Acești degenerați sunt atât de ticăloși! Fiecare dintre ei este o persoană rea. Cu toții sunt neîncrezători, oportuniști, oameni nerușinați, iar aceasta este esența antihriștilor.

Tocmai am avut părtășie despre atitudinea antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu. Când abordează cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii nu caută adevărul sau principiile de practică din ele. Nu caută să înțeleagă din cuvintele lui Dumnezeu cum să ajungă să se teamă de El și să se ferească de rău și cu siguranță nu caută să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, ca să poată deveni persoane care Îi îndeplinesc intențiile. În schimb, vor să-și găsească în cuvintele lui Dumnezeu destinația dorită, precum și diversele beneficii pe care le doresc, inclusiv dacă pot primi binecuvântări și cum pot primi mai mult har în viața aceasta și dacă pot primi însutit în lumea care va veni și așa mai departe. Acestea sunt lucrurile pe care le caută în cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent din ce perspectivă privești situația, antihriștii nu consideră niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și nici nu cred că acestea sunt adevărul și că ar trebui să fie acceptate de omenire. Atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu este aceea că vor să le folosească pentru a-și primi destinația și binecuvântările dorite. Vor să le folosească drept rampă de lansare pentru a obține lucrurile pe care le urmăresc și pentru a-și atinge obiectivele. Din punct de vedere al lucrurilor pe care le urmăresc, al căii pe care merg și al atitudinii lor față de cuvintele lui Dumnezeu, acești oameni sunt o adunătură de neîncrezători, o adunătură de oportuniști. Când antihriștii nu-și pot găsi beneficiile și destinația dorită în cuvintele lui Dumnezeu sau când, în timpul studierii acestora, cuvintele lui Dumnezeu despre perspective și destine sau promisiunile lui Dumnezeu către omenire îi dezamăgesc, iar dorințele lor nu pot fi satisfăcute, ei lasă deoparte, fără menajamente și fără ezitare, cuvintele lui Dumnezeu pe care le au în mâini, Îl părăsesc și Îl abandonează pe Dumnezeu și urmăresc viața pe care și-o doresc. Nu vin înaintea lui Dumnezeu ca să-I accepte mântuirea. Când citesc cuvintele lui

Dumnezeu, nu le consideră a fi adevărul, în schimb, vor să le folosească pentru a-și atinge scopurile personale și a-și satisface dorințele și ambițiile proprii. Ca atare, ei își caută neobosiți finalul și destinația în cuvintele lui Dumnezeu. Caută ce spune Dumnezeu despre dezastre, dezvăluirile Lui despre taine, despre dezvoltarea omenirii și câteva informații din culise privind lucrarea Lui. Acesta este conținutul de care le pasă. Nu-i interesează nimic din afara acestui domeniu. Adesea, chiar disprețuiesc unele dintre cerințele lui Dumnezeu de la omenirea coruptă și li se împotrivesc. Sunt scârbiți de faptul că Dumnezeu dă în vileag omenirea coruptă. Deseori, găsesc pricină în formularea și în tonul vorbirii folosite în cuvintele lui Dumnezeu și încearcă să găsească lucruri pe care le pot folosi împotriva lui Dumnezeu. De exemplu, când El îi expune pe oameni ca fiind „târfe" și „prostituate", ei spun: „Cum pot acestea să fie cuvintele lui dumnezeu? El nu ar vorbi așa! Dumnezeu ar trebui să vorbească într-o manieră rafinată, blândă și grijulie." Când vine vorba de anumite cuvinte ale lui Dumnezeu care nu sunt în concordanță cu noțiunile umane, cu gramatica umană și cu raționamentul convențional al oamenilor corupți, se gândesc: „Acestea nu sunt cuvintele lui dumnezeu, el nu ar vorbi așa! El este suprem, măreț și de nepătruns, așadar, cum pot fi cuvintele lui atât de obișnuite? Cum pot fi atât de departe de raționamentul convențional? Dacă ale lui dumnezeu cuvinte sunt adevărul, ar trebui să fie rostite în așa fel încât toată lumea să le respecte, să le venereze și să le admire. Ar trebui să fie de nepătruns – așa ar trebui să fie cuvintele lui dumnezeu!" Când e vorba de cuvintele lui Dumnezeu, ei au diverse noțiuni, delimitări și chiar cerințe. Pe baza cerințelor și delimitărilor lor, se poate vedea că esența antihriștilor este esența Satanei. Atitudinea lor față de Dumnezeu și față de cuvintele Lui este de a cerceta, de a se împotrivi, de a judeca, de a căuta lucruri pe care le pot folosi împotriva lui Dumnezeu și de a căuta cusururi. Nu depun eforturi pentru adevărul din cuvintele lui Dumnezeu și nici nu se supun acestuia, nu-l acceptă și nu-l practică. Prin urmare, esența antihriștilor este esența Satanei și a duhurilor rele. Modul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu este și modul în care Îl tratează pe Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu Îl reprezintă pe El Însuși. Toate adevărurile exprimate de Dumnezeu Îi reprezintă firea, esența și, mai mult decât atât, identitatea și statutul. Indiferent dacă aceste cuvinte sunt exprimate de trupul lui Dumnezeu sau de Duhul lui Dumnezeu și indiferent de conținutul pe care îl exprimă El, aceste cuvinte Îl reprezintă, fără îndoială, pe Dumnezeu. Prin urmare, faptul că antihriștii cercetează și analizează cuvintele lui Dumnezeu și își formează noțiuni despre ele este echivalent cu a-și forma noțiuni despre Dumnezeu. Ei Îl scrutează pe Dumnezeu. Nu cred și nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că ei nu cred în existența lui Dumnezeu, sigur nu cred că ale Lui cuvinte sunt adevărul și sunt cu atât mai puțin capabili să se supună lui Dumnezeu. Aceasta este esența antihriștilor.

Unii spun: „Dumnezeu întrupat este prea nesemnificativ și obișnuit. Deseori, cuvintele și acțiunile lui mă fac să-mi formez noțiuni și nu sunt deloc în acord cu închipuirile mele. Văd că dumnezeu întrupat este doar un om obișnuit. Nu-l reprezintă pe dumnezeu,

așadar, oricâte adevăruri exprimă în cuvintele și în lucrarea lui, nu este ca dumnezeu.” De unde provin aceste cuvinte? Ce reprezintă ele? Nu cumva îl reprezintă pe Satana? De la început până la sfârșit, Satana nu a recunoscut niciodată identitatea și statutul lui Dumnezeu. Nu a crezut niciodată că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul și cu siguranță nu le-a acceptat niciodată. Ca atare, când Satana Îi vorbește lui Dumnezeu, vrea să o facă de pe picior de egalitate. Felul în care vorbește are scopul de a-L ridiculiza și batjocori pe Dumnezeu, de a-L păcăli, Dumnezeu neavând loc în inima sa, iar lucrurile pe care antihriștii le fac și cuvintele pe care le spun sunt exact la fel ca acelea pe care le face și le spune Satana. Esența lor este aceeași, cu excepția faptului că Satana este invizibil omenirii, în vreme ce antihriștii sunt vizibili și tangibili; sunt satane în piele de om. Dacă nu ar fi satane, nu ar fi capabili să facă și să spună astfel de lucruri. Satana minte des și crede că și cuvintele lui Dumnezeu sunt minciuni. Satana îi păcălește adesea pe oameni și este necinstit, înșelător și ticălos și crede că Dumnezeu vorbește în același mod. Indiferent ce spune Dumnezeu, antihriștii vor adăuga mereu ceva la cuvintele Lui, atribuindu-le propriul sens și formulând explicații arbitrare. În plus, ei chiar cred că anumite cuvinte ale lui Dumnezeu nu sunt geniale ca ale lor, că nu se ridică la nivelul lor și la standardele lor înalte și că nu sunt suficiente pentru a cuceri omenirea coruptă. Așadar, vor să aducă mijloacele, tonul și conținutul cuvintelor lui Dumnezeu înaintea unor oameni care să le analizeze și să le judece, ba chiar mai mult, să le critice și să le condamne. De ce fac asta? În timp ce-L urmează pe Dumnezeu, abia așteaptă să câștige perspectivele și destinul pe care și le doresc de la acest Dumnezeu și așteaptă să câștige destinația pe care și-o doresc de la acest Dumnezeu. Așadar, de ce continuă să se comporte în felul acesta? Nu-și taie craca de sub picioare? Există un singur motiv, acela că, în ochii lor, cuvintele rostite de un astfel de Dumnezeu sunt prea comune și obișnuite – acțiunile Lui sunt și ele prea obișnuite. Un astfel de Dumnezeu nu este Cel pe care vor să-L venereze sau Cel din închipuirile lor și nu este compatibil cu ei. Dacă Îl urmează pe un astfel de Dumnezeu, s-ar putea alege praful de destinația, perspectivele și destinul lor. Prin urmare, Îl sfidează vehement pe un astfel de Dumnezeu. Îl judecă, Îl subminează și încearcă să-I saboteze, să-I tulbure și să-I distrugă lucrarea, astfel încât El să nu o poată face. Atunci scopul lor va fi îndeplinit. Unii spun: „Dacă-și ating scopul, destinația lor nu va dispărea?” O astfel de persoană pur și simplu nu recunoaște existența lui Dumnezeu și nici întruparea Lui, cu atât mai puțin realitatea lucrării Lui de gestionare pentru a mântui omenirea. Pur și simplu pariază și joacă la noroc. Dacă acest Dumnezeu este cu adevărat doborât, atunci ei vor putea face orice vor și nu vor mai trebui să sufere astfel de greutăți în casa lui Dumnezeu. Atunci se vor putea simți în largul lor când se vor întoarce în lume, la tendințele ticăloase și la ceea ce ei numesc „o viață normală”. Nu vor trebui să îndure niciun dezastru, nu vor trebui să treacă prin niciun fel de rafinare și sigur nu vor trebui să îndure judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Toate acestea vor înceta să existe, iar lumea va merge mai departe, ca de obicei. După asta tânjesc în visele lor. Oare acești oameni nu sunt răi?

Care este rădăcina răutății lor extreme? (Esența lor este Satana, așa că Îl urăsc pe Dumnezeu.) De fapt, în adâncul inimilor acestor antihriști, demoni răi, în duhurile lor, pot simți acest lucru – știu cum îi privește Dumnezeu pe oamenii ca ei. Dumnezeu îi urăște pe oamenii ca ei. Sunt incompatibili cu Dumnezeu. Umanitatea și natura-esență a lor sunt detestate de Dumnezeu. Prin urmare, indiferent cât trudesc și cât de mult își doresc să primească binecuvântări, rezultatul lor final nu va depinde de voința lor. Nu pot schimba niciuna dintre aceste realități. Sunt incompatibili cu Dumnezeu. Sunt incompatibili cu ale lui Dumnezeu cuvinte. Sunt incompatibili cu Hristos. Așadar, cum vor sfârși? Sunt cu toții destinați să piară. În inimile lor, înțeleg vag acest lucru, așadar de ce mai rămân în casa lui Dumnezeu? Pur și simplu nu sunt dispuși să renunțe la o șansă atât de bună de a primi binecuvântări, așa că vor să riște: „Dacă risc în felul acesta, poate că tot voi primi binecuvântări. Poate că tot pot să mă strecor și să supraviețuiesc. Poate că, dacă dumnezeu nu e prudent și atent, mă pot strecura pe poarta împărăției cerurilor.” Cu astfel de iluzii deșarte, pline de cuvântul „poate”, ei continuă să rătăcească în casa lui Dumnezeu, dar perspectiva și atitudinea lor față de Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și toate lucrurile pozitive.

Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești. Când aud asta, unii se gândesc: „Nu este acesta un standard foarte scăzut? Deja credem în dumnezeu de câțiva ani, de ce ne spune acum «să fim onești»? Dacă acesta este cuvântul lui dumnezeu, atunci ar trebui să fie profund, ar trebui să fie tot mai înalt, tot mai de nepătruns, tot mai inaccesibil omului. Noi avem nevoie de standarde cerute mai ridicate, nu de aceste cerințe obișnuite, lipsite de importanță și de un standard scăzut.” Asemenea oameni nu înțeleg ce este adevărul-realitate. Când cei care nu înțeleg adevărul aud această predică, se supără, dar prin părtășie, experiență și o perioadă de experimentare a acestui lucru, ajung să-și dea seama că aceste cuvinte de la Dumnezeu sunt cele de care oamenii au nevoie. De ce sunt lucrul de care oamenii au nevoie? Omul a fost corupt de Satana în cea mai profundă măsură, așa că nicio persoană nu este onestă; lumea aceasta este plină de minciuni, iar acest lucru este valabil și pentru cei care cred în Dumnezeu. În fiecare zi, oamenii spun minciună după minciună; discursul lor este plin până la refuz de minciunile și înșelătoria Satanei. Așadar, Dumnezeu a înaintat această cerință foarte simplă și foarte directă pentru om: fii onest. Cu timpul și datorită experienței, oamenii încep să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să pătrundă cerințele și intențiile Lui; sub îndrumarea și călăuzirea cuvintelor Sale, ei ajung treptat să-și dea seama cât de practice sunt acestea, cum fiecare cuvânt al Lui ar trebui să fie înțeles și pătruns, cum niciunul dintre cuvintele Lui nu este lipsit de conținut, că toate cuvintele Lui sunt ceea ce îi trebuie omenirii, cum Dumnezeu înțelege profund oamenii și îi poate vedea cum sunt cu adevărat și că le înțelege foarte bine corupția. Acesta este traseul pe care îl parcurge o persoană obișnuită. Totuși, când antihriștii văd această frază în care Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești, o privesc cu o atitudine de dispreț, derâdere, sarcasm și chiar împotrivire. După ce își formează o opinie despre această frază, nu se mai gândesc la

ea, disprețul lor față de Dumnezeu sporește și ei Îl privesc pe Dumnezeu și cuvântul Lui cu și mai mult dispreț, până ajung ca nici măcar să nu-l mai studieze cuvântul. Când unii oameni vorbesc despre experiențele lor cu privire la felul în care și-au dezvăluit firea înșelătoare și la felul în care s-au căit și au încercat să fie onești, în mințile acestor antihriști, apar împotrivirea, repulsia și disprețul. Nu numai că refuză să accepte ce spun acei oameni, dar simt împotrivire și repulsie față de cunoașterea bazată pe experiență despre care au părtășie frații și surorile, ajungând să simtă ură și dispreț față de cei care au mai multă părtășie și au o cunoaștere mai bună. Se gândesc: „Sunteți niște proști. Dumnezeu vă spune să fiți onești și voi pur și simplu o faceți. Cum puteți fi atât de ascultători? De ce nu țineți seama de cuvintele pe care le rostesc? Uitați-vă la mine – niciunul dintre voi nu știe care este starea mea adevărată, nimeni nu știe cât de înșelător și viclean sunt, iar eu nu vă voi spune despre aceste lucruri; credeți că meritați să le auziți?” Aceasta este atitudinea pe care o au față de cerința lui Dumnezeu; nu numai că refuză să o accepte, dar sunt potrivnici față de ea și o condamnă. Oare acestea nu sunt manifestările neîncrezătorilor? Aceștia sunt neîncrezători standard. Pe cât se pare, nu au condamnat public cuvântul lui Dumnezeu, nu au ars cărți conținând cuvântul Lui. În aparență, citesc cuvântul lui Dumnezeu, ascultă predici în fiecare zi și au părtășie în timpul adunărilor, dar în realitate, în adâncurile inimii lor, au apărut aversiune, împotrivire și respingere profundă față de cuvântul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în clipa în care au început să aibă noțiuni despre cuvântul lui Dumnezeu, deja îl respinseseră. Există unii care spun: „Acei antihriști respinseseră deja cuvântul lui Dumnezeu înainte ca El să spună acele lucruri?” În acel moment, încă nu îl respinseseră. De ce? Pentru că aveau multe noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, iar acestea îi făceau să-L stimeze, să-L admire și să-L considere un om remarcabil. Însă, când Dumnezeu Și-a exprimat cuvintele, părerea lor despre El s-a schimbat complet și au spus: „De fapt, cuvintele pe care le rostește dumnezeu sunt foarte obișnuite! Sunt foarte simple, foarte directe și foarte ușor de înțeles: eu însumi pot rosti astfel de cuvinte! Nu spune toată lumea că dumnezeu e măreț? Atunci, de ce ne-ar spune să fim onești? Dacă dumnezeu este atât de măreț, dacă este cu adevărat suprem, nu ar trebui să aibă cerințe atât de mărunte și modeste de la oameni!” Când au citit cuvântul lui Dumnezeu și li s-a părut superficial și că nu s-a potrivit cu noțiunile oamenilor sau că nu a fost în concordanță cu imaginea și identitatea măreață a lui Dumnezeu, au început să aibă noțiuni despre cuvintele lui Dumnezeu. Pe fundalul dezvoltării acestor noțiuni, în ei a apărut o aversiune profundă față de cuvintele lui Dumnezeu și, ulterior, închipuirile și noțiunile despre Dumnezeu din adâncurile inimilor lor s-au năruit complet. Care este rezultatul acestei revărsări? Din adâncurile inimilor lor, ei au respins și au condamnat cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, ce le trece prin minte antihriștilor atunci când oamenii predică din cuvântul lui Dumnezeu? Sunt ca niște spectatori, care privesc de pe margine. Când aud pe cineva lăudând cuvintele lui Dumnezeu sau având părtășie despre felul în care a experimentat cuvintele lui Dumnezeu, acești antihriști sunt și ei spectatori, privind de pe margine și nu spun

niciodată „Amin!” în adâncul sufletului lor. Uneori, chiar iau în râs oamenii, spunând: „Ce ai câștigat fiind onest? Deși încerci să fii onest, dumnezeu nu te va mântui neapărat și nici nu vei fi neapărat binecuvântat. Foarte puțini oameni primesc binecuvântări. Dacă eu nu primesc nicio binecuvântare, atunci niciunul dintre voi nu veți primi niciuna!” Natura-esență a unui antihrist este antagonică față de cuvântul lui Dumnezeu și față de Însuși Dumnezeu și, din această cauză, antihriștii sunt incapabili să accepte cuvântul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin să i se supună. Dacă nu acceptă cuvântul lui Dumnezeu și nu i se supun, pot dobândi experiență în privința acestuia? Nu pot, așadar, care este cunoașterea personală despre care vorbesc ei? Nu sunt decât închipuiri, deduceri, doctrine sau teorii sau, uneori, chiar doar niște cuvinte care sună frumos și pe care le repetă de la alți oameni și, ca atare, în ei este imposibil să apară vreo experiență sau cunoaștere a cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, din cauza diverselor atitudini pe care antihriștii le au față de Dumnezeu și de cuvântul Lui și din cauza naturii-esențe a lor, indiferent dacă ei cred în Dumnezeu de 10 ani, de 20 de ani sau chiar de mai mult timp, până în ziua de azi, nu vei auzi niciodată de la ei sau nu vei vedea niciodată în ei nicio experiență a cuvântului lui Dumnezeu și nici vreo fărâmă de cunoaștere a lui Dumnezeu. În discursul lor, nu vei auzi că au noțiuni sau înțelegeri greșite despre Dumnezeu și că au fost luminați prin intermediul expunerii de către Dumnezeu și, în cele din urmă, că au ajuns în punctul în care nu-L mai înțeleg greșit pe Dumnezeu sau nu mai au noțiuni despre El. Nu au această experiență, nici această cunoaștere. Acesta este motivul pentru care antihriștii nu pot obține adevărul sau nu pot vorbi deloc despre nicio experiență sau cunoaștere personală, indiferent cât efort depun în studierea cuvântului lui Dumnezeu. Ei doar îi imită pe ceilalți, citind și memorând câteva fragmente celebre din cuvântul lui Dumnezeu, pe care frații și surorile le citează adesea; fac lucrurile automat și urmează mulțimea și apoi continuă să gândească la fel cum au făcut-o întotdeauna. Nu înlătură noțiunile despre Dumnezeu care apar în ei sau conflictele și problemele care apar între ei și Dumnezeu, indiferent cât de mari sunt. Aceste noțiuni și probleme îi urmăresc mereu, oriunde se duc. Care sunt consecințele faptului că ei nu rezolvă aceste probleme? Resentimentele din inimile lor devin tot mai profunde, iar ura lor față de Dumnezeu tot sporește. Continuând astfel, ce consecințe vor fi cu cât vor crede mai mult timp în Dumnezeu? Oare aceste resentimente și noțiuni acumulate îi pot face să renunțe la perspectivele, la destinul și la intenția lor de a câștiga binecuvântări? (Nu.) Dacă aceste probleme nu sunt rezolvate, care va fi rezultatul final? (Vor răbufni.) Expresia „a răbufni” este destul de directă. Cum vor răbufni? Câte moduri sunt? [Îmi amintesc de câteva cuvinte ale lui Dumnezeu pe care le-am citit în trecut: „Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma din persoane zâmbitoare, «bune la suflet», în ucigași urâți și feroce” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”).] De ce devin ucigași? Când dorința lor de a obține binecuvântări este spulberată, își scot mănușile și spun: „Niciunuia dintre noi nu îi va fi ușor, așa că nu trebuie să tăinuiesc sau să ascund asta – cred în dumnezeu doar ca să

obțin binecuvântări. Dacă aș fi știut că nu voi obține binecuvântări, aș fi plecat cu mult timp în urmă!” Spun toate cuvintele pe care le au în inimă și nu se tem că vor fi condamnați. De ce nu se tem de condamnare? De ce sunt capabili să renunțe la masca politeții și să răbufnească? Pentru că nu mai vor să creadă și-și doresc să plece. În toți acești ani, au îndurat umilințe și greutăți de dragul obiectivelor lor și practică în conformitate cu aceste strategii și folosesc aceste strategii drept sprijinul lor spiritual. Astăzi, când văd că nu au nicio speranță de a obține binecuvântări, simt că la fel de bine ar putea să renunțe la masca politeții și să spună deschis: „Pur și simplu sunt un neîncrezător. Nu-mi plac lucrurile pozitive. Îmi place să urmăresc lucruri lumești și îmi plac tendințele ticăloase. Se spune că vorbele lui dumnezeu sunt adevărul și că ele îi pot schimba și mântui pe oameni. De ce nu am văzut asta? De ce nu pot experimenta sau simți acest lucru? Ce a schimbat cuvântul lui dumnezeu la oameni? Cred că vorbele lui dumnezeu nu sunt nimic. Există un singur lucru care are beneficii tangibile, iar acesta este că aceia care îl urmează pe dumnezeu vor fi binecuvântați și vor intra în împărăția cerurilor. Aceste cuvinte sunt adevărate. N-aș crede în dumnezeu dacă n-ar fi de dragul obținerii binecuvântărilor! Unde este dumnezeu? Dacă ar putea să îi salveze pe oameni, de ce a fost răstignit? Nu a putut să se salveze nici măcar pe el însuși!” Spun ce cred cu adevărat – nu este partea lor demonică dezvăluită în acest lucru? Noțiunile și resentimentele acumulate de-a lungul anilor răbufnesc din ei. Asta înseamnă că antihriștii arată, în cele din urmă, cum sunt cu adevărat.

Există unii antihriști care spun adesea lucruri precum: „Am renunțat la familia și la cariera mea, am depus atât de mult efort și am suferit atât de mult în credința mea în dumnezeu și cu ce m-am ales? Dumnezeu nu este un dumnezeu care îi binecuvântează pe oameni? Nu este un dumnezeu care le dă oamenilor har? Așadar, cu ce m-am ales?” Dumnezeu i-a furnizat omului atât de multe adevăruri și a oferit atât de mult fără să ceară nimic; deși oamenii I se opun lui Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui atât de mult, El nu-Și amintește asta și tot vine să mântuiască omul. Antihriștii nu pot vedea cât de mult a obținut omul de la Dumnezeu. De fapt, la ce se referă când spun: „Cu ce m-am ales?” (La binecuvântări.) Antihriștii vor tot. Sunt capabili să renunțe la tot ca să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze și cred că, făcând asta, vor avea o șansă de a reuși și că va merita. Renunță la lume și la perspectivele lor și, în viitor, vor să dețină întreaga lume. Ceea ce vor în schimb trebuie să valoreze mai mult decât lucrurile la care au renunțat. Trebuie să fie mai de preț decât acele lucruri și să le ofere avantaje mai mari. Doar atunci vor face schimbul. Credeți că antihriștii spun aceste cuvinte într-o clipă de mânie în timpul răbufnirilor lor? (Nu.) Sigur țin în ei aceste cuvinte mult timp, înainte ca, în cele din urmă, ele să răbufnească din ei. Apoi, toate lucrurile pe care antihriștii le-au gândit și le-au urmărit de-a lungul anilor sunt date în vileag, toate măștile le sunt smulse. Care este ideea principală din cele spuse de ei? „Am crezut în dumnezeu și l-am urmat toți acești ani și cu ce m-am ales?” Ceea ce vor ei să câștige nu este adevărul. Nu vor adevărul. Nu vor viață, nu vor schimbarea firii, nu vor mântuirea de la Dumnezeu. Se

cred oameni perfecți și nu vor să dobândească aceste lucruri. Vor să câștige ceva în plus, câteva binecuvântări mai mari decât acelea care pot fi obținute în lumea aceasta. Adică, vor să schimbe lucrurile din lume la care au renunțat, pentru binecuvântările pe care le-a promis Dumnezeu. Vor să primească de la Dumnezeu cele mai mari binecuvântări. Când văd că nu-și pot îndeplini dorințele și când pierd orice speranță, trebuie să renunțe. Însă, când va veni vremea să facă asta, având în vedere firea lor, oare vor fi capabili să se oprească acolo? Nu. Există unele familii în care toți sunt credincioși și, printre ei, apare un antihrist. Când acest antihrist vede că nu va primi binecuvântări, începe să-și tulbure rudele pentru a le împiedica să creadă. Mai sunt acestea familii? Sunt familii apropiate în ceea ce privește relațiile exterioare fizice sau de sânge, dar când ne uităm la calea pe care o urmează fiecare membru, deși cred cu toții în Dumnezeu de mai bine de 10 ani, unii sunt dezvăluiți drept antihriști, unii urmăresc adevărul și își fac destul de bine îndatoririle, iar unii urmăresc adevărul la un nivel mediu – naturile-esențe ale lor sunt astfel dezvăluite. Desigur, cei mai răi dintre ei sunt antihriștii, care ar trebui să fie respinși de oameni și excluși de casa lui Dumnezeu. Așadar, sunt acestea familii? Familiile adevărate sunt așa? Acestea nici măcar nu sunt aceleași tipuri de oameni! Unii oameni au trăit atât de mulți ani alături de diavoli și tot îi consideră membri ai familiei. Nu pot renunța la ei și chiar îi consideră, cu nesăbuință, ca fiind persoanele lor dragi. Ce fel de persoane dragi sunt acestea? După ce se arată, antihriștii încep să facă tot felul de rele. Este posibil chiar să-i persecute pe adevărații credincioși din familiile lor. Chiar mai rău, este posibil să-i predea pe membrii familiilor lor guvernelor ticăloase. Unii părinți își vând copiii, iar unii copii își vând părinții. Oricât de apropiată sau intimă este relația lor, antihriștii nu dau înapoi de la nimic. Întrucât antihriștii îi pot vinde și persecuta pe adevărații credincioși din familiile lor, oare asta nu înseamnă că sunt dușmani? (Ba da.) Apariția unuia sau a doi antihriști în biserică este un pericol pentru frați și surori. De îndată ce văd că nu vor primi binecuvântări, antihriștii se subestimează, renunță la prudență, își scot mănușile și încep să se gândească să îi tulbure pe alți frați și surori. Unii frați și surori sunt slabi, au o statură mică și nu înțeleg adevărul. Antihriștii le arată acestora niște zvonuri nefondate pe internet și toarnă gaz pe foc adăugând propriile explicații exagerate, tulburându-i și inducându-i în eroare pe acești frați și surori și, în cele din urmă, distrugându-i. Desigur, unii frați și surori au discernământ și îi recunosc imediat pe antihriști. Dacă se ocupă public de antihriști, asta va provoca necazuri, așa că este suficient dacă doar găsesc un mod înțelept de a-i izola, astfel încât să nu-i poată tulbura sau chinui pe alții. Când interacționează cu satane, oamenii trebuie să acționeze înțelept.

Antihriștii cred în Dumnezeu și Îl urmează pe Dumnezeu de dragul perspectivelor și destinului lor. Se agață de dorința lor de binecuvântări și își aduc ambițiile cu ei atunci când intră în casa lui Dumnezeu și citesc, acceptă cuvântul lui Dumnezeu și îl predică. De dragul perspectivelor și al destinului lor, fac concesii, îndură umilințe și tot felul de greutăți în casa lui Dumnezeu și, după mulți ani de așteptare și veghe, când speranțele

le sunt spulberate, părăsesc biserica și casa lui Dumnezeu tot din cauza perspectivelor și a destinului lor, pentru că dorința și intenția lor de a dobândi binecuvântări nu pot fi îndeplinite. Care este finalul unor astfel de oameni? Vor fi eliminați. Și de ce vor fi eliminați? Oare pentru că Dumnezeu decide să nu-i mântuiască din clipa în care intră în casa Lui sau din cauză că au unele probleme proprii? (Au probleme proprii.) Când antihriștii intră în casa lui Dumnezeu, își fac loc precum neghina prin grâu. Unii spun: „Dar Dumnezeu nu știe asta?" Dumnezeu știe asta; Dumnezeu scrutează toate aceste lucruri. Astfel de oameni nu se pot schimba. Chiar dacă au citit toate cuvintele lui Dumnezeu, chiar dacă au citit despre taine, despre destinația omului și despre diversele firi corupte ale omului care au fost dezvăluite de Dumnezeu și alte asemenea cuvinte, nu este de niciun folos, pentru că ei nu acceptă adevărul. Cuvintele rostite de Dumnezeu se adresează întregii omeniri. Nu sunt ascunse de nimeni și le sunt date tuturor în mod egal. Fiecare poate să citească și să audă cuvintele lui Dumnezeu, dar, în final, antihriștii nu le vor dobândi niciodată, pentru că sunt antihriști, diavoli și satane. Satana nu s-a schimbat după atât de mulți ani alături de Dumnezeu, așadar, nu ar fi valabil acest lucru și pentru antihriști? Chiar dacă îi obligi să citească zilnic cuvântul lui Dumnezeu, nu îl vor dobândi, pentru că sunt antihriști și au esența unui antihrist. E imposibil să-i faci pe antihriști să renunțe la propriile interese sau la perspectivele și destinul lor. E ca și cum ai face un porc să se urce în copac. Este o sarcină imposibilă. Antihriștii vor să vadă beneficii imediate și, de asemenea, vor să vadă beneficii eterne în viitor. Dacă nu pot obține sau satisface unul dintre aceste lucruri, vor deveni imediat ostili și ar putea pleca oricând. Antihriștii citesc printre rânduri cuvintele lui Dumnezeu, ascultându-le tonul și inflexiunile, încercând să ghicească sensul și intenția cuvintelor Lui, pentru a evalua acele beneficii diverse de care le pasă și pe care vor să le obțină. Oare va fi posibil să înțeleagă adevărul, atunci când abordează cuvântul lui Dumnezeu cu această atitudine? (Nu.) Prin urmare, în orice caz, antihriștii se opun lui Dumnezeu și sunt dușmani de moarte ai lui Dumnezeu și ai cuvântului Său. Unii spun: „Cutare și cutare erau foarte buni înainte. De ce se comportă astfel acum? După ce au primit părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu, au spus că l-au înțeles și au promis să se străduiască să-și facă îndatoririle, așadar, de ce nu se pot schimba?" Îți voi spune adevărul. Nu doar că nu se pot schimba acum – nu se vor schimba nici în viitor. De ce? Pentru că nu au nicio intenție să se schimbe. Gândește-te la asta: dacă un lup nu poate găsi o oaie pe care s-o mănânce, când este înfometat, va mânca uneori câteva înghițituri de iarbă și va bea puțină apă pentru a-și astâmpăra foamea. Însă înseamnă asta că natura lui s-a schimbat? (Nu.) Așadar, când antihriștii nu fac nimic rău și, temporar, au unele comportamente bune, asta nu înseamnă că s-au schimbat sau că au acceptat adevărul. Imediat ce sunt emondați serios, într-un mod care le afectează puterea și statutul, și văd că nu au nicio speranță – că sigur vor fi eliminați – vor deveni negativi imediat și vor renunța la lucrarea lor, iar felul lor de a fi original și adevărat va ieși la iveală. Cine poate schimba astfel de oameni? Dumnezeu nu plănuiește să-i mântuiască, El doar folosește faptele pentru a-i dezvălui

și a-i elimina. Așadar, acești slujitori ai Satanei trebuie să fie deslușiți și respinși de toată lumea.

Deslușirea antihriștilor este ca deslușirea oamenilor răi și a Satanei, iar disecarea antihriștilor este ca disecarea Satanei și a diavolilor invizibili. Antihriștii pe care îi disecăm astăzi pot fi văzuți de om. Poți să vezi ce fac și să auzi ce spun; le poți vedea toate manifestările și îți poți da seama care sunt intențiile lor. Nu-l poți vedea sau atinge pe Satana sau pe diavolii de pe tărâmul spiritual, așa că, pentru tine, vor fi mereu doar un concept și o denumire. Însă, antihriștii pe care îi disecăm astăzi sunt diferiți. Aceștia sunt diavoli și satane vii. Sunt diavoli și satane tangibile, în carne și oase. Acești diavoli și aceste satane se opun lui Dumnezeu și Îl resping pe tărâmul spiritual și sunt scârbiți de orice cuvânt rostit de Dumnezeu. Când vin la biserică, continuă să facă aceste lucruri. Continuă să se opună cuvintelor lui Dumnezeu, sunt scârbiți de ele și le resping, așa cum au mai făcut-o. Adesea, chiar disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Atât timp cât vine din gura lui Dumnezeu, chiar și un lucru neînsemnat va ridica multe semne de întrebare în inimile lor. Îl vor cerceta, analiza și procesa cu mințile lor. Prin urmare, pentru antihriști, cuvintele lui Dumnezeu nu sunt obiectul credinței lor. Nu vor crede niciodată în cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent cât de practice, adevărate sau fidele sunt cuvintele lui Dumnezeu, ei nu vor crede în ele. Așadar, judecând din aceste perspective, nu sunt antihriștii dușmanii lui Dumnezeu? Nu este natura lor înnăscută în opoziție cu adevărul? Aceste feluri de oameni s-au născut dușmani ai lui Dumnezeu, s-au născut scârbiți de adevăr. Nu vor trata sau respecta niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul. Din cauza esenței lor, a diverselor manifestări pe care le au față de Dumnezeu și a diverselor atitudini pe care le au față de cuvintele Lui, în cele din urmă, asemenea oameni vor fi disprețuiți de Dumnezeu și condamnați de cuvintele Lui. Așadar, vor fi capabili să obțină cel mai mare beneficiu pe care îl urmăresc – perspectivele și destinul lor? Niciodată. Prin urmare, cui îi vorbește Dumnezeu despre promisiunile și binecuvântările pe care le va da omenirii și despre destinația pe care a pregătit-o pentru omenire? Vor avea parte și antihriștii în vreun fel de aceste lucruri? (Nu.) Minunata destinație despre care vorbește Dumnezeu și care a fost promisă omenirii este dată obiectelor mântuirii lui Dumnezeu, oamenilor care cred în cuvintele lui Dumnezeu și-I acceptă cuvintele ca fiind adevărul. Nu este dată antihriștilor care sunt antagonici față de Dumnezeu și care consideră cuvintele lui Dumnezeu ca fiind minciunile unui șarlatan.

11 aprilie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a șaptea)

II. Interesele antihriștilor

D. Perspectivele și destinul lor

Data trecută, am avut părtășie despre punctul patru din interesele antihriștilor: perspectivele și destinul lor, care este împărțit în cinci puncte suplimentare. Mai întâi, vă rog să analizați aceste cinci puncte. (1. Cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu; 2. Cum își tratează antihriștii datoria; 3. Cum tratează antihriștii emondarea; 4. Cum tratează antihriștii titlul de „prestator de servicii”; 5. Felul în care antihriștii își abordează statutul în biserică.) Data trecută, am avut părtășie despre primul dintre aceste puncte: „Cum tratează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu.” Mai întâi, am folosit cuvântul „studiu” pentru a expune una dintre atitudinile principale ale antihriștilor în felul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu. „Studiul” este atitudinea principală și fundamentală a oamenilor precum antihriștii, în felul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu. Ei nu tratează deloc cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine de acceptare sau supunere, ci, în schimb, le scrutează. Nu acceptă, nici nu privesc sub nicio formă cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul sau calea căreia oamenii ar trebui să-i rămână fideli și nu tratează cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine de căutare a adevărului sau de acceptare a acestuia. În schimb, scopul lor în toate constă în propriile dorințe și ambiții, propriile perspective și propriul destin și, în cuvintele lui Dumnezeu, ei caută destinațiile, perspectivele și destinul pe care le doresc. Una dintre atitudinile principale în felul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu este că le corelează, în orice privință, cu perspectivele și destinul lor. Judecând după atitudinea lor în felul în care Îi tratează cuvintele, natura-esență a unor asemenea persoane este aceea că nu cred cu adevărat în cuvintele lui Dumnezeu, nu le acceptă sau nu se supun acestora, ci, în schimb, le scrutează și le analizează, căutând binecuvântări și beneficii în ele, pentru a câștiga un mare avantaj. Judecând după atitudinea lor în felul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu, cât de mult cred în El? Au credință adevărată în El? Judecând după esența lor, nu au credință adevărată în Dumnezeu. Atunci de ce mai păstrează cuvintele lui Dumnezeu și le citesc? Judecând după natura-esență, intențiile și dorințele lor, nu vor să dobândească, din cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și calea de a-și schimba firea, obținând astfel mântuirea. În schimb, în cuvintele lui Dumnezeu, vor să caute toate lucrurile pe care și le doresc. Ce caută? Caută taine, caută secrete știute numai de Ceruri și caută niște doctrine înalte și

cunoștințe profunde. Prin urmare, judecând după atitudinea unor asemenea persoane în felul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu și după natura-esență pe care o au, ei sunt neîncrezători în toată regula. Nu vor decât o destinație bună, perspective bune și un destin bun. Nu acceptă cu sinceritate cuvintele lui Dumnezeu, ci, în schimb, încearcă să găsească diverse oportunități și mijloace în cuvintele Lui, prin intermediul cărora să primească lucrurile pe care le vor și să-și satisfacă dorințele și ambițiile de a dobândi binecuvântări. Prin urmare, asemenea persoane nu vor privi niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul sau calea pe care trebuie să o urmeze. Dacă tratează cuvintele lui Dumnezeu cu o asemenea atitudine, atunci care este atitudinea antihriștilor față de una dintre cerințele fundamentale pentru omenire din cuvintele lui Dumnezeu – să-și îndeplinească datoria de ființe create? Astăzi vom avea părtășie despre al doilea punct – cum își tratează antihriștii datoria – și vom expune ce manifestări și atitudini au antihriștii când își fac datoria.

2. Cum își tratează antihriștii datoria

Antihriștii nu tratează cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine de acceptare și supunere, așadar, bineînțeles că nu pot să trateze cu o atitudine de acceptare a adevărului cerința din cuvintele Sale, aceea ca oamenii să-și îndeplinească datoria de ființe create. Prin urmare, pe de o parte, se împotrivesc datoriei încredințate omului de Dumnezeu și nu vor să-și facă datoria și, pe de altă parte, se tem să nu piardă șansa de a câștiga binecuvântări. Asta duce la un fel de tranzacție. Ce tranzacție este aceea? Din cuvintele lui Dumnezeu, ei descoperă că, dacă oamenii nu își fac îndatoririle, ar putea fi eliminați, că dacă nu își fac îndatoririle de ființe create, nu vor avea nicio șansă de a dobândi adevărul și că, dacă nu își fac îndatoririle de ființe create, în viitor, s-ar putea să-și piardă binecuvântările în Împărăția Cerurilor. Ce semnifică asta? Că, dacă un om nu-și face datoria, își va pierde inevitabil șansa de a dobândi binecuvântări. După ce au obținut astfel de informații din cuvintele lui Dumnezeu și din multe părtășii și predici, în adâncul inimii antihriștilor, încep să apară o dorință și un interes de a-și face datoria de ființe create. Oare apariția unei astfel de dorințe și a unui astfel de interes arată că ei se pot consuma sincer pentru Dumnezeu și că pot să-și facă sincer datoria? Judecând după natura-esență a antihriștilor, acest punct este foarte greu de atins. Și atunci ce îi determină să-și facă datoria? În inima fiecăruia, ar trebui să existe o relatare a acestui lucru și ar trebui să existe câteva povești specifice în cadrul acestei relatări. Așadar, cum arată această relatare în inima unui antihrist? El face calcule foarte fine, exacte, precise și sârguincioase, așa că nu este o relatare confuză. Când decide să-și facă datoria, mai întâi calculează: „Dacă îmi voi face datoria acum, va trebui să renunț la bucuria de a fi alături de familia mea și va trebui să renunț la cariera mea și la perspectivele mele lumești. Dacă abandonez aceste lucruri ca să-mi fac datoria, ce pot să câștig? Cuvintele lui dumnezeu spun că, în această epocă finală, cei care îl pot întâlni pe dumnezeu, care își pot îndeplini datoria în casa lui și care pot rămâne până la sfârșit sunt cei care pot

dobândi binecuvântări măreţe. Având în vedere că aşa spun cuvintele lui dumnezeu, presupun că el poate să facă acest lucru şi să-l realizeze conform acestor cuvinte. De asemenea, dumnezeu le face multe promisiuni acestor oameni care-şi pot face datoria şi se pot consuma pentru el!" Studiind cuvintele lui Dumnezeu, antihriştii interpretează multe promisiuni făcute de Dumnezeu în epoca finală oamenilor care îşi fac datoria şi asta, pe lângă închipuirile lor personale şi toate noţiunile create de propria analiză şi propria scrutare a acestor cuvinte, creează un interes profund şi un impuls faţă de îndeplinirea datoriei lor. Apoi merg să se roage înaintea lui Dumnezeu, unde fac promisiuni şi jurăminte solemne, afirmându-şi hotărârea de a se lepăda de toate şi de a sacrifica totul pentru Dumnezeu, de a-şi dedica această viaţă Lui şi de a renunţa la toate bucuriile şi perspectivele trupeşti. Deşi se roagă în felul acesta şi toate cuvintele lor par corecte, numai ei şi Dumnezeu ştiu ce gândesc în adâncul inimii. Rugăciunile şi hotărârea lor par pure, ca şi cum fac asta doar pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, pentru a-şi face datoria şi a îndeplini intenţiile lui Dumnezeu, dar, în adâncul inimii lor, calculează cum pot obţine binecuvântări şi lucrurile pe care şi le doresc prin îndeplinirea datoriei şi ce pot să facă pentru a-l arăta lui Dumnezeu tot ce au plătit şi pentru a-L impresiona profund cu preţul pe care l-au plătit şi cu lucrurile pe care le-au făcut, astfel încât El să-Şi amintească ce au făcut şi, în cele din urmă, să le ofere perspectivele şi binecuvântările pe care le vor. Înainte să decidă să-şi facă datoria, în adâncul inimilor lor, antihriştii debordează de aşteptări faţă de perspectivele lor, de câştigarea binecuvântărilor, a unei destinaţii bune şi chiar a unei cununi şi au încredere deplină că vor obţine aceste lucruri. Vin în casa lui Dumnezeu ca să-şi facă datoria cu astfel de intenţii şi aspiraţii. Aşadar, îndeplinirea datoriei lor conţine sinceritatea, credinţa adevărată şi loialitatea pe care le cere Dumnezeu? În acest moment, încă nu se pot vedea loialitatea, credinţa sau sinceritatea lor adevărată, pentru că toţi au o mentalitate întru totul tranzacţională înainte să-şi facă datoria; toţi iau decizia de a-şi face datoria în funcţie de interese şi, de asemenea, pe baza ambiţiilor şi dorinţelor debordante pe care le aveau deja. Care este intenţia antihriştilor când îşi fac datoria? De a face o înţelegere, de a face un schimb. Se poate spune că acestea sunt condiţiile pe care le stabilesc pentru a-şi face datoria: „Dacă îmi fac datoria, atunci trebuie să obţin binecuvântări şi să am o destinaţie bună. Trebuie să obţin toate binecuvântările şi beneficiile despre care dumnezeu a spus că sunt pregătite pentru omenire. Dacă nu le pot obţine, atunci nu voi face această datorie." Vin în casa lui Dumnezeu ca să-şi facă datoria cu astfel de intenţii, ambiţii şi dorinţe. Se pare că au o oarecare sinceritate şi, desigur, pentru cei care sunt credincioşi noi şi care abia încep să-şi facă datoria, se poate numi şi entuziasm, dar nu există deloc credinţă sau loialitate reală în asta; există doar acel grad de entuziasm. Nu se poate numi sinceritate. Judecând după această atitudine pe care antihriştii o au faţă de datoria lor, aceasta este una complet tranzacţională şi plină de dorinţele lor de beneficii, precum a câştiga binecuvântări, a intra în Împărăţia Cerurilor, a câştiga o cunună şi a primi recompense. Aşadar, din exterior, pare că mulţi antihrişti, înainte să

fie excluși, își fac datoria și chiar s-au lepădat de mai multe lucruri și au suferit mai mult decât o persoană obișnuită. Lucrurile pe care le sacrifică și prețul pe care îl plătesc sunt egale cu cele sacrificate și plătite de Pavel și nici nu aleargă de colo-colo mai puțin decât Pavel. Acesta este un lucru pe care îl poate vedea toată lumea. În ceea ce privește comportamentul lor și hotărârea lor de a suferi și de a plăti prețul, nu se cuvine să nu primească nimic. Cu toate acestea, Dumnezeu nu apreciază o persoană pe baza comportamentului ei exterior, ci pe baza esenței și a firii ei, a lucrurilor pe care le dezvăluie și a naturii și esenței fiecărui lucru pe care îl face. Când oamenii îi judecă și îi tratează pe alții, determină cine sunt doar pe baza comportamentului lor exterior, a cât de mult suferă și a prețului pe care îl plătesc, iar aceasta este o greșeală gravă.

Atitudinea antihriștilor în felul în care își tratează datoria a fost așa de la început. Ei vin în casa lui Dumnezeu ca să-și facă datoria cu ambiții, dorințe și tranzacții. Asta calculează și plănuiesc în adâncul inimii lor, înainte să-și facă datoria. Care este planul lor? Care este nucleul și punctul central al calculelor pe care le fac? Ținta lor este să dobândească binecuvântări, să aibă o destinație bună, iar unii oameni țintesc chiar să evite dezastrul. Aceasta este intenția lor. Tot scrutează cuvintele lui Dumnezeu, dar, oricât s-ar strădui, nu pot vedea că acestea reprezintă adevărul, că în ele se află calea de practicare și că le pot permite oamenilor să fie curățiți, să obțină schimbarea firii și mântuirea. Oricât de mult ar căuta, nu pot vedea aceste lucruri. Oricum ar citi cuvintele lui Dumnezeu, ceea ce-i interesează cel mai mult și lucrurile cele mai importante pentru ei nu sunt decât binecuvântările și promisiunile pe care Dumnezeu le oferă celor care se leapădă, se consumă, îndură greutăți și plătesc un preț pentru El. Când găsesc în cuvintele lui Dumnezeu ceea ce consideră a fi conținutul central și cel mai important, e ca și cum au găsit un colac de salvare. Consideră că se pare că vor dobândi binecuvântări mari și cred că sunt cei mai binecuvântați și mai norocoși oameni din această epocă. Prin urmare, se bucură în adâncul inimii lor: „Am nimerit într-un moment bun în viața asta; de-a lungul veacurilor, niciunul dintre acei apostoli și profeți nu l-au întâlnit pe hristos al zilelor de pe urmă. Astăzi, îl urmez pe hristos al zilelor de pe urmă, așa că nu pot rata această ocazie de a dobândi mari binecuvântări. Aceasta este o ocazie să fiu răsplătit și să obțin o cunună! Non-credincioșii nu vor avea acest noroc și, indiferent cât de mult se bucură de viața aceasta sau cât de înalt este statutul pe care-l au, când vor veni marile catastrofe, vor fi distruși cu toții. Prin urmare, trebuie să renunț la plăcerile trupești ale lumii, pentru că, oricât de mult îmi plac aceste lucruri, ele sunt temporare și efemere. Voi privi spre viitor și voi dobândi binecuvântări și recompense mai mari și o cunună mai mare!” Și, astfel, în inimile lor, se avertizează: „Când îmi fac datoria, indiferent cât de mult sufăr sau cât de mult trebuie să alerg, indiferent dacă sunt închis sau torturat și indiferent ce dificultăți întâlnesc, trebuie să perseverez, să perseverez și apoi să mai perseverez puțin! Nu mă pot descuraja, trebuie să suport toată umilința, să duc o povară grea și să perseverez până în ultima clipă. Cred că, fără îndoială, în cazul meu, se va adeveri ceea ce a spus dumnezeu: «acela care urmează

până la capăt sigur va fi mântuit».” Este vreuna dintre ideile și opiniile la care se gândesc și pe care le cred în inimile lor în conformitate cu adevărul? (Nu.) Niciuna dintre ele nu este în conformitate cu adevărul și niciuna dintre ele nu este în concordanță cu ale lui Dumnezeu cuvinte sau cu intențiile Lui – toate sunt calcule și planuri pentru propriile perspective și propriul destin. În adâncul inimii, nu îi interesează nicio cerință pentru omenire menționată în cuvintele lui Dumnezeu; nu dau nicio atenție cerințelor. În adâncul inimii, simt repulsie și împotrivire față de expunerea omenirii și de cerințele referitoare la aceasta din cuvintele lui Dumnezeu și chiar încep să aibă noțiuni, așa că, atunci când văd aceste cuvinte, simt împotrivire față de ele și se simt stânjeniți și, ulterior, trec peste ele fără să citească. Atunci când, în cuvintele lui Dumnezeu, e vorba de îndemnuri, alinare, mementouri, milă și compasiune pentru omenire, sunt nerăbdători și nu sunt dispuși să accepte sau să asculte, considerând aceste cuvinte false. În inimile lor, simt repulsie și împotrivire față de cuvintele lui Dumnezeu de judecată și mustrare și față de lucrarea de încercare pe care o face El printre oameni, nu sunt dispuși să le accepte și le evită. În schimb, sunt foarte interesați numai de cuvinte despre promisiunile sau binecuvântările lui Dumnezeu pentru omenire și chiar le citesc frecvent, ca să satisfacă dorința nerăbdătoare a inimii lor de a dobândi binecuvântări, și abia așteaptă să fie răpiți imediat în Împărăția Cerurilor și să fie eliberați de orice suferință. Când nu mai pot persevera pe parcursul îndeplinirii datoriei lor și încep să aibă îndoieli cu privire la faptul că pot dobândi binecuvântări, iar „credința” lor se clatină, sau atunci când voința lor nu este fermă și ei vor să se retragă, citesc aceste cuvinte și le transformă în motivația lor pentru a-și face datoria. Nu încearcă niciodată să chibzuiască la adevărul din cuvintele lui Dumnezeu în niciunul dintre capitolele sau fragmentele lor și nu vor să experimenteze deloc judecata cuvintelor lui Dumnezeu, darămite să ajungă să se cunoască și să vadă clar realitatea corupției profunde a omenirii, prin intermediul acelor cuvinte ale lui Dumnezeu care expun esența coruptă a omenirii. De asemenea, se fac că nu aud intențiile, cerințele și îndemnurile lui Dumnezeu pentru omenire, nedându-le nicio atenție și tratându-le cu o atitudine necuviincioasă și indiferentă. În adâncul inimii lor, cred: „Ceea ce spune și face dumnezeu este doar o formalitate; cine poate accepta acele lucruri? Cine le poate înțelege? Cine poate practica realmente conform cuvintelor lui dumnezeu? Aceste cuvinte ale lui dumnezeu sunt toate de prisos. Un lucru mai realist este ca oamenii să dea la schimb îndeplinirea datoriei pentru binecuvântări – nimic nu este mai realist decât acest lucru.” Așadar, tot caută în cuvintele lui Dumnezeu și, odată ce au găsit această cale, consideră că îndeplinirea datoriei este singura cale de a obține binecuvântări. Acestea sunt intențiile, scopurile și calculele cele mai intime ale antihriștilor atunci când își fac datoria. Așadar, ce manifestări și dezvăluiri, pe care le arată când își îndeplinesc datoria, le permit oamenilor să vadă că esența unor asemenea persoane este pe deplin esența unui antihrist? Nu este o întâmplare că antihriștii își pot face datoria – ei își fac datoria în mod cert cu propriile intenții și scopuri și cu dorința de a dobândi binecuvântări. Orice datorie fac, scopul și atitudinea lor sunt desigur

inseparabile de dobândirea binecuvântărilor, a destinației bune, a perspectivelor bune și a destinului bun la care se gândesc și de care sunt preocupați zi și noapte. Sunt ca oamenii de afaceri care nu vorbesc despre nimic în afară de munca lor. Orice fac antihriștii este legat de faimă, câștig și statut – totul este legat de dobândirea binecuvântărilor, a perspectivelor și a destinului. În adâncul lor, inimile le sunt pline de astfel de lucruri; aceasta este natura-esență pe care o au antihriștii. Tocmai din cauza acestui tip de natură-esență, ceilalți sunt capabili să vadă clar că menirea lor finală este să fie eliminați.

În cuvintele lui Dumnezeu, El are cerințe pentru toate tipurile de oameni și are cerințe și zicale clare despre tot felul de îndatoriri și lucrări. Toate aceste cuvinte sunt cerințele lui Dumnezeu pentru omenire și aceste cerințe sunt ceea ce oamenii ar trebui să respecte, să practice și să realizeze. Ce atitudine au antihriștii față de cuvintele și cerințele lui Dumnezeu? Adoptă o atitudine de supunere? Adoptă o atitudine de acceptare smerită? Categoric nu. Având în vedere firea pe care o au, când vin în casa lui Dumnezeu pentru a-și face datoria, pot antihriștii să o facă bine, conform cerințelor lui Dumnezeu și rânduielilor casei lui Dumnezeu? (Nu, nu pot.) Cu siguranță nu pot. Când își fac datoria, primul gând al antihriștilor nu este să caute principiile pe care le implică îndeplinirea datoriei lor și cerințele lui Dumnezeu sau care sunt regulile casei lui Dumnezeu. În schimb, mai întâi se interesează dacă vor fi binecuvântați sau recompensați pentru că fac această datorie. Dacă nu este cert că vor fi binecuvântați sau răsplătiți, nu sunt dispuși să facă această datorie; și chiar dacă o fac, vor fi superficiali. Antihriștii își fac datoria fără tragere de inimă pentru a obține binecuvântări. Ei se întreabă, de asemenea, dacă vor putea să se etaleze și să fie apreciați pentru faptul că fac această datorie și dacă Cel de mai sus sau Dumnezeu va ști dacă fac această datorie. Toate acestea sunt lucruri pe care le iau în considerare atunci când fac o datorie. Primul lucru pe care doresc să-l determine este ce beneficii pot obține prin faptul că fac o datorie și dacă pot fi binecuvântați. Acesta este cel mai important lucru pentru ei. Nu se gândesc niciodată cum să fie atenți la intențiile lui Dumnezeu și să răsplătească iubirea lui Dumnezeu, cum să predice Evanghelia și să mărturisească pentru Dumnezeu, astfel încât oamenii să câștige mântuirea lui Dumnezeu și să obțină fericirea, cu atât mai puțin caută vreodată să înțeleagă adevărul sau să-și înlăture firile corupte și să trăiască o asemănare umană. Nu țin niciodată cont de aceste lucruri. Ei se gândesc doar dacă pot fi binecuvântați și pot obține beneficii, cum să câștige o poziție sigură, cum să dobândească statut, cum să-i facă pe oameni să-i aprecieze și cum să se distingă și să devină cei mai buni în biserică și în mulțime. Nu sunt dispuși sub nicio formă să fie adepți obișnuiți. Întotdeauna vor să fie primii în biserică, să aibă ultimul cuvânt, să devină lideri și să-i facă pe toți să-i asculte. Abia atunci pot fi mulțumiți. Puteți vedea că inimile antihriștilor sunt pline de aceste lucruri. Se sacrifică ei cu adevărat pentru Dumnezeu? Își fac cu adevărat datoria ca ființe create? (Nu.) Atunci ce vor să facă? (Să dețină putere.) Așa este. Ei spun: „În ceea ce mă privește, în lumea seculară vreau să-i întrec pe toți ceilalți. Trebuie să fiu primul în orice grup. Refuz să fiu pe locul al doilea și nu voi fi niciodată doar un secund.

Vreau să fiu lider și să am ultimul cuvânt în orice grup de oameni din care fac parte. Dacă nu am ultimul cuvânt, atunci voi încerca toate mijloacele posibile pentru a vă convinge pe toți, pentru a vă face pe toți să mă apreciați și să mă alegeți ca lider. Odată ce voi avea statut, voi avea ultimul cuvânt, toată lumea va trebui să mă asculte. Va trebui să faceți lucrurile în felul meu și să fiți sub controlul meu." Indiferent ce datorie fac, antihriștii vor încerca să se plaseze într-o poziție înaltă, într-o poziție de întâietate. Nu ar putea fi niciodată mulțumiți cu locul lor de adepți de rând. Și ce îi pasionează cel mai mult? Să stea în fața oamenilor, dând ordine și dojenindu-i, determinându-i să facă așa cum spun ei. Nu se gândesc niciodată cum să-și facă bine datoria – cu atât mai puțin, în timp ce și-o fac, caută adevărurile-principii pentru a practica adevărul și a-L mulțumi pe Dumnezeu. În schimb, își sfărâmă creierii să caute căi de a se distinge, de a-i face pe conducători să aibă o părere bună despre ei și să-i promoveze, astfel încât ei înșiși să poată deveni conducători sau lucrători și să poată conduce alți oameni. Își petrec toată ziua gândindu-se și sperând la asta. Antihriștii nu sunt dispuși să fie conduși de ceilalți, nici să fie adepți de rând, cu atât mai puțin să-și facă datoria în obscuritate, fără zgomot. Indiferent care este datoria lor, dacă nu pot fi în centrul atenției, dacă nu pot fi mai presus decât ceilalți și nu îi pot conduce pe alți oameni, consideră că este plictisitor să-și facă datoria și devin negativi și delăsători. Fără laudele sau venerația celorlalți, este și mai puțin interesant pentru ei și își doresc și mai puțin să-și facă datoria. Dar dacă pot fi în centrul atenției în timp ce-și fac datoria și ajung să aibă ultimul cuvânt, se simt întăriți și vor îndura orice greutate. Ei au întotdeauna intenții personale în îndeplinirea datoriei lor și vor mereu să se distingă, ca mijloc de a-și satisface nevoia de a-i învinge pe ceilalți și a-și satisface dorințele și ambițiile. În timp ce-și fac datoria, pe lângă faptul că sunt foarte competitivi – concurează în toate privințele ca să se remarce, să fie în vârf, să ajungă mai presus decât ceilalți – se gândesc și cum să-și păstreze statutul, reputația și prestigiul actual. Dacă cineva le amenință statutul sau prestigiul, nimic nu îi oprește și nu arată niciun pic de milă, doborând acea persoană și scăpând de ea. Ba chiar folosesc mijloace josnice pentru a-i suprima pe cei care sunt capabili să urmărească adevărul, care își fac datoria cu loialitate și simț al responsabilității. De asemenea, sunt plini de invidie și ură față de frații și surorile care se descurcă excelent în datoria lor. Îi urăsc mai ales pe cei care sunt sprijiniți și aprobați de frați și surori; îi consideră pe astfel de oameni o amenințare serioasă pentru ceea ce se zbat ei să obțină, pentru reputația și statutul lor și jură în inimile lor: „Ești tu sau eu, sunt eu sau tu, nu există loc pentru amândoi și dacă nu te dobor și nu scap de tine, nu pot să trăiesc împăcat cu mine!" Sunt necruțători față de frații și surorile care exprimă o părere diferită, care îi expun sau care le amenință statutul: se gândesc la tot ce le stă în putință ca să îi aibă cu ceva la mână, ca să-i judece și să-i condamne, ca să-i discrediteze și să-i doboare și nu se vor odihni până nu o vor face. Au o singură atitudine în felul în care tratează orice persoană: dacă acea persoană le amenință statutul, o vor doborî și vor scăpa de ea. Toți adepții lor declarați sunt oameni care îi flatează și orice lucruri rele ar

face acești oameni și oricât de mult rău ar face lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu, ei îi vor acoperi și îi vor proteja. În timp ce-și fac datoria, antihriștii își gestionează mereu propria faimă, câștigul și statutul, gestionându-și propria împărăție independentă. Esența faptului că își fac datoria este aceea de a lupta pentru împărăția lor independentă și pentru propriile perspective și propriul destin.

Unii antihriști conduc o echipă mică de vreo doisprezece persoane, iar alții conduc o biserică întreagă sau chiar mai mulți oameni. Indiferent câți oameni conduc, ei îi controlează deja pe aceștia când își fac îndatoririle și își exercită puterea printre ei ca niște regi. Nu îi preocupă faptul că Dumnezeu condamnă și detestă asemenea chestiuni și nu îi interesează decât să țină ferm puterea în mâinile lor și să îi controleze cu strictețe pe acei oameni din subordinea lor, pe care sunt capabili să-i controleze. Prin urmare, judecând după intențiile și motivațiile pe care antihriștii le au când își fac îndatoririle, esența lor este feroce și ticăloasă. Așadar, pe baza comportamentului lor când își fac îndatoririle, ce fire dezvăluie ei? Firea lor este și ea una feroce. Cum este caracterizată această fire feroce? Deși s-ar putea să sufere greutăți și să plătească prețul când își fac îndatoririle, niciuna dintre îndatoririle pe care le fac nu este făcută conform cuvintelor lui Dumnezeu. Pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor lor, nu implementează deloc rânduielile de lucru, cu atât mai puțin caută principiile stabilite de casa lui Dumnezeu pentru fiecare sarcină. Doar își satisfac preferințele personale și dorința de putere și, de asemenea, dorința personală de a face mereu ceva. Toate acestea sunt câteva condiții pentru care antihriștii cred că pot primi o cunună. Își fac iluzii deșarte: „Dacă pur și simplu fac lucrurile în felul acesta, plătind un preț, lepădându-mă și consumându-mă, dumnezeu sigur îmi va da o cunună și mă va răsplăti în final!” Nu țin niciodată cont de cerințele și principiile care sunt subliniate și înaintate în mod repetat omenirii în cuvintele lui Dumnezeu și nu le iau în serios; le consideră a fi doar un set de zicale. Mentalitatea lor este: „Oricare ar fi cerințele tale, nu-mi pot slăbi puterea sau căutările și nu pot să renunț la dorințele sau ambițiile mele. Dacă nu am aceste lucruri, atunci ce impuls sau motivație am să-mi fac îndatoririle?” Acestea sunt câteva dintre manifestările antihriștilor când își fac îndatoririle. Orice ar spune cuvintele lui Dumnezeu și orice standarde și principii necesare are Cel de mai sus pentru diverse sarcini, antihriștii nu ascultă și nu dau deloc atenție. Oricât de specifice ar fi cuvintele Celui de mai sus, oricât de stringente ar fi cerințele despre acest aspect al lucrării, ei se fac că nu aud sau că nu înțeleg, acționează în continuare nesăbuit și arbitrar și se dezlănțuie la nivel inferior, făcând lucrurile conform intențiilor proprii. Cred că, dacă fac lucrurile conform cerințelor lui Dumnezeu și metodelor cerute de Cel de mai sus, își vor pierde statutul, iar puterea pe care o dețin va fi transferată și disipată. Cred că, dacă fac lucrurile conform adevărului și cerințelor din cuvintele lui Dumnezeu, acesta este un atac imperceptibil asupra puterii lor și o privare de aceasta – este o agresiune asupra reputației personale. Se gândesc: „Nu e un lucru atât de nesăbuit. Dacă vă accept opiniile, oare nu voi părea incompetent și lipsit de talent de conducător? Dacă vă accept opiniile, dacă recunosc că greșesc, atunci oare frații și surorile mele mă vor mai

asculta după aceea? Voi mai avea prestigiu? Dacă fac lucrurile conform cerințelor celui de mai sus, oare nu voi pierde ocazia de a mă da mare? Oare mă vor mai venera atunci frații și surorile mele? Vor mai asculta ce spun? Dacă niciunul dintre ei nu ascultă ce spun, atunci ce rost are să fac această datorie? Cum pot continua să fac această lucrare? Dacă nu am autoritate în grup și prestigiul meu este redus și dacă toți ascultă cuvintele lui dumnezeu și practică în conformitate cu adevărurile-principii, atunci conducerea mea nu va fi lipsită de conținut? Nu voi deveni o marionetă? Atunci, ce entuziasm voi avea ca să fac aceste lucruri? În cazul în care conducerea mea este lipsită de conținut, iar orice fac este lipsit de sens, atunci voi mai avea vreo perspectivă de viitor?" Ce vor antihriștii este să fie plasați mai presus decât toți ceilalți în orice grup, obținând astfel în schimb o cunună viitoare și recompense viitoare. Ei cred că, atât timp cât devin figuri remarcabile și conducători ai celorlalți printre aleșii lui Dumnezeu, vor avea dreptul să primească în schimb o viitoare cunună și mari binecuvântări în viitor. Prin urmare, antihriștii nu vor slăbi niciodată puterea pe care o dețin și sub nicio formă nu-și vor slăbi vigilența. Se tem că, dacă-și vor lăsa garda jos chiar și puțin, puterea din mâinile lor va fi diminuată sau slăbită. Când își fac îndatoririle, nu le fac cât pot de bine din propria poziție, făcându-și bine îndatoririle și aducând mărturie pentru Dumnezeu conform principiilor din cuvintele Lui și cerințelor Lui. În schimb, folosesc asemenea ocazii ca să apuce strâns cununa pe care cred că sunt pe cale să o primească. Chiar dacă unii antihriști sunt capabili să se conformeze cerințelor casei lui Dumnezeu ca set de reglementări, asta tot nu poate să arate că sunt oameni care acceptă adevărul și se supun cuvintelor lui Dumnezeu. Care este motivul din spatele acestui lucru? Pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor lor, unii antihriști vor mereu să preia puterea, să-și satisfacă dorința de putere și să aibă statut și țin morală oamenilor și le dau ordine dintr-o poziție de statut, însă unii antihriști sunt diferiți și au această grijă: „Pasărea care își scoate capul din cuib e cea care e împușcată. Asta înseamnă că oricine riscă și face greșeli va suferi. Nu voi fi atât de prost. Indiferent cât de capabil sunt, voi investi numai treizeci de procente și voi păstra celelalte șaptezeci pentru mine, ca o plasă de siguranță – trebuie să fiu puțin reținut. Orice spune casa lui dumnezeu sau orice cere de la mine, în aparență, voi fi de acord și nu voi fi o persoană care perturbă și tulbură. Oricine ar conduce, îl voi urma și voi aproba orice spune. Voi fi bine atât timp cât rămân la reglementările date de cel de mai sus și nu le încalc. Cât despre a-mi dedica loialitatea lui dumnezeu și a mă consuma sincer pentru el, nu e nevoie de asta. Voi depune puțin efort în îndeplinirea datoriei mele, făcând doar atât cât să fie acceptabil și nu voi fi un prost. Orice aș face, trebuie să fiu puțin reținut ca să evit să nu mă aleg cu nimic și să ajung să nu trag niciun folos din toate astea." Acest tip de antihrist crede că este o prostie din partea celorlalți să-și asume responsabilități în îndeplinirea îndatoririlor lor și să riște mereu ca să rezolve probleme și că el însuși nu trebuie să fie atât de prost. În inima lui, știe că, dacă cineva urmărește statutul și-și gestionează propria putere, mai devreme sau mai târziu, va fi expus, dar pentru a practica adevărul, trebuie să plătească un preț,

să facă un efort, să-și ofere sinceritatea și să fie loial. Ar trebui să îndure multe greutăți și nu este dispus să o facă. Adoptă o abordare de compromis, în care nici nu riscă, nici nu dă înapoi, urmând calea de mijloc. Crede: „Voi face orice mi se cere. Doar voi face lucrurile de mântuială și cu asta basta și, dacă mi se cere să le fac mai bine, pur și simplu n-o voi face. Ca să le fac mai bine, ar trebui să plătesc un preț mai mare și să verific mai multe materiale – ar fi atât de obositor! Dacă dumnezeu mi-ar oferi recompense suplimentare pentru a o face în felul acela, atunci ar fi corect, dar cuvintele lui dumnezeu nu par să spună nimic despre recompense suplimentare. De vreme ce așa stau lucrurile, nu trebuie să sufăr și să mă epuizez; cel mai bine e s-o las moale.” Oare o asemenea persoană își poate face bine datoria? Poate dobândi adevărul? Pot primi aprobarea lui Dumnezeu cei care nu se străduiesc să ajungă la adevăr, ci, în schimb, sunt superficiali sau negativi și delăsători în lucrarea lor? Categoric nu.

Care este cea mai evidentă manifestare a unui antihrist? În primul rând, nu acceptă adevărul, lucru pe care poate să-l vadă toată lumea. Nu numai că nu acceptă sugestiile altor oameni, dar, cel mai important, nu acceptă nici emondarea. Este sigur, dincolo de orice îndoială, că antihriștii nu acceptă adevărul; dacă ar putea să accepte adevărul, atunci nu ar fi antihriști. Așadar, de ce își mai fac antihriștii îndatoririle? Care anume este intenția lor când își fac îndatoririle? „Să primească de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în lumea care va veni.” Urmează întru totul această zicală în îndatoririle lor. Nu este aceasta o tranzacție? Categoric este o tranzacție. Judecând după natura acestei tranzacții, nu este aceasta o fire ticăloasă? (Ba da.) Așadar, în ce fel sunt ticăloși? Îmi poate spune cineva? (Deși aud atât de multe adevăruri exprimate de Dumnezeu, antihriștii nu le urmăresc niciodată. Se țin strâns de statutul lor și nu renunță la el, făcându-și datoria doar pentru beneficiile personale și ca să exercite putere asupra celorlalți.) Acest răspuns este oarecum corect, ai înțeles într-o oarecare măsură, dar nu este suficient de specific. Dacă știu prea bine că este greșit să facă tranzacții cu Dumnezeu, dar perseverează până la sfârșit și refuză să se căiască, atunci această problemă este gravă. În prezent, majoritatea oamenilor își fac îndatoririle cu intenția de a dobândi binecuvântări. Toți vor să se folosească de îndeplinirea îndatoririlor lor ca să fie recompensați și să obțină o cunună și nu înțeleg semnificația îndeplinirii unei datorii. Trebuie să avem părtășie în mod clar despre această problemă. Așadar, să vorbim mai întâi despre cum anume a luat naștere datoria oamenilor. Dumnezeu lucrează ca să gestioneze și să mântuiască omenirea. Sigur că Dumnezeu are cerințe de la oameni, iar aceste cerințe sunt datoria lor. Este evident că datoria oamenilor provine din lucrarea lui Dumnezeu și din cerințele Lui de la omenire. Indiferent de datoria pe care o îndeplinește cineva, este cel mai potrivit lucru pe care l-ar putea face, cel mai frumos și mai just lucru în mijlocul omenirii. În calitate de ființe create, se cuvine ca oamenii să-și îndeplinească datoria și abia atunci pot primi aprobarea Creatorului. Ființele create trăiesc sub stăpânirea Creatorului și acceptă tot ceea ce este oferit de Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu, așa că ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile.

Acest lucru este absolut firesc și justificat și a fost predestinat de Dumnezeu. Din asta se poate vedea că, pentru oameni, îndeplinirea datoriei unei ființe create este mai justă, mai frumoasă și mai nobilă decât orice altceva făcut în timpul vieții pe pământ; nimic din omenire nu este mai semnificativ sau mai vrednic și nimic nu aduce un sens și o valoare mai mare vieții unei persoane create decât îndeplinirea datoriei de ființă creată. Pe pământ, doar grupul de oameni care îndeplinesc cu adevărat și sincer datoria unei ființe create sunt cei care I se supun Creatorului. Acest grup nu urmează tendințele lumești; ei se supun conducerii și îndrumării lui Dumnezeu, ascultă doar de cuvintele Creatorului, acceptă adevărurile exprimate de Creator și trăiesc după cuvintele Creatorului. Aceasta este cea mai adevărată, cea mai răsunătoare mărturie și este cea mai bună mărturie a credinței în Dumnezeu. Ca o ființă creată să poată îndeplini datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, să-L poată mulțumi pe Creator, este cel mai frumos lucru din mijlocul omenirii și e ceva ce ar trebui să fie răspândit printre oameni ca o poveste care să fie lăudată. Orice lucru încredințează Creatorul ființelor create ar trebui să fie acceptat necondiționat de acestea; pentru omenire, aceasta este o chestiune care ține atât de fericire, cât și de privilegiu, iar pentru toți aceia care îndeplinesc datoria unei ființe create, nimic nu e mai frumos sau demn de a fi amintit – este ceva pozitiv. Iar în ceea ce privește modul în care Creatorul îi tratează pe cei care pot îndeplini datoria unei ființe create și ceea ce le promite El, aceasta e o chestiune pentru Creator; nu e treaba omenirii create. Ca să vorbim puțin mai clar și mai simplu, asta depinde de Dumnezeu, iar oamenii nu au dreptul să intervină. Vei obține orice îți dă Dumnezeu, iar dacă El nu îți dă nimic, atunci nu poți spune nimic despre asta. Când o ființă creată acceptă însărcinarea dată de Dumnezeu și cooperează cu Creatorul pentru a-și îndeplini datoria și a face ceea ce poate, aceasta nu este o tranzacție sau un târg; oamenii nu ar trebui să încerce să dea la schimb expresii ale atitudinilor sau ale acțiunilor și comportamentelor lor pentru a câștiga vreo promisiune sau vreo binecuvântare de la Dumnezeu. Când Creatorul vă încredințează această lucrare, e corect și cuvenit ca, drept ființe create, să acceptați această datorie și însărcinare. Există vreun aspect tranzacțional în asta? (Nu.) În ceea ce-L privește pe Creator, El e dispus să vă încredințeze fiecăruia dintre voi îndatoririle pe care se cuvine să le îndeplinească oamenii; iar din partea omenirii create, oamenii ar trebui să accepte cu bucurie această datorie, tratând-o drept obligația vieții lor, drept valoarea pe care ar trebui să o trăiască în această viață. Nu există nicio tranzacție aici, acesta nu e un schimb echivalent, cu atât mai puțin implică vreo recompensă sau alte afirmații pe care și le închipuie oamenii. Acesta nu e sub nicio formă un negoț, nu e vorba despre a da la schimb pentru altceva prețul pe care îl plătesc oamenii sau munca asiduă pe care o depun atunci când își îndeplinesc datoria. Dumnezeu nu a spus acest lucru niciodată și nu ar trebui să fie înțeles în felul acesta de om. Creatorul îi dă omenirii o însărcinare, iar o ființă creată, după ce primește însărcinarea pe care o dă Creatorul, se angajează să-și îndeplinească datoria. În această chestiune, în acest proces, nu există nimic tranzacțional; este un lucru destul de simplu și de adecvat. Este exact la fel

ca în cazul părinților care, după ce au un copil, îl cresc fără să impună condiții sau să se plângă. Cât despre faptul că acel copil ajunge sau nu să fie devotat la maturitate, părinții lui nu au avut astfel de cerințe din ziua în care s-a născut. Nu există niciun părinte care, după ce are un copil, spune: „Îl cresc doar ca să mă slujească și să mă onoreze în viitor. Dacă nu mă va onora, îl voi sugruma chiar acum." Nu există niciun astfel de părinte. Așadar, judecând după modul în care părinții își cresc copiii, este o obligație, o responsabilitate, nu? (Da.) Părinții își vor crește în continuare copiii, indiferent dacă aceștia sunt devotați sau nu și, indiferent de greutăți, îi vor crește până la maturitate, sperând la tot ce e mai bun pentru ei. Nu există nimic condiționat sau tranzacțional în această responsabilitate și obligație pe care părinții o au față de copilul lor. Cei care au o experiență relevantă pot înțelege asta. Majoritatea părinților nu au niciun standard obligatoriu pentru a stabili dacă le este devotat copilul lor. Dacă le este devotat, sunt puțin mai veseli decât dacă nu le-ar fi și vor fi puțin mai fericiți la bătrânețe. Dacă nu le este devotat, pur și simplu vor lăsa lucrurile așa cum sunt. Așa vor gândi majoritatea părinților care sunt oarecum deschiși la minte. În concluzie, indiferent dacă e vorba despre părinți care își cresc copiii sau de copiii care-și întrețin părinții, chestiunea ține de responsabilitate, de obligație și de rolul așteptat de la o persoană. Desigur, toate acestea sunt chestiuni mărunte în comparație cu îndeplinirea datoriei unei ființe create, dar dintre chestiunile lumii omenești, ele sunt printre cele mai frumoase și mai juste. E de la sine înțeles că asta se aplică și mai mult îndeplinirii datoriei de către o ființă creată. Ca ființă creată, când cineva vine înaintea Creatorului, se cuvine să își îndeplinească datoria. Acesta este un lucru foarte potrivit de făcut și acea persoană ar trebui să îndeplinească această responsabilitate. Cu condiția ca ființele create să își îndeplinească îndatoririle, Creatorul a făcut o lucrare și mai importantă în rândul omenirii, a săvârșit o etapă suplimentară a lucrării asupra oamenilor. Și ce lucrare este aceasta? Ea oferă omenirii adevărul, permițându-le oamenilor să câștige adevărul de la Dumnezeu în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și, astfel, să se lepede de firile lor corupte și să fie purificați, să satisfacă intențiile lui Dumnezeu și să pășească pe calea cea dreaptă în viață și, în cele din urmă, să fie capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să obțină mântuirea deplină și să nu mai fie supuși chinurilor Satanei. Acesta este efectul final pe care Dumnezeu intenționează să-l obțină punând omenirea să-și îndeplinească îndatoririle. Prin urmare, în timpul procesului de îndeplinire a datoriei tale, Dumnezeu nu te face doar să vezi un lucru clar și să înțelegi puțin adevăr, nici nu te lasă doar să te bucuri de harul și binecuvântările pe care le primești îndeplinindu-ți datoria ca ființă creată. Mai degrabă, El îți permite să fii purificat și mântuit și, în cele din urmă, să ajungi să trăiești în lumina chipului Creatorului. Această „lumină a chipului" Creatorului implică numeroase înțelesuri și conținut extins – nu vom vorbi despre acest lucru astăzi. Desigur, Dumnezeu va emite promisiuni și binecuvântări unor astfel de oameni și va face declarații diferite despre ei – aceasta este o altă chestiune viitoare. În ceea ce privește prezentul, ce primește de la Dumnezeu oricine vine înaintea Lui și își face datoria de ființă creată? Adevărul și viața, cele mai

valoroase și mai frumoase lucruri în rândul omenirii. Nicio ființă creată din rândul omenirii nu poate primi ușor astfel de binecuvântări din mâna Creatorului. Un lucru atât de frumos și atât de măreț este strâmbat de cei de teapa antihriștilor într-o tranzacție, în care ei solicită cununi și recompense din mâna lui Dumnezeu. O astfel de tranzacție transformă cel mai frumos și mai just lucru în cel mai urât și mai ticălos. Nu asta fac antihriștii? Judecând după aceasta, oare nu sunt ei ticăloși? Sunt într-adevăr foarte ticăloși! Aceasta este o manifestare a ticăloșiei lor.

În zilele de pe urmă, Dumnezeu vine întrupat să lucreze, exprimă multe adevăruri, dezvăluie umanității toate tainele planului de gestionare al lui Dumnezeu și aprovizionează cu toate adevărurile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă și să le pătrundă pentru a fi mântuiți. Aceste adevăruri și aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt comori pentru toți cei care iubesc lucrurile pozitive. Adevărurile sunt nevoile omenirii corupte și sunt comori neprețuite pentru omenire. Fiecare dintre cuvintele, cerințele și intențiile lui Dumnezeu sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le priceapă, sunt lucruri pe care oamenii trebuie să le respecte ca să poată obține mântuirea și sunt adevăruri pe care ființele umane trebuie să le dobândească. Dar antihriștii văd aceste cuvinte drept teorii și sloganuri, nici măcar nu pleacă urechea la ele și, mai rău, le disprețuiesc și le neagă. Antihriștii văd cele mai prețioase lucruri din rândul umanității drept minciunile șarlatanilor. În inimile lor, antihriștii cred că nu există Mântuitor, să nu mai vorbim de adevăr sau de lucruri pozitive în lume. Ei cred că orice este frumos și orice beneficiu trebuie câștigat de mâinile oamenilor și luat cu forța prin strădania lor. Antihriștii cred că oamenii lipsiți de ambiții și vise nu vor reuși niciodată, dar inimile lor sunt pline de aversiune și ură față de adevărul exprimat de Dumnezeu. Ei consideră că adevărurile exprimate de Dumnezeu sunt teorii și sloganuri, dar consideră că puterea, interesele, ambiția și dorința sunt cauze drepte de gestionat și de urmărit. De asemenea, folosesc serviciul pe care îl fac prin darurile lor ca pe un mijloc de a negocia cu Dumnezeu în încercarea de a intra în Împărăția cerurilor, de a obține cununi și de a se bucura de binecuvântări și mai mărețe. Nu este ticălos acest lucru? Cum interpretează ei intențiile lui Dumnezeu? Ei spun: „Dumnezeu stabilește cine este șeful văzând cine se consumă și suferă cel mai mult pentru el și cine plătește cel mai mare preț. El determină cine poate intra în Împărăție și cine primește cununi văzând cine este capabil să alerge de colo-colo, să vorbească elocvent și cine are spiritul unui bandit și poate să ia lucrurile cu forța. Cum a spus Pavel: «M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății» (2 Timotei 4:7-8)." Ei urmează aceste cuvinte ale lui Pavel și cred că acestea sunt adevărate, dar ignoră toate cerințele și afirmațiile lui Dumnezeu pentru omenire, gândind: „Aceste lucruri sunt neînsemnate. Tot ceea ce contează este că, odată ce mi-am dus lupta și mi-am terminat cursa, voi primi o cunună în final. Este adevărat. Nu asta vrea să spună dumnezeu? Dumnezeu a rostit mii și mii de cuvinte și a ținut nenumărate predici. În cele din urmă, ceea ce vrea el să le spună oamenilor este că, dacă vrei cununi și recompense, depinde de tine să

lupți, să te zbați, să pui mâna și să le iei.” Nu este aceasta logica antihriștilor? În adâncul inimilor lor, așa văd mereu antihriștii lucrarea lui Dumnezeu și așa interpretează ei cuvântul și planul de gestionare al lui Dumnezeu. Firea lor este ticăloasă, nu-i așa? Ei deformează intențiile lui Dumnezeu, adevărul și toate lucrurile pozitive. Ei privesc planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii drept o negociere deșartă și văd datoria pe care Creatorul le cere oamenilor să o îndeplinească drept o expropriere, agresiune, decepție și negociere deșartă. Nu este aceasta firea ticăloasă a antihriștilor? Antihriștii cred că pentru a obține binecuvântări și a intra în Împărăția cerurilor, trebuie să obțină asta printr-o negociere și că așa este corect, rațional și cât se poate de justificat. Nu este aceasta logica ticăloasă? Nu este aceasta logica satanică? Antihriștii au întotdeauna astfel de păreri și atitudini în adâncul inimilor lor, ceea ce dovedește că firea antihriștilor este prea ticăloasă.

Din cele câteva puncte de conținut despre care tocmai am avut părtășie, ați fost capabili să vedeți firea ticăloasă a antihriștilor? (Da.) Primul punct a fost cum își percep antihriștii datoria, nu-i așa? Așadar, cum își percep antihriștii datoria? (Antihriștii cred că datoria lor este o tranzacție; o dau la schimb pentru propria destinație și propriile interese. Indiferent cât de mult a lucrat Dumnezeu asupra oamenilor, cât de multe cuvinte a rostit către ei și cât de multe adevăruri a exprimat către ei, ei uită toate acestea și continuă să își facă datoria cu intenția de a face o tranzacție cu Dumnezeu.) Antihriștii cred că datoria lor este o tranzacție. Își fac datoria cu intenția de a face o tranzacție și de a dobândi binecuvântări. Consideră că ar trebui să creadă în Dumnezeu de dragul de a obține binecuvântări și că este un lucru potrivit să dobândească binecuvântări, făcându-și datoria. Denaturează lucrul pozitiv care este îndeplinirea datoriei și denigrează valoarea și semnificația îndeplinirii datoriei în calitate de ființă creată, denigrând în același timp și legitimitatea acestui lucru; transformă într-o tranzacție datoria pe care ființele create ar trebui să o îndeplinească în mod firesc. Aceasta este ticăloșia antihriștilor; acesta este primul punct. Al doilea punct este că antihriștii nu cred în existența lucrurilor pozitive sau a adevărului și nu cred și nu recunosc despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul. Nu este o ticăloșie? (Ba da.) Ce este ticălos în asta? Cuvintele lui Dumnezeu sunt realitatea tuturor lucrurilor pozitive, totuși antihriștii nu o pot vedea și nu o recunosc. Consideră cuvintele lui Dumnezeu niște sloganuri, un fel de teorie, și denaturează faptul că vorbele lui Dumnezeu sunt adevărul. Care este cea mai mare și principala problemă aici? Dumnezeu vrea să folosească aceste cuvinte pentru a mântui omenirea, iar omul trebuie să accepte cuvintele lui Dumnezeu, înainte să poată fi curățit și să obțină mântuirea – acesta este un fapt și este adevărul. Antihriștii nu recunosc sau nu acceptă această promisiune a lui Dumnezeu către omenire. Spun: „Să fiu mântuit? Să fiu curățit? Ce rost are? E inutil! Dacă sunt curățit, chiar pot să fiu mântuit și să intru în împărăția cerurilor? Nu cred!” Nu dau nicio atenție acestei chestiuni și nu sunt interesați de ea. Care este implicația nerostită a acestui lucru? Că nu cred despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul; cred că sunt doar zicale și doctrine. Nu recunosc, nici nu cred că

acestea îi pot curăți sau mântui pe oameni. Acest lucru poate fi comparat cu momentul în care Dumnezeu l-a definit pe Iov drept o persoană care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău și un om desăvârșit. Sunt aceste cuvinte pe care le-a spus Dumnezeu adevărul? (Da.) Așadar, de ce ar spune Dumnezeu așa ceva? Care este baza? Dumnezeu observă comportamentul oamenilor, le scrutează inimile și le vede esența și, pe baza acestor lucruri, a spus că Iov se temea de Dumnezeu, se ferea de rău și era un om desăvârșit. Dumnezeu l-a observat pe Iov mai mult de o zi sau două, iar manifestările lui Iov de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău au durat și ele mai mult de o zi sau două și, cu siguranță, nu au acoperit doar una sau două chestiuni. Așadar, ce atitudine a adoptat Satana față de acest fapt? (Una sceptică și de îndoială.) Satana nu a fost doar sceptic, ci a negat asta. Pe scurt, cuvintele sale au fost: „I-ai dat atât de multe lui Iov, inclusiv vaci, oi și nenumărate bunuri. Are motive să te venereze. Spui că Iov este un om desăvârșit, dar cuvintele tale nu sunt plauzibile. Cuvintele tale nu sunt adevărul, nu sunt reale, sunt greșite, iar eu le neg.” Nu asta a vrut să spună Satana? (Ba da.) Dumnezeu a spus: „Iov se teme de Dumnezeu și se ferește de rău, este un om desăvârșit.” Ce a spus Satana? (L-ar venera pe dumnezeu fără motiv?) Satana a spus: „Greșit, nu este un om desăvârșit! A primit multe beneficii și binecuvântări de la tine, așa că se teme de tine. Dacă îi iei aceste beneficii și binecuvântări, nu se va teme de tine – nu este un om desăvârșit.” Așadar, Satana va pune sub semnul întrebării și va nega fiecare propoziție rostită de Dumnezeu. Satana neagă cuvintele lui Dumnezeu și definițiile sau afirmațiile Lui despre orice. Putem spune că Satana neagă adevărul? (Da.) Aceasta este realitatea. Așadar, care este atitudinea antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu care expun, judecă și mustră omenirea și îi înaintează omenirii diverse cerințe specifice? Le recunosc și spun „Amin!”? Le pot urma? (Nu, nu le pot urma.) Ați putea spune că, în inimile lor, răspunsul imediat al antihriștilor la tot felul de cuvinte ale lui Dumnezeu este: „Greșit! Chiar așa stau lucrurile? Cum se face că spui că asta e realitatea? Nu e corect – nu cred asta. De ce sunt atât de neplăcute vorbele tale? Dumnezeu nu ar vorbi așa! Dacă aș vorbi eu, ar trebui să se spună astfel.” Judecând după aceste atitudini ale antihriștilor față de Dumnezeu, pot ei să respecte cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul? Categoric nu. Asta e ticălos la ei; acesta este al doilea punct. Al treilea punct este ceea ce gândesc antihriștii despre scopul planului de gestionare al lui Dumnezeu, acela că Dumnezeu vrea să mântuiască omenirea și să-i permită să se elibereze de firile corupte ale Satanei și de forțele întunericului și să obțină mântuirea. De ce se spune despre firea lor că este ticăloasă? Cred că asta este o tranzacție și chiar cred că nu este decât un joc. Un joc între cine? Un joc între un zeu de legendă și un grup de oameni ignoranți și nesăbuiți, care vor să intre în Împărăția Cerurilor și să se elibereze de lumea suferinței. Aceasta este și o tranzacție în care ambele părți sunt participanți voluntari, unde o parte este dispusă să dea și cealaltă este dispusă să primească. Este genul acesta de joc. Așa văd ei planul de gestionare al lui Dumnezeu – oare nu este aceasta dezvăluirea firii ticăloase a antihriștilor? Întrucât antihriștii sunt plini de ambiții și întrucât

doresc o destinație și binecuvântări, transformă cea mai frumoasă întreprindere a omenirii și lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu de a mântui omenirea într-un joc, o tranzacție – aceasta este firea coruptă a antihriștilor. Antihriștii mai au o manifestare, care sună destul de comic și absurd. De ce este absurdă? Antihriștii nu cred în toată lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu, nici nu cred că tot ce a spus Dumnezeu este adevărul și poate mântui omenirea, dar sunt inepuizabili în disponibilitatea lor de a îndura greutăți, a plăti un preț și a face și a facilita această tranzacție. Nu e amuzant? Desigur, aceasta nu este ticăloșia antihriștilor, ci prostia lor. Pe de o parte, nu cred că Dumnezeu există, nu recunosc despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul și chiar denaturează planul de gestionare al lui Dumnezeu, dar, pe de altă parte, vor totuși să dobândească beneficii personale din cuvintele lui Dumnezeu și din planul Său de gestionare. Cu alte cuvinte, pe de o parte nu cred în existența tuturor acestor fapte, darămite în autenticitatea lor, în vreme ce, pe de altă parte, vor totuși să obțină profituri și avantaje, vrând să fie oportuniști și să dobândească lucrurile pe care nu le pot obține în lume, toate acestea în timp ce se consideră totuși extrem de inteligenți. Nu e amuzant? Se amăgesc singuri și sunt extrem de proști.

Tocmai am disecat firile ticăloase ale antihriștilor, folosind trei manifestări, și am concluzionat cu încă una: antihriștii sunt atât de proști încât lumea nu știe dacă să râdă sau să plângă. Care sunt cele trei manifestări? (În primul rând, antihriștii consideră că îndeplinirea datoriei lor este o tranzacție; în al doilea rând, antihriștii nu recunosc cuvântul lui Dumnezeu, nu cred că acesta este un lucru pozitiv și nu recunosc că îi poate mântui pe oameni, ci îl consideră a fi teorii și sloganuri; în al treilea rând, antihriștii consideră că lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu de a mântui omenirea este o tranzacție goală și un joc.) Și încă o manifestare? (Ridicolul și prostia extraordinară a antihriștilor.) Nu sunt acestea foarte specifice? (Ba da.) Ați spune că felul de persoană care are această fire are o stare mentală și o rațiune oarecum anormale? (Da.) În ce fel sunt anormale? (Antihriștii vor să facă tranzacții cu Dumnezeu și să primească perspective și o destinație de la El, dar tot nu cred în planul de gestionare al lui Dumnezeu sau că El poate mântui omenirea. Gândirea lor este contradictorie, lucrurile pe care le vor sunt lucruri pe care le neagă. În mod fundamental, acest lucru nu are sens, așa că rațiunea lor este anormală și este ceva în neregulă cu starea lor mentală.) Asta arată că le lipsește umanitatea normală. Nu știu că se contrazic singuri cu aceste moduri de a gândi și calcule. Cum se întâmplă asta? (Urmează mereu calea greșită pentru că nu acceptă niciodată adevărul și nici nu-l practică.) Și știu că această cale pe care merg este cea greșită? Cu siguranță nu știu. Dacă ar ști că a face asta ar duce la a suferi pierderi, atunci cu siguranță nu ar face-o. Se gândesc că a face asta le oferă un avantaj: „Uitați-vă cât de deștept sunt! Niciunul dintre voi nu poate vedea lucrurile așa cum sunt; toți sunteți nesăbuiți. Cum puteți fi atât de candizi? Unde este dumnezeu? Nu-l pot vedea sau atinge și nu există nicio garanție că promisiunile lui dumnezeu se pot îndeplini! Uitați-vă cât de isteț sunt – când fac un pas în față, mă gândesc cu zece pași

în avans, dar voi nu faceți calcule nici măcar pentru un pas.” Se cred atât de inteligenți! Prin urmare, după ce își fac datoria timp de doi sau trei ani, unii se gândesc: „Îmi fac datoria de câțiva ani și tot nu am câștigat nimic, nu am fost martor la niciun miracol și nici nu am văzut niciun fenomen neobișnuit. Înainte, luam trei mese pe zi și încă mai iau trei mese pe zi. Dacă sar o masă, mi se face foame. Dacă pierd o oră sau două de somn, mi-e somn toată ziua. Nu am dobândit nicio putere specială! Toată lumea spune că dumnezeu e omnipotent și că poți primi mari binecuvântări dacă îți faci datoria. Mi-am făcut datoria mai mulți ani și nimic nu este diferit. Nu așa stau lucrurile și acum? Am adesea slăbiciuni, negativism și doleanțe. Toată lumea spune că adevărul îi poate schimba pe oameni și că la fel poate face și cuvântul lui dumnezeu, dar eu nu m-am schimbat deloc. În inima mea, încă mi-e dor adesea de părinții mei, de copiii mei și chiar mă gândesc la zilele petrecute în lume în trecut. Așadar, ce anume face dumnezeu asupra oamenilor? Ce am câștigat? Toată lumea spune că, atunci când oamenii cred în dumnezeu și obțin adevărul, câștigă ceva, dar dacă ar fi câștigat, oare nu ar fi diferiți de restul? Acum îmbătrânesc, sănătatea mea nu mai e la fel cum era. Ridurile de pe față mi s-au adâncit mult. Nu se spune că oamenii care cred în dumnezeu întineresc cu cât trăiesc mai mult? Eu de ce am îmbătrânit în loc să întineresc? Oricum, cuvintele lui dumnezeu nu sunt precise, trebuie să fac planuri pentru mine însumi. Văd că la asta se rezumă credința în dumnezeu: în fiecare zi, sunt ocupat cu citirea cuvântului lui dumnezeu, participarea la adunări, cântatul de imnuri și îndeplinirea propriei datorii. Mi se pare plictisitor și nu mă simt mai diferit decât înainte.” De îndată ce gândesc astfel, vor avea necazuri, nu-i așa? Continuă să se gândească: „Acum chiar sufăr când îmi fac datoria, promisiunile și binecuvântările lui dumnezeu par foarte îndepărtate. În plus, unii oameni care cred în dumnezeu mor în dezastre, prin urmare, măcar există așa ceva, protecția omului de către dumnezeu? Să spunem că nu, atunci articolele de mărturie pe care le-au scris unii, spunând că dumnezeu a făcut miracole ca să le salveze viețile în cele mai periculoase momente, sunt adevărate sau false?” Se tot gândesc la asta și, în inimile lor, sunt nesiguri și, atunci când continuă să-și facă datoria, se simt apatici și lipsiți de entuziasm și de inițiativă. Continuă să se retragă și încep să facă lucrurile fără tragere de inimă și superficial. Ce calcule fac în mintea lor? „Dacă nu primesc binecuvântări, dacă e întotdeauna așa, atunci trebuie să fac alte planuri. Trebuie să reevaluez dacă voi continua sau nu să îmi fac datoria și cum o voi face în viitor. Nu trebuie să mai fiu nesăbuit. Altfel, în viitor, nu îmi voi primi perspectivele și destinul sau cununa și nu mă voi fi bucurat nici de fericirea lumească. Atunci, nu cumva tot acest efort va fi inutil și în zadar? Dacă voi continua să nu obțin nimic, așa ca acum, atunci înainte îmi era mai bine, lucrând și urmărind lumea în timp ce credeam în dumnezeu doar cu numele. Dacă dumnezeu nu spune niciodată când se va termina lucrarea, când va răsplăti oamenii, când se va încheia datoria și când dumnezeu se va arăta public omenirii, dacă dumnezeu nu le dă niciodată oamenilor explicații precise, atunci pentru ce îmi pierd timpul aici? Mi-ar fi mai bine dacă m-aș întoarce să câștig bani în lume și să

mă bucur de fericirea lumească. Cel puțin nu-mi voi fi irosit viața. Cât despre lumea care va veni, cine știe? Totul e o necunoscută. Deocamdată, pur și simplu voi trăi bine această viață." Nu s-a petrecut o schimbare în mințile lor? Când calculează în felul acesta și merg pe calea greșită, mai pot să își facă bine îndatoririle? (Nu, nu mai pot.) Unii spun: „Antihriștilor le place statutul, nu-i așa? Dacă le dai o funcție, oare nu vor rămâne în casa lui Dumnezeu?" Au nevoie antihriștii de statut în acest moment? Poate că, în prezent, statutul nu este cel mai important lucru pentru ei. De ce au nevoie? Au nevoie ca Dumnezeu să le dea o explicație precisă. Dacă nu pot câștiga binecuvântări, atunci vor pleca. Pe de o parte, dacă nu pot fi puși într-o funcție importantă în timp ce își fac datoria, atunci simt că perspectivele lor sunt nesigure, sumbre și lipsite de speranță. Pe de altă parte, dacă, pe măsură ce își fac datoria, lucrurile nu merg niciodată așa cum se așteaptă ei să meargă – dacă nu sunt personal martori ai coborârii lui Dumnezeu cu slava Lui în ziua în care lucrarea Sa măreață se va încheia sau dacă Dumnezeu nu le spune clar în ce an, lună, zi, oră și minut Se va arăta public omenirii, când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu și când vor veni marile catastrofe, dacă nu le spune clar aceste lucruri, atunci inimile lor vor fi neliniștite. Nu sunt capabili să-și facă îndatoririle și, în același timp, să rămână la locul lor și nu se pot simți mulțumiți de această situație. Ce își doresc este un rezultat, ce își doresc este ca Dumnezeu să le dea o declarație în limbaj precis și să le permită să știe clar dacă pot primi toate lucrurile pe care le vor. Dacă așteaptă prea mult și în zadar această declarație, vor face alte calcule în mintea lor. Ce calcule? Vor calcula cine poate să le ofere fericire, cine poate să le ofere lucrurile pe care le vor și, dacă nu pot obține lucrurile în lumea care va veni, atunci trebuie să obțină tot ce vor în această viață. Dacă această lume și omenirea le poate da, în viața aceasta, binecuvântări, confort și plăceri ale trupului, o reputație și statut, atunci Îl vor abandona pe Dumnezeu oricând, în orice circumstanțe și își vor trăi viața bună. Acestea sunt calculele antihriștilor. În casa lui Dumnezeu, pot renunța la datoria lor și pot lăsa din mână lucrarea pe care o fac oricând, în orice circumstanțe, pentru a urmări fericirea și perspectivele lumești. Unii oameni pot chiar să îi vândă pe frații și surorile lor, să vândă interesele casei lui Dumnezeu și să-L trădeze pe Dumnezeu pentru a obține beneficii și perspective lumești. Prin urmare, oricât de remarcabili ar putea părea antihriștii în îndeplinirea îndatoririlor lor, oricât de competitivi, ei pot să renunțe cu toții la îndatoririle lor, să-L trădeze pe Dumnezeu și să părăsească oricând casa Lui, în orice circumstanțe. Ar putea să vândă casa lui Dumnezeu oricând, în orice circumstanțe, devenind iude. Dacă antihriștii își fac îndatoririle, inevitabil vor folosi acest lucru ca pe o monedă de schimb. Cu siguranță vor încerca să-și satisfacă propria dorință de a câștiga rapid binecuvântări – cel puțin încercând să-și satisfacă mai întâi dorința pentru beneficiile statutului și să dobândească adorația celorlalți și apoi încercând să intre în Împărăția Cerurilor și să-și primească răsplata. Limita de timp în care își fac datoria s-ar putea să fie de trei ani sau de cinci, chiar 10 sau 20 de ani. Acesta este timpul pe care ei îl alocă lui Dumnezeu și este cel mai lung timp pe care și-l oferă ca să își facă datoria. Când

expiră această limită de timp, rezistența lor își va fi atins și ea limita. Deși pot face concesii pentru dorința lor de binecuvântări, pentru o destinație frumoasă, o cunună și recompense și pot îndura greutăți și plăti prețul în casa lui Dumnezeu, trecerea timpului nu-i va face niciodată să uite sau să renunțe la perspectivele și destinul lor, nici la ambițiile și dorințele personale și cu atât mai puțin aceste lucruri se vor schimba sau se vor estompa cu trecerea timpului. Prin urmare, judecând după această esență a antihriștilor, ei sunt neîncrezători și oportuniști în toată regula, cărora nu le plac lucrurile pozitive și iubesc doar lucrurile negative, un grup de degenerați care vor să-și facă loc blufând în casa lui Dumnezeu; acești oameni sunt vrednici de dispreț.

Una dintre principalele intenții și atitudini ale antihriștilor față de datoria lor este de a o folosi ca pe o ocazie să facă tranzacții cu Dumnezeu și să dobândească beneficiile pe care le vor. De asemenea, ei cred: „Când oamenii își abandonează familiile și renunță la perspectivele lor lumești ca să-și facă datoria în casa lui dumnezeu, e de la sine înțeles că se cuvine să câștige ceva, să primească ceva în schimb. Doar acest lucru e corect și rezonabil. Dacă îți faci datoria și nu primești nimic, chiar dacă primești câteva adevăruri, nu merită. Schimbarea firii nu este nici ea un beneficiu tangibil – chiar dacă ai obținut mântuirea, nimeni nu va putea să o vadă!” Acești neîncrezători se fac că nu văd cerințele pe care le are Dumnezeu de la omenire. Nu le recunosc, nici nu le cred și adoptă o atitudine de negare. Judecând după atitudinile și intențiile cu care își tratează datoria, este clar că antihriștii nu sunt oameni care urmăresc adevărul, ci neîncrezători și oportuniști; sunt ai Satanei. Ați auzit că Satana poate face cu loialitate o datorie? (Nu.) Dacă Satana își poate face „datoria” înaintea lui Dumnezeu, atunci acest cuvânt trebuie să fie pus între ghilimele, pentru că Satana face această datorie în mod pasiv și deoarece este constrâns, Satana e manipulat de Dumnezeu și Dumnezeu îl exploatează. Prin urmare, din cauza esenței lor de antihriști, pentru că nu iubesc adevărul, sunt scârbiți de el și, chiar mai mult de atât, din cauza naturii lor ticăloase, antihriștii nu își pot face îndatoririle de ființe create necondiționat sau fără să fie compensați, nu pot urmări sau dobândi adevărul în timp ce își fac îndatoririle și nici nu și le pot face în conformitate cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu. Din cauza acestei naturi a lor, a atitudinii cu care își tratează îndatoririle și a diverselor manifestări pe care le au când le îndeplinesc, antihriștii își neglijează îndatoririle. Pe parcursul îndeplinirii propriilor îndatoriri, pot face rău și pot juca un rol perturbator și tulburător în lucrarea casei lui Dumnezeu oricând, în orice circumstanțe. Care este manifestarea principală și proeminentă în decursul îndeplinirii îndatoririlor pe care le au? Este aceea de a acționa cu încăpățânare și în mod arbitrar, a face ei înșiși legea și a face lucrurile fără să-i consulte pe ceilalți. Fac lucrurile așa cum le place, fără să țină cont de consecințe. Se gândesc doar cum pot ajunge în frunte și cum pot controla mai mulți oameni făcându-și îndatoririle. Vor doar să-I arate lui Dumnezeu că au îndurat greutăți și au plătit prețul făcându-și îndatoririle, că au capital și sunt îndreptățiți să-I ceară lui Dumnezeu recompense și o cunună, astfel încât să-și îndeplinească ambițiile și dorințele și să-și atingă scopul de a primi binecuvântări.

În decursul îndeplinirii îndatoririlor lor, antihriștii calculează constant pentru propriile perspective și propriul destin: de câți ani își fac îndatoririle, câte greutăți au îndurat, câte lucruri au abandonat pentru Dumnezeu, ce preț au plătit, câtă energie au consumat, la câți ani din tinerețea lor au renunțat și dacă acum sunt îndreptățiți să primească recompense și o cunună; dacă au acumulat suficient capital în acești câțiva ani în care și-au făcut îndatoririle, dacă sunt persoane favorizate în ochii lui Dumnezeu, înaintea Lui, și dacă sunt persoane care, în ochii lui Dumnezeu, pot primi recompense și o cunună. Pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor lor, cântăresc, calculează și plănuiesc constant în felul acesta și, în același timp, observă cuvintele și expresiile celorlalți și evaluările și afirmațiile fraților și surorilor cu privire la ei. Desigur, lucrul care îi preocupă cel mai mult este dacă Cel de mai sus știe că ei există și că își fac îndatoririle. Sunt și mai preocupați de felul în care Cel de mai sus îi vede, vorbește despre ei, îi evaluează și dacă Cel de mai sus le înțelege „intențiile minuțioase” când îndură greutăți și plătesc prețul, dacă Cel de mai sus știe clar suferința și necazurile pe care le-au îndurat în anii în care L-au urmat pe Dumnezeu și cum Dumnezeu din Ceruri judecă tot ce fac. În timp ce se ocupă cu îndatoririle pe care le au, mințile lor calculează și ele constant și caută să obțină informații din surse multiple, cântăresc dacă pot să evite dezastrele, să câștige aprobarea lui Dumnezeu și să primească acea cunună necunoscută și binecuvântări. Acestea sunt lucrurile pe care le calculează adesea în adâncul inimii lor, lucrurile primare și esențiale pe care le calculează în orice moment din orice zi. Totuși, nu încearcă niciodată să chibzuiască sau să reflecteze dacă ei înșiși sunt oameni care practică adevărul; cât anume din adevăr înțeleg; cât din adevărul pe care îl înțeleg îl pot pune în practică de fapt; dacă firea lor a trecut printr-o schimbare reală; dacă există măcar o fărâmă de sinceritate sau denaturări, tranzacții sau cereri în lucrurile pe care le fac pentru Dumnezeu; câtă corupție au dezvăluit în îndeplinirea îndatoririlor lor; dacă fiecare datorie și sarcină pe care o fac în fiecare zi este îndeplinită conform adevărurilor-principii; și dacă îndeplinirea propriilor îndatoriri se ridică la înălțimea așteptărilor și împlinește intențiile lui Dumnezeu. Nu reflectează și nu chibzuiesc niciodată la aceste lucruri. Calculează doar dacă pot obține binecuvântări în viitor și care este destinația lor. Își calculează doar propriile interese, câștigurile și pierderile, dar nu consumă deloc energie și nici nu depun eforturi pentru adevăr, schimbarea firii sau cum să îndeplinească intențiile lui Dumnezeu. Antihriștii nu practică niciodată reflectarea asupra propriilor firi corupte sau asupra căilor greșite pe care au mers, nu le cunosc, nici nu le disecă și nu se gândesc niciodată cum să-și schimbe perspectiva greșită. Nu vor urî niciodată faptul că au încălcat adevărul și au făcut multe lucruri rele ca să I se împotrivească lui Dumnezeu, nu se vor urî niciodată pe ei înșiși pentru că trăiesc după firile lor corupte și nu vor avea niciodată remușcări pentru căile greșite pe care au mers sau pentru lucrurile pe care le-au făcut ca să perturbe și să tulbure. Pe parcursul îndeplinirii propriei datorii, pe lângă faptul că-și ascund cu orice preț lipsurile, slăbiciunile, negativismul, pasivitatea și firea coruptă, fac tot ce le stă în putință să se pună în valoare, astfel încât să ajungă

în frunte, și se gândesc la toate modalitățile posibile prin care să-I arate lui Dumnezeu și aleșilor Lui talentele, darurile și abilitățile lor. Se folosesc de asta ca să se aline și să se convingă că au capitalul și siguranța că vor primi o cunună și recompense și că nu trebuie să meargă pe calea urmăririi adevărului. Prin urmare, rațiunea antihriștilor nu este sănătoasă. În orice fel este comunicat adevărul și oricât de clar este, ei tot nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu sau care anume este scopul credinței în Dumnezeu și care este calea corectă pe care ar trebui să meargă oamenii. Din cauza firii și a naturii lor ticăloase și din cauza naturii-esențe a unor asemenea oameni, în adâncul inimii, nu pot distinge ce anume este adevărul și ce sunt lucrurile pozitive, ce anume este corect și ce anume este greșit. Se agață strâns de ambițiile și dorințele lor, considerându-le a fi adevărul, singurele țeluri în viață și cea mai dreaptă întreprindere. Nu știu adevărul că, dacă firea unui om nu se schimbă, atunci acesta va fi pentru totdeauna un dușman al lui Dumnezeu și nu știu că binecuvântările pe care Dumnezeu i le dă și felul în care îl tratează nu se bazează pe calibrul, darurile, talentele sau capitalul acestuia, ci pe cât de mult adevăr practică și cât de mult adevăr dobândește și dacă este un om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Acestea sunt adevărurile pe care antihriștii nu le vor înțelege niciodată. Antihriștii nu vor vedea asta niciodată și în această privință sunt cei mai nesăbuiți. Care este, de la început până la sfârșit, atitudinea antihriștilor față de datoria lor? Cred că îndeplinirea datoriei este o tranzacție, că oricine se consumă cel mai mult în datoria lui, aduce cele mai mari contribuții în casa lui Dumnezeu și îndură cei mai mulți ani în casa lui Dumnezeu acela va avea o șansă mai mare de a fi binecuvântat și de a obține o cunună în final. Aceasta este logica antihriștilor. Este corectă această logică? (Nu.) Este ușor de schimbat o asemenea perspectivă? Nu este ușor de schimbat. Acest lucru este decis de natura-esență pe care o au antihriștii. În inimile lor, antihriștii sunt scârbiți de adevăr, nu îl caută deloc și merg pe calea greșită, așa că perspectiva lor de a face tranzacții cu Dumnezeu nu este ușor de schimbat. Până la urmă, antihriștii nu cred că Dumnezeu este adevărul, sunt neîncrezători, sunt aici ca să speculeze și să dobândească binecuvântări. Pentru neîncrezători, a crede în Dumnezeu este în sine un lucru de neconceput, absurd. Vor să facă o tranzacție cu Dumnezeu și să dobândească binecuvântări îndurând suferințe și plătind prețul pentru Dumnezeu, lucru care este și mai absurd.

Antihriștii cred în Dumnezeu doar ca să dobândească binecuvântări și o cunună. Nu au mers pe această cale pentru că i-a forțat cineva, cu atât mai puțin pentru că au fost îndrumați greșit în vreun fel de cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a oferit promisiuni omenirii, dar, în același timp, i-a oferit și un număr mare de adevăruri și a înaintat multe cerințe de la aceasta, lucru pe care oamenii normali ar trebui să fie capabili să îl vadă. Ce cred oamenii cu rațiunea umanității normale? „Nu este ușor să dobândesc aceste binecuvântări, așa că trebuie să acționez conform cerințelor lui Dumnezeu și să merg pe calea corectă; nu trebuie să merg pe calea lui Pavel. Dacă oamenii merg pe calea lui Pavel, atunci sunt complet terminați. Doar atunci când oamenii cred în cuvintele lui

Dumnezeu, le acceptă și li se supun, toate promisiunile, binecuvântările, perspectivele și destinul despre care a vorbit Dumnezeu au o legătură cu ei. Dacă nu cred în aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, nu le acceptă și nu li se supun, atunci toate aceste promisiuni și binecuvântări despre care a vorbit Dumnezeu nu au nicio legătură cu ei." Oamenii cu rațiunea umanității normale vor gândi așa, dar antihriștii de ce nu gândesc așa? Antihriștii sunt satane, diavoli, și nu au rațiunea umanității normale – acesta este primul motiv. Al doilea este că antihriștii sunt scârbiți de adevăr, nu cred fiecare cuvânt rostit din gura lui Dumnezeu și sunt scârbiți de lucrurile pozitive. Poate o persoană care nu recunoaște adevărul și este scârbită de lucrurile pozitive să practice în conformitate cu adevărul și cu lucrurile pozitive? (Nu, nu poate.) E ca și cum ai face un lup să mănânce iarbă, ca o oaie – în mod fundamental, nu poate să facă asta. Când nu există carne și e pe cale să moară de foame, s-ar putea să fie forțat să mănânce puțină iarbă, dar odată ce există carne de mâncat, prima alegere este cu siguranță să mănânce carne; acest lucru este decis de natura lupului. Antihriștii au o asemenea natură. Interesele lor îi pot face să dea dovadă de unele comportamente bune, să plătească un anumit preț și să aibă câteva manifestări bune, dar nu pot renunța niciodată la urmărirea beneficiilor și la dorința de a le dobândi. De exemplu, ceea ce urmăresc pe parcursul îndeplinirii datoriei lor sunt interesele personale și lucrul la care se gândesc este cum să-și transforme îndeplinirea datoriei în capital pentru a dobândi beneficii pentru ei înșiși. Odată ce li se spulberă această speranță și odată ce această linie de apărare se prăbușește, pot renunța oricând la datoria lor, în orice circumstanțe. Când vine acel moment și le spui cât de bună, absolut firească și justificată este îndeplinirea datoriei, oare vor asculta? (Nu, nu vor asculta.) Când decid să renunțe și să plece, oamenii vor încerca să-i convingă: „Ar trebui să rămâi. E bine să-ți faci datoria și e foarte greu să te întorci în lume. Nu vei câștiga nimic, vei fi hărțuit și epuizat, nu vei dobândi adevărul și nu vei avea nicio șansă la mântuire." Oamenii ar putea să creadă că e în regulă să le dea sfaturi, dar nu numai că nu vor rămâne, dar vor și plânge rușinați. De ce vor plânge? (Se simt nedreptățiți.) E adevărat. Și în ce fel sunt nedreptățiți? (Se simt nedreptățiți pentru că ei cred că au îndurat multă suferință și au plătit un preț enorm, dar nu au dobândit ce și-au dorit.) Cred că nu au dobândit nimic și sunt plini de doleanțe. Dumnezeu face o lucrare măreață, dar asta nu i-a emoționat niciodată și nici nu au vărsat nicio lacrimă pentru asta, dar când alții încearcă să-i convingă, încep să plângă. Dacă s-au simțit nedreptățiți, de ce nu au spus asta? Nu s-ar rezolva lucrurile dacă ar afirma asta clar? Pentru ce plâng? De ce nu vorbesc pur și simplu pe șleau? Pentru că gândurile lor sunt de nerostit, așa încât până și lor le este rușine să vorbească despre ele. La început, l-au făcut un jurământ lui Dumnezeu care a zguduit cerul și pământul, dar acum? „Regret ce am făcut; cum am putut să fiu atât de nesăbuit? Dacă aș fi știut că se va ajunge la asta, nu aș fi acționat cum am făcut în trecut! Pe atunci nu înțelegeam nimic. Au spus că este bine să crezi în dumnezeu, așa că am crezut în el. Ba chiar mi-am abandonat familia și slujba ca să-mi fac datoria în casa lui dumnezeu. Am suferit mult, am fost persecutat și am fost

arestat, dar nu am câștigat absolut nimic din îndeplinirea datoriei mele în ultimii ani.” Se simt nedreptățiți și îndurerați și regretă tot ce au făcut. Cred că nu a meritat, că au fost păcăliți și înșelați. Ce credeți că ar trebui să fie făcut în privința unei asemenea persoane? (Ar trebui să fie alungată repede.) Ați mai încerca să o convingeți? (Nu.) Dacă veți continua să încercați să o convingeți, se va zvârcoli pe podea, având un acces de furie. Nu ar trebui sub nicio formă să încercați să convingeți asemenea oameni.

Casa lui Dumnezeu este țara bună a Canaanului. Este o bucată de pământ pur. Oamenii vin în casa lui Dumnezeu și primesc judecata și emondarea cuvintelor care provin de la Dumnezeu și primesc aprovizionarea, sprijinul, îndrumarea și binecuvântările Lui. Dumnezeu lucrează și păstorește personal și, chiar dacă oamenii trebuie să plătească un oarecare preț și să îndure puțină suferință, merită. Tot ce fac oamenii pentru a se elibera de această lume rea, pentru a-și schimba firile și a fi mântuiți merită, însă, pentru antihriști, dacă nu e pentru a dobândi binecuvântări sau recompense, dacă recompensele și cununa nu există, atunci nu merită să facă toate aceste lucruri – toate sunt acțiuni nesăbuite și manifestări ale faptului că au fost păcăliți. Oricât de mare ar fi hotărârea pe care au luat-o anterior sau oricât de solemn ar fi jurământul pe care l-au făcut, toate pot fi șterse pur și simplu și nu pot fi luate în calcul. Dacă suferă și plătesc astfel un preț în îndeplinirea datoriei lor și, în final, nu dobândesc nimic, atunci ar fi mai bine să scape din acest „loc tulburat” cât mai curând posibil. Antihriștii consideră că a se consuma pentru Dumnezeu, a îndura greutăți și a plăti un preț în timp ce-și fac datoria sunt lucruri pe care nu au de ales decât să le facă și o monedă de schimb pentru a obține capital, pe care să-l dea la schimb pentru o cunună și recompense. Această premisă în sine este greșită, deci care este rezultatul final? Unii oameni își pierd interesul de a-și îndeplini datoria și nu pot munci până la sfârșit. În același timp, din cauza naturii-esențe pe care o au, asemenea oameni încalcă în mod constant adevărurile-principii pe parcursul îndeplinirii datoriei lor, purtându-se nesăbuit și arbitrar și făcând doar lucruri care perturbă și tulbură. Așadar, în ce se transformă îndatoririle pe care le fac ei? După părerea lui Dumnezeu, nu sunt fapte bune, ci fapte rele și încă multe. Astfel de rezultate au o cauză primară. Poate o persoană care pur și simplu nu crede în adevăr sau în cuvintele lui Dumnezeu să se comporte conform acestora? Categoric nu. Doar va găsi orice ocazie să se dea mare, să preia puterea, să-i controleze pe ceilalți, să controleze comportamentul și gândurile celorlalți și chiar să controleze totul în ceea ce-i privește pe oameni, pentru scopurile proprii. Prin urmare, unii dintre acești oameni care comit multe fapte rele sunt excluși, iar unii care sunt fățarnici într-o oarecare măsură și se pricep să se prefacă rămân în continuare în casa lui Dumnezeu. De ce se spune că acești oameni rămân în casa lui Dumnezeu? Acești oameni nu au făcut un rău evident și unii dintre ei chiar își știu locul și sunt cumsecade și ascultători, făcând orice li se cere, dar în ceea ce privește esența lor, nu-și pot îndeplini îndatoririle și obligațiile cât mai bine posibil. Nu se consumă pentru Dumnezeu, ci fac lucrurile de mântuială și pierd vremea, crezând că, dacă îndură până la sfârșit, vor câștiga și vor dobândi ceva. Ce fel de oameni sunt

ei? Sunt acei oportuniști, acei oameni care, în mod fundamental, nu urmăresc adevărul. Unii oameni au făcut ceva rău în casa lui Dumnezeu, dar, conform decretelor administrative ale acesteia, nu au ajuns la nivelul de a fi îndepărtați și excluși și continuă să-și facă îndatoririle. De fapt, în adâncul inimii, știu că motivul pentru care casa lui Dumnezeu nu i-a îndepărtat sau exclus nu este că nu e bine informată în privința lor sau nu cunoaște adevărata lor stare de fapt, ci din diverse alte motive. O parte din oamenii aceștia care nu au fost excluși sunt, de asemenea, antihriști. De ce spun asta? Pentru că acești oameni nu au nicio șansă, totuși, pe baza naturii-esențe pe care o au, odată ce câștigă statut și exercită puterea, vor face imediat mult rău. În plus, deși acești oameni nu au fost îndepărtați din casa lui Dumnezeu, de obicei, dezavantajele depășesc avantajele atunci când e vorba de îndeplinirea îndatoririlor lor. Fac frecvent unele lucruri rele, care prejudiciază interesele casei lui Dumnezeu. Deși știu și ei acest lucru, nu au niciodată remușcări, nu se gândesc niciodată că au greșit sau că nu ar fi trebuit să acționeze în felul acesta. Nu au regrete și, în schimb, ce fel de stări apar în inimile lor? „Atât timp cât casa lui dumnezeu nu mă exclude, îmi voi prelungi șederea aici și voi face lucrurile de mântuială până îmi va suna ceasul. Nu voi căuta adevărul și, dacă îmi cer să fac ceva, voi face ce pot. Dacă voi fi fericit, voi face puțin mai mult și, dacă nu voi fi fericit, voi face un pic mai puțin. De asemenea, trebuie să-i țin pe loc și să răspândesc puțin negativism și câteva noțiuni, câteva cuvinte de judecată. Când va veni vremea, chiar dacă mă îndepărtează, mă exclud și nu dobândesc nicio binecuvântare, voi folosi câțiva oameni drept țapi ispășitori și îi voi trage în jos cu mine și pe alții.” Nu sunt aceștia oameni răi? Observă care oameni nu au discernământ, care sunt adesea slabi și negativi, care au o umanitate rea, care sunt promiscui, care par a fi non-credincioși și apoi atrag acești oameni și, pe ascuns, le răspândesc negativism. Cunosc natura unor asemenea acțiuni? O cunosc prea bine. Atunci, de ce se pot comporta totuși în felul acesta? (Natura lor nu poate fi schimbată.) Faptul că natura lor nu se poate schimba este ceva ce se poate observa la prima vedere, dar, de fapt, ce gândesc ei? (Vor să transforme asta într-o situație în care toată lumea pierde și vor să-i facă pe alții să piară odată cu ei, pentru a se răzbuna pe Dumnezeu.) Au această minte malițioasă. Știu că zilele lor sunt numărate și că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să fie îndepărtați. Știu ce au făcut și cunosc natura lucrurilor pe care le-au făcut, dar nu numai că nu se schimbă, nu se căiesc sau nu renunță la răul din ei, dar, în schimb, își dublează eforturile și atrag mai mulți oameni răi, să comită fapte rele alături de ei. Ba chiar răspândesc negativism și noțiuni, făcând mai mulți oameni să-și abandoneze îndatoririle și prejudiciind interesele casei lui Dumnezeu. Este oarecum un lucru de natură răzbunătoare, iar ceea ce exprimă prin acțiunile lor este: „Nu pot continua să cred și, mai devreme sau mai târziu, sigur voi fi îndepărtat de casa lui dumnezeu, așa că o să vă fac zile fripte și vouă și casei lui dumnezeu!” Înainte să ia casa lui Dumnezeu o decizie în privința lor, atacă primii. Nu sunt acestea faptele oamenilor răi? Ei cred: „Nu am nicio speranță să dobândesc binecuvântări. Nu trebuie să-mi spuneți lucrurile pe care le-am făcut înainte – le înțeleg

clar pe toate. Nu trebuie să mă excludeți; voi renunța eu însumi.” Ba chiar cred că a face acest lucru arată conștiință de sine și rațiune, că este o mișcare înțeleaptă. Spun: „Dacă nu-mi permiți să dobândesc binecuvântări și nu câștig nimic, nu numai că nu mă voi căi, dar te voi ține pe loc, voi răspândi negativism, noțiuni și aberații pe la spatele tău. Dacă eu nu pot dobândi binecuvântări, atunci să nu crezi că o vor face alții!” Nu sunt malițioși asemenea oameni? Unii antihriști răspândesc și astfel de cuvinte: „Oamenii ca noi sunt obiectele exploatării în casa lui dumnezeu; suntem toți prea nesăbuiți!” Văd că nu pot dobândi binecuvântări, așa că se axează în special pe răspândirea acestor lucruri acelor oameni negativi, confuzi și lipsiți de discernământ. Nu este un lucru de natură perturbatoare? Odată ce cred că nu pot rămâne fermi în casa lui Dumnezeu, că nu vor fi binecuvântați și că, mai devreme sau mai târziu, vor fi îndepărtați, calea pe care o aleg nu este să renunțe la răul din ei, să se mărturisească și să se căiască lui Dumnezeu, să-și facă datoria cu sinceritate și să se revanșeze pentru greșelile lor din trecut. În schimb, își dublează eforturile de a răspândi negativism în casa lui Dumnezeu, tulburându-i pe ceilalți când își îndeplinesc datoria, prejudiciind și tulburând lucrarea casei lui Dumnezeu, încercând să determine mai mulți oameni să facă rău, așa ca ei, să devină negativi și să se retragă și să abandoneze îndeplinirea îndatoririlor pe care le au, îndeplinindu-și astfel scopul de a se răzbuna. Nu asta fac oamenii răi? Oare asemenea oameni Îl mai au pe Dumnezeu în inimile lor? (Nu, nu-L au.) În inimile lor, Se află un Dumnezeu nedeslușit din Ceruri, iar ei consideră că Dumnezeul care poate fi văzut de oameni pe Pământ și care lucrează în mijlocul oamenilor este un om. De asemenea, există unii oameni care fac contrariul. În inimile lor, au crezut mereu într-un Dumnezeu nedeslușit, dar, în cele din urmă, se supun oamenilor pe care îi idolatrizează drept zei, așa că se supun acestor oameni în tot ceea ce fac. Ce înseamnă a crede în Dumnezeu de parcă ar fi om? Când cred într-un Dumnezeu nedeslușit, cred că acest Dumnezeu nedeslușit pe care nu-L pot vedea le poate acorda binecuvântări și este suficient de capabil să îi ia în următoarea epocă și să le dea recompense și o cunună. Fără să-și dea seama, încep să se îndoiască de Dumnezeul practic de pe Pământ. Indiferent cum Îl privesc, El nu pare a fi Dumnezeu, așa că li se pare greu să creadă în El. În inimile lor, cred doar că Dumnezeu din Ceruri este adevăratul Dumnezeu și, pentru că Dumnezeul practic pe care Îl văd este prea nesemnificativ, prea normal și prea practic, după părerea lor, El nu are ceea ce este necesar ca să-i facă să creadă în El și consideră că acest Dumnezeu este om. Când Îl consideră om, apar dificultățile lor: „Pe lângă faptul că le dă oamenilor adevărul și câteva promisiuni, ce altceva poate să facă această persoană? Indiferent cum îl privesc, nu seamănă cu dumnezeu și nu le poate aduce oamenilor niciun avantaj sau beneficiu. Este doar un om; ce poate face această persoană? Dacă oamenii cred în dumnezeu, încă au puțină speranță, puțină aprovizionare spirituală, dar dacă ei cred într-un om, ce avantaje și beneficii le poate oferi el oamenilor? Se pot realiza prin el speranțele și aprovizionarea oamenilor? Oare se va alege praful de ele? Dacă este om, atunci nu este necesar să mă tem de el. Voi spune ce ar trebui să spun și voi

face ce ar trebui să fac sub ochii lui.” Așa Îl tratează oamenii răi pe Dumnezeu. Când nu L-au văzut pe Dumnezeu, își închipuie că este atât de măreț, atât de sacru, de neofensat, dar când Îl văd pe Dumnezeu pe Pământ, închipuirile și noțiunile lor devin de neconceput. Ce fac când se întâmplă asta? Îl tratează pe Dumnezeu ca pe un om. Atunci, puținul respect din inimile lor dispare, ca să nu mai vorbim despre groaza sau frica lor de El. Fără aceste lucruri, oamenii răi devin mai îndrăzneți, iar liniile de apărare și prudența din inimile lor dispar și atunci vor îndrăzni să facă orice. Chiar dacă asemenea oameni cred până la bun sfârșit, vor fi totuși oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu.

Antihriștilor le este ușor să creadă în Dumnezeu din Ceruri, dar le este cu adevărat dificil să creadă în Dumnezeu de pe Pământ. Pavel a fost un exemplu în carne și oase al acestui lucru. Care a fost rezultatul final al credinței lui în Hristos? În ce s-a transformat, în cele din urmă, țelul pe care îl urmărea în credința lui în Hristos? A vrut să devină hristos și să-L înlocuiască pe Hristos. L-a negat pe Dumnezeu de pe Pământ și a vrut să obțină o cunună și binecuvântări de la Dumnezeu din Ceruri. Acești antihriști sunt exact la fel ca Pavel. În inimile lor, Îl privesc pe Dumnezeu de pe Pământ ca pe un om și Îl privesc pe Dumnezeul nedeslușit din Ceruri, care nu poate fi văzut, ca pe cel mai măreț Dumnezeu, care poate fi înșelat, cu care se pot juca așa cum vor ei, pe care Îl pot interpreta oricum vor, care poate deveni subiectul noțiunilor și căruia I se pot împotrivi după bunul plac. Aceasta este diferența dintre felul în care neîncrezătorii și antihriștii Îi tratează pe Dumnezeu din Ceruri și pe Dumnezeu de pe Pământ. Tocmai pentru că Îl tratează pe Dumnezeu de pe Pământ cu o asemenea atitudine, încep să aibă diferite manifestări în felul în care își tratează îndatoririle. Aceste manifestări includ faptul că, atunci când Îl văd pe Dumnezeu de pe Pământ, devin din ce în ce mai puțin interesați și dispuși să-și facă îndatoririle. Asta îi face să-și piardă interesul în credința în Dumnezeu și să aibă anumite gânduri și manifestări negative. Prin urmare, toți antihriștii sunt incapabili să rămână fermi în final; chiar dacă biserica nu-i îndepărtează, vor pleca de bunăvoie. Cunoașteți astfel de exemple? (Da, am întâlnit un antihrist în trecut. Era foarte încăpățânat. Nu căuta adevărul, nici nu-l practica și își făcea datoria cu superficialitate și cu lipsă de conștiinciozitate. În plus, nu a muncit din greu pentru a-și studia profesia, era foarte leneș și-și dădea aere. În fiecare zi, nu era preocupat decât de mâncare și îmbrăcăminte și preacurvea. Când a fost exclus, nu a avut nici cea mai mică intenție de a se căi, ci, în schimb, s-a simțit oarecum ușurat.) Asemenea oameni nu prețuiesc oportunitatea de a face o datorie, cu atât mai puțin își respectă sau apreciază propria datorie, sunt superficiali și își irosesc timpul. A avut cineva părtășie cu el despre faptul că nu așa se îndeplinește o datorie? (Da. Și eu am avut părtășie cu el, dar nu asculta, atitudinea lui era foarte superficială.) Să mai dea cineva un exemplu! (Era un regizor care își făcea constant datoria într-un mod superficial; multe dintre materialele pe care le filma erau nepotrivite și, în plus, provoca tulburări și perturbări. După ce a fost transferat într-un Grup B, nu și-a mai făcut datoria. Își petrecea toată ziua mergând la muncă și câștigând bani și pierdea timpul cu non-credincioși și, în cele din

urmă, a fost îndepărtat. De fapt, chiar dacă biserica nu l-ar fi îndepărtat, s-ar fi retras de bunăvoie. Nu a urmărit adevărul și, în cele din urmă, nu a fost capabil să rămână ferm.) Firea-esență a acestor antihriști este la fel, sunt scârbiți de adevăr și de lucrurile pozitive, le place nedreptatea și au ambiții și dorințe extrem de puternice. Își tratează datoria ca pe un joc și într-un mod superficial, iar stilul lor de a se comporta este foarte nepotrivit și desfrânat. Natura lor este ticăloasă și depravată. Vin în casa lui Dumnezeu și fac o datorie doar pentru a obține binecuvântări și, dacă nu ar obține binecuvântări, nu ar crede în Dumnezeu! Nu există nicio diferență fundamentală între acești oameni și non-credincioși, ei sunt neîncrezători și non-credincioși în toată regula; aceasta este esența lor. Dacă nu le permiți să fie ca non-credincioșii și îi obligi să-și facă datoria în preajma credincioșilor în Dumnezeu, această viață li se va părea foarte dureroasă și fiecare zi li se va părea o tortură. Nu li se pare interesant să-și facă datoria alături de frați și surori în casa lui Dumnezeu, într-un mod cumsecade, respectându-și locul cuvenit, și li se pare că viața aceasta nu este la fel de liberă și descătușată ca aceea din preajma non-credincioșilor din lume – consideră că acel mod de viață este interesant. Prin urmare, vin în casa lui Dumnezeu și își fac datoria doar pentru că nu au de ales, pentru că sunt conduși de dorința de a dobândi binecuvântări și pentru a-și satisface ambițiile și dorințele personale. Judecând după natura-esență pe care o au, în mod fundamental, ei nu iubesc adevărul sau lucrurile pozitive, cu atât mai puțin cred în lucrurile pe care Dumnezeu poate să le realizeze. Sunt neîncrezători în toată regula, oportuniști în toată regula. Nu au venit să-și facă îndatoririle, au venit să facă rău, să provoace tulburări și să facă tranzacții. Prin urmare, judecând după suma acestor manifestări ale antihriștilor, când acești oameni sunt în casa lui Dumnezeu, sunt ei folositori sau dăunători lucrării sale? (Dăunători.) Ai văzut vreodată o persoană cu esența unui antihrist care este oarecum înzestrată și capabilă și care poate să-și respecte locul cuvenit în timp ce-și face datoria în casa lui Dumnezeu, fără să provoace necazuri sau perturbări? Să presupunem că îi spui unui antihrist: „Pentru o persoană ca tine, care a făcut ceva rău în trecut, nu este sigur dacă vei avea vreun fel de perspective sau un destin în viitor. Întrucât ești oarecum înzestrat, doar muncește din greu pentru a presta servicii în casa lui Dumnezeu!” Ar fi capabil să presteze servicii, fără să țină cont dacă va fi binecuvântat sau va avea necazuri? Categoric nu. Oamenii care pot realiza acest lucru sunt cei care au o umanitate relativ bună, dar oare au antihriștii o asemenea umanitate? (Nu, nu au.) Firea lor este depravată. Se gândesc: „Dacă nu-mi oferi beneficii sau câteva promisiuni și angajamente, atunci cum pot munci din greu pentru tine? Nici să nu te gândești, e imposibil!” Aceasta este o fire depravată. Aceasta este manifestarea cuprinzătoare a felului în care antihriștii își tratează datoria, pe Dumnezeu și cerințele lui Dumnezeu. Credeți că există antihriști care spun: „Dumnezeu m-a înălțat și mi-a oferit acest dar, așa că mă voi oferi lui Dumnezeu”? (Nu.) Ce ar spune? „Vrei să mă exploatezi? Vrei doar să profiți de darurile și talentele mele. Dacă vrei să profiți de mine, atunci trebuie să-mi oferi niște beneficii. Dacă vrei să mă exploatezi, atunci asta nu se

va întâmpla sub nicio formă!” Nu cred că Dumnezeu îi înalță, nici că aceasta este o oportunitate dată de El, pe care ar trebui s-o prețuiască. Cred că sunt exploatați. Asta cred antihriștii. Poate că unii oameni sunt ignoranți temporar, provoacă perturbări și tulburări și fac câteva lucruri rele și apoi sunt izolați ca să reflecteze asupra lor. Cei care urmăresc adevărul reflectează o vreme și spun: „Trebuie să mă mărturisesc și să mă căiesc lui Dumnezeu și nu mai pot să acționez în felul acela în viitor. Trebuie să învăț să mă supun, să cooperez cu ceilalți, să caut adevărul și să mă comport conform cuvântului lui Dumnezeu. Nu trebuie să mai fac rău.” După aceea, biserica rânduiește ca ei să-și facă datoria, iar ei Îi mulțumesc lui Dumnezeu vărsând râuri de lacrimi, prețuind din adâncul inimii această șansă pe care le-a dat-o Dumnezeu. Se simt onorați să aibă ocazia să-și facă datoria din nou. Simt că ar trebui să o prețuiască și să nu o mai lase să le scape și își fac datoria mai bine decât înainte. Se cunosc într-o oarecare măsură și s-au schimbat întrucâtva. Deși s-ar putea să mai facă totuși câteva lucruri nesăbuite, să mai devină negativi și slabi și să-și abandoneze uneori lucrarea, judecând după mentalitatea și atitudinea lor generală, s-au transformat deja. Își urăsc acțiunile precedente și cunosc oarecum această chestiune. Pot să accepte adevărul și au o oarecare supunere. Mai important, când casa lui Dumnezeu le permite să se întoarcă și să-și facă datoria, nu refuză, nu născocesc scuze, nici nu se împotrivesc și cu siguranță nu spun lucruri neplăcute. În schimb, se simt onorați, simt că nu au fost abandonați de casa lui Dumnezeu și cred că, întrucât încă mai au ocazia de a-și face datoria în casa lui Dumnezeu, ar trebui să o prețuiască. Atitudinea lor a trecut deja printr-o schimbare majoră. Asemenea oameni sunt cei care pot fi mântuiți.

Care este diferența dintre antihriști și oamenii care pot fi mântuiți? Când antihriștii își fac datoria, vor să aibă ultimul cuvânt, se vor lupta pentru putere și beneficii și vor face orice le place. Dacă nu dobândesc putere sau beneficii, nu vor să-și facă datoria. După ce perturbă și tulbură lucrarea bisericii și sunt demiși, izolați sau îndepărtați de casa lui Dumnezeu, sunt capabili să se căiască realmente? Ce spun ei? „Vrei să mă căiesc pentru a mă putea exploata? Mă ademeniți când sunt folositor și mă dați afară când nu aveți nevoie de mine.” Ce logică întortocheată e asta? Ce înseamnă să fie dați afară? Dacă nu ar fi comis niciun rău, oare casa lui Dumnezeu i-ar fi tratat? Oare casa lui Dumnezeu i-ar fi tratat în mod arbitrar dacă și-ar fi făcut datoria conform principiilor? Acești oameni au provocat pierderi lucrării bisericii pentru că au cauzat perturbări și tulburări și au comis un lucru rău. Casa lui Dumnezeu i-a tratat, iar ei nu numai că refuză să accepte asta sau să reflecteze asupra acestui lucru și să încerce să se cunoască, dar sunt și plini de resentimente. Simt că nu mai sunt populari sau că nu mai dețin puterea și că sunt abuzați și tratați greșit. Când li se oferă ocazia să-și facă din nou datoria, nu numai că nu sunt recunoscători în inimile lor și nu prețuiesc această ocazie, dar chiar fac o contraacuzație falsă, spunând că sunt exploatați de casa lui Dumnezeu. Nu acceptă de la Dumnezeu atitudinea cu care au fost tratați de casa lui Dumnezeu. În schimb, cred că oamenii au fost cei care i-au abuzat, i-au dat afară și i-au tratat greșit.

Nu vor să-și facă din nou datoria, inimile lor fiind pline de doleanțe. Justificarea lor pentru faptul că nu vor să-și facă din nou datoria este că nu vor să fie exploatați și cred că oricine își face datoria este exploatat de casa lui Dumnezeu. Este un nonsens și o falsitate! Există vreun cuvânt în asta care îi corespunde adevărului, umanității sau raționalității? (Nu.) Așadar, antihriștii nu acceptă adevărul, inimile lor sunt pline de impulsivitate, hainie, doleanțe, tranzacții și, mai mult decât atât, inimile lor sunt pline de dorințe personale. Aceste lucruri le umplu inimile. Nu pot să accepte de la Dumnezeu că au fost tratați de casa lui Dumnezeu în niciun fel și în niciun mediu pe care Dumnezeu îl pregătește pentru ei. Pot aborda aceste lucruri doar cu impulsivitate, luând ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Abordează toate acestea folosind metodele și logica Satanei. Așadar, în final, tot nu dobândesc adevărul și nu pot fi decât eliminați. Fiecare om în parte reacționează diferit când este înlocuit și îi este ajustată atribuirea datoriei sau chiar este izolat sau îndepărtat. Oamenii care iubesc realmente adevărul își detestă propriile fapte. Antihriștii care nu iubesc adevărul nu numai că nu acceptă, în inimile lor, aceste lucruri de la Dumnezeu, dar sunt și plini de ură. Care sunt consecințele acestui lucru? Îi face să aibă doleanțe, să defăimeze, să judece și să condamne. Îi face să-L respingă și să-L hulească pe Dumnezeu. Aceasta este sursa finalului lor, este decisă de natura-esență pe care o au. Antihriștii sunt incapabili să înțeleagă adevărul, să accepte lucruri de la Dumnezeu și să se supună tuturor lucrurilor pe care le-a rânduit Dumnezeu, așadar finalul lor este stabilit. Sunt îndepărtați de casa lui Dumnezeu în această viață; nu este necesar să menționăm ce li se va întâmpla în lumea care va veni. Puteți deslușI aceste chestiuni? Dacă descoperiți asemenea oameni în preajma voastră, puteți să-i comparați cu aceste cuvinte ale Mele? Care sunt cele mai proeminente manifestări ale antihriștilor? Nu cred adevărul, nu acceptă adevărul, nu se supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, nu sunt capabili să accepte nimic de la Dumnezeu și nu-și recunosc greșelile, nici nu se căiesc, indiferent ce fapte greșite ar comite. Asta stabilește că acești oameni sunt ai Satanei și că sunt ținte ale distrugerii.

Ar trebui să vă comparați cu toții cu diversele dezvăluiri, manifestări și practici ale antihriștilor pe care le-am expus; pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor voastre, veți avea, fără îndoială, câteva dintre aceste manifestări, dezvăluiri și practici, dar în ce fel sunteți diferiți de antihriști? Puteți accepta de la Dumnezeu lucrurile care vi se întâmplă? (Da, putem.) Să fiți capabili să acceptați de la Dumnezeu lucrurile care vi se întâmplă este cel mai rar lucru. Vă puteți întoarce dacă o apucați pe calea greșită, faceți ceva greșit, faceți lucruri nesăbuite sau comiteți fărădelegi? Puteți să vă căiți? (Da, putem.) A fi capabili să vă căiți și să vă întoarceți este cel mai prețios și rar lucru, însă tocmai asta le lipsește antihriștilor. Numai oamenii care vor fi mântuiți de Dumnezeu au asta. Care sunt cele mai importante lucruri pe care trebuie să le aveți? Primul este a crede că Dumnezeu este adevărul; acesta este lucrul fundamental. Puteți face asta? (Da, putem.) Antihriștii nu au acest lucru fundamental. Al doilea este a accepta despre cuvântul lui Dumnezeu că este adevărul; și acesta poate fi considerat un lucru fundamental. Al treilea este

supunerea față de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Acesta este un lucru imposibil de realizat de antihriști, dar aici începe să fie dificil pentru voi. Al patrulea este acceptarea tuturor lucrurilor de la Dumnezeu, fără să vă certați, să vă justificați, să dați motive sau să vă plângeți. Asta este absolut imposibil pentru antihriști. Al cincilea este căința după răzvrătire sau după comiterea fărădelegilor. Pur și simplu, vă va fi greu să ajungeți să faceți asta. E atunci când, după ce comit fărădelegi, oamenii dobândesc treptat o oarecare cunoaștere a firilor lor corupte, printr-o perioadă de reflecție și căutare, tristețe, negativitate și slăbiciune. Desigur, asta necesită timp. S-ar putea să dureze un an, doi sau mai mult. O persoană se poate căi cu adevărat doar după ce-și înțelege pe deplin firea coruptă și se supune din inimă. Deși nu este ușor, în cele din urmă, se pot vedea manifestări de căință în cei care urmăresc adevărul, care pot obține mântuirea de la Dumnezeu. Antihriștii însă nu au acest lucru. Gândiți-vă, ce antihrist nu scoate la iveală ultimii trei sau cinci ani, sau chiar 10 sau 20 de ani, după ce a făcut ceva rău? Indiferent cât timp a trecut, când îl reîntâlnești, nu vorbește decât despre acele argumente ale lui. Tot nu-și recunoaște, nici nu-și acceptă faptele rele și nu arată nicio fărâmă de remușcare. Aceasta este distincția dintre antihriști și oamenii de rând corupți. De ce nu pot antihriștii să arate remușcare? Care este motivul principal? Nu cred că Dumnezeu este adevărul, ceea ce duce la incapacitatea lor de a accepta adevărul. E un lucru lipsit de speranță și este determinat de esența antihriștilor. Când Mă auziți disecând diversele manifestări ale antihriștilor, vă gândiți: „Sunt terminat. Și eu am firea unui antihrist – nu sunt și eu un antihrist?” Nu este aceasta o lipsă de discernământ? Este adevărat că ai firea unui antihrist, dar diferența dintre tine și un antihrist este că tu încă ai lucruri pozitive. Poți să accepți adevărul, să te mărturisești, să te căiești și să te schimbi, iar aceste lucruri pozitive îți pot permite să te lepezi de firile corupte ale antihriștilor și le permite acestora să fie curățite, iar ție să obții mântuirea. Nu înseamnă asta că ai speranță? Încă mai există speranță pentru tine!

Tuturor vi se pare că scrierea articolelor de mărturie bazată pe experiență este foarte dificilă și nu le puteți redacta. Unii oameni scriu un singur articol de mărturie după mulți ani de experiență. Unii scriu doar unul după ce cred timp de 10 sau 20 de ani și rezumă chintesența acestor ani de experiențe laolaltă. Unii cred în Dumnezeu de 30 de ani și tot nu au cunoaștere adevărată din experiență. Concluzia este că nu înțeleg adevărul. Așadar, ce ar trebui să fac când mă confrunt cu această situație actuală în care voi nu înțelegeți adevărul? Trebuie să vă vorbesc mai mult, cu răbdare și seriozitate, vorbind mai mult și în detaliu, iar voi trebuie să aveți puțină răbdare și să ascultați mai mult părtășia Mea. Ascultați cu atenție, dobândiți discernământ și străduiți-vă să înțelegeți esența fiecărui aspect al adevărului! Așa cum tocmai am spus, dacă înțelegi care sunt manifestările celor care au firea antihriștilor, care sunt manifestările acelor oameni care au esența antihriștilor și care este diferența dintre cele două, atunci vei avea o cale pe care să mergi și, în același timp, vei avea și discernământ. Vei fi capabil să-ți deslușești propriile firi corupte și esența antihriștilor. Dacă întâlnești un antihrist, vei fi capabil să îl

deslușești imediat și să îl expui, să-i oprești și să-i limitezi la timp acțiunile și practicile pripite și arbitrare și să eviți sau să reduci pierderile cauzate de faptele lui rele lucrării bisericii. Altfel, dacă aveți o capacitate de înțelegere slabă și vă lipsește discernământul sau dacă nu sunteți meticuloși când vine vorba de adevăr și înțelegeți mereu doar doctrine și nu puteți vedea adevărata esență a unei persoane, nu numai că nu veți fi capabili să deslușiți antihriștii din preajma voastră, dar îi veți și urma ca și cum ar fi buni conducători. Gândiți-vă bine, analizați bine, oare lucrurile pe care le fac antihriștii aduc mai multe beneficii casei lui Dumnezeu sau mai multe prejudicii? După ce vă gândiți bine, puteți vedea că, deși antihriștii par să facă niște lucruri bune în timp ce lucrează în casa lui Dumnezeu, de fapt, fac mai mult rău decât bine. Câștigurile nu sunt pe măsura pierderilor. În realitate, faptele lor bune aduc și mai mari pericole ascunse, cauzând mai mult rău decât bine lucrării bisericii. Rolul pe care îl joacă acești oameni în casa lui Dumnezeu este acela de slujitori ai Satanei.

25 aprilie 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a opta)

II. Interesele antihriștilor

D. Perspectivele și destinul lor

Mai întâi, să trecem în revistă lucrurile despre care am avut părtășie la ultima adunare. (Data trecută, Dumnezeu a avut părtășie despre cel de-al doilea punct al felului în care antihriștii își tratează perspectivele și destinul – cum își tratează antihriștii datoria. Antihriștii au trei feluri de atitudini față de datoria lor. În primul rând, Dumnezeu a aprovizionat și a condus omenirea, așadar îndeplinirea datoriei înaintea lui Dumnezeu, în calitate de ființă creată, este un lucru complet potrivit, firesc și justificat, cel mai drept și mai frumos lucru printre oameni, dar antihriștii o privesc ca pe un fel de tranzacție și vor să își dea la schimb datoria pentru perspective bune și o destinație bună. În al doilea rând, când Dumnezeu lucrează, exprimă multe adevăruri; antihriștii nu numai că nu consideră cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul, ceva ce omenirea ar trebui să aibă, să urmărească, să accepte și să pătrundă pentru a fi mântuită, ci, din contră, consideră urmărirea perspectivelor, a destinației, a reputației și a statutului ca fiind adevărul și lucruri de care ar trebui să se agațe și pe care ar trebui să le obțină. În al treilea rând, Dumnezeu lucrează pentru a gestiona și mântui omenirea, dar, din perspectiva antihriștilor, aceasta este doar o tranzacție și un joc; cred că oamenii pot dobândi binecuvântările Împărăției Cerurilor doar prin trudă și tranzacții. Judecând după atitudinea antihriștilor față de adevărul că Dumnezeu le cere oamenilor să-și facă datoria, firea lor este ticăloasă.) Există ceva de adăugat? (Antihriștii își consideră datoria drept singura cale de a urmări binecuvântări. Odată ce dorința lor de a dobândi binecuvântări este spulberată, s-ar putea să-și abandoneze imediat datoria sau chiar să-L părăsească pe Dumnezeu. Aceasta este atitudinea antihriștilor când dorința lor de a dobândi binecuvântări este spulberată.) (Antihriștii nu se căiesc cu adevărat. Când sunt destituiți sau excluși pentru că au provocat perturbări și tulburări sau au comis fapte rele, iar casa lui Dumnezeu le mai oferă o șansă de a-și face datoria, nu sunt recunoscători. În schimb, se plâng și emit judecăți, spunând: „Mă chemi înapoi când ai nevoie de mine, dar când nu ai, pur și simplu mă alungi.” Asta arată că antihriștii nu se vor căi niciodată.) Pe scurt, esențele pe care antihriștii le manifestă în felul în care își tratează îndatoririle și felul în care tratează cuvântul lui Dumnezeu sunt practic la fel; pur și simplu manifestă aceleași firi și aceleași esențe în felul în care tratează aceste lucruri diferite. Practic, data trecută, am avut

părtășie despre toate esențele pe care le manifestă antihriștii în felul în care își tratează datoria. Punctul unu: ei nu cred și refuză să recunoască faptul că al lui Dumnezeu cuvânt este adevărul; punctul doi: chiar dacă ai părtășie cu ei despre cuvântul lui Dumnezeu și ei pot înțelege adevărul, nu îl acceptă; punctul trei: refuză să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu; punctul patru: nu se căiesc niciodată cu adevărat. Nu sunt acestea esențele manifestărilor pe care le au? (Ba da.) Ați sintetizat aceste patru puncte? (Nu.) Majoritatea lucrurilor despre care ați vorbit au fost câteva dintre manifestările despre care am avut părtășie data trecută, dar tot nu ați deslușit esențele care se află în spatele acestor manifestări. Esențele pe care le manifestă antihriștii în fața adevărului și în fața lui Dumnezeu sunt întotdeauna un refuz de a recunoaște, de a accepta, de a se supune sau de a se căi. Din moment ce acesta este felul în care antihriștii tratează cuvântul lui Dumnezeu și propria datorie, cum tratează faptul că sunt emondați? Ce alte manifestări există, care le permit oamenilor să vadă că au esențele menționate anterior și care confirmă faptul că sunt antihriști, dușmani ai lui Dumnezeu și ai adevărului? Acesta este cel de-al treilea punct, despre care vom avea părtășie astăzi: cum tratează antihriștii emondarea. Acest punct este cea de-a treia subtemă a felului în care antihriștii își tratează perspectivele și destinul. Vedeți, părtășia despre fiecare adevăr necesită o asemenea părtășie specifică și căutare și chibzuire specifice. Dacă aș vorbi doar în termeni generali, nu ai fi capabil să înțelegi realitățile fiecărui adevăr într-un mod mai specific. În regulă, nu vom trece în revistă mai mult de atât conținutul despre care am avut părtășie data trecută. De data asta, vom avea părtășie formal despre cel de-al treilea punct.

3. Cum tratează antihriștii emondarea

A fi emondat este un lucru pe care s-ar putea să-l experimenteze oricine crede în Dumnezeu. Mai ales pe parcursul îndeplinirii unei datorii, cu cât trăiesc mai mult experiența de a fi emondați, majoritatea oamenilor devin tot mai conștienți de însemnătatea emondării. Consideră că există foarte multe beneficii ale emondării și sunt tot mai capabili să-și trateze corect emondarea. Desigur, atât timp cât poate îndeplini o datorie și indiferent ce datorie face, fiecare persoană va avea ocazia de a fi emondată. Oamenii normali pot trata corect emondarea. Pe de o parte, își pot accepta emondarea cu o inimă supusă lui Dumnezeu și, pe de altă parte, pot, de asemenea, să reflecteze asupra problemelor pe care le au și să ajungă să le cunoască. Acestea sunt o atitudine și o perspectivă obișnuite în felul în care oamenii care urmăresc adevărul își tratează emondarea. Așadar, și antihriștii își tratează emondarea în felul acesta? Categoric nu. Atitudinile antihriștilor și cele ale oamenilor care urmăresc adevărul sunt cu siguranță diferite când vine vorba despre felul în care aceștia își tratează emondarea. În primul rând, cu antihriștii, când vine vorba de a fi emondați, ei sunt incapabili să accepte acest lucru. Și există motive pentru care nu pot să accepte, principalul fiind că, atunci când sunt emondați, simt că au pierdut respectul celorlalți, că și-au pierdut reputația, statutul și

demnitatea, că au fost lăsați în imposibilitatea de a-și ține fruntea sus în fața tuturor. Aceste lucruri au un efect în inimile lor, așa că li se pare dificil să accepte să fie emondați și au impresia că oricine îi emondează are ceva cu ei și este dușmanul lor. Aceasta este mentalitatea antihriștilor atunci când sunt emondați. Poți fi sigur de acest lucru. De fapt, prin emondare se poate dezvălui cel mai bine dacă o persoană poate să accepte adevărul și dacă poate cu adevărat să se supună. Faptul că antihriștii sunt atât de potrivnici față de emondare este suficient pentru a arăta că sunt scârbiți de adevăr și nu-l acceptă câtuși de puțin. Prin urmare, acesta este miezul problemei. Mândria lor nu este fondul problemei; faptul că nu acceptă adevărul reprezintă esența problemei. Când sunt emondați, antihriștii cer ca acest lucru să fie făcut cu un ton și o atitudine blândă. Dacă tonul celui care face acest lucru este serios și atitudinea lui este severă, un antihrist se va împotrivi, va fi sfidător și se va înfuria de rușine. Nu bagă în seamă dacă ceea ce este dezvăluit în el este corect sau dacă reprezintă o realitate și nu se gândește unde a greșit sau dacă ar trebui să accepte adevărul. Se gândește doar dacă vanitatea și mândria lui au suferit vreo lovitură. Antihriștii sunt complet incapabili să recunoască faptul că emondarea le este folositoare oamenilor și iubitoare și mântuitoare, că sunt în avantajul oamenilor. Ei nici măcar nu pot vedea acest lucru. Nu este acesta un lucru puțin lipsit de discernământ și irațional din partea lor? Prin urmare, când se confruntă cu emondarea, ce fire dezvăluie un antihrist? Fără îndoială, această fire este una de a fi scârbit de adevăr, precum și una de aroganță și intransigență. Acest lucru dezvăluie faptul că natura-esență a antihriștilor este aceea de a fi scârbiți de adevăr și de a-l urî. Prin urmare, antihriștii se tem cel mai mult de propria emondare; de îndată ce sunt emondați, starea lor urâtă este complet expusă. Când antihriștii sunt emondați, ce manifestări au și ce lucruri este posibil să facă sau să spună, care le permit celorlalți să vadă clar că antihriștii sunt antihriști, că sunt diferiți de persoanele corupte obișnuite și că natura-esență pe care o au este distinctă de a celor care urmăresc adevărul? Voi oferi câteva exemple, iar voi vă puteți gândi la ele și le puteți completa. Când antihriștii sunt emondați, mai întâi calculează și se gândesc: „Ce fel de persoană mă emondează? Ce vrea să insinueze? Cum de știe despre asta? De ce m-a emondat? Oare mă disprețuiește? Oare am spus ceva care a ofensat-o? Oare se răzbună pe mine pentru că am ceva bun și nu i-am dat acel lucru și se folosește de această oportunitate ca să mă șantajeze?” În loc să reflecteze și să ajungă să-și cunoască propriile fărădelegi, faptele greșite din trecut și firile corupte pe care le-au dezvăluit, vor să găsească indicii în faptul că au fost emondați. Consideră că este ceva suspicios în legătură cu asta. Așa își tratează ei emondarea. Există vreo acceptare adevărată aici? Există vreo cunoaștere sau vreo reflectare adevărată? (Nu.) Când majoritatea oamenilor sunt emondați, acest lucru se poate întâmpla pentru că au dezvăluit firi corupte. Poate fi și pentru că au făcut ceva greșit din pricina ignoranței și au trădat interesele casei lui Dumnezeu. Se poate, totodată, să fie pentru că au fost superficiali în datoria lor, iar asta a provocat pierderi lucrării casei lui Dumnezeu. Lucrul cel mai detestabil este că oamenii fac în mod flagrant ceea ce doresc, fără

reținere, încalcă principiile și perturbă și tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu. Acestea sunt principalele motive pentru care oamenii sunt emondați. Indiferent de împrejurările care determină emondarea unei persoane, care este cea mai importantă atitudine pe care trebuie să o ai față de acest lucru? În primul rând, trebuie să îl accepți. Indiferent cine te emondează, din ce motiv, indiferent dacă ți se pare dur sau ce ton și formulare folosește, ar trebui să accepți acest lucru. Apoi, ar trebui să recunoști ce ai greșit, ce fire coruptă ai dezvăluit și dacă ai acționat în conformitate cu adevărurile-principii. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o ai înainte de toate. Și au antihriștii o astfel de atitudine? Nu au; de la început până la sfârșit, atitudinea pe care o emană este una de împotrivire și repulsie. Având o astfel de atitudine, pot ei să fie liniștiți înaintea lui Dumnezeu și să accepte cu modestie să fie emondați? Nu, nu pot. Așadar, ce vor face, atunci? În primul rând, vor discuta aprins și vor oferi justificări, apărând și contrazicând greșelile pe care le-au făcut și firea coruptă pe care au dezvăluit-o, în speranța de a câștiga înțelegerea și iertarea oamenilor, astfel încât să nu fie nevoiți să-și asume nicio responsabilitate sau să accepte cuvinte care-i emondează. Care este atitudinea de care dau dovadă atunci când se confruntă cu emondarea? „Nu am păcătuit. Nu am greșit cu nimic. Dacă am făcut o greșeală, am făcut-o cu un motiv; dacă am comis o greșeală, nu am făcut-o intenționat, nu ar trebui să fiu nevoit să-mi asum responsabilitatea pentru asta. Cine nu face câteva greșeli?” Ei se folosesc de aceste afirmații și expresii, dar nu caută adevărul și nici nu recunosc greșelile pe care le-au făcut sau firile corupte pe care le-au dezvăluit – și, cu siguranță, nu-și recunosc intenția și țelul avut când au făcut rău. Oricât de evidente ar fi greșelile pe care le-au făcut și oricât de mare ar fi pierderea pe care au cauzat-o, închid ochii la aceste lucruri. Nu se simt deloc triști sau vinovați și nu au nicio mustrare de conștiință. În schimb, se justifică cu toată puterea și duc un război al cuvintelor, gândindu-se: „Toată lumea are un punct de vedere justificabil. Fiecare are motivele lui; se rezumă la cine e un orator mai bun. Dacă pot face o majoritate să-mi creadă justificarea și explicația, atunci câștig, iar adevărurile despre care vorbești nu sunt adevăruri, iar faptele tale nu sunt valide. Vrei să mă condamni? Nicio șansă!” Când un antihrist este emondat, în adâncul inimii și sufletului său, se opune complet și hotărât, simte repulsie și respinge asta. Atitudinea sa este: „Orice ai avea de spus, oricâtă dreptate ai avea, nu voi accepta și nu voi recunoaște. Nu sunt eu de vină.” Indiferent cum scot faptele la iveală firea lor coruptă, ei nu o recunosc, nici nu o acceptă, ci continuă cu sfidarea și împotrivirea lor. Orice spun alții, ei nu acceptă sau recunosc acel lucru, ci gândesc: „Să vedem cine vorbește mai bine decât cine; să vedem cine este un orator mai bun.” Acesta este un fel de atitudine cu care antihriștii tratează emondarea.

Faptul că o persoană poate sau nu să accepte adevărul este dezvăluit atunci când este emondată. Antihriștii sunt foarte clari când spun cuvinte și doctrine, dar când sunt emondați, se împotrivesc, cer socoteală și sfidează neîncetat și nu acceptă deloc adevărul. Nu pot pune în practică niciunul dintre cuvintele și doctrinele pe care le

perorează de obicei. De ce? Motivul este că, prin esența lor, antihriștii sunt scârbiți de adevăr. Firea antihriștilor este extrem de haină și arogantă. Atitudinea lor în fața adevărului și a faptelor este mereu una de intransigență, împotrivire și antipatie. Când sunt emondați, pe lângă faptul că se justifică și se explică pe cât de mult pot pentru a-și menține reputația, antihriștii au convingerea cea mai puternică: „Cred în dumnezeu, nu în vreo persoană. Dumnezeu e drept, iar această persoană, indiferent cum mă emondează, nu-mi poate decide destinul. Nu accept adevărul, dar ce poate face în privința asta?" În inimile lor, sunt sfidători: „Indiferent cât de corecte sau în conformitate cu adevărul sunt lucrurile pe care le spune această persoană de pe pământ, ele nu sunt adevărul, doar cuvântările directe de la dumnezeul din ceruri sunt adevărul; indiferent cum judecă și mustră oamenii și cum îi emondează, această persoană de pe pământ nu este dreaptă, doar dumnezeu din ceruri este drept." Care este insinuarea lor nerostită? „Indiferent cât de corecte sau în conformitate cu adevărul sunt lucrurile pe care le spune dumnezeu de pe pământ, ele nu sunt adevărul. Numai dumnezeu din ceruri este adevărul, dumnezeu din ceruri este măreț. Cu toate că și dumnezeu de pe pământ poate exprima adevărul, el nu se poate compara cu dumnezeu din ceruri." Nu asta vor să spună? (Ba da.) „Eu cred în dumnezeu din ceruri, nu în dumnezeu de pe pământ. Indiferent cât de corecte sau în conformitate cu adevărul sunt cuvintele pe care tu, această persoană obișnuită, le rostești, tot nu ești dumnezeu din ceruri. Dumnezeu din ceruri este suveran asupra tuturor lucrurilor. Dumnezeu din ceruri îmi hotărăște destinul. Dumnezeu de pe pământ nu-mi poate hotărî destinul. Indiferent cât de compatibile cu adevărul sunt lucrurile pe care le spune dumnezeu de pe pământ, eu nu le voi accepta. Îl accept numai pe dumnezeu din ceruri și mă supun doar lui. Oricum m-ar trata dumnezeu din ceruri, mă voi supune." Antihriștii dezvăluie toate aceste cuvinte atunci când sunt emondați. Toate aceste cuvinte provin din inimile lor. Cuvintele acestea sincere ale lor reprezintă în întregime firea lor și le dezvăluie natura-esență care este scârbită de adevăr și îl urăște. Când antihriștii dezvăluie aceste cuvinte, adevărata lor față este complet expusă. Se poate spune că oricine este capabil să rostească aceste cuvinte este un antihrist autentic, un diavol și o satană autentică. Atunci când sunt emondați, unii antihriști afișează o atitudine neclintită, care nu este nici servilă, nici autoritară. Nu acceptă adevărul sau emondarea, nici nu ajung să se cunoască realmente. În schimb, se retrag în acea convingere a lor și o folosesc ca să-și apere reputația, statutul și simțul existenței, dezvăluindu-și complet esența neîncrezătoare. Folosesc cuvintele „cred în dumnezeu, nu în vreo persoană, iar dumnezeu e drept" ca să-i contrazică și să-i înfrângă pe toți și ca să nege adevărul și pe Dumnezeu de pe pământ. În același timp, folosesc aceste cuvinte ca să-și ascundă responsabilitatea pentru propriile păcate și să o eludeze și să-și ascundă firile corupte și natura-esență. Antihriștii își folosesc convingerea și teoriile ca să-și ascundă faptele rele și, de asemenea, le folosesc ca să se liniștească și să se păzească. Cum se liniștesc? Se gândesc: „E în regulă, ce spune această persoană de pe pământ nu contează. Indiferent cât de corecte sunt lucrurile pe care le spune, nu le

voi accepta. Atât timp cât nu le accept, lucrurile pe care le spune nu sunt fapte și nu sunt în conformitate cu adevărul. Așadar, nu trebuie să-mi asum răspunderea pentru nicio greșeală, faptă greșită sau fărădelege comit, pot pur și simplu să fac cum îmi place, să merg mândru, cu fruntea sus, și să fac lucrurile în felul meu, așa ca înainte." Așadar, antihriștii continuă să meargă așa pe calea lor, fără să aibă nicio îndoială și nicio rușine, agățându-se până la sfârșit de dorința și intenția lor de a dobândi binecuvântări. Aceasta este adevărata față a antihriștilor.

Când sunt emondați, antihriștii sunt dezvăluiți. Acesta este momentul în care este cel mai probabil ca natura-esență pe care o au să fie expusă. În primul rând: pot ei să mărturisească faptele lor rele? În al doilea rând: pot să reflecteze asupra lor și să se cunoască pe sine? Și, în al treilea rând: pot să accepte din partea lui Dumnezeu atunci când sunt emondați? Cu aceste trei măsuri, se poate vedea natura-esență a unui antihrist. Dacă o persoană poate să se supună atunci când emondarea se abate asupra sa și să reflecteze asupra propriei persoane și, prin urmare, poate ajunge să-și dea seama de propriile dezvăluiri de corupție și esența coruptă, atunci aceasta este o persoană care poate să accepte adevărul. Nu este un antihrist. Aceste trei măsuri reprezintă întocmai ceea ce îi lipsește unui antihrist. Antihristul face altceva în schimb, ceva la care nimeni nu se aștepta – adică, atunci când este emondat, contraatacă prin acuzații nefondate. În loc să-și mărturisească faptele greșite și să-și recunoască firea coruptă, el condamnă persoana care îl emondează. Cum face asta? El spune: „Nu toate emondările sunt neapărat corecte. Emondarea se referă doar la condamnarea și judecata din partea omului; nu sunt făcute în numele lui dumnezeu. Doar dumnezeu este drept. Oricine i-ar condamna pe alții este de condamnat." Nu este aceasta o contraacuzație nefondată? Ce fel de persoană este cea care ar face astfel de contraacuzații nefondate? Numai o persoană care deranjează fără sens, care este insensibilă la rațiune ar face acest lucru și numai cineva de teapa diavolilor și a Satanei ar face acest lucru. O persoană care are conștiință și rațiune nu ar face niciodată așa ceva. Așadar, cei care fac contraacuzații nefondate când sunt emondați sigur sunt oameni răi. Cu toții sunt diavoli. Ce spun adesea antihriștii, atunci când fac contraacuzații nefondate? „Cred în dumnezeu și dumnezeu e drept! Mă supun lui dumnezeu, nu vreunei persoane! Nu toate emondările sunt neapărat corecte. Dacă dumnezeu mă emondează, voi accepta, dar dacă oamenii mă emondează, nu voi accepta!" Primul lucru pe care îl vor spune antihriștii este: „Dumnezeu e drept!" Poți auzi că în tonul lor este o mentalitate malițioasă. Al doilea lucru pe care îl spun este: „Mă supun lui dumnezeu, nu vreunei persoane!" Ați auzit aceste două afirmații? (Da.) Le-ați rostit vreodată? (Nu.) Majoritatea oamenilor nu îndrăznesc să facă aceste două afirmații. Doar când li se întâmplă un lucru pe care îl consideră pozitiv și pe care cred că ar trebui să îl accepte, spun: „Dumnezeu chiar este drept, a fost corect să fiu emondat și disciplinat." Acceptă asta într-un mod pozitiv și nu folosesc deloc aceste cuvinte ca să-și apere propriile interese sau să se justifice și să se explice. Acceptă și recunosc cu adevărat, din adâncul inimii, aceste cuvinte și acest

fapt. Atitudinea antihriștilor este diferită. În contextul emondării lor, ar putea folosi acest ton al vocii sau acest tip de intenție pentru a spune: „Cred în dumnezeu și dumnezeu e drept! Mă supun lui dumnezeu, nu vreunei persoane!” Ce înseamnă asta? Sunt ei oameni care acceptă adevărul? Cu siguranță nu. Neagă faptul că emondarea vine de la Dumnezeu și este aprobată de El. Incapacitatea lor de a o accepta de la Dumnezeu dovedește pe deplin faptul că ei nu recunosc suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și nu cred că ale Lui cuvinte sunt adevărul. Atunci, cum pot recunoaște că Dumnezeu e drept? În mod clar, folosesc aceste cuvinte, care par corecte la prima vedere, ca să-i condamne pe ceilalți, să-i condamne pe cei care le sunt nefavorabili, care îi emondează și care le expun firile corupte. Nu sunt acestea acțiunile oamenilor răi? Aceștia sunt oameni răi. Oamenii răi pot folosi cuvinte corecte ca să I se împotrivească lui Dumnezeu și să se opună adevărului în momente critice și pot folosi cuvinte corecte ca să-și apere propriile interese, propria imagine și propria faimă și reputație. Nu este o nerușinare? „Cel rău ia o înfățișare obraznică” (Proverbe 21:29), această propoziție este confirmată în cazul oamenilor răi și al antihriștilor. Antihriștii sunt asemenea oameni.

Un alt lucru pe care îl spun antihriștii este: „Cred în dumnezeu, nu în vreo persoană!” La prima vedere, sună greșit această propoziție? (Nu.) A crede în Dumnezeu este desigur corect – omul nu poate crede în vreo persoană. Aceste cuvinte sunt foarte decente și corecte, nu este nimic în neregulă cu ele. Din păcate, sensul acestei propoziții se schimbă când provine din gura unui antihrist. Ce arată această schimbare de sens? Că antihriștii folosesc cuvintele corecte ca să scape din necazuri și să se explice. Ce intenție au când rostesc aceste cuvinte? Ce motiv au să rostească aceste cuvinte? Ce aspecte ale esenței lor sunt demonstrate de acest lucru? (Că nu acceptă adevărul, că îl urăsc.) Corect, nu acceptă adevărul. Așadar, nu acceptă adevărul, însă vor spune deschis: „Nu îl accept; chiar dacă ceea ce ai spus este corect, nu voi accepta”? Dacă ar spune asta, oamenii ar fi capabili să-i discearnă și toată lumea i-ar respinge, iar ei nu ar fi capabili să-și păstreze poziția favorabilă, așa că nu pot spune așa ceva. În inimile lor, înțeleg clar aceste lucruri. În asta constă înșelătoria și ticăloșia antihriștilor. Se gândesc: „Dacă mă împotrivesc ție public, dacă vociferez public împotriva ta și mă opun ție, vei spune că nu accept adevărul. Atunci, nu te voi lăsa să vezi că nu accept adevărul. Voi folosi alte mijloace ca să rezolv această chestiune și să mă apăr.” Așadar, spun: „Cred în dumnezeu, nu în vreo persoană.” Indiferent dacă ei cred în Dumnezeu sau în vreo persoană, ceea ce disecăm aici este dacă antihriștii acceptă adevărul. Spunând asta, nu confundă conceptele? Confundă conceptele și încearcă să păcălească oamenii. Pentru a împiedica oamenii să vadă că nu acceptă adevărul, spun că Îl recunosc pe Dumnezeu și adevărul, că ei cred în Dumnezeu și că Dumnezeu este adevărul și că, întrucât Dumnezeu este adevărul, El nu poate deveni o persoană și, dacă devine o persoană, atunci nu are adevărul și acea persoană nu este Dumnezeu. Judecând după asta, nu au fost dezvăluiți deja drept antihriști? Pur și simplu nu recunosc că Dumnezeu poate deveni Hristos și o persoană obișnuită. Cred că numai Dumnezeu din Ceruri,

numai acel Dumnezeu care este invizibil și intangibil și care poate fi închipuit și folosit arbitrar de om este Dumnezeu. Există similarități între această părere și cea a lui Pavel? (Da.) Care era atitudinea lui Pavel față de Hristos de pe pământ? L-a recunoscut? L-a acceptat? (Nu.) Pavel a spus: „Hristos este fiul dumnezeului viu, iar noi suntem, de asemenea, fii ai dumnezeului viu. Asta înseamnă că suntem cu toții frați și surori ai lui hristos și, în ceea ce privește vechimea, suntem toți egali. Dumnezeu în care credem este în ceruri. Nu există niciun dumnezeu pe pământ. Așadar, nu înțelegeți greșit, această persoană de pe pământ este hristos, este fiul lui dumnezeu. El nu este la fel ca dumnezeu. Nu-l poate reprezenta pe dumnezeu din ceruri, omul nu îl poate considera adevărul și omul nu este nevoit să-l urmeze.” Ce putem diseca din aceste cuvinte pe care le spun antihriștii: „Cred în dumnezeu, nu în vreo persoană”? La fel ca Pavel, ei Îl recunosc doar pe Dumnezeul nedeslușit din Ceruri și nu recunosc că Hristos e Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei nu recunosc faptul că Dumnezeu S-a întrupat și a devenit o persoană obișnuită – în această privință, antihriștii sunt exact la fel ca Pavel. Ce vor să spună este: „Dacă tu crezi în dumnezeu, atunci crede în dumnezeu, nu în vreo persoană. E inutil să crezi în vreo persoană, nu poți dobândi binecuvântări din credința în vreo persoană. Pentru a crede în dumnezeu, trebuie să crezi în dumnezeu din ceruri, dumnezeul invizibil. Dumnezeu din ceruri este măreț și atotputernic, ce poate face dumnezeul de pe pământ? Poate doar să exprime niște adevăruri și să rostească niște cuvinte corecte.” Dacă le disecăm și le judecăm esența pe baza acestor cuvinte, ei se împotrivesc lui Hristos, nu-L recunosc și neagă faptul că Dumnezeu S-a întrupat. Sunt antihriști în toată regula.

Când sunt emondați, când întâmpină obstacole și când cineva îi expune, antihriștii folosesc expresia „Dumnezeu este drept” ca să se apere, să nege faptul că cealaltă persoană i-a expus și să nege că i-a emondat. Orice-ar fi, când sunt emondați, atitudinea lor principală este una de sfidare, împotrivire și neacceptare, făcând tot ce le stă în putință pentru a se explica și a se apăra. Unii chiar spun: „Timpul va dezvălui tot. Dumnezeu este drept. Să-l lăsăm pe dumnezeu să dezvăluie asta pentru mine într-o zi!” Fiind oameni corupți, indiferent cât de mari sunt pierderile pe care le provoacă lucrării casei lui Dumnezeu pe parcursul îndeplinirii propriei îndatoriri, nu le pasă de acest lucru, nici nu îi dau vreo atenție. Dacă acest fapt este expus, ei tot nu recunosc că aceste pierderi au fost provocate de ei și nu sunt dispuși să-și asume responsabilitatea. În cele din urmă, tot vor să-L lase pe Dumnezeu să dezvăluie asta pentru ei, ca și cum Dumnezeu ar exista ca să-i slujească și trebuie să-i apere când greșesc, ca și cum El ar fi un astfel de Dumnezeu. Ei nu acceptă adevărul, nu acceptă emondarea și nu sunt capabili să se cunoască, dar asta nu este tot – chiar Îi cer lui Dumnezeu să dea explicații pentru ei și să le găsească justificări. Nu este acesta un lucru rușinos? Este foarte rușinos! Antihriștii sunt cu toții extrem de nerușinați și sunt și extrem de ticăloși. Acesta este un aspect. Când sunt emondați, antihriștii folosesc adesea două afirmații. Care sunt acelea? („Cred în dumnezeu, nu în vreo persoană!” „Dumnezeu este drept!”) Acestea

sunt două zicale pe care le folosesc de obicei. Nu pot rosti niciun alt fel de raționament fals, nu îndrăznesc să o facă. Folosesc două afirmații corecte ca să inducă oamenii în eroare, ca să aducă argumente nerezonabile pentru ei înșiși, încercând să transforme ceva greșit în ceva corect, să transforme ceva ticălos în ceva drept, să-și transforme greșelile și pierderile pe care le-au provocat în lucruri justificate. Vor să folosească aceste două afirmații ca să anuleze toate aceste lucruri dintr-o lovitură, să le șteargă complet și pretind că ele nu există și continuă să creadă așa cum au făcut întotdeauna. Există căință în această manifestare a antihriștilor? (Nu, nu există.) Nu numai că nu se căiesc, dar, de asemenea, manifestă alt aspect al antihriștilor – aversiune față de adevăr, aroganță, ticăloșie și hainie. Aroganța lor se manifestă în faptul că disprețuiesc pe oricine îi emondează, gândindu-se: „Ești doar o persoană, nu mă tem de tine!” Nu este o aroganță? (Ba da.) În ce fel se manifestă ticăloșia lor? (Fac contraacuzații nefondate.) Faptul că fac contraacuzații nefondate este un aspect și alt aspect este că folosesc cuvinte corecte ca să se explice, să se justifice și să se apere. Ce altă fire se află în asta? Faptul că fac contraacuzații nefondate este tot un lucru hain. Antihriștii nu recunosc că al lui Dumnezeu cuvânt este adevărul. Dacă cineva expune această esență a lor, ei tot nu acceptă faptul că nu recunosc adevărul. Nu reflectează asupra lor și nu încearcă să se cunoască; în schimb, fac contraacuzații nefondate și folosesc cuvinte corecte și plăcute auzului ca să-i condamne pe ceilalți. Metodele și zicalele pe care le folosesc pentru a-i condamna pe ceilalți sunt atât insidioase, cât și ticăloase. Știu ce cuvinte să folosească pentru a-i condamna pe ceilalți și a-i reduce la tăcere, astfel încât alți oameni să nu știe ce să mai spună și să nu le poată face nimic. Aceasta este ticăloșie. Această metodă și practică a lor este o fire haină în toată regula. Acestea sunt mai multe firi ale antihriștilor pe care le putem diseca din chestiunea emondării acestora. Nu se potrivesc aceste firi și dezvăluiri ale antihriștilor cu cele patru puncte despre care am vorbit anterior? (Ba da.) Care sunt acele patru puncte? (Punctul unu este că nu cred și refuză să recunoască faptul că al lui Dumnezeu cuvânt este adevărul; punctul doi este: chiar dacă ai părtășie cu ei despre cuvântul lui Dumnezeu și ei pot înțelege adevărul, nu îl acceptă; punctul trei este că refuză să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu; punctul patru este că nu se căiesc niciodată cu adevărat.) Nu cred, nu acceptă, nu se supun și nu se căiesc, acești „patru nu” reprezintă esența antihriștilor. Antihriștii nu vor accepta niciodată adevărul și nu-și vor pleca niciodată capetele în fața faptelor. Acest lucru reprezintă refuzul încăpățânat de a se căi și este ceva care se revarsă din natura antihriștilor. Aceasta este prima manifestare a felului în care antihriștii își tratează emondarea. Deși antihriștii au aceeași fire-esență, zicalele faimoase și mottourile grozave care le ies pe gură cu siguranță nu sunt la fel. Uneori, antihriștii ar putea spune una, iar alteori ar putea spune alta, dar indiferent ce fel de discurs le iese pe gură, caracteristicile și esența lui vor fi aceleași – esența cuvintelor lor este aceea de neacceptare a adevărului. Dacă nu acceptă adevărul, atunci ce anume sunt aceste cuvinte ale lor? Sunt cuvinte în conformitate cu adevărul? Sunt cuvinte omenești sau

cuvinte care sunt în conformitate cu etica? Sunt cuvinte în conformitate cu rațiunea și conștiința? (Sunt cuvinte diavolești.) Corect. A le numi cuvinte goale sau cuvinte confuze nu le caracterizează cu exactitate, dar a spune că sunt cuvinte diavolești explică problema.

Care sunt cuvintele pe care le spun antihriștii când sunt emondați, când sunt criticați și expuși de frați și surori? Unii antihriști fac o greșeală sau spun niște cuvinte diavolești ca să-i inducă în eroare pe oameni. Când frații și surorile văd acest lucru, îi critică și îi emondează, dându-i în vileag drept alunecoși și înșelători. Deși, în aparență, nu sunt sfidători, în sinea lor sunt potrivnici, ca și cum ar spune: „Ce știi tu? Știi la fel de multe ca mine? Crezi în dumnezeu de la fel de mulți ani ca mine? De câți ani crezi în dumnezeu? N-o să mă cobor la nivelul tău!” Când conducătorii și lucrătorii îi emondează, e posibil să adopte o atitudine alunecoasă, spunând câteva cuvinte plăcute și, în aparență, ducându-i cu prețul, dar, în secret, sunt nemulțumiți și sfidători, căutând o ocazie să se răzbune. Dacă sunt emondați de un frate sau o soră obișnuită, antihriștii nu sunt atât de civilizați – se vor înfuria și vor deveni exasperați, vor contraataca și se vor răzbuna. Când contraatacă și se răzbună, spun adesea lucruri precum: „Ești prea lipsit de experiență ca să mă emondezi! Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu m-aș teme de nimeni!” Este ceva în neregulă cu aceste cuvinte? Acestea sunt tipul de cuvinte rostite de obicei de non-credincioși și de oameni foarte josnici. Cum să se audă așa ceva în biserică? Oamenii care pot vorbi așa sunt un grup unic, iar acest grup unic are un temperament unic. În ce fel este temperamentul lor unic? Asemenea oameni se gândesc adesea la vechime în cadrul bisericii. Îi consideră pe toți inferiori, nu îi plac și vor să le țină morală, să-i chinuiască și să-i manipuleze pe toți. Consideră că, deși cred în Dumnezeu, nimeni nu este în măsură să le fie partener. Nu-i de mirare că născocesc aceste cuvinte arogante atunci când oameni îi tratează ca pe niște frați și surori și au discuții deschise cu ei, expunându-le firile corupte și emondând cuvintele pe care le-au spus și acțiunile pe care le-au întreprins, care nu sunt în conformitate cu adevărul. Asimilează casa lui Dumnezeu cu societatea și cu propriul domeniu și consideră că frații și surorile din biserică le sunt inferiori. Cred că frații și surorile știu puține despre chestiunile din societate și au o înțelegere superficială a acestora, că fac parte din pătura inferioară a societății, că merită să fie priviți de sus, că alții se pot juca cu ei și îi pot călca în picioare. Cred că frații și surorile sunt ușor de intimidat și manipulat, ceea ce nu va fi și cazul lor. Prin urmare, cred că oricine îi emondează și îi expune îi intimidează, îi subapreciază și îi exclude. În inimile lor, s-au păzit deja de asta: „Să nu crezi că mă poți chinui și intimida! Ești prea lipsit de experiență!” Nu cumva acesta este un lucru pe care l-ar spune cineva cu „spirit eroic”? Din păcate, aceste cuvinte nu sunt adevărul. Oricât spirit sau integritate morală ai avea, Dumnezeu nu te va aproba. Dumnezeu detestă asemenea firi și pe oamenii care spun aceste cuvinte. Oamenii care spun asemenea lucruri înaintea lui Dumnezeu sunt condamnați, disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Oamenii care se agață de aceste cuvinte ca și cum ar fi adevărul nu pot fi niciodată

mântuiți de Dumnezeu. Așadar, să mai aruncăm o privire, ce este în neregulă cu aceste cuvinte? Toți sunt egali înaintea adevărului și nu există diferențe de vârstă, umilință sau noblețe pentru cei care își fac îndatoririle în casa lui Dumnezeu. Toți sunt egali înaintea datoriei lor, pur și simplu fac munci diferite. Nu există diferențe între ei pe baza vechimii. Înaintea adevărului, toți ar trebui să aibă o inimă smerită, supusă și receptivă. Oamenii ar trebui să aibă această rațiune și această atitudine. Așadar, oare oamenii care spun: „Ești prea lipsit de experiență ca să mă emondezi!" nu sunt plini de atmosfera, ideologia și josnicia societății? Asimilează casa lui Dumnezeu cu societatea, consideră că frații și surorile din casa lui Dumnezeu sunt un grup vulnerabil de la limita inferioară a societății și se consideră pe ei înșiși șefii tuturor lucrurilor, oameni pe care nimeni nu-i poate atinge sau provoca și care se asigură că lucrurile nu vor avea un final fericit pentru cei care îi expun și îi emondează. Cred despre casa lui Dumnezeu că este la fel ca societatea, că oricine este neînduplecat și autoritar va fi capabil să rămână ferm, că nimeni nu va îndrăzni să-i atingă pe cei care sunt nemiloși, feroce și răi și cred că oamenii care acceptă să fie emondați sunt cu toții incompetenți și incapabili. Cred că nimeni nu va îndrăzni să se atingă de oamenii care au anumite abilități, că nimeni nu va îndrăzni să-i expună pe acești oameni, chiar dacă greșesc și că sunt băieți duri, de oțel! Antihriștii cred că, indiferent în care dintre grupurile din lume se află, trebuie să fie puternici și suficient de nemiloși și răi încât să nu fie intimidați sau dirijați ușor de ceilalți. Cred că asta înseamnă să fie abili și competenți și vor să folosească această abilitate ca să dobândească statut, faimă și câștig și, în cele din urmă, să-și asigure o destinație bună. Ce fire este aceasta? Este atât feroce, cât și ticăloasă. Indiferent câte predici aud, antihriștii nu pot să înțeleagă adevărul. Nu pot vedea că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. Nu pot vedea schimbările prin care trec cei care acceptă adevărul și, chiar dacă le văd, nu le recunosc drept schimbări. Cred că toate aceste schimbări sunt rezultatul prefăcătoriei și înfrânării, iar ei nu se vor înfrâna și nu vor accepta lucrurile fără să protesteze, de dragul acestora. Întrucât au o astfel de logică, pot spune lucruri de genul: „Să nu crezi că mă poți chinui și intimida!" Nu este aceasta ticăloșia antihriștilor? Astfel de gânduri și puncte de vedere sunt ticăloase. Faptul că pot rosti aceste cuvinte și se pot comporta astfel este o dezvăluire a firii lor feroce. Există asemenea oameni în biserică? Atunci când frații și surorile au o discuție deschisă cu ei, îi expun, vorbesc despre problemele, neajunsurile și dezvăluirile lor de corupție, ei cred că sunt intimidați și umiliți și că nu sunt luați în serios. Apoi spun: „Ești prea lipsit de experiență ca să mă emondezi!" Indiferent pe cine văd că acceptă emondarea, se gândesc mereu: „Poți dobândi adevărul acceptând emondarea? Ar fi imposibil!" Ei nu recunosc asta. Cred că emondarea oamenilor înseamnă intimidarea lor și găsirea vreunui avantaj prin intermediul căruia să fie chinuiți și că oamenii sunt intimidați când fac unele greșeli mici, pentru că sunt prea candizi. Nu recunosc că a emonda oamenii înseamnă a-i iubi și a-i ajuta. Nu recunosc că oamenii se pot căi și schimba cu adevărat doar atunci când acceptă emondarea și cu atât mai puțin recunosc faptul că adevărul domnește în casa

lui Dumnezeu. Prin urmare, antihriștii își spun adesea: „Oricine mă emondează, nu voi uita niciodată! Sub nicio formă n-o să las pe cineva să mă intimideze!” Ce fel de oameni sunt capabili să spună asemenea cuvinte? Numai cei care nu acceptă adevărul și îl urăsc pot spune asemenea cuvinte. Orice persoană care are acest fel de fire feroce și poate spune asemenea cuvinte are natura-esență a antihriștilor și este de teapa Satanei.

Când sunt emondați, antihriștii spun și o altă frază: „Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu mi-ar păsa de nimeni!” Ce înseamnă această frază? Este o afirmație des întâlnită, făcută de un anumit fel de antihrist. Din moment ce aceasta este afirmația lor, haideți s-o disecăm. Întrucât pot spune aceste cuvinte, ele trebuie să aibă un anumit înțeles. La prima vedere, aceste cuvinte par să spună că, de când au început să creadă în Dumnezeu, acești oameni au trecut printr-o schimbare majoră. În aceste cuvinte, pare să existe recunoștință, ca în fraza: „Dumnezeu m-a schimbat, dumnezeu m-a cucerit. Dacă dumnezeu nu m-ar fi schimbat, aș fi o persoană nesuferit de arogantă.” La prima vedere, aceste cuvinte par să aibă o anumită mentalitate de recunoștință, dar disecate dintr-o altă perspectivă, există o mare problemă în ceea ce le privește. Antihriștii spun că, înainte să creadă în Dumnezeu, nu le păsa de nimeni. Care este firea acestor oameni? (Una arogantă și feroce.) Acești oameni sunt extrem de aroganți și feroce și, dacă nu ar crede în Dumnezeu, ar fi oameni foarte răi. Să nu le pese de nimeni înseamnă să nu țină cont de nimeni, înseamnă că îi calcă în picioare pe toți și că, indiferent cât de grozavi sau de buni sunt alți oameni, aceștia nu înseamnă nimic în ochii lor. Nu cedează în fața nimănui, disprețuiesc pe toată lumea și nu slujesc pe nimeni. Dacă li s-ar cere să slujească o persoană, asta le-ar răni demnitatea. Dacă există cineva demn de slujirea lor, Acela este doar Dumnezeu din Ceruri. Acum că ei cred în Dumnezeu, și-au înfrânat această manifestare și dezvăluire de a nu le păsa de nimeni și, după ce au venit în casa lui Dumnezeu, au acceptat cu reticență să lucreze cu alții într-un grup, să se ocupe de probleme și să interacționeze cu ceilalți, ca niște oameni normali, dar când se ocupă de probleme și interacționează cu ceilalți, unele lucruri inevitabil nu merg așa cum ar vrea ei, iar asta face ca acea fire a lor să erupă din nou, dând naștere acestor cuvinte. La început, în lume, când nu credeau în Dumnezeu, nu cedau în fața nimănui și credeau că nimeni nu merita să interacționeze cu ei. Așadar, de când au început să creadă în Dumnezeu, oare au cedat în fața vreunui frate sau a vreunei surori din casa lui Dumnezeu? (Nu.) Indiferent în ce grup s-ar afla, oare o persoană cu umanitate și raționalitate normale s-ar purta în felul acesta? (Nu.) Chiar și non-credincioșii spun: „Dintre oricare trei oameni care merg împreună, cel puțin unul îmi poate fi profesor.” Adică, dintre oricare trei oameni, există cu siguranță o persoană care este mai puternică și mai bună decât tine, care îți poate fi profesor și te poate ajuta. Non-credincioșii spun asemenea cuvinte, așadar, acești oameni aroganți le recunosc corectitudinea? Pot interacționa în termeni de egalitate cu ceilalți dintr-un grup? Pot fi rezonabili? (Nu.) Prin urmare, când se află printre non-credincioși care nu au credință în Dumnezeu, ce fel de oameni sunt acești antihriști? (Sunt oameni dificili.) Corect, sunt nemernici, sunt oameni

dificili. Nimeni nu poate face nimic în privința lor. Nimeni nu îndrăznește să-i provoace, să-i mânie sau să-i atingă. Sunt nemernici! Dacă îi mânii, vor exista consecințe, e ca și cum ai mânia un demon feroce. În mod normal, în societate, nimeni nu îndrăznește să se pună cu asemenea oameni. Firea lor și principiile după care gestionează lucrurile sunt să fie grosolani și nerezonabili și să provoace necazuri la fiecare pas. Nimeni nu îndrăznește să-i mânie, nimeni nu îndrăznește să-i atingă și nimeni nu îndrăznește să-i intimideze; sunt singurii care intimidează oamenii. Prin asta, își ating scopul. Așadar, sunt ei capabili să se schimbe după ce vin în casa lui Dumnezeu? S-au schimbat? (Nu, nu s-au schimbat.) Ce ne arată că nu s-au schimbat, că nu se pot schimba? (Faptul că spun: „Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu mi-ar păsa de nimeni!”) De obicei, nu spun aceste cuvinte – în ce context spun aceste cuvinte? Când cineva le arată slăbiciunile pe care le au, spune lucruri care le rănesc demnitatea sau le ating o coardă sensibilă, spun fără să gândească această frază: „Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu mi-ar păsa de nimeni! Îndrăznești să te lupți cu mine? Cine te crezi?” Ce fire este aceasta? Ba chiar adaugă un determinant înaintea acestei fraze, spunând: „Înainte să cred în dumnezeu, nu-mi păsa de nimeni.” Oare nu continui să nu cedezi în fața nimănui sau să nu asculți de nimeni, acum că tu crezi în Dumnezeu? Nu rămâi neschimbat; același diavol și aceeași satană? Simt că s-au schimbat în bine după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu. Dacă s-au schimbat în bine, cum pot rosti asemenea cuvinte? Nu au deloc conștiință sau rațiune și îndrăznesc să vocifereze public și să-i anunțe pe ceilalți: „Sunt un bandit și nu mă tem de nimeni!” Cu ce se poate făli un tiran, un nemernic și un bandit? Cu ce se poate lăuda? Totuși, antihriștii se laudă în felul acesta. Privesc faptul că au fost cândva tirani drept trecutul lor glorios și se mândresc cu el în casa lui Dumnezeu. Ce fel de loc este casa lui Dumnezeu? Acesta este un loc unde domnește adevărul. Acesta este un loc de sfințenie unde Dumnezeu îi mântuiește pe oameni. Cum poate tolera faptul că tu spui aceste cuvinte diavolești? Antihriștii nu au deloc rușine, nu știu că acestea sunt cuvinte diavolești și chiar se mândresc cu ele ca și cum ar fi cuvinte bune sau adevărul. Chiar sunt indivizi nerușinați, nu le este deloc rușine și sunt dezgustători! Când o asemenea persoană vă spune cuvinte diavolești, aveți ceva potrivit de spus ca replică? (Am întâlnit odată o asemenea persoană; nu ceda în fața nimănui din biserică. Pe atunci, spunea asemenea cuvinte ca să mă critice. Nu aveam discernământ și i-am spus că le accept.) Ai răspuns în felul acesta. A fost greșit să răspunzi așa; nu ai adus mărturie. Trebuie să-i arăți problemele pe care le are și să-l faci de rușine. Când spune cuvinte diavolești, nu trebuie să cedezi și nu trebuie să asculți de acele cuvinte diavolești. Trebuie să-l expui. Pentru a fi unul dintre biruitorii lui Dumnezeu și a aduce mărturie pentru Dumnezeu, trebuie să fii capabil să faci de rușine diavolii și pe Satana și să spui cuvinte care îl pot rușina pe Satana și care sunt în conformitate cu adevărul. Chiar dacă nu le acceptă, nu va avea nimic de spus, se va comporta cum se cuvine și se va supune. Va avea efect să speriați o asemenea persoană? Dar să o condamnați? Dar să purtați o discuție cu ea și să o convingeți? (Nu.) Atunci ce va avea efect? (Dacă cineva ar spune

asemenea cuvinte în biserică, aș spune: „Încerci să te comporți execrabil? Dacă îi poți asculta normal pe frați și pe surori când au părtășie despre adevăr și poți să accepți adevărul, atunci este în regulă, dar dacă vrei să te comporți execrabil aici, atunci pleacă! Casa lui Dumnezeu nu-ți permite să te comporți execrabil aici. Aceste cuvinte ale tale nu sunt în conformitate cu adevărul. Nu te da în spectacol aici!”) Aceste cuvinte sunt foarte puternice, dar asemenea oameni sunt tirani și bandiți. Se tem de asemenea cuvinte? (Nu, nu se tem.)

Să vă povestesc ceva! În trecut, am intrat în contact cu un om care fusese bucătar înainte să înceapă să creadă în Dumnezeu. Mi-a spus odată: „Când eram bucătar în lume și oameni importanți și oficiali veneau să bea, nu voiam să am nimic de-a face cu ei. Când le găteam, țineam o mână în șold, un picior pe vârf și le găteam cu o singură mână.” În timp ce vorbea, mi-a arătat cum stătea, iar ținuta lui arăta atât indignare cât și sfidare. Ce voia să zică era: „Niciunul dintre non-credincioși nu este pe măsura mea și nu voi ceda în fața niciunuia dintre ei. Sunt foarte capabil, iar, în lume, oamenii ca mine sunt integri. Nu îmi prea pasă de oficiali!” Gesticula în timp ce vorbea, părând mulțumit de sine și arătându-mi cu ușurință acele mișcări. Am putut vedea că era foarte priceput în a arăta acele mișcări, acea ținută și acea postură – că le executa frecvent. Mi-am putut da seama că dădea acest spectacol cu o oarecare intenție de a se da mare și a-și etala „trecutul glorios”, încercând să-i facă pe ceilalți să-l admire. Când l-am văzut purtându-se astfel, am zâmbit și apoi i-am spus: „Așadar, ai o fire rea.” Am zis asta zâmbind și nu am mai spus nimic altceva. Imediat a făcut o față lungă, nu a mai făcut nicio mișcare și a tăcut. De atunci, nu a mai vorbit despre „trecutul lui glorios”. Ce i-am spus? (Ai o fire rea.) Ce însemna asta? (Acest lucru îi sublinia natura-esență, iar el s-a rușinat.) Corect. L-am mâniat? M-am certat cu el? I-am rănit demnitatea? (Nu.) Oare l-am tratat cu impetuozitate și i-am spus: „Pleacă de aici! Ce cauți să crezi în Dumnezeu?” sau „Încă ești prea lipsit de experiență ca să-Mi vorbești despre «trecutul tău sclipitor»!”? Am folosit aceste metode? (Nu.) Fără să insinuez nimic din toate astea, am spus doar o singură propoziție: „Așadar, ai o fire rea”, iar el s-a rușinat și a tăcut. M-am făcut înțeles fără să trebuiască să mai elaborez. Dacă ar auzi asta o persoană deșteaptă, ar înțelege imediat ce înseamnă și s-ar înfrâna mai mult în viitor. Ce credeți despre această abordare? (Este bună.) Ar fi potrivit să fie privit urât și certat? (Nu, nu ar fi.) Dacă cineva spune: „Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu mi-ar păsa de nimeni!”, ar trebui să-i spui: „Dacă nu ți-a păsat de nimeni înainte să ajungi să crezi în Dumnezeu, asta înseamnă că aveai o fire rea. Dacă nu vrei să-ți pese de nimeni nici acum când crezi în Dumnezeu, asta înseamnă că ai o fire chiar și mai rea și că este ceva în neregulă cu esența ta.” Pur și simplu, spune-i asta și observă-i reacția și comportamentul. Asta înseamnă să-l lovești unde îl doare. Oare oamenii răi se vor întrista când vor auzi aceste cuvinte? Se vor supăra. Se vor gândi: „Am crezut că am obținut o schimbare în credința mea în dumnezeu și chiar am folosit aceste cuvinte ca să-mi etalez aptitudinile și să mă laud cu trecutul glorios pe care l-am avut înainte să ajung să cred în dumnezeu. Nu m-am

așteptat ca o persoană care are înțelegere să expună secretul rușinos din spatele acestei chestiuni și să dezvăluie că am o fire rea.” Care este semnificația unei firi rele? Ca să o spun subtil, înseamnă că umanitatea lor nu este bună; fără menajamente, înseamnă că ei nu sunt buni de nimic. Care oameni din societate nu sunt buni de nimic? (Golanii, bandiții, tiranii și nemernicii.) Corect, aceștia sunt. Imediat ce spui că nu sunt buni de nimic și că firea lor este rea, vor înțelege. Vor înțelege că te referi la golani, huligani, tirani și oameni răi – acești termeni și aceste tipuri de oameni. Se vor simți bine când vor auzi că fac parte din această categorie? (Nu.) Nu se vor simți bine deloc. Și va mai trebui să spui ceva? (Nu.) Secretul lor rușinos va fi fost descoperit cu acea singură propoziție. „Așadar, tipul acesta de persoană ești. Încă te împăunezi aici, lăudându-te cu lucruri negative ca și cum ar fi lucruri pozitive. Ce încerci să faci? Aceasta este casa lui Dumnezeu, nu te da în spectacol aici. Acesta nu este un loc în care să te dai în spectacol. Dacă vrei să te dai în spectacol, pleacă atunci. Casa lui Dumnezeu este un loc unde domnește adevărul, nu un loc în care să mergi țanțoș și să-ți proclami faptele rele. Ce vrei să spui când te lauzi cu lucruri ticăloase și negative în casa lui Dumnezeu? Că lucrarea lui Dumnezeu a dat rezultate în tine. A spus Dumnezeu asta? Nu-l mulțumești lui Dumnezeu; te lauzi cu faptele tale rele. Pe cine încerci să înșeli cu aceste cuvinte? S-ar putea să păcălești un copil de trei ani, dar nu îi poți păcăli pe frați și pe surori. Nu poți scăpa nepedepsit!” Sunt expuși în felul acesta. În primul rând, odată ce aud asta, antihriștii vor simți că nu ai nicio răutate față de ei; în al doilea rând, cuvintele tale își vor atinge ținta; în al treilea rând, nu îi vei fi luat în vizor; și, în al patrulea rând, aceste cuvinte sunt fapte și tu nu vei fi exagerat deloc spunându-le. Odată ce vor auzi aceste cuvinte, se vor înfrâna imediat. De ce se vor înfrâna? Cuvintele tale îi vor stânjeni și îi vor rușina. Când se vor mai afla în prezența ta, vor fi stânjeniți să repete asemenea cuvinte și, chiar dacă vor repeta asemenea lucruri, vor trebui să găsească ocazia potrivită și să verifice cine ascultă. În orice caz, nu vor îndrăzni să le repete în prezența ta. Nu i-a smerit acest lucru? Dacă veți întâlni o asemenea persoană, veți îndrăzni să îi vorbiți astfel? (Da.) Există o cale de a trata o asemenea persoană. Nu trebuie să fii impulsiv sau grosolan, ci doar să-i smerești cu un zâmbet. Asta înseamnă să-l expui și să-l faci de rușine pe Satana. Asta înseamnă să rămâi ferm în mărturia ta. Capacitatea ta de a-i expune dovedește că i-ai văzut așa cum sunt, că nu-ți plac oamenii ca ei, că urăști oamenii ca ei, că disprețuiești oamenii ca ei. Acești oameni se numără printre personajele negative, iar tu ești exact opusul lor. În fața ta, se simt inferiori; ești mai puternic și mai integru decât ei.

Care sunt cele două fraze nerușinate pe care le rostesc antihriștii atunci când sunt emondați, atunci când sunt expuși ocazional de frați și surori? („Ești prea lipsit de experiență ca să mă emondezi!” „Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu mi-ar păsa de nimeni!”) Majoritatea oamenilor nu ar putea spune aceste două propoziții, nu-i așa? Ce caracteristici au aceste cuvinte? Aparțin bandiților și gunoaielor și au maniera impunătoare a fanfaronadei Satanei și a firii lui ticăloase. În mod clar, aceste cuvinte nu

ar veni din gura unei persoane normale, mai ales nu din partea cuiva care urmărește adevărul. Este de la sine înțeles că aceia care rostesc aceste cuvinte au firea feroce a Satanei. Sunt răi și sunt antihriști. Nu iubesc adevărul și venerează forțele rele, violența, forțele feroce și firea Satanei. Aceste esențe pot fi identificate doar din aceste două propoziții pe care le spun. Când rostesc aceste cuvinte, firile și esențele lor sunt dezvăluite. În rândul omenirii corupte obișnuite și normale oricine rostește adesea aceste cuvinte nu este bun de nimic, iar oricine nu le rostește, deși le aude, care crede că aceia care spun aceste cuvinte sunt josnici și feroce, el însuși neputând să vorbească așa, care nu ar putea, sub nicio formă, să spună aceste cuvinte, indiferent cât de mult urăște pe cineva, îi poartă ranchiună sau îl privește de sus și care disprețuiește oamenii care spun aceste cuvinte – asemenea oameni au o oarecare rușine și o latură integră a umanității lor. Însă cei care spun adesea aceste cuvinte, care le privesc adesea ca pe cele mai înalte principii ale felului în care gestionează problemele și se poartă, sunt fără îndoială antihriști care fac parte din banda Satanei. Unii oameni spun: „Înainte să cred în Dumnezeu, nu știam dacă aceste cuvinte erau bune sau rele. Le foloseam când eram tânăr, dar am încetat să le spun ulterior, când am înaintat puțin în vârstă și am devenit mai matur.” Sunt aceștia antihriști? Nu sunt. Când oamenii sunt tineri și ignoranți, când întâlnesc prima dată societatea și populația generală, consideră că aceste cuvinte sunt bune, cuvinte de caracter. Pur și simplu, sunt prea tineri și prea imaturi. Când se maturizează puțin și sunt capabili să distingă binele de rău, să deosebească oamenii buni de cei răi, nu mai spun aceste cuvinte. Acești oameni au totuși puțină conștiință și raționalitate. De unde provin această puțină conștiință și raționalitate? Provin din abilitatea lor de a distinge binele de rău, de a ști ce este adevărul și ce este minciuna, ce este corect și ce este greșit, din faptul că au opțiuni și limite în ceea ce privește modul în care acționează, vorbesc, gestionează problemele și se comportă. Provin din faptul că nu sunt satane, nu sunt oameni răi, nu sunt fiare, din faptul că se comportă după standarde și principii și sunt oameni integri.

Prin expunerea antihriștilor, sunt dezvăluite toate „cuvintele lor înțelepte”, mottourile lor de viață și zicalele lor rostite adesea. Toate aceste lucruri fiind dezvăluite, iese la iveală și natura-esență pe care o au, permițându-le celorlalți să o vadă tot mai clar. Dacă aceste lucruri nu sunt dezvăluite, iar oamenii consideră că aceste cuvinte auzite ocazional sau frecvent sunt cuvinte obișnuite și nu au discernământ în privința lor, nu vor fi capabili să le caracterizeze. Dacă nu le poți caracteriza, atunci cu ce te ajută faptul că înțelegi adevărul sau că știi ce este bine și ce este rău? Pot acestea să-ți influențeze poziția? Pot să-ți influențeze punctul de vedere? (Nu, nu pot.) Atunci ești incapabil să discerni ce este o dezvăluire normală de corupție și ce este o manifestare a esenței unui antihrist. Când poți discerne clar aceste esențe, când le poți clasifica și caracteriza cu acuratețe și poți discerne clar diversele manifestări, dezvăluiri, firi și esențe ale pozitivului și ale negativului, ale normalului și ale anormalului, doar atunci vei fi capabil să discerni oamenii și lucrurile cu mai multă acuratețe. În caz contrar, vei crede greșit că

o manifestare a unui antihrist este corupție obișnuită sau o dezvăluire normală și uneori vei confunda unele dezvăluiri obișnuite de corupție cu manifestări ale esenței antihriștilor. Nu este aceasta o confuzie? Să spunem că ești conducător și există un antihrist în sfera responsabilității tale. Dacă îl lași să rămână și excluzi frați și surori obișnuiți care au dezvăluiri de corupție, nu cumva asta e o greșeală? (Ba da.) Prin urmare, este crucial să înțelegi aceste distincții detaliate și specifice.

Când antihriștii se confruntă cu emondarea, manifestările lor merg mult mai departe decât ceea ce tocmai am discutat. Nu vor spune doar câteva propoziții neplăcute, nici nu vor avea doar câteva resentimente. Vor face mai multe lucruri și vor spune mai multe cuvinte neplăcute. Mai mult decât atât, vor face câteva lucruri chiar și mai rele, lucruri care tulbură grav lucrarea casei lui Dumnezeu și viața bisericească normală. Acum, încercați să aveți părtășie despre alte lucruri pe care este posibil să le facă antihriștii, în afară de a spune acele câteva propoziții, care le permit oamenilor să vadă și să discearnă clar că sunt antihriști, că faptele și purtarea lor sunt acelea ale unor antihriști și că firea lor este aceea a unor antihriști. În felul acesta, acești antihriști pot fi discernuți și identificați drept antihriști de către frați și surori, înainte să creeze tulburări mai mari. Astfel, pe de o parte, frații și surorile pot evita să sufere prejudicii mai mari aduse intrării lor în viață și, pe de altă parte, perturbarea și tulburarea pe care le provoacă acești antihriști lucrării casei lui Dumnezeu pot fi prevenite. Nu este mai bine să descoperim, să rezolvăm, să prevenim și să îndreptăm această problemă fără întârziere? (Ba da, este.) Atunci, haideți, începeți părtășia! (Când sunt emondați, antihriștii nu acceptă adevărul și spun câteva cuvinte ca să atace oamenii. Indiferent cine le dă sfaturi, atât timp cât le afectează statutul sau mândria, antihriștii vor judeca acea persoană în biserică și chiar vor denatura adevărul ca să-și apere statutul și mândria.) Altceva? (Odată, am întâlnit un om rău, care a amenințat că va distruge pe oricine va acționa în vreun fel în dezavantajul lui. Pe atunci, nu înțelegeam adevărul și ne lipsea discernământul. Ne temeam de el. Acționa arbitrar și nechibzuit când își făcea datoria și, când am văzut niște probleme în lucrarea lui și am vrut să le raportăm, ne-a împiedicat și nu ne-a lăsat să facem o plângere. Nu dețineam adevărul, așa că, la momentul respectiv, nu am îndrăznit să ne certăm cu el și nici nu l-am raportat prompt, lucru care, în cele din urmă, a provocat mari pierderi lucrării bisericii. Asta s-a întâmplat pentru că ne-a lipsit discernământul în privința antihriștilor. A fost exclus abia mai târziu, când a comis mult mai multe fapte rele.) În această chestiune, nu ați reușit să rămâneți fermi în mărturia voastră, nici să apărați interesele casei lui Dumnezeu și ați permis ca lucrarea casei lui Dumnezeu să sufere pierderi. Voi sunteți răspunzători pentru asta. Acum se pare că această persoană a fost exclusă pe bună dreptate și nu a fost tratată nedrept. Dacă mai întâlniți o asemenea persoană în viitor, veți fi capabili să o discerneți? (Datorită părtășiei lui Dumnezeu, acest aspect al adevărului despre discernerea antihriștilor îmi este puțin mai clar.)

De ce vrea casa lui Dumnezeu să îi excludă pe antihriști? Ar fi în regulă să-i păstreze și să-i lase să presteze servicii? Ar fi în regulă să le dea șansa de a se căi? (Nu, nu ar

fi.) Există vreo șansă să poată urmări adevărul? (Antihriștii nu pot urmări adevărul.) Acum, ați descoperit că antihriștii sunt oameni răi, care sunt ai Satanei și care nu se pot căi, motiv pentru care sunt excluși. Nimeni nu este exclus cu ușurință. Casa lui Dumnezeu dă dovadă de răbdare iar și iar, oferindu-le în repetate rânduri șanse pentru a se căi și dându-le libertate de acțiune, astfel încât oamenii buni să nu fie acuzați pe nedrept și nimeni să nu fie exclus sau distrus cu ușurință. Nu le este ușor să creadă în Dumnezeu atât de mulți ani; casa lui Dumnezeu este tolerantă cu oricine, până este deslușit pe deplin, până este complet dezvăluit. Antihriștii, însă, se pot căi? Nu se pot căi. Rolul pe care îl joacă în casa lui Dumnezeu este acela de slujitori ai Satanei, desființând, perturbând și tulburând lucrarea casei lui Dumnezeu. Chiar dacă au anumite daruri și talente, le este imposibil să muncească susținut pentru a-și face bine datoria sau să păsească pe calea corectă. Chiar dacă antihriștii au niște aspecte folositoare, în niciun caz nu pot aduce o contribuție pozitivă lucrării lui Dumnezeu în casa Lui. Nu fac altceva decât să perturbe, să tulbure și să submineze lucrarea lui Dumnezeu și nu fac lucruri bune. I-ai păstrat ca să îi observi și să le dai șansa de a se căi, dar au fost incapabili să se căiască. În final, a fost adoptată soluția de a-i exclude. Înainte să fie excluși, îți dăduseși deja seama că asemenea persoane sunt antihriști, care ar prefera să moară decât să se căiască și că erau potrivnici față de Dumnezeu și de adevăr. În consecință, au fost excluși. Ar fi fost excluși dacă erau persoane bune? Ar fi fost excluși dacă ar putea să accepte adevărul și să se căiască? Cel mult, ar fi fost demiși din datoria lor și trimiși să facă devoțiuni spirituale și să reflecteze, nu ar fi fost excluși. Odată ce casa lui Dumnezeu decide să excludă pe cineva, înseamnă că, dacă i s-ar permite să rămână, acest om ar fi o pacoste în casa lui Dumnezeu. Nu ar face lucruri bune, doar ar provoca perturbări și tulburări și ar face tot felul de lucruri rele. Biserica în care s-ar afla, oricare ar fi ea, ar fi tulburată de el până într-acolo încât s-ar împrăștia ca nisipul, lucrarea ar stagna, majoritatea oamenilor s-ar simți foarte deznădăjduiți și și-ar pierde credința în Dumnezeu, iar unii ar vrea chiar să renunțe la credința lor, nemaiputând continua să-și facă îndatoririle. Care este motivul? Acest lucru este provocat de tulburările antihristului. Antihristul trebuie să fie gestionat, îndepărtat și exclus ca această biserică să aibă vreo speranță, ca viața bisericească să devină normală și ca aleșii lui Dumnezeu să intre pe calea cea dreaptă de credință în Dumnezeu. Unii spun: „Dumnezeu este iubire, așa că ar trebui să le dăm și antihriștilor șansa de a se căi.” Aceste cuvinte sună foarte frumos, dar chiar așa stau lucrurile? Observați cu atenție: care dintre antihriștii și oamenii răi excluși au ajuns să se cunoască ulterior și au fost capabili să urmărească și să iubească adevărul? Care dintre ei s-a căit? Niciunul dintre ei nu s-a căit și cu toții au refuzat cu încăpățânare să-și mărturisească păcatele și, indiferent după cât de mulți ani îi reîntâlnești, sunt neschimbați, continuă să se agațe de acele lucruri care s-au întâmplat în trecut și nu le uită, încercând să se justifice și să se explice. Firea lor nu s-a schimbat deloc. Dacă îi primești înapoi și le permiți să-și reia viața bisericească și să facă o datorie, tot vor perturba și vor tulbura lucrarea bisericii. Exact ca Pavel, vor face aceleași

vechi greșeli, înălțându-se și mărturisind pentru ei înșiși. Nu pot merge deloc pe calea urmăririi adevărului și vor merge pe vechea lor cale, calea unui antihrist, calea lui Pavel. Aceasta este baza în care sunt excluși antihriștii.

Din cauza naturii lor haine, antihriștii nu cedează în fața celor care urmăresc adevărul. Disprețuiesc orice lider sau lucrător care poate face puțină lucrare reală și chiar îi etichetează pe toți conducătorii și lucrătorii drept falși, ca și cum doar ei înșiși au dreptate și toți ceilalți greșesc. Indiferent cum li se explică adevărul în părtășie, nu vor accepta deloc să fie emondați și își vor menține propriile păreri. Oricine îi emondează, dacă acesta nu reușește să-i convingă pe deplin, nu vor accepta emondarea. Cred că aceasta este inutilă și că nu are nicio legătură cu adevărul. Aceasta este părerea lor. Își mențin mereu părerile, așa că le este foarte greu să accepte adevărul și, în același timp, îi judecă și îi condamnă pe cei care îi emondează. Ce fire dezvăluie antihriștii în felul în care își tratează emondarea? Puteți vedea care este natura-esență pe care o au? Una dintre principalele tulpini din natura antihriștilor este răutatea. Ce înseamnă „răutate”? Înseamnă că ei au o atitudine deosebit de ticăloasă în ceea ce privește adevărul – nu numai că nu se supun acestuia și refuză să-l accepte, ci chiar îi condamnă pe cei care îi emondează. Aceasta este firea cea rea a antihriștilor. Antihriștii cred că oricine acceptă să fie emondat este vulnerabil la intimidare și că oamenii care îi emondează mereu pe alții sunt cei care doresc să-i șicaneze și să-i intimideze mereu pe oameni. Prin urmare, un antihrist se va împotrivi oricărei persoane care îl emondează și îi va face zile fripte acelei persoane. Și în privința oricărei persoane care aduce în discuție deficiențele sau corupția unui antihrist sau are părtășie cu acesta despre adevăr și despre intențiile lui Dumnezeu sau îl face să se cunoască pe sine, el crede că acea persoană îi face greutăți și o găsește dezagreabilă. Urăște acea persoană din adâncul inimii și se va răzbuna pe ea și îi va da bătăi de cap. Aceasta este altă manifestare despre care vom avea părtășie, și anume felul în care antihriștii își tratează emondarea. Urăsc pe oricine îi emondează și îi expune. Aceasta este o manifestare evidentă a antihriștilor. Ce fel de oameni au o fire atât de rea? Oamenii răi. Adevărul este că antihriștii sunt oameni răi. Prin urmare, doar oamenii răi și antihriștii au o fire atât de rea. Atunci când o persoană feroce se confruntă cu orice fel de îndemn, acuzație, învățătură sau ajutor bine intenționat, atitudinea sa nu este aceea de a fi recunoscătoare sau de a accepta cu umilință, ci de a se înfuria de rușine și de a simți ostilitate și ură extreme și chiar de a se răzbuna. Sunt unii care emondează și dau în vileag un antihrist spunând: „În ultima vreme, ai luat-o razna, nu ai acționat conform principiului și te-ai împăunat constant în timp ce ți-ai făcut datoria. Ai lucrat pentru statut și nu ai făcut nimic cum trebuie în datoria ta. Ai procedat corect față de Dumnezeu? De ce nu ai căutat adevărul când ți-ai făcut datoria? De ce nu ai acționat conform principiului? De ce nu ai acceptat părtășia pe care frații și surorile au avut-o cu tine despre adevăr? De ce i-ai ignorat? De ce ai continuat să faci ce vrei?” Aceste câteva întrebări, aceste cuvinte care expun dezvăluirea corupției lor îi enervează: „De ce? Niciun «de ce» – fac ce vreau! Ce îți dă dreptul să mă emondezi? Cine ești tu

să faci asta? Sunt încăpățânat; ce poți să faci în privința asta? Acum că am ajuns la vârsta asta, nimeni nu îndrăznește să-mi vorbească așa. Numai eu le vorbesc așa celorlalți; nimeni altcineva nu-mi poate vorbi așa. Cine îndrăznește să-mi facă morală? Nu s-a născut încă persoana care să poată să-mi facă mie morală! Chiar crezi că poți să-mi faci morală?" În adâncul inimii lor, apare ura, iar ei caută ocazia să se răzbune. În mintea lor, calculează: „Oare acest om care mă emondează are putere în biserică? Dacă mă răzbun pe el, oare îi va ține cineva partea? Dacă îl fac să sufere, oare biserica va lua măsuri împotriva mea? Am o soluție. Nu mă voi răzbuna pe el; o să fac ceva fără să știe nimeni. O să îi fac ceva familiei lui, ca să-l fac să sufere și să-i fie rușine. În felul ăsta, voi scăpa de aceste resentimente. Trebuie să mă răzbun. Nu pot renunța acum la această chestiune. Nu am început să cred în dumnezeu ca să mi se dea ordine și nu am venit aici să fiu intimidat după bunul plac al oamenilor; am venit să dobândesc binecuvântări și să intru în împărăția cerurilor! Oamenii au nevoie de mândria lor așa cum un copac are nevoie de scoarță. Oamenii trebuie să aibă curajul de a lupta pentru demnitatea lor. Cum îndrăznești să mă expui? Asta este intimidare! Acum, că nu mă tratezi ca pe o figură importantă, o să-ți fac zile fripte și te voi obliga să suporți consecințele. Hai să ne luptăm, să vedem cine este mai aprig!" Doar câteva cuvinte simple de expunere îi înfurie pe antihriști și le provoacă o ură intensă, determinându-i să facă tot posibilul ca să se răzbune. Firea lor feroce este complet dezvăluită. Desigur, când se răzbună pe alții din cauza urii lor, nu o fac pentru că urăsc acea persoană sau îi poartă pică, ci pentru că le-a expus greșelile. Asta arată că simplul fapt de a expune un antihrist, indiferent cine o face și indiferent de relația pe care o are cu antihristul, îi poate stârni ura și dorința de răzbunare. Indiferent cine este, dacă înțelege adevărul sau dacă este conducător, lucrător ori un membru obișnuit dintre aleșii lui Dumnezeu, atât timp cât cineva îl expune și îl emondează, antihristul va trata acea persoană ca pe un dușman. Ba chiar va spune deschis: „Voi fi aspru cu oricine mă emondează. Nu voi da pace nimănui care mă emondează, îmi scoate la iveală secretele, îmi cauzează excluderea de către casa lui dumnezeu sau mă privează de partea mea de binecuvântări. Așa sunt eu în lumea laică: nimeni nu îndrăznește să-mi facă necazuri. Încă nu s-a născut persoana care să îndrăznească să mă deranjeze!" Acestea sunt genul de vorbe nemiloase pe care le aruncă antihriștii când înfruntă emondarea. Când aruncă aceste vorbe nemiloase, nu o fac pentru a-i intimida pe ceilalți, și nici nu se descarcă pentru a se proteja. Sunt cu adevărat capabili să facă rău și se vor coborî într-atât încât să recurgă la orice mijloace au la dispoziție. Aceasta este firea feroce a antihriștilor. Când întâlnesc asemenea antihriști, anumiți conducători și lucrători nu au curajul să-i expună sau să acționeze împotriva lor, iar antihriștii ajung să devină și mai răi. Faptele lor malefice devin și mai nerușinate, ei continuă să încerce să îi inducă în eroare și să îi tulbure pe oameni și ajung să îi inducă în eroare și să îi controleze pe majoritatea dintre ei. Asta duce la dezastru. Când află că faptele lor rele au fost expuse sau raportate superiorilor de către frați și surori, anumiți antihriști se răzbună și îi predau marelui balaur roșu – îi predau

regimului Satanei. Aceasta este o fire feroce, nu-i așa? Și, dat fiind că antihriștii sunt atât de feroce, oare cred ei cu adevărat în Dumnezeu? Categoric nu. Sunt slujitorii Satanei și au venit să tulbure biserica; sunt demoni răi care, prin lingușire, și-au croit drum în casa lui Dumnezeu și nu fac altceva decât să-I perturbe și să-I submineze lucrarea și se împotrivesc lui Dumnezeu. Așadar, antihriștii sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai aleșilor Lui. Să-i tratezi pe antihriști, demoni răi, ca pe frați și surori ar fi o greșeală gravă; ar trebui să fii orb să faci așa ceva. Dacă un antihrist este udat, hrănit și sprijinit ca și cum ar fi un frate sau o soră sau dacă este promovat și primește un rol important ca și cum ar fi cineva care urmărește adevărul, conducătorul comite un mare rău. Joacă un rol în răul comis de antihrist și ar trebui să fie eliminat. Asemenea conducători falși sunt complicii antihriștilor și este corect să spunem că ei înșiși sunt antihriști care ar trebui să fie îndepărtați și excluși.

Când sunt emondați, atitudinea antihriștilor nu este una de acceptare și ascultare. În schimb, sunt potrivnici și scârbiți de ea, lucru care generează ură. Îi urăsc din adâncul inimii pe toți cei care îi emondează, pe toți cei care le dezvăluie secretele rușinoase și le expun situația reală. În ce măsură te urăsc? Scrâșnesc din dinți cu ură, își doresc să dispari din fața lor și simt că nu puteți coexista. Dacă antihriștii sunt așa cu oamenii, pot ei să accepte cuvintele lui Dumnezeu, care îi expun și îi condamnă? Nu, nu pot. Vor urî pe oricine îi expune doar pentru că le-a făcut asta și li s-a arătat potrivnic și se vor răzbuna. Își doresc să poată face persoana care i-a emondat să dispară din fața lor. Nu suportă să vadă că acestei persoane îi merge bine. Dacă persoana ar muri sau ar avea parte de dezastre, s-ar bucura; atât timp cât persoana trăiește, continuă să-și facă datoria în casa lui Dumnezeu și totul decurge ca de obicei, ei suferă, sunt neliniștiți și enervați în inimile lor. Când nu au cum să se răzbune pe cineva, îl blestemă în secret sau chiar se roagă ca Dumnezeu să aducă pedeapsa și răsplata asupra acelei persoane și să corecteze nedreptățile pe care le-au suferit. Odată ce antihriștii dau naștere acestei uri, asta duce la o serie de acțiuni. Aceste acțiuni includ răzbunare și blesteme și, bineînțeles, alte câteva acțiuni, precum înscenarea, calomnierea și condamnarea celorlalți, lucruri care decurg din ură. Dacă îi emondează cineva, vor submina acea persoană, fără știrea ei. Când acea persoană va spune ceva corect, ei vor spune că e greșit. Vor denatura toate lucrurile pozitive pe care le face acea persoană și le vor face negative, răspândind aceste minciuni și provocând tulburări pe la spatele ei. Îi vor incita și îi vor atrage pe alții care sunt ignoranți și nu pot vedea lucrurile așa cum sunt sau nu pot discerne singuri, astfel încât acești oameni să treacă de partea lor și să-i sprijine. În mod clar, persoana care i-a emondat nu a făcut nimic rău, dar tot vor să pună niște greșeli pe seama acesteia, astfel încât toți ceilalți să creadă în mod greșit că face asemenea lucruri și apoi să-i convingă să se unească pentru a respinge această persoană. Antihriștii tulbură astfel viața bisericii și tulbură oamenii când aceștia își îndeplinesc datoria. Care este țelul lor? Acela de a-i face zile fripte persoanei care i-a emondat și de a-i convinge pe toți să o abandoneze. Există, de asemenea, câțiva

antihriști care spun: „M-ai emondat și mi-ai făcut zile fripte, așa că îți voi da bătăi de cap! O să-ți arăt eu cum e să fii emondat și abandonat! Te voi trata la fel cum mă tratezi și tu! Dacă îmi faci zile negre, să nu crezi că eu nu am să fac la fel!” Când antihriștii fac rău, unii conducători și lucrători îi cheamă la o discuție, le spun că trebuie să se căiască și le citesc cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajute și să-i sprijine. Ei nu numai că nu acceptă asta, dar lansează și zvonuri nefondate despre conducător, că nu face nicio lucrare reală și nu folosește niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca să rezolve probleme. De fapt, conducătorul tocmai asta a făcut, dar ei își schimbă imediat atitudinea, denaturează faptele și calomniază persoana care îi ajută. Nu este asta ferocitate? Cu ochii larg deschiși, acești oameni răi și antihriști pretind că lucrurile pozitive sunt negative, că fărădelegile, greșelile, faptele ticăloase și actele lor răuvoitoare sunt lucruri pozitive, care sunt în conformitate cu adevărul. Oricât de mare ar fi o greșeală pe care o fac în timp ce-și îndeplinesc datoria, oricât de mult rău ar provoca lucrării bisericii, nu pot recunoaște sau nu pot lua deloc în serios aceste lucruri. Când vorbesc despre aceste lucruri, le minimalizează și le trec cu vederea. În schimb, persoana care îi emondează din cauza acestor chestiuni devine un păcătos în ochii lor și o țintă a criticii lor. Nu înseamnă asta că spun că albul este negru? Când sunt emondați de un conducător sau de un lucrător, unii antihriști chiar fac contraacuzații false, spunând: „Orice greșeală am face noi, frații și surorile, ea este provocată de ignoranță și de faptul că lucrătorii și conducătorii nu reușesc să facă o treabă bună. Dacă lucrătorii și conducătorii ar ști cum să-și îndeplinească lucrarea, să ne amintească lucrurile la timp și să gestioneze bine chestiunile, atunci oare nu s-ar reduce pierderile suferite de casa lui dumnezeu? Prin urmare, indiferent ce greșeli facem, numai conducătorii și lucrătorii sunt de vină și ar trebui să-și asume cea mai mare responsabilitate.” Nu înseamnă asta că fac contraacuzații false? Aceste contraacuzații false spun că albul este negru și sunt o formă de răzbunare.

Antihriștii au firi extrem de feroce. Dacă încerci să-i emondezi sau să-i expui, te vor urî și-și vor înfige colții în tine ca niște șerpi veninoși. Oricât de mult ai încerca, nu vei reuși să scapi de ei sau să-i îndepărtezi. Când întâlniți asemenea antihriști, vă este teamă? Unii oameni chiar se sperie și spun: „Nu îndrăznesc să-i emondez. Precum șerpii veninoși, sunt foarte feroce și, dacă se încolăcesc în jurul meu, sunt terminat.” Ce fel de oameni sunt aceștia? Au o statură mică, nu sunt buni de nimic, nu sunt soldați buni ai lui Hristos și nu pot aduce mărturie pentru Dumnezeu. Așadar, ce ar trebui să faceți dacă întâlniți asemenea antihriști? Dacă te-ar amenința sau ar încerca să-ți ia viața, ți-ar fi teamă? În astfel de situații, trebuie să te unești rapid cu frații și surorile tale și să luați atitudine, să cercetați, să adunați dovezi și să expuneți acel antihrist până este îndepărtat din biserică. Asta înseamnă să rezolvi complet problema. Când descoperi un antihrist și identifici clar că are trăsăturile unei persoane rele și este capabil să-i chinuiască pe alții și să se răzbune pe ei, nu aștepta să facă rău și strânge dovezi înainte să gestionezi problema. Acesta este un lucru pasiv și a provocat deja câteva pierderi. Când antihriștii arată că au trăsăturile unei persoane rele, dezvăluindu-și firea perfidă și

malițioasă, și sunt pe cale să acționeze, cel mai bine este să te ocupi de ei, să-i abordezi, să-i îndepărtezi și să-i excluzi. Aceasta este cea mai rezonabilă abordare. Unii oameni se tem de represalii din partea antihriștilor și nu îndrăznesc să-i dea în vileag. Nu este un lucru nesăbuit? Nu ești capabil să protejezi interesele casei lui Dumnezeu, ceea ce arată, în mod inerent, că nu-I ești loial lui Dumnezeu. Te temi că un antihrist ar putea găsi un mijloc ca să se răzbune pe tine – care este problema? Oare nu ai încredere în dreptatea lui Dumnezeu? Nu știi că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu? Chiar dacă un antihrist ar reuși să găsească unele lucruri corupte din tine și să facă zarvă din cauza asta, nu ar trebui să-ți fie frică. În casa lui Dumnezeu, problemele sunt abordate pe baza adevărurilor-principii. Săvârșirea fărădelegilor nu înseamnă că o persoană este rea. Casa lui Dumnezeu nu se ocupă niciodată de cineva din cauza unei dezvăluiri de moment a corupției sau a unei fărădelegi ocazionale. Casa lui Dumnezeu se ocupă de acei antihriști și oameni răi care provoacă perturbări și fac rău în mod constant și care nu acceptă nici măcar o fărâmă de adevăr. Casa lui Dumnezeu nu va nedreptăți niciodată o persoană bună. Tratează pe toată lumea corect. Chiar dacă falșii conducători sau antihriștii acuză pe nedrept o persoană bună, casa lui Dumnezeu o va reabilita. Biserica nu va îndepărta și nici nu se va ocupa niciodată de o persoană bună care poate să-i dea în vileag pe antihriști și are simțul dreptății. Oamenii se tem întotdeauna că antihriștii vor profita de ceva pentru a se răzbuna pe ei. Însă ție nu ți-e teamă să nu-L ofensezi pe Dumnezeu și să suferi disprețul și respingerea Lui? Dacă te temi că un antihrist va găsi un avantaj ca să se răzbune pe tine, de ce nu profiți de dovada faptelor sale rele și nu-l expui? Făcând asta, vei dobândi aprobarea și sprijinul aleșilor lui Dumnezeu și, cel mai important, Dumnezeu Își va aminti de faptele tale bune și de actele tale de dreptate. Așadar, de ce n-ai face asta? Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să poarte mereu în gând însărcinarea dată de Dumnezeu. Înlăturarea oamenilor răi și a antihriștilor este lupta crucială în bătălia împotriva Satanei. Dacă această luptă este câștigată, va deveni mărturia biruitorului. Lupta împotriva satanelor și a diavolilor răi este o mărturie bazată pe experiență pe care ar trebui să o aibă aleșii lui Dumnezeu. Este un adevăr-realitate pe care biruitorii trebuie să-l aibă. Dumnezeu le-a oferit foarte mult adevăr oamenilor, te-a condus foarte mult timp și te-a aprovizionat foarte mult, cu scopul ca tu să aduci mărturie și să aperi lucrarea bisericii. Se pare că, atunci când oamenii răi și antihriștii fac fapte rele și tulbură lucrarea bisericii, devii timid și te retragi, alergând cu brațele deasupra capului – nu ești bun de nimic. Nu poți birui satane, nu ai adus mărturie și Dumnezeu te detestă. În acest moment critic, trebuie să te opui și să porți un război împotriva satanelor, să expui faptele rele ale antihriștilor, să-i condamni și să-i blestemi, nelăsându-i să se ascundă și înlăturându-i din biserică. Doar aceasta poate fi considerată o victorie împotriva satanelor și sfârșitul destinului lor. Ești unul dintre aleșii lui Dumnezeu, un adept al lui Dumnezeu. Nu te poți teme de provocări; trebuie să acționezi în conformitate cu adevărurile-principii. Asta înseamnă să fii un biruitor. Dacă te temi de provocări și faci compromisuri pentru că te temi de răzbunarea

oamenilor răi sau a antihriștilor, atunci nu ești un discipol al lui Dumnezeu și nu ești unul dintre aleșii Lui. Nu ești bun de nimic, le ești inferior chiar și prestatorilor de servicii. Unii lași ar putea spune: „Antihriștii sunt formidabili; sunt capabili de orice. Dacă se răzbună pe mine?” Acestea sunt cuvinte confuze. Dacă te temi de răzbunarea antihriștilor, unde este credința ta în Dumnezeu? Nu te-a protejat El de-a lungul atâtor ani din viața ta? Nu sunt și antihriștii în mâinile lui Dumnezeu? Dacă El nu permite asta, ce-ți pot face ei? În plus, indiferent cât de răi ar fi antihriștii, de fapt, de ce sunt capabili? Nu este foarte ușor ca aleșii lui Dumnezeu să se unească și să-i expună și să se ocupe de ei? Așadar, de ce să te temi de antihriști? Asemenea oameni sunt niște netrebnici și nu merită să-L urmeze pe Dumnezeu. Mergi înapoi acasă, crește-ți copiii și trăiește-ți viața! În fața antihriștilor care tulbură lucrarea bisericii și îi rănesc pe aleșii lui Dumnezeu, cum ar trebui aceștia din urmă să răspundă la faptele lor rele? Cum ar trebui cei care Îl urmează pe Dumnezeu să rămână fermi în mărturia lor? Cum ar trebui să lupte împotriva forțelor Satanei și ale antihriștilor? Atunci când antihriștii tulbură, fac rău și I se împotrivesc lui Dumnezeu, se va dezvălui pe deplin dacă te supui și Îi ești loial lui Dumnezeu sau stai deoparte și Îl trădezi. Dacă nu ești cineva care I se supune lui Dumnezeu și Îi este loial, atunci ești cineva care Îl trădează. Nu există altă opțiune. Unii indivizi confuzi și cei cărora le lipsește discernământul aleg o poziție de mijloc și devin neutri. În ochii lui Dumnezeu, acestor oameni le lipsește loialitatea față de El și Îl trădează. Din cauza lașității lor, unii indivizi confuzi se tem de chinuirea antihriștilor și, în inimile lor, se întreabă fără încetare: „Ce mă fac?” Nu ar trebui să te întrebi acest lucru. Ce ar trebui să faci? (Să ne îndeplinim îndatoririle, să expunem pe deplin faptele rele ale antihriștilor, să le dăm fraților și surorilor noastre posibilitatea să învețe cum să practice discernământul și să îi respingă pe antihriști. Nu ar trebui să ne facem griji în privința propriei siguranțe. Cel mai important lucru la care trebuie să ne gândim este cum să ne îndeplinim datoria când oameni răi tulbură lucrarea bisericii.) Dar dacă îți afectează familia? (Ar trebui să ne îndeplinim datoria fără ezitare. Nu ar trebui să o abandonăm sau să nu reușim să rămânem fermi în mărturia noastră din cauza preocupărilor noastre pline de afecțiune pentru siguranța familiei noastre.) Corect. În primul rând, trebuie să rămâi ferm în mărturia ta și să lupți până la sfârșit împotriva antihriștilor și a oamenilor răi, astfel încât ei să nu aibă unde să stea în casa lui Dumnezeu. Dacă sunt dispuși să muncească, să o facă în conformitate cu regulile și să facă tot ce pot. Dacă nu sunt dispuși să muncească, atunci toți trebuie să se unească și să-i excludă, astfel încât să nu perturbe, tulbure sau distrugă lucrarea bisericii în casa lui Dumnezeu. Acesta este primul lucru pe care ar trebui să-l faci și mărturia în care ar trebui să rămâi ferm. În plus, trebuie să înțelegi că familia și viața ta sunt deopotrivă în mâinile lui Dumnezeu, iar Satana nu îndrăznește să acționeze pripit. Dumnezeu a spus: „Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu.” În ce măsură ești capabil să crezi în

aceste cuvinte? Lupta împotriva antihriștilor și a oamenilor răi dezvăluie măsura credinței tale. Dacă ai credință sinceră în Dumnezeu, atunci ai credință adevărată. Dacă ai doar puțină credință în Dumnezeu și această credință e vagă și seacă, atunci nu ai credință adevărată. Dacă nu crezi că Dumnezeu poate fi suveran asupra tuturor acestor lucruri și că Satana este sub stăpânirea Lui și continui să te temi de antihriști și de oameni răi, poți tolera relele pe care le comit în biserică, tulburarea și distrugerea lucrării bisericii și poți face compromisuri cu Satana sau îi poți implora mila ca să te aperi, fără să îndrăznești să li te opui și să lupți împotriva lor și ai devenit un dezertor, o persoană care caută să le facă pe plac oamenilor și un spectator, atunci îți lipsește credința sinceră în Dumnezeu. Credința ta în Dumnezeu devine un semn de întrebare, ceea ce o face teribil de jalnică! Când vezi antihriști și oameni răi provocând tulburări și perturbări în casa lui Dumnezeu, dar rămâi indiferent; când trădezi interesele casei lui Dumnezeu și pe aleșii Lui ca să-ți protejezi propria viață, familia și toate interesele, atunci devii un trădător, o iudă. Acest lucru este simplu și clar. Avem adesea părtășie despre antihriști și oameni răi și îi disecăm, discutând felul în care să-i discernem și să-i recunoaștem, toate cu scopul de a avea părtășie în mod clar despre adevăr și a le oferi oamenilor discernământ împotriva oamenilor răi și a antihriștilor, astfel încât să-i poată expune. Astfel, aleșii lui Dumnezeu nu vor mai fi induși în eroare sau tulburați de antihriști și se vor putea elibera de influența și de robia Satanei. Totuși, în inimile lor, unii oameni continuă să aibă filosofii pentru interacțiuni lumești. Nu încearcă să discearnă oamenii răi și antihriștii; în schimb, joacă rolul de persoane care caută să le facă pe plac oamenilor. Nu luptă împotriva antihriștilor, nu le impun limite clare și aleg o abordare moderată, de mijloc, ca să-și apere interesele. Îi lasă pe acești diavoli – acești oameni răi și antihriști – să rămână în casa lui Dumnezeu, atrăgând pericolul prin faptul că au grijă de diavoli. Le permit acestor diavoli să tulbure dezlănțuiți lucrarea bisericii și să-i împiedice pe frați și pe surori să-și facă îndatoririle. Ce rol joacă asemenea oameni? Devin un scut pentru antihriști și complicii lor. Deși e posibil să nu faci aceleași lucruri ca antihriștii sau să nu comiți aceleași fapte rele, iei parte la faptele lor rele – ești condamnat. Tolerezi și adăpostești antihriști, permițându-le să facă ravagii în jurul tău, fără să iei nicio măsură sau fără să faci nimic. Nu iei oare parte la răul pe care îl fac antihriștii? Acesta este motivul pentru care anumiți conducători falși și anumite persoane care caută să le facă pe plac oamenilor devin complici ai antihriștilor. Oricine este martor atunci când antihriștii tulbură lucrarea bisericii, dar nu îi expune sau nu le impune limite clare, devine un lacheu și un complice al lor. Îi lipsesc supunerea și loialitatea față de Dumnezeu. În momente critice de luptă între Dumnezeu și Satana, ei stau de partea Satanei, protejând antihriștii și trădându-L pe Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, asemenea oameni sunt demni de dispreț.

Când se confruntă cu emondarea, antihriștii manifestă deseori o mare împotrivire, iar apoi încep să facă tot ce le stă în putință ca să se justifice și folosesc sofisme și elocvență pentru a-i induce în eroare pe oameni. Este un lucru destul de des întâlnit. Manifestarea antihriștilor care refuză să accepte adevărul le expune pe deplin natura

satanică de a urî adevărul și a fi scârbiți de el. Ei sunt întru totul de teapa Satanei. Indiferent ce fac antihriștii, firea și esența lor sunt expuse. Mai ales în casa lui Dumnezeu, tot ce fac ei este împotriva adevărului, este condamnat de Dumnezeu și este o faptă rea potrivnică lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri pe care le fac confirmă pe deplin faptul că antihriștii sunt satane și demoni răi. Prin urmare, când se ajunge la a fi emondați, cu siguranță nu acceptă acest lucru într-un mod supus și de bunăvoie; în schimb, pe lângă împotrivire și opunere, ei urăsc și emondarea, îi urăsc pe cei care îi emondează și pe cei care le expun natura-esență și faptele rele. Antihriștii cred că oricine îi expune le dă de furcă, pur și simplu, așa că ei concurează și se luptă cu oricine îi expune. Din cauza acestui fel de natură a antihriștilor, nu vor fi niciodată amabili cu cineva care îi emondează, nici nu vor tolera sau suporta pe cineva care face asta, și cu atât mai puțin vor simți recunoștință sau vor lăuda pe cineva care procedează astfel. Dimpotrivă, dacă cineva îi emondează și îi face să-și piardă demnitatea și imaginea, vor nutri ură față de această persoană în inimile lor și vor vrea să găsească o oportunitate ca să se răzbune pe ea. Ce ură au pentru ceilalți! Asta este ceea ce gândesc și vor spune deschis, în fața celorlalți: „Azi, m-ai emondat. Ei bine, vrajba noastră este bătută în cuie. Fiecare merge pe drumul lui, dar jur că mă voi răzbuna! Dacă îți recunoști greșeala în fața mea, dacă-ți pleci capul înaintea mea sau îngenunchezi și mă implori, te voi ierta, altfel nu-ți voi trece niciodată asta cu vederea!” Orice spun sau fac antihriștii, ei nu consideră niciodată emondarea lor amabilă de către cineva sau ajutorul sincer al cuiva drept sosirea iubirii și a mântuirii lui Dumnezeu. În schimb, le văd ca pe un semn de umilință și ca pe momentul când au fost cel mai rușinați. Asta arată că antihriștii nu acceptă adevărul deloc, că firea lor este aceea de a fi scârbiți de adevăr și a-l urî. Ați întâlnit vreodată un om rău sau un antihrist care s-a răzbunat pe ceilalți pentru că a fost emondat? (Da.) Cum s-a răzbunat? A fost groaznică metoda lui de răzbunare? (Da, a fost groaznică. Odată, am întâlnit un antihrist care a făcut niște fapte rele în biserică și apoi, după ce conducătorul bisericii i-a dat în vileag comportamentul, a început să răspândească zvonuri nefondate în biserică, spunând cum că acest conducător nu făcea nicio lucrare reală și rostea cuvinte și doctrine ca să-i facă pe oameni să vină înaintea lui. După aceea, când am mers să-l expunem pe acest antihrist, la început, acesta a reușit să se prefacă, dar, când am continuat să-l expunem, ne-a amenințat, spunând: „În spatele casei mele, este o secție de poliție. Polițiștii vin des la mine.” Ceea ce voia să spună era că, dacă îl mai expuneam, avea să ne reclame la poliție. Ferocitatea lui a fost dezvăluită.) (Am întâlnit odată un antihrist. O soră scrisese o scrisoare în care îl reclamase, iar când a văzut această scrisoare, s-a întâmplat să apară o situație periculoasă acolo unde locuia sora, așa că el a adunat toți conlucrătorii principali ai bisericii și a spus: „De ce, după ce a scris o scrisoare în care m-a raportat, acolo unde locuiește sora a apărut dintr-odată o situație periculoasă? Cu siguranță, dumnezeu nu face lucrări inutile; probabil că urmează să dezvăluie pe cineva!” Apoi a spus niște lucruri incendiare, care i-au făcut pe toți să o arate cu degetul pe soră, crezând că era o

problemă în ceea ce o privea. În final, această soră a fost demisă și alungată, iar scrisoarea ei a fost pusă deoparte și nimeni nu s-a ocupat de ea. După aceea, am comparat între noi ceea ce spusese antihristul, de la început până la sfârșit, și am descoperit că îi spusese lucruri diferite fiecăruia dintre noi. Am văzut că fusese extrem de sinistru și de înșelător. În cele din urmă, l-am deslușit prin părtășie și chestiunea a fost gestionată în mod echitabil.) Acum se confirmă că toți antihriștii sunt oameni răi și că, atât timp cât oameni răi dețin puterea, ei sunt cu toții antihriști.

Când antihriștii provoacă tulburări în biserică, este acesta un lucru bun sau un lucru rău? (Este rău.) În ce fel este rău? Oare a făcut Dumnezeu o greșeală? Oare nu a vegheat îndeaproape Dumnezeu și le-a permis antihriștilor să se infiltreze în casa Lui? (Nu.) Atunci ce se întâmplă? (Dumnezeu le permite antihriștilor să se infiltreze în biserică, astfel încât să avem mai mult discernământ, să învățăm cum să vedem prin natura-esență a lor, să nu-l mai lăsăm niciodată pe Satana să ne păcălească și să fim capabili să rămânem fermi în mărturia noastră față de Dumnezeu. Aceasta este mântuirea lui Dumnezeu pentru noi.) Vorbim întotdeauna despre cât de ticălos, rău și malițios este Satana, despre faptul că este scârbit de adevăr și îl urăște, dar poți să vezi asta? Poți să vezi ce face Satana pe tărâmul spiritual? Cum vorbește și acționează, care este atitudinea lui față de adevăr și Dumnezeu, în ce constă ticăloșia sa – nu poți să vezi niciunul dintre aceste lucruri. Prin urmare, indiferent de modul în care spunem că Satana este ticălos, că I se împotrivește lui Dumnezeu și că este scârbit de adevăr, în mintea ta, aceasta este doar o declarație. Nu există nicio imagine adevărată care să-i corespundă. Este prea seacă și nu este practică; nu poate servi drept referință practică. Însă atunci când o persoană a intrat în contact cu un antihrist, ea vede puțin mai clar firea ticăloasă și haină a Satanei și esența sa de a fi scârbit de adevăr, iar înțelegerea sa cu privire la Satana este puțin mai profundă și mai practică. Fără aceste figuri și exemple reale cu care oamenii să vină în contact și pe care să le vadă, așa-zisa lor înțelegere a adevărului ar fi neclară, seacă și impracticabilă. Însă atunci când oamenii intră în contact real cu acești antihriști și oameni răi, pot să vadă cum fac aceștia rău și cum se împotrivesc lui Dumnezeu și pot să identifice natura-esență a Satanei. Ei văd că acești oameni răi și antihriști sunt Satana reîncarnat – că sunt satane vii, diavoli pe pământ. Contactul cu antihriștii și oamenii răi poate să aibă un astfel de efect. Când Satana se reîncarnează într-o persoană rea sau într-un antihrist, capacitățile trupului său din carne și oase nu sunt atât de grozave, dar poate totuși să facă foarte multe lucruri rele, să provoace foarte multe necazuri și să fie foarte ticălos și perfid în faptă. Prin urmare, răul pe care îl face Satana pe tărâmul spiritual cu siguranță este de o sută sau de o mie de ori mai mare decât suma celui făcut de toți oamenii răi și de antihriștii care trăiesc în carne și oase. Așadar, lecțiile pe care le învață oamenii intrând în contact cu persoane rele și antihriști le sunt de mare ajutor ca să dobândească discernământ și să vadă clar chipul Satanei. Îi ajută pe oameni să învețe să discearnă ce lucruri sunt pozitive și ce lucruri sunt negative, ce este detestat de Dumnezeu și ce este plăcut

pentru El, ce este adevărul și ce este falsitate, ce e dreptatea și ce e ticăloșia, ce anume urăște Dumnezeu și ce anume iubește El, care sunt oamenii pe care îi respinge și îi elimină și care sunt oamenii pe care îi aprobă și îi câștigă. Este inutil să încerci să înțelegi aceste chestiuni doar prin prisma doctrinelor. Trebuie să experimentezi multe lucruri, mai ales inducerea în eroare și tulburarea din partea oamenilor răi și a antihriștilor. Abia atunci când vei avea discernământ adevărat, vei înțelege aceste multe adevăruri și vei ajunge să ai o înțelegere mai profundă și mai practică a cerințelor lui Dumnezeu și a ceea ce vrea El să câștige. Oare asta nu duce la o înțelegere mai bună a intențiilor lui Dumnezeu? Nu te poate asigura că Dumnezeu este adevărul și Cel mai încântător? (Ba da.) Dumnezeu îi face pe oameni să învețe lecții și să capete discernământ pe măsură ce experimentează lucruri și, cu siguranță, El și formează oameni, în timp ce dezvăluie, de asemenea, oameni de fiecare fel. Când unii oameni întâlnesc o persoană rea sau un antihrist, nu îndrăznesc să-l expună sau să-l identifice și nu îndrăznesc să intre în contact cu el. Se tem și încearcă să-l evite, ca și cum ar fi văzut un șarpe veninos. Asemenea oameni sunt prea lași ca să învețe lecții și nu vor dobândi discernământ. Unii oameni care întâlnesc o persoană rea sau un antihrist nu sunt atenți să învețe lecții sau să dobândească discernământ; se lasă conduși de impulsivitate în felul în care îl tratează și când vine vremea să dea în vileag sau să identifice un antihrist, nu pot fi de niciun folos, nici nu pot face nimic practic. Unii oameni văd cum un antihrist face foarte mult rău și, în inima lor, sunt scârbiți, dar simt că nu pot să facă absolut nimic în privința asta, că au mâinile legate. Prin urmare, antihriștii se joacă arbitrar cu ei, iar ei tot îndură și se resemnează. Îi permit antihristului să se comporte nechibzuit și să tulbure lucrarea bisericii și nu-l raportează, nici nu-l dau în vileag. Au eșuat în responsabilitatea și datoria lor de oameni. Pe scurt, când oameni răi și antihriști fac ravagii și fac ce vor, asta dezvăluie oameni de toate felurile și, bineînțeles, servește și pentru a-i instrui pe cei care urmăresc adevărul și au simțul dreptății, ajutându-i să dobândească din asta mai mult discernământ și mai multă înțelegere, să învețe ceva și să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu. Pe care dintre intențiile lui Dumnezeu ajung să le înțeleagă? Sunt forțați să vadă că Dumnezeu nu îi mântuiește pe antihriști, ci doar îi folosește ca să presteze servicii și că, atunci când aceștia nu mai prestează servicii, Dumnezeu îi dezvăluie și îi elimină și, în cele din urmă, îi pedepsește pentru că sunt oameni răi și îi aparțin Satanei. Cei pe care îi mântuiește Dumnezeu sunt un grup de oameni care, deși au firi corupte, iubesc lucrurile pozitive, recunosc faptul că Dumnezeu este adevărul, se supun suveranității și rânduielilor Lui și care, după ce au comis o fărădelege, sunt capabili să se căiască realmente. Acești oameni pot accepta să fie emondați, judecați și mustrați și, mai mult decât atât, pot aborda corect faptul că alți oameni îi dau în vileag sau le atrag atenția asupra problemelor pe care le au. Cei care, indiferent cum lucrează Dumnezeu, pot să accepte acest lucru, să i se supună și să învețe ceva din el – acesta este grupul de oameni care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu, Îi experimentează lucrarea și sunt câștigați de El.

Asta încheie părtășia noastră despre manifestările felului în care antihriștii tratează emondarea. Ulterior, puteți găsi câteva exemple pe care le-ați văzut sau experimentat personal, le puteți diseca și puteți avea părtășie despre ele pe baza esenței lor, astfel încât frații și surorile să poată dobândi discernământ. De ce trebuie să dobândească discernământ? Ca să le dea posibilitatea mai multor oameni să respingă antihriștii, să le împiedice și să le restricționeze faptele rele din biserică și să-i împiedice să provoace perturbări și tulburări în biserică și în locuri importante unde oamenii își fac îndatoririle sau să provoace vreo pierdere lucrării bisericii. Asta se numește încătușarea antihriștilor și a oamenilor răi. Deși nu L-au judecat pe Dumnezeu sau nu I s-au împotrivit public în biserică, majoritatea antihriștilor comit mult rău pe ascuns. Tulbură viața bisericească, îi obstrucționează și îi tulbură pe conducători și pe lucrători când au părtășie despre adevăr și acționează conform principiilor. Fac remarci necugetate și judecăți arbitrare cu privire la lucrarea casei lui Dumnezeu, ba chiar îi condamnă pe conducători și pe lucrători, îi induc în eroare pe aleșii lui Dumnezeu și provoacă tulburări în lucrarea bisericii, afectând rezultatele pe care le obțin aleșii lui Dumnezeu în îndatoririle lor. Acesta este marele rău de a tulbura lucrarea lui Dumnezeu. Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să știe cu toții că răul pe care îl fac antihriștii este un mare rău, un rău condamnabil, care nu poate fi răscumpărat. Prin urmare, în casa lui Dumnezeu, antihriștii sunt mereu obiectele încătușării și ale restricționării. Antihriștii trebuie să fie excluși din biserică – acest lucru este în concordanță cu intenția lui Dumnezeu. Dacă antihriștilor li se permite să fie încăpățânați și arbitrari într-o biserică, să strige orice sloganuri și argumente vor, ca să îi controleze și să îi amenințe sau să îi inducă în eroare și să-i îndrume greșit pe frați și pe surori, iar conducătorii și lucrătorii ignoră acest lucru și nu acționează, nu îndrăznesc să îi dea în vileag sau să îi restricționeze pe antihriști, de teamă să nu îi jignească, iar asta îi face pe frații și pe surorile din acea biserică să fie în mod arbitrar manipulați și tulburați de către antihriști, atunci conducătorii acelei biserici sunt persoane care caută să le facă pe plac oamenilor, sunt gunoaie care ar trebui să fie eliminate. În cazul în care conducătorii unei biserici au discernământ în privința antihriștilor și a oamenilor răi, le dau posibilitatea aleșilor lui Dumnezeu să se ridice, să-i dea în vileag și să îi îndepărteze pe diavoli ca să protejeze lucrarea casei lui Dumnezeu, atunci asta îi va face de rușine pe diavoli și pe Satana și va îndeplini și intenția lui Dumnezeu. Conducătorii acestei biserici sunt conducători care corespund standardului și dețin adevărul-realitate. Dacă o biserică are de suferit în urma tulburării provocate de un antihrist și, după ce este identificat și respins de frați și de surori, antihristul se răzbună frenetic pe frați și pe surori, îi oprimă și îi condamnă, dacă liderii bisericii nu fac nimic, se fac că nu văd și încearcă să nu ofenseze pe nimeni, atunci acei conducători sunt conducători falși. Sunt gunoaie și ar trebui să fie eliminați. În calitate de conducător de biserică, dacă un om nu este capabil să folosească adevărul pentru a rezolva probleme, dacă nu este capabil să-i identifice pe antihriști, să-i limiteze și să se ocupe de ei, dacă le dă mână liberă să facă ce vor în biserică și să se dezlănțuie și nu este capabil să-i

protejeze pe aleșii lui Dumnezeu de a fi induși în eroare, nu este capabil să îi protejeze pe aleșii lui Dumnezeu astfel încât aceștia să își poată face datoria în mod normal – și, mai mult decât atât, nu este capabil să mențină progresul normal al lucrării bisericii – atunci acel conducător este un gunoi și ar trebui să fie eliminat. Dacă liderii unei biserici se tem să dea în vileag, să emondeze, să limiteze un antihrist și să ia măsuri împotriva lui pentru că antihristul este feroce și crud și, astfel, îi permit să se dezlănțuie în biserică, devenind un tiran, făcând orice vrea și paralizând mare parte din lucrarea bisericii, aducând-o într-un punct mort, atunci conducătorii acestei biserici sunt și ei gunoaie și ar trebui să fie eliminați. Dacă, întrucât se tem de răzbunare, conducătorii unei biserici nu au niciodată curajul de a da în vileag un antihrist și nu încearcă niciodată să limiteze faptele rele ale antihristului, provocând obstrucționări, tulburări și prejudicii mari vieții bisericești și intrării în viață a fraților și a surorilor, atunci conducătorii acelei biserici sunt și ei gunoaie și ar trebui să fie eliminați. Ați fi de acord ca astfel de oameni să rămână la conducere? (Nu.) Așadar, ce ar trebui să faceți când întâlniți asemenea conducători? Ar trebui să-i întrebați: „Antihriștii comit un rău foarte mare, se dezlănțuie în biserică, încearcă să preia controlul – ești capabil să-i ții în frâu? Ai curajul să-i dai în vileag? Dacă nu îndrăznești să iei măsuri împotriva lor, ar trebui să-ți dai demisia. Nu ar trebui să pierzi timpul și ar trebui să te retragi. Dacă îți protejezi interesele trupești și îi predai pe frați și pe surori antihriștilor și oamenilor răi, pentru că ți-e frică de antihriști, atunci ar trebui să fii blestemat. Nu ești potrivit să fii conducător – ești un gunoi, ești un om mort!” Asemenea conducători falși ar trebui să fie dați în vileag și demiși. Nu fac lucrare adevărată; când se confruntă cu oameni răi, nu-i apără pe frați și pe surori, ci îngenunchează în fața oamenilor răi, făcându-le concesii și implorându-le mila, ducând o existență josnică. Asemenea conducători sunt gunoaie. Sunt trădători și ar trebui să fie respinși.

În continuare, vom avea părtășie despre alt punct, și anume, cum este expusă, atunci când sunt emondați, atitudinea antihriștilor față de perspectivele și destinul lor. Unii antihriști care lucrează în casa lui Dumnezeu se hotărăsc în tăcere să acționeze scrupulos, să evite să facă erori, să fie emondați, să-i înfurie pe Cei de mai sus sau să fie prinși de conducătorii lor făcând ceva rău și se asigură că au spectatori atunci când fac fapte bune. Cu toate acestea, oricât de scrupuloși ar fi, din cauza faptului că motivele și calea pe care o apucă sunt incorecte și deoarece vorbesc și acționează doar de dragul faimei, câștigului și statutului și nu caută niciodată adevărul, încalcă adesea principiile, perturbă și tulbură lucrarea bisericii, acționează ca slujitorii Satanei și chiar comit deseori multe fărădelegi. Este un lucru foarte comun și obișnuit ca astfel de oameni să încalce adesea principiile și să comită fărădelegi. Prin urmare, desigur că le este foarte greu să evite să fie emondați. Au văzut că unii antihriști au fost dezvăluiți și eliminați pentru că au fost emondați cu severitate. Au văzut aceste lucruri cu ochii lor. De ce acționează antihriștii cu atâta precauție? Cu siguranță, un motiv e că le este frică să nu fie dezvăluiți și eliminați. Ei se gândesc: „Trebuie să fiu atent – la urma urmei, «Prudența este părintele siguranței» și «Cei buni au o viață liniștită». Trebuie să urmez aceste principii

și să-mi amintesc în fiecare moment să evit să greșesc sau să intru în necazuri și trebuie să-mi suprim corupția și intențiile și să nu permit nimănui să le vadă. Atât timp cât nu greșesc și pot să perseverez până la capăt, voi dobândi binecuvântări, voi scăpa de dezastre și voi reuși în credința mea în dumnezeu!" Ei se îndeamnă, se motivează și se încurajează deseori în acest fel. În adâncul inimii, ei cred că, dacă greșesc, șansele lor de a obține binecuvântări se vor reduce semnificativ. Nu reprezintă acest lucru calculul și credința care le ocupă adâncul inimii? Lăsând deoparte dacă acest calcul sau credință a antihriștilor este corectă sau greșită, pe baza acesteia, ce anume îi va îngrijora cel mai mult când vor fi emondați? (Perspectivele și destinul lor.) Ei asociază faptul că sunt emondați cu perspectivele și destinul lor – acest lucru are de-a face cu natura lor ticăloasă. Se gândesc în sinea lor: „Oare sunt emondat în acest fel fiindcă voi fi eliminat? Să fie oare pentru că nu sunt dorit? Casa lui dumnezeu mă va împiedica să fac această datorie? Oare nu par demn de încredere? Voi fi înlocuit cu cineva mai bun? Dacă sunt eliminat, mai pot fi, totuși, binecuvântat? Mai pot intra în Împărăția Cerurilor? Se pare că randamentul meu n-a fost foarte satisfăcător, deci trebuie să fiu mai atent în viitor și să învăț să fiu ascultător și bine-crescut și să nu creez probleme. Trebuie să învăț să fiu răbdător și să supraviețuiesc ținând capul plecat. În fiecare zi, când fac lucruri, trebuie să-mi imaginez că merg pe coji de ouă. Nu pot să las garda jos. Deși de data asta m-am deconspirat din neglijență și am fost emondat, tonul său nu a părut foarte strict. Se pare că problema nu este foarte gravă, se pare că încă am o șansă – încă pot să scap de dezastre și să fiu binecuvântat, deci ar trebui să accept asta cu smerenie. Nu e ca și cum aș fi demis, cu atât mai puțin eliminat sau exclus, deci pot accepta să fiu emondat în acest fel." Este asta o atitudine de acceptare a emondării? Înseamnă asta că-ți cunoști cu adevărat firea coruptă? Înseamnă asta că într-adevăr vrei să te căiești și să începi o viață nouă? Înseamnă că ești sincer hotărât să acționezi conform principiilor? Nu, nu înseamnă asta. Atunci de ce se comportă așa? Datorită acelei raze de speranță că pot să scape de dezastre și să fie binecuvântați. Atât timp cât încă există acea rază de speranță, ei nu se pot trăda, nu-și pot dezvălui adevărata față, nu le pot spune celorlalți ce se ascunde în adâncul inimilor lor și nu pot permite ca alții să afle ce resentimente nutresc lăuntric. Ei trebuie să ascundă aceste lucruri, să-și bage coada între picioare și să nu le permită celorlalți să-i vadă așa cum sunt ei, de fapt. Prin urmare, ei nu se schimbă deloc după ce sunt emondați și continuă să facă lucrurile la fel ca înainte. Deci care este principiul din spatele acțiunilor lor? Pur și simplu să-și protejeze propriile interese în toate situațiile. Indiferent ce greșeli fac, ei nu le spun altora; trebuie să-i convingă pe toți cei din jur că sunt persoane perfecte, fără cusururi sau defecte și că nu fac niciodată greșeli. Așa se camuflează ei. După ce rămân multă vreme camuflați, se simt încrezători că e aproape sigur că vor scăpa de dezastre, vor fi binecuvântați și vor intra în Împărăția Cerurilor. Însă, pentru că, în acțiunile lor, încalcă adesea principiile, spre surprinderea lor, se găsesc în situația de a fi emondați. Emondarea îi rănește: „Am suferit atât de mult; cum mă poți emonda? De ce nu mi s-a întâmplat încă lucrul minunat

de a primi binecuvântări? De ce este încă atât de departe de mine? Când se va termina această suferință?” Așadar, când aud cuvintele de emondare, se gândesc: „Dacă voi mai fi superficial, nu voi urmări adevărul și voi face cu obstinație lucruri rele care tulbură lucrarea casei lui dumnezeu, atunci voi fi eliminat și exclus. Oare n-o să-mi pierd atunci perspectivele și destinul? Toată suferința prin care am trecut în acești ani de credință în dumnezeu va fi în zadar!” Practică în mod repetat răbdarea și înfrânarea și, în inimile lor, spun: „Trebuie să îndur! Trebuie să îndur! Dacă nu îndur, toată suferința și nedreptatea pe care le-am suferit vor fi în zadar. Trebuie să continui să perseverez! Dacă perseverez până la bun sfârșit, voi fi mântuit! Dacă cineva îmi spune ceva neplăcut, pur și simplu mă voi preface că nu l-am auzit. Mă voi comporta ca și cum nu vorbește despre mine, ci despre altcineva.” Însă, indiferent cum ascultă, tot simt că asta înseamnă că nu au nicio destinație. Tot simt că, de data asta, fiind emondați, sunt condamnați; sunt deznădăjduiți, incapabili să vadă lumina zilei, lipsiți de ziua de mâine și fără un viitor. În acest moment, pot acești oameni răi și antihriști să-și păstreze răbdarea? (Nu, nu pot. Văd că li s-au spulberat speranțele de a fi binecuvântați, așa că nu-și pot păstra răbdarea.) Sunt doar incapabili să-și păstreze răbdarea? Nu vor lua măsuri? (Ba da.) Ce măsuri ar putea lua? (S-ar putea să răspândească negativism și să îi inducă în eroare pe câțiva frați și surori cărora le lipsește discernământul ca să le ia partea, să vină în apărarea lor și să se plângă de nemulțumirile lor.) Corect, odată ce se simt deznădăjduiți, vor lua măsuri. Se vor gândi: „Nu mă cultivi, nu mă mai pui în funcții importante și vrei să mă și elimini. Dacă eu nu pot fi binecuvântat, atunci nici să nu te gândești că tu vei fi! Dacă nu voi rămâne aici, există un loc pentru mine afară, dar dacă voi pleca, voi trage încă doi oameni în jos cu mine. Nu ai fost amabil cu mine, așa că nu voi fi corect cu tine! Nu ai vrut tu să mă elimini? Vei plăti pentru că ai spus asta!” Nu vor umbla cu mănuși și vor începe să protesteze, iar natura-esență pe care o au, de a urî adevărul, va fi expusă. Atunci, entuziasmul, lepădarea, sacrificiile, suferința lor și prețul pe care l-au plătit vor dispărea toate pe măsură ce speranțele lor de a fi binecuvântați vor fi spulberate. În acel moment, oamenii vor putea să vadă că entuziasmul pe care l-au avut la început pentru a se consuma pentru Dumnezeu, suferința și prețul pe care l-au plătit au fost toate false și doar o mascaradă.

Odată ce sunt demiși și eliminați, antihriștii nu se mai poartă cu mănuși, se plâng fără rețineri, iar partea lor demonică este expusă. Ce parte demonică este expusă? În trecut, în mod categoric nu și-au făcut îndatoririle ca să urmărească adevărul și să obțină mântuirea, ci pentru a dobândi binecuvântări, iar acum spun adevărul despre asta și dezvăluie situația reală. Spun: „Dacă n-aș încerca să intru în Împărăția Cerurilor sau să dobândesc ulterior binecuvântări și multă glorie, m-aș fi amestecat printre voi care sunteți mai prejos decât balega? Sunteți demni de prezența mea? Nu mă cultivați, nu mă promovați și vreți să mă eliminați. Într-o zi, îți voi arăta care va fi prețul pe care îl vei plăti pentru că m-ai eliminat și consecințele pe care le vei suferi din cauza asta!” Antihriștii răspândesc aceste idei, iar aceste cuvinte diavolești le scapă din gură. Odată

ce nu mai umblă cu mănuși, natura lor malițioasă și firea lor haină sunt expuse, iar ei încep să răspândească noțiuni. De asemenea, încep să îi atragă pe cei care sunt credincioși noi, care au o statură relativ mică și cărora le lipsește discernământul, care nu urmăresc adevărul și care sunt adesea negativi și slabi și, de asemenea, îi atrag pe cei care sunt constant superficiali în îndatoririle lor și care nu cred cu adevărat în Dumnezeu. Așa cum au spus ei înșiși: „Dacă mă elimini, va trebui să mai trag câțiva după mine!” Nu a fost dezvăluită natura lor satanică? Oare oamenii normali ar face asta? În general, oamenii cu firi corupte doar se simt triști și răniți când sunt destituiți, crezându-se lipsiți de speranță, dar conștiințele lor îi fac să se gândească: „E vina noastră, nu ne-am îndeplinit îndatoririle. În viitor, mă voi strădui să mă descurc mai bine, iar, în ceea ce privește felul în care mă tratează Dumnezeu și ce hotărâri ia în privința mea, asta e treaba Lui. Oamenii nu au niciun drept să îi ceară ceva lui Dumnezeu. Nu sunt acțiunile lui Dumnezeu bazate pe manifestările oamenilor? Dacă cineva merge pe calea greșită, atunci trebuie să fie disciplinat și certat; e de la sine înțeles. În prezent, ce e trist este că am un calibru slab, nu pot îndeplini intențiile lui Dumnezeu, nu înțeleg adevărurile-principii și acționez arbitrar și cu încăpățânare, pe baza firilor mele corupte. Merit să fiu eliminat, dar sper că voi avea ocazia să mă revanșez în viitor!” Oamenii care au o oarecare conștiință vor merge pe o asemenea cale. Aleg să pună problema așa și, în final, aleg și să rezolve problema în felul acesta. Desigur, în asta nu există multe elemente ale practicării adevărului, dar pentru că acești oameni au conștiințe, nu vor merge atât de departe încât să I se împotrivească lui Dumnezeu, să-L hulească sau să I se opună. Însă antihriștii nu sunt la fel. Pentru că au o natură haină, Îi sunt în mod inerent potrivnici lui Dumnezeu. Când perspectivele și destinul le sunt amenințate sau luate, când nu pot vedea nicio șansă de a trăi, aleg să răspândească noțiuni, să judece lucrarea lui Dumnezeu și să-i facă pe neîncrezătorii care le sunt aliați să tulbure lucrarea casei lui Dumnezeu alături de ei. Ba chiar refuză să-și asume răspunderea pentru greșelile și fărădelegile lor din trecut, precum și pentru pierderile pe care le-au provocat lucrării sau proprietății casei lui Dumnezeu. Când casa lui Dumnezeu se ocupă de ei și îi elimină, spun o frază care e rostită foarte des de antihriști. Care este aceea? (Dacă nu voi rămâne aici, există un loc pentru mine afară.) Nu este aceasta o altă frază diavolească? Este un lucru pe care nu l-ar putea spune o persoană cu umanitate normală, cu simțul rușinii și cu conștiință. Le numim cuvinte diavolești. Acestea sunt diversele manifestări ale firilor haine pe care le dezvăluie antihriștii atunci când sunt emondați și simt că statutul și reputația lor sunt în pericol, că statutul și prestigiul le sunt amenințate și mai ales că sunt pe cale să fie privați de perspectivele și de destinul lor; în același timp, esența lor de neîncrezători este expusă. În realitate, casa lui Dumnezeu emondează oamenii doar pentru că acționează cu încăpățânare și arbitrar când își îndeplinesc îndatoririle, perturbând și tulburând astfel lucrarea casei lui Dumnezeu, și pentru că nu reflectează, nici nu se căiesc – doar atunci îi emondează casa lui Dumnezeu. În această situație, dacă sunt emondați, înseamnă că sunt eliminați? (Nu.)

Categoric nu, oamenii ar trebui să accepte asta într-o manieră pozitivă. În acest context, orice emondare, fie că e făcută de Dumnezeu, fie de un om, fie că vine de la conducători și lucrători, fie de la frați și surori, nu este malițioasă și este în avantajul lucrării bisericii. Să fii capabil să emondezi o persoană când a acționat cu încăpățânare și arbitrar și a tulburat lucrarea casei lui Dumnezeu, este un lucru drept și pozitiv. Este un lucru pe care ar trebui să-l facă oamenii integri și cei care iubesc adevărul, însă atunci când oamenii care sunt emondați pentru că au comis fărădelegi nu acceptă asta și, dimpotrivă, sfidează emondarea, generând ură și o mentalitate răzbunătoare, acest lucru este nepotrivit și ticălos. Foarte mulți oameni își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu – care dintre ei nu a experimentat emondarea? Câți oameni au devenit negativi și sfidători pentru că au fost emondați sau chiar au încercat să se sinucidă, simțind că nu vor fi binecuvântați, că sunt deznădăjduiți și, prin urmare, au vrut să renunțe la datoria lor, să fie grosolani și să facă accese de furie, au început să îi urască pe ceilalți și chiar au vrut să se răzbune pe ei? Chiar nu există mulți oameni de felul acesta. Doar oamenii răi pot face asemenea lucruri. Doar oamenii răi pot considera că, fiind emondați, au fost tratați incorect de oameni impulsivi. Desigur, toate emondările despre care vorbește casa lui Dumnezeu sunt potrivite, toate sunt făcute pentru lucrarea bisericii și pentru intrarea în viață a oamenilor. Este un lucru pozitiv, care este în conformitate cu intenția lui Dumnezeu și este întru totul conform cuvântului lui Dumnezeu. Când sunt emondați, antihriștii încearcă mereu să-și apere reputația, statutul și demnitatea, corelând-o cu propriile interese și mai ales cu perspectivele și destinul lor. Dacă emondarea este nefavorabilă pentru reputația, statutul și demnitatea lor, nu o pot accepta. Dacă sunt emondați aspru și asta nu numai că le distruge reputația, statutul și demnitatea, dar le și amenință perspectivele și destinul, sunt și mai puțin capabili să o accepte. Pe scurt, indiferent cine îi emondează, antihriștii sunt incapabili să accepte asta din partea lui Dumnezeu, sunt incapabili să reflecteze asupra lor și să se cunoască, să învețe lecții din emondare, să ajungă la căință adevărată sau să obțină un randament mai mare în îndatoririle lor. În schimb, se împotrivesc în inimile lor și adoptă o atitudine de sfidare și de refuz de a accepta emondarea. Aceasta este atitudinea pe care o au antihriștii față de emondare și, de asemenea, reprezintă atitudinea lor față de adevăr.

Când e vorba să fie emondați, care e minimul pe care oamenii ar trebui să-l cunoască? Faptul de a fi emondat trebuie experimentat pentru a-și face datoria într-un mod care este conform standardului – este un lucru indispensabil. Este ceva ce oamenii trebuie să înfrunte în fiecare zi și să experimenteze des pentru a obține mântuirea în credința lor în Dumnezeu. Nimeni nu poate fi exclus de la a fi emondat. Este emondarea ceva ce implică perspectivele și destinul lor? (Nu.) Atunci, pentru ce se face emondarea cuiva? Pentru al condamna? (Nu, se face pentru a-l ajuta să înțeleagă adevărul și să-și facă datoria conform principiilor.) Așa e. Este înțelegerea cea mai adecvată a acestui lucru. Emondarea cuiva este un fel de disciplină, de certare, dar este, firește, și o formă de a-l ajuta și a-l remedia. A fi emondat îți permite să schimbi la timp ceea ce urmărești

în mod greșit. Îți permite să recunoști prompt problemele pe care le ai în prezent și firile corupte pe care le dezvălui. În orice situație, a fi emondat te ajută să-ți recunoști greșelile și să-ți faci îndatoririle în conformitate cu principiile, te scutește la timp de a provoca denaturări și de a merge pe căi greșite și te împiedică să provoci catastrofe. Nu este acesta cel mai mare ajutor dat oamenilor, cel mai mare remediu al lor? Cei care au conștiință și rațiune ar trebui să poată trata corect faptul de a fi emondați. De ce nu pot antihriștii să își accepte emondarea? Pentru că ei cred că provine de la om, nu de la Dumnezeu. Consideră că oricine îi emondează le pune bețe-n roate și îi chinuiește. Judecând după mentalitatea antihriștilor, ei refuză să accepte emondarea în primul rând pentru că nu acceptă adevărul. Nu pot învăța lecții când sunt emondați și nu sunt capabili să se cunoască sau să caute adevărul. Acesta este motivul pentru care nu acceptă emondarea. Există o problemă foarte mare în inimile lor, care confirmă că natura-esență a antihriștilor este de a fi scârbiți de adevăr și ostili acestuia.

2 mai 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea nouă)

II. Interesele antihriștilor

D. Perspectivele și destinul lor

4. Cum tratează antihriștii titlul de „prestator de servicii”

Astăzi, vom continua să avem părtășie despre punctul nouă al diverselor manifestări ale antihriștilor: „Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală.” Cu acest punct, subiectul nostru principal pentru părtășie este disecarea intereselor antihriștilor, iar astăzi vom avea părtășie despre a patra subsecțiune din cadrul celui de-al patrulea punct al intereselor antihriștilor – felul în care tratează titlul de „prestator de servicii” – și vom diseca modul în care antihriștii tratează acest titlu. Cei care L-au urmat pe Dumnezeu până acum cunosc expresia „prestator de servicii”, iar cei mai mulți dintre ei au acceptat practic acest titlu în inimile lor. În ceea ce privește înclinațiile lor subiective, nu există nicio împotrivire față de acest titlu. Totuși, când vine vorba despre cazul concret de a spune că o anumită persoană este un prestator de servicii, acea persoană exprimă, în primul rând, reticență și lipsa voinței, simțindu-se nedreptățită, fără să vrea de fapt să fie numită astfel și fără să vrea cu adevărat să fie un prestator de servicii. Judecând din perspectiva expresiilor oamenilor, deși ei sunt de acord că „prestator de servicii” nu este un titlu rău în privința înclinațiilor lor subiective, dintr-o perspectivă obiectivă, oamenii tratează în continuare titlul de „prestator de servicii” cu anumite elemente de discriminare, ostilitate și chiar indisponibilitate – au aceste sentimente față de el. Indiferent ce cred oamenii despre titlul de „prestator de servicii”, dacă pot sau nu să-l accepte sincer și să fie prestatori de servicii sau dacă părerea lor despre acest titlu comportă sau nu multe dintre impuritățile și dorințele oamenilor, astăzi, vom avea mai întâi părtășie despre ce anume este un prestator de servicii, cum anume este definit și caracterizat în ochii lui Dumnezeu titlul de „prestator de servicii”, care este esența acestor prestatori de servicii despre care vorbește Dumnezeu, cum privește El expresia „prestator de servicii” și cum această perspectivă este diferită de aceea a oamenilor, astfel încât, în inimile voastre, să puteți ajunge cu toții să aveți o înțelegere și o concepție precise ale titlului de „prestator de servicii”.

a. Definiția și originea titlului de „prestator de servicii”

Expresia „prestator de servicii” descrie literalmente o persoană care lucrează și depune efort pentru ceva. Dacă evaluăm acest titlu din punct de vedere al funcției, se referă la cineva care este folosit pentru o perioadă de timp limitată. Cu alte cuvinte, dacă cineva este privit ca un prestator de servicii și începe să facă o slujbă sau se angajează într-o anumită industrie, atunci aceasta nu este o carieră în acea industrie sau o slujbă pe care o face pe termen lung, ci este un lucru temporar. E obligat să depună un oarecare efort și să lucreze o vreme în acea industrie sau slujbă. Nu are nicio perspectivă, niciun viitor și nu primește niciun beneficiu material. Nu trebuie să-și asume nicio responsabilitate; doar este plătit pentru munca lui. Când sarcina care i-a fost încredințată este finalizată, nu mai este nevoie de el și pur și simplu își ia leafa și pleacă. Pe scurt, este temporar și i se cere să lucreze atunci când e nevoie de el. Asta este, literalmente, un prestator de servicii. Dacă interpretăm expresia „prestator de servicii” conform ideilor omenirii, atunci prestatorii de servicii sunt numiți „lucrători sub contract” și „lucrători temporari”, oameni care lucrează sau depun efort temporar pentru o slujbă sau o industrie. Singura lor conexiune este cu perioada de timp în care sunt necesari pentru o slujbă și, odată ce aceasta se sfârșește, ei nu mai au nicio valoare. Asta pentru că nu mai este nevoie de ei și nu mai au nicio valoare de utilizare – valoarea lor a fost epuizată în acea perioadă. Acesta este înțelesul literal pe care oamenii pot să-l înțeleagă și să-l vadă în privința expresiei „prestator de servicii”. În cadrul sensului pe care limbajul uman îl poate exprima, adică sensul titlului „prestator de servicii”, așa cum este rostit de Dumnezeu și pe care oamenii îl pot pătrunde, există un nivel de sens care este în acord cu adevărul? Există un nivel de sens care este în conformitate cu umanitatea și raționalitatea normale? Există un nivel de sens pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă în calitate de ființe create adevărate? Există un nivel de sens cu privire la felul în care Dumnezeu tratează acest titlu? (Nu.) De unde știți că nu există? Ați rămas perplecși, nu aveți o explicație. Printre voi există studenți universitari, absolvenți de universitate, doctoranzi și profesori, totuși niciunul dintre voi nu poate explica limpede acest lucru, nu-i așa? (Ba da, așa este.) Aceasta este diferența dintre cunoaștere și adevăr. Poate că ai o educație, poate cunoști termenii individuali „serviciu” și „prestator”, iar când aceștia se combină pentru a forma o expresie, pentru a descrie un tip de persoană și un grup de oameni, poți înțelege esența acestor oameni, manifestările lor și rangul lor în cadrul întregii omeniri, dar când nu ești capabil să înțelegi această expresie din perspectiva adevărului și din perspectiva unei ființe create, de unde anume provine înțelegerea ta? Care anume este esența acestei expresii pe care ai ajuns să o înțelegi? Nu este o înțelegere a expresiei „prestator de servicii” care a provenit de la această omenire coruptă, din această societate și din cunoștințele omenirii? (Ba da, este.) Cunoașterea omenirii este compatibilă cu adevărul sau antagonică adevărului? (Este antagonică adevărului.) Așadar, când ai această înțelegere și pătrundere a acestei expresii, te poziționezi în opoziție cu Dumnezeu sau de partea compatibilității cu

Dumnezeu? Evident, atunci când înțelegi și pătrunzi această expresie prin cunoașterea ta, cu creierul tău, te poziționezi, involuntar și fără să știi, în opoziție cu Dumnezeu. Când îți folosești cunoașterea ca să înțelegi această expresie, lucrurile pe care le-ai înțeles te determină inevitabil să simți împotrivire, repulsie, dezgust și chiar ură față de expresia „prestator de servicii". Există vreun strop de supunere aici? Există o acceptare adevărată? (Nu.) Unii spun: „Accept cuvinte frumoase, dar de ce trebuie să accept această expresie urâtă? E suficient că nu simt nicio împotrivire față de ea. De exemplu, accept termeni pozitivi precum «a primi o cunună», «a primi recompense», «a fi binecuvântat», «a pătrunde în Împărăție», «a se ridica la Ceruri», «a nu merge în iad», «a nu fi pedepsit» și «a fi primul fiu născut». Este firesc, este răspunsul obișnuit al omului și acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le urmărească. Cât despre termeni negativi precum «oameni răi», «antihriști», «a fi pedepsit» și «a merge în iad», nimănui nu îi place să îi accepte pe aceștia. Expresia «prestator de servicii» este neutră, dar, conform înțelegerii mele, nu o pot accepta și îmi este de ajuns că nu o disprețuiesc. Dacă ar trebui să o accept de bunăvoie, să mă supun ei și să o accept din partea lui Dumnezeu, atunci acest lucru pur și simplu nu este posibil." Nu așa gândesc oamenii? (Ba da.) Acest mod de gândire este corect sau greșit? (Este greșit.) Când ai aflat că este greșit? Chiar acum, nu-i așa? Aceasta este o problemă. Abia acum ai aflat că este greșit. Înainte să realizezi asta, păreai să fi acceptat deja titlul de „prestator de servicii" și deja îl acceptaseși în mod subiectiv – iar această acceptare a fost adevărată sau falsă? (A fost falsă.) În mod clar, nu a fost adevărată și nici tu nu ai fost pe deplin dispus să îl accepți. În asta a fost minciună, prefăcătorie și reticență și, de asemenea, sentimentul că nu aveai de ales.

Lucrurile despre care tocmai am avut părtășie au fost adevăratele reacții și manifestări ale oamenilor, cu privire la titlul de „prestator de servicii", iar acestea demonstrează pe deplin opiniile, părerile și înțelegerile pe care le au oamenii față de acest titlu, dezvăluind complet faptul că atitudinea lor față de acest titlu este una de ușoară reticență, una de discriminare și dezgust și una de împotrivire din adâncul inimilor lor. Asta pentru că oamenii disprețuiesc să fie prestatori de servicii, disprețuiesc expresia „prestator de servicii", nu sunt dispuși să fie prestatori de servicii și urăsc să fie prestatori de servicii. Aceasta este înțelegerea și atitudinea oamenilor față de acest titlu. Acum, să vedem exact cum îi privește Dumnezeu pe prestatorii de servicii, cum a apărut expresia „prestator de servicii", care este esența acestui titlu în ochii lui Dumnezeu și care este originea lui. Din punct de vedere literal, expresia „prestator de servicii" înseamnă, ca să folosim limbajul omenirii, un lucrător temporar, cineva care muncește temporar într-o industrie sau slujbă și de care este nevoie temporar. În planul de gestionare al lui Dumnezeu, în lucrarea lui Dumnezeu și în casa lui Dumnezeu, acest grup de oameni numiți prestatori de servicii sunt indispensabili. Când acești oameni au venit în casa lui Dumnezeu, în locul în care se desfășoară lucrarea lui Dumnezeu, ei nu știau nimic despre Dumnezeu sau despre credința în El, cu atât mai puțin despre lucrarea Lui

sau planul Lui de gestionare. Nu înțelegeau nimic; erau doar oameni din afară, non-credincioși. Când oameni care, în ochii lui Dumnezeu, sunt non-credincioși, vin în casa Lui, ce pot face pentru El? Se poate spune că nu pot face nimic. Întrucât oamenii sunt plini de firi corupte și nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu și din cauza naturii-esențe a oamenilor, ei nu pot face decât ceea ce Dumnezeu îi instruiește să facă. Urmează lucrarea lui Dumnezeu până în orice punct ajunge aceasta, cunoașterea lor se întinde până unde îi duc cuvintele lui Dumnezeu; doar Îi știu cuvintele, dar nu le înțeleg deloc. Acești oameni duc la îndeplinire pasiv fiecare slujbă la care Dumnezeu le cere să lucreze – sunt complet pasivi și nu activi. Aici, „pasivi" înseamnă că nu știu ce va face Dumnezeu, nu știu ce le cere Dumnezeu să facă, nu știu semnificația sau valoarea lucrării pe care Dumnezeu le cere să o facă și nu știu ce cale ar trebui să urmeze. Venind în casa lui Dumnezeu, sunt asemenea unor mașinării, funcționând doar în felul în care îi manevrează Dumnezeu. De ce are nevoie Dumnezeu de la ei? Știți? (Oamenii sunt destinatarii față de care Dumnezeu exprimă adevărul pentru a judeca. Oamenii sunt destinatarii cuvintelor lui Dumnezeu.) Asta este o parte; oamenii sunt destinatarii cuvintelor lui Dumnezeu. Ce altceva? Darurile oamenilor? (Da.) Gândirea umanității normale? (Da.) Dumnezeu te folosește doar dacă ai gândirea umanității normale. Dacă îți lipsesc conștiința și rațiunea, atunci nu te califici nici măcar să fii un prestator de servicii. Ce altceva? (Abilitățile și talentele speciale ale oamenilor.) Acestea sunt incluse la daruri și sunt, de asemenea, o parte din ele – diversele abilități pe care oamenii le au. Ce altceva? (Hotărârea de a coopera cu Dumnezeu.) Și aceasta este o parte, dorința de a asculta și a se supune și, desigur, se poate spune și că este dorința oamenilor de a iubi lucruri pozitive și de a iubi adevărul. Dorința de a asculta și de a se supune este hotărârea de a coopera cu Dumnezeu, dar care este cel mai potrivit mod de a formula acest lucru? (Dorința de a asculta și a se supune.) Corect, cuvântul „dorință" este, prin comparație, mai general și cuprinde o gamă mai largă. Dacă folosim cuvântul „hotărâre", sfera este ceva mai restrânsă. În plus, cuvântul „dorințădorință" este, prin comparație, mai slab decât cuvântul „hotărâre", ceea ce înseamnă că, după ce ai o dorință, dezvolți treptat diverse tipuri de hotărâri; hotărârile sunt mai specifice, pe când dorința este ceva mai generală. În ceea ce-L privește pe Creator, acestea sunt cele câteva lucruri de care Dumnezeu are nevoie de la omenirea coruptă. Cu alte cuvinte, atunci când o persoană din afară, care nu știe absolut nimic despre Dumnezeu, gestionarea lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, cuvântările lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu, vine în casa lui Dumnezeu, aceasta este ca o mașinărie, iar ceea ce poate face pentru Dumnezeu și în cooperarea ei cu lucrarea lui Dumnezeu nu are, practic, nimic de-a face cu standardul cerut de Dumnezeu – adevărul. Lucrurile pe care Dumnezeu le poate folosi de la astfel de oameni sunt cele care tocmai au fost menționate: primul este că acești oameni pot deveni destinatarii cuvintelor lui Dumnezeu; al doilea sunt darurile pe care acești oameni le au; al treilea este că acești oameni au gândirea umanității normale; al patrulea sunt diversele aptitudini pe care acești oameni le au; al cincilea – iar acesta este cel mai

important – este că acești oameni au dorința de a asculta de cuvintele lui Dumnezeu și a li se supune. Toate aceste lucruri sunt esențiale. Odată ce un om deține toate aceste lucruri, începe să lucreze în slujba lucrării lui Dumnezeu, pentru planul Lui de gestionare și pentru a fi oficial pe drumul cel bun, adică a devenit, în mod oficial, un prestator de servicii în casa lui Dumnezeu.

Când oamenii nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, adevărul sau intențiile lui Dumnezeu și nu se tem câtuși de puțin de Dumnezeu, nu poate exista alt rol pentru fiecare dintre ei decât acela de prestator de servicii. Cu alte cuvinte, ești un prestator de servicii fie că ești dispus să fii unul, fie că nu – nu poți scăpa de acest titlu. Unii oameni spun: „Am crezut în Dumnezeu toată viața mea. De când am început să cred în Isus până acum, au trecut decenii – chiar sunt în continuare doar un prestator de servicii?" Ce credeți despre această întrebare? Pe cine întreabă despre asta? Ar trebui să se întrebe pe ei înșiși și să reflecteze asupra lor înșiși: „Înțeleg acum intențiile lui Dumnezeu? Când îmi fac datoria acum, doar depun efort sau practic adevărul? Urmez calea urmăririi și înțelegerii adevărului? Am pătruns în adevărul-realitate? Am o inimă cu frică de Dumnezeu? Sunt un om care I se supune lui Dumnezeu?" Trebuie să reflecteze asupra lor înșiși, ținând cont de aceste lucruri. Dacă au întrunit aceste criterii, dacă pot rămâne fermi când întâmpină încercări de la Dumnezeu și dacă se pot teme de Dumnezeu și se pot feri de rău, atunci bineînțeles că nu mai sunt prestatori de servicii. Dacă nu au întrunit nici măcar unul dintre aceste criterii, atunci rămân fără îndoială prestatori de servicii, iar acesta este un lucru de care nu pot să scape și pe care nu pot să-l evite. Unii spun: „Cred în Dumnezeu de mai mult de 30 de ani și nici măcar nu am pus la socoteală anii petrecuți crezând în Isus. Din clipa în care Dumnezeu S-a întrupat, de data aceasta, de când S-a arătat, a lucrat și a început să-Și țină cuvântările, am fost un discipol al lui Dumnezeu. Am fost printre primii care au experimentat personal lucrarea lui Dumnezeu și am fost printre primii care au auzit cuvinte rostite din gura Lui. Au trecut atâția ani de atunci, iar eu continui să cred în Dumnezeu și să Îl urmez. M-am confruntat cu arestarea și persecuția de mai multe ori și am înfruntat atât de multe pericole, iar Dumnezeu m-a protejat și m-a îndrumat mereu în aceste situații; Dumnezeu nu m-a abandonat niciodată. Acum continui să îmi fac datoria, condițiile mele devin din ce în ce mai bune, credința mea sporește mereu și nu am nicio îndoială cu privire la Dumnezeu – chiar sunt tot un prestator de servicii?" Pe cine întrebi? Nu întrebi persoana greșită? Nu ar trebui să pui această întrebare. De vreme ce crezi de atât de mulți ani, nu știi dacă ești sau nu un prestator de servicii? Dacă nu știi asta, atunci de ce nu te întrebi dacă deții adevărul-realitate, dacă ai o inimă cu frică de Dumnezeu și dacă te comporți astfel încât să te ferești de rău? Dumnezeu a lucrat atât de mulți ani, a rostit toate aceste cuvinte și tu cât de mult ai înțeles și ai pătruns? Cât ai câștigat? Câte împrejurări în care ai fost emondat și câte încercări și rafinări ai acceptat? Când le-ai acceptat, ai rămas ferm în mărturia ta? Ești capabil să fii martor pentru Dumnezeu? Când înfrunți încercări ca acelea pe care le-a înfruntat Iov, ești capabil să-L negi pe

Dumnezeu? Cât de mare este mai exact credința ta în Dumnezeu? Credința ta este doar o oarecare convingere sau este credință adevărată? Pune-ți aceste întrebări. Dacă nu știi răspunsul la aceste întrebări, atunci ești o persoană confuză, iar Eu pot să-ți spun că pur și simplu te lași dus de val – nu meriți nici măcar să fii numit prestator de servicii. Un om care are o astfel de atitudine față de titlul de „prestator de servicii” și încă este foarte confuz în inima lui este foarte jalnic. Nici măcar nu știe ce este, pe când Dumnezeu este complet limpede și lucid în felul în care tratează toți oamenii.

Tocmai am avut părtășie despre care anume este sensul original pe care Dumnezeu l-a dat expresiei „prestator de servicii”. Când oamenii intră în casa lui Dumnezeu, la început, când nu înțeleg adevărul și au doar diverse dorințe sau sunt oarecum hotărâți să coopereze, rolul pe care îl joacă în acea perioadă nu poate fi decât cel de prestatori de servicii. Desigur, cuvântul „serviciu” nu sună prea plăcut. Ca să formulăm altfel, înseamnă să slujești și să lucrezi în serviciul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea; înseamnă să depui efort. Acești oameni nu înțeleg niciun adevăr și nici intențiile lui Dumnezeu și nu pot să depună niciun efort, nici nu pot să coopereze în niciun fel cu lucrarea specifică în care Dumnezeu Se angajează pentru a mântui și a gestiona omenirea și nici cu diversele lucrări legate de adevăr. Ei doar au câteva aptitudini și înzestrări și pot doar să depună puțin efort și să spună câteva lucruri pentru o anumită lucrare legată de chestiuni generale și să facă anumite lucrări de serviciu secundare. Dacă aceasta este esența lucrării făcute de oameni când își îndeplinesc datoria, dacă ei joacă doar un rol de serviciu, atunci le este dificil să scape de titlul de „prestator de servicii”. De ce este dificil să scape de el? Are asta vreo legătură cu definiția dată de Dumnezeu acestui titlu? Da, categoric. Oamenilor le este foarte ușor să facă puțin efort și să facă aceste lucruri conform abilităților, înzestrărilor și minților lor inerente, dar le este foarte greu să trăiască pe baza adevărului, să pătrundă în adevărul-realitate și să acționeze conform intențiilor lui Dumnezeu; aceste lucruri necesită timp, îndrumarea, luminarea și disciplinarea din partea lui Dumnezeu și chiar mai mult decât atât, necesită acceptarea judecății și mustrării din partea cuvintelor lui Dumnezeu. Prin urmare, în vreme ce oamenii lucrează pentru a realiza aceste obiective, ceea ce pot cei mai mulți oameni să facă și să ofere sunt lucrurile care tocmai au fost menționate: să fie destinatarii cuvintelor lui Dumnezeu, să aibă anumite înzestrări și să fie de oarecare folos în casa lui Dumnezeu, să aibă gândirea umanității normale și să fie capabili să pătrundă și să ducă la bun sfârșit orice slujbă sunt instruiți să facă, să aibă anumite aptitudini și să fie capabili să-și folosească înzestrările speciale într-o anumită slujbă din casa lui Dumnezeu și, cel mai important, să aibă dorința de a asculta și a se supune. Când prestezi servicii în casa lui Dumnezeu, când depui efort de dragul lucrării lui Dumnezeu, dacă ai chiar și un strop de dorință de a asculta și a te supune, nu vei deveni negativ și nu vei trândăvi. În schimb, vei face tot ce poți pentru a te înfrâna și pentru a face mai puține lucruri rele și mai multe lucruri bune. Nu acestea sunt starea și condiția în care se află majoritatea oamenilor? Desigur, există foarte puțini oameni printre voi toți

care au lăsat deja în urmă această condiție și acest domeniu. Și ce au ajuns acești foarte puțini oameni să dețină? Au ajuns să înțeleagă adevărul, să dețină adevărul-realitate. Când întâmpină probleme, se pot ruga și pot căuta intențiile lui Dumnezeu și pot acționa în concordanță cu adevărurile-principii. Dorința lor de a asculta și a se supune nu se mai oprește doar la nivelul hotărârii, ci, mai degrabă, ei pot să practice activ cuvintele lui Dumnezeu, să acționeze conform cerințelor lui Dumnezeu și să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu atunci când întâmpină probleme. Nu vorbesc sau nu acționează fără să țină cont de nimic, ci, în schimb, sunt precauți și atenți. Mai ales când emondarea lor este în contradicție cu propriile idei, ei nu-L judecă pe Dumnezeu, nu-I cer socoteală și nu simt nicio împotrivire în inimile lor. Din adâncul inimii, acceptă cu adevărat identitatea, statutul și esența lui Dumnezeu. Există diferențe între acești oameni și prestatorii de servicii? Care sunt aceste diferențe? Prima este că înțeleg adevărul, iar a doua este că pot pune câteva adevăruri în practică. A treia este că Îl cunosc, într-o anumită măsură, pe Dumnezeu și a patra este că ascultarea și supunerea lor nu mai sunt doar dorințe, ci s-au transformat într-o atitudine subiectivă – au ajuns să fie cu adevărat supuși. A cincea – iar acesta este cel mai important și cel mai valoros dintre aceste aspecte – au început să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Se poate spune că aceia care dețin aceste lucruri au scăpat deja de titlul de „prestatori de servicii”. Asta pentru că, judecând din perspectiva diverselor aspecte de pătrundere pe care le au, precum și din perspectiva atitudinii lor față de adevăr și a nivelului lor de cunoaștere a lui Dumnezeu, nu mai este atât de simplu ca a face o singură slujbă profesională în casa lui Dumnezeu, iar ei nu mai sunt lucrători temporari care au fost chemați temporar pentru a lucra puțin. Cu alte cuvinte, acești oameni nu sunt aici pentru recompense temporare; nu sunt recrutați pentru uz temporar și nu mai sunt supravegheați, în perioada în care sunt folosiți, pentru a vedea dacă-și pot asuma această lucrare pe termen lung. Mai degrabă, ei sunt capabili să practice adevărul și să-și facă bine îndatoririle. Prin urmare, acești oameni au scăpat de titlul, de denumirea de „prestator de servicii”. Ați văzut astfel de oameni? Există astfel de oameni în biserică. Doriți să știți cine sunt acești oameni și câți astfel de oameni există, dar încă nu pot să spun asta; când veți ajunge să înțelegeți adevărul, veți fi capabili să-i distingeți. Ceea ce ar trebui să știți este în ce fel de condiții vă aflați, care este calea dinaintea voastră pe care o urmați și ce cale ar trebui să urmați – acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le știți.

Acum, titlul de „prestator de servicii” este impus oamenilor de Dumnezeu? Folosește Dumnezeu acest titlu pentru a-i desconsidera pe oameni, pentru a-i categorisi și a-i evalua? (Nu.) Așadar, cum a definit Dumnezeu acest titlu? Faptul că Dumnezeu le oferă oamenilor un titlu nu înseamnă că le dă o poreclă la întâmplare, iar El nu-l definește pe baza înfățișării; acest titlu nu este doar un titlu. Numele unei persoane este doar o denumire, un apelativ, care nu are niciun sens real. De exemplu, unii părinți chinezi speră că fiica lor va fi deșteaptă și frumoasă, așa că utilizează caracterul care înseamnă „drăguță” în numele ei, dar asta este doar o speranță și nu are nicio legătură cu esența

ei. S-ar putea să fie foarte proastă și să nu fie atractivă când crește, așadar, care este rostul faptului că o numesc „drăguță”? De asemenea, există unii băieți numiți „Chenglong” sau „Chenghu”, nume în care sunt folosite caracterele care înseamnă a deveni ca un dragon sau ca un tigru – sunt ei cu adevărat formidabili dacă primesc asemenea nume? S-ar putea să fie lași sau pierde-vară. Acestea sunt doar speranțe pe care părinții le au pentru copiii lor; le dau astfel de nume, iar acestea nu au nicio legătură cu esența lor. Prin urmare, numele și titlurile oamenilor comportă închipuirile și urările de bine ale oamenilor, dar sunt doar apelative și denumiri și nu sunt date pe baza esenței lor. Totuși, titlurile și numele pe care le definește Dumnezeu nu sunt date sub nicio formă pe baza înfățișării oamenilor și, desigur, nici nu se bazează pe dorințele lui Dumnezeu. Vrea Dumnezeu ca oamenii să fie prestatori de servicii? (Nu.) Ați citit vreodată în cuvintele lui Dumnezeu că El spune: „Vreau ca fiecare persoană să devină prestator de servicii și nu vreau ca nimeni să fie mântuit”? (Nu.) Așadar, ce vrea Dumnezeu? În trecut, oamenii spuneau: „Dumnezeu vrea ca fiecare persoană să fie mântuită și ca nimeni să nu îndure pierzania.” Aceasta este o dorință. Totuși, titlul de „prestator de servicii” nu a apărut de nicăieri. A fost exact la fel ca atunci când Dumnezeu a stabilit numele „copac” și „iarbă”. Copacii sunt lucruri mari și înalte, iar atunci când cineva menționează un copac, toată lumea știe că aceștia sunt mari și înalți, iar când cineva menționează iarba, toată lumea știe că iarba este mică și scurtă, nu-i așa? (Așa este.) Așadar, cum rămâne cu titlul de „prestator de servicii”? Acest titlu a apărut conform esenței și manifestărilor omului și conform etapei lucrării lui Dumnezeu. Dacă oamenii pot ajunge treptat să înțeleagă adevărul în pas cu lucrarea lui Dumnezeu, să pătrundă în adevărul-realitate și să obțină frică de Dumnezeu și supunere față de El, atunci, în acel moment, acest titlu se schimbă. Prin urmare, chiar dacă ești unul dintre prestatorii de servicii, asta nu afectează felul în care îți faci datoria de ființă creată și felul în care urmărești și practici adevărul și chiar mai puțin îți afectează frica de Dumnezeu și supunerea față de El.

Există oameni care nu vor scăpa niciodată de titlul de „prestatori de servicii”? (Da.) Ce fel de oameni? Aceia care nu urmăresc adevărul, care poate că îl înțeleg, dar nu îl practică, cu atât mai puțin îl iubesc și care, în inimile lor, chiar simt adesea repulsie și aversiune față de adevăr. De ce rămân în casa lui Dumnezeu dacă sunt scârbiți de adevăr? Vor să câștige câteva beneficii, depun puțin efort și afișează câteva comportamente bune, cu iluzii deșarte, în casa lui Dumnezeu. Dau la schimb prețul pe care îl plătesc, faptul că se oferă și se sacrifică, precum și faptul că irosesc o parte din tinerețea și din timpul lor pentru orice avantaj vor să câștige. Din cauza căii pe care acești oameni o urmează, în cele din urmă, nu sunt capabili să pătrundă în adevărul-realitate, nu pot obține supunere față de Dumnezeu și cu atât mai puțin frică de Dumnezeu – vor fi caracterizați pentru totdeauna drept prestatori de servicii. În casa lui Dumnezeu, există unii printre felul acesta de oameni care pot presta servicii până la bun sfârșit și alții care nu pot, existând o mică diferență, în ceea ce privește umanitatea, între cei care pot presta servicii până la bun sfârșit și cei care nu pot. Cei care nu

urmăresc adevărul, dar care pot presta servicii până la bun sfârșit – adică, acei oameni care pot depune puțin efort în casa lui Dumnezeu, pentru lucrarea lui Dumnezeu, în vreme ce planul Său de gestionare se desfășoară – au o umanitate relativ bună și binevoitoare. Ei nu fac rău, nu provoacă tulburări în timp ce prestează servicii și nu sunt îndepărtați din biserică. Astfel de oameni pot presta servicii până la bun sfârșit, aceștia fiind cei care vor fi mereu prestatori de servicii. Cât despre ceilalți, întrucât umanitatea lor este foarte rea și pentru că nu au caracter și integritate, în timp ce prestează servicii, tulbură și perturbă adesea diversele lucrări din casa lui Dumnezeu și provoacă pierderi pentru o mare parte din lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu știu să se căiască atunci când sunt emondați sau izolați de nenumărate ori și pur și simplu se întorc la obiceiurile lor proaste; nu înțeleg deloc adevărul, nu acceptă adevărul, ci, în schimb, acționează fără discernământ, iar astfel de oameni sunt eliminați. De ce sunt eliminați? Astfel de oameni nu pot nici măcar să presteze servicii. Nu pot lucra bine când depun puțin efort în casa lui Dumnezeu și, în timp ce depun efort, fac și rău și fac casa lui Dumnezeu și frații și surorile să plătească prețul. Folosirea unor astfel de oameni nu merită pierderea. Li se oferă șanse să reflecteze de nenumărate ori, dar, în final, natura lor rămâne neschimbată, iar ei nu ascultă nimic din ce au de spus ceilalți. Astfel de oameni nu merită nici măcar să presteze servicii în casa lui Dumnezeu și nici nu sunt capabili de acest lucru și, astfel, sunt înlăturați.

Înțelegeți acum, în linii mari, acest titlu de „prestator de servicii”? „Prestator de servicii” este un titlu discriminator pe care Dumnezeu îl dă omenirii? Folosește Dumnezeu intenționat acest titlu pentru a-i desconsidera pe oameni? Folosește Dumnezeu acest titlu pentru a-i dezvălui și a-i încerca pe oameni? Folosește Dumnezeu acest titlu pentru a-i face pe oameni să știe exact ce sunt ființele umane? Acestea sunt intențiile lui Dumnezeu? De fapt, Dumnezeu nu are niciuna dintre aceste intenții. El nu intenționează să-i dezvăluie pe oameni sau să-i desconsidere și să-i ridiculizeze, nici nu intenționează să folosească acest titlu, de „prestator de servicii”, pentru a-i încerca. Singurul înțeles pe care Dumnezeu îl are pentru titlul de „prestator de servicii” este acela că El face caracterizări și formează acest titlu conform randamentului și esenței oamenilor, conform rolului pe care ei îl joacă în timpul lucrării lui Dumnezeu, precum și conform lucrurilor pe care le pot face și a celor cu care sunt capabili să coopereze. Din acest sens, putem vedea că fiecare persoană din casa lui Dumnezeu prestează servicii pentru planul de gestionare al lui Dumnezeu și, la un moment dat, a avut acest rol de prestator de servicii. Putem spune asta? (Da.) Chiar putem, iar acum puteți să înțelegeți cu toții acest lucru. Dumnezeu nu vrea să folosească acest titlu pentru a-i descuraja pe oameni sau pentru a le pune la încercare credința, cu atât mai puțin pentru a-i desconsidera sau a-i face mai cuminți și ascultători sau pentru a le spune care sunt identitatea și poziția lor și chiar și mai puțin vrea Dumnezeu să folosească acest titlu de „prestator de servicii” pentru a le răpi oamenilor dreptul de a face datoria unei ființe create. Acest titlu este stabilit în întregime conform diverselor firi corupte pe care oamenii le dezvăluie și conform

adevăratelor stări ale acestora, în timp ce-L urmează pe Dumnezeu. Prin urmare, acest titlu nu are absolut nicio legătură cu identitatea, statutul, poziția și destinația pe care oamenii le vor avea odată ce lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu va ajunge la sfârșit. Acest titlu provine în întregime din necesitățile planului de gestionare și ale lucrării de gestionare ale lui Dumnezeu și este o condiție adevărată a omenirii corupte în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Cât despre oamenii care prestează servicii pentru casa lui Dumnezeu, în calitate de prestatori de servicii și fiind folosiți ca niște mașinării, dacă această condiție va persista până la bun sfârșit sau se poate schimba în bine pe parcursul călătoriei lor de urmare a lui Dumnezeu, depinde de lucrurile pe care ei le urmăresc. Dacă cineva urmărește adevărul și poate obține schimbarea firii, frică de Dumnezeu și supunere față de El, atunci se va elibera complet de titlul de „prestator de servicii". Și ce devin oamenii odată ce s-au eliberat de titlul de „prestatori de servicii"? Devin adepți adevărați ai lui Dumnezeu, oamenii lui Dumnezeu și oamenii Împărăției, adică, devin oamenii Împărăției lui Dumnezeu. Dacă, în timp ce-L urmezi pe Dumnezeu, te mulțumești doar să depui efort, să suferi, să plătești un preț, nu urmărești adevărul, nici nu-l practici, dacă firile tale corupte nu se schimbă deloc, dacă nu faci niciodată lucrurile în concordanță cu principiile casei lui Dumnezeu și, în final, nu ești capabil să obții frică de Dumnezeu și supunere față de El, atunci acest titlu de „prestator de servicii", această „cunună" ți se va potrivi perfect, ca o mănușă, iar tu nu vei fi niciodată capabil să scapi de ea. Dacă ești tot în această stare când lucrarea lui Dumnezeu se încheie, iar firile tale tot nu s-au schimbat, atunci titlul de „om al Împărăției lui Dumnezeu" nu va avea nicio legătură cu tine, iar tu vei fi un prestator de servicii pentru totdeauna. Cum puteți înțelege aceste cuvinte? Ar trebui să înțelegeți că, în clipa în care lucrarea lui Dumnezeu ia sfârșit, adică atunci când toți oamenii pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască au fost mântuiți, când lucrarea pe care Dumnezeu vrea s-o facă și-a făcut pe deplin efectul și și-a atins integral scopurile, Dumnezeu nu va mai vorbi și nu-i va mai îndruma pe oameni, nu va mai face nicio lucrare de mântuire asupra oamenilor, iar lucrarea Lui se va încheia chiar acolo, la fel ca și calea credinței în Dumnezeu pe care o urmează fiecare persoană. În Biblie, există acest verset: „Cel ce e nedrept, să fie nedrept în continuare; cel întinat să se întineze în continuare; cel drept să facă dreptate în continuare; iar cel sfânt să se sfințească în continuare!" (Apocalipsa 22:11). Ce înseamnă asta? Înseamnă că, în clipa în care Dumnezeu spune că lucrarea Lui s-a încheiat, asta înseamnă că El nu-Și va mai desfășura lucrarea de mântuire a oamenilor și de mustrare și judecată a oamenilor, nu va mai lumina sau îndruma oamenii și nu va mai rosti cu minuțiozitate cuvinte către oameni, îndemnându-i și emondându-i cu răbdare și seriozitate – Dumnezeu nu va mai desfășura această lucrare. Ce înseamnă asta? Înseamnă că atunci vor fi dezvăluite finalurile tuturor lucrurilor, finalurile oamenilor vor fi atunci stabilite și nimeni nu le va putea schimba, iar oamenii nu vor mai avea nicio șansă de a fi mântuiți. Asta înseamnă.

Când cineva se eliberează de titlul de „prestator de servicii" la sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, când se eliberează de acest apelativ, de această condiție, înseamnă că

această persoană nu mai este cineva din afară sau un non-credincios în ochii lui Dumnezeu, ci mai degrabă o persoană din casa lui Dumnezeu și din Împărăția lui Dumnezeu. Și cum a apărut acest titlu de „persoană din casa lui Dumnezeu și din Împărăția lui Dumnezeu”? Cum câștigă oamenii acest titlu? Devii o persoană din casa lui Dumnezeu dacă urmărești adevărul, înțelegi adevărul, suferi și plătești prețul și astfel îți faci bine datoria, dacă atingi un anumit nivel de schimbare a firii și ești capabil să te supui lui Dumnezeu și să te temi de El. La fel ca Iov și Petru, nu mai trebuie să fii rănit și corupt de Satana, poți trăi liber în Împărăția și în casa lui Dumnezeu, nu trebuie să te mai chinuiești cu firile tale corupte și, în ochii lui Dumnezeu, ești o ființă creată adevărată, o ființă umană adevărată. Nu este acesta un lucru ce trebuie sărbătorit cu bucurie? Ce înseamnă asta? Înseamnă că viața de suferință și de greutăți a unei persoane care a fost coruptă de Satana s-a sfârșit complet și ea începe să ducă o viață de bucurie, pace și fericire. Poate trăi în lumina chipului Creatorului, poate trăi împreună cu Dumnezeu, iar acesta este un lucru care trebuie sărbătorit cu bucurie. Totuși, în ceea ce privește celălalt fel de oameni care nu au reușit, până la final, să se elibereze de titlul de „prestatori de servicii”, ce înseamnă pentru ei dacă încă nu au scăpat de acest titlu, dacă nu și-au scos de pe cap această „cunună”, atunci când lucrarea lui Dumnezeu se încheie? Înseamnă că rămân persoane din afară și că sunt tot non-credincioși în ochii lui Dumnezeu. Motivul pentru acest lucru este că ei nu acceptă adevărul sau nu-l practică deloc, nu au obținut schimbarea firii, nu sunt capabili să se supună lui Dumnezeu și nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Acești oameni ar trebui să fie eliminați din casa lui Dumnezeu și nu au un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu există niciun loc pentru ei în Împărăția lui Dumnezeu, unde sunt ei? Sunt în afara Împărăției lui Dumnezeu și sunt un grup separat de oamenii lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt numiți tot „prestatori de servicii”, iar asta înseamnă că nu au devenit oameni din casa lui Dumnezeu, că nu vor fi niciodată discipoli ai lui Dumnezeu, că El nu-i recunoaște și că nu vor mai primi niciodată binecuvântări sau har de la Dumnezeu. Desigur, înseamnă și că nu au nicio șansă de a se bucura de binecuvântări bune, împreună cu Dumnezeu, în Împărăția Lui, sau de a dobândi pace și bucurie – această șansă a dispărut. Așadar, în privința lor, este acest moment un lucru care trebuie sărbătorit cu bucurie sau un eveniment dureros? Acesta este un eveniment dureros. Iar în ceea ce privește răsplata pe care o vor primi pentru că au purtat acest titlu de „prestatori de servicii” în afara casei lui Dumnezeu și în afara Împărăției Lui, aceasta este o chestiune pentru mai târziu. În orice caz, diferența dintre răsplata dată prestatorilor de servicii și cea dată oamenilor din Împărăția lui Dumnezeu este foarte mare; există diferențe legate de poziție, de răsplată și de alte astfel de aspecte. Nu este jalnic că astfel de oameni nu au dobândit adevărul și nu au fost capabili să obțină schimbarea firii, în timp ce Dumnezeu Și-a desfășurat lucrarea de a-i mântui pe oameni? Este atât de jalnic! Acestea sunt câteva cuvinte cu privire la titlul de „prestator de servicii”.

Există unii oameni care spun: „Simt împotrivire când sunt menționați prestatorii de servicii. Nu vreau să fiu un prestator de servicii și nu sunt fericit să fiu unul. Dacă sunt

unul dintre oamenii lui Dumnezeu, atunci pot accepta asta, chiar dacă sunt cel mai nesemnificativ dintre ei, și este în regulă, atât timp cât nu sunt un prestator de servicii. Nu urmăresc nimic altceva și nu am nicio altă aspirație în această viață; doar abia aștept să scap de titlul de «prestator de servicii». Nu cer mult." Ce credeți despre astfel de oameni? Este aceasta atitudinea cuiva care urmărește adevărul? (Nu.) Ce atitudine este aceasta? Nu este o atitudine negativă? (Ba da.) Când vine vorba de titlul de „prestator de servicii", nu trebuie să te străduiești să scapi de el, pentru că acest titlu este dat pe baza nivelului de progres pe care îl faci în viață și nu poate fi decis în funcție de ceea ce vrei tu. Nu depinde de ceea ce vrei, ci, mai degrabă, depinde de calea pe care o urmezi și dacă firile tale s-au schimbat. Dacă țelul tău este doar să fii capabil să te eliberezi de acest titlu de „prestator de servicii", atunci lasă-Mă să-ți spun adevărul: cât trăiești, nu vei fi niciodată capabil să te eliberezi de el. Dacă te concentrezi asupra urmăririi adevărului și poți obține schimbarea firii, atunci acest titlu se va schimba încet. Privindu-l din aceste două perspective, este titlul de „prestator de servicii" impus oamenilor de Dumnezeu? Categoric nu! Nu este un titlu pe care Dumnezeu îl impune oamenilor și nici o denumire – este un titlu dat pe baza nivelului de progres pe care oamenii îl fac în viețile lor. Faptul că ești un prestator de servicii se reduce în funcție de cât de mult progres faci în viață și de cât de mult se schimbă firile tale. Când, într-o zi, ești capabil să obții supunere și frică de Dumnezeu, atunci, chiar dacă ești dispus să fii un prestator de servicii, nu mai ești unul, iar acest lucru este decis de ceea ce urmărești, de atitudinea ta față de adevăr și de calea pe care o urmezi. Mai există și cei care spun: „Vreau să scap de acest titlu de «prestator de servicii» și nu vreau să fiu unul, dar nu înțeleg adevărul și nu sunt dispus să-l urmăresc. Așadar, ce pot să fac?" Există o soluție? Dumnezeu stabilește finalurile tuturor felurilor de oameni pe baza cuvintelor Lui și a adevărului – nu există loc pentru compromis. Dacă iubești adevărul și poți păși pe calea urmăririi adevărului, atunci acesta este un lucru de care să te bucuri; dacă ești scârbit de adevăr și alegi să nu urmezi calea urmăririi adevărului, atunci acesta este un motiv de întristare. Acestea sunt singurele două căi – nu există cale de mijloc de ales. Cuvintele pe care Dumnezeu le rostește nu vor dispărea niciodată; deși toate lucrurile vor dispărea, niciuna dintre cuvântările lui Dumnezeu nu poate dispărea. Cuvintele lui Dumnezeu sunt criteriile de judecată și verdict asupra tuturor lucrurilor; cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și nu pot dispărea niciodată. Când această lume, omenirea și toate lucrurile se vor schimba și vor dispărea, niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu nu va dispărea, ci, în schimb, toate cuvintele Lui se vor împlini. Finalurile omenirii și ale tuturor lucrurilor sunt stabilite și dezvăluite datorită cuvintelor lui Dumnezeu – nimeni nu poate schimba asta și nu pot exista discuții despre această chestiune. Prin urmare, când vine vorba despre suveranitatea pe care Dumnezeu o are asupra finalurilor oamenilor și despre faptul că El le hotărăște, dacă oamenii își fac iluzii deșarte, atunci categoric sunt niște nătărăi. Nu există o a doua cale pe care o pot alege în această chestiune, pentru că Dumnezeu nu le-a oferit oamenilor o a doua cale. Aceasta este firea lui Dumnezeu, aceasta este dreptatea lui Dumnezeu,

iar oamenii nu pot interveni în această chestiune, chiar dacă vor asta. Crezi că ești în lumea non-credincioasă, unde oamenii pot cheltui niște bani și-și poți folosi relațiile pentru a se ocupa de chestiuni, dar asta nu merge cu Dumnezeu. Ține minte: în felul acesta, nu vei ajunge nicăieri cu Dumnezeu!

b. Felurile în care antihriștii tratează titlul de „prestator de servicii”

Subiectul părtășiei de astăzi este disecarea atitudinii antihriștilor față de titlul de „prestator de servicii”. Acum că am încheiat părtășia despre definiția titlului de „prestator de servicii”, nu cumva cei mai mulți dintre oameni au o înțelegere pozitivă a acestui titlu? Mai simțiți împotrivire sau reticență față de acest titlu? (Nu.) Așadar, să ne uităm acum la felul în care antihriștii tratează titlul de „prestator de servicii” și la atitudinea pe care o au față de el. Antihriștii prețuiesc cel mai mult funcția înaltă, prestigiul înalt și puterea absolută. Când vine vorba de niște titluri foarte comune, de bază și de nivel scăzut și alte titluri pe care oamenii le consideră destul de umilitoare, antihriștii simt o împotrivire și o discriminare teribilă în inimile lor și simt asta mai ales față de titlul de „prestator de servicii”. Indiferent cât de tolerant și de răbdător este Dumnezeu față de acest grup de oameni cunoscuți ca prestatori de servicii și indiferent cum explică și interpretează Dumnezeu titlul de „prestator de servicii”, în adâncul inimilor lor, antihriștii continuă să desconsidere acest titlu. Ei cred că acest titlu este prea înjositor și că, dacă ei înșiși ar fi prestatori de servicii, ar fi prea rușinați să-și arate fețele. Cred că, în clipa în care primesc acest titlu, integritatea, mândria și reputația lor sunt contestate și desconsiderate, valoarea lor se prăbușește, iar viața nu mai are niciun sens. Prin urmare, orice-ar fi, antihriștii nu vor accepta acest titlu de „prestatori de servicii”. Dacă le ceri să meargă în casa lui Dumnezeu și să presteze servicii pentru lucrarea lui Dumnezeu, ei spun: „Titlul de «prestator de servicii» este prea degradant și oricum eu nu sunt dispus să fiu unul. Cerându-mi să fiu un prestator de servicii, mă insulți. Nu am ajuns să cred în dumnezeu ca să mă insulți tu – am venit să primesc binecuvântări. Altfel, pentru ce mi-am părăsit familia, am renunțat la slujba mea și la perspectivele mele lumești? Nu am venit să fiu un prestator de servicii; nu am venit să lucrez pentru tine și să te slujesc. Dacă-mi spui să fiu un prestator de servicii, atunci aș prefera să nu cred deloc!” Nu aceasta este atitudinea antihriștilor? Există chiar și antihriști care spun: „Dacă îmi spui să fiu un prestator de servicii în casa lui dumnezeu, atunci pentru ce să cred în dumnezeu? Ce sens mai are?” Prin urmare, când își asumă o slujbă sau acceptă o însărcinare sau o atribuție în casa lui Dumnezeu, mai întâi, vor să afle următorul lucru: „După ce îmi asum această slujbă, voi fi conducător de biserică sau conducător de echipă sau voi fi doar un lacheu care îi slujește pe alții și lucrează pentru ei?” Înainte să afle acest lucru, pentru moment, trec la treabă. În această perioadă, observă cuvintele și expresiile oamenilor, își țin ochii și urechile deschise și cer informații din diverse surse. Vor să știe dacă prestează servicii temporar aici sau dacă pot face această slujbă pe termen lung, dacă sunt oameni care pot fi cultivați sau oameni care sunt doar folosiți temporar pentru a

ocupa locurile libere. Dacă sunt folosiți doar pentru a ocupa locurile libere și li se cere să slujească pentru meritele altora și pentru funcția și puterea altora, atunci categoric nu o vor face. Nu le pasă dacă îi sunt necesari casei lui Dumnezeu pentru a face o datorie sau cât de importantă este datoria pe care o fac pentru lucrarea casei lui Dumnezeu – nu le pasă de aceste lucruri. Odată ce realizează că prestează servicii aici fără puterea de a trage sforile și de a lua decizii, devin superficiali în acțiunile lor, își neglijează datoria, se comportă nechibzuit și, de asemenea, devin autocratici și chiar pot întoarce spatele datoriei lor și pot pleca în orice moment; tratează lucrarea casei lui Dumnezeu și propria datorie ca pe niște jocuri de copii. Au un motto în viață care sună după cum urmează: „Nu voi munci pe brânci în culise în timp ce alții sunt în centrul atenției." Se gândesc: „M-am născut să fiu conducător. M-am născut cu puterea de a trage sforile și de a lua decizii. Dacă aș pierde aceste două lucruri, atunci pentru ce aș mai trăi? Ce rost ar mai avea să cred în dumnezeu? De ce cred în dumnezeu? Nu am renunțat la beneficii minore pentru a primi binecuvântări majore? Dacă această dorință nu poate fi îndeplinită, atunci, fără îndoială, aș prefera să urmez tendințele lumești și să merg jos, în iad!" Care este maxima antihriștilor? „Sub nicio formă n-o să las pe nimeni să mă exploateze în drumul lui către vârf; eu sunt cel care-i exploatează pe ceilalți. Dacă oamenii sunt răsplătiți pe baza contribuțiilor lor, atunci eu ar trebui să fiu în capul listei. Doar atunci voi lucra cu energie și voi face tot ce pot, altfel n-o să mă convingeți să fac asta. Dacă îmi cereți să mă străduiesc, să vă dau sfaturi și să lucrez din toată inima și din tot sufletul, dar în final, când vine vremea ca oamenii să fie răsplătiți pe baza contribuțiilor lor, eu nu primesc nimic, să nu-mi cereți să lucrez pentru voi, să depun eforturi pentru voi și să vă slujesc!" Nu sunt acestea adevăratele dezvăluiri și manifestări ale firii antihriștilor? Deși nu încearcă intenționat să scape de titlul de „prestator de servicii", în ceea ce privește firea-esență a lor, încearcă să scape de el constant și luptă, trudesc și se zbat constant să scape de acest titlu. Dacă, atunci când un antihrist preia o anumită lucrare, are șansa de a ieși în evidență și de a fi în centrul atenției sau dacă are ultimul cuvânt și ia decizii, devine lider, are o poziție, influență și prestigiu și are câțiva oameni în subordine, este foarte mulțumit. Dacă, într-o zi, cineva dă în vileag o problemă pe care o are și îl emondează, spunând: „Există multe lucruri pe care nu le gestionezi conform principiilor, ci, în schimb, le gestionezi oricum dorești. Acesta este comportamentul cuiva care doar prestează servicii; nu îți faci datoria", poate antihristul să accepte acest lucru? (Nu.) Mai întâi, își va declara inocența, explicând-o, și își va pleda cauza, iar în al doilea rând, va simți imediat aversiune și împotrivire față de cuvintele „a presta servicii" și nu le va accepta sub nicio formă. Va spune: „Am plătit un preț atât de mare și am suferit atât de mult! Încep munca devreme și o termin târziu în noapte și pierd ore de somn și uit să mănânc și, cu toate acestea, tu tot spui că prestez servicii? Chiar există oameni care prestează servicii în felul acesta? Am plătit un preț atât de mare și tot ce primesc pentru asta este acest titlu, această definiție, de «prestator de servicii». În cazul acesta, la ce să sper? Ce rost are credința în dumnezeu? Ce

motivație există? E mai bine să nu cred într-un asemenea dumnezeu!" Își pierde entuziasmul. După ce sunt emondați, antihriștii nu numai că refuză să accepte acest lucru, dar, de asemenea, simt aversiune și devin scârbiți și, cu atât mai mult, încep să aibă neînțelegeri. După aceea, când lucrează și își fac datoria, atitudinea lor se schimbă, iar ei se gândesc: „Acum, indiferent ce fac, sunt un prestator de servicii, așa că, atunci când fac această lucrare, mai bine m-aș înfrâna, mi-aș lăsa un plan de rezervă și n-aș face tot ce pot. Toată lumea spune că dumnezeu este drept, dar cum de nu pot vedea acest lucru? În ce fel este dumnezeu drept? De vreme ce sunt un prestator de servicii indiferent ce fac, atunci, de acum încolo, voi schimba modul în care cred în dumnezeu; doar voi presta servicii și vom vedea cine se teme de cine. Întrucât nu voi fi lăudat sau aprobat pentru nimic din ce fac, atunci așa să fie, îmi voi schimba modul de viață și de a face lucrurile. Voi face orice îmi ceri și nu voi spune nimic dacă am vreo idee – oricine vrea să vorbească poate să o facă. Dacă mă emondează cineva, mă voi preface că sunt de acord cu el și, dacă cineva face o greșeală în lucrarea lui, nu voi spune nimic, chiar dacă o observ. Dacă cineva acționează fără să înțeleagă principiile, nu i le voi spune, chiar dacă eu le înțeleg. Pur și simplu îl voi privi cum se poartă prostește, lăsându-l să facă greșeli, ca să fie emondat la fel cum am fost eu, și să vadă dacă poate suporta sentimentul de a fi caracterizat drept prestator de servicii. Întrucât mi-ați făcut zile negre, atunci la fel vă voi face și eu și nu vă voi lăsa nici pe voi să vă fie ușor!" Doar faptul că au fost emondați și disciplinați le-a provocat emoții și sentimente de împotrivire atât de puternice – este aceasta o atitudine de acceptare a adevărului? (Nu.) Ce este în neregulă cu prestarea de servicii? E rău să prestezi servicii pentru Dumnezeu? Prestarea de servicii pentru Dumnezeu îți rănește demnitatea? Nu merită Dumnezeu să prestezi servicii pentru El? Atunci tu ce meriți să facă Dumnezeu pentru tine? De ce ești atât de sensibil și de potrivnic față de aceste cuvinte? Creatorul S-a smerit pentru a deveni o persoană care trăiește printre oameni și slujește fiecare ființă umană coruptă, ființe umane care I se opun și-L resping. Atunci, de ce nu pot oamenii să presteze un mic serviciu de dragul planului de gestionare al lui Dumnezeu? Ce este în neregulă cu asta? Este ceva dezonorant în asta? Ce este atât de îngrozitor în asta? În comparație cu umilința și ascunderea lui Dumnezeu, ființele umane vor fi mereu detestabile și urâte. Nu așa stau lucrurile?

Este posibil ca oamenii corupți care urmăresc adevărul să se simtă supărați acum, doar pe moment, când aud titlul de „prestator de servicii", dar acesta poate deveni un factor motivant, care îi poate inspira să urmărească adevărul, pentru a obține supunere față de Dumnezeu; nu sunt atât de sensibili la acest titlu pe care Dumnezeu li-l dă oamenilor. Nu așa stau lucrurile însă cu antihriștii. Ei sunt mereu foarte capricioși în privința titlurilor pe care Dumnezeu le dă oamenilor și le pun la inimă. Nu este nevoie de mult pentru ca o frază pe care o spune Dumnezeu să le încalce interesele și să-i rănească, iar atunci când un lucru spus de Dumnezeu este contrar intenției și dorinței lor de a primi binecuvântări, acesta le rănește stima de sine. În momentul în care stima

lor de sine și demnitatea le sunt rănite, ei Îl judecă, Îl resping și Îl trădează pe Dumnezeu; vor să-L părăsească pe Dumnezeu, nu sunt dispuși să continue să-și facă datoria și, în același timp, Îl blestemă pe Dumnezeu pentru că este nedrept și nu este înduioșat de oameni. Unii oameni spun chiar că Dumnezeu este prea greu de mulțumit și că nimic din ceea ce fac ei nu este corect. Toate aceste cuvinte, sentimente și firi provin de la antihriști. În afară că sunt complet lipsiți de o atitudine de supunere față de Dumnezeu, ei și despică firul în patru când vine vorba despre diversele lucruri pe care Dumnezeu le spune și sunt neglijenți și indiferenți față de diversele cerințe ale lui Dumnezeu. Se împotrivesc constant titlului de „prestator de servicii" și nu au nicio intenție să-l accepte sau să se supună, cu atât mai puțin să înțeleagă intenția lui Dumnezeu. Nu fac decât să caute cu stăruință să scape de această denumire și de această identitate, de acest statut și de această funcție de „prestator de servicii" și nu caută câtuși de puțin cum să coopereze cu Dumnezeu pentru a-I împlini intenția sau cum să obțină schimbarea firii, să pătrundă în adevărul-realitate și să se supună lui Dumnezeu. Ei nu urmăresc deloc aceste lucruri pozitive și, chiar și atunci când sunt dați în vileag drept prestatori de servicii, indignarea și impetuozitatea pe care le simt răbufnesc imediat. Cât de grav poate fi acest lucru? Unii antihriști Îl blestemă în secret pe Dumnezeu în locuri publice și, în același timp, Îl blestemă cu voce tare în spatele ușilor închise, spunând: „Dumnezeu nu este drept. La fel de bine, aș putea să nu cred într-un asemenea dumnezeu!" Îl provoacă public pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Numai această expresie, „prestator de servicii", face ca esența antihriștilor, prin care Îi sunt potrivnici lui Dumnezeu și scârbiți de adevăr, să fie dezvăluită. Chipurile lor ticăloase sunt demascate în detaliu în fața expresiei „prestator de servicii", iar ei sunt complet dezvăluiți. Ce anume se dezvăluie? Faptul că nu cred în Dumnezeu pentru a-I accepta mântuirea sau pentru a accepta adevărul și nici nu cred în Dumnezeu pentru că El este adevărul sau pentru că Dumnezeu este Suveranul tuturor lucrurilor. Mai degrabă, cred în Dumnezeu pentru că vor ceva de la El. Se supun venirii în casa lui Dumnezeu de dragul propriilor ambiții și dorințe. Încearcă în zadar să se remarce din mulțime și să primească binecuvântări prin intermediul propriilor mijloace, eforturi, trudă și strădanie sau, chiar mai bine, pot să primească o răsplată și mai mare în următoarea viață. Prin urmare, în ochii lor, expresia „prestator de servicii" este pentru totdeauna un lucru degradant și un termen peiorativ, un lucru pe care nu-l pot accepta niciodată. Unii frați și surori cred: „A presta servicii pentru Dumnezeu este binecuvântarea noastră. Este un lucru bun, un lucru onorabil." Cu toate acestea, antihriștii nu acceptă niciodată această realitate și spun: „Să prestăm servicii pentru dumnezeu este binecuvântarea noastră? Cum puteți spune așa ceva? Ce prostie! Unde este binecuvântarea în a face asta? Unde este plăcerea? Ce se poate câștiga din prestarea de servicii pentru dumnezeu? Poți câștiga bani, aur sau comori pentru că prestezi servicii? Sau poți primi o casă și o mașină? Toți cei care prestează servicii vor fi eliminați; există vreun prestator de servicii care este un om bun? Niciunul dintre cei care prestează servicii nu va câștiga niciodată nimic." Ei nu acceptă realitatea

despre care au părtășie frații și surorile, că „a presta servicii pentru Dumnezeu este o binecuvântare pentru omenire” și simt împotrivire și repulsie față de ea; ar prefera să asculte orice altceva.

Antihriștii pot depune eforturi, pot sluji și pot turna băuturi pentru orice oficial sau orice persoană cu funcție și prestigiu din lume și chiar vor accepta să presteze servicii pentru acești oameni și vor fi mai mult decât dispuși să o facă. Doar atunci când vin să presteze servicii pentru Dumnezeu nu mai sunt dispuși și sunt reticenți, plini de nemulțumiri, împotrivire și sentimente. Ce fel de creaturi sunt acești oameni? Sunt acestea manifestările pe care ar trebui să le aibă un adept al lui Dumnezeu? În mod clar, acestea sunt manifestările esenței antihriștilor. Dacă un antihrist ar merge în lume să slujească un primar, un guvernator de provincie sau orice politician cu prestigiu, ar crede că acesta este un lucru care le-ar aduce glorie strămoșilor săi și i-ar face familia mândră. Ar fi nespus de fericit; ar pluti în al nouălea cer. Dacă l-ar întreba cineva cu ce se ocupă, ar spune: „Slujesc primarul. Sunt însoțitorul apropiat al primarului, garda lui personală!” Sau ar spune: „Mă ocup de nevoile zilnice ale președintelui!” Ar spune acest lucru cu multă mândrie. Ar crede că aceasta ar fi o slujbă grozavă și că întreaga familie s-ar bucura de gloria lui. Ar visa noaptea și s-ar trezi fericit și nu ar ascunde ceea ce face oriunde ar merge. De ce? Nu și-ar considera slujba rușinoasă; ar considera că este onorabilă, o slujbă care îl plasează mai presus decât ceilalți, una care îi pune un nimb deasupra capului. Cu toate acestea, după ce un astfel de om ajunge să creadă în Dumnezeu, dacă i se cere să presteze servicii pentru El, nu este dispus să o facă, simte împotrivire și chiar se plânge de Dumnezeu și Îl blestemă și, de asemenea, poate să-L trădeze și să-L nege. Comparând aceste două lucruri, putem vedea că antihriștii sunt antihriști, că sunt parte din clica Satanei. Indiferent cum îl servesc pe Satana și oricât de murdară, epuizantă sau degradantă este acea slujbă, ei o consideră o onoare. Totuși, când fac ceva pentru Dumnezeu în casa Lui, oricât de semnificative, valoroase sau nobile sunt lucrurile pe care le fac sau cât de înălțați sunt ei făcându-le, le consideră mereu nedemne de menționat. Oricât de mare este binecuvântarea și oricât de onorabil este să prestezi servicii pentru Dumnezeu și pentru lucrarea Lui și indiferent ce oportunitate prețioasă este pentru omenire, pur și simplu nu se pot bucura de acest lucru. De ce? Există un singur motiv: antihriștii fac parte din clica Satanei – sunt ai Satanei și sunt satane vii, dușmanii inerenți ai lui Dumnezeu. Dacă li se cere să-L slujească pe Dumnezeu sau să presteze servicii pentru El, pur și simplu nu se pot bucura de acest lucru. Oricum are casa lui Dumnezeu părtășie despre adevăr cu oamenii sau oricum încearcă să-i facă pe oameni să înțeleagă intenția lui Dumnezeu în ceea ce privește titlul de „prestator de servicii”, antihriștii nu pot accepta asta din partea lui Dumnezeu, nici nu pot accepta niciun adevăr legat de acest lucru, cu atât mai puțin realitatea sau adevărul că a presta servicii pentru Creator, în calitate de ființă creată, este un lucru onorabil, valoros și însemnat – aceasta este atitudinea pe care o au antihriștii față de titlul de „prestator de servicii”. Când se confruntă cu acest titlu și cu faptul că oamenii

prestează servicii pentru Dumnezeu, tot ce au făcut antihriștii vreodată a fost să se străduiască să scape de acest titlu și să eludeze această realitate, în loc să accepte realitatea, să accepte acest titlu de „prestator de servicii” din partea lui Dumnezeu și apoi să urmărească adevărul, să asculte de cuvintele lui Dumnezeu, să se supună lui Dumnezeu și să se teamă de El. Judecând după manifestările pe care antihriștii le au față de titlul de „prestator de servicii”, trebuie spus că antihriștii sunt de teapa Satanei, că fac parte din forțele lui ostile și că sunt dușmanii lui Dumnezeu, ai adevărului și ai tuturor lucrurilor pozitive.

Atitudinea pe care o au antihriștii față de titlul de „prestator de servicii” este una de neacceptare, împotrivire, repulsie și detestare. Indiferent de la cine provine acest titlu, ei simt constant împotrivire față de el și nu îl acceptă, crezând că este înjositor să fii prestator de servicii și că este mereu înjositor, indiferent pentru cine prestează servicii. Cred că „prestator de servicii” nu este o definiție pe care Dumnezeu o dă omului pe baza esenței acestuia, ci mai degrabă o provocare și o exprimare a disprețului față de identitatea și valoarea omului – aceasta este principala părere pe care antihriștii o au față de titlul de „prestator de servicii”. Din atitudinea antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu, putem vedea că ei nu consideră cuvintele lui Dumnezeu a fi criterii sau adevărul, ci lucruri pe care ei să le scruteze și să le analizeze. Altfel spus, nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu pornind de la premisa pătrunderii adevărului sau a acceptării faptului că Dumnezeu este Creatorul, ci mai degrabă le abordează pornind de la premisa scrutării, împotrivirii și opoziției față de ele. Pentru ei, fiecare cuvânt pe care Dumnezeu îl spune și fiecare zicală pe care o rostește El este un obiect al scrutării, iar titlul de „prestator de servicii” nu face excepție. Depun eforturi pentru a scruta și a cântări expresia „prestator de servicii” și, în cuvintele lui Dumnezeu, ei văd că El nu îi consideră pe prestatorii de servicii ca fiind buni, ci mai degrabă josnici, inferiori, lipsiți de valoare, ca oameni pe care Dumnezeu nu îi iubește și ca oameni pe care El îi detestă. Deși aceasta este atitudinea lui Dumnezeu față de titlul de „prestator de servicii”, există un context și un motiv pentru care El are o astfel de atitudine – ea se bazează pe esența omului. Mai există o realitate pe care ei nu au văzut-o: oricât de mult detestă și urăște Dumnezeu omenirea coruptă, El nu a renunțat niciodată la mântuirea acesteia și nici nu a oprit lucrarea planului Său de gestionare pentru a mântui omenirea. Antihriștii nu cred această realitate și nici n-o recunosc sau n-o văd. Ei doar se fixează pe ceea ce Dumnezeu are de spus despre finalurile diverselor tipuri de oameni și au o atitudine extrem de sensibilă mai ales în ceea ce privește titlul de „prestator de servicii”. Nu vor să fie prestatori de servicii și nu vor să fie definiți de Dumnezeu drept prestatori de servicii, cu atât mai puțin să presteze servicii pentru Dumnezeu, purtând titlul de „prestatori de servicii”. De aceea, atunci când vin în casa lui Dumnezeu, antihriștii se interesează în multe cercuri diferite, întrebând dacă ei înșiși sunt prestatori de servicii, iar din cuvintele lui Dumnezeu și din ceea ce spun oamenii despre ei, vor să audă cuvinte oneste și să ajungă la adevărul chestiunii – sunt sau nu prestatori de servicii? Dacă sunt,

pleacă instantaneu, imediat; nu prestează servicii pentru Dumnezeu sau pentru casa lui Dumnezeu. Au o reacție foarte puternică față de titlul de „prestator de servicii” și devine evident că, în ceea ce îi privește pe antihriști, identitatea, funcția, perspectivele, destinul și destinația sunt lucruri de urmărit permanent și interese care nu sunt abandonate niciodată. Pentru antihriști, prestatorii de servicii sunt cei mai josnici dintre oameni, așa cum sunt definiți de Dumnezeu. Orice spui sau oricâți oameni acceptă această realitate și acest titlu, antihriștii categoric nu îl vor accepta. Când lucrează, cer doar ca alții să presteze servicii pentru ei, să-i asculte, să li se supună și să se învârtă în jurul lor și nu își impun niciodată să coopereze cu alții sau să discute lucrurile cu ei, să le ceară opiniile, să consulte intenția lui Dumnezeu sau să caute adevărurile-principii. Se gândesc: „Dacă aș coopera și aș discuta lucrurile cu alții și aș căuta adevărurile-principii când fac ceva, atunci m-aș înjosi și mi-aș pierde autonomia, iar asta nu ar însemna că prestez servicii? Nu aș trudi în culise, în timp ce alții sunt în centrul atenției? Nu i-aș servi și i-aș sluji pe alții?” Acesta este un lucru pe care nu vor să-l facă sub nicio formă. Cer doar ca alții să-i servească, să li se predea, să asculte de ei, să-i aprecieze, să îi laude, să îi pună într-o lumină bună în toate situațiile, să le păstreze un loc, să-i slujească și să lucreze pentru ei și chiar cer ca Dumnezeu să le ofere recompense adecvate și o cunună potrivită, în concordanță cu lucrurile pe care le-au făcut. Chiar și atunci când cineva menționează ce preț mare a plătit Dumnezeu și cât a suferit pentru mântuirea omenirii, cum S-a smerit și cât de multe i-a furnizat omenirii, când aud aceste cuvinte și văd aceste realități, antihriștii rămân indiferenți și nu le apreciază. Cum interpretează antihriștii astfel de lucruri? Ei spun: „Dumnezeu ar trebui să facă totul pentru om și să-i ofere tot ce e mai bun, să-i ofere binecuvântări, har, pace și bucurie. Ar trebui să dedice toate aceste lucruri omului; este obligația lui. Iar când oamenii renunță la lucruri, se sacrifică și plătesc un preț pentru dumnezeu, când îi oferă totul lui dumnezeu, ar trebui să primească recompense de la el și ceva și mai bun. Nu este aceasta o tranzacție corectă? Un schimb echitabil? Ce este de discutat în privința asta? Ce merit are dumnezeu? De ce nu am văzut niciun merit al lui dumnezeu? Dacă dumnezeu îi oferă omului anumite lucruri, oare nu merită omul, în mod firesc, să le primească? Oamenii au plătit un preț!” Nu cred că toate aceste lucruri pe care Dumnezeu le face pentru om sunt cel mai mare har pentru acesta; nu sunt recunoscători și nu se gândesc să-L răsplătească pe Dumnezeu. Dimpotrivă, vor să dea la schimb prețul pe care îl plătesc pentru destinația frumoasă pe care Dumnezeu a promis-o omenirii și cred în mod firesc că este potrivit ca ei să dorească binecuvântări și să aibă toate aceste intenții, așa că, oricum am privi lucrurile, Dumnezeu nu ar trebui să facă din oameni prestatorii Lui de servicii. Cred că oamenii au demnitate și integritate și că, dacă oamenii care au o iubire atât de mare și care pot face gesturi caritabile, se pot sacrifica și pot renunța la lucruri sunt puși să presteze servicii pentru Dumnezeu, atunci sunt foarte umiliți și tratați prea nedrept. Pentru antihriști, toate aceste lucruri pe care Dumnezeu le face nu sunt demne de a fi menționate. În schimb, exagerează enorm lucrurile pe care ei le fac, chiar dacă sunt destul de mărunte, și le tratează ca pe un capital pentru a primi binecuvântări.

Unii oameni nu fac niciodată nimic bine atunci când își fac datoria în biserică. Dacă frații și surorile nu acceptă lucrurile pe care le fac, aptitudinile și talentele pe care le furnizează sau ideile și sugestiile pe care le oferă, atunci ei vor refuza să continue să lucreze și vor vrea să renunțe la datoria lor și să plece – vor vrea să-L abandoneze pe Dumnezeu. Dacă le ceri să coopereze cu cineva, n-o vor face și dacă le ceri să-și facă datoria cât pot de bine, nu vor face nici asta. Doar vor da ordine în stânga și-n dreapta, făcându-i pe ceilalți să-i asculte și făcându-i pe oameni să îi servească, să devină prestatorii lor de servicii și să-i slujească în loc să-și facă propriile îndatoriri în casa lui Dumnezeu. Iar dacă nu primesc ori pierd acest fel de tratament, acest tratament de a-i pune pe alții să-i servească, să lucreze pentru ei și să le urmeze ordinele, atunci vor să renunțe și să plece; cred că Dumnezeu nu este drept, inimile lor sunt pline de nemulțumiri și de mânie împotriva lui Dumnezeu și încep să îi urască pe frați și pe surori, iar nimeni nu poate să-i ajute. Nu pot coopera armonios cu nimeni și nu se pot asocia cu nimeni de pe picior de egalitate. Regulile după care se asociază cu alții sunt cele conform cărora doar ei pot fi mai presus decât ceilalți, când vorbesc și acționează, privindu-i pe alții cum fac totul pentru ei și le urmează fiecare ordin și slogan pe care le rostesc; nimeni nu este vrednic să coopereze cu ei și nimeni nu este calificat să se asocieze cu ei de pe picior de egalitate. Dacă cineva îi tratează ca pe un prieten sau ca pe un frate sau o soră obișnuită și le vorbește, discută lucrarea cu ei și are părtășie despre înțelegere cu ei, ca și cum ar fi egali, atunci ei consideră asta o insultă îngrozitoare și o provocare imensă la adresa integrității lor. În inimile lor, urăsc astfel de oameni și sunt ostili față de ei, și vor căuta oportunități de a se răzbuna împotriva oricui îi tratează ca pe un egal sau care nu-i ia în serios. Nu asta fac antihriștii? Aceasta este perspectiva ierarhică pe care o dezvăluie antihriștii, atunci când vine vorba de a se asocia cu alți oameni. Desigur, asta are legătură cu opinia și atitudinea sinceră pe care antihriștii le au față de titlul de „prestator de servicii”. Nu pot nici măcar să accepte un titlu pe care Dumnezeu îl dă omenirii, așadar, pot să accepte condamnarea, expunerea și evaluarea din partea celorlalți? Sunt cu atât mai puțin capabili să accepte aceste lucruri. Pe de o parte, simt ostilitate și împotrivire față de titlul și esența de „prestator de servicii”, dar, pe de altă parte, atrag neobosiți mai mulți oameni și îi fac să fie de acord să presteze servicii pentru ei, să-i slujească, să-i servească și să asculte de ei. Nu este acesta un lucru detestabil? Esența acestui fel de oameni este ticăloasă, iar acest lucru este absolut adevărat. Vor să-i controleze pe ceilalți. În mod clar, ei înșiși sunt inutili și nu pot face nimic; sunt doar gunoaie în casa lui Dumnezeu, nu au deloc umanitate normală, nu se pot asocia normal cu alții și cu atât mai puțin au rațiune normală. Nu înțeleg deloc adevărul, nu sunt luminați în privința adevărului, au doar câteva cunoștințe profesionale și stăpânesc unele abilități și nu pot face bine nicio datorie. Și, totuși, nu se poartă bine și vor să înhațe puterea, iar atunci când nu pot face asta, simt că sunt terminați, gândindu-se: „Înainte, când am făcut aceste lucruri, probabil că am prestat servicii. Nu sunt dispus să prestez servicii. Mai bine m-aș grăbi și aș pleca acum, înainte

să depun prea mult efort sau să pierd prea mult.” Aceasta este ideea pe care o au. Întotdeauna iau o astfel de hotărâre și ajung la o asemenea decizie; pot să înceteze să creadă și să plece oricând, lăsându-și baltă datoria în orice clipă și fugind, întorcându-se în brațele Satanei și fiind partenerii săi în fapte rele. Există astfel de oameni? (Da.) Când vine vorba de vreun aspect al lucrării profesionale, este posibil să înțeleagă puțin, dar în ceea ce privește adevărurile-principii pe care trebuie să le priceapă pentru acel aspect al lucrării profesionale, sunt complet ignoranți; când vine vorba de un aspect al cunoașterii sau al înzestrărilor, s-ar putea să aibă unele dintre acestea, dar în privința adevărurilor-principii pe care trebuie să le înțeleagă pentru a-și face datoria, sunt iar pe deplin ignoranți, iar înțelegerea lor este denaturată. Nu pot coopera armonios cu alții și nu vorbesc aceeași limbă cu alții atunci când au părtășie împreună. Pentru ce sunt potriviți astfel de oameni? Dacă au într-adevăr conștiință și rațiune, atunci vor fi capabili să-i trateze corect pe ceilalți, iar atunci când oamenii spun lucruri care sunt corecte și în acord cu adevărul, vor fi capabili să le accepte, vor fi dispuși să se supună și vor fi capabili să se răzvrătească împotriva propriului trup. Nu ar trebui să vrea mereu să iasă în evidență, mai presus de ceilalți, să-i conducă și să-i controleze; în schimb, ar trebui să renunțe la ambiția și la dorința lor de a excela, mai presus decât ceilalți, și să fie dispuși să fie cei mai nesemnificativi dintre oameni, chiar dacă asta înseamnă să presteze servicii – ar trebui să facă tot ce pot. Ei înșiși sunt oameni obișnuiți, așa că ar trebui să se întoarcă la poziția oamenilor obișnuiți, să facă tot ce pot pentru a-și face îndatoririle și să se poarte într-o manieră realistă. Astfel de oameni vor fi capabili să rămână fermi la final. Dacă nu aleg această cale și, în schimb, se cred măreți și nobili, dacă nimeni nu poate să-i atingă sau să ajungă la ei și dacă vor să fie bătăuși locali, tirani și să urmeze calea antihriștilor, atunci sunt meniți să fie oameni răi. Dacă nu sunt dispuși să fie cele mai nesemnificative persoane, să fie complet necunoscuți, să nu fie niciodată în centrul atenției sau să facă tot ce pot, atunci sigur sunt antihriști și nu pot fi mântuiți – acesta este un lucru periculos pentru ei. Dacă un astfel de om poate să reflecteze asupra lui, să aibă conștiință de sine, să accepte suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, să-și asume poziția cuvenită, să fie o persoană obișnuită și să nu se mai prefacă, atunci va avea o șansă de a obține mântuirea. Dacă vrei mereu să fii poruncitor și irațional și te dai drept o personalitate puternică, atunci este în zadar. Casa lui Dumnezeu este plină de aleșii lui Dumnezeu și oricât de formidabil, feroce sau rău ești, nu are niciun rost. Casa lui Dumnezeu nu este o arenă de luptă, așa că mergi să te lupți în arena lumii dacă vrei să faci asta. Nimeni din casa lui Dumnezeu nu vrea să se lupte cu tine; nimeni nu este interesat de acest lucru și nici nu are timp de asta. Casa lui Dumnezeu este un loc ce predică adevărul, care ajută oamenii să înțeleagă adevărul și să-l pună în practică. Dacă nu poți să practici adevărul, atunci este o situație greu de gestionat și asta arată doar că nu aparții acestui loc. Dacă vrei mereu să lupți, vrei mereu să fii feroce, vrei mereu să fii nemilos și vrei mereu să fii poruncitor și irațional, atunci biserica nu este locul potrivit pentru tine. Majoritatea oamenilor din casa lui Dumnezeu

iubesc adevărul; vor să-L urmeze pe Dumnezeu și să dobândească viața și nu le place să se implice în intrigi și să se lupte cu diavoli. Numai antihriștilor le place să se lupte în stânga și în dreapta și să concureze pentru putere și profit și, din acest motiv, antihriștii nu pot rămâne fermi în casa lui Dumnezeu.

Există un tip de persoană care este incredibil de sensibilă față de lucruri precum identitatea, funcția și statutul, și care simte împotrivire și repulsie enormă mai ales față de titlul de „prestator de servicii" și nu îl pot accepta sub nicio formă – astfel de oameni sunt antihriști. Nu numai că nu urmăresc adevărul și sunt scârbiți de el, dar sunt scârbiți și când li se atribuie titlul de „prestatori de servicii". Cei care sunt scârbiți de acest titlu ar trebui, de fapt, să urmărească adevărul – dacă ar fi fost capabili să urmărească adevărul, nu s-ar fi eliberat atunci de titlul de „prestatori de servicii"? Tocmai aceasta este însă problema. Întrucât sunt extrem de scârbiți de adevăr, nu vor merge niciodată pe calea urmăririi și practicării acestuia. De aceea, în lucrarea planului de gestionare al lui Dumnezeu, vor juca pentru totdeauna rolul de prestatori de servicii. Desigur, pentru antihriști, să fie capabili să îndeplinească funcția de prestatori de servicii în planul de gestionare al lui Dumnezeu rămâne o binecuvântare; este o ocazie pentru ei să vadă faptele Creatorului, să audă Creatorul exprimând adevărul și împărtășindu-Și cu omenirea cele mai intime gânduri și să aprecieze înțelepciunea și faptele atotputernice ale Creatorului. Pentru ei, nu este un lucru rău să fie prestatori de servicii pentru Creator și, fie că pot pricepe, fie că nu, a fi prestatorii de servicii ai lui Dumnezeu și a presta servicii în casa lui Dumnezeu ar trebui să fie un lucru pe care acești antihriști și tovarășii ai Satanei și-l vor aminti mereu, chiar dacă, ulterior, lucrarea lui Dumnezeu se va încheia. De-a lungul întregului proces în care omenirea coruptă se împotrivește lui Dumnezeu, fără să știe, antihriștii prestează servicii pentru planul de gestionare al lui Dumnezeu, iar aceasta este fărâma de valoare din existența fiecărui antihrist – aceasta este o realitate. Antihriștii își aduc contribuția permițându-le aleșilor lui Dumnezeu să îi discearnă și să îi recunoască pe antihriști, din partea negativă. Fie că sunt dispuși să recunoască această realitate, fie că nu, și indiferent dacă sunt sau nu dispuși, bucuroși sau fericiți să fie prestatori de servicii, în orice caz, să presteze servicii pentru lucrarea lui Dumnezeu în calitate de prestatori de servicii și să-și asume acest rol sunt lucruri care merită – asta înseamnă că Dumnezeu îi înalță. Unii întreabă: „Dumnezeu îi înalță și pe antihriști?" Ce este în neregulă cu asta? Ei sunt ființe create; Dumnezeu nu poate să-i înalțe? Ce spun este adevărat. Acum, cum se simt antihriștii când aud aceste cuvinte? Nu ar trebui să încerce să găsească defecte și ar trebui să dobândească un anumit confort. Cel puțin, au contribuit cu puțin efort la importanta chestiune a planului de gestionare al lui Dumnezeu. Indiferent dacă au fost dispuși să facă acest lucru sau dacă l-au făcut activ sau pasiv, în orice caz, Dumnezeu i-a înălțat prin asta, iar ei ar trebui să accepte bucuroși și să nu se împotrivească. Dacă antihriștii se pot răzvrăti împotriva strămoșilor lor și împotriva Satanei și pot urmări adevărul și supunerea față de Creator, atunci, spuneți-Mi, va fi Dumnezeu fericit? (Da, va fi.) Acesta este de asemenea un noroc pentru aleșii lui

Dumnezeu, și ar trebui să fie și ei fericiți – acesta este un lucru bun. Indiferent dacă acest fapt este întemeiat sau nu, în orice caz, dacă antihriștii își pot schimba direcția și pot merge pe calea căinței, atunci sigur că este un lucru bun. Așadar, de ce spun că acesta este un noroc pentru aleșii lui Dumnezeu? Dacă un antihrist ar fi dispus să presteze servicii, oare nu ar exista un flagel în minus în casa lui Dumnezeu? Dacă ați avea un diavol în minus printre voi, un perturbator și un scandalagiu în minus, oare zilele voastre nu ar fi mult mai liniștite? Privind lucrurile din această perspectivă, dacă antihriștii chiar ar fi dispuși să presteze servicii, atunci și acesta ar fi un lucru bun, care merită sărbătorit. Trebuie să-i încurajați și să-i ajutați și nu să-i înlăturați complet. Dacă aveți intenții bune și îi lăsați să rămână, dar faptul că ei prestează servicii aduce mai multe necazuri decât beneficii și duce la dezastru, atunci ar trebui să vă ocupați de ei conform principiilor. Nu este aceasta o cale bună de a face lucrurile? (Ba da, este.)

Mai există un fel de persoană care merită să fie menționat. Există unii oameni care sunt capabili să sufere și să plătească un preț în timp ce-și fac datoria și, uneori, pot de asemenea să asculte și să se supună sau să se ocupe de chestiuni conform principiilor. Dorința lor subiectivă este să meargă pe calea urmăririi adevărului, se pot supune întotdeauna oricărui lucru rânduit de Cel de mai sus sau de biserică și pot îndeplini mereu sarcini la timp. Nu provoacă perturbări și tulburări în casa lui Dumnezeu, iar lucrarea pe care o fac și datoria pe care și-o asumă le aduc multe beneficii și avantaje fraților și surorilor. Din exterior, deși nu au făcut niciun rău, nu perturbă sau tulbură și nu par să fie oameni răi, ei fac un lucru pe care oamenii obișnuiți nu pot să-l facă și nu-l fac, iar acela este că le place să-și sporească influența și să-și întemeieze propriile împărății independente. Când li se atribuie o anumită sarcină, în momentul în care devin supraveghetorii acelei munci, pot începe să-și întemeieze propriile împărății independente și pot începe, fără să-și dea seama, să-și sporească puterea și conexiunile în sfera lor de influență. În acea sferă, toți sunt complet și în întregime câștigați de partea lor, iar oamenii îi laudă în gura mare și admiră foarte mult tot ce fac, tot ce spun și prețul pe care îl plătesc. Consideră sfera gestionării lor ca pe propria mică familie din cadrul familiei lui Dumnezeu. Din exterior, par a fi capabili să plătească un preț, să sufere și să-și asume responsabilitatea – pare să nu existe nicio problemă. Cu toate acestea, în momente cruciale, sunt capabili să trădeze interesele casei lui Dumnezeu. Pentru a-și apăra prestigiul și locul din vârf și pentru a-și apăra poziția, demnitatea și puterea absolute din biserică, nu ofensează sau nu rănesc pe nimeni. Chiar dacă cineva lezează sau trădează interesele casei lui Dumnezeu și chiar dacă cineva tulbură sau distruge lucrarea casei lui Dumnezeu, ei nu cercetează chestiunea, nu-i dau deloc atenție și o pot tolera. Atât timp cât acea persoană nu le amenință poziția și continuă să lucreze în serviciul lor, în cadrul sferei lor de influență, atunci este în regulă – acesta este cel mai important criteriu al lor. Indiferent ce tulburări provoacă acea persoană, ei nu le văd, nu le observă și nu o emondează, nici nu o mustră pe persoana respectivă, cu atât mai puțin se ocupă de ea. Asemenea oameni sunt elemente periculoase. Omului obișnuit îi

este greu să-i discearnă și poate că tu nu ai fi capabil să observi nimic nelalocul lui în privința lor, când nu au nicio funcție. Totuși, de îndată ce au o poziție, natura-esență a lor este complet demascată. Și ce anume este demascat? Faptul că există un scop în prețul pe care îl plătesc și în tot ce fac; ei nu fac aceste lucruri pentru a păzi interesele casei lui Dumnezeu, nu-și fac cu adevărat datoria și nu fac toate aceste lucruri ca să le vadă Dumnezeu, ci, mai degrabă, ca să le vadă oamenii. Vor să atragă privirea, ochii și atenția celorlalți și, chiar mai mult de atât, vor să inducă în eroare inimile oamenilor, astfel încât aceștia să-i respecte, să-i admire și să-i laude. Acesta este motivul pentru care nu le pasă de felul în care Dumnezeu îi privește sau îi tratează; dacă Dumnezeu spune că sunt acolo doar ca să presteze servicii, ei sunt indiferenți. Atât timp cât oamenii pot îngenunchea la picioarele lor și li se pot închina, atunci este în regulă. Acești oameni sunt elemente periculoase și nu sunt în acord cu Dumnezeu și cu casa Lui, iar inimile lor nu sunt la fel cu acelea ale aleșilor lui Dumnezeu, care urmăresc sincer adevărul. Își sporesc influența și, de asemenea, sporesc influența Satanei. Judecând după diversele lor manifestări, datoria pe care o fac și tot ce fac ei sunt doar un mod de a se lăuda și de a-i linguși pe alții cât pot de mult.

Antihriștii pot presta anumite servicii în casa lui Dumnezeu și în lucrarea planului de gestionare al lui Dumnezeu și, la un moment dat, chiar pot fi prestatori de servicii buni. Totuși, din cauza căii pe care merg și din cauza obiectivelor și direcției pe care le aleg, precum și din cauza dorinței lor de poziție și de putere și a faptului că, în sufletul lor, tânjesc după faimă și câștig, nu pot scăpa niciodată de titlul de „prestator de servicii”, nu pot înțelege adevărul, nu pot pricepe ce este adevărul-realitate sau cum să pătrundă în el, nu sunt capabili să practice adevărul, nu pot obține supunere adevărată și nici frică de Dumnezeu. Asemenea oameni sunt elemente periculoase. Au filosofii profunde pentru interacțiuni lumești, au moduri foarte istețe de a se purta și de a interacționa cu lumea, dau o atenție deosebită felului în care vorbesc și cuvintelor pe care le aleg când vorbesc cu ceilalți și, de asemenea, dau multă atenție metodelor pe care le folosesc când se asociază cu oamenii. Deși este posibil ca la prima vedere să nu pară fățarnici și răi, inimile lor sunt pline de idei, gânduri și păreri ticăloase și chiar de noțiuni și neînțelegeri cu privire la adevăr și de eșecul de a-L înțelege pe Dumnezeu. Chiar dacă oamenii nu pot vedea ce anume este rău la acești oameni sau nu pot vedea că sunt oameni răi, pentru că esența lor este atât de ticăloasă și pentru că nu pot nici măcar să-și facă datoria conform adevărurilor-principii sau nu pot să meargă pe calea urmăririi adevărului și să ajungă să I se supună cu adevărat lui Dumnezeu, în cele din urmă, ei nu sunt niciodată capabili să scape de acest titlu de „prestatori de servicii”. Acești oameni sunt chiar mai vicleni și mai capabili să-i inducă în eroare pe ceilalți decât antihriștii evidenți și oamenii răi. Din exterior, par să nu aibă nicio opinie și nicio atitudine față de titlul de „prestator de servicii”, cu atât mai puțin simt împotrivire față de acesta. Totuși, realitatea este că, dacă judecăm după esența lor, chiar dacă prestează servicii pentru Dumnezeu, ei au în continuare intenții și țeluri; nu prestează servicii necondiționat și nu

o fac pentru a dobândi adevărul. Întrucât sunt ticăloși și vicleni în sufletul lor, acești oameni nu sunt ușor de deslușit de ceilalți. Natura-esență a lor, gândurile, părerile și calea pe care merg sunt dezvăluite doar în chestiuni cruciale și în momente cruciale. Pe măsură ce acest lucru continuă, dacă acești oameni aleg calea urmăririi și aleg să meargă pe o astfel de cale, atunci vă puteți închipui că astfel de oameni nu vor fi capabili să obțină mântuirea. Folosesc încrederea pe care le-o acordă casa lui Dumnezeu și oportunitatea pe care le-o oferă lucrarea lui Dumnezeu, ca să uneltească pentru propriile beneficii, să-i controleze și să-i chinuie pe oameni și să-și satisfacă propriile ambiții și dorințe. În final, ei nu dobândesc adevărul, ci sunt, în schimb, dezvăluiți din cauză că au făcut tot felul de rele. Când sunt dezvăluiți, devine clar că acești oameni nu urmăresc adevărul și că nu cred în Dumnezeu pentru a urmări adevărul și a obține mântuirea. După ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu și modul în care El expune tot felul de persoane, dacă acești oameni folosesc în mod constant, pentru a-și face datoria, principiile, mijloacele și metodele de a interacționa cu lumea, atunci nu poate exista decât un singur final pentru ei: trebuie să-și asume rolul de prestatori de servicii în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și să fie, în cele din urmă, dezvăluiți și eliminați – aceasta este o realitate. Ați mai avut vreodată, voi înșivă, experiențe cu astfel de oameni? Când sunt dezvăluiți și excluși, unii antihriști devin comandanți fără o armată. Răul pe care l-au făcut a fost prea mult și prea mare, iar frații și surorile simt repulsie față de ei și îi abandonează. De asemenea, există un alt tip de persoană care, atunci când este dezvăluită și atunci când este condamnată și respinsă de biserică, are mulți complici și multe ajutoare care o apără, luptă în locul ei și vociferează împotriva lui Dumnezeu. Oare asemenea oameni nu sunt și mai capabili de a-i induce în eroare pe ceilalți? Astfel de oameni sunt și mai periculoși. Cât despre felul în care antihriștii tratează titlul de „prestatori de servicii” și ce practici, idei și manifestări subiacente prezintă ei, pentru moment, pur și simplu vom încheia părtășia noastră aici.

c. De ce antihriștii nu sunt dispuși să fie prestatori de servicii

Antihriștii nu sunt dispuși să fie prestatori de servicii și nu se resemnează să fie prestatori de servicii. Consideră că, dacă sunt prestatori de servicii, vor suferi insulte și discriminări enorme. Așadar, ce anume vor să fie? Care este obiectivul lor atunci când încep să creadă în Dumnezeu și vin în casa lui Dumnezeu? Sunt dispuși să fie oamenii lui Dumnezeu, adepții lui Dumnezeu? Sunt dispuși să fie persoane care sunt desăvârșite? Sunt fericiți să fie ca Petru și Iov și să spună că totul este în regulă? (Nu.) Spune cineva că este fericit să facă parte dintre aleșii lui Dumnezeu în credința sa în El, că acest lucru îi este suficient? Este cineva dispus să fie o marionetă în mâinile lui Dumnezeu? Nu, oamenii nu sunt dispuși mai ales să fie marionete. Când cineva vine în casa lui Dumnezeu, vine în căutarea beneficiilor, a binecuvântărilor, a recompenselor și a unei cununi. Pe măsură ce acceptă să fie expuși și judecați de cuvintele lui Dumnezeu, ajung să știe că, dacă au astfel de intenții în credința lor în Dumnezeu, nu vor fi capabili să

înțeleagă adevărul și, în cele din urmă, nu vor fi capabili să obțină mântuirea. Așadar, mulți oameni aleg atunci să renunțe mai întâi la dorința lor de binecuvântări și la dorința lor de o cunună și de recompense, să renunțe la toate aceste beneficii și mai întâi să asculte ce spune Dumnezeu, care sunt cerințele Lui de la oameni și ce are să le spună. Mulți oameni care ascultă cuvintele lui Dumnezeu simt o bucurie ascunsă în inimile lor, spunând: „Dumnezeu ne dă în vileag corupția, adevărata noastră urâțenie și esența noastră de a ne împotrivi lui Dumnezeu și de a fi scârbiți de adevăr – toate acestea sunt realități. Din fericire pentru mine, nu m-am grăbit să-mi întind mâinile către Dumnezeu, cerându-i noroc, har și binecuvântări; din fericire, mai întâi am renunțat la aceste lucruri. Dacă n-aș fi renunțat la ele, oare nu m-aș fi făcut de râs? Tot ce spune Dumnezeu dă în vileag natura și esența omului, deci cum aș putea scăpa de aceste lucruri? Dumnezeu a spus că oamenii trebuie mai întâi să înceapă să-și facă datoria și să coopereze cu lucrarea din cadrul planului de gestionare al lui Dumnezeu. În timpul acestui proces, dacă oamenii pot să pășească pe calea înțelegerii și acceptării adevărului, vor avea speranța de a obține mântuirea și pot câștiga multe beneficii în viitor.” În acest moment, mulți oameni încetează să se gândească la aceste lucruri. Dorințele lor minunate, năzuința și speranțele lor pentru viitor nu mai par realiste. Simt că, în acest moment, modurile în care să-și facă bine îndatoririle, să satisfacă intențiile lui Dumnezeu, să înțeleagă adevărul și să rămână fermi sunt cruciale, mai realiste și mai importante decât acele năzuințe și aspirații. Prin urmare, în acest moment de răscruce, cei mai mulți oameni aleg să-și facă datoria, să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, să dobândească adevărul, să-și dedice timpul și tinerețea și să-și abandoneze familia, slujba și perspectivele lumești pentru Dumnezeu și pentru îndeplinirea datoriei lor, iar unii chiar își abandonează căsnicia pentru asta. Asemenea manifestări, comportamente și acțiuni pe care le au oamenii sunt, fără îndoială, un fel de atitudine ascultătoare și supusă față de lucrurile pozitive și față de toate cerințele despre care vorbește Dumnezeu, tocmai această atitudine fiind o condiție necesară pe care oamenii trebuie s-o îndeplinească pentru a fi capabili să înțeleagă adevărul, să-l practice, să se supună lui Dumnezeu și, în final, să obțină mântuirea. Acestea sunt diversele manifestări și gânduri pe care fiecare persoană normală le are înainte să vină în casa lui Dumnezeu, pentru a-și face datoria. De când au început să creadă în Dumnezeu și până acum, gândurile și părerile acestor oameni se transformă constant, iar atitudinea lor față de adevăr și față de Dumnezeu se transformă și ea constant. În același timp, pe măsură ce aceste dorințe și ambiții anterioare ale oamenilor sunt distruse, ei renunță treptat și activ la aceste lucruri și le abandonează. Acestea sunt roadele bune produse de dorința oamenilor de a coopera cu Dumnezeu și de a I se supune. Este o manifestare pozitivă și bună și este un rezultat bun. În timp ce oamenii fac progrese constante, cei care urmăresc sincer adevărul aproape au renunțat la dorința și intenția lor de a obține binecuvântări și, prin urmare, majoritatea oamenilor nu sunt, în principiu, foarte sensibili sau interesați de diversele promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut anterior omului. Asta pentru că, atunci

când evaluarea este făcută conform rațiunii unei persoane normale, dacă cineva nu-și poate face datoria într-un mod care este conform standardului și nu reușește să înțeleagă adevărul, își va rata șansa de a câștiga toate binecuvântările promise de Dumnezeu și nu va avea nicio legătură cu ele. Fiecare ar trebui să înțeleagă această logică foarte simplă. Desigur, acum există mulți oameni care deja înțeleg o astfel de realitate și, de asemenea, recunosc și acceptă acest fapt; numai antihriștii nu-l pot accepta. De ce nu îl acceptă? Pentru că sunt antihriști. Nu acceptă această realitate, așadar, ce vor să facă? Când vin în casa lui Dumnezeu, Îi scrutează cuvintele și găsesc în ele diverse titluri și statute precum: „persoana lui Dumnezeu", „fiii întâi născuți", „fiii lui Dumnezeu", „oamenii lui Dumnezeu" și „prestatori de servicii", iar ochii li se luminează. Dorințele și ambițiile lor sunt satisfăcute rapid și se gândesc: „A fi unul dintre fiii lui dumnezeu este un lucru prea comun; majoritatea oamenilor sunt fiii lui dumnezeu. A fi unul dintre oamenii lui dumnezeu înseamnă a fi un om de rând, o parte din mase, doar o persoană obișnuită, fără putere sau influență. Și nici să nu vă gândiți să mă faceți un prestator de servicii. Cât trăiesc, nu voi avea nimic de-a face cu a fi prestator de servicii; nu are nicio legătură cu mine." Așadar, ei pun ochii pe cele două titluri, „persoana lui Dumnezeu" și „fiii întâi născuți". În noțiunile lor, cred că „persoana lui Dumnezeu" este Însuși Dumnezeu, că „fiii întâi născuți" sunt fiii întâi născuți ai lui Dumnezeu și că aceste două titluri aduc putere și influență și că ei pot domni ca regi printre oameni, îi pot controla, îi pot controla pe aleșii lui Dumnezeu, pot deține putere absolută și au puterea de a trage sforile, puterea de a fi conducători și de a-i orchestra pe oameni și a decide dacă aceștia trăiesc sau mor – cred că aceste puteri sunt grozave. De aceea este imposibil să-i determini să fie prestatori de servicii. Dacă li s-ar permite să aleagă pentru ei înșiși, ar alege să fie fiii întâi născuți sau persoanele lui Dumnezeu; altfel, nu ar mai crede în Dumnezeu. Când își fac datoria sau au funcția de conducători și de lucrători în casa lui Dumnezeu, acționează, plătesc un preț, suferă și se agită în căutarea acestor două țeluri. În această perioadă, calculează continuu cât de departe au ajuns în timp ce au alergat încoace și încolo, câți oameni au câștigat când au predicat Evanghelia, câți oameni îi venerează și îi respectă, dacă frații și surorile care se confruntă cu probleme merg la alții sau vin la ei când sunt la conducerea bisericii și dacă pot controla și manipula gândurile și părerile altora. Calculează, cântăresc și observă continuu aceste lucruri, țintind să obțină ceea ce vor: să conducă drept regi în casa lui Dumnezeu. Majoritatea oamenilor, după ce vin în casa lui Dumnezeu și înțeleg anumite adevăruri, pot face normal datoria unei ființe create – însă antihriștii nu. Ei cred că provin din viță nobilă, că fac parte dintr-un grup nobil și special și că trebuie să fie numiți măreți în casa lui Dumnezeu; altfel, nu vor crede în El. Dacă este să creadă în Dumnezeu, atunci trebuie să fie onorați drept măreți în casa Lui și să fie fruntași. În același timp, calculează și se gândesc și cât de mult le apreciază Dumnezeu meritele și dacă sunt suficient de calificați să conducă drept regi alături de Dumnezeu. Prin urmare, sursa, punctul de plecare și motivația pentru care anumiți antihriști vin în casa lui Dumnezeu ca să-și facă

datoria sunt de a veni în casa Lui ca să conducă drept regi. Cu siguranță nu sunt dispuși să-și facă datoria doar ca să fie obișnuiți și cei mai nesemnificativi adepți, iar în momentul în care ambiția și dorința lor se sting, devin dintr-odată ostili și refuză să-și facă datoria.

În prezent, există unii oameni în casa lui Dumnezeu care își fac datoria de mai mulți ani, făcând totul prost și fiind eliminați de oriunde își fac datoria. Întrucât au o umanitate groaznică și integritate scăzută, nu urmăresc adevărul și au o fire vicioasă și ticăloasă, care este scârbită de adevăr, în cele din urmă, sunt respinși de frați și de surori. Cum trăiesc în viața lor privată imediat ce văd că este cât pe ce să se aleagă praful de dorința lor de binecuvântări și că visul lor de a conduce drept regi și de a se face remarcați în casa lui Dumnezeu nu mai poate fi realizat? Nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu ascultă imnuri, nu participă la întruniri, ignoră casa lui Dumnezeu când li se cere să facă o datorie, iar frații și surorile sunt chiar nevoiți să-i cheme, să-i invite și să le amintească atunci când e timpul să participe la adunări. Unii dintre ei continuă să participe la adunări, fără tragere de inimă, dar în timpul acestora nu spun o vorbă, nu au părtășie și simt repulsie față de orice spun ceilalți și nu vor să audă. Când frații și surorile se roagă, închid și ei ochii, dar nu spun nimic – nu au nimic să-I spună lui Dumnezeu. Și ce fac alți oameni în timpul întrunirilor, când ascultă predici sau când frații și surorile au părtășie despre adevăr? Unii adorm, unii se uită pe telefoane și citesc știrile, unii discută cu alții, iar unii se joacă pe internet. Crezând în Dumnezeu, ei consideră că, în casa lui Dumnezeu, dacă nu pot fi plăcuți, dacă nu pot fi în grațiile celorlalți, dacă nu au susținători care să se înghesuie în jurul lor și dacă nu le pot fi acordate sarcini importante, atunci nu vor fi capabili, în viitor, să conducă drept regi, alături de Dumnezeu și, prin urmare, Dumnezeu nu există pentru ei. Din punctul lor de vedere, existența lui Dumnezeu este legată de faptul că pot sau nu să primească binecuvântări. Nu așa se comportă antihriștii? Ei cred că, dacă un dumnezeu nu îi poate lăsa să primească binecuvântări, atunci el nu este un dumnezeu și este lipsit de adevăr și că numai un dumnezeu care îi poate lăsa să acționeze la întâmplare, să înhațe puterea în biserică și să conducă drept regi în viitor este un dumnezeu. Aceasta este logica Satanei – confundă ce este corect cu ce este greșit și denaturează faptele. În calitate de credincioși în Dumnezeu, motivul pentru care nu pot urma pașii Lui și pentru care nu sunt dispuși să-și facă datoria este că sunt scârbiți de adevăr, că, în inimile lor, venerează doar filosofiile Satanei, cunoașterea, faima, câștigul și funcția. Neagă faptul că Dumnezeu este adevărul, nu dau nicio atenție lucrării lui Dumnezeu și de aceea, la adunări, se uită pe telefoane, se joacă, mănâncă și discută cu dezinvoltură – fac orice vor și se simt în continuare mulțumiți de sine. În momentul în care speranțele lor de a fi binecuvântați sunt spulberate, nu mai găsesc niciun sens în credința în Dumnezeu, iar când nu mai găsesc niciun sens în credința în Dumnezeu, consideră biserica – locul unde se întâlnesc frații și surorile – un loc de joacă, consideră că timpul adunărilor este timp de relaxare și consideră că adunările și ascultarea predicilor sunt lucruri apăsătoare, anoste și plictisitoare. Cum privesc adevărurile și predicile pe care le ascultă frații și surorile? Le consideră a fi sloganuri, prostii fără bază

și consideră timpul petrecut împreună cu frații și surorile ca fiind timp pierdut. Nu au fost dezvăluiți acești oameni? Își aduc ambițiile, dorințele și iluziile în credința lor în Dumnezeu, iar acesta este un semnal care determină că nu vor fi capabili să urmeze calea până la sfârșit și că nu merită nici măcar să presteze servicii pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru planul Lui de gestionare. Îi privesc cu dispreț pe cei care ascultă predici și pe frații și surorile care urmăresc adevărul și, cu atât mai mult, neagă lucrarea lui Dumnezeu, existența Sa și existența realității lucrării planului de gestionare al lui Dumnezeu.

Când antihriștii – acei oameni care sunt scârbiți de adevăr – își dau seama că a crede în Dumnezeu nu le va aduce niciun beneficiu, înfățișarea lor demonică este demascată. Unele femei, care sunt antihriști, se machiază acasă până arată ca niște stafii. Poartă orice este la modă sau atractiv pentru sexul opus, iar unele chiar se furișează să joace mahjong sau jocuri de noroc și să fumeze – acești oameni sunt prea îngrozitori și dezgustători. Vin în casa lui Dumnezeu prefăcându-se și ce se întâmplă în final? Nu pot menține prefăcătoria, nu-i așa? Doar adevărul poate să dezvăluie oamenii și, dacă cineva nu iubește adevărul, este scârbit de el și are o fire vicioasă, atunci este menit să fie ostil adevărului și incapabil să reziste. Mai este nevoie ca biserica să elimine asemenea oameni? Mai este nevoie ca Dumnezeu să-i condamne? Mai este nevoie ca Dumnezeu să respingă asemenea persoane? Nu, Dumnezeu nu le dă nicio atenție. Pentru Dumnezeu, acești oameni sunt doar niște gândaci, nu merită nici măcar să fie prestatori de servicii – pur și simplu nu sunt în stare. Când au o atitudine atât de disprețuitoare față de întruniri, față de viața bisericească și față de datoria lor, ce dovedește asta? Dumnezeu nu-i veghează, nu-i protejează și nici nu-i conduce. El nu îndeplinește nicio lucrare de luminare, îndrumare sau disciplinare asupra lor și, astfel, ei trăiesc vieți atât de îngrozitoare și urâte. Cu toate acestea, ei înșiși se gândesc: „Nu cred în dumnezeu; sunt liber. Voi, cei care credeți în dumnezeu, sunteți nevoiți să suferiți și plătiți un preț, să vă abandonați familiile și carierele, în vreme ce eu nu trebuie să sufăr deloc. Mă pot bucura de tihna de a fi acasă, mă pot desfăta în plăcerile trupului și mă pot bucura de plăcerile vieții.” Ei cred că au câștigat fericire și libertate. Le dă Dumnezeu vreo atenție? (Nu.) De ce nu? Pentru Dumnezeu, acești oameni sunt gândaci, nu oameni, și nu merită atenția Lui. Dacă Dumnezeu nu le dă nicio atenție, îi va mai mântui? Din moment ce Dumnezeu nu îi va mântui, are ceea ce fac ei vreo legătură cu Dumnezeu? Are vreo legătură cu decretele administrative ale casei lui Dumnezeu? Nu, nu are. Prin urmare, la prima vedere, par să trăiască foarte confortabil, liber și relaxat, destul de fericiți în fiecare zi. Credeai că acesta a fost un lucru bun? O privire la ceea ce trăiesc și la calea pe care o urmează și vei ști că sunt terminați, că Dumnezeu nu-i mai vrea. Acești gândaci chiar sunt niște împuțiți! Dumnezeu nu dă nicio atenție acestui fel de oameni.

Cei care, indiferent de mediu și de circumstanțe, se străduiesc cât pot ca să domnească drept regi și să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu în lumea care va veni sunt elemente incorigibil de încăpățânate printre antihriști. Astfel de oameni sunt exact ca Pavel; poartă spini în carnea lor, au îndoieli despre Dumnezeu, se împotrivesc și Îl

amenință pe Dumnezeu și arată o reticență grozavă atunci când lucrează, se sacrifică, îndură greutăți și plătesc un preț. Fac aceste lucruri doar în schimbul unei cununi și pentru a fi capabili să domnească drept regi în lumea care va veni. Oare acest întreg proces nu-i face pe antihriști să pară foarte jalnici? De fapt, nu sunt jalnici. Nu numai că nu sunt jalnici, dar, într-o oarecare măsură, sunt chiar de râs. După ce Dumnezeu a spus atât de multe, dacă tot nu înțeleg adevărul, atunci las-o baltă; cum de nu pot înțelege limbajul omenesc? Cum de nu pot înțelege un principiu atât de simplu? Dacă nu practici adevărul, nu vei fi capabil să obții schimbarea firii sau mântuirea; și chiar dacă Dumnezeu ți-a făcut o promisiune, nu vei fi capabil să o obții. Orice promisiune făcută de Dumnezeu oamenilor este condiționată; El nu face promisiuni oamenilor fără motiv sau condiții. Dumnezeu are cerințele Sale de la om, iar aceste cerințe nu se schimbă niciodată. Dumnezeu nu va încălca adevărul și nici nu-Și va schimba intențiile. Dacă ai înțelege acest aspect, te-ai mai agăța cu încăpățânare de dorințele și ambițiile tale? Numai idioții și oamenii irațional s-ar agăța cu încăpățânare de aceste lucruri. Cei care au puțină raționalitate normală și umanitate normală ar trebui să renunțe la aceste lucruri și să urmărească ceea ce ar trebui să urmărească, să obțină și să pătrundă – în primul rând, ar trebui să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu. În al doilea rând, ce ar mai trebui să înțeleagă oamenii cu raționalitate normală? Există profeții în Biblie care spun că vom domni ca regi alături de Dumnezeu pentru totdeauna, iar în lucrarea curentă a lui Dumnezeu, El menționează și persoana lui Dumnezeu, fiii întâi născuți, fiii lui Dumnezeu, oamenii lui Dumnezeu și așa mai departe, clasificând oamenii după diverse niveluri și titluri. De vreme ce Dumnezeu le-a promis oamenilor aceste lucruri, de ce nu pot aceștia să le urmărească? Așadar, care ar trebui să fie înțelegerea și abordarea corectă? Dacă un om consideră că domnia ca rege și promisiunile făcute de Dumnezeu sunt țeluri de urmărit, este aceasta calea corectă? Cu siguranță nu este; acesta nu este un lucru pozitiv, este prea întinat de voința umană, iar această cale este în contradicție cu adevărul. Unii spun: „De vreme ce ai făcut această promisiune, de ce nu ne permiți să o obținem? Din moment ce ai spus toate aceste lucruri și le-ai declarat public omenirii, de ce nu ne permiți să le urmărim?” Asta are legătură cu adevărul; până acum, nimeni nu a înțeles niciodată acest lucru de la bun început. Cu ce aspect al adevărului are legătură? Trebuie să privești lucrurile în felul următor: Dumnezeu i-a făcut o promisiune omului și, de la Dumnezeu, omul a aflat de idea de a domni ca rege, precum și de diversele titluri, cum ar fi: „persoana lui Dumnezeu”, „fiii întâi născuți”, „fiii lui Dumnezeu” și așa mai departe. Totuși, acestea sunt doar titluri. Cât despre ce titlu îi corespunde fiecărei persoane în parte, asta depinde de lucrurile pe care le urmărește și de randamentul fiecăruia. Orice titlu îți dă Creatorul, asta ești. Dacă nu-ți dă un titlu, atunci nu ești nimic; este doar o promisiune de la Dumnezeu, nu un lucru la care oamenii au dreptul sau pe care îl merită. Desigur, această promisiune este un țel pe care oamenii îl doresc, dar acest țel nu este calea pe care ar trebui să meargă oamenii și nu are nicio legătură cu drumul pe care merg. Cine are dreptul de a lua decizii în această privință?

(Dumnezeu.) Așa e, oamenii trebuie să înțeleagă acest lucru. Dacă Dumnezeu spune că îți dă ceva, atunci ai ceva; dacă spune că îți ia acel lucru, atunci nu ai nimic, nu ești nimic. Dacă spui: „Voi urmări acest lucru chiar dacă Dumnezeu nu mi-l dă, iar dacă mi-l dă, atunci îl voi accepta ca pe ceva firesc", atunci greșești. De ce greșești? Pentru că încalcă un tabu important. Nu recunoști faptul că Dumnezeu va fi mereu Dumnezeu, iar omul va fi mereu om – de asta greșești. Unii oameni spun: „Este profețit în Biblie. În multe locuri, Biblia spune că vom domni ca regi, împreună cu Dumnezeu, pe vecie. De ce Dumnezeu poate să spună asta, dar noi nu putem urmări acest lucru?" Aceasta este rațiunea pe care ar trebui s-o aibă o ființă creată? Consideri că promisiunea lui Dumnezeu, aceea că oamenii vor domni ca regi, este un lucru bun și îl urmărești, dar Dumnezeu a vorbit și despre prestatorii de servicii – urmărești să prestezi servicii bine pentru Dumnezeu? Urmărești să fii un prestator de servicii care corespunde standardului? De asemenea, Dumnezeu le cere oamenilor să-și facă datoria; îți impui să-ți faci bine datoria? Dumnezeu le cere oamenilor și să se poarte ca ființe create, iar tu ce faci? Consideri că a fi o ființă creată care corespunde standardului este țelul tău și începi să urmărești asta? Faptul că Dumnezeu spune că oamenii vor domni ca regi este o promisiune pe care El a făcut-o oamenilor și există o premisă și un context al acestei promisiuni: trebuie să fii o ființă creată bună, să faci bine datoria unei ființe create, să scapi de rolul de prestator de servicii, să ajungi să fii supus față de Dumnezeu și să ai frică de Creator. Dumnezeu a spus că, atunci când veți obține toate aceste lucruri, veți fi capabili să domniți ca regi alături de Dumnezeu, pe vecie – acesta este contextul în care au fost rostite aceste cuvinte. Oamenilor le lipsește rațiunea. De îndată ce aud asta, se gândesc: „E grozav că putem domni ca regi alături de Dumnezeu! Când se va întâmpla asta? Cum vom domni ca regi? Cum vom fi pe picior de egalitate cu Dumnezeu? Ai cui regi vom fi? Asupra cui vom domni? Cum vom domni? Cum vom fi regi?" Oare oamenilor nu le lipsește rațiunea? Deși aceasta este o promisiune pe care Dumnezeu a făcut-o oamenilor, un lucru care a fost spus ca oamenii să-l audă, informându-i că există acest lucru minunat, ar trebui să-ți știi propria măsură – cine ești tu? Dumnezeu are această idee și este dispus să îi permită omului să trăiască astfel cu El, dar tu ești calificat să obții acest lucru? De ce nu-L întrebi pe Dumnezeu: „Înainte să obținem această promisiune, ce cerințe ai de la noi? Ai nevoie să facem ceva? Ce trebuie să realizăm, înainte să putem obține această promisiune?" Nu întrebi aceste lucruri, tu doar ceri. Nu înseamnă că-ți lipsește rațiunea? Omului îi lipsește o asemenea rațiune. Când oamenii văd ceva benefic, întind mâinile și încearcă să îl înhațe. Oamenii sunt ca bandiții; dacă nu le dai ce vor, se înfurie, devin ostili și încep să strige insulte. Nu așa sunt oamenii? Aceasta este josnicia omenirii.

Unul dintre motivele pentru care oamenilor le lipsește rațiunea este că ei încă nu înțeleg adevărul; nu are nicio legătură cu firile lor corupte. Când nu li se dă, însă, ceea ce vor, se înfurie, strigă insulte, urăsc și se răzbună – ce este asta? Aceasta este înfățișarea demonică a Satanei, care iese la iveală; sunt firile lor satanice, corupte. Prin

urmare, în ce privește promisiunea pe care Dumnezeu a făcut-o omenirii, ceea ce manifestă fiecare persoană înaintea lui Dumnezeu nu-L mulțumește. Oamenii întind imediat mâinile, cerând, fără să-și cunoască măsura, solicitând imediat și, dacă nu pot primi cele cerute, se gândesc ce pot folosi la schimb pentru acel lucru. Își abandonează familiile și carierele, suferă și plătesc un preț, aleargă încoace și încolo și se sacrifică, predică Evanghelia și câștigă mai mulți oameni, lucrează mai mult și folosesc aceste lucruri la schimb pentru ceea ce vor. Dacă nu pot da la schimb aceste lucruri pe ceea ce vor, se înfurie, ura le cuprinde inimile și devin scârbiți de orice are legătură cu credința în Dumnezeu. Dacă simt că pot da la schimb aceste lucruri pentru ceea ce vor, atunci tânjesc în fiecare zi ca lucrarea lui Dumnezeu să se încheie în curând, ca El să-l distrugă repede pe Satana, să termine repede omenirea, să aducă repede catastrofele, altfel ei simt că nu pot rezista. Ce dezvăluie fiecare persoană în prezența adevărului? Dezvăluie firi precum aversiunea față de adevăr și răutatea. Privind lucrurile acum, dintre toate firile corupte ale omenirii, aroganța, înșelătoria și intransigența ocazională ale oamenilor pot fi considerate moderate și nu foarte grave. Firile corupte din care omenirea are mai multe, care sunt mai grave și mai profunde, sunt acelea de ticăloșie, aversiune față de adevăr și ferocitate – acestea sunt elementele letale dintre firile corupte ale oamenilor. Desigur, când este vorba de antihriști, aceste firi sunt și mai grave, iar când ei le dezvăluie, nu le iau în serios, nu le examinează, nu se simt deloc îndatorați față de Dumnezeu, cu atât mai puțin simt că au vreun fel de problemă; nu acceptă adevărul, nu se cunosc pe ei înșiși și cu atât mai puțin este posibil ca ei să se căiască. Prin urmare, indiferent de circumstanțe, de mediu sau de context, consideră că a domni ca regi – cea mai înaltă și cea mai bună promisiune pe care a rostit-o Dumnezeu – este țelul pe care ei să-l urmeze. Oricum ai părtăși despre adevăr cu ei, nu vor înceta să urmărească acest lucru, ci, în schimb, vor insista să-și urmeze calea, iar asta îi face să nu mai poată fi mântuiți. Acești oameni sunt atât de îngrozitori! Din ceea ce dezvăluie acești oameni, poți vedea exact care sunt firea și chipul adevărat al Satanei. S-a avut părtășie despre atât de mult adevăr, iar cei care au rațiune, care pot accepta adevărul și care au dorința de a asculta și de a se supune, de fapt, înțeleg exact care este intenția lui Dumnezeu. Ei nu mai urmăresc cu încăpățânare funcția, perspectivele și destinul, ci sunt dispuși să se căiască sub expunerea acestor cuvinte ale lui Dumnezeu, să renunțe la dorința lor de binecuvântări, să urmărească adevărul, să caute să se supună lui Dumnezeu și să-L mulțumească și să se străduiască să obțină mântuirea. Uitându-ne acum la dorințele intime ale celor mai mulți oameni, țelurile pe care le urmăresc au trecut printr-o schimbare fundamentală; ei sunt dispuși să-și facă datoria într-un mod care este conform standardului, să fie ființe create adevărate și să obțină mântuirea. Nu-și fac datoria pentru a obține binecuvântări și nu fac lucrurile de mântuială în casa lui Dumnezeu pentru a dobândi binecuvântări. În afară de antihriști, care vor mereu să domnească drept regi, majoritatea oamenilor sunt dispuși să urmărească adevărul. Doar antihriștii consideră că a urmări perspectivele, binecuvântările și a domni ca regi sunt țeluri și roadele de câștigat, în final, în credința lor

în Dumnezeu. Nu vor renunța la aceste lucruri, nici nu vor schimba direcția, indiferent ce spui – nu au necazuri mari? Știu prea bine despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul, dar pur și simplu nu le acceptă, așa că nu există nimic care să-i poată schimba; pot doar să fie eliminați și pedepsiți. Acesta este rezultatul final al credinței în Dumnezeu a antihriștilor.

Acum am avut părtășie clară despre această temă, a oamenilor care caută să domnească drept regi? Ați ajuns la o înțelegere nouă? Este corectă această cale, de a urmări să domnești ca rege? (Nu.) Atunci cum ar trebui să abordeze oamenii această chestiune? În această privință, ce adevăr ar trebui să fie înțeles pentru a cunoaște esența omului? Rămâne la latitudinea lui Dumnezeu să judece care sunt cu adevărat esența și comportamentul unei persoane. Pe ce Își bazează Dumnezeu judecata tuturor acestor lucruri? Pe adevăr. Prin urmare, finalul sau destinația unei persoane nu este determinată de propria voință, nici de propriile preferințe sau închipuiri. Creatorul, Dumnezeu, are ultimul cuvânt. Cum ar trebui să coopereze oamenii în această chestiune? Oamenii nu au decât o singură cale pe care o pot alege: numai în cazul în care caută adevărul, înțeleg adevărul, ascultă de cuvintele lui Dumnezeu, dobândesc supunere față de Dumnezeu și obțin mântuirea, vor avea, în cele din urmă, o finalitate și un destin bun. Perspectivele și destinul oamenilor nu sunt dificil de imaginat dacă aceștia fac contrariul. Așadar, în această privință, nu te uita la ceea ce i-a promis Dumnezeu omului, la ce spune Dumnezeu despre finalul omenirii, la ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru omenire. Acestea nu au nimic de-a face cu tine, sunt treaba lui Dumnezeu, nu le poți obține prin înhățare, cerere sau troc. În calitate de ființă creată, ce ar trebui să faci? Ar trebui să-ți faci datoria, făcând ceea ce trebuie să faci cu toată inima, mintea și puterea ta. Restul – lucruri care au de-a face cu perspectivele, destinul și destinația viitoare a omenirii – acestea nu sunt lucruri pe care le poți decide tu, sunt în mâinile lui Dumnezeu; toate acestea fac obiectul suveranității Creatorului, sunt rânduite de El și nu au nimic de-a face cu nicio ființă creată. Unii oameni spun: „De ce ne zici asta, dacă nu are nicio legătură cu noi?” Deși nu are nicio legătură cu voi, are cu Dumnezeu. Doar El știe aceste lucruri, doar El poate vorbi despre ele și este îndreptățit să făgăduiască aceste lucruri omenirii. Și dacă Dumnezeu le știe, nu ar trebui să vorbească despre ele? Este o greșeală să-ți urmărești în continuare perspectivele și destinul atunci când nu știi care sunt acestea. Dumnezeu nu ți-a cerut să urmărești acest lucru, ci doar te-a informat; dacă tu crezi, în mod greșit, că Dumnezeu a fost Cel care te-a lăsat să faci din asta obiectivul a ceea ce urmărești, atunci ești lipsit de rațiune și nu ai mintea umanității normale. Este suficient să fii conștient de tot ceea ce făgăduiește Dumnezeu. Trebuie să recunoști un fapt: indiferent ce fel de promisiune este – fie că e bună sau obișnuită, fie că e ceva ce place oamenilor sau ceva de care aceștia nu sunt interesați – totul este sub suveranitatea, rânduielile și hotărârile Creatorului. Numai a urma și a te implica în urmărirea unui lucru conform direcției și căii corecte, indicate de Creator constituie datoria și obligația unei ființe create. Cât despre ceea ce câștigi până la urmă și de care

dintre promisiunile lui Dumnezeu ai parte, toate acestea se bazează pe ceea ce urmărești, pe calea pe care o iei și pe suveranitatea Creatorului. Vă sunt clare acum aceste cuvinte? (Da.) Și vă vor ajuta ele să vă satisfaceți ambițiile și dorințele sau vă vor ajuta să urmați calea cea dreaptă în viață, în urmărirea adevărului? (Ne vor ajuta să urmărim adevărul și să urmăm calea cea dreaptă în viață.) Cât despre cei care au umanitate și rațiune normale, care iubesc lucrurile pozitive și adevărul, nu numai că nu sunt dezamăgiți când aud aceste cuvinte, dar pot fi și neabătuți în credința lor de a urmări adevărul și de a accepta mântuirea lui Dumnezeu; totuși, cei fără raționalitate normală, acei oameni anormali care urmează cu îndârjire binecuvântări, interese trupești și satisfacerea ambițiilor și dorințelor proprii, își pot pierde entuziasmul când aud aceste cuvinte și interesul față de credința în Dumnezeu. Desigur, există și unii oameni care nu știu cum să creadă atunci când aud aceste cuvinte. Nu este foarte important ca oamenii să înțeleagă adevărul? Nu este adevărul mai capabil să-i conducă pe oameni să urmeze calea corectă și să-L mulțumească pe Dumnezeu? (Ba da.) Doar adevărul le poate permite oamenilor să obțină mântuirea; dacă nu înțelegi adevărul, atunci, pe drumul către mântuire, te vei rătăci adesea, vei face greșeli și vei suferi pierderi, iar când vei ajunge la capătul drumului în credința ta, nu vei deține deloc adevărul-realitate și vei deveni, în toate privințele, un prestator de servicii. Dacă de-a lungul numeroșilor tăi ani de credință în Dumnezeu ai rol de prestator de servicii și nu reușești să devii, în cele din urmă, o ființă creată care corespunde standardului, atunci acest lucru este o tragedie.

9 mai 2020

Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar trădează aceste interese, dându-le la schimb pentru gloria personală (Partea a zecea)

II. Interesele antihriștilor

D. Perspectivele și destinul lor

Despre ce subiect am avut părtășie la ultima noastră adunare? (Dumnezeu a avut părtășie despre felurile în care antihriștii tratează titlul de „prestator de servicii”. Mai întâi, Dumnezeu a avut părtășie despre felul în care definește titlul de „prestator de servicii”. Dumnezeu a avut părtășie și despre diferența dintre cineva care a lăsat în urmă starea de prestator de servicii și cineva care este în continuare un prestator de servicii și, în cele din urmă, Dumnezeu a disecat perspectivele antihriștilor și lucrurile pe care aceștia le urmăresc, cu privire la titlul de „prestator de servicii”.) Așadar, ce perspectivă și ce atitudine au antihriștii față de titlul de „prestator de servicii”? Ce spun și ce fac ei? (Atitudinea antihriștilor față de titlul de „prestator de servicii” este una de non-acceptare și repulsie. Nu acceptă titlul, indiferent de la cine vine, și cred că a fi un prestator de servicii este înjositor. Cred că prestatorii de servicii nu sunt definiți de Dumnezeu pe baza esenței omenirii, ci că, mai degrabă, Dumnezeu sfidează și disprețuiește identitatea și valoarea umană.) (Antihriștii spun această frază celebră: „Nu voi trudi în culise în timp ce alții sunt în centrul atenției.” Antihriștii vor doar să-i determine pe alții să presteze servicii pentru ei și cred că a presta servicii pentru Dumnezeu este un lucru rușinos și, astfel, când își dau seama că ei înșiși sunt prestatori de servicii, nu vor să continue să presteze servicii în casa lui Dumnezeu și, în schimb, încep să caute o cale de scăpare și chiar vor provoca perturbări și tulburări și vor face lucruri distructive.) Judecând după atitudinea antihriștilor față de titlul de „prestator de servicii”, cum vedem că este esența lor? (Esența lor este ostilă față de Dumnezeu și urăște adevărul.) Și ce fire este aceasta, când esența lor este ostilă față de Dumnezeu și față de adevăr? (Este o fire ticăloasă și rea.) Așa e, este o fire ticăloasă și rea. Care sunt prima motivație și intenție a antihriștilor în credința lor în Dumnezeu? Ce vor să câștige? Care sunt ambițiile și dorințele lor? Vin să fie prestatori de servicii? Vin pe baza atitudinii de a fi o persoană bună și a urma calea cea dreaptă în credința în Dumnezeu? (Nu.) Așadar, pentru ce vin? Ca să fim expliciți, vin pentru binecuvântări și, mai exact, caută să domnească drept regi, să domnească drept regi alături de Dumnezeu și caută lucruri mărețe și grozave. Așadar, când Dumnezeu spune că oamenii sunt prestatori de servicii, acest lucru este în complet dezacord și împotriva ambițiilor și dorințelor antihriștilor de a căuta binecuvântări și de a domni ca regi, le

depășește așteptările, iar ei nu au crezut niciodată că Dumnezeu le-ar da acest titlu oamenilor. Antihriștii nu sunt capabili să accepte acest fapt. Și de ce lucruri sunt capabili când nu pot accepta acest fapt? Caută să accepte acest fapt și să se schimbe? Nu caută să-l accepte, nici nu caută să-și schimbe ambițiile și firile. Prin urmare, dacă li se spune că sunt prestatori de servicii și li se înlătură intenția și dorința de a dobândi binecuvântări, nu mai sunt capabili să rămână fermi în biserică. În clipa în care își dau seama care este adevărul și știu că oamenii ca ei, cu astfel de manifestări, sunt prestatori de servicii, renunță la orice speranță și dezvăluie cum sunt cu adevărat. Nu caută să-și schimbe situația de prestatori de servicii, nici nu caută să-și schimbe atitudinea și perspectiva greșite față de titlul de „prestatori de servicii” și nu urmează calea urmăririi adevărului. De aceea, indiferent ce rânduieli face Dumnezeu, astfel de oameni nu li se vor supune, nici nu le vor accepta și nu vor căuta adevărul. În schimb, își frământă mintea încercând să se gândească la un mod uman de a scăpa de această etichetă și fac tot posibilul să se elibereze de această identitate. Judecând după această manifestare pe care o afișează, antihriștii sunt scârbiți până în măduva oaselor de adevăr. Nu iubesc adevărul, nu acceptă adevărul și au propriile idei și noțiuni despre adevăr, dar nu în modul normal. În schimb, din adâncul inimilor lor, simt aversiune, ură și chiar ostilitate profunde față de lucruri pozitive și de adevăr – aceasta este esența antihriștilor.

Din răspunsurile pe care tocmai le-ați dat, văd că nu ați rezumat conținutul fiecărei părtășii și, după aceea, nu ați citit rugându-vă, nici nu ați meditat. Data trecută, am avut părtășie despre trei aspecte principale: primul a fost definirea prestatorilor de servicii; al doilea a fost legat de felurile în care antihriștii tratează titlul de „prestator de servicii” sau, mai exact, care anume sunt manifestările și comportamentul indisponibilității lor de a fi prestatori de servicii și care anume sunt motivele din spatele acestui lucru; iar al treilea a fost care sunt intențiile antihriștilor de vreme ce nu sunt dispuși să fie prestatori de servicii, cu alte cuvinte, ce vor să facă ei, care sunt ambițiile lor și care este ținta lor în credința în Dumnezeu. Practic, am avut părtășie despre subtema „felurile în care antihriștii tratează titlul de «prestator de servicii»” pornind de la aceste trei aspecte și, prin intermediul acestor trei aspecte, am disecat diversele practici și comportamente pe care antihriștii le folosesc în tratarea titlului de „prestator de servicii”, precum și gândurile și perspectivele lor asupra acestuia. Nu contemplați conținutul fiecărei părtășii după ce o auziți. Vă amintiți aceste lucruri doar pe termen scurt, dar dacă trece mult timp, nici măcar nu vi le puteți aminti. Dacă vrei să înțelegi și să dobândești adevărul, atunci trebuie să faci un efort în inima ta, să citești rugându-te și să contempli frecvent – trebuie să ai aceste chestiuni în inima ta. Dacă nu le ai, dacă nu le pui la suflet și nu faci niciun efort și nu te gândești la aceste chestiuni în inima ta, atunci nu vei dobândi nimic. Unii spun: „Chestiunea antihriștilor este foarte departe de mine. Nu plănuiesc să fiu un antihrist și nu sunt o persoană rea, ca ei. Pur și simplu, voi fi, cu supunere, cea mai neînsemnată persoană, iar asta nu mă deranjează. Voi face orice mi se cere să fac și nu voi urma calea antihriștilor. În plus, chiar dacă am

puțin din firea unui antihrist, cu timpul, mă voi schimba, iar aceasta este doar o fire coruptă obișnuită și nu este atât de gravă. N-are rost să ascult asta.” Este corectă această perspectivă? (Nu.) De ce nu? Dacă cineva vrea să ajungă să-și schimbe firea, atunci, cel mai important este să priceapă ce stări, gânduri și perspective pot apărea din firile lui corupte, în tot felul de situații. Numai înțelegând aceste lucruri poate ști care sunt firile lui corupte, în ce domenii se împotrivește lui Dumnezeu și adevărului și ce lucruri are înlăuntrul lui care sunt în contradicție cu adevărul; odată ce știe aceste lucruri, poate rezolva aceste probleme, își poate înlătura firile corupte și poate reuși să pătrundă în adevărul-realitate. Dacă nu înțelegi deloc diversele firi corupte care sunt dezvăluite sau diversele stări care pot apărea în diverse situații și nu înțelegi deloc felurile în care aceste lucruri se opun adevărului sau unde apar probleme, atunci cum le vei rezolva? Dacă vrei să rezolvi aceste probleme, mai întâi trebuie să înțelegi de unde provin, în ce stadiu sunt, unde apar problemele specifice și apoi să începi să deslușești cum trebuie să pătrunzi în ele. În felul acesta, firile tale corupte și diversele stări care apar pot fi înlăturate una câte una. Se pare că încă nu vă este foarte clar cum să pătrundeți în adevărul-realitate sau cum să înlăturați firi corupte și să obțineți schimbarea firii; încă nu sunteți pe drumul cel bun.

5. Felul în care antihriștii își abordează statutul în biserică

Astăzi, vom avea părtășie despre ultimul subiect privind interesele antihriștilor: felul în care antihriștii își abordează statutul în biserică. Când vine vorba de statutul lor în biserică, ce manifestări prezintă antihriștii, ce lucruri fac ei și care sunt perspectivele și firea-esență a lor când fac aceste lucruri – le vom împărți în trei aspecte și le vom diseca unul câte unul. Primul aspect este „cu prefăcătorie”, al doilea este „cu impostură”, iar al treilea este „să le fie superiori tuturor”. Fiecare dintre aceste trei aspecte este scris în câteva cuvinte și poate fi considerat condensat, totuși, în fiecare, sunt incluse multe acțiuni, manifestări și zicale diverse ale antihriștilor, precum și atitudinile și firile lor. Gândiți-vă acum de ce am definit aceste trei aspecte ca să avem părtășie despre subiectul de azi. După ce l-ați citit, cum ați definit, în mințile voastre, acest subiect al felului în care antihriștii își abordează statutul în biserică? Ce idei ați avut? Lucrurile la care se gândesc majoritatea oamenilor în mințile lor sunt, fără îndoială, tirania antihriștilor, revendicarea statutului lor, câștigarea oamenilor de partea lor și preluarea puterii în biserică, adică, ei vor mereu să fie oficiali, să își revendice statutul, să dețină putere și să controleze oamenii – practic, acestea sunt lucrurile la care se gândesc oamenii. Acestea sunt aspecte relativ evidente pe care antihriștii le manifestă adesea în biserică. Așadar, în afară de acestea, ce alte manifestări există pe care oamenii nu le pot vedea? Ce altceva fac antihriștii ca să-și asigure o poziție puternică în biserică, să câștige statut și prestigiu înalt și chiar să preia puterea și să controleze mai mulți oameni? Ce alte manifestări au ei? Aceste lucruri sunt căile și mijloacele folosite de antihriști, care induc în eroare mai mult, care sunt mai perfide și mai ascunse și, de

asemenea, pot fi gândurile neștiute și intențiile și obiectivele ascunse din adâncul inimilor lor, nu-i așa? Așadar, să avem părtășie despre ele, unul câte unul.

a. Cu prefăcătorie

Primul aspect este „cu prefăcătorie”. Sensul literal al cuvântului „prefăcătorie” este ușor de înțeles și, în mod clar, nu este laudativ. Când se spune despre cineva că se pricepe la prefăcătorie, că tot ce face este prefăcătorie, că tot ce face este de neînțeles pentru ceilalți și că acționează și vorbește cu ceilalți doar la un nivel superficial, atunci cineva care acționează și se comportă într-un asemenea fel este, cu siguranță, o persoană foarte înșelătoare. Nu este o persoană onestă și nu este o persoană simplă, candidă, ci mai degrabă se pricepe la jocuri ale minții, este foarte subtilă și se pricepe să-i înșele pe alții. Acesta este sensul de bază al cuvântului „prefăcătorie”. Așadar, care este legătura dintre comportamentul și acțiunile antihriștilor și acest fel de comportament? Ce lucruri fac ei care arată că au o esență de prefăcătorie? Care anume este scopul lor când se prefac? Care anume este intenția lor? De ce sunt nevoiți să se prefacă? Aceste lucruri sunt strâns legate de subiectul despre care vom avea părtășie azi.

Antihriștii sunt oameni care nu sunt dispuși să rămână în urma celorlalți. Nu sunt dispuși să depindă de alții, nu sunt dispuși să accepte ordinele, instrucțiunile și comenzile altor oameni și nu sunt dispuși să fie banali și desconsiderați de ceilalți. Dimpotrivă, sunt oameni care-și doresc să aibă prestigiu, să fie foarte stimați și prețuiți de ceilalți. În plus, în biserică și în rândul oamenilor, își doresc și mai mult să fie oameni care dau ordine și îi instruiesc pe ceilalți să facă lucruri pentru ei. Vor să-și pună în aplicare dorințele prin intermediul propriului prestigiu, al influenței și al puterii pe care o dețin și nu vor să fie oameni obișnuiți, cărora oricine le poate da ordine și care pot fi instruiți să facă anumite lucruri. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc antihriștii și dorințele pe care le au în rândul altor oameni. Antihriștii sunt destul de sensibili când vine vorba de statutul lor în rândul altor oameni. Când se află într-un grup, nu cred că vârsta și sănătatea lor fizică au vreo importanță. Ei cred că important este cum sunt văzuți de majoritatea oamenilor, dacă majoritatea oamenilor le acordă timp și le rezervă un loc în discursul și acțiunile lor, dacă statutul și poziția lor în inimile majorității oamenilor sunt înalte sau obișnuite, dacă majoritatea îi vede ca fiind superiori sau obișnuiți sau deloc speciali și așa mai departe; ce părere are majoritatea despre vechimea lor în credința în Dumnezeu, cât de mult cântăresc cuvintele lor printre oameni, cu alte cuvinte, câți oameni sunt de acord cu ei, câți îi laudă, câți îi aprobă, câți îi ascultă cu atenție și le iau cuvintele în serios; mai mult, dacă majoritatea consideră că au puțină credință sau o credință puternică, cum este hotărârea lor de a îndura suferințe, la câte renunță și cât se consumă și cum sunt contribuțiile lor pentru casa lui Dumnezeu, dacă funcția pe care o au în casa lui Dumnezeu este înaltă sau modestă, ce au suferit în trecut și ce lucruri importante au făcut – acestea sunt lucrurile care îi preocupă cel mai mult. Antihriștii clasifică adesea poziția și ierarhizează în mintea lor, comparând deseori cine este cel mai înzestrat

din biserică, cine este cel mai coerent și elocvent din biserică, cine are aptitudini profesionale și este cel mai competent în tehnologie. În timp ce compară aceste lucruri, depun eforturi în mod constant pentru a deprinde diverse aptitudini profesionale, se străduiesc să fie competenți și să stăpânească aceste lucruri. Antihriștii se concentrează în principal asupra efortului de a oferi predici și de a explica vorbele lui Dumnezeu într-un mod în care să se laude și să-i facă pe alții să-i stimeze. În timp ce fac acest efort, nu caută cum să înțeleagă adevărul sau cum să pătrundă în adevărul-realitate, ci, dimpotrivă, se gândesc cum să-și amintească aceste cuvinte, cum pot să-și etaleze punctele forte și mai multor oameni, astfel încât și mai mulți oameni să ajungă să știe că sunt cu adevărat deosebiți, că nu sunt doar oameni obișnuiți, că sunt capabili și că le sunt superiori oamenilor obișnuiți. Având astfel de idei, intenții și păreri, antihriștii trăiesc în mijlocul oamenilor făcând tot felul de lucruri diferite. Pentru că au aceste păreri și pentru că urmăresc aceste lucruri și au aceste ambiții, nu pot decât să dezvolte comportamente bune, zicale corecte și acțiuni bune de toate felurile, mari și mici. Aceste comportamente și acțiuni îi fac pe oamenii care nu au înțelegere spirituală, care practic nu urmăresc adevărul și care se concentrează doar să aibă un comportament bun, să-i invidieze și să-i admire pe antihriști și chiar să-i imite și să-i urmeze și, în felul acesta, scopul antihriștilor este îndeplinit. Cum se comportă antihriștii când au astfel de intenții și ambiții? Despre asta vom avea părtășie azi. Este un subiect despre care merită să avem părtășie și, mai mult decât atât, este un subiect asupra căruia merită să se concentreze și pe care merită să-l cunoască fiecare dintre voi.

Antihriștii au aversiune față de adevăr și nu-l acceptă deloc, ceea ce demonstrează un fapt: antihriștii nu acționează niciodată conform adevărurilor-principii, nu practică niciodată adevărul – ceea ce reprezintă cea mai flagrantă manifestare a unui antihrist. În afară de reputație și statut și de a fi binecuvântați și răsplătiți, un alt lucru pe care îl urmăresc este să se bucure de confortul trupului și de beneficiile statutului; și, așa stând lucrurile, aceștia provoacă, în mod firesc, perturbări și tulburări. Aceste fapte arată că lucrurile pe care le urmăresc, comportamentul lor și manifestările lor nu sunt lucruri iubite de Dumnezeu. Și acestea nu sunt, în niciun caz, acțiunile și comportamentele oamenilor care urmăresc adevărul. De exemplu, unii antihriști care sunt asemeni lui Pavel sunt hotărâți să sufere atunci când își fac datoria, pot sta treji toată noaptea și rămân nemâncați când își fac treaba, își pot subjuga propriile trupuri, pot trece peste orice boli și disconfort. Și care este scopul lor în a face toate acestea? Este de a le arăta tuturor că sunt capabili să se lase deoparte – capabili de lepădare de sine – când vine vorba de însărcinarea dată de Dumnezeu; că pentru ei există doar datoria. Ei manifestă toate astea în fața altor oameni. Când sunt oameni de față, nu se odihnesc când ar trebui, chiar prelungindu-și intenționat programul de lucru, trezindu-se devreme și culcându-se târziu. Dar cum rămâne cu eficiența lucrării și randamentul datoriei lor când antihriștii trudesc în acest fel de dimineața până seara? Aceste lucruri depășesc sfera lucrurilor de care țin ei cont. Încearcă doar să facă toate acestea în fața celorlalți, ca alți oameni

să-i vadă suferind și să vadă cum se consumă pentru Dumnezeu fără să se gândească la ei înșiși. Ei nu se gândesc deloc dacă datoria pe care o fac și lucrarea pe care o fac sunt duse la bun sfârșit conform adevărurilor-principii, ei nu se gândesc deloc la acest lucru. Singurul lucru la care se gândesc este dacă a văzut toată lumea comportamentul lor exterior bun, dacă toată lumea este conștientă de acesta, dacă au lăsat o impresie asupra tuturor și dacă această impresie le va provoca admirație și aprobare, dacă acești oameni îi vor admira pe la spate și-i vor lăuda, spunând: „Chiar poate să îndure greutăți, spiritul său de rezistență și perseverența extraordinară sunt mai presus decât ale oricăruia dintre noi. Aceasta este o persoană care urmărește adevărul, capabilă să sufere și să îndure o povară grea, este un stâlp în biserică.” Auzind aceasta, antihriștii sunt mulțumiți. În inimile lor, se gândesc: „Am fost atât de isteț să mă prefac în acest fel, am fost atât de deștept să fac acest lucru! Am știut că toți se vor uita doar la exterior și le plac aceste comportamente bune. Am știut că, dacă voi proceda în acest mod, voi câștiga aprobarea oamenilor, îi voi face să mă placă, să mă admire în adâncul inimii lor, îi voi face să mă vadă într-o cu totul altă lumină și am știut că nimeni nu mă va mai disprețui niciodată. Și, dacă vine o zi în care cel de mai sus descoperă că nu am făcut lucrare adevărată și mă demite, vor fi, fără îndoială, mulți oameni care să mă susțină, care vor plânge pentru mine și mă vor îndemna să rămân și vor vorbi în numele meu.” Ei sunt, în secret, bucuroși de comportamentul lor fals – și oare această bucurie nu dezvăluie, totodată, natura-esență a unui antihrist? Și ce esență este aceasta? (Ticăloșie.) Așa este – aceasta este esența ticăloșiei. Dominați de această esență a ticăloșiei, antihriștii dezvoltă o stare de mulțumire și admirație de sine, care îi face să protesteze împotriva lui Dumnezeu în secret și să I se opună în inimile lor. La prima vedere, par să plătească un preț enorm și pare că trupul lor îndură multă suferință, însă chiar țin cont de povara lui Dumnezeu? Chiar se consumă sincer pentru Dumnezeu? Își pot face datoria cu loialitate? Nu, nu pot. În inimile lor, concurează în secret cu Dumnezeu, gândindu-se: „Nu ai spus că-mi lipsește adevărul? Nu ai spus că am firi corupte? Nu ai spus că sunt arogant și îngâmfat și că încerc să-mi întemeiez propria împărăție? Nu ai spus că nu am înțelegere spirituală, că nu înțeleg adevărul și că, prin urmare, sunt un prestator de servicii? Îți voi arăta cum prestez servicii și ce cred frații și surorile despre mine atunci când prestez servicii în felul acesta și mă comport astfel. Îți voi arăta dacă pot sau nu să câștig admirația și mai multor oameni acționând în felul acesta. Și, într-o zi, când vei vrea să mă alungi și să mă condamni, atunci o să văd exact cum vei gestiona situația!” Antihriștii concurează cu Dumnezeu în felul acesta în inimile lor și încearcă să înlocuiască urmărirea adevărului cu aceste comportamente bune. Procedând astfel, încearcă să nege efectul practic al faptului că Dumnezeu lucrează și îi conduce pe oameni să practice adevărul, astfel încât să reușească să-și schimbe firea. În esență, folosesc această interpretare ca să nege și să condamne lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului prin judecată și mustrare și cred că este greșit și ineficient ca Dumnezeu să judece oamenii. Aceste idei și perspective pe care le au antihriștii sunt

ticăloase, perfide, potrivnice lui Dumnezeu și contra lui Dumnezeu. Când Dumnezeu nu îi condamnă explicit, ei încep să concureze cu El în inimile lor; când Dumnezeu nu le dă în vileag și nu le condamnă comportamentul, ei încep să folosească prefăcătoria, ca să îi inducă în eroare pe alții și să câștige inimile oamenilor, pentru a nega cuvintele lui Dumnezeu și faptul că doar urmărirea adevărului poate duce la schimbarea firii și la satisfacerea intențiilor lui Dumnezeu. Nu aceasta este esența interpretării lor? Nu cumva antihriștii au o fire ticăloasă? În spatele suferinței lor, au astfel de ambiții și de denaturări și de aceea Dumnezeu detestă astfel de oameni și o astfel de fire. Totuși, antihriștii nu văd niciodată sau nu recunosc acest fapt. Dumnezeu observă profunzimile inimilor oamenilor, pe când omul vede doar înfățișarea oamenilor – cel mai stupid lucru la antihriști este că nu recunosc acest fapt, nici nu pot să-l vadă. Așadar, fac tot ce pot ca să folosească comportamente bune pentru a se pune într-o lumină bună și a-și sublinia calitățile, astfel încât alții să creadă că pot să sufere și să îndure greutăți, să îndure suferințe pe care oamenii obișnuiți nu le pot îndura, să facă lucrări pe care oamenii obișnuiți nu le pot face, ca alții să creadă că sunt rezistenți, că-și pot înfrâna trupurile și că nu țin cont de interesele sau plăcerile lor trupești. Uneori, chiar își vor purta intenționat hainele până se murdăresc puțin și nu le vor spăla, nici măcar atunci când încep să miroasă; fac orice îi determină pe ceilalți oameni să-i venereze. Cu cât sunt mai mult în fața celorlalți, cu atât mai mult fac tot ce pot ca să se etaleze, ca alții să-i considere diferiți de oamenii obișnuiți, să vadă că dorința lor de a se consuma pentru Dumnezeu este mai mare decât cea a oamenilor obișnuiți, că hotărârea lor de a suferi este mai mare decât cea a oamenilor obișnuiți și că rezistența lor la suferință este mai mare decât a oamenilor obișnuiți. Antihriștii dezvoltă asemenea comportamente în astfel de circumstanțe și, în spatele acestor comportamente, este dorința din adâncul inimii antihriștilor de a fi venerați și stimați de oameni. Iar când își ating obiectivul, când aud laudele oamenilor și când văd că aceștia le aruncă priviri invidioase, admirative și apreciative, atunci sunt fericiți și satisfăcuți în inimile lor.

Care este diferența dintre comportamentul bun în mod superficial al antihriștilor, de a îndura suferințe și a plăti un preț, și a ține cont cu adevărat de intențiile lui Dumnezeu, a fi loial și a se consuma sincer pentru Dumnezeu? (Intenția este diferită. Cei care se consumă realmente pentru Dumnezeu se vor concentra asupra căutării principiilor, asupra rezultatelor lucrării și asupra eficienței lucrării. La prima vedere, antihriștii par să se consume pentru Dumnezeu, dar o fac doar ca ceilalți să-i stimeze foarte mult. Nu țin cont deloc de eficiența lucrării sau de rezultatele acesteia.) Așa e, există o diferență în intenția, motivația și sursa discursului și acțiunilor lor – sunt complet diferite. Oamenii care îndură suferințe așa ca ei și urmăresc adevărul caută principiile în decursul acestei suferințe. Căutarea principiilor arată cel puțin că au o mentalitate de supunere; nu încearcă să facă propriile lucruri sau să facă lucruri pentru ei înșiși, au supunere și o inimă cu frică de Dumnezeu în acțiunile lor și știu foarte clar că își fac datoria și nu se implică în afaceri omenești. Deși antihriștii par și ei să îndure suferințe, doar fac lucrurile

automat și se dau în spectacol ca să-i vadă oamenii; nu caută adevărurile-principii, nu au supunere sau o inimă cu frică de Dumnezeu în acțiunile lor, inimile lor nu trăiesc înaintea lui Dumnezeu și încearcă să folosească astfel de comportamente și manifestări ca să câștige oamenii de partea lor și să le cumpere bunăvoința. Există o diferență aici, nu-i așa? Judecând după esența comportamentului antihriștilor, putem spune că faptul că îndură suferința este o prefăcătorie? (Da.) Acest lucru este suficient pentru a demonstra cum comportamentul lor și manifestarea îndurării suferințelor este doar un automatism și o fălire, ca să fie văzuți de oameni – ei nu acționează înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un aspect. Alt aspect este că nimeni nu este mai priceput la prefăcătorie și înșelătorie decât antihriștii – așadar, se adaptează foarte bine și adesea folosesc anumite mijloace viclene ca să-i inducă în eroare și să-i înșele pe oameni, pentru a-și atinge obiectivele de a-i face pe oameni să-i venereze. La asta se pricep cel mai bine, au lucrul acesta în sânge, au această esență vicleană și schimbătoare din naștere. De exemplu, există unii antihriști ale căror cuvinte și al căror comportament par foarte amabile și smerite, care nu expun niciodată slăbiciunile altora, care sunt primitori, care nu-i judecă și nu-i condamnă repede pe ceilalți, care, atunci când oamenii sunt negativi și slabi, le dau imediat o mână de ajutor. Dau impresia că sunt buni la inimă și amabili, persoane bune. Când oamenii sunt în dificultate, ei îi ajută uneori cu vorbe și alteori cu câteva acțiuni; există chiar momente când donează bani sau bunuri materiale pentru a-i ajuta. La prima vedere, acțiunile lor par bune. În mintea celor mai mulți oameni, acesta este tipul de persoană pe care vor s-o întâlnească și cu care vor să se asocieze; astfel de oameni nu-i vor amenința sau tulbura și ei pot primi mult ajutor de la ei – de exemplu, sprijin material sau mental, chiar și ajutor cu teorii spirituale înalte și așa mai departe. În aparență, astfel de oameni nu fac nimic rău: nu perturbă, nici nu tulbură lucrurile în biserică și par să aducă armonie în orice grup se află; sub felul în care operează și medierea lor, toți par fericiți, oamenii se înțeleg și nu au certuri sau dispute. Când sunt ei prezenți, toți simt cât de bine se înțeleg unul cu celălalt, cât de apropiați sunt. Când lipsesc, unii oameni încep să bârfească între ei, marginalizându-se unul pe celălalt, devenind geloși și contestând lucruri; doar atunci când acești antihriști sunt în mijlocul lor și fac apel la pace, nimeni nu se mai ceartă. Acești antihriști par foarte capabili în lucrarea lor, dar există un lucru care arată ce pun la cale cu adevărat: toți cei pe care îi învață și pe care îi conduc sunt capabili să rostească vorbe și doctrine, toți știu cum să-și dea importanță și să le facă morală celorlalți, toți știu cum să flateze oamenii și să-i lingușească, știu cum să fie alunecoși și înșelători, știu ce să spună și cui, devin persoane care caută să facă pe plac oamenilor și, la prima vedere, par pe deplin împăcați. În ce au transformat acești antihriști biserica? Într-o organizație religioasă. Și rezultatul? Oamenii trăiesc după filosofia lor satanică și nu sunt dispuși să urmărească adevărul, nu au pătrundere în viață și au pierdut complet lucrarea Duhului Sfânt. Așa le fac rău antihriștii fraților și surorilor și îi duc la ruină – și totuși continuă să creadă că au adus contribuții majore, că au făcut lucruri măreațe pentru frați și surori și că le-au adus

mari binecuvântări. Îi învață adesea pe frați și pe surori să fie smeriți și răbdători, să fie toleranți și atenți atunci când văd că un frate sau o soră are o problemă, să nu îi vorbească aspru și să nu jignească oamenii și îi învață pe ceilalți ce poziție să aibă când stau jos sau în picioare sau ce haine să poarte. Ceea ce îi învață adesea pe frați și pe surori nu este cum să înțeleagă adevărul sau cum să pătrundă în adevărul-realitate, ci cum să urmeze reguli și să se poarte bine. Sub îndrumarea lor, interacțiunile oamenilor nu se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu, nici pe adevărurile-principii, ci pe filosofia pentru interacțiuni lumești de a fi persoane care caută să le facă pe plac oamenilor. În aparență, nimeni nu-i jignește pe ceilalți, nimeni nu evidențiază eșecurile celorlalți, dar nimeni nu spune nimănui ce gândește cu adevărat, nu se destăinuie și nu are părtășie despre corupția, răzvrătirea, neajunsurile și fărădelegile sale. În schimb, la un nivel superficial, trâncănesc despre cine a suferit și a plătit un preț, cine și-a făcut datoria cu loialitate, cine le-a adus beneficii fraților și surorilor, cine a adus contribuții considerabile în casa lui Dumnezeu, cine a fost arestat și condamnat pentru că a predicat Evanghelia – numai despre asta vorbesc. Antihriștii nu doar folosesc comportamente bune – părând că sunt smeriți, răbdători, toleranți și de ajutor – ca să se pună într-o lumină bună și să se deghizeze, ci încearcă și să devină un exemplu de urmat, pentru a-i infecta pe ceilalți cu acest comportament bun și a-i încuraja să-l imite. Scopul din spatele comportamentului lor bun nu este altul decât acela de a fi în centrul atenției oamenilor, de a-i face să-i admire. Când aleșii lui Dumnezeu vorbesc despre cunoașterea de sine și-și disecă propriile firi corupte, ei tac și nu încearcă deloc să-și disece propria corupție. Când frații și surorile își expun și își emondează unul altuia dezvăluirile de corupție, antihriștii sunt singurii care practică smerenia, răbdarea și toleranța față de toți; nu expun corupția pe care o dezvăluie cineva și chiar îi laudă și îi elogiază pe frați și pe surori pentru comportamentul lor bun și pentru că s-au schimbat; joacă rolul persoanelor care caută să le facă pe plac oamenilor, prefăcându-se iubitori, atenți, toleranți și consolatori. Acestea sunt manifestările antihriștilor care sunt extrem de pricepuți la a se preface, la a înșela și a induce în eroare oamenii.

După toate aparențele, cuvintele antihriștilor par deosebit de amabile, cultivate și distinse. Indiferent cine încalcă principiile sau perturbă și tulbură lucrarea bisericii, antihriștii nu dau în vileag acești oameni și nici nu-i critică; se fac că nu văd, lăsând oamenii să creadă că sunt mărinimoși în toate privințele. Indiferent ce corupții dezvăluie oamenii și ce fapte rele fac, antihriștii sunt înțelegători și toleranți. Ei nu se enervează și nu se înfurie, nu se vor supăra și nu vor da vina pe oameni atunci când fac ceva greșit și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu. Indiferent cine săvârșește răul și perturbă lucrarea bisericii, ei nu acordă atenție, de parcă acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu vor jigni niciodată oamenii din cauza asta. Ce îi preocupă cel mai mult pe antihriști? Câți oameni îi admiră și câți oameni îi văd când suferă și îi laudă pentru asta. Antihriștii cred că suferința nu trebuie să fie niciodată în zadar; indiferent de greutățile pe care le îndură, de prețul pe care îl plătesc, de faptele bune pe care le fac, de cât de

grijulii, de atenți și de iubitori sunt față de ceilalți, toate acestea trebuie realizate în fața altora, ca să le vadă mai mulți oameni. Și care este scopul lor când acționează astfel? De a le intra în grațiile oamenilor, de a face mai mulți oameni să le aprobe, în inimile lor, acțiunile, conduita și caracterul, dându-le aprobarea lor. Există chiar și antihriști care încearcă să-și stabilească o imagine despre ei înșiși ca fiind „o persoană bună” prin acest comportament exterior bun, astfel încât mai mulți oameni să vină la ei în căutarea ajutorului. De exemplu, cineva devine slab și crede că majoritatea oamenilor sunt lipsiți de iubire, că sunt foarte egoiști și că nu le place să-i ajute pe ceilalți și nu sunt buni la inimă și apoi se gândesc la acea „persoană bună”, care de fapt este un antihrist sau, cineva întâmpină o dificultate în lucrarea sa și nu știe cum s-o rezolve. Nu se poate gândi la nimeni care îl poate ajuta și prima persoană la care se gândește este această „persoană bună”, care de fapt este un antihrist. Cineva nu vrea să-și mai facă datoria, vrea să urmărească lumea, puterea și bogățiile și să-și trăiască viața și, chiar dacă devine foarte negativ și slab, nu se roagă lui Dumnezeu, nici nu are părtășie cu nimeni și, în această situație, se gândește la acea „persoană bună”, care de fapt este un antihrist. Pe măsură ce lucrurile continuă în felul acesta, acești oameni nu se roagă la Dumnezeu, nici nu-I mai citesc cuvintele atunci când întâmpină probleme, vrând, în schimb, să se bazeze pentru ajutor pe această „persoană bună”, care este de fapt un antihrist. Își deschid inimile și îi spun ce au pe suflet numai acestei persoane care caută să le facă pe plac oamenilor, cerându-i să le rezolve dificultățile; susțin și urmează acest antihrist. Și nu este astfel realizat obiectivul antihristului? Când antihristul și-a realizat obiectivul, oare statutul lui în biserică nu devine mai înalt decât cel al oamenilor obișnuiți? Iar atunci când poate fi numărul unu și devine o persoană importantă în biserică, oare este cu adevărat satisfăcut? Nu, nu este. Ce scop vrea să îndeplinească? Vrea să determine mai mulți oameni să-l aprobe, să-l stimeze mult și să-l venereze, să aibă un loc în inimile oamenilor și mai ales să-i facă pe aceștia să-l admire, să se bazeze pe el și să-l urmeze atunci când întâmpină dificultăți în credința lor în Dumnezeu și nu au la cine să apeleze. Acest lucru este mult mai grav decât faptul că antihristul vrea să fie numărul unu și o persoană importantă în biserică. Ce e atât de grav în legătură cu acest lucru? (Concurează cu Dumnezeu pentru a avea un loc în inimile oamenilor. Vrea să-L înlocuiască direct pe Dumnezeu.) (Astfel de oameni sunt dificil de deslușit. Folosesc comportamente care par bune pentru a-i induce în eroare pe ceilalți, ceea ce îi face pe aceștia să nu mai caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu, nici să nu aibă părtășie despre adevăr când au o problemă, ci, în schimb, să depindă de acești antihriști și să-i admire, făcându-i să le rezolve problemele și considerând cuvintele lor ca fiind adevărul, ceea ce-i face pe acești oameni să se îndepărteze tot mai mult de Dumnezeu. Aceasta este o metodă mai vicleană și mai malițioasă.) Așa e, cu toții ați înțeles și ați menționat punctul important, și anume că antihriștii au un loc și prind rădăcini în inimile oamenilor și vor să ia locul lui Dumnezeu. Cineva spune: „Dacă mă duc să-L caut pe Dumnezeu, nu-L pot găsi; nu-L pot vedea. Dacă Îi caut cuvintele lui Dumnezeu, cartea este foarte

groasă, sunt prea multe cuvinte și e greu să găsesc răspunsuri. Dacă, însă, merg la această persoană, atunci primesc răspunsuri imediat; este deopotrivă convenabil și benefic." Vezi tu, acțiunile lor i-au făcut deja pe oameni nu numai să-i venereze în inimile lor, ci și să le păstreze un loc acolo. Vor să ia locul lui Dumnezeu – acesta este obiectivul antihriștilor când fac aceste lucruri. Este evident că, făcând aceste lucruri, antihristul a obținut deja succesul inițial; există deja un loc pentru acest antihrist în inimile acestor oameni lipsiți de discernământ, iar unii deja îl venerează și îl admiră. Acesta este obiectivul pe care vrea să-l realizeze antihristul. Dacă cineva are o problemă și se roagă lui Dumnezeu în loc să caute antihristul, acesta este nemulțumit și se gândește: „De ce te duci mereu la dumnezeu? De ce te gândești mereu la dumnezeu? De ce nu mă vezi, nici nu te gândești la mine? Sunt atât de smerit și răbdător, sunt capabil să renunț la lucruri și să mă sacrific atât de mult și dau de pomană, deci de ce nu vii la mine? Te ajut atât de mult. De ce nu ai deloc conștiință?" Este nefericit, supărat și mânios – mânios pe acea persoană și pe Dumnezeu. Pentru a-și îndeplini obiectivul final, continuă să se prefacă, continuă să dea de pomană și rămâne răbdător și tolerant, pare smerit, vorbește cu bunăvoință, nu-i rănește niciodată pe ceilalți și adesea îi consolează pe oameni când încearcă să se cunoască pe ei înșiși. Cineva spune: „Sunt răzvrătit; sunt un diavol și o satană." El răspunde: „Nu ești un diavol sau o satană. Aceasta este doar o problemă minoră. Nu mai fi atât de aspru cu tine și nu te subestima. Dumnezeu ne-a înălțat; nu suntem oameni obișnuiți și nu trebuie să te subapreciezi. Ești mult mai bun decât mine; sunt mai corupt decât tine. Dacă tu ești un diavol, atunci eu sunt un diavol rău. Dacă tu ești un diavol rău, atunci eu trebuie să mă duc jos, în iad, și să sufăr pierzania." Așa îi ajută pe oameni. Dacă cineva recunoaște că a provocat o pierdere intereselor casei lui Dumnezeu sau lucrării bisericii, antihristul îi spune: „Să provoci o pierdere lucrării bisericii în timp ce-ți faci datoria și să te rătăcești puțin nu-i mare lucru. În trecut, am provocat pierderi mult mai mari decât cele provocate de tine și am mers pe căi mult mai strâmbe. Pe viitor, pur și simplu schimbă felul în care faci lucrurile, nu este o problemă. Dacă simți că te mustră conștiința, am niște bani și voi compensa pierderea pentru tine, așa că nu fi supărat. Dacă ai vreo problemă în viitor, vino la mine și voi face tot posibilul să te ajut și, orice pot face, voi face imediat." Are acest simț al „loialității personale", dar, de fapt, pentru ce face asta? Chiar te ajută? Îți face rău, te conduce într-o prăpastie – ai căzut în ispita Satanei. Îți sapă groapa și tu sari direct în ea; cazi în capcană și tot crezi că e grozav acolo, și ești distrus de acest antihrist, fără ca măcar să știi – ce prostie! Acesta este modul în care Satana și antihriștii îi tratează, îi induc în eroare și îi rănesc pe oameni. Antihristul spune: „E în regulă dacă îți cont doar puțin de interesele casei lui dumnezeu și ești puțin precaut pe viitor. Această chestiune poate fi îndreptată, nimeni nu ar face asta dinadins. Cine dintre noi poate fi o persoană perfectă? Niciunul dintre noi nu este perfect; toți suntem corupți. Înainte, am fost mult mai rău decât tine. În viitor, hai să ne impulsionăm unul pe celălalt. În plus, chiar și în cazul în care casa lui dumnezeu suferă unele pierderi, dumnezeu nu și le va aminti. Dumnezeu este

foarte iertător și tolerant față de om. Dacă noi ne putem arăta toleranță unul celuilalt, dumnezeu nu trebuie să fie și mai capabil de toleranță? Dacă dumnezeu spune că nu-și va aminti fărădelegile noastre, atunci nu vom mai avea nicio fărădelege." Indiferent cât de mare ar putea fi greșeala făcută de cineva, antihristul doar o minimalizează printr-o glumă și trece peste ea, arătând ce inimă mare are și cât de binevoitor, grozav și tolerant este. În schimb, asta îi face pe oameni să creadă în mod greșit că Dumnezeu dă mereu în vileag oamenii în cuvântările Lui, făcând mereu caz cu privire la firile corupte ale oamenilor și căutându-le mereu nod în papură. Dacă o persoană a comis o fărădelege sau s-a răzvrătit, Dumnezeu o emondează, o judecă și o mustră și pare că este nepăsător față de oameni. Antihristul însă, poate să-i tolereze și să-i ierte pe oameni în toate situațiile; este grozav și foarte respectat. Nu așa stau lucrurile? De asemenea, există unii antihriști care spun: „Non-credincioșii au această zicală: «Într-o gospodărie mare, cu multe bunuri, puțină risipă nu înseamnă nimic.» Casa lui dumnezeu este foarte mare, iar dumnezeu acordă binecuvântări îmbelșugate. Nu-i nimic dacă ești puțin risipitor; dumnezeu ne dăruiește atât de mult. Oare nu am risipit mult? Și ce ne-a făcut dumnezeu? Oare dumnezeu nu a tolerat totul? Omul este slab și corupt, iar dumnezeu a văzut asta demult, așadar, dacă a văzut asta, de ce nu ne pedepsește? Asta dovedește că dumnezeu e răbdător și milos!" Cum pot spune așa ceva? Folosesc cuvinte care par corecte și sunt în conformitate cu noțiunile oamenilor, ca să-i inducă în eroare și să-i facă să cadă în ispită, ca să le tulbure viziunea, să-i îndrume greșit și să-i facă să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu, astfel încât să nu aibă nici cea mai mică dorință sau voință să I se supună. Instigați, induși în eroare și îndrumați greșit de antihriști, oamenii își pierd puțina conștiință pe care o au și încep cu toții să asculte de antihriști și să li se supună.

Antihriștii se pricep în special la prefăcătorie când sunt în preajma altor oameni. Întocmai ca fariseii, la prima vedere, par să fie foarte toleranți cu oamenii și răbdători, smeriți și binevoitori – par foarte îngăduitori și toleranți cu toată lumea. Când se ocupă de probleme, arată mereu cât de incredibil de toleranți sunt față de oameni, având statutul pe care îl au, și, în toate privințele, par mărinimoși și deschiși la minte, fără să fie pretențioși față de ceilalți și arătându-le oamenilor cât de grozavi și amabili sunt. În realitate, antihriștii au de fapt aceste esențe? Îi tratează pe ceilalți cu blândețe, sunt toleranți cu oamenii și îi pot ajuta în toate situațiile, dar care este motivul lor ascuns pentru care fac aceste lucruri? Ar mai face aceste lucruri dacă nu ar încerca să câștige oamenii de partea lor și să le intre în grații? Chiar așa sunt antihriștii în spatele ușilor închise? Chiar sunt așa cum par când sunt în preajma altor oameni – smeriți și răbdători, toleranți față de ceilalți și ajutându-i cu iubire? Au o asemenea esență și o asemenea fire? Acesta este caracterul lor? Deloc. Tot ce fac este prefăcătorie și ca să inducă oamenii în eroare și să le intre în grații, astfel încât chiar mai mulți oameni să ajungă să aibă o impresie favorabilă despre ei în inimile lor, să se gândească mai întâi la ei și să le ceară ajutorul când au o problemă. Pentru a realiza acest obiectiv, antihriștii uneltesc

voit ca să se fălească în preajma celorlalți, să spună și să facă lucruri corecte. Înainte să vorbească, cine știe de câte ori își vor filtra sau prelucra cuvintele în mintea lor? Vor unelti și își vor frământa creierii în mod voit, reflectând asupra formulării, a expresiilor, a tonalității, a vocii și chiar a felului de a-i privi pe oameni și a tonului cu care vorbesc. Se vor gândi cu cine vorbesc, dacă acea persoană este bătrână sau tânără, dacă statutul ei este mai înalt sau mai umil decât al lor, dacă acea persoană îi stimează foarte mult, dacă le poartă pică în secret, dacă personalitatea ei este compatibilă cu a lor, ce datorie face acea persoană și care este poziția ei în biserică și în inimile fraților și surorilor lor. Vor observa cu grijă aceste lucruri și vor chibzui cu atenție la ele și, după ce vor medita la ele, vor găsi căi de a trata tot felul de oameni. Indiferent de modul în care antihriștii tratează feluri diferite de oameni, ținta lor nu este decât să-i facă pe aceștia să-i stimeze foarte mult, să nu-i mai considere egalii lor, ci, în schimb, să-i admire, să facă și mai mulți oameni să-i prețuiască în mod deosebit și să-i admire atunci când vorbesc, să-i sprijine și să-i urmeze când fac ceva, să-i ierte și să-i apere când fac o greșeală și să aibă chiar mai mulți oameni care să lupte pentru ei, să se plângă cu amărăciune în numele lor și să ia atitudine ca să se certe cu Dumnezeu și să I se opună când sunt dați în vileag și respinși. Când pierd puterea, pot avea foarte mulți oameni care să-i ajute, să-și exprime sprijinul față de ei și să le țină partea, ceea ce arată că statutul și puterea pe care antihriștii au uneltit voit pentru a le câștiga în biserică au prins rădăcini în adâncul inimilor oamenilor și că „efortul lor minuțios” nu a fost în zadar.

Antihriștii se străduiesc să-și gestioneze și să-și abordeze cât pot de bine statutul, prestigiul, reputația și autoritatea printre oameni – nu vor trage chiulul, nu vor fi blânzi și cu atât mai puțin vor fi neglijenți. Observă privirea din ochii tuturor celorlalți, personalitățile lor, rutinele lor zilnice, lucrurile pe care le urmăresc, atitudinile lor față de lucruri pozitive și negative și, chiar mai mult, observă credința tuturor celorlalți și loialitatea pe care o au în credința lor în Dumnezeu, precum și modul în care se consumă pentru El și își fac îndatoririle și așa mai departe – depun mari eforturi pentru aceste lucruri. Așadar, pe baza acestei atitudini pe care o au, îi evită pe cei care urmăresc adevărul și îi pot deslușI și se păzesc de ei și vorbesc și acționează cu precauție când sunt în preajma unor astfel de oameni. Când sunt în preajma unor oameni cu personalități relativ slabe, care sunt adesea negativi și nu înțeleg adevărul, și a anumitor oameni care sunt nesăbuiți și au o înțelegere slabă a adevărului, adesea fac tot ce pot ca să se fălească, oferind constant un spectacol ca un număr de circ și profitând de orice ocazie pentru a oferi unul. De exemplu, la adunări, majoritatea oamenilor îi aprobă, o minoritate simt repulsie față de ei și chiar mai mulți oameni nu au deloc discernământ în privința lor, așa că încep să facă spectacol și să caute ocazii de a oferi părtășie. Oferă părtășie despre propriile experiențe, despre „trecutul lor glorios”, despre meritele pe care le-au avut în casa lui Dumnezeu și chiar despre felul în care Cel de mai sus i-a apreciat și i-a emondat personal – nu pot lăsa să le scape nici măcar o ocazie de acest fel. Indiferent cu cine sunt sau cu ce ocazie, antihriștii nu fac niciodată decât un singur lucru: fac spectacol;

adică se dau mari. Aceasta este esența antihriștilor: sunt scârbiți de adevăr, ticăloși și nerușinați. Cât de departe merg ca să se dea în spectacol? Poate că ați fost martori la câteva spectacole. Unii dintre ei pot fi văzuți clar cum joacă un rol, se dau în spectacol, câștigă inimile oamenilor de partea lor și profită de ocazii pentru a-i face pe ceilalți să-i admire. Unii oameni îi disprețuiesc, unii îi ignoră și chiar își bat joc de ei, dar lor nu le pasă. De ce le pasă? Ca spectacolul lor să le lase oamenilor o impresie profundă, făcându-i să vadă cum îndrăznesc să spună unele lucruri, că au curaj, stil de conducători, talent de conducători, curajul de a nu avea trac în fața tuturor și mai ales capacitatea de a gestiona lucrurile fără să intre în panică. Sunt satisfăcuți când determină oamenii să înțeleagă și să vadă aceste lucruri și de aceea fac tot ce pot ca să ofere un spectacol atunci când au ocazia să o facă și fac spectacol fără rețineri, fără scrupule și fără pic de rușine. Asta fac antihriștii. Dacă la adunări am mereu părtășie despre subiectul principal, unor oameni li se face somn în timp ce Mă ascultă vorbind sau, atunci când am părtășie despre subiectul principal, oamenilor le rămâne gândul la alte lucruri și nu le este ușor să asculte ceea ce spun. În astfel de situații, sporovăiesc puțin, le spun o poveste sau o glumă. Aceste lucruri și povești au de obicei legătură cu anumite firi și stări corupte pe care oamenii le dezvăluie în viețile lor. Folosesc povestiri sau spun o glumă ca să trezesc puțin oamenii, astfel încât să poată înțelege puțin mai bine. Când văd asta, antihriștii se gândesc: „Spui glume în predicile tale din adunări. Și eu pot face asta, sunt la fel de bun ca tine. Voi face, cu nonșalanță, o glumă proastă și-i voi face pe toți să izbucnească în râs și toți se vor bucura de asta – ce grozav este! Voi spune, cu nonșalanță, o poveste și apoi nimeni nu va mai vrea să participe la adunări, toți vor vrea doar să-mi asculte poveștile.” Concurează cu Mine în privința asta. Are vreun rost să concureze cu Mine în privința asta? De ce spun povești? De ce stau la taifas? Oamenii pot înțelege câteva lucruri din discuțiile și poveștile Mele, iar asta îi ajută să înțeleagă adevărul într-un mod relaxat – acesta este scopul Meu. Cu toate acestea, antihriștii se folosesc de acest lucru și încearcă să profite de el, spunând: „La adunări, în timpul acela care este crucial și atât de important, tu doar stai la taifas, așa că o să fac și eu la fel.” Taifasurile sunt mereu la fel? Antihriștii, aceste gunoaie, nici măcar nu înțeleg adevărul, deci ce poate rezulta din discuțiile lor? Ce poate rezulta din poveștile sau glumele lor? Aceste fiare lipsite de înțelegere spirituală tratează prea superficial și nonșalant chestiunile serioase ce țin de părtășia despre adevăr și de a spune povești. Ce fel de oameni fac asta? Antihriștilor, oamenilor lipsiți de înțelegere spirituală și oamenilor care nu urmăresc adevărul le place să facă astfel de lucruri.

Ochii fraților și surorilor, ochii celor mai mulți oameni aproape că nu pot detecta nicio greșeală în prefăcătoria antihriștilor. De ce? Pentru că antihriștii își acoperă și își ascund defectele și nu vor să te lase să le vezi; își țin ascunse, în spatele ușilor închise, partea ticăloasă, partea desfrânată și partea rea. Ce înseamnă „în spatele ușilor închise”? Înseamnă locurile pe care nu le poți vedea, adică acasă la ei, în societate, în slujba lor, în fața rudelor și prietenilor lor; acestea sunt zone pe care nu le poți vedea sau cu care

nu poți intra în contact. Cuvintele și comportamentul lor pe care le poți vedea și cu care poți intra în contact sunt cu desăvârșire partea lor care este prefăcătorie, partea lor care a fost prelucrată. Partea lor pe care nu o poți vedea este adevărata lor esență, adevărata lor față. Și care este adevărata lor față? Când sunt cu rudele lor non-credincioase, spun tot felul de cuvinte urâte – plângeri, cuvinte pline de resentimente și cuvinte ostile față de ceilalți, cuvinte prin care judecă și condamnă frații și surorile, plângeri despre faptul că ar fi nedreaptă casa lui Dumnezeu – spun toate aceste lucruri, fără să omită nimic, fără să se abțină câtuși de puțin. Când sunt cu rudele și cu prietenii lor, discută despre lumea laică și bârfesc familiile altor oameni, iau parte la toate activitățile laice ale non-credincioșilor și chiar participă activ la nunți și înmormântări. Bârfesc cu non-credincioși, îi judecă și îi blestemă pe alții, răspândesc zvonuri nefondate despre oameni și îi calomniază pe la spate – spun toate aceste lucruri. Când sunt printre non-credincioși, în timp ce interacționează cu alți oameni, îi escrochează, formează clici, atacă oameni și, la locul de muncă, pot să le înșeneze lucruri altora, să îi pârască și să îi calce în picioare ca să obțină o funcție mai înaltă – pot face și toate aceste lucruri. Când sunt cu familiile lor sau cu non-credincioși, nu sunt răbdători, toleranți sau smeriți, ci, în schimb, își dezvăluie complet adevărata față. În casa lui Dumnezeu, sunt lupi în piele de oaie și, când sunt printre non-credincioși, printre oameni care nu cred în Dumnezeu, își dezvăluie chipurile de lupi ca să-i vadă toată lumea; luptă împotriva non-credincioșilor pentru interesele lor, pentru un cuvânt, pentru o zicală și se vor certa la nesfârșit cu non-credincioșii pentru cel mai mic interes, până se înroșesc la față. Dacă nu câștigă niciun beneficiu sau sunt emondați în casa lui Dumnezeu, merg acasă și fac scandal, provoacă necazuri și acționează într-un mod care le sperie familia. Printre non-credincioși, nu au deloc decență creștină, nici nu sunt mărturie așa cum ar trebui să fie creștinii – sunt întru totul lupi, nici măcar oameni. În casa lui Dumnezeu și în fața fraților și surorilor, fac promisiuni, jurăminte, își exprimă hotărârea, par dispuși să se sacrifice pentru Dumnezeu și par să aibă credință în El. Totuși, când vin printre non-credincioși, lucrurile pe care le urmăresc și convingerile lor sunt aceleași cu ale non-credincioșilor. Unii chiar urmează celebritățile, așa cum fac non-credincioșii, și poartă și ei ce poartă celebritățile în fiecare zi, expunându-și partea superioară a corpului, având părul despletit și purtând machiaj intens – nu seamănă nici cu un om, nici cu o fantomă. Poartă haine la modă și țin pasul cu vremurile în fiecare zi, simțind că viața este plină de savoare și, în adâncul inimii lor, nu sunt deloc scârbiți de felul în care trăiesc non-credincioșii. Antihriștii fac multe lucruri și depun mari eforturi ca să-și asigure un loc în biserică și să aibă prestigiu și statut în inimile oamenilor. Depun acest efort doar pentru a-și atinge obiectivele și pentru a-i face pe alții să-i admire și să-i venereze. Aceste comportamente, abordări și dezvăluiri externe formează o comparație clară cu felul în care trăiesc în spatele ușilor închise, iar acțiunile și comportamentul lor pe la spatele oamenilor nu sunt deloc lucruri pe care ar trebui să le facă un creștin. Cu o comparație atât de clară, putem constata că

tot ce fac și dezvăluie ei în fața fraților și a surorilor nu este decât prefăcătorie, că nu este real și nu este o dezvăluire firească. Antihriștii se prefac doar ca să-și atingă obiectivele, altfel nu s-ar compromite niciodată făcând aceste lucruri. Judecând după ce fac și după felul în care își dezvăluie firile în spatele ușilor închise, precum și după lucrurile pe care le urmăresc, ei nu iubesc adevărul, nu iubesc lucrurile pozitive, nu iubesc decența și integritatea și cu atât mai puțin le place să îndure suferințe și să plătească un preț sau să urmeze calea creștină. Prin urmare, aceste comportamente bune pe care le afișează nu izvorăsc din inimile lor, nu sunt voluntare, nu sunt sincere, ci, mai degrabă, sunt contrare dorințelor lor, le afișează ca să le vadă ceilalți și ca să intre în grațiile oamenilor și să le cumpere inimile. Unii spun: „Cum beneficiază de pe urma cumpărării inimilor oamenilor?” Prin asta se deosebesc antihriștii de oamenii obișnuiți; acest beneficiu este foarte important pentru ei. Atunci, care este acest beneficiu? Acela că, atunci când sunt între oameni, toată lumea îi cunoaște, îi aprobă, îi laudă și îi venerează. Oamenii caută antihristul atunci când au o problemă, în loc să-L caute pe Dumnezeu și să I se roage, iar atunci când toată lumea venerează antihristul și se învârte în jurul lui, cum se simte acesta? Simte că este divin sau că este o persoană extraordinară și simte că plutește pe nori, că trăiește în al nouălea cer, diferit de felul în care trăiește o persoană obișnuită. Când se află în mijlocul oamenilor, toți îl laudă, îl admiră și îl preamăresc, ca stelele care se adună în jurul lunii – ce sentiment minunat și câtă bucurie, alinare și fericire există în inima lui! Exact asta vor antihriștii. Totuși, dacă, într-un grup de oameni, nimeni nu-i dă antihristului nicio atenție, dacă foarte puțini oameni îi știu numele, dacă nimeni nu-i cunoaște calitățile, dacă, în mințile celor mai mulți oameni, este considerat o persoană obișnuită, o persoană fără caracteristici speciale, fără puncte forte, fără trăsături extraordinare, fără niciun lucru pe care oamenii să-l stimeze sau să-l respecte, fără nimic despre care să se vorbească admirativ, atunci asta îl face pe antihrist să nu se simtă în largul lui și să se simtă prost în sinea lui; nu se simte ca o zeitate sau ca și cum plutește pe nori. Pentru el, să trăiască în felul acesta este prea plictisitor, prea inconfortabil, prea sufocant, nu-i aduce împlinire și nu merită. Crede că, dacă va fi doar o persoană obișnuită toată viața, îndeplinind o datorie oarecare și devenind o ființă creată care corespunde standardului, atunci ce plăcere există într-o astfel de viață? Cum poate să existe atât de puțină plăcere în a crede în Dumnezeu? Pentru el, acesta este un standard prea scăzut și trebuie să fie ridicat, dar cum trebuie să fie ridicat? Trebuie să-și sporească popularitatea, astfel încât oamenii să-l admire și să-l stimeze foarte mult și el să ducă o viață splendidă. De aceea, atunci când se roagă, nu se roagă singur acasă, ci, în schimb, trebuie să meargă la biserică pentru a se ruga, trebuie să se roage în adunări, cu frații și surorile, să se roage cu voce tare, gramatical, logic, într-un mod ordonat și atent, să se roage astfel încât să fie auzit de toți cei prezenți, astfel încât toți cei prezenți să poată auzi elocvența și gândirea lui clară și să știe că are propriile lucruri pe care le urmărește. Când citește cuvintele lui Dumnezeu, nici pe acestea nu le citește singur acasă. Mai întâi, se pregătește acasă și apoi citește ca să-l

audă alții, astfel încât alți oameni să vadă că toate cuvintele lui Dumnezeu pe care le citește sunt importante, cruciale. Indiferent ce face, își face mereu temele în spatele ușilor închise și vine în fața celorlalți numai atunci când este pregătit, când alți oameni îl consideră respectabil și îl aprobă. Există unii care chiar repetă și se pregătesc acasă, în fața oglinzii, înainte să apară în fața celorlalți. Când apar în fața altor oameni, prestația nu este în forma ei originală, ci a trecut deja prin mai multe prelucrări, a fost prelucrată prin gândurile, părerile, firile corupte, uneltirile viclene și mijloacele ascunse ale antihriștilor. Pentru a-și atinge scopul de a avea statut și popularitate în biserică și printre oameni, antihriștii nu vor ezita să plătească orice preț pentru a face aceste lucruri. Prin urmare, cum se numesc toate aceste lucruri? Sunt dezvăluiri adevărate? Sunt practici în care ar trebui să fie implicat cineva care urmărește schimbarea firii? (Nu.) Toate izvorăsc din prefăcătorie; antihriștii se prefac atât de mult încât provoacă greață!

Unii oameni nu vor să ofere părtășie la întruniri dacă nu au pregătit mai întâi o ciornă. Trebuie să pregătească mai întâi o ciornă în spatele ușilor închise, să o modifice de multe ori, să o prelucreze, să o șlefuiască și abia când e gata, vor oferi părtășie în fața fraților și surorilor. Cineva le spune: „Aici suntem cu toții frați și surori. Doar vorbește onest și sincer la adunări. Doar spune ce-ți vine în minte. Asta e cea mai bună cale.” Ei răspund: „Nu, nu pot. Dacă fac asta, atunci frații și surorile mă vor desconsidera.” Vezi tu, fără să-și dea seama, spun ceva adevărat. În fiecare privință, fac lucrurile ca să-și apere reputația și statutul. Unii oameni care sunt talente remarcabile, profesori, studenți universitari, doctoranzi sau cercetători științifici în societate folosesc anumite comportamente prefăcute și prelucrate ca să interacționeze cu oamenii, pentru a arăta că sunt capabili și pentru a-și proteja statutul și reputația. Adică poartă o mască pentru a interacționa cu oamenii și aceștia nu știu niciodată ce urmăresc cu adevărat, dacă au vreo slăbiciune, ce anume fac în spatele ușilor închise și întotdeauna există o urmă de îndoială, un semn de întrebare, atunci când e vorba de viața lor privată, de felul în care se poartă și cum interacționează cu lumea. Oare acești oameni nu se dedau la prefăcătorie profundă? Așadar, cum ar trebui să-i tratați pe acești oameni? Dacă sunt falși cu voi, ar trebui să fiți falși cu ei? De exemplu, când te întâlnesc, îți spun numai cuvinte politicoase, așa că pur și simplu ești și tu politicos cu ei în mod constant – este acceptabil? (Nu.) Atunci, care este calea potrivită de a interacționa cu ei? (Când cineva descoperă că au aceste manifestări, ar trebui mai întâi să-i dea în vileag, să aibă părtășie cu ei despre care este natura-esență a acestui tip de fire și de ce intenție este guvernată. Dacă nu acceptă ce spune, atunci ar trebui să nu aibă părtășie cu ei din nou.) Trebuie să-i dai în vileag și, dacă nu acceptă ce spui, atunci evită-i. Există cineva printre voi care ar mai putea fi indus în eroare de ei și care i-ar putea venera? Cu statura pe care o aveți acum, practic sunteți capabili să deslușiți puțin acești oameni care sunt în mod vădit farisei, dar dacă întâlniți pe cineva care este mai capabil, care se poate preface, care se ține profund ascuns, veți fi capabili să îl vedeți așa cum este cu adevărat? Dacă spune și face mereu numai lucrurile corecte, dacă pare să nu aibă defecte și nu face niciodată greșeli, dacă

uneori devii negativ și slab în legătură cu niște chestiuni, dar el nu o face niciodată și, dacă o face, atunci poate rezolva singur problema și poate ieși repede din ea, dar tu nu poți, atunci, când întâlnești astfel de oameni, îi vei aproba, îi vei venera, vei învăța de la ei și îi vei urma; dacă nu ești capabil să deslușești astfel de oameni, atunci e greu de spus dacă vei fi indus în eroare de ei sau nu.

Despre câte aspecte am avut părtășie din acest subiect al prefăcătoriei? Un aspect este prefăcătoria lor, folosindu-se de faptul că îndură suferința. În inimile lor, chiar nu vor să îndure suferință și sunt foarte potrivnici față de ea, totuși îndură cu multă reticență suferința, renunță la lucruri și plătesc un preț ca să-și atingă obiectivele. După ce suferă, tot nu se resemnează și simt că această suferință nu a meritat, pentru că mulți oameni nu știu acest lucru. Prin urmare, îl fac public peste tot, spunându-l multor oameni care nu știau despre el. În cele din urmă, unii oameni ajung să știe ce s-a întâmplat și își fac o impresie profundă despre ei, îi admiră și îi venerează și astfel aceștia își realizează obiectivele. De asemenea, există unii care se prezintă ca fiind oameni buni, bine-crescuți și conștiincioși, vrând să interacționeze cu oamenii folosind acest tip de imagine, identitate și personalitate, ca aceștia să creadă că sunt oameni buni și să se apropie de ei. Obiectivul lor este să fie o asemenea persoană bună, pentru a primi admirație de la și mai mulți oameni, astfel încât oamenii să îi admire și ei să-și poată spori popularitatea. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) Utilizând anumite abordări pe care le folosesc antihriștii, tocmai am dat în vileag și am disecat obiectivele ascunse din spatele comportamentului lor prefăcut și esența acestei prefăcătorii, ce lucruri fac și spun și ce manifestări au care dovedesc că se prefac. Vom încheia aici părtășia despre acest aspect.

b. Cu impostură

Acum vom avea părtășie despre al doilea aspect. Antihriștii folosesc adesea ipocrizia ca să obțină statut; spun anumite lucruri plăcute auzului oamenilor și care sunt în conformitate cu noțiunile acestora și, de ochii lumii, fac anumite lucruri care determină oamenii să-i aprobe și să-i admire, sporindu-și astfel popularitatea – acesta este alt mod prin care antihriștii induc în eroare oamenii. Există o diferență între impostură și prefăcătorie? În ceea ce privește comportamentul extern, prefăcătoria și impostura sunt de obicei o singură stare; sunt interconectate. Vom avea părtășie despre ele separat, pentru ca oamenii să le audă mai clar și să ajungă să le cunoască mai bine. Sensul primar al cuvântului „impostură” nu este „fals”, ci mai degrabă „arogarea unei identități false”. De ce se dedau antihriștii la impostură? Firește, au anumite obiective: antihriștii se dedau la impostură ca să câștige statut și prestigiu; dacă nu, nu s-ar deda niciodată la impostură, nu ar face niciodată o asemenea prostie. Acest lucru poate fi văzut clar de cei cu ochi pătrunzători. Dacă oamenii se dedau adesea la impostură, în mod firesc, îi vor face pe ceilalți să fie dezgustați de ei, să-i deteste și să-i condamne – atunci de ce continuă antihriștii să facă lucrurile pe care le fac? Pur și simplu asta e natura lor: nu le pasă ce sunt nevoiți să facă pentru a câștiga reputație și statut, deja nu au pic de rușine.

Pentru a câștiga statut în mințile oamenilor, primul lucru pe care îl fac antihriștii este să-i determine să aibă încredere în ei, să-i admire, să-i venereze. Așadar, cum realizează acest obiectiv? În afară de simularea unor comportamente bune și manifestări care corespund noțiunilor oamenilor, ei și copiază stilul unor persoane remarcabile și faimoase, imitând felul în care vorbesc, pentru a-i face pe oameni să-i aprecieze și să-i admire. În felul acesta, pe nesimțite, încep să fie venerați, flatați și sprijiniți de anumiți oameni din biserică, îi privesc pe antihriști ca pe niște personalități spirituale sau ca pe niște oameni faimoși, ceea ce înseamnă că, în biserică și în inimile unei anumite părți dintre oameni, antihriștii sunt admirați și adorați ca personalități spirituale. Asta pentru că majoritatea oamenilor nu au deloc discernământ și venerează și adoră pe oricine este plăcut și admirat de inimile lor. În biserică, ce fel de persoană întruchipează în principal antihriștii? Personalități spirituale, pentru că majoritatea oamenilor venerează personalitățile spirituale. În iudaism, fariseii erau personalități spirituale venerate de oameni, aceștia venerându-i pentru cunoașterea lor, pentru falsa pietate și pentru comportamentul lor bun; și astfel, în iudaism, fariseii erau foarte populari, foarte admirați. Astăzi, în biserică, există, de asemenea, unii cărora le place să venereze personalități spirituale. În primul rând, îi venerează pe cei din cadrul bisericii care cred în Dumnezeu de mulți ani, care au anumite așa-zise experiențe și mărturii spirituale, care au primit harurile și binecuvântările lui Dumnezeu, care au avut viziuni mărețe, care au avut câteva experiențe extraordinare. Mai există și aceia care sunt lăudăroși și volubili atunci când sunt în preajma oamenilor, inspirându-i să-i venereze și să-i admire. Există alții ale căror mijloace, căi și principii după care acționează sunt în conformitate cu regulile bisericii, al căror comportament extern pare pios. În plus, există alții care par să aibă multă credință în Dumnezeu. Tuturor acestor oameni le este dat titlul de oameni spirituali. Așadar, cum se prefac antihriștii că sunt oameni spirituali? Pur și simplu spun lucrurile pe care le spun oamenii spirituali și fac lucrurile pe care le fac oamenii spirituali, pentru a-i face pe oameni să-i considere persoane spirituale. Dar spun și fac aceste lucruri din inimă? Nu, mimează, urmează o reglementare, o fac doar ca să-i vadă alții. De exemplu, când li se întâmplă ceva, se roagă imediat – însă nu caută cu adevărat sau nu se roagă cu adevărat, doar fac lucrurile automat, dându-se în spectacol ca oamenii să spună că Îl iubesc foarte mult pe Dumnezeu și că le este foarte frică de El. În plus, când se îmbolnăvesc și au nevoie de tratament, nu se duc să se trateze și nici nu iau medicamentele care le trebuie. Oamenii spun: „Dacă nu iei medicamente, boala ta s-ar putea agrava. Există o vreme pentru medicamente și există o vreme pentru rugăciune. Trebuie doar să-ți urmezi credința și să nu-ți abandonezi datoria.” Ei răspund: „E în regulă – dumnezeu este cu mine, nu mi-e frică.” La exterior, se prefac că sunt calmi, că nu se tem și că sunt plini de credință, dar în sinea lor, sunt îngroziți și fug în secret la doctor imediat ce simt un disconfort. Iar dacă cineva descoperă că au mers la doctor și că au luat medicamente, încearcă să găsească motive sau scuze ca să ascundă asta. De asemenea, ei spun adesea: „Boala este o încercare de la dumnezeu. Când trăiești în boală, te îmbolnăvești;

când trăiești în cuvintele lui dumnezeu, nu ai nicio boală. Nu trebuie să trăim în boală – dacă trăim în cuvintele lui dumnezeu, această boală va dispărea.” Fățiș, asta îi învață adesea pe oameni, folosesc cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajute pe oameni; dar, în secret, își vindecă boala folosind mijloace omenești. În fața altor oameni, spun că se bazează pe Dumnezeu și că totul este în mâinile Lui, spun că nu se tem de boală sau de moarte; dar în inimile lor, se tem mai mult decât oricine, se tem că se vor îmbolnăvi și vor merge la spital și sunt și mai îngroziți de moarte. Nu au deloc credință adevărată. În fața altor oameni, se roagă și spun: „Mă supun cu bucurie suveranității și rânduielilor lui dumnezeu. Totul vine de la el și oamenii nu ar trebui să se plângă.” Între timp, în inimile lor, se gândesc: „Mi-am făcut datoria cu multă loialitate, cum de s-a abătut această boală asupra mea? Și cum se face că nimeni altcineva nu s-a îmbolnăvit? Oare dumnezeu folosește acest lucru ca să mă dezvăluie, să mă împiedice să fac această datorie? Oare dumnezeu mă detestă? Și dacă mă detestă, oare sunt un prestator de servicii? Oare dumnezeu mă folosește ca să prestez servicii? Oare voi avea un final în viitor?” Nu îndrăznesc să se plângă cu voce tare, dar în inimile lor, au apărut îndoieli cu privire la Dumnezeu. În sinea lor, își spun că nu tot ce face Dumnezeu este neapărat corect. Totuși, la exterior, se prefac că totul este în regulă, dau impresia că până și când se îmbolnăvesc, asta nu-i poate ține pe loc și încă pot să-și facă datoria și să fie supuși și loiali, că încă se pot consuma pentru Dumnezeu. Oare asta nu înseamnă că se prefac și sunt niște impostori? Credința și supunerea lor sunt false; loialitatea lor este falsă. Aici nu există deloc supunere adevărată, nici credință adevărată, cu atât mai puțin încredere și abandon adevărat. Nu caută intențiile lui Dumnezeu, nu-și examinează firile corupte și nici nu caută adevărul ca să-și rezolve problemele. În inimile lor, nu se gândesc decât la interesele lor trupești, la finalul și destinația lor; inimile lor sunt pline de plângeri, înțelegeri greșite și suspiciuni despre Dumnezeu – și totuși, la exterior, dau impresia unei personalități spirituale și, orice li se întâmplă, spun: „Este intenția bună a lui dumnezeu, nu trebuie să mă plâng.” Gurile lor nu se plâng, dar inimile lor sunt zguduite: plângerile, înțelegerile greșite și îndoielile lor despre Dumnezeu continuă să clocotească în inimile lor. După toate aparențele, citesc adesea cuvintele lui Dumnezeu și nu întârzie să-și facă datoria, dar în inimile lor, au renunțat deja la datoria lor. Nu asta înseamnă impostura? Aceasta este impostură.

Antihriștii vor fi mereu impostori, indiferent de situație; nu fac diferențe în privința ocaziilor. De exemplu, când participă la adunări, unii frați și surori se salută între ei. Cum abordează antihriștii acest lucru? Ei spun: „Nu mai stați la taifas, suntem la o adunare! Unde credeți că vă aflați să stați la taifas despre astfel de lucruri? Nu aveți deloc o inimă cu frică de dumnezeu. Fiți serioși!” Unii oameni iau o pauză când își fac datoria și, când un antihrist vede asta, spune: „Iar ești superficial, nu-i așa? Atunci ar trebui să citești imediat cuvintele lui dumnezeu și să vii înaintea lui ca să te rogi.” Când frații și surorile fac schimb de păreri ca să dobândească unul de la celălalt abilități profesionale, ei vor spune: „Mai întâi, ar trebui să aveți părtășie despre cuvintele lui dumnezeu și să vă rugați

și după aceea să schimbați păreri și idei.” Dacă cineva nu s-a rugat înainte să înceapă o adunare, antihristul îi va face reproșuri, îl va defini ca fiind un anumit tip de persoană și va avea ceva de spus despre el. În toate privințele, îi face pe ceilalți să vadă că este foarte spiritual, foarte serios, că este foarte conștiincios față de adevăr și că se străduiește să urmărească adevărul, că este foarte responsabil cu datoria lui, că poate citi cuvintele lui Dumnezeu regulat, în fiecare zi, că are o viață spirituală normală, că participă regulat la adunări, că, atunci când participă la adunări, se roagă, citește cuvintele lui Dumnezeu și are părtășie în modul recomandat și că nu stă niciodată la taifas și nici nu vorbește despre problemele de acasă. Dacă cineva îi spune: „Ți-a crescut părul. Ar trebui să te tunzi. E cald acum, așa că te vei răcori dacă te tunzi”, el răspunde: „Nu contează că mi-a crescut puțin părul. Lucrarea este importantă. Căldura nu-mi va face nicio problemă dacă îmi mai las părul să crească vreo două zile.” Cineva spune: „Ai hainele zdrențuite. Dacă nu le schimbi, oamenii vor râde de tine.” Antihristul spune: „Nu contează. Noi, credincioșii în dumnezeu, ne facem griji că lumea va râde de noi? Am suferit cu toții foarte mult și, în tot acest timp, am îndurat persecuția marelui balaur roșu. Am mers pe calea de a fi respinși de oamenii din lume. Și ce dacă oamenii râd de mine din cauza hainelor mele zdrențuite? Atât timp cât dumnezeu mă acceptă, asta e tot ce contează.” E bine să spună asta? (Se preface a fi spiritual.) Unii oameni văd că pun întrebări și îi fac pe toți să aibă părtășie despre ele după o predică, dar oamenii nu pot răspunde la ele în părtășie, așa că fac acest rezumat: „Am dobândit puțină înțelegere nouă aici. Dumnezeu nu mănâncă niciodată nimic degeaba, dar noi mâncăm până și varză degeaba.” Ați mai auzit zicala asta? (Nu.) Spun că Dumnezeu nu mănâncă niciodată nimic degeaba, adică Dumnezeu ține predici oamenilor și, astfel, Și-a câștigat mâncarea. Nu suntem capabili să avem părtășie despre nimic, așa că mâncăm până și varză degeaba. Unii oameni fără discernământ consideră că acest lucru este adevărul și merg să-l spună peste tot. Nu cred că părtășia despre cunoașterea de sine, căutarea supunerii și iubirii față de Dumnezeu și alte astfel de subiecte discutate adesea de oameni pot fi considerate spirituale, mărețe sau o înțelegere nouă. Pentru ei, numai ce a spus acea persoană este o nouă înțelegere și este un lucru măreț! Ce a spus acea persoană sună corect, dar după o analiză minuțioasă, pare un lucru dezgustător și lipsit de sens. Este un lucru inventat de cei care nu au deloc înțelegere spirituală, însă tot vor să se prefacă a fi spirituali, să pretindă că înțeleg și cunosc adevărul – nu este o prostie? (Ba da.) Se specializează în a învăța să spună cuvinte și doctrine arogante și lipsite de conținut și nu dau importanță practicării adevărului și pătrunderii în realitate. De aceea se specializează în a învăța să vorbească despre doctrine spirituale și nu se analizează niciodată ca să vadă dacă au sau nu adevărul-realitate – oare acești oameni nu sunt ipocriți? Dumnezeu detestă cel mai mult astfel de oameni.

Când se întâlnesc, acești așa-ziși oameni spirituali filosofează, discută taine, vorbesc despre cunoașterea de sine și cunoașterea lui Dumnezeu. Lucrurile despre care vorbesc sunt atât de măreațe și discuția nu pare deloc să fie una pământească. Tot

vorbesc, divagând și discutând despre lucruri complet irelevante. Ce înseamnă „a vorbi despre lucruri complet irelevante”? Tot vorbesc până ajung să spună prostii absolute, concurează unul cu celălalt ca să vadă cine a citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu și cât pot să-și amintească și să predice dintr-un capitol al cuvintelor lui Dumnezeu, cine poate predica într-un mod mai măreț și mai profund decât al celorlalți și cine poate predica într-un mod care aduce mai multă lumină decât aduc alții. Concurează cu aceste lucruri, iar asta se numește „a concura în spiritualitate”. Uneori oamenii stau la taifas, vorbind despre cum le-a mers în ultima vreme sau despre câteva chestiuni externe. Apoi vine o „persoană spirituală” și, când îi aude pe toți vorbind despre aceste lucruri, își ia cartea conținând cuvintele lui Dumnezeu și se duce să găsească un colț în care să o citească. Oare o astfel de persoană nu pare antisocială și ciudată? Când am părtășie cu câțiva oameni despre un subiect principal, luăm o pauză la mijloc și vom vorbi despre chestiuni externe – nu este normal? În timpul acestei discuții, unii nu scot un sunet. Ce vor să spună prin asta e: „O să-ți ascult părtășia despre adevăr, dar dacă începi să stai la taifas, nu voi mai asculta. Dacă o să continui să faci asta mult timp, atunci voi pleca.” Unde pleacă? Merg să caute un loc în care să se roage și spun cu încredere: „O, dumnezeule, te rog să-mi iei înapoi inima. Lasă-mă să mă liniștesc înaintea ta, nu mă lăsa să fiu ademenit și cuprins de problemele lumii non-credincioase și nu mă lăsa să fiu atras de tendințele lumești.” Este acesta un lucru foarte spiritual? Ei cred că da. Când vorbești despre problemele de acasă și despre starea ta din ultimul timp, ei cred că asta nu este părtășie despre adevăr, că nu sunt menționate deloc cuvintele lui Dumnezeu și astfel pleacă și merg înaintea lui Dumnezeu, ca să se roage. Nu este puțin ciudat? Aceasta este impostura celor care caută să fie spirituali – se pricep foarte bine la impostură! Scopul lor când se dedau la impostură este de a-i face pe ceilalți să vadă că sunt spirituali, că sunt serioși în urmărirea lor, că trăiesc mereu înaintea lui Dumnezeu, că există lumină în cuvintele lor, că urmăresc adevărul, că nu sunt constrânși de lumea laică exterioară sau de afecțiuni familiale, că nu au deloc astfel de nevoi trupești, că sunt diferiți de oamenii normali, că deja au renunțat la lumea laică și la astfel de interese vulgare. Când anumiți oameni le spun câteva cuvinte non-credincioșilor, ei spun: „Nu e corect. Acești non-credincioși sunt răi. În clipa în care le vorbești și te amesteci în treburile lor, te simți tulburat în sinea ta și trebuie să te grăbești înaintea lui dumnezeu ca să te mărturisești și să te rogi. Trebuie să te grăbești să citești cuvintele lui dumnezeu, să le lași să te ocupe și să te umple.” Și astfel, când văd non-credincioși, oameni care nu cred în Dumnezeu, îi evită și nu vor să le vorbească. Nu vor să se implice nici în interacțiuni normale și oamenii îi consideră ciudați. Motivul pentru care acționează în felul acesta este: „Non-credincioșii sunt toți diavoli și nu trebuie să vorbim cu ei. Dumnezeu detestă diavolii, așa că, dacă interacționăm cu diavolii și ne apropiem de ei, atunci dumnezeu va detesta și el asta. Ar trebui să detestăm ce detestă dumnezeu și ar trebui să respingem ce respinge dumnezeu.” Dacă văd un frate sau o soră vorbind, având o discuție sinceră sau discutând probleme de acasă cu un membru al familiei

sau un prieten non-credincios, își formează o judecată despre el, gândindu-se: „E un credincios experimentat care crede în dumnezeu de mulți ani. Nu încearcă să evite non-credincioșii, ci, în schimb, se apropie atât de mult de ei. Asta înseamnă că îl trădează pe dumnezeu și, când va întâmpina o problemă, sigur va deveni o iudă." Etichetează astfel de oameni. Unii oameni au părinți care nu cred în Dumnezeu, dar nici nu se opun credinței copilului lor. Ocazional, își sună părinții să vadă ce fac sau, când sunt bolnavi, se întorc acasă pentru a avea grijă de ei – este absolut normal, iar Dumnezeu nu condamnă acest lucru. Și ce fac acești oameni spirituali, acești antihriști? Așa văd ei lucrurile? Fac caz din asta, spunând: „De obicei, vorbești atât de bine și îi faci pe alții să renunțe la afecțiunile lor și să nu fie constrânși de ele, dar văd că afecțiunile tale sunt și mai puternice. Părinții tăi nu cred în dumnezeu, așa că trebuie să-i respingi." Cealaltă persoană răspunde: „Părinții mei nu cred în Dumnezeu, dar nici nu-mi stau în cale. Mă sprijină foarte mult." Antihristul răspunde: „Chiar dacă te sprijină, nu este acceptabil și tot sunt diavoli. Cum mai poți găti pentru ei?" Celălalt spune: „Oare aceasta nu este afecțiune umană normală? Nu e normal să gătești câteva mese pentru părinții tăi și să le arăți puțină iubire filială? Dumnezeu nu condamnă acest lucru, așadar, tu pentru ce îl condamni?" Antihristul răspunde: „Dumnezeu nu și-ar bate capul cu o problemă atât de mică! Întrucât dumnezeu nu ar face-o, ar trebui să luăm atitudine și să rămânem fermi în mărturia noastră. Crezi în dumnezeu de atât de mulți ani și totuși nu ai deloc discernământ sau statură și poți trata atât de bine diavolii – afecțiunile tale sunt prea puternice!" Condamnă până și acest lucru! Indiferent ce fac alții, îi condamnă și-i etichetează ca să arate că are statură, că este serios în urmărirea lui, că are credință, dar, în final, când moare un membru al familiei lui, plânge atât de multe zile încât nu se poate da jos din pat și chiar vrea să-și abandoneze credința. Cineva îi spune: „Nu ești o persoană spirituală?" El răspunde: „Oamenii spirituali nu pot fi și ei slabi? Nu pot fi slab pentru puțin timp?" Oare asta nu e sofistică? Oamenii spirituali falși sunt capabili să se prefacă, iar asta se numește impostură. Pretind că nu au nicio slăbiciune, că sunt supuși, că au credință în Dumnezeu și că Îi sunt loiali, că sunt capabili să-și respecte jurămintele, că sunt capabili să îndure suferințe și să se sacrifice, fără să se poarte în vreun fel pe care oamenii l-ar putea considera nepotrivit sau care nu este ideal. Judecând după comportamentul lor extern, oamenii îi aprobă și nu le pot găsi niciun defect, par să fie practic în concordanță cu decența creștină și nici măcar nu par să devină negativi sau slabi. Când văd că cineva se simte slab și negativ, adesea îl mustră aspru, spunând: „Devii slab din cauza unei probleme nesemnificative – oare acest lucru nu-l rănește foarte mult pe dumnezeu? Ai idee în ce vremuri trăim? Dumnezeu ne-a spus atât de multe cuvinte, deci cum mai poți deveni slab? Cum poți înțelege atât de puțin inima lui dumnezeu? Indiferent de problema pe care o întâlnești, trebuie să mergi întotdeauna înaintea lui dumnezeu ca să te rogi, să înveți să-l iubești pe dumnezeu și să-i fii loial și trebuie să te supui și să nu devii slab. Dacă ții mereu cont de trupul tău, oare nu te răzvrătești împotriva lui dumnezeu?" Nu pare să fie nimic greșit cu lucrurile pe care le

spun aici, dar toate sunt vorbe goale și nu pot rezolva problemele oamenilor. Spun: „Ai idee în ce vremuri trăim?” – are asta vreo legătură cu faptul că oamenii se simt slabi? Are vreo legătură cu răzvrătirea? Oamenii au firi corupte și trăiesc în trupul lor și pot să devină oricând slabi și să se răzvrătească.

Antihriștii vor să joace rolul oamenilor spirituali, a celor mai buni dintre frați și surori și a oamenilor care înțeleg adevărul și îi pot ajuta pe cei care sunt slabi și imaturi. Care este ținta lor când joacă acest rol? Mai întâi, cred că au depășit deja trupul și lumea laică, că s-au eliberat de slăbiciunea și de nevoile trupești ale umanității normale. Cred că sunt aceia din casa lui Dumnezeu care-și pot asuma sarcini importante, care pot ține cont de intențiile lui Dumnezeu și ale căror inimi sunt pline de cuvintele Lui. Se laudă că au îndeplinit deja cerințele lui Dumnezeu și că L-au mulțumit, că au fost capabili să țină cont de intențiile lui Dumnezeu și că au fost capabili să obțină destinația minunată promisă de El. Prin urmare, sunt adesea foarte îngâmfați și se simt superiori celorlalți. Folosesc cuvinte pe care și le pot aminti și pe care le pot înțelege cu mințile lor pentru a le face morală altora, pentru a-i condamna și a emite judecăți despre ei. De asemenea, folosesc adesea anumite abordări și zicale pe care și le închipuie în noțiunile lor pentru a-i delimita și a-i instrui pe alții, făcându-i pe alți oameni să respecte regulile și să asculte de ei, astfel încât să-și poată proteja statutul în biserică. Cred că, atât timp cât pot să predice un set de doctrine spirituale, să strige sloganuri la modă, să arate calea, să fie dispuși să iasă în față și să-și asume o lucrare și să mențină ordinea normală a bisericii, atunci vor fi oameni spirituali, iar statutul lor va fi stabil. Prin urmare, se dau oameni spirituali și se laudă cu asta și, în același timp, se dau oameni omnipotenți, complet capabili și perfecți. De exemplu, dacă îi întrebi dacă pot să scrie la computer, spun: „Da, nu-mi este dificil să scriu la computer.” Îi întrebi: „Poți repara mașinării?” Spun: „Principiile tuturor mașinăriilor sunt aceleași. Da, le pot repara.” Întrebi: „Poți repara tractoare?” Spun: „Dacă repar mașinăria aceea rudimentară înseamnă că pot să repar mașinării?” Îi întrebi: „Știi să gătești?” Spun: „Mănânc, așa că bineînțeles că știu să gătesc!” Întrebi: „Poți să pilotezi un avion?” Spune: „Nu am învățat niciodată, dar dacă aș învăța, aș putea s-o fac. Aș putea să fiu căpitan de avion, nicio problemă.” Cred că pot face orice, că se pricep la toate. Computerul cuiva se strică și li se cere să-l repare. Spun că îl pot repara ușor, dar de fapt habar nu au și nu știu cum să-l repare și, în cele din urmă, după ce încearcă să-l repare de nenumărate ori, ajung să șteargă toate informațiile de pe computer. Persoana căreia îi aparține computerul îi întreabă: „Îl poți repara sau nu?” Iar ei răspund: „Am mai reparat computere, dar acum am uitat cumva cum s-o fac. Cel mai bine ar fi să-i ceri altcuiva să-l repare.” Se pricep la prefăcătorie, nu-i așa? Astfel de oameni au firea arhanghelului; nu pot spune niciodată: „Nu știu cum s-o fac”, „Nu pot s-o fac”, „Nu mă pricep s-o fac”, „N-am mai văzut asta” sau „Nu știu” – niciodată nu pot să spună astfel de lucruri. Oricare ar fi chestiunea, dacă îi întrebi despre ea, chiar dacă nu știu cum s-o facă și nu au mai văzut niciodată așa ceva, tot născocesc motive și scuze, astfel încât să crezi, în mod greșit, că se pricep la toate, că știu cum să facă totul, că pot

face totul și că orice poate fi făcut. Ce fel de persoane vor să fie? (Supraoameni, oameni complet capabili.) Vor să fie oameni complet capabili, să se dea drept îngeri de lumină – nu sunt felul acesta de lucruri? Întrucât antihriștii vor să se prefacă mereu că se pricep la orice, atunci când le ceri să coopereze cu ceilalți, să schimbe păreri, să discute, să aibă părtășie și să comunice cu alții despre probleme, nu pot s-o facă. Spun: „Nu am nevoie să cooperez cu nimeni. Nu am nevoie de un asistent. Nu am nevoie de ajutorul nimănui pentru nimic. Pot s-o fac singur, știu cum să fac orice, sunt complet capabil și nu există nimic ce nu pot face, nimic ce nu pot realiza și nimic ce nu pot duce la bun sfârșit. Cine sunt eu? Nu știți cum să faceți nimic și, chiar dacă știți cum să faceți ceva, nu vă pricepeți la acel lucru. Chiar dacă am învățat să fac un singur lucru, știu cum să fac totul. Dacă mă pricep la un lucru, atunci mă pricep la toate lucrurile. Știu cum să scriu articole și pot vorbi limbi străine. Chiar dacă nu pot vorbi nicio limbă străină acum, dacă aș studia, atunci nu ar fi nicio problemă să învăț cinci limbi străine.” Cineva îi întreabă dacă pot juca în filme, dacă pot cânta și dansa, iar ei spun că pot face toate aceste lucruri. Se pricep să se laude, nu-i așa? Se prefac că pot face orice și că știu cum să facă orice – chiar au natura arhanghelului! Cineva îi întreabă dacă au devenit vreodată slabi de-a lungul anilor în care au crezut în Dumnezeu, iar ei răspund: „De ce să devin slab? Cuvintele lui dumnezeu sunt rostite foarte clar. Nu trebuie să devenim slabi. Dacă o facem, atunci îl dezamăgim pe dumnezeu. Ar trebui să depunem un efort de 120% ca să răsplătim iubirea lui dumnezeu!” Cealaltă persoană întreabă: „Ți-a fost vreodată dor de casă, după ce ai părăsit-o acum mulți ani? Plângi când ți-e dor de casă?” Ei răspund: „De ce să plâng? Dumnezeu este în inima mea. Când mă gândesc la dumnezeu, nu-mi mai este dor de casă. Toți membrii non-credincioși ai familiei mele sunt diavoli și satane. Mă rog fie blestemați.” Cealaltă persoană îi întreabă: „Te-ai rătăcit vreodată în toți anii tăi de credință?” Răspund: „Cuvintele lui dumnezeu sunt rostite atât de clar, cum s-ar putea rătăci cineva? Cei care se rătăcesc sunt oameni absurzi, lipsiți de înțelegere spirituală. Oare cineva cu un calibru ca al meu s-ar putea rătăci? Pot eu merge pe calea greșită? În niciun caz.” Cred că se pricep la toate, că sunt mai buni decât oricine altcineva. Ce cred despre oamenii care devin negativi și slabi? Spun: „Oamenii care devin negativi și slabi pur și simplu nu au nimic mai bun de făcut.” Chiar așa stau lucrurile? Puțină negativitate și slăbiciune sunt normale, întrucât există un motiv în spatele negativității și slăbiciunii, așadar, cum pot descrie această problemă spunând că acești oameni „nu au nimic mai bun de făcut”? Antihriștii pretind că sunt spirituali în felul acesta, că sunt capabili să facă orice, că nu au niciun neajuns și nicio slăbiciune și, mai mult decât atât, pretind că nu sunt răzvrătiți și că nu au comis niciodată nicio fărădelege.

Indiferent de context, indiferent ce datorie face, un antihrist va încerca să dea impresia că nu este slab, că e mereu puternic, plin de credință și niciodată negativ, astfel încât oamenii să nu-i vadă niciodată statura reală sau atitudinea reală față de Dumnezeu. De fapt, în adâncul inimii lui, chiar crede că nu există nimic ce nu poate face? Crede cu adevărat că e lipsit de slăbiciuni, negativitate sau dezvăluiri de corupție? Categoric nu.

Se pricepe să se prefacă, e specialist în a ascunde lucruri. Îi place să le arate oamenilor latura sa puternică și splendidă; nu vrea ca aceștia să-i vadă partea slabă și adevărată. Scopul lui este evident: este, pur și simplu, să-și mențină vanitatea și mândria, să protejeze locul pe care îl are în inimile oamenilor. El crede că, dacă se deschide în fața altora în ceea ce privește propria negativitate și slăbiciune, dacă-și dezvăluie acea parte care este răzvrătită și coruptă, asta va fi o deteriorare gravă la adresa statutului și reputației lui – e mai multă bătaie de cap decât merită. Așadar, ar prefera să moară decât să admită că există momente când este slab, răzvrătit și negativ. Și, dacă vine o zi când toată lumea îi vede partea slabă și răzvrătită, când vede că este corupt și că nu s-a schimbat deloc, el se va preface în continuare. El crede că, dacă recunoaște că are o fire coruptă, că e o persoană de rând, cineva care este insignifiant, atunci își va pierde locul în inimile oamenilor, va pierde închinarea și adorația tuturor și, așadar, va fi eșuat total. Și astfel, orice s-ar întâmpla, nu se va deschide înaintea oamenilor; orice s-ar întâmpla, nu își va da puterea și statutul nimănui altcuiva; în schimb, încearcă tot ce se poate ca să concureze și nu va renunța niciodată. Ori de câte ori întâmpină o problemă, ia inițiativa de a ieși în evidență, de a se afișa și de a se etala. În momentul în care se ivește o problemă și apar consecințe, fuge și se ascunde sau încearcă să paseze altcuiva responsabilitatea. Dacă întâmpină o problemă pe care o înțelege, arată imediat ce poate și profită de ocazie ca să-i facă pe alții să-l cunoască, astfel încât oamenii să poată vedea că are talente și aptitudini speciale și să poată să-l admire și să-l venereze. Dacă se întâmplă ceva important și cineva îl întreabă cum înțelege el evenimentul, este reticent să-și dezvăluie părerile lăsându-i, în schimb, pe alții să vorbească primii. Are motive să fie reticent: fie nu e vorba că nu are o părere, dar se teme că aceasta este greșită și, dacă o spune cu voce tare, alții o vor respinge, făcându-l să se simtă rușinat și de aceea nu o spune; fie nu are o părere și, incapabil să priceapă chestiunea clar, nu îndrăznește să vorbească arbitrar, de teamă că oamenii vor râde de greșeala lui – așa că tăcerea este singura lui alegere. Pe scurt, nu vorbește prompt ca să-și exprime părerile, pentru că îi e teamă că se dezvăluie așa cum este, că le arată oamenilor că este secătuit și patetic, afectând astfel imaginea pe care o au alții despre el. Așadar, după ce toți ceilalți și-au încheiat părtășiile despre părerile, gândurile și cunoașterea lor, se agață de câteva afirmații mai înalte, mai viabile, pe care le recită ca fiind propriile păreri și propria înțelegere. Le rezumă și are părtășie despre ele cu toată lumea, obținând astfel un statut înalt în inimile celorlalți. Antihriștii sunt extrem de vicleni: când vine vremea să exprime un punct de vedere, nu se destăinuie niciodată și nu le arată celorlalți starea lor adevărată, nici nu lasă oamenii să afle ce cred cu adevărat, cum este calibrul lor, cum este umanitatea lor, cum este puterea lor de înțelegere și dacă au o cunoaștere reală a adevărului. Și, astfel, în timp ce se laudă și pretind că sunt spirituali și persoane perfecte, fac tot ce pot ca să-și ascundă adevărata față și adevărata statură. Ei nu-și dezvăluie niciodată slăbiciunile fraților și surorilor și nici nu încearcă niciodată să-și cunoască propriile deficiențe și neajunsuri; în schimb, fac tot posibilul pentru a le

acoperi. Oamenii îi întreabă: „Crezi în Dumnezeu de atâția ani, ai avut vreodată îndoieli cu privire la Dumnezeu?” Ei răspund: „Nu.” Sunt întrebați: „Ai regretat vreodată că te-ai lepădat de toate, consumându-te pentru Dumnezeu?” Ei răspund: „Nu.” „Când erai bolnav, te-ai simțit necăjit și ți-a fost dor de casă?” Și ei răspund: „Niciodată.” Așadar, vezi tu, antihriștii se înfățișează ca fiind devotați, cu voință de fier și capabili să se lepede de sine și să sufere, asemeni cuiva care este pur și simplu impecabil și lipsit de defecte sau probleme. Dacă cineva scoate în evidență corupția și neajunsurile lor, dacă îi tratează în mod egal, ca pe un frate sau o soră obișnuită și se destăinuie și are părtășie cu ei, cum tratează aceștia problema? Ei fac tot posibilul pentru a se explica și justifica, pentru a dovedi că au dreptate și, în cele din urmă, pentru a-i face pe oameni să vadă că nu au nicio problemă și că sunt persoane desăvârșite, spirituale. Nu este totul o impostură? Cei care se cred fără cusur și sfinți sunt impostori cu toții. De ce spun că toți sunt niște impostori? Spuneți-Mi, există cineva fără cusur în omenirea coruptă? Există cineva care este cu adevărat sfânt? (Nu.) Categoric nu. Cum poate omul să obțină perfecțiunea când este atât de profund corupt de Satana și, pe deasupra, nici nu e înzestrat, din naștere, cu adevărul? Doar Dumnezeu este sfânt; toată umanitatea coruptă este pângărită. Dacă o persoană s-ar da drept cineva sfânt, spunând că este fără cusur, ce ar fi acea persoană? Ar fi un diavol, o satană, un arhanghel – ar fi un antihrist autentic. Doar un antihrist ar pretinde să fie o persoană fără cusur și sfântă. Oare antihriștii se cunosc pe ei înșiși? (Nu.) Și, de vreme ce nu se cunosc, vor avea părtășie despre cunoașterea lor de sine? (Nu.) Există antihriști care au părtășie despre cunoașterea lor de sine? (Da.) Ce fel de oameni fac acest lucru? (Ipocriții.) Așa e. Acești oameni pretind că se cunosc pe ei înșiși, fac din țânțar armăsar și-și acordă mai multe etichete mari, spunând că sunt satane și demoni, pretinzând că au o profundă cunoaștere de sine. Sunt oameni cu o spiritualitate falsă, nu-i așa? Nu sunt oare ipocriți? Când au părtășie despre cunoașterea lor de sine, chiar se cunosc? (Nu.) Așadar, ce spun despre cunoașterea lor de sine? (Când antihriștii vorbesc despre cunoașterea lor de sine, ei nu vorbesc despre situația lor adevărată, spun doar vorbe goale și cuvinte doctrinare, care nu sunt deloc practice; par să aibă o cunoaștere foarte profundă, dar nu există nici urmă de remușcare.) Este aceasta cunoaștere de sine adevărată? Nu simt remușcare adevărată, așadar, au ajuns să se urască pe ei înșiși? Când nu simt remușcare și ură de sine, nu se cunosc cu adevărat. Cunoașterea de sine despre care vorbesc antihriștii include doar lucrurile pe care le știe toată lumea despre ei, pe care le văd toți. De asemenea, recurg la sofistică și justificări ca să-i facă pe toți să creadă că nu au făcut nimic greșit și, cu toate acestea, tot pot vorbi despre cunoașterea lor de sine, astfel încât oamenii să-i admire și mai mult. Văzând că nu au făcut nimic greșit, și totuși reflectează asupra lor și încearcă să se cunoască, oamenii se gândesc: „Dacă face într-adevăr ceva greșit, ar fi și mai probabil să se cunoască pe sine. Ce pios este!” Care este rezultatul faptului că antihristul face acest lucru? Induce în eroare oamenii. Nu-și disecă, nici nu-și înțelege cu adevărat firea coruptă, astfel încât alți oameni să

poată învăța o lecție din asta; în schimb, folosește părtășia despre cunoașterea lui de sine ca să-i facă pe alții să-l admire și mai mult. Care este natura acestui fapt? (A depune mărturie pentru sine pentru a induce în eroare oamenii.) Așa e. Induce în eroare oamenii. Se poate considera că aceasta este cunoaștere de sine? Aceasta este pur și simplu înșelăciune. Vorbește despre cunoașterea lui de sine pentru a induce în eroare oamenii, pentru a-i face să creadă că este spiritual și că se cunoaște pe sine, ca oamenii să-l admire și să-l venereze. Aceasta este o practică josnică și sordidă – și este ticăloșia antihriștilor.

În biserică, își îndeplinesc datoria unii care sunt în mod clar incapabili să-și asume sarcini solicitante din punct de vedere tehnic, dar insistă să facă parte din echipă. Cred că au dobândit în trecut o abilitate profesională conexă, că înțeleg această specialitate, că au experiență și, astfel, insistă să-și asume această sarcină. Nu înțeleg adevărul și, mai mult decât atât, pentru că nu îl înțeleg, nu au părtășie, nici nu lucrează cu alții, cu atât mai puțin caută adevărurile-principii, insistând că le înțeleg și le cunosc. Așadar, există o diferență între a avea o abilitate profesională și a avea experiență, pe de o parte, și a înțelege adevărurile-principii pe de altă parte? Dacă un om are o abilitate profesională și experiență, înseamnă asta că înțelege adevărurile-principii? (Nu.) Acești oameni lipsiți de înțelegere spirituală cred că dacă au o abilitate profesională înseamnă că înțeleg adevărurile-principii și, astfel, având mână liberă, se pot apuca să facă acea sarcină cu îndrăzneală, fără să asculte de nimeni, și că nu trebuie să o facă după regulile casei lui Dumnezeu. Cred că asta este treaba lor și că nimeni altcineva nu poate să intervină sau să îi întrebe despre ea – sarcina va fi așa cum o vor face ei, iar ceea ce fac ei este considerat a fi standard. Nu așa se comportă antihriștii? Nu este aceasta o problemă gravă? Dacă un om are o abilitate profesională și nu înțelege adevărul, ce consecințe va avea îndeplinirea datoriei lui? (Va provoca tulburări în lucrarea bisericii.) Numai perturbări? Nu cumva va deveni arogant și îngâmfat? Nu cumva va face lucruri care Îl fac de rușine pe Dumnezeu? (Ba da.) Prin îndeplinirea datoriei tale, efectul pe care trebuie să-l obții este de a fi martor pentru Dumnezeu; nu te apuci pur și simplu de o profesie, ci, mai degrabă, obții efectul de a fi martor pentru Dumnezeu prin intermediul îndeplinirii datoriei tale și, prin urmare, această abilitate profesională este pur și simplu în serviciul datoriei pe care o îndeplinești. O abilitate profesională nu reprezintă adevărul, iar a fi competent într-o abilitate profesională nu înseamnă că înțelegi adevărul sau că poți face sarcina conform adevărurilor-principii. Unii se opun acestui lucru, spunând: „Am venit în casa lui dumnezeu, am această abilitate profesională, am experiență, așadar, casa lui dumnezeu ar trebui să-mi aloce sarcini importante și să mă admire. Nu ar trebui să mă facă de rușine sau să-și bage nasul în orice ține de sfera abilității mele profesionale. Eu ar trebui să fiu cel care-i învață pe alții. Casa lui dumnezeu nu ar trebui să rânduiască să coopereze cu mine cei care nu au experiență. Acești oameni nu merită să coopereze cu mine.” Este corect acest mod de gândire? (Nu.) Alți oameni nu merită să coopereze cu el – nu așa gândește un antihrist? Dacă nu există nimeni în casa lui

Dumnezeu care merită să coopereze cu tine, atunci meriți să îndeplinești această datorie? Cine te crezi? Ești desăvârșit? Nu meriți să îndeplinești această datorie! Ai șansa de a îndeplini această datorie doar pentru că Dumnezeu te înalță. Ar trebui să înțelegi principiile de a-ți îndeplini datoria. Acum ești martor pentru Dumnezeu, nu exerciți o profesie. Acea abilitate profesională neînsemnată pe care o ai este folosită doar pentru a presta servicii și în serviciul acestei datorii. Prin urmare, indiferent cât de solicitantă este datoria ta, din punct de vedere tehnic, trebuie să te concentrezi mereu asupra adevărurilor-principii în fiecare aspect al ei, astfel încât să poți obține efectul de a fi martor pentru Dumnezeu. Dacă nu poți obține acest efect, iar datoria pe care o îndeplinești Îl face de rușine pe Dumnezeu, ce folos vor avea atunci abilitățile tale tehnice? Vor avea vreo valoare? Nu, nu vor avea nicio valoare. Prin urmare, nu considera acea abilitate profesională măruntă și acea abilitate tehnică drept adevărul – nu sunt adevărul și nu merită să fie prețuite. Dacă nu te-ar folosi casa lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu te-ar înălța, acea abilitate profesională neînsemnată și acea abilitate tehnică nu ar însemna nimic. Când sunt comparate cu adevărul, aceste lucruri nu fac nici doi bani!

Se poate spune că impostura este o metodă pe care antihriștii o folosesc pentru a avea un loc în inimile oamenilor – folosesc metoda imposturii ca să inducă în eroare și să îndrume greșit oamenii. Faptul că acești oameni sunt impostori arată nu numai că nu acceptă sau nu recunosc, în mod fundamental, adevărul, dar și că există o interpretare și mai realistă care le poate fi aplicată acestor oameni: ei nu au deloc înțelegere spirituală. Ce înseamnă că „nu au deloc înțelegere spirituală”? Înseamnă că nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul și, întrucât nu înțeleg adevărul, nu au idee ce fel de oameni iubește Dumnezeu și, astfel, își închipuie acest fel de persoană spirituală și apoi devin impostori și încep să se prefacă. Se comportă ca acest fel de persoană, crezând că, dacă fac asta, Îl pot face pe Dumnezeu și pe alți oameni să îi placă. De fapt, se întâmplă tocmai contrariul, întrucât tocmai astfel de oameni sunt cei pe care Dumnezeu îi detestă și îi condamnă. Așadar, nu fi o astfel de persoană. Dacă și tu vrei să fii o astfel de persoană, dacă devii adesea un impostor și începi să te prefaci în felul acesta și induci în eroare oamenii în felul acesta, atunci urmezi calea unui antihrist. Trebuie să înveți să spui: „Am slăbiciuni, am negativitate, am firi corupte. Sunt o persoană obișnuită, nu sunt deloc special. Există multe lucruri pe care nu le înțeleg și pe care nu știu cum să le fac. Sunt adesea slab și indus în eroare de Satana, astfel încât cad în ispita lui. În ceea ce privește deprinderea unor abilități tehnice, mă pricep la unul, cel mult două lucruri, și pot să învăț cum să le fac în linii mari. Am o oarecare pricepere profesională și câteva abilități speciale. Sunt o persoană obișnuită, nu am un calibru înalt, iar percepția mea este așa și așa. În ceea ce privește adevărul, înțeleg doar cât oferă Dumnezeu în părtășie. Nu pot să înțeleg nimic din ceea ce Dumnezeu nu dezvăluie sau nu explică în mod clar, iar calibrul meu este mediocru. Frații și surorile m-au ales lider de biserică sau lider de echipă pentru că Dumnezeu m-a înălțat și nu pentru că sunt mai bun decât alții. Nu am cu ce să mă laud.” Puteți spune așa ceva? Ați spus vreodată

așa ceva? Așa gândiți în inimile voastre? Dacă, în sufletul tău, simți mereu că ești grozav, minunat și superior celorlalți, unul la un milion, că ești special în orice grup te afli, că ești cel mai bun, că, dacă petreci o lună sau două într-un grup de oameni, abilitățile tale speciale, talentele, calibrul și intuiția ta pot fi observate de toți și pot fi văzute ca fiind mai bune decât ale oamenilor obișnuiți – dacă, în inima ta, te evaluezi și te poziționezi astfel mereu, atunci ești în mare pericol și ai multe necazuri.

Există puțini indivizi în toată omenirea care chiar sunt capabili să înțeleagă adevărul, cu atât mai puțin există oameni perfecți sau oameni care pot face orice – toți sunt obișnuiți. Unii cred că nu sunt obișnuiți, deci cum apare această idee? Apare pentru că au un lucru la care se pricep; unii se pricep să cânte, alții sunt buni actori, unii au abilități tehnice, alții sunt buni la munca fizică, unii la interacțiunile sociale, câțiva la politică, unii la afaceri și așa mai departe. Niciunul dintre aceste lucruri nu are nicio legătură cu adevărul, totuși îți dau adesea o impresie greșită și te fac să crezi, în mod eronat, că le ești superior celorlalți. De ce este greșit ca aceste lucruri să te facă să crezi, în mod eronat, că le ești superior celorlalți? Aceste lucruri la care te pricepi și această așa-zisă „superioritate” nu înseamnă că poți înțelege adevărul, că poți depăși oamenii obișnuiți în ceea ce privește înțelegerea adevărului sau că ai condiții favorabile în privința urmăririi mântuirii de la Dumnezeu și a desăvârșirii – nu înseamnă aceste lucruri. Trebuie să recunoașteți clar această chestiune! Din momentul în care Dumnezeu a început să-Și spună cuvintele și să-Și îndeplinească lucrarea și până acum, El a rostit nenumărate cuvinte și a îndeplinit nenumărate lucrări și, în cuvântările lui Dumnezeu, a văzut măcar o singură persoană din toată omenirea coruptă că El este Creatorul și că vorbele pe care le spune sunt adevărul? Poate măcar o singură persoană să vadă în cuvintele lui Dumnezeu identitatea și statutul Lui și apoi să se ridice ca să fie martoră pentru acestea? Nici măcar una! Acest fapt dovedește că, în ce privește calibrul, mințile și percepția tuturor oamenilor, ei nu au condițiile necesare pentru a pătrunde adevărul, ca să nu mai vorbim despre faptul că toate ființele umane au firile corupte ale Satanei. Unii spun: „Dacă nu avem condițiile necesare ca să pătrundem adevărul, cum se face că înțelegem puțin din el?” Oare nu pentru că am vorbit atât de mult despre el? Am vorbit atât de mult încât nu mai am chef să vorbesc și sunt sătul de vorbit. De fiecare dată când vorbesc și am părtășie cu voi, trebuie să împart subiectele în subiecte principale, subiecte de mijloc și subteme, explicând constant lucrurile în detaliu, iar voi tot nu înțelegeți, așadar cum este, fără îndoială, calibrul vostru? Unii oameni sunt totuși extrem de aroganți și neprihăniți de sine, dar tu de ce ești arogant? Văd că nu este nimic de admirat la cei mai mulți dintre voi. După ce ați îndeplinit slujbe tehnice atât de mulți ani, câți dintre voi înțeleg cu adevărat adevărurile-principii, pot urma adevărurile-principii și își pot îndeplini sarcinile conform adevărurilor-principii? Nu faceți bine nicio sarcină, indiferent care este aceasta, iar Cel de mai sus trebuie mereu să vă instruiască personal cum să faceți lucrurile. Dacă nu, atunci nimic nu iese cum trebuie și, dacă fiecare sarcină se desfășoară fără să fie urmărită de Cel de mai sus și fără ca el să vă instruiască referitor

la felul în care să o faceți, atunci apar probleme. Spuneți-Mi, acești oameni au vreun motiv de laudă? Nu, nu au, dar tot se prefac că, în toate privințele, sunt perfecți, spirituali, grozavi și oameni supremi – nu sunt nerușinați? Chiar sunteți supărători! Indiferent de subiectul despre care am părtășie, trebuie s-o fac în detaliu; cu cât mai multe detalii, cu atât mai bine. Nu e suficient să explic lucrurile puțin mai simplu. Așa sunt calibrul și puțina percepție a oamenilor; sunt extrem de jalnici și totuși se cred grozavi. Îmi voi încheia aici părtășia despre acest aspect.

c. Să le fie superiori tuturor

Acum vom avea părtășie despre cel de-al treilea aspect: să le fie superiori tuturor. Indiferent ce fac, antihriștii vor mereu să le fie superiori tuturor – aceasta este cea mai proeminentă manifestare a naturii lor. Când cineva vrea să le fie superior tuturor, această problemă este una foarte gravă, iar astfel de oameni sunt cu toții antihriști adevărați. Ce înseamnă „să le fii superior tuturor”? Antihriștii au esența Satanei, arhanghelul; nu sunt dispuși, în mod inerent, să fie oameni normali sau obișnuiți. Dacă sunt obligați să fie oameni obișnuiți, să ducă o viață obișnuită, nu sunt dispuși să facă asta, se simt nemulțumiți de acest lucru și se vor chinui constant. De ce se vor chinui constant? Pentru că vor să tulbure apele și să facă niște trucuri ca să vadă ceilalți, astfel încât alți oameni să știe că există cineva ca ei, un om mai puternic, care se crede o personalitate importantă între cer și pământ. Vor să-și facă un renume, ca alții să știe că sunt prea buni pentru grupul în care se află, așa cum spun non-credincioșii. Ce fel de lucruri sunt acești oameni care sunt prea buni pentru grupul în care se află? Sunt duhuri rele, demoni murdari, arhangheli, satane și diavoli. Antihriștii nu-și doresc, în mod inerent, să-și petreacă zilele mulțumiți cu soarta lor în viață, ducând traiul unei persoane obișnuite; ei nu-și văd liniștiți de datoria lor, nici nu se comportă ca oamenii obișnuiți și bine-crescuți – nu sunt mulțumiți să fie așa. Prin urmare, indiferent de felul în care se poartă la suprafață, în adâncul inimilor lor, se simt mereu nemulțumiți de soarta lor în viață și vor face anumite lucruri. Ce lucruri? Vor face anumite lucruri la care oamenii normali nu s-ar gândi niciodată. Le place să fie în centrul atenției și nu vor ezita să îndure puțină suferință și să plătească un mic preț. Există următoarea zicală: „Noii funcționari sunt dornici să impresioneze.” Odată ce un antihrist devine lider, simte că trebuie să săvârșească unele minuni și să aibă câteva „realizări în cariera lui” ca să demonstreze că nu este obișnuit. Care este cea mai gravă problemă aici? Deși face lucruri în biserică și deși se preface că își face datoria, nu caută niciodată de la Dumnezeu cum să-și facă datoria sau cum să facă bine lucrarea bisericii, nici nu încearcă serios să afle care sunt regulile casei lui Dumnezeu, ce sunt adevărurile-principii sau cum să se comporte astfel încât să aducă beneficii lucrării casei lui Dumnezeu și fraților și surorilor, să nu-L facă de rușine pe Dumnezeu, să fie mărturie pentru Dumnezeu, să permită lucrării bisericii să progreseze lin și să se asigure că nu apar greșeli neglijente în lucrarea lor. Nu întreabă niciodată despre aceste lucruri și nu se interesează de ele – nu au aceste lucruri în inima lor, inima

lor nu este plină de aceste lucruri. Așadar, de ce se interesează? De ce este plină inima lor? De gânduri despre felul în care pot să-și etaleze talentele, să arate că sunt diferiți de restul oamenilor și să-și etaleze stilul de a conduce în biserică, astfel încât alți oameni să poată vedea că sunt stâlpi ai bisericii, că aceasta nu s-ar descurca fără ei și că numai cu ei toate lucrările bisericii pot progresa fără probleme. Judecând după manifestările antihriștilor, după motivația și imboldul inițial al acțiunilor lor, în ce poziție se plasează ei? Într-o poziție de superioritate față de toată lumea. Și cum se manifestă acest lucru? (Sunt sfidători față de oricine și vor mereu să aibă ultimul cuvânt și să-i determine pe ceilalți să facă așa cum spun ei.) Există o problemă în faptul că sunt sfidători cu toată lumea; există un înțeles ascuns în asta. Adică, atunci când fac lucrarea bisericii, nu-și fac datoria și nici nu țin cont de intențiile lui Dumnezeu și, astfel, nu simt că este nevoie să caute adevărurile-principii, să se deranjeze să afle care sunt regulile bisericii sau ce principii sunt cerute de casa lui Dumnezeu – nici măcar nu sunt atenți la cele spuse de Mine. Ce principii respectă? Respectă principii și motivații precum slujirea bisericii și slujirea fraților și surorilor, pentru a-și desfășura propriile afaceri. Atât timp cât reușesc să se impună în biserică și printre frați și surori și ajung să aibă prestigiu și puterea de a trage sforile, este suficient și vor fi obținut așa-zisul „rezultat” în îndeplinirea datoriei lor. Care este ținta lor? Ținta lor nu este să îndeplinească datoria unei ființe create sau să țină cont de povara lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, să slujească biserica și să slujească frații și surorile și, în timp ce fac asta, să controleze toate aceste lucruri. De ce spun că vor să controleze toate aceste lucruri? Pentru că atunci când fac anumite lucruri, ajung mai întâi să se impună, să câștige un anumit renume, reputația lor sporește, ajung să aibă puterea de a trage sforile și de a lua decizii și apoi Îl pot face pe Dumnezeu să fie doar o figură lipsită de autoritate și Îi pot lua locul. În sfera lor de influență, Îl fac pe Dumnezeu întrupat să fie doar o figură lipsită de autoritate, doar o marionetă, iar asta înseamnă „să le fie superiori tuturor”. Nu asta fac antihriștii? Așa se comportă antihriștii. Antihriștii folosesc oportunitatea de a-și face datoria pentru a-și etala complet înzestrările și talentele și pentru a-și arăta gândurile și faptele unice, ca să fie observați de mai mulți oameni și să le intre în grații. Apoi obțin puterea de a trage sforile, de a lua decizii și de a controla lucrurile în biserică, iar acest lucru îi face pe mulți oameni să asculte de ei și să li se supună, iar Dumnezeu devine un străin – nu înseamnă asta că Îl fac pe Dumnezeu să fie doar o figură lipsită de autoritate? Acesta este obiectivul pe care antihriștii vor să-l atingă prin acțiunile lor și asta se întâmplă în cele din urmă cu orice loc în care aceștia domnesc.

Dacă o biserică are un antihrist la putere, în ce stare vor fi frații și surorile de acolo? Vor face numai ce spune antihristul, doar vor respecta reglementările în tot ce fac, nu vor înțelege adevărul și nu-l vor căuta. Indiferent cât de mult suferă sau cât de mare este prețul pe care îl plătesc, nu vor progresa deloc în intrarea lor în viață. Până și Eu voi fi respins într-o astfel de biserică, atunci când voi merge acolo. Printre ei, antihristul este lider doar cu numele, dar, de fapt, antihristul a devenit stăpânul lor și dumnezeul lor. În

orice biserică unde antihristul deține controlul, adevărul și Dumnezeu sunt transformate în simple figuri lipsite de autoritate. Asta înseamnă faptul că un antihrist le este superior tuturor. Nu este un lucru grav? Când oamenii dintr-o biserică sunt controlați de un antihrist, iar străini merg acolo să lucreze, oare acești oameni nu vor trebui să se inspire de la stăpânul lor oricând vorbesc și acționează? Se află sub o comandă unificată, acționează la unison și nimeni nu îndrăznește să vorbească fără să fie întrebat. După o singură privire de la stăpânul lor, acești oameni știu ce a vrut să spună și apoi acționează în conformitate. Dacă îi întreb ceva, vorbesc între ei în propriul dialect. Asta înseamnă că nu vor ca Eu să știu ce spun, vor să Mă evite și Mă consideră un străin. Oare aceasta nu este o problemă? Care este natura dorinței lor de a Mă evita? Aceasta este firea și esența unui antihrist – vrea să controleze biserica și oamenii. Indiferent ce fac antihriștii, categoric nu vor face lucrurile conform adevărurilor-principii, cu atât mai puțin vor ține cont de interesele casei lui Dumnezeu; încearcă să-și întemeieze propriile împărății și să se implice în propriile afaceri. Înseamnă asta că-și fac datoria? Înseamnă că-și întemeiază propriile împărății sub pretextul că-și fac datoria. Întrucât antihriștii au acest fel de natură, chiar dacă nu spun că iubesc statutul și că-și doresc, în mod subiectiv, statut, în momentul în care fac ceva și întind mâna, aleargă spre calea antihriștilor, natura lor demonică este dezvăluită, iar ei încearcă să-și întemeieze propriile împărății. În momentul în care fac ceva, încearcă să se implice în propria afacere; în momentul în care fac ceva, încearcă să procedeze conform propriilor mijloace și metode. Când Cel de mai sus rânduiește ceva și acest lucru ajunge la ei, antihriștii nu îl pun în aplicare, ci, în schimb, îl studiază, îl analizează și au părtășie despre el. Care este obiectivul lor când au părtășie despre el? Să îi facă pe toți să-l discute, pentru a vedea dacă va fi sau nu adoptat și dacă este fezabil sau nu – nu să-l pună în aplicare. Tot ce spune și ce face Dumnezeu este adevărul, dar asta se schimbă când ajunge la un antihrist, se transformă într-un lucru pe care acesta să-l studieze. Îl studiază, îl analizează și îl discută și, în cele din urmă, îi face pe toți să nege rânduielile lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om. În inima lui, se gândește: „Nu ești adevărul, ești doar o persoană obișnuită. Ce spui tu nu înseamnă nimic și, dacă vrei să ai ultimul cuvânt în jurisdicția mea, atunci poți s-o lași baltă! Acum, eu sunt șeful aici, așa că toată lumea trebuie să facă așa cum spun eu. Am puterea absolută de a trage sforile și de a lua decizii, iar tu nu poți fi decât o figură lipsită de autoritate aici. Trebuie să am ultimul cuvânt în toate lucrurile din sfera mea de lucru și de influență. Chiar dacă înțelegi adevărul și tot ce spui este adevărul, pentru mine nu va funcționa!” Acesta este un antihrist și un diavol, nu-i așa? Așadar, când ajung pe teritoriul unui antihrist, rânduielile de lucru ale bisericii, cerințele Celui de mai sus și adevărurile-principii nu sunt puse în aplicare deloc. Ce se poate face în privința faptului că aceste lucruri nu sunt puse în aplicare? Când o biserică nu le pune în aplicare, asta înseamnă că este ceva în neregulă cu liderii și cu lucrătorii de acolo, aceste piedici și obstacole ar trebui să fie gestionate. Crezi despre casa lui Dumnezeu că nu-ți poate face nimic? Dacă te poate folosi, atunci se și poate ocupa de tine. Crezi că aceasta este

lumea? Crezi că, dacă ai influență, te comporți ca un tiran și ești destul de crud, despotic și rău, nimeni nu-ți poate face nimic? Dacă da, atunci greșești! Aceasta este casa lui Dumnezeu, casa lui Dumnezeu este condusă de adevăr și tratează oamenii principial. Casa lui Dumnezeu s-ar putea să te folosească și casa lui Dumnezeu s-ar putea să nu te folosească și să te elimine – dacă ești folosit sau nu este decis de un singur cuvânt de la Dumnezeu. Dacă provoci tulburări și încurci lucrurile aici într-o manieră irațională, atunci, în cele din urmă, vei fi eliminat; dacă faci eforturi ca să prestezi servicii, dacă stai aici și-ți știi locul și te porți cum se cuvine, atunci casa lui Dumnezeu te va păstra ca să prestezi servicii și va vedea cum se vor dovedi a fi serviciile pe care le prestezi.

Esența faptului că antihriștii își întemeiază propriile împărății este aceea de a le fi superiori tuturor, fără să țină cont de Dumnezeu, de adevăr și de regulile bisericii. Ei slujesc doar numele „biserică”, slujesc doar titlul „casa lui Dumnezeu”, ei slujesc doar grupul de oameni numit „frați și surori” și nu fac niciodată datoria unei ființe create, cu atât mai puțin Îl urmează pe Dumnezeu sau se supun cuvintelor Lui – asta înseamnă că își întemeiază propriile împărății. Aceasta este esența antihriștilor și această esență este aceea de a le fi superiori tuturor. Acum, este această esență condamnată sau aprobată? (Condamnată.) Și, de vreme ce este condamnată, acești oameni ar trebui să fie respinși dintre voi. Unii oameni zăpăciți, ignoranți și orbi urmează, admiră și venerează astfel de oameni când îi văd și chiar vor să facă plecăciuni în fața lor – sunt atât de nesăbuiți! Unde te pot conduce antihriștii? Când te conduc, e ca și cum te-ar conduce marele balaur roșu și nu se vor opri până nu te vor conduce într-un șanț sau în Adânc. Odată ce te-au distrus complet, îți vor da cu piciorul; nu vei câștiga nimic și vei fi crezut degeaba în Dumnezeu. Dacă sunteți orbi și nu puteți vedea cum sunt acești oameni cu adevărat și ascultați de ei, vă supuneți lor și îi urmați, atunci sunteți îngrozitor de ignoranți și meritați să muriți. Așadar, ce ar trebui să faceți dacă întâlniți o astfel de persoană? Când, în biserică, întâlniți pe cineva care se preface și este un impostor, care le este superior tuturor în orice face, care disprețuiește adevărul, Îl disprețuiește pe Dumnezeu și disprețuiește regulile bisericii, ar trebui să luați atitudine cu toții ca să-l emondați și să-l respingeți. Dacă poate munci în casa lui Dumnezeu într-o manieră cuviincioasă, atunci păstrați-l ca să muncească; dacă nu este cuviincios și încurcă mereu lucrurile în mod irațional, atunci ar trebui să aplicați decretele administrative ale casei lui Dumnezeu și să-l înlăturați.

23 mai 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea întâi)

Înainte să începem adunarea de astăzi, vom asculta o conversație. Doi oameni discută. Primul spune: „Dacă aș fi eu emondat, frații și surorile nu ar mai vrea să-și îndeplinească îndatoririle.” Al doilea spune: „Nu ar mai vrea să-și îndeplinească îndatoririle? Mare lucru. Dacă aș fi eu demis, frații și surorile ar deveni negativi și slabi.” Văzând că a fost surclasat, primul spune: „Dacă aș înceta să cred, frații și surorile de unde sunt eu m-ar urma cu toții.” Auzind acest lucru, al doilea spune: „Ei bine, în acest caz, ești o prezență mai puternică decât mine. Chiar și așa, dacă eu aș fi îndepărtat, mulți oameni din biserica noastră ar înceta să creadă. Ce părere ai despre asta? Sunt o prezență mai puternică decât tine, nu-i așa?” Înțelegeți ce spun cei doi în această conversație? Pentru ce concurează cei doi? (Ei concurează pentru a vedea cine este mai capabil să câștige oameni de partea sa, cine este mai capabil să-și întemeieze o împărăție independentă; văd care dintre ei este puțin mai șiret decât celălalt.) Concurează ca să vadă cine este mai șiret, cine este mai capabil, cine are abilități mai grozave și care dintre ei a câștigat mai mulți oameni de partea lui. Concurează ei pentru a vedea care dintre ei are mai mult adevăr-realitate? Pentru care dintre ei are mai multă umanitate? Pentru care dintre ei înțelege mai bine adevărul? (Nu. Concurează pentru a vedea care dintre ei ar avea mai mulți oameni care să-i sară în ajutor în cazul în care ar fi demis sau îndepărtat.) Ce fel de abilitate este aceasta, pentru care concurează ei? Ei concurează să vadă cine are o capacitate mai mare de a controla, a ademeni și a induce în eroare oamenii. Ia, ghiciți: ce fel de oameni sunt aceștia doi? (Ambii sunt antihriști.) Ce sunt ei? Nu sunt amândoi o pereche de oameni răi, de tirani? (Ba da.) Este limpede că sunt o pereche de oameni răi – concurează cu obrăznicie să vadă care dintre ei are o capacitate mai mare de a face rău, care dintre ei este mai capabil să inducă oamenii în eroare și să-i controleze, cine se pricepe mai bine să câștige oameni de partea sa, cine este mai capabil să concureze cu Dumnezeu pentru aleșii Săi. Oricare dintre ei poate controla mai mulți oameni, acela are o capacitate mai mare. Pentru asta se află în competiție. Spuneți-Mi, există antihriști care au astfel de competiții? (Da.) Le fac în mod public sau concurează unii cu alții în secret? (În secret.) Prin urmare, există conținutul conversației dintre cei doi din această istorisire? Este real? (Există și este real.) Dat fiind faptul că ei concurează unii cu ceilalți în secret, ar spune ei aceste lucruri în mod ostentativ? Marea majoritate a antihriștilor sunt vicleni și ticăloși; nu ar spune acest lucru în mod public sau direct, pentru a nu le oferi oamenilor muniție împotriva lor. Însă așa gândesc în secret și, într-adevăr, asta este ceea ce fac. În orice fel ar încerca să acopere și să ascundă lucruri și să se deghizeze, natura lor de antihrist și natura lor malițioasă nu pot fi acoperite. Cu siguranță toate vor fi dezvăluite. Este posibil să nu spună nimic cu voce tare și nu există nimic evident ce pot auzi alții, însă acționează fără niciun pic de tăinuire

sau ambiguitate, fără să se ascundă sau să păstreze secretul. Ei nici nu acționează pe la spatele oamenilor și cu atât mai puțin fac vreo concesie. În comportamentul și acțiunile lor nu există nicio ambiguitate sau neglijență de niciun fel în comportamentele și acțiunile lor pentru a-i capta, a-i induce în eroare, a-i controla pe oameni și a întemeia o împărăție independentă. Ei se opun ostentativ lui Dumnezeu și ostentativ îi captează pe oameni și îi induc în eroare. Ei speră că, dacă ar fi emondați, numeroși frați și surori le-ar lua apărarea, s-ar opune lui Dumnezeu și casei Sale, ar deveni negativi și leneși și nu și-ar îndeplini îndatoririle. Acest lucru i-ar încânta și le-ar îndeplini dorința. Dacă sunt demiși, sunt disperați ca mulți oameni să devină negativi, să vorbească pentru ei și să vină să le ia apărarea și să dea explicații și argumente în numele lor, în culise. Sunt disperați ca oamenii să le contabilizeze meritele, să le apere dreptatea – și chiar să judece și să condamne rânduielile casei lui Dumnezeu, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu în secret, în inimile lor, negând dreptatea lui Dumnezeu și faptul că tot ceea ce spune și face El este adevărul, că toate acestea sunt lucruri pozitive. Și dacă încetează să creadă, sunt disperați ca toți să-i urmeze în necredință, să plece împreună cu ei, să devină adepții lor; vor cu disperare ca toți să nege faptul că Dumnezeu este adevărul și să creadă că ei dețin adevărul, că tot ce fac ei este drept și că pot să schimbe oamenii și să-i mântuiască. Dacă sunt îndepărtați sau excluși de biserică pe motiv că au făcut rău, devin disperați ca mulți oameni să nege existența lui Dumnezeu și să se întoarcă în lume, acolo unde vor deveni oameni care nu cred. Acest lucru i-ar încânta. Ar restabili echilibrul în inima lor și ar fi o ușurare pentru ei. Aceste dezvăluiri ale unei firi satanice, aceste comportamente, aceste esențe și chiar aceste idei și gânduri complicate, detaliate – pe cine reprezintă? Sunt acești oameni adevărați frați și surori? Au ei credință adevărată în Dumnezeu? Se supun cu adevărat lui Dumnezeu? Au ei măcar cea mai mică fărâmă de frică de Dumnezeu? (Nu.) Din acest lucru, se poate vedea că antihriștii sunt prin esență ostili față de Dumnezeu și Îi sunt dușmani. Este corectă această afirmație? Este adevărul? (Este corectă și este adevărul.) Sută la sută așa stau lucrurile. Afirmația este adevărul, deloc departe de acesta, deoarece este un fapt, un fapt care nu se schimbă niciodată. Așa gândesc antihriștii și asta este ceea ce fac ei. Toate acțiunile și faptele lor sunt conduse de propriile ambiții și dorințe și conduse și instigate de natura antihriștilor. Și atunci, pot oamenii asemenea antihriștilor să fie mântuiți? (Nu.) Sunt ostili față de Dumnezeu și față de adevăr la fiecare pas. Așa cum văd ei lucrurile, se vor împotrivi oricui le dăunează intereselor, oricui provoacă o pierdere în reputația lor, privându-i de dorințele și ambițiile lor, de speranța lor de a fi binecuvântați și vor fi dușmanii acelor persoane – indiferent dacă ceea ce au făcut era corect sau greșit. Aceasta este natura antihriștilor. De aceea, indiferent ce lucruri greșite sau rele au făcut acești oameni asemenea antihriștilor sau ce lucruri au făcut care se împotrivesc principiilor și rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, ei nu le vor permite altora să-i emondeze sau să-i expună și să se ocupe de ei. De îndată ce li se întâmplă aceste lucruri, nu numai că nu vor reuși să se supună lor și să le accepte, sau vor eșua în a

recunoaște că ceea ce au făcut a fost o faptă rea – nu, ei vor face contraacuzații false și vor încerca să-și reabiliteze reputația prin orice mijloace necesare. Prin orice mijloace la îndemâna lor, vor încerca să pună păcatele și greșelile lor pe seama altcuiva și să nu-și asume nicio responsabilitate. Și, dincolo de acest lucru: cea mai mare dorință a lor este ca oamenii să poată fi păcăliți și induși în eroare astfel încât să le găsească scuze pentru faptele lor rele și să aducă argumente în apărarea lor și ca mai mulți oameni să se ridice și să vorbească în numele lor. Asta este ceea ce și-ar dori cel mai mult să vadă.

Ne vom încheia povestea aici. Ați ghicit: cei doi sunt, într-adevăr, antihriști. Numai antihriștii ar putea să aibă o astfel de conversație, să dea glas unor asemenea lucruri și să-și dorească astfel de lucruri. Oameni normali, corupți, ar putea să aibă astfel de idei din când în când, însă când li se întâmplă ceva cu adevărat, se vor întoarce înaintea lui Dumnezeu în căutare și rugăciune. Încetul cu încetul, ei vor ajunge să se supună. Toți cei care sunt credincioși adevărați, toți cei care au conștiință și rațiune vor avea, într-o anumită măsură, o inimă cu frică de Dumnezeu atunci când sunt emondați sau demiși. Vor avea, într-o anumită măsură, o atitudine de supunere, o dorință de a se supune. Ei nu doresc să se opună lui Dumnezeu sau să fie ostili față de El. Așa ar trebui să se comporte o persoană obișnuită care are o fire coruptă. Pe de altă parte, un antihrist nu are nimic din toate acestea. Oricâte predici aud, nu vor renunța la dorințele lor și nu vor renunța la ambițiile lor de a controla oamenii, de a-i câștiga de partea lor și de a-i induce în eroare. Mai mult, aceste lucruri nu se vor diminua deloc; pe măsură ce timpul trece și circumstanțele se schimbă, ambițiile și dorințele lor vor deveni chiar mai rele, mai arzătoare. Aceasta este diferența radicală între natura-esența antihriștilor și cea a oamenilor obișnuiți, corupți.

Ne-am terminat acum părtășia despre punctul nouă cu privire la variatele manifestări ale antihriștilor. De această dată, vom avea părtășie despre punctul zece: ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu. A disprețui adevărul, a sfida cu obrăznicie principiile, a ignora rânduielile casei lui Dumnezeu – oricare dintre acestea ar fi o chestiune destul de gravă de una singură și niciuna nu reprezintă o dezvăluire a unei firi obișnuite, corupte. În oricare dintre ele se poate vedea că esența antihriștilor pe care o întruchipează cuprinde răutate și ticăloșie. Acestea sunt cele două elemente evidente și grave. În acest caz, pot fi folosite aroganța, intransigența și înșelăciunea pentru a descrie esența antihriștilor? (Nu.) Ar fi destul de dificil de descoperit aspectul esențial al acestor trăsături ale esenței unui antihrist cu acești descriptori. Doar cele două firi de răutate și ticăloșie pot fi folosite pentru a încapsula esența antihriștilor.

Vom parcurge aceste lucruri, unul câte unul. Ei disprețuiesc adevărul – ce înseamnă „a disprețui”? (A privi de sus un lucru.) (A desconsidera, a fi dezgustat de ceva, a bagateliza un lucru.) (Să crezi că ceva nu merită menționat.) Cuvintele pe care le folosiți înseamnă toate, în mare, același lucru. „A disprețui” ceva înseamnă a desconsidera acel lucru, a-l privi de sus, a-l bagateliza, a-l minimiza și a fi dezgustat de el. La modul

general, înseamnă a te împotrivi unui lucru, a simți repulsie față de acesta, a-l detesta din adâncul inimii și a nu-l accepta sau chiar a-l condamna, totodată, împreună cu judecata și defăimarea cu ostilitate. În ce măsură se compară acest lucru cu ceea ce ați spus voi? (E mai detaliat și mai specific.) Este mai specific și mai practic decât ceea ce ați spus voi. Majoritatea definițiilor pe care le-ați oferit au fost sinonime cu „a disprețui". Ceea ce am spus Eu este o rafinare suplimentară a esenței acțiunii și comportamentului de „disprețuire"; este o descriere detaliată, concretă a comportamentului și esenței de a disprețui adevărul. Înseamnă că, atunci când o persoană disprețuiește adevărul, în ceea ce face, în felul în care tratează adevărul în viața ei de zi cu zi și în atitudinea pe care o adoptă în suflet față de chestiunile care implică adevărul și lucrurile pozitive, oamenii pot să vadă că atitudinea ei față de adevăr este aceasta: neacceptare, împotrivire și aversiune față de acesta – și chiar judecată, condamnare și denigrare a acestuia. Toate acestea sunt modalitățile specifice în care „disprețuirea adevărului" se manifestă și este dezvăluită – atât de specifice încât să includă fiecare aspect al atitudinilor unei astfel de persoane față de adevăr și al abordărilor acestuia: ea simte repulsie față de adevăr, cuvintele lui Dumnezeu și lucrurile pozitive. Li se împotrivește din adâncul inimii sale și nu le acceptă. Când îi spui că ceva reprezintă cuvintele lui Dumnezeu, că este adevărul, care va fi atitudinea acesteia? „Cuvintele lui dumnezeu, adevărul – cui îi pasă? Folosiți cuvintele lui dumnezeu și adevărul în loc de orice. Nu există lucruri în afară de cuvintele lui dumnezeu în viețile pe care le trăim noi, oamenii? Am citit atât de multe cărți, am obținut atât de multă educație – toate acestea au fost în zadar? Oamenii au creier și minte; au abilitatea de a se gândi în mod independent la probleme. Să bazăm totul pe cuvintele lui dumnezeu și pe adevăr – nu este acest lucru puțin prea dogmatic?" Care va fi atitudinea acestei persoane atunci când i se întâmplă ceva și tu îi spui că trebuie să se roage lui Dumnezeu și să-L caute și să citească din cuvintele Lui? „«Să citesc cuvintele lui dumnezeu?» Când ni se întâmplă ceva, este propria noastră problemă. Ce treabă au problemele omului cu dumnezeu? Ce legătură au cu adevărul? Chiar crezi că totul se află acolo, în cuvintele lui dumnezeu, că acestea sunt o enciclopedie? Cuvintele lui dumnezeu nu menționează, neapărat, totul. Problemele oamenilor trebuie gestionate de oameni, iar problemele specifice necesită soluții specifice. Iar dacă nu poți să gestionezi un lucru, caută pe internet sau consultă-te cu un expert cu privire la acel lucru. Sunt chiar și profesori universitari în biserica noastră și mulți dintre frați și surori sunt studenți. Oare nu ne putem noi toți măsura cu adevărul?" De îndată ce menționezi căutarea lui Dumnezeu și a adevărului, de îndată ce spui că trebuie să citească din cuvintele lui Dumnezeu, acea persoană înțelege să te privească de sus. Nu este dispusă să practice în acest mod; i se pare prea degradant și umilitor și crede că acest lucru ar face-o să pară incompetentă. Nu este aceasta una dintre formele pe care le ia disprețuirea unui lucru? Este o reală manifestare, un veritabil comportament de disprețuire a adevărului. Oamenii de acest fel nu sunt în minoritate. Se poate ca ei să asculte deseori predici și să țină în mâini volume ale cuvintelor lui Dumnezeu și să

îndeplinească îndatoriri în casa lui Dumnezeu, dar când li se întâmplă ceva și li se spune să caute adevărul și să citească din cuvintele lui Dumnezeu, acest lucru li se pare ridicol și simt aversiune față de el. Nu îl pot accepta; ba chiar simt repulsie față de acesta. De aceea, atunci când li se întâmplă ceva, folosesc metode omenești pentru a rezolva situația, susținând: „Chestiunile specifice necesită soluții specifice, iar problemele oamenilor trebuie rezolvate de oameni. Nu este nevoie să-l căutăm pe dumnezeu. El nu trebuie să se ocupe de tot. În plus, există unele lucruri de care dumnezeu nu poate să se ocupe. Acelea sunt treburile noastre private, care nu au nimic de-a face cu dumnezeu și nimic de-a face cu adevărul. Dumnezeu nu ar trebui să se amestece în libertatea noastră personală și în treburile noastre private. Avem dreptul să facem alegeri – și avem dreptul să alegem cum trăim, cum ne purtăm și cum vorbim. Adevărul și cuvintele lui dumnezeu sunt pentru vremuri în care nevoile sunt cele mai mari, pentru vremuri critice, de maximă necesitate, când cuiva i se întâmplă ceva ce nu poate să rezolve, un lucru față de care nu are nicio cale de atac – atunci ar trebui să scoată cuvintele lui dumnezeu și să le citească puțin, pentru ușurare, pentru puțină mângâiere spirituală. Acest lucru e mai mult decât suficient.” Aici se poate vedea că atitudinea pe care o au astfel de oameni precum antihriștii față de adevăr este, în mod clar, una care nu recunoaște faptul că adevărul poate să fie viața omului sau că tot ce li se întâmplă oamenilor în viața lor reală este legat de cuvintele lui Dumnezeu. Și cu atât mai puțin cred faptul că Dumnezeu ține în mâinile Sale tot ce aparține omului.

Antihriștii disprețuiesc adevărul; acest lucru cuprinde multe aspecte. Ce înseamnă când spunem că antihriștii disprețuiesc adevărul? Care este sfera acestui lucru? O vom împărți în trei puncte pentru disecare. În acest fel, va fi mai clar pentru voi. În primul rând, ei disprețuiesc identitatea și esența lui Dumnezeu. Nu semnifică identitatea și esența lui Dumnezeu adevărul? (Ba da.) Apoi, ei disprețuiesc trupul în care S-a întrupat Dumnezeu. Nu sunt trupul în care S-a întrupat Dumnezeu și lucrarea pe care El o face adevărul? (Ba da.) Ceea ce rămâne este faptul că ei disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Primul lucru este că ei disprețuiesc identitatea și esența lui Dumnezeu; al doilea poate fi rezumat spunând că ei Îl disprețuiesc pe Hristos; iar al treilea este că ei disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Vom continua cu disecarea individuală a fiecăruia dintre acestea.

I. Disprețuirea identității și esenței lui Dumnezeu

Mai întâi, vom avea părtășie despre tipul de atitudine pe care o au antihriștii față de identitatea și esența lui Dumnezeu, ceea ce va demonstra că ei disprețuiesc adevărul în această privință. Care este atitudinea unui antihrist față de identitatea lui Dumnezeu și esența Lui? Ce crede el despre aceste lucruri? Cum le definește? În ce fel le privește? Ce implică esența lui Dumnezeu? Firea cea dreaptă a lui Dumnezeu, atotputernicia, sfințenia și unicitatea Lui. Cât despre faptul că identitatea Sa este cea a Creatorului, că El este suveran peste soarta întregii omeniri, recunosc antihriștii că așa stau lucrurile?

(Nu.) Cum se manifestă faptul că ei nu recunosc acest lucru, mai exact? (Antihriștii nu vor accepta oamenii, evenimentele și lucrurile care le vin în fiecare zi de la Dumnezeu; în schimb, doar vor analiza prea mult acele probleme și le vor aborda cu noțiuni și închipuiri omenești.) Le vor aborda prin intermediul noțiunilor și închipuirilor omenești? Prima jumătate din ce ai spus a fost corectă: când unui antihrist i se întâmplă ceva, el știe doar cum să analizeze problema prea mult. Totuși, a doua jumătate, în care ai spus că va aborda lucrurile prin intermediul noțiunilor și închipuirilor omenești – acelea sunt comportamente pe care le au oamenii obișnuiți, corupți. Lucrul despre care avem părtășie și pe care îl expunem aici este acela că antihriștii disprețuiesc adevărul și faptul suveranității lui Dumnezeu asupra sorții omenirii. Pentru a găsi dovezi în acest sens, trebuie să găsești metode și comportamente relevante ale antihriștilor. De fapt, antihriștii recunosc, verbal, că „omul a fost creat de dumnezeu, că soarta omului este în mâinile lui dumnezeu și oamenii ar trebui să se supună stăpânirii lui dumnezeu” – dar aceasta este maniera în care acceptă ei lucrurile când li se întâmplă ceva? Cuvintele acelea pe care le rostesc sunt destul de frumoase și corecte, dar nu așa practică ei când li se întâmplă ceva. Abordarea și atitudinea lor față de lucruri atunci când li se întâmplă ceva sunt cele care dezvăluie că vorbele pe care le spun sunt doar sloganuri, nu cunoaștere adevărată. Când li se întâmplă lucruri, ce fel de opinii, ce gânduri, afirmații și atitudini au ei, care să dovedească faptul că au esența unui antihrist? Când i se întâmplă ceva unui antihrist, poate el să accepte acest fapt ca primă reacție? Să se calmeze și să se supună înaintea lui Dumnezeu și să accepte mediul pe care l-a pregătit Dumnezeu, fie acesta bun sau rău și indiferent dacă îi aduce sau nu beneficii – acesta este tipul de atitudine pe care o are? În mod evident, nu are o astfel de atitudine. Primul lucru pe care-l ia în considerare atunci când i se întâmplă ceva este cum îi afectează interesele și poziția; apoi, pune la cale modalități de a scăpa din acea situație, de a găsi o cale de ieșire, de a o evita. Nevrând să își asume responsabilitatea pentru acel lucru, caută indirect raționamente și scuze; folosește metode omenești pentru a rezolva problema și își folosește mintea pentru a analiza și a aborda situația. Ba chiar le va pasa altora responsabilitatea, plângându-se că această persoană a greșit și alta nu face ce i s-a spus, regretând în același timp că a fost neglijent și neatent de la bun început, că a acționat într-un fel sau altul din start. El are, în mod evident, o atitudine potrivnică, evazivă, de refuz și neacceptare față de circumstanțele pe care le întâmpină, circumstanțele pe care le orchestrează Dumnezeu. Prima lui reacție față de acele circumstanțe este de a se lupta cu survenirea acestora; a doua este de a folosi metode omenești pentru a le îmblânzi, de a depăși momentele grele prin mijloace omenești și chiar de a folosi mijloace omenești pentru a mușamaliza faptele și pentru a acoperi pierderile pe care le provoacă lucrării bisericii și intrării în viață a fraților și surorilor. Își direcționează toate energiile mintale spre a folosi mijloace omenești pentru a-și acoperi și ascunde faptele rele. Nu recunoaște natura lucrurilor rele pe care le-a făcut sau ce adevăruri-principii a încălcat, instruindu-i chiar pe cei din jurul său: „Nu lăsați să se afle aceste lucruri.

Niciunul dintre noi să nu spună nimic: nimeni altcineva nu poate ști.” Nu numai că nu se supune și refuză să accepte aceste circumstanțe – de asemenea, va face contraacuzații false, păcălind și ascunzând, încercând să acopere faptele reale, în speranța de a transforma din nou armăsarul în țânțar, de a banaliza situația, pentru a nu-i lăsa pe conducătorii săi superiori sau pe Dumnezeu să afle despre asta. Așa gestionează antihriștii lucrurile care li se întâmplă. Este modul lor de a gestiona lucrurile în concordanță cu sloganurile pe care le strigă? Între sloganurile pe care le strigă și atitudinea lor atunci când li se întâmplă ceva, care dintre acestea dezvăluie natura-esența lor? (Atitudinea lor atunci când li se întâmplă ceva.) Așadar, care este mai exact acea atitudine? Au ei o atitudine de supunere? Au o astfel de atitudine care ar accepta cu smerenie disciplinarea și emondarea din partea lui Dumnezeu? Sunt ei dispuși să se supună suveranității lui Dumnezeu? Atitudinea și comportamentele lor autentice sunt cele ale unei credințe adevărate că, indiferent ce li se întâmplă, Dumnezeu este Cel care deține suveranitatea asupra a tot ce aparține omului? (Nu.) Nu, câtuși de puțin. Atunci, care este atitudinea lor? Este destul de evidentă: ei intenționează să refuze lucrurile, să le mușamalizeze și să înșele; intenționează să se opună până la capăt și să nu-L lase pe Dumnezeu să acționeze sau să fie suveran. Ei cred că au abilitatea și capacitatea de a îndrepta totul. Pe teritoriul lor, nimeni nu poate să intervină în lucrarea lor sau să-i gestioneze – ei trebuie să fie cei mai grozavi. Dumnezeul în care cred ei mai există în acel moment, atunci? Nu mai există – este o carcasă goală acum. Prin urmare, care este credința lor în acel moment? Este vagă și goală și conține înșelăciune. Ei nu au credință autentică.

Când nimic nu i s-a întâmplat unui antihrist, el va pretinde că ascultă predici, citește cuvintele lui Dumnezeu și învață imnuri. Va lua parte la viața bisericească și va participa în mod proactiv la toate proiectele lucrării bisericii, spunând deseori: „Noi credem în dumnezeu, așa că trebuie să credem în suveranitatea lui și să ne supunem acesteia. Totul se află în mâinile lui dumnezeu și tot ceea ce face el este bun.” În plus, îi va instrui deseori pe alții: „Oamenii nu ar trebui să insiste să acționeze în felul propriu. Când se întâmplă ceva, ar trebui să se roage lui dumnezeu, întrucât totul se află în mâinile sale.” El strigă aceste sloganuri destul de înălțător, iar atitudinea sa pare destul de hotărâtă și absolută – dar nu se ridică la înălțimea așteptărilor, căci atunci când i se întâmplă ceva, adevărul faptelor și ceea ce dezvăluie în mod autentic îi expun complet și întru totul adevărata statură și esența. Este expus faptul că el nu crede în realitatea identității și esenței Creatorului, nici în faptul că El este suveran peste toate. Nu este dispus să accepte aceste fapte, cu atât mai puțin să le recunoască. Și mai grav, nu doar că nu reușește să le recunoască sau să le accepte, dar rămâne, cu încăpățânare, opozițional până la final. Când i se întâmplă ceva, se plânge, dacă nu despre un lucru, atunci despre altul. Nu vine înaintea lui Dumnezeu într-o manieră politicoasă și supusă pentru a-I căuta dorințele și intențiile; nu vine supus înaintea lui Dumnezeu și nu se supune suveranității și rânduielilor Lui și nu-I acceptă orchestrările și suveranitatea; și nu acceptă supus disciplina Lui. În schimb, își dorește să aplaneze acel lucru prin tehnici și uneltiri

omenești, cu mijloace omenești – să înăbușe acel lucru, să-i păcălească pe ceilalți și pe Dumnezeu. El crede că, dacă aplanează chestiunea, o va fi oprit efectiv. Crede că, dacă o aplanează, iar defectele și firea lui coruptă sunt acoperite și nimeni nu știe despre ele și nimeni nu poate să detecteze ceva în neregulă cu el sau să urmărească acea chestiune mai departe, va fi realizat ceva uriaș. Apoi se va simți stabil. Judecând după cuvintele și comportamentele unui antihrist și după faptele și acțiunile sale când i se întâmplă ceva, precum și după esența comportamentului și a performanței lui, el se încăpățânează să se împotrivească suveranității lui Dumnezeu. Se va lupta cu încăpățânare până la final. Indiferent cu ce a greșit, nu-l va permite lui Dumnezeu să-l emondeze sau să pregătească medii în care să-l disciplineze, cu atât mai puțin Îi va permite să-l dezvăluie și să-l expună. De îndată ce e expus, imediat ce adevărul iese la iveală, el intră în panică și devine tulburat și exasperat; ba chiar va întoarce situația și va arunca preventiv acuzații, spunând că Dumnezeu nu a reușit să-l protejeze, că nu l-a binecuvântat, că El este nedrept – altfel de ce, atunci când aceleași lucruri li s-au întâmplat lui și altcuiva, Dumnezeu nu a dezvăluit cealaltă persoană, ci doar pe el? Altfel de ce, atunci când s-au întâmplat aceleași lucruri, Dumnezeu nu a disciplinat cealaltă persoană, ci doar pe el? Va spune chiar și asta: „Având în vedere că dumnezeu nu este drept, va trebui să mă protejez prin metode omenești, prin propriile metode.” El crede că dumnezeu nu-l poate disciplina și expune atunci când a făcut ceva rău, ci trebuie să-i mușamalizeze acțiunile, dându-i permisiunea la fiecare pas, calea ușoară de scăpare, îngăduindu-i fiecare faptă greșită. El crede că asta ar face dumnezeu. Dacă Dumnezeu îl dezvăluie și nu-l favorizează atunci când i se întâmplă lucruri și nu-i dă o viziune specială sau o îndrumare, el crede că un astfel de Dumnezeu nu este încântător, că nu este potrivit pentru a avea suveranitate asupra sorții lui. Prin urmare, atunci când i se întâmplă ceva, nu vrea să se supună lui Dumnezeu și să accepte tot ce vine de la El ca o ființă creată; în schimb, vrea ca Dumnezeu să-l slujească, să-i ofere un avantaj în toate lucrurile și chiar să nu-l dojenească sau să nu-l disciplineze pentru nicio fărădelege pe care o săvârșește sau pentru orice corupție, răzvrătire sau împotrivire pe care le dezvăluie. În fiecare comportament și manifestare a unui antihrist se poate vedea că nu are credință adevărată în Dumnezeu. Acea așa-numită credință adevărată a sa este doar o încercare de a aduna beneficii și de a câștiga avantaje. El nu se supune orchestrărilor lui Dumnezeu, ci L-ar orchestra pe Dumnezeu, vrând să-L exploateze ca să facă toate lucrurile în locul lui și să-i deschidă uși. El nu acceptă suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu sau mântuirea din partea Sa, în calitate de ființă creată coruptă. În schimb, el simte că Îi acordă lui Dumnezeu o favoare extraordinară crezând în El și că Dumnezeu ar trebui să-Și amintească de asta, să-l protejeze și să-l binecuvânteze necondiționat și să-l ierte, indiferent ce lucru rău a făcut, oferindu-i o grațiere specială. Tipul de oameni care sunt antihriști sunt cu adevărat răi. Nu au pic de rușine. Ei nici măcar nu știu ce fel de creaturi sunt sau cine sunt. Așa că, atunci când li se întâmplă ceva, ei oferă fără sfială justificări și scuze, își pledează și susțin cazul, pasează

responsabilitatea și ascund faptele – se opun lui Dumnezeu până la final. Le e teamă că, dacă sunt dezvăluiți și oamenii îi văd așa cum sunt de fapt, nu vor mai avea statut sau prestigiu. Credința lor în Dumnezeu e doar declarativă; nu sacrifică nimic și nu se supun în mod veritabil, cu atât mai puțin se apropie cât de cât de acceptare. Prin urmare, cu privire la realitatea identității lui Dumnezeu, se poate vedea în esența unui antihrist că, în adâncul inimii sale, este potrivnic – nu este dispus să-L lase pe Dumnezeu să aibă suveranitate peste soarta lui și să orchestreze tot ceea ce ține de el. Nu vrea să-L lase pe Dumnezeu să fie suveran – cine i-ar plăcea să fie suveran? Ar vrea să aibă el însuși ultimul cuvânt, ceea ce înseamnă, implicit, să-l lase pe Satana să manipuleze lucrurile și să lase o fire coruptă și esența coruptă a Satanei să fie viața sa și să domnească drept rege în inima lui. Așa merg lucrurile. Cât despre esența lui Dumnezeu – cum o tratează un antihrist? Un antihrist nutrește dubii cu privire la elementele pe care le include esența lui Dumnezeu. El nu crede; el se îndoiește; el are chiar noțiuni despre toate acele elemente, pe lângă că le condamnă. Uneori, își folosește până și închipuirile, cunoștințele și mintea pentru a analiza și interpreta acele elemente. Unii oameni proști chiar cred că interpretările lor sunt destul de bune, spirituale, legitime și practice. Acest lucru este și mai dezgustător.

A. Disprețuirea dreptății lui Dumnezeu

Antihriștii tratează întotdeauna dreptatea și firea lui Dumnezeu cu noțiuni, îndoieli și împotrivire. Ei cred: „Este doar o teorie că dumnezeu e drept. Există într-adevăr în această lume ceva precum dreptatea? În toți anii vieții mele, o dată nu am găsit-o sau văzut-o. Lumea este atât de întunecată și rea, iar oamenii răi și diavolii se descurcă destul de bine, trăind mulțumiți. Nu i-am văzut primind ceea ce merită. Nu pot să văd unde este dreptatea lui dumnezeu în asta; mă întreb dacă dreptatea lui dumnezeu chiar există. Cine a văzut-o? Nimeni nu a văzut-o și nimeni nu o poate demonstra.” Asta gândesc în sinea lor. Ei nu acceptă toată lucrarea lui Dumnezeu, toate cuvintele Sale și toate orchestrările Sale pe temelia credinței că El este drept, ci se îndoiesc mereu și judecă, sunt mereu plini de noțiuni în privința cărora nu caută niciodată adevărul ca să le înlăture. Așa cred întotdeauna antihriștii în Dumnezeu. Au ei credință adevărată în Dumnezeu? Nu. Antihriștii mențin mereu o atitudine de îndoială când vine vorba de dreptatea lui Dumnezeu. Desigur, au îndoielile lor cu privire la firea lui Dumnezeu, sfințenia Sa și ceea ce El are și ceea ce este. Ei nu cred în acestea, ci se ghidează doar după ceea ce pot vedea cu ochii – dacă ei nu pot să vadă ceva cu ochii lor, nu vor crede niciodată în acel lucru. Sunt exact ca Toma, care s-a îndoit de Domnul Isus, nu a crezut că Domnul Isus a înviat din morți și nu a crezut în marea putere a lui Dumnezeu. Ar putea astfel de rebuturi precum antihriștii, care nu au înțelegere spirituală și nu urmăresc adevărul, să creadă despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul? Ar putea să creadă în atotputernicia și înțelepciunea Sa? Ei nu cred în niciunul dintre aceste lucruri; în inima lor, au mereu îndoieli. Judecând după esența antihriștilor, ei se bazează pe

ceea ce pot vedea cu ochii, deci sunt materialiști. Nu pot vedea atotputernicia lui Dumnezeu și nu cred despre cuvintele Sale că sunt adevărul, că sunt fapte pe care El le-a făcut deja să se întâmple. Întrucât ei nu au înțelegere spirituală și nici credință adevărată, nu au cum să vadă acțiunile lui Dumnezeu. Realitatea este că au un motiv ascuns pentru a crede în Dumnezeu. Sunt instigatori nerușinați – servitorii Satanei. Poate o persoană care nu acceptă adevărul sau nu crede în existența lui Dumnezeu, care privește toate lucrurile cu ochi omenești, să descopere existența adevărului? Poate să afle de realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra omenirii? Cu siguranță, nu. Aceasta se uită la lucruri cu o privire scrutătoare, suspicioasă și o atitudine sceptică, și chiar se împotrivește tuturor faptelor lui Dumnezeu, prin urmare, antihriștii sunt neîncrezători cu privire la firea cea dreaptă a lui Dumnezeu. Au îndoielile lor și nu o acceptă. Ce comportamente ale antihriștilor le arată altora că nu acceptă adevărul sau nu recunosc esența lui Dumnezeu? Sunt multe exemple specifice. De exemplu: când se ivește o problemă în lucrarea bisericii, indiferent de severitatea vinovăției pentru aceasta sau de consecințele sale, prima reacție a unui antihrist este să se scuze și să arunce vina în altă parte. Pentru a nu fi tras la răspundere, chiar va îndepărta privirile din direcția lui, spunând câteva lucruri corecte, care sună frumos și făcând o treabă superficială, pentru a acoperi adevărul chestiunii. În vremuri obișnuite, oamenii nu o pot vedea, dar când ceva se abate asupra sa, urâțenia unui antihrist e dată în vileag. Asemenea ariciului, cu toți țepii ridicați, se protejează cu toată puterea, nedorind să-și asume vreo responsabilitate. Ce fel de atitudine este aceasta? Nu este a cuiva care nu crede că Dumnezeu este drept? El nu crede că Dumnezeu îi examinează atent pe toți sau că El este drept; își dorește să folosească propriile metode pentru a se proteja. El crede: „Dacă nu mă protejez eu, nimeni nu o va face. Nici dumnezeu nu mă poate proteja. Ei spun că el este drept, dar când oamenii dau de necaz, chiar îi tratează corect? În niciun caz – dumnezeu nu face asta.” Când se confruntă cu necazuri sau persecuții, se simte neajutorat și se gândește: „Deci, unde este dumnezeu? Oamenii nu-l pot vedea sau atinge. Nimeni nu mă poate ajuta; nimeni nu poate să-mi facă dreptate și să susțină corectitudinea pentru mine.” El crede că singura modalitate de a se proteja este cu propriile metode, că, altfel, ar fi în pierdere, agresat și persecutat – și că nu face excepție de la aceasta casa lui Dumnezeu. Un antihrist va fi plănuit deja totul pentru sine, înainte să i se întâmple ceva. În parte, ceea ce face este să încerce din greu să se deghizeze într-o persoană atât de puternică, încât nimeni nu ar îndrăzni să o deranjeze, să-i facă necazuri sau să o hărțuiască. Cealaltă parte este că respectă la fiecare pas filosofiile Satanei și legile lui de existență. Care sunt acestea, în principal? „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”, „Lasă lucrurile să treacă dacă nu te afectează direct”, „Oamenii înțelepți se pricep să se auto-protejeze, căutând doar să nu facă greșeli”, acționând așa cum îi permit circumstanțele, fiind mieros și lingușitor: „Nu voi ataca decât dacă sunt atacat”, „Armonia este o comoară, toleranța este excelență”, „Rostește vorbe bune în armonie cu sentimentele altora și cu rațiune, întrucât a fi direct

îi irită pe ceilalți", „Un om înțelept se supune circumstanțelor" și alte asemenea filosofii satanice. Nu iubește adevărul, dar acceptă filosofiile Satanei de parcă ar fi lucruri pozitive, crezând că acestea vor putea să-l protejeze. Trăiește după aceste lucruri; nu spune adevărul nimănui, dar spune, fără excepție, lucruri plăcute, măgulitoare, lingușitoare, fără să jignească pe nimeni, gândindu-se la modalități prin care să se prezinte, astfel încât ceilalți să-l stimeze. Îi pasă doar de propria căutare a faimei, a câștigului și a statutului și nu face absolut nimic pentru a susține lucrarea bisericii. Nu dezvăluie și nici nu denunță pe cine face ceva rău și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu, ci se comportă ca și cum nu ar fi văzut. Analizând principiile potrivit cărora gestionează antihriștii lucrurile și se ocupă de acestea și modul în care tratează ce se întâmplă în jurul lor, cunosc ei câtuși de puțin firea dreaptă a lui Dumnezeu? Au ei vreo încredere în ea? Nu au niciuna. Aici, „niciuna" nu înseamnă că nu o conștientizează, ci faptul că, în inima lor, au îndoieli privind firea dreaptă a lui Dumnezeu. Ei nici nu acceptă și nici nu recunosc că Dumnezeu este drept. Când văd mulți oameni mărturisind că adevărul și dreptatea domnesc în casa lui Dumnezeu, ei se împotrivesc și judecă asta în inima lor, spunând: „De ce marele balaur roșu nu a primit nicio pedeapsă pentru persecutarea aleșilor lui dumnezeu? Oamenii răi din rândurile non-credincioșilor îi hărțuiesc pe aleșii lui dumnezeu, îi defăimează și îi judecă și nici ei nu au primit vreo pedeapsă. Ei sunt bine-mersi – de ce credincioșii în dumnezeu sunt întotdeauna cei hărțuiți?" În inima lor, ei nu cred în firea cea dreaptă a lui Dumnezeu. Nu cred că Dumnezeu tratează fiecare persoană cu dreptate și nici în ideile că Dumnezeu va da fiecărei persoane ce i se cuvine, în funcție de faptele acesteia și că doar cei care urmăresc adevărul vor fi binecuvântați de Dumnezeu și vor dobândi o destinație frumoasă. Antihriștii nu cred în aceste lucruri. Ei spun în sinea lor: „Dacă acestea sunt fapte reale, cum de nu le-am văzut? Spui că cei care urmăresc adevărul vor fi binecuvântați de dumnezeu. Ei bine, cutare din biserica noastră urmărește adevărul și se sacrifică pentru dumnezeu și își îndeplinește datoria în mod loial. Cum se sfârșește acest lucru pentru el? Este vânat de marele balaur roșu astfel încât abia dacă mai poate merge acasă; familia sa este destrămată – nici măcar nu își poate vedea copiii. Asta este dreptatea lui dumnezeu? Și mai este și cutare, care a fost aruncat în închisoare pentru credința lui în dumnezeu, unde a fost torturat aproape până la moarte. Unde era firea cea dreaptă a lui dumnezeu atunci? A rămas ferm în mărturia sa; nu a fost o iudă. De ce nu l-a binecuvântat și protejat dumnezeu? Și de ce a permis dumnezeu ca marele balaur roșu aproape să-l omoare în bătaie? A fost și un conducător în biserica noastră care a renunțat la familia lui și la carieră pentru lucrarea bisericii. Și-a îndeplinit datoria ani de zile și a trecut prin destul de multe greutăți, iar în final, a fost condamnat și îndepărtat pentru că a făcut puțin rău și a tulburat lucrarea bisericii. Unde era firea cea dreaptă a lui dumnezeu? Și mai sunt și frați și surori care își îndeplinesc îndatoririle în casa lui dumnezeu la o vârstă destul de fragedă, suportând greutăți și eforturi, dar imediat ce fac o greșeală și încalcă principiile, sunt emondați. Unii dintre ei plâng amarnic de teamă să nu fie îndepărtați și

eliminați, fără ca cineva să-i consoleze. De ce nu pot vedea dreptatea lui dumnezeu în asta? Mai exact, în ce fel se manifestă firea cea dreaptă a lui dumnezeu în aceste lucruri? De ce nu o pot vedea? Și mai este și cazul meu – poate că sunt puțin superficial în îndeplinirea datoriei mele și poate că uneori dezvălui o oarecare fire coruptă, dar totuși, am talent. De ce nu mă promovează casa lui dumnezeu?" Cu toate aceste chestiuni, antihriștii nu pot să vadă clar ce se întâmplă. Văd doar fenomenele externe, dar nu pot să vadă care sunt intențiile lui Dumnezeu în spatele lucrurilor. Adânc în inimile lor sunt plini de rezerve și îndoieli, de idei și noțiuni – și sunt multe noduri în inimile lor pe care nu pot să le descâlcească. Ori de câte ori se gândesc la aceste lucruri, sunt plini de doleanțe, de condamnare și blasfemie împotriva firii drepte a lui Dumnezeu. Mâhniți, își spun în sinea lor: „Dacă dumnezeu este drept, de ce sunt emondați oamenii candizi? Dacă este drept, de ce nu-i scuză pe oamenii care dezvăluie puțină corupție? Dacă este drept, de ce unii oameni, care și-au făcut datoria și au suferit atât de mult, sunt demiși, doar pentru că nu au făcut lucrare concretă? Dacă este drept, de ce am fi noi, care îl urmăm cu devotament ferm, persecutați și torturați, și posibil trimiși la închisoare, iar în unele cazuri, chiar omorâți în bătaie?" Antihriștii nu au o explicație clară pentru niciunul dintre aceste fenomene. Nu știu ce se întâmplă cu ei; nu pot să vadă clar. Deseori, ei se întreabă: „Este dumnezeul în care cred drept sau nu? Dumnezeul care este drept există sau nu? Unde este el? Când ne confruntăm cu dificultăți, când suntem persecutați – ce face el atunci? Poate el să ne mântuiască sau nu? Dacă dumnezeu este drept, de ce nu îl distruge pe Satana? De ce nu distruge marele balaur roșu? De ce nu pedepsește această omenire ticăloasă? De ce nu ne face dreptate și nu susține echitatea pentru noi, cei care credem în el și am suferit teribil? De ce nu ne apără? Noi urâm diavolii și pe Satana și urâm oamenii răi – de ce nu răzbună dumnezeu nemulțumirile noastre?" Un „de ce" după altul, venind neîncetat din inima unui antihrist, ca o mitralieră, incontrolabil prin orice mijloace. Când nu pot să controleze aceste lucruri, de ce nu vin înaintea lui Dumnezeu să se roage și să caute sau de ce nu citesc cuvintele Sale și nu caută frați și surori pentru părtășie? Nu vor rezolva ei atunci aceste probleme, una câte una? Este într-adevăr rezolvarea acestor probleme un lucru dificil de făcut? Dacă adopți o atitudine de supunere față de Dumnezeu și adevăr, una de acceptare a adevărului, aceste probleme nu mai sunt probleme – pot fi toate rezolvate. De ce nu pot antihriștii să facă asta? Pentru că nu acceptă adevărul, nu cred despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul și nu recunosc adevărul. Nu se pot supune suveranității și tuturor rânduielilor lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să accepte de la El toate lucrurile care se întâmplă. De aceea antihriștii sunt plini în inimile lor de îndoieli cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Când se confruntă cu teste, îndoielile care le umplu inima vor ieși la iveală, și, în sufletul lor, Îl vor chestiona pe Dumnezeu: „Dacă dumnezeu este drept, de ce ne lasă să suferim atât de mult? Dacă dumnezeu este drept, de ce nu are milă de aceia dintre noi care au îndurat multă suferință urmându-l pe hristos? Dacă dumnezeu este drept, de ce nu îi protejează pe aceia dintre noi care se sacrifică pentru el și își îndeplinesc îndatoririle,

sau nu ne protejează familiile? Dacă dumnezeu este drept, de ce permite ca unii oameni care cred sincer în el să moară în închisoare, de mâna marelui balaur roșu?" Apoi încep să vocifereze împotriva lui Dumnezeu: „Dacă dumnezeu este drept, nu ar trebui să ne lase să suferim atât de mult; dacă dumnezeu este drept, nu ar trebui să ne disciplineze și să ne dezvăluie fără nicio logică; dacă dumnezeu este drept, ar trebui să tolereze toate faptele noastre rele și să ne ierte toată negativitatea și slăbiciunile și să facă concesii pentru toate fărădelegile noastre. Dacă nu poți să faci nici măcar aceste lucruri, atunci tu nu ești un dumnezeu drept!" Toate acestea sunt lucruri pe care antihriștii le au în minte. Sunt plini de noțiuni despre Dumnezeu și nu caută deloc adevărul pentru a le înlătura. Când vine ziua în care sunt revelați, acele noțiuni vor izbucni inevitabil. Aceasta este mentalitatea urâtă și adevărata față a antihriștilor.

Antihriștii nu recunosc și nu acceptă adevărul și cu atât mai puțin recunosc faptul că Dumnezeu este Creatorul, așa că, pentru ei, firea cea dreaptă a lui Dumnezeu rămâne o mare întrebare deschisă. Și, odată cu trecerea timpului, cu apariția evenimentelor și a diferitelor probleme, acel semn de întrebare al lor devine din ce în ce mai mare și, treptat, se transformă într-un X. Ce semnifică acel X? Înseamnă că ei neagă în mod categoric faptul că Dumnezeu este drept. Iar când acea barare a fost trasată – când un antihrist neagă faptul că Dumnezeu este drept – toate fanteziile și dorințele lui se năruiesc. Gândiți-vă la asta: care este punctul de plecare spre o astfel de consecință? (Antihriștii consideră că, prin credința lor în Dumnezeu, ar trebui să fie binecuvântați și să primească protecția Sa. Prin urmare, atunci când Dumnezeu face lucruri care nu sunt în concordanță cu noțiunile și închipuirile lor, ei simt că El nu este drept și nu pot accepta acest lucru din partea Lui. De asemenea, ei nu se roagă lui Dumnezeu și nu caută adevărul odată ce au apărut noțiunile lor despre Dumnezeu și nu le pot înlătura cu promptitudine. În acest fel, noțiunile lor se acumulează și se adună – asta este ceea ce duce la o astfel de consecință, în final.) Vorbiți despre fenomene de suprafață; nu ajungeți la rădăcină. De ce spun asta? Pentru că există ceva la rădăcina capacității antihriștilor de a se comporta astfel și de a avea astfel de păreri, a capacității lor de a se îndoi și de a-L nega pe Dumnezeu. Este un lucru determinat, desigur, de natura-esența unui antihrist. Aceasta este rădăcina – o vom lăsa aici. Cauza primară, așadar, este că, de la bun început, antihriștilor le-a lipsit iubirea de adevăr sau acceptarea lui. De ce nu acceptă ei adevărul? Și acest lucru are rădăcina sa: ei nu recunosc că Dumnezeu este adevărul, că ale Sale cuvinte sunt adevărul – și, din moment ce nu recunosc acest lucru, nu îl pot accepta. Dat fiind că nu acceptă adevărul, pot să se uite la vreo problemă cu privirea adevărului? (Nu.) Nu pot face asta – deci, care sunt consecințele? Ei nu pot vedea lucrurile care li se întâmplă așa cum sunt de fapt, oricare ar fi acestea – lucruri mari și mici care se întâmplă în jurul lor, precum și cuvintele altora. Nu pot să vadă oamenii sau evenimentele așa cum sunt de fapt – nu pot să vadă dincolo de nimic. Unele lucruri par pe dinafară a fi așa cum spun ei, dar nu sunt așa, în esență. Acest lucru are legătură cu adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul și nu îl accepți, poți să înțelegi adevărul

implicat în aceste lucruri? Nu, așa că tot ce poți face este să analizezi și să studiezi lucrurile cu privirea, cunoștințele și creierul unui om. Ce rezultate va produce un astfel de studiu? Vor fi în conformitate cu adevărul? Vor fi în conformitate cu cerințele și intențiile lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Este ca în povestea lui Iov, pe care o cunosc toți cei care cred în Dumnezeu. Toți cei care recunosc și acceptă adevărul și care sunt capabili să creadă în Dumnezeu și să I se supună, îl laudă și îl admiră pe Iov în inimile lor; toți doresc să fie o persoană ca Iov. De asemenea, laudă și admiră expresiile de laudă ale lui Iov pentru Dumnezeu și cunoașterea Lui în mijlocul încercărilor sale. Oamenii pot să înțeleagă în inimile lor că diferitele necazuri și agonii prin care a trecut Iov au fost lucrarea lui Dumnezeu. În general, Iov, ca persoană, reprezintă ceva la care aspiră toți cei care urmăresc adevărul. Cu toții doresc să-i urmeze exemplul și să fie o astfel de persoană. Așadar, cum se obține un astfel de final pozitiv? Care este fundamentul său? Credința sinceră și recunoașterea că acesta este adevărul, că toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu – pe acest fundament, o persoană ajunge, pas cu pas, să-și dorească să fie ca Iov, să devină o persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Ea crede în toate acestea și le recunoaște în inima sa și, în cele din urmă, dobândește o aspirație față de ele, pe care continuă să o urmărească în viața sa. Pentru a obține un astfel de rezultat, este fundamental să recunoaștem toate acestea și să credem în ele din inimă. Prin urmare, au antihriștii o astfel de recunoaștere și credință? Nu au. Cum văd antihriștii toate lucrurile prin care a trecut Iov? Cred ei că tot ceea ce a făcut Dumnezeu are o semnificație? Pot ei să vadă că toate acestea au fost conduse de El? Nu pot să vadă acest lucru și nici faptul că tot ce a făcut Dumnezeu are semnificație. Ce văd ei în asta? Iov avea o mare avere, cu oi și boi cât să umple un munte și cei mai frumoși fii și fiice din țară. Acest lucru îl văd. Și apoi, după toate suferințele sale, Dumnezeu l-a binecuvântat din nou. Ce văd ei în asta? Ar spune: „A dat ceva la schimb pentru acele binecuvântări – le-a câștigat. Este cât se poate de corect ca dumnezeu să le fi oferit.” În înțelegerea lor generală a chestiunii, este perspectiva antihriștilor una de acceptare a adevărului și supunere față de Dumnezeu? (Nu.) Ce fel de perspectivă adoptă atunci? Există doar o perspectivă din care antihriștii privesc întreaga chestiune, iar aceasta este cea a unui neîncrezător. Un neîncrezător se uită dacă se face profit, sau se obține un avantaj, sau se suferă pierderi; cum să profite și cum să nu o facă; ce ar duce la pierderi și suferință; și ce nu merită făcut și ce merită. Acesta este punctul de vedere al neîncrezătorilor. Neîncrezătorii privesc, tratează și fac totul în acest mod, cu acest tip de esență. Aceasta este atitudinea antihriștilor față de firea cea dreaptă a lui Dumnezeu.

B. Disprețuirea atotputerniciei lui Dumnezeu

Cum văd antihriștii atotputernicia lui Dumnezeu? Se poate spune că, pentru un antihrist, cuvântul „atotputernicie” este unul foarte emoționant, unul care îi poate stimula ambițiile și dorințele. Acest lucru se întâmplă pentru că i-ar plăcea foarte mult să fie acel

tip de persoană. Să fie atotputernic, omnipotent și omniprezent, să fie capabil să facă orice, să știe cum să facă orice, să poată să facă orice – dacă o persoană ar dobândi această capacitate, dacă ar avea această abilitate, atunci totul ar fi floare la ureche pentru aceasta. Nu ar trebui să se teamă de nimeni; ar avea cea mai înaltă autoritate, cel mai înalt statut și ar putea domni peste alții. Ar avea puterea absolută de a controla și de a-i manipula pe alți oameni. Acest lucru este mult peste posibilitățile unui antihrist și îi trădează ambițiile, dorințele și adevărata sa natură. Parte din acest lucru este faptul că expresia „atotputernicia lui Dumnezeu" îl umple cu tot felul de închipuiri, curiozități și noțiuni. O altă parte este că ar dori să dobândească o perspectivă cu privire la atotputernicia lui Dumnezeu prin credința în El, astfel încât să-și lărgească propriile orizonturi, să devină mai perspicace și să-i fie satisfăcută curiozitatea. Încă o parte este că el încearcă, totodată, să fie omnipotent, să fie venerat de mii de oameni, cu și mai mulți oameni prosternându-se în fața lui și păstrând un loc pentru el în inimile lor. Prin urmare, au antihriștii reală cunoaștere despre atotputernicia lui Dumnezeu? Au ei credință adevărată în aceasta? Din nou, este la fel ca în cazul firii drepte a lui Dumnezeu – antihriștii nu sunt doar plini de noțiuni, de închipuiri vagi și goale care nu corespund cu faptele – ei au și îndoieli profunde referitoare la atotputernicia lui Dumnezeu. Au dubii; nu cred în ea: „Atotputernicie? Unde în această lume există cineva care este atotputernic? Unde există cineva omniprezent și omnipotent? Nu există o astfel de persoană! Există mulți oameni măreți și faimoși în lume și există destui oameni cu puteri paranormale: profeți, de exemplu, și tot felul de astrologi și oameni care interpretează profeții, și nici măcar ei nu sunt omnipotenți. Tot trebuie pus un semn de întrebare în spatele «atotputerniciei lui dumnezeu» și trebuie cercetată temeinic." Prin urmare, pentru un antihrist, esența atotputerniciei lui Dumnezeu nu există, deoarece, după cum crede el: „Nu pot să-mi închipui sau să înțeleg cum ar putea dumnezeu să fie atotputernic, deci această «atotputernicie» a lui nu există. Eu nu o recunosc. Cât de mărețe sunt cu adevărat abilitățile și capacitățile lui dumnezeu? Nimeni – din trecut, prezent sau viitor – nu le-a văzut sau nu le va vedea." Antihriștii se îndoiesc și sunt nesiguri constant în inima lor, așa că tot ceea ce se întâmplă în biserică și cu frații și surorile devine subiectul și sfera cercetării lor. Ce anume cercetează ei? Ei fac cercetări în tot ceea ce apare, în tot ceea ce se întâmplă într-un grup sau unei persoane, ce a făcut Dumnezeu, cum a lucrat El, dacă există vreun semn și vreo minune în cadrul acestui lucru, orice întâmplări proaspete și unice care sunt dincolo de ceea ce poate concepe omul sau dincolo de capacitatea și posibilitățile omului. În plus, cercetează dacă vreun frate sau soră a vorbit despre o experiență în care Dumnezeu a făcut în ei o astfel de lucrare care depășește așteptările omului. Un astfel de exemplu ar fi o fată care iese dintr-o cochilie de melc de râu, ca în povestea populară, și pregătește un ospăț pentru ei în momentul în care le este cel mai foame. Un alt exemplu ar fi ca aurul să apară din senin în casa lor într-un moment în care sunt în lipsă de fonduri, sau ca urmăritorii lor să devină brusc orbi, incapabili să vadă nimic, într-un moment în care ei sunt urmăriți, iar un înger să coboare

și să le spună: „Nu te teme, copile – sunt aici ca să te ajut.” Un alt exemplu ar fi ca, în momentul în care frații și surorile sufereau bătăi sălbatice și tortură crudă, lumina mare a lui dumnezeu să strălucească și să-i orbească pe făptași, lăsându-i să se tăvălească pe podea, cerșind milă, fără să mai îndrăznească vreodată să-i lovească pe frați și surori, cu dumnezeu răzbunându-i; sau, în momentul în care citeau cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le înțelegeau oricât de mult încercau și erau pe punctul de a adormi, să vadă o siluetă în ceață care să le spună: „Nu dormi; trezește-te – iată ce înseamnă cuvintele mele”; sau, când s-a întâmplat ceva și erau pe punctul de a face o greșeală, să fie alertați de o dojană și disciplină interioară puternică că ar fi greșit să facă asta și că ar fi corect să facă altceva. Dacă oricare dintre aceste lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le pot experimenta și nu sunt capabili să le facă, s-ar întâmpla în biserică, în casa lui Dumnezeu, în oricine Îl urmează pe Dumnezeu, ar fi suficient pentru a dovedi că Dumnezeu este atotputernic. Dacă astfel de lucruri nu se întâmplă sau dacă se întâmplă destul de rar, și chiar dacă se întâmplă, sunt doar zvonuri oricum, iar astfel veridicitatea și credibilitatea lor sunt în mare măsură compromise, atunci este sau nu atotputernicia lui Dumnezeu un fapt? Deține Dumnezeu esența atotputerniciei sau nu? În inima unui antihrist, el pune semne de întrebare în spatele acestor idei.

Antihriștii urmăresc întotdeauna aceste semne, minuni și puteri paranormale în timp ce Dumnezeu lucrează, vorbește și mântuiește omul. Ei urmăresc lucruri care nu se potrivesc cu realitatea sau cu faptele. Aceste lucruri pe care le urmăresc nu au nicio legătură cu lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului, sau cu adevărul, sau cu schimbarea firii omului. Însă, cu toate acestea, sunt hotărâți să le urmărească. Sunt plini de curiozitate cu privire la atotputernicia lui Dumnezeu. Deseori, în rugăciunile lor, Îi cer lui Dumnezeu: „O, dumnezeule, ai vrea să-mi dezvălui atotputernicia ta? O, dumnezeule, nu ești tu atotputernic? Dacă ești, îți cer să rezolvi această chestiune pentru mine. Dumnezeule, dacă ești atotputernic, omnipotent și omniprezent, te implor să mă ajuți, căci mă confrunt, în acest moment, cu provocări. Dumnezeule, dacă ești atotputernic, te implor să scoți bolile din corpul meu, să iei circumstanțele pe care le înfrunt, să mă ajuți să evit pericolul. Dumnezeule, dacă ești atotputernic, te implor, pe măsură ce îmi fac datoria, să mă faci deștept și inteligent, talentat și priceput peste noapte, astfel încât să pot învăța abilitățile profesionale fără să fiu nevoit a le studia, să devin expert și să mă disting de ceilalți. O, dumnezeule, dacă ești atotputernic, îți cer să-i pedepsești și să-i răsplătești pe cei care îmi denigrează și batjocoresc credința în tine. Fă-i orbi și surzi, cu răni pe cap și puroi care să le iasă din tălpi. Lasă-i să moară ca niște câini. Dumnezeule, dacă ești atotputernic, te implor, lasă-mă să văd atotputernicia ta.” Dumnezeu a spus atât de multe cuvinte și a făcut atât de multă lucrare și totuși antihriștii ignoră aceste lucruri și le trec cu vederea; nu țin niciodată cont de cuvintele lui Dumnezeu, de lucrarea Lui și fiecare pas al lucrării Sale importante de mântuire a omului și nici nu iau aceste lucruri în serios. În schimb, sunt hotărâți să ceară semne și minuni, ca Dumnezeu să facă miracole în mijlocul lucrării Sale, cerând ca Dumnezeu să facă lucruri speciale care

să le deschidă ochii și să le satisfacă curiozitatea, pentru a-Și dovedi existența, pentru a dovedi că El este atotputernic. Ceea ce este și mai ridicol este că antihriștii chiar apelează la Dumnezeu în rugăciune: „O, dumnezeule, nu te pot vedea, prin urmare, credința mea este mică. Îți cer să-mi dezvălui persoana ta reală, chiar și doar într-un vis – îți cer să-mi dezvălui atotputernicia ta, astfel încât să pot avea credință în tine și să cred cu siguranță în existența ta. Dacă nu o faci, voi avea mereu îndoieli în credința mea în tine." Ei nu pot să vadă existența lui Dumnezeu sau să cunoască esența și firea Lui în mijlocul lucrării și cuvintelor Sale, dar ar dori ca El să facă lucruri suplimentare, lucruri de neconceput pentru om, pentru a-i întări și a le fortifica credința. Dumnezeu a spus multe cuvinte și a făcut multă lucrare și totuși, oricât de practice sunt cuvintele Sale, oricât de edificatoare sunt adevărurile pe care le rostește pentru oameni, oricât de urgent au ei nevoie să le înțeleagă, antihriștii nu sunt interesați și nu le iau în serios. Ba chiar, cu cât Dumnezeu vorbește mai mult, cu cât face mai multă lucrare specifică, cu atât se simt mai dezgustați, iritați și potrivnici. Mai mult, chiar va apărea în ei condamnarea față de Dumnezeu și hulirea Lui; vor vocifera împotriva Lui: „Atotputernicia ta se află în aceste cuvinte? Asta este tot ceea ce faci – exprimi cuvinte? Dacă nu ai vorbi, nu ai fi atotputernic? Dacă ești atotputernic, atunci nu vorbi. Nu folosi discursul sau părtășia despre adevăr și aprovizionarea omului cu adevăr pentru a ne permite să dobândim viața și să realizăm schimbarea firii. Dacă ne-ai face pe toți să devenim îngeri peste noapte, mesagerii tăi – abia asta ar fi atotputernicie!" Pe măsură ce Dumnezeu Își rostește cuvintele și Își face lucrarea, natura antihriștilor este dezvăluită și expusă, puțin câte puțin, fără nicio ascundere, iar esența lor de a fi scârbit și de a rezista adevărului este, de asemenea, dezvăluită în totalitate. Firea și esența antihriștilor care disprețuiesc identitatea și esența lui Dumnezeu sunt, de asemenea, expuse și dezvăluite, puțin câte puțin, odată cu trecerea timpului și avansarea neîntreruptă a lucrării lui Dumnezeu. Antihriștii urmăresc lucruri vagi; ei urmăresc să vadă semne și minuni – și, conduși de această ambiție și dorință care nu corespunde realității, natura lor de a fi scârbiți de adevăr și de a-l urî este adusă la lumină. Prin contrast, cei care realmente urmăresc realitatea și adevărul, care cred în lucruri pozitive și le iubesc, văd atotputernicia lui Dumnezeu în procesul lucrării și cuvintelor Lui – iar ceea ce acești oameni pot să vadă, să dobândească și să cunoască reprezintă exact lucrurile pe care antihriștii nu vor fi niciodată capabili să le cunoască și să le dobândească. Antihriștii cred că, dacă oamenii ar dobândi viața de la Dumnezeu, ar trebui să existe semne și minuni; ei cred că, fără semne și minuni, dobândirea vieții și a adevărului doar din cuvintele lui Dumnezeu și, astfel, obținerea schimbării firii și dobândirea mântuirii sunt imposibile. Pentru un antihrist, acest lucru reprezintă o imposibilitate eternă – nu stă în picioare. De aceea, el așteaptă și se roagă neobosit, în speranța că Dumnezeu îi va dezvălui semne și minuni și va face miracole pentru el – iar dacă nu o face, atunci atotputernicia Lui nu există. Implicația din spatele acestui lucru este că, dacă atotputernicia lui Dumnezeu nu există, atunci Dumnezeu cu siguranță nu există. Aceasta este logica antihriștilor. Ei condamnă dreptatea lui Dumnezeu și condamnă atotputernicia Lui.

În timp ce Dumnezeu mântuiește oamenii, antihriștii nu sunt deloc interesați de cuvintele Lui, de diversele Sale cerințe și de intențiile Lui. Ei se împotrivesc acestor lucruri și sunt scârbiți de ele, din adâncul inimii. Ceea ce îi interesează nu este realitatea tuturor lucrurilor pozitive, nici mântuirea și desăvârșirea pe care omul le poate dobândi ca rezultat al urmăririi adevărului și al supunerii față de orchestrările lui Dumnezeu. Așadar, ce îi interesează atunci? Îi interesează ca dumnezeu să dezvăluie semne și minuni și să facă miracole pentru ca ei să le vadă, ca el să le permită să dobândească perspectivă în acest mod și să îi facă să se transforme în oameni remarcabili, în supraoameni, în oameni cu puteri speciale, extraordinari. Ei doresc să scape de titlul, identitatea și statutul muritorilor, al oamenilor de rând și al oamenilor corupți prin atotputernicia lui dumnezeu. Așadar, indiferent de noțiunile sau problemele pe care le au în mijlocul lucrării lui Dumnezeu, ei nu caută adevărul pentru a le înlătura. Nu numai că sunt incapabili să înțeleagă adevărul sau să realizeze o schimbare a firii – nu, ei totodată Îl vor judeca, Îl vor condamna și se vor împotrivi lui Dumnezeu din cauza a tot ceea ce face El și nu corespunde noțiunilor lor. În ochii antihriștilor, toată lucrarea practică pe care o face Dumnezeu reprezintă ceva ce ei nu recunosc – este ceea ce ei condamnă. În final, aceste opinii și aceste definiții ale lui Dumnezeu sunt cele care îi conduc spre a nega complet existența esenței lui Dumnezeu în inimile lor și, mai mult, spre a condamna, a denigra și a huli existența esenței lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă deoarece credința lor în Dumnezeu este stabilită pe fundamentul că dumnezeu este atotputernic, că dumnezeu le va rezolva nemulțumirile, că îi va răzbuna, că pentru ei, el îi va învinge pe toți cei pe care îi urăsc și îi disprețuiesc – că dumnezeu le va satisface dorințele și ambițiile. Acesta este fundamentul credinței lor în Dumnezeu. Dar, ajungând până în prezent, acești oameni răi văd acum că un astfel de dumnezeu nu există și că nu există nicio posibilitate ca Dumnezeu să facă ceva pentru ei. Din perspectiva lor, aceasta este o situație destul de nefavorabilă pentru ei – este groaznică. Prin urmare, după ce au experimentat multe lucruri, nedumeririle și îndoielile lor cu privire la Dumnezeu devin din ce în ce mai puternice, până când se hotărăsc să-L părăsească pe Dumnezeu și casa Lui, să urmărească lumea, să urmeze tendințe rele și să se arunce în brațele Satanei. Așa ajung acești oameni. Judecând după atitudinea pe care o au antihriștii față de firea cea dreaptă a lui Dumnezeu și față de atotputernicia Lui, ei sunt, de fapt, neîncrezători. Nu au nici cea mai mică fărâmă de credință în Dumnezeu, nici cea mai mică fărâmă de supunere sau acceptare pentru ceea ce face Dumnezeu. Când vine vorba de lucrurile pozitive și de adevăr, ei sunt dezgustați de acestea și li se împotrivesc. De aceea, indiferent cum privești lucrurile, esența de neîncrezător a antihriștilor există cu adevărat. Nu este ceva ce le impun alții și nu este o exagerare – această esență a lor este definită pe baza tuturor opiniilor și abordărilor pe care le dezvăluie când li se întâmplă lucruri.

Antihriștii cred în Dumnezeu ani de zile fără a fi capabili să vadă faptul că Dumnezeu este suveran peste soarta omului. Ei nu pot să înțeleagă acest lucru. Ei nu pot să înțeleagă un fapt, deși acesta se află chiar sub ochii lor – nu înseamnă asta că sunt orbi?

Firea cea dreaptă a lui Dumnezeu și atotputernicia Lui sunt adesea dezvăluite în lucrarea bisericii, în aleșii Săi și în tot felul de lucruri care se întâmplă. Dumnezeu le permite oamenilor să vadă aceste lucruri peste tot – însă antihriștii, fiind orbi, nu le pot vedea. Când antihriștii Îl urmează pe Dumnezeu de ani de zile, vor spune acea frază celebră: „Am crezut în dumnezeu atâția ani și ce am câștigat?" Se pare că, într-adevăr, nu au câștigat nimic. Dumnezeu Și-a dedicat viața omului, dar antihriștii nu au câștigat nimic. Nu este acest lucru jalnic? Ba chiar este! Acea frază a antihriștilor ilustrează atât de bine problema. Toți cei care aud cuvintele lui Dumnezeu și experimentează lucrarea Lui, care-I acceptă cuvintele drept viața lor, ar spune: „Am crezut în Dumnezeu atâția ani și am câștigat atât de multe de la El. Nu doar har și binecuvântări, protecția și mila Lui – ceea ce este mai important este că de la Dumnezeu am înțeles și am dobândit atât de multe adevăruri. Trăim cu asemănarea oamenilor, cu demnitate. Știm cum să ne comportăm. Îi datorăm atât de multe lui Dumnezeu. Comparativ cu prețul pe care îl plătește El, cu ceea ce face pentru noi, micile noastre greutăți nici nu merită menționate. Omul ar trebui să răsplătească iubirea lui Dumnezeu." Antihriștii, însă, sunt fix opusul. Ei spun: „Dumnezeu a lucrat în acești ultimi ani, deci cum se face că nu am dobândit nimic? Voi toți spuneți că ați dobândit ba una, ba alta, ați avut ba o experiență, ba cealaltă – dar oare acele experiențe vă vor ține sătui? Ce valoare au acele experiențe? Pe lângă binecuvântări, har, vederea unor semne și minuni, nu sunt ele complet nevrednice de a fi menționate? De aceea simt eu că, în numeroșii mei ani de credință în dumnezeu, nu am câștigat nimic. Comparativ cu suferința pe care am îndurat-o, cu lucrurile de care m-am lepădat și pe care le-am sacrificat pentru dumnezeu, lucrurile pe care le-am câștigat nu au meritat deloc! Ce altceva este adevărul în afară de câteva afirmații și teorii? Ce altceva este el în afară de câteva doctrine? Am auzit aceste cuvinte, aceste adevăruri și nu simt că s-a realizat vreo schimbare monumentală în mine! În primul rând, mintea mea nu este atât de ageră când mă gândesc la lucruri. În plus, mă apropii de bătrânețe, iar sănătatea mea nu devine mai bună ca înainte. Părul meu este cărunt, am mai multe riduri pe față – ba chiar am pierdut câțiva dinți și nu au crescut alții noi în locul lor. Dumnezeu spune că cei care sunt mântuiți sunt ca niște copii nou-născuți, plini de viață și iată-mă pe mine, un sac vechi de oase, cu fața unui bătrân. Nu m-am transformat într-un copil. După cuvintele lui dumnezeu, oamenii cu părul cărunt pot deveni tineri cu părul negru. Cum se face că nu m-am schimbat? Dumnezeu spune că va transforma complet oamenii, dar mie nu mi s-a întâmplat asta; nu am devenit o persoană nouă. Sunt tot eu și, când mi se întâmplă lucruri, tot trebuie să-mi dau seama de unul singur cum să le gestionez. Dificultățile mele trupești se accentuează și ele – sunt deseori slab și negativ. Și, în plus, memoria mea a fost proastă în ultimii doi ani. Citesc atât de mult cuvintele lui dumnezeu, dar el nu mi-a întărit memoria. Nu poate dumnezeu să le dea oamenilor o abilitate specială, una care să împiedice trupurile lor să îmbătrânească? Simt că cea mai mare problemă acum este transformarea completă a oamenilor; adevărul nu pare să poată rezolva această problemă. Dacă dumnezeu ar

spune ceva care ar putea transforma cu adevărat pe cineva într-o persoană nouă, cu înfățișarea unui înger strălucitor, care se poate desprinde de trup, care poate trece prin pereți solizi, care, atunci când se confruntă cu persecuția și pericolul, poate să rostească o incantație și să dispară și să fie pentru totdeauna de neatins – dacă, citind des cuvintele lui dumnezeu, părul oamenilor nu ar încărunți și fețele lor nu s-ar umple de riduri și le-ar crește dinți noi în locul celor pierduți – asta ar fi grozav! Asta înseamnă să fii complet transformat! Dacă dumnezeu ar face aceste lucruri, atunci aș crede, fără nicio reținere, că el este dumnezeu. Dacă el continuă să vorbească și să predice adevărul, atunci credința mea se va epuiza curând; în scurt timp, nu voi mai putea continua să cred și poate că nu voi mai putea să-mi îndeplinesc datoria. Nu voi mai vrea." În perioada în care un antihrist Îl urmează pe Dumnezeu, în inima lui vor apărea deseori cerințe la adresa lui Dumnezeu și tot felul de îndoieli și cerințe exigente vor apărea adesea în noțiunile sale, iar ca răspuns la mediile lui și la dorințele personale, îi vor veni tot felul de gânduri ciudate. Există doar un lucru, totuși: ei nu pot să înțeleagă cuvintele pe care le rostește Dumnezeu și nu pot să vadă faptul că Dumnezeu lucrează pentru a mântui omul și cu atât mai puțin pot să înțeleagă faptul că tot ceea ce face Dumnezeu este menit să mântuiască omul, că este totul menit să-i permită omului să realizeze o schimbare de fire. Așadar, pe măsură ce continuă să creadă, își pierd motivația; pe măsură ce continuă să creadă, în inimile lor apar sentimente de negativitate și deznădejde și au sentimente și gânduri de retragere, de renunțare. În ceea ce privește esența lui Dumnezeu, nu te gândi dacă vor crede în ea sau o vor recunoaște sau o vor accepta – pe măsură ce continuă să creadă, nici măcar nu se vor mai obosi să se preocupe de această chestiune. De aceea, atunci când spui în părtășie că un lucru reprezintă dreptatea lui Dumnezeu și atotputernicia și suveranitatea Lui, că oamenii ar trebui să se supună acestui lucru și să-l cunoască, antihriștii nu vor scoate niciun sunet, la exterior – nu vor exprima nicio opinie. Pe dinăuntru, însă, va apărea repulsia: nu vor dori să asculte; nu vor fi dispuși să asculte; unii dintre ei se vor ridica pur și simplu și vor pleca. Când toți ascultă predici, când alții au părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, când frații și surorile au, cu mare entuziasm, părtășie despre mărturia lor pe baza experienței – ce fac antihriștii? Beau ceai, citesc reviste, se joacă pe telefoanele lor, bârfesc aiurea. Iar protestând și împotrivindu-se prin aceste acțiuni tăcute, ei caută să confirme prin comportamentele lor că tot ceea ce face Dumnezeu este inutil: „Voi doar încercați să raționalizați lucrurile, amăgindu-vă – dumnezeu și adevărul pur și simplu nu există, și este de-a dreptul imposibil ca omenirea să fie mântuită de dumnezeu!" În ochii lor, toți cei care cred în adevăr, se supun lui Dumnezeu și cred în faptul că Dumnezeu poate mântui omenirea sunt netoți – sunt toți lipsiți de minte și au fost cu toții păcăliți. Ei cred că soarta unei persoane este în propriile mâini, că nu-i poți lăsa pe alții să orchestreze pentru tine, că oamenii nu sunt marionete, ci au minți și abilitatea de a se gândi independent la probleme – iar dacă cineva nu poate să-și controleze propria soartă, atunci este un rebut, o persoană inferioară. Prin urmare, orice s-ar întâmpla, nu sunt

dispuși să-I încredințeze lui Dumnezeu soarta lor pentru ca El să o controleze. Aceasta este atitudinea antihriștilor față de tot ceea ce face Dumnezeu. Ei rămân de la început până la final spectatori și neîncrezători care joacă rolul de slujitori ai Satanei. Sunt profitori și instigatori – sunt răufăcători care s-au strecurat înăuntru.

C. Disprețuirea sfințeniei și unicității lui Dumnezeu

Antihriștii nu recunosc sau nu cred câtuși de puțin în dreptatea și atotputernicia din firea-esență a lui Dumnezeu și cu atât mai puțin au vreo cunoaștere despre acestea. Desigur, le este și mai dificil să creadă în sfințenia și unicitatea lui Dumnezeu, să o recunoască și să o cunoască. Prin urmare, atunci când Dumnezeu menționează că El ar vrea ca oamenii să fie cinstiți, că ar vrea ca ei să fie ființe create cu picioarele pe pământ care se pot menține pe pozițiile lor, în antihrist apar ideile și îl cuprinde o atitudine, un sentiment. El spune: „Nu este dumnezeu preamărit? Nu este el suprem? Dacă da, cerințele pe care el le pune omului ar trebui să fie mărețe și preamărite. Am crezut că dumnezeu este atât de misterios; n-aș fi crezut că el i-ar cere omului lucruri atât de neînsemnate. Acestea pot fi considerate adevăruri? Sunt prea simple! Ar fi corect ca cerințele lui dumnezeu să fie ridicate în slăvi: ar trebui să fii o super-persoană, o persoană grozavă, capabilă – asta ar trebui să-i ceară dumnezeu omului să facă. El ar vrea ca o persoană să fie cinstită – este aceasta într-adevăr lucrarea lui dumnezeu? Nu este un lucru contrafăcut?” În adâncul inimilor lor, antihriștii nu numai că se împotrivesc adevărului – pe măsură ce o fac, le vine și să hulească. Nu înseamnă asta că ei disprețuiesc adevărul? Ei sunt plini de dispreț și desconsiderare față de cererile lui Dumnezeu; le definesc și le tratează cu o atitudine de dispreț, desconsiderare, sarcasm și batjocură. În mod evident, antihriștii sunt abjecți prin firea-esență pe care o au; sunt incapabili să accepte lucruri sau cuvinte care sunt adevărate, frumoase și practice. Esența lui Dumnezeu este adevărată și practică, iar cerințele Sale de la oameni sunt în concordanță cu ceea ce au nevoie oamenii. „Grandios și preamărit”, așa cum menționează antihriștii – ce înseamnă asta? Este un lucru fals, pompos și lipsit de substanță; corupe oamenii și îi induce în eroare; îi face să cadă și îi îndepărtează de Dumnezeu. În schimb, adevărurile exprimate de Dumnezeu și viața Lui sunt fidele, încântătoare și practice. Odată ce o persoană a experimentat cuvintele lui Dumnezeu o vreme, va descoperi că doar viața lui Dumnezeu este cea mai încântătoare, că doar cuvintele Lui pot schimba oamenii și pot deveni viața lor și reprezintă ceea ce au nevoie oamenii – în timp ce acele opinii și zicale mărețe și preamărite propuse de Satana și de antihriști sunt diametral opuse adevărului și realității cerințelor lui Dumnezeu de la om. Prin urmare, pe baza esenței de acest fel a antihriștilor, ei sunt complet incapabili să accepte sfințenia și unicitatea lui Dumnezeu. Nu există absolut nicio șansă ca ei să recunoască aceste lucruri. Iar în ceea ce privește diferitele fațete ale firii și esenței corupte ale oamenilor care sunt expuse de Dumnezeu – intransigența și aroganța lor, firile lor de înșelăciune, ticăloșie, de aversiune față de adevăr și de cruzime – antihriștii

nu le acceptă deloc. Iar în ceea ce privește judecata lui Dumnezeu cu privire la oameni și dojana Sa severă, antihriștii nu numai că sunt incapabili să recunoască sfințenia și frumusețea lui Dumnezeu în acestea – din contră, în inimile lor, simt aversiune față de acele cuvinte rostite de Dumnezeu și se împotrivesc lor. De fiecare dată când citesc cuvintele lui Dumnezeu care mustră, judecă și expun firea coruptă a omului, le urăsc și vor să înjure. Dacă cineva le spune că sunt aroganți, intransigenți, ticăloși care simt aversiune față de adevăr, se vor certa cu acea persoană și o vor înjura de strămoșii ei; iar dacă cineva le expune esența coruptă și îi condamnă, este ca și cum acea persoană ar intenționa să-i omoare – nu vor accepta sub nicio formă acest lucru. Din cauza că antihriștii au o astfel de esență și dezvăluie astfel de lucruri, sunt identificați, fără să știe, și izolați și dezvăluiți involuntar în casa lui Dumnezeu și în biserică. Ambiția și dorința lor rămân adesea neîmplinite și astfel, le crește ura pentru cuvintele rostite de Dumnezeu, pentru existența Sa și pentru expresia „adevărul domnește în casa lui Dumnezeu”. Dacă le spui această expresie, vor dori să se lupte cu tine până la moarte, să te chinuiască până la moarte. Nu arată asta, în sine, că antihriștii sunt ostili față de Dumnezeu? Ba da, cu siguranță! Dacă cineva ar spune: „Dumnezeu este unic; omul nu trebuie să venereze nicio persoană și niciun idol, în afară de El”, ar fi un antihrist dispus să audă asta? (Nu.) De ce nu? Aceste cuvinte îl condamnă, nu-i așa? Nu îl privează acestea de dreptul său de a fi dumnezeu? Ar fi el fericit fără dreptul de a fi dumnezeu, fără acea speranță? (Nu.) De aceea, dacă ar fi să îl expui, să îi distrugi funcția și reputația, fără ca nimeni să-l venereze, să-l faci incapabil să câștige oameni de partea sa, fără statut, și-ar întinde ghearele lui malefice și demonice pentru a te chinui. Când se întâmplă lucruri într-o biserică și cineva intenționează să le raporteze Celui de mai sus, conducătorul bisericii, dacă este un antihrist, îi va permite acelei persoane să facă raportul? Nu va trece de acesta. Va spune: „Dacă faci acel raport, tu vei suporta consecințele! Dacă cel de mai sus ne emondează și îndepărtează oameni din biserica noastră, mă voi asigura că vei regreta – îi voi face pe toți să te abandoneze. Atunci vei simți pe pielea ta cum este să fii îndepărtat!” Nu o înfricoșează și nu o amenință acest lucru pe acea persoană care ar fi făcut un raport? Antihristul spune: „Dumnezeu este unic, nu-i așa? În regulă; voi fi și eu unic. Ce spun eu se face în biserica noastră. Indiferent ce vrei să faci, trebuie să treci de mine – iar de mine nu treci. Vrei să treci de mine? Va trebui să o faci peste cadavrul meu! Eu domnesc în biserica noastră; aici se face ceea ce spun eu. Eu sunt adevărul – eu sunt cel unic!” Nu este aceasta manifestarea unui diavol? Ba da – chipul său diabolic expus, cuvintele sale diabolice rostite.

În ceea ce privește modul în care antihriștii tratează esența lui Dumnezeu, ei trec de la neîncredere și îndoieli la așteptare și testare și, în cele din urmă, la judecată și hulire. Acest lucru îi conduce, pas cu pas, într-o mlaștină, într-un abis fără fund, și îi îndreaptă către calea de a se împotrivi lui Dumnezeu și de a fi dușmanii Săi, în totală opoziție cu El și vociferând împotriva Lui până la capăt, de unde nu există întoarcere. Ei nu doar că nu recunosc existența esenței lui Dumnezeu – în schimb, răsar în ei tot felul de noțiuni

și închipuiri despre fiecare aspect al esenței lui Dumnezeu, cu care îi induc în eroare pe oamenii din jurul lor și pe cei cu care intră în contact. Țelul lor este de a-i face pe cât mai mulți oameni la fel ca ei, punând la îndoială existența lui Dumnezeu și existența esenței Lui. Atunci când mor, chiar i-ar trage și pe alții după ei. Nu le este suficient să facă lucruri rele pe cont propriu – vor să găsească și pe alții care să îi însoțească, să facă lucruri rele împreună cu ei, să se împotrivească lui Dumnezeu și să tulbure lucrarea casei Lui, să pună la îndoială și să nege existența Lui împreună cu ei. Antihriștii sunt plini de noțiuni și închipuiri despre fiecare aspect al esenței lui Dumnezeu. Nu numai că sunt incapabili să cunoască esența lui Dumnezeu din tot ceea ce face El – totodată, ei vor analiza, vor studia, vor testa cu rigurozitate și vor judeca esența lui Dumnezeu și chiar se vor confrunta în secret cu Dumnezeu, spunând: „Nu ești tu unic? Nu ești tu dumnezeul care deține suveranitatea asupra sorții omenirii? Cum ai putea să permiți să li se întâmple astfel de lucruri oamenilor care cred în tine? Dacă tu ești dumnezeul unic, nu ar trebui să permiți niciunei forțe inamice să pătrundă în locul unde se desfășoară lucrarea ta.” Ce fel de vorbe sunt acestea? De fiecare dată când se întâmplă ceva în biserică, antihriștii vor fi primii care vor ieși în față și vor spune lucruri subversive, cuvinte negative și de judecată. Vor fi primii care se vor ridica și se vor certa cu Dumnezeu, confruntându-L, cerându-I să facă ba un lucru, ba altul. Antihriștii sunt bucuroși peste măsură mai ales în acele momente în care casa lui Dumnezeu se confruntă cu dificultăți sau probleme grave. Acelea sunt momentele în care este cel mai fericit și mulțumit, când sare cel mai sus de bucurie. Nu numai că nu este capabil să susțină interesele casei lui Dumnezeu – nu, el stă pe margine, privind și râzând, așteptând cu nerăbdare ca răzvrătirea să apară în casa lui Dumnezeu, ca toți aleșii Lui să fie capturați și despărțiți, iar lucrarea casei Sale să nu mai poată progresa. Atunci ar fi la fel de fericit ca în ajunul Anului Nou. Iar de fiecare dată când un lucru care se întâmplă în casa lui Dumnezeu este rezolvat și soluționat, când frații și surorile au învățat o lecție din el, acela este momentul în care va fi pronunțată „sentința” antihriștilor. Este și momentul în care antihriștii sunt cei mai deznădăjduiți, triști și plini de disperare. Nu suportă să vadă că frații și surorile o duc bine, sau că discipolii lui Dumnezeu au credință și sunt plini de încredere în timp ce Îl urmează; nu suportă să vadă că frații și surorile își schimbă firile sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, că își îndeplinesc cu loialitate îndatoririle și că lucrarea merge din ce în ce mai bine. Nu suportă să vadă că biserica înflorește sau că planul de gestionare al lui Dumnezeu se dezvoltă treptat într-o direcție bună – cu atât mai mult detestă atunci când oamenii predică mereu cuvintele lui Dumnezeu, sunt martori pentru El și Îi laudă frumusețea și firea Sa dreaptă. Și mai mult decât atât, ei urăsc momentul în care oamenii Îl caută pe Dumnezeu, se roagă Lui și caută cuvintele Sale, indiferent de ce li se întâmplă, supunându-se Lui și respectând orchestrarea Sa. Chiar și atunci când antihriștii mănâncă de la casa lui Dumnezeu, se bucură de cuvintele lui Dumnezeu și de toate beneficiile casei Sale, își doresc deseori să aibă o șansă să râdă de casa lui Dumnezeu. El așteaptă cu nerăbdare ca toți credincioșii în Dumnezeu să fie dispersați

și ca lucrarea lui Dumnezeu să nu mai poată progresa. Prin urmare, când ceva se întâmplă cu casa lui Dumnezeu, în loc să o apere, sau să găsească soluții pentru a rezolva problema, sau să protejeze frații și surorile cu toată puterea lui, sau să se alăture lor pentru a rezolva problema la unison, venind împreună înaintea lui Dumnezeu și supunându-se suveranității Lui, antihriștii vor sta pe margine, râzând, oferind sfaturi proaste, distrugând și tulburând. Într-un moment critic, va ajuta chiar și străinii în detrimentul casei lui Dumnezeu, astfel acționând ca slujitorul Satanei, tulburând și distrugând intenționat lucrurile. Nu este o astfel de persoană un dușman al lui Dumnezeu? Cu cât momentul este mai critic, cu atât mai clar este expusă asemănarea lui diavolească; cu cât momentul este mai critic, mai încărcat de evenimente, cu atât mai detaliat și mai complet este expusă asemănarea lui diavolească; cu cât momentul este mai critic, cu atât mai mult ajutor va oferi străinilor în detrimentul casei lui Dumnezeu. Ce fel de creatură este el? Sunt astfel de oameni frați și surori? Sunt oameni care fac lucruri distructive, abominabile; sunt dușmanii lui Dumnezeu; sunt diavoli, sunt Satane; sunt oameni răi, antihriști. Nu sunt frați și surori și nu se califică pentru mântuire. Dacă ar fi cu adevărat frați și surori, oameni ai casei lui Dumnezeu, atunci, în privința oricărei probleme care ar apărea în casa Lui, s-ar uni în asentiment cu frații și surorile lor pentru a o înfrunta și a o gestiona împreună. Nu ar fi spectatori și cu atât mai puțin ar privi și ar râde. Doar astfel de oameni ca antihriștii ar sta pe margine, ar râde și ar aștepta cu nerăbdare să se întâmple lucruri rele în casa lui Dumnezeu.

Esența antihriștilor poate fi expusă în oricare și fiecare chestiune. Este destul de dificil de ascuns. Orice ar face, oricare ar fi problema, toate părerile și firile pe care le dezvăluie sunt detestabile pentru om și pentru Dumnezeu. Nu numai că el provoacă distrugere, perturbare și tulburare în tot felul de lucruri care se ivesc, râzând de pe margine – totodată, se confruntă deseori cu Dumnezeu și Îl testează. Ce înseamnă asta, să-L testeze pe Dumnezeu? (În inima lui, el nu crede în Dumnezeu și spune unele lucruri sau folosește anumite trucuri pentru a-I testa gândurile, încercând să-și dea seama care sunt acestea.) Vezi deseori că se întâmplă acest lucru. În cazul lui Iov, cum L-a testat Satana pe Dumnezeu? (Prima dată când a vorbit Satana, el a spus că dacă Dumnezeu ar lua casa și bunurile lui Iov, el nu-L va mai venera pe Dumnezeu; a doua oară, a spus că dacă Dumnezeu ar lovi în trupul și oasele lui Iov, el Îl va renega pe Dumnezeu. Satana a vrut să-l testeze pe Dumnezeu, făcând ca dezastrele să se abată asupra lui Iov.) Este acesta un test? Este aceasta o definiție exactă a termenului? (Nu.) În termeni stricți, acele pasaje se referă la o acuzație. Ce a vrut să spună Satana zicând acele lucruri a fost: „Nu ai spus tu că Iov este o persoană desăvârșită? Cu toate lucrurile bune pe care i le-ai dat, cum ar putea să nu te venereze? Dacă îi iei acele lucruri bune, crezi că te-ar mai venera atunci?” Aceasta este o acuzație. Ce fel de lucru este un test, atunci? Satana a pus bandiții să jefuiască și să prade bunurile lui Iov. Pentru Iov, acesta a fost un test. În ce fel este acesta un test? Astfel: „Nu crezi tu în dumnezeu? Odată ce îți iau aceste lucruri, să vedem dacă mai crezi în el atunci!” Și totuși cum a înțeles Iov asta? Crezând

că este o încercare de la Dumnezeu, nu s-a zbătut și nu s-a luptat și nici nu a spus nimic – s-a supus și a acceptat acest lucru de la Dumnezeu. Mai sunt și lucrurile care I s-au întâmplat Domnului Isus: Satana care L-a făcut să transforme pietre în hrană și care I-a arătat toată slava și toate bogățiile lumii, făcându-L să se plece întru venerarea acestuia. Acestea au fost ispite. Acum, ce lucruri fac antihriștii pentru a-L testa pe Dumnezeu? (Antihriștii nu au inimi cu frică de Dumnezeu. Ei fac rău, chiar cu bună știință; vor să-L testeze pe Dumnezeu ca să vadă dacă pedeapsa Lui se va abate asupra lor. Având în vedere că ei nu cred în firea cea dreaptă a lui Dumnezeu, atunci când fac rău, nu se simt vinovați.) Acela este un test. Ei abordează acest lucru cu o mentalitate de tipul „hai să încercăm și să vedem"; vor să vadă exact ce va face Dumnezeu: „Nu este dumnezeu maiestuos și mânios? Ei bine, eu tiranizez biserica și am făcut atât de multe lucruri rele pe la spatele lui dumnezeu și al oamenilor – știe dumnezeu despre acestea sau nu? Dacă nu simt nicio tristețe în interiorul meu și nu sufăr nicio pedeapsă fizică, înseamnă că dumnezeu nu știe." Ei fac mici incursiuni pentru a testa dacă Dumnezeu este sau nu atotputernic, dacă El observă profunzimea inimilor oamenilor. Asta sunt testele. Vor să confirme veridicitatea acestei chestiuni, să testeze dacă Dumnezeu va acționa cu adevărat și dacă El chiar există. Asta sunt testele.

A fost odată un antihrist în China continentală care a indus în eroare un grup de oameni. A văzut casa lui Dumnezeu organizând coruri și cântând imnuri în străinătate și s-a gândit: „Dacă puteți avea coruri în străinătate, putem și noi aici." Așa că a adus la un loc oameni din diverse locuri pentru a cânta într-un cor. A adunat și un public numeros pentru ei; a fost o scenă impresionantă. De ce a făcut asta? Pe de o parte, el întemeia o împărăție independentă, ceea ce nu necesită explicații suplimentare. Pe de altă parte, ceea ce voia să spună era: „Dumnezeul în care credem noi este adevăratul dumnezeu și avem lucrarea duhului sfânt. Poate că suntem într-un mediu ostil, cu marele balaur roșu care ne persecută și ne supraveghează îndeaproape, dar haideți să le arătăm oamenilor dacă dumnezeu ne protejează sau nu. Haideți să vedem dacă ni se poate întâmpla ceva; să vedem dacă putem fi arestați." Ce fel de mentalitate este aceasta? (Una de testare.) Este testare – înseamnă a flutura astfel de pancarte și a folosi astfel de sloganuri precum credința că Dumnezeu este atotputernic și omniprezent pentru a examina ce va face Dumnezeu de fapt, pentru a paria cu El și a se confrunta cu El. Acest lucru se numește „testare". Unii oameni, când li se spune: „Nu poți să mănânci acest lucru; îți va da dureri de stomac", zic: „Nu te cred, o să-l mănânc! Ia să vedem dacă Dumnezeu îmi dă dureri de stomac sau nu." Așa că mănâncă și, într-adevăr, li se face rău la stomac. Se gândesc în sinea lor: „De ce nu m-a protejat Dumnezeu? Acest lucru a făcut rău stomacului altor oameni, dar asta pentru că ei nu cred în Dumnezeu. Eu cred în Dumnezeu; de ce mi-a făcut rău la stomac la fel ca tuturor celorlalți?" Ce fel de comportament este acesta? (Testare.) Este un rezultat al faptului că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu. Însă, în privința antihriștilor, există ceva în plus: ei nu recunosc deloc existența esenței lui Dumnezeu, așa că fac lucrurile prin propriile eforturi și închipuiri, și nu le fac

prin credință. În schimb, ei Îl testează pe Dumnezeu. Își folosesc comportamentul, gândurile și impulsurile de moment pentru a investiga dacă Dumnezeu există sau nu și dacă atotputernicia Sa este sau nu reală și dacă El îi poate proteja cu adevărat. Dacă experimentul lor este un succes, atunci credința lor va continua pe baza aceasta; dacă eșuează, dacă Dumnezeu îi dezamăgește, ce vor face? Vor spune: „Nu voi mai crede în dumnezeu. Nu este ca și cum lui îi pasă de oameni. Toată lumea spune că dumnezeu este refugiu pentru oameni – după cum văd eu lucrurile, nu este neapărat așa. În privința acestor cuvinte, oamenii trebuie să își facă niște planuri de rezervă pentru viitor; nu pot fi atât de naivi cu privire la lucruri. Oamenii trebuie să-și rezolve singuri treburile – nu pot să se bazeze pe dumnezeu pentru toate." Acesta este rezultatul pe care l-au dedus din testul lor. Ce părere ai despre acest rezultat? Va fi acesta rezultatul pentru oameni dacă ei urmăresc adevărul? (Nu.) De ce nu? Dacă oamenii urmăresc adevărul, în cele din urmă, vor ajunge la o realizare și o răsplată bune și pozitive. Adică, indiferent ce lucruri fac oamenii, Dumnezeu are metodele și principiile Sale în ceea ce privește felul în care acționează ca răspuns și în care tratează aceste lucruri, iar oamenii au obligațiile lor de îndeplinit și propriile instincte. Dumnezeu le oferă instinctele lor; El le-a dat deja principii, așa că oamenii ar trebui să acționeze conform acestor principii sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu. În ceea ce privește unele lucruri, la suprafață, pare că Dumnezeu ar trebui să-l protejeze pe om, dar acel „ar trebui" vine de la om sau de la Dumnezeu? (De la om.) Este închipuit în mintea omului. Acel „ar trebui" nu este adevărul; nu este responsabilitatea lui Dumnezeu. Prin urmare, ce va face Dumnezeu mai exact? Dumnezeu are modurile Sale de a acționa și principiile Sale. Uneori, prin faptul că nu te protejează, El te dezvăluie, vede ce cale alegi. Alteori, prin intermediul unui mediu ostil, îți desăvârșește cunoștințele într-un anumit domeniu, lăsându-te să dobândești un aspect al adevărului și să te schimbi într-o anumită privință. Te întărește și te face să crești. Pe scurt, oricum ar acționa Dumnezeu, El are principiile și rațiunile Sale, precum și scopurile și obiectivele Sale. Dacă iei drept adevăr ideea că „Dumnezeu ar trebui să mă protejeze și ar trebui să acționeze într-un anumit fel" și o susții ca atare, având în acest sens cerințe de la Dumnezeu, atunci, când El nu va acționa în acel mod, va apărea un conflict între tine și El. Când va apărea acest conflict, nu Dumnezeu va fi vinovat. Cine va fi? (Omul.) Acest lucru începe cu o problemă în opiniile oamenilor, în adoptarea unui punct de vedere greșit, în ocuparea unei poziții greșite. Când Îi ceri lui Dumnezeu să acționeze într-un anumit fel, te vei simți destul de îndreptățit. Dar, făcând un pas înapoi, când poți să te supui și să accepți, vei simți atunci că justificările tale nu sunt fundamentate și că acestea sunt firile tale corupte și cerințele tale irațională. Când poți să accepți, Dumnezeu îți va oferi măsura de adevăr și de cunoaștere pe care ar trebui să o dobândești. Așa cum vede El lucrurile, acesta este elementul adevărului pe care s-ar cuveni să-l dobândești cel mai mult, nu un simplu har sau binecuvântare. Numai Dumnezeu știe ce este cel mai important pentru tine și-ți va oferi acel lucru la momentul potrivit și dozat. Antihriștii, pe de altă parte, nu recunosc adevărul sau lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent cine ar avea

părtășie despre adevăr și ar mărturisi despre iubirea și mântuirea lui Dumnezeu, un antihrist nu doar că va refuza să accepte, ci va simți repulsie față de acest lucru și i se va împotrivi. Aceasta este diferența dintre antihriști și oamenii obișnuiți corupți.

Vom încheia aici părtășia noastră despre caracteristica antihriștilor de a nega identitatea lui Dumnezeu și esența unicității Sale. Mai aveți alte întrebări? (Dumnezeule, am o întrebare. Întâlnesc mulți credincioși în Domnul atunci când predică Evanghelia și toți sunt hotărâți să susțină părerea lui Pavel care spune: „Pentru mine a trăi este hristos." Ei cred că dacă pot să atingă standardul cuvintelor lui Pavel, pot să devină dumnezeu. Este aceasta o altă manifestare a antihriștilor și totodată o negare a esenței unicității lui Dumnezeu?) Mai mult sau mai puțin. Principalul motiv pentru care antihriștii neagă unicitatea lui Dumnezeu este acela că ei își doresc să fie dumnezeu. Cuvintele lui Pavel sunt preferatele lor, în mod deosebit: „Pentru mine, a trăi este hristos, a trăi este dumnezeu, cu viața lui dumnezeu, eu sunt dumnezeu." Ei cred că, dacă acest mod de a privi lucrurile este adevărat, au speranța de a deveni dumnezeu, de a domni ca regi și de a-și exercita controlul asupra oamenilor; dacă nu, atunci speranțele lor de a domni ca regi și de a deveni dumnezeu sunt distruse. Pe scurt, Satana vrea întotdeauna să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu – la fel și antihriștii: și ei au această esență. De exemplu, printre cei care Îl urmează pe Dumnezeu, există oameni care Îl înalță în permanență pe Dumnezeu și mărturisesc pentru El, sunt martori pentru lucrarea Lui și efectul pe care îl au asupra omului judecata și mustrarea din cuvintele Sale. Ei laudă toată lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu pentru a-l mântui pe om și laudă și prețul plătit de Dumnezeu. Își doresc și antihriștii să se bucure de toate acestea sau nu? Își doresc să se bucure de sprijin, lingușire, exaltare – chiar laudă din partea oamenilor. Și ce alte idei rușinoase le mai vin? Vor ca oamenii să creadă în ei, să depindă de ei în toate lucrurile; este bine ca oamenii să se bizuie și pe Dumnezeu – dar, dacă în același timp în care depind de Dumnezeu, pentru ei este mai realist și mai sincer să depindă de antihriști, atunci antihriștii vor fi extrem de mulțumiți. Dacă, în același timp în care Îl lauzi pe Dumnezeu și numeri harurile pe care ți le-a făcut Dumnezeu, tu și însumezi toate realizările meritorii ale antihriștilor și le cânți laude printre frații și surorile tale, anunțând în lung și-n lat tot ceea ce fac ei, atunci, în inima lor, ei vor fi minunat de încântați și se vor simți mulțumiți. Astfel, vorbind din punctul de vedere al naturii-esențe pe care o are antihristul, atunci când spui că Dumnezeu este înzestrat cu autoritate, că El este drept și că este capabil să mântuiască oamenii, atunci când spui că doar Dumnezeu are o astfel de esență, că doar Dumnezeu poate face acest tip de lucrare și nimeni nu poate să stea în locul Lui sau să-L reprezinte în a face aceste lucruri, nici că ar putea cineva să aibă această esență și să facă aceste lucruri: când spui asta, antihriștii, în inima lor, nu acceptă aceste cuvinte și refuză să le recunoască. De ce nu le acceptă? Pentru că au ambiții – aceasta este o parte a chestiunii. Cealaltă parte este că nu cred și nici nu recunosc trupul întrupat a fi Dumnezeu. Ori de câte ori spune cineva că Dumnezeu este unic, că doar Dumnezeu este drept, ei obiectează în inima lor și se vor împotrivi lăuntric,

spunând: „Greșit – și eu sunt drept!” Când spui că doar Dumnezeu este sfânt, ei vor spune: „Greșit – și eu sunt sfânt!” Pavel este un exemplu în acest sens: când oamenii au propovăduit cuvântul Domnului Isus Hristos, spunând că Domnul Isus Hristos Și-a dat sângele prețios pentru omenire, că El a slujit ca jertfă de păcat și a mântuit toată omenirea și a răscumpărat toată omenirea de păcat, cum s-a simțit Pavel când a auzit asta? A recunoscut el că toate acestea erau lucrarea lui Dumnezeu? A recunoscut el că Unicul care a putut face toate acestea a fost Hristos și că doar Hristos ar fi putut să le facă pe toate? Și a recunoscut el că doar Unicul care era capabil să facă toate acestea Îl putea reprezenta pe Dumnezeu? Nu a recunoscut. El a spus: „Dacă Isus a putut fi răstignit, atunci și oamenii pot fi răstigniți! Dacă el a putut să-și dea sângele prețios, atunci și oamenii pot! În plus, pot să predic și eu și sunt mai bine informat decât el și pot să îndur suferința! Dacă spui că el este hristos, atunci nu ar trebui să fiu și eu numit hristos? Dacă îi proclami numele sfânt, atunci nu ar trebui să îl proclami și pe al meu? Dacă el este vrednic să fie numit hristos, dacă îl poate reprezenta pe dumnezeu și dacă el este fiul lui dumnezeu, atunci nu suntem și noi? Noi, cei care suntem capabili să suferim și să plătim un preț și care putem să trudim și să lucrăm pentru dumnezeu – nu putem să ne numim și noi hristos? În ce fel este a fi aprobat de dumnezeu și a fi numit hristos diferit de hristos?” Pe scurt, antihriștii nu au reușit să înțeleagă aspectul esenței lui Dumnezeu, adică unicitatea Sa și nu înțeleg ce este aceasta de fapt. Ei cred: „A fi hristos sau a fi dumnezeu este ceva la care ajungi prin puterea abilităților și a capacităților, la fel cum dobândești puterea prin luptă. Nu ajungi să fii numit hristos având esența lui dumnezeu. Să fii hristos este rezultatul obținut cu greu al abilităților tale. Este exact cum sunt lucrurile în lume – cine este mai priceput și mai capabil este cel care poate să fie o oficialitate importantă și care poate să aibă ultimul cuvânt.” Aceasta este logica lor. Antihriștii nu recunosc cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul. Esența și firea lui Dumnezeu despre care se vorbește în cuvintele lui Dumnezeu sunt de neînțeles pentru ei; aceștia sunt laici și profani și sunt lipsiți de indicii, așa că discursul lor constă în întregime din cuvintele profanilor, cuvinte fără înțelegere spirituală. Dacă au muncit câțiva ani și cred că sunt capabili să sufere și să plătească un preț, că pot să spună multe vorbe goale în timp ce predică doctrine, că au învățat cum să facă pe ipocriții și-i pot induce în eroare pe alții și că au câștigat aprobarea unora, atunci cred că, fără doar și poate, sunt capabili să devină hristos și să devină dumnezeu.

Mai aveți alte întrebări? (Dumnezeule, poți să mai ai puțină părtășie cu noi despre ce înseamnă a-L testa pe Dumnezeu? În ce feluri se manifestă testarea lui Dumnezeu în oameni?) Testarea lui Dumnezeu este atunci când oamenii nu știu cum acționează El și nu-L cunosc sau nu-L înțeleg și, astfel, vin frecvent cu unele cerințe nerezonabile la adresa Lui. De exemplu, când o persoană este bolnavă, e posibil să se roage ca Dumnezeu s-o vindece. „Nu voi căuta tratament – să vedem dacă Dumnezeu mă va vindeca sau nu.” Și astfel, după ce se roagă destul de mult timp fără ca Dumnezeu să facă ceva, ea spune: „De vreme ce Dumnezeu nu a făcut nimic, voi lua medicamente și

voi vedea dacă El mă împiedică. Dacă medicamentul îmi rămâne în gât sau dacă vărs niște apă, aceea ar putea fi modalitatea lui Dumnezeu de a mă împiedica și de a mă opri din a-l lua." Acesta reprezintă un test. Sau, de exemplu, ești pus să predici Evanghelia. În circumstanțe normale, toată lumea decide prin părtășie și deliberare ce necesită îndatoririle tale și ce ar trebui să faci, iar apoi tu acționezi când este momentul potrivit. Dacă se întâmplă ceva în timp ce tu acționezi, aceea este suveranitatea lui Dumnezeu – dacă Dumnezeu te-ar împiedica, atunci ar face-o în mod proactiv. În orice caz, să zicem că spui în rugăciune: „O, Dumnezeule, ies astăzi pentru a predica Evanghelia. Este în conformitate cu intenția Ta ca eu să ies? Nu știu dacă astăzi potențialul destinatar al Evangheliei o poate accepta sau nu și nici cum exact vei conduce Tu acest lucru. Cer rânduielile Tale, îndrumarea Ta și ca Tu să-mi arăți aceste lucruri." După rugăciune, stai acolo, nemișcat, apoi spui: „De ce nu are Dumnezeu nimic de spus despre asta? Poate pentru că nu citesc îndeajuns cuvintele Sale, astfel încât El nu poate să-mi arate aceste lucruri. Dacă așa stau lucrurile, voi ieși chiar acum. Dacă ies și cad în nas, acela se poate să fie Dumnezeu care mă oprește din a mă duce, iar dacă totul decurge lin și Dumnezeu nu mă împiedică, acela se poate să fie Dumnezeu care-mi permite să merg." Acesta este un test. De ce numim acest lucru un test? Lucrarea lui Dumnezeu este practică; este în regulă ca oamenii să-și îndeplinească, pur și simplu, îndatoririle pe care le au, să-și rânduiască viețile zilnice și să-și trăiască viețile de umanitate normală într-o manieră conformă principiilor. Nu este necesară testarea manierei în care Dumnezeu va acționa sau a îndrumării pe care o va oferi El. Preocupă-te să faci doar ceea ce trebuie să faci; nu-ți face mereu gânduri suplimentare precum: „Îmi permite Dumnezeu să fac asta sau nu? Oare dacă fac acest lucru, cum Se va comporta El cu mine? Este corect ca eu să fac acest lucru astfel?" Dacă un lucru este în mod evident corect, atunci preocupă-te doar cu a-l face; nu-ți face o mie de gânduri. Este în regulă să te rogi, desigur, să te rogi pentru îndrumarea lui Dumnezeu, pentru ca El să-ți îndrume astăzi viața, ca El să-ți îndrume datoria pe care o îndeplinești astăzi. Este suficient ca o persoană să aibă o inimă și o atitudine de supunere. De exemplu, știi că dacă atingi electricitatea cu mâna, vei fi curentat și s-ar putea să-ți pierzi viața. Cu toate acestea, reflectezi profund: „Nicio grijă, Dumnezeu mă protejează. Trebuie doar să încerc s-o fac, pentru a vedea dacă Dumnezeu mă va proteja și cum se simte protecția Lui." Apoi o atingi cu mâna și, drept rezultat, ești curentat – acesta este un test. Unele lucruri sunt, în mod clar, greșite și nu ar trebui făcute. Dacă le-ai face oricum, pentru a vedea care va fi reacția lui Dumnezeu, acela este un test. Unii oameni spun: „Lui Dumnezeu nu-I place când oamenii se împopoțonează și poartă un machiaj strident. Atunci voi face acest lucru și voi vedea cum se simte în interior când Dumnezeu îmi face reproșuri." Așadar, după ce s-au terminat de machiat, se privesc în oglindă: „Vai de mine, arăt ca o fantomă vie, dar doar simt că e un pic dezgustător și nu pot să mă uit în oglindă. Nu simt altceva – nu simt dezgustul lui Dumnezeu și nu-I simt cuvintele venind imediat să mă pună la pământ și să mă judece." Ce fel de comportament este acesta? (De testare.)

Dacă ești uneori superficial în datoria ta și știi clar că așa stau lucrurile, este suficient doar să te căiești și să te schimbi. Însă tu te rogi mereu: „O, Dumnezeule, am fost superficial – Îți cer să mă disciplinezi!” Cărui scop servește conștiința ta? Dacă ai conștiință, ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru propriul comportament. Ar trebui să-l controlezi. Nu te ruga lui Dumnezeu – acea rugăciune va deveni un test. A lua un lucru foarte serios și a-l transforma într-o glumă, un test, este ceva ce Dumnezeu urăște. Vor apărea deseori unele teste atunci când oamenii se roagă lui Dumnezeu și Îl caută în fața unei probleme și, totodată, în unele dintre atitudinile, cerințele și manierele lor de a face lucruri în comportamentul lor față de Dumnezeu. Ce implică, în principal, aceste teste? Faptul că ai vrea să vezi cum va acționa Dumnezeu sau ai vrea să vezi dacă Dumnezeu poate sau nu să facă ceva. Ai vrea să-L testezi pe Dumnezeu; să folosești această chestiune ca să verifici cum este Dumnezeu, ca să verifici care dintre cuvintele rostite de Dumnezeu sunt corecte și exacte, care se pot adeveri și pe care le poate îndeplini. Toate acestea sunt teste. Apar, de regulă, în voi aceste modalități de a face lucrurile? Să zicem că există un lucru despre care nu știi dacă l-ai făcut corect sau nu, sau dacă este în conformitate cu adevărurile-principii sau nu. În acest caz, există două metode care pot confirma dacă ceea ce ai făcut în această chestiune reprezintă un test sau un lucru pozitiv. O metodă este să ai o inimă smerită și căutătoare de adevăr, spunând: „Iată cum am gestionat și am privit acest lucru care mi s-a întâmplat și cum este acum, ca rezultat al modului în care l-am gestionat. Nu pot să-mi dau seama dacă asta este într-adevăr ceea ce ar fi trebuit să fac.” Ce părere ai despre această atitudine? Aceasta este o atitudine de căutare a adevărului – nu există nicio testare în ea. Să presupunem că spui: „Toți iau o hotărâre cu privire la acest lucru împreună, după părtășie.” Cineva întreabă: „Cine este responsabil de acest lucru? Cine este decidentul principal?” Iar tu spui: „Toți.” Intenția ta este următoarea: „Dacă spune că acest lucru a fost gestionat conform principiilor, voi spune că eu l-am făcut. Dacă spune că nu a fost gestionat în conformitate cu principiile, la început, mă voi reține să spun cine l-a făcut și cine a luat decizia. În acest fel, chiar dacă insistă și încearcă să găsească vinovatul, nu va putea da vina pe mine, iar dacă cineva este discreditat, nu voi fi eu singurul.” Dacă vorbești cu acest soi de intenție, acela este un test. Cineva poate să spună: „Dumnezeu detestă când omul urmează lucruri lumești. Detestă lucruri precum zilele comemorative și festivalurile omenirii.” Acum că știi asta, poți doar să eviți astfel de lucruri, în măsura în care o permit circumstanțele. Totuși, să zicem că intenționat urmezi chestiuni lumești cât faci lucruri în timpul unui festival și, în timp ce o faci, intenția pe care o nutrești este aceasta: „Vreau doar să văd dacă Dumnezeu mă va disciplina pentru asta, dacă îmi va acorda vreo atenție. Vreau doar să văd ce atitudine are cu adevărat față de mine, cât de profund mă detestă. Se spune că Dumnezeu detestă acest lucru, că El este sfânt și detestă răul, așa că voi vedea cum detestă El răul și în ce fel mă va disciplina. Dacă, atunci când fac aceste lucruri, Dumnezeu îmi va da vărsături, diaree și mă va face să mă simt amețit, incapabil să mă dau jos din pat, atunci va părea că El chiar urăște aceste lucruri. Nu vor

fi doar vorbele Sale – faptele vor dovedi acest lucru.” Dacă speri mereu să vezi o astfel de scenă, ce fel de comportament și intenții ai? Testezi. Omul nu trebuie să-L testeze niciodată pe Dumnezeu. Atunci când Îl testezi pe Dumnezeu, El se ascunde de tine și Își acoperă chipul în fața ta, iar rugăciunile tale sunt inutile. Unii ar putea să întrebe: „Nu va funcționa nici dacă sunt sincer în inima mea?” Nu, nici dacă ești sincer în inima ta. Dumnezeu nu le permite oamenilor să-L testeze; El detestă răul. Atunci când ai aceste idei și gânduri ticăloase, Dumnezeu Se va ascunde de tine. Nu te va mai lumina, ci te va da la o parte, iar tu vei continua să faci lucruri nesăbuite, perturbatoare și tulburătoare până când vei fi dezvăluit. Aceasta este consecința care survine atunci când oamenii Îl testează pe Dumnezeu.

(Dumnezeule, am o întrebare. Eu gestionez echipamentele din biserică. Atitudinea mea față de această datorie este mereu frivolă și neserioasă. Frații și surorile au semnalat greșelile mele și m-au emondat și au avut părtășie cu mine despre exemplul pe care l-a dat odată Dumnezeu, cu un om care bea pe ascuns sirop de tuse: Dumnezeu nu l-a disciplinat și nu l-a dojenit, ci l-a eliminat, după ce-l băuse. Firea lui Dumnezeu nu suportă ofensele omului – știu aceste cuvinte, dar am o părere că Dumnezeu este milostiv și iubitor, că nu mă va rata probabil la fel ca pe acel om. Prin urmare, nu mi-a fost frică. Pe baza părtășiei lui Dumnezeu de astăzi, simt că am o atitudine de îndoială față de firea Sa dreaptă și un comportament specific antihriștilor: acela de a-L testa pe Dumnezeu, de a nu mă teme niciodată de El.) Atitudinea pe care Dumnezeu o are față de o persoană nu se bazează pe faptul că acea persoană are sau nu frică de El, și nici pe atitudinea trecătoare pe care acea persoană o poate avea cu privire la o anumită chestiune. Dumnezeu nu consideră obiceiurile proaste și modalitățile iresponsabile pe care o persoană le poate demonstra și dezvălui în chestiuni triviale ale vieții ca fiind probleme grave. Este suficient doar să te poți dedica datoriei tale esențiale și să-ți asumi responsabilitatea pentru aceasta. Dacă te simți veșnic incapabil să-ți asumi responsabilitatea pentru gestionarea echipamentului și nu-ți poți dedica toată puterea pentru a face bine acest lucru, ce arată asta? Pe de o parte, arată faptul că nu te pricepi la gestionare; dincolo de aceasta, arată că nu ești cel mai potrivit pentru această treabă. Dacă simți că păstrarea acelui loc de muncă ar putea duce într-o zi la dezastru, ar fi mai bine să recomanzi pe altcineva pentru acel post; lasă pe cineva din cadrul bisericii, care este potrivit pentru sarcină, să te înlocuiască, apoi du-te și fă lucrarea la care te pricepi și care te interesează și fii loial în îndeplinirea acelei datorii. În plus, dacă o persoană iubește realmente adevărul și chiar își dorește să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să trăiască demn și să nu fie detestată de ceilalți, ci respectată, atunci ar trebui să fie hotărâtă să facă totul bine. Și, pe măsură ce face acest lucru, ar trebui să aibă hotărârea de a spune înaintea lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Te rog, disciplinează-mă dacă nu fac lucrurile cum trebuie – Te rog, fă-Ți lucrarea.” Oamenii îi gestionează prost pe ceilalți; în cel mai bun caz, ar putea să învețe pe cineva să devină un talent într-un singur domeniu. Însă când vine vorba de calea pe care merge o persoană, de părerile

sale asupra vieții, de scopurile pe care le alege în viață și de ce fel de persoană va alege să fie, nimeni nu o poate ajuta. Numai cuvintele lui Dumnezeu și Însuși Dumnezeu pot să schimbe oamenii. Cum se realizează acest lucru? În faptul că, în sine, oamenii sunt neajutorați – trebuie să-L lase pe Dumnezeu să Se ocupe de lucruri. Prin urmare, ce criterii trebuie să întrunească o persoană pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să lucreze, înainte ca El să fie dispus s-o facă? În primul rând, trebuie să aibă hotărâre, trebuie să aibă o astfel de dorință, spunând: „Știu că n-am reușit niciodată să îndeplinesc bine această sarcină. Frații și surorile n-au fost mulțumiți – și nici eu nu am fost mulțumit – dar chiar vreau să o fac bine. Ce să fac? Voi veni înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și-L voi lăsa să lucreze în mine.” Dacă ai avea lucrarea lui Dumnezeu în tine, ar trebui să fii, în primul rând, capabil să suferi – când Dumnezeu te disciplinează, când te dojenește, trebuie să fii capabil să accepți acest lucru. A fi ascultător și a accepta din inimă reprezintă începutul în a face bine orice. Este corect să spunem că toți vor avea îndoieli cu privire la dreptatea și atotputernicia lui Dumnezeu, înainte de a fi pe deplin mântuiți. Diferența constă în faptul că oamenii obișnuiți, corupți, pot, în ciuda simplelor îndoieli pe care le au, să-și facă datoria în mod normal și să urmărească adevărul și să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu, puțin câte puțin; dorința lor subiectivă este activă și pozitivă. Antihriștii sunt fix opusul: dorințele lor subiective nu sunt de acceptare și de ascultare, iar ei nu aspiră la recunoaștere; în schimb, sunt rezistente. Ei nu acceptă. Atunci, ce este bun în legătură cu oamenii obișnuiți, corupți? În adâncul inimii lor, ei acceptă și iubesc lucrurile pozitive – doar că, din cauza firii lor corupte, sunt momente când nu se pot abține, când fac lucrurile prost, iar acestea sunt dincolo de puterile lor, imposibil de atins și, prin urmare, ei sunt deseori negativi și slabi în inima lor, simțind că Dumnezeu nu îi vrea, că îi disprețuiește. Este acesta un sentiment bun? Este bine să ai acest sentiment – înseamnă că ai șansa de a fi mântuit și este un semn că poți fi mântuit. Dacă nu simți nici măcar asta, atunci speranțele tale de a dobândi adevărul și de a fi mântuit sunt destul de reduse. Exact faptul că ai acest sentiment îți arată că încă ai conștiință, demnitate și integritate – că mai există raționalitate în tine. Dacă nu ai nici măcar aceste lucruri, atunci chiar ești un antihrist, un neîncrezător. În prezent, ai doar câteva comportamente ale unui neîncrezător, puțin din ceea ce dezvăluie el, puțin din firea lui, dar totuși nu ești un neîncrezător. După cum vede Dumnezeu lucrurile, tu crezi în El și ești discipolul Său, deși rămân multe probleme și deficiențe pentru tine pe calea credinței în El, în ceea ce urmărești și în părerile tale și în fiecare aspect al vieții tale personale. Atunci cum pot fi rezolvate aceste probleme? E ușor. Atât timp cât întrunești cerințele de bază de a avea conștiință și rațiune, de a urmări adevărul și de a iubi lucrurile pozitive, toate aceste probleme pot fi rezolvate – e doar o chestiune de timp. Atâta vreme cât poți să accepți adevărul și mustrarea și disciplina care vin de la Dumnezeu, ai trecut deja de primul obstacol. Al doilea obstacol este că trebuie pe partea ta, să înveți să-ți înlături firea coruptă și diferitele stări care apar în tine odată cu fiecare lucru care se abate asupra ta și să înveți să-ți rezolvi problemele folosind cuvintele lui Dumnezeu, în

timp ce citești cuvintele lui Dumnezeu și asculți părtășia și mărturiile pe baza experienței ale fraților și surorilor. Este ca tu să fii capabil să vii deseori înaintea lui Dumnezeu, spunându-I despre circumstanțele și stările tale, precum și despre problemele pe care le întâmpini, în mod deschis și acceptând cu sinceritate emondarea, disciplinarea și mustrarea din partea Sa și chiar și faptul că te dezvăluie și atitudinea pe care o are față de tine – inima ta trebuie să rămână deschisă pentru El, nu închisă. Atât timp cât inima ta rămâne deschisă, conștiința și rațiunea ta pot servi unui scop, iar adevărul va putea să pătrundă în tine și să dea naștere unei schimbări în tine. Toate aceste probleme pot fi atunci rezolvate. Nu sunt imposibil de soluționat; niciuna dintre ele nu este o problemă majoră. Este un lucru obișnuit ca oamenii să fie superficiali în îndeplinirea datoriei lor. Aceasta este cea mai comună situație în care se regăsește toată omenirea coruptă. O condiție este de a fi plin de minciuni; o alta este de a lua în glumă de a fi superficial și iresponsabil în toate lucrurile, într-o stare de încurcătură, de a face lucrurile de mântuială – aceasta este norma pentru toată omenirea coruptă. Acestea sunt lucruri mult mai puțin impertinente decât împotrivirea omului față de Dumnezeu și refuzarea adevărului. Nu sunt nici măcar lucrurile la care Se uită Dumnezeu în om. Dacă Dumnezeu ar măsura oamenii cu uncia, atunci, dacă aceștia ar spune ceva greșit, Dumnezeu nu i-ar vrea; dacă ar face o dată o greșeală mică, El nu i-ar vrea; dacă oamenii s-ar pripi din cauza tinereții și ar face lucrurile cu nerăbdare, lui Dumnezeu nu I-ar plăcea de ei și atunci ar fi cei pe care i-ar abandona și i-ar elimina. Dacă așa ar sta lucrurile, nici măcar o singură persoană nu ar fi mântuită. Unii vor spune: „Nu ai spus Tu că Dumnezeu îi condamnă pe oameni și le decide finalul pe baza comportamentului lor?” Aceasta este o altă chestiune. Pe calea oamenilor de a urmări adevărul pentru a dobândi schimbarea firii și mântuirea, astfel de stări ale omului sunt, așa cum le vede Dumnezeu, cele mai obișnuite lucruri, cât se poate de normale și comune. Dumnezeu nici măcar nu Se uită la ele. La ce Se uită El? Se uită să vadă dacă urmărești lucruri pozitive și care este atitudinea ta față de adevăr și de lucrurile pozitive și față de urmărirea unei schimbări a firii. Se uită să vadă dacă ai o astfel de dorință, dacă te străduiești sau nu. Atunci când Dumnezeu vede că ai aceste lucruri, că te mustră conștiința atunci când greșești, că știi să urăști acest lucru, că știi să vii înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și să-I mărturisești și să te căiești, El spune că ai speranță, că nu vei fi eliminat. Crezi că firea cea dreaptă a lui Dumnezeu, mila și iubirea Sa, sunt toate vorbe goale? Tocmai pentru că El are o astfel de esență, Dumnezeu are o atitudine față de fiecare tip de persoană, iar aceste atitudini sunt extrem de practice – nu sunt deloc goale.

Această discuție despre esența antihriștilor în care ne-am lansat deja de ceva timp este menită a fi auzită de toți, parțial pentru ca ei să poată să înțeleagă și să discearnă antihriștii și să determine cine sunt ei și să-i respingă; este și pentru a-i anunța pe toți că toată lumea are o fire de antihrist, la fel cum au antihriștii, dar că numai antihriștii adevărați vor fi eliminați și abandonați, în timp ce oamenii obișnuiți cu o fire de antihrist sunt cei pe care Dumnezeu îi va mântui, nu cei pe care îi va elimina. Părtășia cu oamenii

despre esența antihriștilor și fiecare aspect al firii lor nu este despre condamnarea oamenilor – este despre mântuirea lor, despre a le oferi o cale, a-i lăsa să vadă clar ce firi corupte au de fapt, la ce se referă cu adevărat Dumnezeu când spune că omenirea este dușmanul Lui și de ce ar spune asta – mai exact, ce feluri de firi corupte există în om și ce dezvăluiri de împotrivire și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu Îl determină să spună asta, să facă aceste condamnări. Tocmai pentru că Dumnezeu vrea să-l mântuiască pe om, pentru că El nu abandonează omenirea, sau pe discipolii Lui, sau pe cei pe care i-a ales, El vorbește și lucrează neobosit în acest fel. Cuvântarea și lucrarea de acest fel ale lui Dumnezeu nu sunt doar pentru ca oamenii să înțeleagă cât de încântător este El, cât de sincer și răbdător este cu oamenii, cât de mult efort a depus. La ce folosește înțelegerea acestor lucruri? Atunci când oamenii înțeleg aceste lucruri, nu au nimic mai mult decât un strop de recunoștință față de Dumnezeu – cu toate acestea, firea lor coruptă nu este deloc înlăturată. Dumnezeu vorbește cu o răbdare atât de sinceră pentru a le arăta oamenilor că El a depus eforturi și a luat hotărârea de a mântui oamenii – El nu glumește; Dumnezeu vrea să mântuiască omenirea și este hotărât să facă acest lucru. Cum se poate vedea asta? Nu există niciun aspect al adevărului despre care Dumnezeu să vorbească dintr-o singură perspectivă sau un singur unghi și nici nu vorbește într-o singură manieră – în schimb, El le spune acest lucru oamenilor din diferite unghiuri, în stiluri variate, cu un limbaj divers și pe diferite niveluri, pentru ca oamenii să-și cunoască firea coruptă și pe ei înșiși și, din acest lucru, să înțeleagă direcția lucrului pe care ar trebui să-l urmărească și pe ce fel de cale ar trebui să meargă. El face acest lucru pentru ca oamenii să-și abandoneze și să-și schimbe firea satanică și coruptă și să renunțe la filozofiile pentru interacțiuni lumești, modalitățile de supraviețuire și modurile și stilurile de viață prin intermediul cărora Satana corupe oamenii, făcându-i să trăiască, în schimb, conform căilor, modurilor, direcțiilor și obiectivelor pe care Dumnezeu le-a arătat și le-a spus oamenilor. Dumnezeu nu face toate acestea pentru ca oamenii să fie de acord cu ele, să vadă intențiile Lui minuțioase sau cât de greu este de făcut ceea ce face El. Nu este nevoie să știi asta. Concentrează-te doar pe găsirea a ceea ce ar trebui să practici în cuvintele pe care le spune Dumnezeu și pe înțelegerea adevărului și a intențiilor Lui Dumnezeu din ele; pătrunde în adevărul-realitate; trăiește conform adevărurilor-principii și poartă-te și acționează conform acestora și îndeplinește însărcinarea dată de Dumnezeu, astfel încât să dobândești mântuirea. Dumnezeu va fi atunci mulțumit, iar chestiunea privind mântuirea omului va fi întru totul îndeplinită, aducând astfel beneficii și omului. Iar în ceea ce privește acele momente când există încă multă doctrină în ceea ce spun oamenii, când sunt prea superficiali în acțiunile lor, când sunt mereu indiferenți, când vrednicia lor de dispreț este copleșitoare – în special la tineri, care nu sunt capabili să urmeze regulile, care uneori se bucură să doarmă până târziu, care au unele obiceiuri ce nu sunt foarte rezonabile sau edificatoare pentru alții – nu forța aceste lucruri. Ia-o încet cu acestea. Atât timp cât ești dispus să urmărești adevărul și poți să faci un efort

în privința cuvintelor lui Dumnezeu și să vii deseori înaintea lui Dumnezeu, deschizându-ți inima în fața Lui, El va lucra. Nimeni nu poate schimba pe oricine altcineva prin forță sau mijloace umane, inclusiv părinții tăi, care nu te pot schimba.

Faptul că ai venit astăzi în casa lui Dumnezeu este lucrarea Sa, iar faptul că poți să asculți predici aici în siguranță și în mod constant, chiar și în această epocă, în mijlocul tendințelor rele, și să-ți faci datoria fără a câștiga un ban – acest lucru reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. De ce face Dumnezeu asta? Ce apreciază El la tine? Că ai un oarecare simț al dreptății și conștiință; că simți aversiune față de tendințele rele și că îți plac lucrurile pozitive; și că aștepți cu nerăbdare venirea Împărăției lui Dumnezeu, domnia lui Hristos și a adevărului. Ai aceste dorințe, iar Dumnezeu le apreciază la tine, de aceea te-a adus în casa Lui. Crezi că Dumnezeu nu vede acele defecte și obiceiuri rele ale tale? Dumnezeu percepe defectele tale – le cunoaște pe toate. Dacă știe, de ce nu Se ocupă de ele? Astfel de lucruri creează confuzie în inimile oamenilor în multe momente. Ei spun: „Ar mântui Dumnezeu pe cineva ca mine? Poate cineva ca mine să dobândească mântuirea? Sunt atât de ticălos și corupt, atât de reticent să mă supun disciplinării, atât de răzvrătit – și mă împotrivesc lui Dumnezeu și mă îndoiesc de El. Cum ar mai putea Dumnezeu să mă aleagă pe mine?” Ce te macină? Numai Dumnezeu te poate mântui; trebuie să crezi că El poate. Este suficient ca tu să te concentrezi pe ascultarea, acceptarea și practicarea cuvintelor lui Dumnezeu. Nu te bloca în acele alte chestiuni – nu fi mereu negativ din cauza lor. Nimeni nu încearcă să folosească împotriva ta defectele pe care le ai; nimeni nu are muniție împotriva ta. Dumnezeu nu Se uită la acele lucruri. Dacă, în urmărirea căii potrivite și a adevărului, ești tulburat de obiceiurile proaste, defectele sau vrednicia de dispreț la care dau naștere astfel de fleacuri din viața de zi cu zi, nu este aceasta o pierdere? Nu-i așa că nu merită? (Așa este.) Ar trebui să fie destul de mulți oameni blocați într-o astfel de stare în prezent. Unii oameni spun că ține de personalitatea lor faptul că sunt atât de repeziți, atât de grosolani în orice fac și că nu le place să studieze. Spun că au și obiceiuri proaste: nu le place să se trezească dimineața sau să meargă la culcare seara și le place să joace jocuri; le place să se lanseze în discuții frivole uneori și, din când în când, le place să spună glume. Ei întreabă: „M-ar mântui Dumnezeu?” Oare nu este o problemă faptul că ai atât de multe noțiuni și închipuiri cu privire la tine? De ce nu cauți puțin? Care este, de fapt, părerea lui Dumnezeu și ce spun cu adevărat cuvintele Sale? Sunt aceste lucruri menționate în cuvintele Sale ca fiind probleme? Unii oameni spun că le place să se îmbrace frumos și trebuie mereu să se rețină. Alții spun că le place să mănânce carne, cu un apetit exagerat. Acestea sunt probleme mărunte. Aceste defecte, aceste personalități sau aceste obiceiuri de viață sunt cel mult defecte în umanitatea unei persoane; nu sunt considerate firi corupte. Ceea ce trebuie să înlăture oamenii cu adevărat este firea lor coruptă. Nu rata privirea de ansamblu. Când afli că ai o fire coruptă și începi să te concentrezi pe a reflecta asupra ei și a o discerne și depui un efort în această privință și începi să o urăști, acele mici defecte ale tale se vor schimba încet – ele nu vor mai reprezenta probleme. Unor tineri le place

mult să se distreze. Odată ce s-au ocupat de lucrarea lor corespunzătoare, este în regulă să se distreze o vreme. Unele tinere iubesc să fie frumoase, gătindu-se și machiindu-se. Și asta este în regulă, atâta vreme cât nu se merge prea departe și nu poartă haine ciudate sau machiaje stridente. Totul este în regulă; nimeni nu interzice aceste lucruri. Niciunul dintre aceste lucruri nu reprezintă o problemă. Aceste obiceiuri în viață, cerințe pentru calitatea vieții tale și mici probleme de personalitate – niciunul dintre aceste lucruri nu te-ar putea face să te împotrivești lui Dumnezeu și nici nu te-ar putea face să te opui adevărului. Ceea ce te face într-adevăr să te împotrivești lui Dumnezeu, ceea ce te oprește din a veni înaintea Lui și te face să te răzvrătești împotriva Lui, este firea ta coruptă. Atunci când poți să îți descoperi, cunoști și urăști firea coruptă și dobândești dorința subiectivă de a practica în conformitate cu adevărurile-principii, toate aceste mici defecte pot fi rezolvate. Iar cu firea ta coruptă înlăturată – cea mai mare problemă, împotrivirea ta față de Dumnezeu, înlăturată – vor mai fi acele mici defecte ale tale considerate probleme? Când vine momentul acela, astfel de lucruri mărunte precum felul în care te porți și cum trăiești, ce mănânci, ce bei, cum te relaxezi, cum îți faci datoria și cum te înțelegi cu ceilalți vor deveni, puțin câte puțin, principiale. Până atunci nu vei învăța că înlăturarea firii corupte a unei persoane a fost și rămâne marea problemă a vieții sale, că odată ce firea ei coruptă este înlăturată, toate celelalte probleme sunt și ele rezolvate. Atunci când ai rezolvat problema răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, vei trăi cu o asemănare umană, cu demnitate. Este posibil să existe acum câteva defecte minore pe care nu le mai manifești. Se poate ca oamenii să te laude, spunând că ești o persoană tânără bună, că ești sincer în credința ta în Dumnezeu, că pari a fi un credincios în Dumnezeu. Însă dacă Dumnezeu spune că încă e posibil să te răzvrătești împotriva Lui, atunci comportamentele tale exterioare bune sunt inutile, oricât de grozave ar fi. Problema fundamentală nu a fost rezolvată – firea ta coruptă nu este încă înlăturată și este posibil să te răzvrătești în continuare împotriva lui Dumnezeu. Ești încă atât de departe de mântuire! La ce îți folosește dacă ai doar comportamente bune? Oare nu doar te păcălești cu acestea?

Ce problemă este acum de o importanță vitală să rezolvați? (Problema unei firi corupte.) Unii ar putea să spună: „Îmi place să port haine colorate, dar casei lui Dumnezeu nu-i sunt pe plac, așa că mă voi răzvrăti împotriva acestui comportament.” Nu este nevoie s-o faci – poartă-le, dacă îți plac. Unii spun: „Îmi place să mă dau cu pudră și să mă machiez și să arăt bine, atunci când văd zilnic oameni – este atât de plăcut!” În măsura în care ai timp pentru asta, este în regulă. Unii spun: „Îmi place să mănânc mâncare rafinată – îmi plac lucrurile picante și, de asemenea, cele acre.” Atât timp cât ai mijloacele, ocazia și timpul liber necesare, poți să mănânci acele lucruri spre satisfacția ta. Chiar dacă ai lăsa aceste lucruri nesatisfăcute și te-ai abține de la ele și te-ai împotrivi lor, firea ta coruptă nu ar fi înlăturată. Ce ar putea să rezulte din restricționarea acestor lucruri? Ai îndura o mare suferință trupească, dar te-ai simți destul de nedreptățit în inima ta – și ce fel de consecință negativă ai avea de suportat pe lângă? Ai simți că ai suferit mult pentru Dumnezeu, că

ai dobândit adevărul când, de fapt, nu ai avea și nu ai fi nimic. Te poți îmbrăca elegant, demn și sobru – poți să arăți ca un frate sau o soră și să respecți reglementările – dar dacă nici măcar nu poți să găsești adevărurile-principii atunci când ești pus să îndeplinești o datorie și dacă ai putea continua să perturbi și să tulburi lucrarea bisericii, a fost rezolvată problema ta fundamentală? (Nu.) Prin urmare, oricum ai privi lucrurile, lucrul fundamental este să înțelegi cuvintele lui Dumnezeu, adevărul, să pătrunzi în adevărul-realitate și să-ți înlături firea coruptă. Nu îți risipi eforturile pe câteva probleme triviale și comportamente exterioare, rămânând fixat asupra lor, fără să te eliberezi, simțindu-te mereu vinovat și îndatorat în inimă, rezolvând mereu acele lucruri de parcă ar fi chestiuni importante. Din acest lucru rezultă că firea ta coruptă rămâne veșnic nerezolvată. Dacă nici măcar tu nu știi ce fel de persoană ești sau ce fel de fire coruptă ai – dacă nu ai nici cea mai mică înțelegere cu privire la acest lucru, nu va încurca asta treburile? Când ajungi să îți cunoști esența coruptă, acele mici probleme ale tale nu vor mai fi probleme. Firește, pe măsură ce înțelegi adevărul și intri în adevărul-realitate și devii capabil să acționezi conform adevărurilor-principii, vei scăpa treptat de acele mici probleme. Este la fel ca în cazul personalităților neliniștite sau al celor care sunt mai lenți, sau al celor vorbăreți sau taciturni – acestea nu sunt probleme. Sunt chestiuni care țin de personalitate. Unii oameni au o dicție clară, în timp ce alții nu; unii oameni sunt mai îndrăzneți și au curajul să vorbească în fața multor oameni, în timp ce alții sunt mai puțin îndrăzneți și nu au curajul să vorbească atunci când sunt mulți oameni în jur; unii oameni sunt extrovertiți, în timp ce alții sunt introvertiți. Niciuna dintre acestea nu este o problemă. Ce este o problemă? Firea antihriștilor care se împotrivesc lui Dumnezeu – aceea este o problemă. Este cea mai mare problemă, sursa întregii corupții a omului. Dacă rezolvi problema unei firi corupte, nicio altă problemă nu mai reprezintă o problemă.

Mai sunt întrebări? (Dumnezeule, eu am o întrebare: în urmărirea adevărului, eu am o viață spirituală normală și, cu toate acestea, inima mea de iubire și de urmărire a adevărului nu este atât de grozavă. Când simt că starea mea este greșită, urmăresc cu sârguință câteva zile, dar când trec acele zile, lenevesc din nou. Această stare revine iar și iar și eu știu că este o fire de aversiune față de adevăr, dar tot nu pot să-i înlătur sursa.) Nu există nicio cale de ocolire a acestui lucru – așa are loc intrarea în viață a omului. Dorind mereu să rezolvi această problemă, comiți o greșeală. De exemplu: unele femei, încercând să găsească un soț, au stabilit criteriul că nu e mare lucru dacă el nu arată foarte bine, dar trebuie să fie romantic. Trebuie să-și amintească exact când și unde s-au întâlnit prima dată, ziua ei de naștere, aniversarea lor și așa mai departe. Trebuie să-și amintească fiecare zi importantă și trebuie, de asemenea, să-și amintească să spună din când în când: „Te iubesc, scumpa mea!” și să-i cumpere periodic cadouri. Ea îl va testa: „Pe ce dată a fost prima noastră întâlnire? Când este Ziua Îndrăgostiților?” Ele caută deseori romantism și stimulare de acest fel, iar dacă viața lor devine mai plictisitoare, se revoltă și se plâng soțului: „Uită-te la tine, neghiobule. Nu știi nimic despre romantism. Este atât de plictisitor să-mi petrec zilele cu tine! Viața mea este

ruinată în mâinile tale!” Nu-i așa că există multe femei în lume care manifestă acest defect? Iar când spui că soțul altcuiva este romantic, că știe cum să înduplece o femeie, că-și tratează soția ca pe o prințesă, aceste femei devin insuportabil de invidioase, dorindu-și să poată fura acel soț pentru ele. Pur și simplu nu sunt dispuse să ducă o viață banală, obișnuită. Tu ai manifestat acest defect? (Da.) În timp ce Dumnezeu lucrează și mântuiește oamenii, nu sunt multe momente palpitante și captivante, iar El nu va crea surprize pentru tine. Este banal și obișnuit – asta înseamnă să fii practic. Urmărirea adevărului nu necesită simțire. Atât timp cât ceea ce urmărești este prezent în inima ta; și atât timp cât verifici din când în când dacă drumul pe care te afli deviază și dacă există neglijențe sau pierderi cauzate de erori umane în îndeplinirea datoriei tale și ai părtășie despre măsura în care în acest timp frații și surorile au noi perspective sau cunoștințe despre îndeplinirea îndatoririlor care ție îți lipsesc, despre măsura în care au existat denaturări în înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu atunci când le citești, măsura în care au existat lucruri în cadrul acestora care te depășesc sau pe care nu le-ai experimentat, sau pe care le-ai ignorat și așa mai departe – atât timp cât toate căile, obiectivele și direcțiile de acest fel sunt normale și corecte, acest lucru va fi suficient. Atâta vreme cât direcția generală este corectă, este suficient. Nu căuta lucruri senzaționale și surprize. Nimeni nu te va surprinde. A crede în Dumnezeu și a urmări adevărul sunt la fel ca modul în care își trăiesc oamenii normali viața. Acest lucru este, de multe ori, destul de lipsit de evenimente, întrucât trăiești în această lume, unde nimic nu este supranatural și nimic nu este separat de viața reală. Atât de lipsit de evenimente este. Dar există o diferență între acest tip de viață lipsită de evenimente și viața celor care nu cred: în vreme ce tu crezi în Dumnezeu și îți faci datoria, înveți constant despre firea ta coruptă, corectezi și schimbi constant relația ta cu Dumnezeu și înveți constant despre adevărurile pe care nu le înțelegi, cunoscând și acceptând adevărurile pe care nu le știi sau nu le înțelegi. Aceasta este diferența. Aceasta este deja o diferență destul de mare – prin urmare, ce altceva ați putea să cereți? Nu se întâmplă destule lucruri în casa lui Dumnezeu, în biserică și în jurul tău? Lucrurile care s-au întâmplat de la începutul lucrării lui Dumnezeu până acum sunt suficiente ca oamenii să reflecteze asupra lor. Zilele trec atât de repede: zece, douăzeci de ani trec într-o clipă, apoi, cu altă clipă, treizeci, cincizeci de ani s-au dus. Cam așa stau lucrurile pentru viața unei persoane. Ce alte senzații ar mai fi de căutat? Aceste lucruri sunt suficient de captivante. Tot ce se întâmplă în jurul tău ar trebui să îți permită să descoperi lucruri unice, să descoperi adevărul și să fie surprinzătoare pentru tine. Acest lucru nu este lipsit de evenimente, nu-i așa? (Nu, nu este.) A urmări adevărul nu înseamnă a căuta senzaționalul. Așa este pentru oameni, care trăiesc în umanitatea lor normală în această lume materială. Nu te apuca să cauți senzaționalul – căutarea senzaționalului și simțirea lucrurilor sunt ceea ce fac oamenii care au prea mult timp liber. În îndeplinirea îndatoririlor pe care le au și în urmărirea adevărului, oamenii au lecții noi de învățat în fiecare zi. Unii vor spune: „Atunci, de ce nu învăț?” Ei bine, poate că progresul tău este mai lent; dacă există lucruri pe care le înveți

în fiecare lună, este suficient. Atât timp cât faci progrese și urmărești adevărul, vei avea ceva de arătat. A rezolvat această părtășie problema? (Da, a făcut-o.) În ce fel? Care cuvinte au rezolvat-o? (S-a rezolvat în sensul că știu că perspectivele din spatele lucrurilor pe care le urmăresc în credința mea în Dumnezeu nu sunt practice – nu am o cale pragmatică de urmărire. Caut mereu să urmăresc stimularea, mereu urmăresc să simt lucruri și Îl tratez pe Dumnezeu doar pe baza noțiunilor și închipuirilor, menținând o relație la o distanță respectabilă cu El, ignorând totuși faptul că oamenii vor avea slăbiciuni în cursul intrării lor în viață și că vor crește pe măsură ce fac asta, și că se vor confrunta cu tot felul de circumstanțe. Acest lucru este normal.) Ai înțeles corect. Când nu apar niciun fel de circumstanțe, oamenii ar trebui să-și îndeplinească îndatoririle așa cum se cuvine și să urmărească în continuare așa cum ar trebui. Nu căuta senzaționalul sau să simți lucruri; nu fi hipersensibil și nu spune: „De ce sunt într-o dispoziție proastă astăzi? O, relația mea cu Dumnezeu este distantă – mă voi grăbi să mă rog!” Nu este nevoie de o astfel de hipersensibilitate. Dumnezeu nu se supără; El nu Se deranjează cu acele chestiuni neînsemnate ale tale! Poți să spui: „Nu m-am rugat de zile întregi, dar Îl caut deseori pe Dumnezeu în inima mea atunci când acționez și păstrez o inimă cu frică de Dumnezeu.” Nicio problemă acolo. Unii vor spune: „O, am fost atât de ocupat cu datoria mea încât nu am citit cuvintele lui Dumnezeu de zile întregi.” Nu ai trecut prin acea procedură – ai ignorat-o – dar în cursul îndeplinirii datoriei tale, ai descoperit multe probleme și ai dezvăluit o fire oarecum coruptă și ai ascultat părtășia altora în acea perioadă, ceea ce te-a edificat mult. Nu este acesta un câștig real? Tu nu citești cuvintele lui Dumnezeu pentru a înțelege adevărul și a-l dobândi? La ce folosește să insiști să faci asta într-un anumit mod sau manieră? În regulă. Vom încheia aici părtășia de astăzi. Rămas-bun! (Slavă Ție, Dumnezeule, și rămas-bun!)

30 mai 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)

Astăzi, continuăm părtășia despre punctul zece cu privire la diversele manifestări ale antihriștilor: ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu. Data trecută, am avut o părtășie specifică despre disprețuirea adevărului, așa că haideți să o analizăm pe aceasta, mai întâi. Care a fost explicația voastră cu privire la „disprețuire" data trecută? (Am explicat-o ca neacordare de importanță adevărului, ca dispreț, batjocură și bagatelizare a adevărului și ca desconsiderare a adevărului.) Ați explicat clar esența acestui cuvânt folosind termeni practici? (Explicația noastră s-a rezumat doar la sinonimele disprețuirii: a fost superficială și nu a clarificat detaliile disprețuirii adevărului și nici atitudinea și manifestările noastre în felul în care tratăm adevărul. Nu am reușit să explicăm esența acesteia.) Care este natura unei asemenea explicații? În ce categorie se încadrează? (Cuvinte și doctrine.) Altceva? Se încadrează la cunoștințe? (Da.) Cum au fost dobândite aceste cunoștințe? Din școli, de la profesori și, totodată, din dicționare și cărți. Așadar, care este diferența dintre explicația Mea și a voastră? (Părtășia lui Dumnezeu este despre atitudinea fiecărei persoane față de adevăr – adică, din adâncul inimii lor, oamenii i se împotrivesc, simt repulsie față de acesta și le este scârbă de el, nu îl acceptă și, de asemenea, îl condamnă și se implică în judecăți ostile și calomnii față de el. Explicația lui Dumnezeu vine din esența atitudinii oamenilor față de adevăr.) Eu explic esența cuvântului „a disprețui" din perspectiva diverselor comportamente, practici, atitudini și puncte de vedere esențiale. Care explicație este, de fapt, adevărul? (Explicația lui Dumnezeu este adevărul.) Așadar, unde este deficitară explicația voastră? (Noi nu înțelegem adevărul. Privim lucrurile doar la suprafață și le interpretăm în mod literal, bazându-ne pe cunoștințe și doctrine pentru a privi lucrurile.) Voi interpretați acest cuvânt pe baza cunoștințelor pe care le-ați dobândit și conform înțelegerii voastre față de sensul literal, dar nu știți deloc în ce fel este acest cuvânt conectat cu natura-esență și firea coruptă a unei persoane. Aceasta este diferența dintre cunoștințe și doctrine, pe de o parte și adevăr, pe de altă parte. Obișnuiți să folosiți și voi această metodă și perspectivă atunci când citiți cuvintele lui Dumnezeu și aveți părtășie despre adevăr? (Da.) Nu este de mirare că majoritatea oamenilor, indiferent de felul în care citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu pot să înțeleagă care este, de fapt, adevărul din ele. Prin urmare, numeroși oameni au crezut mulți ani în Dumnezeu fără să înțeleagă sau să pătrundă în adevărul-realitate. De aceea, se spune mereu că „Oamenii nu înțeleg adevărul și nu au capacitatea de a-l pricepe".

Vom continua părtășia despre punctul zece cu privire la manifestările antihriștilor: ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu. La ultima adunare, am împărțit disprețuirea adevărului în trei puncte. Care erau acele trei puncte? (Primul, disprețuirea identității și esenței lui Dumnezeu; al doilea,

disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu; al treilea, disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu.) Să disecăm subiectul „antihriștilor care disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu”, pe baza acestor trei puncte. Ultima dată, am acoperit, mai mult sau mai puțin, primul punct, dar nu am avut o părtășie prea detaliată despre sfințenia și unicitatea esenței lui Dumnezeu, ceea ce era menit să vă lase puțin spațiu de contemplare și să vă facă să aveți părtășie mai specifică pe baza aspectelor dreptății și atotputerniciei lui Dumnezeu despre care am avut Eu părtășie. Astăzi, vom avea părtășie despre al doilea punct, care cuprinde felul în care antihriștii tratează întruparea lui Dumnezeu, pentru a diseca tema despre cum antihriștii disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu.

II. Disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu

Perspectivele și punctele de vedere ale antihriștilor despre Dumnezeu întrupat și relația lor cu El – mai exact, cu Hristos – au și ele unele manifestări specifice și revelații esențiale. Dacă ar fi să prezentăm pur și simplu, într-un mod monoton, câteva dintre manifestările specifice ale oamenilor sau practicile specifice ale anumitor persoane, prezentarea vi s-ar putea părea un pic neclară. În schimb, să o împărțim în mai multe puncte, pentru a înțelege din acestea care este exact atitudinea antihriștilor față de întruparea lui Dumnezeu și pentru a verifica și diseca modul în care antihriștii disprețuiesc adevărul. Primul punct este lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului; al doilea este scrutarea și analiza, alături de curiozitate; al treilea este faptul că modul în care Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit; al patrulea este că ascultă pur și simplu ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune. Judecând după expresiile fiecărui punct, precum și după opiniile și manifestările pe care le puteți înțelege din semnificațiile lor literale, este fiecare dintre ele pozitiv? Există vreun punct care pare oarecum pozitiv? Ce înseamnă „pozitiv”? Înseamnă a avea, cel puțin, umanitate și rațiune. Acest lucru nu trebuie să fie ridicat la nivelul de a avea supunere sau atitudinea și poziția pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. Utilizând doar măsura rațiunii umane, care dintre acestea este corespunzător?

Mai întâi, să ne uităm la primul punct: lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului. Sunt acești trei termeni considerați laudativi sau pozitivi în limbajul uman? (Nu.) De obicei, discursul și comportamentul cărui tip de oameni descriu aceste cuvinte? (Oameni înșelători, trădători, oameni abjecți, lingușitori.) Trădători, oameni abjecți și renegați; genul de oameni asociați cu înșelăciunea, josnicia și ticăloșia. Acțiunile acestui tip de oameni sunt văzute de alții ca fiind în mare parte detestabile și josnice, nesincere față de oameni și lipsite de bunăvoință. Ei lingușesc, măgulesc și rostesc deseori cuvinte plăcute auzului, lingușindu-i și măgulindu-i pe cei care au influență și un statut înalt. O persoană de acest tip este disprețuită de ceilalți și privită, de obicei, ca o figură negativă.

Să ne uităm la cel de-al doilea punct: scrutarea și analiza, alături de curiozitate. Aceste cuvinte sunt considerate laudative sau depreciative? (Depreciative.) Depreciative? Explicați-Mi, de ce le-ați clasifica drept depreciative? În lipsa unui context, aceste cuvinte sunt neutre și nu pot fi considerate laudative sau depreciative. De exemplu, adoptarea scrutării față de un proiect științific, analizarea esenței unei probleme, curiozitatea față de anumite lucruri – aceste manifestări nu pot fi, practic, numite pozitive sau negative și sunt destul de neutre. Cu toate acestea, aici există un context: obiectul scrutării, analizei și curiozității oamenilor nu este vreun subiect potrivit pentru cercetarea umană, ci este mai degrabă întruparea lui Dumnezeu. Prin urmare, în mod clar, ținând cont de acest context suplimentar, pe baza acestor lucruri făcute de acest tip de oameni, precum și a manifestărilor și comportamentelor acestora, aceste cuvinte devin, în acest caz, depreciative. Ce tip de oameni scrutează și analizează, de obicei, întruparea lui Dumnezeu? Sunt cei care urmăresc adevărul sau cei care nu o fac? Sunt cei care cred cu adevărat, din toată inima, în Hristos, sau cei care au o atitudine sceptică față de El? Evident, sunt cei care au o atitudine sceptică. Ei nu au credință autentică în Hristos și, pe lângă scrutare și analizare, ei sunt și deosebit de curioși. Mai exact, referitor la ce sunt ei curioși? În scurt timp, vom avea părtășie specifică despre detaliile acestor manifestări și esențe.

Mai departe, să ne uităm la al treilea punct: modul în care Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit. Acest punct nu are cuvinte specifice care să fie analizate pentru semnificația lor laudativă sau depreciativă. Ce fapt este dezvăluit de acest tip de manifestare și practică specifică a acestor oameni? Ce fel de fire are o persoană care face astfel de lucruri și are asemenea manifestări? În primul rând, este ea imparțială în tratarea celorlalți? (Nu.) Din ce sintagmă poate fi dedus acest lucru? („E în funcție de starea lor de spirit.”) Această sintagmă înseamnă că aceste tipuri de oameni acționează și tratează alți oameni sau chestiuni în mod neprincipial, fără un standard moral și, mai ales, fără niciun soi de conștiință sau rațiune – sunt întru totul ghidați de starea lor de spirit. Dacă cineva tratează o persoană obișnuită în funcție de starea sa de spirit, s-ar putea să nu fie o problemă majoră; nu va încălca decrete administrative sau nu va ofensa firea lui Dumnezeu și doar ilustrează faptul că această persoană este încăpățânată, nu urmărește adevărul, acționează neprincipial și face orice îi place în funcție de starea ei de spirit și de preferințele sale, luând în considerare doar propriile dorințe și sentimente trupești și nu sentimentele altora, fără să arate respect față de ceilalți. Aceasta este o explicație bazată pe felul în care tratează ea o persoană de rând – însă cine este destinatarul tratamentului său bazat pe starea de spirit în acest caz? Nu este o persoană de rând, ci întruparea lui Dumnezeu – Hristos. Dacă Îl tratezi pe Hristos pe baza stării tale de spirit, aceasta este o problemă gravă, a cărei amploare nu o vom discuta acum.

Acum, să ne uităm la punctul al patrulea: ascultând, pur și simplu, ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune. Nu există termeni specifici aici pentru a caracteriza exact ce este aceasta; este un fel de manifestare, o stare obișnuită și o

atitudine specifică în modul în care oamenii tratează lucrurile, dar implică firea unei persoane. Care este firea oamenilor de acest fel? Ei ascultă, dar nici nu se conformează, nici nu se supun. La suprafață, pot încă să asculte, dar este ceea ce arată la exterior același lucru cu ceea ce gândesc sau cu adevărata lor atitudine interioară? (Nu.) La exterior, pot părea că se comportă frumos și că ascultă, dar pe interior, nu așa stau lucrurile. Pe dinăuntru, există o stare de spirit și o atitudine de neascultare, alături de o stare de spirit și o atitudine de împotrivire. Ei se gândesc: „Eu nu ascult de tine, în inima mea. E imposibil să-ți arăt că nu ascult! Pur și simplu, ascult cu urechile cuvintele pe care tu le spui, dar nu le interiorizez deloc și nu le pun în aplicare. Mă voi împotrivi și mă voi opune ție!” Asta înseamnă când nici nu te conformezi și nici nu te supui. Dacă astfel de oameni vin în contact și interacționează cu oameni de rând, tratând ceea ce spun aceștia cu acest tip de stare, punct de vedere și atitudine, indiferent dacă este o manifestare evidentă sau detectabilă, care este firea acestora? Sunt ei considerați ceea ce alții numesc oameni buni, cu umanitate și raționalitate? Sunt clasați ca figuri pozitive? În mod clar, nu. Judecând doar după sintagma „ascultă pur și simplu fără a se conforma sau a se supune”, acești oameni sunt aroganți. Cât de aroganți sunt ei? Extrem de mult, până în punctul de a-și pierde raționalitatea, a fi complet nebuni, a nu asculta de nimeni și a-i ignora pe toți. Atitudinea lor în interacțiunile cu alții este: „Pot vorbi cu tine, pot să mă asociez cu tine, dar în inima mea nu pot să pătrundă cuvintele nimănui, iar acestea nici nu pot să devină principiile și îndrumarea pentru acțiunile mele.” Ei au doar propriile gânduri în minte, acordând atenție doar glasului lor lăuntric. Ei nici nu ascultă și nici nu acceptă afirmații și principii corecte sau pozitive, în schimb, în inima lor, li se împotrivesc. Există astfel de oameni în rândul maselor? Într-un grup, astfel de oameni sunt considerați raționali sau irațional? Sunt clasați ca figuri pozitive sau negative? (Figuri negative.) Prin urmare, cum îi privesc sau îi tratează de obicei majoritatea oamenilor în cadrul unui grup? Ce fel de metode folosesc ei în modul în care îi tratează? Sunt cei mai mulți dintre oameni dispuși să vină în contact și să interacționeze cu astfel de indivizi? (Nu.) În biserică, majoritatea oamenilor nu se pot înțelege cu astfel de indivizi – care este motivul? De ce nimeni nu-i place și simt cu toții repulsie față de ei? Două enunțuri pot să explice această chestiune. În primul rând, acești oameni nu cooperează cu nimeni, vor să aibă ultimul cuvânt și nu ascultă pe nimeni; este extrem de dificil să-i faci să acorde atenție cuvintelor altcuiva și le este imposibil să caute părerile și ideile altora sau să asculte ce spun alții. În al doilea rând, ei sunt incapabili să coopereze cu oricine. Nu reprezintă aceste două enunțuri cele mai specifice manifestări ale acestui tip de persoană? Nu sunt ele esența unei astfel de persoane? (Ba da.) În primul rând, ținând cont de firea lor, nu ascultă pe nimeni și nu se supun nimănui. Vor să aibă ultimul cuvânt, nu vor să-i asculte pe ceilalți și sunt necooperanți cu ei. În inima lor, nu există loc pentru alții, nici pentru adevăr sau pentru principiile bisericii – așa este firea de antihrist a acestor tipuri de oameni. Mai mult decât atât, sunt incapabili să coopereze sau să se înțeleagă cu oricine și, chiar dacă în inimile lor se simt oarecum dispuși să o facă, tot nu

sunt capabili să coopereze cu alții atunci când vine momentul. Ce se întâmplă aici? Oare nu este implicată o anumită stare? Îi privesc de sus pe ceilalți, nu îi ascultă și, indiferent cât de aliniate cu principiile sunt cuvintele celorlalți, ei nu le acceptă. Când vine vorba să coopereze cu ceilalți, acest lucru se poate face doar în felul lor. Este aceasta o cooperare armonioasă? Aceasta nu este cooperare; este o acțiune arbitrară, în care o singură persoană ia deciziile. Acesta este tipul de fire pe care astfel de oameni o au în interacțiunile lor cu ceilalți și Îl tratează pe Hristos în același mod. Merită acest lucru să fie disecat? Problema aceasta este gravă și merită disecată! În continuare, să vorbim despre manifestările și practicile specifice ale antihriștilor din fiecare punct și, prin aceste manifestări și practici specifice, să ajungem să înțelegem esența antihriștilor – disprețuirea adevărului, sfidarea cu obrăznicie a principiilor și ignorarea rânduielilor casei lui Dumnezeu. Să începem să disecăm de la primul punct.

A. Lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului

Lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului – la suprafață, toți ar trebui să știe ce înseamnă acești termeni, iar indivizii care îi întruchipează sunt obișnuiți. Utilizarea lingușirii, măgulirii și a cuvintelor plăcute auzului reprezintă cel mai adesea moduri de a vorbi adoptate pentru a obține favoruri, laude sau un soi de beneficiu de la alții. Acesta este cel mai comun mod de a vorbi pentru cei care folosesc lingușirea și măgulirea. Se poate spune că, într-o anumită măsură, toți oamenii corupți au această manifestare, care reprezintă o manieră de a vorbi aparținând filosofiei satanice. Așadar, au oamenii aceleași manifestări și practici în fața lui Dumnezeu întrupat, poate și pentru a obține anumite beneficii? Desigur, nu este atât de simplu. Atunci când oamenii utilizează lingușirea și măgulirea față de întruparea lui Dumnezeu, ce fel de punct de vedere sau gând din inimile lor referitor la Hristos provoacă un astfel de comportament? De obicei, oamenii manifestă un astfel de comportament față de alți oameni. Dacă oamenii se comportă la fel și față de Dumnezeu întrupat, acest lucru dezvăluie, în mod implicit, o problemă: ei Îl privesc pe Dumnezeu întrupat, Hristos, ca pe o persoană obișnuită în rândul umanității corupte. Dintr-o perspectivă externă, Hristos are oase și trup și înfățișarea unui om. Acest lucru le oferă oamenilor o iluzie, făcându-i să creadă că Hristos este doar un om, permițându-le să-L trateze cu obrăznicie pe Hristos pe baza logicii și gândirii de tratare a oamenilor. Conform logicii și gândirii de a trata oamenii, de obicei, în tratarea unei persoane cu statut și renume, cea mai bună strategie pentru a lăsa o impresie bună, în scopul de a obține fără probleme beneficii sau o promovare viitoare, este de a face ca propriile cuvinte să sune plăcut și pline de tact, asigurându-se că ascultătorul se simte confortabil și fericit. Trebuie menținută o expresie facială blândă, nu o față feroce sau sumbră, iar în limbaj nu ar trebui să existe niciun cuvânt intens, răutăcios sau dur sau cuvinte care pot răni mândria cuiva. Numai cu astfel de manifestări și cuvinte poate un om să lase o impresie bună în prezența unei astfel de persoane și să nu-i pară respingător. Se pare că vorbirea plăcută, lingușirea și măgulirea sunt

considerate cea mai autentică formă de respect față de ceilalți. În mod similar, oamenii cred că, pentru a-I arăta respect lui Hristos și pentru a menține armonia, trebuie să facă eforturi mari ca să manifeste un astfel de comportament, asigurându-se că vorbele lor nu conțin niciun limbaj sau conținut care lezează și, desigur, nimic ofensator. Oamenii cred că aceasta este cea mai bună cale de a interacționa și de a conversa cu Hristos. Ei tratează întruparea lui Dumnezeu ca pe cel mai obișnuit om, cu o fire normală, coruptă, crezând că nu există un mod mai bun de a se comporta sau de a-L trata în alt fel. Prin urmare, atunci când un antihrist vine înaintea lui Hristos, ceea ce adăpostește în inima sa nu este teamă, respect sau sinceritate autentică, ci mai degrabă o dorință de a folosi un limbaj plăcut și diplomat, recurgând chiar și la iluzii pentru a se lansa deschis în lingușire și măgulire față de întruparea lui Dumnezeu. El crede că toți oamenii sunt sensibili la această abordare și, de vreme ce întruparea lui Dumnezeu este tot om, și El ar răspunde acestei abordări și ar aproba-o. Astfel, când Îl tratează pe Hristos, întruparea lui Dumnezeu, în inimile lor, antihriștii nu acceptă faptul că Hristos deține esența lui Dumnezeu. În schimb, ei folosesc unele tactici omenești, filosofii umane pentru interacțiuni lumești și trucurile obișnuite ale oamenilor de a-i trata și manipula pe alții pentru a trata întruparea lui Dumnezeu. Demonstrează esența acestor comportamente faptul că antihriștii disprețuiesc întruparea lui Dumnezeu? (Da.)

Antihriștii Îl tratează pe Hristos în același mod în care-i tratează pe oamenii corupți, rostind doar cuvinte de lingușire și măgulire atunci când Îl văd, iar apoi Îi observă reacțiile și încearcă să se adapteze preferințelor Sale. Văzându-L pe Hristos, unii oameni spun: „Te-am zărit de la depărtare. Ieși în evidență în mulțime. Spre deosebire de alții, care nu au nimb, tu ai unul deasupra capului. Am știut imediat că nu ești o persoană obișnuită. Cine altcineva din casa lui dumnezeu nu este obișnuit, în afară de hristos? Din clipa în care te-am văzut, mi-am dat seama, e adevărat, fără îndoială. Întruparea lui dumnezeu este, într-adevăr, diferită de ceilalți.” Nu este aceasta o absurditate flagrantă? Înfățișarea Mea este obișnuită, comună. Dacă nu fac și nu spun nimic în orice mulțime, tot s-ar putea să nu fie nimeni care să recunoască cine sunt după un an sau doi. În orice grup, Eu sunt doar un membru obișnuit; nimeni nu poate vedea nimic special la Mine. Acum, lucrez în biserică, iar datorită mărturiei lui Dumnezeu, voi ascultați atunci când vorbesc printre voi. Însă fără mărturia lui Dumnezeu, câți dintre voi M-ar asculta sau Mi-ar acorda atenție? Acest lucru rămâne sub semnul întrebării, o necunoscută. Unii oameni spun: „Pentru mine, arată exact ca dumnezeu. Am simțit mereu că el este deosebit, diferit de ceilalți.” În ce fel sunt Eu diferit? Am trei capete și șase brațe? Cum poți să faci diferența? Dumnezeu a spus cândva: în mod deliberat, nu îi las pe oameni să perceapă nici măcar o urmă de divinitate în Mine. Dacă Dumnezeu nu îi lasă pe oameni să-I perceapă divinitatea, cum poți tu să o vezi? Nu este problematic ceea ce spun acești oameni? În mod clar nu este altceva decât vorbăria fără sens a unor lingușitori josnici, ale căror cuvinte sunt lipsite de orice substanță. Aspectul exterior al lui Dumnezeu întrupat este cel al unei persoane obișnuite. Cum pot ochii oamenilor să deslușească divinitatea lui

Hristos? Dacă Hristos nu ar lucra și nu ar vorbi, nimeni nu ar putea să-L recunoască sau să-I cunoască identitatea și esența. Aceasta este o realitate. Atunci cum rămâne cu cei care spun: „Mi-am putut da seama de la prima privire că tu ești întruparea lui dumnezeu, diferit de ceilalți" sau „De îndată ce te-am văzut, am știut că tu poți să faci lucruri mărețe"? Ce reprezintă aceste afirmații? Sunt complet absurde! Când Dumnezeu nu Își oferise mărturia, cum ai putut să nu deslușești acest lucru, indiferent de câte ori te-ai uitat? După mărturia lui Dumnezeu, când Mi-am început lucrarea, cum ai putut să vezi brusc acest lucru, la prima vedere? Acestea sunt, în mod clar, cuvinte înșelătoare, nebunie curată.

Unii oameni, atunci când Mă întâlnesc sau interacționează cu Mine, vor să se pună în valoare. Ei se gândesc: „Nu se întâmplă prea des ca cineva să-l întâlnească pe dumnezeu întrupat; aceasta este o ocazie unică în viață. Trebuie să am o prestație bună, să transmit rezultatele anilor mei de credință în dumnezeu și realizările bune pe care le-am făcut de când am acceptat stadiul actual al lucrării lui dumnezeu, pentru a-l informa." Ce vor să spună prin a Mă informa? Ei speră la o șansă la promovare. Dacă ar fi în biserică, poate că ei nu ar avea niciodată în viața lor șansa de a ieși în evidență sau de a fi promovați; nimeni nu i-ar alege. Ei cred că acum s-a ivit ocazia, așa că se gândesc cum să vorbească într-un mod care să nu dezvăluie nicio problemă și să nu arate cum încearcă să se pună în valoare. Trebuie să aibă mai mult tact și să fie mai abili, folosind unele strategii și trucuri, recurgând la șiretlicuri meschine. Ei spun: „Dumnezeule, cu siguranță am beneficiat mult de pe urma credinței în tine pe parcursul acestor ani! Întreaga noastră familie crede, cu toții lepădându-ne de toate ca să ne consumăm pentru dumnezeu. Însă acesta nu este cel mai important lucru. Cuvintele tale mărețe și faptul că ai făcut atât de multă lucrare reprezintă cel mai important lucru. Suntem cu toții dispuși să ne îndeplinim îndatoririle și să ne consumăm pentru dumnezeu." Răspunsul Meu este: „Dar acest lucru nu aduce niciun beneficiu cu adevărat." „Ba da – harul dat de dumnezeu este din belșug. În cuvintele lui dumnezeu, am dobândit multă lumină, perspective și înțelegeri noi. Frații și surorile sunt cu toții foarte plini de energie, dispuși să se consume pentru dumnezeu." „Există unii care sunt slabi și negativi? Unii care provoacă perturbări și tulburări?" „Nu, viața noastră bisericească este foarte bună. Frații și surorile urmăresc cu toții iubirea de dumnezeu, lepădându-se de toate pentru a predica evanghelia. Tot ceea ce spune dumnezeu este bun. Suntem cu toții motivați și nu mai putem crede ca înainte, căutând har și căutând să mănânce pe săturate. Trebuie să ne lepădăm de toate pentru dumnezeu, să ne oferim lui și să ne consumăm pentru el." „Atunci, în acești ultimi câțiva ani, ați dobândit vreo înțelegere cu privire la cuvintele lui Dumnezeu?" „Da, am făcut-o. Cuvintele tale, dumnezeule, sunt atât de mărețe, fiecare enunț atingând exact problemele noastre cheie, dându-ne în vileag natura-esență! Am primit o mare lumină în înțelegerea propriei persoane și în cuvintele tale. Dumnezeule, tu ai salvat viața întregii noastre familii, întregii noastre biserici. Fără tine, am fi pierit pe cine știe unde, cu mult timp în urmă. Fără tine, nu am ști cum să continuăm. Toți cei din

biserica noastră tânjesc să te vadă, se roagă în fiecare zi să te întâlnească în visele lor, sperând să fie zilnic cu tine!” Este rostit vreun cuvânt în mod esențial sincer sau autentic în discursul lor? (Nu.) Atunci, ce sunt aceste cuvinte? Sunt ipocrite, goale și inutile. Atunci când le cer să vorbească despre cunoașterea de sine, ei spun: „De când am acceptat lucrarea lui dumnezeu, simt că sunt un diavol și o satană, lipsit de umanitate.” „În ce fel îți lipsește umanitatea?” „Acționez în mod neprincipial.” „În ce acțiuni ești lipsit de principii?” „Nu pot să cooperez în mod armonios cu alții, interacțiunile mele cu ei sunt neprincipiale, felul în care tratez cu oamenii este lipsit de principii. Sunt un diavol și o satană, provin din Satana și sunt profund corupt de el. Mă împotrivesc lui dumnezeu la fiecare mișcare, opunându-mă lui și confruntându-l în mod constant.” Aceste cuvinte sună bine la suprafață. Atunci când îi întreb: „Cum îi merge lui cutare în biserica voastră acum?”, ei spun: „Acum, se descurcă bine. Înainte, a fost demis din funcția de conducere a bisericii, dar apoi s-a căit, iar frații și surorile l-au reales.” „Este acea persoană un om care urmărește adevărul?” „Dacă dumnezeu spune că acesta urmărește adevărul, atunci așa este; dacă dumnezeu spune că nu o face, atunci așa este.” „Acest om pare entuziast, dar calibrul său este destul de slab, nu-i așa?” „Slab? Da, puțin. Altminteri, de ce l-ar fi demis frații și surorile ultima dată?” „Dacă are calibru slab, poate să facă lucrare concretă? Poate să îndeplinească obligația conducerii bisericii?” Auzindu-Mi cuvintele, ei le interpretează ca o sugestie că un om de calibru slab nu poate îndeplini obligația și spun: „Atunci nu o poate îndeplini. Frații și surorile l-au ales pentru că era cel mai mic rău; nu era nimeni mai bun, așa că l-au ales pe el. Frații și surorile spun cu toții că el are un calibru mediocru, dar tot ne poate conduce. Dacă e de calibru slab, cred că frații și surorile s-ar putea să nu-l aleagă data viitoare. Dumnezeule, ar trebui să lucrez la influențarea fraților și surorilor?” „Această chestiune ține de statura fraților și surorilor din biserica voastră. Ei aleg un om pe care-l consideră bun pe baza principiilor – procesul este corect, dar unii sunt nesăbuiți și nu pot să vadă oamenii și lucrurile așa cum sunt cu adevărat și, uneori, aleg persoana greșită.” Ce am vrut să spun prin acest lucru? Eu doar am subliniat o realitate, fără a ținti dinadins demiterea acestei persoane. Însă cum a înțeles antihristul acest lucru după ce l-a auzit? El nu a spus-o cu voce tare, dar s-a gândit în sinea lui: „Oare aceasta este o aluzie de la dumnezeu pentru demiterea acestei persoane? Ei bine, atunci, ar trebui să cercetez mai bine ce vrea să spună dumnezeu cu adevărat. Dacă această persoană este demisă, cine altcineva poate conduce biserica, cine poate face această lucrare?” Antihriștii sunt orbi față de Dumnezeu, El nu are loc în inima lor. Când Îl întâlnesc pe Hristos, ei nu-L tratează diferit de o persoană obișnuită, luându-și constant indiciile din expresia și tonul Său, schimbându-și textul după cum este benefic situației, nespunând vreodată ce se întâmplă de fapt sau vreun lucru sincer, rostind doar cuvinte goale și doctrine, încercând să-L înșele și să-L păcălească pe Dumnezeul practic care le stă în fața ochilor. Ei nu au deloc o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu sunt nici măcar capabili să-l vorbească lui Dumnezeu din inimă, să spună ceva real. Vorbesc precum un șarpe care se târăște, într-un mod întortocheat

și indirect. Maniera și direcția cuvintelor lor sunt ca un vrej de pepene galben care se cațără pe un stâlp. De exemplu, când spui că o persoană are un calibru bun și ar putea fi promovată, vorbesc imediat despre cât de bună este și despre ceea ce se manifestă și se dezvăluie în aceasta; iar dacă spui că o persoană este rea, se reped să spună cât de rea și ticăloasă este, cum provoacă tulburări și perturbări în biserică. Când te interesezi despre unele situații reale, nu au nimic de spus; se eschivează, așteptând să ajungi la o concluzie, străduindu-se să înțeleagă sensul cuvintelor tale, astfel încât să-și alinieze cuvintele cu gândurile tale. Tot ceea ce spun ei reprezintă cuvinte plăcute auzului, măgulire și servilism; niciun cuvânt sincer nu iese din gura lor. Acesta este modul în care interacționează ei cu oamenii și Îl tratează pe Dumnezeu – atât sunt de înșelători. Aceasta este firea unui antihrist.

Unii oameni vin în contact cu Mine, fără să știe ce fel de cuvinte sau chestiuni Îmi place să aud; cu toate acestea, chiar și fără să știe, ei găsesc o cale. Ei aleg anumite subiecte pe care să le discute cu Mine, gândindu-se: „Aceste subiecte s-ar putea să te intereseze, s-ar putea să fie ceea ce vrei să știi sau să auzi, dar ești prea politicos pentru a întreba despre ele, așa că voi lua inițiativa de a-ți spune.” Când ne întâlnim, ei spun: „Recent, au fost ploi torențiale în zona noastră, inundând întregul oraș. Ordinea publică se deteriorează și ea; sunt foarte mulți hoți acum. Când cineva iese din casă, există riscul de a i se fura lucruri sau de a fi jefuit. Am auzit că, în unele locuri, mulți copii au fost răpiți, iar oamenii se află într-o stare de panică. Non-credincioșii spun că societatea a devenit prea haotică, întru totul anormală. Oamenii religioși încă se agață de Biblie și predică evanghelia, spunând că zilele de pe urmă au sosit, că dumnezeu este pe cale să coboare, iar asupra noastră se vor abate marile catastrofe.” Și există unii oameni care, atunci când Mă întâlnesc, spun imediat: „Acum câteva zile, trei luni au apărut pe cer într-un singur loc și mulți oameni au făcut fotografii. Unii prezicători populari spun că pe cer sunt pe cale să apară viziuni mari, că domnul cel adevărat a apărut.” Ei spun astfel de lucruri – sunt deosebit de interesați și colectează informații cu privire la apariția unui astfel de haos social, a unor astfel de dezastre și diverse evenimente neobișnuite și fenomene astronomice. Atunci când Mă întâlnesc, folosesc acest lucru drept subiect de conversație pentru a construi o relație mai apropiată cu Mine. Unii cred: „Dumnezeu întrupat este o persoană obișnuită. Diferența dintre el și ceilalți constă în faptul că el face lucrarea lui dumnezeu și îl reprezintă. Astfel, în vreme ce majoritatea oamenilor speră la pacea mondială și ca oamenii să trăiască în armonie și mulțumire, hristos întrupat nu este ca oamenii normali. El speră la un mare haos în lume, la apariția unor viziuni și a marilor catastrofe, speră ca marea lucrare a lui dumnezeu să fie rapid îndeplinită și ca lucrarea de gestionare a lui dumnezeu să fie rapid încheiată, pentru a-și duce la împlinire cuvintele rostite. Acestea sunt subiectele de care îi pasă lui și de care este interesat. Prin urmare, atunci când îl voi întâlni, voi vorbi despre aceste lucruri, iar el va fi deosebit de mulțumit. Făcându-i această plăcere, poate aș putea fi promovat și ar putea exista o șansă de a petrece mai multe zile alături de el.” Există astfel de oameni? Odată, am

întâlnit o tânără cu graiul dulce; era elocventă, isteață și știa exact ce să spună și cui, expertă în a impresiona oamenii și a străluci în toate direcțiile, pricepută mai ales la interacțiunea cu cei aflați la putere și care au statut. Atunci când a interacționat cu Mine, după ce M-a întâlnit, ea a spus: „În cutare loc, lumea interlopă este foarte agresivă; până și poliția locală are membri din bandă. A fost un șef de bandă care a făcut multe lucruri rele pe plan local. Într-o zi, a întâlnit pe drum un funcționar de rang înalt, un demon-șef. Mașina lui a depășit mașina demonului-șef, iar acesta din urmă i-a spus gărzii sale de corp: «A cui este mașina asta? Nu vreau să-l mai văd!» A doua zi, a fost eliminat.” Există astfel de lucruri în societate? (Da.) Astfel de lucruri există, dar oare este folositor să le transformăm în subiectul principal de conversație la întâlnirea cu Mine? Acestea nu sunt subiectele de care Îmi pasă sau pe care doresc să le aud, dar ea nu știa acest lucru. A crezut că-Mi plăcea să aud aceste povești palpitante. Spune-Mi, sunt dezastrele, viziunile, calamitățile naturale și cele provocate de om subiectele de care Îmi pasă, cele pe care doresc să le aud? (Nu.) Este în regulă să ascult aceste lucruri pentru a trece timpul, dar dacă tu crezi că Îmi place cu adevărat să le aud, atunci te înșeli. Nu Mă interesează aceste lucruri, nu-Mi place să aud despre ele. Unii oameni mă întreabă: „Tu asculți când oamenii vorbesc despre aceste lucruri?” Nu mă opun ascultării, dar asta nu înseamnă că Îmi place să ascult și nici nu înseamnă că doresc să colectez aceste informații, aceste povești. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că, în adâncul inimii Mele, nu am nicio curiozitate cu privire la aceste chestiuni, niciun fel de interes. Ba chiar unii oameni se gândesc: „În inima ta, nu îl urăști în mod deosebit pe marele balaur roșu? Dacă îl urăști pe marele balaur roșu, îți voi spune despre o pedeapsă care s-a abătut asupra lui: au existat lupte interne între înalții oficiali din cadrul marelui balaur roșu, mai multe facțiuni luptându-se între ele, aproape ucigând o anumită căpetenie a demonilor. Aceste căpetenii ale demonilor au supraviețuit mai multor tentative de asasinat, este un lucru foarte periculos! Ai fi fericit să auzi asta?” Ați fi cu toții fericiți să auziți astfel de lucruri? Dacă ați fi fericiți, atunci fiți; dacă nu vă place să auziți acest lucru, atunci nu ascultați – nu are legătură cu Mine. Pe scurt, în ceea ce privește aceste chestiuni, fie că este vorba despre o epidemie într-o anumită țară, cum a apărut epidemia, câți oameni au murit, ce țară s-a confruntat cu un dezastru major, starea guvernului unei anumite țări, cât de brutale sunt luptele interne în structurile superioare ale unei anumite țări sau revoltele sociale, aș putea asculta dacă se întâmplă să aud despre ele, dar nu voi face un efort pentru a căuta detalii specifice despre aceste evenimente, pentru a asculta știri, pentru a citi ziare sau pentru a căuta pe internet conținut legat de aceste evenimente doar pentru că nu știu despre ele. Categoric, nu fac și nu voi face niciodată astfel de lucruri. Nu Mă interesează aceste chestiuni. Unii oameni spun: „Tu controlezi toate aceste lucruri, e mâna Ta; de aceea nu Te interesează.” Este corectă această afirmație? Este corectă în termeni de doctrină, dar în esență, nu așa stau lucrurile. Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului uman, a fiecărui popor, a fiecărui grup de oameni, a fiecărei epoci. Este destul de normal ca în fiecare epocă să aibă loc unele dezastre și

evenimente neobișnuite – toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Indiferent de epocă, indiferent dacă au loc evenimente semnificative sau minore, atunci când vine timpul ca o epocă să se schimbe, chiar dacă nu există nicio modificare într-un singur fir de iarbă sau copac, acea epocă trebuie să treacă. Aceasta este o chestiune care ține de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă o epocă nu este menită să se încheie, atunci chiar dacă există schimbări majore în fenomenele cerești sau în toate lucrurile de pe pământ, ea nu ar trebui să se încheie. Toate acestea sunt treburile lui Dumnezeu, dincolo de intervenția sau asistența oamenilor. Ceea ce ar trebui să facă oamenii cel mai mult este să nu se preocupe de aceste chestiuni, să nu colecteze dovezi și informații despre aceste evenimente pentru a-și satisface curiozitatea. În privința lucrurilor pe care le face Dumnezeu, ar trebui să înțelegi cât poți de mult și să nu forțezi înțelegerea acolo unde aceasta nu e posibilă. În rândul omenirii corupte, aceste chestiuni sunt prea normale, prea obișnuite. Toate aceste chestiuni – schimbarea epocilor, transformarea ordinii mondiale, soarta unui popor, guvernarea și statutul unui regim și așa mai departe – toate sunt în mâinile lui Dumnezeu, sub suveranitatea Sa. Oamenii trebuie doar să creadă, să accepte și să se supună; acest lucru este suficient. Nu nutri gândul de a înțelege mai multe taine, crezând că pare mai la modă cu cât înțelegi mai multe, ca și cum, crezând în Dumnezeu, ai avea o statură înaltă și spiritualitate. A avea o astfel de mentalitate înseamnă că opinia ta despre credința în Dumnezeu este incorectă. Aceste chestiuni nu sunt semnificative. Adevărata chestiune semnificativă, de care oamenii ar trebui să se preocupe cel mai mult, este nucleul planului de gestionare al lui Dumnezeu – mântuirea umanității, permițând omenirii să fie mântuită în cadrul planului de gestionare al lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare și cea mai importantă chestiune. Dacă înțelegi adevărurile și viziunile legate de această chestiune, apoi accepți ceea ce Dumnezeu face asupra ta și adevărul pe care ți-l oferă și accepți fiecare situație de emondare, judecată și mustrare, dacă accepți toate acestea, atunci acest lucru este mai valoros decât cercetarea fenomenelor cerești, a misterelor, a dezastrelor sau a politicii.

Unii oameni învață puțină istorie, înțeleg puțină politică și, pe de o parte, le place să se dea mari; pe de altă parte, se gândesc: „Dumnezeu întrupat deține esența lui dumnezeu și adevărul. El știe faptul că dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor și înțelege detaliile pe care le implică acest lucru. Prin urmare, dacă înțeleg politica și istoria, pot să răspund nevoilor sale? Pot să-i satisfac curiozitatea cu privire la toate aceste lucruri?” Îți spun că te înșeli. Ceea ce Îmi repugnă cel mai mult este, în primul rând, politica, iar în al doilea rând, istoria. Dacă vorbești despre istorie, împărtășind anecdote pline de umor sau sub formă de povești, sau conversații lejere pentru a trece timpul, este în regulă. Însă dacă tratezi aceste cuvinte, aceste chestiuni drept lucruri serioase de discutat cu Mine, pentru a Mă linguși, pentru a construi o relație cu Mine, atunci greșești; nu am nicio dorință de a asculta aceste lucruri. Unii oameni se gândesc în mod greșit: „Tu ai părtășie despre adevăr și ții adunări pentru oameni, pentru că trebuie; în adâncul sufletului, ceea ce iubești cel mai mult este ca lumea să fie într-un mare haos. Te temi

că lumea nu este suficient de haotică. Ori de câte ori există un dezastru, cine știe cât de fericit ești în culise, poate chiar lansând artificii pentru a sărbători!" Te anunț că nu așa stau lucrurile. Chiar dacă marele balaur roșu va pieri și se va prăbuși, Eu voi rămâne așa cum sunt. Unii oameni întreabă: „Nu ai fi fericit dacă marele balaur roșu s-ar prăbuși? N-ar trebui să lansezi artificii atunci când marele balaur roșu va fi distrus și pedepsit? Nu ar trebui să ții un mare ospăț și să serbezi împreună cu aleșii lui Dumnezeu?" Spune-Mi, asta este ceea ce ar trebui să fac? Este corect sau greșit să fac asta? Se conformează acest lucru adevărului? Unii spun: „Marele balaur roșu i-a persecutat atât de mult pe aleșii lui Dumnezeu, a răspândit zvonuri nefondate despre Dumnezeu și l-a defăimat numele, L-a hulit și L-a judecat. Nu ar trebui să sărbătorim puțin atunci când își primește răsplata?" Dacă voi sărbătoriți, Eu permit acest lucru, fiindcă aveți stările voastre de spirit. Dacă sunteți cu toții bucuroși, stând treji timp de trei zile și trei nopți, adunându-vă pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, a cânta imnuri și a dansa pentru a lăuda dreptatea lui Dumnezeu, veselindu-vă că în sfârșit, Dumnezeu l-a distrus și l-a călcat în picioare pe marele balaur roșu, dușmanul, iar aleșii lui Dumnezeu nu vor mai suferi persecuția și tortura acestuia, nu le va mai fi imposibil să revină la casele lor și se vor putea întoarce, în sfârșit, la familiile lor, starea de spirit a tuturor este de înțeles. Dacă doriți să sărbătoriți și să vă relaxați în acest fel, sunt de acord. Dar în ceea ce Mă privește, voi face ceea ce se cuvine să fac; eu nu mă lansez în astfel de activități. Unii oameni întreabă: „De ce ai o astfel de atitudine? Nu-i descurajează acest lucru pe oameni? De ce nu arăți puțină pasiune? Dacă nu ești prezent în cel mai important moment, cum putem sărbători?" A sărbători nu este greșit, dar trebuie să avem părtășie clară despre un lucru: să spunem că marele balaur roșu este pedepsit, Dumnezeu l-a eliminat; acest rege al diavolilor, care a servit cândva desăvârșirii aleșilor lui Dumnezeu, este distrus și eradicat – așadar, cum rămâne cu statura aleșilor lui Dumnezeu? Cât de mult adevăr ați înțeles? Dacă voi toți vă puteți îndeplini îndatoririle conform standardului, sunteți toți ființe create care corespund standardului, capabile să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, fiecare persoană deținând statura lui Iov și a lui Petru și sunteți deja mântuiți, atunci este, într-adevăr, un moment de bucurie, ceva ce merită sărbătorit. Totuși, dacă într-o zi, marele balaur roșu cade și statura voastră nu ajunge la nivelul de a vă îndeplini cu loialitate îndatoririle, dacă tot nu aveți teamă de Dumnezeu în voi și nu sunteți capabili să vă feriți de rău, fiind extrem de departe de statura lui Iov și a lui Petru, incapabili să vă supuneți cu adevărat suveranității lui Dumnezeu și nu puteți fi considerați ființe create care corespund standardului, atunci ce motiv aveți să fiți fericiți? Nu este aceasta doar o bucurie deșartă? O astfel de sărbătorire ar fi lipsită de sens și valoare. Unii oameni spun: „Marele balaur roșu ne persecută foarte mult; cu siguranță este în regulă să-l urâm? Să-i recunoaștem esența ar trebui să fie în regulă, nu? Ne-a persecutat atât de mult; de ce nu putem fi fericiți când este eliminat?" Este în regulă să fii fericit, să-ți exprimi emoțiile. Cu toate acestea, dacă tu crezi că distrugerea marelui balaur roșu simbolizează sfârșitul planului de gestionare al lui Dumnezeu, faptul că omenirea a fost mântuită,

echivalând distrugerea marelui balaur roșu cu finalizarea planului de gestionare al lui Dumnezeu, precum și cu mântuirea și desăvârșirea ta, atunci nu înseamnă acest lucru că ai înțeles greșit? (Ba da.) Prin urmare, ce înțelegeți acum? În ceea ce îl privește pe dușmanul lui Dumnezeu, marele balaur roșu, destinul său și felul în care este el, acestea sunt treburile lui Dumnezeu și nu au nicio legătură cu urmărirea de către tine a unei schimbări de fire sau a mântuirii. Marele balaur roșu este doar un contrast, un obiect care face servicii, supus orchestrărilor lui Dumnezeu. Ce face el și cum îl folosește Dumnezeu pentru a presta servicii reprezintă treaba lui Dumnezeu, fără legătură cu oamenii. Prin urmare, dacă ești prea preocupat de soarta lui, lăsându-l să-ți distragă inima, atunci ai dat de necaz, există o problemă. Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, inclusiv asupra marelui balaur roșu și a tuturor diavolilor și satanelor, așa că orice ar face diavolii și satanele, oricum ar fi, nu are nicio legătură cu intrarea ta în viață sau cu schimbarea firii tale. Ce te privește pe tine? Trebuie să recunoști esența ticăloasă și rea a împotrivirii lui față de Dumnezeu, esența lui de a fi ostil față de Dumnezeu și de a-I fi dușman – asta este ceea ce trebuie să înțelegi. În ceea ce privește restul, ce dezastre aduce Dumnezeu asupra lui, cum îi orchestrează Dumnezeu soarta, nu are nimic de-a face cu tine, iar cunoașterea acestor lucruri este inutilă. De ce este inutilă? Întrucât chiar dacă știi, nu poți să înțelegi de ce acționează Dumnezeu astfel. Chiar dacă vezi acest lucru, nu vei ști de ce alege Dumnezeu să acționeze astfel, nu poți să percepi temeinic adevărul din spatele acestuia. Voi încheia acest subiect doar cu aceste remarci succinte.

Manifestările antihriștilor care folosesc lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului se regăsesc, desigur, și la oamenii obișnuiți corupți, dar ce îi diferențiază pe antihriști de aceștia din urmă? În lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului pe care le folosesc antihriștii, nu există pic de respect sau sinceritate. În schimb, ei urmăresc să se joace cu Dumnezeul întrupat, să Îl testeze și să se folosească de El, dând astfel naștere acestor practici; ei au propriile obiective. Caută să se joace cu persoana obișnuită pe care o au în față prin lingușire, măgulire și cuvinte plăcute auzului, să-L păcălească pe Hristos, făcându-L să nu poată să vadă cum sunt ei în realitate, ce fel de firi corupte au, ce fel de integritate, ce tip de esență au și în ce categorie de persoane se încadrează. Vor să păcălească și să înșele, nu-i așa? (Așa este.) Există vreun cuvânt sincer în lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului pe care le folosesc ei? Niciunul. Intenția și scopul antihriștilor sunt de a înșela, de a păcăli și de a se juca. Nu reprezintă aceste practici esența faptului că antihriștii disprețuiesc adevărul? (Ba da.) Ei cred că tuturor oamenilor obișnuiți le place să audă cuvinte plăcute, se bucură de măgulire și le place ca alții să se umilească în fața lor, ceea ce le dă un sentiment de importanță și face ca statutul lor să pară mai respectat și mai măreț decât al unei persoane obișnuite. Dimpotrivă, dacă cineva se comportă într-un mod excesiv de servil în fața lui Hristos, lipsit de integritate și demnitate, vorbind evaziv, încercând mereu să înșele și să ascundă faptele, tratându-L pe Hristos cu prefăcătorie și falsitate, nu doar

că Hristos nu va accepta nimic din toate acestea, ci în inima Sa, Îl vei enerva. În ce măsură? Dumnezeu ar spune că această persoană este dezgustătoare prin faptul că nu rostește nici măcar un adevăr, se gândește doar cum să lingușească, nu reprezintă nimic bun, nu este un personaj pozitiv – un astfel de om este neserios și nevrednic de încredere. Neserios și nevrednic de încredere; aceasta este definiția dată acestui tip de oameni. La suprafață, sunt doar aceste două sintagme, dar în realitate, o asemenea persoană nu iubește adevărul, nu îl poate dobândi și este puțin probabil să fie mântuită. Care este semnificația și valoarea faptului că o astfel de persoană crede în Dumnezeu, dacă nu poate să dobândească adevărul și este puțin probabil să fie mântuită? Dacă nu provoacă perturbări sau tulburări, nu poate decât să joace rolul de contrast sau de obiect care prestează servicii în casa lui Dumnezeu, la fel ca marele balaur roșu. Ce înseamnă să joace un anumit rol? Înseamnă să meargă temporar cât de departe poate, ca și cum ar trage o căruță, continuând atât timp cât nu o răstoarnă. De ce este făcută să joace un rol? Pentru că astfel de oameni nu urmăresc adevărul. În inimile lor, ei disprețuiesc și nesocotesc atât de mult adevărul, îl iau în derâdere și se joacă atât de mult cu acesta, încât sfârșitul lor va fi cu siguranță ca al lui Pavel, care a fost incapabil să ajungă la final. Prin urmare, acest tip de persoană poate să joace doar rolul unui prestator de servicii temporar în casa lui Dumnezeu. Pe de o parte, ea le permite celor care într-adevăr urmăresc adevărul să crească în discernământ și înțelegere. Pe de altă parte, face orice este capabilă în casa lui Dumnezeu, prestând servicii pe cât de mult posibil, întrucât astfel de oameni nu pot ajunge la finalul acestei căi.

Într-o zi, când am ieșit din casă, m-am întâlnit cu o cunoștință. Înainte să pot spune ceva, M-a întrebat ea prima: „A trecut foarte mult timp de când ne-am întâlnit ultima oară. Te-am așteptat aici în fiecare zi, fiindu-mi atât de dor de tine încât nu pot să stau acasă. Te tot caut prin mulțimile care vin și pleacă pe aici!” M-am gândit că această persoană ar putea fi puțin bolnavă psihic. Am stabilit o întâlnire cu tine? De ce M-ai aștepta zilnic aici? De vreme ce am dat unul peste celălalt, să vorbim despre ceva important. Am întrebat-o: „Ce ai mai făcut în ultima vreme?” Ea a răspuns: „O, nici nu mă întreba! De la ultima noastră întâlnire, am fost atât de preocupată de gânduri cu privire la tine, încât nu pot să mănânc sau să dorm. Doar am sperat să te văd într-o zi.” Am spus: „Să vorbim despre ceva important. Cum a fost starea ta în această perioadă?” „Destul de bună. A fost în regulă.” „Au avut loc alegeri în biserica voastră? Mai este același conducător?” „Nu. L-au ales pe cutare.” „Cum este acesta?” „Este în regulă.” „Atunci de ce a fost demis conducătorul de biserică anterior?” „Nu sunt sigură; era în regulă.” „Fii mai exactă, nu mai spune încontinuu «în regulă». A fost pentru că nu putea să facă lucrare concretă?” „Eu credeam că era în regulă.” „Cum rămâne cu umanitatea conducătorului nou-ales? Cum este înțelegerea lui cu privire la adevăr? Poate să facă lucrare concretă?” „Este în regulă.” Indiferent ce am întrebat-o, răspunsul ei a fost mereu „în regulă”, ceea ce a făcut imposibilă purtarea unei conversații. Prin urmare, am plecat. Ce părere aveți despre această poveste? Cum ar trebui ea intitulată? („În regulă.”) Această poveste este „În

regulă”. În interacțiunile Mele cu numeroși oameni, puțini vorbesc dintr-un loc al rațiunii umane, cu atât mai puțin în conformitate cu adevărurile-principii. Majoritatea oamenilor sunt plini de minciuni, absurdități, falsități și cuvinte prezumțioase; nu există nici măcar o afirmație adevărată. Nici măcar nu îți cer ca fiecare frază pe care o rostești să fie conformă adevărului sau să aibă adevărul-realitate, dar ar trebui măcar să fii capabil să vorbești ca un om, să arăți puțină sinceritate, să arăți câteva sentimente adevărate. Poate să existe un dialog fără acestea? Nu poate să existe. Rostești mereu cuvinte goale și spui minciuni; atunci când te confrunți cu situații, ies la iveală aberații, falsități, cuvinte de insultă și cuvinte prezumțioase și apar cuvinte de justificare și apărare, ceea ce face imposibilă înțelegerea sau comunicarea, corect? (Corect.)

Mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, crezând că acestea au legătură doar cu Dumnezeu din Ceruri, doar cu Duhul lui Dumnezeu și cu Dumnezeul care este invizibil și intangibil. De vreme ce acel Dumnezeu este atât de îndepărtat, cuvintele Sale sunt considerate suficient de profunde pentru a fi numite adevărul. Totuși, această persoană obișnuită din fața lor, un om vizibil și audibil atunci când vorbește, este considerată a avea puțină legătură cu adevărul, cu Dumnezeu sau cu esența lui Dumnezeu. Aceasta pentru că El este vizibil și foarte apropiat de oameni, nu le afectează în niciun fel inimile și ochii și nu le stârnește niciun sentiment de curiozitate enigmatică. Oamenii simt că acest om obișnuit, tangibil și care vorbește este prea ușor de deslușit, prea transparent. Ei chiar cred că pot să Îl pătrundă și să vadă prin El dintr-o privire. Drept urmare, oamenii Îl tratează în mod inconștient pe Hristos la fel cum ar trata un om, la fel cum ar trata orice persoană cu statut sau putere. Este acest lucru în conformitate cu adevărurile-principii? Cum poate să fie Hristos echivalat cu oamenii corupți care au statut și putere? Atunci când oamenii îi lingușesc și îi măgulesc pe indivizii corupți cu statut și putere, ei obțin beneficii și aprecierea acestora. Cei corupți se bucură de acest lucru; ei își doresc lingușirea, măgulirea și adularea din partea altora, întrucât îi fac să pară mai nobili și superiori, accentuându-le și mai mult statutul și puterea. Cu toate acestea, Hristos, care are esența lui Dumnezeu, este exact opusul. Atunci când o persoană are statut și faimă, acest lucru nu se întâmplă pentru că are o esență sau un caracter nobil; așa că trebuie să recurgă la tot felul de mijloace pentru a-i face pe alții să o idolatrizeze și să o măgulească, astfel încât să își afișeze faima și statutul. În schimb, Hristos, care are esența lui Dumnezeu, deține în mod inerent identitatea și statutul lui Dumnezeu, care sunt mai înalte decât esența și statutul oricărei ființe create. Identitatea și esența Lui există în mod obiectiv, neavând nevoie de adularea niciunei ființe create pentru validare; de asemenea, El nu are nevoie de lingușeala sau măgulirea niciunei ființe create pentru a-Și demonstra identitatea, esența sau statutul nobil. Acest lucru se datorează faptului că Hristos deține în mod inerent esența lui Dumnezeu; aceasta nu Îi este acordată de nicio persoană, cu atât mai puțin este câștigată prin ani de experiență în rândul oamenilor. Adică, fără toate ființele create, identitatea și esența lui Dumnezeu rămân la fel; fără nicio ființă creată care să-L venereze sau să-L urmeze pe Dumnezeu,

esența Lui rămâne neschimbată – acesta este un fapt care nu se schimbă. În mod eronat, antihriștii cred că indiferent ce spune sau face Hristos, oamenii trebuie să utilizeze cuvinte plăcute auzului, să aclame, să-L urmeze și să-L lingușească pentru a se conforma preferințelor Lui și a nu contraveni intențiilor Sale, gândind că acest lucru L-ar putea face pe Hristos să simtă că identitatea și statutul Lui există. Aceasta este o greșeală gravă! Cum își câștigă faima și puterea cineva din omenirea coruptă cu faimă, putere și statut? (Prin lingușire și adulare.) Acesta este un aspect. În plus, se întâmplă în principal prin luptele și eforturile lor printre oameni, chiar și prin manipulare și prin câștigarea sau însușirea acestor lucruri prin diverse mijloace. Acest lucru reprezintă doar o reputație, o funcție sau un rang înalt în rândul oamenilor. Această reputație înaltă, această funcție înaltă și acest statut înalt îl fac pe un om să iasă în evidență în mulțime, să devină un lider, o persoană cu putere de decizie, cu dreptul de a lua hotărârile. Însă care este esența acestei persoane cu statut și faimă, care stă deasupra altora printre oameni? Există vreo diferență între aceasta și ceilalți? Identitatea și esența sa sunt exact la fel ca cele ale oricărui om obișnuit corupt; este o ființă creată obișnuită coruptă, aflată sub controlul Satanei, capabilă să trădeze adevărul și lucrurile pozitive sau să inverseze binele și răul, să acționeze contrar faptelor, să comită rău, să se împotrivească lui Dumnezeu, să sfideze și să blesteme Cerul. Adevărata ei identitate și esență sunt cele ale unei persoane corupte de Satana, care se poate împotrivi lui Dumnezeu, făcând ca faima și statutul lor să fie niște titluri goale. Cei care sunt suficient de nemiloși, brutali și răuvoitori, care ar ucide sau ar răni pe alții pentru statut și faimă, obțin funcții înalte. Cei care pot unelti, care au metode și pot pune la cale comploturi devin lideri peste alții. Acești indivizi sunt mai răuvoitori, brutali și ticăloși decât oamenii obișnuiți corupți. Nu le place să fie tratați cu nimic în afară de cuvinte plăcute auzului, adulare, lingușire și măgulire. Dacă le spui adevărul, îți riști viața. Antihriștii aduc aceste reguli de joc lumești și filosofii pentru interacțiuni lumești în casa lui Dumnezeu, aplicându-le în interacțiunile lor cu Hristos. Ei presupun că, dacă Hristos vrea să Se impună ferm, trebuie să-I placă și Lui să fie lingușit, măgulit și să I se spună cuvinte plăcute auzului. Făcând acest lucru, ei tratează, în mod subtil, întruparea lui Dumnezeu drept un simplu membru al omenirii corupte, ceea ce reprezintă abordarea antihriștilor. Prin urmare, firea manifestată de antihriști în interacțiunile lor cu Hristos este, fără îndoială, ticăloasă. Ei au o fire ticăloasă, le place să speculeze și să reflecteze asupra gândurilor oamenilor, le place să observe și să analizeze cuvintele și expresiile altora și să folosească anumite mijloace, unele reguli de joc folosite de oamenii laici în a-L trata pe Hristos și în chestiuni ce țin de interacțiunile lor cu El. Care este cea mai gravă greșeală pe care o săvârșesc ei? De ce pot să acționeze în acest fel? În ce își are rădăcina acest lucru? Dumnezeu spune că Dumnezeu întrupat este o persoană obișnuită. Auzind acest lucru, antihriștii sunt încântați, spunând: „Ei bine, te voi trata ca pe o persoană obișnuită; acum am un fundament pentru cum să te tratez.” Atunci când Dumnezeu spune că întruparea lui Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, antihriștii răspund: „Esența lui dumnezeu? Cum se face că eu nu o văd?

Unde se află? Cum se manifestă? Ce dezvăluie el pentru a dovedi că are esența lui dumnezeu? Eu știu doar să-i lingușesc și să-i măgulesc pe cei cu statut. Nu pot da greș niciodată cu lingușirea și măgulirea oamenilor; aceasta este întotdeauna calea de urmat. În orice caz, e mai bine decât să spun adevărul." Aceasta este ticăloșia antihriștilor. Acesta este modul în care antihriștii nu cred în adevăr și nu-l acceptă, trăind doar după filosofia Satanei.

Unii oameni spun: „Toți îi plac pe cei care pot să lingușească, să măgulească și să spună cuvinte frumoase; numai lui Dumnezeu nu-I plac astfel de oameni. Așadar, ce fel de persoană Îi place, de fapt, lui Dumnezeu? Cum ar trebui să interacționeze un om cu Dumnezeu pentru a fi pe placul Său?" Știți? (Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți, oamenii care-l vorbesc din inimă, care pot să-și deschidă inima și să aibă părtășie cu Dumnezeu fără să înșele.) Altceva? (Cei care au o inimă cu teamă de Dumnezeu, care sunt capabili să asculte și să accepte cuvintele lui Dumnezeu.) (Cei care au inima îndreptată spre casa lui Dumnezeu, care sunt în asentiment cu Dumnezeu.) Voi toți ați menționat mai multe aspecte care ar trebui practicate pentru a fi o persoană cinstită. A fi o persoană cinstită reprezintă o cerință pe care Dumnezeu o are de la om. Este un adevăr pe care omul trebuie să-l practice. În acest caz, care sunt principiile pe care ar trebui să le respecte omul în legăturile sale cu Dumnezeu? Fiți sinceri: acesta este principiul care ar trebui urmărit când interacționați cu Dumnezeu. Nu vă implicați în practica non-credincioșilor de a linguși sau de a măguli; Dumnezeu nu are nevoie de lingușeala și măgulirea din partea omului. Este suficient să fiți sinceri. Și ce înseamnă să fiți sinceri? Cum ar trebui pus în practică acest lucru? (Pur și simplu să vă deschideți în fața lui Dumnezeu, fără a vă pune o mască, a ascunde ceva sau a păstra secrete, să interacționați cu Dumnezeu cu o inimă cinstită și să fiți direcți, fără intenții rele sau vicleșuguri.) Așa este. Pentru a fi sincer, trebuie să-ți lași mai întâi deoparte dorințele personale. În loc să te concentrezi asupra modului în care Dumnezeu te tratează, ar trebui să te destăinui în fața Lui și să spui orice e în inima ta. Nu cumpăni ori lua în considerare care vor fi consecințele cuvintelor tale; spune orice crezi, lasă-ți deoparte motivațiile și nu spune lucruri doar pentru a atinge un oarecare obiectiv. Ai prea multe intenții personale și denaturări; ești întotdeauna calculat în modul în care vorbești, gândind: „Ar trebui să vorbesc despre asta și nu despre aia, trebuie să fiu atent la ce spun. O s-o formulez într-un mod care-mi este benefic, care-mi acoperă neajunsurile și care îi va lăsa o impresie bună lui dumnezeu." Nu înseamnă acest lucru ascunderea unor motive? Înainte să deschizi gura, mintea îți este plină de gânduri viclene, corectezi ceea ce spui de mai multe ori, astfel încât, atunci când cuvintele îți ies din gură, nu mai sunt atât de pure, nu sunt deloc autentice și conțin propriile tale motive și comploturile Satanei. Nu asta înseamnă să fii sincer; asta înseamnă a avea motive sinistre și intenții rele. Mai mult decât atât, când vorbești, întotdeauna îți iei indiciile din expresiile faciale ale oamenilor și din expresia din ochii lor: dacă au o expresie pozitivă pe chip, continui să vorbești; dacă nu, te abții și nu spui nimic; dacă expresia din ochii lor este rea și dacă

pare că nu le place ceea ce aud, chibzuiești și-ți spui: „Ei bine, o să spun ceva ce te interesează, care te face fericit, care-ți place și care te face să ai o dispoziție bună față de mine.” Asta înseamnă să fii sincer? Nu. Când văd pe cineva făcând rău sau provocând tulburare în biserică, unii oameni nu raportează acest lucru. Ei se gândesc: „Dacă aș fi primul care raportează acest lucru, aș ofensa acea persoană și dacă s-ar întâmpla ca eu să greșesc, ar trebui să fiu emondat. Voi aștepta ca alții să raporteze, iar eu mă voi alătura lor. Chiar dacă ne înșelăm, nu e mare lucru – până la urmă, nu poți să condamni o mulțime de oameni. După cum este zicala: «Pasărea care își scoate capul din cuib e cea care e împușcată.» Nu voi fi acea pasăre; ar trebui să fii nebun să insiști să ieși în evidență.” Înseamnă acest lucru a fi sincer? Cu siguranță, nu. O astfel de persoană este, într-adevăr, vicleană; dacă devine conducător de biserică sau supraveghetor, nu ar provoca ea o pierdere în lucrarea bisericii? Cu siguranță că da. O astfel de persoană nu trebuie folosită sub nicio formă. Puteți să discerneți o astfel de persoană? De exemplu, să spunem că este un conducător care a făcut unele lucruri rele și a tulburat lucrarea bisericii și totuși, nimeni nu înțelege care e treaba cu acesta, de fapt, și nici Cel de mai sus nu știe cum este el – doar tu știi ce se întâmplă de fapt cu el. Ai transmite cu onestitate Celui de mai sus problema, în astfel de circumstanțe? Această problemă este cea care îl dezvăluie cel mai mult pe om. Dacă ai ascuns această chestiune și nu ai spus nimic nimănui, nici măcar lui Dumnezeu, așteptând să vină ziua în care acel conducător a făcut atât de mult rău încât a transformat lucrarea bisericii într-un dezastru, iar toată lumea l-a expus și l-a tratat deja, pentru a te ridica și a spune: „Am știut dintotdeauna că nu este un om bun. Doar că unii oameni așa îl credeau; dacă spuneam ceva, nimeni nu m-ar fi crezut. Prin urmare, n-am vorbit. Acum, că a făcut unele lucruri rele și toată lumea știe cine este, pot spune cum stă, de fapt, treaba cu el”, înseamnă acest lucru că ești sincer? (Nu.) Ești sincer dacă, de fiecare dată când sunt expuse problemele cuiva sau este raportată o problemă, tu urmezi mulțimea și ești ultimul care se ridică să expună sau să raporteze problema? Nimic din toate acestea nu înseamnă să fii sincer. Dacă îți displace cineva sau cineva te-a jignit și știi că nu este un om rău, dar tu, fiind meschin, ajungi să îl urăști și dorești să te răzbuni pe el, să îl faci de râs, poți să te gândești la modalități și să cauți ocazii de a spune lucruri rele despre el Celui de mai sus. S-ar putea ca tu doar să enunți fapte, nu să condamni acea persoană, dar atunci când enunți acele fapte, intenția ta a fost dezvăluită: dorești să te folosești de mâna Celui de mai sus sau ca Dumnezeu să spună ceva pentru a Se ocupa de acea persoană. Raportând Celui de mai sus problemele, încerci să-ți atingi scopul. Acest lucru este în mod evident alterat de intenții personale și, cu siguranță, nu este sincer. Dacă este o persoană rea care tulbură lucrarea bisericii, iar tu raportezi acest lucru Celui de mai sus pentru a proteja acea lucrare și, dincolo de aceasta, problemele pe care tu le raportezi sunt complet factuale, acest lucru este diferit de gestionarea lucrurilor prin intermediul filosofiilor satanice. Se naște dintr-un simț al dreptății și al responsabilității și reprezintă împlinirea loialității tale; așa se manifestă sinceritatea.

Lui Dumnezeu nu-I plac oamenii care lingușesc, măgulesc sau rostesc lucruri plăcute auzului. Prin urmare, ce fel de persoană Îi place lui Dumnezeu? Cum Îi place lui Dumnezeu să interacționeze și să aibă părtășie oamenii cu El? Lui Dumnezeu Îi plac oamenii cinstiți, Îi place ca oamenii să fie sinceri cu El. Nu trebuie să iei în considerare tonul vocii și expresia Lui sau să încerci să-I intri în grații; trebuie doar să fii sincer, să ai o inimă sinceră, fără ascunzișuri, paravane sau deghizări și să lași ca aspectul tău exterior să se potrivească cu inima ta. Adică, atunci când tratezi sau când interacționezi cu Hristos, nu trebuie să faci niciun efort, nicio „temă", sau să te pregătești, sau să faci ceva în avans; nimic din toate acestea nu este necesar. Lui Dumnezeu Îi place sinceritatea: conversație și interacțiune onestă, normală și firească. Chiar dacă spui ceva greșit sau folosești cuvinte nepotrivite, nu este nicio problemă. De exemplu, să spunem că merg într-un loc, iar bucătarul întreabă: „Ai vreo restricție alimentară? Care sunt mâncărurile pe care le mănânci și cele pe care nu le mănânci? Ce să prepar?" Eu spun: „Nu prea sărat, fără mâncare picantă și, de asemenea, nu prea mult ulei și fără prăjeli. Pentru alimentele de bază, fie orezul, fie tăițeii sunt în regulă." Sunt aceste instrucțiuni profunde? (Nu.) Oricine știe să gătească ar înțelege imediat, fără a fi nevoie de speculații, cumpănire, îndrumări sau explicații specifice. Doar gătește conform experienței tale, este o chestiune simplă. Însă chiar și cel mai simplu lucru este irealizabil pentru oameni, întrucât au firi corupte și sunt egoiști. Eu spun să nu fie uleioasă mâncarea, iar apoi, în timpul gătitului, folosește o lingură mare plină de ulei pentru o porție mică de legume, prăjindu-le practic, dându-le un gust foarte uleios. Eu spun să nu fie prea sărată, iar apoi el pune doar un strop de sare, încât aproape că nu are gust. Cu atât de mult ulei și un gust atât de fad, ar mai putea fi apetisantă? Bucătarul nu poate să facă bine nici măcar acest lucru mărunt și chiar spune: „Intențiile lui dumnezeu sunt greu de înțeles. Fiecare cuvânt rostit de dumnezeu este adevărul; este greu pentru oameni să-l pună în practică!" Ce înseamnă „greu de pus în practică"? Nu este vorba de faptul că este greu de practicat, ci de faptul că tu nu îl practici. Egoismul tău este prea mare; ai mereu propriile intenții și denaturări. Vrei mereu să faci lucrurile conform voii tale, făcând totul după gustul tău. Eu spun: „Nu face preparate picante atunci când gătești. Dacă vouă, tuturor, vă place mâncarea picantă, pregătește pentru Mine mâncăruri nepicante." Dar atunci când gătește, insistă să facă mâncarea picantă; mănâncă din ea cu poftă și se gândește că e grozavă. Eu spun: „Ți-am spus să nu o faci picantă. De ce ai făcut-o?" „Acest preparat trebuie să fie picant. Nu este aromat fără condimente, își pierde gustul fără acestea." Ce fel de persoană este aceasta? Are ea intenții bune? Unor oameni le place să mănânce carne; Eu spun: „Dacă îți place carnea, pune multă carne în mâncarea ta. În mâncărurile pe care le gătești pentru Mine, pune mai puțină carne sau doar legume." El acceptă prompt, dar când gătește, nu ține cont de cerința Mea, adăugând bucăți mari de carne în oală, punând chiar și ardei iute. Carnea este deja unsuroasă și el tot o prăjește, făcând totul după gustul lui puternic. Dacă nu-l las să facă acest lucru, este inacceptabil pentru el; ba chiar spune: „Ești prea greu de mulțumit.

Mâncarea aceasta e delicioasă! Toți ceilalți o mănâncă, tu de ce nu o faci? Nu pentru tine o gătesc? E bine pentru sănătatea ta să mănânci mai mult, îți dă energie. Dacă ești sănătos, nu poți să ții mai multe predici? Mă gândesc atât la tine, cât și la frații și surorile din biserică." Nu este această persoană extrem de supărătoare? Are dorințe puternice în privința tuturor lucrurilor, propriile opinii și idei în toate. Ca să nu mai vorbim de faptul că, indiferent dacă deține sau nu vreun adevăr, nu are nici măcar cea mai de bază umanitate. Înseamnă acest lucru a fi sincer? (Nu.) La început, când acest om M-a întrebat, părea că e decent, că ar trebui să fie capabil să gătească destul de bine. Însă odată ce mâncarea e servită, Eu știu – el vorbește frumos, pare să fie bun cu Mine dar, de fapt, e doar un individ egoist și josnic.

Există o astfel de persoană pe care o văd deseori; este calculată și inteligentă de felul ei. Atunci când interacționează cu Mine, de îndată ce Îmi iau medicamentul, ea deja Îmi aduce apă; când sunt pe cale să ies afară, ea Îmi ia imediat geanta și, văzând că este frig afară, Îmi aduce o eșarfă și, de asemenea, mănuși. Eu Mă gândesc: e rapidă, dar de ce pare ciudat acest lucru? Indiferent dacă ies, intru, mă îmbrac, mă încalț, îmi pun o pălărie, există mereu cineva mai rapid decât Mine. Care credeți că este senzația pe care o am Eu? Ar trebui să fiu fericit sau enervat? (Enervat.) Ați fi enervați de un astfel de comportament? (Da.) Dacă voi toți ați fi enervați, credeți că și Eu sunt enervat? (Da.) După ce fac toate acestea pentru Mine, unii oameni se simt destul de mulțumiți și mândri de sine, spunând: „Atunci când lucram, șefului meu îi plăcea de mine. Peste tot pe unde merg, oamenii mă plac pentru că sunt ager." Acest lucru implică faptul că știu cum să aduleze, să lingușească și să măgulească; nu sunt plictisitori, lenți sau nesăbuiți; sunt rapizi în acțiune și ageri la minte, astfel încât sunt plăcuți oriunde merg. Ei spun că toată lumea îi place, însemnând că și Mie ar trebui să-Mi placă de ei. Oare Îmi place de ei? Sunt profund enervat de ei! Eu evit astfel de oameni oricând îi văd. Sunt alții care, văzând cum gărzile de corp și lacheii adulatori ai șefilor lumii interlope și ai demonilor-șefi deschid portierele mașinilor și protejează capetele șefilor în lume, fac același lucru cu Mine. Înainte de a intra în mașină, ei se întind să deschidă portiera, apoi îmi protejează capul cu mâna lor, tratându-Mă așa cum o fac non-credincioșii cu un conducător. Sunt dezgustat de acești oameni. Acești oameni, care nu urmăresc câtuși de puțin adevărul, au o umanitate egoistă, josnică și sordidă și le lipsește orice simț al rușinii. Atunci când interacționezi cu ceilalți, lingușindu-i și măgulindu-i pe cei cu statut și faimă și adulând neîncetat, chiar și unii oameni integri consideră acest lucru respingător și îi privesc cu dispreț pe astfel de oameni. Dacă Îmi faci Mie acest lucru, Mi se pare și mai respingător. Nu te comporta niciodată cu Mine astfel; nu am nevoie de asta, Mă dezgustă. Eu nu am nevoie de lingușirea, măgulirea și adularea ta. Eu am nevoie ca tu să fii sincer cu Mine, să vorbești deschis atunci când ne întâlnim, să spui despre înțelegerea, experiențele și neajunsurile tale, să discuți despre corupția pe care o dezvălui în procesul îndeplinirii datoriei tale și despre lucruri care simți că îți lipsesc în experiențele tale. Te poți angaja în căutare și părtășie cu privire la toate aceste lucruri și, totodată, le poți explora. Indiferent

despre ce subiect avem părtășie sau conversăm, trebuie să fii sincer și să ai acest tip de inimă și de atitudine. Să nu crezi că prin lingușire, adulare, măgulire sau încercând să intri în grații poți să faci o impresie bună – este complet inutil. Din contră, un astfel de comportament nu numai că nu reușește să aducă niciun beneficiu, dar poate totodată să-ți provoace o mare rușine și să-ți dea în vileag sminteala.

Ce fel de oameni sunt cei care nu pot fi sinceri nici măcar cu Hristos? Dacă ești sincer în tratamentul tău față de ceilalți, te temi că s-ar putea să-ți cunoască adevărata situație și să-ți facă rău, te temi că te-ar putea păcăli, exploata, batjocori sau disprețui. Totuși, de ce anume te temi în a fi sincer cu Hristos? Dacă există aceste îndoieli în inima ta, atunci aceasta este o problemă. Dacă nu poți să fii sincer, este și aceasta problema ta; este o zonă în care ar trebui să urmărești adevărul și să te străduiești pentru o schimbare. Dacă realmente crezi și recunoști că persoana din fața ta este Dumnezeul în care tu crezi, Dumnezeul pe care Îl urmezi, atunci ai face bine să nu interacționezi cu El prin lingușire, măgulire și rostind cuvinte plăcute auzului. În schimb, fii sincer, vorbește din inimă și spune lucruri bazate pe fapte. Nu spune lucruri care servesc la mușamalizare, nu rosti minciuni sau cuvinte de ascundere, nu te implica în șiretlicuri sau uneltiri. Aceasta este cea mai bună cale de a interacționa cu Hristos. Puteți realiza acest lucru? Care lucru este pozitiv: sinceritatea sau lingușirea și măgulirea? (Sinceritatea.) A fi sincer este un lucru pozitiv, în vreme ce lingușirea și măgulirea sunt negative. Dacă oamenii nu pot să realizeze un astfel de lucru pozitiv precum a fi sinceri, aceasta indică o problemă în ei, o fire coruptă. Este această cerință a Mea excesivă? Dacă voi credeți că este excesivă, că Eu nu merit un astfel de tratament, că nu merit ca voi să interacționați cu Mine într-o manieră sinceră și cu o astfel de atitudine sinceră, atunci aveți o metodă mai bună, o cale mai bună? (Nu.) Atunci puneți în practică această abordare. Să încheiem aici părtășia noastră despre acest punct.

B. Scrutarea și analizarea, alături de curiozitate

În continuare, ajungem la al doilea punct – scrutarea și analizarea, alături de curiozitate. Este acest punct ușor de înțeles? Cu privire la acțiunile și cuvintele lui Dumnezeu întrupat, precum și la personalitatea sau firea dezvăluite în fiecare cuvânt și faptă a Lui sau chiar și în preferințele Sale, oamenii normali ar trebui să trateze corect aceste lucruri. Cei care chiar Îl urmează pe Dumnezeu și urmăresc adevărul privesc aceste revelații exterioare ale lui Hristos drept partea normală a trupului Său. În ceea ce privește cuvintele pe care le rostește Hristos, ei le pot asculta și pricepe cu o atitudine de tratare a lor ca fiind adevărul, înțelegând din acestea intențiile lui Dumnezeu, înțelegând principiile de practicare și găsind o cale de practică pentru a pătrunde în adevărul-realitate. Însă antihriștii se comportă diferit. Atunci când Îl observă pe Hristos vorbind și acționând, inima lor nu conține acceptare sau supunere, ci scrutare: „De unde vin aceste cuvinte? Cum sunt ele rostite? O înlănțuire de propoziții – sunt ele premeditate sau inspirate de duhul sfânt? Sunt aceste cuvinte învățate sau pregătite dinainte? Eu de ce nu știu?

Unele dintre aceste cuvinte sună destul de obișnuit, doar vorbe simple. Acesta nu pare a fi dumnezeu; oare el chiar vorbește atât de normal, atât de obișnuit? Nu pot să-mi dau seama prin scrutare, așa că voi observa ce face pe lângă. Oare citește ziare? A citit el vreo carte renumită? Studiază gramatica? Cu ce tipuri de oameni interacționează de obicei?" Ei nu au o atitudine de supunere sau acceptare față de adevăr, ci mai degrabă Îl scrutează pe Hristos cu atitudinea unui erudit care face o cercetare științifică sau studiază subiecte academice. Ei scrutează conținutul cuvintelor lui Hristos și maniera Lui de a vorbi, ascultătorii cărora li se adresează Hristos, precum și atitudinea și scopul Lui de fiecare dată când vorbește. Ori de câte ori Hristos vorbește sau acționează, tot ceea ce ajunge la urechile lor, tot ceea ce pot să vadă și toate lucrurile despre care aud devin obiectul scrutării lor. Ei scrutează fiecare cuvânt și propoziție rostite de Hristos, fiecare acțiune pe care o face, fiecare individ de care Se ocupă, maniera în care îi tratează El pe oameni, discursul și conduita Lui, privirea și expresiile faciale, chiar și obiceiurile Sale de viață și rutinele, maniera Lui de interacționare cu ceilalți și atitudinea Sa față de aceștia – ei scrutează toate aceste lucruri. Prin această scrutare, antihriștii concluzionează: oricum l-aș privi pe hristos, el pare să dețină o umanitate normală; este destul de obișnuit, neavând nimic special cu excepția capacității sale de a exprima adevărul. Ar putea acesta să fie într-adevăr dumnezeu întrupat? Oricât de mult ar scruta, nu pot să ajungă la o concluzie categorică; oricât de mult ar scruta, nu pot determina dacă Hristos este dumnezeul pe care îl recunosc în inimile lor. Ei sunt cei care-L scrutează pe Hristos, nu cei care experimentează lucrarea lui Dumnezeu – cum pot să dobândească o cunoaștere a lui Dumnezeu?

În scrutarea lor asupra lui Hristos, antihriștii nu pot să vadă măreția, dreptatea, atotputernicia și autoritatea lui Dumnezeu. Oricum ar scruta, nu pot să ajungă la concluzia că Hristos deține esența lui Dumnezeu; sunt incapabili să vadă acest lucru așa cum este de fapt și să-l înțeleagă. Unii oameni spun: „Acolo unde nu poți vedea lucrurile așa cum sunt sau înțelege, există adevăr de căutat." La acest lucru, un antihrist ar răspunde: „Nu văd niciun adevăr de căutat aici; există doar detalii suspecte care merită scrutate în profunzime." După scrutarea și analiza lor, ajung la concluzia următoare: acest Hristos poate doar să spună câteva cuvinte și, în rest, nu are nimic diferit de oamenii obișnuiți. Nu are daruri speciale, nu are abilități unice și nici măcar nu deține puteri supranaturale pentru a înfăptui semne și minuni așa cum a făcut Isus. Tot ceea ce spune reprezintă cuvintele unui muritor. Prin urmare, este El cu adevărat Hristos? Acest rezultat necesită o analiză și o scrutare suplimentară. Indiferent de felul în care privesc, nu pot să vadă esența lui Dumnezeu în Hristos; indiferent cum scrutează, nu pot să concluzioneze că Hristos are identitatea lui Dumnezeu. În ochii unui antihrist, întruparea lui dumnezeu ar trebui să aibă puteri extraordinare, daruri speciale, abilitatea de a arăta minuni, esența și capacitatea de a manifesta și exercita autoritatea lui dumnezeu. Totuși, acestui om de rând din fața lor îi lipsesc toate aceste calități, iar discursul Său nu este foarte elocvent; chiar și când descrie multe lucruri, El folosește un

limbaj familiar care nu se potrivește cu noțiunile umane, neatingând nici măcar nivelul unui profesor universitar. Indiferent de felul în care scrutează antihriștii discursul lui Hristos, felul în care Îi scrutează acțiunile, precum și atitudinea Sa și maniera în care face El lucrurile, ei nu pot să vadă că Hristos – această persoană obișnuită – are esența lui Dumnezeu. Prin urmare, în inimile antihriștilor, ceea ce o face pe această persoană demnă de urmat sunt numeroasele lucruri, cuvinte și fenomene pe care ei nu le pot vedea așa cum sunt de fapt – acest lucru este vrednic de scrutarea și analiza lor, este cea mai mare motivație pentru a urma această persoană. Ce conținuturi și subiecte sunt vrednice de scrutarea și analiza lor? Aceste cuvinte rostite de Hristos despre intrarea în viață; oamenii obișnuiți chiar nu pot să spună astfel de lucruri, chiar nu le au, iar astfel de cuvinte chiar nu se regăsesc într-o altă persoană din cadrul omenirii – nu se știe de unde provin ele. Antihriștii scrutează mereu, dar nu pot ajunge niciodată la o concluzie despre acest lucru. De exemplu, când vorbesc despre cum este cineva, care este esența și firea acelei persoane, oamenii de rând vor corela atent aceste detalii cu persoana reală și vor verifica acest lucru. Atunci când antihriștii aud aceste cuvinte, ei nu adoptă o atitudine de acceptare pentru a corela și a înțelege chestiunea, ci pentru a analiza. Ce analizează ei? „Cum de știi tu despre situația acestei persoane? Cum știi că are o astfel de fire? Pe ce te bazezi atunci când o caracterizezi? Nu ai avut prea mult contact cu aceasta, deci cum de o înțelegi? Noi avem legătură cu ea de foarte mult timp, de ce nu putem să vedem această persoană așa cum este de fapt sau s-o înțelegem? Trebuie să observ și să nu iau de bun doar cuvântul tău. Ceea ce spui s-ar putea să nu fie exact sau corect.” Pe parcursul interacțiunilor unor oameni cu Mine, e posibil să îi îndrum spre o anumită slujbă sau profesie. Dacă maniera și metoda acestei îndrumări sunt conforme cunoștințelor tehnice pe care le dețin și îi mulțumesc, vor executa fără tragere de inimă. Însă dacă nu îi mulțumesc, în inimile lor, se vor împotrivi și se vor întreba: „De ce faci acest lucru astfel? Nu este contrar acestui domeniu? De ce ar trebui să te ascult pe tine? Dacă ceea ce spui este greșit, nu pot să te ascult; trebuie să urmez propria cale. Dacă ai dreptate, trebuie să înțeleg în ce fel ai dreptate, cum ai ajuns să știi acest lucru. L-ai studiat? Dacă nu l-ai studiat, cum ai putea să știi? Dacă nu l-ai studiat, nu ar trebui să-l înțelegi; dacă-l înțelegi, este anormal. Cum îl înțelegi? Cine ți-a spus, sau l-ai învățat singur, în secret?” În lăuntrul lor, ei analizează și scrutează. Fiecare propoziție pe care Eu o rostesc, fiecare chestiune pe care o gestionez, trebuie să treacă prin filtrul antihriștilor, să treacă prin auditul lor. Vor accepta acel lucru doar dacă trece de auditul lor; dacă nu, vor critica, vor emite judecăți și se vor împotrivi.

Întruparea lui Dumnezeu este cea mai mare taină pentru toți oamenii. Nimeni nu poate să înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat în această privință, și nici nu poate să înțeleagă cum se realizează esența lui Dumnezeu în acest trup – cum a devenit Dumnezeu o persoană, cum poate aceasta să spună cuvintele din gura lui Dumnezeu și să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu și cum o îndrumă și o direcționează Duhul Sfânt pe această persoană, mai exact. În toată această lucrare, oamenii nici nu au văzut

viziuni grandioase și nici nu au observat mișcări semnificative din partea acestui trup – nu pare să se întâmple nimic special; totul pare normal. În mod imperceptibil, Dumnezeu a adus la Răsărit gloria din Israel. Prin discursul și lucrarea acestei persoane, a început astfel o nouă epocă, iar cea veche s-a încheiat, fără ca cineva să-și dea seama cum s-a întâmplat. Cu toate acestea, cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, care sunt simpli și cu inimă deschisă, care au umanitate și rațiune, nu scrutează aceste chestiuni. Dacă nu scrutează, ce fac ei? Doar așteaptă pasiv? Nu – ei văd că aceste cuvinte sunt adevărul, cred că sursa tuturor acestor cuvinte este Dumnezeu și, astfel, recunosc faptul că această persoană obișnuită este Hristos, acceptându-L ca Domnul și Dumnezeul lor, fără să țină cont de nimic altceva. Antihriștii, pe de altă parte, nu pot să vadă că toate aceste cuvinte și toată această lucrare vin de la Dumnezeu, că sursa tuturor acestor cuvinte și lucrări este Dumnezeu și, prin urmare, nu acceptă această persoană obișnuită ca Domnul și Dumnezeul lor. În schimb, ei își intensifică scrutarea și, în inimile lor, se împotrivesc. Față de ce anume se împotrivesc? „Oricât de mult vorbești, oricât de grozavă este lucrarea pe care o faci, indiferent care este sursa ta, atât timp cât ești o persoană obișnuită, atât timp cât modul tău de a vorbi nu este în conformitate cu noțiunile mele, atât timp cât înfățișarea ta nu este suficient de măreață pentru a-mi atrage atenția sau pentru a-mi câștiga respectul, te voi scruta și te voi analiza. Tu ești obiectul scrutării mele; nu te pot accepta ca domnul și dumnezeul meu.” În procesul scrutării și analizei lor, antihriștii nu doar că eșuează în a-și rezolva noțiunile, răzvrătirea și firile corupte, ci noțiunile lor iau amploare cu fiecare zi și devin din ce în ce mai grave. De exemplu, când un conducător de biserică este dezvăluit ca fiind antihrist, provocând tulburări și distrugere în acea biserică, prima reacție a antihriștilor atunci când se întâmplă un asemenea lucru este să întrebe: „Hristos știe despre acest lucru? Cine l-a desemnat pe acest conducător de biserică? Care este reacția lui hristos la acest lucru? Cum îl gestionează? O cunoaște hristos pe această persoană? A spus el înainte că acest om este un antihrist sau a profețit acest eveniment? Acum, că s-a ivit o chestiune atât de importantă în această biserică, a aflat hristos primul?” Eu spun că nu am știut, că și Eu am aflat tot acum. „Nu este drept – tu ești dumnezeu, tu ești hristos; de ce nu știi? Ar trebui să știi.” Tocmai pentru că sunt Hristos, un om obișnuit, nu este necesar să știu. Biserica are decretele ei administrative și principiile ei pentru a se ocupa de oameni. Atunci când apar antihriști, pot fi îndepărtați și excluși conform principiilor bisericii. Acest lucru reflectă că Dumnezeu deține puterea, adevărul deține puterea. Nu este nevoie să știu totul. Dacă biserica nu reușește să gestioneze probleme conform decretelor ei administrative și principiilor ei de gestionare a oamenilor, atunci voi interveni. Totuși, dacă frații și surorile înțeleg principiile casei lui Dumnezeu cu privire la îndepărtarea și excluderea oamenilor, nu este nevoie să Mă implic. Acolo unde adevărul deține puterea, nu este necesar să intervin. Nu este acest lucru absolut normal? (Ba da.) Însă antihriștii pot să creeze probleme și să înceapă să aibă noțiuni cu privire la această chestiune, folosindu-se chiar de acestea pentru a-L renega pe Hristos și a condamna faptul că El

deține esența lui Dumnezeu. Acest lucru este, pur și simplu, ceea ce fac antihriștii. Pe motiv că un lucru nu se potrivește cu noțiunile, închipuirile sau așteptările lor, ei pot nega esența lui Hristos. Scrutarea lor cu privire la oricare și fiecare aspect referitor la Hristos duce la această concluzie: ei nu văd esența lui Dumnezeu în Hristos; prin urmare, nu pot să o definească pe această persoană ca având esența și identitatea lui Dumnezeu. Acest lucru conduce la o situație în care, atunci când nu se întâmplă nimic, este în regulă, dar imediat ce apare ceva, antihriștii sunt primii care sar și neagă identitatea lui Hristos și Îl condamnă pe Hristos. Prin urmare, care este scopul scrutării antihriștilor? Scrutarea și analiza lor nu sunt pentru a înțelege mai bine adevărul, ci pentru a găsi dovezi și a obține avantaje, pentru a nega realitatea întrupării lui Dumnezeu, pentru a nega faptul că întruparea lui Dumnezeu este Hristos, este Dumnezeu. Acesta este motivul și scopul din spatele scrutării și analizei lui Hristos de către antihriști.

În timp ce Îl urmează pe Hristos și pozează în adepți, antihriștii au o atitudine de scrutare și analiză și, în cele din urmă, nu reușesc să înțeleagă adevărul sau să determine faptul că Hristos este Domnul, este Dumnezeu. Dar de ce Îl urmează în continuare cu atâta reticență, fără să vrea, și locuiesc în casa lui Dumnezeu? Un aspect pe care l-am discutat anterior este că ei nutresc intenția de a primi binecuvântări; sunt ambițioși. Un alt aspect este că antihriștii au o curiozitate care nu se regăsește la oamenii obișnuiți. Ce fel de curiozitate? Este fascinația lor pentru evenimentele ciudate și neobișnuite. Antihriștii sunt deosebit de curioși cu privire la toate întâmplările ciudate și neobișnuite, toate evenimentele din lume care transcend legile naturii. Au dorința de a aprofunda multe lucruri și de a ajunge să le dea de capăt. Care este esența acestei tatonări? Este pură aroganță, dorința de a înțelege totul, de a cunoaște adevărul din spatele tuturor lucrurilor, ca să nu pară incompetenți. Indiferent de chestiune, ei vor să fie primii care află, să fie cei mai informați și cei mai cunoscători cu privire la dedesubturile acestei chestiuni – vor să devină „cei mai cei” din toate punctele de vedere. Prin urmare, nu trec peste și nu le scapă nici problema întrupării lui Dumnezeu. Ei spun: „Întruparea lui dumnezeu este cea mai mare taină din lumea omenească. Ce se întâmplă mai exact cu această taină cât se poate de mare, cu acest lucru mai minunat decât orice? De vreme ce depășește așteptările obișnuite, iar acest trup este diferit de oamenii obișnuiți, în ce constă diferența? Trebuie să văd și să înțeleg singur.” La ce se referă ei când spun „să vadă și să înțeleagă singuri”? Vor să spună următoarele: „Eu am călătorit în diverse țări din lume, am vizitat munți renumiți și obiective istorice și am intervievat indivizi înțelepți și faimoși; sunt cu toții doar oameni obișnuiți. Singurul pe care nu l-am întâlnit sau de la care nu am învățat este acest hristos. Care este, mai exact, esența acestui hristos? Trebuie să văd și să înțeleg singur.” Ce anume vor să vadă și să înțeleagă? „Am auzit că dumnezeu poate înfăptui semne și minuni. Se spune că Isus este domnul, este hristos; ce semne și minuni a făcut el pentru a satisface curiozitatea oamenilor? Îmi amintesc o întâmplare în care, după ce domnul Isus a blestemat un smochin, acesta s-a uscat. Poate acest hristos să facă acum același lucru? Trebuie să văd și să înțeleg și,

dacă am ocazia, să-l testez pentru a vedea dacă poate săvârși astfel de acțiuni. Se spune că dumnezeu întrupat are autoritatea lui dumnezeu, făcându-i pe cei paralizați să meargă, pe orbi să vadă, pe surzi să audă, iar pe bolnavi să se vindece. Acestea sunt evenimente miraculoase și inedite; în lumea oamenilor, ele sunt considerate abilități excepționale pe care oamenii obișnuiți nu le au. Este ceva ce trebuie să văd cu ochii mei." În plus, există o altă chestiune, mult mai importantă, care le preocupă mintea. Ei spun: „Mai exact, care este treaba cu viețile trecute și prezente și cu ciclul reîntrupării în această lume umană? Oamenii obișnuiți nu pot să explice clar acest lucru. Din moment ce dumnezeu a devenit trup și el guvernează totul, hristos știe despre acest lucru? Când voi avea ocazia, trebuie să-l întreb și să mă interesez de această chestiune; îl voi pune să-mi examineze înfățișarea și să vadă dacă destinul meu este bun, ce am fost în viața mea anterioară, dacă am fost animal sau om. Dacă el știe aceste lucruri, atunci voi fi impresionat; acest lucru l-ar face extraordinar, mai presus de oamenii obișnuiți, și, posibil, de hristos. De asemenea, se spune că tronul și locuința lui dumnezeu se află în cer, deci știe acest dumnezeu întrupat unde se află locuința lui dumnezeu și Împărăția Cerurilor? Se spune că Împărăția Cerurilor are drumuri pavate cu aur, strălucitoare și splendide; dacă acest dumnezeu întrupat ne-ar putea face un tur, nu-i așa că toată viața noastră ar merita și credința noastră nu ar fi în zadar? În plus, nu ar mai fi nevoie să facem agricultură; atunci când ne-ar fi foame, hristos ar putea să transforme, pur și simplu, pietrele în hrană cu o singură propoziție. Cu cinci pâini și doi pești, el a hrănit cinci mii de oameni; nu ar fi acesta un mare avantaj pentru noi? Și atunci când vorbește hristos? Se spune că el oferă apă vie, dar unde este această apă vie? Cum se alimentează, cum curge? Toate acestea sunt chestiuni care merită explorate, fiecare dintre ele fiind destul de inedită. Dacă aș putea fi martor cu ochii mei la măcar una dintre acestea, atunci aș deveni o persoană care are cunoștințe și experiență vaste în această viață, nu o persoană obișnuită." Nu-i așa că această curiozitate îi învinge? (Ba da.)

Unii oameni ajung să creadă în Dumnezeu, să Îl accepte pe Hristos și să-L urmeze, dar nu pentru a dobândi adevărul, ci cu alte idei în minte. Unii oameni, de îndată ce Mă întâlnesc, întreabă: „Ce înseamnă cele șapte urgii și cele șapte potire din Apocalipsa? Ce semnificație are calul alb? A sosit deja catastrofa de trei ani și jumătate?" Eu răspund: „Despre ce Mă întrebi? Ce este Apocalipsa?" Replica lor este: „Nici măcar nu știi despre Apocalipsa? Se spune că tu ești dumnezeu, dar eu nu sunt atât de sigur!" Alții întreabă: „Pe parcursul procesului de predicare a Evangheliei, întâlnim oameni care întreabă despre chestiuni mistice. Ce ar trebui să facem?" Nici măcar nu aștept să termine și spun: „Oricine întreabă mereu despre taine în loc să caute adevărul nu este o persoană care acceptă adevărul; nu poate fi mântuită în viitor. Cei care caută mereu mistere nu sunt buni; nu le predicați Evanghelia unor astfel de oameni." De ce spun aceasta? La urma urmei, cine adresează aceste întrebări? Nu este altcineva; sunt ei înșiși. Ei vor să pună aceste întrebări și să știe răspunsurile la ele și cred că Eu nu știu cine le adresează, de parcă nu aș putea să-i văd așa cum sunt de fapt! După ce spun acest lucru, ei aud și

se gândesc: „Dumnezeu a spus că nu sunt bun, așa că nu voi mai pune întrebări.” Și abordarea Mea? Nu le-a închis în mod eficient gura? Dacă le-aș fi răspuns, nu aș fi picat Eu în plasa lor? Atunci ar fi cerut un deget și ar fi luat toată mâna, punând la nesfârșit întrebări. Sunt obligat să le explic aceste lucruri? Ce ai putea face cu această cunoaștere? Chiar dacă știu, nu-ți voi spune. De ce ar trebui s-o fac? Sunt Eu o persoană care interpretează Scripturile? Ai venit aici pentru studii teologice? Vii să Mă scrutezi, iar Eu ar trebui să-Mi deschid inima pentru scrutarea ta? Se cuvine acest lucru? Vii ca să Mă testezi și ar trebui să îți permit să o faci? Se cuvine acest lucru? Tu nu te afli aici pentru a accepta adevărul; vii ca să pui întrebări cu o atitudine de ostilitate, îndoială și cercetare. Nu ar fi posibil ca Eu să îți ofer răspunsuri. Unii oameni spun: „Nu este necesar să răspunzi la orice întrebare?” Acest lucru depinde de chestiune. Când vine vorba de adevăr și de lucrarea bisericii, tot trebuie să iau în considerare situația. Dacă ți-am mai spus deja și încă te prefaci că nu știi, pretinzând că întrebi cu umilință, atunci nu-ți voi răspunde. Te voi emonda și, după aceea, vei înțelege. Din perspectiva modului în care antihriștii Îl scrutează și Îl analizează pe Hristos și a curiozității lor cu privire la esența lui Hristos și a lui Dumnezeu, ce anume scrutează antihriștii? Ei scrutează adevărul. Ei tratează tot ceea ce face Dumnezeu ca obiecte ale scrutării și analizei lor, folosind acest lucru ca o modalitate de a-și petrece timpul. Îl urmează pe Dumnezeu de parcă ar fi erudiți care studiază un anumit domeniu sau un anumit corp de cunoștințe, la fel ca neîncrezătorii care frecventează o școală de teologie. Pot astfel de oameni să primească iluminarea lui Dumnezeu? Pot ei să primească lumina? Pot ei să înțeleagă adevărul? (Nu.)

În biserică, există câteva sarcini care n-au mai fost întâlnite înainte și unele implică lucrare profesională. Când îndrum o astfel de lucrare, unii oameni ascultă cu seriozitate și smerenie, înțelegând principiile care ar trebui respectate în îndeplinirea acestor îndatoriri și adevărul-realitate care ar trebui practicat și pătruns. Cu toate acestea, unii oameni își frământă creierii scrutând în inimile lor; ei se gândesc: „Nu ai studiat aceste domenii. În plus, chiar poți să înveți atât de multe domenii? Cine poate să înțeleagă și să cunoască totul? Pe ce bază ne îndrumi tu? De ce ar trebui să te ascultăm? Deși uneori ceea ce spui când ne îndrumi chiar are sens, cum de știi acest lucru? Dacă eu nu studiez ceva, nu voi ști despre acel lucru. Trebuie să meditez, să mă străduiesc să învăț mai mult, să văd mai mult, să aud mai mult și să încerc să ajung în punctul în care nu mai am nevoie de îndrumarea ta și pot să fac singur acel lucru. Se pare că și tu înveți pe parcurs, stăpânind acel lucru puțin câte puțin.” Ei se uită doar la aparențele exterioare, fără să vadă că, într-o privință, indiferent de ceea ce spune sau face această persoană, există principii – indiferent care lucrare este îndrumată, acest lucru este făcut în mod principial, iar acest principiu este legat de nevoile reale ale oamenilor și de rezultatele dorite ale lucrării actuale. În altă privință, și cel mai important, această persoană nu a învățat nimic; cunoașterea, învățarea, intuiția și experiența Sa nu sunt remarcabile. Însă există un lucru pe care oamenii nu ar trebui să-l uite: indiferent dacă

intuiția, cunoștințele, experiența și expertiza Sa sunt bogate sau demne de luat în seamă, sursa responsabilă pentru îndeplinirea lucrării curente nu este acest trup exterior, ci esența acestui trup – Însuși Dumnezeu. Prin urmare, dacă judeci pe baza înfățișării acestui trup – înălțimea și aspectul Său, tonul, intonația și modul de a vorbi – nu vei fi capabil să explici sau să înțelegi de ce El poate să preia aceste sarcini și să fie de competența Lui, nu vei fi capabil să vezi lucrurile așa cum sunt de fapt. Faptul că nu poți să vezi acest lucru așa cum este de fapt înseamnă că este o chestiune fără rezolvare? Nu, ea poate fi rezolvată. Nu este nevoie să o vezi așa cum este; trebuie doar să știi, să-ți amintești și să recunoști un lucru: Hristos este întruparea lui Dumnezeu. Principiile, poziția și atitudinea pe care oamenii ar trebui să le aibă față de Hristos nu sunt să scruteze, să analizeze sau să își satisfacă curiozitatea, ci să recunoască, să accepte, să asculte și să se supună. Dacă scrutezi și analizezi, acest lucru îți va permite să vezi esența lui Dumnezeu, în cele din urmă? Nu o va face. Dumnezeu nu permite nimănui să-L analizeze sau să-L scruteze; cu cât scrutezi și analizezi mai mult, cu atât Se va ascunde mai mult Dumnezeu de tine. Ce simt oamenii atunci când Dumnezeu Se ascunde? Conceptul de Dumnezeu din inima lor devine vag, conceptul de adevăr devine neclar și totul despre calea pe care ar trebui să o urmeze este în ceață. Este ca și cum ar exista un zid care îți blochează vederea; nu poți vedea direcția din față, totul este neclar. Unde este Dumnezeu? Cine este Dumnezeu? Există El cu adevărat? Aceste întrebări sunt ca un zid negru care stă în fața ta, ceea ce înseamnă că Dumnezeu Își ascunde fața de tine, făcând astfel încât să nu-L poți vedea. Toate aceste viziuni devin vagi pentru tine, se pierd, iar întunericul îți umple inima. Când inima ta este întunecată, mai ai vreo cale de urmat? Mai știi ce să faci? Nu știi. Oricât de clare erau direcția și obiectivele tale inițiale, atunci când Îl scrutezi și Îl analizezi pe Dumnezeu, acestea vor deveni vagi și întunecate. Oamenii sunt în pericol atunci când ajung într-o astfel de situație, într-o astfel de stare; asta se întâmplă cu cei care se concentrează pe scrutarea lui Dumnezeu. Antihriștii se află mereu într-o astfel de situație, cu întuneric total în față, incapabili să discearnă care sunt lucrurile pozitive, care este adevărul. Indiferent ce face Dumnezeu, ei sunt incapabili să confirme că este într-adevăr Dumnezeu, că este Însuși Dumnezeu; indiferent cum privesc, ei văd întruparea doar ca pe o persoană, fiindcă ei scrutează și analizează mereu, așa că și Dumnezeu continuă să-i orbească. Îi vezi cu ochii larg deschiși, strălucitori și mari, dar ei sunt încă orbi. Atunci când Dumnezeu Își ascunde chipul de oameni, inimile lor parcă sunt împietrite, cufundate în întuneric total. Ei văd doar fenomenele superficiale, incapabili să perceapă calea din interior, nereușind să înțeleagă adevărul subiacent – chiar mai mult, ei nu pot să vadă esența sau firea lui Dumnezeu.

Supunerea înfățișării și lucrării lui Dumnezeu la analiză și scrutare nu va da niciun rezultat. Este vital să nu cădem într-o stare de analizare și scrutare; aceasta este o cale a negativității. Atunci, care este calea pozitivă? Odată ce crezi cu tărie că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, că această persoană obișnuită este întruparea lui Dumnezeu și are esența Lui, ar trebui să accepți și să te supui necondiționat. Oamenii simt că acest

trup are multe aspecte care sunt dezagreabile, multe aspecte care sunt contrare noțiunilor și închipuirilor umane; aceasta reprezintă o problemă pentru oameni. Dumnezeu operează în acest fel, iar ceea ce trebuie să se schimbe sunt noțiunile oamenilor, firile lor corupte și atitudinile lor față de Dumnezeu, nu întruparea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să caute adevărul aici, să caute intențiile lui Dumnezeu și să-și asume perspectiva și poziția corectă, mai degrabă decât să-L recunoască drept Dumnezeu și totuși să dorească în continuare să-L scruteze sau să analizeze și să discute ceea ce face și spune El. Aceasta ar fi o problemă majoră. Atunci când poziția și unghiul din care accepți adevărul sunt greșite, rezultatul felului în care privești totul se va schimba, afectând calea și direcția a ceea ce urmărești. Orice ar face sau spune Dumnezeu, este doar o problemă temporară dacă se potrivește cu noțiunile umane sau nu. Contribuția și valoarea a tot ceea ce face Dumnezeu pentru omenire, valoarea pe care o aduce vieții umane, sunt eterne. Acestea nu pot fi schimbate de nicio persoană, nicio disciplină academică, nicio argumentare sau teorie, sau nicio tendință. Aceasta este valoarea adevărului. Este posibil ca, în prezent, cuvintele și acțiunile acestei persoane obișnuite să nu-ți poată satisface vanitatea sau curiozitatea și să nu te poată convinge sau câștiga pe deplin în inimă și în discurs; cu toate acestea, contribuțiile tuturor cuvintelor pe care le rostește El astăzi și ale întregii lucrări pe care o face în această epocă și în această perioadă pentru întreaga omenire, pentru întreaga epocă și pentru planul general de gestionare al lui Dumnezeu, sunt de neschimbat pe vecie – acest lucru reprezintă o realitate. Prin urmare, într-o zi îți vei da seama: „Acum douăzeci sau treizeci de ani, am scrutat, am interpretat greșit, m-am împotrivit și chiar am judecat și am condamnat o anumită afirmație făcută de această persoană obișnuită. Douăzeci sau treizeci de ani mai târziu, când revin asupra acelei afirmații, inima mea este pe deplin îndatorată și plină de învinovățire de sine.” Oamenii corupți sunt josnici și neînsemnați înaintea lui Dumnezeu, sunt mereu prunci, nedemni de menționat. Oricât de multă lucrare ar face o persoană, în comparație cu contribuția la întreaga omenire a fiecărui cuvânt rostit de Dumnezeu în orice perioadă și în orice context, diferența este ca aceea dintre cer și pământ! Așadar, trebuie să înțelegi că Dumnezeu nu reprezintă obiectul scrutării, analizei și îndoielii oamenilor. Lucrarea și întruparea lui Dumnezeu nu sunt aici pentru a satisface curiozitatea oamenilor. El nu face toată această lucrare pentru a pierde timpul sau pentru a-I trece zilele – intenția Lui este să-i mântuiască pe oamenii unei epoci, să mântuiască întreaga omenire, iar rezultatele lucrării pe care intenționează să o îndeplinească sunt menite să dureze pentru totdeauna. Antihriștii Îl tratează pe Hristos ca pe o persoană obișnuită pe care să o scruteze și să o analizeze, pentru a-și satisface curiozitatea. Care este natura acestui lucru? Poate fi înțeles sau iertat? Ei sunt păcătoși pentru totdeauna, sunt blestemați și veșnic de neiertat! Dacă o persoană are umanitate, înțelege adevărul și deține adevărul-realitate, chiar și scrutarea lor este destul de respingătoare. A-L trata pe Hristos ca pe o persoană obișnuită și a-L scruta pe interior, a trata tot ceea ce face El cu ostilitate și calomnie și a căuta doar să-ți satisfaci

curiozitatea despre cuvintele pe care Le rostește – chiar și unele persoane, la vederea Mea, spun: „Ai mai multă părtășie despre adevăr, despre limbajul celui de-al treilea Cer, spune mai multe lucruri pe care nu le știm” – drept ce o iau pe această persoană? Drept cineva care să le alunge plictiseala? Cum caracterizează Dumnezeu această chestiune? Nu este aceasta hulire împotriva lui Dumnezeu? Dacă este îndreptată spre oameni, se numește batjocură și ridiculizare; dacă este îndreptată spre Dumnezeu, este hulire.

În conținutul acestei manifestări – scrutare, analiză și curiozitate – natura-esența antihriștilor se dezvăluie ca ticăloșie, ca fiind scârbită de adevăr. Ei ignoră toate lucrurile pozitive; le disprețuiesc și le tratează cu o atitudine disprețuitoare, fără a cruța nici măcar întruparea lui Dumnezeu. Ei trebuie să-și satisfacă, în toate privințele, curiozitatea, supunând totul scrutării lor, dorind să tragă concluzii și să dea de capăt tuturor lucrurilor, pentru a înțelege ce se întâmplă, astfel încât să pară cunoscători și inteligenți. Aceasta este firea coruptă a oamenilor. Fiind obișnuiți să scruteze totul, acum își îndreaptă scrutarea spre Dumnezeu. Și ce le aduce asta? Desăvârșire și mântuire? Nu, le aduce doar pierzanie și distrugere! Așa sunt caracterizați antihriștii. Ei sunt blestemați și condamnabili. În abordarea lor față de întruparea lui Dumnezeu, ei nu adoptă niciodată poziția de persoane care-L urmează sau de ființe create pentru a-L accepta și a-L privi; în schimb, Îl percep și Îl abordează din unghiul și perspectiva unui erudit, a unui atotștiutor, a unei persoane pline de curiozitate și a unui individ arogant care nu poate să înțeleagă adevărul și care disprețuiește lucrurile pozitive. Este destul de clar că astfel de oameni nu pot fi mântuiți.

6 iunie 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a treia)

II. Disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu

Subiectul ultimei părtășii a fost a zecea manifestare a antihriștilor: disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu. Acest punct este, mai departe, împărțit în alte trei secțiuni pentru părtășie detaliată. Prima secțiune este disprețuirea identității și esenței lui Dumnezeu, a doua este disprețuirea întrupării lui Dumnezeu, iar a treia este disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceste trei secțiuni sunt folosite pentru a diseca al zecelea punct cu privire la diversele manifestări ale antihriștilor. Am avut părtășie despre prima secțiune, iar pentru a doua secțiune, disprețuirea întrupării lui Dumnezeu, părtășia este împărțită în patru părți. Care sunt aceste patru părți? (Prima, lingușirea, măgulirea și cuvintele plăcute auzului; a doua, scrutarea și analizarea, alături de curiozitate; a treia, modul în care Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit, iar a patra, ascultă pur și simplu ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune.) Data trecută, am avut părtășie despre primele două părți; de această dată, vom avea părtășie despre a treia parte.

C. Modul în care Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit

A treia parte este faptul că „modul în care Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit”; pe baza acestei fraze simple, ne vom uita la diversele manifestări ale antihriștilor. În impresia voastră, sau din ceea ce ați văzut și experimentat, nu ar trebui să existe câteva exemple cu privire la această parte? Unii oameni spun: „Nu am interacționat niciodată cu Hristos; I-am auzit doar predicile. Nu am nicio experiență reală cu privire la această manifestare și nici nu i-am văzut pe alții să o afișeze în realitate.” Pentru cei care au o experiență reală cu această parte, aveți sentimente sau înțelegeri care să-i corespundă? Niciuna? Atunci chiar trebuie să avem o părtășie aprofundată, nu-i așa? (Da.) La suprafață, această parte implică diverse atitudini și manifestări atunci când oamenii intră în contact cu Hristos. De fapt, din această parte, se pot vedea nu numai diversele manifestări și atitudini ale oamenilor față de întruparea lui Dumnezeu, ci, totodată, se pot discerne atitudinile și manifestările adevărate ale oamenilor față de Dumnezeu în modul în care tratează întruparea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, din aceasta, este evident cu ce atitudine Îl tratează oamenii pe Însuși Dumnezeu, care are identitatea și esența lui Dumnezeu, și dacă ei au o inimă cu frică de Dumnezeu, credință autentică și supunere adevărată. Atunci când se confruntă cu diverse situații, atitudinea oamenilor față de Hristos dezvăluie atitudinea lor față de Dumnezeul în care cred. În tratarea acestei persoane de rând, Hristos, dacă ai vreo noțiune, credință autentică sau supunere adevărată, indică dacă ai credință autentică și supunere adevărată față de

Dumnezeul în care crezi, Însuși Dumnezeu. În modul în care oamenii Îl tratează pe Dumnezeul din ceruri – atitudinile lor, punctele lor de vedere și ceea ce gândesc cu adevărat – aceștia sunt destul de vagi, fără a-și dezvălui adevăratele atitudini față de Dumnezeu. Cu toate acestea, atunci când oamenii chiar Îl întâlnesc pe Dumnezeu și văd trupul tangibil, în carne și oase, în care Dumnezeu este întrupat, adevăratele lor atitudini față de El se dezvăluie în totalitate. Cuvintele pe care oamenii le spun, gândurile din mintea lor, punctele de vedere pe care le stabilesc și le păstrează în inimile lor și chiar gândurile și atitudinile din inima lor față de Hristos reprezintă, de fapt, diverse manifestări ale modului în care Îl tratează pe Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeul din ceruri este invizibil și intangibil, în ceea ce privește modul în care se gândesc la El, cum Îl tratează, cum Îl limitează și dacă sunt supuși, oamenii nu au, de fapt, niciun standard pentru a evalua dacă manifestările lor sunt corecte sau conforme cu adevărul. Însă atunci când Dumnezeu Se întrupează ca Hristos, toate acestea se schimbă: apare un standard pentru a evalua toate aceste manifestări și atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu, făcând evidente adevăratele atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu. Deseori, oamenii cred că au o mare credință în Dumnezeu, o credință autentică, simțind că Dumnezeu este măreț, suprem și demn de iubire. Dar reprezintă acestea o reflectare a adevăratei lor staturi sau doar o stare de spirit? Este greu de determinat. Atunci când oamenii nu Îl pot vedea pe Dumnezeu, indiferent cât de bine intenționați sunt în tratarea Lui, tratamentul lor față de El este întotdeauna denaturat de neclaritate, superficialitate și impracticabilitate, fiind întotdeauna plin de unele închipuiri lipsite de conținut. Atunci când oamenii chiar Îl văd pe Dumnezeu și intră în contact cu El, gradul lor de credință în Dumnezeu, nivelul lor de supunere față de El și dacă Îl iubesc cu adevărat se dezvăluie pe deplin. Prin urmare, atunci când Dumnezeu Se întrupează, mai ales când devine o persoană cât se poate de obișnuită, pentru toți oamenii, acest trup, această persoană de rând, devine o încercare pentru toată lumea și, totodată, dezvăluie credința și adevărata statură a fiecăruia. Poate că ai fost capabil să-L urmezi pe Dumnezeu atunci când I-ai recunoscut pentru prima dată existența, dar când Îl accepți pe Dumnezeu întrupat, văzându-L pe Dumnezeu devenind o persoană obișnuită, mintea ți se umple de noțiuni. În acest moment, Hristos în care crezi, această persoană de rând, devine cea mai mare provocare pentru credința ta. Astăzi, așadar, haideți să avem părtășie despre impactul pe care această persoană obișnuită, întruparea lui Dumnezeu, Hristos, îl are asupra oamenilor și despre manifestările reale pe care oamenii le au față de această persoană de rând, Hristos, care le dezvăluie adevăratele diverse atitudini și puncte de vedere față de Dumnezeu.

Conținutul principal al celei de-a treia părți îl reprezintă faptul că modul în care oamenii Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit. Punctul central, ținta părtășiei de astăzi constă în ceea ce înseamnă mai exact această stare de spirit. Desigur, această stare de spirit este doar o metonimie, o generalizare. Nu este o stare de spirit; în spatele ei se ascund diverse noțiuni și închipuiri ale oamenilor, precum și

tot felul de firi corupte ale acestora, chiar și natura-esența lor satanică. Atunci când o persoană nu se confruntă cu niciun obstacol în îndeplinirea îndatoririlor sale în casa lui Dumnezeu, nu există nimic care să-i afecteze starea de spirit și totul merge ca pe roate, se poate ruga deseori înaintea lui Dumnezeu și trăiește o viață foarte obișnuită, plină de bucurie și pace. Și mediul din jurul lor este liniștit, majoritatea fraților și surorilor se înțeleg unii cu alții, Dumnezeu îi îndrumă deseori în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au și în a dobândi aptitudini profesionale, oferindu-le luminare și iluminare, iar principiile de practică sunt relativ clare; totul este atât de normal și merge atât de lin. În acest moment, oamenii simt că au o mare credință în Dumnezeu, se simt deosebit de aproape de Dumnezeu în inimile lor, pot veni deseori înaintea Lui pentru a se ruga și a se confesa, se simt intim conectați cu Dumnezeu și Îl consideră deosebit de vrednic de iubire. Starea lor de spirit în acest moment este foarte bună; ei trăiesc adesea în pace și bucurie, vorbesc la adunări și sunt capabili să citească prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu și să învețe imnuri în mod regulat, în fiecare zi. Când totul merge atât de bine și de lin, oamenii Îl slăvesc neîncetat pe Dumnezeu în inimile lor, se roagă în tăcere Lui, se hotărăsc să se consume pentru Dumnezeu întreaga lor viață, oferă tot ceea ce au, trec prin greutăți și plătesc prețul pentru a-și îndeplini bine îndatoririle. Ei simt că Dumnezeu este atât de măreț, atât de vrednic de iubire, și au hotărârea și dorința de a se oferi lui Dumnezeu, dedicându-I întreaga lor viață. Nu este această condiție deosebit de proactivă și pozitivă? De aici, se pare că putem vedea loialitatea oamenilor, iubirea lor pentru Dumnezeu și sacrificiile pe care le fac. Totul pare atât de minunat, pașnic și lin. Din toate aceste manifestări, se pare că oamenii doar încearcă în mod activ din partea lor, cooperând cu lucrarea lui Dumnezeu și cu cerințele Sale, fără nimic nefavorabil. Astfel, în inimile lor, Îl slăvesc întruna pe Dumnezeu, Îl slăvesc pe Dumnezeul din ceruri și Îl slăvesc pe Hristos de pe pământ, plini de iubire și venerație nesfârșite pentru Hristos. De fiecare dată când cântă cuvintele „această persoană neînsemnată” în imnuri, se simt extrem de emoționați, gândindu-se: „Cu adevărat această persoană neînsemnată este cea care m-a mântuit, care mi-a dat această oportunitate, permițându-mi astăzi să-mi fac datoria de ființă creată în casa lui Dumnezeu!” Unii oameni chiar se roagă direct: „O, Dumnezeule practic, Dumnezeule întrupat, Hristos, Te slăvesc, Te laud, pentru că Tu mi-ai dat toate aceste binecuvântări, Tu mi-ai dat har. Tu ești Dumnezeul din inima mea, ești Creatorul, ești Cel pe care-mi doresc să-L urmez. Sunt dispus să mă consum pentru Tine toată viața mea.” Toate aceste scene sunt atât de pașnice, atât de frumoase și par perfect armonioase, de parcă este atât de ușor și lipsit de efort să fii mântuit. Însă poate această armonie, această pace, să dureze cu adevărat pentru totdeauna? Poate rămâne neschimbată? Nu este atât de simplu.

1. Comportamentul lor atunci când se confruntă cu emondarea

În procesul de îndeplinire a îndatoririlor pe care le au, este inevitabil ca oamenii să își dezvăluie firile corupte, să crâcnească în circumstanțele pe care le întâlnesc, să aibă

propriile opinii și, mai mult, să facă lucruri în mod voit și pripit. În astfel de situații, oamenii se confruntă în mod inevitabil cu faptul de a fi emondați. Atunci când se confruntă cu emondarea, o persoană care este plină de entuziasm, care este plină de închipuiri și noțiuni despre Dumnezeu, are într-adevăr statura necesară pentru a înfrunta toate acestea, pentru a experimenta cu adevărat toate acestea și a trece cu succes prin astfel de situații? Acest lucru ridică o întrebare, iar aici se află problema. Când oamenii simt că totul este atât de minunat, când simt că Dumnezeu este atât de vrednic de iubire, că Dumnezeu îi iubește pe oameni atât de mult, că iubirea Sa este atât de mare și atât de reală, iar apoi se confruntă cu emondarea, cu faptul de a fi dezvăluiți, cei care nu înțeleg adevărul se simt adesea dezorientați și confuzi, temători și speriați. Deodată, simt că au căzut în întuneric, incapabili să vadă calea de urmat, neștiind cum să facă față situației actuale. Atunci când vin înaintea lui Dumnezeu, ei caută aceleași sentimente pe care le-au avut înainte, rugându-se cu aceeași stare de spirit, aceleași gânduri, puncte de vedere și atitudine ca înainte. Dar apoi au impresia că nu Îl mai pot simți pe Dumnezeu. Când se întâmplă acest lucru, încep să se gândească: „Oare Dumnezeu nu mă mai vrea? Mă disprețuiește și mă respinge? S-ar putea ca Dumnezeu să nu mă mai placă din cauza firii mele corupte? Oare Dumnezeu mă va elimina? Dacă da, nu sunt eu terminat? Care este rostul existenței mele acum? Ce rost mai are să cred în Dumnezeu? Aș putea la fel de bine să nu cred. Dacă nu aș crede, poate că aș putea avea un loc de muncă bun acum, o familie armonioasă, un viitor luminos! Până acum, credința în Dumnezeu nu mi-a adus nimic, dar dacă într-adevăr nu mai cred, nu ar însemna că toate eforturile mele anterioare au fost irosite, că tot consumul și sacrificiile mele anterioare au fost în zadar?” În urma acestor reflecții, ei se simt brusc dezolați și inconfortabil pe de-a întregul, gândindu-se: „Dumnezeul din ceruri este atât de îndepărtat, iar acest Dumnezeu de pe pământ, în afară de părtășie și furnizarea adevărului, cu ce altceva mă poate ajuta? Ce altceva îmi poate da? El pare atât de neînsemnat și atât de nepăsător. Care este problema cu a avea o fire puțin coruptă? Dacă acest lucru ar fi tratat într-o manieră umană, Dumnezeu ar trece cu vederea faptul că oamenii au o fire puțin coruptă; El ar trata acest lucru cu îngăduință și nu le-ar căuta nod în papură. De ce mă emondează și mă disciplinează Dumnezeu în acest fel, și chiar mă ignoră, pentru o chestiune atât de mică? Nu este mare lucru să dezvălui o astfel de fire coruptă în acest tip de situație, dar de fapt, Dumnezeu mă detestă. Iubește El cu adevărat oamenii sau nu? Unde se dezvăluie iubirea Sa? Cum anume îi iubește El pe oameni? În orice caz, în acest moment, nu mai pot simți iubirea lui Dumnezeu.” Când nu pot simți iubirea lui Dumnezeu, se simt instantaneu foarte departe de Dumnezeul din ceruri și chiar mai departe de acest Hristos de pe pământ, această persoană de rând. Când simt această dezolare în inima lor, se roagă în mod repetat și se consolează din nou și din nou: „Nu-ți fie teamă, pune-ți speranța în Dumnezeul din ceruri. Dumnezeu este scutul meu, Dumnezeu este puterea mea, Dumnezeu încă îi iubește pe oameni.” În acest moment, unde este Dumnezeul despre care vorbesc ei? În ceruri, printre toate lucrurile, acel

Dumnezeu este Cel care îi iubește cu adevărat pe oameni, Dumnezeul pe care oamenii Îl admiră și Îl adoră, care poate fi scutul lor, ajutorul lor mereu prezent și care le poate alina inimile. Pe El se bazează duhul, inima și trupul lor. Însă, având în vedere ceea ce acest Dumnezeu de pe pământ este capabil să facă, acum nu mai există niciun sprijin fundamental în inimile oamenilor. Atitudinea lor se schimbă. În ce situație se schimbă? Adevărata lor credință este dezvăluită atunci când se confruntă cu faptul de a fi emondați și dezvăluiți și întâmpină eșecuri.

Odată ce oamenii se confruntă cu emondarea, așa-zisa lor credință adevărată se bazează imediat pe Dumnezeul nedeslușit din cer. Cât despre Dumnezeul vizibil de pe pământ, care este atitudinea lor? Prima reacție a oamenilor este să-L respingă și să renunțe, să nu se mai bazeze pe El sau să nu mai creadă în El, ci să-L evite, să se ascundă și să se îndepărteze de El. Aceasta este starea de spirit pe care o au oamenii. Când se confruntă cu emondarea, adevărul pe care oamenii îl înțeleg, așa-zisa lor credință adevărată, loialitate, iubire și supunere, devin atât de fragile. Atunci când toate aceste circumstanțe se schimbă, atitudinea lor față de Dumnezeu întrupat se schimbă și ea în consecință. Sacrificiile lor anterioare, așa-zisa lor loialitate, consumul și prețul plătit, precum și așa-zisa lor supunere, se dovedesc în acest moment a nu fi niciun fel de loialitate sau supunere adevărată, ci doar entuziasm. Și cu ce este amestecat acest entuziasm? Este amestecat cu sentimente umane, bunătate umană și fidelitate umană. Această fidelitate poate fi înțeleasă, de asemenea, ca o impulsivitate, de tipul: „Dacă urmez pe cineva, trebuie să dau dovadă de o adevărată fidelitate frățească, să fiu dispus să îmi dau viața pentru acel om, să mă străduiesc, să încasez un glonț pentru el, să-i ofer totul”, ceea ce reprezintă o manifestare a impulsivității umane. Astfel de manifestări umane sunt dezvăluite în acest moment. De ce sunt acestea dezvăluite? Pentru că, în gândurile și punctele de vedere ale oamenilor, ei par să fi acceptat că această persoană de rând este Dumnezeu întrupat, este Hristos, este Dumnezeu și că are identitatea lui Dumnezeu; însă, uitându-se la statura lor reală, la adevărul pe care îl înțeleg și la cunoașterea lor despre Dumnezeu, ei nu au acceptat cu adevărat această persoană de rând și nici nu au tratat-o ca pe Hristos, ca pe Dumnezeu. Când totul merge bine, când totul este așa cum se dorește, când oamenii simt că Dumnezeu îi binecuvântează, îi ilumineză, îi conduce și le dă har, și când ceea ce oamenii primesc de la Dumnezeu se aliniază la noțiunile și închipuirile lor, ei pot să o accepte subiectiv pe acea persoană de rând mărturisită de Dumnezeu ca fiind Dumnezeul oamenilor. Totuși, atunci când toate aceste circumstanțe se schimbă, când Dumnezeu le ia toate aceste lucruri și când oamenilor le lipsește adevărata înțelegere și nu au statură adevărată, totul despre ei este dezvăluit, iar ceea ce exprimă ei reprezintă întocmai adevărata lor atitudine față de Dumnezeu. Cum se ivește această atitudine adevărată? Care este originea ei? Ea provine din firea coruptă a oamenilor și din lipsa lor de cunoaștere a lui Dumnezeu. De ce spun acest lucru? Ce este această fire coruptă în oameni? (După ce au fost corupți de Satana, oamenii se protejează în sinea lor împotriva lui Dumnezeu și formează

o barieră împotriva Lui. Indiferent ce face Dumnezeu, ei se întreabă mereu: „Oare Dumnezeu îmi va face rău?”) Este relația dintre oameni și Dumnezeu doar o chestiune de existență a unei bariere? Este atât de simplu? Nu este vorba doar de faptul că există o barieră la mijloc; este o problemă legată de două esențe diferite. Oamenii au firi corupte; are Dumnezeu o fire coruptă? (Nu.) Atunci de ce există discordie între oameni și Dumnezeu, de ce sunt oamenii ostili față de Dumnezeu? Unde se află motivul? Se află acesta în Dumnezeu sau în oameni? (În oameni.) De exemplu, dacă doi oameni au o dispută și nu mai vorbesc unul cu celălalt, chiar dacă vorbesc, o vor face doar superficial, cu o barieră formată în inimile lor. Cum se creează această barieră? Ea se ivește pentru că au puncte de vedere diferite, care nu sunt compatibile, și niciunul nu este dispus să renunțe la punctul său de vedere, împiedicând unitatea. Acesta este modul în care se formează barierele între oameni. Însă, dacă descriem relația dintre oameni și Dumnezeu ca având pur și simplu o barieră, nu este oare o subestimare nu tocmai nimerită? Este adevărat că există o barieră, dar ar fi prea blând să folosim doar termenul „barieră” pentru a explica problema firii corupte a oamenilor. Acest lucru se întâmplă deoarece, după ce au fost corupți de Satana, oamenii au firea coruptă și esența satanică, iar natura lor înnăscută este ostilă față de Dumnezeu. Satana este ostil față de Dumnezeu. Îl tratează pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu? Are credință sau supunere față de Dumnezeu? Nu are nici credință adevărată, nici supunere adevărată; așa este Satana. Oamenii sunt la fel ca Satana; ei au firea coruptă și esența Satanei și, totodată, le lipsește credința adevărată și supunerea față de Dumnezeu. Prin urmare, putem spune că există o barieră între oameni și Dumnezeu din cauza acestei lipse de credință și supunere adevărate? (Nu.) Acest lucru indică doar faptul că oamenii sunt ostili față de Dumnezeu. Atunci când ceea ce face Dumnezeu se aliniază la gusturile, stările de spirit și nevoile oamenilor, le satisface preferințele și face ca totul să meargă bine și așa cum doresc ei, oamenii simt atunci că Dumnezeu este foarte demn de iubire. Dar, în astfel de momente, e autentic acest sentiment că Dumnezeu este demn de iubire? (Nu.) Este vorba doar despre oameni care profită, oferind câteva cuvinte plăcute în schimb; este ceea ce se numește a culege beneficii și apoi a simula amabilitatea. În astfel de situații, reflectă cuvintele rostite de oameni o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu? Este această cunoaștere a lui Dumnezeu reală sau falsă? (E falsă.) Această cunoaștere nu este conformă cu adevărul și nici cu esența lui Dumnezeu. Nu este o cunoaștere adevărată, ci o închipuire, o noțiune izvorâtă din sentimente umane și din impulsivitate. Atunci când această noțiune este spulberată, expusă și dezvăluită, oamenii se simt frustrați; acest lucru implică faptul că tot ceea ce și-au dorit să obțină le-a fost luat. Nu a fost criticată și condamnată percepția anterioară a oamenilor că Dumnezeu este demn de iubire și bun în diferite moduri? Acest lucru este exact opusul a ceea ce credeau înainte. Pot oamenii să accepte acest fapt? (Nu.) Atunci când Dumnezeu nu îți dă nimic, El pur și simplu te lasă să trăiești după cuvintele Sale, să vorbești și să acționezi, să-ți faci datoria, să-L slujești, să te înțelegi cu ceilalți și așa mai departe, toate conform

cuvintelor Sale. Atunci când trăiești după cuvintele Sale, când simți intențiile minuțioase ale lui Dumnezeu și când Îl iubești cu adevărat și te supui Lui, atunci impuritățile din tine sunt mai puține, iar frumusețea și esența lui Dumnezeu pe care le simți sunt autentice.

Atunci când oamenii se confruntă cu disciplinarea și emondarea, ei dezvoltă noțiuni, nemulțumiri și înțelegeri greșite cu privire la Dumnezeu. Când iau naștere astfel de lucruri, oamenii simt brusc că Dumnezeu este nepăsător, de parcă El nu este atât de încântător pe cât și-au închipuit: „Toată lumea spune că Dumnezeu este încântător, dar eu de ce nu pot simți acest lucru? Dacă Dumnezeu este într-adevăr încântător, ar trebui să mă binecuvânteze și să mă aline. Când sunt pe cale să fac o greșeală, El ar trebui să mă avertizeze în loc să mă lase să mă fac de râs sau să dau greș; ar trebui să facă aceste lucruri înainte ca eu să dau greș, împiedicându-mă să fac greșeli sau să merg pe calea greșită!” Astfel de noțiuni și gânduri se învârt în mintea oamenilor atunci când se confruntă cu adversități. În acest moment, modul în care oamenii vorbesc și acționează devine mai puțin deschis. Atunci când oamenii se confruntă cu emondarea, când se confruntă cu adversități, starea lor de spirit se înrăutățește; încep să simtă că Dumnezeu nu îi iubește la fel de mult sau nu îi tratează cu la fel de mult har, că nu sunt la fel de favorizați. În sinea lor, se gândesc: „Dacă Dumnezeu nu mă iubește, eu de ce ar trebui să-L iubesc? Nu-L voi iubi nici eu.” Înainte, în conversațiile lor cu Dumnezeu, indiferent ce întreba Dumnezeu, ei răspundeau; erau foarte activi. Voiau mereu să împărtășească mai mult, nerămânând niciodată fără lucruri de spus, vrând să exprime și să transmită tot ceea ce au în inimi, dorindu-și să fie confidenții lui Dumnezeu. Însă atunci când se confruntă cu emondarea, ei simt că Dumnezeu nu mai este atât de încântător, că El nu-i mai iubește la fel de mult și nu vor să-L mai iubească nici ei. Atunci când Dumnezeu întreabă ceva, ei răspund pur și simplu scurt și superficial, oferind răspunsuri formate dintr-un singur cuvânt. Dacă Dumnezeu întreabă: „Cât de bine ți-ai îndeplinit îndatoririle în ultima vreme?”, ei răspund: „Bine.” „Întâmpini vreo dificultate?” „Uneori.” „Poți coopera armonios cu frații și surorile?” În mintea lor, ei se gândesc: „Of, nici măcar nu pot avea grijă de mine, cum aș putea coopera armonios cu ceilalți?” „Ai vreo slăbiciune?” „Sunt bine.” Nu mai sunt dispuși să discute, afișând o atitudine întru totul negativă, de nemulțumire. Întreaga lor ființă devine descurajată și deznădăjduită, plină de nemulțumiri și un sentiment de nedreptate, nefiind dispuși să zică mai mult decât este necesar. De ce se întâmplă acest lucru? Fiindcă starea lor de spirit nu este bună acum, sunt relativ deznădăjduiți și nu au chef să vorbească cu nimeni. Atunci când sunt întrebați: „Te-ai rugat recent?”, ei răspund: „Rugăciunile mele sunt tot aceleași cuvinte.” „Starea ta nu a fost bună în ultima vreme; ai căutat adevărul atunci când te-ai confruntat cu dificultăți?” „Înțeleg totul, doar că nu pot fi pozitiv.” „Ai dezvoltat neînțelegeri cu privire la Dumnezeu. Vezi unde se află problema ta? Ce firi corupte te împiedică să vii înaintea lui Dumnezeu? Ce te face să fii atât de negativ, încât nici măcar nu simți nevoia să vii înaintea lui Dumnezeu să te rogi?” „Habar n-am.” Ce fel de atitudine este aceasta? (Negativă și conflictuală.) Corect, nu există nicio urmă de supunere, ci mai degrabă sunt plini de

plângeri și nemulțumiri. În lumea lor spirituală și mentală, ei îl percep pe dumnezeu ca fiind similar cu o figură ca Buddha sau Bodhisattva, așa cum este descrisă de oameni. Indiferent de ceea ce fac oamenii sau de modul în care trăiesc, aceste figuri ca Buddha sau Bodhisattva nu scot niciodată un cuvânt, supunându-se pur și simplu manipulărilor oamenilor. Ei cred că dumnezeu nu ar trebui să îi emondeze și cu atât mai puțin să le facă rău; orice rău ar face, dumnezeu ar trebui doar să îi liniștească, nu să îi emondeze, să nu îi expună sau să îi dezvăluie și în niciun caz să nu îi disciplineze. Ei vor să creadă în Dumnezeu și să își facă datoria conform propriilor stări de spirit și firi, acționând după bunul plac, crezând că, indiferent de ceea ce fac, Dumnezeu ar trebui să fie mulțumit, fericit și să accepte. Cu toate acestea, lucrurile nu merg așa cum doresc ei; Dumnezeu nu acționează în acest fel. Atunci, oamenii se gândesc: „Dacă nu acționează așa cum mi-am imaginat eu, mai este el dumnezeu? Mai merită el investiția, consumul și sacrificiul meu? Dacă nu, atunci ar fi nesăbuit să-i ofer inima mea sinceră, nu-i așa?” Astfel, când vine timpul să fie emondați, reacția inițială a oamenilor nu este să asculte, din perspectiva unei ființe create, ceea ce spune Dumnezeu sau care sunt cerințele Sale, nici care sunt problemele, stările sau firile omenești pe care le expune Dumnezeu, nici în ce fel ar trebui omul să accepte aceste lucruri, să le trateze sau să se supună lor. Astfel de lucruri nu se află în mintea oamenilor. Indiferent cum le vorbește Dumnezeu oamenilor sau în ce fel îi îndrumă, dacă tonul sau maniera Sa de a vorbi este nepăsătoare, dacă nu se ține cont de starea lor de spirit, de stima de sine și de slăbiciunile lor, atunci oamenii capătă noțiuni și nu vor să-L trateze pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu și nici nu vor să fie ființe create. Cea mai mare problemă aici este că atunci când Dumnezeu oferă perioade bune, permițând ca totul să meargă așa cum își doresc oamenii, aceștia sunt dispuși să acționeze ca ființe create, dar atunci când Dumnezeu prezintă adversitate pentru a-i disciplina și a-i dezvălui pe oameni, pentru a-i face să învețe o lecție și pentru a-i face să înțeleagă adevărul și să cunoască intenția Sa, în aceste momente, oamenii Îi întorc imediat spatele și nu-și mai doresc să fie ființe create. Când o persoană nu vrea să fie o ființă creată, atunci, din această perspectivă și din această poziție, va putea ea să se supună lui Dumnezeu? Va putea să accepte identitatea și esența lui Dumnezeu? Nu va putea. Ce schimbare dramatică este atunci când perioadele de bună dispoziție, de stări frumoase și de entuziasm, acele perioade în care oamenii vor să fie confidenții lui Dumnezeu, fac loc perioadelor în care oamenii vor să-L abandoneze în fața emondării, a mediilor pregătite de Dumnezeu! Care este, mai exact, adevărul în această chestiune? Ce anume ar trebui să știe oamenii? Nu se cuvine ca o persoană să știe ce atitudine ar trebui să aibă față de Dumnezeu în calitate de ființă creată? Care sunt principiile care trebuie să fie urmate? Ca persoană – o ființă umană coruptă – mai exact, ce perspectivă și poziție ar trebui să adopte cineva față de tot ceea ce îi dă Dumnezeu și față de mediile pe care El le pregătește? Ce atitudine și ce abordare ar trebui să adopte oamenii față de emondarea lor de către Dumnezeu? Nu ar trebui oamenii să mediteze la astfel de chestiuni? (Ba da.) Oamenii ar trebui să reflecteze și să se gândească bine la aceste

lucruri. Indiferent când și în ce fel Îl tratează o persoană pe Dumnezeu, identitatea ei nu se schimbă, de fapt; oamenii sunt întotdeauna ființe create. Dacă nu ești împăcat cu locul tău de ființă creată, înseamnă că ești foarte răzvrătit și că ești departe de schimbarea firii, departe de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău. Dacă ești împăcat cu locul tău de ființă creată, atunci ce fel de atitudine ar trebui să ai față de Dumnezeu? (De supunere necondiționată.) Cel puțin, trebuie să fii înzestrat cu acest singur lucru: supunere necondiționată. Acest lucru înseamnă că, în niciun moment, ceea ce face Dumnezeu nu este niciodată greșit; doar oamenii sunt cei care greșesc. Indiferent de împrejurările care se ivesc, mai ales în fața adversității și mai ales atunci când Dumnezeu dezvăluie sau dă în vileag oamenii, primul lucru pe care trebuie să-l facă o persoană este să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta asupra sa și a examina cuvintele și faptele sale și firea ei coruptă, în loc să examineze, să studieze și să judece dacă acțiunile și cuvintele lui Dumnezeu sunt corecte sau greșite. Dacă rămâi în funcția potrivită, ar trebui să știi exact ce se cuvine să faci. Oamenii au o fire coruptă și nu înțeleg adevărul. Aceasta nu reprezintă o problemă atât de mare. Însă când oamenii au o fire coruptă și nu înțeleg adevărul și totuși nu îl caută, asta este o mare problemă. Ai o fire coruptă, nu înțelegi adevărul și, astfel, ești capabil să Îl judeci pe Dumnezeu în mod arbitrar, să Îl tratezi și să interacționezi cu El așa cum îți dictează starea de spirit, preferințele și emoțiile. Cu toate acestea, dacă nu cauți și nu practici adevărul, lucrurile nu vor fi atât de simple. Nu numai că nu vei fi capabil să te supui lui Dumnezeu, dar ai putea să-L înțelegi greșit și să te plângi de El, să-L condamni, să I te împotrivești și chiar să-L blestemi și să-L respingi în inima ta, spunând că El nu este drept, că nu tot ceea ce face El este neapărat corect. Oare nu este foarte periculos ca tu să mai dai naștere la astfel de lucruri? (Ba da.) Este atât de periculos! A nu căuta adevărul o poate costa pe o persoană viața! Și acest lucru se poate întâmpla oricând și oriunde. Oricât de exuberante ar fi emoțiile, hotărârea, dorințele sau aspirațiile tale în prezent și oricât de mult L-ai iubi pe Dumnezeu în inima ta în acest moment, totul este temporar. Este la fel ca atunci când un pastor oficiază o nuntă și întreabă ambele părți: „Îl iei pe el (sau o iei pe ea) de soț (sau soție)? În caz de boală și de sănătate, în vremuri de dezastru, în sărăcie și așa mai departe, ești dispus să îți petreci viața alături de el (sau ea)?” Ambele părți, cu lacrimi în ochi și cu inimile pline de emoție, jură să își dedice viața unul celuilalt și să își asume responsabilitatea unul pentru celălalt pe tot parcursul vieții. Ce reprezintă aceste jurăminte solemne în acel moment? Sunt doar emoțiile și dorințele trecătoare ale oamenilor. Dar oare au ambele părți cu adevărat o asemenea integritate? Au realmente o asemenea umanitate? Acest aspect rămâne o necunoscută; adevărul va fi dezvăluit în următorii zece, douăzeci sau treizeci de ani. Unele cupluri divorțează după trei până la cinci ani, altele după zece ani, iar altele, după treizeci de ani, se despart pur și simplu. Unde au dispărut dorințele lor inițiale? Ce s-a întâmplat cu jurămintele lor solemne? Au fost de mult date uitării. Ce rol joacă aceste jurăminte solemne? Absolut niciunul; acestea sunt doar dorințe, emoții de moment; emoțiile și dorințele nu determină nimic.

Ce este necesar pentru ca un cuplu să-și petreacă într-adevăr o întreagă viață împreună, să îmbătrânească împreună? La modul ideal, este necesar ca ambele persoane să aibă măcar integritate și un caracter onest. Mai concret vorbind, pe parcursul vieții lor, se vor confrunta cu multe lucruri; mari și mici, bune și rele, greutăți, eșecuri, dificultăți, de obicei lucruri care nu sunt cele dorite. Acest lucru necesită ca ambele părți să aibă toleranță, răbdare, iubire, considerație, grijă autentică și alte lucruri relativ pozitive în umanitate pentru a se sprijini reciproc până la capătul drumului. Fără aceste calități, bazându-se doar pe jurăminte și pe aspirațiile, dorințele și fanteziile din momentul în care s-au căsătorit, cu siguranță nu pot rezista până la final. Același lucru este valabil și pentru credința în Dumnezeu; dacă cineva nu caută adevărul, ci se bazează doar pe un pic de entuziasm și dorință, în mod sigur nu poate rămâne ferm și nu-L poate urma pe Dumnezeu până la final sub nicio formă.

Cum poate cineva să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze fără să depindă de starea sa de spirit și fără să fie influențat de starea de spirit sau de mediul său? Cum poate cineva să realizeze acest lucru? Care este cerința minimală pentru a crede în Dumnezeu? Este necesar să ai o atitudine de iubire față de adevăr și de căutare a acestuia. Unii oameni întreabă: „Este important să fim hotărâți și să facem jurăminte?” Acestea sunt indispensabile, dar depind de stadiul de credință. Dacă cineva se află în primul sau al doilea an de credință, fără ele, entuziasmul său nu poate fi aprins. Fără entuziasm, o persoană care începe să creadă în Dumnezeu ar putea fi căldicică, nu foarte zeloasă în căutarea ei, nici retrasă, făcând doar orice i se cere. O astfel de persoană se luptă să progreseze și e lipsită de o atitudine clară. Prin urmare, noii credincioși au nevoie de acest entuziasm. Acest entuziasm poate să îi aducă multe lucruri pozitive unei persoane, permițându-i să înțeleagă rapid adevărul, viziunea și scopul lucrării lui Dumnezeu și să pună rapid o bază. În plus, atunci când oamenii se consumă și plătesc prețul în mod activ și cu entuziasm, pătrund mai repede în adevărul-realitate. Inițial, o persoană are nevoie de acest entuziasm și ar trebui să aibă hotărâre și aspirații. Cu toate acestea, dacă după mai mult de trei ani de credință în Dumnezeu, o persoană rămâne la stadiul de entuziasm, s-ar putea să existe un pericol. În ce constă acest pericol? Oamenii tratează întotdeauna credința lor în Dumnezeu și chestiunile legate de schimbarea firii pe baza închipuirilor și noțiunilor pe care le au. Ei încearcă să-L cunoască pe Dumnezeu și să dobândească o înțelegere a lucrării Sale și a cerințelor Sale pentru oameni pe baza închipuirilor și noțiunilor pe care le au. Pot astfel de oameni să pătrundă în adevărul-realitate sau să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu? (Nu.) Dacă o persoană nu poate înțelege adevărul, apar probleme. Este cineva care crede în Dumnezeu și își trăiește întreaga viață într-un mediu de răsfăț, mereu în har și binecuvântări? Nu; mai devreme sau mai târziu, fiecare trebuie să se confrunte cu viața reală și cu diferitele medii pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru el. Ce rol poate juca entuziasmul tău atunci când te confrunți cu aceste medii diferite și cu diverse probleme în viața reală? Acesta nu poate decât să te determine să te stăpânești, să plătești un preț, să suferi, dar nu te poate conduce să înțelegi adevărul

sau intențiile lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă tu cauți adevărul și îl înțelegi, situația este diferită. În ce fel este diferită? Atunci când înțelegi adevărul și te confrunți cu aceste situații, nu le mai tratezi pe baza entuziasmului sau a noțiunilor tale. Ori de câte ori te confrunți cu un lucru, mai întâi vii înaintea lui Dumnezeu să cauți și să te rogi, pentru a găsi adevărurile-principii. Apoi, poți să devii supus și să ai o asemenea conștientizare și atitudine. O asemenea atitudine și conștientizare sunt cruciale. Se poate întâmpla ca, într-o anumită încercare, să nu obții nimic, să nu pătrunzi prea adânc în adevăr și să nu înțelegi care este de fapt adevărul-realitate. Cu toate acestea, în timpul acestei încercări, a avea o astfel de conștientizare și atitudine supusă îți permite să experimentezi cu adevărat modul în care ar trebui să acționeze oamenii, în calitate de ființe create, și ce ar trebui să facă pentru a fi cât mai normali și cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu. Deși este posibil să nu înțelegi intenția lui Dumnezeu sau să nu știi exact ce vrea Dumnezeu să obții sau să câștigi într-un astfel de mediu, simți că te poți supune lui Dumnezeu și unor astfel de circumstanțe. Din adâncul inimii tale, poți accepta mediul pe care Dumnezeu l-a creat pentru tine. Simți că ți-ai păstrat locul care ți se cuvine ca ființă creată, că nu te-ai răzvrătit împotriva lui Dumnezeu sau că nu I te-ai opus, iar inima ta se simte în siguranță. În timp ce te simți în siguranță, încrederea ta în Dumnezeu din ceruri nu este vagă și nu te simți distant sau nu-L respingi pe Dumnezeul de pe pământ. În schimb, în adâncul inimii tale, există un pic mai multă teamă și, de asemenea, un pic mai multă apropiere. Privește acest aspect: diferența dintre cineva care caută adevărul și se poate supune și cineva care se bazează pe entuziasm și are doar un pic de hotărâre – este aceasta semnificativă? Diferența este uriașă. Atunci când se confruntă cu anumite situații, o persoană care se bazează pe entuziasm și are doar hotărâre se va împotrivi, se va certa, se va plânge și se va simți nedreptățită. S-ar putea gândi: „De ce mă tratează Dumnezeu în acest fel? Sunt încă tânăr, de ce Dumnezeu nu mă înduplecă? De ce nu ține cont de realizările mele din trecut? De ce mă pedepsește în loc să mă răsplătească? Sunt încă atât de tânăr, ce știu eu? Nici măcar părinții mei nu m-au tratat niciodată așa acasă; m-au prețuit ca pe copilul lor scump, bebelușul lor. Acum că am crescut mult după ce am venit în casa lui Dumnezeu, ca Dumnezeu să mă trateze în acest fel mi se pare prea lipsit de considerație!” Acestea sunt tipurile de argumente greșite pe care le aduc. Cum apar astfel de argumente greșite? Dacă o persoană caută și înțelege adevărul, poate avea totuși aceste argumente greșite? Dacă o persoană înțelege și cunoaște aceste adevăruri în timp ce își face datoria în mod obișnuit, mai poate să nutrească astfel de plângeri și o asemenea impetuozitate atunci când se confruntă cu anumite situații? (Nu.) Cu siguranță, nu ar vorbi astfel. În schimb, s-ar vedea pe sine ca pe o ființă creată obișnuită și ar veni înaintea lui Dumnezeu fără a ține cont de vârstă, gen sau poziție și statut, supunându-se pur și simplu și ascultând cuvintele lui Dumnezeu. Atunci când oamenii pot să asculte de cuvintele lui Dumnezeu și cerințele Sale, ei au supunere în inimile lor. Când o persoană se poate supune în mod conștient, când are o atitudine de supunere, ea stă cu adevărat în ipostaza unei ființe

create, având iubire, supunere și frică de Dumnezeu, fără să se bazeze pe starea ei de spirit sau pe emoții. Acestea sunt câteva reacții atunci când oamenii se confruntă cu emondarea. Care sunt principalele reacții? Aceștia se simt rău, se simt frustrați, nedreptățiți, și au nevoie de alinare. Atunci când nu primesc mângâiere sau căldură, încep să nutrească în inimile lor plângeri și neînțelegeri cu privire la Dumnezeu. Nu-și mai doresc să se roage lui Dumnezeu și, în adâncul sufletului, se gândesc să Îl abandoneze, vrând să se îndepărteze de El – atât de Dumnezeul din ceruri, cât și de Dumnezeul de pe pământ. Dacă îi emondez puțin, unii oameni Mă vor evita data viitoare când ne vom întâlni, nevrând să interacționeze cu Mine. De obicei, atunci când nu sunt emondați, sunt mereu în preajma Mea, oferindu-Mi ceai, întrebându-Mă dacă am nevoie de ceva, fiind într-o dispoziție bună, sârguincioși, vorbăreți și apropiați în relația lor cu Dumnezeu. Dar odată ce sunt emondați, nu mai este la fel; nu mai oferă ceai sau nu mai trimit salutări, iar dacă le mai pun câteva întrebări, pleacă pur și simplu, fără să mai fie văzuți.

Pe vremea când eram în China continentală, am stat în casele unor frați și surori. Unii dintre acești oameni aveau o umanitate rea, unii erau credincioși noi, unii au dezvoltat numeroase noțiuni la primul nostru contact și nu înțelegeau adevărul, iar alții nu urmăreau deloc adevărul. Văzându-i pe acești oameni dezvăluindu-și corupția, nu i-am putut emonda; a trebuit să le vorbesc cu blândețe și tact. Dacă i-ai emonda cu adevărat, ei ar dezvolta noțiuni și răzvrătire, așa că ar trebui să-i îndupleci și să negociezi cu ei și să ai mai multă părtășie despre adevăr pentru a-i îndruma. Cu siguranță nu ar funcționa dacă nu ai negocia sau nu ai avea părtășie și ai emite doar cerințe directe. De exemplu, ai putea spune: „Această mâncare este puțin prea sărată; poate data viitoare o faci un pic mai puțin sărată. Consumul prea mare de sare nu este bun pentru sănătatea ta. În calitate de credincioși în Dumnezeu, ar trebui, de asemenea, să apelați la bunul simț și să nu fiți ignoranți; trebuie să acceptați lucrurile pozitive. Dacă nu mă crezi, poți întreba un practician de medicină tradițională chineză despre efectele excesului de sare asupra rinichilor.” Această abordare este acceptabilă pentru ei. Dar dacă tu spui: „Mâncarea aceasta este atât de sărată! Încerci să omori pe cineva cu atât de multă sare? De ce o faci mereu atât de sărată? Este prea sărată pentru a o mânca! Cum poți fi atât de ignorant? Data viitoare nu o mai face atât de sărată!”, atunci nu va funcționa. La următoarea masă, s-ar putea să nu pună deloc sare. Atunci tu spui: „De ce este atât de fadă?” „Fadă? Nu ai spus că este prea sărată? Prea multă sare dăunează rinichilor, așa că nu este mai bine să nu pui deloc sare? Atunci nu va dăuna rinichilor.” Dacă ești prea dur, nu va funcționa; trebuie să negociezi și să îndupleci. Mulți oameni sunt destul de problematici; atunci când vorbești cu ei, trebuie să fii atent la modul și momentul în care vorbești și să ții cont și de starea lor de spirit – trebuie să negociezi puțin. Uneori, dacă vorbești din greșeală un pic prea dur, s-ar putea să-i rănești, iar ei s-ar putea împotrivi în sinea lor. La suprafață, s-ar putea să nu pară mare lucru, dar lăuntric, lucrurile stau diferit. În mod normal, atunci când le ceri să facă ceva, o fac prompt, dar dacă le rănești sentimentele, devin mai puțin entuziasmați în a face lucrurile, acționând fără tragere de inimă și fiind

complet reticenți. Ei spun: „Cum aș putea să fiu bun cu tine când sunt într-o dispoziție proastă? Voi fi mai drăguț când voi fi binedispus, dar când nu sunt, este suficient să fac față.” Ce fel de creatură este aceasta? Nu-i așa că e greu să ai de-a face cu oamenii? (Ba da.) Oamenii sunt exact așa, insensibili la rațiune și dincolo de logică. Când reflectează asupra lor mai târziu, pot să-și plece capul, să-și mărturisească păcatele și să plângă amarnic, dar tot la fel reacționează când se confruntă din nou cu astfel de probleme și sunt emondați. Este aceasta o persoană care caută adevărul? (Nu.) Ce fel de persoană este aceasta? O astfel de persoană este încăpățânată și nu acceptă deloc adevărul. Acesta este genul de atitudine pe care oamenii o au față de Dumnezeu atunci când se confruntă cu emondarea și când au de-a face cu adversități. Pe scurt, ei nu sunt supuși, nu pot accepta adevărul, iar când sunt răniți, Îl tratează pe Dumnezeu în funcție de impetuozitatea lor. Nu este aceasta o problemă gravă? Când întâlnesc unii oameni, chiar înainte de a-i emonda, prin simplul fapt că vorbesc despre subiectul în cauză, le pică fața, vorbesc morocănos, au o atitudine proastă și chiar aruncă lucruri. Nu le poți vorbi deschis; trebuie să o iei pe ocolite și să ai tact. Pot Eu să vorbesc într-o manieră atât de întortocheată cum o fac oamenii? Indiferent dacă poți să accepți sau nu, trebuie să spun ceea ce este adevărat: lucrurile trebuie făcute în conformitate cu adevărurile-principii în casa lui Dumnezeu. Unii oameni nu afișează nicio reacție exterioară atunci când sunt emondați, dar pe dinăuntru sunt îmbufnați. Poate o astfel de persoană să își facă bine datoria? (Nu.) Dacă nu își poate face datoria cum trebuie și continuă să facă greșeli, biserica trebuie să se ocupe de această persoană conform principiilor.

2. Comportamentul lor față de Hristos când era vânat și nu avea unde să-Și odihnească capul

Există pericol în fiecare zi în a crede în Dumnezeu și a-L urma în China continentală. Este un mediu excepțional de dur pentru a face asta, în care o persoană ar putea fi arestată în orice moment. Ați experimentat cu toții un mediu în care sunteți vânați; și n-am făcut-o și Eu? Tu și cu Mine am trăit în același mediu, așa că, în acel mediu, nu am putut evita să Mă ascund deseori. Au fost momente când a trebuit să schimb locația de două sau trei ori pe zi; au fost chiar momente când a trebuit să merg undeva unde nu visasem să ajung. Cele mai grele vremuri au fost acelea în care nu aveam unde să Mă duc; organizam o adunare în timpul zilei, apoi noaptea nu știam unde eram în siguranță. Uneori, chinuindu-Mă să găsesc un loc, trebuia să plec a doua zi, pentru că marele balaur roșu se îndrepta spre acesta. Ce cred oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu când văd o astfel de scenă? „Că prețul pe care l-a plătit Dumnezeu este faptul că a venit pe pământ în trup pentru a-l mântui pe om. Aceasta este una dintre suferințele pe care El le-a îndurat și îndeplinește într-adevăr cuvintele Sale care spun: «Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Și odihnească capul» (Matei 8:20). Lucrurile chiar așa sunt, iar Hristos întrupat experimentează personal o asemenea suferință, la fel ca omul.” Toți cei care cred cu adevărat în Dumnezeu pot

vedea cât de anevoioasă este lucrarea Lui de mântuire a omului și, pentru aceasta, Îl vor iubi pe Dumnezeu și Îl vor slăvi pentru prețul pe care El îl plătește de dragul omenirii. Cei cu o umanitate deosebit de rea, care sunt rău intenționați și resping cu desăvârșire adevărul, precum și cei care Îl urmează pe Hristos doar din curiozitate sau din dorința de a fi martori la minuni, nu gândesc așa atunci când văd astfel de scene. Ei se gândesc în sinea lor: „Nu ai unde să stai? Ești dumnezeu, lucrezi pentru a-i mântui pe oameni, dar nu te poți salva nici măcar pe tine însuți și nu știi unde vei sta mâine. Acum nu ai nici măcar un loc unde să te adăpostești; cum aș putea să cred în tine sau să te urmez?" Cu cât circumstanțele sunt mai primejdioase, cu atât se bucură mai mult, gândindu-se: „Din fericire, nu m-am lepădat complet de toate; din fericire, am păstrat un plan de rezervă. Vezi? Acum nu mai ai niciun loc pe care să îl numești casă! Știam că se va ajunge la asta, nu ai niciun loc unde să-ți odihnești capul, iar eu chiar trebuie să te ajut să găsești un loc unde să te adăpostești." Ei au fost dezvăluiți, nu-i așa? Dacă astfel de oameni ar fi fost martori la scena răstignirii Domnului Isus, cum s-ar fi comportat? Unde erau acești oameni când Domnul Isus ducea crucea spre Golgota? Puteau ei să-L urmeze în continuare? (Nu.) Ei I-au negat identitatea lui Dumnezeu, esența Sa și chiar existența Sa. Au fugit, plecând să se descurce singuri, fără să-L mai urmeze pe Dumnezeu. Indiferent câte predici au auzit înainte, toate au fost șterse din inimile lor, dispărând fără urmă. Ei credeau că tot ceea ce vedeau în fața lor era real și de origine umană, fără legătură cu Dumnezeu. Se gândeau: „Această persoană este doar un om; unde se află în el identitatea sau esența lui dumnezeu? Dacă ar fi dumnezeu, s-ar ascunde astfel, vânat de Satana, fără un loc unde să-și odihnească capul, fără un loc unde să-și găsească refugiu? Dacă ar fi dumnezeu, ar trebui să se transforme brusc și să dispară din fața ochilor tuturor atunci când este vânat, făcând în așa fel încât nimeni să nu-l poată vedea, și știind cum să devină invizibil – acesta ar fi dumnezeu!" În mediul periculos din China continentală, văzând că am mers la ei acasă, unii frați și surori și-au riscat siguranța pentru a Mă găzdui și proteja, în timp ce alții au fugit, dispărând fără urmă. Unii chiar au privit cu amuzament, uitându-se de pe margine. Cine sunt acești oameni? Ei sunt neîncrezătorii, antihriștii. Cum au perceput ei această situație, când L-au văzut pe Hristos urmărit dintr-un oraș în altul? Cum au înțeles-o? „Și hristos este în pericol. Dacă va fi arestat, atunci lucrarea bisericii va fi pierdută, iar lucrarea casei lui dumnezeu se va opri. Asta va dovedi că ceea ce a mărturisit dumnezeu este greșit – că nu vine de la dumnezeu, ci de la om. Mai bine mă grăbesc acasă și îmi trăiesc propria viață; am plecat să fac avere!" Acesta este comportamentul unui antihrist. Când Hristos S-a confruntat cu situația de a fi vânat fără să aibă unde să Se ascundă și fără să aibă unde să Își odihnească capul, în loc să își unească inimile pentru a suferi alături de Dumnezeu și să continue lucrarea bisericii cu El într-un astfel de mediu, ei au devenit spectatori care Îl priveau și își băteau joc. Ba chiar i-au incitat pe alții să provoace distrugeri, perturbări și tulburări și, mai mult, când unii oameni M-au văzut fără niciun loc unde să Mă ascund și fără niciun loc unde să Mă instalez, au profitat de ocazie pentru a tulbura lucrarea bisericii și pentru a-și însuși

proprietatea casei lui Dumnezeu. Este exact ca atunci când Isus a fost răstignit, mulți neîncrezători și antihriști s-au gândit: „Biserica este terminată, lucrarea lui dumnezeu este pe ducă, demolată complet de Satana. Ar fi bine să ne grăbim să fugim și să începem să împărțim bunurile!” Indiferent de circumstanțele cu care se confruntă, acești neîncrezători și antihriști își vor dezvălui mereu firile feroce, dezvăluind adevăratele caracteristici ale neîncrezătorilor. Ori de câte ori biserica se confruntă cu cel mai mic semn de probleme sau circumstanțe adverse, ei vor să fugă de îndată, dornici ca toți frații și surorile să se împrăștie, să se retragă și să nu-L mai urmeze pe Hristos. Își doresc cu ardoare ca acest curent să fie greșit și ca lucrarea lui Dumnezeu să fie lăsată incompletă. Acestea sunt adevăratele caracteristici ale antihriștilor. Aceasta este atitudinea antihriștilor față de Hristos atunci când se confruntă cu astfel de circumstanțe.

3. Comportamentul lor atunci când generează noțiuni despre Hristos

Un alt punct este reprezentat de manifestările antihriștilor atunci când au noțiuni despre trupul lui Dumnezeu întrupat. De exemplu, atunci când Îl văd pe Dumnezeu întrupat făcând anumite lucruri sau spunând anumite cuvinte care sunt foarte omenești, nepercepând nici cea mai mică urmă de divinitate, ei dezvoltă împotrivire și generează noțiuni și condamnări din adâncul inimii lor, gândindu-se: „Indiferent cum îl privesc, acel om nu pare a fi dumnezeu; el arată ca o persoană obișnuită. Dacă este ca un om, atunci mai poate fi dumnezeu? Dacă este om, nu ar fi incredibil de nesăbuit să-l urmez în felul acesta?” Ei generează noțiuni despre discursul și acțiunile lui Hristos, despre stilul de viață al lui Hristos, despre îmbrăcămintea și înfățișarea Sa și chiar despre maniera în care vorbește, tonul Său, alegerea cuvintelor și așa mai departe – ei pot genera noțiuni despre toate acestea. Când apar aceste noțiuni, cum le tratează ei? Ei nutresc aceste gânduri și nu renunță la ele, crezând că a pricepe aceste noțiuni este la fel ca a pune mâna pe cheie. Ei cred că această „cheie” vine exact la timp, că odată ce au aceste noțiuni, le oferă un avantaj, iar odată ce au avantajul, devine ușor de gestionat. Acesta este modul în care gândesc antihriștii; ei simt că a avea noțiuni este egal cu a deține un avantaj, și astfel Îl pot renega pe Hristos în orice moment și în orice loc și pot nega faptul că întruparea lui Dumnezeu are esența lui Dumnezeu. Unii oameni întreabă: „De ce nutresc antihriștii astfel de intenții?” Spuneți-Mi, antihriștii, cei din cohorta Satanei, speră la finalizarea cu succes a lucrării lui Dumnezeu sau nu? (Nu o fac.) De ce nu speră la aceasta? Ce anume dă de înțeles acest lucru? Antihriștii au o aversiune inerentă față de adevăr, iar toate cuvintele exprimate de Dumnezeu sunt adevărul, pe care ei îl găsesc profund respingător în inimile lor și nu sunt dispuși să îl asculte sau să îl accepte. Cuvintele lui Dumnezeu de expunere și judecată a omenirii sunt condamnări ale acestor antihriști și oameni răi, iar pentru ei, aceste cuvinte sunt condamnări, judecăți și blesteme, făcându-i să se simtă inconfortabil și neliniștiți atunci când le aud. Ce cred în inimile lor? „Toate aceste cuvinte pe care dumnezeu le rostește mă judecă și mă condamnă. Se pare că cineva ca mine nu poate fi mântuit; eu sunt tipul care ajunge să fie eliminat și

respins. Ce rost are să cred în dumnezeu, din moment ce nu am nicio speranță de a fi mântuit? Dar realitatea e că el este încă dumnezeu, el este întruparea lui dumnezeu, care a rostit atâtea cuvinte și are atât de mulți adepți. Ce ar trebui să fac în legătură cu acest lucru?" Această chestiune îi neliniștește; dacă nu pot să obțină un lucru, nu vor să îl aibă nici alții. Dacă alții pot obține ceva în timp ce ei nu pot, devin amarnic de odioși, de nefericiți. Ei speră ca Dumnezeu întrupat să nu fie Dumnezeu și ca lucrarea pe care o face să fie falsă și să nu fie făcută de Dumnezeu. Dacă așa ar sta lucrurile, s-ar simți echilibrați lăuntric, iar problema ar fi rezolvată la rădăcină. Ei se gândesc în sinea lor: „Dacă această persoană nu ar fi dumnezeu întrupat, atunci nu ar însemna că aceia care îl urmează au fost păcăliți? Dacă ar fi așa, atunci mai devreme sau mai târziu acești oameni s-ar împrăștia. Dacă s-ar dispersa și niciunul dintre ei nu ar câștiga nimic, atunci aș putea să stau liniștit și să mă simt echilibrat știind că nu am obținut nimic, nu-i așa?" Aceasta este mentalitatea lor; ei nu pot câștiga nimic, așa că vor ca nici alții să nu câștige. Cel mai bun mod de a-i împiedica pe alții să obțină vreun câștig este să-L renege pe Hristos, să nege esența lui Hristos, să nege lucrarea pe care a făcut-o Hristos și să nege toate cuvintele rostite de Hristos. În acest fel, ei nu vor fi condamnați și sunt resemnați și împăcați cu faptul că nu vor câștiga nimic, nemaifiind nevoie să fie preocupați de această chestiune. Aceasta este natura-esență a oamenilor precum antihriștii. Prin urmare, au ei noțiuni despre Hristos? Iar atunci când au noțiuni, le rezolvă? Pot să renunțe la ele? Nu pot. Cum sunt generate noțiunile lor? Este ușor pentru ei să genereze noțiuni: „Atunci când tu vorbești, eu te scrutez, încercând să înțeleg motivul din spatele cuvintelor tale și de unde vin ele. Reprezintă ceva ce ai auzit sau ai învățat sau te-a instruit cineva să le spui? A făcut cineva un raport sau o plângere la adresa ta? Pe cine dai în vileag?" Ei scrutează în acest mod. Pot ei să înțeleagă adevărul? Niciodată nu pot să-l înțeleagă; în inimile lor, se împotrivesc. Sunt scârbiți de adevăr, se împotrivesc acestuia și îl urăsc și ascultă predici cu acest tip de natură-esență. În afară de teorii și doctrine, tot ceea ce acumulează sunt noțiuni. Ce fel de noțiuni? „Hristos vorbește în acest fel, spunând uneori chiar glume; acest lucru nu este pios! El folosește uneori zicale alegorice; acest lucru nu este serios! Discursul său nu este elocvent; nu este foarte educat! Uneori trebuie să mediteze și să se gândească la cuvintele pe care le alege; nu a mers la universitate, nu-i așa? Uneori discursul său vizează pe cineva anume – pe cine? A depus cineva o plângere? Cine a fost? De ce hristos mă critică întotdeauna atunci când vorbește? Mă urmărește și mă observă toată ziua? Își petrece întreaga zi meditând asupra oamenilor? Ce gândește hristos în inima lui? Discursul lui dumnezeu întrupat nu seamănă cu glasul tunător al dumnezeului din ceruri, cu autoritatea sa incontestabilă; de ce pare atât de uman ceea ce manifestă el? Oricum l-aș privi, el este doar o persoană. Are dumnezeu întrupat vreo slăbiciune? Îi urăște pe oameni în inima sa? Are vreo filosofie pentru interacțiunile lumești în raporturile sale cu oamenii?" Nu sunt aceste noțiuni din abundență? (Ba da.) Gândurile antihriștilor sunt pline de lucruri care nu au legătură cu adevărul, toate provenind din gândirea și logica Satanei, din filosofia Satanei

pentru interacțiunile lumești. În adâncul sufletului, ei sunt plini de ticăloșie, plini de o stare și o fire potrivnice adevărului. Ei nu vin să caute sau să dobândească adevărul, ci să-L scruteze pe Dumnezeu. Noțiunile lor pot apărea oricând, oriunde, iar ei generează noțiuni în timp ce observă, în timp ce scrutează. Noțiunile lor se formează în timpul judecății și condamnării lor și le păstrează strâns în inimile lor. Atunci când observă latura umană a lui Dumnezeu întrupat, ei generează noțiuni. Când văd latura divină, devin curioși și uimiți, ceea ce duce, de asemenea, la generarea de noțiuni. Atitudinea lor față de Hristos și față de întruparea lui Dumnezeu nu este una de supunere sau de acceptare autentică din adâncul inimii lor. În schimb, ei stau în opoziție față de Hristos, observându-l și scrutându-l privirea, gândurile și purtarea, și chiar observând și scrutând fiecare expresie a lui Hristos, ascultând fiecare tip de ton, intonație și alegere a cuvintelor, precum și la ce se face referire în discursul lui Hristos și așa mai departe. Atunci când antihriștii Îl observă și Îl scrutează pe Hristos în acest fel, atitudinea lor nu este una care intenționează să caute adevărul și să îl înțeleagă, astfel încât să Îl poată accepta pe Hristos ca Dumnezeul lor și să Îl accepte pe Hristos ca fiind adevărul lor și ca devenind viața lor. Dimpotrivă, vor să scruteze această persoană, să-L cerceteze amănunțit și să-L înțeleagă. Ce încearcă să înțeleagă? Ei scrutează modul în care această persoană seamănă cu Dumnezeu, iar dacă seamănă într-adevăr cu Dumnezeu, ei o acceptă. Dacă, indiferent cum Îl scrutează, nu pare a fi Dumnezeu, atunci renunță complet la idee și continuă să se agațe de noțiunile despre Dumnezeul întrupat sau, crezând că nu există nicio speranță de a primi binecuvântări, caută o oportunitate de a pleca rapid.

Este destul de normal ca antihriștii să genereze noțiuni despre întruparea lui Dumnezeu. Din cauza esenței lor de antihriști, a esenței lor care este scârbită de adevăr, le este imposibil să renunțe la noțiunile lor. Atunci când nu se întâmplă nimic, ei citesc din cartea cuvintelor lui Dumnezeu și văd aceste cuvinte ca fiind Dumnezeu, dar când intră în contact cu Dumnezeul întrupat și constată că El nu seamănă cu Dumnezeu, ei generează imediat noțiuni, iar atitudinea lor se schimbă. Atunci când nu sunt în contact cu Dumnezeul întrupat, ei doar țin în mână cartea cuvintelor lui Dumnezeu și le consideră pe acestea ca fiind Dumnezeu, și încă mai pot nutri o fantezie vagă și o intenție de a primi binecuvântări pentru a depune cu reticență unele eforturi, a îndeplini unele îndatoriri și a juca un rol în casa lui Dumnezeu. Însă, de îndată ce intră în contact cu întruparea lui Dumnezeu, mințile lor se umplu de noțiuni. Chiar dacă nu sunt emondați, entuziasmul lor de a-și face îndatoririle poate să scadă semnificativ. Acesta este modul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu și întruparea lui Dumnezeu. Deseori, ei separă cuvintele lui Dumnezeu de întruparea Sa, tratând cuvintele lui Dumnezeu ca pe Dumnezeu și întruparea Sa ca om. Atunci când întruparea lui Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile lor sau le încalcă noțiunile, ei apelează rapid la cuvintele lui Dumnezeu și le citesc în rugăciune, încercând să-și suprime forțat noțiunile și să le blocheze. Apoi venerează cuvintele lui Dumnezeu ca și cum L-ar venera pe Dumnezeu Însuși și li se pare că noțiunile lor au fost înlăturate. În realitate, însă, neascultarea, indignarea și disprețul

lor lăuntric față de Hristos nu sunt deloc înlăturate. În tratamentul lor față de Hristos, antihriștii generează în mod continuu noțiuni și se agață cu încăpățânare de ele până la moarte. Atunci când nu au noțiuni, ei scrutează și analizează; atunci când au noțiuni, nu numai că scrutează și analizează, dar se și agață de ele cu încăpățânare. Ei nici nu-și înlătură noțiunile, nici nu caută adevărul; sunt convinși că au dreptate. Nu sunt ei ai Satanei? (Ba da.) Acestea sunt manifestările antihriștilor atunci când au noțiuni despre Dumnezeu întrupat.

4. Comportamentul lor atunci când sunt promovați sau demiși

În biserică, unii oameni au un pic de calibru și o oarecare capacitate de lucru. Atunci când sunt promovați, entuziasmul lor este grozav, își îndeplinesc sarcinile în mod activ, își asumă responsabilitatea, sunt dispuși să plătească prețul și, totodată, au loialitate. Cu toate acestea, atunci când sunt demiși din funcție din cauza incapacității de a-și îndeplini lucrarea și își pierd statutul, atitudinea lor față de Dumnezeu se schimbă. Când aveau statut, Îi vorbeau lui Dumnezeu astfel: „Frații și surorile din familia noastră sunt așa, clădirea familiei noastre trebuie renovată, curtea familiei noastre trebuie curățată…” Totul este despre „familia noastră”. Când au fost promovați, au devenit parte a casei lui Dumnezeu, păreau să aibă o singură inimă cu Dumnezeu, ca o familie, capabili să se ocupe de lucrarea casei lui Dumnezeu ținând cont de inima Sa și alături de El și să interacționeze cu Dumnezeu ca egali. Când au fost promovați și numiți într-o funcție importantă, s-au simțit onorați și, în același timp, și-au simțit responsabilitatea. Fie că vorbeau cu Mine sau cu frații și surorile, spuneau frecvent „familia noastră”. Auzind acest lucru, ai crede că acest om nu este rău, are o inimă bună, este cald la suflet, tratează casa lui Dumnezeu ca pe propria casă, îi pasă atât de mult și are atât de multă responsabilitate față de toate și gândește totul în avans, părând a fi cineva care urmărește adevărul și este entuziasmat să plătească prețul. Dar mai vorbesc ei astfel după ce sunt demiși? Odată ce sunt demiși, nu mai au aceeași stare de spirit, acea atitudine a dispărut. Nu mai spun „familia noastră”, iar când li se cere să facă ceva, nu mai sunt atât de entuziasmați. Ce gândesc ei? „Înainte, când m-ai promovat, aveam statut și eram cu toată inima alături de tine. Acum, că nu mai am statut, nu mai suntem o familie, așa că fă-o singur. Nu te sfătui cu mine despre cum o faci și nu mă anunța, nu are nicio legătură cu mine. Eu doar voi transmite mesaje pentru tine și asta e tot; voi face câte ceva din ceea ce îmi ceri să fac, dar nu mai sunt în asentiment cu tine.” Apoi, te tratează ca pe un străin. Dacă le ceri să facă ceva, ei lucrează ca și cum ar face doar o treabă pentru altcineva, făcând lucrurile de formă, în mod superficial. Înainte ar fi putut face cinci sarcini, dar acum fac doar una sau două, parcurgând pur și simplu procesul, făcând lucrurile de mântuială, o lucrare superficială și asta e tot. De ce se întâmplă acest lucru? Ei spun: „Înainte, eram din toată inima alături de tine, te ajutam cu diverse lucruri, tratam problemele tale ca pe ale mele, ca pe sarcina noastră comună, lucram în numele tău. Dar apoi m-ai demis pur și simplu, fără să ții cont deloc de sentimentele mele! Nu

iei în considerare sentimentele mele; cum pot să lucrez pentru tine? Dacă mă promovezi din nou și îmi dai statut, va fi în regulă, dar, dacă nu-mi acorzi statut, atunci las-o baltă. Dacă vrei să apelezi din nou la mine pentru a face lucruri, nu va funcționa la fel de bine ca înainte. Dacă te folosești de mine, trebuie să-mi dai faimă și statut. Dacă nu există niciun statut și, în schimb, doar dai o poruncă și te aștepți ca eu să fac o oarecare lucrare, unde este recunoașterea în această situație? Ar trebui să existe o explicație!" Acum, când vorbești, nu mai este eficient. Când le ceri să facă ceva, ei nu mai sunt la fel de dedicați ca înainte, nu-și mai dedică întreaga inimă și minte; atitudinea lor s-a schimbat. Dacă le ceri din nou să facă ceva sau casa lui Dumnezeu le cere să facă ceva, ei tratează acest lucru ca pe o sarcină suplimentară, ca pe o treabă din afară, de parcă simplul fapt că se duc să facă acest lucru e o dovadă de mare respect pentru tine. Ei simt că, dacă nu îl fac, pare nejustificat, mai ales din moment ce ei cred în Dumnezeu. Însă, dacă se duc să îl facă, este fără voia lor și doar fac lucrurile de formă. De ce fac acest lucru? Ei se gândesc: „Înainte, am avut încredere 100% în tine, am tratat chestiunile tale ca pe ale mele, dar apoi m-ai dat la o parte pur și simplu, ceea ce mi-a rănit inima și stima de sine; m-ai ignorat. Bine, dacă nu ești bun cu mine, nu mă învinovăți că sunt lipsit de inimă. Dacă mă folosești din nou, este imposibil să fiu ca înainte, pentru că relația noastră s-a stricat deja. Nu sunt atât de ușor de comandat, să vin când sunt chemat și să plec atunci când sunt alungat. Cine sunt eu? Dacă nu aș crede în dumnezeu, i-aș lăsa pe alții să mă manipuleze astfel?" Atunci când antihriștii sunt demiși și își pierd statutul, atitudinea lor poate suferi o schimbare semnificativă. Când aveau statut, deși numeau casa lui Dumnezeu „familia noastră" și vorbeau deseori despre ea, nu tratau cu adevărat problemele casei lui Dumnezeu ca fiind ale lor. După ce sunt demiși și își pierd statutul, în cazul în care casa lui Dumnezeu le cere să își facă datoria, nu sunt dispuși să o facă fără negociere și, chiar și atunci, cer o explicație sau un fel de recunoaștere. Unii chiar spun: „Data trecută m-ai demis, aruncându-mă pur și simplu deoparte. Dacă vrei să fac ceva acum, fac acel lucru doar dacă omul folosit de duhul sfânt îmi vorbește personal sau dacă vine însuși dumnezeu întrupat să-mi vorbească, altfel, las-o baltă!" Cât de îngâmfați sunt! Spune-Mi, ar trebui să folosească casa lui Dumnezeu astfel de oameni? (Nu.) Ei se cred importanți, dar, de fapt, casa lui Dumnezeu nu apreciază oamenii de acest fel. Indiferent cât de talentat, capabil sau priceput la conducere ești, casa lui Dumnezeu nu te va folosi. Unii ar putea întreba: „Este din cauză că nu Te vei pleca în fața oamenilor răi?" Nu; acesta este decretul administrativ al casei lui Dumnezeu și principiul său în folosirea oamenilor. Dacă antihriștilor li s-ar permite să dețină puterea în casa lui Dumnezeu, ar fi un lucru bun sau rău pentru frați și surori, pentru biserică? (Ar fi un lucru rău.) Poate casa lui Dumnezeu să facă un lucru atât de rău? În niciun caz. Înainte de a fi dezvăluiți ca fiind antihriști, casa lui Dumnezeu i-a promovat cu reticență pentru a presta servicii. După ce au fost dezvăluiți ca fiind antihriști, ar mai putea casa lui Dumnezeu să îi promoveze? Nu este posibil. Ei se lansează în fantezii și gândesc destul de iluzoriu. Unii antihriști gândesc astfel: „Hm, casa lui dumnezeu nu poate să

funcționeze fără mine. Nimeni din casa lui dumnezeu nu se poate ocupa de această lucrare în afară de mine. Cine ar putea să mă înlocuiască?" Antihriștii vor să facă această afirmație. Haideți să le arătăm dacă lucrarea lui Dumnezeu se poate desfășura fără probleme și poate ajunge la finalizare fără acești antihriști în casa lui Dumnezeu.

Progresul și dezvoltarea fără probleme a diferitelor tipuri de lucrări în casa lui Dumnezeu acum – are acest lucru vreo legătură cu îndepărtarea și excluderea a tot felul de antihriști și oameni răi din biserică? Are o legătură extrem de strânsă! Antihriștii nu își dau seama de acest lucru; ei nu sunt conștienți că tocmai datorită faptului că ei sunt îndepărtați, excluși și restricționați, lucrarea din casa lui Dumnezeu poate avansa fără probleme – ei chiar își dau aere și se plâng! De ce te plângi? Crezi că ai talent și minte, calibru și capacitate de lucru, dar ce poți face în casa lui Dumnezeu? Acești oameni nu fac decât să joace rolul de slujitori ai Satanei, să tulbure și să saboteze lucrarea lui Dumnezeu. Fără prezența lor, viața bisericească a aleșilor lui Dumnezeu, viața de îndeplinire a îndatoririlor pe care le au și viața lor de zi cu zi ar fi toate mai liniștite, mai line și mai pașnice, lucru de care antihriștii nu își dau seama. Acești antihriști își supraestimează capacitățile și nu își dau seama ce sunt cu adevărat. Ei cred despre casa lui Dumnezeu că nu poate funcționa fără ei, că lucrarea nu poate fi dusă la bun sfârșit și că diversele aspecte ale lucrării profesionale nu pot continua fără ei. Ei nu înțeleg că dreptatea și adevărul sunt cele care dețin puterea în casa lui Dumnezeu. De ce nu știu ei lucrul acesta? De ce nu pot antihriștii să înțeleagă o chestiune atât de simplă? Acest lucru arată doar că antihriștii au o esență scârbită de adevăr și ostilă față de acesta. Tocmai pentru că sunt scârbiți de adevăr și ostili față de acesta, ei nu știu ce este adevărul, nu știu ce sunt lucrurile pozitive. Dimpotrivă, ei cred despre comportamentele lor rele, răuvoitoare, care se împotrivesc lui Dumnezeu, că sunt bune și corecte, fără nicio greșeală. Ei cred că doar ei înțeleg adevărul, sunt loiali lui Dumnezeu și doar ei sunt vrednici să dețină puterea în casa lui Dumnezeu. Se înșală! Adevărul este cel care deține puterea în casa lui Dumnezeu. Toți antihriștii trebuie condamnați, respinși și eliminați; nu este posibil ca ei să aibă un loc în casa lui Dumnezeu și nu pot fi decât respinși pentru totdeauna.

Unii antihriști au unele daruri, un pic de calibru și anumite capacități, și sunt pricepuți în a juca jocuri de putere. Ei cred că, în casa lui Dumnezeu, ar trebui să fie cei promovați și puși în funcții importante, dar, dacă ne uităm la situația de astăzi, nu așa stau lucrurile. Acești oameni au fost condamnați, îngrădiți și respinși, iar unii chiar au fost îndepărtați sau excluși din biserică. Nu și-au imaginat niciodată că figuri atât de „nobile" ca ei, cu mari abilități și aptitudini înalte, se vor poticni de fapt în casa lui Dumnezeu și vor fi respinși. Pur și simplu nu pot să înțeleagă de ce. Prin urmare, ar trebui să continuăm să lucrăm asupra lor? Nu este nevoie. Poți să raționezi cu satanele? A încerca să raționezi cu satanele este ca și cum ai predica unui surd; există un singur mod de a descrie satanele: insensibile la rațiune. Este ca atunci când unii oameni spun: „Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți, dar ce este atât de bine în a fi cinstit? Ce e rău în a spune

câteva minciuni, în a-i înșela pe oameni? Ce este rău în a fi necinstit și înșelător? Ce e rău în a fi neloial? Ce e rău în a fi șmecher, în a fi superficial? Ce este greșit în a-l judeca pe dumnezeu? Ce este greșit în a avea noțiuni despre dumnezeu? Ce este greșit în a te răzvrăti împotriva lui dumnezeu, ce mare greșeală este aceasta? Nu este chiar o chestiune de principiu!" Chiar și unii oameni spun: „Nu este absolut normal ca cineva capabil să își întemeieze propria împărăție independentă? În această lume, totul se rezumă la faptul că peștele mare îl mănâncă pe cel mic, o lume în care cei puternici îi vânează pe cei slabi. Dacă ai capacitatea, ar trebui să mergi înainte și să-ți creezi propria ta împărăție, ce e rău în asta? Fiecare are atâta putere câtă îi permite abilitatea și ar trebui să guverneze atâția oameni câți îi permite puterea sa!" Alții spun: „Ce este în neregulă cu promiscuitatea? Care este problema cu promiscuitatea? Ce este în neregulă cu a urma tendințele ticăloase?" Și așa mai departe. După ce auziți aceste cuvinte, ce simțiți? (Dezgust.) Doar dezgust? După ce aude aceste cuvinte, o persoană simte: „Toți purtăm aceeași piele umană, așa că de ce unii oameni nu numai că nu detestă aceste lucruri negative, dar chiar le prețuiesc? Și de ce unii oameni detestă aceste lucruri? De ce există o diferență atât de mare între oameni? Cum se face că aceia care sunt scârbiți de adevăr și de lucrurile pozitive nu iubesc lucrurile pozitive? De ce prețuiesc atât de mult lucrurile negative, considerându-le chiar comori? De ce nu pot recunoaște ticăloșia și caracterul detestabil al acestor lucruri negative?" În inimile oamenilor se nasc astfel de reflecții. Când aud aceste cuvinte din partea antihriștilor, oamenii se simt pe de o parte dezgustați și pe de altă parte fără cuvinte. Natura unor astfel de oameni este de neclintit; ei nu se pot schimba, motiv pentru care Dumnezeu spune că nu mântuiește diavoli sau satane. Mântuirea lui Dumnezeu este pentru omenire, nu pentru fiare sau demoni. Oameni ca acești antihriști sunt exact ceea ce Dumnezeu numește diavoli și fiare; ei nu pot fi considerați ca fiind din rândul omenirii. Acest lucru este clar, nu-i așa?

5. Comportamentul lor față de biserică în circumstanțe schimbătoare

Felul în care antihriștii Îl tratează pe Hristos este în funcție de starea lor de spirit – despre câte aspecte ale acestui punct s-a avut părtășie chiar acum? Un aspect este că ei Îl tratează pe Hristos într-un anumit fel atunci când se confruntă cu emondarea. Ce altceva? (Când generează noțiuni despre Dumnezeu întrupat, când sunt promovați sau demiși și când Hristos era vânat.) În total sunt patru aspecte. Haideți să continuăm părtășia. Antihriștii sunt scârbiți de adevăr, așa că ei nu cred în Dumnezeu pentru a dobândi adevărul, ei cred în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări; au propriile planuri, intenții și scopuri. În plus, le plac puterea și influența, așa că ei cred în Dumnezeu cu o atitudine de tipul „să așteptăm și să vedem". În ce fel așteaptă și văd? Aceasta înseamnă că, în timp ce cred, ei observă, totodată, dacă numărul oamenilor din casa lui Dumnezeu crește, cum se răspândește lucrarea de evanghelizare, dacă aceasta merge bine sau nu și dacă influența casei lui Dumnezeu sporește în mod continuu. În plus, ei observă și dacă numărul oamenilor care își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu este în

creștere, dacă există din ce în ce mai mulți oameni dispuși să presteze servicii pentru Dumnezeu și dacă există din ce în ce mai mulți oameni dispuși să facă lucruri pentru casa lui Dumnezeu. De asemenea, observă mediul social și educațional al celor care îndeplinesc îndatoriri în casa lui Dumnezeu, care sunt identitatea și statutul lor real în societate. Prin observație, ei văd că din ce în ce mai mulți oameni cred în Dumnezeu, că numărul celor din casa lui Dumnezeu este în creștere și că tot mai mulți oameni sunt dispuși să se lepede de familiile lor, de locurile de muncă și de perspective pentru a-și îndeplini îndatoririle în casa lui Dumnezeu. Când observă aceste lucruri, ei simt că nu mai pot rămâne indiferenți și că ar trebui să se dedice și ei lucrării din casa lui Dumnezeu, să intre în rândurile celor care fac îndatoriri, devenind membri pentru a putea avea și ei parte de binecuvântările viitoare. Cu toate că pot să-și îndeplinească îndatoririle în casa lui Dumnezeu și să joace un rol acolo, ei nu renunță niciodată la perspectivele și destinul lor și rămân mereu calculați în inimile lor. Întrucât cei din acest grup, acești antihriști, au astfel de ambiții și firi, acest lucru determină faptul că atitudinea lor față de Hristos și Dumnezeu se va schimba pe măsură ce statutul și faima casei lui Dumnezeu continuă să crească. Prin urmare, în procesul de îndeplinire a îndatoririlor pe care le au, pe de o parte, ei planifică, fac calcule și gestionează viguros de dragul propriilor perspective și al propriului destin; pe de altă parte, monitorizează totodată dezvoltarea casei lui Dumnezeu, influența acesteia în străinătate și pe plan intern, dacă numărul de persoane crește treptat, dacă amploarea bisericii este în continuă expansiune, dacă biserica a intrat în legătură cu unele persoane cunoscute din societate, dacă a dobândit un anumit nivel de renume în Occident și dacă a stabilit o bază solidă. Ei urmăresc aceste chestiuni și se interesează în mod constant de ele. Chiar și unii oameni care nu participă la lucrarea bisericii și nu își îndeplinesc îndatoririle calculează în mod constant, de dragul propriilor perspective și al propriului destin, manifestând o mare curiozitate cu privire la dezvoltarea bisericii. Astfel, caută aceste informații pe site-ul web al bisericii, dar întreabă și în cadrul bisericii despre aceste aspecte. Când află că lucrarea din străinătate a casei lui Dumnezeu se răspândește fără probleme și devine mai promițătoare, că lucrarea din Occident se răspândește mai bine și că situația se îmbunătățește, ei se simt liniștiți în inimile lor. Oare sentimentul lor de liniștire indică o adevărată schimbare în ei? (Nu.) În timp ce se simt liniștiți, atitudinea lor față de Dumnezeu întrupat, față de Hristos, nu reprezintă decât un pic mai mult „respect” și admirație, fără supunere adevărată.

Când Hristos lucra în China continentală, antihriștii se întrebau deseori: „Poate fi arestat dumnezeu întrupat? Poate el să cadă în mâinile autorităților guvernamentale?” Când gândeau astfel, dezvoltau un pic de dispreț pentru această „persoană neînsemnată”. Când au auzit că, de multe ori, Dumnezeu întrupat nu avea un loc pe care să îl numească casă, nu avea unde să Își odihnească capul și Se ascundea oriunde putea pentru a nu fi prins, mica lor curiozitate și „respectul” foarte reticent pentru Dumnezeu întrupat au fost complet spulberate. Cu toate acestea, când au auzit că Dumnezeu întrupat, Hristos, Se afla în Statele Unite, în țara libertății după care tânjește omenirea, au simțit invidie

față de Dumnezeu întrupat – nu respect, ci invidie. Însă, când au auzit că Dumnezeu întrupat era în Occident, respins, defăimat, condamnat și judecat printre oameni, valuri de frământări s-au stârnit în adâncul inimilor antihriștilor: „Tu ești dumnezeu, de ce nu te acceptă oamenii? Tu ești dumnezeu, de ce nu te acceptă lumea religioasă, ci răspândește atât de multe zvonuri nefondate despre tine? De ce nu ieși în față pentru a te apăra? Ar trebui să angajezi o echipă de avocați! Uită-te la acele cuvinte defăimătoare și calomnioase de pe internet, la zvonurile create de lumea religioasă, care te fac să pari atât de îngrozitor! Ne este rușine să te urmăm și este jenant chiar să menționăm aceste lucruri. Ești condamnat în Orient și în Occident, respins de lumea religioasă, de omenire, de această lume. Ne simțim dezonorați să te urmăm.” Aceasta este mentalitatea antihriștilor. În timp ce se simțeau dezonorați în inimile lor, ei au dezvoltat, totodată, dispreț și compătimire, o compătimire foarte reticentă, pentru această „persoană neînsemnată”, așa cum o vedeau în ochii și inimile lor. Cum a apărut această compătimire? Ei s-au gândit: „Faci o lucrare atât de mare fără să-ți pese de câștigul sau pierderea personală, lucru care ar putea fi considerat ca fiind dedicare altruistă. Ce urmărești tu îndurând o suferință și o umilință atât de mare? Logic vorbind, trebuie să fii o persoană bună; altfel, cum ai putut să înduri o umilință atât de mare și să suferi atât de multă durere? Este destul de jalnic și nu este ușor; probabil că te simți foarte nedreptățit în inima ta.” Prin urmare, au simțit un pic de compătimire pentru Hristos. Ei au meditat: „Dacă eram eu, nu puteam suporta o suferință atât de mare; mi-aș susține cauza în fața omenirii. Pe de o parte, aș angaja o echipă de avocați pentru a șterge acele zvonuri false de pe internet, iar pe de altă parte, aș arăta câteva miracole și minuni în lumea religioasă pentru a-i face să vadă cine este dumnezeu – cine este adevărat și cine este fals – pentru a le închide gura celor care defăimează și condamnă, pentru a-i pedepsi și a le da o lecție. Nu cumva nu ar mai îndrăzni să o facă? De ce nu procedezi așa? De ce nu te aperi niciodată? Este din cauză că îți lipsește puterea, curajul sau tăria? Ce se întâmplă de fapt? Ar putea fi vorba de lașitate? O, tu ai atât de multe lucruri ascunse în inima ta, îndurând o nedreptate atât de mare și păstrând tăcerea, răspândind în continuare lucrarea și vorbindu-le cu răbdare și seriozitate oamenilor din biserică, aprovizionându-i, și totuși ei au mereu noțiuni și sunt răzvrătiți. Cred că inima ta suferă! Văzând că poți să înduri toate acestea, ești într-adevăr o persoană destul de bună, care merită compătimită.” Așa a apărut compătimirea lor. Aceasta este compasiunea antihriștilor. De la începutul expunerii antihriștilor până acum, acesta este singurul fel de „bine” pe care l-au făcut. Cât de cuviincios este făcut acest „bine”? Este autentic? (Nu.)

Antihriștii Îl urmează pe Hristos și au acceptat timp de mulți ani cuvintele rostite de El, însă nu s-au simțit niciodată onorați pentru că L-au putut accepta pe Hristos ca Mântuitor în această viață și nici nu s-au simțit vreodată onorați să sufere la fel ca Hristos, fiind condamnați și respinși de lume la fel ca Hristos. În schimb, ei privesc suferințele lui Hristos ca pe o pârghie și o dovadă cu ajutorul căreia să-L disprețuiască și să-L renege. Nu au disponibilitatea sau atitudinea de a împărtăși toate aceste suferințe

cu Hristos. Mai degrabă, stau ca spectatori, observând toate suferințele pe care le îndură Hristos, observând cum Îl tratează omenirea și își bazează tratamentul față de El pe aceste observații. Atunci când numele lui Dumnezeu este proclamat și lucrarea de evanghelizare se răspândește treptat în rândul întregii omeniri, iar perspectivele lucrării de evanghelizare par promițătoare, antihriștii se apropie treptat de Dumnezeu întrupat, simțind un pic de respect și invidie pentru El. În același timp, ei fac eforturi mari pentru a se apropia de casa lui Dumnezeu, străduindu-se să devină membri ai casei lui Dumnezeu și o parte a răspândirii lucrării lui Dumnezeu. Este doar atât? Este atât de simplu? Nu; ei își schimbă atitudinea față de casa lui Dumnezeu și față de Hristos în funcție de stadiul extinderii diferitelor proiecte ale lucrării din casa lui Dumnezeu, făcând acest lucru în orice moment și în orice loc. Dacă aud că în rândul omenirii, și mai ales în Occident, o anumită rasă de oameni spun: „Aceste cuvinte sunt într-adevăr cuvintele lui Dumnezeu, chiar au autoritate! Din cuvintele lui Dumnezeu, Îi vedem esența, suntem siguri că această persoană de rând este Dumnezeu, iar această cale este adevărata cale", antihriștii se bucură în secret în inimile lor: „Din fericire, nu am plecat; aceasta chiar este adevărata cale! Uite, chiar și occidentalii spun unde este dumnezeu întrupat. Ar trebui să ascult mai mult cuvintele sale, trebuie să mă grăbesc și să ascult predicile!" În acest moment, antihriștii simt că glasul lui Dumnezeu este atât de frumos, atât de purificator pentru sufletele lor, și simt că ar trebui prețuit. Cu toate acestea, atunci când casa lui Dumnezeu se confruntă cu unele eșecuri ocazionale în răspândirea lucrării sale peste hotare și în rândul omenirii sau când lucrarea casei lui Dumnezeu este perturbată sau afectată, deranjată de forțe externe, sau chiar când casa lui Dumnezeu se confruntă cu unele dificultăți, antihriștii devin din nou neliniștiți în inimile lor: „Unde este dumnezeu întrupat? Vorbește? Cum este tratată această problemă? Îndreaptă dumnezeu lucrurile? Au fost aleșii lui dumnezeu înspăimântați? Sunt unii care au părăsit casa lui dumnezeu? Există oameni cunoscuți sau de rang înalt din lumea exterioară care să vorbească sau să ia măsuri pentru casa lui dumnezeu sau să o apere? Am auzit că nu există niciunul. Ce ar trebui făcut în acest caz? S-a terminat cu biserica lui dumnezeu? Oare ar trebui să ies cât mai pot?" Este semnificativă această frământare? La momentul respectiv, când ascultă din nou predicile lui Dumnezeu, se gândesc: „Nu mai vorbi despre acele cuvinte goale sau nu mai vorbi atât de înălțător. Acum nu te mai ascult. Casa lui dumnezeu ar putea fi înghițită de lume în orice moment; ce rost au acele cuvinte? Pot ele să-i mântuiască pe oameni? Influența casei lui dumnezeu poate dispărea cât ai clipi; oamenii acesteia se vor împrăștia pur și simplu." Nu le mai place să asculte ce spun Eu. A mai rămas vreun pic de respect? Vreo compătimire? (Niciuna.) Ce rămâne? Doar o dorință de a privi și de a-și bate joc. Unii oameni spun lucruri urâte în culise, rostesc cuvinte dăunătoare și se bucură de nenorocirile din casa lui Dumnezeu: „Cred că se anunță probleme, nu cred că tu poți să rămâi ferm. Sunt aceste adevăruri de vreun folos? Sunt cuvintele tale eficiente? Ce e de făcut acum? Au apărut necazurile, nu-i așa?" Iese la iveală latura lor demonică. Nu-i așa că tot ceea ce fac antihriștii este exact ceea ce ar

face diavolii? Le lipsește chiar și cea mai simplă morală umană; sunt extrem de răi, mușcând mâna care îi hrănește! Ei mănâncă din casa lui Dumnezeu, se bucură de susținerea cuvintelor lui Dumnezeu, se bucură de protecția și harul lui Dumnezeu, dar la primul semn de necaz se aliază cu cei din afară, trădează interesele casei lui Dumnezeu și se bucură de nenorocirile acesteia. Ce sunt ei, dacă nu diavoli? Sunt diavoli până la capăt! Când văd casa lui Dumnezeu câștigând avânt, se „trântesc" în genunchi înaintea lui Dumnezeu întrupat, ca și cum ar fi adepții lui Dumnezeu. Însă atunci când văd casa lui Dumnezeu asediată și condamnată de Satana, nu se mai prosternează înaintea lui Dumnezeu. În schimb, ei se prezintă mândri și înalți, considerându-se prea demni pentru a îngenunchea în fața cuiva, așteptând cu nerăbdare să își bată joc de tine. Tonul și volumul discursului lor atunci când îți vorbesc devin și ele mai puternice; încep să vorbească oficial, să acționeze anormal, ivindu-se comportamentul lor demonic, schimbându-se repede. Spune-Mi, când se vor teme vreodată acești oameni de Dumnezeu? (Niciodată.) Este exact așa, este o afirmație foarte adevărată. Acești oameni sunt de teapa Satanei; ei nu se vor teme niciodată de Dumnezeu pentru că nu acceptă adevărul; sunt ai Satanei. Aceasta este natura-esență satanică a celor care aparțin Satanei, chipul hidos al antihriștilor care sunt ai Satanei. Aceștia sunt întotdeauna gata să își bată joc de casa lui Dumnezeu, caută întotdeauna să Îl ridiculizeze pe Dumnezeu întrupat, pregătesc și adună în mod constant materiale cu ajutorul cărora să Îl nege pe Hristos și să renege esența lui Dumnezeu și sunt întotdeauna gata să fie de partea străinilor și să trădeze interesele casei lui Dumnezeu. Cu cât casa lui Dumnezeu se confruntă cu mai multe probleme, cu atât mai fericiți și mai încântați sunt antihriștii. Atunci când frații și surorile își pot face îndatoririle normal și totul în legătură cu lucrarea din casa lui Dumnezeu este în ordine, ei se simt inconfortabil și nemulțumiți, dorindu-și ca problemele să se abată imediat asupra casei lui Dumnezeu, sperând că lucrarea casei lui Dumnezeu nu decurge fără probleme, că întâmpină piedici și obstacole. Pe scurt, dacă totul merge bine în casa lui Dumnezeu, iar frații și surorile își pot îndeplini îndatoririle normal și acționează în conformitate cu adevărurile-principii, antihriștii nu se bucură deloc în inimile lor. Atunci când frații și surorile ascultă cuvintele lui Dumnezeu, practică în conformitate cu cuvintele Sale, Îi onorează pe Dumnezeu și pe Hristos ca fiind măreți, pot aduce mărturie pentru Hristos și Îl pot preamări, acela este cel mai insuportabil moment pentru antihriști, momentul în care ei sunt cel mai mult judecați și chinuiți.

Antihriștii se interesează despre diverse noutăți din casa lui Dumnezeu. Dacă, pentru o lungă perioadă de timp, nu pot afla cum progresează răspândirea lucrării de evanghelizare a casei lui Dumnezeu, cum se dezvoltă diversele sarcini profesionale din casa lui Dumnezeu, dacă acestea se desfășoară fără probleme, dacă numărul persoanelor de peste mări crește, dacă amploarea bisericii se extinde, dacă au fost înființate biserici în diverse țări sau dacă nu pot auzi despre intrarea în casa lui Dumnezeu a mai multor persoane aspirante sau cu renume în societate, atunci ei simt că a crede în Dumnezeu întrupat este un lucru plictisitor și neinteresant. Ei nu-I mai acordă atenție lui Dumnezeu

întrupat și chiar se gândesc să se alăture altor confesiuni mai vibrante sau mai influente. Cu toate acestea, dacă ocazional aud vești bune despre casa lui Dumnezeu, cum ar fi că videoclipurile cu mărturii ale fraților și surorilor stârnesc interes și atrag o atenție semnificativă a unor organizații pentru drepturile omului, inimile lor sunt pline de fericire, speranță și bucurie. De exemplu, în cazul în care casa lui Dumnezeu primește atenție sau acoperire din partea unui grup bine-cunoscut, ei devin și mai încântați și entuziasmați: „Se pare că această persoană de rând nu este deloc simplă; se pare că va realiza ceva măreț!" Dacă numele bisericii este menționat din fericire de o figură proeminentă sau chiar de un conducător, antihriștii devin și mai agitați: „În această viață, am făcut cea mai mare și mai potrivită alegere, aceea de a-l urma pe dumnezeu atotputernic. De acum înainte, am decis să nu-l părăsesc niciodată pe dumnezeu atotputernic, să îl tratez ca pe dumnezeu și să îl venerez în inima mea, fiindcă acest dumnezeu este respectat de cutare conducător. Dacă el îl respectă, atunci și eu ar trebui să îl respect. Acest dumnezeu a fost numit și recunoscut de conducători, deci ce regrete ar putea exista dacă aș crede în el și l-aș urma? Oare nu ar trebui să fiu și mai hotărât în a-l urma? De acum înainte, sunt hotărât să nu-mi mai treacă prin cap ideea de a părăsi biserica lui dumnezeu atotputernic. Trebuie să mă descurc bine, să îndur mai multe suferințe, să plătesc un preț mai mare, să mă consult mai mult cu frații și surorile atunci când fac lucruri și să respect orice spune biserica. Poate că în viitor, pe măsură ce biserica se extinde și câștigă un renume mai mare, aș putea să obțin un titlu de rang înalt și să ies în evidență!" Gândindu-se la acest lucru, ei se simt încântați în inima lor: „Am făcut o alegere atât de bună, atât de potrivită! Ce inteligent sunt! Înainte chiar mă gândisem să plec – cât de nesăbuit și ignorant eram la acea vreme! Eram tânăr și impulsiv, predispus să fac alegeri și judecăți greșite. Acum, că sunt mai în vârstă, am devenit mai stabil și știu cum să mă ascund și văd în sfârșit speranța. Din fericire, nu am plecat, nu am crezut acele zvonuri și nu am fost indus în eroare sau influențat de acestea. A fost destul de periculos! Trebuie să fiu mai atent în viitor. Se pare că această persoană este extraordinară și trebuie să o tratez bine!" Fiind entuziasmați și impulsivi, au cumpărat câteva produse pentru sănătate și câteva lucruri frumoase de oferit, scriind pe ele: „Dedicat Dumnezeului meu iubit, cu următoarele articole." În partea de jos, au semnat: „Prezentat în mod special și respectuos de către cutărică, la o anumită dată." Acesta a fost un cadou special și valoros, dar există o poveste, un motiv ascuns în spatele lui. Auzind acest lucru, nu ați spune: „Așadar, așa înțelegi Tu jertfele pe care le oferă oamenii lui Dumnezeu"? Nu este vorba că așa înțeleg Eu, nici că toți oamenii acționează în acest fel și nu toate jertfele vin cu astfel de motive. Cu toate acestea, nu se poate nega faptul că actul unor oameni de a oferi lucruri este într-adevăr influențat și mânat de astfel de intenții și de un astfel de context. Este aceasta o părere obiectivă? (Da.)

Atunci când antihriștii calculează totul în mintea lor, principalul lor considerent este interesul personal. Ei sunt egoiști și josnici, având propriile lor calcule în toate. În ceea ce privește progresul diferitelor sarcini din casa lui Dumnezeu, majoritatea celor care

urmăresc adevărul, precum și majoritatea credincioșilor de rând, nu-și doresc să știe sau să întrebe despre astfel de chestiuni, întrucât cunoașterea acestor treburi generale nu are nicio relevanță pentru urmărirea adevărului. Nu are niciun rost să fii conștient de ele; nu înseamnă că deții viața sau adevărul și nici ignorarea lor nu înseamnă că ești de statură mică. Aceste chestiuni nu au legătură cu adevărul și nu ajută în niciun fel la înțelegerea adevărului sau la dobândirea fricii de Dumnezeu. Acesta este un nivel pe care oamenii cu rațiune îl pot atinge. Cu toate acestea, antihriștii se agață cu tenacitate de aceste chestiuni, tratându-le ca pe adevărul suprem. Se interesează și adună informații despre aceste chestiuni. După ce colectează informații despre aceste chestiuni, nu le păstrează doar pentru ei; le răspândesc peste tot, crezând că fiecare frate și soră este curios de aceste lucruri, deși, în realitate, mulți oameni nu sunt interesați. Rareori mă interesez Eu Însumi de aceste chestiuni. Dacă se întâmplă să întâlnesc pe cineva implicat, aș putea discuta despre acest lucru, dar nu caut în mod activ persoane pe care să le întreb. Există o singură situație în care pun întrebări: cu privire la modul în care ar trebui făcută o anumită lucrare, la progresul lucrării voastre și dacă există probleme sau scăpări. Doar în această situație pun întrebări, dar în afară de aceasta, nu Mă interesez din curiozitate sau îngrijorare. Întrebările Mele sunt legate doar de lucrare, nu de sursa informației sau de curiozitate. Antihriștii, care nu iubesc adevărul, sunt dornici să aprofundeze aceste chestiuni și au un scop specific în a face acest lucru. Ei se folosesc de situații și medii externe, inclusiv de circumstanțele bisericii în diferite perioade și în rândul diferitelor confesiuni, rase și grupuri etnice, ca să judece corectitudinea sau incorectitudinea lucrării lui Dumnezeu și chiar să judece dacă Hristos este Dumnezeu. Ce fel de creaturi sunt aceștia? Cred ei în Dumnezeu? În mod clar, sunt neîncrezători. Indiferent despre cât de mult adevăr ai părtășie, ei nu pot să-l audă sau să-l înțeleagă. Cu toate acestea, ei se interesează cu lux de amănunte despre evaluările externe ale bisericii și despre statutul și circumstanțele bisericii în diferite țări, fiind practic imposibil de diferențiat de neîncrezători. Acestea sunt manifestări ale neîncrezătorilor cu scopuri ascunse. Există astfel de oameni în jurul vostru? S-ar putea ca voi să nu fi observat. De fiecare dată când ne adunăm și dăm în vileag diversele esențe ale antihriștilor, o parte dintre acești oameni sunt condamnați. Odată ce au fost date în vileag, adevăratele lor feluri de a fi se estompează și nu mai îndrăznesc să se arate. Mai ales după această părtășie, unii oameni nu vor mai îndrăzni să pună întrebări. Însă, deși nu mai îndrăznesc să se intereseze în mod direct, ei continuă să adune bârfe în culise. Ei nu mai pun întrebări printre frați și surori, ci întreabă în secret pe internet. În plus, se dau peste cap să afle ce cred și ce spun non-credincioșii, confesiunile și țările occidentale despre biserica noastră, aproape de parcă ar fi țicniți. Nu este acest lucru un pic smintit? Sunt obsedați, nu se pot abține. Oamenii care nu iubesc adevărul și sunt scârbiți de adevăr depășesc orice raționament.

Ceea ce tocmai am expus reprezintă modul în care antihriștii tratează biserica și întruparea lui Dumnezeu în funcție de circumstanțele bisericii și de răspândirea lucrării

lui Dumnezeu. Acesta este un aspect al modului în care antihriștii Îl tratează pe Hristos în funcție de starea lor de spirit. Oare se întâmplă în biserică aceste lucruri despre care am discutat? Sunt chestiuni serioase? Merită să fie menționate? (Da.) Care este valoarea părtășiei despre aceste chestiuni? Înseamnă oare că, după ce vor auzi acest lucru, unii oameni nu vor mai îndrăzni să pună întrebări despre aceste chestiuni, nu vor mai îndrăzni să fie curioși cu privire la situația și circumstanțele bisericii? Este aceasta singura valoare? (Nu.) Atunci, care este valoarea expunerii acestor lucruri? Ce adevăr ar trebui să înțeleagă oamenii din aceasta? Dacă nu v-ați gândit încă la acest lucru, vă puteți abține de la a vorbi. Voi avea o părtășie cu voi la final. Aceste chestiuni sunt prea departe de voi, așa că s-ar putea să vi se pară dificil să le articulați imediat. Trebuie să vă adunați gândurile și să vă organizați limbajul; s-ar putea să nu știți de unde să începeți sau să nu fiți în stare să vă exprimați clar. Cantitatea de lucruri pe care oamenii le înțeleg este prea mică, este foarte jalnică. A nu fi capabil să explici clar esența și cauza unei chestiuni este un semn că nu vezi lucrurile în profunzime.

Atunci când oamenii cred în Dumnezeul din ceruri și se consumă și își îndeplinesc îndatoririle pentru Dumnezeu, se poate spune că biserica și casa lui Dumnezeu și Dumnezeu reprezintă, practic, același concept pentru ei. A-ți face datoria în biserică se consideră a te consuma pentru Dumnezeu; a face lucruri pentru casa lui Dumnezeu este același lucru cu a face lucruri pentru biserică și înseamnă, totodată, a-I fi loial lui Dumnezeu și a accepta însărcinarea dată de El. Aceste lucruri pot fi discutate alternativ și sunt văzute ca un singur concept. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu devine trup și apare ca o persoană obișnuită, pentru majoritatea oamenilor, biserica și casa lui Dumnezeu și Dumnezeu (adică Hristos) devin ușor de separat. Oamenii se gândesc: „A face lucruri pentru biserică este același lucru cu a face lucruri pentru casa lui Dumnezeu, pentru Dumnezeu; a face lucruri pentru casa lui Dumnezeu înseamnă a-ți face datoria. Dar, când vine vorba de a face lucruri pentru Hristos, nu sunt atât de sigur. Nu implică acest lucru slujirea unei persoane? Într-un fel, pare a lucra pentru o persoană.” În adâncul inimii multor oameni, este greu să se distingă clar și să se facă legătura între aceste trei lucruri. Pentru majoritatea oamenilor, atunci când își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, acesta este conceptul lor de bază cu privire la persoana pentru care își îndeplinesc îndatoririle: atunci când își îndeplinesc îndatoririle în cadrul bisericii, o fac de dragul entității care este biserica, al acestei denumiri. Atunci, cine este așa-zisul superior al bisericii? Desigur, este Dumnezeul din ceruri, care este de necontestat în mintea tuturor. A face lucruri pentru casa lui Dumnezeu este înțeles de majoritatea oamenilor ca servind titlul și grupul de frați și surori și, cu siguranță, poate fi catalogat drept îndeplinirea datoriei; este vorba de îndeplinirea datoriei, care e, desigur, îndreptată și către Dumnezeu. Prin urmare, în mintea oamenilor, biserica, frații și surorile și casa lui Dumnezeu pot fi echivalate, toate vizându-L pe Dumnezeul nedeslușit din ceruri. Ce implică acest lucru? Pentru majoritatea oamenilor, în casa lui Dumnezeu, fie că își îndeplinesc îndatoririle, fie că gestionează afacerile, ei o fac pentru biserică în calitate

de instituție intangibilă, pentru grupul tangibil de frați și surori și, mai ales, pentru Dumnezeul nedeslușit și invizibil din ceruri; pentru aceștia trei își îndeplinesc îndatoririle. În ceea ce Îl privește pe Dumnezeu întrupat, oamenii L-ar putea considera un membru al bisericii sau cel mai înalt conducător dintre frați și surori și, bineînțeles, unii Îl înțeleg pe Hristos și ca pe un purtător de cuvânt sau reprezentant al casei lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru mulți oameni, conceptul referitor la cei pentru care își îndeplinesc îndatoririle în biserică este foarte vag. De exemplu, dacă cineva este rugat să facă ceva pentru frați și surori sau să presteze un serviciu, se simte complet justificat să facă acest lucru. Sau dacă i se cere să facă ceva pentru biserică sau pentru casa lui Dumnezeu, e fericit să o facă, simțind că este datoria sa de netăgăduit. Cu toate acestea, dacă Hristos întrupat îi cere sau îi încredințează o sarcină similară, se simte descumpănit: „Să fac lucrare pentru o persoană? Nu am ajuns să cred în dumnezeu ca să-i slujesc pe oameni; am venit să-mi fac datoria. Nu sunt aici ca să aștept pe cineva, nu sunt aici ca să slujesc sau să prestez servicii pentru cineva!” Există mulți oameni care își fac datoria în biserică. Dacă le ceri să facă un lucru pentru biserică, să facă ceva pentru casa lui Dumnezeu sau pentru frați și surori, ei acceptă bucuroși aceste sarcini, simțind că au o bază solidă pentru a face acest lucru. Ce bază? „Accept acest lucru de la dumnezeu; este datoria mea, responsabilitatea mea.” Însă, atunci când Dumnezeul întrupat le cere să facă un lucru, baza lor teoretică de „a accepta acest lucru de la dumnezeu” dispare, iar ei devin reticenți și nefericiți, nefiind dispuși să facă acest lucru. Ei se gândesc: „Dacă este pentru biserică, este în regulă, pentru că eu sunt o persoană care lucrează pentru biserică; dacă este pentru frați și surori, atunci este de asemenea în regulă, întrucât toți aparțin casei lui dumnezeu, lui dumnezeu; dacă este pentru casa lui dumnezeu, întrucât numele «casa lui dumnezeu» este atât de sacru, atât de măreț și nobil, atunci a face lucruri pentru casa lui dumnezeu este perfect justificat și aduce glorie și recunoaștere. Dar să fac ceva pentru o persoană insignifiantă ca tine, ce înseamnă asta? Asta înseamnă să-mi fac datoria? Nu pare corect sau potrivit. Asta nu înseamnă să-mi fac datoria și nici nu este o lucrare. Cum ar trebui să tratez acest lucru?” Se confruntă cu o dilemă, neștiind cum să o gestioneze. Ei se gândesc: „Aceasta nu este lucrare, nici nu îmi fac datoria și cu siguranță nu este în beneficiul fraților și surorilor. Dacă îmi ceri să o fac pentru tine, bine, o voi face pur și simplu, dar nu voi fi fericit sau mulțumit de asta. Nu mi se pare corect sau potrivit! Cine își va aminti sau va ști ce fac eu pentru tine? Pot câștiga aprobarea cuiva? Îmi va aduce vreo recompensă? Asta înseamnă să-mi fac datoria? Ar trebui să fac acest lucru în conformitate cu adevărurile-principii?” În inima lor, ei nu sunt dispuși, simțind că este un inconvenient, un lucru inutil, ca și cum ar accepta o sarcină pe care nu ar trebui să o accepte. Se simt deranjați și o fac cu reticență, sperând în același timp la vreun beneficiu și chiar exprimând vocal: „Nu vreau să fac acest lucru”, afișând o mare reticență. Eu spun că, dacă nu vrei să o faci, nu trebuie să o faci. Eu nu oblig pe nimeni să facă sarcini personale pentru Mine. Dacă vrei să o faci, fă-o; dacă nu, voi găsi pe altcineva. Voi ruga pe oricine este dispus. Nu este simplu? Cu atât de mulți

adepți în casa lui Dumnezeu, este ușor să găsești pe cineva care este de acord și dispus să facă lucrarea. Pot să găsesc o astfel de persoană. Nu este neapărat să te aleg pe tine; acest lucru este foarte ușor! Este dificil să găsești în casa lui Dumnezeu pe cineva care să fie de încredere, lipsit de viclenie și capabil să se ocupe de sarcini? (Nu.) Deși nu am dezvoltat o relație deosebit de apropiată sau bună cu nicio persoană în mod privat și nici nu am avut prietenii personale sau conexiuni emoționale profunde, în acești treizeci de ani, toți oamenii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au mâncat, au băut și au ascultat cuvintele Mele. Acești oameni, fie în esență, fie în adâncul inimii lor, la suprafață sau verbal, cred în Mine și Mă urmează. Deși nu am oferit nimănui în mod direct beneficii sau promisiuni speciale, nici nu am lăudat sau promovat pe cineva în mod direct, toți cei care M-au urmat de la început până acum au mâncat și au băut multe dintre cuvintele lui Dumnezeu. Prin ceea ce am vorbit, indiferent dacă acești oameni au înțeles unele adevăruri sau au înțeles doctrine de conduită proprie, nu au dobândit cu toții destul de mult? (Ba da.) Din această perspectivă, nu ar trebui să vă datorez nimic, nu-i așa? Nu ar trebui să spun acest lucru, dar astăzi trebuie să îl menționez aici. Nu cumva voi ar trebui să-Mi datorați ceva? (Ba da.) Prin urmare, dacă vă cer personal oricăruia dintre voi să faceți un lucru, nu ar trebui să nu fiți dispuși să îl faceți, nu-i așa? (Suntem dispuși.) Indiferent din ce perspectivă, atunci când vă cer să faceți ceva, ar trebui să fiu nevoit să vă înduplec sau să vă lingușesc sau să vă ofer cuvinte și promisiuni plăcute? (Nu.) Dar unii oameni nu sunt dispuși, spunând: „De ce este atât de lipsit de inspirație să fac ceva pentru tine? Nu numai că nu există niciun beneficiu, dar este și obositor și problematic!” Cum vă simțiți atunci când auziți acest lucru? (Indignați.) Dacă o persoană de rând, neremarcabilă în ochii lumii, ar fi vizitată de un oficial de rang înalt care i-a încredințat o sarcină, aceasta ar putea încerca să îl flateze în toate felurile, simțindu-se foarte bucuroasă și onorată, și nu ar uita niciodată în viața sa acea chestiune măruntă. Dacă oamenii pot să trateze astfel pe cineva cu statut, de ce nu pot face la fel pentru Hristos? De ce este ceva irealizabil pentru ei? Cum așa? (Fiindcă oamenii sunt în mod inerent ostili față de Dumnezeu.) Așa este; acest lucru nu face decât să o dovedească. Oamenii pot fi compatibili cu o satană cu statut înalt, dar Îl disprețuiesc din inimă pe Hristos, împotrivindu-I-se, respingându-L, negându-L și abandonându-L. Dacă li s-ar cere să se plece și să se închine unui diavol, ei s-ar târî bucuroși în genunchi, dar când vine vorba de Hristos, această persoană de rând, de la care au primit atât de multe, nu sunt dispuși nici măcar să stea în picioare și să vorbească sau să interacționeze cu Dumnezeu ca de la egal la egal. Ce sunt creaturile acestea? Sunt diavoli, nu sunt oameni. Mai târziu, am rugat pe altcineva să se ocupe de această sarcină, iar această persoană a fost în regulă. Persoana care a transmis mesajul despre acest lucru a spus: „Individul care se ocupă de sarcină de data aceasta este foarte fericit, este foarte dispus să facă ceva pentru Dumnezeu.” Am spus: „Bine, dacă este dispus, este bine. Dar ce mare lucru e să faci o sarcină atât de mică? Este de așteptat, nu este nevoie să trimiți un mesaj pentru a declara acest lucru.” Ce părere aveți despre transmiterea acestui mesaj? Cum vă simțiți

când îl auziți? Vă lasă un gust amar? (Da.) De ce vă lasă un gust amar? (Este ceva ce oamenii ar trebui să facă, dar ei încearcă să intre în grațiile lui Dumnezeu, de parcă a face un lucru pentru Dumnezeu înseamnă a-I face o imensă favoare.) Așadar, ce fel de persoană este cea care a spus asta? Ce părere aveți despre caracterul ei? (Are un caracter abject, îi lipsește conștiința.) Aceasta este o lipsă de umanitate.

În cazul unor oameni, de îndată ce aud despre harul și binecuvântările lui Dumnezeu, despre faptul că Dumnezeu îl aprovizionează pe om, inimile lor sunt profund emoționate și Îi mulțumesc neîncetat lui Dumnezeu: „Dumnezeu îl iubește atât de mult pe om!" Sunt copleșiți de entuziasm! Ori de câte ori sunt menționate aceste subiecte, ochii acestor oameni se umplu de lacrimi, inimile lor sunt răscolite, iar ei se hotărăsc să se consume în mod sârguincios pentru Dumnezeu. Însă, atunci când li se cere să întreprindă câte ceva pentru acest Dumnezeu întrupat vizibil și tangibil, se simt extrem de umiliți, reticenți și lipsiți de dorință. Ce se întâmplă aici? (Ei cred într-un Dumnezeu nedeslușit, nu în Dumnezeul întrupat. Îl consideră măreț pe Dumnezeul nedeslușit din cer, dar îl văd pe Dumnezeul întrupat ca fiind neînsemnat.) Am auzit că unii oameni sunt mai mult decât dispuși să curețe pantofi, să spele șosete și chiar să spele rufe pentru frați și surori, dar, când li se cere să facă câte ceva pentru Hristos, ei nu sunt dispuși să o facă. Alții nu suportă să privească acest lucru și spun: „Ce este în neregulă cu această persoană? Preferă să facă lucruri pentru frați și surori decât pentru Hristos. Ce fel de persoană este aceasta?" Atunci când le încredințez o sarcină, cerându-le să acționeze conform principiilor casei lui Dumnezeu și regulamentelor bisericii, unii oameni nu iau în serios acest lucru după ce îl aud. Ei spun: „Despre ce vorbești? Trebuie să-i întreb pe frați și surori; trebuie să țin cont de frați și surori, pentru ca majoritatea dintre ei să beneficieze de această situație." De exemplu, le-am încredințat unor persoane responsabilitatea de a planta pomi fructiferi și le-am cerut, de asemenea, să se ducă la piață pentru a vedea ce tipuri de pomi fructiferi sunt potriviți pentru cultivare în această zonă. În primul rând, aceștia trebuie să fie potriviți pentru clima și solul local, iar în al doilea rând, ar trebui să vedem ce fructe consideră localnicii că au o valoare nutritivă ridicată și să le alegem pe acelea pentru plantare în cantități adecvate. Cum ar trebui să acționeze cei care M-au auzit după ce am terminat de vorbit? (Ar trebui să pună în aplicare cu promptitudine ceea ce ai cerut.) Cum ar trebui să pună în aplicare acest lucru? (Ar trebui să caute informații relevante, să întrebe persoane bine informate, să afle unele detalii, iar apoi să le pună în aplicare.) Să pună în aplicare în acest fel înseamnă să-Mi urmeze instrucțiunile, și anume să ia în considerare clima locală și, de asemenea, să verifice ce fructe sunt hrănitoare. Acum, credeți că aceste considerații ale Mele au fost cuprinzătoare și practice? Totuși, cum Mi-au pus în aplicare cuvintele cei care le-au auzit? Le-au cerut părerea tuturor fraților și surorilor din biserica locală, întrebându-i pe toți ce fructe le place să mănânce, iar apoi au contabilizat fructele preferate ale tuturor pentru a le planta în funcție de cantitate și proporție. Acesta este modul în care au pus în aplicare acest lucru. Au căutat opiniile fraților și surorilor, considerând acest grup, acest titlu, ca fiind suprem în inimile

lor. Slujirea fraților și surorilor reprezintă scopul și obiectivul datoriei lor. Ei cred că slujirea fraților și surorilor înseamnă slujirea casei lui Dumnezeu, iar slujirea casei lui Dumnezeu înseamnă slujirea fraților și surorilor. Dacă frații și surorile sunt fericiți și mulțumiți, atunci și Dumnezeu este fericit și mulțumit. Frații și surorile sunt reprezentanții deplini ai lui Dumnezeu, simbolurile adevărului și purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu. Frații și surorile au ultimul cuvânt; ei sunt stâlpul principal în casa lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent de ceea ce se face, acest lucru nu poate fi separat de titlul și grupul fraților și surorilor. Pentru oricine face lucruri sau își îndeplinește datoria în casa lui Dumnezeu, doar frații și surorile sunt obiectele adecvate ale serviciului lor. Acesta a fost modul în care au pus în aplicare acest lucru; ceea ce am spus Eu nu a contat. Indiferent cât de detaliate au fost instrucțiunile Mele, pentru ei au fost doar doctrine goale, simple sloganuri. Au crezut că a le permite fraților și surorilor să își exprime pe deplin opiniile, a le acorda ample drepturi de exprimare și de luare a deciziilor și a practica democrația în casa lui Dumnezeu reprezentau cel mai înalt adevăr. Indiferent de ceea ce am spus, așa vedeau ei lucrurile: „Doar tragi cu gloanțe oarbe, treci prin formalități, iar apoi este treaba fraților și surorilor, nu mai este treaba ta. Poți să stai deoparte! Ce mâncăm și ce bem noi nu are nicio legătură cu tine; doar scoate banii și asta e tot! Avem mâncare și băutură, iar acesta este adevărul suprem. A sluji casei lui dumnezeu, a-i sluji pe frați și pe surori, a-i face fericiți pe frați și pe surori, a le permite să se bucure de drepturi umane depline și de libertate, acesta este adevărul suprem.” Ce fel de oameni sunt aceștia? Nu asta ar face antihriștii? Prima manifestare a faptului că antihriștii sunt scârbiți de adevăr este că îl condamnă și îl neagă; apoi, găsesc un set alternativ de teorii și sloganuri pe care le consideră viabile și valabile pentru a le pune în aplicare, batjocorind public adevărul, condamnându-L și respingându-L în mod public pe Hristos. Într-o chestiune atât de mică sunt dezvăluiți antihriștii. Sunt ei oameni care acceptă adevărul? (Nu.)

Adesea îi aud pe unii oameni spunând: „O, uite cât de supărați sunt frații și surorile!” sau „O, uite cât de fericiți sunt frații și surorile!” sau „O, uite cât de mult sunt loviți frații și surorile; ei suferă cu adevărat.” De ce au frații și surorile un statut atât de înalt în inimile lor? De ce îi iubesc atât de mult pe frați și pe surori? Cât de mare trebuie să fie inima lor pentru a iubi atât de mulți oameni? În regulă atunci; Eu voi spune ceva, iar tu vei face cum spun Eu, bine? Dacă poți să primești atât de mulți oameni, să mai adaugi o singură persoană ca Mine nu ar trebui să fie o problemă, nu? Ar trebui să fii în stare să Mă primești și pe Mine? Dimpotrivă, ei nu pot să primească ceea ce spun Eu și nu Mă pot primi nici pe Mine. Îi pot primi pe toți frații și surorile, îi pot primi pe toți cei din biserică, dar pur și simplu nu-L pot primi pe Hristos. Ce fel de creatură este aceasta? Este aceasta o ființă umană? Este o astfel de persoană demnă de a fi un adept al lui Hristos? (Nu.) Atunci cum ar trebui să o caracterizăm? (Un diavol, un antihrist.) Oare nu interpretează greșit conceptul de alegeri democratice în casa lui Dumnezeu? Implicarea fraților și surorilor în treburile casei lui Dumnezeu, faptul că le permite să își exprime opiniile, să îi aleagă și să îi demită pe conducători și să ia decizii; oare crede că frații și surorile sunt

supremi în casa lui Dumnezeu? Nu este aceasta o înțelegere greșită a alegerilor democratice în casa lui Dumnezeu? Care este principiul alegerilor democratice? A le permite fraților și surorilor să voteze în mod democratic înseamnă că ei au ultimul cuvânt? Înseamnă să lăsăm firile corupte ale oamenilor să aibă ultimul cuvânt? Înseamnă să lăsăm diavolii și satanele să dețină puterea? Nu, înseamnă să lăsăm adevărul înțeles în inimile fraților și surorilor să dețină puterea, nu frații și surorile înșiși, acești oameni firești și corupți. Nu înseamnă să lași impetuozitatea să dețină puterea, nu înseamnă să lași noțiunile umane să dețină puterea, nu înseamnă să lași răzvrătirea și împotrivirea umană să dețină puterea și nu înseamnă să lași firile ticăloase ale oamenilor să dețină puterea; înseamnă să lași adevărul să dețină puterea. Unii oameni întreabă: „De ce unele alegeri din biserică se soldează cu alegerea unor antihriști sau de ce conducătorii și lucrătorii din biserică iau decizii greșite?” Acest lucru se întâmplă pentru că statura oamenilor este prea mică; ei nu înțeleg adevărul și nu pot să-i deslușească pe oameni. Cu toate acestea, principiul alegerilor în biserică se bazează pe adevărurile-principii; este bazat pe adevăr. Așadar, ce cred, în mod eronat, acești antihriști, cei care nu au înțelegere spirituală? Ei cred că, în casa lui Dumnezeu, frații și surorile sunt onorați ca fiind grozavi, că frații și surorile sunt preamăriți, că titlul și grupul fraților și surorilor sunt considerate onorabile în ochii lui Dumnezeu. Dar, de fapt, sunt frații și surorile onorabili? Dețin ei adevărul? Majoritatea fraților și surorilor nu dețin adevărul-realitate, sunt lipsiți de principii în acțiunile lor și pot chiar să provoace haos în diferitele proiecte ale lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă nu ar exista intervenția, corectarea și rezolvarea la timp a problemelor de către Cel de mai sus, și-ar putea îndeplini bine îndatoririle acești frați și surori? Nu numai că nu și-ar putea îndeplini bine îndatoririle, dar ar putea, totodată, să provoace numeroase tulburări și perturbări. Dețin acești oameni adevărul? Sunt ei vrednici de a fi onorați ca fiind grozavi? Nu sunt. Atunci de ce mai acționează antihriștii în acest fel? Aceasta este natura lor înnăscută. Ei găsesc o scuză pentru a nega adevărul și pentru a-L condamna pe Hristos; nu este aceasta natura lor înnăscută? Ei au natura Satanei; sunt conduși în mod incontrolabil de aceasta!

Principalul punct al părtășiei de astăzi îl reprezintă faptul că modul în care antihriștii Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit. Fiecare aspect al părtășiei noastre este legat de starea de spirit a antihriștilor. La suprafață așa pare, dar, de fapt, cum ia naștere această stare de spirit? Este determinată de firea și esența corupte ale antihriștilor. Din cauza faptului că au esența unui antihrist, ei generează tot felul de gânduri și, sub influența acestor diverse gânduri, generează diverse noțiuni, puncte de vedere, perspective și poziții, producând astfel diverse stări de spirit. După apariția acestor stări de spirit, antihriștii Îl tratează pe Dumnezeul din ceruri și pe Dumnezeul de pe pământ, Hristos, în diverse moduri și cu diferite metode și atitudini. Pornind de la aceste moduri, metode și atitudini, este suficient să dovedim că esența antihriștilor este de a fi scârbiți de adevăr, de a fi ostili față de acesta, de a-L nega și de a-L condamna pe Hristos. Ori de câte ori se confruntă cu chestiuni care implică adevărul și esența și

identitatea lui Dumnezeu întrupat, ei se opun în mod conștient lui Dumnezeu, jucând rolul de dușmani ai Lui. Când nu se întâmplă nimic, ei strigă numele lui Dumnezeu, făcând chiar referire constantă la „dumnezeu, dumnezeul meu" în discursul lor. Tot ceea ce spun ei trebuie să înceapă cu o chemare: „Dumnezeule, privește!", „Dumnezeule, tu știi", „Dumnezeule, ascultă-mă!", „Dumnezeule, am o chestiune de cercetat", „Dumnezeule, aceasta este situația", și așa mai departe. În timp ce strigă „dumnezeu", în inimile lor, sunt plini de noțiuni, ostilitate și dispreț față de Hristos. Atunci când biserica și casa lui Dumnezeu și Hristos se confruntă cu diferite medii și circumstanțe, atitudinea antihriștilor față de Hristos și Dumnezeu se schimbă în mod repetat, trecând prin diferite transformări. Atunci când Hristos le cere ceva și le arată bunătate și amabilitate, atitudinea lor pare destul de blândă și docilă; atunci când Hristos este sever cu ei, emondându-i, atitudinea lor față de Hristos devine una de repulsie, ură și dispreț, chiar de evitare și respingere a Sa. Atunci când Hristos le promite în mod clar recompense și binecuvântări, ei se bucură în secret în inimile lor și chiar Îl plac, Îl lingușesc și Îl flatează, neezitând să își sacrifice demnitatea și integritatea pentru a obține aceste beneficii. Cu toate acestea, indiferent de atitudinea lor, ei nu au niciodată o adevărată acceptare și credință în Hristos și cu atât mai puțin se supun cu adevărat Lui. Atitudinea lor față de Hristos este întotdeauna una de evitare, condamnare și ezitare observativă, respingându-L din adâncul inimii lor. Indiferent unde se află sau care este starea lor de spirit, esența lor rămâne neschimbată. Chiar dacă dau dovadă ocazional de unele schimbări sau transformări neașteptate, acestea sunt temporare. Motivul pentru aceasta este că natura-esență a antihriștilor este ostilă față de Hristos, astfel încât ei nu vor accepta niciodată cu sinceritate această persoană de rând ca fiind Domnul lor, Dumnezeul lor.

În principal, părtășia privind diferitele aspecte ale modului în care antihriștii Îl tratează pe Hristos în funcție de starea lor de spirit a fost acoperită. Ultima problemă de abordat, așa cum v-am întrebat anterior, constă în care este valoarea expunerii acestor aspecte și care este adevărul pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă. Valoarea expunerii acestor chestiuni poate fi exprimată simplu din două puncte de vedere. Un aspect este că expune care este esența adevăratei atitudini a oamenilor față de Dumnezeu, permițându-le acestora să recunoască diferitele manifestări ale corupției omenirii. Acest lucru este benefic pentru cunoașterea de sine și pentru cunoașterea firilor corupte ale oamenilor. Celălalt aspect este că le permite să știe care ar trebui să fie de fapt atitudinea corectă față de Dumnezeu. S-ar putea să crezi că modul în care Îl tratezi pe Dumnezeu înseamnă deja că Îl tratezi ca pe Dumnezeu, dar, de fapt, există multă impuritate în acest lucru, multe elemente care sunt ale Satanei; acestea sunt manifestări ale antihriștilor, pe care Dumnezeu nu le recunoaște sau nu le acceptă. Aceasta este o impuritate care trebuie curățită. Aici există valoare atât dintr-o perspectivă pozitivă, cât și dintr-o perspectivă negativă: dintr-o perspectivă negativă, măcar te anunță că aceste lucruri sunt negative, sunt manifestările unui antihrist. Aspectul pozitiv este că te face să știi că lui Dumnezeu nu-I plac aceste lucruri, El nu acceptă să-L tratezi în acest fel. Implicația este că,

indiferent cât de drept, cât de bun, cât de logic sau cât de în conformitate cu sentimentele umane cred oamenii că este tratamentul lor față de Dumnezeu, El nu acceptă. Ce ar trebui să faci dacă Dumnezeu nu acceptă? Dacă spui: „Voi proceda în acest fel, cred că este bine și mă voi ține de el; indiferent dacă Tu crezi sau nu, eu sunt pur și simplu integru", este în regulă? (Nu.) Nu vom discuta dacă această atitudine este corectă în ceea ce privește alte aspecte; în tratarea lui Dumnezeu, a acționa în acest fel este foarte periculos, iar tu ar trebui să inversezi cursul. Care ar trebui să fie atitudinea oamenilor față de lucrurile pe care Dumnezeu nu le poate accepta? Singura atitudine pe care ar trebui să o aibă oamenii este să accepte tot ceea ce vine de la Dumnezeu; indiferent dacă li se pare bun sau rău, indiferent dacă sună plăcut sau aspru și dezagreabil, ei ar trebui să accepte și să se supună necondiționat, tratând acest lucru ca fiind adevărul pentru a se schimba și a se purifica. Care este valoarea expunerii acestor chestiuni? Nu a fost aceasta abordată atât sub aspect negativ, cât și pozitiv? Atunci, care este adevărul pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă? (Dumnezeu este adevărul, Dumnezeu este Creatorul. Fie că S-a întrupat în carne și oase, fie că apare în orice alt mod, cuvintele pe care El le rostește sunt adevărul, iar noi ar trebui să ne supunem și să acceptăm în mod necondiționat.) Poate toată lumea să spună „Amin" la această afirmație? (Amin!) Spun și Eu „Amin" la această afirmație; acceptarea și supunerea necondiționată, acesta este adevărul. Indiferent de forma sau modul în care Dumnezeu apare și trăiește printre oameni, indiferent de forma în care Dumnezeu există, Dumnezeu este veșnic Dumnezeu. Acesta este adevărul și reprezintă adevărul pe care oamenii ar trebui să îl înțeleagă cel mai bine. În al doilea rând, atitudinea pe care o ființă creată ar trebui să o aibă față de Dumnezeu este una de supunere necondiționată. În plus, există un alt aspect pe care oamenii nu îl înțeleg: de ce Îl urmează oamenii pe Dumnezeu? Pentru a atenua plictiseala? Pentru a-și umple mințile și a-și rezolva golul spiritual? Este pentru a-și rezolva destinul viitor? Pentru a fi curățiți sau pentru a frecventa o universitate a adevărului? Ce caută oamenii să rezolve urmându-L pe Dumnezeu? Acesta este un lucru pe care oamenii trebuie să-l știe. (Ei caută să își înlăture firea coruptă.) Corect. Oamenii Îl urmează pe Dumnezeu pentru a-și înlătura firea coruptă. Pot oamenii să-și înlăture singuri firea coruptă? O pot înlătura oamenii cu faimă, cunoștințe și educație? Există cineva în rândul omenirii care poate rezolva această problemă? (Nimeni nu o poate rezolva.) Dumnezeu a venit astăzi ca să rezolve această problemă; doar Dumnezeu întrupat, doar Dumnezeu Însuși o poate rezolva. De ce poate Hristos întrupat, care pare a fi la fel ca un om, să rezolve această problemă? Oamenii au limbaj, gânduri și idei, deci de ce nu o pot rezolva? În ce constă diferența? (Dumnezeu este adevărul, calea și viața; oamenii nu dețin adevărul.) Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Firile corupte ale oamenilor pot fi înlăturate numai prin acceptarea acestui fapt și prin acceptarea întregii întrupări a lui Dumnezeu. Acest lucru implică faptul că oamenii vin înaintea lui Dumnezeu pentru a-și înlătura firile corupte, ceea ce înseamnă că vin la Dumnezeu pentru a dobândi adevărul. Firile corupte ale oamenilor pot fi înlăturate numai prin

dobândirea adevărului. Cum le poți înlătura fără să dobândești adevărul? Pot doctrinele să înlăture o fire coruptă? Poate cunoașterea? Pot noțiunile și închipuirile? Acestea nu pot să o facă. Doar Dumnezeul practic întrupat te poate ajuta să le înlături. Prin urmare, este inutil să venerezi orice figură celebră, persoană măreață sau înțelept; aceștia nu îți pot rezolva dificultățile reale sau nu te pot mântui. Mai mult, învățarea oricărui subiect, a oricărei profesii sau a oricărui set de cunoștințe nu îți poate rezolva dificultățile reale sau problemele reale. Dacă spui: „Eu doar o privesc de sus pe această persoană de rând", atunci părerea ta trebuie să se schimbe. Realitatea este așa cum este; acesta este modul în care a acționat Dumnezeu. Dacă vrei să-L accepți pe Dumnezeu ca fiind viața ta, ar trebui să accepți fiecare propoziție pe care o spune Dumnezeu și fiecare acțiune pe care o întreprinde Dumnezeu. Dacă Îl recunoști pe Dumnezeu ca fiind adevărul, atunci ar trebui să crezi și să admiți caracterul neechivoc și absolut al faptului că, indiferent în ce fel sau formă există sau apare Dumnezeu, El este întotdeauna adevărul. După ce admiți acest fapt, cu ce atitudine ar trebui să tratezi atunci întruparea lui Dumnezeu, această persoană de rând? În aceasta constă adevărul care trebuie căutat.

Expunând manifestările modului în care antihriștii Îl tratează pe Hristos în funcție de starea lor de spirit, care este adevărul de bază pe care oamenii ar trebui să îl înțeleagă? Rezumați câteva elemente, astfel încât să fie clarificate și să înțelegeți și să vă fie clar acest adevăr. (Am rezumat patru puncte: primul este că Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu, iar acesta este adevărul. Al doilea este că atitudinea pe care o ființă creată ar trebui să o aibă față de Dumnezeu este una de supunere necondiționată. Al treilea este că Dumnezeu este adevărul, calea și viața și numai prin acceptarea acestui fapt și prin acceptarea întregii întrupări a lui Dumnezeu pot fi înlăturate firile corupte ale oamenilor. Al patrulea este că, dacă oamenii Îl recunosc pe Dumnezeu ca fiind adevărul, ei ar trebui să creadă și să recunoască caracterul fără echivoc al faptului că, indiferent de modul sau forma în care Dumnezeu există sau apare, El este întotdeauna adevărul.) Sunt aceste patru puncte cruciale? (Da.) De fapt, toată lumea cunoaște fiecare dintre aceste puncte în termeni de doctrină, dar atunci când vine vorba despre care adevăruri-principii sunt implicate în chestiunea referitoare la modul de a-L trata pe Hristos, oamenii devin confuzi atunci când se confruntă cu situații reale. Ei nu știu cum să le pună în practică, iar adevărurile pe care le-au înțeles anterior devin simple doctrine care nu pot fi aplicate. Acest lucru arată suficient că, indiferent câte doctrine înțeleg oamenii, acestea sunt inutile; fără a înțelege adevărul, problemele lor tot nu pot fi rezolvate.

20 iunie 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra)

II. Disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu

În ultima părtășie, am vorbit despre al doilea subpunct al celei de-a zecea manifestări a antihriștilor: disprețuirea trupului în care S-a întrupat Dumnezeu. Unde am rămas cu părtășia noastră? (Modul în care antihriștii Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit.) Am ajuns la punctul referitor la faptul că „modul în care ei Îl tratează pe Hristos e în funcție de starea lor de spirit". În primul rând, să trecem în revistă aspectele despre care s-a avut părtășie. Câte situații au fost disecate cu privire la sintagma „în funcție de starea lor de spirit"? (Au existat cinci situații: comportamentul lor atunci când se confruntă cu emondarea, comportamentul lor față de Hristos atunci când a fost vânat, atunci când generează noțiuni despre Dumnezeu întrupat, atunci când sunt promovați sau demiși și atunci când se confruntă cu medii diferite.) Cam acestea sunt. Atunci când ascultați conținutul acestor aspecte, auziți doar despre evenimentele pe care le conțin sau le comparați cu voi înșivă, dobândind adevărul și înțelegându-l prin intermediul acestor evenimente? Cu ce perspectivă ascultați? (Atunci când Dumnezeu dă în vileag și disecă aceste stări și manifestări, le pot compara cu mine însumi. Uneori, comportamentul meu poate să nu fie complet la fel ca manifestările antihriștilor, dar firea și natura-esență dezvăluite sunt aceleași.) Stările, manifestările și esențele expuse există în diferite măsuri în fiecare persoană. Atunci când oamenii ajung să creadă în Dumnezeu pentru prima dată, le este greu să observe manifestările acestor firi corupte în ei înșiși, dar, pe măsură ce experiența lor de a crede în Dumnezeu se adâncește treptat, devin, fără să-și dea seama, conștienți de anumite firi și comportamente. Prin urmare, indiferent dacă manifestările specifice abordate de conținutul pe care îl discutăm te privesc în prezent sau dacă te-ai dedat unor astfel de comportamente în trecut, asta nu înseamnă că aceste probleme nu au legătură cu tine; nu înseamnă că nu vei face astfel de lucruri în viitor și nici nu înseamnă că nu ai astfel de firi și comportamente. Am avut părtășie și am dat în vileag diversele manifestări ale antihriștilor timp de peste un an. Având în vedere că am petrecut mai mult de un an având părtășie despre un subiect și încă nu l-am terminat, credeți că acest conținut al părtășiei noastre este specific și amănunțit? (Este amănunțit.) Este extrem de specific și amănunțit! În ciuda faptului că părtășia a ajuns la acest nivel, mulți oameni încă își manifestă comportamentele originale, fără să se schimbe câtuși de puțin. Altfel spus, cuvintele rostite și stările, firile și esențele expuse nu îi ajută nici măcar un pic. În această perioadă, există încă unii care continuă să aibă un comportament nesăbuit și lipsit de scrupule, să acționeze arbitrar și dictatorial și să se comporte cu încăpățânare și capricios. Ei rămân la fel ca înainte sau chiar devin mai dezlănțuiți după obținerea statutului, dezvăluindu-se și mai

mult. În plus, există întotdeauna oameni care sunt demiși și îndepărtați; ce se întâmplă aici? (Acest lucru se întâmplă pentru că acești oameni nu au acceptat niciodată adevărul; au auzit atât de multe predici, dar nu și le-au însușit.) Unul dintre motive este că acești oameni nu acceptă niciodată adevărul; ei sunt scârbiți de adevăr și nu iubesc lucrurile pozitive. Un alt motiv este că au în mod inerent esența antihriștilor, incapabili să accepte adevărul sau lucrurile pozitive. Prin urmare, chiar dacă am avut părtășie și am dat în vileag diferitele esențe și manifestări ale antihriștilor într-o manieră atât de specifică, acești antihriști și oameni răi continuă să acționeze nestingheriți și fără teamă, făcând orice-și doresc. Nu este acest lucru determinat de esența lor? Este realmente imposibil ca acești oameni să își schimbe natura; ei rămân neafectați de predici, indiferent câte au auzit, și, de asemenea, lipsiți de căință. Judecând după viața lor de zi cu zi, atitudinea lor față de îndeplinirea îndatoririlor și modul în care le îndeplinesc, ei nu acceptă deloc adevărul, iar firile lor nu s-au schimbat câtuși de puțin; aceste cuvinte sunt ca o predică pentru surzi, complet ineficientă. Aceste cuvinte nu îi afectează pe antihriști, dar au avut ele un anumit efect inhibitor asupra voastră? Au servit la limitarea anumitor comportamente și la ridicarea standardelor conștiinței și moralității voastre? (Oarecum.) Dacă nu au avut acest efect asupra unora, atunci mai sunt ei oameni? Nu sunt; sunt diavoli. Desigur, după ce au auzit aceste cuvinte, majoritatea oamenilor au dobândit un oarecare discernământ cu privire la diversele firi-esențe ale antihriștilor și au dezvoltat o ură față de firile antihriștilor din adâncul sufletului, dobândind în același timp o oarecare înțelegere și cunoaștere a propriilor firi-esențe corupte. Acesta este un semn bun, un lucru bun. Dar oare există oameni care devin din ce în ce mai negativi cu cât ascultă mai mult? La auzul acestor cuvinte, ei se gândesc: „S-a terminat. De fiecare dată când manifestările, stările și firile antihriștilor sunt date în vileag, acestea se potrivesc în totalitate cu ale mele. Nici măcar o dată nu sunt irelevante pentru mine. Când mă pot disocia complet de firea antihriștilor? Când pot să afișez unele manifestări ale poporului lui Dumnezeu, ale fiilor iubiți ai lui Dumnezeu?” Cu cât ascultă mai mult, cu atât devin mai negativi, cu atât simt că nu au nicio cale de urmat. Este normală această reacție? (Nu.) Voi vă simțiți negativi? (Nu.) Vă ustură sau vă provoacă disconfort de fiecare dată când Mă auziți expunând aceste manifestări și evenimente ale antihriștilor? Vă simțiți rușinați? (Ne ustură, ne simțim rușinați.) Indiferent de sentimentele pe care le aveți, faptul că nu duc la negativism este un lucru bun; ați rămas fermi. Cu toate acestea, a nu fi negativ nu este suficient; acest lucru nu atinge scopul, nu este țelul final. Trebuie să ajungeți la cunoașterea de sine prin aceste cuvinte. Nu este vorba despre a înțelege un aspect al comportamentului, ci despre a vă cunoaște firea și esența. Această înțelegere ar trebui să vă permită să găsiți calea de a practica în viață și în procesul de îndeplinire a datoriei voastre, știind ce acțiuni sunt conforme comportamentului antihristului, ce acțiuni dezvăluie firea unui antihrist și ce acțiuni sunt bazate pe principii. Dacă poți realiza acest lucru, atunci nu ai ascultat aceste cuvinte în zadar; ele au avut un efect asupra ta. În cele ce urmează, vom continua părtășia despre cea de-a patra manifestare

a modului în care antihriștii Îl tratează pe Dumnezeu întrupat: ascultând pur și simplu ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune.

D. Ascultând pur și simplu ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune

Antihriștii pur și simplu ascultă ceea ce spune Hristos, dar fără a se conforma sau a se supune; prin urmare, în ce fel ascultă ei? Această frază rezumă în mod esențial atitudinea cu care ascultă: nu există conformare, nu există supunere autentică; ei nu acceptă din inimă, ci doar ascultă cu urechile, fără să asculte sau să înțeleagă cu inima lor. Analizând literalmente, comportamentul și firea antihriștilor în această privință pot fi rezumate prin aceste elemente de bază. Din perspectiva firii-esențe a antihriștilor, astfel de oameni nu se supun și nu cedează la nimic din ceea ce vine de la Dumnezeu sau din ceea ce este considerat bun și pozitiv de către Dumnezeu sau de către oameni și la nimic din ceea ce se conformează legilor naturale; în schimb, disprețuiesc astfel de lucruri și au propriile perspective și opinii. Sunt perspectivele lor în conformitate cu regulile și legile lucrurilor pozitive? Nu. Perspectivele lor se rezumă la două aspecte: unul reprezintă legile Satanei, iar celălalt este în conformitate cu interesele Satanei și cu natura-esență a Satanei. Prin urmare, în ceea ce privește întruparea lui Dumnezeu, perspectivele și atitudinile antihriștilor se rezumă, în principal, la două lucruri: unul constă în logica și legile Satanei, iar celălalt este firea-esență a Satanei. Hristos este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu în timp ce El efectuează un stadiu al lucrării pe pământ, este expresia și întruparea lui Dumnezeu în timp ce El efectuează un stadiu al lucrării pe pământ. Pentru un astfel de rol, antihriștii, în afară de curiozitate, de o plăcere de a-L scruta și de faptul că Îl tratează ca pe o persoană cu statut pe care să o lingușească și să o flateze, nu au în inimile lor o credință și o urmare autentice, cu atât mai puțin iubire și supunere reale. În ceea ce Îl privește pe Hristos, o figură care pare nesemnificativă în ochii omenirii corupte, aspectul Său este obișnuit și normal; discursul, comportamentul și purtarea Sa, precum și toate aspectele umanității Sale sunt, de asemenea, obișnuite și normale. Chiar mai mult, forma, modul și metoda lucrării pe care o face par extrem de obișnuite, normale și practice în ochii tuturor. Ele nu sunt supranaturale, nu sunt goale, nu sunt vagi și nu sunt detașate de viața reală. Pe scurt, din exterior, Hristos nu pare măreț. Discursul, acțiunile și purtarea Sa nu sunt profunde sau abstracte. Observând prin ochii oamenilor, nu se văd taine, nici ceva de neînțeles; El este pur și simplu prea practic, prea normal. Înainte de a discuta despre esența și natura întregii lucrări desfășurate de Dumnezeu întrupat, să luăm în considerare tot ceea ce este vizibil în exterior, pentru oameni, despre acest rol al lui Dumnezeu întrupat: discursul, comportamentul, purtarea, rutina Sa zilnică, personalitatea, interesele, nivelul de educație pe care îl are, problemele de care Îi pasă și despre care discută, maniera în care îi tratează pe oameni și interacționează cu ei, precum și lucrurile despre care transmite cunoștințe și așa mai departe. În opinia omului, toate acestea nu sunt supranaturale, măreție sau goale, ci sunt

în mod special practice. Toate aceste aspecte reprezintă un test pentru toți cei care-L urmează pe Hristos; însă aceia care cred cu adevărat în Dumnezeu, care au conștiință și rațiune, odată ce înțeleg câteva adevăruri, grupează toate aceste manifestări normale și practice ale lui Hristos la exterior în categoria lui Dumnezeu întrupat pentru a le înțelege, a le pricepe și a se supune acestora. În orice caz, doar antihriștii nu fac acest lucru; ei nu pot s-o facă. Adânc în inima lor, unei figuri extrem de obișnuite precum Hristos pare că îi lipsește ceva. Mai exact, ce lipsește? În adâncul sufletului lor, antihriștii simt deseori că o astfel de persoană de rând nu prea pare a fi dumnezeu. De asemenea, ei cer frecvent ca o astfel de persoană obișnuită să vorbească, să acționeze și să se comporte într-un mod care, din perspectiva lor, i s-ar potrivi adevăratului dumnezeu, lui hristos din închipuirea lor. Prin urmare, privind adânc în inimile antihriștilor, ei nu sunt dispuși să accepte o astfel de persoană obișnuită ca domnul lor, ca dumnezeul lor. Cu cât este mai normal, mai practic și mai obișnuit un aspect al lui Hristos, cu atât mai mult este disprețuit, batjocorit și chiar privit cu ostilitate de către antihriști. Așadar, în ceea ce privește orice aspect al comportamentului lui Hristos, inclusiv cuvintele Sale, în adâncul sufletului, antihriștii nu le pot accepta și sunt chiar potrivnici față de acestea.

Ce include discursul lui Hristos? Uneori este vorba despre a face rânduieli de lucru, uneori, despre a evidenția neajunsurile cuiva, uneori, despre a da în vileag esența coruptă a unui anumit tip de persoană, uneori, despre a analiza esența și toate detaliile unei probleme pentru a diseca problemele implicate, uneori, despre a judeca ce este bine și ce este rău într-o chestiune, uneori, despre a determina finalul pentru un anumit tip de persoană, uneori, despre a promova anumite persoane, uneori, despre a demite anumite persoane, uneori, despre a emonda anumiți oameni și uneori, despre a-i alina și a-i îndemna pe unii oameni. Desigur, pe lângă adevărurile legate de viața-fire a oamenilor despre care vorbește Hristos în timpul lucrării Sale, El abordează frecvent tot felul de lucruri, precum și unele subiecte legate de cunoașterea umană și diverse domenii profesionale. Hristos este o persoană normală și practică; El nu trăiește într-un vid. El are gânduri și puncte de vedere despre toate aspectele legate de existența și viața oamenilor și abordează aceste aspecte cu principii. Dacă aceste principii se referă la subiectele privind supraviețuirea oamenilor, intrarea în viață a oamenilor, închinarea la Dumnezeu, se poate spune că ele sunt toate adevăruri? (Da.) Cuvintele referitoare la cunoașterea umană, la filosofie și la unele chestiuni profesionale despre care vorbește Hristos nu pot fi numite în mod direct adevăruri, dar ele diferă ca punct de vedere, atitudine și principiu de ceea ce știu oamenii despre aceste subiecte. De exemplu, oamenii ar putea adopta o atitudine reverențioasă față de o informație, trăind după aceasta, în timp ce Hristos poate să disece și să discearnă toate tipurile de cunoștințe și să le trateze corect. Să luăm, de exemplu, expertiza voastră într-o anumită profesie și stăpânirea cunoștințelor aferente. Ce puteți obține prin aplicarea acestor cunoștințe? Cum aplicați această cunoaștere în procesul de îndeplinire a datoriei voastre? Este implicat vreun adevăr-principiu? Dacă nu înțelegi adevărul, atunci nu există principii și

te bazezi doar pe cunoștințe în îndeplinirea datoriei tale. Deși s-ar putea să nu fiu un expert în acea profesie sau să nu am o înțelegere profundă a acelor cunoștințe, ci doar să înțeleg ideea generală și să cunosc unele lucruri fundamentale, știu cum să aplic această cunoaștere într-un mod și cu principii care îi permit să slujească efectiv lucrării lui Dumnezeu. Aceasta este diferența. Întrucât ei nu acceptă adevărul, antihriștii nu vor vedea niciodată acest aspect și nu vor înțelege niciodată care este, cu adevărat, esența lui Hristos. Hristos are esența lui Dumnezeu; unde anume se actualizează și se manifestă această afirmație, cum ar trebui să o trateze oamenii și ce beneficii și câștiguri primesc oamenii de pe urma ei? Antihriștii nu vor vedea niciodată acest aspect. De ce se întâmplă acest lucru? Există un motiv foarte important: oricât de mult s-ar uita antihriștii la întruparea lui Dumnezeu, ei văd doar o persoană. Ei evaluează dintr-o perspectivă omenească, folosindu-se de cunoștințele, experiența, intelectul, intrigile și șiretlicurile umane pentru a căuta, dar, oricât ar căuta, ei nu pot vedea nimic special în acest om și nici nu pot discerne că El are esența lui Dumnezeu. Spuneți-Mi, pot ei să o vadă cu ochiul liber? (Nu.) Dar dacă folosesc un microscop sau raze X? Ar fi și mai puțin probabil să o vadă atunci. Unii oameni întreabă: „Dacă nu poate fi văzută cu ochiul liber sau la microscop, cei care sunt în contact cu tărâmul spiritual o pot vedea?” (Nu.) Cei care sunt în contact cu tărâmul spiritual pot vedea în acel tărâm și pot percepe duhurile, deci de ce nu Îl pot discerne pe Dumnezeu întrupat? Credeți că Satana Îl poate vedea pe Dumnezeu în tărâmul spiritual? (Da.) La fel ca Dumnezeu, Satana există în tărâmul spiritual, dar Îl recunoaște pe Dumnezeu ca Dumnezeu? (Nu.) Îl urmează pe Dumnezeu sau crede în El? (Nu.) Satana Îl poate vedea pe Dumnezeu în fiecare zi, dar nu crede în El și nici nu-L urmează. Așadar, chiar dacă cei aflați în contact cu tărâmul spiritual ar putea vedea Duhul lui Dumnezeu, ar recunoaște ei acest Duh drept Dumnezeu? (Nu.) Rezolvă această explicație rădăcina problemei? (Da.) Care este rădăcina aici? (Ei nu Îl recunosc pe Dumnezeu și nu se tem de El.) În adâncul lor, antihriștii nu Îl recunosc pe Dumnezeu. Strămoșii lor, înseși rădăcinile lor, nu L-au recunoscut pe Dumnezeu. Chiar cu Dumnezeu drept în fața ochilor, ei nu Îl recunosc și nici nu I se închină. Atunci cum ar putea să I se închine lui Dumnezeu întrupat, care pare atât de obișnuit și neînsemnat? Nu ar putea sub nicio formă să facă asta. Prin urmare, indiferent de mijloacele pe care le folosesc antihriștii pentru a vedea, este în zadar. Din momentul în care Dumnezeu Și-a început lucrarea și până acum, a rostit atât de multe cuvinte și a făcut o lucrare atât de măreață. Nu este acesta cel mai mare semn și cea mai mare minune din lumea oamenilor? Dacă antihriștii ar fi putut să recunoască acest lucru, ar fi crezut cu mult timp în urmă; nu ar fi așteptat până acum. Se gândesc unii oameni la următoarele: „Antihriștii pur și simplu nu au văzut suficient din faptele reale ale lui Dumnezeu, așa că rămân neconvinși; dacă Dumnezeu le-ar arăta unele semne și minuni, le-ar permite să vadă cum este cu adevărat tărâmul spiritual, și dacă ar vedea persoana reală a lui Dumnezeu și că toate cuvintele Sale au fost îndeplinite, atunci L-ar recunoaște și L-ar urma pe Dumnezeu”? Așa stau lucrurile? După ce s-au luptat cu Dumnezeu atâția ani în tărâmul

spiritual fără să fie convinși, ar putea antihriștii să se supună brusc în doar câțiva ani? Este imposibil; natura-esență a lor este neschimbătoare. Dumnezeu întrupat a făcut atât de multă lucrare și a rostit atât de multe cuvinte, însă nimic din toate acestea nu îi poate cuceri și nici nu pot recunoaște identitatea și esența lui Dumnezeu. Aceasta este natura lor înnăscută. Ce indică această natură? Înseamnă că astfel de oameni ca antihriștii vor purta mereu un război împotriva lui Dumnezeu, a adevărului și a lucrurilor pozitive, luptând până la capăt, fără să înceteze niciodată până la moarte. Nu sunt ei țintele legitime ale distrugerii? Ce înseamnă „fără încetare până la moarte”? Înseamnă că ar prefera să moară decât să recunoască cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul, ar prefera să moară decât să I se supună lui Dumnezeu. Acest lucru merită moartea.

Când vine vorba de Hristos, acest om de rând, antihriștii Îl scrutează nu numai din exterior, ci și din interior. Astfel, atunci când Hristos vorbește și acționează, antihriștii afișează o varietate de comportamente. Haideți să le dăm în vileag natura-esență prin diferitele manifestări pe care antihriștii le afișează ca răspuns la discursul și acțiunile lui Hristos. De exemplu, atunci când Hristos are părtășie cu oamenii despre lucrare și despre adevărurile-principii, El menționează unele practici specifice. Acestea implică felul în care oamenii ar trebui să îndeplinească și să implementeze în mod specific o sarcină în timpul procesului de îndeplinire a datoriei lor. În general, nicio sarcină nu se rezumă la a discuta teorie, a striga sloganuri, a înveseli pe toată lumea și apoi a-i pune pe toți să depună un jurământ, și cu asta, basta; fiecare sarcină legată de datorie este complexă și implică anumite detalii. De exemplu: cum să alegi persoana potrivită, cum să gestionezi și să tratezi diferitele stări ale oamenilor, cum să gestionezi diferitele probleme care apar în timpul procesului de îndeplinire a datoriei în conformitate cu principiile, cum să obții o cooperare armonioasă între oameni fără să acționezi arbitrar și dictatorial sau să te comporți în mod voit și capricios și așa mai departe, acoperind diverse subiecte. Atunci când oamenii trebuie să pună în aplicare o lucrare specifică despre care a avut părtășie Hristos și să se ocupe de proiecte specifice, s-ar putea să întâmpine dificultăți. Este ușor să strigi sloganuri și să predici doctrine, dar implementarea efectivă nu este atât de simplă. Oamenii trebuie cel puțin să depună efort, să plătească un preț și să petreacă timp pentru a merge efectiv și a îndeplini aceste sarcini. Acest lucru implică, pe de o parte, găsirea unor indivizi potriviți și, pe de altă parte, învățarea despre profesia implicată, cercetarea cunoștințelor comune și a teoriilor legate de diverse aspecte profesionale, precum și metodele și abordările specifice de operare. În plus, s-ar putea să se confrunte cu unele probleme dificile. În general, oamenii normali se simt puțin descurajați la auzul acestor dificultăți, simțind o oarecare presiune, dar cei care Îi sunt loiali și supuși lui Dumnezeu, atunci când se confruntă cu dificultăți și se simt presați, se vor ruga în tăcere în inimile lor, cerându-I lui Dumnezeu să îi îndrume, să le sporească credința, să îi lumineze și să îi ajute și, de asemenea, cerându-I protecție împotriva greșelilor, astfel încât să își poată îndeplini loialitatea și să depună tot efortul pentru a dobândi o conștiință curată. Cu toate acestea, oamenii de tipul antihriștilor nu sunt așa.

Atunci când aud despre rânduieli specifice în lucrarea de la Hristos pe care trebuie să le pună în aplicare și că lucrarea are unele dificultăți, ei încep să se simtă potrivnici în sinea lor și nu sunt dispuși să continue. Cum arată faptul că nu sunt dispuși? Ei spun: „De ce nu-mi ies niciodată lucruri bune în cale? De ce mi se dau mereu probleme și cerințe? Sunt considerat un leneș sau o slugă căreia trebuie să i se dea ordine? Nu sunt atât de ușor de manipulat! O spui atât de ușor; de ce nu încerci să o faci tu însuți?" Este aceasta supunere? Este aceasta o atitudine de acceptare? Ce fac ei? (Se împotrivesc, se opun.) Cum ia naștere această împotrivire și opoziție? De exemplu, dacă li se spune: „Du-te și cumpără câteva kilograme de carne și gătește o friptură de porc înăbușită pentru toată lumea", s-ar opune ei acestui lucru? (Nu.) Însă, dacă li s-ar spune: „Astăzi du-te și cultivă acel pământ, iar în timp ce cultivi, trebuie să termini mai întâi de îndepărtat pietrele înainte de a putea mânca", nu ar fi dispuși să o facă. Odată ce implică greutăți fizice, dificultăți sau presiune, resentimentul lor iese la suprafață și nu mai sunt dispuși să continue; încep să se împotrivească și să se plângă: „De ce mie nu mi se întâmplă lucruri bune? De ce sunt trecut cu vederea atunci când este timpul pentru sarcini ușoare sau lejere? De ce sunt eu ales pentru lucrarea grea, obositoare sau murdară? Oare pentru că par lipsit de viclenie și ușor de manipulat?" Aici începe împotrivirea lăuntrică. De ce sunt ei atât de potrivnici? Ce „lucrare murdară și obositoare"? Ce „dificultăți"? Nu fac toate acestea parte din datoria lor? Oricine este desemnat trebuie să o facă; ce este de ales? Este vorba despre a le îngreuna în mod deliberat lucrurile? (Nu.) Însă ei cred că este vorba despre a le îngreuna în mod deliberat lucrurile, punându-i în dificultate, așa că nu acceptă această datorie dată de Dumnezeu și nu sunt dispuși să o accepte. Ce se întâmplă aici? Oare devin potrivnici atunci când se confruntă cu dificultăți, când trebuie să îndure greutăți fizice și când nu mai pot trăi în confort? Este aceasta supunere necondiționată, fără nemulțumiri? Ei devin reticenți la cea mai mică dificultate. Față de orice nu vor să facă, orice lucrare pe care o percep ca fiind dificilă, indezirabilă, înjositoare sau privită cu dispreț de ceilalți, se împotrivesc cu înverșunare, se opun și refuză, fără să arate nici cea mai mică urmă de supunere. Prima reacție a antihriștilor atunci când se confruntă cu cuvintele, cu poruncile lui Hristos sau cu principiile despre care are El părtășie – de îndată ce acestea le creează dificultăți sau le cer să sufere sau să plătească un preț – este împotrivirea și refuzul, simțind repulsie în inimile lor. Cu toate acestea, atunci când vine vorba de lucruri pe care sunt dispuși să le facă sau care le aduc beneficii, atitudinea lor nu este aceeași. Antihriștii își doresc să se delecteze cu confortul și să iasă în evidență, dar sunt ei încântați și fericiți să accepte atunci când se confruntă cu suferința trupească, cu nevoia de a plăti un preț sau chiar cu riscul de a-i ofensa pe alții? Pot ajunge atunci la supunere absolută? Nici pe departe; atitudinea lor este în întregime una de nesupunere și recalcitrantă. Atunci când oamenii asemănători antihriștilor se confruntă cu lucruri pe care nu vor să le facă, lucruri care nu se aliniază cu preferințele, gusturile sau interesele lor, atitudinea lor față de cuvintele lui Hristos devine una de refuz și împotrivire absolută, fără nicio urmă de supunere.

Unii oameni, în timp ce Îl ascultă pe Hristos vorbind, încep să își facă gânduri: „De ce spune Hristos acest lucru? Cum ar putea El să trateze această chestiune cu acest punct de vedere? Cum ar putea El să aibă o astfel de părere, cum ar putea să definească ceva în acest fel? Oare și acest lucru reprezintă adevărul? Sunt și acestea cuvintele lui Dumnezeu? Eu nu cred. Modul în care Dumnezeu vorbește în Biblie este consemnat diferit, cu un anumit tip de raționalitate, fără a intra în aceste chestiuni detaliate și triviale. De ce vorbește Hristos în acest fel? Întotdeauna este vorba despre detalii și disecarea detaliilor; poate Dumnezeu să vorbească într-adevăr așa?” Ei nu au noțiuni de fiecare dată când citesc cuvintele lui Dumnezeu, iar ceea ce gândesc este: „Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să mă bazez pe ele pentru a dobândi viața, mântuirea și binecuvântările.” Cu toate acestea, atunci când interacționează efectiv cu Hristos, încep să își formeze opinii cu privire la punctele Sale de vedere, comentariile și atitudinile Sale față de anumite chestiuni, precum și la modul în care tratează anumite persoane, iar aceste opinii pot fi considerate noțiuni umane. Atunci când antihriștii generează noțiuni în inimile lor, se vor ruga lui Dumnezeu să le emondeze noțiunile? În niciun caz. Ei evaluează încontinuu cuvintele lui Hristos după propriile noțiuni, fără nicio urmă de inimă supusă. Astfel, atunci când dezvoltă noțiuni despre Hristos, încep să se simtă potrivnici în sinea lor și devin treptat ostili față de Hristos. Când apare un astfel de antagonism, mai plănuiesc antihriștii să se supună? Mai plănuiesc ei să accepte? În inimile lor, încep să se împotrivească, gândindu-se: „Hm, acum te am la mână cu ceva. Nu se presupune că tu ești dumnezeu? Nu sunt toate cuvintele tale adevărul? Se pare că și tu raționezi atunci când faci lucruri și judeci chestiunile pe baza a ceea ce vezi cu ochii tăi. Acțiunile tale nu se aliniază cu esența lui dumnezeu!” Ei încep să simtă neascultare în sinea lor. Când apare această neascultare, ea se dezvăluie în exterior. Ei ar putea spune: „Ceea ce spui tu pare corect, dar trebuie să verific cuvintele lui dumnezeu pentru a vedea ce spune el despre asta. Trebuie să mă rog la dumnezeu pentru a vedea cum mă conduce. Trebuie să aștept și să caut, pentru a vedea cum mă îndrumă și mă luminează dumnezeu. Cât despre ceea ce ai spus, nu mai este ceva de luat în considerare și nu poate fi baza acțiunilor mele.” Ce manifestare este aceasta? (Negarea lui Hristos.) Îl neagă pe Hristos, dar de ce mai citesc „Cuvântul Se arată în trup”? (Dumnezeule, cred că ei Îl recunosc doar pe Dumnezeul nedeslușit din ceruri și Îl neagă categoric pe Hristos de pe pământ.) Antihriștii trăiesc în mod constant în cuvinte și doctrine goale, venerând un Dumnezeu măreț și invizibil. Prin urmare, ei respectă și apreciază foarte mult cuvintele scrise care sunt cuvântările înregistrate ale lui Hristos, dar Îl consideră pe Hristos, care este cât se poate de obișnuit, ca neavând niciun fel de statut în inimile lor. Nu este acest lucru contradictoriu? Atunci când nutresc noțiuni despre Hristos, ei zic: „Trebuie să mă rog și să caut să văd ce spun cuvintele lui dumnezeu.” Dacă nu recunosc decât cuvintele lui Dumnezeu, dar nu pe Hristos, cine sunt ei? (Antihriștii.) Indiferent cât de semnificative sau profunde pot fi noțiunile lor despre cuvintele lui Hristos, odată ce aceste cuvinte sunt tipărite, noțiunile lor dispar. Odată ce cuvintele devin text, ei le

venerează ca pe Dumnezeu. Nu este aceasta aceeași eroare făcută de farisei și de cei din cercurile religioase? Neînțelegerea adevărului facilitează apariția acestor manifestări și noțiuni. După ce antihriștii dezvoltă noțiuni, inimile lor nu se pot supune; nu există supunere, ci doar împotrivire.

În ce circumstanțe dezvoltă oamenii de rând noțiuni sau ce fel de oameni sunt predispuși să dezvolte noțiuni? Un fel sunt cei care nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, iar altul sunt cei care nu au înțelegere spirituală și nu acceptă adevărul; ei sunt predispuși să dezvolte noțiuni. Odată ce apar noțiunile, încep să se împotrivească în inimile lor. De exemplu, aș putea să le spun oamenilor să facă într-un anumit fel un lucru, bazându-Mă pe contextul, mediul și nevoile umane din acel moment. Ulterior, pe măsură ce timpul trece și situațiile se schimbă, modul și metoda de tratare a problemei s-ar putea schimba și ele. Totuși, această schimbare le oferă antihriștilor ocazia de a dezvolta noțiuni: „Ai spus înainte acest lucru, declarându-l ca fiind adevărul și spunându-le oamenilor să îl practice în acest fel. În cele din urmă, am înțeles și am putut să practicăm acest lucru și să îl respectăm, crezând că avem speranță la binecuvântări, iar acum ne spui să procedăm diferit; ce înseamnă asta? Nu cumva ne chinui? Nu ne tratezi ca fiind mai puțin decât oameni? Care este, mai exact, modul corect de a face acest lucru?” Orice schimbare de metodă, abordare sau declarație îi poate înfuria pe unii oameni; aceste persoane sunt cei care nu înțeleg deloc adevărul și nu îl pot pricepe. Ei evaluează tot ceea ce face Dumnezeu cu puncte de vedere vechi, teorii vechi, unele standarde morale umane, standarde de conștiință și chiar unele gândiri logice și cunoștințe umane. Când toate acestea contrazic ceea ce a spus Hristos sau când apar discrepanțe la mijloc, ei nu știu cum să gestioneze situația. Atunci când nu sunt siguri cum să procedeze, oamenii normali ar trebui să fie capabili să se calmeze și să accepte mai întâi, apoi să caute treptat să înțeleagă. Cu toate acestea, antihriștii nu sunt așa. Ei mai întâi se împotrivesc și apoi se roagă înaintea Dumnezeului nedeslușit, părând că practică adevărul și că Îl iubesc foarte mult pe Dumnezeu. Care este scopul rugăciunii lor? Este de a găsi suficiente dovezi pentru a nega cuvintele lui Hristos, pentru a condamna și critica ceea ce a spus Hristos, pentru a obține liniștea sufletească. Acesta este modul în care își înlătură ei noțiunile. Poate acest lucru să le înlăture noțiunile? (Nu.) De ce nu? (Pentru că ei nu acceptă adevărul. Nu caută adevărul din cuvintele lui Dumnezeu, ci încearcă să-L nege pe Dumnezeu.) Exact, ei nu își înlătură noțiunile cu o atitudine de acceptare a adevărului sau într-o manieră care acceptă adevărul. Noțiunile lor nu sunt lăsate deoparte; ele persistă în inimile lor. Prin urmare, o astfel de abordare nu le va înlătura niciodată noțiunile, nu le va permite niciodată să renunțe la noțiunile lor. În schimb, aceste noțiuni se acumulează în timp; pe măsură ce timpul trece și numărul anilor de credință în Dumnezeu crește, la fel se întâmplă și cu noțiunile și închipuirile lor. În consecință, atitudinea lor față de Hristos, față de această persoană de rând, devine în mod inevitabil tot mai împovărată de noțiuni. În același timp, crește și bariera din inimile lor față de Hristos și ranchiuna lor față de El. În cele din urmă, ce pot ei să câștige

purtând aceste bariere și noțiuni în timp ce își fac îndatoririle, participă la adunări și mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu? În afară de dorințele lor pentru binecuvântări, care cresc de la o zi la alta, ei nu câștigă nimic.

Voi aveți vreo noțiune despre Hristos? Cerințele oamenilor la adresa lui Dumnezeu le modelează noțiunile despre Hristos. De unde provin aceste cerințe? Ele provin din ambițiile, dorințele, noțiunile și închipuirile oamenilor. Așadar, ce fel de noțiuni dezvoltă oamenii? Ei cred că Hristos ar trebui să spună una sau alta, că ar trebui să vorbească și să acționeze în anumite moduri. De exemplu, atunci când cineva se simte negativ și slab, s-ar putea gândi: „Nu este Dumnezeu iubire? Dumnezeu este ca o mamă iubitoare, ca un tată plin de compasiune; Dumnezeu ar trebui să le ofere alinare oamenilor. Uitați de Dumnezeul din ceruri; El este de neatins. Acum că Dumnezeu a venit pe pământ, oamenii au acest acces convenabil. Din moment ce mă simt negativ, trebuie să merg înaintea lui Dumnezeu și să spun ce am pe suflet.” Și, în timp ce se descarcă, varsă lacrimi, vorbește despre dificultățile, slăbiciunile sale și discută deschis despre firea sa coruptă. Ce caută oamenii cu adevărat, în inimile lor? Vor să fie mângâiați, vor să audă cuvinte plăcute, vor ca Dumnezeu să le spună cuvinte care să le aline tristețea, să îi înveselească, să le aducă alinare și să îi oprească din a se simți negativi. Nu așa stau lucrurile? Mai ales pentru un anumit tip de persoane, ele nutresc această închipuire: „Pentru oameni, slăbiciunea și negativitatea sunt doar atât, dar pentru Dumnezeu, doar o singură propoziție poate face o persoană să se simtă complet revigorată, toate necazurile și tristețile din inima ei dispărând instantaneu. Slăbiciunea și negativitatea se vor risipi ca fumul, iar ea poate fi puternică în fața oricărui lucru, fără să mai fie slabă sau împotmolită în negativitate, rămânând fermă în mărturia ei. Ei bine, atunci, lăsați-L pe Hristos să vorbească!” Spune-Mi, ce ar trebui să spun când Mă confrunt cu o astfel de situație? Pe de o parte, trebuie să Îmi dau seama de ce această persoană are un sentiment negativ și ce datorie îndeplinește; pe de altă parte, ar trebui să am părtășie despre principiile pe care cineva ar trebui să le respecte în procesul de îndeplinire a datoriei sale. Nu este aceasta o exprimare clară? Pentru unii, care sunt nesăbuiți și încăpățânați și nu acceptă adevărul, este necesar să spunem ceva de disciplinare pentru a-i stimula, pentru a-i încuraja. În același timp, este, totodată, necesar să dăm în vileag natura-esență a acestui tip de persoană, astfel încât să înțeleagă la ce se referă faptul de a fi mereu negativ și de ce e în permanență negativă. Dacă spun că aceia care sunt mereu negativi sunt oameni care nu acceptă adevărul, care nu iubesc adevărul, pot ei să găsească alinare după ce aud acest lucru? (Nu.) Să presupunem că aș spune următoarele: „Este normal să fii în mod constant negativ. Este o manifestare copilărească; este asemenea unui copil care poartă poverile unui adult, devenind în permanență negativ din cauza greutății. Ești de statură mică, tânăr și nu ai experimentat prea multe, așa că trebuie să înveți treptat. În plus, părinții tăi au și ei o responsabilitate; nu te-au învățat bine, deci nu este vina ta.” Ei ar putea atunci să întrebe: „Așadar, ce este această fire coruptă pe care o am?” „Aceasta nu este o fire coruptă; doar că ești prea tânăr și provii

dintr-un mediu familial bun; ești răsfățat și alintat. În câțiva ani, pe măsură ce te maturizezi, va fi mai bine.” S-ar simți ei liniștiți să audă acest lucru? Dacă aș adăuga o îmbrățișare mare și aș transmite energie pozitivă, nu s-ar simți calzi pe dinăuntru? În acest fel, ar simți că au experimentat iubirea și căldura lui Dumnezeu. Dar, de obicei, Hristos nu acționează în acest fel. De fapt, ar putea să facă acest lucru pentru copiii mai mari, ca o formă de alinare, dar pentru fiecare adult El nu ar acționa în acest fel; acest lucru s-ar numi înșelarea unui nesăbuit. În schimb, El va vorbi la obiect, îți va arăta o cale, va clarifica ce se întâmplă cu adevărat și te va lăsa să alegi liber. Ce fel de persoană ești determină calea pe care mergi. Analizând esența a tot ceea ce face Hristos, El nu îi înșală pe oameni și nu Se joacă cu ei, dar ei nu pot accepta acest lucru. Ei nu acceptă faptele, dar aceasta este însăși esența lui Hristos; El nu poate acționa decât în acest fel. Dacă oamenii nu pot să accepte acest lucru, nu se creează un conflict între oameni și Dumnezeu? Dacă ei nu-și pot atinge scopul și, de asemenea, nu acceptă adevărul, nu creează acest lucru o barieră? (Ba da.) Acest lucru se întipărește în inimile oamenilor. Inițial, oamenii au crezut că Dumnezeu era foarte iubitor, blând ca o mamă sau o bunică. Dar acum, văzând că lucrurile nu stau chiar așa și că nu simt nici măcar un pic de căldură, se simt descurajați. Poate fi îndeplinită închipuirea lor, conform căreia „o singură frază de la Hristos mă poate scoate din negativism”? „Atât timp cât Hristos vine să-mi rezolve problemele, garantez că mă voi încălzi instantaneu lăuntric și nu voi mai fi niciodată negativ; totul va deveni clar și se va deschide o cale.” Este această închipuire realistă? Poate fi atins acest obiectiv? (Nu.) Prin urmare, în această chestiune, dacă oamenii se bazează întotdeauna pe noțiunile și închipuirile lor, nu va funcționa; ei trebuie să caute adevărul pentru a rezolva problema.

Unii oameni fac anumite lucruri în culise, iar când Mă întâlnesc, Îmi spun: „Am săvârșit păcatul desfrânării când eram în adolescență.” Eu zic: „Te rog să nu-Mi spui despre asta. Roagă-te sincer în privat și căiește-te cu adevărat și atunci problema va fi rezolvată, iar Dumnezeu nu-Și va aminti de ea. Nu este nevoie să-mi spui față în față; Eu nu cercetez amănunțit aceste lucruri.” Când îi împiedic să vorbească, încep să aibă gânduri: „Ești Tu cu adevărat Dumnezeu? Inima mea este atât de sinceră, o inimă în flăcări, iar Tu ai stins-o cu o găleată de apă rece. Am vrut doar să am o discuție sinceră cu Tine, de ce nu mă asculți? Ar fi bine dacă ai asculta; am mai multe detalii de spus.” Eu zic: „Scopul final al mărturisirii păcatelor tale este să te căiești, nu să povestești numeroase detalii. Dacă te-ai căit cu adevărat în adâncul inimii tale, forma nu contează; parcurgerea acestui proces este inutilă. Clarificarea tuturor detaliilor și circumstanțelor pentru Mine nu înseamnă că te-ai căit. Dacă te-ai căit cu adevărat, chiar dacă nu spui nimic, tot te-ai căit. Iar dacă nu ai făcut-o, ar fi zadarnic chiar dacă ai vorbi despre asta.” Unii oameni nu înțeleg, crezând că vreau să aud tot, cum ar fi faptul că au fost desfrânați, au furat sau i-au condamnat pe alții și le-au înscenat diverse înainte să ajungă să creadă în Dumnezeu. Ei cred că sunt dispus să ascult toate aceste chestiuni legate de viața personală, că vreau să cunosc și să percep cele mai profunde gânduri ale tuturor și toate

acțiunile pe care le-au făcut, bune sau rele. Nu este aceasta o noțiune umană? Ei greșesc. Trebuie să știu doar despre firile corupte ale oamenilor, despre esența lor și despre calea pe care merg; acest lucru este suficient pentru a aborda problema semnificativă a mântuirii lor. Nu este nevoie să știu despre viața prezentă sau despre următoarea viață a fiecărei persoane; nu este nevoie de astfel de detalii. Oamenii presupun: „Și Tu ești normal și practic. Există unele lucruri pe care Tu nu le știi, așa că poate vrei să înțelegi trecutul familial al fiecărui individ, mediul în care a crescut și aceste experiențe speciale din timpul creșterii, să îl cunoști temeinic în scopuri profesionale, pentru a obține pârghii cu ajutorul cărora să îl judeci și să îl dai în vileag.” Așa stau lucrurile? (Nu.) Având aceste noțiuni și închipuiri, unii oameni vor mereu să-Mi împărtășească faptele lor din trecut atunci când Mă întâlnesc, spunând: „O, Tu nu știi, familia mea era așa…” Eu le spun: „Nu vorbi despre problemele familiei tale; împărtășește câteva experiențe despre credința în Dumnezeu.” Alții spun: „O, Tu nu știi, am avut atât de mulți parteneri înainte” sau „Nu știi cui i-am înscenat lucruri până acum.” Este folositor să spună aceste lucruri? (Nu.) Ei cred că Dumnezeu întrupat chiar este dispus să cunoască aceste aspecte, este dornic să înțeleagă toate comportamentele dizgrațioase dintre oameni și diferitele aspecte detaliate ale vieții decadente a oamenilor. Atunci când mă întâlnesc cu astfel de oameni, le spun: „Dacă vrei să mărturisești și să te căiești, roagă-te înaintea lui Dumnezeu în intimitate, nu-mi spune Mie. Eu sunt responsabil doar să te învăț cum să îți faci bine datoria și cum să I te închini lui Dumnezeu în viața reală, pentru a te ajuta să dobândești mântuirea. Atunci când ne întâlnim, putem vorbi despre orice are legătură cu acestea, dar este mai bine să nu menționăm chestiuni care nu au legătură.” Auzind asta, unii oameni încep să se gândească: „Lui Dumnezeu chiar Îi lipsește iubirea, Dumnezeu nu este tolerant.” În opinia lor, ce fel de persoană are iubire? Un director de comitet de cartier, cineva care se ocupă în mod special de problemele banale de zi cu zi ale altor oameni. Ar trebui să mă ocup Eu de astfel de lucruri? Nu-mi pasă deloc de aceste chestiuni! Cum îți trăiești viața, ce mănânci și cu ce te îmbraci, cum câștigi bani, situația ta economică, cum te înțelegi cu vecinii tăi, Eu nu Mă amestec în nimic din toate acestea. Aceasta este atitudinea pe care oamenii o au față de Hristos atunci când nutresc noțiuni. Mai ales atunci când dezvoltă noțiuni față de cuvintele lui Hristos sau când cuvintele lui Hristos le contrazic în totalitate noțiunile, antihriștii nu renunță la acestea și nu acceptă adevărul, nici nu le disecă și nici nu caută adevărul; în schimb, se agață de noțiunile lor și, în inimile lor, condamnă în secret ceea ce spune Hristos.

În această ultimă perioadă, Dumnezeu duce la îndeplinire lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Pe măsură ce Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se răspândește, în casa lui Dumnezeu au apărut destul de multe elemente ale lucrării legate de diferite profesii, cum ar fi lucrarea legată de muzică, lucrarea bazată pe texte, lucrarea producției de filme și așa mai departe. În cursul acestei lucrări, Hristos a fost, de asemenea, implicat în unele elemente ale lucrării legate de aceste profesii, desigur, în principal, oferind îndrumare și stabilind direcția diferitelor elemente ale lucrării; El lucrează în acest

domeniu. Este inevitabil ca Hristos să nu fie familiarizat cu unele cunoștințe sau informații generale legate de aceste domenii și să existe unele chestiuni pe care El nu le înțelege. Nu este ceva foarte normal? Pentru majoritatea oamenilor pare perfect normal și nu este mare lucru, deoarece toată lumea este în proces de învățare, iar sub conducerea lui Dumnezeu, toate tipurile de lucrare nu pot decât să devină din ce în ce mai bune, cu tot mai multe produse finite și rezultate de înaltă calitate. Însă pentru antihriști, acest lucru nu reprezintă o chestiune minoră. Ei spun: „Ești complet nefamiliarizat cu un anumit domeniu, chiar ignorant. Ce drept ai să te implici, să ne conduci și să ne îndrumi? De ce ar trebui să ai ultimul cuvânt? De ce ar trebui să te ascultăm cu toții? Este neapărat corect să te ascultăm? Nu vom merge pe o cale greșită sau nu vom face greșeli în lucrarea noastră dacă te ascultăm? Nu sunt prea sigur de asta.” Atunci când Hristos oferă îndrumare în privința lucrării, unii oameni o abordează cu o atitudine sceptică: „Să vedem mai întâi dacă ceea ce spune El are sens și se încadrează în domeniul adecvat de expertiză și dacă este superior ideilor noastre. Dacă da, vom accepta și vom urma îndrumarea Sa; dacă nu, vom face o altă alegere, vom găsi o altă cale.” Cu toate acestea, antihriștii nutresc lăuntric o mentalitate de nesupunere totală: „Suntem profesioniști, lucrând în acest domeniu de mulți ani. Am putea îndeplini această sarcină cu ochii închiși. Dacă am urma îndrumarea ta, ar însemna să facem lucrurile doar de formă, nu-i așa? De ce ar trebui să te ascultăm? Nu sunt sugestiile tale doar vorbe oficiale? Oare nu am părea incompetenți dacă te-am asculta? Dar acum toată lumea ascultă, iar eu nu pot să mă ridic și să mă opun ție, pentru că asta ar putea duce la tratarea mea ca antihrist. Așadar, mă voi preface pentru o vreme, voi pretinde că ascult, voi face lucrurile de formă și, mai târziu, voi continua ca de obicei, fără să influențez nimic.” Așadar, indiferent de modul în care Hristos are părtășie despre adevărurile-principii, indiferent cât de clar explică El lucrurile, antihriștii au întotdeauna propriile idei și cred mereu că înțeleg profesia, că sunt experți în domeniu, și astfel nu reușesc să înțeleagă care sunt adevărurile-principii despre care Hristos are părtășie. Ori de câte ori Hristos oferă îndrumări cu privire la lucrarea legată de profesia lor, devine un moment în care antihriștii își compară abilitățile și talentele cu Hristos. Chiar mai rău, uneori, când Hristos vorbește despre chestiuni legate de profesiile lor, antihriștii consideră că Hristos Își arată ignoranța și, în secret, Îl batjocoresc și Îl disprețuiesc, simțindu-se, în ciuda lor, și mai potrivnici și mai reticenți față de îndrumarea Sa cu privire la lucrarea lor. Ei nu sunt deloc convinși în inimile lor, spunând: „Ne spui să facem una și alta, dar ce știi tu? Măcar înțelegi diferitele etape implicate în aceste domenii? Cunoști detaliile specifice ale modului lor de funcționare? Atunci când ne îndrumi în realizarea filmelor, știi cum să joci teatru autentic sau cum să înregistrezi sunetul?” Ori de câte ori se confruntă cu aceste chestiuni, în inimile lor, antihriștii nu ascultă cu sinceritate adevărurile-principii implicate în fiecare profesie. În schimb, se luptă în secret cu Hristos în sinea lor, stând chiar ca spectatori pentru a-L ridiculiza și batjocori, inimile lor fiind pline de neascultare. Când merg să își desfășoare lucrarea, ei trec în mod superficial prin proces, revizuind mai întâi

notițele părtășiei lui Dumnezeu pentru a vedea ce a spus El, iar apoi pur și simplu încep să lucreze, procedând în aceeași manieră veche. Unii ar putea spune: „Dumnezeu nu a spus asta, de ce procedezi astfel?”, la care ei răspund: „Dumnezeu nu a spus asta, dar cunoaște el situația reală? Nu noi suntem cei care trebuie să o facem de fapt? Ce știe dumnezeu? El a oferit doar un principiu, dar noi trebuie să ne ocupăm de el în funcție de situația reală. Chiar dacă dumnezeu ar fi aici, tot ar trebui să procedăm în acest fel. Ascultăm cuvintele lui dumnezeu atunci când acestea implică adevărul, dar atunci când este vorba despre lucrări profesionale și nu implică adevărul, noi luăm deciziile.” Ei au ascultat adevărurile-principii despre care a avut părtășie Dumnezeu și au luat notițe despre ele, iar toată lumea a parcurs procesul și a revizuit notițele, dar, când vine vorba de modul în care trebuie făcute lucrurile, cine are ultimul cuvânt? În cazul lor, nu adevărul este cel care deține puterea, cu atât mai puțin are vreo legătură cu faptul că Hristos deține puterea. Așadar, cine deține puterea? Un antihrist deține puterea; un om este cel care are ultimul cuvânt. Din punctul lor de vedere, adevărul este ca aerul, doar doctrine și sloganuri care sunt menționate întâmplător și apoi uitate; oamenii continuă să facă ceea ce trebuie să facă, în orice mod își doresc să o facă. La momentul respectiv, au fost de acord într-un mod foarte frumos, iar atitudinea lor părea extrem de sinceră, dar odată ce vine vorba de viața reală, totul se schimbă; nu este așa cum părea.

Din cauza faptului că nutresc în mod constant noțiuni și împotrivire față de Dumnezeu întrupat și nu sunt convinși în sinea lor, antihriștii nu Îl recunosc în mod fundamental pe Dumnezeu întrupat în inimile lor; ei cred doar în Dumnezeul din ceruri. Ei sunt exact ca Pavel: el nu era cu adevărat convins de Isus întrupat, dar, în schimb, era plin de noțiuni. De aceea, în toate epistolele pe care le-a scris, nu a mărturisit niciodată despre Isus, nu a mărturisit niciodată despre cuvintele lui Isus ca fiind adevărul și nu a spus niciodată dacă Îl iubea vreun pic pe Isus. Acestea sunt lucruri pe care oamenii le pot vedea; Pavel este un adevărat antihrist. Acum puteți cu toții să recunoașteți că Pavel este un exemplu clasic de antihrist. Chiar dacă aceia care fac parte din categoria antihriștilor admit că vorbele exprimate de Dumnezeu sunt adevărul, pot ei să accepte adevărul? Se pot supune lui Hristos? Pot să dea mărturie pentru Hristos? Aceasta este o chestiune diferită. Pot ei să se supună la tot ceea ce face Hristos? Dacă Hristos rânduiește sau atribuie lucrarea, instruindu-i pe oameni cum să o facă, se pot supune antihriștii? Această chestiune îi dezvăluie pe oameni cel mai clar. Antihriștii nu se pot supune; ei desconsideră și banalizează cuvintele lui Hristos. Prin urmare, indiferent de îndrumările specifice pe care Hristos le oferă sau de sarcinile pe care El le atribuie pentru orice lucrare, antihriștii nu le vor pune niciodată în aplicare. Pur și simplu nu sunt dispuși să se supună lui Hristos. Indiferent de modul în care rânduiește El lucrarea, ei nu sunt dispuși să o pună în aplicare, crezând întotdeauna că ideile lor sunt mai înțelepte și considerând că este mai bine să urmeze propriile planuri. Dacă le spui: „Când vă confruntați cu anumite situații, ar trebui să cooperați cu alte trei sau patru persoane, să vă consultați, să aveți mai multă părtășie despre adevărurile-principii și să acționați în

conformitate cu acestea, fără a le încălca”, vor asculta? Nu ascultă deloc; au aruncat de mult aceste cuvinte într-un cotlon al minții lor și vor să aibă ei ultimul cuvânt. Tu le spui: „Dacă există o problemă care nu poate fi rezolvată, puteți apela la Cel de mai sus”, dar când există într-adevăr o problemă și toată lumea se gândește să apeleze la Cel de mai sus, antihriștii spun: „De ce să întrebăm despre o chestiune atât de banală? Nu va face decât să-l deranjeze pe cel de mai sus. Ne putem descurca singuri, nu e nevoie să întrebăm! Eu am ultimul cuvânt și voi suporta consecințele dacă ceva nu merge bine!” Cât de frumos sună aceste cuvinte, dar oare pot să suporte cu adevărat consecințele atunci când ceva chiar nu merge bine? Dacă lucrarea bisericii suferă o pierdere, pot ei să suporte consecințele? De exemplu, dacă, deoarece conducătorii și lucrătorii au fost neglijenți în organizarea adunărilor, frații și surorile au fost arestați în timpul unei adunări, determinându-i pe unii să devină negativi și slabi și să ezite, cine poate purta o astfel de responsabilitate? Sunt antihriștii responsabili în cuvintele lor? Ei sunt complet iresponsabili! Aceasta este atitudinea pe care o au antihriștii față de lucrare. Spune-Mi, pot ei să accepte și să se supună cu adevărat cuvintelor pe care le rostește Hristos? (Nu.) În inimile antihriștilor, care este atitudinea lor față de practicarea adevărului și supunerea față de Hristos? Un singur cuvânt: împotrivire. Ei continuă să se împotrivească. Și care este firea cuprinsă în această împotrivire? Ce îi dă naștere? Neascultarea este cea care îi dă naștere. În ceea ce privește firea, aceasta este aversiune față de adevăr, prezența neascultării în inimile lor, faptul că ei nu vor să se supună. Și, așadar, ce gândesc antihriștii în inimile lor când casa lui Dumnezeu cere conducătorilor și lucrătorilor să învețe să coopereze în armonie, în loc ca o singură persoană să ia toate deciziile, să învețe cum să discute cu ceilalți? „Este mult prea problematic să discutăm totul cu oamenii! Pot să iau eu decizii cu privire la aceste lucruri. Să lucrezi cu alții, să vorbești cu ei, să faci lucrurile conform principiului, cât de slab, cât de jenant!” Antihriștii cred că înțeleg adevărul, că totul este clar pentru ei, că au propriile perspective și moduri de a face lucrurile și, așadar, sunt incapabili să coopereze cu alții, nu discută nimic cu oamenii, fac totul cum vor și nu cedează în fața nimănui altcuiva! Deși antihriștii declară verbal că sunt dispuși să se supună și să coopereze cu ceilalți, indiferent cât de bune par răspunsurile lor din exterior, cât de frumos sună cuvintele lor, ei sunt incapabili să-și schimbe starea de răzvrătire, incapabili să-și schimbe firile satanice. Totuși, lăuntric, sunt de o opoziție feroce; în ce măsură? Dacă s-ar explica în limbajul cunoașterii, acesta este un fenomen care se petrece atunci când două lucruri de naturi diferite sunt puse laolaltă: repulsia, pe care o putem interpreta ca „opoziție”. Tocmai aceasta este firea antihriștilor: împotrivirea față de Cel de mai sus. Le place să se împotrivească Celui de mai sus și nu ascultă de nimeni.

În fața cuvintelor lui Hristos, antihriștii au o singură atitudine, neascultarea, iar singura lor abordare este opoziția. De exemplu, Eu spun: „Curtea noastră este destul de mare și lipsită de umbră. Iarna, soarele strălucește peste tot, permițându-le oamenilor să se scalde în lumina soarelui, dar vara devine cam cald. Haideți să cumpărăm niște copaci, unii care cresc repede și vor oferi umbră suficientă în viitor și care sunt relativ

curați și plăcuți din punct de vedere estetic.” Câte principii sunt aici? (Trei.) Unul este ca arborii să crească rapid, altul este ca arborii să fie curați și relativ aspectuoși, iar altul este ca aceștia să ofere multă umbră în viitor, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă ramuri și frunze dese. Oamenii trebuie doar să pună în aplicare aceste trei principii; în ceea ce privește câți să cumpere, unde să îi planteze și ce specii de copaci, i-am informat și cu privire la acestea. Este această sarcină ușor de implementat? (Da.) Este considerată o sarcină dificilă? (Nu.) Nu este o sarcină dificilă. De ce nu este dificilă? Există locuri în care se vând copaci, casa lui Dumnezeu oferă fondurile, iar condițiile de bază pentru cumpărarea copacilor sunt toate îndeplinite. Ceea ce rămâne este doar ca oamenii să o ducă la îndeplinire; nu este nimic dificil în această sarcină. Însă, pentru un antihrist, există o dificultate: „Ce? Să cumpărăm copaci? Să cheltuim bani doar pentru umbră și pentru a face mediul mai frumos? Nu înseamnă acest lucru să râvnești la confortul trupesc? Acei bani sunt o jertfă pentru dumnezeu, pot fi cheltuiți cu atâta nepăsare? Ce este în neregulă cu un pic de căldură? Soarele a fost creat de dumnezeu; vei muri dacă stai la soare? Acest lucru se numește a profita de soare și a te bucura de ploaie. Dacă nu vrei să stai în soare, rămâi în casă. Iar acum vrei să cheltuiești bani pentru acest confort, cred că visezi!” El se gândește: „Nu am doar eu ultimul cuvânt în această chestiune; dacă m-aș opune direct, nu ar fi bine. Aș putea fi condamnat, iar alții ar putea să nu fie de acord. Așadar, voi raporta acest lucru grupului decizional. De asemenea, ar fi mai bine să-i lăsăm pe frați și surori să-și exprime și ei opiniile. Dacă grupul decizional este de acord, atunci vom cumpăra copacii; dacă nu, atunci nu îi vom cumpăra, chiar dacă frații și surorile sunt de acord.” Îi adună pe toți, menționează problema, iar apoi îi lasă pe toți să discute și să își exprime opiniile. Toată lumea spune: „Cumpărarea copacilor este un lucru bun; toată lumea are de câștigat.” Antihristul aude acest lucru și spune: „Cum este un lucru bun? Poate fi în regulă doar pentru că toată lumea are de câștigat? Ai cui sunt banii de pe urma cărora beneficiază toată lumea? Asta înseamnă cheltuirea banilor lui dumnezeu; nu este aceasta risipirea jertfelor? Este acest lucru în conformitate cu principiile?” Toată lumea cumpănește: „Risipirea jertfelor pentru beneficiul tuturor, pentru interesele oamenilor, chiar pare oarecum nepotrivită.” După discuții repetate, decizia finală este de a nu cumpăra copacii. Banii trebuie economisiți; indiferent cine poruncește, nu se poate face. După o astfel de discuție, se ajunge la o concluzie. Care este concluzia? „În ceea ce privește porunca lui hristos, de data aceasta, hotărârea noastră finală este să ne opunem; nu vom cheltui jertfele și nu vom risipi niciun cent din banii casei lui dumnezeu. Concret vorbind, asta înseamnă că nu vom cumpăra copaci, nu vom înverzi curtea.” Aceasta este decizia luată. Câteva zile mai târziu, observ că pomii nu au fost cumpărați încă, așa că întreb: „De ce nu ați cumpărat pomii?” „O, vom face acest lucru în curând.” Când vine sezonul și copacii celorlalți încep să aibă frunze, de ce ei tot nu au cumpărat niciunul? Întrebând, aflu că, după ce au discutat, nu au fost de acord să cumpere copacii; cuvintele Mele au fost în zadar. După ce s-au consultat, au discutat și au analizat, toți au decis în mod unanim să respingă porunca

Mea, sugerând: „Noi decidem aici. Tu stai deoparte. Aceasta este casa noastră, nu are nimic de-a face cu tine.” Ce fel de abordare este aceasta? Nu este opoziție? În ce măsură se opun ei? Ei au o bază, susținând că nu vor risipi niciun sfanț din banii casei lui Dumnezeu, că nu vor cheltui jertfele lui Dumnezeu. Ce părere aveți despre această bază? Sunt corecte aceste cuvinte? (Nu.) De multe ori, cei care risipesc și folosesc greșit jertfele sunt chiar acești antihriști. Ei vor să aibă ultimul cuvânt, așa că vin cu acest set de teorii pentru a-i induce în eroare pe cei nesăbuiți, ignoranți și lipsiți de discernământ. Și, într-adevăr, unii oameni cad în plasă și acționează conform cuvintelor acestora, în timp ce cuvintele lui Hristos sunt tulburate și sabotate de către antihriști, provocând întârzieri în implementare. Care este rădăcina acestei probleme? Cheia constă în faptul că aleșii lui Dumnezeu nu văd ipocrizia antihriștilor așa cum este de fapt, fiind mereu induși în eroare de aspectul superficial al chestiunilor, nereușind să perceapă esența lucrurilor. Antihriștii provoacă în mod tiranic blocaje în rândul acestor oameni, determinându-i pe unii din cei neștiutori dintre aleșii lui Dumnezeu să fie deseori induși în eroare și controlați de ei.

Dacă nu există antihriști care să provoace tulburări, fiecare rânduială și poruncă legată în mod specific de lucrare, pe care Hristos o dă în biserică, poate fi implementată rapid. Cu toate acestea, odată ce intervine un antihrist, sarcina este întârziată și nu poate fi pusă în aplicare. Uneori, rânduielile și poruncile pe care intenționează Hristos ca oamenii să le pună în aplicare sunt respinse categoric de către antihriști, sub anumite pretexte. În acest fel, ei adoptă o formă de luare a deciziilor care îi implică pe toți, spunând: „Acest lucru a fost adoptat prin votul fraților și al surorilor; este rezultatul unei decizii colective, nu doar al părerii mele.” Ce implică acest lucru? Sugerează că hotărârile fraților și surorilor sunt în conformitate cu adevărul și că, atunci când apare o problemă, decizia colectivă a fraților și surorilor înseamnă că adevărul deține puterea. Însă atunci când un antihrist aflat la conducere se opune celor spuse de Hristos, înseamnă acest lucru că adevărul deține puterea? În mod clar, antihristul e cel care deține, de fapt, puterea. Nu este absurd și înșelător să spui că adevărul deține puterea atunci când un antihrist controlează întreaga situație? Antihriștii sunt într-adevăr pricepuți la deghizare! Atunci când Hristos le cere să implementeze ceva, iar tuturor li se aduce la cunoștință că este lucrarea lui Dumnezeu, că El acționează din considerație pentru toată lumea, iar toată lumea este recunoscătoare pentru harul lui Dumnezeu, acest lucru îi nemulțumește și îi deranjează pe antihriști. Atunci ei își storc creierii căutând modalități de a tulbura și sabota. Cu toate acestea, dacă inițiativa este a lor și se termină cu toată lumea profund recunoscătoare și apreciativă față de ei, aceștia o pun în aplicare mai activ decât oricine, dispuși să îndure orice suferință. Nu sunt dezgustători acești oameni de tipul antihriștilor? (Ba da.) Ce fel de fire este aceasta? (O fire ticăloasă.) Antihriștii sunt capabili să se deghizeze, prefăcându-se că sunt oameni buni pentru a-i induce în eroare și a-i atrage pe alții, pretinzând chiar că practică adevărul. Aceasta este ticăloșie. Ce adevăr practici tu? Respingi cuvintele și poruncile

date de Hristos, incapabil să te supui și să le pui în aplicare. Unde este adevărul pe care pretinzi că îl practici? Ești credincios în Dumnezeu? Îl tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu? Dumnezeul în care crezi nu este colegul tău, conlucrătorul tău, prietenul tău; El este Hristos, El este Dumnezeu! Nu recunoști acest lucru? Nu cumva îți asumi poziția greșită, analizând și scrutând mereu cuvintele lui Hristos, încercând să le discerni corectitudinea, cântărind avantajele și dezavantajele? Antihriștii sunt experți în a scruta și analiza cuvintele oamenilor și sfârșesc prin a aplica această scrutare neîncetată lui Hristos. Scrutându-L și tratându-L pe Hristos în acest fel sunt ei adepții lui Dumnezeu? Nu sunt doar neîncrezători? Îl scrutează mereu pe Hristos, dar pot ei înțelege esența divină a lui Hristos? Cu cât Îl scrutează mai mult pe Hristos, cu atât devin mai plini de îndoieli, determinând în cele din urmă că Hristos este o persoană obișnuită. A mai rămas vreun pic de credință adevărată sau de supunere în ei? Absolut deloc. În inima unui antihrist, Hristos este privit doar ca o persoană de rând. Tratarea lui Hristos ca pe un om li se pare firească, așa că simt că pot ignora cuvintele și poruncile lui Hristos, fără să le pună la inimă, ci doar aducându-le în discuție și analizându-le în timpul adunărilor. În cele din urmă, cel care decide cum se fac lucrurile este antihristul, nu Dumnezeu. Cum Îl văd ei pe Hristos? Îl văd doar ca pe un conducător obișnuit, fără să-L trateze deloc pe Hristos ca pe Dumnezeu. Nu este acest lucru de aceeași natură cu credința lui Pavel în Dumnezeu? Pavel nu L-a tratat niciodată pe Domnul Isus ca pe Dumnezeu, nu a mâncat și nu a băut niciodată cuvintele Sale, nici nu a căutat să se supună Domnului Isus. El a crezut întotdeauna că pentru el a trăi era hristos, încercând să-L înlocuiască pe Domnul Isus și, în consecință, a primit pedeapsa lui Dumnezeu. Din moment ce tu ai acceptat că Hristos este Dumnezeu întrupat, ar trebui să te supui lui Hristos. Indiferent de ceea ce spune Hristos, ar trebui să accepți și să te supui, nu să scrutezi și să discuți dacă sunt corecte sau aliniate la adevăr cuvintele lui Dumnezeu. Acestea nu sunt făcute pentru ca tu să le analizezi și să le scrutezi, ci ca să te supui lor și să le pui în aplicare. Cum să faceți lucrurile și cum să determinați pașii pentru implementare, aceasta este sfera de aplicare a părtășiei și discuției voastre. Întrucât în inimile lor antihriștii se îndoiesc mereu de esența divină a lui Hristos și au întotdeauna o fire neascultătoare, atunci când Hristos le cere să facă lucruri, ei mereu le cercetează cu atenție, le dezbat și le cer oamenilor să stabilească dacă sunt sau nu corecte. Este aceasta o problemă gravă? (Da.) Ei nu abordează aceste lucruri din perspectiva supunerii față de adevăr; în schimb, le abordează în opoziție față de Dumnezeu. Aceasta este firea antihriștilor. Când aud poruncile și aranjamentele de lucru ale lui Hristos, nu le acceptă și nu se supun acestora, ci încep să discute. Și despre ce discută? Discută despre cum să practice supunerea? (Nu.) Discută dacă poruncile și cuvintele lui Hristos sunt corecte sau greșite și cercetează dacă ar trebui sau nu îndeplinite. Este atitudinea lor una a oamenilor care vor cu adevărat să ducă la îndeplinire aceste lucruri? Nu, vor să încurajeze mai mulți oameni să fie ca ei, să nu facă aceste lucruri. Și, nefăcându-le, înseamnă oare că practică adevărul supunerii? Evident că nu. Așadar, ce fac ei? (Se opun.) Nu doar că se opun lui Dumnezeu, ci caută

și opoziția colectivă. Aceasta este natura acțiunilor lor, nu-i așa? Opoziție colectivă: să-i facă pe toți la fel ca ei, să-i determine pe toți să gândească la fel ca ei, să spună la fel ca ei, să decidă la fel ca ei, opunându-se colectiv hotărârii și poruncilor lui Hristos. Acesta este modul de a opera al antihriștilor. Convingerea antihriștilor este: „Nu este o crimă dacă toată lumea o face”, așa că îi îndeamnă pe alții să se opună lui Dumnezeu împreună cu ei, crezând că, în acest caz, casa lui Dumnezeu nu le va putea face nimic. Nu este o prostie? Abilitatea antihriștilor de a se opune lui Dumnezeu este extrem de limitată, sunt singuri. Așadar, încearcă să recruteze oameni ca să se opună lui Dumnezeu în mod colectiv, gândind în inimile lor: „Voi induce în eroare un grup de oameni și îi voi face să gândească și să acționeze în același mod ca mine. Împreună, vom respinge cuvintele lui hristos, vom zădărnici cuvintele lui dumnezeu și le vom opri să dea roade. Și când va veni cineva să-mi verifice lucrarea, voi spune că toată lumea a hotărât să o facă așa și apoi vom vedea noi cum te descurci cu asta. Nu o voi face pentru tine, nu intenționez să duc asta la bun sfârșit, și să vedem ce îmi faci!” Ei cred că au putere, cred despre casa lui Dumnezeu că nu poate face nimic pentru a-i gestiona, și nici Hristos nu poate. Ce părere aveți, este o astfel de persoană ușor de gestionat? Cum ar trebui să fie gestionat acest tip de persoană? Cea mai simplă metodă este să o demitem și să o investigăm. Odată ce un diavol se dezvăluie, eliminați-l dintr-o singură lovitură și cu asta, basta! Casa lui Dumnezeu îți permite să fii conducător, dar tu nu te supui lui Dumnezeu și chiar îndrăznești să I te opui; nu ești un diavol? Casa lui Dumnezeu te desemnează să conduci pentru ca tu să poți face lucrare concretă, pentru ca tu să te supui rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu și să-ți poți face bine datoria. Ar trebui să accepți cuvintele lui Dumnezeu și să te supui lor; indiferent ce spune Dumnezeu, ar trebui să accepți și să pui în aplicare cuvintele Sale, nu să te opui Lui. Ai considerat că a te opune lui Dumnezeu este datoria ta; ei bine, atunci, Îmi pare rău, dar demiterea ta este cea mai simplă soluție. Casa lui Dumnezeu are autoritatea de a se folosi de tine și, de asemenea, autoritatea de a te demite. Unii oameni spun: „Mă descurcam foarte bine în calitate de conducător, de ce am fost demis? Nu este aceasta doar uciderea măgarului imediat ce s-a terminat de măcinat grâul?” Chiar făceai lucrurile foarte bine atunci când ai fost demis? Un măgar care lovește și mușcă haotic și care nu se concentrează asupra sarcinilor corespunzătoare, indiferent de modul în care este dresat, va trebui, într-adevăr, să fie ucis odată ce „s-a terminat de măcinat grâul”. Cât despre momentul uciderii, acesta depinde de performanțele sale. Spuneți-Mi, ar scăpa cineva de bunăvoie de un măgar bun? În timpul măcinării, măgarul este crucial și cel mai important ajutor. Când este cea mai mare nevoie de el, ar fi cineva atât de nesăbuit încât să omoare măgarul, să oprească măcinarea și mai degrabă să rămână fără cereale? Face cineva lucrul acesta? (Nu.) Există o singură situație în care acest lucru s-ar întâmpla: măgarul nu ține cont de dresaj și continuă să lovească și să muște cu sălbăticie, făcând imposibilă măcinarea. Atunci ar trebui să opriți măcinarea și să ucideți măgarul, corect? (Da.) Cei care au discernământ cu privire la această chestiune o pot vedea clar. Așadar, cum ar trebui

trataţi antihriştii care sunt neascultători, recalcitranţi şi nu reuşesc să pună în aplicare nicio lucrare? Cea mai simplă metodă este să îi demitem, mai întâi, din funcţiile lor. Unii oameni întreabă: „Este demiterea sfârşitul?” Care este graba? Observaţi-le comportamentul. Odată ce sunt demişi şi îşi pierd puterea, dacă încă pot munci în casa lui Dumnezeu, nu vor fi expulzaţi. Cu toate acestea, dacă nu muncesc şi, în schimb, agravează şi mai mult lucrurile răspândind noţiuni, făcând rău şi creând tulburări peste tot, atunci, conform principiilor, ei trebuie să fie excluşi. În concluzie, nu sunt odioase aceste lucruri care se manifestă în antihrişti? (Sunt extrem de odioase.) Şi ce le face să fie odioase? Aceşti antihrişti îşi doresc să pună mâna pe putere în casa lui Dumnezeu; cuvintele lui Hristos nu pot fi implementate de aceştia, iar ei nu le vor împlini. Desigur, un alt tip de situaţie ar putea fi implicat şi atunci când oamenii sunt incapabili să se supună cuvintelor lui Hristos: unii au un calibru slab, nu pot înţelege cuvintele lui Dumnezeu când le aud şi nu ştiu cum să le ducă la îndeplinire; chiar dacă îi înveţi cum să o facă, ei tot nu sunt în stare. Aceasta este o chestiune diferită. Subiectul despre care avem părtăşie chiar acum este esenţa antihriştilor, care nu are legătură cu abilitatea sau inabilitatea oamenilor de a face lucruri sau cu ce fel de calibru au; se referă la firea şi esenţa antihriştilor. Ei se opun întru totul lui Hristos, rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu şi adevărurilor-principii. Nu dau dovadă de supunere, ci doar de împotrivire. Acesta este un antihrist.

Luaţi în considerare şi discerneţi care dintre manifestările antihriştilor menţionate anterior se încadrează în următoarea situaţie. A fost un conducător care lucra în fiecare zi din zori până în seară, părând destul de responsabil. Cu toate acestea, era văzut rar, dând impresia că era foarte ocupat cu lucrarea şi, probabil, nu stătea degeaba, părând să plătească preţul pentru a-şi face datoria. Mai târziu, când au fost lucrări de făcut în locuinţă şi în curte, am aranjat ca cineva să îl îndrume cu privire la lucrare. Când noi nu eram prin preajmă, el ar fi trebuit să se implice pentru a ajuta la îndrumare şi a fi responsabil pentru lucrare; ar fi trebuit să ia iniţiativa. Nu este acest lucru raţional şi adecvat? Ar trebui să fiu mereu acolo pentru a supraveghea aceste treburi şi sarcini casnice? (Nu.) În majoritatea timpului, aceste tipuri de sarcini laborioase nu prea au legătură cu adevărul. Oamenii trebuie doar să lucreze cu sârguinţă, să nu se implice în acţiuni distructive, să fie ascultători şi să facă ceea ce li se cere; este simplu şi uşor de realizat. Mai târziu, când sarcinile din acea zonă au fost finalizate în esenţă, dar era încă nevoie de o gestionare continuă, i-am transferat responsabilitatea acestui conducător. I-am spus să menţină curăţenia zonei, asigurându-se că tot ceea ce necesita întreţinere era bine îngrijit. Era vorba de două lucruri în principal: în primul rând, să păstreze toate spaţiile fixe şi camerele din interior şi exterior curate şi ordonate. În al doilea rând, să aibă mare grijă de plante; de exemplu, să le ude pe cele nou plantate pentru a nu muri, să le taie la nevoie, în funcţie de sezon şi de creşterea lor, şi să le fertilizeze atunci când este necesar. Doar aceste două sarcini; credeţi că este mult? Ar putea fi obositor? (Nu.) Aceste două sarcini nu sunt mare lucru; cineva le-ar putea termina doar făcând o plimbare după masă. În plus, nu trebuie să ai grijă şi de propriul mediu de viaţă? Pur şi

simplu, așa este viața unui om; aceste tipuri de sarcini sunt esențiale pentru o viață omenească normală. Trebuie să te îngrijești de propriul mediu de viață. Dacă nu o faci, nu ești cu nimic diferit de animale. Mai poți fi numit om atunci? Animalele nu își gospodăresc mediul înconjurător; nu au locuri desemnate pentru nevoile lor trupești și nici nu au locuri fixe pentru a mânca și a dormi. Oamenii sunt superiori animalelor în această privință; oamenii își gestionează mediul înconjurător, se preocupă de curățenie și au standarde pentru ceea ce îi înconjoară. Prin urmare, faptul că i-am cerut acest lucru nu a fost exagerat, nu-i așa? (Corect.) După ce i-am atribuit aceste sarcini, am plecat într-un alt loc, iar conducătorul trebuia să ducă la îndeplinire lucrarea specifică. Într-o zi, M-am dus să verific modul în care era gestionat mediul și, pe parcurs, am simțit durere în suflet, iritare și furie! Ce credeți că s-a întâmplat? Ce ar putea provoca aceste tipuri de emoții? (Nu a dus la bun sfârșit poruncile și rânduielile lui Dumnezeu.) Exact, acesta este singurul mod de a o spune: nu le-a pus în aplicare. În perioada în care am fost plecat, vremea nu a fost deosebit de uscată, dar mulți dintre puieții nou-plantați aveau frunzele îngălbenite, unele chiar căzând. Ceea ce a fost exasperant a fost faptul că frunzele a doi arbori faimoși cu flori au trecut de la verde intens la roșu-violet, aproape îngălbenindu-se. Vă enervează să auziți acest lucru? Și mai revoltător, platforma de ciment curată de la intrare era plină de coșuri, pungi de plastic, gunoaie, așchii de lemn de la lucrările terminate, cuie, unelte, totul era împrăștiat, creând un dezastru murdar și haotic! Cine nu ar fi supărat să vadă o astfel de scenă? Există un singur tip de persoană care nu ar fi supărată, cei care fac parte din categoria animalelor, fără standarde sau sensibilitate față de mediul înconjurător, indiferenți la mirosuri, curățenie sau confort și complet inconștienți de ceea ce este bun sau rău. Oricine cu umanitate normală, care are standarde pentru mediul înconjurător și capacitatea de a gândi, ar fi înfuriat să vadă o astfel de situație. Acolo locuia un grup mare de oameni, dar ei nu se puteau ocupa nici măcar de această sarcină minoră. Ce fel de oameni sunt ei? După ce le-am dat instrucțiuni, iată cum le-au tratat, iată ce au făcut! Gestionarea mediului de aici și îngrijirea acestor câteva lucruri nu este obositoare, nu-i așa? Nu împiedică niciuna dintre activitățile tale, nu-i așa? Nu îți afectează adunările, rugăciunile sau citirea cuvântului lui Dumnezeu, nu-i așa? Atunci de ce nu se poate face? Când sunt prin preajmă, supraveghind și privind, acești oameni fac unele lucrări, dar de îndată ce plec se opresc; nimeni nu își asumă responsabilitatea. Ce se întâmplă aici? Consideră acest loc casa lor? (Nu.) Ei încă spun că Împărăția lui Hristos este casa lor primitoare, dar asta gândesc ei cu adevărat? Așa acționează ei cu adevărat? Nu. Ei nici măcar nu se ocupă de mediul în care trăiesc. Chiar și după ce i-am instruit, nimeni nu își asumă responsabilitatea și nimănui nu îi pasă. Când li se spune să lucreze, o fac puțin, dar după ce termină aruncă uneltele cu nepăsare deoparte, gândindu-se: „Cui îi pasă ar trebui să se ocupe de asta, nu e treaba mea. Atât timp cât am mâncare și adăpost, sunt bine.” Ce fel de umanitate este aceasta? Ce fel de moralitate? Oare o astfel de persoană are măcar o fărâmă de umanitate normală? Este de neconceput să crezi în Dumnezeu de atâția ani fără nicio

schimbare! Am depus atât de mult efort în a face aceste lucruri pentru voi, rânduind totul atât de bine. Nu trăiesc aici, nu Mă bucur de nimic din toate acestea, totul este pentru voi. Nu trebuie să fiți recunoscători; trebuie doar să vă îngrijiți de propriul mediu de viață și este în regulă; de ce este acest lucru atât de greu de făcut? Ulterior, Mi-am dat seama că există un motiv pentru acest comportament. Oamenii vin în casa lui Dumnezeu, fie că și-au lăsat familiile și carierele în urmă sau au renunțat la studii și la perspective, pentru a-și face datoria, nu pentru a fi lucrători pe termen lung pentru Mine. De ce? Ei nu primesc niciun ban, așa că de ce ar trebui să Mă asculte? De ce ar trebui să se ocupe de mediul înconjurător pentru Mine? De ce ar trebui să depună acest efort pentru Mine? Acesta este modul lor de a gândi. Ei consideră că este suficient să își facă bine lucrarea și să își îndeplinească îndatoririle, că rezolvarea problemelor din sfera lor de activitate le acoperă responsabilitățile. Orice altceva le cer, atât timp cât ține de îndatoririle și profesiile lor, s-ar putea să ia în calcul acel lucru, dar pentru restul ar trebui să găsesc pe altcineva care să se ocupe. Mesajul implicit este următorul: „Suntem oameni ai Împărăției; cum putem face o lucrare atât de murdară și obositoare? Suntem oameni superiori; să ne pui mereu să facem o muncă umilă și înjositoare ne afectează imaginea! Suntem oameni cu o anumită identitate; de ce continui să ne îngreunezi situația?” După ce am înțeles acest lucru, am dobândit o anumită perspectivă asupra motivului pentru care majoritatea oamenilor sunt scârbiți de muncă, se împotrivesc și nu sunt dispuși să muncească, de ce se compară cu alții și recurg la șiretlicuri pentru a se sustrage de la îndatoririle lor atunci când fac o lucrare: este pentru că majoritatea nu urmăresc adevărul. A nu urmări adevărul este o zicală obișnuită, dar, în realitate, mulți oameni sunt predispuși în mod natural să iubească ușurința și să urască munca. În combinație cu faptul că sunt controlați de o mentalitate de a face față situației, ei cred că urmărirea adevărului înseamnă să stea împreună, să vorbească și să discute, la fel ca în națiunea marelui balaur roșu, unde oamenii au în mod constant întâlniri, citesc ziare și beau ceai; ei consideră că asta înseamnă să crezi în Dumnezeu și să-ți faci datoria. De îndată ce apare subiectul lucrului și al muncii ca fermieri, mulți cred că a trăi astfel nu are nimic de-a face cu noi, creștinii. Viața unui creștin este una îndepărtată de „plăcerile umile”. Implicit, ei cred că sunt mai presus de sarcinile banale ale lumii: curățenia, combaterea dăunătorilor, agricultura, curățarea uscăturilor, plantarea de flori și așa mai departe nu au nicio legătură cu ei; ei au depășit de mult timp astfel de moduri umile de viață. Nu este aceasta starea majorității oamenilor? (Ba da.) Este acest tip de stare ușor de rectificat? Atunci când li se cere să învețe să manevreze un utilaj, unii oameni nu iau acest lucru în serios și chiar îl folosesc în mod deliberat greșit, deteriorând utilajul în doar câteva zile. Utilajele nou-cumpărate sunt stricate, iar costul reparațiilor nu este ieftin. Ei se gândesc: „Nu mi-ai cerut să învăț? Acum, că am stricat utilajul și nu mai există niciun utilaj, am o scuză să mă odihnesc, nu? Nu mai trebuie să muncesc, nu-i așa? Mi-ai tot cerut să învăț, iar acesta este rezultatul. Asta ai vrut să vezi?” Costul reparării unor utilaje este aproape la fel de mare ca achiziționarea unora noi. Unii oameni

nu se simt deloc prost sau vinovați după ce fac astfel de greșeli. Când comparați acest lucru cu noțiunea menționată anterior de „a nu cheltui un sfanț din banii casei lui dumnezeu, pentru că este o jertfă pentru dumnezeu”, care afirmație este rostită cu sinceritate și care comportament reprezintă realitatea? Ei strică utilajul, iar costul câtorva reparații este suficient pentru a cumpăra unul nou. Acest comportament risipitor este realitatea, în timp ce afirmația referitoare la faptul că nu se risipesc jertfele este falsă, înșelătoare și induce în eroare. Referindu-ne la exemplul discutat mai devreme, dacă ar fi să îl clasificăm sub firea sau esența unui antihrist, la ce aspect al discuției de astăzi s-ar raporta? Sub ce aspect ar fi catalogat? Ei spun: „Sunt aici pentru a-mi face datoria, nu pentru a fi muncitorul tău pe termen lung.” Este corectă această afirmație? Ești aici pentru a-ți face datoria, dar cine a definit ce presupune și ce nu presupune această datorie? Aceste sarcini nu sunt parte din ceea ce ar trebui să faci? La fel ca în viața de zi cu zi, a merge să câștigi bani pentru a-ți întreține familia este responsabilitatea ta. Dacă vrei legume și decizi să le cultivi singur, este alegerea ta, dar înseamnă asta că alte sarcini casnice nu sunt responsabilitatea ta? Afirmația conform căreia te afli aici pentru a-ți face datoria este corectă, dar este problematic să spui că nu te afli aici pentru a fi un muncitor pe termen lung. Ce înseamnă „muncitor pe termen lung”? Cine te tratează astfel? Nimeni nu te consideră un muncitor pe termen lung, iar îndeplinirea acestor sarcini sau depunerea unui pic de efort nu te transformă într-unul. Eu nu te văd ca pe un muncitor pe termen lung și nici casa lui Dumnezeu nu te folosește ca pe unul. Tu îndeplinești lucrarea care îți revine; toate acestea fac parte din sfera datoriei tale. La o scară mai mică, este vorba de a-ți menține viața de zi cu zi, de a-ți asigura bunăstarea fizică și funcțiile fiziologice normale, de a te asigura că trăiești bine. La o scară mai mare, fiecare sarcină este legată de răspândirea lucrării lui Dumnezeu. Așadar, de ce ești dispus să îndeplinești unele dintre aceste sarcini, dar nu și pe celelalte? De ce faci nazuri? De ce consideri că a depune un pic de efort, a face puțină curățenie și a te ocupa de mediul înconjurător este lucrarea unui muncitor pe termen lung, o muncă măruntă? Aici se află un motiv: când vine vorba de poruncile lui Hristos și de toate cerințele Sale, oamenii consideră că sarcinile pe care sunt dispuși să le facă sunt parte din datoria lor, în timp ce acelea pe care nu sunt dispuși sau se împotrivesc să le facă sunt considerate sarcini ale unui muncitor pe termen lung. Nu este aceasta o denaturare a faptelor? Aceasta este o abatere în înțelegerea oamenilor. Ce cauzează această abatere? Este vorba de preferințele oamenilor. Și spre ce înclină aceste preferințe? Ele depind de măsura în care suferă trupul. Dacă trupul nu se poate bucura de confort, dacă îndură greutăți sau oboseală, oamenii devin potrivnici. Sarcinile pe care sunt dispuși să le facă, cele pline de farmec și respectabile, sunt acceptate cu reticență și considerate ca fiind îndeplinirea datoriei lor. Poate fi această atitudine catalogată ca opunându-se lui Hristos? Oamenii se opun ferm și refuză să facă sarcini pe care nu sunt dispuși să le facă; indiferent cât de bine argumentezi, ei pur și simplu refuză și se opun. Sunt aceste stări și probleme ale oamenilor ușor de rezolvat? Totul depinde de cât de mult iubește o

persoană adevărul. Dacă cineva nu iubește deloc adevărul și este scârbit de acesta, atunci nu se va schimba niciodată. Cu toate acestea, dacă ai hotărârea de a suferi, poți să te răzvrătești împotriva trupului și ai o supunere autentică și o atitudine de supunere, atunci aceste probleme pot fi ușor schimbate, nu-i așa? (Așa este.) În viața unei persoane, nu există să nu faci nicio lucrare. Unii oameni spun: „Împărații din trecut nu făceau nicio lucrare." Chiar este adevărat? Majoritatea împăraților nu și-au petrecut toate zilele bucurându-se de viața de la palat. Unii au început să studieze poezia și literatura de la o vârstă fragedă, lucrând de dimineața până seara. După ce urcau pe tron, făceau vizite incognito pentru a înțelege necazurile poporului, iar în perioadele de criză națională, unii mergeau chiar pe câmpul de luptă. Deși nu existau mulți astfel de împărați, existau totuși unii. Chiar dacă au existat împărați care nu au făcut aproape nimic, așa cum spun unii oameni, aceștia au fost foarte puțini. O persoană care nu se implică în nicio activitate adecvată, dar care visează să se bucure doar de ce e mai bun, nu face decât să fabuleze.

Mulți oameni se gândesc mereu la munca fizică depusă ca la ceva lipsit de demnitate. Este corectă această părere? Există, de asemenea, cei care văd un astfel de efort ca fiind muncă și care cred că doar conducătorii și lucrătorii care fac lucrare bisericească se consideră că îndeplinesc o datorie; este acest tip de înțelegere corect? (Nu.) Trebuie să înțelegi această chestiune în felul următor: oamenii trebuie să îndeplinească tot ceea ce le cere Dumnezeu să facă și toate tipurile diferite de lucrare din casa lui Dumnezeu; toate aceste lucruri sunt considerate îndatoririle oamenilor. Orice lucrare fac oamenii, aceasta este datoria pe care ar trebui să o îndeplinească. Îndatoririle acoperă o sferă foarte largă și implică numeroase domenii, însă, indiferent ce datorie îndeplinești, aceasta este pur și simplu obligația ta și este ceva ce ar trebui să faci. Atât timp cât te străduiești să o îndeplinești bine cu toată inima ta, Dumnezeu te va aproba și te va recunoaște drept o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu. Indiferent cine ești, dacă încerci mereu să îți eviți datoria sau să te ascunzi de ea, atunci este o problemă. Pentru a ne exprima cu blândețe, ești prea leneș, prea alunecos, ești trândav și iubești timpul liber și detești munca. Pentru a ne exprima cu mai multă seriozitate, nu ești dornic să îți îndeplinești datoria și nu ai pic de loialitate sau supunere. Dacă nici măcar nu te poți strădui fizic pentru a face această mică lucrare, ce poți să faci? Ce ești capabil să faci în mod corespunzător? Dacă o persoană chiar are loialitate și un simț al responsabilității față de datoria sa, atunci, atât timp cât aceasta îi e cerută de Dumnezeu și atât timp cât este necesară casei lui Dumnezeu, ea va face orice i se cere, fără să facă propriile alegeri. Nu este unul dintre principiile îndeplinirii unei datorii ca o persoană să întreprindă și să facă bine orice este în stare și s-ar cuveni să facă? (Ba da.) Unii care prestează muncă fizică afară nu sunt de acord și spun: „Vă petreceți toată ziua făcându-vă datoria în camera voastră, feriți de vânt și soare. Lucrul acesta nu prezintă nicio dificultate, datoria voastră este mult mai confortabilă decât ce facem noi. Puneți-vă în pielea noastră, să vedem dacă puteți să suportați să lucrați afară câteva ore și să stați afară, pe vânt și ploaie." De fapt, fiecare datorie implică unele greutăți. Munca fizică

implică dificultăți fizice, iar munca mentală implică dificultăți psihice; fiecare are dificultățile sale. Totul este mai ușor de spus decât de făcut. Când oamenii se angajează cu adevărat într-o sarcină, important este, într-o privință, caracterul lor și, într-o altă privință, dacă iubesc sau nu adevărul. Haideți să vorbim mai întâi despre caracter. Dacă o persoană are un caracter bun, ea vede latura pozitivă în tot și poate să accepte și să înțeleagă lucrurile dintr-o perspectivă pozitivă și bazându-se pe adevăr; adică inima, caracterul și spiritul său sunt verticale; aceasta din perspectiva caracterului. În continuare, să discutăm despre alt aspect: dacă cineva iubește sau nu adevărul. A iubi adevărul se referă la a putea accepta adevărul, cu alte cuvinte, indiferent dacă înțelegi sau nu cuvintele lui Dumnezeu și indiferent dacă înțelegi sau nu intenția lui Dumnezeu, indiferent dacă viziunea, părerea și perspectiva ta despre slujbă, despre datoria pe care trebuie să o îndeplinești, sunt în conformitate cu adevărul, ești totuși capabil să o accepți de la Dumnezeu; dacă ești supus și sincer, atunci acest lucru este suficient, te califică să-ți îndeplinești datoria și reprezintă cerința minimă. Dacă ești supus și sincer, atunci, când îndeplinești o sarcină, nu vei fi superficial și nu vei lenevi în mod înșelător, ci îți vei pune toată inima și toată puterea în aceasta. Dacă starea lăuntrică a unei persoane este greșită și negativitatea apare în acea persoană, ea își pierde elanul și vrea să fie superficială; știe foarte bine în inima sa că starea ei nu este corectă și totuși nu încearcă să rezolve acest lucru prin căutarea adevărului. Oamenii de acest fel nu au iubire față de adevăr și sunt doar puțin dispuși să-și îndeplinească datoria; nu sunt înclinați să depună vreun efort sau să îndure greutăți și încearcă mereu să se relaxeze în mod înșelător. De fapt, Dumnezeu a scrutat deja toate acestea; așadar, de ce nu acordă atenție acestor oameni? Dumnezeu așteaptă doar ca aleșii Săi să se trezească, să îi discearnă și să îi dea în vileag pe acei oameni și să-i elimine. Totuși, astfel de oameni tot gândesc în sinea lor: „Uite ce isteț sunt. Mâncăm aceeași mâncare, dar după muncă voi sunteți complet epuizați și eu nu sunt obosit deloc. Eu sunt cel inteligent. Nu lucrez chiar atât de mult; oricine muncește din greu este un idiot.” Este corect să privească oamenii cinstiți în acest fel? Nu. De fapt, oamenii care trudesc când își îndeplinesc datoria practică adevărul și Îl mulțumesc pe Dumnezeu, așa că sunt cei mai deștepți oameni dintre toți. Ce îi face să fie deștepți? Ei spun: „Nu fac nimic din ceea ce Dumnezeu nu îmi cere să fac și fac tot ce îmi cere El. Fac orice îmi cere El, îmi pun inima și toată energia în acel lucru și nu fac deloc lucrurile de formă. Nu fac asta pentru vreo persoană, o fac pentru Dumnezeu. Dumnezeu mă iubește atât de mult; ar trebui să fac asta pentru a-L mulțumi.” Aceasta este starea de spirit corectă. Drept rezultat, atunci când biserica înlătură oameni, toți cei care sunt vicleni în îndeplinirea datoriei lor vor fi eliminați, în timp ce oamenii cinstiți care acceptă scrutarea lui Dumnezeu vor rămâne. Stările acelor oameni cinstiți se îmbunătățesc, iar ei sunt protejați de Dumnezeu în tot ceea ce se abate asupra lor. Și ce le câștigă această protecție? Faptul că, în inimile lor, sunt sinceri. Nu se tem de greutăți sau de epuizare atunci când își fac datoria și nu sunt pretențioși cu nimic din ceea ce li se oferă; nu întreabă de ce, fac pur și simplu ce li se spune, se

supun, fără a face vreo investigație sau analiză sau a lua în considerare orice altceva. Nu fac calcule și sunt capabili de ascultare în toate lucrurile. Starea lor lăuntrică este întotdeauna foarte normală. Atunci când se confruntă cu pericolul, Dumnezeu îi protejează, când boala sau pacostea se abate asupra lor, Dumnezeu îi protejează și atunci, iar în viitor se vor bucura doar de binecuvântări. Unii oameni pur și simplu nu pot vedea această chestiune așa cum este de fapt. Când văd oameni cinstiți care înfruntă de bunăvoie greutăți și epuizare în îndeplinirea datoriei lor, ei cred că acești oameni cinstiți sunt nesăbuiți. Spuneți-Mi, este aceasta nesăbuință? Aceasta este sinceritate, aceasta este credință adevărată. Fără credință adevărată, există multe lucruri pe care omul nu poate să le înțeleagă sau să le explice cu adevărat. Doar cei care înțeleg adevărul, cei care trăiesc întotdeauna înaintea lui Dumnezeu și au asocieri normale cu El și cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu și se tem cu adevărat de El știu cel mai clar în inimile lor ce se întâmplă cu adevărat. De ce știu ei, în timp ce alții nu știu? Acest lucru se datorează faptului că ei dobândesc experiență prin practicarea adevărului și prin faptul că sunt oameni cinstiți. Această experiență nu poate fi dată de nicio persoană și nici nu poate fi furată sau luată de nimeni. Nu este aceasta o binecuvântare? O astfel de binecuvântare nu poate fi obținută de oamenii de rând. Și de ce este așa? Pentru că oamenii sunt prea înșelători și ticăloși; sunt lipsiți de onestitate, sunt incapabili să fie cinstiți și le lipsesc inimile sincere, astfel încât ceea ce primesc este limitat. Cât despre antihriști, este și mai puțin necesar să îi menționăm. Pe baza atitudinii lor față de diverse chestiuni, precum și a naturii-esențe pe care o au și, mai ales, pe baza atitudinii lor față de Hristos, oameni precum antihriștii nu vor primi niciodată această binecuvântare. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că inimile lor sunt prea ticăloase și viclene! Ei tratează oamenii diferit în funcție de persoană, își schimbă culorile ca un cameleon, iar gândurile lor sunt mereu în mișcare, fără să dea vrabia din mână pe cioara de pe gard, nefiind sinceri față de Dumnezeu, neavând supunere față de El și făcând doar tranzacții cu El. Care este consecința unor astfel de atitudini și a unei asemenea esențe? Este că, în orice problemă, ei sunt incapabili să vadă dincolo de esența diferitelor persoane și situații sau să o înțeleagă, precum și adevărurile implicate în aceste situații. Cuvintele lui Dumnezeu sunt expuse în fața lor, iar ei sunt educați, știu să citească și să analizeze, au intelect și știu să scruteze, așadar de ce nu pot să înțeleagă? Nu contează cât de bătrâni ajung să fie, chiar dacă ajung până la 80 de ani, tot nu vor înțelege. De ce nu vor înțelege? Cel mai important motiv este că au fost legați la ochi. Unii oameni spun: „Dar nu am văzut cum li s-au acoperit ochii.” Inimile lor sunt cele care au fost acoperite. Ce înseamnă să fie acoperite? Înseamnă că inimile lor sunt neiluminate; sunt perpetuu învăluite. În trecut se spunea că „inima oamenilor este cerată grosier”. Așadar, cine a îngroșat inimile antihriștilor cu ceară? În realitate, Dumnezeu este cel care nu i-a luminat. El nu intenționează să îi desăvârșească sau să îi mântuiască. El intervine doar la momentul potrivit, în momente critice, importante, pentru a-i reține puțin și pentru a preveni ca interesele casei lui Dumnezeu să fie lezate. Însă, de cele mai multe ori, când

vine vorba de chestiuni legate de cuvintele lui Dumnezeu, de adevăr, de supunerea față de El, de cunoașterea de sine și de cunoașterea Lui, El nu îi luminează niciodată. Unii ar putea spune: „Nu este corect. Cum poți spune că El nu îi luminează? Unii dintre cei care au fost caracterizați drept antihriști sunt foarte inteligenți. După ce au ascultat o predică, dacă tu ai vorbit timp de trei ore, ei pot vorbi timp de șase. Nu este asta luminare?” Nu contează câte ore pot vorbi, chiar dacă sunt 30, reprezintă doar o grămadă de cuvinte și doctrine. Puteau fariseii și cărturarii să vorbească mai bine decât acești oameni? Fiecare dintre ei era expert în predici și fiecare dintre ei vorbea elocvent, dar la ce bun? Când Dumnezeu a sosit, ei tot I s-au împotrivit și L-au condamnat. Ce le-a adus acest lucru? Le-a adus distrugere, pierzanie și un mare dezastru. Din exterior, toată lumea din casa lui Dumnezeu pare să își facă datoria, fiecare persoană având trei mese pe zi, îndeplinindu-și îndatoririle în timpul zilei și odihnindu-se noaptea. Cu toate acestea, după mai mulți ani, diferențele dintre diferitele tipuri de oameni devin semnificative, iar rezultatele diferitelor tipuri de oameni sunt dezvăluite și se disting. Unii oameni proclamă verbal că ei cred în Dumnezeu, dar nu urmează calea cea dreaptă, grăbindu-se spre iad. Alții iubesc adevărul și luptă continuu pentru el, astfel că intră treptat în adevărul-realitate. Unii își doresc mereu să trăiască o viață confortabilă și devin din ce în ce mai vicleni în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au, iar în cele din urmă sunt eliminați. Unii pot să accepte adevărul, să devină din ce în ce mai cinstiți în inimile lor și să experimenteze o schimbare în viața-fire a lor, devenind iubiți atât de Dumnezeu, cât și de oameni. Unii se concentrează mereu asupra predicării cuvintelor și doctrinelor și, după toate predicile lor, sunt respinși de Dumnezeu și, astfel, sunt ruinați. Unora le lipsește înțelegerea spirituală și, cu cât ascultă mai multe predici, cu atât devin mai confuzi, mai puțin interesați de adevăr și mai puțin supuși, dorindu-și să acționeze în mod voit și capricios, căutând mereu să-și satisfacă propriile dorințe și vizând faima, câștigul și statutul; acest lucru este periculos. Unii oameni Îl urmează pe Dumnezeu timp de mai mulți ani și, după ce mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și experimentează multe lucruri, ajung să înțeleagă multe adevăruri, au din ce în ce mai multă credință în Dumnezeu și Îi câștigă aprobarea. Toți acești oameni cred în Dumnezeu, trăiesc o viață bisericească și își îndeplinesc îndatoririle, așa că de ce, după opt sau zece ani, rezultatele lor sunt diferite, fiecare în funcție de felul său? Ce ilustrează acest lucru? Nu există diferențe în natura-esență a oamenilor? (Ba da.)

Iată o altă chestiune pe care să o ascultați și, având în vedere manifestările antihriștilor despre care am discutat, să vă gândiți în ce categorie a acestora se încadrează. În unele biserici, există în mod clar oameni răi care acționează tiranic și irațional. Ei nu pot face nicio lucrare concretă, dar vor mereu să dețină puterea. În orice lucrare pe care o întreprind, creează tulburări și distrugere și nu aderă la principii, iar în orice lucru pe care îl fac, nu vor niciodată să plătească prețul, dar vor întotdeauna ca ceilalți să îi asculte. Pe scurt, atât timp cât o astfel de persoană se află într-o biserică, mulți alții vor fi tulburați de aceasta, iar lucrarea casei lui Dumnezeu și ordinea bisericii vor fi afectate și

discreditate. Deși astfel de persoane nu au săvârșit acte evidente de mare rău sau nu i-au rănit pe frați și surori, atunci când te uiți la umanitatea lor, la esența lor, la punctele lor de vedere despre diferite chestiuni, precum și la atitudinea lor față de frați și surori, față de lucrarea casei lui Dumnezeu și față de propriile îndatoriri, acestea se situează pur și simplu în rândul celor răi. Cum ar trebui să tratez o astfel de persoană dacă o întâlnesc înainte ca frații și surorile să fi observat? Ar trebui să aștept până când comite o greșeală gravă sau provoacă un mare dezastru pentru a o îndepărta, trimițând-o departe atunci când „face mare vâlvă”? Este necesar acest lucru? (Nu.) Atunci, ce ar trebui să fac? Cel puțin, ar trebui să o eliberez din funcție. Apoi, ar trebui să o izolez sau să o îndepărtez, împiedicând-o să își facă datoria pentru a nu îi afecta pe ceilalți. În lucrarea vitală a casei lui Dumnezeu, prezența unor astfel de oameni răi nu este permisă; este corect acest principiu? Dacă nu au fost dezvăluiți, atunci așa să fie, dar, odată ce sunt dezvăluiți, văzuți clar și caracterizați ca fiind oameni răi, este corect să îi înlăturăm? (Da.) Unii oameni ar putea spune: „Acest lucru nu va funcționa. Tu i-ai văzut așa cum sunt de fapt, dar alții, nu. Înlăturarea lor îi va afecta pe ceilalți. Dacă îi înlături doar pentru că tu i-ai văzut așa cum sunt de fapt, nu va însemna că iei decizia singur? Chiar înseamnă acest lucru că lași adevărul să dețină puterea? Ar trebui să ne adunăm și să avem părtășie cu frații și surorile, să disecăm cu ei, să facem lucrare ideologică despre ei, să colectăm materiale și să obținem aprobarea tuturor înainte de a continua. Trebuie să urmezi procedurile, iar dacă nu o faci, nu încalci tu rânduielile de lucru ale bisericii? Nu ar fi acest lucru greșit? În primul rând, tu însuți ar trebui să respecți rânduielile de lucru ale bisericii; nu le poți sabota. În plus, nu din considerație pentru frați și surori se face totul, indiferent despre ce este vorba? Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să îi faci pe toți frații și surorile pe deplin conștienți de acest lucru și să le clarifici acest aspect al adevărului. Nu îi poți lăsa confuzi; trebuie să le permiți tuturor fraților și surorilor să discearnă.” Dacă aceste proceduri nu sunt respectate și Eu spun să îndepărtăm pe cineva, voi cum ați proceda? Ați fi dezorientați, nu-i așa? Faptul că v-ați trezi blocați dovedește că astfel de puncte de vedere există în rândul vostru. Ceea ce spun Eu s-a întâmplat. Într-un cadru de lucru vital, a existat un diavol cu o umanitate rea, care, în timp ce își făcea datoria, lenevea în mod înșelător, încercând să evite greutățile și epuizarea. El perturba și tulbura lucrarea bisericii la fiecare pas, iar când era emondat, devenea indisciplinat, respingând cu desăvârșire adevărul. Voia mereu să dețină o funcție și să ia deciziile, dându-le totodată ordine celorlalți, și nu ținea niciodată cont de interesele bisericii și nici nu respecta principiile, acționând doar pe baza preferințelor sale. În perioada în care a fost responsabil de lucrare, a ignorat mai multe lucruri pe care i-am spus să le facă, tratând cuvintele Mele de parcă ar fi fost doar vânt în urechile lui. Pe lângă faptul că nu și-a îndeplinit sarcinile, a provocat tulburări. Biserica este un spațiu de lucru important pentru îndeplinirea îndatoririlor; dacă el a crezut că nu a venit ca să-și facă datoria, ci ca să trăiască într-un confort princiar sau să se bucure de o pensionare timpurie, atunci s-a înșelat. Casa lui Dumnezeu nu este nici instituție de asistență socială, nici adăpost. Astfel de scursuri ca

acest om nu sunt bune de nimic oriunde ar merge; nu sunt niciodată loiali în niciuna dintre îndatoririle lor, fiind întotdeauna superficiali și pur și simplu în derivă, fără nicio țintă. Așadar, am spus să îl îndepărtăm imediat. Ar fi fost acest lucru ușor de pus în practică? (Da.) Cu toate acestea, pentru un anumit tip de persoană, chiar și o chestiune atât de simplă este greu de implementat. La trei luni după ce am vorbit, această persoană rea a fost în cele din urmă alungată cu forța. Care a fost motivul pentru asta? După ce am dat porunca de a-l îndepărta pe acest om, conducătorul acelei biserici a început să „implementeze" sarcina. În ce fel a implementat-o? A convocat o adunare pentru ca toată lumea să voteze cu privire la decizie. După multe discuții, majoritatea au fost, în cele din urmă, de acord să îl îndepărteze, dar a existat un vot împotrivă, așa că problema a fost pusă în așteptare. Acest conducător a spus că trebuie să lucreze cu persoana care nu a fost de acord, să discute cu ea și să îi ceară acordul. Între timp, am întrebat de două ori dacă omul a fost îndepărtat, iar conducătorul a răspuns că nu, că ei încă mai adunau și rezumau materiale. Pe la spatele Meu, au spus, de asemenea: „Atât timp cât o persoană nu este de acord, nu îl putem îndepărta." Ceea ce a vrut să spună era că nu dorea să îl îndepărteze pe acest om, așa că a găsit acest motiv absurd. În realitate, îi păcălea pe ceilalți; se temea să nu îl jignească pe acest om și nu îndrăznea să îl îndepărteze. În cele din urmă, a venit un ultimatum de la Cel de mai sus: „Acest om trebuie să fie îndepărtat. Dacă nu pleacă el, atunci trebuie să pleci tu. Unul dintre voi trebuie să plece; voi alegeți!" Când a auzit acest lucru, s-a gândit: „Nu pot pleca; nu m-am bucurat destul de mult de funcția mea!" Abia atunci l-a alungat pe acest diavol. Spuneți-Mi, de ce l-a protejat acest conducător pe diavol? Nu este aceasta abordarea unui antihrist? Acesta este întocmai comportamentul unui antihrist.

Unii oameni își proclamă în mod constant credința în Dumnezeu, dar, atunci când li se întâmplă ceva, ei caută părerea fiecărui frate și a fiecărei surori, fără să caute niciodată părerea lui Hristos. Ei nu se interesează despre ce spune Hristos, care este concluzia Sa, de ce vrea să facă acest lucru sau despre modul în care oamenii ar trebui să se supună. Au căutat opinia fiecărui frate și a fiecărei surori și sunt capabili să respecte toate opiniile și gândurile acestora, dar nu acceptă nici măcar o singură propoziție spusă de Hristos, demonstrând că nu au intenția de a se supune. Care este natura acestui lucru? Nu sunt ei antihriști? (Ba da.) Ce se întâmplă în această situație? De ce nu implementează această chestiune? De ce le este atât de greu să o pună în aplicare? Există un motiv pentru aceasta. Ei se gândesc: „Hristos are adevărul și esența lui dumnezeu, însă acestea reprezintă doar discuții oficiale, doar doctrine și sloganuri. Când vine vorba de chestiunile reale, nu poți deloc să vezi pe nimeni așa cum este de fapt. Cuvintele tale sunt rostite doar pentru ca noi să le auzim, sunt tipărite în cărți și nu au absolut nimic de-a face cu abilitățile tale reale. Prin urmare, dacă tu caracterizezi pe cineva drept o persoană rea sau un antihrist, acest lucru s-ar putea să nu fie corect. Cum de eu n-am observat că acel om este rău sau un antihrist? De ce nu înțeleg această chestiune?" Nu așa gândesc ei? Ei cred: „L-ai întâlnit doar de două ori pe acest om, l-ai

văzut spunând câteva cuvinte și făcând un singur lucru, iar tu spui că este rău. Frații și surorile nu cred că este; tu cum poți să crezi asta? De ce ar avea atât de multă greutate cuvintele tale? Nu am văzut nicio faptă rea din partea acestui om și nici nu știu ce lucruri rele a făcut, așa că nu pot spune «Amin!» la ceea ce spui tu. Am noțiuni și rezerve cu privire la ceea ce faci. Însă, deși am noțiuni, nu le pot exprima direct, așa că trebuie să recurg la metode indirecte: îi voi lăsa pe frați și surori să decidă această chestiune prin vot. Dacă frații și surorile nu sunt de acord, atunci nu mai e nimic de făcut; chiar poți să îi emondezi și pe toți aceștia? În plus, ai interacționat doar de câteva ori cu acest om și apoi îl caracterizezi ca fiind rău. De ce nu-i dai măcar o mică șansă? Uite cât de toleranți și iubitori sunt frații și surorile! Nu pot să fiu eu personajul negativ; și eu trebuie să fiu iubitor și să le acord oamenilor șanse, nu ca tine, care dai verdictul atât de repede asupra oamenilor. Nu este simplu să îndepărtezi pe cineva; ce se întâmplă dacă acea persoană devine slabă după aceea? Hristos ar trebui să-i protejeze pe frați și surori atunci când se confruntă cu probleme. Ar trebui să tolereze orice nesăbuință, răzvrătire sau ignoranță din partea fraților și surorilor și să nu fie atât de decisiv și neiubitor. Nu se presupune că dumnezeu ar trebui să fie extrem de milostiv? Unde a dispărut această milă? Să caracterizezi pe oricine nu-ți place ca fiind rău și să vrei să-l îndepărtezi nu corespunde deloc regulilor!” Acestea sunt noțiuni, nu-i așa? (Da.) Când Hristos face un lucru sau ia o decizie, dacă ei nu sunt de acord cu aceasta, devine dificil de pus în aplicare. Ei trag de timp, folosind diverse scuze și metode pentru a se opune; pur și simplu refuză să pună în aplicare acel lucru sau să se supună. Intenția lor este următoarea: „Dacă nu implementez acest lucru, atunci sarcina ta nu va fi îndeplinită!” Îți spun Eu: dacă nu pui în aplicare acest lucru, atunci voi găsi pe cineva care poate să fie conducător, iar tu te poți întoarce de unde ai venit! Nu ar trebui ca această chestiune să fie gestionată astfel? (Ba da.) I-am expediat așa pur și simplu, direct și eficient; nu a fost nevoie să Mă consult cu nimeni.

Unii oameni nu înțeleg niciodată adevărul și au mereu îndoieli cu privire la cuvintele lui Dumnezeu. Ei spun: „Faptul că adevărul deține puterea este același lucru cu faptul că hristos deține puterea? Cuvintele lui hristos nu sunt neapărat întotdeauna corecte, deoarece el are înfățișare umană.” Ei nu pot să accepte ca Hristos să dețină puterea. Dacă ar fi fost Duhul lui Dumnezeu cel care deține puterea, ei nu ar fi avut nicio noțiune. Care este problema aici? Astfel de oameni nu au nici cea mai mică îndoială cu privire la Dumnezeul din ceruri, dar se îndoiesc mereu de Dumnezeu întrupat. Hristos a exprimat atât de mult adevăr, și totuși ei nu-L recunosc ca fiind Dumnezeu întrupat. Prin urmare, pot ei să recunoască faptul că Hristos este adevărul, calea și viața? Este greu de spus. Chiar dacă astfel de oameni Îl urmează pe Hristos, pot ei să dea mărturie pentru El? Sunt compatibili cu Hristos? Nu există niciun răspuns definitiv la aceste întrebări. De asemenea, nu este sigur dacă astfel de oameni pot să urmeze calea până la capăt. Unii oameni conștientizează pe deplin în inimile lor că, în casa lui Dumnezeu, adevărul deține puterea. Dar cum înțeleg ei faptul că adevărul deține puterea? Ei cred că, indiferent ce

lucrare se face, atât timp cât este legată de casa lui Dumnezeu, toată lumea ar trebui să discute și să decidă împreună. Atât timp cât se ajunge la un consens, indiferent de rezultat, acesta ar trebui să fie pus în aplicare. În opinia lor, acest lucru înseamnă ca adevărul să dețină puterea. Este acest punct de vedere corect? Aceasta este o concepție foarte eronată; este cea mai absurdă și ridicolă afirmație. De unde vine adevărul? Este exprimat de Hristos. Numai Hristos este adevărul, în timp ce omenirea coruptă nu deține niciun adevăr, așadar cum pot oamenii să producă adevărul prin deliberare? Dacă oamenii ar putea produce adevărul prin deliberare, asta ar însemna că omenirea coruptă deține adevărul. Nu este acesta cel mai absurd lucru? Prin urmare, faptul că adevărul are putere înseamnă că Hristos are putere și cuvintele lui Dumnezeu au putere, nu că toată lumea are putere sau un cuvânt de spus. Este corect să ne adunăm pentru a avea părtășie despre adevăr și cuvintele lui Dumnezeu; aceasta este viața bisericească. Dar care este efectul practicării în acest mod? Este de a le permite tuturor să înțeleagă adevărul și să afle cuvintele lui Dumnezeu, de a face în așa fel încât fiecare să fie capabil să se supună cuvintelor lui Dumnezeu și să lucreze în conformitate cu acestea. Oamenii se adună pentru a avea părtășie despre adevăr tocmai pentru că nu îl înțeleg. Dacă ar înțelege adevărul, s-ar putea supune direct lui Hristos și cuvintelor lui Dumnezeu; aceasta ar fi o supunere autentică. Dacă într-o zi aleșii lui Dumnezeu vor înțelege cu toții adevărul, dacă toți se vor putea supune în mod direct lui Hristos, Îl vor preamări și vor da mărturie pentru El, aceasta va însemna că aleșii lui Dumnezeu au fost desăvârșiți. Ba chiar mai mult, acest lucru va da mărturie că în casa lui Dumnezeu domnește adevărul, Hristos. Numai astfel de fapte și mărturii vor dovedi că Dumnezeu a domnit ca rege pe pământ și că Împărăția lui Hristos a apărut. Însă cum înțeleg unii antihriști și conducători falși faptul că adevărul deține puterea? În concepția lor, faptul că adevărul deține puterea înseamnă că frații și surorile dețin puterea. Indiferent de lucrarea pe care o fac, dacă pot să o înțeleagă temeinic, o fac conform propriei voințe; dacă nu pot, au părtășie cu câțiva oameni și lasă grupul să decidă. Poate dovedi acest lucru că adevărul este practicat? Decizia grupului se aliniază neapărat cu intențiile lui Dumnezeu? Poate o astfel de practică să facă astfel încât adevărul să dețină puterea? Poate aceasta să ateste că Hristos deține puterea în casa lui Dumnezeu? Ei consideră că a le permite fraților și surorilor să își exprime opiniile, să își discute punctele de vedere și, în cele din urmă, să ajungă la un consens și să ia decizii reprezintă o dovadă că adevărul deține puterea, implicând faptul că frații și surorile sunt purtătorii de cuvânt ai adevărului, sinonimi cu adevărul însuși. Este corect să înțelegem acest lucru astfel? În mod clar, nu este, dar unii antihriști și falși conducători acționează într-adevăr în acest fel și îl pun în aplicare ca atare. Ei cred că, procedând astfel, practică democrația, că iau o decizie democratică și că ar trebui să procedeze în acest fel, indiferent dacă acest lucru se aliniază sau nu cu adevărul. Care este esența acestui mod de a acționa? Chestiunile decise în mod democratic se aliniază automat cu adevărul? Îl reprezintă ele automat pe Dumnezeu? Dacă democrația ar fi adevărul, nu ar fi nevoie ca Dumnezeu să exprime

adevărul; nu ar fi suficient să lăsăm pur și simplu democrația să domnească? Indiferent de modul în care omenirea coruptă practică democrația, aceasta nu poate produce adevărul prin practicarea democrației. Adevărul vine de la Dumnezeu, din exprimările lui Hristos. Oricât de mult s-ar alinia o metodă umană la ideile sau gusturile oamenilor, nu poate reprezenta adevărul. Acesta este un fapt. Esența abordărilor falșilor conducători și ale antihriștilor este, sub pretextul că adevărul deține puterea, de a-L marginaliza complet pe Hristos, de a-L înlocui pe Hristos cu democrația și de a înlocui domnia lui Hristos cu metoda părtășiei comune și a guvernării democratice. Sunt natura și consecințele acestui lucru ușor de perceput? Oamenii perspicace ar trebui să fie capabili să le vadă. Falșii conducători și antihriștii nu sunt cei care I se supun lui Hristos, ci aceia care Îl neagă și Îl sfidează. Indiferent despre ce are părtășie Hristos în biserică, chiar dacă ascultă și înțeleg, oamenii tratează acest lucru ca pe o simplă adiere de vânt pe lângă urechile lor și nu sunt dispuși să îl pună în aplicare. În schimb, ei acordă atenție la ceea ce spun falșii conducători și antihriștii; în cele din urmă, cuvintele lor sunt cele care contează. De deciziile acestor falși conducători și antihriști depinde dacă oamenii pot să practice conform cuvintelor lui Hristos, iar majoritatea oamenilor tind să îi urmeze. Antihriștii aplică o supraveghere strictă asupra lucrării bisericii, permițându-și doar lor să ia decizii și nepermițându-I lui Dumnezeu să aibă un cuvânt de spus sau să dețină puterea. Ei se gândesc: „Hristos este aici doar pentru a inspecta lucrarea. Poți să-ți spui partea și să rânduiești lucrarea, dar modul în care aceasta este pusă în aplicare depinde de noi. Nu te amesteca în lucrarea noastră.” Nu asta fac antihriștii? Ei spun mereu „toți frații și surorile au avut părtășie” sau „toți frații și surorile au ajuns la un consens”; oare cei care spun astfel de lucruri chiar înțeleg adevărul? Cine sunt frații și surorile? Nu sunt ei doar un grup de oameni profund corupți de Satana? Cât adevăr înțeleg ei, cât din adevărul-realitate dețin ei? Îl pot ei reprezenta pe Hristos? Sunt ei întruchiparea adevărului? Pot fi ei purtătorii de cuvânt ai adevărului? Au vreo relație cu adevărul? (Nu.) Din moment ce nu există nicio relație, de ce aceia care spun astfel de lucruri îi consideră întotdeauna pe frați și surori ca fiind supremi? De ce nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu dau mărturie pentru El? De ce nu vorbesc și nu acționează în conformitate cu adevărul? Nu sunt absurzi cei care vorbesc în acest fel? După ce au citit cuvintele lui Dumnezeu și au ascultat predici atâția ani, ei nu înțeleg niciun adevăr și nu pot să vadă ce sunt adevărații frați și surori. Nu sunt ei orbi? Acum, au fost cu toții sortați după felul lor; mulți și-au dezvăluit adevăratul caracter, sunt toți de teapa Satanei, sunt pur și simplu fiare. Nu puteți vedea clar acest lucru? Voi nu dețineți deloc adevărul! Unii oameni nu sunt dispuși să Mă asculte cum îi disec pe antihriști. Ei spun: „O, nu vorbi mereu despre un lucru atât de banal precum antihriștii; este jenant. De ce îi diseci mereu pe antihriști?” Oare ar fi bine să nu îi disecăm? Ei trebuie să fie disecați în acest fel pentru a-i învăța pe oameni să discearnă. Altfel, odată ce apar antihriștii, ei vor emite multe erezii și falsități, vor induce în eroare mulți oameni și chiar vor controla biserica și își vor întemeia propria împărăție independentă. Vedeți clar cât de grave sunt consecințele acestei

chestiuni? Chiar acum, am avut părtășie despre ce înseamnă ca adevărul să dețină puterea. Prin intermediul părtășiei, oamenii au văzut metodele absurde și opiniile ridicole ale antihriștilor. Antihriștii își doresc mereu să dețină ei puterea și nu vor ca Hristos să dețină puterea, așa că transformă domnia adevărului într-o formă democratică, susținând că toți cei care se întâlnesc pentru a discuta despre anumite chestiuni reprezintă adevărul care deține puterea. Nu cumva este vorba de șiretlicul Satanei în acest lucru? Este adevărul ceva la care toată lumea poate să ajungă prin deliberare? Adevărul este exprimat de Dumnezeu și provine de la Dumnezeu. De ce nu puteți să practicați direct cuvintele lui Dumnezeu, să vă supuneți direct lui Dumnezeu și să vă supuneți direct rânduielilor lui Dumnezeu? De ce trebuie ca poruncile lui Hristos să fie determinate prin deliberarea tuturor? Nu este acesta complotul Satanei? Antihriștii emit deseori un set de teorii pentru a-i induce în eroare pe oameni și, indiferent de sarcina de lucru pe care o pun în aplicare, ei au ultimul cuvânt, încălcând în totalitate adevărurile-principii. Privind din perspectiva manifestărilor antihriștilor, care este, mai exact, firea lor? Sunt ei oameni care iubesc lucrurile pozitive și adevărul? Au ei o supunere adevărată față de Dumnezeu? (Nu.) Esența lor este de a fi scârbiți de adevăr și de a-l urî. Mai mult, sunt atât de aroganți, încât își pierd orice rațiune, lipsindu-le chiar conștiința și rațiunea de bază pe care oamenii ar trebui să le aibă. Astfel de oameni nu sunt vrednici să fie numiți umani. Nu se poate spune despre ei decât că sunt cei din șleahta Satanei; sunt diavoli. Oricine nu acceptă câtuși de puțin adevărul este un diavol; acest lucru este dincolo de orice îndoială.

De asemenea, există unii oameni care adoptă o atitudine nici umilă, nici arogantă față de cuvintele lui Hristos. Ei nici nu exprimă o acceptare completă, nici nu se opun. Atunci când Hristos vorbește, are părtășie despre adevăr, discerne un individ sau atribuie o sarcină de lucru, la suprafață, ei par să asculte și să ia notițe, dând dovadă de seriozitate și cooperare. Ei iau notițe meticuloase despre orice, făcând diverse însemnări, părând a fi foarte interesați de adevăr și a prețui foarte mult ceea ce spune Hristos, de parcă ar iubi în mod deosebit adevărul și l-ar fi neclintit de credincioși lui Hristos. Dar oare atitudinea acestor oameni față de adevăr, firea și esența lor pot să fie văzute din astfel de fenomene superficiale? Nu se pot vedea. La exterior, astfel de oameni par să ia notițe și să asculte, dar ce gândesc cu adevărat în inimile lor? Când se uită la ceea ce au notat, se gândesc: „Ce sunt toate acestea? Niciun rând util, nimic care să pară înălțător sau aliniat cu adevărul, nimic care să mi se pară logic. Aș putea la fel de bine să le rup!” Nu este acesta un tip de obrăznicie? Am văzut mulți oameni dând din cap și afișând diverse expresii faciale în timp ce ascultau predici, luând și notițe în același timp, dar ulterior nu le iau deloc în serios. Nu își amintesc ce ar trebui să pună în aplicare, nici nu păstrează acel lucru în inima lor sau nu acționează în consecință. În ceea ce privește punerea în practică a ceea ce ar trebui, acest lucru este și mai puțin probabil să se întâmple. Ceea ce ar trebui să implementeze este legat de lucrarea casei lui Dumnezeu și de datoria lor, iar ceea ce ar trebui pătruns de ei ține de intrarea personală. Ei nu pun în aplicare ceea ce ar trebui și cu atât mai puțin își iau în serios intrarea personală. Ei spun: „S-a zis că

fiecare propoziție rostită și exprimată de hristos este adevărul, este ceea ce ar trebui pătruns de oameni, că toate sunt adevărul, calea și viața, dar eu nu văd niciun adevăr sau cale în ceea ce notez de fiecare dată, și nici nu simt că este viață. Prin urmare, cum ar putea fi îndeplinită afirmația potrivit căreia hristos are esența lui dumnezeu? Cum ar putea fi realizată? Cum ar putea să se potrivească cu ceea ce văd eu? Nu se potrivește cu ușurință." Unii oameni spun: „Dacă aceasta este atitudinea lor după ce au ascultat, atunci de ce au mai luat notițe? Păreau să aibă o atitudine adecvată, serioasă și responsabilă; ce se întâmplă?" Există un singur motiv. Dacă cineva care nu iubește adevărul și este extrem de scârbit de acesta poate să pară deosebit de serios și atent atunci când Hristos vorbește, singura sa intenție nu este nimic altceva decât să parcurgă fără tragere de inimă formalitățile, nu o acceptare autentică. De fiecare dată când citesc cuvintele lui Dumnezeu sau intră în contact cu Hristos și conversează cu El, ceea ce percep ei nu este așa-numita măreție, caracterul de nepătruns sau minunea lui Dumnezeu, ci caracterul practic al lui Dumnezeu, normalitatea și lipsa Lui de însemnătate. Prin urmare, din punctul lor de vedere și din poziția lor, le este imposibil să asocieze cuvintele acestei persoane de rând cu adevărul, calea sau viața. Oricum ar privi-o pe această persoană, ei văd doar un om; nu pot să Îl considere Dumnezeu sau Hristos. Prin urmare, nu pot privi sub nicio formă aceste cuvinte extrem de obișnuite ca fiind adevărul pe care să îl observe, să îl pună în practică și să îl folosească drept ghid pentru a trăi, scop pentru existență și așa mai departe; li se pare chinuitor. Ei spun: „Cum se face că eu nu pot vedea niciun adevăr în aceste cuvinte obișnuite? Cum puteți voi toți să-l vedeți? Nu sunt doar cuvinte obișnuite? Ele reprezintă un limbaj omenesc, un text omenesc, o gramatică omenească, folosind chiar și unele fraze și vocabular omenesc și disecând unele proverbe și aspecte ale culturii omenești. Cum pot aceste cuvinte să conțină adevărul? De ce nu-l pot vedea? Din moment ce voi toți spuneți că acesta este adevărul, atunci mă voi lua după voi și îi voi imita pe toți ceilalți ca un papagal; voi lua notițe pentru că asta fac toți ceilalți, dar, în timp ce voi toți îl considerați adevărul, eu cu siguranță nu o voi face. «Adevăr» este un cuvânt atât de sacru, trebuie să fie ceva extrem de înălțător! Când vine vorba de adevăr, acesta îl implică pe dumnezeu, iar când îl implică pe dumnezeu, nu poate fi atât de obișnuit, atât de neînsemnat, atât de comun. Așadar, oricât de mult aș scruta și analiza, nu pot găsi nicio urmă de dumnezeu în el. Dacă nu există nicio urmă de dumnezeu în el, cum ne poate mântui? Este imposibil. În cazul în care cuvintele sale nu ne pot mântui sau nu ne pot aduce beneficii, de ce ar trebui să-l urmăm? De ce ar trebui să punem în aplicare cuvintele sale? De ce ar trebui să trăim după cuvintele lui?" Acum și-au arătat adevărata față de antihriști, nu-i așa? De la început până la final, atitudinea lor față de întruparea lui Dumnezeu este una de scrutare. Nu există nici acceptare, nici supunere în modul în care ei tratează cuvintele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin le practică sau le experimentează. În schimb, tratează cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine de împotrivire, opoziție și respingere. Ei iau cu reticență câteva notițe atunci când Hristos conversează cu oamenii, dar, în adâncul

sufletului, nu acceptă nimic din cele spuse. După ce interacționează cu Hristos, unii oameni spun: „Să vorbești și să ai părtășie cu Dumnezeu față în față este cu adevărat plăcut.” Antihristul spune: „Voi încerca și eu. Voi vorbi față în față cu hristos și voi vedea cum sunt cu adevărat expresiile faciale, acțiunile și discursul lui hristos atunci când vorbește cu oamenii. Voi vedea ce poate dobândi sau descoperi cineva din asta, dacă este benefic pentru oameni să pună o bază și să-și afirme credința în el ca fiind adevăratul dumnezeu.” Cu o astfel de atitudine față de Hristos și cuvintele Sale, pot ei să aibă vreo practicare sau implementare reală? Nu, nu pot. Ei nu sunt decât niște spectatori veniți să vadă agitația, nu sunt nicidecum aici pentru a căuta adevărul. Credeți că atitudinea cu care Îl tratează acești oameni pe Hristos și conversează cu El seamănă puțin cu un grup de doamne din cartier care stau de vorbă împreună pe verandă, unde discuția cu cineva nu necesită seriozitate, iar fiecare spune pur și simplu ce vrea? Acești oameni Îl tratează pe Hristos în același mod: „Tu îți exprimi părerile, eu o voi păstra pe a mea. Să convenim că nu suntem de acord; nu te aștepta să mă convingi, iar eu cu siguranță nu voi accepta ceea ce spui tu.” Nu despre acest tip de atitudine este vorba? Ce atitudine este aceasta? (Disprețuitoare și lipsită de respect.) Acești oameni sunt bizari. Din moment ce nu-L recunoști pe Hristos ca fiind întruparea lui Dumnezeu, atunci de ce crezi în El și-L urmezi? Dacă nu crezi, de ce nu pleci, pur și simplu, și termini cu asta? Cine te forțează să crezi? Nu te obligă nimeni să crezi în Dumnezeu; este alegerea ta.

Când unii oameni ascultă părtășia Mea cu privire la o chestiune, ei dezvoltă rapid opinii diferite: „Tu gândești în felul acesta, dar eu gândesc în alt fel. Tu ai ideile tale cu privire la fiecare chestiune, iar eu le am pe ale mele; fiecare are propriile idei.” Ce fel de creatură ar spune asta? Atunci când Dumnezeu îi aprovizionează pe oameni cu adevărul, este acesta un tip de argument? Sunt cuvintele lui Dumnezeu o teorie academică? (Nu.) Atunci, ce sunt ele? (Ele sunt adevărul.) Fii mai specific! (Ele reprezintă principiile și direcția pentru conduita umană, necesitățile pentru viața oamenilor.) De ce spunem că Dumnezeu îi aprovizionează pe oameni cu adevărul? S-a spus vreodată că El furnizează cunoaștere? (Nu.) De ce spunem despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt pentru ca oamenii să le mănânce și să le bea? Cuvintele lui Dumnezeu sunt ca mâncarea oamenilor; ele îți pot susține trupul fizic și îți permit să trăiești și, mai mult, îți permit să trăiești bine, îți permit să trăiești cu o asemănare umană. Ele sunt viața pentru o persoană! Cuvintele lui Dumnezeu nu sunt o formă de cunoaștere, un argument sau o zicală. Cunoștințele, argumentele și cultura tradițională umană nu pot decât să corupă oamenii. Oamenii pot trăi cu sau fără acestea, dar dacă cineva își dorește să trăiască și să devină o ființă creată care ajunge la valoarea de referință și corespunde standardului, nu poate face acest lucru fără adevăr. Prin urmare, ce este mai exact adevărul? (Este criteriul după care ne purtăm, acționăm și Îl venerăm pe Dumnezeu.) Corect, acest lucru este mai specific. Așa văd antihriștii lucrurile? Ei nu acceptă această realitate. Se opun, se împotrivesc și condamnă acest fapt, așa că nu pot dobândi adevărul. Gândurile și punctele lor de vedere sunt acestea: „Tu ești doar o persoană de rând. Spui un lucru și

alți oameni încep să practice conform cuvintelor tale, așa că de ce nu pot spune și eu ceva corect și oamenii să practice? De ce întotdeauna este corect ceea ce spui tu, iar ceea ce spun eu este greșit? De ce cuvintele tale sunt considerate adevărul, în timp ce ale mele sunt considerate cunoștințe și doctrine?" Nu se bazează pe nimic; este un fapt, iar acesta este determinat de esență. Hristos este întruparea lui Dumnezeu, iar esența Sa este Dumnezeu. Nimeni nu poate nega acest lucru; chiar dacă antihriștii refuză să recunoască sau să accepte acest lucru, ei nu îl pot nega. Momentul în care omul se îndepărtează de Hristos și Îl respinge este momentul distrugerii omului. Fără Hristos și fără cuvintele Sale, nimeni nu poate fi mântuit. Nu este acesta un fapt? (Ba da.) Ce fel de edificare le pot aduce oamenilor acele cuvinte și teorii ale antihriștilor? Dacă oamenii nu le acceptă, vor suferi ei vreo pierdere? Nu, nu va fi nicio pierdere. Cuvintele antihriștilor nu au nicio influență pozitivă asupra nimănui, ci mai degrabă au multe efecte negative. Dacă Hristos nu ar spune nicio propoziție și ar veni pur și simplu să trăiască o viață normală pentru oricât de mulți ani înainte de a pleca, ce ar câștiga omenirea? În afară de purtarea crucii, ce altceva ar putea câștiga omenirea? Oamenii ar trăi în continuare în păcat, mărturisind și căindu-se, prinși iremediabil în păcat, devenind din ce în ce mai depravați și, în cele din urmă, când lucrarea lui Dumnezeu s-ar încheia, ar fi cu toții distruși. Asta s-ar alege de omenire. Însă Hristos a venit, a exprimat toate cuvintele pe care Dumnezeu intenționa să i le spună omului, a furnizat tot adevărul de care omul are nevoie și i-a dezvăluit omului ceea ce are și ceea ce este Dumnezeu. Nu a generat acest lucru un punct de cotitură pentru om? Altfel spus, cuvintele lui Hristos nu au creat un punct de cotitură pentru om? (Ba da.) Care este acest punct de cotitură? În primul rând, este trecerea de la oamenii care se confruntă cu condamnarea și distrugerea la cei care au oportunitatea și speranța de a fi mântuiți. Nu este acesta un punct de cotitură? Speranța oamenilor a sosit; ei văd zorii și au speranța de a fi mântuiți și de a supraviețui. Atunci când Dumnezeu distruge și pedepsește omenirea, ei pot evita distrugerea și pedeapsa. Așadar, pentru o astfel de omenire care poate supraviețui, Hristos și cuvintele Sale sunt un lucru bun sau rău? (Un lucru bun.) Sunt un lucru bun. Faptul că antihriștii sunt atât de ostili față de un asemenea Hristos și un astfel de om de rând și Îl urăsc într-atât este determinat de esența lor.

Există o altă manifestare a antihriștilor în tratamentul lor față de Dumnezeu întrupat. Ei spun: „De îndată ce am văzut că hristos era o persoană obișnuită, s-au format noțiuni în mintea mea. «Cuvântul Se arată în trup» este o expresie a lui dumnezeu; este adevărul, iar eu recunosc acest lucru. Am un exemplar din «Cuvântul Se arată în trup», iar acest lucru este suficient. Nu e nevoie să am contact cu hristos. Dacă am noțiuni, negativism sau slăbiciune, le pot rezolva doar citind cuvântul lui dumnezeu. Este ușor să-mi formez noțiuni dacă am contact cu dumnezeu întrupat, iar acest lucru va arăta că sunt prea profund corupt. Dacă se întâmplă să fiu condamnat de dumnezeu, nu voi avea nicio speranță la mântuire. Prin urmare, este mai bine dacă citesc cuvântul lui dumnezeu de unul singur. Dumnezeu din ceruri este cel care îi poate mântui pe oameni." Cuvintele

și părtășia din prezent ale lui Dumnezeu, în special acele cuvinte care dau în vileag firea și esența antihriștilor, sunt cele care înțeapă cel mai mult inimile antihriștilor și sunt cele mai dureroase pentru ei. Acestea sunt cuvintele pe care antihriștii sunt cel mai puțin dispuși să le citească. De aceea, în inimile lor, antihriștii își doresc ca Dumnezeu să părăsească pământul cât mai curând, pentru ca ei să poată domni prin propria putere pe pământ. Ei cred că întruparea lui Dumnezeu, această persoană de rând, este inutilă pentru ei. Se gândesc mereu: „Înainte de a asculta predicile lui hristos, simțeam că înțeleg totul și că sunt bine din toate punctele de vedere, dar după ce am ascultat predicile lui hristos este diferit. Acum mă simt de parcă nu aș avea nimic, simt că sunt atât de neînsemnat și de vrednic de milă." Prin urmare, ei stabilesc că nu pe ei îi dau în vileag cuvintele lui Hristos, ci pe alții, și cred că nu este nevoie să asculte predicile lui Hristos, că este suficient să citească „Cuvântul Se arată în trup". În inimile antihriștilor, principala lor intenție este să nege faptul că Dumnezeu a devenit trup, să nege faptul că Hristos exprimă adevărul, gândindu-se că în acest fel există speranța că vor fi mântuiți prin credința lor în Dumnezeu și că pot domni ca regi în biserică, satisfăcându-și astfel intenția inițială de a crede în Dumnezeu. Antihriștii au o natură înnăscută de împotrivire față de Dumnezeu; ei sunt la fel de incompatibili cu Dumnezeu întrupat ca focul și apa, în veșnic dezacord. Ei cred că fiecare zi în care Hristos există este o zi în care le va fi greu să strălucească și că sunt în pericol de a fi condamnați, eliminați, distruși și pedepsiți. Atât timp cât Hristos nu vorbește și nu lucrează și atât timp cât aleșii lui Dumnezeu nu Îl admiră pe Hristos, atunci este oportunitatea antihriștilor. Ei au șansa de a-și demonstra abilitățile. Cu o mișcare a mâinii, masele de oameni vor trece de partea lor, iar antihriștii pot domni ca regi. Natura-esență a antihriștilor este de a fi scârbiți de adevăr și plini de ură față de Hristos. Ei concurează cu Hristos cu privire la cine este mai talentat sau mai capabil; concurează cu Hristos cu privire la ale cui cuvinte au mai multă putere și ale cui abilități sunt mai bune. Întrucât fac același lucru ca Hristos, ei încearcă să-i determine pe alții să vadă că, deși ei și El deopotrivă sunt oameni, abilitățile și studiile lui Hristos nu sunt mai bune decât cele ale unei persoane de rând. Antihriștii concurează cu Hristos în toate felurile, contestând cine este mai bun și încercând să nege din toate unghiurile faptul că Hristos este Dumnezeu, că El este întruparea Duhului lui Dumnezeu și că El este întruparea adevărului. De asemenea, se gândesc la diverse căi și mijloace în fiecare domeniu pentru a-L împiedica pe Hristos să dețină puterea în rândul aleșilor lui Dumnezeu, pentru a împiedica propovăduirea sau punerea în aplicare a cuvintelor lui Hristos în rândul aleșilor lui Dumnezeu și chiar pentru a evita ca lucrurile pe care le face Hristos și cerințele și speranțele Sale pentru oameni să fie realizate în rândul aleșilor lui Dumnezeu. Este ca și cum, atunci când Hristos este prezent, ei sunt desconsiderați și sunt condamnați și respinși de biserică – un grup de oameni puși într-un colț întunecat. Putem vedea în diferitele manifestări ale antihriștilor că, prin esență și prin fire, ei sunt ireconciliabili cu Hristos; ei nu pot fi sub același cer cu El! Antihriștii l-au fost potrivnici lui Dumnezeu de când s-au născut; ei au ca scop specific

să se împotrivească lui Hristos și vor să-L înfrângă și să-L învingă pe Hristos. Ei vor ca toată lucrarea pe care o face Hristos să fie în zadar și degeaba, astfel încât, în cele din urmă, Hristos să nu câștige mulți oameni și astfel încât, indiferent unde lucrează El, să nu obțină niciun rezultat. Doar atunci vor fi fericiți antihriștii. Dacă Hristos exprimă adevăruri, iar oamenii sunt însetați de ele, le caută, le acceptă cu bucurie, sunt dispuși să se consume pentru Hristos, să se lepede de tot și să propovăduiască Evanghelia lui Hristos, atunci antihriștii devin descurajați și simt că nu există nicio speranță pentru ziua de mâine, că nu va exista niciodată o șansă pentru ei de a străluci, de parcă ar fi aruncați în iad. Dacă ne uităm la aceste manifestări ale antihriștilor, oare această esență a lor de a lupta împotriva lui Dumnezeu și de a-L privi cu ostilitate le-a fost inoculată de altcineva? În niciun caz; așa s-au născut. Prin urmare, antihriștii reprezintă un tip de persoană care, de la naștere, este reîncarnarea diavolului, diavolul venit pe pământ. Ei nu pot accepta niciodată adevărul și nu Îl vor accepta niciodată pe Hristos, nu Îl vor preamări pe Hristos și nu vor aduce mărturie pentru El. Deși, în aparență, nu îi veți vedea judecându-L sau condamnându-L în mod public pe Hristos și deși pot depune un efort și pot plăti un preț într-un mod mulțumitor, de îndată ce vor avea ocazia, la momentul potrivit, incompatibilitatea antihriștilor cu Dumnezeu își va face apariția. Faptul că antihriștii luptă împotriva lui Dumnezeu și întemeiază o împărăție independentă va deveni public. Toate aceste lucruri s-au mai întâmplat în locurile în care există antihriști și au fost deosebit de frecvente în acești ani în care Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de judecată din zilele de pe urmă; mulți oameni le-au experimentat și le-au observat.

27 iunie 2020

Excursul doi

Cum Noe și Avraam au ascultat de cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea întâi)

I. Noe a construit arca

Astăzi am să încep prin a vă spune mai multe povești. Ascultați și vedeți despre care subiect vorbesc și dacă are legătură cu vreo temă discutată până acum. Aceste povești nu sunt profunde, probabil ar trebui să le înțelegeți cu toții. Am mai spus aceste povești, sunt povești vechi. Prima este povestea lui Noe. În vremea lui Noe, omenirea era extrem de coruptă: oamenii se închinau la idoli, I se împotriveau lui Dumnezeu și comiteau tot felul de fapte rele. Acestea au fost văzute de ochii lui Dumnezeu, cuvintele rostite de ei au ajuns la urechile lui Dumnezeu, iar El a hotărât să distrugă această rasă umană cu un potop, să nimicească această lume. Așadar, toți oamenii trebuiau să fie eradicați, fără să rămână niciunul? Nu. Un om a fost norocos, el a găsit har în ochii lui Dumnezeu și nu avea să fie ținta distrugerii Lui: acest om a fost Noe. Noe avea să rămână după ce Dumnezeu distrusese lumea prin potop. După ce a hotărât că va încheia această epocă și va distruge această rasă umană, Dumnezeu a făcut ceva. Ce anume? Într-o zi, Dumnezeu l-a strigat din cer pe Noe. A zis: „Noe, răutatea acestei rase umane a ajuns la urechile Mele și am hotărât să distrug lumea aceasta prin potop. Va trebui să construiești o arcă din lemn de gofer. Îți voi da dimensiunile arcei, iar în ea, tu trebuie să aduni fiecare fel de viețuitoare. Când arca va fi gata și în ea vor fi adunați câte un mascul și o femelă din fiecare fel de viețuitoare create de Dumnezeu, ziua Lui va veni. În momentul acela, îți voi da un semn.” După ce a rostit aceste cuvinte, Dumnezeu a plecat și, după ce le-a auzit, Noe a început să îndeplinească fiecare sarcină spusă de Dumnezeu, fără să omită nimic. Ce a făcut el? A căutat lemnul de gofer de care i-a vorbit Dumnezeu și diversele materiale necesare pentru construirea arcei. De asemenea, s-a pregătit să adune și să aibă grijă de fiecare fel de viețuitoare. Aceste două mari misiuni s-au întipărit în inima lui. Din momentul în care Dumnezeu i-a încredințat lui Noe construcția arcei, Noe nu s-a gândit niciodată în sinea lui: „Când va distruge Dumnezeu lumea? Când îmi va oferi un semnal că o va face?” În loc să chibzuiască la astfel de chestiuni, Noe a pus cu toată convingerea la inimă fiecare lucru pe care i-l spusese Dumnezeu și apoi l-a îndeplinit. După ce a acceptat ceea ce Dumnezeu i-a încredințat, Noe a pornit să realizeze și să execute construcția arcei despre care vorbise Dumnezeu ca fiind cel mai important lucru din viața lui, fără cea mai mică urmă de neglijență. Au trecut zile, au trecut ani, zi după zi, an după an. Dumnezeu nu l-a supravegheat niciodată pe Noe și nici nu l-a împins de la spate, dar, în toată această vreme, Noe a perseverat în sarcina importantă care i-a fost încredințată de Dumnezeu. Fiecare cuvânt și fiecare frază pe care le rostise Dumnezeu erau întipărite în inima lui Noe precum cuvintele cioplite într-o tablă de piatră. Nepăsător la schimbările din lumea exterioară, la batjocura

din partea celor din jurul lui, la greutățile implicate sau la dificultățile pe care le-a întâmpinat, el a perseverat, în tot acest timp, în ceea ce i-a fost încredințat de Dumnezeu, fără să se descurajeze sau să se gândească vreodată să renunțe. Cuvintele lui Dumnezeu erau întipărite în inima lui Noe și le îndeplinea în viața lui de zi cu zi. Noe a preparat fiecare dintre materialele necesare pentru construcția arcei, iar forma și specificațiile cerute de Dumnezeu pentru arcă au început treptat să prindă formă cu fiecare lovitură atentă a lui Noe cu ciocanul și dalta. Prin vânt și ploaie și indiferent cum l-au batjocorit sau calomniat oamenii, viața lui Noe a mers mai departe în felul acesta, an după an. Dumnezeu a urmărit în taină fiecare acțiune a lui Noe, fără să-i spună vreodată vreun alt cuvânt, iar inima Sa a fost atinsă de Noe. Cu toate acestea, Noe nici nu a știut și nici nu a simțit acest lucru; de la început până la sfârșit, el pur și simplu a construit arca și a adunat fiecare fel de viețuitoare, cu o loialitate de neclintit față de cuvintele lui Dumnezeu. În inima lui Noe, cuvintele lui Dumnezeu reprezentau cea mai importantă instrucțiune pe care trebuia s-o urmeze și s-o ducă la bun sfârșit și ele erau țelul și direcția pe care le-a urmărit toată viața. Așadar, orice i-a zis Dumnezeu, orice i-a cerut să facă, orice i-a ordonat să facă, Noe a acceptat acel lucru pe deplin și l-a pus la inimă; l-a privit ca pe cel mai important lucru din viața lui și l-a tratat pe măsură. Nu numai că nu l-a uitat, nu numai că l-a păstrat în inima sa, ci l-a înfăptuit în viața sa de zi cu zi, acceptând și ducând la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu cu viața sa. Și în felul acesta, scândură cu scândură, arca a fost construită. Fiecare mișcare, fiecare zi a lui Noe era dedicată cuvintelor și poruncilor lui Dumnezeu. Poate nu părea că Noe îndeplinea o sarcină cutremurătoare, importantă, dar, în ochii lui Dumnezeu, fiecare mișcare a lui Noe, chiar tot ceea ce a încercat să obțină cu fiecare pas pe care l-a făcut, fiecare lucrare săvârșită de mâna lui – toate au fost prețioase, demne de a fi amintite și vrednice de a fi imitate de această omenire. Noe a respectat ce îi fusese încredințat de Dumnezeu. A fost neclintit în credința sa că fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu era adevărat; în privința asta nu avea nicio îndoială. Drept urmare, arca a fost finalizată și fiecare fel de viețuitoare a putut trăi pe ea. Înainte ca Dumnezeu să distrugă lumea, i-a dat un semn lui Noe, care l-a făcut să înțeleagă că potopul era iminent și că ar trebui să se îmbarce pe arcă fără întârziere. Noe a făcut exact cum i-a spus Dumnezeu. Când s-a îmbarcat pe arcă, atunci când din ceruri s-a revărsat un mare torent, Noe a văzut cum cuvintele lui Dumnezeu se adeveriseră, cum cuvintele Lui fuseseră îndeplinite: mânia lui Dumnezeu se abătuse asupra lumii și nimeni nu putea să schimbe toate acestea.

Câți ani i-a luat lui Noe să construiască arca? (120 de ani.) Ce reprezintă 120 de ani pentru oamenii din ziua de azi? Este mai mult decât durata de viață a unei persoane normale. Poate chiar mai mult decât două vieți omenești. Și totuși, în acești 120 de ani, Noe a făcut un singur lucru, și a făcut același lucru în fiecare zi. În acea vreme preindustrială, în acea eră dinaintea comunicării informațiilor, în acea epocă în care totul se baza pe lucrul manual și pe munca fizică, Noe a făcut același lucru în fiecare zi. Timp de 120 de ani, nu a renunțat și nu s-a oprit. O sută douăzeci de ani: cum putem concepe

asta? Ar fi putut altcineva din rasa umană să rămână dedicat realizării unui singur lucru timp de 120 de ani? (Nu.) Faptul că nimeni nu ar fi putut rămâne dedicat realizării unui singur lucru timp de 120 de ani nu este o surpriză. Și totuși, a existat un bărbat care, timp de 120 de ani, a perseverat, fără schimbare, în ceea ce Dumnezeu îi încredințase, fără să se plângă sau să renunțe, imun la mediul extern și, în final, ducând acel lucru la bun sfârșit exact cum îi spusese Dumnezeu. Ce fel de situație a fost asta? Pentru rasa umană, acesta era un lucru rar, neobișnuit – unic chiar. În îndelungatul flux al istoriei umane, dintre toate rasele omenești care Îl urmaseră pe Dumnezeu, acesta a fost fără asemănare. Cu privire la enormitatea și dificultatea ingineriei implicate, nivelul fizic și efortul necesar și durata pe care aceasta a presupus-o, nu a fost o sarcină ușoară, motiv pentru care, când Noe a făcut acest lucru, a fost unic pentru omenire, fiind un model și un exemplu pentru toți cei care-L urmează pe Dumnezeu. Noe auzise doar câteva mesaje, iar pe vremea aceea, Dumnezeu nu exprimase multe cuvinte, așa că nu e niciun dubiu că Noe nu a înțeles foarte multe adevăruri. El nu a înțeles știința modernă sau cunoștințele moderne. A fost un om extrem de obișnuit, un membru nesemnificativ al rasei umane. Totuși, într-o privință, a fost diferit de oricine altcineva: a știut să asculte de cuvintele lui Dumnezeu, a știut cum să urmeze cuvintele lui Dumnezeu și să li se supună, a știut care era poziția cuvenită a omului și a fost capabil să creadă cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și să li se supună – nimic mai mult. Aceste câteva principii simple au fost suficiente pentru a-i permite lui Noe să îndeplinească tot ce Dumnezeu îi încredințase și a stăruit în asta nu doar câteva luni, nici câțiva ani, nici câteva decenii, ci mai mult de un secol. Nu este un număr incredibil? Cine ar fi putut face asta, în afară de Noe? (Nimeni.) Și de ce nu? Unii oameni spun că este din cauză că nu au înțeles adevărul – dar asta nu este în conformitate cu realitatea. Câte adevăruri a înțeles Noe? De ce a fost Noe capabil de toate aceste lucruri? Credincioșii de astăzi au citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, înțeleg într-o oarecare măsură adevărul – prin urmare, cum se face că nu sunt capabili de acest lucru? Alții spun că este din cauza firilor corupte ale oamenilor – dar nu avea și Noe o fire coruptă? De ce a fost Noe capabil să realizeze asta, iar oamenii din ziua de azi nu sunt? (Pentru că oamenii din ziua de azi nu cred cuvintele lui Dumnezeu, nici nu le tratează și nici nu le respectă ca fiind adevărul.) Și de ce nu sunt capabili să trateze cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul? De ce sunt ei incapabili să respecte cuvintele lui Dumnezeu? (Nu au o inimă cu frică de Dumnezeu.) Așadar, când oamenii nu înțeleg adevărul și nu au auzit multe adevăruri, cum apare în ei inima cu frică de Dumnezeu? (Trebuie să aibă umanitate și conștiință.) Așa este. În umanitatea oamenilor, trebuie să existe cele mai prețioase două lucruri: primul este conștiința, iar al doilea, rațiunea umanității normale. Deținerea conștiinței și a rațiunii umanității normale este standardul minim pentru a fi om; este standardul minim, cel mai de bază pentru evaluarea unui om. Dar asta le lipsește oamenilor din ziua de azi și, astfel, oricât de multe adevăruri aud și înțeleg, să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu îi depășește. Așadar, care este diferența esențială dintre oamenii de azi și Noe? (Ei nu au

umanitate.) Și care este esența acestei lipse a umanității? (Sunt fiare și demoni.) „Fiare și demoni” nu sună prea bine, dar este în conformitate cu faptele; un mod mai politicos de a o spune ar fi că nu au umanitate deloc. Oamenii fără umanitate și rațiune nu sunt ființe umane, sunt mai prejos și decât bestiile. Faptul că Noe a fost capabil să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu a fost pentru că, atunci când Noe a auzit cuvintele lui Dumnezeu, a putut să le păstreze cu fermitate în inima lui; pentru el, însărcinarea dată de Dumnezeu a fost un angajament pe viață, credința lui a fost neclintită, voința lui a fost neschimbată vreme de o sută de ani. Pentru că avea o inimă cu frică de Dumnezeu, era o persoană reală și avea rațiune supremă, Dumnezeu i-a încredințat să construiască arca. Oamenii cu aceeași umanitate și rațiune ca Noe sunt foarte rari, ar fi foarte greu de găsit altul.

În realitate, Noe a fost în stare să facă un singur lucru. A fost foarte simplu: după ce a ascultat cuvintele lui Dumnezeu, el le-a dus la bun sfârșit și a făcut-o fără compromis. Nu a avut niciodată îndoieli și nici nu a renunțat vreodată. A continuat să facă orice i-a cerut Dumnezeu, a executat și a aplicat în felul în care El i-a cerut, fără compromisuri, fără să întrebe de ce, ori pentru profitul sau pierderea proprie. Și-a amintit cuvintele lui Dumnezeu: „Dumnezeu va distruge lumea. Trebuie să construiești o arcă fără întârziere, iar atunci când va fi gata și potopul va veni, voi toți vă veți îmbarca în arcă, iar cei care nu s-au îmbarcat vor pieri cu toții.” Nu știa când se va întâmpla ceea ce a spus Dumnezeu, doar că lucrurile spuse de El trebuie îndeplinite, că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărate, că niciun cuvânt nu este fals și că depinde de Dumnezeu când se vor întâmpla, în ce moment se vor materializa. El știa că singura lui sarcină atunci era să păstreze cu fermitate în inima lui tot ce spusese Dumnezeu, fără să piardă timp pentru a duce la bun sfârșit acele lucruri. Acestea erau gândurile lui Noe. Astfel a gândit și așa a făcut, iar acestea sunt faptele. Așadar, care este diferența esențială dintre voi și Noe? (Când auzim cuvântul lui Dumnezeu, noi nu îl punem în practică.) Acesta este comportament, care este diferența esențială? (Ne lipsește umanitatea.) Noe a avut cele două lucruri care sunt minimul pe care un om ar trebui să îl aibă: conștiința și rațiunea umanității normale. Voi nu aveți aceste lucruri. Este corect să spunem că Noe poate fi numit ființă umană, iar voi nu meritați să fiți numiți astfel? (Da.) De ce spun asta? Faptele sunt clare: cu privire la ce a făcut Noe, voi nu ați putea să faceți nici măcar o parte minusculă, nici vorbă de jumătate! Noe a fost capabil să persevereze timp de 120 de ani. Câți ani ați putea persevera voi? 100? 50? 10? Cinci? Doi? Jumătate de an? Care dintre voi ar putea persevera jumătate de an? Să mergeți și să căutați lemnul de care a vorbit Dumnezeu, să-l tăiați, să-l curățați de scoarță, să-l uscați, după care să-l tăiați în diferite forme și mărimi; ați putea voi să faceți asta timp de jumătate de an? Cei mai mulți dați din cap, nu ați putea rezista nici măcar jumătate de an. Atunci, ce ziceți de trei luni? Unii oameni spun: „Cred că și trei luni ar fi greu. Sunt mic și delicat. În pădure sunt țânțari și alte insecte, chiar și furnici și purici. Nu aș suporta dacă m-ar pișca toate. În plus, tăind lemne în fiecare zi, făcând munca aceea murdară și obositoare afară, în

arșița soarelui și în bătaia vântului, aș face insolație în mai puțin de două zile. Nu este tipul de muncă pe care vreau să o fac, mi se poate porunci să fac ceva mai ușor?" Poți alege ce-ți poruncește Dumnezeu să faci? (Nu.) Dacă nu poți rezista trei luni, oare ești cu adevărat supus? Deții realitatea supunerii? (Nu.) Nu ai putea rezista trei luni. Așadar, există cineva care ar putea rezista două săptămâni? Unii spun: „Nu știu să recunosc lemnul de gofer sau să tai copaci. Nu știu nici măcar în ce parte va cădea copacul după ce-l tai; dacă va cădea pe mine? În plus, după ce tai copacii, aș putea căra cel mult unul sau două trunchiuri. Mai mult de atât mi-ar distruge spatele și umerii, nu-i așa?" Nu te poți descurca nici două săptămâni. Așadar, ce puteți face? Ce puteți realiza când vi se cere să ascultați de cuvintele lui Dumnezeu, să vă supuneți lor și să le aplicați? În afară de a utiliza calculatoare și de a da ordine, ce altceva sunteți capabili să faceți? Dacă aceasta s-ar fi petrecut pe vremea lui Noe, oare Dumnezeu v-ar chema pe voi? Categoric nu! Nu pe voi v-ar chema Dumnezeu; nu voi ați fi priviți în mod favorabil de Dumnezeu. De ce? Pentru că voi nu sunteți capabili să vă supuneți după ce auziți cuvintele lui Dumnezeu. Iar dacă nu ești o astfel de persoană, meriți să trăiești? Când va veni potopul, meriți să supraviețuiești? (Nu.) Dacă nu meriți, atunci vei fi nimicit. Ce fel de persoană ești tu, dacă nu reușești să aplici cuvintele lui Dumnezeu nici măcar două săptămâni? Ești o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu? Dacă, după ce auzi cuvintele lui Dumnezeu, nu ești capabil să le îndeplinești, dacă nu poți rezista jumătate de lună, dacă nu poți îndura nici măcar două săptămâni de greutăți, ce efect are asupra ta puținul adevăr pe care îl înțelegi? Dacă nu are nici cel mai mic efect de a te ține în frâu, atunci, pentru tine, adevărul nu înseamnă decât niște cuvinte și nu este de absolut niciun folos. Ce fel de persoană ești dacă înțelegi toate acele adevăruri și totuși, când ți se cere să aplici cuvintele lui Dumnezeu și să suferi 15 zile de greutăți, nu poți suporta? În ochii lui Dumnezeu, ești o ființă creată care corespunde standardului? (Nu.) Ținând cont de suferința lui Noe și de cei 120 de ani de perseverență, e o diferență destul de mare între voi; nu există comparație. Motivul pentru care Dumnezeu l-a chemat pe Noe și i-a încredințat tot ce Și-a dorit să fie făcut a fost că, după părerea lui Dumnezeu, Noe era capabil să asculte de cuvintele Lui, era un om căruia i se putea încredința o misiune importantă, era demn de încredere și era un om care putea să transforme în realitate dorințele lui Dumnezeu; în ochii lui Dumnezeu, aceasta era o persoană adevărată. Și voi? Nu puteți realiza niciunul dintre aceste lucruri. Nu e greu să vă închipuiți ce sunteți cu toții în ochii lui Dumnezeu. Sunteți ființe umane? Sunteți vrednici să vă numiți ființe umane? Răspunsul este clar: nu sunteți! Am scurtat timpul cât s-a putut de mult, la 15 zile, doar două săptămâni și niciunul dintre voi nu a spus că ar putea să o facă. Ce arată acest lucru? Că loialitatea, credința și supunerea voastră nu înseamnă nimic. Ceea ce voi considerați credință, loialitate și supunere pentru Mine nu înseamnă nimic! Vă lăudați că sunteți destul de buni, dar din punctul Meu de vedere nu sunteți deloc așa!

Ceea ce este incredibil, de admirat și cel mai demn de imitat în povestea lui Noe sunt cei 120 de ani de perseverență, cei 120 de ani de supunere și loialitate ai lui. Vedeți,

S-a înșelat Dumnezeu în alegerea persoanei? (Nu.) Dumnezeu e Dumnezeul care observă ființa lăuntrică a omului. Din întreaga mare de oameni, El l-a ales pe Noe, El l-a chemat pe Noe și Dumnezeu nu S-a înșelat alegându-l: Noe s-a ridicat la înălțimea așteptărilor Lui, a îndeplinit cu succes ceea ce Dumnezeu i-a încredințat. Aceasta este mărturie. Asta a vrut Dumnezeu, aceasta este mărturie! În voi există însă vreo urmă sau idee de mărturie? Nu există. În mod clar, o astfel de mărturie vă lipsește. Ce se dezvăluie în voi, ce vede Dumnezeu este semnul rușinii; nu există niciun lucru acolo care poate emoționa oamenii până la lacrimi când este menționat. În ceea ce privește diversele manifestări ale lui Noe, mai ales credința lui fermă în cuvintele lui Dumnezeu, care a fost statornică și neschimbată timp de un secol, și perseverența lui neclintită de-a construi o arcă, timp de un secol, și în privința credinței și voinței lui, nimeni din timpurile moderne nu se poate compara, nimeni nu-i este egal. Și, totuși, nimeni nu dă doi bani pe loialitatea și supunerea lui Noe, nimeni nu crede că este ceva în asta care să merite să fie prețuit și imitat de oameni. În schimb, ce este mai important acum pentru oameni? Să repete sloganuri și să vorbească despre doctrine. Par să înțeleagă multe adevăruri și să fi dobândit adevărul, dar, comparativ cu Noe, ei nu au realizat nici o sutime, nici o miime din ce-a făcut el. Cât de multe lipsuri au! Este o diferență enormă. Din povestea construirii arcei de către Noe, ați descoperit ce fel de oameni sunt iubiți de Dumnezeu? Ce fel de calitate, inimă și integritate se regăsesc în cei iubiți de Dumnezeu? Voi dețineți toate aceste lucruri pe care le-a făcut Noe? Dacă simți că ai credința și caracterul lui Noe, atunci ar fi oarecum scuzabil să Îi propui condiții lui Dumnezeu și să încerci să negociezi cu El. Dacă simți că nu le ai deloc, atunci am să-ți spun adevărul: ai o părere prea bună despre tine – ești un nimic. În ochii lui Dumnezeu însemni mai puțin decât un vierme. Și totuși ai în continuare neobrăzarea să încerci să-I propui condiții lui Dumnezeu și să negociezi cu El? Unii spun: „Dacă însemn mai puțin decât un vierme, atunci ce-ar fi să slujesc ca un câine în casa lui Dumnezeu?” Nu, nu ești potrivit pentru asta. De ce? Nu ai putut nici măcar să supraveghezi bine ușa casei lui Dumnezeu, așadar, în ochii Mei, nu ești nici măcar egalul unui câine de pază. Sunt aceste cuvinte dureroase pentru voi? Este neplăcut pentru voi să auziți asta? Intenția nu este să vi se rănească mândria; este o declarație bazată pe fapte, o asertiune bazată pe dovezi și nicidecum falsă. Exact așa vă comportați, exact asta se arată în voi; exact așa Îl tratați pe Dumnezeu și, de asemenea, exact așa tratați tot ce Dumnezeu vă încredințează. Tot ce am spus este adevărat și vine din inimă. Vom încheia aici discuția despre povestea lui Noe.

II. Avraam l-a jertfit pe Isaac

Există o altă poveste care merită spusă: povestea lui Avraam. Într-o zi, doi mesageri au venit acasă la Avraam, care i-a primit cu entuziasm. Mesagerii primiseră însărcinarea de a-i spune lui Avraam că Dumnezeu îi va dărui un fiu. Imediat ce a auzit asta, Avraam s-a bucurat foarte mult: „Slavă Ție, Doamne!” Dar în spatele lor, soția lui Avraam, Sara, a chicotit în sinea ei. Chicotitul ei însemna: „Asta este imposibil, sunt bătrână – cum aș

putea să fac un copil? Să mi se dea un fiu, ce glumă!” Sara nu a crezut asta. Au auzit mesagerii râsul Sarei? (Da, l-au auzit.) Bineînțeles că l-au auzit, iar Dumnezeu a văzut și El asta. Și ce-a făcut Dumnezeu? Nevăzut, Dumnezeu privea. Sara, acea femeie ignorantă, nu a crezut asta – dar pot oamenii tulbura ceea ce hotărăște Dumnezeu să facă? (Nu.) Acest lucru nu poate fi tulburat de nicio ființă omenească. Atunci când Dumnezeu hotărăște să facă un lucru, unii oameni ar putea spune: „Eu nu cred, sunt împotrivă, refuz, obiectez, am o problemă cu asta.” Sunt cuvintele lor întemeiate? (Nu.) Așadar, când Dumnezeu vede că există unii care nu sunt de acord, care au ceva de spus, care nu cred, ar trebui El să le ofere vreo explicație? Ar trebui El să le explice lor cum și de ce face ceea ce face? Face Dumnezeu asta? Nu. El nu este atent la ce fac și spun acești oameni ignoranți, nu Îi pasă ce atitudine au. În inima Lui, ceea ce Dumnezeu a hotărât să facă a fost de mult bătut în cuie: asta este ce are El de făcut. Toate lucrurile și evenimentele sunt sub controlul și suveranitatea mâinilor lui Dumnezeu, inclusiv momentul când cineva are un copil și ce fel de copil este – este de la sine înțeles că acest lucru este, deopotrivă, în mâinile lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a trimis mesagerii să-i spună lui Avraam că îi va da un fiu, de fapt, El planificase de mult timp numeroasele lucruri pe care le va face mai târziu. Ce responsabilități își va asuma fiul, ce fel de viață va avea, cum vor fi urmașii lui – Dumnezeu planificase de mult timp toate acestea și nu aveau să existe erori sau schimbări. Așadar, putea să schimbe ceva chicotitul unei femei nechibzuite? Nu putea schimba nimic. Iar la timpul potrivit, Dumnezeu a făcut cum plănuise și toate acestea s-au împlinit așa cum El spusese și hotărâse.

Când Avraam avea 100 de ani, Dumnezeu i-a dat un fiu. Trăind 100 de ani fără un fiu, zilele lui Avraam fuseseră monotone și solitare. Cum se simte un bărbat de 100 de ani fără copii, în special fără un fiu? „Ceva lipsește în viața mea. Dumnezeu nu mi-a dat un fiu, iar viața mea a fost puțin solitară, cu regrete.” Dar care a fost starea de spirit a lui Avraam când Dumnezeu i-a trimis pe mesageri să-i spună că-i va da un fiu? (Încântare.) Pe lângă faptul că era foarte bucuros, era și plin de speranță. I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru harul Lui, pentru că i-a îngăduit să crească un copil în anii care i-au rămas. Ce lucru minunat a fost acesta și așa s-a întâmplat. Așadar, de ce lucruri s-a bucurat el? (Avea urmași, neamul său avea să continue.) Asta pe de o parte. Pe de altă parte, a mai fost un lucru extrem de îmbucurător – care a fost acesta? (Acest copil a fost dăruit personal de Dumnezeu.) Așa este. Atunci când o persoană obișnuită urmează să aibă un copil, vine Dumnezeu să îi spună? Spune El: „Îți dăruiesc personal acest copil pe care ți l-am promis”? Face Dumnezeu așa ceva? Nu. Așadar, de ce era special acest copil? Dumnezeu a trimis mesageri să-i spună personal lui Avraam: „La vârsta de 100 de ani, tu vei primi un copil, unul care este dăruit personal de Dumnezeu.” Acesta este motivul pentru care acest copil era special: a fost anunțat de Dumnezeu și oferit personal de El. Ce lucru îmbucurător a fost acesta! Nu este semnificația specială a acestui copil motiv să-i facă pe oameni să aibă tot felul de gânduri? Cum s-a simțit Avraam când a fost martor la nașterea acestui copil? „În sfârșit, am un copil. Cuvintele

lui Dumnezeu au fost îndeplinite; El a zis că-mi va da un copil și chiar mi-a dat!” Când acest copil s-a născut și l-a ținut în brațe, primul lucru pe care l-a simțit a fost: „Pe acest copil nu l-am primit din mâinile unui om, l-am primit din mâinile lui Dumnezeu. Sosirea copilului este foarte oportună. A fost dăruit de Dumnezeu și trebuie să-l cresc bine, și să-l educ bine și să-l fac să I se închine și să asculte de cuvintele Lui, pentru că el vine de la Dumnezeu.” A prețuit acest copil foarte mult? (Da.) Acesta era un copil special. Adăugând la aceasta vârsta lui Avraam, nu este greu de imaginat cât de mult a prețuit acest băiat. Adorația, blândețea și afecțiunea unei persoane normale către copilul ei s-au regăsit toate și în Avraam. El a crezut cuvintele rostite de Dumnezeu și văzuse cu propriii ochi îndeplinirea cuvintelor Lui. De asemenea, fusese martorul acestor cuvinte din momentul în care au fost rostite și până când au fost îndeplinite. El a simțit cât de autoritare sunt cuvintele lui Dumnezeu, cât de miraculoase sunt faptele Lui și, cel mai important, cât de mult ține Dumnezeu la om. Deși, uitându-se la copil, Avraam a simțit o serie de emoții intense și complexe, în inima lui, el avea să-i spună lui Dumnezeu doar un singur lucru. Spuneți-Mi, ce credeți că a zis? (Slavă Ție, Dumnezeule!) „Slavă Ție, Doamne!” Avraam a fost recunoscător și, de asemenea, l-a mulțumit și L-a lăudat din suflet pe Dumnezeu. Pentru Dumnezeu și Avraam, acest copil avea o semnificație extraordinară. Asta se datorează faptului că, din momentul în care Dumnezeu a spus că îi va da lui Avraam un copil, El plănuise și hotărâse că va realiza ceva: erau aspecte importante, aspecte majore pe care Își dorea să le realizeze prin acest copil. O asemenea semnificație avea copilul pentru Dumnezeu. Iar pentru Avraam, datorită harului special al lui Dumnezeu față de el, pentru că Dumnezeu îi dăruise un copil, pe parcursul istoriei întregii rase umane și în ceea ce privește omenirea, valoarea și semnificația existenței lui a fost extraordinară, a fost mai mult decât obișnuită. Și este acesta sfârșitul poveștii? Nu este. Partea crucială încă nu a început.

După ce Avraam l-a primit pe Isaac de la Dumnezeu, l-a crescut pe acesta cum l-a poruncit și l-a cerut Dumnezeu. Pe parcursul acelor ani nesemnificativi, în viața de zi cu zi, Avraam l-a îndreptat pe Isaac spre sacrificiu și i-a spus povești despre Dumnezeu din Ceruri. Puțin câte puțin, Isaac a ajuns să înțeleagă lucruri. A învățat cum să Îi mulțumească lui Dumnezeu, să-L slăvească, și a învățat cum să asculte de Dumnezeu și să-I aducă jertfe. El știa când se ofereau jertfe și unde era altarul. În continuare, ajungem la punctul cheie al poveștii. Într-o zi, în momentul în care Isaac a început să priceapă lucrurile, dar încă nu ajunsese la maturitate, Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Nu vreau un miel pentru acest sacrificiu. Oferă-l pe Isaac în schimb.” Pentru cineva ca Avraam, care îl prețuia foarte mult pe Isaac, au fost cuvintele lui Dumnezeu ca un fulger din senin? Să-l excludem pe Avraam, care era atât de în vârstă – câte persoane în floarea vârstei – persoane de 30 și 40 de ani – ar suporta să audă asemenea vești? Ar putea cineva? (Nu.) Care a fost reacția lui Avraam după ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu? „Ah? S-a înșelat Dumnezeu în ceea ce a spus? Dumnezeu nu Se înșală niciodată, atunci se poate ca urechile mele bătrâne să nu fi auzit bine? Am să verific din

nou.” A întrebat: „Dumnezeule, îmi ceri Tu să îl ofer pe Isaac? Este Isaac sacrificiul pe care Ți-l dorești?” Dumnezeu a spus: „Da, așa este!” După confirmare, Avraam a înțeles că vorbele lui Dumnezeu nu erau greșite și nici nu aveau să se schimbe. Era exact ceea ce Dumnezeu vrusese să spună. I-a fost greu lui Avraam să audă asta? (I-a fost.) Cât de greu? În mintea sa, Avraam s-a gândit: „După toți acești ani, copilul meu în sfârșit a început să crească. Dacă este oferit ca o jertfă vie, asta înseamnă că va fi măcelărit pe altar ca un miel la tăiere. Să fie măcelărit înseamnă că va fi omorât, iar omorârea lui înseamnă că de azi înainte, voi trăi fără acest copil…” A îndrăznit Avraam să se gândească mai departe, odată ce gândurile i-au ajuns până în acest punct? (Nu.) De ce nu? Să se gândească mai mult i-ar aduce și mai multă durere, la fel ca un cuțit în inimă. Să se gândească mai mult nu ar însemna să se gândească la lucruri fericite – ar însemna agonie. Copilul nu avea să fie luat de acolo, nevăzut pentru câteva zile sau câțiva ani, dar încă să existe; nu era ca și cum Avraam s-ar fi gândit la el mereu și apoi l-ar fi reîntâlnit la un moment oportun, după ce ar fi crescut. Nici vorbă de așa ceva. Odată ce copilul va fi oferit pe altar, nu va mai exista, nu va mai fi văzut niciodată, el va fi jertfit lui Dumnezeu și va fi înapoiat lui Dumnezeu. Lucrurile vor fi așa cum fuseseră înainte. Înainte de copil, viața era singuratică. Și ar fi fost dureros dacă lucrurile ar fi continuat așa, să nu aibă el niciodată un copil? (Nu ar fi fost prea dureros.) Să aibă un copil și apoi să-l piardă – asta este extrem de dureros. Este un lucru devastator! Înapoierea acestui copil lui Dumnezeu ar însemna că de atunci înainte, copilul nu va mai fi văzut niciodată, vocea lui nu va mai fi auzită niciodată, Avraam nu-l va mai vedea jucându-se niciodată, nu va mai putea să-l crească, nu va mai putea să-l facă să râdă, nu-l va mai vedea crescând mare, nu va mai putea să savureze toate bucuriile familiale care veneau odată cu prezența lui. Tot ce-ar fi rămas ar fi fost durere și dor. Cu cât Avraam se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai greu. Dar, oricât de greu era, un lucru era clar în inima lui: „Ceea ce a spus Dumnezeu și ceea ce va face El nu era o glumă, nu putea fi o greșeală, cu atât mai puțin se putea schimba. Mai mult de atât, copilul a venit de la Dumnezeu, așadar este absolut firesc și justificat ca el să fie oferit lui Dumnezeu și când El Își dorește, sunt obligat să-l înapoiez Lui, fără compromis. Bucuria familială din ultimii zece ani a fost un cadou special, unul de care m-am bucurat din plin; ar trebui să-I mulțumesc lui Dumnezeu și nu să-I cer lucruri irațională. Acest copil Îi aparține lui Dumnezeu, ar trebui să nu mi-l însușesc, nu este proprietatea mea personală. Toți oamenii vin de la Dumnezeu. Chiar dacă mi se cere să-mi ofer propria viață, nu ar trebui să încerc să-I cer socoteală lui Dumnezeu sau să impun termeni, ca să nu mai vorbim de momentul când acest copil a fost anunțat și dat personal de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a zis să-l sacrific, atunci așa am să fac!”

Astfel, timpul a trecut, minut după minut, secundă după secundă, momentul jertfei apropiindu-se tot mai mult. Dar, în loc să devină tot mai nefericit, Avraam se simțea tot mai calm. Ce l-a calmat? Ce i-a permis lui Avraam să scape de durere și să aibă atitudinea corectă în privința a ceea ce avea să se întâmple? El credea că atitudinea

unei persoane față de tot ceea ce făcuse Dumnezeu ar trebui să fie doar cea de supunere, și nu cea de a încerca să-I ceară socoteală lui Dumnezeu. Când gândurile lui au ajuns în acest punct, nu a mai simțit durere deloc. Luându-l pe micul Isaac, el avansa, pas cu pas, până la marginea altarului. Pe altar nu era nimic – nu ca în alte dăți, când un miel ar fi deja acolo așteptând. „Tată, nu ai pregătit încă jertfa de astăzi?" a întrebat Isaac. „Dacă nu, atunci ce va fi sacrificat astăzi?" Ce a simțit Avraam atunci când Isaac l-a întrebat asta? E posibil să fi fost fericit? (Nu.) Atunci ce a făcut el? În inima lui, L-a urât pe Dumnezeu? S-a plâns el lui Dumnezeu? S-a împotrivit? (Nu.) Nimic din toate acestea. Cum vă dați seama? Din tot ceea ce s-a întâmplat în continuare, este clar că Avraam chiar nu s-a gândit la astfel de lucruri. El a pus lemnele pe care avea să le aprindă pe altar și l-a chemat pe Isaac la el. Și la vederea lui Avraam chemându-l pe Isaac la altar, în acel moment, ce gândesc oamenii? „Ce bătrân fără inimă ești. Nu ai umanitate. Nu ești uman! El este fiul tău, poți tu să înduri cu adevărat să faci asta? Chiar poți să o faci? Ești chiar atât de nemilos? Oare ai inimă?" Nu asta gândesc ei? Și Avraam s-a gândit la aceste lucruri? (Nu.) L-a chemat pe Isaac alături de el și, neputând să rostească niciun cuvânt, a scos sfoara pe care o pregătise și i-a legat mâinile și picioarele. Aceste acțiuni sugerează că această jertfă avea să fie reală sau falsă? Avea să fie reală, nealterată, nu de văzul lumii. L-a ridicat pe Isaac pe umeri, și oricât s-a zbătut și a plâns copilașul, Avraam nu s-a gândit nicio clipă să renunțe. Hotărât, și-a pus propriul copilaș pe lemnele de foc, să fie ars pe altar. Isaac a plâns, a țipat, s-a zbătut – dar Avraam îndeplinea acțiunile de jertfă pentru Dumnezeu, pregătind totul pentru sacrificiu. După ce l-a așezat pe Isaac pe altar, Avraam a scos un cuțit pe care de obicei îl folosea să sacrifice mieii, l-a ținut ferm cu ambele mâini în timp ce l-a ridicat deasupra capului și l-a îndreptat spre Isaac. A închis ochii, iar în momentul în care cuțitul avea să coboare, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam. Ce a spus Dumnezeu? „Avraam, oprește-ți mâna!" Avraam niciodată nu și-ar fi imaginat că Dumnezeu ar putea spune un astfel de lucru în timp ce avea să îl trimită pe Isaac la El. Nu îndrăznise să se gândească la așa ceva. Și totuși, unul câte unul, cuvintele lui Dumnezeu i-au lovit inima. Astfel, Isaac a fost salvat. În acea zi, jertfa care avea să-i fie dată de fapt lui Dumnezeu era în spatele lui Avraam; era un miel. Acesta fusese pregătit de Dumnezeu cu mult înainte, dar El nu îi dăduse niciun fel de indicație prealabilă lui Avraam, spunându-i în schimb să se oprească exact când avea cuțitul ridicat și era pregătit să îl coboare. Nimeni nu și-ar fi putut imagina asta, nici Avraam și nici Isaac. Analizând sacrificarea lui Isaac de către Avraam, chiar intenționa el cu adevărat să-și sacrifice fiul sau doar se prefăcea? (El intenționa cu adevărat să facă asta.) El intenționa cu adevărat să facă asta. Acțiunile lui au fost pure, nu a fost nicio urmă de înșelătorie.

Avraam și-a oferit propriul copil ca jertfă lui Dumnezeu – iar atunci când El l-a pus să aducă această jertfă, Avraam nu a încercat să-I ceară socoteală spunând: „Nu putem folosi pe altcineva, pe mine sau oricare altă persoană?" Decât să spună astfel de lucruri, Avraam și-a dat fiul îndrăgit și prețios lui Dumnezeu. Și cum a fost făcută această jertfă?

El auzise ce a spus Dumnezeu, iar apoi pur și simplu a făcut-o. Ar avea sens pentru oameni dacă Dumnezeu i-ar da lui Avraam un copil, iar după ce copilul a crescut, i-ar cere lui Avraam să îi dea copilul înapoi și ar vrea să i-l ia? (Nu ar avea.) Din punctul de vedere al omului, nu ar fi fost acest lucru complet nerezonabil? Nu ar fi părut ca și cum Dumnezeu s-ar fi jucat cu Avraam? Dumnezeu i-a dat lui Avraam acest copil într-o zi, iar câțiva ani mai târziu, El a vrut să îl ia. Dacă Dumnezeu ar fi vrut copilul, ar fi trebuit să îl ia; nu era nevoie să provoace acelei persoane atâta suferință cerându-i să sacrifice copilul pe altar. Ce a însemnat copilul oferit pe altar? Că Avraam trebuia să îl sacrifice și apoi să-l ardă cu propriile mâini. Este ceva ce o persoană ar putea suporta să facă? (Nu.) Care a fost semnificația când Dumnezeu a cerut acest sacrificiu? Că Avraam ar trebui să facă personal aceste lucruri: el să își lege fiul, el să-l pună pe altar, el să-l omoare cu un cuțit, iar apoi, el să-l ardă ca jertfă pentru Dumnezeu. Pentru oameni, nimic din toate astea nu ar părea să țină cont de sentimentele omului; niciunul dintre aceste lucruri nu ar avea sens potrivit noțiunilor, mentalității, filozofiei etice sau moralității și tradițiilor lor. Avraam nu trăia în neant, nici nu trăia într-o lume imaginară; el trăia în lumea omului. Avea gânduri și păreri omenești. Și ce a gândit el când toate acestea s-au abătut asupra lui? Pe lângă suferința sa și în afară de anumite lucruri care l-au lăsat nedumerit, a existat în el rebeliune sau respingere? L-a atacat și L-a abuzat verbal pe Dumnezeu? Nu, deloc. Exact opusul: din momentul în care Dumnezeu i-a poruncit să facă acest lucru, Avraam nu a îndrăznit să trateze acest aspect cu ușurință; mai degrabă a început să se pregătească imediat. Și care era starea lui de spirit când a început aceste pregătiri? Era el mulțumit, vesel și fericit? Sau era îndurerat, întristat și cu inima îngreunată? (El era îndurerat și întristat.) Era îndurerat! Fiecare pas al lui era greoi. După ce a devenit conștient de această situație și după ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, fiecare zi s-a simțit cât un an pentru Avraam; era nefericit, incapabil să simtă bucurie și avea inima îndurerată. De fapt, care era singura lui convingere? (Că trebuie să asculte de cuvintele lui Dumnezeu.) Așa este, că trebuie să asculte de cuvintele lui Dumnezeu. Și-a spus în sinea lui: „Binecuvântat să fie numele Domnului meu Iahve; sunt unul dintre oamenii lui Dumnezeu și trebuie să mă supun cuvintelor Lui. Indiferent dacă ceea ce spune Dumnezeu este corect sau greșit și indiferent cum a venit Isaac la mine, dacă El cere, atunci eu trebuie să dau; acestea sunt rațiunea și atitudinea pe care trebuie să le aibă omul.” Avraam nu a fost lipsit de durere și dificultate după ce a acceptat cuvintele lui Dumnezeu; el a simțit durere și a avut propriile dificultăți, iar acestea nu au fost ușor de depășit! Cu toate acestea, ce s-a întâmplat în final? Așa cum dorise Dumnezeu, Avraam și-a adus propriul fiu, un copilaș, la altar și tot ce a făcut a fost văzut de El. Exact cum Dumnezeu îl urmărise pe Noe, tot așa El urmărise fiecare mișcare a lui Avraam și a fost impresionat de fiecare lucru pe care l-a făcut acesta. Chiar dacă lucrurile nu s-au sfârșit așa cum au crezut toți că se vor sfârși, ceea ce a făcut Avraam a fost unic în rândul întregii omeniri. Ar trebui el să servească drept exemplu pentru toți cei care îl urmează pe Dumnezeu? (Da.) El este un model pentru toți cei din rândul omenirii care

Îl urmează pe Dumnezeu. De ce spun că el este un model pentru omenire? Avraam nu a înțeles multe adevăruri, nici nu auzise vreun adevăr sau vreo predică rostită de Dumnezeu pentru el personal. El doar crezuse, recunoscuse și ascultase. Ce avea umanitatea lui de era atât de deosebită? (Rațiunea unei ființe create.) Ce cuvinte reflectă acest lucru? (El a zis: „Binecuvântat să fie numele Domnului meu Iahve; ar trebui să ascult de cuvintele lui Dumnezeu și, indiferent dacă acestea corespund noțiunilor omului sau nu, eu trebuie să mă supun.”) Conform acestora, Avraam avea rațiunea unei umanități normale. În plus, avea și conștiința unei umanități normale. Unde se reflecta această conștiință? Avraam știa că Isaac fusese dăruit de Dumnezeu, că era creat de El, îi aparținea Lui și că ar trebui să îl înapoieze lui Dumnezeu când El îi cerea, în loc să fie agățat mereu de el; o astfel de conștiință trebuie să aibă omul.

Au oamenii zilelor noastre conștiință și rațiune? (Nu.) În ce lucruri se reflectă asta? Indiferent cât har le dă Dumnezeu oamenilor și indiferent de câte binecuvântări și de cât de mult har se bucură, care este atitudinea lor atunci când li se cere să răsplătească dragostea lui Dumnezeu? (Împotrivire, iar uneori, teamă de greutăți și oboseală.) Teama de greutăți și oboseală este o manifestare concretă a unei lipse de conștiință și rațiune. A căuta scuze, a încerca să impună condiții și să negocieze sunt și ele manifestări concrete, nu-i așa? (Ba da.) Există, de asemenea, nemulțumiri, lucruri făcute într-un mod superficial și evaziv, precum și râvnirea la plăcerile trupești – toate acestea sunt manifestări concrete. Oamenii zilelor noastre nu au conștiință deloc, cu toate acestea, deseori laudă harul lui Dumnezeu și numără toate aceste binecuvântări și sunt impresionați până la lacrimi când le numără. Dar după ce au terminat de numărat, aici se termină totul; ei continuă să fie superficiali, fac totul mecanic, continuă să fie înșelători și să fie vicleni și leneși, fără a-și manifesta în vreun fel căința. Atunci care a fost scopul numărării tale? Aceasta este o manifestare a lipsei de conștiință. Așadar, cum se manifestă lipsa de rațiune? Când Dumnezeu te emondează, te plângi, sentimentele tale sunt rănite și atunci nu mai dorești să-ți faci datoria și spui că Dumnezeu nu are iubire; când suferi puțin în timp ce-ți faci datoria, sau când mediul pe care Dumnezeu ți-l pregătește este puțin dificil, solicitant sau greu, nu îți mai dorești să o faci; și în niciunul dintre diferitele medii pregătite de Dumnezeu nu ești capabil să cauți să te supui, ești atent doar la trup și îți dorești doar să te eliberezi și să te dezlănțui. Asta înseamnă sau nu a fi lipsit de rațiune? Nu dorești să accepți suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu și vrei doar să obții beneficii de la El. În momentul în care realizezi puțină lucrare și suferi un pic, îți afirmi calificările, te consideri mai presus de ceilalți, vreme în care te bucuri de beneficiile statutului și începi să-ți dai aere de funcționar oficial. Nu ai nicio dorință să faci o lucrare adevărată, nici nu ești capabil să realizezi așa ceva – îți dorești doar să dai ordine și să fii un funcționar oficial. Vrei să acționezi după propria lege, să faci tot ce vrei și să săvârșești fapte nechibzuite. În afară de a te elibera și de a te dezlănțui, nimic altceva nu se manifestă în tine. Asta înseamnă să ai rațiune? (Nu.) Dacă Dumnezeu v-ar da un copil bun și mai târziu ți-ar spune direct că va lua copilul, care ar fi atitudinea ta?

Ai putea avea aceeași atitudine ca Avraam? (Nu.) Unii oameni ar spune: „Cum aș putea să nu o fac? Fiul meu are douăzeci de ani și l-am oferit casei lui Dumnezeu, unde acum își face o datorie!” Este acesta un sacrificiu? În cel mai bun caz, pur și simplu ți-ai îndrumat copilul pe calea cea bună – dar ai și un motiv ascuns: ți-e teamă că, în caz contrar, copilul tău ar putea pieri în mijlocul dezastrului. Nu este așa? Ceea ce faci tu nu se numește sacrificiu; nu este deloc la fel cu sacrificarea lui Isaac de către Avraam. Pur și simplu nu se compară. Când Avraam a auzit ce i-a poruncit Dumnezeu, cât de dificil ar fi fost pentru el – sau pentru oricare alt membru al omenirii – să o realizeze? Ar fi fost cel mai dificil lucru din lume; nu este nimic mai dificil. Acest lucru nu a fost o jertfă, cum ar fi un miel sau niște bani, și nu a fost un bun lumesc sau un obiect material, nici nu a fost un animal care nu avea nicio legătură cu persoana care făcea jertfa. Acestea sunt lucruri pe care o persoană poate să le ofere cu un efort brusc și trecător – pe când sacrificiul pe care Dumnezeu i l-a cerut lui Avraam a fost viața altei persoane. A fost chiar copilul lui Avraam. Cât de dificil trebuie să fi fost! De asemenea, copilul avea un istoric special, în sensul că fusese dăruit de Dumnezeu. Care a fost scopul lui Dumnezeu când i-a dăruit un copil? Acesta a fost ca Avraam să aibă un fiu pe care să îl crească până la maturitate, care să se căsătorească și să aibă copii, ducând astfel mai departe numele familiei. În schimb, acum, acest copil trebuia să fie înapoiat lui Dumnezeu înainte de a ajunge la maturitate și aceste lucruri nu s-ar întâmpla niciodată. Așadar, care a fost rostul pentru care Dumnezeu i-a dat lui Avraam un copil? Ar putea un observator să înțeleagă ceva din asta? Din punctul de vedere al noțiunilor oamenilor, nu are niciun sens. Omenirea coruptă este egoistă; nimeni nu ar putea înțelege nimic din asta. Nici Avraam nu a putut să înțeleagă; el nu știa ce voia Dumnezeu să facă, în cele din urmă, în afară de faptul că El îi ceruse să-l sacrifice pe Isaac. Astfel, ce a ales Avraam să facă? Care a fost atitudinea lui? Deși a fost incapabil să înțeleagă toate acestea, totuși a fost capabil să facă așa cum i-a poruncit Dumnezeu; el a ascultat de cuvintele lui Dumnezeu și s-a supus fiecărui cuvânt al cerințelor Lui fără să se opună sau să ceară o altă opțiune, cu atât mai puțin să încerce să dicteze condiții sau să-I ceară socoteală lui Dumnezeu. Avraam a fost în stare să asculte și să se supună înainte de a putea înțelege tot ceea ce se întâmpla – fapt care este foarte rar și lăudabil și peste abilitatea oricăruia dintre voi, cei care sunteți aici. Avraam nu știa ce se întâmplă, iar Dumnezeu nu îi spusese întreaga poveste; cu toate acestea, el a luat totul în serios, crezând că oamenii ar trebui să se supună oricărui lucru pe care Dumnezeu vrea să îl facă și că nu ar trebui să pună întrebări, pentru că dacă El nu spune nimic în plus, atunci nu este ceva ce oamenii trebuie să înțeleagă. Unii oameni spun: „Totuși, trebuie să afli adevărul, cu siguranță, nu-i așa? Trebuie să știi de ce, chiar dacă presupune să mori.” Este aceasta atitudinea pe care s-ar cuveni să o aibă o ființă creată? Când Dumnezeu nu ți-a îngăduit să înțelegi, tu ar trebui să înțelegi? Când ți se cere să faci ceva, faci. De ce să complici lucrurile atât de mult? Dacă Dumnezeu dorea ca tu să înțelegi, El ți-ar fi explicat deja; întrucât nu a făcut-o, nu este nevoie ca tu să înțelegi. Când nu ți se cere să înțelegi și când nu ești

capabil să înțelegi, totul depinde de felul în care te comporți și de capacitatea ta de a te supune lui Dumnezeu. Asta este greu pentru voi, nu-i așa? În astfel de împrejurări, voi nu vă supuneți și nu vă rămâne altceva de făcut decât să vă plângeți, să interpretați greșit și să vă împotriviți. Avraam a fost exact opusul a ceea ce se manifestă în voi. La fel ca voi, el nu știa ce va face Dumnezeu, nici nu știa raționamentul din spatele acțiunilor Lui; el nu înțelegea. A vrut să întrebe? A vrut să știe ce se întâmplă? A vrut, dar dacă Dumnezeu nu i-ar fi spus, unde altundeva ar fi putut să se ducă să întrebe? Pe cine ar fi putut să întrebe? Aspectele legate de Dumnezeu sunt un mister; cine poate răspunde la întrebări despre aspectele legate de Dumnezeu? Cine le poate înțelege? Oamenii nu-L pot înlocui pe Dumnezeu. Pe oricine întrebați, nici acela nu va înțelege. Puteți să vă gândiți la acest lucru, dar nu veți înțelege, va fi de neînțeles pentru voi. Așadar, dacă nu înțelegi ceva, atunci asta înseamnă că nu trebuie să faci ceea ce spune Dumnezeu? Dacă nu înțelegi ceva, poți doar să observi, să amâni, să aștepți o oportunitate și să cauți o altă opțiune? Dacă nu înțelegi ceva – dacă este de neînțeles pentru tine – asta înseamnă că nu trebuie să te supui? Înseamnă asta că poți să te agăți de drepturile tale umane și să spui: „Am drepturi umane; sunt o persoană independentă, așadar ce drept ai Tu să îmi zici să fac asemenea lucruri prostești? Mă înalț între cer și pământ – pot să nu Te ascult”? Asta a făcut Avraam? (Nu.) Pentru că el credea că este doar o ființă creată obișnuită și nesemnificativă, o persoană aflată sub suveranitatea lui Dumnezeu, el a ales să asculte și să se supună, să nu trateze superficial niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu, ci să le practice în totalitate. Orice spune Dumnezeu și orice le zice El să facă, oamenii nu au altă opțiune; ei trebuie să asculte, iar după ce ascultă, ar trebui să meargă și să pună în practică. În plus, atunci când pun în practică, oamenii ar trebui să se supună temeinic și cu pace sufletească. Dacă accepți că Dumnezeu este Dumnezeul tău, atunci ar trebui să asculți de cuvintele Lui, să păstrezi un loc pentru El în inima ta și să pui cuvintele Lui în practică. Dacă Dumnezeu este Dumnezeul tău, atunci nu ar trebui să încerci să analizezi ceea ce El îți spune; oricum spune El că stau lucrurile, exact așa stau și nu contează că tu nu pricepi sau nu înțelegi. Principalul lucru este că tu ar trebui să accepți și să te supui celor spuse de El. Aceasta a fost atitudinea pe care a avut-o Avraam când a venit vorba de cuvintele lui Dumnezeu. Exact datorită acestei atitudini pe care Avraam a avut-o, el a fost capabil să asculte de cuvintele lui Dumnezeu, a fost capabil să se supună celor poruncite de El să facă și a putut deveni o persoană dreaptă și desăvârșită în ochii Lui. Acest lucru s-a întâmplat în pofida faptului că în ochii tuturor acelor oameni aroganți și îngâmfați, Avraam a părut nebun și confuz, ignorând viața propriului său fiu de dragul credinței sale și așezându-l degajat pe altar pentru a fi sacrificat. Ce act iresponsabil a fost acela, s-au gândit ei; ce tată incompetent și fără inimă a fost și cât de egoist a fost să facă asemenea lucru pentru credința lui! Cu așa ochi l-a privit toată lumea pe Avraam. Dar tot așa l-a văzut și Dumnezeu? Nu. Cum l-a văzut Dumnezeu? Avraam a fost capabil să asculte de cele spuse de Dumnezeu și să se supună acestora. În ce măsură a fost el capabil să se supună? El a făcut-o fără

compromis. Când Dumnezeu i-a cerut ceea ce era cel mai de preț pentru el, Avraam l l-a dat înapoi, oferindu-l lui Dumnezeu. Avraam a ascultat de toate cerințele lui Dumnezeu și li s-a supus. Fie că este privit prin lentila noțiunilor omului, fie prin ochii celor corupți, cerința lui Dumnezeu a părut extrem de nerezonabilă, dar Avraam a fost totuși capabil să se supună; totul s-a rezumat la integritatea lui care a fost caracterizată de credința și supunerea adevărată față de Dumnezeu. Cum au fost reflectate această credință și această supunere adevărată? În doar două cuvinte: ascultarea lui. Nimic mai de preț sau mai valoros nu poate deține o adevărată ființă creată și nimic nu e mai rar și mai lăudabil. Exact acest lucru foarte prețios, rar și lăudabil lipsește cu desăvârșire în rândul discipolilor lui Dumnezeu din zilele noastre.

Oamenii zilelor noastre sunt educați și cunoscători. Ei înțeleg știința modernă și au fost infectați profund, condiționați și influențați de cultura tradițională și moravurile sociale depravate; mințile li se zbuciumă, au noțiuni complexe și, în sinea lor, sunt derutați total. După ce au ascultat predici timp de mulți ani, recunoscând și având, în același timp, încredere că Dumnezeu este Suveranul tuturor lucrurilor, ei tot au o atitudine disprețuitoare și nepăsătoare față de fiecare din cuvintele Lui. Atitudinea lor față de aceste cuvinte este să le ignore; este de a se face că nu le văd și nu le aud. Ce fel de persoană este aceasta? Ei întreabă: „De ce?” despre orice; simt nevoia să afle totul și să înțeleagă în amănunt totul. Ei par a fi foarte serioși în legătură cu adevărul; comportamentul și eforturile lor exterioare și lucrurile la care renunță în aparență sugerează o atitudine de neclintit față de convingerea lor și de credința în Dumnezeu. Cu toate acestea, întrebați-vă acest lucru: v-ați ținut de cuvântul lui Dumnezeu și de fiecare instrucțiune a Lui? Le-ați implementat pe toate? Sunteți voi persoane ascultătoare? Dacă în inima ta, răspunzi mereu la aceste întrebări cu „Nu” și „Nu am făcut-o”, atunci ce fel de credință ai tu? În ce scop crezi tu, de fapt, în Dumnezeu? Exact ce ai câștigat tu din credința ta în El? Merită aceste lucruri să fie explorate? Merită să le cercetați? (Da.) Voi toți purtați ochelari; sunteți oameni moderni și civilizați. Ce este cu adevărat modern la tine? Ce este civilizat la tine? Să fii „modern” și „civilizat” dovedește că tu ești cineva care ascultă de cuvintele lui Dumnezeu? Astfel de lucruri nu înseamnă nimic. Unii oameni spun: „Eu sunt foarte educat și am studiat teologia.” Unii spun: „Am citit Biblia clasică de câteva ori și vorbesc ebraică.” Unii spun: „Am fost în Israel de multe ori și am atins personal crucea care a fost purtată de Domnul Isus.” Unii spun: „Am fost pe Muntele Ararat și am văzut rămășițele arcei.” Unii spun: „L-am văzut pe Dumnezeu” și „Am fost răpit înaintea lui Dumnezeu”. Ce folos au toate acestea? Dumnezeu nu îți cere nimic solicitant, doar să asculți de cuvintele Lui cu sinceritate. Dacă acest lucru este prea mult pentru tine, atunci uită orice altceva; nimic din ce spui nu va fi de folos. Toți știți poveștile lui Noe și Avraam, dar simpla cunoaștere a poveștilor în sine este nefolositoare. V-ați gândit vreodată la ce a fost foarte rar și lăudabil la cei doi bărbați? Vă doriți să fiți ca ei? (Da.) Cât de mult vă doriți asta? Unii oameni spun: „Îmi doresc atât de mult să fiu ca ei; mă gândesc la asta când mănânc, visez, îmi fac datoria, citesc cuvintele lui Dumnezeu și învăț imnuri. M-am

rugat pentru aceasta de multe ori și am scris chiar și un jurământ. Fie ca Dumnezeu să mă blesteme dacă nu ascult de cuvintele Lui. Doar că nu știu când Dumnezeu îmi vorbește; nu e ca și cum îmi arată cu tunete în cer." Ce folos au toate acestea? Ce înseamnă când spui: „Îmi doresc atât de mult"? (Este doar o iluzie; este o simplă aspirație.) La ce folosește o aspirație? Este ca un jucător care se duce la cazinou în fiecare zi; chiar și atunci când a pierdut totul, încă își dorește să mai parieze. Câteodată el ar putea gândi: „Încă o singură încercare și după aceea promit că voi renunța și nu voi mai paria niciodată." El se gândește la același lucru, fie că visează sau mănâncă, dar după ce se gândește la asta, tot se întoarce la cazinou. De fiecare dată când pariază, zice că va fi ultima dată și de fiecare dată când iese pe ușile cazinoului, spune că nu se va mai întoarce niciodată – rezultatul fiind că, după o viață întreagă de încercări, încă nu reușește niciodată să renunțe. Sunteți voi la fel ca acel jucător? Deseori vă hotărâți să faceți lucruri și apoi vă negați hotărârile, este o a doua natură pentru voi să-L înșelați pe Dumnezeu, iar acest lucru nu este ușor de schimbat.

III. Expunerea modului în care oamenii de astăzi tratează cuvintele lui Dumnezeu

Care a fost subiectul poveștilor pe care tocmai le-am spus? (Atitudinile față de Dumnezeu, cum putem asculta de cuvântul lui Dumnezeu și cum să ne supunem lui Dumnezeu atunci când se întâmplă ceva.) Care a fost principalul lucru pe care l-ați învățat din aceste două povești? (Să ascultăm și să ne supunem și să acționăm în conformitate cu cerințele cuvântului lui Dumnezeu.) Este important să învățăm să ascultăm și să punem în practică ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu. Spui că ești un discipol al lui Dumnezeu, că ești o ființă creată și că ești o ființă umană în ochii Lui. Cu toate acestea, în ceea ce trăiești și manifești nu este niciun semn al supunerii sau al practicării care rezultă după auzirea cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, ar trebui să existe semne de întrebare după termenii „o ființă creată", „cineva care Îl urmează pe Dumnezeu" și „o ființă umană în ochii lui Dumnezeu", atunci când se referă la tine? Și, având în vedere aceste semne de întrebare, mai exact cât de mare este speranța ta de a fi mântuit? Aceasta este o necunoscută, șansele sunt slabe și tu însuți nu îndrăznești să spui. Anterior, am spus două povești clasice despre cum să asculți de cuvintele lui Dumnezeu. Oricine a citit Biblia și L-a urmat pe Dumnezeu timp de mulți ani este deja familiarizat cu aceste două povestiri. Însă, din citirea acestor povestiri, nimeni nu a deslușit unul dintre cele mai importante adevăruri dintre toate: ascultarea de cuvintele lui Dumnezeu. Acum că am auzit povești despre cum să ascultăm de cuvintele lui Dumnezeu, să ne întoarcem atenția către poveștile despre oameni care nu ascultă de cuvintele lui Dumnezeu. Deoarece a fost menționată neascultarea cuvintelor lui Dumnezeu, acestea trebuie să fie povești despre oamenii de astăzi. O parte din ceea ce voi spune poate fi neplăcut de auzit și s-ar putea să vă rănească mândria și stima de sine și vi se va demonstra că vă lipsesc integritatea și demnitatea.

Există o bucată de pământ pe care i-am rugat pe niște oameni să planteze legume. Asta pentru ca oamenii care își fac datoria să poată avea alimente organice și să nu fie nevoiți să cumpere legume anorganice tratate cu pesticide. Acesta a fost un lucru bun, nu-i așa? Pe de o parte, toată lumea trăiește împreună, ca o mare familie, și toți pot crede împreună în Dumnezeu, ținându-se departe de tendințele și conflictele din societate. Crearea unui astfel de mediu permite tuturor să se liniștească pentru a-și îndeplini îndatoririle. Asta este dintr-o perspectivă la scară redusă. Dintr-o perspectivă la scară mai largă, plantarea de legume pentru a fi mâncate de cei care își îndeplinesc îndatoririle și participarea la răspândirea Evangheliei lui Dumnezeu sunt, de asemenea, potrivite. Când spun: „Plantează câteva legume ca să fie consumate de oamenii care își îndeplinesc datoria prin apropiere”, nu sunt aceste cuvinte foarte ușor de înțeles? Când i-am cerut unei anumite persoane să facă asta, a înțeles și a plantat niște legume consumate frecvent. Cred că un lucru precum plantarea legumelor este simplu. Toți oamenii obișnuiți pot face asta. Nu este la fel de greu ca predicarea Evangheliei sau diversele elemente ale lucrării bisericii. Așadar, nu i-am dat prea multă atenție. Ceva mai târziu, am mers acolo și am văzut că mâncau cu toții legumele pe care le plantaseră ei înșiși și am auzit că uneori rămâneau câteva, cu care hrăneau găinile. Am spus: „Ați plantat toate aceste legume și ați avut o recoltă bună. Ați trimis ceva bisericilor? Au apucat oamenii din celelalte biserici să mănânce legumele pe care le-am plantat?” Unii au spus că nu știau. Unii au spus că oamenii din alte locuri își cumpărau singuri legumele și nu le mâncau pe cele de aici. Fiecare a spus altceva. Nimănui nu-i păsa de acest lucru; atât timp cât ei înșiși aveau niște legume de mâncat, considerau că nu era nicio problemă. Nu este acest lucru odios? Ulterior, i-am spus persoanei responsabile: „Este complet rezonabil ca voi să mâncați ceea ce cultivați, însă și alți oameni trebuie să mănânce. Este corect că ați plantat atât de mult și nu ați putut mânca tot, în timp ce alte zone încă trebuie să își cumpere legumele? Nu v-am spus că aceste legume nu sunt plantate doar ca să le mâncați voi – trebuie să le trimiteți și la celelalte biserici din apropiere?” Credeți că ar trebui să le tot spun ce să facă și să le fac reguli explicite când vine vorba de această mică problemă? Trebuia să fac un mare spectacol în legătură cu asta, chemându-i pe toți la adunare și ținând o predică? (Nu.) Nici Eu nu cred asta. Este posibil ca oamenilor să le lipsească acest dram de considerație? Dacă le-ar lipsi, nu ar fi oameni. Așa că i-am spus din nou acelei persoane: „Grăbește-te și trimite-le la celelalte biserici. Du-te și fă asta.” „Bine”, a spus el, „Voi vedea.” Aceasta a fost atitudinea pe care a avut-o. Ceva mai târziu, am mers din nou acolo și am văzut o suprafață mare de legume pe câmp, de toate felurile imaginabile. I-am întrebat pe oamenii care le plantaseră dacă au avut o recoltă mare. Au spus că erau atât de multe încât nu le puteau mânca pe toate, iar unele putreziseră. I-am întrebat din nou dacă trimiseseră câteva la bisericile din apropiere. Ei au răspuns că nu știu, că nu sunt siguri. Au spus acest lucru într-un mod foarte vag și superficial. Era clar că nimeni nu luase în serios această problemă. Atât timp cât aveau ce mânca, nu le păsa de nimeni altcineva. Din nou, m-am dus să-l caut

pe responsabil. L-am întrebat dacă trimiseseră legume. Mi-a spus că trimiseseră. L-am întrebat cum decursese livrarea. El a spus că fuseseră livrate. În acest punct, vi se pare că era o problemă? Atitudinea acestor oameni nu a fost corectă. Ei nu aveau o atitudine de loialitate și responsabilitate atunci când își făceau datoria, ceea ce este odios – dar ceea ce avea să urmeze era și mai odios. Ulterior, i-am întrebat pe frații și surorile de la bisericile din apropiere dacă primiseră vreo livrare de legume. „Au fost trimise", au răspuns ei, „dar erau într-o stare mai proastă decât legumele pe care le-ai găsi aruncate pe jos într-o piață. Nu erau decât frunze putrezite amestecate cu nisip și pietriș. Erau necomestibile." Cum vă simțiți auzind acest lucru? Este mânie în inima voastră? Sunteți furioși? (Da.) Și dacă voi toți sunteți furioși, credeți că Eu aș fi fost supărat? Ei au trimis cu reticență niște legume, dar au făcut o treabă proastă. Și cine a fost cauza acestei executări mediocre? Era o persoană rea în acel loc, care a oprit trimiterea lor. Ce a spus el după ce am ordonat ca legumele să fie livrate? „Întrucât îmi spui să fac asta, voi aduna niște frunze putrede și legume pe care nu vrem să le mâncăm, pentru a le trimite lor. Asta se consideră o livrare, nu-i așa?" La aflarea acestui lucru, am ordonat ca acest gunoi demonic să fie dat afară. Ce fel de loc era acesta, de el ar îndrăzni să se comporte ca un tiran aici? Aceasta este casa lui Dumnezeu. Nu este societate și nu este o piață liberă. Dacă faci accese de furie și te comporți ca un tiran aici, atunci nu ești binevenit în acest loc, iar Eu nu suport să te am sub ochii Mei, dispari rapid! Du-te cât de departe poți de Mine, întoarce-te de unde ai venit! Credeți că a fost corect din partea Mea să procedez în felul acesta? (Da.) De ce? (Acest tip de persoană este prea lipsită de umanitate.) Atunci de ce unii dintre oamenii lipsiți de umanitate nu au fost alungați? Unii oameni nu au conștiință sau rațiune și nu urmăresc adevărul, dar nu fac lucruri rele, nu tulbură lucrarea bisericii, nu influențează îndeplinirea îndatoririlor altor oameni și nu influențează viața bisericii. Acest tip de persoană ar trebui păstrată deocamdată pentru a presta servicii, dar atunci când face rău și provoacă perturbări și tulburări, nu este prea târziu să îi arătăm ușa. Așadar, de ce a trebuit să dau afară acest gunoi? A vrut să se comporte ca un tiran și să ia deciziile în casa lui Dumnezeu. El a influențat viețile normale ale fraților și surorilor și a afectat lucrarea casei lui Dumnezeu. Unii oameni au spus că era prea egoist, prea leneș, că își făcea datoria cu superficialitate. A fost chiar așa? El a vrut să se ridice împotriva tuturor fraților și surorilor, împotriva tuturor celor care fac o datorie și împotriva lui Dumnezeu. A vrut să pună stăpânire pe casa lui Dumnezeu. A vrut să ia deciziile în casa lui Dumnezeu. Dacă voia să ia deciziile, atunci ar fi trebuit să facă ceva bun. Dar nu a făcut nimic bun. Tot ceea ce a făcut a dăunat intereselor casei lui Dumnezeu și i-a rănit pe aleșii lui Dumnezeu. Ați putea să tolerați pe cineva ca el? (Nu.) Și dacă niciunul dintre voi nu ar putea, credeți că Eu aș putea? În prezent, există oameni care încă sunt nemulțumiți de faptul că persoana rea a fost îndepărtată. Ei nu o pot vedea cum este cu adevărat și încă Mi se opun în mintea lor. În prezent, există oameni care, la menționarea acelei persoane, încă nu cred că am gestionat această problemă în mod corespunzător, care gândesc despre casa lui Dumnezeu că nu

este dreaptă. Ce fel de clică este aceasta? Știți cum a cules această persoană varza chinezească pe care o cultivase? În mod normal, scoți întreaga tulpină pentru a o mânca, nu-i așa? Rupe cineva doar frunzele? (Nu.) Ei bine, acest individ bizar nu le-a permis celorlalți să smulgă întreaga plantă de la tulpină; el le-a spus să rupă doar frunzele. Era prima dată când întâlnisem așa ceva. De ce credeți că a făcut asta? De ce nu le-a permis celorlalți să smulgă întreaga plantă? Pentru că, dacă ar fi smuls întreaga plantă, atunci câmpul ar fi rămas gol și ar fi trebuit să fie arat și plantat din nou. Pentru a evita acest efort, el le-a cerut celorlalți să smulgă frunzele. Când le-a spus oamenilor să facă asta, nimeni nu a îndrăznit să i se opună. Erau ca sclavii lui – făceau tot ce le spunea el. El lua deciziile acolo. Așadar, credeți că ar fi fost acceptabil să nu scap de el? (Nu.) A permite unei astfel de persoane să rămână ar fi o nenorocire. Uneori, atunci când dă dovadă de un lucru bun, aceasta este pentru că nu-i implică propriile interese. Uitați-vă cu atenție la tot ceea ce face: nu există niciun lucru care să nu tulbure și să nu dăuneze intereselor altora, niciun lucru care să nu dăuneze intereselor casei lui Dumnezeu. Această persoană s-a născut demon, se împotrivește lui Dumnezeu și este un antihrist. I se poate permite unei astfel de persoane să rămână în casa lui Dumnezeu? Merită ea să îndeplinească o datorie? (Nu.) Și totuși, unii oameni încearcă să apere o astfel de persoană. Cât de confuzi sunt ei? Nu este un lucru odios? Încerci să arăți că ai iubire? Dacă ai iubire, atunci o întreții pe acea persoană; dacă ai iubire, las-o să-ți facă rău – dar nu o lăsa să dăuneze intereselor casei lui Dumnezeu! Dacă ai iubire, atunci când este înlăturată, mergi cu ea – ce mai faci încă pe aici? Sunt acești oameni ascultători și supuși? (Nu.) Ei s-au născut o bandă de demoni. Acest om nu a ascultat nimic din ce i-am spus. Dacă aș fi spus vest, s-ar fi îndreptat spre est, iar dacă aș fi spus est, s-ar fi îndreptat spre vest. A insistat să Mi se opună în toate. De ce i-a fost atât de greu să Mă asculte puțin? Faptul că Eu i-am cerut să trimită legume celorlalți frați și surori însemna că va fi lipsit de partea lui? Îl privam Eu de dreptul de a mânca aceste legume? (Nu.) Atunci de ce nu le-a trimis? Nu trebuia să le care el însuși, nu ar fi necesitat niciun efort din partea lui. Însă nu numai că nu le-a dat celorlalți nimic din cele bune, el le-a dat pe cele putrede. Cât de rău trebuie să fie pentru a face asta? Poate fi considerat o persoană? I-am spus să trimită legume, nu gunoi. Un lucru atât de simplu, atât de ușor, doar o chestiune de a-și mișca brațele și totuși el nu a putut să facă nici măcar asta. Este aceasta o persoană? Dacă până și un lucru ca acesta te depășește, cum poți pretinde supunere față de Dumnezeu? Te iei în coarne, ripostezi și, cu toate acestea, tot încerci să profiți de casa lui Dumnezeu. Se poate întâmpla asta vreodată? Chiar și astăzi, există cei care nu au uitat: „Ne-ai rănit cândva. Odată, i-ai dat afară pe câțiva dintre noi, dar noi nu am fost de acord; noi am vrut ca ei să rămână, dar tu nu le-ai dat nicio șansă. Ești tu un dumnezeu drept?” Credeți că demonii ar spune vreodată că Dumnezeu este drept? (Niciodată.) Gurile lor pot spune că Dumnezeu este drept, dar când Dumnezeu acționează, acest lucru nu le convine; ei nu se pot convinge să laude dreptatea lui Dumnezeu. Aceștia sunt demoni și ipocriți.

Ce demonstrează chiar și un lucru minor precum livrarea legumelor? Este ușor pentru oameni să se supună lui Dumnezeu și să asculte de cuvintele Lui? (Nu.) Oamenii mănâncă alimente furnizate de Dumnezeu, locuiesc în case furnizate de Dumnezeu, folosesc lucruri furnizate de Dumnezeu, dar când El le cere să împartă surplusul lor de legume cu alții, sunt ei supuși? Pot aceste cuvinte să se îndeplinească în ei? În oameni, pot. Ele pot fi puse în aplicare. Dar în demoni, satane și antihriști, ele nu vor ajunge niciodată la îndeplinire. Acea persoană s-a gândit: „Dacă trimit aceste legume, își va aminti cineva de această faptă bună a mea? Dacă alții mănâncă aceste legume și spun că este harul lui dumnezeu, că el mi-a cerut să fac asta, dacă toți îi mulțumesc lui, cine îmi va mulțumi mie? Eu sunt eroul din culise, eu am fost cel care a trudit. Eu am fost acela care a plantat legumele, ar trebui să-mi mulțumești. Și dacă nu o faci, dacă nu știi că eu am făcut asta, atunci visezi dacă îți închipui că poți mânca legumele pe care le-am cultivat eu!” Oare nu asta a gândit ea? Și asta nu este rău? Este foarte rău! Cum ar putea o persoană rea să practice adevărul și să asculte de cuvintele lui Dumnezeu? Această persoană s-a născut un demon și o satană. Ea se opune lui Dumnezeu, se împotrivește adevărului și disprețuiește adevărul. Este incapabilă să asculte de cuvintele lui Dumnezeu, așadar este nevoie ca ea să le asculte? Nu. Atunci cum ar trebui tratată o astfel de problemă? Dați-o afară și găsiți pe cineva care poate asculta, care să-i ia locul. Exact așa, este atât de simplu. Este potrivită sau nu această modalitate de a trata lucrurile? (Este potrivită.) Și Eu cred la fel. Dacă nu pleacă, va provoca probleme și va face rău tuturor celorlalți. Unii oameni spun: „Ești nemulțumit pentru că ea nu a ascultat de cuvintele Tale? Tot ce a făcut a fost să nu Te asculte – a fost atât de grav? Ai alungat-o pentru ceva atât de trivial, dar în realitate nu a făcut nimic rău. A trimis doar niște legume putrede și au existat câteva ocazii când nu a trimis nimic și nu Te-a ascultat. Este doar o chestiune minoră, nu-i așa?” Așa este? (Nu.) Atunci cum credeți că văd Eu acest lucru? Nici măcar nu a putut să asculte atunci când a fost vorba de ceva atât de minor, însă a încercat să obstrucționeze lucrurile într-un mod irezonabil aici. Aceasta este casa lui Dumnezeu, nimic de aici nu-i aparținea. Fiecare fir de iarbă, fiecare copac, fiecare colină, fiecare corp de apă de aici – ea nu avea nicio autoritate de a controla sau de a lua decizii cu privire la oricare dintre aceste lucruri. A încercat să ia deciziile, să obstrucționeze lucrurile într-un mod irezonabil. Ce era acest om? Nimic de-al lui nu ar fi fost luat sau folosit, nici nu ar fi fost trimis ceva ce îi aparținea; tot ce i s-a cerut a fost să își miște brațele și să își îndeplinească responsabilitățile pe care trebuia să le îndeplinească, însă nu a putut face nici măcar acest lucru. Din moment ce nu a putut face asta, nu l-am recunoscut ca pe un credincios, iar el a trebuit să plece din casa lui Dumnezeu, a trebuit să fie îndepărtat! A fost rezonabil ca Eu să fac asta? (Da.) Acestea sunt decretele administrative ale casei lui Dumnezeu. Dacă aș da peste o astfel de persoană rea, care face rău, și nu aș înlătura-o, dacă nu aș exprima nicio atitudine față de ea, atunci câți oameni credeți că ar fi afectați? Oare asta nu ar crea dezordine în casa lui Dumnezeu? Și decretele administrative ale casei lui Dumnezeu nu ar deveni vorbe goale? Așadar,

ce stipulează decretele administrative ale casei lui Dumnezeu cu privire la acești antihriști și demoni răi care sunt neascultători, provoacă tulburări, obstrucționează lucrurile în mod irezonabil și acționează fără rușine? Îndepărtați-i și excludeți-i din casa lui Dumnezeu. Înlăturați-i din rândurile fraților și surorilor. Ei nu sunt considerați membri ai casei lui Dumnezeu. Ce părere aveți despre acest mod de a îi trata? Odată ce astfel de oameni au fost înlăturați, atunci toată lucrarea se va desfășura fără probleme. Demonii și satanele caută să exploateze chiar și ceva atât de mărunt precum mâncatul legumelor. Până și cu acest lucru, ei încearcă să ia deciziile și să facă ceea ce vor. Toate lucrurile despre care am vorbit sunt minore, dar oricum ar fi, ele se referă la un adevăr elementar. Acest adevăr elementar este ascultarea de cuvintele lui Dumnezeu. Care este firea celor care nu pot face nici măcar asta? Au ei conștiința și rațiunea oamenilor normali? Deloc. Aceștia sunt oameni lipsiți de umanitate.

Pe lângă legume, oamenii trebuie să consume carne și ouă în viața lor de zi cu zi. Așadar, le-am spus unor oameni să țină câteva găini și să le dea cereale, legume și alte lucruri asemănătoare. Acestea ar trebui să fie crescute în mediu liber. În acest fel, vor face ouă mai bune decât cele vândute în piețe. De asemenea, însăși carnea de pui ar fi organică; cel puțin nu ar conține hormoni și nu ar fi nocivă pentru oameni atunci când o consumă. Găinile ar putea să nu producă o cantitate mare de ouă sau de carne, dar calitatea ar fi garantată. Înțelegeți ce vreau să spun cu asta? (Da.) Atunci spuneți-Mi, câte informații există în ceea ce tocmai am spus? În primul rând, creșterea găinilor în acest fel ne-ar oferi câteva ouă organice pe care să le mâncăm. Indiferent cât de multe am putea mânca, cel puțin nu ar trebui să mâncăm ouă care conțin antibiotice. Aceasta era cerința în cazul ouălor. În al doilea rând, cerința pentru carne era să nu conțină hormoni, astfel încât oamenii să nu aibă nicio reținere în a o mânca. A fost exagerată vreuna dintre aceste cerințe? (Nu.) Cerințele pe care le-am propus nu numai că nu erau exagerate, dar erau și practice, nu-i așa? (Da.) Ulterior, puii au fost cumpărați și hrăniți. Când au început să facă ouă, am mâncat ouăle, însă se simțea un ușor gust de antibiotice, la fel ca în ouăle cumpărate de la magazin. Am stat și M-am gândit: le dăduseră hrană care conținea antibiotice? Ulterior, i-am întrebat pe cei care aveau grijă de găini ce hrană mâncaseră acestea, iar ei au spus că pudră de oase. „Nu avem nevoie ca aceste găini să facă ouă devreme. Hrăniți-le folosind metode organice normale, în mediu liber. Lăsați-le să depună ouă natural”, am spus. „Nu le ținem ca să obținem multe ouă, ci doar ca să mâncăm ouă organice. Doar atât este necesar.” La ce M-am referit când am zis asta? Le-am spus să nu hrănească găinile cu nimic care conținea antibiotice, hormoni și altele asemenea. Aceste găini urmau să primească o hrană diferită de cea pe care găinile o mâncau în altă parte. În alte locuri, găinile sunt adulte după numai trei luni, depun ouă în fiecare zi și sunt folosite ca mașinării de ouat până în ziua în care sunt sacrificate. Sunt bune ouăle produse astfel? Și este carnea gustoasă? (Nu.) Am cerut ca aceste găini să fie crescute în aer liber, să li se permită să se hrănească afară, să mănânce insecte și buruieni, iar apoi să fie hrănite cu cereale, boabe și altele asemănătoare. Chiar

dacă asta ar produce mai puține ouă, calitatea lor ar fi mai bună; ar fi bine pentru găini și pentru oameni. Era ușor de realizat ceea ce am cerut? (Era.) Și era ușor de înțeles? Exista vreo dificultate în a asculta ceea ce am spus? (Era ușor de înțeles. Acest lucru nu era dificil.) Nu am simțit că ar fi existat vreo dificultate. Era ușor. Nu am avut nicio cerință cu privire la numărul de ouă produse, ci doar la calitatea lor. Oamenii cu rațiune normală și un mod normal de gândire ar fi înțeles acest lucru imediat ce l-ar fi auzit. Ar fi simțit că acest lucru este simplu, că este realizabil și în scurt timp l-ar fi pus în aplicare. Acest lucru înseamnă să fii ascultător. Așadar, au procedat în acest fel oamenii care au crescut găinile? Au fost capabili de așa ceva? A fi capabil să faci acest lucru ar însemna să ai rațiunea unei umanități normale. A nu fi capabil să faci acest lucru ar însemna că există o problemă. Imediat după ce am spus asta, vremea s-a răcit. Pe baza legilor normale ale naturii, acest lucru ar fi făcut găinile să nu mai ouă. Dar a fost ceva foarte grăitor: când s-a făcut mai frig, găinile nu au făcut mai puține ouă, ci mai multe. Erau ouă de mâncat în fiecare zi, dar gălbenușurile nu mai erau la fel de galbene ca înainte, iar albușurile erau din ce în ce mai tari. Ouăle deveneau din ce în ce mai puțin gustoase. Ce se întâmpla? Am întrebat: „Oare ce se petrece? Acestor găini le este deja destul de greu să treacă prin iarnă, de ce încerci acum să le faci să depună ouă pentru oameni? Este o cruzime!” Când M-am dus mai târziu și am întrebat, am descoperit că încă li se dădea găinilor hrană cumpărată din altă parte – hrană care garanta că vor continua să facă ouă indiferent dacă era primăvară, vară, toamnă sau iarnă. „În mod normal, găinile nu fac ouă în acest sezon. Ne putem lipsi de ouă. Doar continuă să ai grijă de ele. La primăvară vor începe din nou să facă ouă și vor fi de calitate”, am spus. „Nu te lăcomi. Nu ți-am cerut să le faci să depună ouă în mod constant și nici să continui să furnizezi ouă și iarna. Din moment ce nu ți-am cerut asta, de ce ai continuat să le dai hrana pe care ai cumpărat-o? Îți este interzis să le mai dai acea hrană.” M-am făcut înțeles? În primul rând, nu am cerut să existe neapărat ouă de mâncat, indiferent de anotimp. În al doilea rând, i-am spus să nu mai dea găinilor acea hrană, pentru a nu grăbi procesul de ouat. A fost această mică cerință greu de realizat? (Nu.) Dar rezultatul a fost următorul: ceva timp mai târziu, am mâncat niște ouă pe care le făcuseră din nou găinile noastre. Mi-am spus: cât de confuză este această mulțime, cum se face că nu au ascultat ce le-am spus? Găinile încă mai făceau ouă, deci cu siguranță nu schimbaseră hrana – asta se întâmpla.

Ce concluzie puteți trage din ceea ce s-a întâmplat cu creșterea găinilor? (Faptul că oamenii nu se supun sau nu ascultă de cuvintele lui Dumnezeu.) Unii oameni au spus: „A asculta de cuvintele lui dumnezeu – asta înseamnă a respecta voia lui dumnezeu. Trebuie să ascultăm când vine vorba de lucruri mărețe și înalte, acelea sunt lucrurile care se referă la voia lui dumnezeu, la îndeplinirea lucrării lui dumnezeu și la principala lui lucrare. Tot ceea ce ai spus se referă la chestiuni banale din viața de zi cu zi, care nu au nimic de-a face cu respectarea voii lui dumnezeu – așadar, nu trebuie să facem ceea ce spui tu. Ceea ce spui nu are legătură cu datoria noastră, nici cu supunerea și

ascultarea noastră față de cuvintele lui Dumnezeu, astfel că suntem îndreptățiți să ne opunem ție, să alegem dacă ascultăm sau nu. Mai mult, ce știi tu despre viața umană normală, despre chestiunile familiale? Tu nu înțelegi, astfel că nu ai dreptul să vorbești. Nu ne spune prostii – nu trebuie să te ascultăm în această privință." Nu asta gândeau ei? Și era corect să gândească așa? (Nu.) Unde era greșeala? (Respectarea voii lui Dumnezeu nu face deosebire între lucrurile care sunt mari sau mici. Atât timp cât sunt cuvintele lui Dumnezeu, oamenii ar trebui să asculte, ar trebui să se supună și să le pună în practică.) Unii oameni au spus: „Eu ascult de cuvintele lui dumnezeu care sunt adevărul. Nu trebuie să ascult de cele care nu sunt adevărul. Eu mă supun doar adevărului. «A urma calea lui dumnezeu» înseamnă a urma, a asculta și a te supune acelei părți din cuvintele rostite de gura lui dumnezeu care este adevărul. Cuvintele care privesc viața oamenilor și care nu au legătură cu adevărul pot fi ignorate." Este corectă o astfel de înțelegere? (Nu.) Atunci, cum priviți voi adevărul și cuvintele lui Dumnezeu? Nu au făcut ei o distincție între cuvintele lui Dumnezeu și adevăr? Și nu a transformat acest lucru adevărul într-o simplă figură de stil? Nu au considerat ei adevărul ca fiind lipsit de conținut? Crearea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu, formele și culorile frunzelor copacilor, formele și culorile florilor, existența și propagarea tuturor lucrurilor – au toate acestea ceva de-a face cu adevărul? Au ceva de-a face cu mântuirea omului? Are structura corpului uman legătură cu adevărul? Niciuna dintre acestea nu are legătură cu adevărul, dar toate vin de la Dumnezeu. Dacă niciuna dintre acestea nu are legătură cu adevărul, nu poți admite corectitudinea lor? Poți să le negi corectitudinea? Poți să distrugi legile creației lui Dumnezeu după bunul tău plac? (Nu.) Atunci care ar trebui să fie atitudinea ta? Trebuie să respecți legile sale. Atunci când există lucruri pe care nu le înțelegi, este corect să te încrezi în ceea ce este rostit de gura lui Dumnezeu. Nu trebuie să le studiezi sau să încerci să le înțelegi prea profund – trebuie doar să nu încalci legile lor. Asta înseamnă să ai încredere și să te supui. În ceea ce privește obiceiurile, bunul simț și normele vieții zilnice și așa mai departe, pe care Dumnezeu le cere în viața de zi cu zi a oamenilor, care nu se referă la mântuirea omului, deși acestea ar putea să nu fie la același nivel sau grad cu adevărul, ele sunt toate lucruri pozitive. Toate lucrurile pozitive vin de la Dumnezeu, astfel că oamenii ar trebui să le accepte – aceste cuvinte sunt corecte. În plus, fiind oameni, ce rațiune și conștiință ar trebui să se găsească în ei? În primul rând, ar trebui să învețe cum să asculte. Să asculte de cuvintele cui? Să asculte de cuvintele diavolilor și ale Satanei? Să asculte de cuvintele oamenilor? Să asculte de cuvintele oamenilor grozavi, ale oamenilor remarcabili? Să asculte de cuvintele antihriștilor? Niciuna dintre acestea. Ei trebuie să asculte de cuvintele lui Dumnezeu. Care sunt principiile și practicile specifice ale ascultării de cuvintele lui Dumnezeu? Nu trebuie să analizezi dacă acestea sunt corecte sau greșite și nu trebuie să întrebi de ce. Nu trebuie să aștepți să le înțelegi pentru a le pune în practică. În schimb, ar trebui mai întâi să asculți, să pui în aplicare, să execuți și să respecți, ceea ce ar trebui să fie și prima ta atitudine. Numai atunci vei fi o ființă creată și o ființă umană potrivită și adecvată. Dacă

până și aceste standarde elementare de a fi om te depășesc, iar Dumnezeu nu recunoaște că ești om, atunci poți să vii înaintea Lui? Ești demn să auzi cuvintele lui Dumnezeu? Ești demn să auzi adevărul? Ești demn de mântuire? Nu ești calificat pentru niciunul dintre aceste lucruri.

Au ascultat și s-au supus oamenii despre care tocmai am vorbit, care s-au ocupat de găini și de ouă? (Nu.) Cum au considerat ei că sunt cuvintele lui Dumnezeu? Ca o adiere care le sufla pe lângă urechi, iar în mintea lor aveau o părere anume: „Tu spui ce ai de spus, iar eu voi face ce am de făcut. Nu-mi pasă de cerințele tale! Este suficient că îți furnizez ouă de mâncat – cui îi pasă ce ouă mănânci tu? Vrei să mănânci ouă organice? Nicio șansă. Visează în continuare! Mi-ai cerut să cresc găini și așa le cresc eu, însă tu adaugi și propriile cerințe – ai dreptul să vorbești despre asta?" Sunt aceștia oameni care ascultă și se supun? (Nu.) Ce încearcă ei să facă? Ei încearcă să se revolte! Casa lui Dumnezeu este locul în care El vorbește și lucrează și un loc în care adevărul domnește – dacă, atunci când Dumnezeu le-a spus ceva în față, acești oameni nu au ascultat, nu s-au supus, pot ei să practice cuvântul Lui fără știrea Lui? Acest lucru este și mai puțin probabil! De la puțin probabil la și mai puțin probabil: având în vedere aceste două lucruri, Dumnezeu este Dumnezeul lor? (Nu.) Așadar, cine este dumnezeul lor? (Ei înșiși.) Așa este – se tratează pe ei înșiși ca pe un dumnezeu, cred în ei înșiși. În acest caz, ce mai caută ei pe aici? Din moment ce ei sunt propriul lor dumnezeu, de ce flutură steagul credinței în Dumnezeu? Nu înseamnă că îi păcălesc pe alți oameni? Nu se păcălesc pe ei înșiși? Dacă aceasta este atitudinea pe care astfel de oameni o au față de Dumnezeu, sunt ei capabili să asculte? (Categoric nu.) Chiar și cu ceva atât de neînsemnat, ei nu pot asculta de cuvântul lui Dumnezeu sau nu se pot supune Lui, cuvintele lui Dumnezeu nu au efect asupra lor, ei nu le acceptă și nu li se pot supune. Pot fi mântuiți astfel de oameni? (Nu.) Așadar, cât de departe sunt ei de mântuire? Sunt prea departe. Nu sunt deloc aproape. În sinea Lui, este Dumnezeu dispus să îi mântuiască pe cei care nu ascultă de cuvintele Sale, care se opun Lui? Cu siguranță nu. Nici măcar oamenii, evaluând asta pe baza propriilor gânduri, nu ar fi dispuși să facă acest lucru. Dacă asemenea diavoli și satane ar lua atitudine împotriva ta, pentru a ți se opune în toate privințele, i-ai mântui? Imposibil. Nimeni nu vrea să mântuiască astfel de oameni. Nimeni nu vrea să se împrietenească cu astfel de oameni. În cazul creșterii găinilor – ceva atât de mărunt – natura oamenilor a fost expusă; într-un lucru atât de mărunt, oamenii au fost incapabili să asculte de ce am spus. Nu este acest lucru o problemă serioasă?

În continuare, să vorbim despre o problemă legată de oi. Bineînțeles, se referă tot la oameni. Sosise primăvara. Vremea era caldă și florile erau înflorite. Vegetația era înfloritoare, iarba era verde. Totul începea să fie plin de viață. Oile mâncaseră fân toată iarna și nu mai voiau să-l mănânce, astfel că așteptau cu nerăbdare să crească iarba verde și să o poată mânca proaspătă. S-a întâmplat să fie și perioada în care oile fătau miei ceea ce însemna că era și mai necesar să mănânce iarbă verde. Cu cât calitatea

ierbii era mai bună și cu cât era mai multă, cu atât produceau mai mult lapte, iar mieii creșteau mult mai repede; oamenii s-ar fi bucurat și ei să vadă asta, era ceva ce așteptau cu nerăbdare: un miel gras și bun de mâncat până la sosirea toamnei. Și având în vedere că oamenii aveau un lucru pe care să-l aștepte cu nerăbdare, ar fi trebuit ei să găsească modalități de a da mieilor mai multă iarbă bună de mâncat, de a-i hrăni astfel încât să fie puternici și grași? Nu ar fi trebuit să se gândească: „Iarba de pe câmp nu este bună în acest moment. Mieii vor crește încet dacă o mănâncă. Unde este iarbă bună?" Nu ar fi trebuit să depună puțin efort în acest sens? Dar cine știe la ce se gândea persoana care avea grijă de oi? Într-o zi, M-am dus să văd oile. Am văzut că mieii erau bine și săreau în sus la vederea oamenilor, ridicându-se cu membrele din față pe picioarele acestora pentru a se înălța, dorind să interacționeze cu ei. Unora dintre miei le crescuseră coarne, astfel că i-am prins de cornițe și M-am jucat cu ei. Mieii aceia o duceau bine, însă erau foarte slabi și uscați. M-am gândit că mieii sunt pufoși și lâna lor nu este deasă, dar totuși le este cald, și am considerat că ar fi mai bine dacă ar fi îngrășați puțin. Gândindu-Mă la acest lucru, l-am întrebat pe cel care creștea oile: „Iarba aceasta este de proastă calitate? Nu este suficientă pe câmp pentru oi să mănânce? Ar trebui arat pământul și plantată iarbă nouă, astfel încât să aibă mâncare suficientă?" El a răspuns: „Nu este suficientă iarbă verde pentru a mânca. În momentul de față, oile încă mănâncă fân." Auzind acest lucru, am spus: „Nu știi ce anotimp este? De ce le puneți încă să mănânce fân? Oile au fătat, ar trebui să mănânce iarbă verde și bună. De ce le mai puneți să mănânce fân? V-ați gândit la o soluție pentru asta?" A găsit o grămadă de scuze. Când i-am spus să are câmpul, a spus că nu poate – dacă ar face-o, oile nu ar mai avea ce să mănânce acum. Voi ce părere aveți după ce ați auzit toate acestea? Vă simțiți împovărați? (M-aș fi gândit la modalități de a găsi un câmp bun cu iarbă sau aș fi cosit iarbă în altă parte.) Acesta este un mod de a rezolva problema. Trebuie să te gândești la o soluție, nu doar să-ți umpli burta și să uiți de orice altceva – oile trebuie să mănânce și ele pe săturate. Mai târziu, am mai spus altor câtorva oameni: „Se poate ara câmpul acesta? Chiar dacă plantați în toamnă, oile vor putea mânca iarbă verde în următorul an. În plus, în alte locuri există două câmpuri, este posibil ca oile să fie mânate acolo în fiecare zi pentru a mânca iarbă proaspătă? Dacă s-ar alterna cele două câmpuri, nu ar putea oile să mănânce iarbă proaspătă?" A fost ușor de făcut ceea ce am spus? (A fost.) Unii oameni au spus: „Este mai ușor de spus decât de făcut. Mereu spui că lucrurile sunt ușor de făcut – cum este atât de ușor? Sunt atât de multe oi, iar când aleargă, nu sunt deloc ușor de păstorit." Li se părea foarte greu până și să păstorească oile, găseau multe scuze și aveau multe dificultăți, dar, în cele din urmă, au fost de acord. Câteva zile mai târziu M-am dus să Mă uit din nou. Iarba crescuse atât de mult încât era aproape până la brâu. M-am întrebat cum a putut să ajungă atât de înaltă când oile o mâncau. După ce am pus câteva întrebări, am aflat: oile nu fuseseră deloc scoase la păscut aici. Oamenii au avut și o scuză: „Nu există niciun adăpost pe acel câmp, oilor le era prea cald." Am zis: „Atunci de ce nu le construiți un adăpost? Sunt doar câteva oi. Care este scopul vostru aici? Nu ar trebui să

vă ocupați de astfel de aspecte simple?” Ei au răspuns: „Nu găsim pe nimeni să îl construiască.” Am zis: „Există oameni care să facă alte treburi, de ce nu există nimeni care să facă asta? Ai căutat pe cineva? Nu te interesează decât să mănânci oile, nu să le crești. Cum ai putut să fii atât de egoist? Vrei să mănânci carne de miel dar nu-i lași să mănânce iarbă verde – cum ai putut fi atât de imoral?” După ce au fost forțați să o facă, șopronul a fost construit și oile au putut să mănânce iarbă verde. Era ușor ca ele să mănânce puțină iarbă proaspătă? Ceva atât de simplu a fost atât de greu de realizat pentru acești oameni. La fiecare pas, ei veneau cu scuze. Când aveau o scuză, când existau niște dificultăți, renunțau și Mă așteptau pe Mine să vin și să rezolv problema. Întotdeauna a trebuit să urmăresc ce se întâmplă, întotdeauna a trebuit să fiu cu ochii pe acest lucru, întotdeauna a trebuit să pun presiune pe ei – nu puteam să nu pun presiune pe ei. De ce ar trebui să-Mi fac griji pentru ceva atât de banal precum hrănirea oilor? Eu pregătesc totul pentru voi, așadar de ce este nevoie de atât de mult efort pentru a vă face să ascultați de câteva dintre cuvintele Mele? Vă cer să escaladați un munte de pumnale sau să înotați într-o mare de foc? Ori este prea dificil de pus în aplicare? Nu este aceasta responsabilitatea ta? Stă în puterea ta să realizezi aceste lucruri, este pe măsura abilităților tale. Nu cer prea mult. Cum se face că nu ești capabil să realizezi acest lucru? Unde se află problema? Ți-am cerut Eu să construiești o arcă? (Nu.) Așadar, cât de mare este diferența dintre ceea ce ți s-a cerut să faci și construirea unei arce? Este uriașă. Sarcina pe care ți s-a cerut să o îndeplinești ar dura doar una sau două zile. Ar fi nevoie doar de câteva cuvinte. Era realizabil. Construirea arcei a fost o lucrare uriașă, o lucrare de 100 de ani. Îndrăznesc să spun că, dacă voi și Noe v-ați fi născut în aceeași epocă, niciunul dintre voi nu ar fi fost capabil să asculte de cuvintele lui Dumnezeu. Când Noe asculta de cuvintele lui Dumnezeu, când construia arca, încetul cu încetul, așa cum i-a poruncit Dumnezeu, voi ați fi fost oamenii care stăteau deoparte, îl țineau pe Noe pe loc, îl ridiculizau, îl batjocoreau și râdeau de el. Voi sunteți cu siguranță acel tip de persoane. Sunteți complet lipsiți de atitudinea de ascultare și supunere. Dimpotrivă, ceri ca Dumnezeu să-ți arate un har special și să te binecuvânteze și lumineze în mod deosebit. Cum poți fi atât de nerușinat? Ce spuneți voi, care dintre lucrurile despre care tocmai am vorbit este responsabilitatea Mea? Pe care trebuie să îl fac Eu? (Pe niciunul dintre ele.) Toate aceste lucruri sunt probleme omenești. Ele nu sunt treaba Mea. Ar trebui să pot să vă las în pace. Așadar de ce trebuie să Mă implic? Nu fac asta pentru că este obligația Mea, ci o fac pentru binele vostru. Niciunul dintre voi nu este îngrijorat din cauza asta, niciunul dintre voi nu și-a asumat această responsabilitate, niciunul dintre voi nu are aceste intenții bune – așa că trebuie să Mă implic mai mult în această privință. Nu este necesar decât să vă supuneți și să cooperați, este foarte simplu – dar voi nici măcar asta nu puteți face. Chiar sunteți oameni?

A existat de asemenea un alt incident mai grav. Era un loc în care se construia o clădire. Clădirea era destul de înaltă și acoperea o suprafață destul de mare. Un număr destul de mare de obiecte de mobilier erau instalate înăuntru, iar pentru a fi convenabil să

fie mutate, ar fi fost nevoie cel puțin de un set de uși duble, iar acestea ar fi trebuit să aibă cel puțin doi metri patruzeci înălțime. Oamenii normali s-ar fi gândit la toate acestea. Dar cineva a insistat să instaleze o singură ușă de un metru optzeci. A ignorat sugestiile tuturor celorlalți, indiferent de la cine veneau. Era această persoană confuză? Era un escroc absolut. Mai târziu, când cineva Mi-a povestit despre acest lucru, i-am spus acelei persoane: „Trebuie să instalezi uși duble și acestea trebuie să fie mai înalte." A acceptat cu reticență. Ei bine, aparent a fost de acord, dar ce a spus în secret? „Ce rost are să le facem atât de înalte? De ce să nu fie mai joase?" Mai târziu, M-am dus să Mă uit din nou. Doar o ușă mai fusese adăugată, dar înălțimea era aceeași. Și de ce era aceeași înălțime? Era imposibil să construiască o ușă mai înaltă? Sau ușa ajungea să atingă tavanul? Care era problema? Problema era că el nu voia să asculte. Ceea ce gândea cu adevărat era: „Asta depinde de tine? Eu sunt șeful pe aici, eu iau deciziile. Ceilalți oameni fac ce spun eu, nu invers. Ce știi tu? Înțelegi domeniul construcțiilor?" A nu înțelege domeniul construcțiilor înseamnă că nu puteam vedea cum arată proporțiile? Cu o ușă atât de joasă într-o clădire atât de înaltă, atunci când cineva cu o înălțime mai mare de 1,90 m trecea prin ea, dacă nu se apleca, își spărgea capul de tocul ușii. Ce fel de ușă era asta? Nu trebuia să înțeleg domeniul construcțiilor – spuneți-mi, era rațională părerea Mea despre asta? Era practică? Dar un astfel de caracter practic era de neînțeles pentru acea persoană. Tot ceea ce știa el era să urmeze reglementări, spunând: „Ușile de unde vin eu sunt toate așa. De ce ar fi trebuit să o fac atât de înaltă pe cât ai spus tu? Tu mi-ai cerut să o fac și așa am făcut-o. Dacă nu ai nevoie de mine, las-o baltă! Acesta este modul în care fac lucrurile și nu am de gând să ascult de tine!" Ce fel de individ era această persoană? Credeți că ar mai putea fi folosit de casa lui Dumnezeu? (Nu.) Deci, ce ar trebui făcut din moment ce el nu mai poate fi folosit? Chiar dacă astfel de oameni fac un efort simbolic în casa lui Dumnezeu și nu sunt dați afară imediat și deși frații și surorile sunt capabili să îi tolereze și Eu sunt în stare să îi tolerez, când vine vorba de umanitatea lor – să uităm dacă înțeleg sau nu adevărul – lucrând și trăind într-un mediu precum casa lui Dumnezeu, este posibil ca ei să mai rămână? (Nu.) Trebuie să îi dăm afară? (Nu.) Este posibil ca ei să rămână în biserică pe termen lung? (Nu.) De ce nu? Să lăsăm deoparte dacă ei pot sau nu înțelege ce li se spune. Firea lor fiind ceea ce este, după ce fac un efort simbolic, încep să se dea mari și să încerce să ia deciziile. Oare acest lucru poate funcționa în casa lui Dumnezeu? Ei nu sunt nimic, dar cred că sunt destul de buni, că sunt un stâlp și un pilon de bază în casa lui Dumnezeu, unde săvârșesc nesăbuit fapte nechibzuite și încearcă să ia deciziile. Cu siguranță vor întâmpina probleme și nu vor rămâne mult timp. Cu astfel de oameni, chiar și în cazul în care nu sunt dați afară de casa lui Dumnezeu, odată ce au stat aici o vreme, vor observa că în această casă, oamenii vorbesc întotdeauna despre adevăr, despre principii; ei nu au niciun interes în acest sens, modul lor de operare nu are niciun rost aici. Indiferent unde merg și ce fac, sunt incapabili să coopereze cu ceilalți și vor întotdeauna să ia deciziile. Dar asta nu funcționează, iar ei descoperă că sunt limitați în

toate privințele. Cu trecerea timpului, majoritatea fraților și surorilor ajung să înțeleagă adevărul și principiile; în timp ce acești oameni încearcă să facă după bunul lor plac, încearcă să fie șefi și să ia decizii și nu acționează în conformitate cu principiul, mulți oameni le aruncă priviri disprețuitoare – pot ei să accepte asta? Când aceasta se va întâmpla, ei vor simți că sunt incompatibili cu astfel de oameni, că locul lor nu este, în mod firesc, aici și că sunt în locul greșit: „Cum am intrat din greșeală în casa lui dumnezeu? Gândirea mea a fost prea simplistă. Credeam că, dacă depun un mic efort, pot evita dezastrul și voi fi binecuvântat. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că nu ar fi așa!” Firește, ei nu au ce căuta în casa lui Dumnezeu; după ce stau o vreme, își pierd interesul, devin indiferenți și nu este nevoie să îi dăm afară – ei se îndepărtează singuri.

Unii oameni spun: „Nu există nimic în care Tu să nu-Ți bagi nasul? Ești un băgăcios, nu-i așa? Tu doar Îți stabilești prestigiul, Îți faci simțită prezența și îi lași pe oameni să știe de omnipotența Ta amestecându-Te în treburile altora, nu-i așa?” Spune-mi, ar fi în regulă dacă nu M-aș ocupa de aceste lucruri? În realitate, nu vreau să Mă ocup de ele, sunt responsabilitatea liderilor și a lucrătorilor, dar dacă nu aș face-o, ar fi probleme, iar lucrarea care va urma ar fi afectată. Ar trebui să Mă implic Eu Însumi în astfel de probleme, dacă voi ați fi capabili să le rezolvați, dacă ați face ceea ce v-am cerut? Dacă nu m-aș îngriji de voi, nu ați putea trăi nicio asemănare umană și nici nu ați trăi bine. Nu ați fi capabili să faceți nimic singuri. Și cu toate acestea, tot nu ascultați de Mine. Am să vorbesc cu voi despre ceva extrem de simplu: aspectul incredibil de mărunt al igienei și de a avea grijă de mediul tău de viață. Cum acționați cu privire la acest aspect? Dacă Mă duc undeva și nu vă anunț din timp, va fi extraordinar de dezordonat și voi va trebui să curățați atunci pe loc, ceea ce vă va supăra și vă va face să nu vă simțiți în largul vostru. Dacă v-aș spune din timp că vin, atunci situația nu ar fi atât de rea – dar credeți că Eu nu știu ce se petrece în culise? Toate acestea sunt aspecte minore, câteva dintre cele mai simple și fundamentale elemente ale umanității normale. Dar voi sunteți așa de leneși. Chiar sunteți voi capabili să vă faceți datoria bine? Am stat în unele locuri în China continentală timp de zece ani, învățând oamenii de acolo cum să împăturească plăpumi și să le usuce la soare, cum să deretice în case și cum să aprindă focul în sobele din case. Dar după zece ani de predare, nu am reușit să îi învăț. Să fie din cauză că sunt incapabil să îi învăț? Nu, acești oameni sunt pur și simplu prea mârșavi. Mai târziu, nu i-am mai învățat. Când mergeam undeva și dădeam peste o plapumă neîmpăturită, doar Mă întorceam și plecam. De ce făceam asta? Pentru că mirosea urât și era dezgustătoare. De ce aș sta într-un loc care arată mai rău decât o cocină de porci? Refuz să fac asta. Chiar și aceste probleme mici sunt foarte greu de schimbat. Dacă aș ridica nivelul pentru a urma calea lui Dumnezeu și voia Lui, sincer vorbind, voi nu v-ați apropia nici pe departe. Care este punctul principal pe care îl subliniez astăzi? Ascultarea de cuvintele lui Dumnezeu este foarte importantă și nu trebuie să o neglijați. Ascultarea de cuvintele lui Dumnezeu nu înseamnă că tu ar trebui să analizezi, să studiezi, să discuți sau să cercetezi cuvintele Lui, nici că ar trebui să investighezi motivele din spatele lor și să

încerci să găsești o explicație; în schimb, tu ar trebui să pui în aplicare cuvintele Lui și să le duci la îndeplinire. Atunci când Dumnezeu îți vorbește, când El îți poruncește să îndeplinești o sarcină sau îți încredințează ceva, ceea ce Dumnezeu dorește să vadă în continuare este cum acționezi și cum pui în aplicare acest lucru, pas cu pas. Lui Dumnezeu nu Îi pasă dacă tu înțelegi sau nu această problemă și nici dacă, în inima ta, ești curios sau ai îndoieli în această privință. La ce Se uită Dumnezeu este dacă tu faci acest lucru, dacă ai atitudinea de a asculta și de a te supune.

Din întâmplare, vorbeam cu niște oameni despre costumele pentru spectacole. Principiul fundamental era că stilul și culoarea costumelor trebuiau să fie decente, demne, de bun gust și elegante. Nu trebuiau să arate ca niște ținute bizare. În plus, nu era nevoie să se cheltuiască prea mulți bani. Nu trebuiau să provină de la un anumit designer, cu atât mai puțin era nevoie să se meargă la magazine de firmă de înaltă clasă pentru a le cumpăra. Părerea Mea era că aceste costume ar trebui să-i facă pe artiști să arate eleganți, decenți și demni, că trebuie să fie prezentabili. Nu existau limitări în ceea ce privea culorile, în afară de a evita tot ceea ce părea prea fad sau întunecat pe scenă. Majoritatea celorlalte culori erau în regulă: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet – nu existau reglementări în acest sens. De ce acest principiu? Creația lui Dumnezeu conține fiecare culoare. Florile apar în culori, la fel și copacii, plantele și păsările. Așadar, nu trebuie să avem noțiuni sau reguli despre culoare. După ce am spus acest lucru, Mi-a fost teamă că nu vor înțelege. I-am întrebat din nou și am fost liniștit doar atunci când cei care M-au auzit au spus toți că au înțeles. Nu le-a mai rămas decât să implementeze lucrarea în conformitate cu principiul despre care vorbisem. Era vorba de o problemă simplă? Era vorba de ceva major? Era o misiune mai mare sau mai mică decât construirea unei arce? (Mai mică.) În comparație cu jertfirea lui Isaac de către Avraam, era dificilă? (Nu.) Nu exista absolut nicio dificultate în acest sens și era simplu – doar un aspect vestimentar. Oamenii sunt expuși hainelor din clipa în care se nasc; nu era un lucru dificil. Lucrurile au fost și mai ușor de pus în aplicare pentru oameni atunci când am definit un anumit principiu. Esențial era dacă aceștia ascultau și dacă erau dispuși să o facă. După ceva timp, când fuseseră produse câteva spectacole și filme, am văzut că toate costumele personajelor principale erau albastre. M-am gândit puțin la asta: „Există o problemă cu mintea oamenilor care produc aceste spectacole? Am fost foarte clar în ceea ce am spus. Nu am făcut o regulă potrivit căreia costumele trebuiau să fie albastre și care spunea că oricine nu purta albastru nu avea voie pe scenă. Ce este în neregulă cu acești oameni? Ce îi instiga și îi domina? S-au schimbat tendințele în lumea exterioară, iar acum oamenii poartă doar albastru? Nu. Lumea exterioară nu are reguli privind culorile și stilurile, oamenii poartă tot felul de culori. Așadar este ciudat ca o astfel de situație să apară în biserica noastră. Cine face ultimele verificări ale costumelor? Cine deține controlul asupra acestui lucru? Este cineva care ia deciziile?” Exista într-adevăr cineva care lua deciziile; ca urmare, indiferent de stil, toate costumele erau, fără excepție, albastre. Ceea ce am spus Eu nu a contat. Ei hotărâseră deja că

toate hainele trebuie să fie albastre – oamenii nu vor purta decât albastru. Albastrul reprezenta spiritualitatea și sfințenia; era culoarea de marcă a casei lui Dumnezeu. În cazul în care costumele lor nu erau albastre, atunci nu ar fi permis ca spectacolul să fie jucat și nu ar fi îndrăznit să facă acest lucru. Am spus că acești oameni erau terminați. Acest lucru era atât de simplu, am explicat fiecare punct foarte clar și M-am asigurat că au înțeles după ce terminasem; numai după ce am fost cu toții de acord am încheiat subiectul. Și care a fost rezultatul final? Ceea ce am spus ar fi putut fi la fel de bine doar aer. Nimeni nu a tratat acest lucru ca fiind important. Ei au continuat să facă și să practice așa cum și-au dorit; nimeni nu a pus în aplicare ceea ce am spus, nimeni nu a îndeplinit asta. Ce au vrut cu adevărat să zică atunci când au spus că înțeleseseră? Acești oameni Îmi făceau pe plac. Ei bârfeau toată ziua ca acele doamne de vârstă mijlocie de pe stradă. Acesta era și modul în care vorbeau cu Mine și atitudinea pe care o aveau. Așa că am avut un sentiment în inimă: atitudinea pe care acești oameni o aveau față de Hristos era atitudinea lor față de Dumnezeu și era o atitudine foarte îngrijorătoare, un semn periculos, un semnal rău. Doriți să știți ce semnalează? S-ar cuveni să știți. Trebuie să vă spun asta și voi trebuie să ascultați cu atenție: judecând după ceea ce se vede în voi, după atitudinea voastră față de cuvintele lui Dumnezeu, mulți dintre voi se vor cufunda în dezastru; unii dintre voi se vor cufunda în dezastru pentru a fi pedepsiți, iar alții pentru a fi rafinați, iar dezastrul nu poate fi evitat. Cei care sunt pedepsiți vor muri imediat, ei vor pieri. Cu toate acestea, pentru cei care sunt rafinați în timpul dezastrului, dacă acest lucru îi face capabili să asculte, să se supună, să se mențină fermi și ajung să dețină mărturie, atunci cel mai greu test se va încheia; altfel, nu există nicio speranță pentru ei în viitor, vor fi în pericol și nu vor mai avea nicio altă șansă. Mă auziți clar? (Da.) Vi se pare acest lucru ca fiind ceva bun pentru voi? Pe scurt, pentru Mine, acest lucru nu este de bun augur. Simt că este un semn rău. V-am relatat faptele; alegerea pe care o faceți depinde de voi. Nu voi mai spune nimic despre acest lucru, nu Mă voi repeta, nu îl voi mai aduce în discuție.

Subiectul despre care am avut părtășie astăzi este cum să tratăm cuvintele lui Dumnezeu. Ascultarea și supunerea față de cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte importante. A fi capabil să le execuți, să le implementezi și să le pui în practică este foarte important. Unii oameni spun: „Nici până și în ziua de azi, noi nu știm cum să-L tratăm pe Hristos.” Cum să-L tratăm pe Hristos este foarte simplu: atitudinea ta față de Hristos este atitudinea ta față de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, atitudinea ta față de El este atitudinea ta față de Hristos. Bineînțeles, atitudinea pe care o ai față de Hristos este atitudinea pe care o ai față de Dumnezeu din Ceruri. Atitudinea ta față de Hristos este cea mai reală dintre toate – poate fi văzută și este exact ceea ce Dumnezeu scrutează. Oamenii își doresc să înțeleagă cum să-L trateze pe Dumnezeu în maniera pe care El Și-o dorește, iar acest lucru e foarte simplu. Există trei puncte: primul este să fii sincer; al doilea este respectul, să înveți cum să-L respecți pe Hristos; și al treilea – iar acesta este punctul cel mai important – este ascultarea de cuvintele Lui. Ascultarea de cuvintele

Lui: aceasta înseamnă să ascultați cu urechile sau cu altceva? (Cu inimile noastre.) Ai o inimă? Dacă ai o inimă, atunci ascultă cu ea. Numai dacă asculți cu inima vei înțelege și vei fi capabil să pui în practică ceea ce auzi. Fiecare dintre aceste trei puncte este foarte simplu. Semnificația lor literală ar trebui să fie ușor de înțeles și, logic vorbind, ar trebui să fie ușor de realizat – dar cum le realizați și dacă sunteți capabili să o faceți, depinde de voi; nu voi explica mai departe. Unii oameni spun: „Ești doar o persoană obișnuită. De ce ar trebui să fim sinceri cu tine? De ce ar trebui să te respectăm? De ce ar trebui să ascultăm de cuvintele tale?" Am motivele Mele. Și acestea sunt trei la număr. Ascultați cu atenție și vedeți dacă lucrul pe care îl spun are sens. Dacă are, ar trebui să îl acceptați; dacă simți că nu are, nu trebuie să îl accepți și îți poți căuta o altă cale. Motivul numărul unu este că, din momentul în care ai acceptat această etapă a lucrării lui Dumnezeu, ai mâncat, ai băut, te-ai bucurat și ai citit în rugăciune fiecare cuvânt pe care l-am spus. Numărul doi este că tu însuți recunoști că ești un discipol al lui Dumnezeu Atotputernic, că ești unul dintre credincioșii Săi. Așadar, se poate spune că recunoști că ești un discipol al trupului obișnuit în care Dumnezeu este întrupat? Se poate. În concluzie, motivul numărul doi este să admiți că îl urmezi pe Dumnezeu Atotputernic. Motivul numărul trei este cel mai important dintre toate: din toată omenirea, numai Eu vă văd pe voi ca oameni. Este important acest punct? (Este.) Pe care dintre aceste trei puncte nu sunteți în măsură să le acceptați? Voi ce ziceți, este unul dintre aceste puncte despre care v-am vorbit neadevărat, nu este obiectiv, nu este concret? (Nu.) Așadar, per total, există șase puncte. Nu voi intra în detalii despre fiecare în parte; reflectați asupra lor de unii singuri. Am vorbit deja îndelung despre aceste subiecte, astfel încât ar trebui să puteți înțelege.

4 iulie 2020

Excursul trei

Cum Noe și Avraam au ascultat de cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea a doua)

La ultima adunare, am avut părtășie despre cel de-al zecelea punct al diverselor manifestări ale antihriștilor: „Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu.” Despre ce detalii am avut părtășie în mod specific? (Dumnezeu a avut părtășie în principal despre modul de tratare a cuvântului Lui.) Are legătură cu punctul zece? (Da. Pentru că, la punctul: „Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu”, unul dintre comportamentele antihriștilor este acela că ei doar ascultă ceea ce spune Hristos, dar nu ascultă de cuvintele Lui, nici nu li se supun. Ei nu ascultă de cuvintele lui Dumnezeu și nici nu practică în conformitate cu acestea. La ultima adunare, Dumnezeu a avut părtășie despre cum să-I tratăm cuvântul, cum să ascultăm de cuvântul Lui și apoi cum să-l punem în aplicare și să-I îndeplinim.) Totul este clar, nu-i așa? În timpul adunării noastre anterioare, am spus două povești: una a fost povestea lui Noe, iar cealaltă a fost cea a lui Avraam. Acestea sunt două povești clasice din Biblie. Mulți oameni cunosc și înțeleg aceste povești, dar după ce le-au înțeles, foarte puțini oameni știu cum să trateze cuvintele și cerințele lui Dumnezeu. Așadar, care a fost obiectivul principal al părtășiei noastre cu privire la aceste două povești? A fost să-i facă pe oameni să știe cum ar trebui să trateze cuvintele și cerințele lui Dumnezeu, ca persoane și ființe create – și să știe poziția pe care ar trebui să o adopte o ființă creată și atitudinea pe care ar trebui să o aibă atunci când se confruntă cu cerințele lui Dumnezeu și când ascultă cuvintele Lui. Acestea sunt lucrurile principale. Acesta este adevărul pe care oamenii trebuiau să ajungă să îl cunoască și să îl înțeleagă atunci când am avut părtășie despre cele două povești, data trecută. Așadar, după ce am avut părtășie despre aceste două povești, vă este clar acum cum să vă supuneți lui Hristos și să ascultați de cuvintele Lui, ce atitudine ar trebui să aibă oamenii și care ar trebui să fie perspectiva și poziția lor față de Hristos și față de cuvintele rostite de Hristos, precum și cum ar trebui să trateze oamenii cuvintele și cerințele care vin de la Dumnezeu și ce adevăruri ar trebui să fie înțelese din asta? (Numărul unu este să fim sinceri cu Hristos, numărul doi este să învățăm să-L respectăm pe Hristos, iar numărul trei este să ascultăm de cuvintele Lui, să ascultăm cuvintele lui Dumnezeu cu inima noastră.) Vă amintiți regulile. Dacă nu aș fi vorbit despre aceste reguli, ați fi fost capabili să le deduceți din cele două povești pe care le-am spus? (Singura concluzie la care putem ajunge este că trebuie să ascultăm de orice spune Dumnezeu.) Tot ceea ce puteți deduce sunt moduri simple, dogmatice și teoretice de a acționa; sunteți în continuare incapabili să înțelegeți sau să cunoașteți adevărurile conținute de acest lucru, pe care oamenii ar trebui să le caute și să le înțeleagă. Așadar, să avem părtășie în detaliu despre poveștile lui Noe și Avraam.

I. Atitudinea lui Noe față de cuvintele lui Dumnezeu

Să vorbim mai întâi despre povestea lui Noe. La ultima adunare, am abordat în linii mari cauzele și finalurile poveștii lui Noe. De ce nu am fost mai specifici? Pentru că majoritatea oamenilor cunosc deja cauzele, finalurile și detaliile specifice ale acestei povești. Dacă există detalii care nu vă sunt foarte clare, le puteți găsi în Biblie. Noi nu avem părtășie despre detaliile specifice ale acestei povești, ci despre modul în care Noe, protagonistul poveștii, a tratat cuvintele lui Dumnezeu, ce aspecte ale adevărului ar trebui să înțeleagă oamenii din aceasta și care a fost atitudinea lui Dumnezeu, ce a gândit El și cum l-a evaluat pe Noe după ce a văzut fiecare mișcare pe care a făcut-o acesta. Acestea sunt detaliile asupra cărora ar trebui să avem părtășie. Atitudinea lui Dumnezeu față de Noe și evaluarea Sa a ceea ce a făcut Noe sunt suficiente pentru a ne spune exact ce standarde cere Dumnezeu de la omenire, de la cei care Îl urmează, de la cei pe care îi mântuiește. Există adevăr de căutat în acest sens? Acolo unde trebuie să căutăm adevărul, merită să-l disecăm, să chibzuim la el și să avem părtășie în detaliu despre el. Nu vom trece în revistă amănuntele specifice ale poveștii lui Noe. Lucrul despre care vom avea părtășie astăzi este adevărul care trebuie căutat în diversele atitudini ale lui Noe față de Dumnezeu, precum și despre cerințele și intențiile lui Dumnezeu, pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă din evaluarea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Noe.

Noe a fost un membru obișnuit al umanității care s-a închinat la Dumnezeu și L-a urmat. Când au coborât cuvintele lui Dumnezeu asupra lui, atitudinea sa nu a fost să se miște încet, să întârzie sau să nu se grăbească. Dimpotrivă, el a ascultat cuvintele lui Dumnezeu cu multă seriozitate, a ascultat fiecare cuvântare a Lui cu mare grijă și atenție, ascultând cu sârguință și încercând să își amintească tot ceea ce i-a poruncit Dumnezeu, fără să îndrăznească să fie câtuși de puțin neatent. În atitudinea sa față de Dumnezeu și față de cuvintele Lui, era o inimă cu frică de Dumnezeu, lucru care a demonstrat că Dumnezeu a avut un loc în inima sa și că Noe Îi era supus. El a ascultat cu atenție ceea ce a spus Dumnezeu, conținutul cuvintelor Lui, ceea ce i-a cerut El să facă. A ascultat cu atenție – nu analizând, ci acceptând. Nu a existat niciun refuz, nicio antipatie sau nerăbdare în inima lui; în schimb, în inima lui, el a notat cu calm, atenție și grijă fiecare cuvânt și lucru referitor la cerințele lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu i-a dat fiecare indicație, Noe a înregistrat, în detaliu și prin propriile mijloace, tot ceea ce El îi spusese și îi încredințase. Apoi a lăsat deoparte propriile munci, a renunțat la rutina și planurile vechii sale vieți și a început să se pregătească pentru tot ceea ce Dumnezeu îi încredințase să facă și să adune toate proviziile necesare pentru arca pe care Dumnezeu îi ceruse să o construiască. Nu a îndrăznit să neglijeze niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu, niciuna dintre cerințele Lui sau niciun detaliu din ceea ce i se cerea în cuvintele lui Dumnezeu. Prin mijloace proprii, el a înregistrat punctele principale și detaliile a tot ceea ce Dumnezeu i-a cerut și i-a încredințat, apoi a meditat și a reflectat asupra lor în mod repetat. În continuare, Noe a pornit în căutarea tuturor materialelor pe

care Dumnezeu îi ceruse să le pregătească. Firește, după fiecare indicație pe care i-a dat-o Dumnezeu, el, în felul său, a făcut planuri și rânduieli detaliate pentru tot ceea ce Dumnezeu îi încredințase și îl instruise să facă – și apoi, pas cu pas, și-a pus în aplicare și și-a executat planurile și rânduielile și fiecare detaliu și pas în parte din ceea ce Dumnezeu i-a cerut. Pe parcursul întregului proces, tot ceea ce a făcut Noe, fie că a fost mare sau mic, fie că a fost remarcabil sau nu în ochii omului, a fost ceea ce fusese instruit de Dumnezeu să facă și a fost ceea ce fusese spus și cerut de Dumnezeu. Din tot ceea ce a arătat Noe după ce a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu, este evident că atitudinea sa față de cuvintele Lui nu a fost una de simplă ascultare și nimic mai mult – cu atât mai puțin a fost cazul ca, după ce a auzit aceste cuvinte, Noe să fi ales un moment când a fost într-o dispoziție bună, când mediul a fost potrivit sau când momentul a fost favorabil să poată realiza asta. În schimb, el a lăsat deoparte propriile munci, a renunțat la rutina vieții sale și a făcut din construirea arcei pe care Dumnezeu o poruncise, cea mai mare prioritate din viața și existența sa de atunci încolo și a pus-o în aplicare în mod corespunzător. Atitudinea sa față de însărcinarea dată de Dumnezeu și față de cuvintele lui Dumnezeu nu a fost indiferentă, superficială sau capricioasă, cu atât mai puțin una de respingere; în schimb, el a ascultat cu atenție cuvintele lui Dumnezeu și a încercat, din toată inima, să le memoreze și să chibzuiască la ele. Atitudinea sa față de cuvintele lui Dumnezeu a fost una de acceptare și supunere. Pentru Dumnezeu, doar aceasta este atitudinea dorită de El, pe care o ființă creată adevărată ar trebui să o aibă față de cuvintele Sale. Nu a existat niciun refuz, nicio superficialitate, nicio încăpățânare în această atitudine și nici nu a fost denaturată de intenții umane; a fost, în întregime și complet, atitudinea pe care se cuvine să o aibă o ființă umană creată.

După ce a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu, Noe a început să planifice cum să construiască arca pe care Dumnezeu i-o încredințase. El a căutat diverse materiale, precum și oamenii și uneltele necesare pentru construirea arcei. Firește, aceasta a implicat o multitudine de lucruri; nu a fost atât de ușor și de simplu precum sugerează textul. În acea epocă preindustrială, o epocă în care totul se făcea manual, prin muncă fizică, nu este greu să ne imaginăm cât de dificil a fost să construiască o asemenea arcă, un astfel de colos, să ducă la bun sfârșit sarcina încredințată de Dumnezeu, aceea de a construi o arcă. Desigur, modul în care Noe a planificat, a pregătit, a proiectat și a găsit diverse lucruri, cum ar fi materiale și unelte, nu au fost chestiuni simple și este posibil ca Noe să nu fi văzut niciodată o asemenea navă masivă. După ce a acceptat această însărcinare, citind printre rândurile cuvintelor lui Dumnezeu și judecând după tot ceea ce spusese Dumnezeu, Noe a știut că aceasta nu era o chestiune simplă, nici o sarcină ușoară. Aceasta nu era o sarcină simplă sau ușoară – care erau implicațiile acestui lucru? În primul rând, însemna că, după acceptarea acestei însărcinări, Noe ar fi avut o povară grea pe umeri. Mai mult, judecând după modul în care Dumnezeu l-a chemat personal pe Noe și i-a indicat cum să construiască arca, acesta nu era un lucru obișnuit, nu era o nimica toată. Judecând după detaliile a tot ceea ce a spus Dumnezeu,

aceasta nu a fost ceva ce orice persoană obișnuită ar putea îndura. Faptul că Dumnezeu l-a chemat pe Noe și i-a încredințat să construiască o arcă arată importanța pe care acesta o avea în inima lui Dumnezeu. Atunci când a fost vorba despre această chestiune, Noe a fost, desigur, capabil să înțeleagă unele dintre intențiile lui Dumnezeu – și, făcând acest lucru, Noe și-a dat seama de tipul de viață cu care avea să se confrunte în anii ce au urmat și a fost conștient de unele dintre dificultățile pe care avea să le întâmpine. Deși Noe și-a dat seama și a înțeles marea dificultate a ceea ce îi încredințase Dumnezeu și cât de mari aveau să fie încercările cu care se confrunta, nu a avut nicio intenție de a refuza, ci i-a fost profund recunoscător lui Iahve Dumnezeu. De ce a fost Noe recunoscător? Pentru că Dumnezeu îi încredințase în mod neașteptat ceva atât de semnificativ și îi spusese și îi explicase personal fiecare detaliu. Și mai important, Dumnezeu îi spusese lui Noe întreaga poveste, de la început până la sfârșit, despre motivul pentru care trebuia construită arca. Aceasta era o chestiune a planului de gestionare al lui Dumnezeu, era treaba personală a lui Dumnezeu, însă Dumnezeu îi spusese despre aceasta, așa că Noe a simțit importanța ei. În concluzie, judecând după aceste semne diferite, judecând după tonul vorbirii lui Dumnezeu și diferitele aspecte împărtășite de Dumnezeu lui Noe, acesta din urmă a putut simți importanța sarcinii de a construi arca pe care i-o încredințase Dumnezeu, a putut aprecia acest lucru în inima sa și nu a îndrăznit să-l trateze cu ușurință, nici să treacă cu vederea vreun detaliu. Prin urmare, după ce Dumnezeu a terminat de dat instrucțiuni, Noe și-a formulat planul și s-a pus pe treabă pentru realizarea tuturor rânduielilor în vederea construirii arcei, căutarea forței de muncă, pregătirea tuturor tipurilor de materiale și, conform cuvintelor lui Dumnezeu, adunarea treptată a diverselor tipuri de viețuitoare în arcă.

Întregul proces de construcție a arcei a fost plin de dificultăți. Pentru moment, să lăsăm deoparte modul în care Noe a trecut prin rafalele de vânt, soarele arzător și ploaia torențială, căldura toridă și frigul aprig și cele patru anotimpuri, an după an. Haideți să vorbim mai întâi despre ce misiune colosală a fost construirea arcei, despre pregătirea diverselor materiale și despre multitudinea de dificultăți cu care s-a confruntat în cursul construirii acesteia. Ce au presupus aceste dificultăți? Contrar percepțiilor oamenilor, anumite sarcini fizice nu mergeau întotdeauna bine de la început, iar Noe a trebuit să treacă prin multe eșecuri. După terminarea unui lucru, dacă nu arăta bine, el îl demonta, iar după ce termina cu demontarea, trebuia să pregătească materialele și să facă totul din nou. Nu era ca în epoca modernă, în care toată lumea face totul cu ajutorul echipamentelor electronice, iar după ce toate sunt aranjate, munca se desfășoară conform unui program prestabilit. În prezent, atunci când se efectuează o asemenea lucrare, munca este mecanizată, iar odată ce pornești o mașinărie, aceasta poate termina treaba. Însă Noe trăia într-o epocă a societății primitive, iar toată munca se făcea manual și trebuia să o faci cu propriile mâini, folosindu-ți ochii și mintea, precum și sârguința și puterea. Desigur, mai presus de toate, oamenii trebuiau să se bazeze pe Dumnezeu; trebuiau să-L caute pe Dumnezeu peste tot și în orice moment. Pe parcursul

întâmpinării a tot felul de dificultăți și în zilele și nopțile petrecute construind arca, Noe a trebuit să facă față nu numai diverselor situații care au apărut în timpul realizării acestei întreprinderi colosale, ci și diverselor medii din jurul său, precum și ridiculizării, calomniei și abuzurilor verbale din partea altora. Cu toate că nu am trăit personal acele scene atunci când au avut loc, oare nu este posibil să ne imaginăm unele dintre diversele dificultăți cu care s-a confruntat Noe și pe care le-a experimentat, precum și diversele provocări cu care s-a confruntat? În cursul construirii arcei, primul lucru cu care Noe a trebuit să se confrunte a fost lipsa de înțelegere din partea membrilor familiei sale, cicăleala, plângerile și chiar denigrarea lor. În al doilea rând, a fost calomniat, ridiculizat și judecat de cei din jurul său – rudele, prietenii și orice alt tip de persoană. Însă Noe a avut o singură atitudine, aceea de a asculta de cuvintele lui Dumnezeu, de a le pune în aplicare până la capăt și de a nu se abate niciodată de la asta. Ce hotărâse Noe? „Atât timp cât sunt în viață, atât timp cât mă mai pot mișca, nu voi abandona însărcinarea dată de Dumnezeu.” Aceasta a fost motivația sa în timp ce ducea la îndeplinire marea întreprindere de a construi arca, precum și atitudinea sa atunci când i s-au prezentat poruncile lui Dumnezeu și după ce a auzit cuvintele Lui. Confruntat cu tot soiul de necazuri, situații dificile și provocări, Noe nu s-a dat în lături. Când unele dintre sarcinile sale de inginerie mai dificile au eșuat frecvent și au suferit daune, chiar dacă Noe se simțea supărat și neliniștit în inima lui, când se gândea la cuvintele lui Dumnezeu, când își amintea de fiecare cuvânt pe care Dumnezeu i l-a poruncit și de faptul că Dumnezeu l-a onorat, atunci se simțea deseori extrem de motivat: „Nu pot să renunț, nu pot să mă debarasez de ceea ce Dumnezeu mi-a poruncit și mi-a încredințat să fac; aceasta este însărcinarea dată de Dumnezeu și, din moment ce am acceptat-o, din moment ce am auzit cuvintele rostite de Dumnezeu și glasul lui Dumnezeu și, din moment ce am acceptat acest lucru de la Dumnezeu, atunci ar trebui să mă supun în mod absolut, lucru care ar trebui realizat de o ființă umană.” Prin urmare, indiferent cu ce fel de dificultăți s-a confruntat, indiferent ce fel de batjocură sau defăimare a întâmpinat, indiferent cât de epuizat i-a devenit trupul, cât de obosit, el nu s-a lepădat de ceea ce îi fusese încredințat de Dumnezeu și a păstrat constant în minte fiecare cuvânt despre ceea ce spusese și poruncise Dumnezeu. Indiferent cum se schimbau mediile lui, oricât de mare era dificultatea cu care se confrunta, el avea încredere că nimic din toate acestea nu va dura la nesfârșit, că doar cuvintele lui Dumnezeu nu vor trece niciodată și doar ceea ce a poruncit Dumnezeu să se facă se va îndeplini cu siguranță. Noe a avut în el credința adevărată în Dumnezeu și supunerea pe care trebuia să o aibă, și a continuat să construiască arca pe care Dumnezeu îi ceruse să o construiască. Zi după zi, an după an, Noe a îmbătrânit, dar credința lui nu s-a diminuat și nu a existat nicio schimbare în atitudinea și hotărârea lui de a termina însărcinarea dată de Dumnezeu. Deși au existat momente în care trupul lui s-a simțit obosit și epuizat, s-a îmbolnăvit și, în inima lui, era slab, hotărârea și perseverența lui de a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu și de a se supune cuvintelor lui Dumnezeu nu s-au diminuat. Pe parcursul anilor în care Noe

a construit arca, el a practicat ascultarea și supunerea față de cuvintele pe care le spusese Dumnezeu și practica, de asemenea, un adevăr important al unei ființe create și al unei persoane obișnuite care trebuia să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu. În aparență, întregul proces a fost, de fapt, un singur lucru: construirea arcei, realizarea a ceea ce Dumnezeu îi spusese să facă bine și până la capăt. Dar ce se cerea pentru a face acest lucru bine și pentru a-l finaliza cu succes? Nu se cerea zel din partea oamenilor, nici sloganurile lor, cu atât mai puțin jurăminte făcute dintr-un capriciu trecător, nici așa-zisa admirație a oamenilor pentru Creator. Nu se cereau aceste lucruri. În fața construirii arcei de către Noe, așa-zisa admirație a oamenilor, jurămintele, zelul și credința lor în Dumnezeu în lumea lor spirituală, toate acestea nu sunt de niciun folos; în fața credinței adevărate a lui Noe și a supunerii lui adevărate față de Dumnezeu, oamenii par atât de săraci, demni de milă, iar puținele doctrine pe care le înțeleg par atât de goale, palide, firave și slabe – ca să nu mai spunem rușinoase, josnice și sordide.

I-au luat 120 de ani lui Noe să construiască arca. Acești 120 de ani nu au fost 120 de zile, sau 10 ani, sau 20 de ani, ci cu zeci de ani mai mult decât speranța de viață a unei persoane obișnuite din prezent. Având în vedere durata de timp și dificultatea de a finaliza acest lucru, precum și amploarea ingineriei implicate, dacă Noe nu ar fi avut credință adevărată, dacă credința lui ar fi fost doar un gând, o agățare de speranțe, zel sau un soi de credință vagă și abstractă, ar fi fost vreodată terminată arca? Dacă supunerea lui față de Dumnezeu ar fi fost doar o promisiune verbală, dacă ar fi fost doar o notiță făcută în scris, cu stiloul, ca acelea pe care le faceți astăzi, ar fi putut să fie construită arca? (Nu.) Dacă supunerea lui față de acceptarea însărcinării date de Dumnezeu nu ar fi fost altceva decât voință și hotărâre, o dorință, ar fi putut fi construită arca? Dacă supunerea lui Noe față de Dumnezeu ar fi fost doar o trecere prin formalitățile lepădării, consumului și plății unui preț sau doar să facă mai multă lucrare, să plătească un preț mai mare și să fie loial lui Dumnezeu în teorie sau prin prisma sloganurilor, atunci ar fi putut fi construită arca? (Nu.) Ar fi prea greu! Dacă atitudinea lui Noe față de acceptarea însărcinării date de Dumnezeu ar fi fost un fel de tranzacție, dacă Noe ar fi acceptat-o doar pentru a fi binecuvântat și răsplătit, ar fi putut să fie construită arca? În niciun caz! Zelul unei persoane poate persista 10 sau 20 de ani, sau 50 sau 60 de ani, dar când se apropie de moarte, văzând că nu a câștigat nimic, își va pierde credința în Dumnezeu. Acest zel care perseverează 20, 50 sau 80 de ani nu devine supunere sau credință adevărată! Este foarte tragic! Între timp, adevărata credință și adevărata supunere regăsite în Noe reprezintă întocmai ceea ce le lipsește oamenilor de astăzi și exact lucrurile pe care oamenii de astăzi nu le pot vedea și pe care le desconsideră sau chiar strâmbă din nas în fața lor. Relatarea poveștii în care Noe a construit arca este întotdeauna întâmpinată de o avalanșă de discuții. Toată lumea poate vorbi despre asta, toată lumea are ceva de spus. Dar nimeni nu se gândește sau nu încearcă să-și dea seama ce anume s-a regăsit în Noe, ce cale de practicare a avut, ce fel de atitudine dorită de Dumnezeu și perspectivă față de poruncile lui Dumnezeu a

avut sau ce caracter a avut când a venit vorba de ascultarea și practicarea cuvintelor lui Dumnezeu. Prin urmare, spun că oamenii de astăzi nu sunt potriviți să spună povestea lui Noe, pentru că atunci când cineva spune această poveste, îl tratează pe Noe ca pe nimic mai mult decât pe o figură legendară, ba chiar ca pe un bătrân obișnuit cu barbă albă. Se întreabă în mintea sa dacă a existat cu adevărat o astfel de persoană, cum era cu adevărat și nu încearcă să aprecieze cum a ajuns Noe să prezinte acele manifestări după ce a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu. Astăzi, când ne reîntoarcem la povestea despre construirea arcei de către Noe, credeți că este un eveniment major sau minor? Este doar o poveste obișnuită despre un bătrân care a construit o arcă în vremuri demult apuse? (Nu.) Dintre toți oamenii, Noe a fost figura fricii față de Dumnezeu, al supunerii față de Dumnezeu și al îndeplinirii însărcinării date de Dumnezeu care este cel mai vrednic de emulație; a fost aprobat de Dumnezeu și ar trebui să fie un model pentru cei care-L urmează pe Dumnezeu în prezent. Și ce a fost cel mai prețios lucru referitor la el? A avut o singură atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu: să asculte și să accepte, să accepte și să se supună și să se supună până la moarte. Această atitudine, care a fost cea mai prețioasă dintre toate, este aceea care i-a câștigat aprobarea lui Dumnezeu. Când a fost vorba despre cuvintele lui Dumnezeu, el nu a fost superficial, nu a făcut lucrurile mecanic și nu le-a scrutat, nu le-a analizat, nu li s-a împotrivit și nu le-a respins în sinea sa, ca apoi să le lase la o parte din gândurile sale; în schimb, le-a ascultat cu seriozitate, le-a acceptat puțin câte puțin în inima sa și apoi a chibzuit cum să le pună în practică, cum să le implementeze, cum să le practice așa cum au fost menite inițial, fără nicio deviație. Și, în timp ce chibzuia la cuvintele lui Dumnezeu, și-a spus în sinea sa: „Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, sunt instrucțiunile Lui, însărcinarea dată de El, sunt obligat, trebuie să mă supun, nu pot lăsa deoparte niciun detaliu, nu mă pot împotrivi niciunei dorințe de-ale Sale și nici nu pot omite vreun detaliu pe care mi l-a spus, altfel nu voi fi demn să mi se spună «om», nu voi fi demn de însărcinarea dată de Dumnezeu și nu voi fi demn să fiu înălțat de El. Dacă, în această viață, nu reușesc să duc la îndeplinire tot ceea ce Dumnezeu mi-a spus și mi-a încredințat, atunci voi rămâne cu regrete. Mai mult decât atât, nu voi fi demn de însărcinarea dată de Dumnezeu și de a fi înălțat de El și nu voi avea îndrăzneala să mă întorc înaintea Creatorului.” Orice a gândit și a contemplat Noe în inima lui, fiecare perspectivă a sa și fiecare atitudine a sa au determinat că a fost în cele din urmă capabil să pună cuvintele lui Dumnezeu în practică și să le transforme în realitate, să ducă la îndeplinire cuvintele Lui și să facă astfel încât să fie îndeplinite și înfăptuite prin munca lui grea și transformate în realitate prin intermediul său, astfel încât însărcinarea lui Dumnezeu să nu fi fost în van. Judecând după tot ce a gândit Noe, fiecare idee care i-a apărut în inimă și atitudinea față de Dumnezeu, Noe a fost vrednic de însărcinarea dată de El, a fost un om în care El a avut încredere și pe care L-a privit în mod favorabil. Dumnezeu observă fiecare cuvânt și fiecare faptă a oamenilor, observă gândurile și ideile lor. În ochii lui Dumnezeu, fiindcă Noe a fost capabil să gândească astfel, El nu a

ales greșit; Noe și-a putut asuma însărcinarea dată de Dumnezeu și încrederea lui Dumnezeu, și a putut duce la îndeplinire însărcinarea dată de El: a fost singura alegere din întreaga omenire.

În ochii lui Dumnezeu, Noe era singura și unica Sa alegere pentru a realiza o misiune atât de mare de a construi o arcă. Ce calități avea Noe? Avea două calități: credință adevărată și supunere adevărată. În inima lui Dumnezeu, acestea sunt standardele pe care El le cere de la oameni. Simplu, da? (Da.) „Singura și unica alegere" deținea aceste două calități, lucruri care sunt atât de simple – totuși, în afară de Noe, ele nu se găsesc la nimeni altcineva. Unii oameni spun: „Cum se poate așa ceva? Am renunțat la familiile și carierele noastre, am renunțat la muncă, la perspective și la educație, ne-am abandonat bunurile și copiii. Uite cât de mare este credința noastră, cât de mult Îl iubim pe Dumnezeu! Cu ce suntem mai prejos decât Noe? Dacă Dumnezeu ne-ar cere să construim o arcă – ei bine, industria modernă este foarte dezvoltată, nu avem acces la lemn și la o mulțime de unelte? Și noi putem lucra sub soarele arzător dacă folosim mașini-unelte; și noi putem lucra din zori și până-n seară. Ce mare lucru e finalizarea unei mici sarcini ca aceasta? Lui Noe i-a luat 100 de ani, dar noi o s-o facem în mai puțin timp, ca Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit – o să ne ia doar 10 ani. Ai spus că Noe era singura și unica alegere, dar în ziua de azi există mulți candidați perfecți; oameni ca noi, care și-au abandonat familiile și carierele, care au credință adevărată în Dumnezeu, care se consumă cu adevărat – toți sunt candidați perfecți. Cum ai putea spune că Noe era singura alegere? Nu ai o părere prea proastă despre noi?" Există o problemă cu aceste cuvinte? (Da.) Unii oameni spun: „Pe vremea lui Noe, știința și tehnologia nu erau încă foarte dezvoltate, el nu avea electricitate, nici mașini-unelte moderne, nici măcar cele mai simple burghie electrice și drujbe, sau nici măcar cuie. Oare cum a reușit să construiască arca? Astăzi avem toate aceste lucruri. Nu ne-ar fi incredibil de ușor să îndeplinim această însărcinare? Dacă Dumnezeu ne-ar vorbi din cer și ne-ar spune să construim o arcă, nici nu s-ar pune problema de una singură. Am putea construi cu ușurință 10! Ar fi foarte ușor, floare la ureche. Dumnezeule, poruncește-ne tot ce Îți dorești. Orice ai nevoie, spune-ne. Nu ar fi deloc dificil pentru cât de mulți suntem noi să construim o arcă! Am putea să construim 10, 20, chiar și 100. Cât de multe vrei Tu." Sunt lucrurile atât de simple? (Nu.) Imediat ce spun că Noe era singura și unica alegere, unii oameni vor să se ia la harță cu Mine, nu sunt convinși: „Tu ai o părere bună despre oamenii din trecut pentru că ei nu sunt aici. Oamenii din ziua de azi sunt chiar sub nasul Tău, dar Tu nu poți vedea cât sunt de buni. Ești orb la toate lucrurile bune pe care le-au făcut oamenii din ziua de azi, la toate faptele lor bune. Noe a făcut doar un lucru minor; nu cumva pentru că nu exista industrie pe atunci și toată munca era grea, Tu crezi că lucrul pe care l-a făcut el merită să fie ținut minte, îl consideri un exemplu, un model și nu vezi suferința oamenilor din ziua de azi, prețul pe care îl plătim pentru Tine și credința noastră de astăzi?" Acesta este motivul? (Nu.) Indiferent de epocă sau perioadă, indiferent de condițiile mediului în care trăiesc oamenii, aceste bunuri materiale și mediul

înconjurător nu au nicio relevanță, nu sunt importante. Ce este important? Cel mai important nu este epoca în care trăiești, dacă stăpânești o anumită tehnologie sau câte cuvinte ale lui Dumnezeu ai citit sau ai auzit. Cel mai important este dacă oamenii au sau nu credință adevărată, dacă au sau nu supunere adevărată. Aceste două lucruri sunt cele mai importante și niciunul nu trebuie să lipsească. Dacă ați fi puși în vremea lui Noe, care dintre voi ar putea îndeplini această însărcinare? Aș îndrăzni să spun că nici dacă ați lucra cu toții împreună, nu ați putea realiza acest lucru. Nu ați putea face nici măcar jumătate din asta. Înainte chiar ca toate proviziile să fi fost pregătite, mulți dintre voi ar fi fugit, plângându-se și îndoindu-se de Dumnezeu. Un număr mic dintre voi ați fi capabili să perseverați cu mare dificultate, să perseverați datorită tenacității, zelului și gândurilor voastre. Dar pentru cât timp ați putea persevera? De ce fel de motivație aveți nevoie pentru a continua? Câți ani ați rezista fără credință adevărată și supunere adevărată? Acest lucru depinde de caracter. Cei cu un caracter mai bun și un pic de conștiință ar putea rezista 8 sau 10, 20 sau 30, poate chiar 50 de ani. Dar după 50 de ani, s-ar gândi: „Când vine Dumnezeu? Când va veni potopul? Când va apărea semnul dat de Dumnezeu? Mi-am petrecut toată viața făcând un singur lucru. Ce se întâmplă dacă nu vine potopul? Am suferit mult de-a lungul vieții mele, am perseverat timp de 50 de ani – este suficient de bine, Dumnezeu nu-Și va aminti, nici nu mă va condamna dacă renunț acum. Așadar, îmi voi trăi propria viață. Dumnezeu nu vorbește, nici nu reacționează. Îmi petrec toată ziua privind cerul albastru și norii albi și nu văd nimic. Unde este Dumnezeu? Cel care odată tunase și vorbise – era Acela Dumnezeu? Era o iluzie? Când se va sfârși asta? Lui Dumnezeu nu-I pasă. Indiferent cum strig după ajutor, nu aud decât tăcere, iar El nu mă luminează și nu mă îndrumă atunci când mă rog. Las-o baltă!” Ar mai avea ei credință adevărată? Cu trecerea timpului, probabil că s-ar îndoi. S-ar gândi să facă o schimbare, ar căuta o cale de ieșire, ar lăsa deoparte însărcinarea dată de Dumnezeu și și-ar abandona zelul și jurămintele efemere; vrând să își controleze propria soartă și să își conducă propria viață, ar uita de însărcinarea dată de Dumnezeu. Și, într-o zi, când Dumnezeu ar veni personal să îi îndemne să înainteze, când i-ar întreba despre progresul construirii arcei, ei ar spune: „Ah! Dumnezeu chiar există! Deci chiar există un Dumnezeu. Trebuie să mă pun să construiesc!” Dacă Dumnezeu nu ar vorbi, dacă nu i-ar zori, ei nu ar vedea acest lucru ca pe o chestiune urgentă; ar crede că poate aștepta. Un astfel de mod de gândire schimbătoare, această atitudine de a face lucrurile de mântuială și fără tragere de inimă – este aceasta atitudinea pe care se cuvine să o afișeze oamenii cu credință adevărată? (Nu.) Este greșit să aibă o asemenea atitudine, asta înseamnă că ei nu au credință adevărată, cu atât mai puțin supunere adevărată. Dacă Dumnezeu ți-ar vorbi în persoană, zelul tău de moment ar indica credința ta în Dumnezeu, dar dacă Dumnezeu te-ar lăsa deoparte și nu te-ar îndemna, nu te-ar supraveghea și nu te-ar întreba nimic, credința ta ar dispărea. Timpul ar trece, iar când Dumnezeu nu ți-ar vorbi sau nu ți-ar mai apărea și nu ți-ar mai inspecta lucrarea, credința ta ar dispărea complet; ai dori să îți trăiești propria viață și să te implici în propria

afacere și ai uita de însărcinarea dată de Dumnezeu; zelul, jurămintele și fermitatea ta din acel moment nu ar însemna nimic. Credeți că Dumnezeu ar îndrăzni să încredințeze o mare misiune unei astfel de persoane? (Nu.) De ce nu? (Pentru că nu este demnă de încredere.) Așa este. Cinci cuvinte: nu este demnă de încredere. Nu ai credință adevărată. Nu ești demn de încredere. Așadar, nu ești potrivit ca Dumnezeu să îți încredințeze nimic. Unii oameni spun: „De ce sunt nepotrivit? Voi îndeplini orice însărcinare dată de Dumnezeu – cine știe, s-ar putea să o pot îndeplini!" Poți face lucruri în viața de zi cu zi într-o manieră nepăsătoare și nu contează dacă rezultatele sunt puțin sub așteptări, dar lucrurile încredințate de Dumnezeu, ceea ce El dorește să se realizeze – sunt ele vreodată simple? Dacă acestea ar fi încredințate unui idiot sau unui trișor, cuiva care este superficial în tot ceea ce face, cuiva care, după ce a acceptat o însărcinare, este predispus să acționeze cu rea-credință oriunde și oricând, nu ar întârzia aceasta o mare misiune? Dacă ți s-ar cere să alegi, dacă ar trebui să încredințezi cuiva o misiune majoră, cărui tip de persoană i-ai încredința-o? Ce fel de persoană ai alege tu? (O persoană demnă de încredere.) Această persoană trebuie să fie cel puțin de încredere, să aibă caracter și, indiferent de moment sau cât de mari sunt dificultățile pe care le întâmpină, își va dedica toată inima și energia pentru a finaliza ceea ce i-ai încredințat și îți va da socoteală. Dacă acesta este genul de persoană pe care oamenii ar alege-o să îi încredințeze o misiune, cu atât mai mult pentru Dumnezeu! Așadar, pentru acest eveniment major, distrugerea lumii prin potop, un eveniment care a necesitat să se construiască o arcă și să rămână cineva demn de a supraviețui, pe cine ar alege Dumnezeu? În primul rând, în teorie, El ar alege pe cineva care să fie potrivit să rămână, care să fie potrivit să trăiască în epoca următoare. În realitate, înainte de toate, această persoană trebuie să fie capabilă să asculte de cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să aibă credință adevărată în El și să trateze orice ar spune Acesta – indiferent ce presupune acest lucru, dacă se conformează propriilor noțiuni, dacă este pe gustul său, dacă este în acord cu propria sa voință – ca fiind cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de ceea ce i-a cerut Dumnezeu să facă, nu trebuie să nege niciodată identitatea Lui, trebuie să se considere întotdeauna o ființă creată și să trateze întotdeauna ascultarea de cuvintele lui Dumnezeu ca pe o datorie absolută; acesta este tipul de persoană căreia Dumnezeu îi încredințează această misiune specială. În inima lui Dumnezeu, Noe era exact o astfel de persoană. Nu numai că era o persoană demnă de a rămâne în noua epocă, dar era și o persoană care putea purta o mare responsabilitate, care se putea supune cuvintelor lui Dumnezeu, fără compromisuri, până la capăt, și care și-ar folosi viața pentru a duce la bun sfârșit ceea ce El îi încredințase. Aceasta era ceea ce El a găsit în Noe. Din momentul în care Noe a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu și până în momentul în care a îndeplinit fiecare sarcină care îi fusese încredințată – în toată această perioadă, credința lui Noe și atitudinea sa de supunere față de Dumnezeu au jucat un rol absolut crucial; fără aceste două lucruri, lucrarea nu ar fi putut fi finalizată și această însărcinare nu ar fi fost îndeplinită.

Dacă, în cursul acceptării însărcinării date de Dumnezeu, Noe ar fi avut propriile idei, planuri și noțiuni, cum s-ar fi schimbat întreaga misiune? În primul rând, confruntat cu fiecare detaliu transmis de Dumnezeu – specificațiile și tipurile de materiale, mijloacele și metodele de construire a întregii arce, precum și mărimea și dimensiunile acesteia – când Noe a auzit toate acestea, s-ar fi gândit: „De câți ani ar fi nevoie pentru a construi ceva atât de mare? De cât efort și greutăți ar fi nevoie pentru a găsi toate aceste materiale? Aș fi epuizat! Cu siguranță o asemenea epuizare mi-ar scurta viața, nu-i așa? Uite cât de bătrân sunt, dar Dumnezeu nu vrea să-mi dea pace și îmi cere să fac ceva atât de solicitant – aș putea suporta? Ei bine, o voi face, dar am un as în mânecă: voi face doar în mare ceea ce spune Dumnezeu. Dumnezeu a spus să găsesc un tip de pin rezistent la apă. Am auzit de un loc de unde pot face rost, dar este destul de departe și destul de periculos. Găsirea și obținerea acestuia va necesita mult efort, așadar, ce-ar fi să găsesc un soi asemănător în apropiere, ca înlocuitor, unul care este mai mult sau mai puțin la fel? Ar fi mai puțin riscant și ar necesita mai puțin efort – și asta ar fi bine, nu-i așa?” Avea Noe astfel de proiecte? Dacă ar fi avut, ar fi aceasta supunere adevărată? (Nu.) De exemplu: Dumnezeu a spus ca arca să fie construită cu o înălțime de 100 de metri. Auzind asta, s-ar fi gândit el: „O sută de metri este prea înaltă, nimeni nu s-ar putea urca în ea. Nu ar fi foarte periculos să te urci și să muncești pe ea? Așadar, am să construiesc arca mai joasă, hai să o fac de 50 de metri. Astfel, va fi mai puțin periculos și mai ușor pentru oameni să se urce în ea. Acest lucru ar fi în regulă, corect?” Ar fi avut Noe asemenea gânduri? (Nu.) Așadar, dacă ar fi avut, credeți că Dumnezeu ar fi ales persoana greșită? (Da.) Credința și supunerea adevărată a lui Noe față de Dumnezeu i-au permis să lase deoparte propria voință; chiar dacă ar fi avut asemenea gânduri, nu ar fi acționat niciodată pe baza lor. În această privință, Dumnezeu știa că Noe era demn de încredere. În primul rând, Noe nu ar fi făcut nicio modificare a detaliilor stipulate de Dumnezeu, nici nu ar fi adăugat vreo idee proprie, cu atât mai puțin nu ar fi schimbat vreunul dintre detaliile stipulate de Dumnezeu în beneficiul personal; în schimb, el ar fi executat întocmai tot ceea ce i-a cerut Dumnezeu și, indiferent cât de greu era să facă rost de materiale pentru a construi arca și cât de grea sau obositoare era lucrarea, el ar fi făcut tot posibilul și și-ar fi folosit toată energia pentru a o termina în mod corespunzător. Nu aceasta este ceea ce îl făcea demn de încredere? Și era aceasta o manifestare reală a adevăratei sale supuneri față de Dumnezeu? (Da.) Era această supunere absolută? (Da.) Și nu era întinată de nimic, nu conținea niciuna dintre propriile înclinații, nu era denaturată de planuri personale, cu atât mai puțin de noțiuni sau interese proprii; în schimb, era supunere pură, simplă, absolută. Și era acest lucru ușor de realizat? (Nu.) Unii oameni ar putea să nu fie de acord: „Ce este atât de greu în asta? Nu presupune doar să nu gândești, să fii ca un robot, să faci tot ce spune Dumnezeu – nu e simplu?” Atunci când vine timpul să acționezi, apar dificultăți; gândurile oamenilor sunt mereu schimbătoare, au mereu propriile înclinații și astfel sunt predispuși să se îndoiască de faptul că pot fi îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu; le este ușor să accepte

cuvintele lui Dumnezeu atunci când le aud, dar când vine timpul să acționeze, devine greu; imediat ce încep greutățile, sunt predispuși să devină negativi și nu le este ușor să se supună. Atunci este evident: caracterul lui Noe, credința și supunerea lui adevărată sunt realmente demne de urmat. Așadar, v-ați lămurit acum de modul în care a reacționat și cum s-a supus Noe atunci când s-a confruntat cu poruncile, cuvintele și cerințele lui Dumnezeu? Această supunere nu era întinată de idei personale. Noe și-a impus supunere, ascultare și implementare absolută a cuvintelor lui Dumnezeu, fără să se rătăcească, fără să folosească mici trucuri istețe, fără să încerce să fie deștept, fără să aibă o părere bună despre el însuși și să creadă că Îi poate oferi sugestii lui Dumnezeu, că poate adăuga propriile idei la poruncile lui Dumnezeu, fără să contribuie cu propriile intenții bune. Nu este ceea ce ar trebui practicat atunci când se încearcă obținerea supunerii absolute?

Cât timp i-a luat lui Noe să construiască arca după ce Dumnezeu i-a poruncit să facă acest lucru? (O sută douăzeci de ani.) În acești 120 de ani, Noe a făcut un singur lucru: a construit arca și a adunat diverse feluri de viețuitoare. Și, deși era un singur lucru, nu mai multe sarcini diferite, acest singur lucru implica o muncă extraordinară. Prin urmare, care era scopul realizării acestui lucru? De ce a construit el această arcă? Care era scopul și semnificația acestui lucru? Scopul era ca fiecare tip de viețuitoare să poată supraviețui atunci când Dumnezeu avea să distrugă lumea prin potop. De aceea, înainte de distrugerea lumii de către Dumnezeu, Noe a făcut ceea ce a făcut pentru a se pregăti, pentru a asigura supraviețuirea fiecărui tip de viețuitoare. Iar pentru Dumnezeu, era aceasta o chestiune foarte urgentă? Din tonul discursului lui Dumnezeu și din esența a ceea ce Dumnezeu a poruncit, putea Noe să înțeleagă că Dumnezeu era nerăbdător și că intenția Sa era urgentă? (Da.) Să spunem, de exemplu, că vi se zice: „Vine ciuma. A început să se răspândească în lumea exterioară. Aveți un singur lucru de făcut și trebuie să vă mișcați repede: grăbiți-vă și cumpărați alimente și măști. Asta e tot!” Ce auziți în asta? Este ceva urgent? (Este urgent.) Atunci, când trebuie făcut acest lucru? Ar trebui să așteptați până anul viitor, anul următor sau peste câțiva ani? Nu – aceasta este o sarcină urgentă, un lucru important. Lăsați deoparte orice altceva și ocupați-vă mai întâi de asta. Asta auziți din aceste cuvinte? (Da.) Atunci, ce ar trebui să facă aceia care sunt supuși lui Dumnezeu? Ar trebui să lase deoparte de îndată sarcina pe care o fac acum. Nimic altceva nu mai contează. Dumnezeu este foarte nerăbdător în ceea ce privește lucrul pe care tocmai a poruncit să fie făcut; ei nu ar trebui să piardă timpul în a face și a duce la îndeplinire această sarcină, care este urgentă pentru Dumnezeu și care Îl preocupă; ar trebui să o termine înainte de a efectua alte slujbe. Asta înseamnă supunerea. Dar dacă o analizezi gândindu-te: „Vine o molimă? Se răspândește? Dacă se răspândește, lăsați-o să se răspândească – nu se răspândește la noi. Dacă o face, ne vom ocupa de ea atunci. Să cumpărăm măști și alimente? Măștile sunt întotdeauna disponibile. Și nu contează dacă le porți sau nu. Încă avem mâncare, de ce să ne facem griji pentru asta? De ce atâta grabă? Așteptați până ajunge molima aici. Avem alte treburi

de făcut în acest moment", este aceasta supunere? (Nu.) Ce este aceasta? La nivel colectiv, acest lucru este numit răzvrătire. Mai exact, este indiferență, opunere, analizare și examinare, precum și dispreț în propria inimă, crezând că acest lucru nu s-ar putea întâmpla niciodată și neconsiderându-l real. Există credință adevărată într-o asemenea atitudine? (Nu.) Starea generală a oamenilor este aceasta: în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu și față de adevăr, ei au de obicei o atitudine de tărăgănare, de indiferență, de nepăsare; în inima lor, ei nu văd deloc acest lucru ca fiind important. Se gândesc: „Voi asculta lucrurile pe care Tu le spui și care au legătură cu adevărul și predicile Tale mărețe – nu voi ezita să le notez pentru a nu le uita. Dar lucrurile pe care le spui despre cumpărarea de alimente și măști nu au legătură cu adevărul, așa că le pot respinge, le pot batjocori în inima mea și Te pot trata cu o atitudine de indiferență și dispreț; este suficient să ascult cu urechile, dar ceea ce gândesc în inima mea nu este problema Ta, nu este treaba Ta." Aceasta era atitudinea lui Noe față de cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Ce arată că el nu era așa? Trebuie să vorbim despre acest lucru; vă va învăța că atitudinea lui Noe față de Dumnezeu era complet diferită. Și există fapte care dovedesc asta.

În acea eră pre-industrială, când totul trebuia să fie executat și finalizat cu mâna, fiecare activitate manuală era foarte obositoare și necesita foarte mult timp. Când a auzit însărcinarea dată de Dumnezeu, când a auzit toate lucrurile pe care Acesta le-a descris, Noe a simțit importanța chestiunii și gravitatea situației. El a știut că Dumnezeu va distruge lumea. Și de ce avea El de gând să facă asta? Pentru că oamenii erau foarte răi, nu credeau în cuvântul lui Dumnezeu și chiar îl negau, iar El a detestat acea omenire. Detestase Dumnezeu acea omenire doar timp de o zi sau două? A spus Dumnezeu, din senin: „Astăzi nu-Mi place această omenire. O voi distruge, așa că treci la treabă și fă-Mi o arcă"? Oare așa stau lucrurile? Nu. După ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, Noe a înțeles ce a vrut să spună El. Dumnezeu nu detestase acea omenire doar o zi sau două; El era nerăbdător să o distrugă, astfel încât omenirea să poată să o ia de la început. Dar de data aceasta, Dumnezeu nu dorea să creeze din nou altă omenire; în schimb, avea să-l lase pe Noe să fie suficient de norocos pentru a supraviețui ca stăpân al următoarei ere, ca strămoș al omenirii. Odată ce a înțeles acest aspect din ce a vrut să spună Dumnezeu, Noe a putut simți, din adâncul inimii, intenția urgentă a lui Dumnezeu, a putut simți că Se grăbește – și astfel, când Dumnezeu a vorbit, pe lângă faptul că a ascultat cu atenție, cu mare grijă și cu sârguință, Noe a simțit ceva în inima sa. Ce a simțit el? Graba, emoția pe care ar trebui să o simtă o ființă creată adevărată după înțelegerea intențiilor urgente ale Creatorului. Așadar, ce a gândit Noe în sinea lui, odată ce Dumnezeu îi poruncise să construiască o arcă? El s-a gândit: „De astăzi înainte, nimic nu contează la fel de mult precum construirea arcei, nimic nu este la fel de important și urgent. Am auzit cuvintele din inima Creatorului, I-am simțit intenția presantă, așa că nu trebuie să amân; trebuie să construiesc arca despre care a vorbit Dumnezeu și pe care a cerut-o El cu toată graba." Care a fost atitudinea lui Noe? Aceea de a nu îndrăzni să fie neglijent. Și în ce fel a executat construirea arcei? Fără întârziere. El a îndeplinit și a

executat degrabă și cu toată energia lui fiecare detaliu din ceea ce a fost rostit și instruit de Dumnezeu, fără să fie deloc superficial. În concluzie, atitudinea lui Noe față de porunca Creatorului a fost supunerea. Nu a fost nepăsător față de aceasta și nu a existat nicio împotrivire în inima lui, nici indiferență. În schimb, el a încercat cu sârguință să înțeleagă intenția Creatorului în timp ce memora fiecare detaliu. Când a înțeles intenția grabnică a lui Dumnezeu, a hotărât să accelereze ritmul, să ducă la bun sfârșit cu toată graba ceea ce i-a atribuit Dumnezeu. Ce însemna „cu toată graba”? Însemna a finaliza, în cât mai puțin timp posibil, o lucrare care înainte ar fi durat o lună, a o duce la bun sfârșit, poate cu trei sau cinci zile înainte de termen, fără a trage deloc de timp și fără cea mai mică amânare, ci a merge mai departe cu întregul proiect cât mai bine cu putință. Firește, în timpul îndeplinirii fiecărei sarcini, el avea să încerce din răsputeri să minimizeze pierderile și erorile și să nu facă nicio lucrare astfel încât să trebuiască să fie repetată; de asemenea, el avea să fi terminat fiecare sarcină și procedură la timp și să le fi făcut bine, garantând calitatea acestora. Aceasta a fost o adevărată manifestare a lipsei tergiversării. Prin urmare, care a fost condiția prealabilă pentru ca el să nu tergiverseze? (Auzise porunca lui Dumnezeu.) Da, acestea au fost condiția prealabilă și contextul pentru acest lucru. Acum, de ce a putut Noe să nu tragă de timp? Unii oameni spun că Noe avea supunere adevărată. Așadar, ce avea el care i-a permis să obțină o astfel de supunere adevărată? (Era atent la inima lui Dumnezeu.) Așa este! Asta înseamnă să ai inimă! Oamenii care au inimă sunt în stare să fie atenți la inima lui Dumnezeu; cei lipsiți de inimă sunt cochilii goale, nechibzuiți, nu știu să fie atenți la inima lui Dumnezeu. Mentalitatea lor este următoarea: „Nu mă interesează cât de urgent este acest lucru pentru Dumnezeu, voi face după bunul meu plac – în orice caz, nu sunt trândav sau leneș.” Acest gen de atitudine, acest tip de negativitate, lipsa completă a proactivității – aceasta nu este o persoană atentă la inima lui Dumnezeu și nici nu înțelege cum să fie atentă la inima Lui. În acest caz, are ea credință adevărată? Cu siguranță, nu. Noe a fost atent la inima lui Dumnezeu, a avut credință adevărată și a putut, astfel, să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. Așadar, nu este suficient să accepți, pur și simplu, însărcinarea dată de Dumnezeu și să fii dispus să faci un oarecare efort. Trebuie, totodată, să fii atent la intențiile lui Dumnezeu, să dai totul și să fii loial – ceea ce necesită ca voi să aveți conștiință și rațiune; este ceea ce oamenii ar trebui să aibă și ceea ce s-a regăsit în Noe. Pentru a construi o arcă atât de mare pe vremea aceea, de câți ani spuneți că ar fi fost nevoie, dacă Noe ar fi tergiversat și nu ar fi avut niciun simț al urgenței, nicio neliniște, nicio eficiență? Ar fi putut să o termine în 100 de ani? (Nu.) Ar fi fost nevoie ca mai multe generații să construiască în mod constant. Pe de o parte, construirea unui obiect solid ca o arcă ar dura ani de zile; mai mult, tot atât ar dura și adunarea și îngrijirea tuturor viețuitoarelor. A fost ușor să adune aceste creaturi? (Nu.) Nu a fost. Și astfel, după ce a auzit poruncile lui Dumnezeu și I-a înțeles intenția grabnică, Noe a simțit că acest lucru nu avea să fie nici ușor, nici direct. Și-a dat seama că trebuia să-l ducă la bun sfârșit conform dorințelor lui Dumnezeu și să

isprăvească însărcinarea dată de Dumnezeu, astfel încât El să fie mulțumit și liniștit și ca următoarea etapă a lucrării lui Dumnezeu să se poată desfășura fără impedimente. O astfel de inimă avea Noe. Și ce fel de inimă era aceasta? Era o inimă atentă la intențiile lui Dumnezeu. Judecând-l pe Noe după comportamentul său în timpul construirii arcei, acesta a fost în mod categoric un om cu o credință deosebită și nu a avut nicio îndoială față de cuvântul lui Dumnezeu timp de 100 de ani. De ce a depins el? De credința și supunerea sa față de Dumnezeu. Noe a fost capabil să se supună în mod absolut. Care sunt detaliile supunerii sale absolute? Atenția sa. Voi aveți o asemenea inimă? (Nu.) Voi sunteți capabili să vorbiți despre doctrine și să strigați sloganuri, dar nu puteți practica, iar atunci când vă confruntați cu dificultăți, nu puteți pune în aplicare poruncile lui Dumnezeu. Când vorbiți, vorbiți foarte clar, dar când vine vorba de operațiuni reale și vă confruntați cu unele dificultăți, deveniți negativi, iar când suferiți puțin, începeți să vă plângeți, dorind să renunțați pur și simplu. Dacă nu ar ploua abundent timp de 8 sau 10 ani, ați deveni negativi și v-ați îndoi de Dumnezeu, iar dacă ar trece alți 20 de ani fără ploaie torențială, ați continua să fiți negativi? Noe a petrecut mai mult de 100 de ani construind arca și niciodată nu a devenit negativ sau nu s-a îndoit de Dumnezeu, ci pur și simplu a continuat să construiască arca. Cine altcineva în afară de Noe ar fi putut face acest lucru? În ce privințe aveți neajunsuri? (Nu avem umanitate sau conștiință normală.) Așa este. Voi nu aveți caracterul lui Noe. Câte adevăruri a înțeles Noe? Credeți că el a înțeles mai multe adevăruri decât voi? Ați auzit foarte multe predici. Tainele întrupării lui Dumnezeu, adevărul ascuns al celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, planul Său de gestionare; acestea sunt cele mai înalte și mai profunde taine exprimate omenirii și toate acestea v-au fost clarificate, deci cum se face că încă nu aveți umanitatea lui Noe și nu sunteți capabili să faceți ceea ce Noe a fost capabil să facă? Credința și umanitatea voastră sunt inferioare față de cele ale lui Noe! Se poate spune că nu aveți credința adevărată sau conștiința sau rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă umanitatea. Deși ați ascultat multe predici și, la suprafață, păreți să înțelegeți adevărurile, calitatea umanității voastre și firea voastră coruptă nu pot fi schimbate imediat prin ascultarea mai multor predici, sau prin înțelegerea adevărurilor. Fără să discearnă aceste lucruri, oamenii simt că nu sunt inferiori sfinților din trecut, gândindu-se în sinea lor: „Acum acceptăm și noi însărcinarea dată de Dumnezeu și ascultăm cuvântul Lui din gura Sa. De asemenea, tratăm cu seriozitate fiecare lucru pe care Dumnezeu ne cere să îl facem. Toți au părtășie împreună despre aceste lucruri, iar apoi fac lucrarea de plănuire, desfășurare și înfăptuire a lucrurilor. Cu ce suntem noi diferiți față de sfinții de odinioară?” Diferența pe care o vedeți acum este mare sau nu? Este enormă, în primul rând în ceea ce privește caracterul. Oamenii din ziua de azi sunt foarte corupți, egoiști și detestabili! Nu mișcă un deget decât dacă au de câștigat din asta! A face lucruri bune și a pregăti fapte bune e atât de istovitor pentru ei! Ei sunt dispuși să facă o datorie, dar nu au voință, sunt dispuși să sufere, dar nu pot suporta, doresc să plătească un preț, dar nu o pot face, sunt dispuși să practice adevărul, dar nu îl pot duce la îndeplinire și doresc să Îl

iubească pe Dumnezeu, dar nu pot pune acest lucru în practică. Spuneți-Mi, câte neajunsuri are acest tip de umanitate? Cât de mult adevăr trebuie să fie înțeles și însușit pentru a compensa acest lucru?

Tocmai am avut părtășie despre faptul că Noe a ținut cont de intențiile lui Dumnezeu, lucru care a fost o parte prețioasă a umanității sale. Mai este ceva – ce anume? După ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, Noe a știut un fapt; de asemenea, a știut și care era planul lui Dumnezeu. Planul nu era să construiască pur și simplu o arcă care să servească drept monument comemorativ, să creeze un parc de distracții sau să facă o clădire mare ca punct de reper – nu acesta era scopul. Din ceea ce a spus Dumnezeu, Noe știa un fapt: Dumnezeu ura această omenire, care era ticăloasă, și hotărâse ca aceasta să fie distrusă prin potop. În schimb, cei care vor supraviețui până în era următoare vor fi salvați de inundații de această arcă; ea le va permite să supraviețuiască. Și care a fost problema esențială în acest caz? Faptul că Dumnezeu va distruge lumea cu un potop și că a intenționat ca Noe să construiască o arcă și să supraviețuiască, la fel ca toate felurile de viețuitoare, însă omenirea să fie distrusă. A fost ceva important? Nu era vorba de o problemă neînsemnată de familie, nici de o mică problemă privind un individ sau un trib; în schimb, era vorba de o operațiune majoră. Ce fel de operațiune majoră? Una care se referea la planul de gestionare al lui Dumnezeu. Dumnezeu urma să facă ceva măreț, ceva care implica întreaga omenire și care avea legătură cu modul Său de gestionare, cu atitudinea Sa față de omenire și cu soarta acesteia. Aceasta a fost a treia informație pe care Noe a aflat-o când Dumnezeu i-a încredințat această misiune. Și care a fost atitudinea lui Noe când a auzit asta din cuvintele lui Dumnezeu? A fost una de credință, îndoială sau neîncredere totală? (Una de credință.) În ce măsură a crezut el? Și ce fapte dovedesc că el a crezut acest lucru? (După ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, el a început să le pună în practică și a construit arca așa cum spusese Dumnezeu, ceea ce înseamnă că atitudinea sa față de cuvintele lui Dumnezeu a fost una de credință.) Prin tot ceea ce a fost demonstrat la Noe – de la nivelul de execuție și punere în aplicare, după ce Noe a acceptat ceea ce Dumnezeu îi încredințase, până la ceea ce a fost realizat în cele din urmă – se poate vedea că Noe a avut credință absolută în fiecare cuvânt pe care Dumnezeu îl rostise. De ce a avut credință absolută? De ce nu avea nicio îndoială? Cum de nu a încercat să analizeze, să examineze acest lucru în inima sa? La ce anume se referă acest lucru? (La credința în Dumnezeu.) Așa este, aceasta era adevărata credință a lui Noe în Dumnezeu. Prin urmare, atunci când a fost vorba de tot ceea ce a vorbit Dumnezeu și de fiecare cuvânt al Său, Noe nu doar a ascultat și a acceptat; în schimb, el a avut cunoaștere și credință adevărată în adâncul inimii sale. Cu toate că Dumnezeu nu îi spusese diversele detalii, cum ar fi când vor veni inundațiile, câți ani vor trece până când vor veni, care va fi amploarea acestor inundații sau cum va fi după ce Dumnezeu va distruge lumea, Noe a crezut că tot ceea ce spusese El se adeverise deja. Noe nu a tratat cuvintele lui Dumnezeu ca pe o poveste, un mit, o zicală sau o scriere, ci, în adâncul inimii sale, a crezut și a fost sigur că

Dumnezeu urma să facă acest lucru și că nimeni nu poate schimba ceea ce Dumnezeu decide să realizeze. Noe a simțit că oamenii pot avea o singură atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu și față de ceea ce Dumnezeu dorește să realizeze, și anume să accepte acest fapt, să se supună celor poruncite de Dumnezeu și să desfășoare bine sarcinile pe care Dumnezeu le cere să le desfășoare – aceasta a fost atitudinea lui. Și tocmai pentru că Noe a avut o asemenea atitudine – nu a analizat, nu a examinat, nu s-a îndoit, dar a crezut din adâncul inimii sale și apoi a decis să desfășoare ceea ce i-a cerut Dumnezeu și să-și facă partea în ceea ce Dumnezeu dorea să fie realizat – tocmai datorită acestui fapt s-a realizat construcția arcei și adunarea și supraviețuirea fiecărui fel de viețuitoare. Dacă, atunci când Noe L-a auzit pe Dumnezeu spunând că va distruge lumea prin inundații, acesta era îndoielnic; dacă nu îndrăznea să creadă complet acest lucru, pentru că nu-l văzuse și nu știa când se va întâmpla, existând multe necunoscute, atunci i-ar fi fost afectată starea de spirit și convingerea cu privire la construirea arcei, acestea s-ar fi schimbat? (Da.) Cum s-ar fi schimbat? În timp ce construia arca, ar fi putut face economie, ar fi putut ignora specificațiile lui Dumnezeu sau nu ar fi adunat fiecare fel de viețuitoare în arcă, așa cum a cerut El; Dumnezeu a spus că trebuie să fie un mascul și o femelă, la care el ar fi putut spune: „Pentru o parte dintre ele este suficient să fie doar o femelă. Nu le pot găsi pe unele dintre ele, așa că lasă-le baltă. Cine știe când va avea loc potopul care va distruge lumea?” Marea misiune de construire a arcei și de adunare a fiecărui fel de viețuitoare a durat 120 de ani. Ar fi persistat Noe în acești 120 de ani dacă nu ar fi avut credință adevărată în cuvintele lui Dumnezeu? Categoric nu. Cu amestecul lumii exterioare și diverse plângeri din partea membrilor familiei, pentru cineva care nu crede că vorbele lui Dumnezeu sunt reale, construirea unei arce ar fi foarte greu de realizat, cu atât mai mult dacă ar dura 120 de ani. Data trecută, v-am întrebat dacă 120 de ani este o perioadă lungă de timp. Toți ați zis că da. V-am întrebat cât timp ați fi rezistat și când, în cele din urmă, am întrebat dacă ați fi rezistat 15 zile, niciunul dintre voi nu a zis că ar fi putut, iar inima Mea a fost dezamăgită. Îi sunteți cu mult inferiori lui Noe. Nu faceți nici măcar cât un fir de păr de pe capul lui, nu simțiți nici măcar o zecime din credința lui. Sunteți atât de demni de milă! Pe de-o parte, umanitatea și integritatea voastră sunt foarte scăzute. Pe de altă parte, se poate spune despre voi că practic nu urmăriți deloc adevărul. Așadar, nu sunteți capabili să aveți credință adevărată în Dumnezeu și nici nu aveți supunere adevărată. Cum de ați reușit să rezistați până acum – de ce, în timp ce Eu am părtășie cu voi, încă stați acolo și ascultați? Există două aspecte care se regăsesc în voi. Pe de o parte, majoritatea dintre voi încă doriți să fiți buni; nu vreți să fiți oameni răi. Doriți să mergeți pe calea cea bună. Aveți acest dram de hotărâre, aveți acest dram de aspirație bună. În același timp, majoritatea dintre voi vă temeți de moarte. În ce măsură vă temeți de moarte? La cel mai mic semn de necaz din lumea exterioară, sunt unii dintre voi care depun eforturi suplimentare pentru a-și face datoria; când lucrurile se calmează, ei se complac în confort și depun mult mai puține eforturi pentru a-și face datoria; se îngrijesc mereu de propriul trup. În

comparație cu credința adevărată a lui Noe, există vreo credință adevărată în lucrurile care se manifestă în voi? (Nu.) Așa cred și Eu. Și chiar dacă există puțină credință, aceasta este jalnic de mică și nu este capabilă să reziste testului încercărilor.

Nu am elaborat niciodată rânduieli de lucru, dar am auzit de multe ori că au fost prefațate cu astfel de cuvinte: „În acest moment, diverse țări sunt în mare haos, tendințele lumești devin din ce în ce mai ticăloase, iar Dumnezeu va pedepsi rasa umană; ar trebui să ne facem datoria conform standardului, făcând cutare și cutare lucru, și să Îi oferim lui Dumnezeu loialitatea noastră.” „În zilele noastre, molimele devin din ce în ce mai grave, mediul din ce în ce mai potrivnic, dezastrele din ce în ce mai serioase, oamenii se confruntă cu amenințarea bolilor și a morții și numai dacă vom crede în Dumnezeu și ne vom ruga mai mult înaintea Lui, vom evita molima, pentru că numai El este refugiul nostru. În prezent, confruntați cu asemenea circumstanțe și cu un astfel de mediu, ar trebui să pregătim fapte bune făcând diferite lucruri, și să ne înarmăm cu adevărul, făcând cutare și cutare lucru – este imperativ.” „Infestarea cu paraziți din acest an a fost deosebit de gravă, omenirea va înfrunta foametea și se va confrunta în curând cu jafuri și instabilitate socială, așa că toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui să vină adesea înaintea Lui pentru a se ruga și a-I cere protecția, și trebuie să mențină o viață bisericească normală și o viață spirituală normală.” Și așa mai departe. Iar apoi, odată ce prefața a fost rostită, încep rânduielile specifice. De fiecare dată, aceste prefețe au jucat un rol oportun și decisiv în credința oamenilor. Așa că Mă întreb, oare aceste rânduieli de lucru nu s-ar realiza dacă aceste prefețe și declarații nu ar fi făcute? Fără aceste prefețe, rânduielile de lucru nu ar mai fi rânduieli de lucru? Nu ar exista un motiv pentru eliberarea lor? Răspunsul la aceste întrebări este, cu siguranță, nu. Ce vreau să știu acum este ce scop au oamenii să creadă în Dumnezeu? Care anume este semnificația credinței lor în Dumnezeu? Înțeleg sau nu faptele pe care Dumnezeu Își dorește să le îndeplinească? Cum ar trebui să trateze ei cuvintele lui Dumnezeu? Cum ar trebui să trateze tot ce Creatorul cere? Merită luate în considerare aceste întrebări? Dacă oamenii ar fi comparați cu standardul lui Noe, părerea Mea este că niciunul dintre ei nu ar merita titlul de „ființă creată”. Ei nu ar fi vrednici să vină înaintea lui Dumnezeu. În cazul în care credința și supunerea oamenilor din ziua de azi ar fi evaluate prin atitudinea lui Dumnezeu față de Noe și prin standardele după care Acesta l-a ales pe Noe, ar putea El să fie mulțumit de ei? (Nu.) Sunt total diferiți de el! Oamenii spun întotdeauna că ei cred în Dumnezeu și se închină Lui, dar cum se manifestă în ei această credință și venerație? De fapt, se manifestă prin dependența lor de Dumnezeu, prin cerințele lor față de El, precum și prin adevărata lor răzvrătire împotriva Lui și chiar prin disprețul lor față de Dumnezeu întrupat. Ar putea fi toate acestea considerate ca dispreț al omenirii față de adevăr, și ca o încălcare evidentă a principiilor? De fapt, chiar așa stau lucrurile – aceasta este esența. De fiecare dată când rânduielile de lucru conțin aceste cuvinte, există o sporire a „credinței” oamenilor; de fiecare dată când sunt emise rânduieli de lucru, când oamenii își dau seama de cerințele și semnificația rânduielilor

de lucru și sunt capabili să le îndeplinească, atunci ei cred că a existat o creștere a nivelului lor de supunere, că acum sunt capabili de supunere – dar, de fapt, chiar au credință și supunere adevărate? Și ce sunt această presupusă credință și această supunere atunci când sunt evaluate după standardul lui Noe? Un fel de tranzacție, de fapt. Cum ar putea acest lucru să fie considerat credință și supunere adevărate? Ce este această așa-zisă credință adevărată a oamenilor? „Zilele de pe urmă au sosit – sper că Dumnezeu va acționa curând! Este o mare binecuvântare că voi fi aici când Dumnezeu va distruge lumea, că voi fi suficient de norocos să rămân și nu voi suferi ravagiile distrugerii. Dumnezeu este atât de bun, iubește oamenii atât de mult, Dumnezeu este atât de măreț! El a înălțat omul atât de mult, Dumnezeu este cu adevărat Dumnezeu, numai El poate face asemenea lucruri.” Și așa-zisa lor supunere adevărată? „Tot ceea ce spune Dumnezeu este corect. Fă tot ce îți cere El; în caz contrar, vei fi aruncat în catastrofe și totul se va sfârși pentru tine, nimeni nu va putea să te salveze.” Credința lor nu este credință adevărată, iar supunerea lor nu este nici ea supunere adevărată – acestea nu sunt altceva decât minciuni.

Astăzi, aproape orice persoană din lume știe despre construcția arcei de către Noe, nu-i așa? Dar câți oameni sunt conștienți de povestea ascunsă? Câți oameni înțeleg adevărata credință și supunere a lui Noe? Și cine știe – și cui îi pasă – care a fost evaluarea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Noe? Nimeni nu acordă nicio atenție acestui aspect. Ce arată asta? Arată că oamenii nu urmăresc adevărul și nu iubesc lucrurile pozitive. Data trecută, după ce am avut părtășie despre poveștile acestor două personaje, s-a uitat cineva în Biblie pentru a citi detaliile acestor povești? Ați fost emoționați când ați auzit poveștile lui Noe, Avraam și Iov? (Da.) Îi invidiați pe acești trei oameni? (Da.) Vreți să fiți ca ei? (Da.) Așadar, ați avut părtășii detaliate despre poveștile lor și despre esența comportamentului lor, despre atitudinea lor față de Dumnezeu, credința și supunerea lor? De unde ar trebui să înceapă persoanele care doresc să fie astfel de oameni? Am citit pentru prima dată povestea lui Iov cu mult timp în urmă și am avut și o anumită înțelegere a poveștilor lui Noe și Avraam. De fiecare dată când citesc și Mă gândesc în inima Mea la ceea ce au arătat cei trei oameni, la ceea ce le-a spus și le-a făcut Dumnezeu și la diferitele lor atitudini, simt că Îmi dau lacrimile – sunt emoționat. Așadar, ce v-a emoționat când le-ați citit? (După ce am ascultat părtășia lui Dumnezeu, am aflat în cele din urmă că, atunci când Iov trecea prin încercări, credea că Dumnezeu suferea pentru el și, fiindcă nu voia ca Acesta să sufere, a blestemat chiar ziua în care s-a născut. De fiecare dată când am citit acest lucru, am simțit că Iov era cu adevărat atent la intențiile lui Dumnezeu și m-am simțit foarte emoționat.) Ce altceva? (Noe a trecut prin asemenea greutăți atunci când a construit arca, dar totuși a fost capabil să arate considerație față de intențiile lui Dumnezeu. Avraam a primit un copil la vârsta de 100 de ani și a fost foarte bucuros, iar când Dumnezeu i-a cerut să își ofere copilul, el a fost capabil să asculte și să se supună, însă noi nu putem face asta. Noi nu avem umanitatea, conștiința ori rațiunea lui Noe sau Avraam. Sunt plin de admirație când le citesc poveștile, iar ei sunt

modele de urmat pentru noi.) (Ultima dată când ai avut părtășie, ai menționat că Noe a fost capabil să persevereze timp de 120 de ani să construiască arca și că a terminat la perfecție lucrurile pe care Dumnezeu i-a poruncit să le facă și nu I-a înșelat așteptările. Prin compararea acestui aspect cu atitudinea mea față de datoria mea, văd că nu am deloc perseverență. Acest lucru mă face să mă simt deopotrivă vinovat și emoționat.) Sunteți cu toții emoționați, nu-i așa? (Da.) Nu vom avea părtășie despre acest subiect deocamdată; vom discuta despre toate acestea după ce vom termina cu poveștile lui Noe și Avraam. Vă voi spune care părți M-au emoționat pe Mine și vom vedea dacă au fost aceleași care v-au emoționat și pe voi.

Tocmai am avut părtășie despre credința adevărată a lui Noe în Dumnezeu. Faptele stabilite privind construirea arcei sunt suficiente pentru a demonstra credința sa adevărată. Credința adevărată a lui Noe este demonstrată de fiecare acțiune a sa, de fiecare gând al său și de modul în care a acționat față de ceea ce Dumnezeu îi poruncise. Acest lucru este suficient pentru a demonstra adevărata credință a lui Noe în Dumnezeu – credință care este fără îndoială și fără falsificări. Indiferent dacă lucrurile pe care Dumnezeu i-a cerut să le facă erau în conformitate cu propriile sale noțiuni, indiferent dacă erau ceea ce plănuise să facă în viață și indiferent cât de mult intrau în conflict cu lucrurile din viața sa, cu atât mai puțin cât de dificilă era această sarcină, el a avut o singură atitudine: acceptare, supunere și implementare. În final, faptele arată că arca construită de Noe a salvat fiecare specie de viețuitoare, precum și pe familia lui Noe. Când Dumnezeu a dezlănțuit potopul și a început să distrugă rasa umană, arca a adăpostit familia lui Noe și diferite feluri de viețuitoare, plutind pe apă. Dumnezeu a distrus pământul prin trimiterea unui mare potop vreme de 40 de zile și doar familia lui Noe, formată din opt persoane, și diferitele viețuitoare care au intrat în arcă au supraviețuit, toți ceilalți oameni și toate celelalte viețuitoare au fost distruse. Ce se observă din aceste fapte? Întrucât Noe a avut credință adevărată și supunere adevărată față de Dumnezeu – prin sincera cooperare a lui Noe cu Dumnezeu – tot ceea ce a dorit Dumnezeu să facă a fost realizat; totul a devenit realitate. Asta a apreciat Dumnezeu la Noe, iar el nu L-a dezamăgit pe Dumnezeu; s-a ridicat la înălțimea importantei însărcinări date de Dumnezeu și a dus la bun sfârșit tot ceea ce El îi încredințase. Faptul că Noe a fost capabil să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu s-a datorat, pe de o parte, poruncilor lui Dumnezeu și, în același timp, s-a datorat în mare parte și credinței adevărate a lui Noe și supunerii lui absolute față de Dumnezeu. Tocmai pentru că Noe a avut aceste două lucruri foarte prețuite, el a ajuns să fie iubit de Dumnezeu; și tocmai pentru că Noe a avut credință adevărată și supunere absolută, Dumnezeu l-a văzut ca pe cineva care ar trebui să rămână și ca pe cineva care merită să supraviețuiască. Toți ceilalți, în afară de Noe, au fost obiectul detestării lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că toți erau nevrednici să trăiască în mijlocul creației Lui. Ce ar trebui să înțelegem din crearea arcei de către Noe? Pe de o parte, am văzut caracterul nobil al lui Noe; Noe avea conștiință și rațiune. Pe de altă parte, am văzut credința adevărată

și supunerea adevărată a lui Noe față de Dumnezeu. Toate acestea sunt demne de urmat. Noe a fost iubit în ochii lui Dumnezeu tocmai datorită credinței și supunerii lui față de însărcinarea dată de Dumnezeu, o ființă creată care a fost iubită de Acesta – ceea ce a fost un lucru prielnic și binecuvântat. Numai astfel de oameni sunt potriviți să trăiască în lumina chipului lui Dumnezeu; în ochii Lui, numai ei sunt potriviți să trăiască. Oameni care sunt potriviți să trăiască: ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că aceștia sunt vrednici să se bucure de tot ceea ce Dumnezeu a dăruit omenirii, vrednici să trăiască în lumina chipului lui Dumnezeu, vrednici să primească binecuvântările și promisiunile Sale; astfel de oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt adevărate ființe umane create și sunt cei pe care Dumnezeu Își dorește să îi câștige.

II. Atitudinea lui Avraam față de cuvintele lui Dumnezeu

Acum să ne uităm la calitățile lui Avraam care sunt demne de urmat de către generațiile următoare. Principala faptă a lui Avraam în fața lui Dumnezeu a fost exact cea pe care generațiile următoare o cunosc foarte bine și cu care sunt familiarizate: jertfirea lui Isaac. Fiecare lucru pe care l-a manifestat Avraam în acest aspect – fie caracterul lui, credința lui sau supunerea lui – este demn de urmat de generațiile următoare. Așadar, care erau, mai exact, acele manifestări specifice pe care le-a arătat, care sunt demne de urmat? În mod firesc, aceste diverse lucruri pe care le-a manifestat nu erau deșarte, cu atât mai puțin teoretice și, cu siguranță, nu erau născocite de nicio persoană, există dovezi pentru toate aceste lucruri. Dumnezeu i-a dăruit lui Avraam un fiu; Dumnezeu i-a spus asta personal lui Avraam, iar atunci când acesta avea 100 de ani, i s-a născut un fiu pe nume Isaac. În mod evident, originea acestui copil nu a fost obișnuită, el era unic – a fost dăruit personal de Dumnezeu. Atunci când un copil a fost dăruit personal de Dumnezeu, oamenii cred că Dumnezeu va realiza cu siguranță ceva măreț în ei, că El le va încredința ceva măreț, că va face lucruri extraordinare cu ei, că va face copilul excepțional și așa mai departe – acestea erau lucrurile în privința cărora Avraam și alți oameni aveau mari speranțe. Și totuși, lucrurile au luat un curs diferit, iar lui Avraam i s-a întâmplat ceva la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Dumnezeu i l-a dăruit pe Isaac lui Avraam, iar când a sosit momentul jertfirii, Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Nu trebuie să oferi nimic astăzi, doar pe Isaac – este de ajuns.” Ce a însemnat acest lucru? Dumnezeu îi dăduse lui Avraam un fiu, iar când acest fiu era pe punctul de a crește, Dumnezeu a vrut să îl ia înapoi. Perspectiva altor oameni asupra acestui lucru ar fi: „Tu ai fost Cel care l-ai dat pe Isaac. Eu nu am crezut acest lucru, totuși, Tu ai insistat să dai acest copil. Acum ceri ca el să fie oferit ca jertfă. Nu înseamnă asta că îl iei înapoi? Cum poți lua înapoi ceea ce Tu le-ai dat oamenilor? Dacă dorești să îl iei, atunci ia-l. Pur și simplu îl poți lua înapoi fără să spui nimic. Nu e nevoie să-mi provoci atâta durere și greutăți. Cum ai putea să-mi ceri să-l sacrific cu mâna mea?” Era această cerință foarte dificilă? Era extrem de dificilă. La auzirea acestei cerințe, unii oameni ar spune: „Este Acesta cu adevărat Dumnezeu? Nu este rezonabil să Te comporți așa! Tu

ai fost Cel care l-a dăruit pe Isaac, iar acum Tu ești Cel care îl cere înapoi. Chiar ești mereu justificat? Este tot ceea ce faci Tu întotdeauna corect? Nu neapărat. Viețile oamenilor sunt în mâinile Tale. Ai spus că îmi vei da un fiu și ai făcut-o; Tu ai această putere, la fel cum ai puterea să-l iei înapoi – însă metoda Ta de a lua înapoi și această situație nu sunt puțin lipsite de justificare. Tu ai dăruit acest copil, așa că ar trebui să îi permiți să crească, să facă lucruri mărețe și să vadă binecuvântările Tale. Cum ai putea să ceri ca acesta să moară? În loc să ordoni uciderea lui, ai fi putut la fel de bine să nu mi-l dai! De ce mi l-ai dăruit atunci? Mi l-ai dăruit pe Isaac, iar acum îmi ceri să-l jertfesc – nu mă faci să sufăr mai mult în acest fel? Nu-mi îngreunezi lucrurile? Atunci, care a fost scopul pentru care mi-ai dat acest fiu din capul locului?" Ei nu pot înțelege raționamentul care stă la baza acestei cerințe, oricât ar încerca; oricum ar pune problema, li se pare de neconceput și nicio persoană nu este capabilă să o înțeleagă. Dar i-a spus Dumnezeu lui Avraam raționamentul din spatele acestei cereri? I-a spus El motivele pentru asta și care a fost intenția Sa? I-a spus? Nu. Dumnezeu a spus doar: „La sacrificarea de mâine, oferă-l pe Isaac", asta a fost tot. A venit Dumnezeu cu vreo explicație? (Nu.) Așadar, care era natura acestor cuvinte? Privite din punctul de vedere al identității lui Dumnezeu, aceste cuvinte erau un ordin, unul care trebuia să fie executat, care trebuia să fie ascultat și căruia trebuia să i se supună. Dar din perspectiva a ceea ce a spus Dumnezeu și a problemei în sine, nu le-ar fi greu oamenilor să facă ceea ce ar trebui să facă? Oamenii cred că lucrurile care ar trebui făcute trebuie să fie rezonabile, să fie în acord cu sentimentele umane și cu sensibilitățile umane universale – însă s-a aplicat ceva din toate acestea la ceea ce a spus Dumnezeu? (Nu.) Așadar, ar fi trebuit ca Dumnezeu să dea o explicație, să Își exprime gândurile și ceea ce a vrut să spună sau să dezvăluie măcar puțin din ceea ce a vrut să spună printre rânduri, în cuvintele Sale, astfel încât oamenii să poată înțelege? A făcut Dumnezeu ceva din toate acestea? Nu a făcut și nici nu avea de gând să facă. Aceste cuvinte au conținut ceea ce a cerut Creatorul, ceea ce a ordonat El și ceea ce a așteptat de la om. Aceste cuvinte foarte simple, aceste cuvinte lipsite de rațiune – acest ordin și această cerință care nu țineau cont de sentimentele oamenilor – ar fi fost considerate dificile, dureroase și lipsite de rațiune de alți oameni, de orice persoană care a privit această scenă. Dar pentru Avraam, care era de fapt implicat, primul său sentiment după auzirea acestora a fost de durere sfâșietoare! Primise acest copil dăruit de Dumnezeu, petrecuse atâția ani crescându-l și se bucurase de atâția ani de fericire familială, dar cu o singură propoziție, un singur ordin de la Dumnezeu, această fericire, această ființă umană urma să fie luată și să dispară. Avraam s-a confruntat nu doar cu pierderea acestei bucurii familiale, ci și cu durerea singurătății și a dorului veșnic după pierderea acestui copil. Pentru un om în vârstă, acest lucru era insuportabil. La auzul unor asemenea cuvinte, orice persoană obișnuită ar plânge în hohote, nu-i așa? Ba mai mult, în inima ei L-ar blestema pe Dumnezeu, s-ar plânge de El, L-ar înțelege greșit și ar încerca să-l ceară socoteală; ar arăta tot ceea ce este capabilă să facă, toate abilitățile sale și toată răzvrătirea, grosolănia și lipsa de rațiune.

Și totuși, deși era la fel de îndurerat, Avraam nu a făcut asta. Ca orice persoană normală, el a simțit instant acea durere, a experimentat instant sentimentul că inima i-a fost străpunsă și a simțit instant singurătatea pierderii unui fiu. Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu nu au ținut cont de sentimentele oamenilor, au fost de neimaginat pentru oameni și incompatibile cu noțiunile oamenilor, ele nu erau spuse din perspectiva sentimentelor umane; nu au ținut cont de greutățile sau de nevoile emoționale umane și cu siguranță nu au ținut cont de durerea umană. Dumnezeu i-a trântit lui Avraam aceste vorbe, cu o atitudine rece – I-a păsat oare lui Dumnezeu cât de dureroase erau aceste vorbe pentru el? La prima vedere, Dumnezeu părea deopotrivă indiferent și nepăsător; tot ce a auzit Avraam au fost ordinul lui Dumnezeu și cerința Lui. Pentru oricine, această cerință ar fi părut incompatibilă cu cultura, convențiile, sensibilitățile și chiar cu moralitatea și etica umană; depășise o limită morală și etică și încălcase normele sociale și regulile omenești de interacțiune cu oamenii, precum și sentimentele omului. Există chiar și cei care cred: „Aceste cuvinte nu sunt doar lipsite de rațiune și imorale – chiar mai mult, ele doar provoacă necazuri fără niciun motiv întemeiat! Cum ar fi putut aceste cuvinte să fie rostite de Dumnezeu? Cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie raționale și corecte și ar trebui să-l convingă pe om în totalitate; ele nu ar trebui să provoace necazuri fără un motiv întemeiat și nu ar trebui să fie lipsite de etică, imorale sau ilogice. Aceste cuvinte au fost într-adevăr rostite de Creator? Ar putea Creatorul să spună asemenea lucruri? Ar putea Creatorul să-i trateze astfel pe oamenii pe care i-a creat? În niciun caz.” Și totuși, aceste cuvinte veneau într-adevăr din gura lui Dumnezeu. Judecând după atitudinea lui Dumnezeu și după tonul cuvintelor Sale, Dumnezeu decisese ce voia și nu mai era loc pentru discuții, iar oamenii nu aveau dreptul să aleagă; El nu îi dădea omului dreptul de a alege. Cuvintele lui Dumnezeu erau o cerință, erau un ordin pe care El îl dăduse omului. Pentru Avraam, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu erau intransigente și indiscutabile; reprezentau o cerință intransigentă pe care Dumnezeu o avea de la el și nu erau discutabile. Și ce alegere a făcut Avraam? Acesta este punctul-cheie despre care vom avea părtășie.

După ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, Avraam și-a început pregătirile, simțindu-se neliniștit și de parcă îl apăsa o mare povară. El s-a rugat în tăcere în inima sa: „Domnul meu, Dumnezeul meu. Tot ceea ce faci este demn de laudă; acest fiu a fost dat de Tine și, dacă vrei să îl iei înapoi, atunci ar trebui să îl înapoiez.” Cu toate că Avraam era îndurerat, nu era evidentă atitudinea sa din aceste cuvinte? Ce pot observa oamenii din asta? Ei pot observa slăbiciunea umanității normale, nevoile emoționale ale umanității normale, precum și latura rațională a lui Avraam și latura lui de credință adevărată și supunere față de Dumnezeu. Care era latura lui rațională? Avraam știa foarte bine că Isaac i-a fost dăruit de Dumnezeu, că Dumnezeu avea puterea să îl trateze cum dorea, că oamenii nu ar trebui să judece acest lucru, că tot ceea ce spune Creatorul Îl reprezintă pe Acesta și că, indiferent dacă omului i se pare rațional sau nu, indiferent dacă este sau nu în acord cu moralitatea, cunoștințele și cultura umană, identitatea lui

Dumnezeu și natura cuvintelor Sale nu se schimbă. El știa foarte clar că, dacă oamenii nu pot înțelege, pricepe sau deslușI cuvintele lui Dumnezeu, atunci aceasta este problema lor, că nu există niciun motiv pentru care Dumnezeu trebuie să explice sau să elucideze aceste cuvinte și că oamenii nu ar trebui să se supună doar atunci când înțeleg cuvintele și intențiile Lui, ci ar trebui să aibă o singură atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe: ascultarea, apoi acceptarea, apoi supunerea. Aceasta era atitudinea perfect vizibilă a lui Avraam față de tot ceea ce i-a cerut Dumnezeu să facă și în ea se regăsesc atât raționalitatea umanității normale, cât și adevărata credință și adevărata supunere. Ce trebuia, mai presus de toate, să facă Avraam? Să nu analizeze binele și răul din cuvintele lui Dumnezeu, să nu examineze dacă acestea au fost spuse în glumă, pentru a-l încerca sau orice altceva. Avraam nu a examinat asemenea lucruri. Care a fost atitudinea sa imediată față de cuvintele lui Dumnezeu? Acestea nu puteau fi argumentate prin logică – fie că sunt rezonabile sau nu, cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu și nu ar trebui să existe loc de alegere și nici de examinare în atitudinea oamenilor față de acestea; rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii și ceea ce ar trebui să facă este să asculte, să accepte și să se supună. În inima sa, Avraam știa foarte clar care sunt identitatea și esența Creatorului și ce poziție ar trebui să ocupe o ființă umană creată. Tocmai pentru că Avraam avea o asemenea raționalitate și acest tip de atitudine, deși purta o durere imensă, el I l-a oferit pe Isaac lui Dumnezeu fără nicio remușcare sau ezitare, înapoindu-I-l lui Dumnezeu așa cum a dorit Acesta. El a simțit că, din moment ce Dumnezeu ceruse, trebuia să i-L înapoieze pe Isaac și nu trebuia să încerce să-I ceară socoteală sau să aibă propriile dorințe sau cerințe. Aceasta este exact atitudinea pe care ar trebui să o aibă o ființă creată față de Creator. Cel mai dificil lucru în a face asta reprezenta cel mai prețios lucru în legătură cu Avraam. Aceste cuvinte rostite de Dumnezeu erau lipsite de rațiune și de considerație față de sentimentele umane – oamenii nu le pot deslușI sau accepta și, indiferent de vârstă sau de persoana căreia i se întâmplă acest lucru, aceste cuvinte nu au sens, nu sunt realizabile – și, totuși, Dumnezeu a cerut ca acest lucru să fie făcut. Prin urmare, ce ar trebui făcut? Majoritatea oamenilor ar examina aceste cuvinte și, după câteva zile în care ar face acest lucru, s-ar gândi în sinea lor: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt lipsite de rațiune – cum ar putea Dumnezeu să acționeze în acest fel? Nu este aceasta o formă de tortură? Oare Dumnezeu nu îl iubește pe om? Cum ar putea El să îi chinuie astfel pe oameni? Eu nu cred într-un Dumnezeu care-i chinuie astfel pe oameni și pot alege să nu mă supun acestor cuvinte.” Dar Avraam nu a făcut acest lucru; el a ales să se supună. Deși toată lumea crede că ceea ce a spus și a cerut Dumnezeu a fost greșit, că El nu ar trebui să aibă asemenea cerințe de la oameni, Avraam a fost capabil să se supună – ceea ce a fost cel mai prețios lucru la el și exact ceea ce le lipsește altor oameni. Aceasta este adevărata supunere a lui Avraam. În plus, după ce a auzit ce i-a cerut Dumnezeu, primul lucru de care s-a convins a fost că El nu spusese asta în glumă, nu era un joc. Și, din moment ce cuvintele lui Dumnezeu nu erau

aceste lucruri, ce reprezentau ele? Reprezentau credința profundă a lui Avraam că este adevărat că niciun om nu poate schimba ceea ce Dumnezeu hotărăște că trebuie făcut, precum și că nu există glume, testări sau chinuiri în cuvintele Lui, că El este demn de încredere și tot ceea ce spune – indiferent dacă pare rezonabil sau nu – este adevărat. Nu aceasta a fost adevărata credință a lui Avraam? A spus el: „Dumnezeu mi-a spus să îl jertfesc pe Isaac. După ce l-am primit pe Isaac, nu I-am mulțumit lui Dumnezeu cum se cuvine – oare acest Dumnezeu îmi cere recunoștința? Atunci trebuie să-mi arăt mulțumirea în mod corespunzător. Trebuie să arăt că sunt dispus să îl jertfesc pe Isaac, că sunt dispus să Îl slăvesc pe Dumnezeu, că știu și îmi amintesc de harul Lui și nu îi voi pricinui Acestuia nicio grijă. Fără îndoială, Dumnezeu a rostit aceste cuvinte pentru a mă examina și a mă testa, așa că ar trebui să fac totul mecanic. Voi face toate pregătirile, apoi voi aduce o oaie împreună cu Isaac, iar dacă la momentul sacrificiului Dumnezeu nu spune nimic, voi oferi oaia. Este suficient să faci totul mecanic. Dacă Dumnezeu chiar îmi cere să îl jertfesc pe Isaac, atunci ar trebui doar să îl pun să facă un spectacol din asta pe altar; când va veni momentul, Dumnezeu s-ar putea, totuși, să mă lase să jertfesc oaia și nu copilul meu”? Asta a gândit Avraam? (Nu.) Dacă ar fi gândit așa ceva, nu ar fi existat nicio durere în inima lui. Dacă ar fi gândit asemenea lucruri, ce fel de integritate ar fi avut? Ar fi avut el credință adevărată? Ar fi avut supunere adevărată? Nu, nu ar fi avut.

Judecând după durerea pe care a simțit-o Avraam și pe care a arătat-o atunci când a venit vorba de sacrificarea lui Isaac, este clar că el a crezut cu desăvârșire în cuvântul lui Dumnezeu, că a crezut în fiecare cuvânt pe care Acesta l-a spus, că a înțeles, din adâncul inimii sale, tot ceea ce Dumnezeu a spus, întocmai ce a vrut El să spună, și că nu a avut nicio suspiciune față de Dumnezeu. Este sau nu este aceasta credință adevărată? (Este.) Avraam a avut credință adevărată în Dumnezeu, iar acest lucru ilustrează un aspect, și anume că Avraam a fost o persoană onestă. Singura sa atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu a fost una de ascultare, acceptare și supunere – asculta de orice spunea Dumnezeu. Dacă Dumnezeu i-ar fi spus că ceva este negru, atunci, chiar dacă Avraam nu l-ar fi putut vedea la fel de negru, el ar fi crezut că ceea ce a spus Dumnezeu este adevărat și ar fi fost convins că era negru. Dacă Dumnezeu i-ar fi spus că ceva era alb, el ar fi fost convins că era alb. Este cât se poate de simplu. Dumnezeu i-a spus că îi va dărui un copil, iar Avraam s-a gândit: „Am deja 100 de ani, dar dacă Dumnezeu spune că îmi va da un copil, atunci sunt recunoscător Domnului, Dumnezeului meu!” Nu a avut prea multe alte idei, doar a crezut în Dumnezeu. Care era esența acestei credințe? El credea în esența și identitatea lui Dumnezeu, iar cunoștințele sale despre Creator erau reale. El nu era ca acei oameni care spun că ei cred că Dumnezeu este atotputernic și Creatorul omenirii, dar care au îndoieli în inimile lor, precum: „Oamenii au evoluat de fapt din maimuțe? Se spune că dumnezeu a creat toate lucrurile, dar oamenii nu au văzut acest lucru cu propriii lor ochi.” Indiferent ce spune Dumnezeu, acei oameni sunt întotdeauna la jumătatea drumului dintre credință și îndoială și se bazează pe ceea

ce văd pentru a determina dacă lucrurile sunt adevărate sau false. Ei se îndoiesc de tot ceea ce nu pot vedea cu ochii lor, prin urmare, ori de câte ori Îl aud pe Dumnezeu vorbind, aceștia pun cuvintele Lui sub semnul întrebării. Ei examinează și analizează cu atenție, sârguință și prudență fiecare fapt, chestiune și poruncă propusă de Dumnezeu. Ei cred că, în credința lor în Dumnezeu, ar trebui să examineze cuvintele lui Dumnezeu și adevărul cu o atitudine de cercetare științifică, pentru a vedea dacă aceste cuvinte chiar sunt adevărul, altfel vor risca să fie păcăliți și înșelați. Dar Avraam nu era așa, el asculta de cuvântul lui Dumnezeu cu o inimă curată. Totuși, de data aceasta, Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să își sacrifice singurul fiu, Isaac. Acest lucru i-a provocat lui Avraam durere, dar el tot a ales să se supună. Avraam a crezut că vorbele lui Dumnezeu sunt de neclintit și că vor deveni realitate. Oamenii creați ar trebui să accepte și să se supună cuvântului lui Dumnezeu în mod firesc, iar în fața cuvântului Său, oamenii creați nu au dreptul să aleagă, cu atât mai puțin nu ar trebui să analizeze sau să examineze cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta era atitudinea pe care Avraam o avea față de cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă Avraam suferea foarte mult și chiar dacă iubirea pentru fiul său și reticența sa de a renunța la el i-au provocat un stres și o durere extremă, el a ales totuși să își înapoieze copilul lui Dumnezeu. De ce avea de gând să îl înapoieze pe Isaac lui Dumnezeu? Atunci când Dumnezeu nu îi ceruse lui Avraam să facă acest lucru, nu era nevoie ca el să ia inițiativa de a-și înapoia fiul, dar din moment ce Dumnezeu îi ceruse, el trebuia să I-l înapoieze, nu avea de oferit nicio scuză și nu trebuia să încerce să-I ceară socoteală lui Dumnezeu – aceasta era atitudinea pe care o avea Avraam. El s-a supus lui Dumnezeu cu acest tip de inimă pură. Asta era ceea ce voia Dumnezeu și asta era ceea ce dorea El să vadă. Comportamentul lui Avraam și ceea ce a realizat când a venit vorba de sacrificarea lui Isaac a fost exact ceea ce Dumnezeu a vrut să vadă, iar acestea au fost testarea și verificarea lui de către Dumnezeu. Și totuși, Dumnezeu nu l-a tratat pe Avraam așa cum l-a tratat pe Noe. El nu i-a spus lui Avraam motivele care stăteau la baza acestui lucru, nici procesul sau toate detaliile legate de acesta. Avraam știa un singur lucru, și anume că Dumnezeu îi ceruse să îl înapoieze pe Isaac – asta era tot. El nu știa că, prin acest lucru, Dumnezeu îl testa și nici nu știa ce dorea El să realizeze în el și în descendenții săi după ce a fost supus acestui test. Dumnezeu nu i-a spus lui Avraam nimic din toate acestea, El i-a dat doar o poruncă simplă, o cerință. Și, deși aceste cuvinte ale lui Dumnezeu erau foarte simple și nu țineau cont de sentimentele umane, Avraam s-a ridicat la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu, făcând ceea ce El a dorit și a cerut: l-a oferit pe Isaac ca jertfă pe altar. Fiecare mișcare a lui a arătat că jertfirea lui Isaac nu a fost un lucru făcut mecanic, că nu a făcut-o într-un mod superficial, ci a fost sinceră și a făcut-o din adâncul inimii sale. Deși nu putea suporta să renunțe la Isaac, chiar dacă îl durea, în fața a ceea ce îi ceruse Creatorul, Avraam a ales acea metodă pe care nicio altă persoană nu ar fi ales-o: supunerea absolută față de ceea ce îi ceruse Creatorul, supunere fără compromisuri, fără scuze și fără nicio condiție – a acționat exact așa cum i-a cerut Dumnezeu. Și ce a avut Avraam

când a putut să facă ceea ce i-a cerut Dumnezeu? Într-o privință, în el era adevărata credință în Dumnezeu; el era sigur că Dumnezeu era Creatorul, Dumnezeul lui, Domnul lui, Cel care este suveran peste toate lucrurile și care a creat omenirea. Aceasta era adevărata credință. În altă ordine de idei, el avea o inimă pură. El credea fiecare cuvânt rostit de Creator și era capabil să accepte simplu și direct fiecare cuvânt rostit de El. Și într-o altă privință, indiferent cât de dificil era ceea ce îi cerea Creatorul, cât de multă durere i-ar fi adus, atitudinea pe care a ales-o a fost supunerea, nu a încercat să-l ceară socoteală lui Dumnezeu, să se împotrivească sau să refuze, ci o supunere completă și totală, acționând și practicând în conformitate cu ceea ce i-a cerut Dumnezeu, conform fiecărui cuvânt al Său și ordinului pe care L-a dat. Așa cum Dumnezeu a cerut și a dorit să vadă, Avraam l-a oferit pe Isaac ca jertfă pe altar, I l-a oferit lui Dumnezeu – și tot ceea ce a făcut a dovedit că Dumnezeu alesese persoana potrivită și că, în ochii Lui, el era drept.

Ce aspect al firii și esenței Creatorului a fost dezvăluit atunci când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să îl jertfească pe Isaac? Faptul că Dumnezeu îi tratează pe cei care sunt drepți, care sunt recunoscuți de El, cu totul în conformitate cu propriile standarde cerute de El, ceea ce este pe deplin în conformitate cu firea și esența Sa. Nu poate exista niciun compromis în aceste standarde; ele nu pot fi mai mult sau mai puțin îndeplinite. Aceste standarde trebuie să fie îndeplinite în mod exact. Pentru Dumnezeu nu era suficient să vadă faptele drepte pe care Avraam le făcea în viața sa de zi cu zi, Dumnezeu trebuia să se convingă de adevărata supunere a lui Avraam față de El și din această cauză Dumnezeu a făcut ce-a făcut. De ce a dorit Dumnezeu să vadă supunere adevărată la Avraam? De ce l-a supus pe Avraam la acest test final? Pentru că, după cum bine știm, Dumnezeu a dorit ca Avraam să fie tatăl multor națiuni. Este „tatăl multor națiuni” un titlu pe care l-ar putea purta orice persoană obișnuită? Nu. Dumnezeu are standardele Sale, iar standardele pe care El le cere de la oricare dintre cei pe care El îi dorește și îi desăvârșește și de la oricine consideră El drept sunt aceleași: credință adevărată și supunere absolută. Având în vedere că Dumnezeu a vrut să îndeplinească în Avraam un asemenea lucru măreț, S-ar fi grăbit El să o facă fără să observe aceste două lucruri în el? Categoric nu. Prin urmare, după ce Dumnezeu i-a dat un fiu, era inevitabil faptul ca Avraam să nu treacă printr-un asemenea test; era ceea ce Dumnezeu hotărâse să facă și ceea ce Dumnezeu plănuise deja să facă. Abia după ce lucrurile au mers așa cum a dorit Dumnezeu, iar Avraam îndeplinise cerințele lui Dumnezeu, Dumnezeu a început să planifice următoarea etapă a lucrării Sale: să facă descendenții lui Avraam la fel de numeroși precum stelele de pe cer și nisipul de pe țărmul mării – făcându-l tatăl multor națiuni. Cât timp finalul cererii adresate lui Avraam de a-l sacrifica pe Isaac rămânea necunoscut și încă nu se materializase, Dumnezeu nu ar fi acționat nechibzuit; dar odată materializat, ceea ce Avraam avea îndeplinea standardele lui Dumnezeu, ceea ce însemna că el urma să primească toate binecuvântările pe care Dumnezeu le plănuise pentru el. Prin jertfirea lui Isaac se poate vedea, așadar, că

Dumnezeu are așteptări și standarde cerute de la oameni, indiferent de lucrarea pe care o face în ei, de rolul pe care le cere să îl joace sau de însărcinarea pe care le cere să o accepte în planul Său de gestionare. Există două feluri de rezultate privind așteptările lui Dumnezeu de la oameni: unul este că, dacă nu poți face ceea ce îți cere El, vei fi eliminat; celălalt este că, dacă poți, Dumnezeu va continua să realizeze în tine ceea ce dorește El în conformitate cu planul Său. Credința adevărată și supunerea absolută pe care Dumnezeu le cere de la oameni nu sunt, în realitate, prea greu de atins pentru oameni. Dar, indiferent dacă sunt ușoare sau dificile, acestea sunt cele două lucruri care, pentru Dumnezeu, trebuie întâlnite în oameni. Dacă poți fi suficient de bun în această privință, atunci Dumnezeu te va considera corespunzător standardului și nu va cere nimic mai mult; dacă nu poți, atunci lucrurile stau diferit. Faptul că Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să își jertfească fiul arată că Dumnezeu nu a simțit că era suficient ca Avraam să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu și o credință adevărată în El sau că, mai mult sau mai puțin, era suficient. În niciun caz nu a fost acesta modul în care Dumnezeu a cerut acest lucru; El cere prin mijloacele Sale și în funcție de ceea ce oamenii sunt capabili să realizeze, iar acest lucru nu este negociabil. Nu este aceasta sfințenia lui Dumnezeu? (Ba da, este.) Aceasta este sfințenia lui Dumnezeu.

Chiar și o persoană bună asemenea lui Avraam, care era pură, avea credință adevărată și era rațională, a trebuit să accepte testarea lui Dumnezeu – așadar, în ochii omenirii, această testare nu a fost oarecum lipsită de considerație față de sentimentele umane? Însă această lipsă de considerație pentru sentimentele umane este tocmai întruchiparea firii și esenței lui Dumnezeu, iar Avraam a trecut prin acest tip de testare. În această testare, Avraam l-a arătat lui Dumnezeu credința și supunerea sa de neclintit față de Creator. Avraam a trecut testul. De regulă, Avraam nu trecuse niciodată prin niciun necaz, dar după ce Dumnezeu l-a testat astfel, credința și supunerea lui obișnuite s-au dovedit a fi reale; nu erau exterioare, nu erau un slogan. Faptul că Avraam încă era capabil de o supunere de neclintit în aceste circumstanțe – după ce Dumnezeu rostise asemenea cuvinte și îi ceruse atât de mult – însemna un lucru sigur: în inima lui Avraam, Dumnezeu era Dumnezeu și avea să fie întotdeauna Dumnezeu; identitatea și esența lui Dumnezeu erau neschimbătoare, indiferent de orice factori schimbători. În inima lui, oamenii vor fi pentru totdeauna oameni și nu aveau dreptul să conteste, să încerce să-l ceară socoteală Creatorului sau să concureze cu El, nici nu aveau dreptul să analizeze cuvintele rostite de Creator. Avraam credea că, atunci când era vorba de cuvintele Creatorului sau de orice cerea Creatorul, oamenii nu aveau dreptul de a alege; singurul lucru pe care trebuiau să îl facă era să se supună. Atitudinea lui Avraam era foarte grăitoare – el avea credință adevărată în Dumnezeu, iar în această credință adevărată s-a născut supunerea adevărată și, astfel, indiferent ce i-a făcut sau i-a cerut Dumnezeu, sau indiferent ce faptă a săvârșit Dumnezeu, fie că a fost ceva ce Avraam a văzut, a auzit sau a experimentat personal, nimic din toate acestea nu i-a putut afecta adevărata credință în Dumnezeu, cu atât mai puțin nu i-a putut afecta atitudinea supusă față de El.

Atunci când Creatorul a spus ceva care nu ținea cont de sentimentele umane, un lucru care era o cerință nejustificată pentru om, indiferent cât de mulți oameni s-au simțit jigniți de aceste cuvinte, li s-au împotrivit, le-au analizat și examinat sau chiar le-au disprețuit, atitudinea lui Avraam a rămas netulburată de mediul din lumea exterioară. Credința și supunerea sa față de Dumnezeu nu s-au schimbat și nu au fost doar cuvinte spuse din gura lui sau formalități; în schimb, el a folosit fapte pentru a dovedi că Dumnezeul în care credea era Creatorul, că Dumnezeul în care credea era Dumnezeul din Ceruri. Ce vedem din tot ceea ce s-a manifestat în Avraam? Vedem îndoielile lui cu privire la Dumnezeu? Avea el îndoieli? A examinat el cuvintele lui Dumnezeu? Le-a analizat? (Nu a făcut-o.) Unii oameni spun: „Dacă nu a examinat sau nu a analizat cuvintele lui Dumnezeu, de ce se simțea tulburat?" Nu îi permiți să se simtă tulburat? El s-a simțit atât de tulburat și, totuși, a fost capabil să se supună – tu ești capabil să te supui chiar și atunci când nu te simți tulburat? Cât de multă supunere este în tine? Faptul că asemenea tulburare și durere nu au avut niciun efect asupra supunerii lui Avraam dovedește că această supunere a fost reală, că nu a fost o minciună. Aceasta a fost mărturia unei ființe umane create în fața Satanei, în fața tuturor lucrurilor, în fața întregii creații, iar această mărturie a fost atât de puternică, atât de prețioasă!

În poveștile lui Noe și Avraam și în povestea lui Iov, ce anume din comportamentul și vorbirea lor, din atitudinea lor și din fiecare cuvânt și faptă pe care le-au manifestat atunci când acțiunile și cuvintele lui Dumnezeu s-au abătut asupra lor, au mișcat atât de mult generațiile următoare? Ceea ce i-a mișcat cel mai mult pe oameni în ceea ce privește atitudinea acestor trei persoane față de cuvintele lui Dumnezeu și comportamentul, vorbirea și atitudinea lor după ce au auzit cuvintele Lui și după ce au auzit ce a poruncit și a cerut El, este cât de pură și perseverentă a fost sinceritatea lor față de Dumnezeu, Creatorul. Pentru oamenii din ziua de azi, această puritate și perseverență ar putea fi numite prostie și obsesie; dar pentru Mine, puritatea și perseverența lor au fost cele mai emoționante și mai înduioșătoare trăsături ale lor, și chiar mai mult decât atât, trăsături care par atât de inaccesibile pentru alți oameni. La aceste persoane am apreciat și am văzut cu adevărat cum arată o persoană bună; din comportamentul și vorbirea lor, precum și din atitudinea lor atunci când s-au confruntat cu vorbele lui Dumnezeu și când au ascultat cuvintele Lui, înțeleg cum sunt oamenii pe care Dumnezeu îi consideră drepți și desăvârșiți. Și care este cel mai impresionant sentiment pe care îl simt după ce citesc și înțeleg poveștile acestor oameni? Este amintirea profundă, atașamentul și adorația față de aceste persoane. Nu înseamnă asta că Mă simt emoționat? De ce am un astfel de sentiment? În lunga istorie a omenirii, nu a existat niciodată o carte de istorie care să se axeze pe consemnarea, elogierea și răspândirea poveștilor acestor trei oameni și nimeni nu a folosit poveștile lor pentru a educa generațiile următoare, tratându-i ca pe niște oameni demni de urmat de generațiile următoare. Dar există un lucru pe care oamenii din lume nu îl știu: în momente diferite, fiecare dintre acești trei bărbați a auzit ceva diferit de la Dumnezeu, fiecare a primit o însărcinare diferită de la El, fiecare a avut

cerințe diferite din partea Lui, fiecare a făcut ceva diferit pentru El și a finalizat o lucrare diferită care le-a fost încredințată de Dumnezeu – totuși, toți au avut un lucru în comun. Care a fost acesta? Toți s-au ridicat la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu. După ce L-au auzit pe Dumnezeu vorbind, au fost capabili să accepte ceea ce Dumnezeu le încredințase și le ceruse, iar după aceea au fost capabili să se supună fiecărui lucru spus de Dumnezeu, au fost capabili să se supună tuturor lucrurilor pe care L-au auzit pe Dumnezeu cerându-le. Ce au făcut ei pentru a se ridica la înălțimea așteptărilor lui Dumnezeu? Dintre toți oamenii, ei au devenit exemple pentru ascultarea, acceptarea și supunerea față de cuvintele lui Dumnezeu și pentru aducerea mărturiei răsunătoare pentru Dumnezeu în fața Satanei. Din moment ce ei au fost modele pentru omenire, desăvârșiți și drepți în ochii lui Dumnezeu, care este, de fapt, cea mai importantă informație pe care ne-o transmite acest lucru? Că acesta este genul de persoană pe care Dumnezeu o dorește, o persoană care este capabilă să înțeleagă ceea ce spune El, care își folosește inima pentru a asculta, a percepe, a pricepe, a înțelege, a se supune și a pune în aplicare cuvintele Creatorului; acest gen de persoană este iubită de Dumnezeu. Indiferent cât de mari sunt testele și încercările la care Dumnezeu o supune înainte de a-i confirma faptele drepte, imediat ce aduce mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu, ea devine ceea ce este cel mai de preț în mâinile Lui și cineva care va trăi pentru totdeauna în ochii lui Dumnezeu. Acesta este faptul pe care ni-l spune. Aceasta este ceea ce doresc să vă spun prin părtășia despre poveștile lui Noe și Avraam, și ceea ce ar trebui să înțelegeți. Implicația este că cei care încă nu înțeleg cuvintele Creatorului și încă nu știu că ascultarea cuvintelor Creatorului este responsabilitatea, obligația și datoria lor și nu sunt conștienți că acceptarea și supunerea față de cuvintele Creatorului este atitudinea pe care oamenii creați ar trebui să o aibă, indiferent câți ani Îl urmează pe Dumnezeu – asemenea oameni sunt cei care vor fi eliminați de Dumnezeu. Dumnezeu nu vrea asemenea oameni, El îi detestă. Așadar, câți oameni sunt în cele din urmă capabili să asculte, să accepte și să se supună complet cuvintelor Creatorului? Oricât de mulți pot. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu de mulți ani și, totuși, disprețuiesc adevărul, încălcând cu nerușinare principiile, și cei care sunt incapabili să accepte și să se supună cuvintelor lui Dumnezeu, indiferent dacă acestea sunt rostite în trup sau pe tărâmul spiritual, se vor confrunta în cele din urmă cu un singur final: eliminarea.

Au trecut 30 de ani de când Dumnezeu S-a întrupat și a venit să lucreze pe pământ. El a rostit multe cuvinte și a exprimat multe adevăruri. Indiferent de modul în care vorbește, indiferent de metodele pe care le folosește pentru a vorbi și indiferent cât de mult cuprinde ceea ce spune, El are o singură cerință față de oameni: să fie capabili să asculte, să accepte și să se supună. Cu toate acestea, există mulți care nu pot înțelege sau îndeplini această cerință simplă. Acest lucru este foarte supărător și arată că omenirea este profund coruptă, are mari dificultăți în a accepta adevărul și nu poate fi mântuită cu ușurință. Chiar și acum, în contextul în care recunosc că omul a fost creat de Dumnezeu și faptul că Dumnezeu întrupat este Dumnezeu Însuși, oamenii tot I se

împotrivesc lui Dumnezeu, Îl sfidează și resping cuvântul și cerințele Lui. Ei chiar examinează, analizează, resping și sunt indiferenți față de cuvintele rostite de întruparea lui Dumnezeu, fără să înțeleagă cum ar trebui ființele create să trateze cuvântul lui Dumnezeu și ce atitudine ar trebui să aibă față de cuvântul Lui. Acest lucru este cu adevărat trist. Chiar și acum, oamenii nu știu cine sunt, ce poziție ar trebui să ocupe sau ce ar trebui să facă. Unii oameni chiar se plâng constant de Dumnezeu, spunând: „De ce exprimă Dumnezeu întotdeauna adevăruri în lucrarea Sa? De ce ne cere mereu să acceptăm adevărul? Atunci când vorbește și lucrează, Dumnezeu ar trebui să ne consulte și nu ar trebui să ne îngreuneze întotdeauna situația. Nu avem niciun motiv să Îl ascultăm în mod absolut, ne dorim respectarea drepturilor omului și libertate, ar trebui să votăm prin ridicare de mâini cerințele pe care Dumnezeu ni le înaintează și ar trebui, de asemenea, să purtăm cu toții discuții și să ajungem la consensuri. Casa lui Dumnezeu ar trebui să adopte democrația și toată lumea ar trebui să ia deciziile finale împreună.” Chiar și acum, mulți oameni au această părere și, deși nu o spun în mod deschis, o păstrează în inimile lor. Dacă Eu nu am dreptul să îți cer nimic, dacă nu am dreptul să îți cer să asculți ceea ce spun Eu și să cer supunerea ta absolută față de ceea ce spun Eu, atunci cine are? Dacă tu crezi că Dumnezeul din Ceruri este îndreptățit să facă acest lucru și că Dumnezeul din Ceruri este îndreptățit să îți vorbească din cer prin tunet, foarte bine! Asta înseamnă că nu va trebui să fiu răbdător și serios sau să-Mi răcesc gura de pomană vorbind cu tine – nu vreau să-ți mai spun nimic. Dacă tu crezi că Dumnezeul din Ceruri are dreptul să-ți vorbească din cer, din nori, atunci dă-i drumul și ascultă, du-te și caută cuvintele Lui – așteaptă ca Dumnezeul din Ceruri să-ți vorbească din cer, din nori, în mijlocul focului. Dar există un lucru care trebuie să îți fie clar: dacă acea zi va veni cu adevărat, atunci va veni momentul morții tale. Mai bine ar fi dacă acea zi nu ar veni. „Mai bine ar fi dacă acea zi nu ar veni” – ce înseamnă aceste cuvinte? Dumnezeu a devenit om pentru a vorbi personal omului, față în față pe pământ, pentru a emite adevăruri care le spun oamenilor tot ceea ce ar trebui să facă, însă oamenii sunt disprețuitori și nerușinați; în inimile lor, ei se împotrivesc în secret și se întrec cu Dumnezeu. Ei nu doresc să asculte, crezând că Dumnezeu pe pământ nu are dreptul să încerce să îi guverneze pe oameni. Această atitudine a oamenilor Îl face pe Dumnezeu fericit sau Îl supără? (Îl supără.) Și ce va face Dumnezeu când este supărat? Oamenii se vor confrunta cu furia lui Dumnezeu – înțelegeți acest lucru, nu-i așa? Furia lui Dumnezeu, nu testarea lui Dumnezeu; acestea sunt două concepte separate. Când furia lui Dumnezeu se abate asupra oamenilor, aceștia sunt în pericol. Credeți că Dumnezeu este furios față de cei pe care îi iubește? Este El furios față de cei care sunt demni de a trăi în lumina chipului Său? (Nu.) Ce fel de persoană Îl înfurie pe Dumnezeu? Cei care L-au urmat timp de mulți ani și, totuși, încă nu înțeleg cuvintele Lui, care încă nu știu că ar trebui să asculte cuvintele Lui, cărora le lipsește conștiința de a accepta și de a se supune cuvintelor Lui, Dumnezeu simte aversiune și repulsie față de asemenea oameni și nu dorește să îi mântuiască. Înțelegeți acest lucru, nu-i așa? Așadar, care ar trebui să

fie atitudinea oamenilor față de Dumnezeu, față de Dumnezeu întrupat și față de adevăr? (Ar trebui să ascultăm, să acceptăm și să ne supunem.) Așa este. Trebuie să ascultați, să acceptați și să vă supuneți. Nimic nu este mai simplu decât asta. După ce ascultați, trebuie să acceptați în inima voastră. Dacă nu sunteți capabili să acceptați ceva, trebuie să căutați până când sunteți capabili să acceptați complet – apoi, de îndată ce acceptați, trebuie să vă supuneți. Ce înseamnă a se supune? Înseamnă a practica și a pune în aplicare. Nu respingeți lucrurile după ce le-ați auzit, promițând în aparență că le veți face, notându-le, scriindu-le, auzindu-le cu urechile voastre, dar continuând să le tratați superficial, după care pur și simplu procedați la fel ca înainte și faceți ce vreți când vine timpul să acționați, uitând lucrurile pe care le-ați scris și tratându-le ca fiind neimportante. Asta nu înseamnă să te supui. Adevărata supunere față de cuvintele lui Dumnezeu înseamnă să le asculți și să le înțelegi cu inima ta și să le accepți cu adevărat – să le accepți ca pe o responsabilitate de la care nu te poți sustrage. Nu este vorba doar de a spune că cineva acceptă cuvintele lui Dumnezeu; în schimb, este vorba de a accepta cuvintele Lui din inimă, de a transforma acceptarea cuvintelor Lui în acțiuni practice și de a pune în aplicare cuvintele Lui, fără nicio divergență. Dacă tot ceea ce gândești, tot ceea ce îți pui în minte să faci și prețul pe care îl plătești sunt pentru a îndeplini cerințele lui Dumnezeu, aceasta este punerea în aplicare a cuvintelor Lui. Ce implică „supunerea”? Implică practica și punerea în aplicare, transformarea cuvintelor lui Dumnezeu în realitate. Dacă scrii cuvintele lui Dumnezeu și cerințele Lui într-un caiet și le pui pe hârtie, dar nu le consemnezi în inima ta și faci cum vrei când vine timpul să acționezi, iar din exterior pare că ai făcut ceea ce ți-a cerut Dumnezeu, dar ai făcut-o conform propriei tale voințe, atunci asta nu înseamnă că asculți, că accepți și că te supui cuvintelor lui Dumnezeu, ci înseamnă că disprețuiești adevărul, sfidezi cu obrăznicie principiile și ignori rânduielile casei lui Dumnezeu. Este răzvrătire.

Odată, i-am încredințat cuiva să facă un lucru. În timp ce i-am explicat sarcina, a notat-o cu atenție în caietul său. Am văzut cât de atent era în consemnarea acesteia – părea să aibă un sentiment de povară pentru lucrare și să aibă o atitudine atentă și responsabilă. După ce i-am transmis ce are de făcut, am început să aștept să mă pună la curent; au trecut două săptămâni și, totuși, nu răspunsese. Prin urmare, Mi-am luat responsabilitatea de a-l găsi și am întrebat cum decurge sarcina pe care i-o dădusem. El a spus: „O, nu – am uitat de asta! Mai spune-mi o dată despre ce era vorba.” Ce părere aveți de răspunsul său? Acesta era genul de atitudine pe care o avea atunci când îndeplinea o sarcină. M-am gândit: „Această persoană chiar nu este de încredere. Pleacă de lângă Mine, și repede! Nu vreau să te mai văd!” Așa am simțit Eu. Așadar, vă voi spune o realitate: nu trebuie să asociați niciodată cuvintele lui Dumnezeu cu minciunile unui șarlatan – a face acest lucru este detestabil pentru Dumnezeu. Sunt unii care spun că sunt la fel de buni precum cuvântul lor, că se țin mereu de cuvânt. Dacă așa este, atunci, când vine vorba de cuvintele lui Dumnezeu, pot ei să facă așa cum spun acele cuvinte când le aud? Pot ei să le pună în aplicare la fel de atent ca atunci când se ocupă de

treburile personale? Fiecare propoziție a lui Dumnezeu este importantă. Nu vorbește în glumă. Oamenii trebuie să pună în aplicare și să execute ceea ce spune El. Când Dumnezeu vorbește, Se sfătuiește cu oamenii? Cu siguranță, nu. Îți adresează El întrebări cu variante multiple de răspuns? În niciun caz. Dacă îți poți da seama că însărcinarea și cuvintele de la Dumnezeu reprezintă ordine, că omul trebuie să facă ceea ce spun acestea și să le ducă la bun sfârșit, atunci ai obligația să le îndeplinești și să le execuți. Dacă tu crezi că sunt doar o glumă cuvintele lui Dumnezeu, doar remarci ocazionale care pot fi făcute sau nu, după bunul plac, și le tratezi ca atare, atunci ești cam lipsit de rațiune și nu ești vrednic să fii numit o persoană. Dumnezeu nu-ți va mai vorbi niciodată. Dacă o persoană face întotdeauna propriile alegeri când vine vorba de cerințele lui Dumnezeu, de poruncile Sale și de însărcinarea dată de El și tratează aceste lucruri cu o atitudine superficială, atunci este un tip de persoană pe care Dumnezeu o detestă. În lucrurile pe care ți le poruncesc și ți le încredințez direct, dacă ai întotdeauna nevoie de Mine să te supraveghez și să te îndemn, să te urmăresc, făcându-Mă să Mă îngrijorez și să pun întrebări mereu, fiind nevoie să verific totul pentru tine, la fiecare pas, atunci ar trebui să fii eliminat. Există multe persoane de acest fel printre cei eliminați în prezent din casa lui Dumnezeu. Le dau indicații cu privire la câteva lucruri și apoi îi întreb: „Ați notat toate astea? Este clar? Mai aveți întrebări?” La care ei răspund: „Am notat totul, nu sunt probleme aici, nu trebuie să-Ți faci griji!” Sunt foarte ușor de acord să le facă, chiar ducându-și mâinile la inimă și jurându-Mi. Însă continuă ei, de fapt, să pună în aplicare aceste lucruri, după ce sunt de acord? Nu, ei dispar pur și simplu fără urmă și fără să se mai știe nimic de ei. Ei fac lucrurile care le convin imediat, acționând rapid și decisiv. Sunt imediat de acord cu lucrurile pe care le încredințez, dar apoi le ignoră pur și simplu, iar când îi verific mai târziu în legătură cu asta, aflu că nu au făcut absolut nimic. Asemenea persoane nu au niciun fel de conștiință sau rațiune. Nu sunt buni de nimic și nu merită să-și facă datoria. Ei sunt mai prejos decât un porc sau un câine. Atunci când o persoană are un câine de pază, când sunt plecați, câinele este capabil să supravegheze casa și curtea atunci când vin necunoscuți. Există o mulțime de oameni care nu sunt la fel de buni în a face lucrurile precum câinii. Unii oameni trebuie întotdeauna să aibă pe cineva care să-i supravegheze pentru a-și îndeplini măcar puțin din datorie și trebuie întotdeauna să aibă pe cineva care să-i emondeze și să-i supravegheze înainte să facă ceva. Este aceasta îndeplinirea unei datorii? Acești oameni sunt mincinoși! Dacă nu aveau de gând să o facă, atunci de ce au fost de acord cu asta? Nu înseamnă asta a-i înșela în mod deliberat pe oameni? Dacă au crezut că sarcina va fi dificilă, de ce nu au spus-o mai devreme? De ce au promis că o vor îndeplini și apoi nu au continuat să o facă? Dacă îi înșală pe alți oameni, nu li se poate face nimic, dar dacă Îl înșală pe Dumnezeu, care sunt consecințele? Trebuie să ne ocupăm de o asemenea persoană și să fie eliminată! Nu credeți că oamenii care disprețuiesc adevărul și sfidează cu obrăznicie principiile sunt oameni răi? Toți sunt oameni răi, toți sunt demoni și ar trebui eliminați! Pentru că acești oameni acționează fără motiv, încalcă

principiile, sunt răzvrătiți și neascultători, își întemeiază propria împărăție și pentru că sunt leneși și iresponsabili, ei au adus mari pierderi bisericii! Cine își poate permite să despăgubească asemenea pierderi? Nimeni nu își poate asuma o asemenea responsabilitate. Acești oameni se plâng și rămân sceptici și nemulțumiți atunci când sunt emondați. Nu sunt oare acești oameni niște demoni lipsiți de rațiune? Sunt cu adevărat de neajutat și ar fi trebuit să fie eliminați demult!

Înțelegeți care este scopul poveștilor lui Noe și Avraam despre care am avut părtășie astăzi? Sunt prea înalte cerințele lui Dumnezeu pentru om? (Nu.) Ce îi cere Dumnezeu omului este ceea ce ar trebui să fie fundamental la o ființă umană creată; cerințele Lui nu sunt deloc înalte și sunt cele mai practice și mai realiste. Oamenii trebuie să aibă credință adevărată și supunere absolută pentru a fi aprobați de Dumnezeu; doar cei care au aceste două lucruri sunt cu adevărat mântuiți. Dar pentru cei care au fost profund corupți, pentru cei care disprețuiesc adevărul și sunt scârbiți de lucrurile pozitive și pentru cei care sunt ostili adevărului, nu există nimic mai dificil decât aceste două lucruri! Acest lucru este realizabil doar de către cei care au o inimă curată și deschisă față de Dumnezeu, care au umanitate, rațiune și conștiință și care iubesc lucrurile pozitive. Se regăsesc aceste lucruri în voi? Și în cine se regăsesc perseverența și puritatea pe care ar trebui să le aibă oamenii față de Dumnezeu? În ceea ce privește vârsta, voi toți cei care stați aici sunteți mai tineri decât Noe și Avraam, însă în ceea ce privește puritatea, nu vă puteți compara cu ei. Puritatea, inteligența și înțelepciunea nu se regăsesc în voi; pe de altă parte, șiretlicurile mărunte nu lipsesc. Deci, cum poate fi rezolvată această problemă? Există vreo cale de a îndeplini cerințele lui Dumnezeu? Există vreun făgaș? De unde să începem? (Prin ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu.) Așa este: învățând să asculți și să te supui. Unii oameni spun: „Uneori, ce spune Dumnezeu nu este adevărul și nu este ușor să te supui. Dacă Dumnezeu ar spune câteva cuvinte adevărate, supunerea ar fi ușoară.” Sunt corecte aceste cuvinte? (Nu.) Ce ați descoperit în povestirile lui Noe și Avraam despre care am vorbit astăzi? Ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu și supunerea față de cerințele lui Dumnezeu este datoria obligatorie a omului. Iar dacă Dumnezeu spune ceva care nu este în acord cu noțiunile omului, acesta nu trebuie să analizeze sau să examineze acest lucru. Oricine ar fi cel pe care Dumnezeu îl condamnă sau îl elimină, dând naștere unor noțiuni și împotriviri în rândul oricâtor oameni, identitatea lui Dumnezeu, esența Sa, firea Sa și statutul Său sunt neschimbătoare pentru totdeauna. El este veșnic Dumnezeu. Din moment ce nu aveți nicio îndoială că El este Dumnezeu, singura voastră responsabilitate, singurul lucru pe care ar trebui să îl faceți este să ascultați ce spune El și să practicați conform cuvântului Lui; aceasta este calea practicii. O ființă creată nu ar trebui să examineze, să analizeze, să discute, să respingă, să contrazică, să se răzvrătească împotriva cuvintelor lui Dumnezeu sau să le nege; acest lucru este detestat de Dumnezeu și nu este ceea ce El dorește să vadă în om. Cum trebuie, mai exact, tratate cuvintele lui Dumnezeu? Cum ar trebui să practicați? De fapt, este foarte simplu: învățați să le ascultați, să le auziți cu inima, să le acceptați cu

inima, să le înțelegeți și să le pricepeți cu inima, iar apoi duceți-vă să le practicați și să le puneți în aplicare cu inima. Ceea ce auzi și înțelegi în inima ta ar trebui să fie strâns legat de practica ta. Nu le separa pe cele două; totul – ceea ce practici, la ce te supui, ceea ce faci cu mâna ta, pentru ce alergi – ar trebui să fie corelate cuvintelor Lui, apoi ar trebui să practici în concordanță cu aceste cuvinte și să le pui în aplicare prin acțiunile tale. Aceasta este ceea ce înseamnă să te supui cuvintelor Creatorului. Aceasta este calea de practicare a cuvintelor lui Dumnezeu.

18 iulie 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a cincea)

III. Disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu

Continuăm astăzi de la părtășia noastră anterioară, care se referea la cea de-a zecea manifestare a antihriștilor – ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu. Acest punct este împărțit în trei secțiuni. Am avut părtășie despre primele două, iar astăzi vom avea părtășie despre a treia: antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Anterior, am avut părtășie despre unele manifestări și zicale referitoare la acest aspect, cum ar fi modul în care antihriștii se îndoiesc de cuvintele lui Dumnezeu, nu le cred și sunt plini de curiozitate față de ele, fiind lipsiți de orice element de credință și plini doar de îndoială, testare și speculație. Pe scurt, antihriștii nu consideră cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul și nici nu le practică. Atunci când se confruntă cu probleme, ei nu caută principiile de practicare conform cuvintelor lui Dumnezeu. În inimile lor, au adesea îndoială, împotrivire și tăgăduire față de cuvintele Sale. Se poate spune că toate acestea sunt manifestări ale faptului că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Astăzi vom continua părtășia despre atitudinile și acțiunile mai profunde și mai specifice ale antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu, pentru a diseca exact cum disprețuiesc ei cuvintele lui Dumnezeu. În ceea ce privește modul în care antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu, vom continua să avem părtășie punct cu punct. Nu va fi mai clar astfel? (Ba da.) Dacă aș avea acum părtășie într-un mod general, iar voi ați avea o anumită abilitate de înțelegere, un calibru suficient și înțelegere spirituală și ați primi adesea lumină din cuvintele lui Dumnezeu, atunci părtășia Mea anterioară v-ar fi de fapt suficientă. Însă, majoritatea oamenilor nu au calibrul pentru a înțelege cuvintele lui Dumnezeu; nu ajung la nivelul la care pot trata cuvintele lui Dumnezeu ca pe adevărul de înțeles. Prin urmare, trebuie să avem părtășie punct cu punct. Acest subiect este împărțit în mod special în mai multe secțiuni mai mici.

A. Antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu

Primul punct este acela că antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu. Am avut anterior părtășie despre acest aspect prin câteva exemple specifice, deși nu într-o disecare direcționată și detaliată, ci doar în treacăt. Care sunt manifestările faptului că antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu? În ceea ce privește acest punct, cum acționează antihriștii? Faptul că antihriștii pot da dovadă de un astfel de comportament și pot adopta astfel de acțiuni față de cuvintele lui Dumnezeu indică, din punctul de vedere al naturii lor, că ei nu cred în inima lor că sunt cuvintele lui Dumnezeu adevărul, că sunt sacre și de

neofensat. Indiferent ce aspect al cuvintelor adevărului exprimă Dumnezeu, fie că pare simplu sau profund pentru oameni, reprezintă tot cuvintele lui Dumnezeu, adevărul și este legat inseparabil de intrarea în viață, de transformarea firii și de mântuirea cuiva. Totuși, antihriștii nu văd așa lucrurile; ei nu sunt conștienți de lucrul acesta în inimile lor și nici nu au o asemenea conștientizare sau înțelegere. Ei nu cred despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul, nici nu recunosc importanța deosebită a cuvintelor lui Dumnezeu pentru intrarea cuiva în viață. Dimpotrivă, ei cred că, la suprafață, cuvintele lui Dumnezeu par a fi doar cuvinte omenești și destul de obișnuite. Par foarte importante doar pentru că toți cei care ÎI urmează pe Dumnezeu, casa lui Dumnezeu și biserica le-au etichetat drept „cuvintele lui Dumnezeu”. Dar, în realitate, la suprafață, cuvintele lui Dumnezeu par a fi propoziții comune rostite adesea de oameni. Literal, aceste cuvinte conțin elemente ale limbajului uman, conțin logica, gândirea și exprimarea limbajului uman, inclusiv unele expresii colocviale, expresii idiomatice, zicale și chiar proverbe din două părți. Antihriștii nu văd cuvintele lui Dumnezeu ca pe ceva la fel de grandios, de nepătruns sau de profund pe cât și-ar putea imagina cineva, spre deosebire de legendarele scripturi din Ceruri. Pentru ei, sunt pur și simplu comune și obișnuite. Astfel, după multă scrutare, ajung în cele din urmă la o definiție în inimile lor: aceste cuvinte sunt doar un limbaj simplu, destul de practic, ceva ce credincioșii ar trebui să citească, cuvinte care pot ajuta în comportamentul și credința cuiva. După multă lectură, aceasta este concluzia la care ajung. Chiar și unii antihriști și egocentriști iau cuvintele lui Dumnezeu și citesc foarte multe capitole și pagini dintr-o dată. Unii chiar citesc cartea „Cuvântul Se arată în trup” de la început și până la sfârșit într-o lună, rămânând cu niște impresii profunde în mintea și gândurile lor. Ei dobândesc o înțelegere generală privind unii termeni spirituali, privind tonul și modul de exprimare al lui Dumnezeu și chiar conținutul cuvintelor Sale din diferite etape. După ce citesc, spun: „Cuvintele lui dumnezeu sunt așa și așa. Le-am citit pe toate dintr-o dată și am înțeles conținutul general al planului de gestionare de șase mii de ani al lui dumnezeu. Așadar, cuvintele lui dumnezeu nu sunt atât de profunde. Să ridici cuvintele lui dumnezeu la nivelul adevărului, considerându-le ceva esențial pentru intrarea în viață a oamenilor, pare puțin excesiv.” Prin urmare, indiferent cum privesc aceste cuvinte, definiția finală din inima lor despre cuvintele lui Dumnezeu este că nu sunt atât de profunde sau greu de înțeles pe cât își imaginează oamenii. Oricine este educat și are ochi le poate înțelege. După ce citesc de mai multe ori, nu doar că nu reușesc să recunoască sau să înțeleagă diferitele adevăruri despre intrarea în viață pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă din cuvintele lui Dumnezeu, dobândind luminare, hrană și ajutor de la ele, dar, de asemenea, simt că aceste cuvinte sunt departe de adevăr și de Scripturile din Ceruri. După ce ajung la o asemenea concluzie, antihriștii disprețuiesc și mai mult cuvintele lui Dumnezeu. Ei cred că acestea sunt doar atât, că Dumnezeu este doar atât și că adevărul este doar atât. Cu o astfel de atitudine și înțelegere, poziția lăuntrică a antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu și față de „Cuvântul Se arată în trup” îi determină să disprețuiască și mai mult

cuvintele lui Dumnezeu și adevărul. Ei își folosesc cunoașterea și intelectul, bazându-se pe memoria și istețimea lor, pentru a pricepe rapid conținutul și așa-zisele principii ale acestor cuvinte, precum și o parte din tonul, stilul și exprimarea folosite în ele, cea din urmă incluzând expresii comune și idiomatice. După aceea, simt că au dobândit totul și că au totul. O astfel de înțelegere și atitudine îi determină să disprețuiască și să pună la îndoială cu și mai multă nesăbuință cuvintele lui Dumnezeu în inima lor și să se îndoiască și mai mult de identitatea și de esența lui Dumnezeu.

Privind lucrurile din perspectiva naturii antihriștilor, se poate vedea că ei sunt scârbiți de adevăr, disprețuiesc lucrurile pozitive, disprețuiesc smerenia și ascunderea lui Dumnezeu și disprețuiesc loialitatea, realitatea și frumusețea lui Dumnezeu. Acest dispreț îi determină pe antihriști să desfășoare în mod inconștient și firesc unele acțiuni dezgustătoare pe care Dumnezeu le detestă și le condamnă. Aceste acțiuni includ manipularea și interpretarea în mod arbitrar a cuvintelor lui Dumnezeu. La ce se referă manipularea? Antihriștii nu cred că există adevăr în cuvintele lui Dumnezeu, nu cred că aceste cuvinte le pot oferi viață oamenilor și, cu atât mai puțin, nu cred că sunt fundamentul pe care se bazează omul pentru supraviețuire, precum și direcția și calea pentru progresul lui. Prin urmare, nu înțeleg de ce Dumnezeu vorbește în aceste moduri și nici nu știu de ce rostește astfel de cuvinte într-un anumit context, fiind și mai neștiutori în legătură cu motivul pentru care Dumnezeu rostește aceste conținuturi specifice. Cât despre modul în care au apărut aceste conținuturi, ce gândește Dumnezeu și ce Își propune El să observe, să realizeze și să efectueze asupra oamenilor în timp ce rostește aceste cuvinte, precum și – în cadrul acestor cuvinte – tot ceea ce Își propune El să realizeze, intențiile Sale și adevărul, antihriștii sunt complet neștiutori și absolut ignoranți în privința acestora – sunt profani când vine vorba de aceste lucruri. Prin urmare, în inimile lor, ei simt adesea că Dumnezeu n-ar fi trebuit să spună această frază în acel mod, că acea propoziție ar trebui să o urmeze pe aceasta, această propoziție ar trebui formulată astfel, acel pasaj ar trebui să aibă acest ton sau acea intonație, această alegere a cuvintelor este incorectă, iar acel termen nu ține cont de identitatea lui Dumnezeu și nu i se potrivește, formându-și astfel opiniile. În ochii lor, cuvintele lui Dumnezeu nu sunt la fel de bune ca operele oricărei persoane faimoase sau importante din lume. Ei simt că exprimarea lui Dumnezeu nu este suficient de riguroasă, că este prolixă și că unele cuvinte, dacă sunt analizate îndeaproape, nu respectă cu strictețe regulile gramaticale și lexicale ale oamenilor. „Cum poate exista adevăr în aceste cuvinte? Cum pot fi acestea cuvintele lui dumnezeu? Cum pot fi ele adevărul?” Antihriștii calculează și cugetă în inimile lor, îndoindu-se și condamnând totodată. Cu o asemenea atitudine, astfel de gânduri și o asemenea perspectivă asupra cuvintelor lui Dumnezeu, antihriștii își pregătesc ghearele diavolești.

Îmi amintesc că, în urmă cu câțiva ani, a avut loc un incident în echipa de imnuri. Membrii ei au vrut să compună muzică pentru un pasaj esențial al cuvintelor lui Dumnezeu, care să fie cântat în biserică. În timp ce compuneau, au observat că lungimea discursului

lui Dumnezeu și numărul de cuvinte nu se potriveau cu melodia; fiecare rând de versuri avea prea multe cuvinte. În plus, melodia întregului cântec, dacă era aplicată cuvintelor lui Dumnezeu, făcea cuvintele să pară prea numeroase și prea lungi. Care a fost așadar soluția lor? Au găsit o cale: au modificat o parte din formularea și exprimarea cuvintelor lui Dumnezeu, fără să le schimbe sensul aparent – de pildă, transformând un proverb de patru caractere într-un cuvânt de două caractere sau ștergând propoziții care păreau lungi, inutile și fără sens. Urmând acest principiu, au pus pe muzică versiunea editată a cuvintelor lui Dumnezeu și au răspândit-o în biserică pentru a fi cântată. Cei mai mulți oameni, fiind confuzi, au crezut că era un imn al cuvintelor lui Dumnezeu, dar cine știa că un astfel de pasaj nu constituia deloc cuvintele lui Dumnezeu? Era un pasaj modificat și scurtat în mod arbitrar de antihriști, transformat și alterat. Ulterior, când acest imn era pregătit pentru un program, am întrebat din ce capitol din cuvintele lui Dumnezeu a fost selectat imnul. Mi-au spus că este primul pasaj dintr-un anumit capitol. Am găsit acel pasaj, l-am comparat cu cel din cartea de imnuri și am fost destul de șocat. Pasajul din cartea de imnuri era, în mod nominal, un segment selectat din acel capitol al cuvintelor lui Dumnezeu, dar fusese alterat, devenind de nerecunoscut. Tonul vorbirii dispăruse, multe cuvinte importante au fost omise, conținutul vorbirii era dezorganizat și chiar și succesiunea cuvintelor era inversată. Dacă nu Mi-ar fi spus nimeni că acest pasaj a fost extras dintr-un anumit capitol al cuvintelor lui Dumnezeu, nu cred că cineva ar putea identifica din ce capitol făcea parte; nu corespundea deloc cu originalul. În aparență, acești oameni își făceau datoria: punând cuvintele lui Dumnezeu pe muzică, pentru ca toată lumea să le cânte și să le interiorizeze, cuvintele Sale îi puteau conduce și îndruma în permanență pe oameni, ajutându-i să intre în cuvintele lui Dumnezeu. Ce faptă minunată! Cu toate acestea, întrucât antihriștii nu aveau deloc o inimă cu frică de Dumnezeu, ei l-au tratat cuvintele ca și cum ar fi cuvinte rostite de oameni obișnuiți într-o conversație, ștergându-le și manipulându-le în mod arbitrar. Fără să pună măcar o întrebare și fără permisiunea sau acordul nimănui – și, cu atât mai puțin, fără vreo autorizare de la cineva – au schimbat complet cuvintele lui Dumnezeu și, totuși, i-au determinat pe oameni să creadă că-și făceau datoria, că puseseră cuvintele lui Dumnezeu pe muzică. Ce fel de comportament și de metodă sunt acestea? Ce fire au oamenii care recurg la un astfel de comportament și o astfel de metodă? Cei care folosesc o asemenea metodă, care tratează cuvintele lui Dumnezeu cu o asemenea atitudine, au în inima lor vreo frică în modul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu? Prețuiesc ei cuvintele lui Dumnezeu? Tratează ei cuvintele Lui ca fiind adevărul? Judecând după atitudinea lor nerespectuoasă și nepăsătoare față de cuvintele lui Dumnezeu, nu doar că nu le prețuiesc, dar le și tratează ca pe niște jucării, modificându-le în mod nepăsător, dintr-un capriciu. Nu este atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu un indiciu al atitudinii lor față de Dumnezeu Însuși? (Ba da.) Este exact la fel. Cuvintele lui Dumnezeu Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși; sunt o exprimare a lui Dumnezeu, o exprimare a firii Sale și o dezvăluire a esenței Sale. Dacă oamenii sunt atât de nerespectuoși și nepăsători față de cuvintele lui

Dumnezeu, este de la sine înțeles cum Îl tratează pe Dumnezeu Însuși. Acest lucru spune multe.

Oamenii Îl urmează în aparență pe Dumnezeu, renunțând la lucruri, consumându-se și îndurând greutăți pentru El, dar atitudinea lor față de cuvintele Lui este foarte nerespectuoasă și nepăsătoare. Antihriștii pot chiar să decoreze frumos cartea „Cuvântul Se arată în trup", să o învelească în pânză și să o păstreze în cel mai sigur loc. Dar ce poate dovedi acest lucru? Poate arăta că prețuiesc cuvintele lui Dumnezeu, că au o inimă cu frică de Dumnezeu? Pot aceste acțiuni superficiale să le acopere atitudinea nerespectuoasă față de cuvintele Sale? Nu pot. Ori de câte ori citesc cuvintele lui Dumnezeu, se gândesc mereu să modifice o parte din termenii, expresiile și tonul din ele. Și cât de îndrăzneți sunt unii antihriști? Când găsesc în cuvintele lui Dumnezeu ceva ce nu se potrivește cu noțiunile lor, când cred că formularea este neadecvată sau incorectă gramatical sau chiar când cred că un semn de punctuație este greșit, vor proclama cu voce tare și vor exagera problema, dorind ca toată lumea să afle despre un semn de punctuație așezat greșit, o alegere neadecvată a cuvintelor sau o afirmație aparent irezonabilă din cuvintele lui Dumnezeu. Ei răspândesc acest lucru având un ton batjocoritor și disprețuitor. Se pare că, în aceste momente, găsesc în sfârșit ceea ce consideră o dovadă a erorilor din cuvintele lui Dumnezeu, un prilej de a câștiga un avantaj, un defect și, în cele din urmă, se pot asigura în inima lor că și cuvintele lui Dumnezeu conțin greșeli și că Dumnezeu nu este perfect. Nu este aceasta firea unui antihrist? Antihriștii urmăresc să găsească defecte și erori în cuvintele lui Dumnezeu; aceasta e o atitudine de ostilitate, nu una de supunere și acceptare. Vorbind despre faptul că antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu, poate incidentul abia menționat, care a avut loc în echipa de imnuri, să fie considerat o manipulare a cuvintelor lui Dumnezeu? (Da.) Spune-Mi, ce fel de persoană ar schimba cuvintele lui Dumnezeu atât de arbitrar? Are vreo frică de Dumnezeu? (Nu.) Ce fire este aceasta? În primul rând, tratează ea cuvintele lui Dumnezeu ca pe cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci, cum tratează cuvintele lui Dumnezeu? Le tratează ca pe niște cuvinte omenești. Ar putea fi acceptabil să modifici articole din mărturia bazată pe experiență a oamenilor în cazul în care cuvintele sunt incoerente sau imperfecte, dar să îndrăznești să tratezi așa cuvintele lui Dumnezeu, care este natura acestui lucru? Nu înseamnă că acționezi dinadins și nechibzuit, fără să ai o inimă cu frică de Dumnezeu? A îndrăzni să comentezi și să modifici în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu, să le schimbi ori de câte ori nu se potrivesc cu ideile sau punctele de vedere proprii – este gravă natura acestui lucru? (Da.)

Cine altcineva este implicat în manipularea cuvintelor lui Dumnezeu? În timpul procesului de predicare a Evangheliei, unii potențiali destinatari ai acesteia intră în contact cu cuvintele lui Dumnezeu și au diverse noțiuni în legătură cu tonul, stilul Lui, perspectiva din care vorbește și chiar formularea și pronumele folosite, printre multe alte aspecte. Diferiți oameni au noțiuni diferite; cei de la diferite confesiuni au gusturi și

cerințe diferite. Unii membri ai echipei de evanghelizare spun: „Este dificil să predicăm evanghelia în acest fel! Unele dintre cuvintele lui dumnezeu sunt prea dure; în cazul unora dintre ele, pare că dumnezeu îi blestemă pe oameni. Nu sunt deloc blânde, le lipsește iubirea și toate sunt în limbajul de zi cu zi. Unele vizează în mod special anumite etnii, în timp ce altele dezvăluie taine – oamenii consideră toate acestea inacceptabile! Aceste cuvinte au devenit un obstacol în calea acceptării noii lucrări a lui dumnezeu de către potențialii destinatari ai evangheliei. Ce ar trebui să facem?” Cineva spune: „Am o soluție. Întrucât potențialii destinatari ai evangheliei nu pot accepta noua lucrare a lui dumnezeu din cauza acestor cuvinte, ce-ar fi să le ștergem pur și simplu? Marcați toate cuvintele și conținutul pe care oamenii nu sunt dispuși să le accepte, chiar dacă este o singură propoziție, și eliminați-le în procesul de tipărire. Astfel, când potențialii destinatari ai evangheliei le vor citi, nu vor exista cuvinte care să le rănească mândria sau sentimentele, nici ceva care să le contrazică noțiunile. Toate cuvintele lui dumnezeu vor fi adecvate, destinatarii nu vor avea nicio noțiune și vor putea să accepte fără probleme noua lucrare a lui dumnezeu.” În echipa de evanghelizare, unii chiar au procedat așa și, fără măcar să întrebe sau să ceară consimțământul Celui de mai sus, au tipărit și au distribuit la scară largă broșuri care conțin aceste cuvinte prescurtate și manipulate ale lui Dumnezeu. De dragul confortului lor în timpul lucrării, pentru a câștiga mai mulți oameni, pentru a-și demonstra capacitatea de lucru și a părea loiali în datoria lor, au născocit această metodă și chiar au transformat-o în realitate, tipărind-o într-o carte. Dar această carte este complet diferită de „Cuvântul Se arată în trup”. Nu manipulează această metodă cuvintele lui Dumnezeu? (Ba da.) Își dau seama majoritatea oamenilor că manipularea cuvintelor lui Dumnezeu este un mod de împotrivire față de El? (Da.) Conștientizează majoritatea oamenilor acest lucru? Astăzi, după ce am avut atât de mult părtășie, puteți spune cu ușurință „da”. Dar dacă ați fi predicat Evanghelia acum trei sau cinci ani, ați fi fost conștienți că niciun cuvânt sau nicio propoziție a lui Dumnezeu nu ar trebui modificată? Ați fi avut o asemenea inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Așadar, în ce context v-ar fi lipsit această conștientizare? Oare ați fi îndrăznit să manipulați în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu în contextul lipsei depline a unei inimi cu frică de Dumnezeu? Dacă cineva este complet lipsit de o inimă cu frică de Dumnezeu, va îndrăzni să manipuleze în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu, schimbând sensul original, modul în care vorbește El și efectul dorit al unui anumit pasaj al cuvintelor Lui, ștergând intențiile, miezul și punctele cheie ale acestui pasaj – toate aceste lucruri reprezintă o manipulare.

În urmă cu câțiva ani, în timpul unei întâlniri întâmplătoare, cineva din echipa de evanghelizare a pus o întrebare: „Când aduc mărturie despre noua lucrare a lui dumnezeu unui anumit grup etnic, se simt dezgustați, nu sunt dispuși să asculte părțile în care dumnezeu îi expune și au noțiuni despre aceste părți. Prin urmare, aceste cuvinte îi împiedică să accepte noua lucrare a lui dumnezeu. Ne gândim să modificăm acele cuvinte. După ce le schimbăm, vor putea să le accepte și nu vor mai avea noțiuni despre

noua lucrare a lui dumnezeu sau despre această întrupare a lui dumnezeu.” Ce credeți despre această întrebare? Dacă n-ar fi fost această ocazie de a se întâlni și a discuta despre lucrarea de evanghelizare, ar fi putut să hotărască de la sine să modifice aceste cuvinte. Potrivit închipuirilor lor, trei, cinci, zece sau chiar mai mulți oameni din acel grup etnic poate că ar accepta atunci noua lucrare a lui Dumnezeu. Dar lăsând aceasta deoparte pentru moment, cei care predică Evanghelia vor mereu să schimbe cuvintele lui Dumnezeu astfel încât să se alinieze la noțiunile umane. Vor mereu să șteargă cuvintele în care Dumnezeu expune și judecă omenirea coruptă, în care expune esența omenirii corupte. Care este natura unui astfel de comportament? Oare acest tip de acțiune reflectă o inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) În opinia Mea, nu este vorba că oamenii de o anumită etnie sau confesiune au noțiuni despre cuvintele lui Dumnezeu; în mod fundamental, oamenii care predică Evanghelia sunt cei care au noțiuni. Cuvintele lui Dumnezeu nu trec de inspecția lor; le sunt potrivnici și sunt scârbiți de ele în adâncul sufletului, nu vor să le asculte și nu le plac aceste cuvinte de la Dumnezeu. Ei cred că, dacă acestea sunt cu adevărat cuvintele lui dumnezeu, ar trebui să fie iubitoare și să nu-i expună pe oameni atât de direct, dezgolindu-i complet, ca și cum i-ar plesni peste față. Așadar, ei cer cu tărie, dacă trebuie să predice Evanghelia, pot aceste cuvinte să fie eliminate? Pentru a predica Evanghelia și a câștiga oameni, poate Dumnezeu să facă măcar o dată concesii, să vorbească cu mai mult tact și într-o manieră mai plăcută? Pentru a determina mai mulți oameni să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu, pentru a aduce mai mulți oameni înaintea Sa, poate Dumnezeu să-Și schimbe strategia și modul de a vorbi, să facă un compromis și să cedeze în fața omenirii corupte, să Se plece, să-Și ceară scuze și să implore iertare? Așadar, problema este în mod fundamental la lucrătorii evanghelici, nu la oamenii de o anumită confesiune. Fără să modifice un singur cuvânt sau o singură propoziție din cuvintele lui Dumnezeu și ținând cont de faptul că acestea pot genera noțiuni pentru toți oamenii, sunt totuși mulți care vin treptat înaintea lui Dumnezeu și Îi acceptă noua lucrare. I-au împiedicat noțiunile lor să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu? Deloc. Dacă aceste cuvinte rostite de Dumnezeu nu sunt ceea ce are nevoie omul și nu reflectă situația actuală a omului, atunci ar fi de înțeles ca oamenii să nu accepte cuvintele lui Dumnezeu, iar El ar putea avea în vedere să-Și schimbe modul de a vorbi și conținutul spuselor Sale. Însă fiecare cuvânt și fiecare propoziție rostită de Dumnezeu reflectă situația actuală a omului și este legată de intrarea în viață și de mântuirea omului. Dacă oamenii au noțiuni și nu le pot accepta, aceasta dovedește că sunt ticăloși, murdari și foarte profund corupți și că nu sunt vrednici să vină înaintea lui Dumnezeu. Nu dovedește că sunt greșite cuvintele Sale sau că nu sunt adevărul.

Ce ar trebui făcut în legătură cu faptul că omenirea coruptă are noțiuni despre cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu? Cei care predică Evanghelia au fost udați de cuvintele lui Dumnezeu și le-au ascultat de atâția ani. Nemaivorbind despre cât de mult adevăr înțelegeți, doar discutând teoretic, viziunile lucrării lui Dumnezeu, intențiile Sale,

scopul planului Său de gestionare de șase mii de ani, lucrarea de mântuire a omului de către Dumnezeu – nu ați înțeles, reținut și priceput toate aceste aspecte ale adevărului? Dacă te-ai echipa cu toate acestea, te-ai mai teme că oamenii au noțiuni? Dacă te temi, ar trebui să le spui asta clar și proactiv potențialilor destinatari ai Evangheliei; oferă-le mărturie despre intențiile lui Dumnezeu, explică adevărul în mod clar! După ce ai ascultat atât de mulți ani cuvintele lui Dumnezeu, dacă tot nu le poți explica sau clarifica, atunci ești complet inutil! Îndeplinești această datorie și interacționezi în fiecare zi cu aceste subiecte, cu aceste conținuturi, cu aceste chestiuni – de ce te-ai mai gândi să folosești o metodă atât de detestabilă precum manipularea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a predica Evanghelia și a câștiga oameni? La prima vedere, poate părea doar o acțiune greșită, un mijloc detestabil, o dovadă de incompetență, dar, în esență, este o manifestare incontestabilă a esenței unui antihrist – nimic mai puțin. Oamenii lui Dumnezeu sunt cei care Îi prețuiesc cuvântul, care apreciază cuvântul lui Dumnezeu, care se tem de cuvântul lui Dumnezeu, care respectă fiecare cuvânt și propoziție pe care le spune El, precum și modul în care vorbește, perspectiva din care vorbește și ceea ce spune în fiecare pasaj. Numai dușmanii lui Dumnezeu Îi batjocoresc adesea și Îi disprețuiesc cuvintele. Le tratează cu dispreț. Nu tratează cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul, ca fiind cuvinte exprimate de Creator. Ca atare, în inima lor, ei doresc adesea să manipuleze cuvintele lui Dumnezeu și le interpretează în mod arbitrar. Încearcă să-și folosească metodele, modurile de gândire și logica gândirii lor pentru a schimba cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât să se conformeze gusturilor umane corupte, punctelor de vedere umane corupte și modurilor de gândire și filosofiei umane corupte, străduindu-se ca, în cele din urmă, să câștige aprobarea mai multor oameni. Cuvântul lui Dumnezeu este cuvântul lui Dumnezeu, indiferent de care parte din cuvintele lui Dumnezeu este vorba, indiferent cum este rostit și din ce perspectivă este rostit. Pentru ca omenirea coruptă să înțeleagă mai ușor, să recunoască mai bine și să dobândească mai ușor cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să poată înțelege adevărul din cuvintele Sale, Dumnezeu folosește adesea limbaje umane, metode umane, precum și modalități, tonul vorbirii și logica verbală care sunt mult mai ușor de înțeles de către oameni, pentru a-Și explica intențiile și a-i spune omenirii în ce ar trebui să pătrundă. Însă tocmai aceste metode discrete și acest ton discret, precum și diverse cuvinte discrete sunt exploatate de antihriști pentru a-L condamna pe Dumnezeu și a nega că al Său cuvânt este adevărul. Nu este așa? (Ba da.) Acești antihriști compară deseori cuvintele lui Dumnezeu cu operele și cunoștințele oamenilor celebri, chiar și cu discursurile, expresiile și purtarea oamenilor faimoși. Cu cât le compară mai mult, cu atât simt că sunt prea superficiale, prea directe, prea colocviale cuvintele lui Dumnezeu. Astfel, vor tot mai mult să modifice cuvintele lui Dumnezeu, să le „corecteze”, precum și să „corecteze” tonul, stilul și perspectiva din care vorbește Dumnezeu. Indiferent cum vorbește El sau cât de multe beneficii aduc omului cuvintele Sale, în inima lor, antihriștii nu consideră niciodată cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul. Nu caută adevărul, principiile de practicare sau calea pentru

intrarea în viață în cuvintele lui Dumnezeu. În schimb, abordează constant cuvintele lui Dumnezeu dintr-o perspectivă de scrutare, având o atitudine de studiere, o atitudine de scrutare și investigare amănunțită. După toată scrutarea și investigarea, ei tot simt că multe dintre cuvintele lui Dumnezeu trebuie schimbate și rectificate. Astfel, pentru antihriști, din ziua în care au întâlnit prima dată cuvintele lui Dumnezeu și până astăzi – după ce au crezut timp de 10, 20 sau 30 de ani – în sufletul lor, încă nu cred că acestea conțin viața, adevărul, poarta către Împărăție sau calea către Ceruri despre care vorbesc oamenii. Nu pot vedea și nu pot descoperi acest lucru. Așadar, ce simt ei? Se întreabă de ce, cu cât cred mai mult, cu atât găsesc cuvintele lui Dumnezeu prea colocviale. Se întreabă de ce, cu cât cred mai mult, cu atât devin mai puțin interesați de cuvintele lui Dumnezeu. Încep să se îndoiască de faptul că acestea chiar sunt adevărul. Ce fel de semn este acesta? Un semn bun sau unul rău? (Un semn rău.) Chiar este o minune că au crezut în Dumnezeu până acum! Au crezut până când au ajuns într-un impas, pierzând complet din vedere adevărul. Nu este acesta sfârșitul credinței lor?

Ați observat acest fapt? Din ziua în care toată lumea a început să creadă în Dumnezeu, să-I citească cuvintele, să-și abandoneze familiile, carierele, studiile și perspectivele în lume, toți s-au aflat la aceeași linie de plecare. Dar, fără să observe, în timpul cursei, unii au rămas în urmă și nu au mai vrut să-și facă datoria. Unde s-au dus? Unii au fost trimiși în grupurile B, unii în bisericile obișnuite, iar alții abia au reușit să rămână în biserici cu datorie part-time. Cei care nu doresc să-și facă datoria în casa lui Dumnezeu și sunt vizați să fie îndepărtați, care nu mai sunt calificați să-și îndeplinească datoria – de ce au ajuns acolo unde sunt astăzi? Dacă încerci să le percepi atitudinea față de Dumnezeu cu ochi omenești, nu o poți vedea, pentru că nu știi ce se află în inima lor. Nu-ți dai seama dacă Îl iubesc sau Îl urăsc pe Dumnezeu, dacă I se împotrivesc sau I se supun. Așadar, cum determini firea-esență a unei persoane? Este ușor: uită-te doar la atitudinea ei față de cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii din acest grup au o trăsătură comună în ceea ce privește atitudinea față de cuvintele lui Dumnezeu: indiferent de situație, nu au nevoie de cuvintele lui Dumnezeu drept hrană. Indiferent cu ce dificultăți se confruntă, nu caută principiile sau adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Acești oameni citesc rareori cuvintele lui Dumnezeu și chiar se simt dezgustați când cineva citește prin rugăciune cuvintele Sale sau are părtășie despre modul în care le înțelege. Cum își manifestă repulsia? Au următoarea părere: „Știu deja tot ce spui; nu este nevoie să o spui. Am citit anterior aceste cuvinte ale lui dumnezeu; înțeleg totul.” Dacă înțeleg totul, de ce au fost îndepărtați? De ce au fost trimiși în grupuri B? Ce se întâmplă? Motivul este că acești oameni nu acceptă în mod fundamental cuvintele lui Dumnezeu; le disprețuiesc și sunt ostili față de ele. Poate cineva care disprețuiește cuvintele lui Dumnezeu și este ostil față de ele să le practice? Când îi spui: „Dacă te-ai confruntat cu o situație, ar trebui să citești cuvintele lui Dumnezeu!”, care este atitudinea sa? Care sunt reacțiile sale specifice? (Ar spune că problemele practice au nevoie de soluții practice; nu este nevoie de lectura cuvintelor lui Dumnezeu.) Crede că citirea cuvintelor

lui Dumnezeu este o abordare vagă, iar problemele practice necesită soluții practice. Acesta este tonul unui antihrist. Ce vor ei să spună? „Oamenii au metode proprii; ce rost are să citim cuvintele lui dumnezeu? Crezi că pot cuvintele lui dumnezeu să rezolve totul?” Ei presupun că, dacă o persoană întâmpină o anumită dificultate, aceasta este doar o dificultate, nu este câtuși de puțin o reflectare a stării interioare sau a firii acelei persoane. Ei nu văd acest lucru și nici nu-l recunosc ca fapt. Părerea lor e aceasta: „Dificultățile oamenilor sunt asemenea unei mașinării care nu are un șurub; trebuie doar să introduci șurubul și s-a reparat. De ce să cauți cuvintele lui dumnezeu? Totul este spiritualitate falsă. N-aș face niciodată asta; este o prostie! Crezi că pot să rezolve totul cuvintele lui dumnezeu? Nu este deloc așa.” Acesta este în mod clar cineva care nu acceptă adevărul. Mai mult, când unii oameni se confruntă cu probleme și ai părtășie cu ei pentru a-i ajuta, citindu-le un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, ei răspund după ce ascultă: „Am memorat deja acel pasaj, l-am recitat de multe ori. De ce îmi spui asta? Îl înțeleg mai bine decât tine și este inutil, nu-mi va rezolva problema!” Care este problema aici? (Nu acceptă adevărul.) Nu acceptă adevărul și refuză să-și recunoască propria corupție, ceea ce este problematic. Nu-și recunosc corupția, prin urmare cred că lectura cuvintelor lui Dumnezeu este doar ceva mecanic, este inutil. Vor să găsească o soluție rapidă, un remediu miraculos pentru a-și rezolva problemele, iar esența acestei chestiuni este refuzul de a accepta adevărul.

În ceea ce privește această manifestare de manipulare și interpretare a cuvintelor lui Dumnezeu, aveți vreun exemplu? (În timpul producției celui de-al 20-lea videoclip al albumului coral, Dumnezeu a dat instrucțiuni ca scripturile să fie enumerate una câte una pe ecran. La acea vreme, unii frați și surori au considerat că scripturile sunt prea lungi și au șters unele fraze. Ulterior, Dumnezeu a descoperit această problemă și a disecat-o destul de sever, spunând că a fost o blasfemie față de cuvintele Sale.) Referitor la cuvintele originale ale lui Dumnezeu consemnate în Biblie, acelea sunt cuvintele Sale și nu trebuie să fie modificate de oameni, iar același lucru este valabil și pentru profețiile unor proroci; și acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, sunt inspirate de Dumnezeu și nu ar trebui nici ele să fie modificate. În opinia Mea, deși aceste cuvinte nu sunt în limba originală și sunt traduceri, sensul textului tradus a fost în mare măsură exact de-a lungul multor ani de revizuiri. Ar trebui să recunoști acest lucru. Prin urmare, aceste cuvinte, dacă sunt folosite în părtășia obișnuită, nu trebuie să fie relatate în întregime; poate fi transmisă esența. Cu toate acestea, faptele reale nu ar trebui modificate. În cazul citărilor, trebuie extrase propozițiile complete originale. Cum sună acest principiu? (Bine.) De ce să procedați așa? Unii oameni spun: „Toate acestea sunt în trecut, trebuie să fim atât de serioși?” Nu, are legătură cu o atitudine, o mentalitate. Indiferent dacă este vorba de trecut, prezent sau viitor, cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele lui Dumnezeu și nu ar trebui echivalate cu cele ale omului. Oamenii ar trebui să trateze cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine riguroasă. După ce Biblia a fost tradusă din textul original în diverse limbi, este posibil ca unele sensuri să nu fie complet aliniate cu originalul sau ar putea exista

discrepanțe între aceeași propoziție dintr-o traducere și din textul original. Traducătorii pot adăuga „Notă: cutare și cutare” sau pot adăuga între paranteze „Sau tradus ca…” Credeți că oamenii care au tradus textele originale ale Bibliei erau cu toții credincioși în Dumnezeu? (Nu neapărat.) Cu siguranță nu erau oameni care se temeau de Dumnezeu și se fereau de rău, prin urmare, de ce au putut să gestioneze această sarcină cu atâta precizie? Non-credincioșii numesc acest lucru profesionalism, dar credincioșii în Dumnezeu ar trebui să-l numească „a avea o inimă cu frică de Dumnezeu”. Dacă nu ai nici măcar o asemenea inimă cu frică de Dumnezeu, mai poți fi credincios în Dumnezeu?

Trebuie să ai o atitudine de evlavie față de cuvintele lui Dumnezeu și, atunci când participi la adunări și ai părtășie despre cuvintele Sale, după ce le-ai citit, poți să-ți incluzi experiențele personale în timp ce vorbești despre cunoașterea proprie și despre ce ai învățat din aceste experiențe. Nu trebuie însă să tratezi cuvintele lui Dumnezeu ca pe propriile tale opere private și să le interpretezi după bunul plac. Cuvintele lui Dumnezeu nu au nevoie de explicațiile tale și nici nu ai putea să le explici într-un mod clar sau inteligibil. Este suficient să ai puțină luminare și iluminare sau experiență, dar ar fi imposibil să încerci să explici adevărul sau să încerci să-ți folosești explicația pentru a le permite oamenilor să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu. Aceasta este modalitatea greșită de a face lucrurile. De exemplu, unii oameni citesc în cuvintele lui Dumnezeu că El iubește oamenii onești. Cândva, Dumnezeu i-a spus omului: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău” (Matei 5:37). Astăzi, cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor și să fie onești. Așadar, care ar trebui să fie atitudinea corectă față de cuvintele și cerințele lui Dumnezeu? Căutați în cuvintele Sale; El a spus: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu».” Atunci, cum anume se comportă cei care sunt onești în ochii lui Dumnezeu? Cum vorbesc oamenii onești, cum acționează, cum își abordează datoria și cum cooperează în mod armonios cu ceilalți? Oamenii ar trebui să caute aceste principii și căi de practicare în cuvintele lui Dumnezeu și să devină oameni onești, așa cum cere El. Aceasta este atitudinea corectă, atitudinea pe care ar trebui să o aibă cei care caută adevărul. Cum se comportă așadar cei care nu caută sau nu iubesc adevărul și care nu au o inimă cu frică de Dumnezeu și de cuvintele Sale? După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei se gândesc: „Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești; asta a spus anterior domnul Isus. Astăzi, dumnezeu spune încă o dată ca oamenii să fie onești. Am înțeles – oare oamenii onești nu sunt, pur și simplu, cei candizi? Nu este așa cum se spune, că oamenii candizi vor triumfa mereu, că cei buni au o viață liniștită și că este un păcat să-i înșeli pe cei care sunt candizi? Uite, dumnezeu corectează nedreptățile suferite de cei candizi.” Sunt aceste cuvinte adevărul? Sunt acestea adevăruri-principii pe care le-au identificat din cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Deci, ce sunt aceste cuvinte? Pot fi numite erezii și falsități? (Da.) Cei care nu au înțelegere spirituală și nu iubesc adevărul leagă mereu cuvintele lui Dumnezeu de ceea ce, în rândul omenirii, este considerat corect și plăcut auzului. Nu degradează acest lucru valoarea cuvintelor lui

Dumnezeu? Nu descrie adevărul ca un fel de slogan în rândul omenirii, un argument privind conduita proprie? Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești, dar acești oameni ignoră modul în care se comportă cei care sunt onești, cum să fie onești și care sunt preceptele pentru onestitate, afirmând fără jenă că Dumnezeu le cere oamenilor să fie candizi și că toate persoanele care sunt candide, bune de nimic și neghioabe sunt oneste. Nu este aceasta o interpretare greșită a cuvintelor lui Dumnezeu? Ei Îi interpretează greșit cuvintele, dar tot se consideră foarte isteți, gândindu-se totodată că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu nu sunt decât atât: „Adevărul nu este așa profund, nu înseamnă doar să fii o persoană candidă? Este destul de simplu să fii o persoană candidă: nu fura, nu înjura oamenii și nu-i lovi pe alții. «Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.» Fii indulgent cu alții în toate lucrurile, fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți, fii o persoană bună și cei buni au o viață liniștită.” Ei spun multe, dar nimic nu este în conformitate cu adevărul; nu sunt decât erezii și falsități. Par a fi legate de cuvintele lui Dumnezeu, par să aibă o oarecare legătură cu ele, dar după ce cugeți și discerni chestiunea, îți dai seama că nu sunt decât afirmații care induc în eroare, nimic altceva decât falsități care tulbură gândurile oamenilor. De exemplu, Dumnezeu spune că există dragoste în esența Sa, că iubește omul. Dragostea lui Dumnezeu față de om îi este arătată prin ceea ce spune El, prin modul în care îl tratează pe om, prin intențiile Sale minuțioase de a-l mântui pe om, prin nenumăratele aspecte ale felului în care lucrează asupra omului și, în timp ce se arată mântuirea omului de către Dumnezeu, intenția Sa și mijloacele prin care îl mântuiește pe om sunt și ele făcute evidente pentru ca oamenii să cunoască dragostea lui Dumnezeu. Ce cred aceia cărora le lipsește înțelegerea spirituală? „Dumnezeu îl iubește pe om, dumnezeu vrea ca fiecare persoană să fie mântuită și ca nimeni să nu îndure pierzania. Dumnezeu a spus că fiul risipitor întors prețuiește mai mult decât aurul.” A spus Dumnezeu asta? Sunt acestea cuvintele originale ale lui Dumnezeu? (Nu.) Ce altceva spun ei? „Salvarea unei vieți este mai importantă decât construirea unei pagode cu șapte niveluri” și „Buddha este binevoitor”. Nu întorc ei lucrurile cu susul în jos? Este clar că doar pretind că sunt spirituali, că înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și că iubesc adevărul; sunt în mod evident străini, profani și neghiobi lipsiți de înțelegere spirituală. Am întâlnit mulți astfel de oameni – sunt oameni nesăbuiți, îndrăzneți în vorbire, dar fără minte, gândurile și ideile din mintea lor nu sunt decât erezii, falsități și disimulări. Cei care dețin cele mai mari puteri de inducere în eroare și care sunt capabili să folosească adesea aceste erezii și falsități, precum și unele argumente teologice aparent logice pentru a-i induce în eroare pe alții, forțându-i să se supună și să practice ce spun ei – acești oameni sunt antihriști. După toate aparențele, sunt foarte spirituali, citând deseori pasaje din cuvintele lui Dumnezeu în fața altora și, după ce termină interpretarea lor arbitrară, răspândesc niște erezii și falsități. Astfel de oameni pot fi întâlniți în fiecare biserică. Ei îi ajută și îi conduc pe oameni sub stindardul citării cuvintelor lui Dumnezeu și al părtășiei despre acestea, dar, de fapt, ce le insuflă oamenilor nu este ceea ce îi cer omului cuvintele lui Dumnezeu,

nici adevărurile-principii conținute în cuvintele Sale, ci sunt erezii și falsități pe care le născocesc prin procesare, interpretare și închipuire pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, făcându-i pe oameni să se abată de la cuvintele Sale și să asculte în schimb de ei, provocând tulburări și inducând oamenii în eroare. De exemplu, există aceia care spun: „Îndeplinind lucrarea planului său de gestionare de șase mii de ani, dumnezeu a experimentat abandonul și împotrivirea întregii omeniri; dumnezeu este dumnezeu și inima lui este nemărginită! Așa cum spun oamenii: «Inima unui prim-ministru este suficient de mare pentru a naviga cu o barcă în ea» și «Niciodată nu este prea târziu pentru un gentleman să se răzbune». Cât de mărinimos este dumnezeu!” După toate aparențele, aduc mărturie pentru Dumnezeu și pentru ceea ce are Dumnezeu și ce este pentru oameni, dar ce mesaj transmit ei de fapt? Este adevărul? Este cu adevărat esența lui Dumnezeu? (Nu.) Pentru cine aduc ei mărturie? Pentru prim-ministru. Îl aseamănă pe Dumnezeu cu un prim-ministru, cu un gentleman – nu este o blasfemie? Se pot găsi astfel de vorbe în cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Așadar, de unde au venit aceste cuvinte? De la Satana. Nu doar că antihriștii nu aduc mărturie pentru Dumnezeu, ci și răstălmăcesc faptele și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu, inducându-i adesea în eroare pe cei care nu au nicio bază, cărora le lipsește credința adevărată în Dumnezeu și care sunt incapabili să înțeleagă adevărul. Acești oameni au o statură mică, nu au nicio bază și nici capacitatea de a înțelege adevărul, așa că sunt induși în eroare de aceste erezii și falsități. Antihriștii tratează ereziile și falsitățile ca pe niște zicale spirituale și un lucru pe care îl spun despre dragostea lui Dumnezeu este: „Dumnezeu vrea ca fiecare om să fie mântuit și ca nimeni să nu îndure pierzania.” Când vorbesc despre ceea ce îi cere El omului, un alt lucru pe care îl spun este: „Cei buni au o viață liniștită.” Și despre faptul că Dumnezeu nu-Și amintește fărădelegile oamenilor și că le-a dat o șansă să se căiască, aceștia spun: „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil.” Se pot găsi asemenea vorbe în cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) De ce devin atât de mânios de îndată ce aud aceste cuvinte? De ce sunt atât de deranjat de ele? De ce sunt atât de furios? De câți ani citesc acești oameni cuvintele lui Dumnezeu? Sunt înceți la minte sau au înnebunit? Unde se menționează asemenea lucruri în cuvintele lui Dumnezeu? Când le-a cerut Dumnezeu oamenilor să fie candizi? Când le-a cerut Dumnezeu să respecte zicala „Execuția duce doar la rostogolirea capetelor; fii indulgent oriunde este posibil”? Asta face Dumnezeu? Unde, în aceste erezii și falsități pe care le adoptă ei, se poate face vreo legătură cu cerința lui Dumnezeu de la omenire, cu intențiile Sale și cu adevărurile-principii? Nu au absolut nicio legătură. De exemplu, Dumnezeu îi lasă pe oameni să aibă aspirații, hotărâre și lucruri pe care le urmăresc, dar ceea ce spun antihriștii este: „Dumnezeu ne încurajează să avem aspirații! Există o zicală care transmite bine acest lucru: «Un soldat care nu vrea să fie general nu este un soldat bun.»” Această zicală este un fel de tendință socială, o opinie socială – este adecvată folosirea ei în casa lui Dumnezeu? Este aceasta utilă? (Nu.) La care dintre cuvintele lui Dumnezeu se aliniază această afirmație? Este legată de

cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci de ce o spun antihriștii? Scopul lor când o spun este de a-i face pe oameni să simtă profund că sunt foarte spirituali, că au înțelegere și luminare din cuvintele lui Dumnezeu, că au capacitatea de a înțelege adevărul și că nu sunt oameni de rând ignoranți. Dar le realizează aceasta scopul vizat? Auzind aceste cuvinte, simțiți aprobare sau repulsie în inimile voastre? (Repulsie.) În ce fel vă face să simțiți repulsie? (Antihriștii leagă falsitățile Satanei de cuvintele lui Dumnezeu, interpretându-le greșit. Toate cuvintele pe care le rostesc sunt lipsite de înțelegere spirituală.) Antihriștii rostesc doar cuvinte care reflectă o lipsă de înțelegere spirituală, făcându-i pe oameni să se simtă dezgustați și scârbiți la auzul lor. În mod clar, nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, nu le pot pricepe și le lipsesc calibrul și capacitatea de a înțelege cuvintele Sale, însă pretind că le înțeleg și le interpretează fără rușine altora, rostind cuvinte irelevante și de amatori, care îi dezgustă pe oameni, neoferind nicio edificare și, în schimb, tulburând gândurile oamenilor. Acest lucru este realmente detestabil! Ce ar trebui să faceți când întâlniți asemenea oameni? (Trebuie să disecăm părțile false din ceea ce spun.) Cum ar trebui să procedați pentru aceasta? De fapt, este destul de ușor. Le spui: „Mi se pare că nu înțelegi prea bine cuvintele lui Dumnezeu, după ce le citești.” Ei răspund: „Nu cred, am impresia că înțeleg bine.” Tu spui: „Crezi că înțelegi bine orice ar fi, așa că, după raționamentul tău, înseamnă că există o echivalență între cuvintele lui Dumnezeu și ereziile și falsitățile umane? Dacă ești de acord cu aceste erezii și falsități, atunci de ce mai citești cuvintele lui Dumnezeu? Nu ai nevoie să le citești. Această problemă a ta este gravă acum – tratezi cuvintele lui Dumnezeu ca pe filosofia omenirii ticăloase pentru interacțiunile lumești, ca pe metodele de gestionare a lucrurilor și părerile omenirii ticăloase. În opinia ta, oamenii onești despre care vorbește Dumnezeu sunt la fel ca oamenii candizi, neghiobi și prostănaci. Interpretezi fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu folosind termeni umani, echivalându-I cuvintele cu falsități și zicale sintetizate de omenirea ticăloasă. Insinuezi atunci că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt cuvinte umane, limbaj uman și erezii și falsități umane? Înțelegând cuvintele lui Dumnezeu în acest fel, nu le pricepi; blasfemiezi împotriva lor și împotriva lui Dumnezeu.” Ați fi toți capabili să rostiți clar aceste cuvinte? În cazul în care cuvintele lui Dumnezeu ar însemna ceea ce spun antihriștii, atunci de ce n-ar spune Dumnezeu direct acele cuvinte? Când Dumnezeu le spune oamenilor să fie onești, de ce nu le spune pur și simplu să fie candizi și oameni buni și cu asta basta? Este doar o deosebire de exprimare? (Nu.) Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și în ele se află o cale de practicare pentru oameni. Dacă ei acționează și trăiesc conform cuvintelor lui Dumnezeu, pot deveni oameni care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău, oameni care sunt în conformitate cu intențiile Sale. Pe de altă parte, dacă cineva acționează și trăiește în conformitate cu ceea ce spun oamenii, se transformă într-o persoană complet confuză, într-o adevărată satană vie. Recunoașteți acest lucru? Care ar fi rezultatul dacă ați acționa și ați practica în conformitate cu spusele lui Dumnezeu despre a fi o persoană onestă? Și care ar fi rezultatul dacă ați acționa și ați trăi în conformitate cu ceea ce

oamenii numesc o persoană bună sau candidă? N-ar fi diferite rezultatele? (Ba da.) Așadar, care va fi rezultatul dacă trăiți ca o persoană onestă? (Vom avea umanitate normală, vom fi capabili să ne închinăm lui Dumnezeu, să spunem lucrurilor pe nume și vom reuși să fim sinceri și deschiși cu Dumnezeu. Dacă cineva se comportă ca o persoană candidă sau bună, așa cum o definesc oamenii, va deveni tot mai vicleană și pricepută în a se deghiza, va spune doar cuvinte plăcute, va trăi după filosofia Satanei pentru interacțiunile lumești și va deveni o satană vie.) Vezi, există o diferență, nu-i așa? Dacă cineva acționează și trăiește în conformitate cu ceea ce Dumnezeu numește o persoană onestă, inima sa devine tot mai pură; inima sa poate să se deschidă în fața lui Dumnezeu, iar persoana este capabilă să-și dăruiască inima lui Dumnezeu fără să se deghizeze, să înșele sau să falsifice. Inima sa nu se ascunde de Dumnezeu, ci este pur și simplu deschisă înaintea Lui; ceea ce crede persoana în sinea ei este dezvăluit și trăit în exterior, iar ceea ce este dezvăluit și trăit în exterior este în concordanță cu ceea ce se află în interior. Asta vrea Dumnezeu; acesta este adevărul. Pe de altă parte, care sunt principiile de conduită și principiile de practicare pentru cei pe care oamenii îi numesc candizi sau buni? De fapt, totul este o mascaradă. Ei nu spun cu ușurință ceea ce gândesc și nici nu le permit altora să vadă. Nu lovesc în mod necugetat în stima de sine sau interesele altora, dar nu le fac rău altora tot din motive de autoconservare. Sunt precauți în interior și camuflați la exterior, părând deosebit de evlavioși, toleranți, răbdători și plini de compasiune. Dar nimeni nu poate vedea ce gândesc în sinea lor; există corupție, împotrivire și răzvrătire în ei, dar alții nu le pot vedea. La exterior, se prefac a fi deosebit de edificatori, blânzi și amabili. Indiferent câte lucruri rele fac sau cât de răzvrătiți sau ticăloși sunt în interior, nimeni nu-și poate da seama. La exterior, sunt și dispuși să-i ajute pe alții și să dea de pomană celor săraci, mereu gata să răspundă, adevărați Lei Feng în viață. Zâmbesc, le arată celorlalți cea mai bună latură a lor în permanență și, indiferent câte lacrimi varsă când sunt singuri, afișează mereu un zâmbet în fața celorlalți, făcându-i să se simtă edificați. Nu este aceasta ceea ce oamenii numesc o persoană bună? Comparând această persoană bună cu o persoană onestă, care este pozitivă? Care deține adevărul-realitate? (Persoana onestă.) Oamenii onești dețin adevărul-realitate, sunt iubiți de Dumnezeu și îndeplinesc standardele Sale așa cum cere El, spre deosebire de oamenii buni și candizi; aceștia sunt întocmai genul de oameni pe care Dumnezeu îi condamnă, îi disprețuiește și respinge. Când antihriștii interpretează în mod arbitrar că oamenii onești pe care îi cere Dumnezeu sunt doar oameni buni sau candizi, nu este acesta un fel de condamnare imperceptibilă a spuselor lui Dumnezeu? Nu este o blasfemie împotriva cuvintelor Sale? Nu este o blasfemie împotriva adevărului? Acesta este un fapt evident. Antihriștii nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ce este adevărul, însă recurg la argumente eronate și aplică orbește propriile interpretări, simulând înțelegerea atunci când nu au habar, interpretând extrem de greșit cuvintele lui Dumnezeu după bunul plac, inducându-i în eroare și tulburându-i pe alții. Ați acționa în acest mod? Să pretinzi că înțelegi cuvintele

lui Dumnezeu când, în mod clar, nu le înțelegi și, pe baza înțelegerii tale literale, să-ți folosești vocabularul, expresiile și punctele de vedere proprii pentru a interpreta și delimita cuvintele lui Dumnezeu – aceasta este firea unui antihrist.

Care este diferența de substanță dintre cuvintele lui Dumnezeu și cele ale omului și dintre adevăr și doctrină? Cuvintele lui Dumnezeu îi fac pe oameni să crească în ceea ce privește rațiunea și conștiința și să acționeze cu principii, iar ceea ce trăiesc să dețină tot mai mult realitatea lucrurilor pozitive. Cuvintele omului, pe de altă parte, pot părea că se potrivesc perfect cu gusturile și noțiunile oamenilor, dar nu sunt adevărul, sunt pline de pericole, ispite, erezii și falsități și, în consecință, dacă oamenii acționează conform acestor cuvinte, ceea ce trăiesc se va îndepărta tot mai mult de Dumnezeu și de standardele Lui. Și mai grav, modul în care trăiesc oamenii va deveni tot mai rău și mai asemănător Satanei. Când trăiesc și acționează în totalitate după ereziile și falsitățile umane, când au adoptat pe deplin aceste argumente, oamenii trăiesc ca Satana. Și faptul că trăiesc ca Satana nu înseamnă că sunt satane? (Ba da.) Așadar, au devenit „cu succes” satane vii. Unii spun: „Nu cred. Vreau doar să fiu o persoană candidă, care este plăcută de alții. Vreau să fiu cineva pe care majoritatea oamenilor îl consideră bun și apoi voi vedea dacă dumnezeu este încântat sau nu de mine.” Dacă nu crezi ceea ce spune Dumnezeu, mergi și uită-te – vezi dacă ale Sale cuvinte sunt adevărul sau dacă noțiunile omului sunt adevărul. Aceasta este diferența de esență dintre cuvintele lui Dumnezeu și cuvintele omului. Este distincția esențială dintre adevăr și erezii și falsități. Oricum ar părea ereziile și falsitățile omului să corespundă gusturilor sale, ele nu pot să devină niciodată viața lui; de cealaltă parte, oricât de simple par cuvintele lui Dumnezeu, cât de colocviale, cât de contrare noțiunilor oamenilor, esența lor este adevărul și, dacă acțiunile și ceea ce trăiesc oamenii sunt în concordanță cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu, în cele din urmă, într-o zi, aceștia vor deveni ființe create autentice, care corespund standardului, și vor fi capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Dimpotrivă, dacă nu practică în conformitate cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și nu acționează în conformitate cu cerințele Sale, oamenii nu pot deveni ființe create care corespund standardului. Acțiunile lor și calea pe care merg vor fi doar disprețuite și respinse de Dumnezeu; aceasta este realitatea. Prin această părtășie, aveți o nouă înțelegere sau un nou concept despre cuvintele lui Dumnezeu? Ce sunt cuvintele Sale? Sunt adevărul, calea și viața – nu există nicio falsitate aici. Doar antihriștii, cei care sunt în mod inerent scârbiți de lucrurile pozitive și le urăsc, tratează cuvintele lui Dumnezeu cu dispreț, nu le consideră a fi adevărul și neagă faptul că acestea sunt adevărul, calea și viața. Nu vor accepta nicicând cuvintele lui Dumnezeu drept viața lor; sunt un grup de oameni care nu mai pot fi mântuiți. După o astfel de părtășie, unii înțeleg că aceste manifestări echivalează cu manipularea și interpretarea arbitrară a cuvintelor lui Dumnezeu, care sunt manifestări ale antihriștilor. Ați spune că acest lucru îi include pe cei care organizează cuvintele lui Dumnezeu? (Da.) Așa este? Ce înseamnă manipularea? (Înseamnă să ștergi sau să adaugi ceva în mod arbitrar, schimbând sensul original al

cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este manipularea. În cazul în care cuvintele Sale sunt organizate potrivit principiilor, nu este o manipulare.) Așa este, asta trebuie să înțelegeți. Cu această înțelegere, nu veți avea nicio îngrijorare când organizați cuvintele lui Dumnezeu, nu-i așa? Puteți acum să pricepeți corect principiile? Când ți se cere să organizezi, nu este o invitație de a manipula. Există și cei care fac lucrarea de traducere – acestor oameni li se cere să traducă în mod direct cuvintele lui Dumnezeu și să traducă sensul original al cuvintelor Sale și cuvintele proprii ale lui Dumnezeu în altă limbă, nu să interpreteze cuvintele lui Dumnezeu în timp ce traduc. Nu ești calificat să interpretezi și trebuie să fii atent și să ai grijă la acest lucru. A pricepe corect principiile, a înțelege ce constituie manipulare și ce nu constituie – pricepe corect aceste principii și va fi greu să faci astfel de erori. Dacă nu înțelegi aceste principii și vrei mereu să adaugi sau să modifici sensul în timp ce organizezi, simțind mereu că modul în care Dumnezeu spune ceva nu este ideal sau modul în care spune altceva pare ciudat, crezând că ar trebui spus într-un anumit fel, astfel de gânduri te vor predispune să comiți eroarea de a manipula. Cât despre traducătorii care spun: „Știu ce înseamnă această propoziție a cuvintelor lui Dumnezeu, așa că voi traduce pe baza acestui sens. După ce este tradusă, nu o va înțelege cititorul și gata? Nu va fi nevoie să caute sau să citească prin rugăciune; va primi direct luminare și lumină” – nu este o greșeală? Acest lucru încalcă principiile; este o interpretare arbitrară a cuvintelor lui Dumnezeu. În concluzie, nu tratați niciodată cuvintele lui Dumnezeu așa cum ați trata cuvintele omenești, ca pe un roman, ca pe scrierile unei persoane faimoase sau ceva legat de discursul academic. Pe lângă faptul că nu ar trebui să le manipuleze și să le interpreteze în mod arbitrar, oamenii ar trebui să abordeze cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine de căutare, acceptare și supunere atunci când le mănâncă, le beau și le citesc prin rugăciune. Doar atunci pot să vadă adevărul, să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, să găsească o cale de practicare în cuvintele lui Dumnezeu și să-și înlăture firile corupte și diferitele dificultăți pe care le întâmpină în îndeplinirea datoriei lor și în viață. Obținerea acestui rezultat dovedește că atitudinea ta față de cuvintele lui Dumnezeu este corectă. Părtășia noastră despre prima manifestare a faptului că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu – manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu – se încheie în acest punct.

B. Antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu atunci când acestea nu sunt în acord cu noțiunile lor

A doua manifestare este că antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu atunci când acestea nu sunt în acord cu noțiunile lor. În lucrarea Sa, de la început și până acum, Dumnezeu a rostit multe cuvinte. Domeniul de aplicare al acestor cuvinte este vast, iar conținutul lor este bogat, incluzând aspecte legate de intențiile și punctele de vedere ale oamenilor, precum și de modul în care Îl slujesc pe Dumnezeu. Desigur, sunt și mai multe legate de firile corupte ale oamenilor și o parte chiar mai mare este legată de intențiile și de cerințele lui Dumnezeu pentru omenire. În cadrul acestor cuvinte, Dumnezeu a adoptat

o varietate de metode de exprimare. În cadrul acestor diferite metode de exprimare, la început, unele tonuri ale vorbirii sunt relativ apropiate de oameni, urmate de judecarea și expunerea omenirii, precum și de cucerirea ei, iar apoi le spun treptat oamenilor diverse aspecte ale adevărului. Conținutul acestor cuvinte are mai multe fațete, însă, oricât de vast ar fi, totul este necesar omenirii corupte. În afară de o mică parte din conținutul cel mai special, majoritatea acestor cuvinte sunt rostite conform tiparelor limbajului uman, folosind un ton, o formulare și logica limbajului care pot fi acceptate de toți oamenii. Pe scurt, toate stilurile și metodele acestor forme de limbaj și discurs sunt comune și foarte ușor de înțeles. Atât timp cât cineva are gânduri normale, minte și rațiune normale, poate să înțeleagă aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. Implicația este: atât timp cât gândurile unei persoane sunt normale, după citirea acestor cuvinte, persoana poate să găsească o cale de practicare, să se cunoască pe sine, să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să găsească principiile de practicare. Atât timp cât oamenii au o inimă și gânduri normale, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu îi pot ajuta și ghida prin diverse dificultăți în viață și, de asemenea, le pot îngădui să-și înțeleagă propriile firi corupte. Majoritatea conținutului cuvintelor lui Dumnezeu este așa, dar există o porțiune care este rostită din perspectiva divinității, din perspectiva Duhului. Această porțiune a conținutului este foarte specială. În ochii întregii omeniri, această parte a cuvintelor Sale este foarte profundă și greu de înțeles. Pare o taină și, de asemenea, pare o profeție. În fiecare propoziție, fiecare pasaj și fiecare capitol de discurs, oamenilor le este foarte greu să discearnă ce a vrut să spună Dumnezeu, le este greu să găsească contextul cuvintelor și cerințele lui Dumnezeu pentru om, precum și adevărurile-principii pe care le caută ei. Așadar, despre care parte din cuvintele Sale este vorba? Este vorba despre „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers” și anexele acestei părți. Această parte a cuvintelor Sale este foarte dificil de înțeles de către oameni. Mai întâi, să lăsăm deoparte motivul pentru care Dumnezeu rostește această porțiune dificil de înțeles de către oameni și să discutăm, în schimb, despre care parte din subiectul despre care urmează să avem părtășie – „Antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu atunci când acestea nu sunt în acord cu noțiunile lor” – este legată de porțiunea pe care am menționat-o. În ceea ce privește majoritatea cuvintelor comune, ușor de înțeles și complexe, dar exprimate simplu, pe care le rostește Dumnezeu, precum și avertizările și cuvintele de reamintire ale lui Dumnezeu pentru om, îndemnurile și cuvintele de alinare, cuvintele de expunere și judecată, precum și cuvintele de aprovizionare și îndrumare pentru om, pentru cei care nu urmăresc deloc adevărul, cei care au îndumnezeit cuvântul „Dumnezeu” și preferă să creadă într-un dumnezeu nedeslușit, aceștia cred că aceste cuvinte nu par a fi cuvintele lui Dumnezeu. Le consideră prea comune, prea simple – doar un discurs simplu. Ei cred că fiecare capitol este prea lung și nu vor să citească aceste cuvinte. Cred că acestea nu au profunzime și mister și, în consecință, nu merită citite. Așadar, în opinia lor, acestea nu sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ei spun acest lucru deoarece conținutul, maniera și stilul acestor cuvinte nu se potrivesc cu gustul lor.

Așadar, care este gustul lor? Vor să citească texte profunde, cuvinte care, indiferent cum le citesc oamenii, rămân de neînțeles, precum un volum indescifrabil din Ceruri; pe acestea vor să le citească. Antihriștii disprețuiesc tipul de cuvinte oferite de Dumnezeu, care sunt rostite într-un mod, ton și stil potrivit gusturilor umane. Sunt plini de noțiuni, dispreț și ridiculizare față de aceste cuvinte. Prin urmare, acești oameni nu citesc aceste cuvinte comune, ușor de înțeles, care le pot oferi oamenilor viață, nu se uită la ele și nu le ascultă. În inimile lor, sunt ostili, dezgustați și refuză să accepte aceste cuvinte. De ce pot să refuze, să fie dezgustați și ostili față de aceste cuvinte? Un motiv este sigur: cred că aceste cuvinte sunt rostite din perspectiva lui Dumnezeu în trup, așadar le consideră cuvinte omenești. Care este conceptul de cuvinte omenești? În opinia antihriștilor, doar cuvintele lui Dumnezeu, doar Scripturile cerești sunt vrednice de a fi citite de ei. Doar cuvintele profunde, de nepătruns și misterioase merită să fie citite de ei. Aceste texte umane comune și ușor de înțeles nu merită să fie citite de ei, nu le pot atrage privirea „perspicace”, iar ei le disprețuiesc. Nu citesc deloc aceste cuvinte, cu atât mai puțin acceptă adevărul din ele.

Privește în jur și vezi cine nu citește cuvintele lui Dumnezeu; cine se ridică și pleacă atunci când cineva are părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu; cine, auzind că sunt citite cuvintele lui Dumnezeu sau că se oferă părtășie despre adevăr, cască, se întinde, se foiește, devine nerăbdător și caută scuze să plece sau provoacă întreruperi, schimbând subiectul – astfel de oameni sunt în pericol. Poți vorbi despre teologie, despre orice falsități sau puncte de vedere umane, iar ei vor rămâne tot timpul așezați. Dar imediat ce începi să predici, să citești rugându-te sau să ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu ori să-I preamărești cuvintele, ei se schimbă imediat, dezvăluind un comportament anormal, un comportament demonic. Când aud că sunt citite cuvintele lui Dumnezeu, devin neliniștiți și iritați, iar când aud pe cineva având părtășie despre adevăr, devin conflictuali, se ridică și pleacă. Care este natura acestui lucru? Ce fire este aceasta? Așa sunt antihriștii. Unii ar putea spune: „Cum îi poți eticheta ca antihriști? Poate sunt noi credincioși, care nu au dezvoltat un interes față de cuvintele lui Dumnezeu sau nu au gustat dulceața cuvintelor Sale. Nu accepți posibilitatea ca noii credincioși să aibă o statură mică?” Dacă sunt noi credincioși cu o statură mică și neinteresați de cuvintele lui Dumnezeu, atunci de ce nu sunt dezgustați când vorbești despre alte lucruri? Dacă discuți despre marile catastrofe, despre viitorul omenirii, despre taine sau despre Cartea Apocalipsei, vezi dacă pot sta nemișcați. Se comportă diferit atunci. Din perspectiva naturii-esență a antihriștilor, ei sunt ostili față de adevăr. Cum se dezvăluie această natură-esență a ostilității față de adevăr? Prin faptul că, auzind cuvintele lui Dumnezeu, ei se simt dezgustați, somnoroși și dezvăluie diferite exprimări de dispreț, nerăbdare și lipsa dorinței de a asculta. Comportamentul lor demonic este astfel dezvăluit. La exterior, se pare că-și fac datoria și se recunosc drept adepți ai lui Dumnezeu. Așadar, de ce devin de nestăpânit în timpul părtășiei despre adevăr și despre cuvintele lui Dumnezeu? De ce nu pot sta nemișcați atunci? Este ca și cum cuvintele lui Dumnezeu ar purta o

sabie. Oare cuvintele Sale i-au străpuns? Oare cuvintele Sale i-au condamnat? Nu. Majoritatea acestor cuvinte sunt pentru hrănirea oamenilor și, după ce le aud, oamenii sunt capabili să se trezească, să găsească un mod de a trăi și să se reanime pentru a trăi având o asemănare umană. Așadar, de ce unii oameni reacționează anormal la auzul acestor cuvinte? Acesta este diavolul care își dezvăluie adevăratul comportament. Ei nu se simt dezgustați când vorbești despre teologie, erezii, falsități sau Cartea Apocalipsei. Chiar dacă vorbești despre a fi candid, a fi o persoană care caută să le facă pe plac altora sau dacă spui povești eroice, nu se simt dezgustați. Dar imediat ce aud că sunt citite cuvintele lui Dumnezeu, se simt dezgustați, se ridică și vor să plece. Dacă îi îndemni să asculte cum se cuvine, devin conflictuali și se uită la tine cu mânie. De ce asemenea oameni nu pot asimila cuvintele lui Dumnezeu? Nu pot sta nemișcați când aud cuvintele lui Dumnezeu – ce se întâmplă aici? Aceasta dovedește că spiritul lor lăuntric este anormal, este un spirit scârbit de adevăr și potrivnic față de Dumnezeu. De îndată ce aud cuvintele lui Dumnezeu, devin agitați în sinea lor, iar demonul din ei se agită, făcându-i incapabili să stea nemișcați. Aceasta este esența unui antihrist. Așadar, din exterior, antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu care nu sunt în acord cu noțiunile lor. Dar la ce se referă, de fapt, „nepotrivirea cu noțiunile lor”? Aceasta indică în mod clar că ei condamnă aceste cuvinte, nu le recunosc ca venind de la Dumnezeu și nu le recunosc ca fiind adevărul sau un mod de viață care îi mântuiește pe oameni. Nepotrivirea cu noțiunile lor este doar o scuză, un fenomen superficial. Ce înseamnă că nu sunt în acord cu noțiunile lor? Oare nimeni nu are nicio noțiune despre toate aceste cuvinte rostite de Dumnezeu? Poate toată lumea să le accepte drept cuvintele lui Dumnezeu, drept adevărul? Nu – fiecare persoană, într-o măsură mai mare sau mai mică, la un anumit nivel, are unele gânduri, noțiuni sau puncte de vedere care intră în conflict cu cuvintele lui Dumnezeu sau le contrazic. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor au o raționalitate normală, iar această raționalitate îi poate ajuta să depășească atitudinea care apare atunci când se confruntă cu acele cuvinte ale lui Dumnezeu care nu sunt în acord cu noțiunile lor. Raționalitatea lor le spune: „Chiar dacă nu sunt în acord cu noțiunile mele, acestea sunt totuși cuvintele lui Dumnezeu; chiar dacă nu sunt în acord cu noțiunile mele, sunt reticent să le ascult, simt că sunt incorecte și că intră în conflict cu gândurile mele, aceste cuvinte sunt totuși adevărul. Le voi accepta încet și, într-o zi, când voi recunoaște toate acestea, voi renunța la noțiunile mele.” Raționalitatea lor le spune să-și lase mai întâi deoparte noțiunile proprii; noțiunile lor nu sunt adevărul și nu pot înlocui cuvintele lui Dumnezeu. Raționalitatea lor le spune să accepte cuvintele lui Dumnezeu cu o atitudine de supunere și onestitate, în loc să li se împotrivească prin noțiunile și punctele de vedere proprii. Astfel, când aud cuvintele lui Dumnezeu, le pot accepta pe cele care sunt în acord cu noțiunile lor și se așază pentru a asculta în liniște. În cazul celor care nu sunt în acord cu noțiunile lor, ei caută de asemenea soluții, străduindu-se să-și lase deoparte noțiunile proprii și să devină compatibili cu Dumnezeu. Acesta este comportamentul normal al majorității oamenilor raționali. Însă „nepotrivirea

cu noțiunile lor”, menționată de antihriști, nu este ca la oamenii obișnuiți. În cazul antihriștilor, aceasta prezintă probleme grave; este ceva complet opus acțiunilor, cuvintelor, esenței și firii lui Dumnezeu, ceva care este o fire-esență satanică. În cazul lor, este o condamnare, blasfemie și batjocorire a cuvintelor lui Dumnezeu. Ei cred că acest limbaj uman comun și ușor de înțeles, rostit de Dumnezeu, nu este adevărul și nu poate obține efectul de a-i mântui pe oameni. Exact asta înțeleg antihriștii prin „nepotrivirea cu noțiunile lor”. Care este așadar esența ei? În realitate, este condamnarea, tăgăduirea și hulirea lui Dumnezeu.

Antihriștii cred că, atunci când Dumnezeu Se află în perspectiva umanității, o perspectivă terță, folosind tiparele, structura și formulările limbajului uman pentru a le vorbi oamenilor, aceste cuvinte nu sunt suficient de profunde, nu sunt calificate să fie definite drept cuvinte ale lui Dumnezeu, prin urmare ar prefera să moară decât să le accepte. Unii oameni spun: „Zici că nu acceptă, dar și ei mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, au uneori devoțiuni spirituale și, uneori, când au părtășie cu noi, chiar citează cuvintele lui Dumnezeu. Cum ai explica asta?” Este o chestiune diferită; aceasta este doar suprafața, dar, în esență, antihriștii definesc cuvintele lui Dumnezeu în felul următor: „Cuvintele rostite de fiul omului întrupat nu echivalează cu adevărul, cu atât mai puțin cu vorbele lui dumnezeu, așa că nu am nevoie să le accept, să le mănânc, să le beau sau să mă supun lor.” Totuși, în ceea ce privește partea exprimată de trup în care Dumnezeu este întrupat din perspectiva Duhului, din perspectiva divinității – „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers” – aceasta este ceva ce antihriștii pot vedea, dar la care nu pot ajunge. Este o parte din cuvintele lui Dumnezeu de care sunt foarte pasionați. La ce se referă această pasiune? Se referă la faptul că antihriștii salivează la aceste cuvinte, gândindu-se: „Tocmai datorită acestei părți din cuvântările tale, tu, o persoană neînsemnată, neremarcabilă, cineva care nu este nimic în ochii noștri, ai devenit dumnezeu. Este atât de nedrept, nu există pic de dreptate!” Cu toate acestea, există un aspect pe care îl consideră „demn de sărbătorit”. Tocmai datorită exprimării acestei părți a cuvintelor lui Dumnezeu, sunt satisfăcute dorința și ambiția lor de a-L admira și venera pe Dumnezeul din Ceruri. Le deschide un nou orizont, iar ei spun: „Minunat, dumnezeu este într-adevăr dumnezeu! Acest dumnezeu este cel din al treilea cer, cel mai măreț dintre toți. Este într-adevăr demn să fie dumnezeu; nu este deloc simplu să rostești astfel de cuvinte. Nici măcar o singură propoziție nu poate fi înțeleasă de oameni, aceste cuvinte sunt prea profunde, chiar mai mult decât profețiile profeților!” De fiecare dată când citesc aceste cuvinte, inimile antihriștilor se umplu de invidie și gelozie, se umplu de admirație pentru Dumnezeul din Ceruri. De fiecare dată când citesc aceste cuvinte, simt că ei sunt aceia care Îl iubesc cel mai mult pe Dumnezeu; de fiecare dată când citesc aceste cuvinte, simt că sunt cei mai apropiați de Dumnezeu. Aceste cuvinte le satisfac curiozitatea față de Dumnezeu în cea mai mare măsură. Deși în această parte a discursului Său ei nu înțeleg deloc care sunt intențiile lui Dumnezeu, care este contextul fiecărei propoziții rostite de El, care este efectul final dorit sau

înțelesul exprimat printre rânduri, ei încă așteaptă cu mare nerăbdare această parte a cuvintelor Sale. De ce? Deoarece această parte este greu de înțeles, nu are simțul umanității văzut în Dumnezeul întrupat, nu este rostită din perspectiva umanității sau din cea a unei terțe părți. În această parte, ei văd măreția lui Dumnezeu, caracterul Său de nepătruns și, de asemenea, Îl percep ca pe ceva ce pot vedea, dar la care nu pot ajunge. Cu cât este mai mult așa, cu atât mai mult cred că Dumnezeul din Ceruri există și că Dumnezeul de pe pământ este prea neînsemnat, că este greu să creadă în El și că nu este demn să creadă în El. Nu este o exagerare să spunem că unii oameni au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu datorită acestei părți a cuvintelor Sale. Unii au venit la lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu special pentru aceste cuvinte, iar alții sunt aici așteptând pur și simplu împlinirea acestei părți a cuvintelor Sale. Mai mult, prin aceste cuvinte, unii au confirmat existența lui Dumnezeu din Ceruri și disprețuiesc astfel și mai mult smerenia și lipsa de însemnătate a lui Dumnezeu de pe pământ. Cu cât aceștia citesc mai mult această parte a cuvintelor Sale, cu atât mai mult simt că Dumnezeul de pe pământ, Dumnezeul întrupat, vorbește prea superficial. Ei spun: „Cuvintele tale sunt prea ușor de înțeles. De ce nu spui ceva ce nu putem înțelege? De ce nu vorbești despre unele taine? De ce nu vorbești limba celui de-al treilea cer? De ce nu vorbești în limba divină? Lasă-ne să ne lărgim orizonturile și să ne deschidem mintea. Dacă ai vorbi și ai acționa așa, n-ar fi mai mare credința noastră? N-am înceta să ne împotrivim față de tine? Dacă ai vorbi și ne-ai conduce în acel mod, n-ar fi statutul tău mai înalt? Cum am putea atunci să te disprețuim?” Nu este întrucâtva irezonabil? Este de-a dreptul irezonabil! Oare oamenii care nu ascultă de rațiune au umanitate normală, au gândirea umanității normale? (Nu.) Așadar, aceste tipuri de antihriști, acest grup de oameni care reacționează astfel la cuvintele lui Dumnezeu, au raționalitate normală? (Nu.) Uneori, când întâlnesc oameni discutând, mă alătur conversației lor. Dar, spre surprinderea Mea, ei discută despre subiecte atât de elevate, încât nu pot să intervin sau să Mă alătur conversației. Ei spun: „Este evident că nu ești făcut pentru asta. Nu poți să vorbești limba celui de-al treilea cer. Noi vorbim limba celui de-al treilea cer, pe care oamenii obișnuiți nu o pot înțelege. Și ce dacă ești dumnezeu? Tot nu poți înțelege, așa că nu suntem obligați să te lăsăm să te alături.” Spuneți-Mi, ce ar trebui să fac în astfel de situații? Oamenii ar trebui să învețe să fie raționali. Când îi văd vorbind o limbă atât de elevată precum limba celui de-al treilea Cer, iar Eu nu pot să ajung la acel nivel, ar trebui să plec pur și simplu, în loc să Mă fac de râs. Unii antihriști predică pe față aceste erezii, falsități și vorbe goale și nepractice, care provin în mod clar de la Satana, de la arhanghel. Cuvintele pe care le rostesc sună sofisticat și de nivel înalt, nu sunt la îndemâna celor mai mulți oameni normali. Ce înseamnă că nu sunt la îndemâna lor? Înseamnă că, de îndată ce le auzi, le recunoști drept cuvinte diavolești și că ar trebui să le respingi.

Care este esența faptului că antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu care nu sunt în acord cu noțiunile lor? Ați văzut-o clar? Ei nici măcar nu citesc cu adevărat aceste

cuvinte ale lui Dumnezeu. Inițial, din curiozitate, răsfoiesc superficial prin cuvintele Sale. După o privire rapidă, se gândesc: „Majoritatea acestor cuvinte nu merită citite, nu există nimic practic, valoros sau substanțial, nimic care să merite o cercetare aprofundată.” Citind, ei dau peste partea „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”. Ei simt că această parte are savoarea limbajului divin, este elevată și profundă, demnă de explorarea și cercetarea oamenilor – este pe gustul lor. Ce așteaptă cu nerăbdare acum? „Cine poate explica această parte? Care este mai exact intenția lui dumnezeu? Ce înseamnă fiecare pasaj din cuvintele lui dumnezeu și cum se va împlini?” Aceasta este ceea ce antihriștii vor cel mai mult să deslușească, dar ei înșiși nu pot înțelege. Credeți că ar trebui să li se spună? (Nu este nevoie.) De ce nu? Merită diavolii să audă cuvintele lui Dumnezeu? Merită să cunoască tainele lui Dumnezeu? (Nu.) Tainele lui Dumnezeu sunt dezvăluite celor care cred în El, Îl urmează și se supun Lui, fiind ascunse diavolilor și satanelor; aceștia nu sunt demni. Prin urmare, dacă într-o zi Dumnezeu decide să dezvăluie tainele și esența acestei părți a cuvintelor Sale, precum și rădăcinile și contextul acestor cuvinte, ele vor fi dezvăluite aleșilor lui Dumnezeu, îngăduindu-le să le cunoască, dar niciodată satanelor sau diavolilor. Dacă urmăriți adevărul și sunteți îndeajuns de norocoși să rămâneți până la sfârșit, veți avea ocazia să înțelegeți conținutul acestei părți a cuvintelor Sale. Există multe taine în cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, în lucrarea Sa. De exemplu, întruparea actuală a lui Dumnezeu; deși există – mai mult sau mai puțin și într-o măsură mai mare sau mai mică – unele profeții nu chiar evidente despre aceasta în Biblie și în previziunile anterioare, toate aceste profeții sunt destul de misterioase. Întruparea actuală a lui Dumnezeu, în întreaga omenire și de-a lungul întregului plan de gestionare de șase mii de ani, este cea mai mare taină și cel mai misterios lucru. Oamenii nu știu, îngerii nu știu, creațiile lui Dumnezeu nu știu; nici măcar Satana, cel mai capabil, nu știe despre acest lucru. De ce nu știe? Dacă Dumnezeu ar vrea să-i spună, n-ar fi extrem de ușor să știe? Deci, de ce nu știe? Un lucru este sigur: Dumnezeu nu vrea ca el să știe. Chiar dacă există multe semne, multe profeții și multe fapte care trimit spre acest eveniment, indicând și prevestind apariția lui, atât timp cât Dumnezeu nu dorește ca el să știe, Satana nu va ști niciodată. Acesta este un fapt. Dumnezeu îi va spune direct când va dori ca el să afle. Dacă Dumnezeu nu-i spune și nu vorbește despre asta, chiar dacă apar aceste fapte și lucruri profetice, Dumnezeu îl poate orbi, iar el nu va putea să afle. Oare Satana este foarte capabil? Privind lucrurile astfel, nu este. Când vine vorba de un fapt atât de semnificativ precum întruparea lui Dumnezeu, fie în lumea umană, lumea materială, fie în tărâmul spiritual, nu ar exista unele semne ale acestuia? Dacă toate aceste semne ar fi privite în ansamblu, ar fi ușor să vedem acest lucru pe care Dumnezeu a intenționat să-l înfăptuiască. Așadar, de ce nu știe Satana despre el? De ce, după atâția ani în care Dumnezeu a lucrat în națiunea marelui balaur roșu, nu înțelege importanța acestui fapt pe care l-a săvârșit Dumnezeu? Până când își dă seama, acest fapt a fost deja realizat, Satana nu poate interveni, iar rezultatele și roadele acestui fapt au fost deja stabilite. Oare atunci nu va fi puțin prea târziu pentru ca Satana

să descopere adevărul? Nu împlinește aceasta zicala „Satana va fi întotdeauna un vrăjmaș învins de mâinile lui Dumnezeu”? Exact așa este. Antihriștii cred în mod greșit că, atât timp cât cuvintele lui Dumnezeu nu sunt în acord cu noțiunile sau gusturile umane, le pot nega și atunci Dumnezeu încetează să mai fie Dumnezeu. Ei cred că întruparea lui Dumnezeu nu poate realiza nimic semnificativ și nici nu se poate înfăptui. Nu este aceasta o greșeală gravă? Au calculat greșit și au căzut în propria capcană. De ce au căzut în propria capcană? Modul în care vorbește și lucrează Dumnezeu pentru a-i mântui pe oameni este tocmai folosind aceste cuvinte discrete care nu sunt în acord cu noțiunile umane sau care nu par mărețe. Tocmai conținutul implicit al acestor cuvinte modeste este cel care include intențiile lui Dumnezeu, adevărul, calea și viața. Aceste cuvinte sunt suficiente pentru a mântui această omenire coruptă și pentru a îndeplini planul de gestionare al lui Dumnezeu. Totodată, cei care condamnă aceste cuvinte obișnuite vor fi eliminați, condamnați și, în cele din urmă, pedepsiți. Ei cred în mod greșit: „Nu voi accepta aceste cuvinte ale tale, nu le prețuiesc! Cuvintele tale nu sunt în acord cu noțiunile mele, nu se aliniază la noțiunile, punctele de vedere sau modul meu de gândire, prin urmare le pot respinge, pot să mă împotrivesc lor și să le condamn, iar tu nu vei realiza atunci nimic!” Se înșală. Neacceptând aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, antihriștii cad în propria capcană; Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca ei să le accepte și de ce anume? Pentru că ei sunt ai Satanei și ai diavolilor. Dumnezeu nu a plănuit niciodată să-i mântuiască sau să-i schimbe; aceasta este realitatea. Așadar, care este realitatea supremă? Antihriștii, prin refuzul, condamnarea și respingerea cuvintelor lui Dumnezeu, sunt condamnați, disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Ce ar trebui să înțelegeți din asta? Nepotrivirea cuvintelor lui Dumnezeu cu noțiunile și închipuirile umane nu constituie un motiv să nu le accepți. Faptul că acestea au părți care nu sunt în acord cu noțiunile tale nu înseamnă că ele nu sunt adevărul, nefiind un motiv să le tăgăduiești. Dimpotrivă, cu cât este mai mare nepotrivirea dintre cuvintele lui Dumnezeu și noțiunile tale, cu atât mai mult ar trebui să-ți lași deoparte noțiunile pentru a căuta adevărul. Cu cât cuvintele lui Dumnezeu sunt în dezacord cu noțiunile tale, cu atât mai mult reprezintă ceea ce nu ai, ceea ce îți lipsește, ceea ce trebuie să completezi și, în special, ceea ce trebuie să cauți să schimbi și să pătrunzi. Asta ar trebui să înțelegeți.

Antihriștii se consideră grandioși, măreți și nobili. Dacă citesc cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să aleagă cuvântările divine, cuvintele rostite de Dumnezeu din al treilea Cer, sau citesc câteva cuvinte profunde ale lui Dumnezeu, care sunt greu de înțeles și de perceput pe deplin de către oamenii de rând, obișnuiți. Ceea ce își doresc ei din cuvintele lui Dumnezeu nu este adevărul sau o cale de practicare, ci să-și satisfacă ambițiile și dorințele, curiozitatea și gândurile goale. Așadar, dacă vezi că unii oameni din jurul tău ignoră părțile mai comune și mai ușor de înțeles ale cuvintelor lui Dumnezeu, cuvintele Sale rostite din perspectiva umanității, sau că nici măcar nu le cântă atunci când sunt puse pe muzică și, în schimb, preferă să le privească, să le asculte sau să le citească într-un mod selectiv, astfel de oameni au o problemă. Unii ar putea întreba: „Ce fel de

problemă? Este o problemă cu gândirea lor sau o problemă psihologică?” Nici una, nici alta; astfel de oameni au o problemă cu firea lor. Ați observat că unii oameni, când cântă imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu, nu le cântă pe cele legate de adevăruri despre viața de zi cu zi, nu sunt dispuși să cânte imnuri despre cunoașterea de sine, cele care expun firile corupte, noțiunile religioase și opiniile eronate ale oamenilor despre credința în Dumnezeu, precum și cele în care Dumnezeu le cere oamenilor să fie onești? În special în ceea ce privește cuvintele și conținutul legate de întruparea lui Dumnezeu, imnurile care dau mărturie despre smerenia și ascunderea lui Dumnezeu, care Îl laudă și aduc mărturie despre Dumnezeu întrupat, nu vor cânta nici măcar un cuvânt din acestea și se simt dezgustați de îndată ce altcineva începe să le cânte. Dar când cântă despre mărturia și slăvirea lui Dumnezeu din Ceruri, Duhul lui Dumnezeu, despre mărturia pentru firea Lui dreaptă, despre transcendență, fapte, decrete administrative și mânie, o fac cu mare entuziasm și chiar dezvăluie o exprimare de nedescris. Când cântă astfel de imnuri, devin bizari; trăsăturile lor faciale se contorsionează, iar comportamentul lor rău iese la iveală. Când cântă despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ei lovesc în masă și bat din picioare, ajungând în pragul furiei; când este vorba despre dezlănțuirea mâniei lui Dumnezeu, aducând mari dezastre asupra întregii omeniri, cântă cu dinții încleștați, cu fețele roșii și umflate. Nu este o problemă cu spiritul unor asemenea oameni? De pildă, Dumnezeu spune: „Când voi dezlănțui o mare mânie, fiecare țară va fi zguduită”; după ce această afirmație este pusă pe muzică, ea se schimbă de la persoana întâi la persoana a treia, devenind: „Când Dumnezeu va dezlănțui o mare mânie, fiecare țară va fi zguduită.” Mentalitatea normală este că acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu, aceasta este înțelegerea firii lui Dumnezeu prin cântarea cuvintelor Sale, precum și înțelegerea firii lui Dumnezeu, a mentalității și contextului spuselor lui Dumnezeu dintr-o perspectivă umană, la persoana a treia. Aceasta este rațiunea și reacția umanității normale. Dar cum cântă antihriștii? Ei nu schimbă persoana a treia, însă mentalitatea lor este diferită de cea a oamenilor normali. Când cântă „Dumnezeu”, oamenii normali gândesc: „Acestea sunt faptele și cuvintele lui Dumnezeu; este ceea ce spune Dumnezeu.” Dar când cântă antihriștii? Mentalitatea lor este: „Aceasta este ceea ce am făcut eu, ce am spus eu, mânia pe care o voi dezlănțui, firea pe care o voi dezvălui.” Nu este diferit? Deși nu îndrăznesc să cânte fățiș, în fața tuturor: „Când voi dezlănțui o mare mânie, fiecare țară va fi zguduită”, așa cântă ei în inimile lor. Cred că ei sunt cei care dezlănțuie mânia și determină zguduirea fiecărei țări, prin urmare cântă aceste cuvinte cu o emoție reală. Nu indică acest lucru o problemă în sinea lor? De la început și până la sfârșit, motivul pentru care antihriștii nu-L recunosc pe Dumnezeu este că vor să fie Dumnezeu. Vor să se impună în timp ce-L tăgăduiesc pe Dumnezeu, făcându-i pe oameni să creadă că ei sunt Dumnezeu și să-i recunoască drept Dumnezeul omenirii. Exact despre asta e vorba. Prin urmare, când citesc un pasaj în care Dumnezeu vorbește în divinitatea Sa, oamenii cu rațiunea umanității normale îl înțeleg și îl citesc prin rugăciune din perspectiva persoanei a treia, cugetând la intențiile lui Dumnezeu. Antihriștii sunt însă

diferiți. În timp ce cântă sau citesc aceste cuvinte, ei experimentează nevoia de a exprima o asemenea fire, de a trăi ei înșiși într-o astfel de fire și esență. Ei urmăresc să-L înlocuiască pe Dumnezeu, încercând să imite tonul vorbirii, maniera, exprimarea și firea lui Dumnezeu din vorbirea Sa, tonul vorbirii Sale, toate expresiile Sale și firile pe care Le dezvăluie. Sunt întru totul antihriști. Deoarece nu pot vorbi ca Dumnezeu, nu pot exprima firea lui Dumnezeu și dau greș în imitarea lor, atunci când Dumnezeu vorbește în divinitatea Sa, antihriștii își văd în sfârșit ocazia de a-L imita și încearcă să fie Dumnezeu. Cuvântările lui Dumnezeu din perspectiva divinității Sale le oferă antihriștilor indicii și îndrumări, permițându-le să afle cum vorbește El, tonul pe care Îl folosește pentru a se adresa omului și maniera, perspectiva și intonația pe care Le folosește pentru a se adresa omului. Acesta este unul dintre scopurile lor atunci când prețuiesc și venerează cuvintele lui Dumnezeu rostite în divinitatea Sa. Prin urmare, în viața de zi cu zi, este deseori posibil să vezi unii oameni imitând tonul lui Dumnezeu pentru a le face morală altora, sub pretextul că sunt responsabili pentru lucrarea casei lui Dumnezeu sau pentru viața fraților și surorilor. Chiar citează exact cuvintele lui Dumnezeu pentru a le face morală oamenilor, a-i condamna, emonda și expune. Scopul din spatele acțiunilor lor, atunci când sunt examinate de la rădăcina și din contextul multor fapte, nu este în mod sincer din loialitate, simțul dreptății sau responsabilitate – în schimb, ei încearcă să facă lucrarea lui Dumnezeu din poziția și din perspectiva Lui și urmăresc să-L înlocuiască pe Dumnezeu. Unii oameni spun: „N-au zis niciodată că vor să-L înlocuiască pe Dumnezeu.” Nu este nevoie să o spună; îți poți da seama doar observând esența, rădăcina și motivația acțiunilor lor; se poate determina că acestea sunt tulburarea și metodele unui antihrist. Indiferent de manifestare, faptul că-și doresc să fie Dumnezeu, că au această intenție în orice fel – asta ar trebui să facă o persoană cu rațiunea umanității normale? (Nu.) Poate o asemenea persoană să fie caracterizată drept antihrist doar pe această bază? (Da.) Acest aspect este în sine suficient. Indiferent cât de mare este statura ta, dacă vrei mereu să fii Dumnezeu și Îl imiți cu nechibzuință, cerându-le altora să te considere și să te trateze ca pe Dumnezeu, astfel de acțiuni, comportamente și firi constituie esența unui antihrist. Acest aspect este în sine suficient pentru a caracteriza pe cineva drept antihrist. Nu este firea unui antihrist sau o urmă din comportamentul unui antihrist, ci o manifestare a esenței unui antihrist.

Spuneți-Mi, natura cărui lucru este mai gravă: să vrei să fii Dumnezeu sau să ai ambiții și dorințe de a căuta mereu statutul? (Să vrei să fii Dumnezeu.) Oamenii au ambiții, firi arogante și le place să-și afirme statutul, bucurându-se uneori de beneficiile pe care le aduce acest statut și prețuindu-l – aceasta este o fire coruptă și se poate schimba. Totuși, să dorești să fii Dumnezeu, să imiți tonul vorbirii lui Dumnezeu, să imiți felul Lui de a vorbi și chiar să citezi în întregime cuvintele Sale, să le reciți cuvânt cu cuvânt pentru a-i face pe alții să creadă în mod greșit că poți vorbi și acționa la fel ca Dumnezeu, având tonul și maniera de a vorbi atât de asemănătoare cu cele ale lui Dumnezeu, determinându-i în cele din urmă pe alții să creadă în mod eronat că ești

Dumnezeu sau aproape la fel ca Dumnezeu, iar unii chiar să te trateze ca pe Dumnezeu – acest lucru este problematic; este o problemă incurabilă, o boală iremediabilă. Dorința de a fi Dumnezeu este oare o chestiune trivială? Identitatea lui Dumnezeu este determinată de esența Lui. Esența și firea trupului în care este întrupat Dumnezeu nu sunt obținute prin eforturile Sale personale și nu sunt cultivate de societate, națiuni, omenire sau de vreun individ, nefiind cultivate nici de Dumnezeu Însuși. În schimb, Dumnezeu are în mod inerent esența lui Dumnezeu. El nu are nevoie de ajutorul sau de asistența oamenilor, nici de schimbări ale mediului sau timpului. Dumnezeu are identitatea Lui ca Dumnezeu, așadar esența Lui a fost predeterminată cu mult timp în urmă; este ceva înnăscut. Capacitatea Sa de a exprima adevărul nu este ceva ce a învățat de la oameni, nici nu este ceva cultivat de ei. Antihriștii nu reușesc să perceapă pe deplin această problemă. Ei cred prostește că, dacă pot imita tonul și modul Său de exprimare atât de bine încât oamenii să-i considere mai asemănători cu Dumnezeu, atunci se califică pentru a fi Dumnezeu. Mai mult, rostind niște așa-zise „cuvinte ale lui Dumnezeu" deșarte, nepractice și de neînțeles, care îi lasă pe oameni dezorientați și pierduți, ei cred că oamenii i-ar putea considera Dumnezeu și ar putea avea șansa de a deveni Dumnezeu. Nu este aceasta o chestiune periculoasă?

Dorința și ambiția de a deveni Dumnezeu se aprind mereu în inima antihriștilor. În timp ce refuză și condamnă cuvintele lui Dumnezeu, ei Îi și imită tonul vorbirii. Ce faptă detestabilă, ticăloasă, nerușinată și abjectă! Sunt obsedați și înnebuniți de dorința de a fi Dumnezeu. Nu este dezgustător? (Ba da.) Are vreunul dintre voi dorința de a fi Dumnezeu? Cine vrea să fie Dumnezeu va fi condamnat! Cine vrea să fie Dumnezeu va pieri! Aceasta este realitatea, nu o exagerare sau o încercare de a te speria. Nu crezi? Încearcă. Gândește în acel sens, apoi acționează în consecință și vezi dacă poți suporta în sufletul tău, vezi cum te simți în sinea ta. Dacă te simți mulțumit, mândru și satisfăcut în sinea ta de asemenea acțiuni, atunci nu ești bun de nimic și ești în pericol. Dar dacă acele acțiuni te fac să simți auto-reproș, să ai mustrări de conștiință, să fii prea rușinat să dai ochii cu alți oameni sau cu Dumnezeu, atunci ai o oarecare conștiință, o oarecare raționalitate a umanității normale. Mulți oameni aspiră să fie Dumnezeu. Fără să înțeleagă ce este întruparea lui Dumnezeu, fără să cunoască tonul și felul Lui de a vorbi, fără să priceapă aceste informații, ar putea fi interesați de această idee și ar putea avea ambiții și planuri, dar neștiind cum să procedeze, nu îndrăznesc să acționeze în mod nechibzuit. Cel mult, ei pretind că sunt spirituali, că sunt mântuiți, sfinți sau eligibili pentru mântuire. Cu toate acestea, după ce dobândesc unele informații despre Dumnezeu, ambițiile lor încep să încolțească, iar ei încep să acționeze. Ce fac? O manifestare clară este că citesc mai mult din cuvintele profunde și de nepătruns rostite de Dumnezeu. În cadrul acestor cuvinte, ei se familiarizează cu atitudinea, maniera, tonul și exprimarea discursului lui Dumnezeu și apoi încearcă să le imite, studiindu-le profund. Cu cât se familiarizează mai mult, cu atât mai bine, până în punctul în care pot simți tonul și maniera lui Dumnezeu de a vorbi chiar și cu ochii închiși. Ei le memorează cu stăruință,

le exersează și le repetă în același timp printre oameni, imitând acest stil, această manieră, acest ton și această exprimare în vorbirea lor, apoi experimentând profund dacă a acționa și a vorbi în acest mod le dă senzația că sunt Dumnezeu. Pe măsură ce devin mai familiarizați și mai pricepuți în această practică, ei se plasează, fără să-și dea seama, în poziția lui Dumnezeu. Deodată, într-o zi, cineva spune: „Senzația și tonul vorbirii lor par apropiate de cele ale lui Dumnezeu. Când vorbești cu ei, te simți ca și cum ai fi cu Dumnezeu; cuvintele lor au aroma discursului lui Dumnezeu.” După ce aud neintenționat asemenea remarci, inima li se umple de satisfacție nemărginită, simțind că și-au împlinit în sfârșit dorința, că au devenit în sfârșit Dumnezeu. Nu s-a terminat acum pentru ei? De ce să alegi calea distrugerii când există și alte căi pe care să mergi? Nu este aceasta o căutare a morții? Chiar și să ai astfel de gânduri este periculos – transformarea acestor gânduri în acțiuni este și mai periculoasă. Dacă acțiunile tale scapă de sub control și urmezi această direcție până la capăt, fiind hotărât să ai succes și să o transformi în realitate, atunci devii ținta unei distrugeri complete. Unii antihriști chiar lucrează și se străduiesc în această direcție. Ați văzut sau ați intrat în contact cu astfel de oameni? (Când mă aflam în China continentală, am cunoscut o persoană care imita tonul vorbirii lui Dumnezeu și avea deseori gândul de a fi Dumnezeu. Pe atunci, doi sau trei oameni o considerau Dumnezeu și cineva chiar a îngenuncheat și s-a prosternat în fața ei când a văzut-o.) Indiferent în ce măsură încearcă o persoană să fie Dumnezeu, este un drum fără ieșire. V-ați dat seama de aceasta? Exprimările și prevederile tuturor cuvintelor lui Dumnezeu pentru oameni sunt menite să-i ajute să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și, astfel, să obțină mântuirea. Dacă oamenii cred în mod eronat că, întrucât Dumnezeu a exprimat aceste mesaje, ar trebui să culeagă din ele detaliile pentru a deveni Dumnezeu și, astfel, să urmărească să fie Dumnezeu, să-L imite și să devină Dumnezeu, atunci s-a terminat pentru ei. Aceasta este calea spre distrugere; nu trebuie să imiți vreodată acest lucru. Unii spun: „Este puțin dificil să nu-l imit pe dumnezeu. De fiecare dată când îl aud vorbind, mă gândesc cât de demn și de impunător sună să vorbești din identitatea lui dumnezeu. De ce sună atât de plăcut și de captivant? De ce cred că trebuie să te simți atât de bine să fii dumnezeu când vorbește el? Sună atât de diferit când vorbește persoana cu identitatea lui dumnezeu.” Astfel, fără să-și dea seama, încep să imite o parte din tonul și exprimarea lui Dumnezeu. Deși s-ar putea, în dorințele lor subiective, să nu-și dorească să fie sau să devină Dumnezeu în mod atât de explicit, pe ce se bazează imitația lor? Pe faptul că prețuiesc adevărul și cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci pe ce? (Provine din dorința de a fi Dumnezeu.) Dacă nu aș avea această identitate sau statut și aș spune aceste cuvinte, M-ar imita cineva? Nimeni nu și-ar bate capul cu Mine, nimeni nu M-ar admira; nu așa stau lucrurile? Când nu aveam această identitate și acest statut, tot vorbeam și aveam părtășie cu oamenii. Cine Mă lua în serios atunci? Imediat ce au văzut că sunt tânăr, lipsit de educație sau calificări avansate și fără vreun statut social, nimeni din propria Mea biserică sau din oricare altă biserică și nici dintre oamenii care își îndeplineau îndatoririle și interacționau

cu Mine, nu M-a luat cu adevărat în serios. Chiar dacă vorbeam corect sau sincer, nimeni nu era atent. De ce? Fără identitate sau statut, nu ai prestanță; nimic din ce spui nu contează, chiar dacă este corect sau este adevărul. Se poate întâmpla chiar ca oamenii să nege tot ce spui, susținând că totul este greșit. Te-ar imita atunci cineva? O persoană foarte simplă și obișnuită, fără identitate sau statut – cine s-ar deranja să te imite? În ochii oamenilor, o astfel de persoană nu are prestanță și nu merită admirată; ești norocos dacă nu te agresează. La ce bun să te imite? Te-ar imita doar ca alții să-i poată privi cu dispreț, să-i agreseze și să-i discrimineze? Pe cine imită oamenii? Îi imită pe cei care, în ochii lor, au prestanță și grandoare, pe cei cu statut și identitate. Oamenii îi imită pe acești indivizi. De ce aceeași persoană, odată ce dobândește o oarecare identitate și statut, pare diferită în ochii celorlalți când spune aceleași lucruri? Cum pare deodată să aibă prestanță și să merite să fie imitată? Ce imită, cu adevărat, oamenii? Ceea ce acceptă, imită și adoră nu sunt adevărul sau lucrurile pozitive, ci, mai degrabă, grandoarea exterioară, statutul superficial. Nu este așa? Dacă n-aș avea identitate sau statut, indiferent cât de mult aș vorbi în conformitate cu adevărul sau câte cuvinte spirituale aș rosti, ar putea acele cuvinte să fie răspândite în rândul vostru? Nu; nimeni nu și-ar bate capul. Dar odată ce am identitatea și statutul Meu, unele dintre cuvintele pe care le spun frecvent, expresiile Mele colocviale, exprimarea Mea, maniera și stilul Meu de a vorbi – mulți oameni încep să le imite. Mă dezgustă să aud asta. Cât de mult Mă dezgustă? Îmi vine să vomit când aud acest lucru. Sunt dezgustat de oricine Mă imită, sunt scârbit de oricine Mă imită, chiar până într-acolo încât să-l condamn! Care sunt intenția și scopul din spatele faptului că oamenii imită aceste lucruri? Să imite tonul vorbirii lui Dumnezeu, să guste cum este să fii Dumnezeu; nu-i așa? Are legătură cu dorința de statut, dorința de a vorbi dintr-o poziție de statut, de a vorbi și a acționa cu tonul și maniera cuiva care are identitate și statut, de a părea că și ei au statut, identitate și valoare – nu este vorba doar despre asta? Dacă imiți o persoană obișnuită, nu este o problemă prea mare; este cel mult doar o fire arogantă. Dar dacă imiți tonul și maniera lui Dumnezeu de a vorbi, atunci încep necazurile. Dă-Mi voie să-ți spun, vei călca pe o mină.

În cuvintele lui Dumnezeu, există o frază: „Dumnezeu este un Dumnezeu care detestă răul.” La ce se referă „detestarea răului”? Identitatea și statutul lui Dumnezeu sunt unice. Sfințenia, dreptatea, autoritatea și dragostea lui Dumnezeu nu sunt deținute de nicio ființă creată sau necreată; a încerca să le imiți este o blasfemie. Întrucât nu deții aceste atribute, de ce ai încerca să le imiți? Întrucât nu le deții, de ce ai încerca să fii Dumnezeu? Imitând, oare nu ai intenția de a fi Dumnezeu, de a deveni Dumnezeu? Sau Îl imiți pentru că Îl adori pe Dumnezeu, pentru că-l invidiezi frumusețea și esența? Categoric nu; îți lipsesc caracterul și statura pentru asta. Vrei doar să-ți satisfaci dorința de a fi Dumnezeu, de a câștiga admirația și respectul oamenilor și de a fi tratat ca Dumnezeu printre oameni. Nu este aceasta o faptă rușinoasă? Este de-a dreptul scandalos! Imitația în sine este respingătoare, iar aspirația de a fi Dumnezeu nu este doar dezgustătoare; este condamnabilă. Prin urmare, astăzi vă zic solemn că, indiferent ce am spus, indiferent

ce am făcut, indiferent ce spuse sau fapte ale Mele dau naștere la venerație, invidie sau gelozie în inimile voastre, există un lucru pe care trebuie să vi-l amintiți: nu Mă imitați niciodată! Trebuie să renunțați la intenția de a imita, trebuie să vă răzvrătiți împotriva mentalității de a imita și să evitați să ofensați firea lui Dumnezeu. Aceasta este o chestiune gravă! Un om corupt, care tratează tonul vorbirii, felul de a vorbi și firea lui Dumnezeu ca pe o chestiune neînsemnată pe care să o aprobe numai cu vorba, pe care să o manipuleze și cu care să se joace în mod arbitrar, este detestabil pentru Dumnezeu. Dacă procedezi așa, atunci ofensezi firea lui Dumnezeu – să nu faci niciodată asta! Chiar dacă nu te aud imitând maniera și tonul vorbirii lui Dumnezeu întrupat, Mă dezgustă total doar să știu că ai o asemenea fire și astfel de gânduri. Dacă imiți tonul Duhului lui Dumnezeu, intenționând să te adresezi întregii omeniri sau publicului, nu cauți moartea? Este ceva la care toată lumea ar trebui să fie vigilentă; să nu faci niciodată asta! Unii oameni obișnuiau să întrebe: „Ce înseamnă să ofensezi firea lui Dumnezeu?” Astăzi, îți spun un lucru: imitarea tonului și manierei lui Dumnezeu de a vorbi, precum și a unei serii de lucruri legate de identitatea și statutul lui Dumnezeu, fie că sunt externe sau interne, toate acestea constituie o ofensă împotriva firii lui Dumnezeu. Trebuie neapărat să vă amintiți acest lucru și să nu comiteți niciodată această ofensă! În cazul în care comiți această ofensă și te poți corecta, te poți răzvrăti împotriva ta și te poți transforma cu promptitudine, atunci mai există speranță. Dacă insiști însă să continui pe această cale, vei fi caracterizat drept antihrist și dă-Mi voie să-ți spun adevărul: în ochii lui Dumnezeu, nu va mai fi atunci cale de întoarcere – vei fi complet terminat. Nu uita: „Dumnezeu este un Dumnezeu care detestă răul.” Categoric trebuie să tratezi cu grijă fiecare aspect legat de identitatea și esența lui Dumnezeu și să-l iei în serios. Dacă maniera și tonul lui Dumnezeu de a vorbi sunt exprimate din gura unui om corupt, este o imensă necinstire și blasfemie la adresa lui Dumnezeu, ceva ce Dumnezeu nu poate în niciun caz să tolereze. Oamenii nu trebuie să comită absolut niciodată această ofensă. Înțelegi? În cazul în care comiți această ofensă, vei muri! Dacă nu Mă asculți și nu Mă crezi, încearcă, iar când vei atrage cu adevărat un dezastru asupra ta, nu da vina pe Mine că nu ți-am spus.

15 august 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șasea)

III. Disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu

Astăzi, continuăm să avem părtășie despre cel de-al zecelea punct al diverselor manifestări ale antihriștilor: „Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu”, axându-ne pe a treia parte, faptul că ei disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. La ultima adunare, am avut părtășie despre două aspecte ale acestei părți. Care erau acestea două? (Primul era că antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu. Celălalt era că antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu atunci când acestea nu sunt în acord cu noțiunile lor.) Ambele aspecte au legătură cu faptul că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Faptul că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu este evident în multe feluri; este conectat cu esența lor, cu atitudinea lor față de Dumnezeu și cu modul în care tratează toate aspectele care au legătură cu Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu cuprind o gamă largă de conținuturi, astfel încât faptul că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu nu este o simplă atitudine pe care o au față de cuvintele Sale. Motivele pentru care ei disprețuiesc cuvintele Sale sunt multilaterale, nu singulare. La ultima adunare, am avut părtășie despre două manifestări specifice ale modului în care antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Astăzi, vom avea părtășie despre o altă manifestare.

C. Antihriștii cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu

Antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu – au ei credință adevărată în ceea ce spune Dumnezeu, în tot conținutul rostit de către Dumnezeu? (Nu.) Există dovezi reale în acest sens. Ei nu cred cu adevărat, deci care este atitudinea lor față de măsura în care toate cuvintele rostite de Dumnezeu corespund realității sau dacă acestea se pot adeveri sau dacă sunt reale? Cred ei cu adevărat sau se îndoiesc și observă ezitant în inimile lor? Ei se îndoiesc ferm și observă cu ezitare în inimile lor. Astăzi, vom avea părtășie despre această manifestare a antihriștilor: ei cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu. Ce înseamnă „a cerceta indiscret”? De ce folosim sintagma „a cerceta indiscret”? (Dumnezeule, a cerceta indiscret înseamnă a observa în secret, a trage cu ochiul.) Practic, această explicație este corectă. Toată lumea înțelege acum semnificația sintagmei „a cerceta indiscret”; înseamnă a privi și a observa cu ezitare, în secret, a privi pe ascuns, fără a fi detectat de alții, a acționa din umbră, fără a ieși la iveală sau a-i lăsa pe alții să vadă; este o manevră meschină. În mod clar, persoana care efectuează această manevră nu o face în mod public, ci în secret. Așadar, din aceste manifestări și explicații, ce fel de comportament este atunci când antihriștii

cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu? (Disprețuirea adevărului.) Ce face să fie evident faptul că este vorba despre disprețuirea adevărului? De ce nu pot antihriștii să citească pur și simplu cuvintele lui Dumnezeu în mod sincer, justificat și public? Din ce motiv cercetează indiscret? Este cercetarea indiscretă un tip de acțiune? Din explicația acestui lucru, este clar că cercetarea indiscretă nu este ceva făcut în mod deschis; nu este ceva ce poate fi discernut pe baza aparențelor, expresiilor sau acțiunilor exterioare. În schimb, toate aceste gânduri sunt ascunse, păstrate în inimă, imperceptibile pentru ceilalți și este greu să discerni ce gândesc ei din expresiile și acțiunile lor – acest lucru se numește cercetare indiscretă. Aceasta este o atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu care nu poate apărea deschis în public; este în mod clar una incorectă. Este o atitudine de a trata cuvintele lui Dumnezeu din perspectiva unei terțe părți, dintr-un punct de vedere ostil, dintr-un punct de vedere al observării ezitante, al scrutării, al îndoielii și al împotrivirii. Pornind de la aceste comportamente, se poate spune că faptul că antihriștii cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu este o manifestare de natură gravă a disprețului față de cuvintele lui Dumnezeu? (Da.) Faptul că antihriștii cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu reflectă firea lor și adevărata lor atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu, dezvăluită în inimile, gândurile și opiniile lor secrete.

Care dintre cuvintele lui Dumnezeu sunt cercetate indiscret de antihriști? În opinia lor, care dintre cuvintele lui Dumnezeu merită să fie scrutate și analizate în profunzime, în secret? Cu alte cuvinte, care sunt conținuturile specifice rostite de Dumnezeu de care antihriștii sunt interesați în mod deosebit, totodată îndoindu-se de ele și observându-le, deseori, cu ezitare în inimile lor? Despre care dintre cuvintele lui Dumnezeu cred antihriștii că merită ca ei să consume timp și energie pentru a le cerceta indiscret în inimile lor? (Unele dintre profețiile, tainele și cuvintele lui Dumnezeu care au legătură cu perspectivele, destinul și destinația oamenilor.) Profeții, destinații și taine – acestea sunt lucruri care îi preocupă pe majoritatea oamenilor și, cu atât mai mult, lucruri de care antihriștii nu se pot desprinde niciodată în adâncul inimii lor. Mai exact, care dintre cuvintele lui Dumnezeu îi preocupă relativ pe antihriști și pe care dintre acestea le cercetează deseori indiscret în inimile lor? Din moment ce implică dacă aceste cuvinte se vor adeveri, dacă se vor realiza, dacă vor vedea împlinirea lor concretă ca fapte, ceea ce îi preocupă pe antihriști sunt, cu siguranță, promisiunile făcute de Dumnezeu omenirii, nu-i așa? (Așa e.) De asemenea, cuvintele legate de Dumnezeu care blestemă și pedepsește oamenii, care-i pedepsește pe oamenii răi, pe toți cei care se împotrivesc cuvintelor Sale. Iar apoi, sunt profețiile catastrofelor – nu este și acesta un domeniu care-i preocupă pe antihriști? (Ba da.) Ce altceva? (Cuvintele despre momentul în care Dumnezeu va părăsi pământul.) Când va părăsi Dumnezeu pământul, când va fi slăvit, când va fi îndeplinită lucrarea Sa măreață, când va sfârși Dumnezeu această omenire, nu-i așa? (Așa e.) Câte puncte sunt în total? (Patru.) Primul este reprezentat de cuvintele lui Dumnezeu despre promisiunile și binecuvântările Lui pentru om. Al doilea se referă

la cuvintele lui Dumnezeu de blestem și pedeapsă pentru om. Al treilea este reprezentat de cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele. Al patrulea îl reprezintă cuvintele lui Dumnezeu despre momentul în care El va părăsi pământul și măreața Sa lucrare va fi îndeplinită. Și există un alt punct, cel mai important, o categorie de cuvinte ale lui Dumnezeu pe care antihriștii sunt deosebit de dornici să le cerceteze indiscret, și anume cuvintele lui Dumnezeu despre firea Sa, identitatea Sa și esența Sa. De ce să-l adăugăm pe acesta din urmă? Antihriștii nu cred că se vor adeveri cuvintele lui Dumnezeu; deseori, ei cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu, așadar, ce anume le stârnește în principal îndoielile, determinându-i să cerceteze indiscret cuvintele lui Dumnezeu? Principala lor neîncredere este în Dumnezeu. În esență, antihriștii sunt neîncrezători, sunt diavoli; ei se îndoiesc de existența lui Dumnezeu, nu cred că există un Dumnezeu în această lume, nu cred în existența lui Dumnezeu și nici în tot ceea ce face El. Prin urmare, ei se îndoiesc complet de firea, identitatea și esența lui Dumnezeu. Ce vor face ei, având în vedere îndoiala lor? Dacă se pot îndoi de identitatea și esența lui Dumnezeu, atunci, când vine vorba de cuvinte care implică firea, identitatea și esența lui Dumnezeu, le vor citi, pur și simplu, fără să le perceapă sau să reacționeze? Pot ei să creadă și să accepte ferm aceste cuvinte? (Nu.) De exemplu, dacă cineva suspectează mereu că a fost adoptat, poate să creadă că părinții săi îi sunt părinți biologici? Poate să creadă că iubirea părinților săi, protecția lor și toate sacrificiile făcute pentru perspectivele sale sunt autentice? (Nu.) Oare nu va face unele lucruri în secret atunci când se îndoiește și nu crede în toate acestea? De exemplu, uneori ar putea trage cu urechea la conversațiile părinților săi pentru a vedea dacă aceștia discută despre originea sa. De asemenea, va fi de obicei foarte atent și își va interoga constant părinții cu privire la locul în care s-a născut, cine l-a adus pe lume și cât de mult a cântărit la naștere – va întreba mereu despre aceste lucruri. Dacă părinții săi îl lovesc sau îl disciplinează, suspiciunile sale nu vor face decât să se adâncească. Indiferent ce fac părinții săi, el va ține mereu garda sus și se va îndoi. Oricât de bine l-ar trata părinții săi, el nu poate renunța la circumspecția din inima sa. Așadar, nu cumva se întâmplă în secret toată această circumspecție, toate aceste activități, gânduri și atitudini lăuntrice? Odată ce se îndoiește că părinții săi sunt cei biologici, e sigur că va face unele lucruri pe ascuns. Prin urmare, de vreme ce esența antihriștilor este cea a neîncrezătorilor, cu siguranță nu cred în firea, identitatea și esența lui Dumnezeu, nu le recunosc sau nu le acceptă. Cu această atitudine de neîncredere, nerecunoaștere și neacceptare, cred ei cu adevărat în cuvintele referitoare la firea, identitatea și esența lui Dumnezeu și le acceptă în inimile lor? În niciun caz. Atât timp cât este vorba despre cuvinte referitoare la firea, identitatea și esența lui Dumnezeu, ei nutresc în inimile lor îndoieli, opoziție și observare ezitantă. Să nu intrăm deocamdată în detalii cu privire la acest aspect.

Cele cinci manifestări ale antihriștilor care cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu care tocmai au fost discutate sunt, în fond, destul de cuprinzătoare și reprezentative. Există un conținut și un punct central specific al cuvintelor lui Dumnezeu pe care antihriștii le

cercetează indiscret. Cât despre numeroasele cuvinte care au legătură cu intrarea în viață, cuvinte prin care Dumnezeu îi mângâie pe oameni, explică unele taine sau demască firea coruptă a oamenilor și așa mai departe, le pasă antihriștilor de acestea? (Nu.) Pentru ei, aceste cuvinte sunt nesemnificative. De ce? Pentru că antihriștii nu iubesc adevărul, nu cred despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul și nu intenționează să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu sau mântuirea din partea Sa. Ei nu au astfel de planuri, prin urmare, consideră cuvintele legate de schimbările firii umane și de intrarea în viață ca neimportante, ca nefiind demne de citit, de gândit sau de luat în serios. Nu au niciun interes pentru aceste cuvinte. Se gândesc: „Ce legătură au aceste cuvinte cu perspectivele și destinul nostru? Ce legătură au ele cu destinația noastră? Aceste cuvinte sunt despre chestiuni banale, care nu merită citite sau ascultate. Dacă cineva este cu adevărat supărat, fără nicio altă soluție disponibilă, ar putea să citească doar temporar acele cuvinte, pentru a umple golul din inimă sau pentru a depăși unele obstacole deosebit de complicate și a rezolva unele dificultăți greu de rezolvat – asta e tot. Să spunem că acele cuvinte pot să schimbe firea cuiva, cum ar putea fi atât de simplu?” În mod fundamental, ei nu au nicio intenție de a-și schimba firea, niciun plan de a accepta cuvintele lui Dumnezeu ca fiind viața, calea sau adevărul. Ceea ce vor ei sunt perspectivele și destinația lor, precum și puterea. Prin urmare, nu iau în serios astfel de cuvinte și nici nu le pun la inimă. Din perspectiva antihriștilor, implicația este că aceste cuvinte pur și simplu nu merită scrutarea lor și cu atât mai puțin merită timpul lor pentru a analiza și a investiga dacă ele sunt adevărul sau dacă pot schimba oamenii. Pentru antihriști, orice cuvinte legate de destinul și destinația lor, de propria lor identitate, statut, toate interesele lor personale și așa mai departe sunt semnificative, au cea mai mare importanță. Unii oameni spun: „De vreme ce antihriștii privesc aceste părți ale cuvintelor lui Dumnezeu ca fiind atât de importante și le dau o asemenea atenție, cum se poate spune că ei cercetează indiscret cuvintele Sale? Nu este aceasta o acuzație un pic greșită? Nu este un pic exagerat și nepotrivit?” (Nu. Antihriștii nu cred că se vor adeveri și se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu, că Dumnezeu crede ceea ce spune și că ceea ce spune se va face. Ei nu citesc cuvintele lui Dumnezeu cu o mentalitate de credință și confirmare, ci observă dacă într-adevăr cuvintele Sale se pot adeveri.) Așa stau lucrurile? (Da.) Antihriștii prețuiesc aceste cuvinte, fiindcă acestea le pot satisface dorințele. Mai mult, dacă aceste cuvinte sunt îndeplinite, le-ar satisface ambițiile. Dacă înhață aceste cuvinte și se agață de ele, atunci, odată ce aceste cuvinte se vor adeveri, vor fi pariat pe ceea ce trebuie, iar a-L urma pe Dumnezeu va fi fost mișcarea corectă pentru ei. Cu toate acestea, faptul că prețuiesc aceste cuvinte nu înseamnă că le pot accepta ca fiind adevărul din adâncul lor, ca venind de la Dumnezeu și nici nu se poate spune că acceptă, în inimile lor, aceste cuvinte ca fiind ale lui Dumnezeu. Dimpotrivă, deși prețuiesc aceste cuvinte, în inimile lor nutresc îndoieli cu privire la ele și doar observă cu ezitare. De asemenea, se poate spune că aceste cuvinte pot deveni dovezi și mijloace pentru a-L renega pe Dumnezeu și a renega această etapă a lucrării Sale în

orice moment, în orice clipă și în orice loc. Ei observă constant și intens pentru a vedea dacă aceste cuvinte sunt realizate și împlinite în timpul fiecărei etape a lucrării lui Dumnezeu și în fiecare perioadă în care Dumnezeu îi conduce pe oameni prin ele. În mod clar, antihriștii se concentrează mereu să vadă dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu. În această perioadă, atitudinea lor de ostilitate față de Dumnezeu, de împotrivire față de El și de scrutare și analiză a lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. Sunt ostili față de Dumnezeu și Îl scrutează, cercetând mereu indiscret, în inimile lor, fiecare acțiune și cuvânt al lui Dumnezeu; în același timp, încearcă și să-L condamne pe Dumnezeu și lucrarea Sa. Nu este aceasta o manifestare constantă a antihriștilor care se împotrivesc lui Dumnezeu? (Ba da.) Există vreun indiciu de acceptare a cuvintelor lui Dumnezeu în aceste manifestări ale antihriștilor? Vreun indiciu de supunere? Vreun pic de tratare a lui Dumnezeu ca pe Dumnezeu? (Nu.) În continuare, vom avea părtășie despre aceste puncte, unul câte unul.

1. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare față de om

Primul punct se referă la faptul că antihriștii cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare. De când Și-a început lucrarea și a vorbit, Dumnezeu a spus omenirii, aleșilor Săi și celor care-I ascultă cuvintele, multe despre binecuvântările și harul pe care-l va oferi El oamenilor, ce binecuvântări le promite oamenilor și așa mai departe. În diferite perioade, ocazii sau contexte, Dumnezeu le vorbește celor care-L urmează despre binecuvântări și promisiuni, informându-i că, dacă dobândesc anumite lucruri, Dumnezeu îi va binecuvânta în moduri distinctive, iar ei vor primi anumite binecuvântări și promisiuni și așa mai departe. Indiferent de perioada în care Dumnezeu a rostit aceste cuvinte sau de persoana căreia Dumnezeu i-a făcut astfel de promisiuni, aceste cuvinte au fost rostite în anumite contexte și într-un anumit mediu. Mai mult, promisiunile și binecuvântările pe care Dumnezeu le oferă oamenilor sunt legate de manifestările lor pozitive, cum ar fi urmărirea adevărului, schimbările firii și supunerea adevărată față de Dumnezeu. În mod implicit, promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu pentru oameni sunt condiționate. Oamenii nu au ultimul cuvânt de spus cu privire la aceste condiții, nici nu sunt determinate în funcție de noțiunile și închipuirile umane; mai degrabă, ele sunt determinate în funcție de standardele și cerințele lui Dumnezeu, care implică anumite principii și reguli. În ceea ce privește modul în care cuvintele lui Dumnezeu devin realitate, sunt realizate și sunt împlinite în cazul diferiților oameni, acest lucru nu este făcut la întâmplare de Dumnezeu – dimpotrivă, există o bază pentru acest lucru. Aceeași faptă făcută de oameni diferiți poate duce la tratamente diferite din partea lui Dumnezeu. De exemplu, ar putea exista doi oameni care conduc fiecare câte o biserică; unul primește în mod frecvent luminare și iluminare și îndură deseori disciplinarea, ceea ce duce la o creștere rapidă în statură. În schimb, celălalt ar putea să fie relativ amorțit și să răspundă încet, ducând la un progres mai lent.

Dintr-o perspectivă umană, acești doi oameni care îndeplinesc aceeași lucrare și au comportamente similare ar trebui să primească aceleași binecuvântări și același tratament din partea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în ceea ce privește intrarea în viață pe care o experimentează și o dobândesc în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au și în viețile lor sau harul exterior pe care îl primesc, vor exista diferențe clare. Desigur că aceste „diferențe clare” nu sunt inevitabile. Așadar, cum alocă Dumnezeu aceste așa-zise binecuvântări și tratamente diferite sau luminarea, iluminarea și alte beneficii pe care oamenii le obțin de la Dumnezeu? Dumnezeu are moduri diferite de a trata oameni diferiți. Unii oameni sunt leneși, vanitoși, competitivi și invidioși și, deși la suprafață sunt dispuși să se sacrifice și să îndure unele greutăți, pur și simplu nu pot să accepte sau să practice adevărul. Pe de altă parte, unii oameni sunt sârguincioși; chiar dacă au aceleași firi corupte, sunt relativ onești și umili. Pot să accepte adevărul și să fie emondați. Ei acceptă și înțeleg cu sârguință tot ceea ce spune Dumnezeu și fiecare mediu pe care Dumnezeu îl pregătește pentru ei, tratându-l totodată cu seriozitate. Prin urmare, la suprafață, doi oameni ar putea face aceeași lucrare și volumul de lucru ar putea fi similar, dar Dumnezeu le va acorda binecuvântări, luminări și iluminări diferite, bazate pe firile lor diferite și pe lucrurile diferite urmărite de ei. La suprafață, persoana care primește luminare și iluminare ar putea suferi mai mult și ar putea îndura deseori disciplinarea, dar câștigul său este, de asemenea, mai mare. În schimb, persoana amorțită și nătângă se confruntă cu mult mai puțină disciplină, suferă mult mai puțin și, prin urmare, creșterea sa în viață este mai lentă și câștigă mai puțin. În esență, care persoană primește cu adevărat binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu? (Cea care suferă mai mult și este deseori disciplinată.) Poate părea că persoana care primește promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu este disciplinată, se confruntă frecvent cu eșecuri, dezvăluie corupție și este dată în vileag, dar primește deseori luminarea și iluminarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, persoana care nu este disciplinată trăiește o viață confortabilă, veselă și liberă. Când e leneșă, nu se confruntă cu disciplinarea; când e invidioasă, nu se confruntă cu disciplinarea; când e iresponsabilă în lucrarea sa, nu se confruntă cu disciplinarea – aceasta chiar se complace în beneficiile statutului și trăiește destul de mulțumită. Pe cine preferă oamenii care au înțelegere spirituală, care înțeleg lucrurile într-o manieră pură și care iubesc lucrurile pozitive? O preferă pe acea persoană care suportă să fie disciplinată, se confruntă deseori cu eșecuri și poate primi luminare și iluminare; ei consideră că o astfel de persoană este cu adevărat binecuvântată de Dumnezeu. Cei care urmăresc adevărul doresc să fie astfel de persoane. Sunt dispuși să trăiască în mod constant înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă acest lucru înseamnă să fie deseori disciplinați și certați de El. Ei cred că acest lucru reprezintă cu adevărat binecuvântarea și promisiunea lui Dumnezeu. Faptul că au aceste experiențe și câștiguri confirmă existența binecuvântărilor și promisiunilor rostite de Dumnezeu. Dar cum văd antihriștii acest lucru? Antihriștii nu evaluează promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu pe baza cantității de adevăr pe care o înțelege o persoană, a cantității de

adevăr pe care a dobândit-o sau a numărului de câștiguri pozitive pe care le-a primit. În schimb, ei evaluează cât de mult s-a câștigat din perspectiva beneficiilor trupești și a intereselor materiale. Pe care persoană credeți că o invidiază antihriștii? (Pe cea care nu îndură disciplinare.) Antihriștii o invidiază pe acea persoană care este lenește și neloială, care nu se confruntă cu disciplinarea și se bucură de beneficiile statutului. Faptul că antihriștii invidiază astfel de indivizi dovedește că există o problemă cu felul în care privesc lucrurile; acest lucru este determinat de natura-esență pe care o au.

Cum cercetează indiscret antihriștii dacă promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu pentru oameni se adeveresc? Când cuvintele lui Dumnezeu declară pe cine binecuvântează El, cine primește promisiunile Sale și cine poate primi promisiuni de la Dumnezeu, cum observă antihriștii acest lucru? Ei spun: „Oamenii care plătesc un preț pentru dumnezeu primesc luminare și iluminare, au parte de disciplinarea și îndrumarea lui dumnezeu, iar acest lucru se consideră a primi binecuvântări? A fi disciplinat este binecuvântarea lui dumnezeu? Numai nesăbuiții ar crede asta! Nu este aceasta o pierdere? Nu înseamnă afectarea reputației cuiva? Iar asta se numește binecuvântarea lui dumnezeu? Acesta este modul în care se adeveresc și sunt realizate cuvintele lui dumnezeu? Dacă așa stau lucrurile, atunci eu nu vreau să fiu o astfel de persoană, nu vreau să urmăresc suferința și plătirea unui preț. Nu accept acest mod de a lucra al lui dumnezeu; ce fel de adevăr este acesta? Cum ar putea fi considerată asta mântuirea oamenilor?” În inimile lor apare împotrivirea; ei nu acceptă ca Dumnezeu să-i binecuvânteze și să-i conducă astfel pe oameni, nu acceptă ca Dumnezeu să le ofere viață oamenilor în acest fel și ca El să facă adevărul să lucreze în ei în acest mod. Desigur, ar putea exista în jurul antihriștilor și astfel de oameni care, de când cred în Dumnezeu, au avut afaceri înfloritoare, au câștigat mai mulți bani, și-au cumpărat mașini și case, iar viața lor materială s-a îmbunătățit, devenind bogați. Văzând acest lucru, antihriștii se gândesc: „După ce au crezut în dumnezeu, au primit binecuvântări și s-au bucurat de harul lui dumnezeu. Din aceste fapte, se pare că promisiunile și binecuvântările lui dumnezeu pentru om se realizează în cazul acestor oameni; cuvintele lui dumnezeu s-au adeverit. Se pare că, într-adevăr, cuvintele lui dumnezeu au autoritate; acceptarea acestei etape a lucrării lui dumnezeu este corectă și se pot primi mari binecuvântări, totul va decurge lin și se poate primi har de la dumnezeu.” După ce văd astfel de fapte, în inimile lor, antihriștii au temporar un pic de recunoaștere și credință în promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu. Desigur, această recunoaștere și credință ar trebui să fie însoțite de o notă între paranteze care să precizeze „sub rezerva unei verificări ulterioare”. În viața lor de zi cu zi, antihriștii observă și adună în permanență diverse dovezi pentru a verifica faptul că binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu se adeveresc și se realizează în cazul multor oameni. În timp ce observă, acești antihriști adună aceste dovezi, încercând să vadă ce oameni au primit binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu, ce au făcut acești oameni, atitudinea lor față de Dumnezeu, maniera în care Îl urmează pe Dumnezeu și punctele de vedere ale acestora. Desigur, în această perioadă de

observare continuă și strângere a dovezilor, antihriștii încearcă și să imite comportamentul, acțiunile și punctele de vedere ale celor care au primit binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu. Dacă ei înșiși primesc unele binecuvântări materiale, tratament și bucurie, ei admit în sinea lor: „Binecuvântările și promisiunile lui dumnezeu nu sunt cuvinte goale; acestea pot fi realizate. Se pare că acest dumnezeu chiar este dumnezeu și are într-adevăr unele capacități. El poate să le acorde oamenilor binecuvântări și promisiuni, să aducă unele beneficii și să le satisfacă unele dintre nevoile lor pentru anumite interese. Se pare că ar trebui să continui să cred și să-l urmez; nu trebuie să rămân în urmă sau să lenevesc.” De la început până la final, antihriștii observă cu ezitare. Însă își dă seama cineva când ei fac acest lucru? Oare observă cu ezitare în mod public, spunându-le tuturor: „Nu cred în aceste binecuvântări și promisiuni ale lui dumnezeu”? (Nu.) La suprafață, nu poți să-ți dai seama. Îi vezi în rândul celorlalți, lepădându-se de locurile lor de muncă, de căsniciile lor, familiile lor și așa mai departe, și îndeplinindu-și îndatoririle alături de toți ceilalți, trezindu-se devreme și culcându-se târziu, îndurând greutăți și plătind un preț. Nu rostesc cuvinte care provoacă tulburări sau cuvinte negative, nu exprimă judecăți, nu fac lucruri rele și nu provoacă tulburări. Totuși, mai există un lucru: oricât de ascuns ar acționa la exterior, punctele de vedere și gândurile lor lăuntrice le domină și le influențează comportamentul. În adâncul lor, observarea ezitantă și cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu nu pot fi ascunse de Dumnezeu. Prin urmare, ce aspecte ale antihriștilor pot fi ascunse de oameni, dar nu și de Dumnezeu? Oamenii văd doar comportamentul celorlalți, văd doar ceea ce dezvăluie ceilalți – Dumnezeu, pe de altă parte, nu se uită doar la aceste lucruri, ci, cel mai important, observă inimile oamenilor și gândurile lor cele mai lăuntrice. Comportamentele și dezvăluirile unei persoane sunt relativ superficiale, dar adâncurile inimii unei persoane sunt un tărâm imperceptibil, în care sunt ascunse gândurile sale mai profunde și multe elemente ale naturii sale. Atunci când antihriștii cercetează indiscret astfel de cuvinte ale lui Dumnezeu, precum promisiunile și binecuvântările Sale, în aparență, ei își pot dedica timpul și pot plăti un preț fizic, dar inimile lor nu-I sunt pe deplin devotate lui Dumnezeu. Care sunt manifestările concrete ale faptului că nu își dedică pe deplin inima lui Dumnezeu? Indiferent de ceea ce fac sau de datoria pe care o îndeplinesc, ei nu își investesc toată energia și nu o fac fără rezerve, ci urmăresc doar să se asigure că nu există greșeli aparente și că direcția de bază a întregului proces este corectă. De ce pot ei să facă acest lucru? În adâncul inimii lor, în profunzimea ființei lor, ei nutresc un gând: „Faptul că se adeveresc sau nu cuvintele lui dumnezeu determină dacă dumnezeu mă poate mântui și dacă el este într-adevăr dumnezeul meu. Dacă nu se răspunde la această întrebare, chiar și realitatea identității și esenței lui dumnezeu merită pusă sub semnul întrebării.” Cu astfel de gânduri în adâncul sufletului, mai pot ei să aibă o inimă sinceră față de Dumnezeu? Aceste gânduri adânc înrădăcinate în inimile lor îi împiedică, avertizându-i constant: nu-ți dărui inima sinceră lui dumnezeu, nu te strădui din răsputeri, fă lucrurile doar mecanic în tot ceea ce faci și nu fi nesăbuit; ascunde ceva de dumnezeu,

asigură-te că îți lași o portiță de scăpare și nu-ți încredința viața sau cele mai importante lucruri ale tale acestui dumnezeu încă necunoscut. Așa gândesc ei în inimile lor. Ați observat acest lucru? (Nu.) În timpul adunărilor și în interacțiunile cu alții, acești antihriști pot să fie blânzi în aparență, să aibă relații normale și chiar să aibă părtășie despre unele dintre propriile lor perspective, înțelegeri și experiențe și pot să prezinte comportamente și manifestări exterioare, superficiale, de bază, pe care ar trebui să le aibă un credincios; cu toate acestea, nu există nicio creștere sau îmbunătățire în frica lor de Dumnezeu sau în sinceritatea față de El. Indiferent de modul în care plătesc un preț acești oameni sau de câți ani își fac datoria în casa lui Dumnezeu, un lucru este sigur: viața lor nu crește – ei nu au viață. În ce domenii se manifestă această lipsă de viață? Atunci când se confruntă cu unele situații, nu caută deloc principii; ei sunt mulțumiți dacă lucrarea prezentă doar continuă, nu iau niciodată principiile rostite de Dumnezeu ca standard pentru felul lor de a practica, acceptând doar superficial supravegherea, verificarea și conducerea din partea altor oameni și neacceptând scrutarea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că, până când nu vor afirma în mod clar pentru cine se adeveresc realmente promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu, pentru ce grup de oameni se împlinesc acestea și până când nu vor confirma că ei înșiși pot primi cu adevărat de la Dumnezeu promisiunile și binecuvântările pe care El le oferă omului, principiile și metodele lor de a acționa, precum și atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu nu se vor schimba. Pe de o parte, își amintesc constant, în timp ce își ticluiesc în sinea lor disputa cu Dumnezeu. Care este miezul acestei dispute cu Dumnezeu? Ei cred următoarele: „Promisiunile și binecuvântările tale nu s-au realizat. Nu le-am văzut împlinindu-se și nu pot să văd cum lucrezi tu, astfel încât nu pot să confirm identitatea ta. Dacă nu pot să-ți confirm identitatea, atunci cum pot să privesc aceste cuvinte ale tale drept adevărul, drept cuvintele lui dumnezeu?” Nu dispută ei la nivel intern această chestiune cu Dumnezeu? Ei spun: „Dacă binecuvântările pe care promiți să le acorzi oamenilor și toate conținuturile diverse ale promisiunilor pe care le faci oamenilor nu pot fi verificate de mine, atunci credința mea în tine nu poate fi sută la sută. Întotdeauna vor exista unele falsificări în ea, iar eu nu pot crede cu desăvârșire.” Aceasta este atitudinea antihriștilor. Este înfricoșătoare o astfel de atitudine? (Da.) Acest tip de atitudine este oarecum similară prin natură cu zicala non-credincioșilor: „Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.” Ei spun: „Tu ești dumnezeu, ar trebui să ai puterea de a-ți îndeplini promisiunile și binecuvântările. Dacă ceea ce spui nu poate fi realizat, iar oamenii care cred în tine nu se pot bucura de mari binecuvântări, nu se pot bucura de slavă, bogăție și onoare, nu se pot bucura de har și nu pot fi adăpostiți de tine, atunci de ce ar trebui ei să te urmeze?” În ochii antihriștilor și în gândurile și perspectivele lor, trebuie să existe unele beneficii în a-L urma pe Dumnezeu; ei nu se vor deranja să facă vreo mișcare fără beneficii. Dacă nu există faimă, câștig sau statut de care să se bucure, dacă niciuna dintre lucrările sau îndatoririle pe care le îndeplinesc nu le aduc admirația celorlalți, atunci nu are niciun sens să creadă în Dumnezeu și să-și facă îndatoririle. Primele

beneficii pe care trebuie să le obțină sunt promisiunile și binecuvântările rostite în cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, trebuie să se bucure de faimă, câștig și statut în cadrul bisericii. Antihriștii consideră că, atunci când un om crede în Dumnezeu, el trebuie să fie superior celorlalți, trebuie să fie admirat, trebuie să fie special – credincioșii în Dumnezeu trebuie să se bucure măcar de aceste lucruri. În caz contrar, există îndoieli cu privire la faptul că acest Dumnezeu în care cred ei este adevăratul Dumnezeu. Nu este logica antihriștilor aceea că ei iau drept adevăr cuvintele: „Cei care cred în dumnezeu trebuie să se bucure de binecuvântările și harul lui dumnezeu”? Încercați să analizați aceste cuvinte: sunt ele adevărul? (Nu sunt.) Acum este clar că aceste cuvinte nu sunt adevărul, sunt false, sunt logica Satanei și nu au nicio legătură cu adevărul. A spus Dumnezeu vreodată: „Dacă oamenii cred în Mine, ei vor fi cu siguranță binecuvântați și nu vor îndura niciodată greutăți”? Care rând din cuvintele lui Dumnezeu vorbește despre acest lucru? Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de cuvinte sau nu a făcut acest lucru. Când vine vorba de binecuvântări și greutăți, există un adevăr de căutat. Care este zicala înțeleaptă la care ar trebui să adere oamenii? Iov a spus: „Să primim binele din mâna lui Dumnezeu și să nu primim și necazul?” (Iov 2:10). Sunt aceste cuvinte adevărul? Acestea sunt cuvintele unui om; ele nu pot fi ridicate la rang de adevăr, deși se conformează într-un fel adevărului. În ce fel se conformează adevărului? Fie că oamenii sunt binecuvântați sau îndură necazuri, totul este în mâinile lui Dumnezeu, totul se află sub suveranitatea Sa. Acesta este adevărul. Cred antihriștii acest lucru? Nu, ei nu cred. Nu recunosc acest lucru. De ce nu cred sau nu recunosc acest lucru? (Credința lor în Dumnezeu este pentru a fi binecuvântați – ei vor doar să fie binecuvântați.) (Întrucât sunt prea egoiști și urmăresc doar interesele trupești.) În credința lor, antihriștii își doresc doar să fie binecuvântați și nu vor să îndure necazuri. Când văd pe cineva care este binecuvântat, care a avut beneficii, care a primit har și mai multe bucurii materiale, mari avantaje, ei cred că acest lucru este făcut de Dumnezeu; iar dacă ei nu primesc astfel de binecuvântări materiale, atunci aceasta nu este ceva ce a făcut Dumnezeu. Acest lucru implică: „Dacă tu chiar ești dumnezeu, atunci poți doar să-i binecuvântezi pe oameni; ar trebui să eviți necazurile oamenilor și să nu le permiți să se confrunte cu suferință. Numai atunci există o valoare și un sens pentru ca oamenii să creadă în tine. Dacă, după ce te urmează, oamenii sunt în continuare asaltați de necazuri, dacă suferă în continuare, atunci ce rost are să creadă în tine?” Ei nu admit faptul că toate lucrurile și întâmplările sunt în mâinile lui Dumnezeu, că El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Și de ce nu admit ei acest lucru? Întrucât antihriștii se tem să nu îndure necazuri. Vor să aibă doar beneficii, să profite, să se bucure de binecuvântări; nu doresc să accepte suveranitatea sau orchestrarea lui Dumnezeu, ci doar să obțină beneficii de la El. Acesta este punctul de vedere egoist și josnic al antihriștilor. Acest lucru reprezintă o serie de manifestări afișate de antihriști cu privire la astfel de cuvinte de la Dumnezeu, precum promisiunile și binecuvântările Sale. În general, aceste manifestări implică în primul rând perspectivele din spatele lucrurilor pe care le urmăresc antihriștii, precum și

opiniile, evaluările și înțelegerea acestui tip de lucru pe care Dumnezeu îl face pentru oameni. Deși la exterior este posibil ca ei să nu defăimeze sau să nu se opună în mod deschis cuvintelor lui Dumnezeu, în interior, abordarea lor față de aceste tipuri de cuvinte de la Dumnezeu și față de metoda prin care Dumnezeu face acest tip de lucru este una de defăimare, îndoială, condamnare și selectivitate. Atunci când cuvintele de promisiune și binecuvântare ale lui Dumnezeu se adeveresc în cazul unor oameni, ei laudă puterea lui Dumnezeu și Îi preamăresc numele și iubirea. Cu toate acestea, atunci când ceea ce face Dumnezeu nu se aliniază la noțiunile și închipuirile lor despre promisiuni și binecuvântări, antihriștii neagă imediat existența lui Dumnezeu în inimile lor, precum și corectitudinea a tot ceea ce face Dumnezeu și, cu atât mai mult, neagă suveranitatea lui Dumnezeu și faptul că El orchestrează și rânduiește soarta oamenilor. S-ar putea ca toate aceste manifestări ale antihriștilor să nu fie dezvăluite la exterior, iar ei s-ar putea să nu-și răspândească opiniile folosind un limbaj explicit, dar perspectiva prin care observă cu ezitare și cercetează indiscret aceste cuvinte de la Dumnezeu în inimile lor nu se schimbă. Indiferent de modul în care ceilalți au părtășie despre chestiuni referitoare la intrarea în viață sau la modul în care oamenii pot fi mântuiți, mentalitatea și atitudinea antihriștilor de a cerceta indiscret dacă astfel de cuvinte ale lui Dumnezeu, precum promisiunile și binecuvântările Sale, se vor adeveri și cum vor fi ele realizate, nu vor fi date la o parte. S-ar putea ca antihriștii să aplaude cu veselie și să se bucure, lăudând puterea lui Dumnezeu atunci când promisiunile și binecuvântările Lui se realizează. Însă atunci când promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu nu sunt realizate sau nu se adeveresc conform propriilor noțiuni, în inimile lor, repede Îl blestemă și Îl insultă pe Dumnezeu în secret, și Îi defăimează numele. Prin urmare, în viața de zi cu zi, chiar și atunci când totul este pașnic și fără probleme, stările unor oameni fluctuează teribil. Când sunt fericiți, pot fi în al nouălea cer, dar când sunt la pământ, se pot afunda într-o disperare infernală. Stările lor de spirit sunt capricioase și imprevizibile, lăsându-i pe ceilalți nedumeriți cu privire la ceea ce se întâmplă. Când sunt fericiți, ei spun: „Dumnezeu este cu adevărat dumnezeu. Dumnezeu este atât de măreț, autoritatea lui chiar există, dumnezeu îi iubește atât de mult pe oameni!” Însă atunci când sunt nefericiți, le este extrem de dificil chiar și să pronunțe cuvântul „dumnezeu”. Aceeași persoană care laudă cu voce tare numele lui Dumnezeu este și cea care Îl defăimează, Îl neagă, Îl hulește, Îl insultă și Îl blestemă pe Dumnezeu în inima ei. Ea se trezește devreme și se culcă târziu pentru a-și face îndatoririle, plătind un preț pe care majoritatea celorlalți nu îl pot plăti, dar este, de asemenea, cea care își descarcă frustrările prin îndatoririle sale, trădează interesele casei lui Dumnezeu, tulbură în mod deliberat lucrarea și își îndeplinește îndatoririle și lucrarea cu o neglijență intenționată. La exterior, este vorba despre aceeași persoană, dar judecând după comportamentele și firile sale, astfel de manifestări contrastante fac să pară că sunt implicate două persoane diferite. Acest lucru reprezintă o problemă. Din aceste manifestări ale antihriștilor, este evident că ei nu acceptă în mod fundamental cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul sau

cuvintele lui Dumnezeu. Mai mult, judecând după esența antihriștilor, ei nu vor privi niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și nici adevărurile-principii de susținut pe tot parcursul vieții lor. Acesta este primul punct cu privire la antihriștii care cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu – ei cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare. Pentru antihriști, promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu sunt inseparabil legate de tratamentul material, tratamentul spiritual, mediul de viață și alte asemenea lucruri de care se bucură în această viață, motiv pentru care acordă o atenție deosebită acestui aspect. Ei folosesc îndeplinirea cuvintelor de promisiune și binecuvântări ale lui Dumnezeu ca pe un standard pentru a măsura amploarea puterii lui Dumnezeu și autenticitatea identității Sale. Ei meditează și se gândesc la acest lucru în secret – acest lucru înseamnă a cerceta indiscret. Antihriștii nu arată niciun pic de interes pentru diversele adevăruri referitoare la intrarea în viață rostite de Dumnezeu. Cu toate acestea, de îndată ce sunt menționate cuvintele lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare, ochii lor se aprind de zgârcenie, iar dorința lor își face apariția. La suprafață, ei spun: „Ar trebui să ne consumăm necondiționat pentru dumnezeu, ar trebui să ne îndeplinim îndatoririle în conformitate cu cerințele sale”, dar la ce se concentrează, de fapt, ochii lor? Sunt fixați pe astfel de cuvinte precum promisiunile și binecuvântările lui Dumnezeu. Odată ce se agață de acestea, nu le mai dau drumul. Acesta este modul în care se comportă antihriștii față de cuvintele lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare pentru om.

2. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu de blestem și pedeapsă pentru om

Al doilea punct este că antihriștii cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu de blestem și pedeapsă pentru om. Antihriștii au aceeași perspectivă și poziție față de blestemele și pedeapsa menționată în cuvintele lui Dumnezeu cum au și față de primul punct. În ce fel cercetează indiscret aceste tipuri de cuvinte? Când văd ce fel de oameni sunt meniți să fie blestemați de cuvintele lui Dumnezeu și ce fel de oameni sunt meniți să fie pedepsiți, ce cuvinte a spus Dumnezeu pentru a blestema astfel de oameni, ce modalitate folosește pentru a-i pedepsi, precum și ce metodă și cuvinte folosește pentru a blestema un anumit tip de oameni, încep să observe în viața lor de zi cu zi, urmărind cum se împlinesc aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și dacă s-au realizat deja. De exemplu, un conducător de biserică delapidează fondurile casei lui Dumnezeu, îi chinuiește și îi suprimă în mod arbitrar pe frați și surori, acționează tiranic și nechibzuit în biserică, operează în mod neprincipial, nu caută intențiile lui Dumnezeu și nu cooperează armonios cu ceilalți. Cuvintele lui Dumnezeu afirmă că există blesteme și pedeapsă pentru acest tip de om. Un antihrist observă: „Dumnezeu nu iubește oamenii de acest fel, îi disprețuiește și îi respinge. Însă cum îl disprețuiește și îl respinge pe acest om? Acesta trăiește, zi de zi, destul de confortabil și îi asuprește pe frați și surori, fără să i se reproșeze acest lucru; frații și surorile trebuie să îndure, pur și simplu. Prin urmare, cum

se adeveresc aceste cuvinte ale lui dumnezeu? Nu văd cum s-ar putea adeveri; poate că doar se spune că dumnezeu îi blestemă pe oamenii de acest fel. Cuvintele lui dumnezeu ar trebui să aibă autoritate, iar după ce vorbește dumnezeu, inimile oamenilor ar trebui să fie stânjenite și pline de reproș. Am nevoie să observ și să văd dacă se simte neliniștit în inima sa, să am o discuție cu el și să ascult ce are de spus." Prin urmare, antihristul îl întreabă pe acel om: „Cum ai experimentat lucrurile în ultima vreme?" „Destul de bine. Dumnezeu ne conduce. Viața bisericească nu e rea, frații și surorile au intrat cu toții pe drumul cel bun, toți iubesc să citească din cuvintele lui dumnezeu, iar lucrarea de evanghelizare merge și ea destul de bine." „Atunci când lucrarea nu progresează lin, nu ești supărat? Nu devii negativ? Te disciplinează dumnezeu? Te simți plin de reproșuri înlăuntrul tău?" „Nu, de ce aș simți vreun reproș atunci când lucrarea este făcută atât de bine? Dimpotrivă, dumnezeu mă binecuvântează." Antihristul se gândește: „Dumnezeu nu a blestemat o astfel de persoană, deci cuvintele pe care dumnezeu le-a spus despre blestemarea oamenilor răi, blestemarea celor care se împotrivesc lui dumnezeu nu au fost înfăptuite! Acest conducător a comis acte atât de evidente de împotrivire față de dumnezeu și de perturbare a lucrării bisericii; blestemele lui dumnezeu ar fi trebuit să se abată asupra sa. Cum se face că nu s-a întâmplat acest lucru? Este greu de spus dacă blestemele lui Dumnezeu împotriva oamenilor pot fi înfăptuite sau nu, așa că voi continua să observ." Există un enunț în cuvintele lui Dumnezeu: „Împotrivirea duce la moarte!" În ochii antihristului, există numeroși oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu. De exemplu, atunci când intră pentru prima dată în contact cu această etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu au înțeles adevărul, unii oameni au rostit unele cuvinte hulitoare și defăimătoare împotriva lui Dumnezeu, respingând această etapă a lucrării Sale. Antihristul se gândește în sinea sa: „Sunt aceștia oameni care se împotrivesc lui dumnezeu? Dacă sunt, atunci, conform cuvintelor lui dumnezeu, împotrivirea duce la moarte. Însă, după atâția ani, se pare că niciunul dintre acești oameni nu a murit; cuvintele lui dumnezeu nu s-au adeverit! Chiar dacă nu mor, ar trebui măcar ca acești oameni să aibă brațe rupte sau picioare lipsă, sau să sufere unele nenorociri acasă, cum ar fi moartea unui membru al familiei, prăbușirea casei sau un accident de mașină. Niciuna dintre aceste nenorociri nu s-a întâmplat, deci cum se poate spune că împotrivirea duce la moarte? S-ar putea ca abilitatea noastră de a înțelege să fie slabă și să nu știm încă în ce fel se adeveresc sau se înfăptuiesc cuvintele lui dumnezeu. Oamenii nu știu dacă se vor adeveri sau nu cuvintele lui dumnezeu; este greu de spus." Prin intermediul acestor fapte observabile și al propriei analize mentale și din perspectiva sa „unică", antihristul observă dacă aceste cuvinte ale lui Dumnezeu se adeveresc sau nu și în ce fel se adeveresc. El pune mereu un mare semn de întrebare asupra acestei chestiuni; nu știe care este rezultatul final al acestei chestiuni, cum să explice aceste evenimente sau cum să perceapă aceste fenomene. Desigur, el se roagă deseori în legătură cu acest lucru: „O, dumnezeule, te rog, luminează-mă, permite-mi să înțeleg cum îi blestemi și îi pedepsești pe oameni și în ce fel se adeveresc cuvintele tale,

astfel încât să pot să am o inimă cu frică de tine, să mă tem de tine și să nu fac lucruri care să ți se împotrivească.” Este această rugăciune folositoare? Își va pleca Dumnezeu urechea? (Nu.) Dumnezeu nici măcar nu se deranjează cu acest lucru; privește aceste rugăciuni ca pe bâzâitul lipsit de sens al muștelor și insectelor. De ce nu Își pleacă Dumnezeu urechea la astfel de rugăciuni? Întrucât fiecare propoziție rostită de antihrist este plină de testare, provocare, defăimare și hulire. În cazul unei astfel de persoane, deși Dumnezeu nu a lovit-o sau nu a condamnat-o în mod deschis, tot ceea ce face, gândurile, perspectivele și poziția sa sunt condamnate în ochii lui Dumnezeu. Aceste manifestări ale antihristului sunt toate ascunse în inimă; el face aceste lucruri pe ascuns și le cercetează indiscret, în secret. Desigur, și Dumnezeu îl condamnă și îl blestemă în inima Lui.

În ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu de blesteme și pedeapsă pentru om, antihriștii nu le cred sau nu le înțeleg; deseori, ei scrutează și analizează: „Mai exact, în ce fel se adeveresc aceste cuvinte? Oare chiar se pot adeveri? Pentru cine se vor adeveri? Cei care sunt blestemați și pedepsiți de dumnezeu primesc într-adevăr blesteme și pedeapsă? Acest lucru poate să fie vizibil pentru om? Nu ar trebui ca dumnezeu să facă totul vizibil pentru ochiul omului?” Ei meditează constant la aceste chestiuni în inimile lor, tratându-le ca pe probleme semnificative și importante din viața lor de zi cu zi. Ori de câte ori au timpul necesar sau ocazia, se gândesc la ele. Atât timp cât mediul este propice și astfel de evenimente au loc, sau atâta vreme cât sunt implicate astfel de subiecte, poziția și punctul lor de vedere sunt clar dezvăluite. Ei scrutează și defăimează aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, încercând să le înțeleagă dintr-o perspectivă umană și într-o manieră omenească, testând totodată dacă aceste cuvinte pot fi înfăptuite, dacă s-au adeverit în viața de zi cu zi și dacă au avut efecte practice. De ce fac ei acest lucru? De ce pot să chibzuiască și să se gândească neobosit la aceste lucruri în inimile lor? Fiindcă în inimile antihriștilor, indiferent câte adevăruri exprimă Dumnezeu, acestea nu sunt suficiente pentru a dovedi identitatea sau esența lui Dumnezeu. Singurul lucru care poate dovedi identitatea și esența lui Dumnezeu este dacă se adeveresc și sunt înfăptuite cuvintele Sale. Altfel spus, dacă cuvintele lui Dumnezeu se adeveresc și sunt înfăptuite este singurul lor criteriu pentru a testa identitatea și esența lui Dumnezeu. În mod similar, dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu de blesteme și pedeapsă pentru om a devenit, de asemenea, criteriul lor pentru a testa identitatea și esența lui Dumnezeu. Acesta este cel mai important gând și punct de vedere al antihriștilor în evaluarea lui Dumnezeu. Folosind perspective și metode umane de înțelegere și bazându-se pe intelectul uman, antihriștii testează și evaluează cuvintele lui Dumnezeu de blesteme și pedeapsă pentru oameni. Atunci când, indiferent de situație, nu pot vedea faptele și nu pot vedea spectacolul pe care doresc să îl vadă, ei neagă în mod repetat identitatea și esența lui Dumnezeu în inimile lor. Cu cât văd mai puțin, cu atât mai mult își intensifică negarea lui Dumnezeu și se îndoiesc dacă ceea ce au investit și au sacrificat a meritat efortul. Cu toate acestea, atunci când antihriștii văd unii oameni răi

din casa lui Dumnezeu, care Îl defăimează pe Dumnezeu sau tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu, sau pe cei care Îl hulesc pe Dumnezeu și I se împotrivesc, primind diferite grade de pedeapsă sau blesteme, și văd ce se întâmplă cu acești oameni, ei Îl privesc pe Dumnezeu cu admirație, simțind brusc: „Dumnezeu este într-adevăr formidabil. Orice spune el se îndeplinește. Acea persoană era bine înainte și a murit subit, întrucât chiar ieri l-a insultat pe dumnezeu! O altă persoană, care era puternică precum un taur, s-a îmbolnăvit brusc, deoarece a provocat pierderi semnificative lucrării casei lui dumnezeu și nici măcar nu a recunoscut acest lucru, primind blestemele lui dumnezeu. Altă persoană, din cauza comiterii unor delicte și a unor fapte rele în biserică, a avut parte de nenorociri în familie și, de atunci, nu a mai existat pace în casa ei. Altcineva, care vorbea mereu în mod hulitor despre dumnezeu, a înnebunit acum și pretinde că este dumnezeu. Aceasta este posedare de către demoni; dumnezeu l-a predat pe acel om Satanei, plasându-l într-un lăcaș al demonilor necurați. A-l face să îndure posedarea de către duhurile rele nu este ceva ce pot înfăptui oamenii; numai dumnezeu are autoritatea de a face acest lucru. Dumnezeu domnește suveran peste toate – el l-a predat pe acel om duhurilor rele, iar acestea l-au posedat, făcându-l să-și piardă mințile și simțul rușinii, făcându-l să alerge gol pe străzi. Priviți ce s-a întâmplat cu acești oameni, pedepsele și blestemele pe care le-au suferit; ce au făcut cu toții?” După ce fac rezumatul, inimile antihriștilor tresar: „Acești oameni îi includ pe cei care îl insultă în mod deschis pe dumnezeu, pe cei care îl hulesc și îl judecă în mod deschis pe dumnezeu și pe cei care au provocat în mod intenționat tulburări și perturbări în casa lui dumnezeu. Se pare că nimic bun nu iese din a merge împotriva lui dumnezeu! Dumnezeu este într-adevăr formidabil! Dacă jignești alți oameni, ei nu-ți pot face prea multe, dar dacă îl jignești pe dumnezeu e grav. Trebuie să fii responsabil pentru comportamentul tău; costul este prea mare! În cel mai puțin grav caz, ai putea înnebuni, iar dumnezeu te va da pe mâna demonilor necurați, ceea ce înseamnă cu siguranță că vei merge în iad; în cel mai rău caz, dumnezeu îți va anula existența trupească în această viață, distrugându-te, iar în lumea care va veni – este de la sine înțeles – nu vei avea nicio destinație, nu vei putea intra în Împărăție și nu vei primi binecuvântări. Judecând după diferitele moduri în care s-au împotrivit ei lui dumnezeu, trebuie să fiu mai atent și să stabilesc câteva principii pentru mine. În primul rând, nu trebuie să-l insult pe dumnezeu în mod deschis; dacă sunt nevoit, se impune să o fac în tăcere, în inima mea. În al doilea rând, chiar dacă am dorința și ambiția de a fi dumnezeu, nu pot să dezvălui acest lucru sau să-i las pe alții să afle. În al treilea rând, trebuie să-mi țin în frâu comportamentul și mișcările, să nu fac nimic care să provoace perturbări. Ar fi groaznic dacă aș provoca pierderi lucrării casei lui dumnezeu și l-aș înfuria! Într-un caz mai puțin grav, mi-aș putea pierde viața; într-un caz mai grav, aș fi blestemat și aș cădea în Adânc, iar acesta ar fi sfârșitul meu.” Atunci când văd că se întâmplă aceste lucruri, antihriștii simt că s-au adeverit cuvintele lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este atât de măreț și formidabil. Măreția și puterea lui Dumnezeu devin realitate și sunt recunoscute de ei prin aceste evenimente. Nu sunt

toate acestea procesele de gândire din inimile antihriștilor, precum și principiile de acționare pe care le-au sintetizat după ce au văzut aceste lucruri, activități ale lumilor din lăuntrul lor? Tot ceea ce fac ei în inimile lor față de Dumnezeu este ceea ce e cunoscut sub numele de cercetare indiscretă.

Antihriștii nu spun în mod deschis: „Dumnezeu nu îi blestemă pe oameni, cuvintele sale nu s-au adeverit” și nici: „Dumnezeu l-a pedepsit pe cutare, dumnezeu l-a blestemat pe cutare. Cuvintele lui dumnezeu s-au adeverit, dumnezeu este într-adevăr măreț.” În schimb, ei uneltesc, plănuiesc și contemplă aceste chestiuni în adâncul inimii lor. Care este scopul lor în a contempla? Se gândesc ce să facă în cazul în care cuvintele lui Dumnezeu se adeveresc și ce să facă în cazul în care ele nu se adeveresc sau nu sunt înfăptuite. Scopul cercetării lor indiscrete nu este de a înțelege acțiunile lui Dumnezeu, nici de a-l înțelege firea și, cu atât mai puțin, de a dobândi adevărul și de a fi ființe create care corespund standardului – mai degrabă, este de a gestiona toate aceste chestiuni, de a confrunta blestemele și pedeapsa lui Dumnezeu, folosind metode și strategii omenești. Asta uneltesc antihriștii în inimile lor. Poate această serie de gânduri față de cuvintele lui Dumnezeu să dovedească faptul că ei sunt ostili față de Dumnezeu? Poate dovedi că L-au defăimat și L-au hulit în mod constant pe Dumnezeu? (Da.) Absolut! Asta este ceea ce fac antihriștii. Dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu, ei au pregătite contramăsuri; în cazul în care cuvintele Lui nu se adeveresc, ei au contramăsuri și pentru asta – contramăsurile lor se schimbă în funcție de faptul că se adeveresc sau nu cuvintele lui Dumnezeu. Dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii se poartă cum se cuvine, implicându-se cu precauție în sarcinile din casa lui Dumnezeu, fără să iasă în evidență sau să fie insolenți, rămânând atenți să nu facă nimic greșit. Dacă nu se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu, ei vor acționa superficial în mod flagrant. În orice caz, indiferent dacă se adeveresc sau nu cuvintele lui Dumnezeu în ochii lor, inimile lor nu-L vor considera niciodată cu adevărat pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeu, inimile lor nu vor putea fi niciodată pe deplin dăruite lui Dumnezeu. Îndatoririle și acțiunile lor nu sunt îndeplinite din suflet, ci sunt făcute folosind uneltiri, vicleșuguri și prefăcătorii, cu înșelăciune, ascunzișuri și sub acoperire. Lucrurile pe care le gândesc, le chibzuiesc și de care se îndoiesc în adâncul inimii lor nu sunt niciodată împărtășite în mod deschis altora sau lui Dumnezeu. În schimb, ei își consideră cu încăpățânare propriile gânduri și idei ca fiind adevărul, ca fiind direcția și scopul corect și bun de atins și de practicat. În ochii antihriștilor, este foarte important dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu de blesteme și pedeapsă pentru om, deoarece acest lucru determină modul în care aceștia acționează și se comportă în viața de zi cu zi, felul în care tratează lucrarea și felul în care îi tratează pe frați și surori; de asemenea, acest lucru determină ce comportamente dezvăluie, precum și ce acțiuni și manifestări au. Atunci când cuvintele lui Dumnezeu se adeveresc, antihriștii se poartă în mod corespunzător și candid, limitându-și activitățile, încercând să nu facă nimic care să provoace tulburări sau perturbări și încercând să nu spună cuvinte care să perturbe sau să tulbure, care să-I defăimeze cuvintele sau

lucrarea lui Dumnezeu. Dacă aceste cuvinte ale lui Dumnezeu nu se adeveresc, se simt liberi să judece și să condamne lucrarea lui Dumnezeu, fără scrupule. În acest fel, antihriștii se opun și vociferează încontinuu împotriva lui Dumnezeu în adâncul inimii lor – ar fi posibil ca ei să nu fie dezvăluiți și eliminați? Această atitudine, fire și esență a lor sunt cele ale unui adevărat dușman al lui Dumnezeu. Cu toate că antihriștii nu pot face orice doresc, ei nu ascund deloc ceea ce gândesc, ceea ce plănuiesc, ceea ce chibzuiesc sau ce puncte de vedere au în adâncul inimii lor, pentru că nu se tem de Dumnezeu. Care este motivul pentru care nu se tem de Dumnezeu? Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și nici nu cred că Dumnezeu observă cele mai ascunse colțuri ale inimii omului. Prin urmare, în logica antihriștilor, ceea ce consideră ei ca fiind cea mai strălucită strategie de supraviețuire este aceasta: „Ceea ce fac și manifest public, ceea ce este vizibil pentru alții poate deveni un standard prin care se poate evalua ce fel de persoană sunt. Însă ceea ce gândesc în inima mea, felul în care planific și intenționez, cum arată lumea mea interioară, dacă îl defăimez și îl hulesc pe dumnezeu, dacă îl judec pe dumnezeu sau dacă cred în el și îl laud – dacă nu spun aceste lucruri, niciunul dintre voi nu va ști. Mult succes în a mă condamna! Dacă nu vorbesc, niciunul dintre voi nu poate spera să știe ce gândesc sau plănuiesc în inima mea, care este atitudinea și perspectiva mea față de dumnezeu, și nimeni nu mă poate acuza de vreun păcat.” Acesta este planul antihriștilor. Ei cred că acesta este cel mai înalt principiu de conduită în viața și activitatea oamenilor. Atât timp cât comportamentul lor nu este greșit și nu există defecte în acțiunile lor, nimeni nu poate să se amestece în ceea ce gândesc în inimile lor. Nu sunt antihriștii foarte deștepți? (Nu.) În ce sens nu sunt ei deștepți? Se deghizează foarte bine. Când se roagă, o fac la colțul străzii, iar cuvintele pe care le spun în fața celorlalți sunt toate corecte, fără să li se găsească vreo greșeală. Cu cât cred mai mult timp, cu atât mai spirituali devin. Spun ceea ce gândesc cu adevărat în inimile lor doar în spatele ușilor închise, în fața familiei lor, iar unii nici măcar nu spun familiei lor, astfel încât nimeni să nu-i poată vedea așa cum sunt de fapt. Însă uită un lucru: la ce folosește dacă oamenii pot să-i vadă sau nu așa cum sunt cu adevărat? Este nesemnificativ; niciun om nu poate determina soarta altei persoane. Nu contează dacă oamenii îi pot vedea sau nu așa cum sunt cu adevărat; este irelevant și nu definește nimic. Important este că Dumnezeu nu privește doar comportamentul exterior al oamenilor, ci observă și adâncul inimii lor. Tocmai pentru că antihriștii nu cred și nu știu că Dumnezeu observă cele mai ascunse colțuri ale inimii omului, ei se gândesc în mod nesăbuit și absurd: „Nimeni nu se poate amesteca în ceea ce gândesc eu în inima mea, nici oamenii, nici dumnezeu.” Dumnezeu poate să observe cele mai ascunse colțuri ale inimii omului, deci gândurile tale au legătură cu felul în care te definește Dumnezeu. El nu îi condamnă pe oameni doar pe baza comportamentului lor exterior, ci, mai important, pe baza gândurilor interioare. Acesta este punctul în care antihriștii sunt nesăbuiți; în vreme ce ei cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu, uită un aspect important: și Dumnezeu le observă în secret gândurile. Ei cercetează indiscret dacă se adeveresc

cuvintele lui Dumnezeu, iar concluzia la care ajung este că ar trebui să nege cuvintele lui Dumnezeu și existența Sa. Observându-i în secret, Dumnezeu vede atitudinea pe care o au față de El și față de cuvintele Sale în adâncul inimii lor; El vede toate dovezile defăimării și hulirii lui Dumnezeu, ale negării și condamnării lui Dumnezeu și, de asemenea, observă comportamentul exterior produs sub controlul tuturor acestor gânduri și perspective. Pe baza gândurilor și comportamentului lor, cum definește Dumnezeu în cele din urmă că este o astfel de persoană? Un antihrist, un dușman al lui Dumnezeu, care nu poate fi niciodată mântuit. Acesta este rezultatul. Sunt antihriștii deștepți? Sunt departe de a fi deștepți; s-au îndreptat singuri spre distrugere. Ei cred că sunt deosebit de capabili să gândească, că gândirea lor este foarte logică și că sunt deosebit de pricepuți la uneltiri. După ce uneltesc, au contramăsuri și metode pentru diferite evenimente neașteptate și pentru tot felul de lucruri pe care le face Dumnezeu, care duc întotdeauna la cele mai bune rezultate și câștiguri. Se simt deseori mulțumiți de sine și se admiră, apreciindu-și propriile abilități și competențe. Se cred cei mai inteligenți din lume: pot înțelege care este sursa cuvintelor lui Dumnezeu, cui se adresează acestea, contextul din spatele cuvintelor lui Dumnezeu, ce atitudine ar trebui să adopte după ce cuvintele lui Dumnezeu se adeveresc și ce contramăsuri ar trebui să aplice dacă acestea nu se adeveresc. Se felicită deseori pentru că sunt atât de deștepți și desăvârșiți, pentru că sunt mai inteligenți decât o persoană obișnuită. Pentru ce se felicită? Ei simt că scrutând, analizând și luptând cu Dumnezeu și cercetând indiscret cuvintele lui Dumnezeu în adâncul inimilor lor este un lucru foarte palpitant și care le oferă un mare sentiment de împlinire. Prin urmare, se admiră cu adevărat și se felicită pentru că sunt astfel de oameni. Nu sunt antihriștii nesăbuiți? A lupta cu alți oameni ar putea într-adevăr să-ți permită să determini care dintre voi îi este superior celuilalt și ar putea chiar să te facă să simți avantajul pe care îl ai și faptul că exiști. Însă atunci când te lupți cu Dumnezeu, Îi cercetezi indiscret cuvintele, acțiunile, tot ceea ce face Dumnezeu, cum se numește acest lucru? Și care sunt consecințele pe care le implică? Aceasta înseamnă să te joci cu moartea! Poți să cercetezi indiscret vedete de cinema, cântăreți, celebrități, mari personalități – pe oricine, dar Cel pe care nu trebuie sub nicio formă să ÎI cercetezi indiscret este Dumnezeu. Dacă o faci, alegi ținta greșită pentru cercetarea ta indiscretă. În lumea de astăzi, caracterizată prin informații avansate și diverse instrumente care facilitează fluxul de informații, a cerceta indiscret locul în care se află o altă persoană, gândurile și punctele lui de vedere și viața sa de zi cu zi ar putea să nu fie considerat un lucru rușinos. Cu toate acestea, pentru o persoană care crede în Dumnezeu și Îl urmează, care respectă cuvintele lui Dumnezeu și le mănâncă și le bea în fiecare zi, faptul că cercetează indiscret în mod constant toate acțiunile lui Dumnezeu, toate cuvintele Sale și toată lucrarea Sa în inima ei reprezintă o sfidare scandaloasă! Oamenii au firi corupte; atunci când îți dezvălui corupția înaintea lui Dumnezeu, El poate să te aprovizioneze cu adevărul pe care tu să-l înțelegi și să-l cunoști, oferindu-ți timp ca să obții o schimbare. Dumnezeu poate să ierte și nu-Și va aminti de corupția, fărădelegile

și păcatele oamenilor. Singurul lucru pe care Dumnezeu nu îl poate ierta sau tolera este faptul că antihriștii nu au o inimă câtuși de puțin supusă, că Îl scrutează mereu pe Dumnezeu, precum și faptul că cercetează indiscret în mod constant și continuu lucrarea lui Dumnezeu și cuvintele lui Dumnezeu, oricând și oriunde. Ce încerci să faci? Vrei să testezi corectitudinea lui Dumnezeu? Pentru cine crezi că desfășori verificări? Vrei să analizezi sursa și motivul pentru care Dumnezeu face aceste lucruri? Cine te crezi? După toate acestea, nu te consideri un intrus? Poate Dumnezeu să fie obiectul cercetării tale indiscrete? Poate Dumnezeu să fie obiectul scrutării tale? Acceptarea scrutării lui Dumnezeu, acceptarea îndrumării lui Dumnezeu, acceptarea judecății și mustrării lui Dumnezeu, acceptarea emondării din partea Lui și toate aceste practici pozitive care implică schimbarea firii – acestea sunt legitime. Chiar și uneori când Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu, când ești slab și negativ și te plângi de Dumnezeu, El nu dă vina pe tine și nici nu te condamnă. Însă există un lucru: Îl cercetezi mereu indiscret pe Dumnezeu, încerci mereu să discerni corectitudinea cuvintelor lui Dumnezeu și a lucrării Sale – acesta este un lucru pe care Dumnezeu nu îl va ierta sau tolera sub nicio formă; aceasta este firea lui Dumnezeu. Oamenii cu adevărat corupți nu sunt fiare; ei nu I se opun lui Dumnezeu în acest fel, nici nu au astfel de puncte de vedere și atitudini și nici nu Îl tratează pe Dumnezeu în acest fel. Există un singur lucru, un singur rol care se poate opune lui Dumnezeu în mod nerușinat și public, iar acela este Satana. Dumnezeu nu ține minte fărădelegile și corupția oamenilor, dar opoziția, confruntarea, hulirea și defăimarea Satanei împotriva lui Dumnezeu nu vor fi iertate niciodată de El. Dumnezeu îi mântuiește doar pe oamenii corupți, nu și pe Satana. Antihriștii, neschimbători în natura lor și având esența antihriștilor, îl pot reprezenta pe Satana, stând în opoziție cu Dumnezeu în locul Satanei, cercetând indiscret cuvintele lui Dumnezeu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de ei? Este una de blestemare și condamnare. Antihriștii nu se pot abține să nu acționeze astfel și se joacă cu moartea.

3. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu care profețesc catastrofele

Chiar acum, am avut părtășie despre două puncte referitoare la antihriștii care cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu: unul dintre puncte a implicat cuvintele lui Dumnezeu de promisiune și binecuvântare, iar celălalt s-a referit la cuvintele lui Dumnezeu de blestem și pedeapsă pentru oameni. În continuare, să ne uităm la al treilea punct, cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele. La fel ca în cazul celor două puncte anterioare, atitudinea antihriștilor față de aceste tipuri de cuvinte este aceeași: sunt curioși, vrând să scruteze, să înțeleagă și, totodată, să vadă ziua în care aceste cuvinte se adeveresc, să fie martori la producerea faptelor. Și în tratarea acestor tipuri de cuvinte, antihriștii complotează în adâncul inimii lor, gândindu-se la contramăsuri și generând diverse îndoieli. Ei observă și testează dacă aceste tipuri de cuvinte se adeveresc, pentru a dezvolta contramăsurile corespunzătoare. Atunci când antihriștii citesc aceste cuvinte care profețesc catastrofele, inimile lor se umplu de

așteptări cu privire la ziua îndeplinirii catastrofelor și sunt plini de diverse închipuiri. Ei speră că se vor adeveri cuvintele lui Dumnezeu și, totodată, speră că apariția catastrofelor le va extinde orizonturile, satisfăcându-le dorințele și aspirațiile. De ce se întâmplă acest lucru? Deoarece catastrofele profețite de Dumnezeu sunt toate legate de îndeplinirea marii lucrări a lui Dumnezeu, de ziua slăvirii lui Dumnezeu, de răpirea sfinților, de intrarea omenirii într-o destinație minunată și așa mai departe. Prin urmare, antihriștii sunt cu atât mai plini de anticipare și curiozitate cu privire la această parte a cuvintelor lui Dumnezeu care profețesc catastrofele. Comparativ cu primele două puncte, antihriștii sunt chiar mai interesați de aceste tipuri de cuvinte. În inimile lor, antihriștii cred că, dacă cineva poate provoca un dezastru, cum ar fi un cutremur, o ciumă, o invazie de insecte, o inundație, o alunecare de teren sau alte dezastre naturale, atunci acea entitate este o ființă foarte puternică, cu mari abilități și este vrednică să fie urmată, venerată și investită cu încredere. Prin urmare, în mod similar, antihriștii consideră, de asemenea, adeverirea cuvintelor precum profețiile lui Dumnezeu cu privire la catastrofe ca fiind un standard pentru a evalua dacă Dumnezeu este într-adevăr Dumnezeu. Ei păstrează acest tip de gândire logică, idee și punct de vedere în inimile lor până la capăt, crezând că această perspectivă este corectă, valabilă și o mișcare înțeleaptă. Astfel, din ziua în care au început să-L urmeze pe Dumnezeu, din momentul în care au văzut cuvintele lui Dumnezeu profețind catastrofele, antihriștii au fost preocupați de acest lucru în inimile lor. Ei sunt preocupați de ceea ce se spune în cuvintele lui Dumnezeu – când vor veni zilele de pe urmă, când se va îndeplini marea lucrare a lui Dumnezeu, cum va mustra Dumnezeu omenirea, ce fel de catastrofe va aduce Dumnezeu pentru a pedepsi și distruge omenirea, ce metodă va folosi El pentru a face omenirea să se prăbușească în catastrofe și în ce fel doar cei care Îl urmează pe Dumnezeu și care câștigă aprobarea Lui vor putea evita și scăpa de astfel de catastrofe și nu vor trebui să sufere chinurile acestora. Antihriștii consideră cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele ca fiind foarte importante, analizându-le în inimile lor, memorându-le și recitându-le în minte. Își amintesc fiecare cuvânt legat de catastrofe și, totodată, se gândesc când și cum se vor adeveri profețiile lui Dumnezeu despre catastrofe. Se gândesc foarte bine la ce li se va întâmpla dacă aceste profeții se vor adeveri și la ce vor face dacă nu se adeveresc. De când au văzut aceste profeții, antihriștii par să fi găsit un lucru pentru care să lupte, o direcție și un scop în credința lor în Dumnezeu. În timp ce așteaptă catastrofele să lovească, se pregătesc, totodată, în toate felurile. Pentru a fi protejați de Dumnezeu atunci când vin marile catastrofe, predică Evanghelia, abandonându-și locurile de muncă și familiile. În același timp, pentru a supraviețui atunci când catastrofele lovesc, deseori se roagă cu smerenie lui Dumnezeu, sperând că, în curând, cuvintele Sale se vor adeveri, că tot ceea ce intenționează Dumnezeu să obțină se va îndeplini rapid, că Dumnezeu va câștiga slavă și Se va bucura de odihnă în curând și că ei ar putea să se bucure degrabă de binecuvântările Împărăției Cerurilor. Din toate aceste puncte de vedere ale antihriștilor, din cuvintele și rugăciunile pe care le rostesc deseori, se pare că

ei așteaptă cu nerăbdare îndeplinirea marii lucrări a lui Dumnezeu și odihna Sa timpurie. Cu toate acestea, fără ca oamenii să știe, în spatele acestor speranțe se ascund intențiile sinistre ale antihriștilor. Ei speră că, prin astfel de rugăciuni și aparențe false, pot evita catastrofele și pot face din Dumnezeu refugiul lor. În timp ce se pregătesc pentru toate acestea, ei speră, totodată, că vor veni repede catastrofele și că se vor adeveri curând cuvintele lui Dumnezeu care le profețesc. În limitele a ceea ce pot suporta, ei continuă să plătească un preț, să se consume, să sufere și să îndure la fel ca înainte, storcându-și creierii pentru a se da în spectacol în fața tuturor. Ei doresc ca toată lumea să recunoască prețul mare pe care l-au plătit pentru a predica Evanghelia, câtă discriminare și persecuție au îndurat și costul uriaș pe care l-au plătit așteptând această zi. Ei speră că Dumnezeu, văzând suferința pe care au îndurat-o și prețul pe care l-au plătit, îi va cruța de orice catastrofă atunci când acesta va lovi. În același timp, datorită prețului pe care l-au plătit, ei speră să fie suficient de norocoși pentru a deveni unii dintre cei care vor avea o destinație bună și vor fi binecuvântați după catastrofe. În adâncul lor, antihriștii calculează în tăcere și imperceptibil toate acestea. În cele din urmă, într-o zi, din cauza unui incident minor, antihriștii experimentează un eșec, iar acțiunile și comportamentele lor par să fie condamnate. Acest lucru înseamnă că speranțele și fanteziile lor sunt pe cale să fie spulberate, dorințele lor sunt pe cale să fie neîmplinite. În acel moment, care este primul gând care apare în adâncul inimilor antihriștilor? „Am dat foarte mult, am suferit foarte mult și am îndurat atât de multe zile, cred de atât de mulți ani și, totuși, nu am văzut să se adeverească niciun cuvânt de-ale lui dumnezeu de profeție a catastrofelor. Chiar va aduce dumnezeu catastrofele? Va îndeplini dumnezeu vreodată lucrurile pentru care ne-am rugat și pe care le-am așteptat? Unde este dumnezeu mai exact? Ne va mântui el cu adevărat sau nu? Măcar există catastrofele despre care a vorbit dumnezeu? Dacă nu există, ar trebui să plecăm cu toții de aici. Nu se poate crede în acest dumnezeu, nu există niciun dumnezeu!” Aceasta este limita antihriștilor. Un eșec minor, poate un cuvânt neintenționat de condamnare și expunere din partea altcuiva, le atinge punctul sensibil și atunci ei izbucnesc de furie, incapabili să se mai abțină sau să se mai prefacă. Primul lucru pe care îl fac este să izbucnească furioși, arătând spre cuvintele lui Dumnezeu și spunând: „În cazul în care cuvintele tale nu se adeveresc, în cazul în care catastrofele despre care ai vorbit nu au loc, nu voi mai crede în tine. Inițial, doar datorită acestor cuvinte care profețeau catastrofele am predicat evanghelia, am plătit prețul și mi-am făcut datoria. Fără aceste cuvinte, nu aș fi crezut deloc în tine! Din cauza acestor cuvinte, din cauza catastrofelor iminente, am crezut că tu ești dumnezeu. Însă acum, după ce am suferit atât de mult, catastrofele despre care ai vorbit nu au venit. Sunt atât de mulți printre non-credincioși care fac rău și, totuși, niciunul dintre ei nu a fost pedepsit – niciunul dintre ei nu s-a prăbușit în catastrofe. Ei încă trăiesc în păcat, bucurându-se de viața lor, în timp ce eu fac concesii de atâția ani, așteptând doar ziua în care se vor adeveri cuvintele tale care profețeau catastrofele. Dar ce ai făcut tu, dumnezeule? Niciodată nu ai arătat, din considerație pentru așteptarea

noastră nerăbdătoare, semne sau minuni, nu ai trimis niciodată catastrofe, pentru a ne lăsa să vedem, pentru a ne întări credința, pentru a ne fortifica loialitatea. De ce nu faci astfel de lucruri? Nu ești tu dumnezeu? Este atât de dificil să trimiți catastrofele pentru a pedepsi această lume rea, această omenire rea? Vrem doar să ne întărim credința prin împlinirea acestor lucruri, dar tu, pur și simplu, nu acționezi. Dacă nu acționezi, atunci nu mai putem crede în dumnezeu; nu vom putea câștiga nimic și nu mai are rost să credem în dumnezeu. Nu mai este nevoie să credem, nu mai este nevoie să ne facem îndatoririle, nu mai este nevoie să predicăm evanghelia." Atunci când întâmpină un mic eșec, o mică împrejurare potrivnică sau nemulțumire în viață, adevărata față și cele mai intime gânduri ale antihriștilor pot fi dezvăluite în orice moment și loc, ceea ce este destul de terifiant. Când vor lovi catastrofele, dacă se vor adeveri cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele, cum și când se vor adeveri, toate acestea sunt determinate de Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu le spune oamenilor despre aceste lucruri, o face pentru a le arăta respect, pentru a-i trata ca pe oameni – nu pentru a folosi aceste cuvinte ca un mijloc prin care oamenii să obțină influență asupra lui Dumnezeu și să-L judece. Antihriștii cred, în mod eronat că, din moment ce Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, El ar trebui să le permită oamenilor să le vadă adeverindu-se în timpul vieții lor; altfel, cuvintele lui Dumnezeu ar fi goale. Dumnezeul ale cărui cuvinte pot deveni goale nu ar trebui să fie considerat dumnezeu, nu este vrednic să fie dumnezeu și nu este demn să fie dumnezeul lor; aceasta este logica antihriștilor.

De la început până la sfârșit, antihriștii au vrut doar să exploateze aceste cuvinte ale lui Dumnezeu care profețesc catastrofele. Aceste cuvinte i-au inspirat, determinându-i să se gândească la folosirea comportamentelor umane bune și a tuturor sacrificiilor și suferințelor trupești în schimbul binecuvântării de a evita catastrofele. De-a lungul timpului, singurul lor scop a fost să evite catastrofele și să obțină binecuvântări. Ei nu L-au considerat niciodată cu adevărat pe Cel care a exprimat aceste cuvinte drept Dumnezeu. De la început până la sfârșit, antihriștii au stat întotdeauna în opoziție cu Dumnezeu, testându-L și evaluându-L în mod constant ca o modalitate de a cerceta indiscret cuvintele Sale. În cazul în care cuvintele lui Dumnezeu se adeveresc și le lărgesc orizonturile, adeverindu-se în conformitate cu gusturile, punctele de vedere și nevoile lor, atunci ei Îl consideră pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeu. Însă dacă le sunt contrazise dorințele, punctele de vedere și nevoile pe care le au, atunci nu Îl consideră Dumnezeu pe Cel care a rostit aceste cuvinte. Acesta este punctul de vedere pe care îl susțin antihriștii. În mod clar, în adâncul lor, ei nu au recunoscut niciodată că Dumnezeu este Creatorul și nici nu au recunoscut faptul că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile. După ce au trecut printr-o serie de lupte, au îndurat cu răbdare și au fost supuși unei bătălii a gândurilor, antihriștii au învățat o lecție: „Nu trebuie să definim cu lejeritate cuvintele lui dumnezeu și nici nu putem folosi cu lejeritate și frivolitate împlinirea cuvintelor lui dumnezeu ca standard de evaluare a identității și esenței sale. Nu am fost temperați suficient și încă avem nevoie să îndurăm, să ne lărgim mintea. După cum spun

zicalele: «Inima unui prim-ministru este suficient de mare pentru a naviga cu o barcă în ea»; «Unde e viață, e speranță.» Ce contează dacă aceste cuvinte nu se adeveresc? Nu e mare lucru. Am rezistat atâția ani; poate că dacă mai îndur câțiva, cuvintele lui dumnezeu se vor adeveri și voi câștiga ceva. Voi mai îndura puțin, îmi voi mai încerca norocul. Nu mă pot înfuria; altfel, toate eforturile mele anterioare vor fi fost irosite și toată suferința pe care am îndurat-o va fi fost în zadar. Asta ar fi o mare pierdere! Nu ar fi o mișcare inteligentă să-mi destăinui acum gândurile, ridicându-mă în picioare pentru a-l nega, a-l pune la îndoială și a-l acuza pe dumnezeu. Trebuie să continui să plătesc prețul, să sufăr greutăți și să îndur în continuare. Fraza: «Cel care îndură până la final va fi mântuit» nu trebuie uitată. Această zicală este valabilă în orice moment și rămâne adevărul suprem. Trebuie să respect această zicală și să o păstrez constant întipărită în inima mea.” După o perioadă de negativitate și tăcere, în cele din urmă, antihriștii „s-au ridicat” din nou.

În procesul de îndeplinire a îndatoririlor lor în casa lui Dumnezeu, antihriștii întreprind tot felul de lucrări în timp ce slujesc în diferite roluri. Se pare că nu există nicio schimbare exterioară, dar cu cât cred mai mult în Dumnezeu și cu cât Îl urmează mai mult, cu atât mai mult caută nod în papură în cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele. De ce se întâmplă acest lucru? Cu cât au crezut mai mult în Dumnezeu, cu atât înseamnă că s-au sacrificat mai mult, au renunțat mai mult și au mai puține căi de întoarcere în lumea laică. Prin urmare, cu privire la aceste cuvinte care profețesc catastrofele, antihriștii se gândesc din ce în ce mai mult și mai inconștient: „Sper că toate acestea sunt adevărate. Toate trebuie să se adeverească.” Ei privesc acest „trebuie” și această convingere fermă drept adevărata lor credință în Dumnezeu. Această așa-zisă credință adevărată îi motivează să-și îndeplinească îndatoririle, să sufere și să plătească un preț, să îndure tot mai mult, exact așa cum spun non-credincioșii: „Trebuie să riști totul ca să câștigi.” În timp ce se agață de o astfel de credință, antihriștii cercetează indiscret ziua în care cuvintele lui Dumnezeu se vor adeveri. În cele din urmă, acea zi sosește – în această lume, au loc permanent dezastre și calamități, în diverse colțuri, în diferite țări și în rândul diferitelor grupuri etnice. Aceste dezastre, mari și mici, curmă numeroase vieți, strică mediile de viață ale multor oameni, schimbă ecosistemul, transformă numeroase structuri și moduri de viață diferite din societate și așa mai departe. Cu toate acestea, orice ar fi, în ochii antihriștilor, cuvintele lui Dumnezeu tot se adeveresc într-o mică măsură, ceea ce reprezintă cel mai satisfăcător lucru din adâncul inimii lor. Simt că, după toți acești ani, nu au îndurat sau nu au așteptat în zadar și au fost, în sfârșit, martorii zilei și etapei în care se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu. Dar ei simt că nu trebuie să fie descurajați sau să renunțe; trebuie să continue să îndure și să aștepte. Ce îi îngrijorează cel mai profund pe antihriști în interior, indiferent cât de mult îndură sau așteaptă? Este vorba despre următorul lucru: „Profețiile despre foamete, molime și cutremurele s-au adeverit, dar când se vor adeveri profețiile despre marile catastrofe?” Pe de o parte, antihriștii cred că o parte din cuvintele lui Dumnezeu se adeveresc încet și treptat, iar pe

de altă parte, se îndoiesc: „Nu sunt aceste dezastre doar unele naturale? Dezastrele au fost continue de-a lungul istoriei. Reprezintă apariția acestor dezastre împlinirea cuvintelor lui dumnezeu? Dacă nu, ce sunt ele? Nu ar trebui să gândesc așa; un credincios în dumnezeu ar trebui să creadă în cuvintele sale. Dar sunt cuvintele lui dumnezeu îndeplinite atât de ușor? Cum a făcut dumnezeu acest lucru? De ce nu l-am văzut făcându-l? De ce nu știu despre acesta? Dacă este mâna lui dumnezeu, credincioșii lui ar trebui să o vadă, dumnezeu ar trebui să le dea viziuni. Însă noi nu am văzut mâna lui dumnezeu și nici nu i-am auzit glasul. Atunci, ar putea fi aceste evenimente doar coincidențe? Nu ar trebui să gândesc așa; astfel de gânduri m-ar putea face slab. Trebuie să cred în continuare că toate acestea reprezintă împlinirea cuvintelor lui dumnezeu; le voi considera suveranitatea lui dumnezeu, împlinirea cuvintelor sale, nu coincidențe. În acest fel, inima mea este mai liniștită.” Ei cred că, gândind astfel, sunt foarte inteligenți și că au analizat bine situația, fiind capabili să nu se îndoiască de Dumnezeu, întărindu-și în același timp credința și potolind, totodată, neliniștea și dorințele copleșitoare din inimile lor. În timp ce fac concesii și compromisuri temporare, antihriștii așteaptă sosirea marilor catastrofe. „Când vor veni marile catastrofe? Când se va întâmpla acest lucru, sfinții vor fi răpiți în văzduh, dar unde, mai exact, va avea loc acest lucru? Cum se va întâmpla? Vor zbura spre cer sau vor fi ridicați de mâna lui dumnezeu? Când vor avea loc marile catastrofe, vor mai avea oamenii corpurile lor fizice? Vor mai purta ei hainele lor actuale? Vor fi toți non-credincioșii morți? Ce fel de stare sau situație va fi aceea? Este inimaginabil pentru oameni. Ar fi mai bine să nu mă gândesc la asta deocamdată. Voi crede doar că se vor adeveri cu siguranță cuvintele lui dumnezeu. Dar chiar se pot adeveri? Când va veni acea zi?” Ei continuă să își pună aceste întrebări în sinea lor, exprimând îndoieli în mod repetat. Întrucât aceste catastrofe sunt strâns și profund legate de perspectivele și destinul lor, antihriștii cred: „Trebuie să fiu permanent vigilent în ceea ce privește adeverirea profeției despre momentul în care vor coborî marile catastrofele, trebuie să mă gândesc tot timpul la asta, ca să nu-mi pierd șansa și să nu reușesc să obțin binecuvântări.” Care este atunci perspectiva lor? „Trebuie să predic evanghelia în lung și în lat, să-mi îndeplinesc cu sârguință îndatoririle, să evit să provoc perturbări și tulburări sau să fac greșeli și să nu ies în evidență, să nu acționez în mod pompos. Atât timp cât nu fac greșeli și nu sunt exclus din biserică, acest lucru ar trebui să fie suficient. Cu siguranță voi reuși să ajung la refugiu; aceasta este promisiunea lui dumnezeu – cine mi-ar putea lua acest lucru?” Atunci când dezastrele minore se abat treptat, iar întreaga omenire se prăbușește în dezastre, antihriștii își găsesc pacea și o doză de liniște lăuntrică. În același timp, ei așteaptă cu nerăbdare sosirea marilor catastrofe și ziua în care sfinții vor fi răpiți. Cu toate acestea, antihriștii continuă să cerceteze indiscret cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, o astfel de cercetare indiscretă este asemănătoare cu cercetarea indiscretă din partea Satanei. El o vede ca o îndoială, negare, defăimare și o analiză a corectitudinii lui Dumnezeu. Este punerea la îndoială a identității lui Dumnezeu, punerea

la îndoială a autorității și atotputerniciei lui Dumnezeu și punerea la îndoială a fidelității lui Dumnezeu. El nu permite ca astfel de lucruri să se întâmple și nici nu le permite oamenilor de acest fel să existe și, cu siguranță, nu-i va mântui. Antihriștii cred că ale lor contramăsuri, concepute în secret și calculate în inimile lor, sunt cele mai inteligente și mai ascunse. Ei nu știu că Dumnezeu le vede toate gândurile și le condamnă. Dumnezeu spune: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:22-23). Dumnezeu le spune în liniște acestor oameni în inima Sa: plecați de la Mine, voi care faceți fărădelegi. Voi Îmi cercetați indiscret acțiunile, Îmi cercetați indiscret cuvintele. Astfel de oameni nu pot fi mântuiți niciodată. Faptul că antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele ce devin realitate ca pe un obiectiv de urmărit și ca pe un standard de examinare a corectitudinii lui Dumnezeu este un lucru terifiant; este, de asemenea, o faptă rea.

În ceea ce privește dacă anumite aspecte ale cuvintelor lui Dumnezeu se vor adeveri, cum se vor adeveri și când și unde se vor adeveri, Dumnezeu are propriile Sale metode. Doar harul lui Dumnezeu le oferă oamenilor marele noroc de a auzi aceste cuvinte de la Dumnezeu. Scopul pentru care Dumnezeu rostește aceste cuvinte nu este ca omenirea să le folosească pentru a-L constrânge pe Dumnezeu, pentru a examina corectitudinea lui Dumnezeu sau pentru a confirma identitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu rostește aceste cuvinte doar pentru a spune omenirii că El va face astfel de lucruri, dar Dumnezeu nu a spus niciodată nimănui: „Voi face acest lucru astfel, acestor oameni, în acest moment și în această manieră.” În lucrurile pe care Dumnezeu nu le-a spus omenirii, există un semnal clar: omenirea nu trebuie să știe și nici nu este calificată să știe. Prin urmare, dacă oamenii vor încerca mereu să cerceteze indiscret aceste chestiuni, vor săpa mereu adânc, vor dori mereu să folosească aceste chestiuni pentru a obține un avantaj asupra lui Dumnezeu, pentru a-L judeca și condamna, atunci când aceste fenomene se vor produce, omenirea se va opune lui Dumnezeu în mod imperceptibil. Când te opui lui Dumnezeu, El nu te mai consideră o ființă umană. Atunci ce ești tu? În ochii lui Dumnezeu, ești o satană, un dușman, un diavol. Aceasta este latura firii lui Dumnezeu care nu tolerează ofensa din partea omului. Dacă oamenii nu înțeleg acest lucru și fac deseori o problemă din cuvintele profețite de Dumnezeu, încercând să obțină un avantaj asupra lui Dumnezeu, atunci lăsați-Mă să vă spun că asta înseamnă să vă jucați cu moartea. În orice moment, oamenii ar trebui să știe cine sunt și în ce mod, cu ce fel de rațiune și din ce perspectivă ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu și tot ceea ce ține de Dumnezeu. Odată ce oamenii își pierd identitatea și poziția de ființe create, esența lor se schimbă. Dacă ai deveni un animal, Dumnezeu te-ar putea ignora, întrucât ai fi un lucru neînsemnat. Dar dacă ai deveni un diavol și o satană, atunci ai fi în pericol. Să devii un diavol și o satană înseamnă să devii un dușman al lui Dumnezeu, iar atunci nu vei avea niciodată speranță de mântuire. Prin urmare, vreau să le spun tuturor celor de

aici: nu-I cerceta indiscret acțiunile lui Dumnezeu, nu-I cerceta indiscret cuvintele, lucrarea și nu cerceta indiscret nimic legat de Dumnezeu. Ești un om, o ființă creată, așa că nu analiza corectitudinea lui Dumnezeu. Nu-L privi pe Dumnezeu ca pe un obiect al analizei și scrutării tale și nici ca pe un obiect al cercetării tale indiscrete. Ești o ființă creată, un om, deci Dumnezeu este Dumnezeul tău. Orice spune Dumnezeu este ceea ce trebuie să accepți. Orice îți spune Dumnezeu, ar trebui să accepți. În ceea ce privește ceea ce Dumnezeu nu îți spune, acele chestiuni care implică taine și profeții, chestiuni legate de identitatea lui Dumnezeu, un lucru este sigur: nu trebuie să le știi. Cunoașterea acestora nu va aduce niciun beneficiu intrării tale în viață. Acceptă atât cât poți înțelege. Nu lăsa ca aceste lucruri să devină obstacole pentru tine în urmărirea unei schimbări a firii și în urmărirea mântuirii. Aceasta este calea cea dreaptă. Dacă o persoană se opune lui Dumnezeu și continuă să cerceteze indiscret lucrurile care Îl privesc pe Dumnezeu și dacă refuză cu perseverență să se schimbe, insistând cu încăpățânare, tratându-L pe Dumnezeu în acest mod și cu o astfel de atitudine, atunci speranța ei de a fi mântuită devine foarte mică. Antihriștii cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu care profețesc catastrofele – să încheiem aici părtășia noastră cu privire la acest punct. Și să trecem acum la următorul.

4. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu despre momentul în care El va părăsi pământul și marea Sa lucrare va fi îndeplinită

Al patrulea punct se referă la faptul că antihriștii cercetează indiscret cuvintele lui Dumnezeu despre momentul în care El va părăsi pământul și marea Sa lucrare va fi îndeplinită. Nu se spun prea multe despre acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu. Printre aceste cuvinte restrânse, în cazul în care conținutul este un subiect de interes deosebit pentru oameni, indiferent cât de discrete sau voalate sunt aceste cuvinte, ei le vor găsi. După ce le găsesc, le marchează cu un stilou, tratându-le ca pe niște cuvinte importante de citit. Ei împărtășesc și citesc aceste cuvinte pentru a se avertiza și a se consola ori de câte ori au ocazia. Desigur, pentru antihriști, preocuparea lor cea mai mare nu este atât de mult legată de momentul în care Dumnezeu va părăsi pământul sau de momentul în care marea Sa lucrare va fi îndeplinită, ci de faptele pe care Dumnezeu intenționează să le realizeze în spatele acestor cuvinte. Ceea ce antihriștii speră cel mai mult în inimile lor este să asiste personal la marele spectacol al plecării lui Dumnezeu de pe pământ, în timpul vieții lor. Acest lucru ar însemna că Dumnezeul pe care L-au urmat este Cel corect, nu au ales un dumnezeu greșit și nici nu au ales să urmeze un lucru greșit. Pe măsură ce sunt confirmate aceste lucruri, ei cred că șansele lor de a fi binecuvântați cresc foarte mult. În plus, dacă pot fi martori la spectacolul plecării lui Dumnezeu de pe pământ și la spectacolul înfăptuirii marii lucrări a lui Dumnezeu în timpul vieții lor, înseamnă că credința lor va deveni și mai fermă, iar ei Îl vor urma pe Dumnezeu fără nicio îndoială. Vederea acestei scene ar însemna că îndoielile și neînțelegerile lor anterioare cu privire la Dumnezeu, precum și defăimările, judecățile și respingerile cu

care s-au confruntat din partea celorlalți, ar fi toate lăsate în urmă, fără să-i mai constrângă. Pe de o parte, antihriștii așteaptă cu nerăbdare sosirea acestei zile, iar pe de altă parte, ei veghează la ceea ce face Dumnezeu în prezent pe pământ, dacă lucrarea Sa este aproape completă, dacă sunt aproape finalizate cuvintele pe care El trebuie să le rostească, dacă oamenii care Îl urmează au loialitate adevărată și dacă aceștia au fost făcuți completi. Observându-i pe oamenii care Îl urmează acum pe Hristos, antihriștii remarcă faptul că majoritatea oamenilor au o credință slabă, greșesc deseori în îndeplinirea îndatoririlor pe care le au și mulți sunt emondați frecvent pentru că au dezvăluit firi corupte în timpul îndeplinirii îndatoririlor. Unii chiar sunt trimiși în grupuri B, izolați sau excluși. Pe baza acestor semne, ei cred următoarele: „Ziua în care marea lucrare a lui dumnezeu este înfăptuită pare încă departe, ceea ce este foarte frustrant! Însă ce poate face cineva cu nerăbdare? Ce problemă poate să rezolve aceasta?" Întrucât antihriștii nu cred în cuvintele lui Dumnezeu, nu acceptă adevărul, le lipsește înțelegerea spirituală și nu înțeleg adevărul, ei nu pot să evalueze dacă efectul pe care îl are lucrarea lui Dumnezeu asupra oamenilor este normal sau nu. Ei nu își pot da seama dacă ceea ce a făcut Dumnezeu asupra oamenilor a avut într-adevăr vreun efect; dacă cuvintele lui Dumnezeu pot să-i mântuiască și să-i transforme cu adevărat pe oameni; dacă oamenii, acceptând aceste cuvinte, au suferit schimbări, au câștigat cu adevărat ceva sau au primit aprobarea lui Dumnezeu; nici dacă acești oameni pot să intre în Împărăția Cerurilor și să primească binecuvântări – și nu pot înțelege sau explica faptele pe care le observă cu ochii lor. Fiecare eveniment pe care îl văd, fiecare eveniment la care se gândesc în mintea lor este învăluit într-o ceață imposibil de risipit. „Toate aceste chestiuni sunt evazive și greu de văzut așa cum sunt de fapt, greu de înțeles. Oare evenimentele privind plecarea lui dumnezeu de pe pământ și finalizarea marii lucrări a lui dumnezeu există cu adevărat? Chiar pot să se adeverească?" Pe de o parte, antihriștii se forțează să creadă că Dumnezeul pe care Îl urmează este Dumnezeu, dar, în același timp, nu se pot abține să nu se îndoiască: „Este el dumnezeu? Este un om, nu-i așa? Nu este bine să gândesc astfel. Majoritatea oamenilor cred că el este dumnezeu, așa că ar trebui să cred și eu. Însă nu, nu mă pot convinge să cred acest lucru! Unde pot vedea că el este dumnezeu? Poate el să înfăptuiască marea lucrare a lui dumnezeu? Poate să facă lucrarea lui dumnezeu? Poate să îl reprezinte pe dumnezeu? Poate să ducă la bun sfârșit planul lui dumnezeu? Poate să mântuiască omenirea? Poate să-i conducă pe oameni spre o destinație frumoasă?" Toate aceste gânduri și multe altele asemenea devin nerezolvabile, încuietori de nepătruns în adâncul inimilor antihriștilor. Ei se gândesc: „Ce ar trebui să fac? Totuși, există cel mai mare principiu: așteaptă și îndură; cel care îndură până la final va fi mântuit. Deși eu nu urmăresc adevărul, am propriile reguli. Dacă ceilalți nu pleacă, eu nu voi pleca. Dacă alții urmează, eu voi urma. Voi merge în pas cu lumea. Dacă toată lumea spune că el este dumnezeu, atunci îl voi numi dumnezeu. Dacă toată lumea încetează să mai creadă în dumnezeu și îl respinge, atunci voi urma exemplul. Legea nu poate fi aplicată când

toți sunt infractori, nu-i așa?” Atunci când văd că răspândirea lucrării lui Dumnezeu atinge apogeul, se bucură, în secret, în inimile lor: „Din fericire, nu am plecat când am avut cele mai multe îndoieli și am fost cel mai slab. Priviți ce a adus credința mea acum. Aproape că a sosit ziua și tot mai mulți oameni îl urmează pe dumnezeu. Mai ales peste mări, oameni din diferite țări investighează adevărata cale, iar numărul credincioșilor crește. Casa lui dumnezeu realizează din ce în ce mai multe videoclipuri, filme, imnuri și mărturii, atrăgând mai multă atenție. Astfel de rezultate nu pot fi obținute de niciun om; doar lucrarea lui dumnezeu le poate realiza. Acest om de rând este cel mai probabil hristos, dumnezeu. Din moment ce el este hristos, este dumnezeu, atunci cuvintele sale cu siguranță se vor adeveri. Dacă nu se adeveresc, atunci el nu este dumnezeu. Conform raționamentului logic, această deducție are sens, este corectă. Dacă el este dumnezeu, va exista o zi în care va părăsi pământul; dacă este dumnezeu, își poate săvârși marea lucrare. Judecând după toate aceste semne, oamenii bisericii care îl urmează pe dumnezeu se mișcă într-o direcție pozitivă, spre un scop bun. Totul este ideal, totul este pozitiv. Acest lucru este mai bun decât urmarea tendințelor lumești; nu există nicio speranță în urmărirea acestora, asta duce doar la a suferi rele tratamente și, în cele din urmă, la distrugere. Dacă cineva crede în dumnezeu și este capabil să vadă ziua în care el părăsește pământul și marea sa lucrare este terminată, și poate participa la slava lui dumnezeu – ce onoare ar fi aceasta!” Gândindu-se la acest lucru, ei se gândesc: „Cum de sunt atât de deștept? Eu am ales această cale; se pare că eu sunt cel cu un IQ ridicat și un intelect puternic.” Ei nu atribuie acest lucru harului lui Dumnezeu, ci propriei inteligențe, propriei istețimi. Ce idee ridicolă este aceasta!

Antihriștii se gândesc: „Problema plecării lui dumnezeu de pe pământ și a îndeplinirii marii lucrări a lui dumnezeu este diferită de chestiuni precum promisiunile și binecuvântările lui dumnezeu, blestemele și pedepsele sale și profețiile sale despre catastrofe – această chestiune nu poate fi grăbită; oamenii trebuie să aibă 12/10 rezistență și 20/10 răbdare pentru a aștepta să vină acea zi. Întrucât, atunci când va veni acea zi, totul va fi realizat. Dacă nu pot îndura acum, nu pot suporta singurătatea și nu pot îndura această suferință, atunci, când va veni acea zi, voi fi lăsat pe dinafară. Acum este ultima sută de metri; după ce am suferit atât de mult, aș fi un nesăbuit să nu mai îndur încă puțin!” Prin urmare, pentru antihriști, există doar o singură modalitate de a privi sosirea acelei zile: așteaptă ascultători și răbdători, nu se grăbesc și învață să îndure. Ei se gândesc: „De vreme ce am ales să pariez pe acest lucru, ar trebui să învăț să îndur, fiindcă această îndurare nu este o chestiune minoră. Dacă îndur până la final, odată ce această chestiune va fi îndeplinită, voi dobândi o mare binecuvântare! Dacă nu îndur în această perioadă, atunci mă voi confrunta cu o mare nenorocire. Această chestiune poate merge în două direcții; poate aduce fie o mare binecuvântare, fie o mare nenorocire.” Vezi tu, antihriștii nu sunt nesăbuiți, nu-i așa? Le lipsește înțelegerea spirituală și nu cred în adevăr, sunt neîncrezători – dar atunci cum pot să analizeze atât de exact și de detaliat această chestiune? Este potrivită această modalitate de analiză? (Nu.) Spune-Mi, ar trebui

oamenii să aibă o atitudine atât de „serioasă” față de cuvintele lui Dumnezeu? Unii oameni spun: „Aceasta este o chestiune importantă, care implică perspectivele și destinul unei persoane și privește finalizarea marii lucrări a lui dumnezeu. Ea nu poate fi tratată cu ușurință. Oamenii trebuie să calculeze exact anul și luna în care dumnezeu va părăsi pământul. În plus, trebuie analizate metoda și scena plecării lui dumnezeu, dezvăluite printre rânduri în cuvintele sale. Dacă cineva nu ia acest lucru în serios și nu îl analizează temeinic, ratarea unui astfel de lucru bun va duce la un regret nesfârșit; un astfel de eveniment nu va mai fi văzut niciodată. Mai ales atunci când marea lucrare a lui dumnezeu va fi îndeplinită, iar ziua și momentul glorificării lui dumnezeu vor sosi, oamenii trebuie să știe și mai mult.” În urma acestei afirmații, cineva întreabă: „Dacă Dumnezeu nu spune, cum putem ști?” „Atunci trebuie să te rogi ca dumnezeu să-ți reveleze acest lucru într-un vis, exact ca Ioan din Cartea Apocalipsei. Dacă primești o viziune, dacă vezi în vis sau în viziune ziua în care se va îndeplini marea lucrare a lui dumnezeu, acest lucru îți va întări complet credința într-o clipă. Răbdarea ta, așteptarea ta, nu vor mai reprezenta o formalitate sau doar un lucru pe care îl faci; în schimb, vei aștepta de bunăvoie și vei îndura astfel din adâncul inimii tale. Ar fi atât de grozav!” Este acceptabilă această abordare? (Nu.)

Indiferent de câți ani are nevoie omenirea de Dumnezeu întrupat, în cele din urmă, va veni o zi în care lucrarea Sa în trup va fi finalizată. Acest lucru înseamnă că această persoană va părăsi, la un moment dat, omenirea; este doar o chestiune de timp. Lucrarea planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu se apropie de final. În ceea ce privește dacă acest final durează 10 ani, 20 de ani, 50 de ani, 80 de ani sau 100 de ani, nu trebuie să aprofundăm acest lucru. Acesta este pur și simplu modul de a vorbi al lui Dumnezeu. Ce înseamnă să spunem că acesta este modul lui Dumnezeu de a vorbi? Este vorba despre câți ani înseamnă, de fapt, conceptul lui Dumnezeu de „final” – conceptul de timp al lui Dumnezeu este cu siguranță diferit de cel al oamenilor. Este util pentru noi să scrutăm exact câți ani sunt? Nu, nu este. De ce nu? Pentru că toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu, nu reprezintă un lucru pe care oamenii îl pot obține întrebând și nici un lucru pe care, odată ce oamenii îl știu, îl pot folosi pentru a-L limita pe Dumnezeu. El procedează așa cum dorește. Singurul lucru pe care adepții lui Dumnezeu ar trebui să-l facă este să urmărească adevărul, să-și îndeplinească bine îndatoririle, să câștige viața, să se pornească pe calea fricii de Dumnezeu și a feririi de rău și să devină ființe create care corespund cu adevărat standardului. În acest fel, marea lucrare a lui Dumnezeu va fi într-adevăr complet îndeplinită, iar Dumnezeu Se va odihni. Ce înseamnă odihna lui Dumnezeu? Înseamnă că omenirea va avea odihnă. Odată ce omenirea are un loc de odihnă, Dumnezeu Se poate odihni. Odihna lui Dumnezeu este odihna omenirii. Atunci când omenirea are un mediu de viață normal și ordine, acest lucru Îi aduce odihnă lui Dumnezeu. În ceea ce privește momentul în care omenirea va avea un astfel de mediu de viață, când va ajunge la acest stadiu și când Își va termina Dumnezeu marea lucrare și va intra în locul Său de odihnă, toate acestea

fac parte din planul lui Dumnezeu; El are un program. În ce eră se încadrează acest program al planului lui Dumnezeu, în ce an, lună, oră și minut, numai Dumnezeu Însuși știe. Oamenii nu au nevoie să știe și nu are niciun rost să ți se spună. Chiar dacă ți s-ar spune exact anul, luna, ora și minutul, ar putea deveni acest lucru viața ta? Este acest lucru viața? Nu poate înlocui viața. Singurul lucru pe care ar trebui să-l facă ființele create este să asculte cuvintele lui Dumnezeu, să le accepte și să se supună acestora, devenind oameni care au frică de Dumnezeu și se feresc de rău. Însă dorința permanentă de a scruta cuvintele lui Dumnezeu, de a cerceta indiscret dacă acestea se adeveresc, de a verifica, analiza și scruta corectitudinea cuvintelor lui Dumnezeu – acestea nu sunt lucruri pe care ar trebui să le facă oamenii creați. Cei care insistă să meargă pe această cale și să facă aceste lucruri clar nu sunt ființele create pe care Dumnezeu le vrea. Ei nu acționează în conformitate cu cerințele Sale, nu trăiesc în conformitate cu regulile și reglementările pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru oameni. În ochii lui Dumnezeu, ei sunt dușmani ai Săi; sunt diavoli și satane, nu obiecte ale mântuirii lui Dumnezeu. Prin urmare, în ceea ce privește momentul în care Dumnezeu va părăsi pământul, momentul în care marea Sa lucrare va fi îndeplinită și momentul în care va sosi ziua glorificării lui Dumnezeu, care ar trebui să fie punctul de vedere corect al omenirii față de aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și față de această chestiune? Omul ar trebui să creadă că aceste lucruri pe care Dumnezeu le-a spus se vor adeveri cu siguranță și, în același timp, să spere la finalizarea marii lucrări a lui Dumnezeu, la venirea Împărăției lui Dumnezeu, la apariția lui Dumnezeu în slavă pentru nenumăratele popoare și la intrarea lui Dumnezeu în odihnă timpurie. La acest lucru ar trebui să spere oamenii creați, cei care Îl urmează pe Dumnezeu, și pentru acestea ar trebui să se roage. A face acest lucru este adecvat și nu înseamnă a cerceta indiscret. Cu toate acestea, a folosi întotdeauna măsura în care se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu ca pârghie pentru a-L amenința pe Dumnezeu, pentru a-L condiționa, se numește a cerceta indiscret și reprezintă ceea ce fac dușmanii lui Dumnezeu; a decide întotdeauna dacă să plătești prețul, dacă să te lepezi de toate și să-ți faci datoria bazându-te pe măsura în care se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu este, de asemenea, ceea ce fac dușmanii. Ființele create adevărate ar trebui să trateze cuvintele lui Dumnezeu, identitatea lui Dumnezeu și orice parte din ceea ce spune Dumnezeu din perspectiva ființelor create, nu din perspectiva Satanei, a diavolilor răi sau a dușmanilor lui Dumnezeu.

5. Cercetarea indiscretă a cuvintelor lui Dumnezeu despre firea, identitatea și esența Lui

Următorul punct despre care vom avea părtășie se referă la cuvintele lui Dumnezeu despre firea, identitatea și esența Lui. Aceste cuvinte acoperă o sferă largă; cea mai mare parte a conținutului cuvintelor lui Dumnezeu are legătură cu firea, identitatea și esența Lui. Pe de o parte, modul și tonul vorbirii lui Dumnezeu, precum și conținutul, le permit oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu, să-l vadă identitatea și esența. Pe de altă

parte, Dumnezeu folosește cuvinte clare pentru a vorbi cu omenirea, pentru a-i dezvălui acesteia firea, identitatea și esența Lui. În ceea ce privește aceste două părți ale conținutului, pe de o parte, printre rândurile cuvintelor lui Dumnezeu, conținutul cuvintelor lui Dumnezeu, natura lor, precum și tonul lui Dumnezeu și audiența discursului Său, se pot vedea firea, identitatea și esența Lui. În altă privință, Dumnezeu le spune oamenilor în cuvinte clare ce fel de fire are El, ce fel de identitate și esență are El. Aceste două părți ale conținutului reprezintă un lucru pe care antihriștii îl ignoră în mod fundamental; ei nu vor înțelege din acestea firea, identitatea și esența lui Dumnezeu și, cu siguranță, nu vor crede în toate aceste lucruri legate de Dumnezeu. Întrucât sunt neîncrezători, ei nu cred despre cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu că pot reprezenta identitatea și esența lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există un aspect pe care nu îl pot nega: cuvintele lui Dumnezeu le-au dezvăluit în mod clar oamenilor ce fel de fire are Dumnezeu, ce fel de identitate are El și care este esența Sa – această parte a cuvintelor Sale nu o pot nega. Doar pentru că nu o pot nega, înseamnă că au o acceptare adevărată și o recunoaștere autentică? Ei nu recunosc aceste cuvinte. Dimpotrivă, în ceea ce privește conținutul firii lui Dumnezeu – dreptatea, sfințenia, iubirea, autoritatea și alte calități care implică ceea are El și ceea ce este – despre care vorbește Dumnezeu, pe lângă faptul că manifestă dispreț, nepăsare și neglijență, antihriștii privesc aceste cuvinte și dintr-o perspectivă a cercetării indiscrete. De exemplu, atunci când Dumnezeu spune că El este drept, un antihrist va începe să scruteze: „Tu ești drept? Nu a existat nimeni în lume care să îndrăznească să afirme că este drept. Din moment ce tu îndrăznești să o spui, atunci hai să punem acest lucru la încercare. În ce fel ești tu drept? Care fapte ale tale au fost drepte? Refuz să fiu convins! Dacă această afirmație este cu adevărat îndeplinită, dacă tu într-adevăr săvârșești vreun act de dreptate care să mă convingă, atunci voi admite că tu ești drept. Însă dacă ceea ce faci nu mă convinge, atunci nu mă învinovăți că sunt direct. Nu voi admite sub nicio formă că ai o fire dreaptă!” În cele din urmă, a sosit ziua pe care o așteptau: în ciuda faptului că a plătit un preț mare și a suferit mult, un anumit conducător a fost, în cele din urmă, caracterizat ca fiind un conducător fals și demis pe motiv că era incapabil să facă lucrare reală. După ce a fost demis, a devenit negativ, și-a însușit înțelegeri greșite, s-a plâns și a avut de spus multe lucruri pline de resentimente și de judecată. Când această chestiune ajunge la urechile antihristului și el o vede, acesta spune: „Dacă până și cineva ca tine poate fi demis, atunci este și mai rău pentru oamenii ca mine. Dacă tu nu ai nicio speranță de a fi mântuit, dacă tu nu ești în conformitate cu intențiile lui dumnezeu, atunci cine poate fi în conformitate cu intențiile sale? Cine altcineva poate fi apreciat de dumnezeu?” Pe de o parte, antihristul îl apără pe conducătorul fals și cere dreptate pentru el; pe de altă parte, acceptă, totodată, cuvintele pline de resentimente și de judecată emise de falsul conducător. În același timp, se luptă cu Dumnezeu, în secret, în inima lui: „Este dumnezeu drept? Atunci de ce să demită pe cineva care a suferit și a plătit un preț pentru lucrarea bisericii? Această persoană îți este cea mai loială. Nu am văzut pe nimeni mai loial decât el; nu am văzut

pe nimeni care să fi suferit mai mult sau să fi plătit un preț mai mare. Se trezește devreme și se culcă târziu, îndură boli, lasă deoparte sentimentele pentru familia sa și renunță la confortul trupesc și perspectivele trupului, riscându-și viața pentru a lucra pentru tine. Ba chiar a fost întemnițat înainte și nu s-a implicat în trădare. Și, totuși, tu îl demiți, pur și simplu, în acest fel, îl dezvălui astfel – ești tu cu adevărat drept? Unde este dovada dreptății tale? De ce nu o pot vedea?" În cele din urmă, antihristul a profitat de punctul slab din lucrarea lui Dumnezeu cu ajutorul căruia să pună la îndoială dreptatea firii lui Dumnezeu. Se gândește în sinea lui: „Dacă dumnezeu este drept, atunci majoritatea oamenilor nu vor fi capabili să răzbească; dacă dumnezeu este drept, atunci oamenii chiar trebuie să aibă grijă, iar viața va deveni destul de grea. Astăzi, profitând, în sfârșit, de punctul slab din lucrarea lui dumnezeu, pot dovedi că el nu este drept, ceea ce face lucrurile mai ușoare." Prin acestea, el se bucură în secret în inima sa.

Urmându-L pe Dumnezeu, aleșii Săi au suferit întotdeauna suprimări, arestări și persecuții brutale din partea marelui balaur roșu. În bisericile de pretutindeni, există deseori aleși ai lui Dumnezeu care sunt arestați și persecutați. Frecvent, unii se poticnesc sau Îl trădează pe Dumnezeu și, drept urmare, părăsesc biserica. Cu toate acestea, există și mulți care rămân fermi în mărturia lor în toiul arestărilor și persecuțiilor. Dumnezeu se folosește de serviciul marelui balaur roșu pentru a-i dezvălui pe acei neîncrezători care s-au infiltrat în casa lui Dumnezeu căutând binecuvântări, perfecționându-i în același timp pe aleșii care cred cu adevărat în Dumnezeu. Aceasta este atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu. Însă cum privesc antihriștii această chestiune? Ei se îndoiesc întotdeauna de Dumnezeu: „De ce nu-i salvează dumnezeu pe aleșii săi de arestările și persecuția marelui balaur roșu?" Ei se îndoiesc de Dumnezeu întrupat, nutrind mereu noțiuni despre Dumnezeu în inimile lor: „De ce ar trebui să sufere aleșii lui dumnezeu astfel de bătăi și torturi? Din cauza credinței lor, pentru că nu sunt dispuși să fie niște iude. Dar unde este dumnezeu când ei sunt torturați? De ce nu îi salvează dumnezeu? Oare el nu iubește oamenii? Unde este iubirea lui dumnezeu? Oare dumnezeu suportă ca aceia care cred în el să fie umiliți cu sălbăticie de satane și demoni răi și să îndure torturi excesive? Este aceasta iubirea lui dumnezeu? Unde anume este protecția lui dumnezeu pentru oameni? De ce nu o pot vedea? Se pare că trebuie să fiu mai atent. Nu numai că dumnezeu nu îi poate feri pe oameni de ispite sau de pericole – dimpotrivă, cu cât cineva urmărește mai mult, are mai multă hotărâre și îl urmează mai mult pe dumnezeu, cu atât mai mult se confruntă cu încercări și este mai probabil să sufere durere și chinuri. Din moment ce acesta este modul în care acționează dumnezeu, am și eu contramăsurile mele. Acești oameni suferă un astfel de tratament pentru că au făcut sacrificii; dacă eu nu plătesc un astfel de preț, dacă nu urmăresc în acest fel, nu voi evita aceste încercări? Fără aceste încercări, nu voi evita astfel de suferințe? Oare nu voi trăi în confort fără să sufăr în acest mod? Dacă oricum primesc binecuvântări, de ce aș fi atât de nesăbuit încât să-mi las trupul să sufere tot felul de chinuri și dureri? Dumnezeu spune că îi iubește pe oameni, dar eu nu pot accepta acest

mod al său de a iubi! Puteți cu toții să interpretați cum vreți acest lucru; nu e treaba mea, nu voi accepta acest lucru. Trebuie să nu ies în evidență, trebuie să ocolesc puțin, să fiu atent și cu garda sus; nu-l pot lăsa pe dumnezeu să mă prindă și să mă pună la treabă." Antihriștii adăpostesc aceste lucruri în inimile lor, care toate reprezintă înțelegeri greșite, opoziție, judecată și împotrivire față de Dumnezeu. Le lipsește orice fel de cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu. Ei ajung la astfel de concluzii cercetând indiscret cuvintele lui Dumnezeu, cercetând indiscret firea, identitatea și esența lui Dumnezeu. Antihriștii îngroapă aceste lucruri adânc în inimile lor, admonestându-se: „Prudența este părintele siguranței; este mai bine să nu ieși în evidență; pasărea care își scoate capul din cuib e cea care e împușcată; și e singurătate în vârf! În niciun moment, nu fi niciodată acea pasăre care iese din cuib, nu urca niciodată prea sus; cu cât urci mai sus, cu atât cazi mai tare." Ei nu cred că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și nu cred că firea Lui este dreaptă și sfântă. Ei judecă toate acestea prin prisma noțiunilor și închipuirilor umane și abordează lucrarea lui Dumnezeu cu perspectivele și gândurile umane și viclenia umană, apelând la logica și gândirea Satanei pentru a delimita firea, identitatea și esența lui Dumnezeu. Evident, antihriștii nu doar că nu acceptă și nici nu recunosc firea, identitatea și esența lui Dumnezeu; dimpotrivă, sunt plini de noțiuni, opoziție și răzvrătire față de El și nu au nici măcar un grăunte de cunoștințe reale despre El. Definiția antihriștilor pentru lucrarea, firea și iubirea lui Dumnezeu este un semn de întrebare – o incertitudine, iar ei sunt plini de scepticism, negare și defăimare față de aceasta; așadar, cum rămâne atunci cu identitatea Lui? Firea lui Dumnezeu reprezintă identitatea Sa; cu o astfel de părere ca a lor asupra firii lui Dumnezeu, opinia lor privind identitatea lui Dumnezeu este evidentă – negare directă. Aceasta este esența antihriștilor.

Indiferent de partea din cuvintele lui Dumnezeu pe care o abordează antihriștii, indiferent de partea din acțiunile lui Dumnezeu pe care o abordează, fie că este vorba de acțiunile lui Dumnezeu în toate lucrurile sau în anumite persoane, ei folosesc întotdeauna perspective umane și logica Satanei, precum și metodele cunoașterii și logicii, pentru a deduce și a judeca, în loc să abordeze aceste lucruri ca fiind adevărul și într-o manieră de acceptare. Prin urmare, în ceea ce privește cuvintele referitoare la firea, identitatea și esența lui Dumnezeu și în ceea ce privește întruparea lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu, abordarea antihriștilor este de fapt aceeași, fără nicio diferență. În general, tot ceea ce Îl implică pe Dumnezeu Însuși, tot ceea ce ține de Creator, este supus cercetării lor indiscrete, iar apoi presupunerilor, scrutării și analizei, ducând în cele din urmă la concluzii de negare și defăimare. Indiferent din ce unghi sau în ce mod abordează antihriștii aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, de ce concluziile pe care le trag în cele din urmă sunt întotdeauna cele de condamnare și defăimare? De ce ajung ei la astfel de concluzii? Se poate întâmpla cu adevărat ca, în rândul omenirii create, să nu existe nimeni care să poată lua cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul? Este acesta un final inevitabil? Este din cauza lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci care este motivul mai exact? (Este din cauză că oamenii au o natură care se împotrivește lui Dumnezeu.) Toată lumea

are o natură care se împotrivește lui Dumnezeu. De ce, după ce citesc aceste cuvinte, unii oameni pot să le recunoască drept adevărul și să accepte ceea ce spune Dumnezeu, în timp ce alții le pot nega, condamna și defăima? Acest lucru arată clar o problemă, indicând faptul că esența din interiorul oamenilor este diferită. Prin felul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii nu le acceptă, în mod fundamental și subiectiv, cu adevărat. Ei vin cu opoziție și testare: „Tu spui că ești dumnezeu. Atunci, eu trebuie să văd în ce modalități te asemeni cu dumnezeu? Spui că ai firea lui dumnezeu și divinitate, atunci eu trebuie să văd care dintre cuvintele tale confirmă că ai divinitate și că ai firea lui dumnezeu, care dintre faptele tale confirmă că ai identitatea și esența lui dumnezeu. Ai făcut semne sau minuni, sau ai vindecat bolnavi și ai alungat demoni? Ai blestemat pe cineva, iar acesta a murit imediat? Ai înviat pe cineva? Mai exact, ce lucruri ai făcut care pot să confirme că ai firea lui dumnezeu, identitatea și esența lui dumnezeu?” Antihriștii vor să vadă mereu aceste lucruri, lucruri dincolo de adevăr, de cale și de viață, folosindu-se de acestea pentru a confirma identitatea lui Dumnezeu, pentru a confirma că Cel pe care îl urmează este Dumnezeu. Acest punct de pornire este greșit în sine. Care este cel mai elementar lucru care poate reprezenta identitatea și esența lui Dumnezeu? (Dumnezeu este adevărul, calea și viața.) Acesta este cel mai elementar lucru. De ce nu reușesc antihriștii să înțeleagă nici măcar acest lucru elementar? Acesta este subiectul pe care trebuie să îl discutăm. Antihriștii disprețuiesc adevărul și lucrurile pozitive; ei sunt scârbiți de adevăr și de toate lucrurile pozitive; urăsc adevărul și lucrurile pozitive. În toate cuvintele lui Dumnezeu, ei nu văd care dintre acestea reprezintă adevărul sau lucrurile pozitive. Pot ochii lor demonici să vadă acest lucru? Pot ei să recunoască acest lucru fără să-l vadă? Eșecul lor în a recunoaște aceste cuvinte ca fiind adevărul înseamnă că nu pot recunoaște identitatea și esența lui Dumnezeu. Acest lucru este sigur. În abordarea cuvintelor lui Dumnezeu despre firea, identitatea și esența Sa, antihriștii folosesc aceeași abordare pe care o au cu alte cuvinte ale lui Dumnezeu, calculând, uneltind și meditând în mintea lor. Dacă ceva ce Dumnezeu spune din identitatea Sa de Dumnezeu se adeverește imediat, atitudinea lor se schimbă imediat; dacă Dumnezeu, în calitate de Dumnezeu, spune sau face ceva care le oferă un avantaj, ei au, de asemenea, o contramăsură corespunzătoare și, din nou, atitudinea lor se schimbă imediat. Ei sunt cei care Îl condamnă pe Dumnezeu și, de asemenea, cei care spun că Dumnezeu este ca Dumnezeu. Din punctul lor de vedere, în ceea ce privește întrebarea dacă Dumnezeu are firea, identitatea și esența lui Dumnezeu, ei ajung la concluzii cu privire la acest lucru bazate în întregime pe ceea ce văd cu propriii ochi și pe propria analiză mentală.

În ultimul an sau în ultimii doi ani, biserica a realizat câteva videoclipuri cu mărturii bazate pe experiență. Diferite persoane au dat diverse mărturii bazate pe experiență, care i-au ajutat pe unii oameni a căror bază era instabilă și pe cei care erau oarecum îndoielnici în a-și întemeia o anumită bază. Desigur, acest lucru a jucat și pentru antihriști un anumit rol în stabilizarea lor. Aceste persoane care depun mărturie provin din diferite

grupe de vârstă, diferite clase sociale, iar unele chiar din diferite țări și etnii. Din mărturiile bazate pe experiență pe care le-au împărtășit, este evident faptul că au suferit schimbări prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu, au dobândit adevărul și viața, iar prin acceptarea cuvintelor lui Dumnezeu, prin acceptarea acestei etape a lucrării lui Dumnezeu, au înțeles multe adevăruri, confirmând că întruparea lui Dumnezeu are identitatea și esența lui Dumnezeu. Bineînțeles, după ce au ascultat aceste mărturii bazate pe experiență, antihriștii au simțit și puțină încântare secretă în adâncul lor: „Din fericire, nu l-am judecat în mod public pe dumnezeu. Din fericire, nu m-am grăbit să-l reneg pe dumnezeu. Judecând după mărturiile atâtor oameni, această cale pare corectă. Acest hristos, această persoană de rând, ar putea fi, până la urmă, dumnezeu. Probabil am pariat corect. Dacă voi continua pe această cale și mai mulți oameni mărturisesc despre această persoană, dacă mai mulți oameni vin înaintea acesteia și mai mulți oameni confirmă identitatea și esența acesteia, atunci speranța și șansa mea de a primi binecuvântări vor fi din ce în ce mai mari.” În timp ce observă cu ezitare, antihriștii se încurajează și se stimulează în mod constant: „Nu te grăbi. Rămâi răbdător. Trebuie doar să înduri. Cel care îndură până la final va fi mântuit. Judecând după diferitele semne actuale, după amploarea și dinamica bisericii de acum, din ce în ce mai mulți oameni sunt capabili să se ridice și să mărturisească despre acest dumnezeu, confirmând că această cale este corectă. Așadar, de ce aș fi atât de nesăbuit, grăbindu-mă să ies în evidență și să neg acest lucru? Nu face asta, nu fi nesăbuit. Mai așteaptă încă trei până la cinci ani. Dacă mai mulți oameni, mai prestigioși și mai cunoscători, oameni cu statut social, oferă dovezi mai puternice pentru a confirma că această persoană de rând este hristos, sau dacă mai mulți oameni cu renume și statut lumesc se alătură bisericii și dacă proporțiile bisericii se extind mai mult la nivel global, nu voi câștiga eu atunci ceva? Nu voi fi obținut atunci un mare avantaj? Dacă biserica are putere, nu voi avea și eu putere? Nu trebuie să plec sub nicio formă! Dacă toate acestea sunt adevărate, dacă acest om este într-adevăr dumnezeu, iar eu îl resping sau îl reneg acum, atunci voi pierde toate aceste binecuvântări. Trebuie să pariez totul pe acest om. Nu-mi pasă cine este el în identitatea și esența sa, pe cine reprezintă firea sa. Ceea ce mă preocupă este dacă tot mai mulți oameni îl urmează, dacă puterea și amploarea bisericii cresc. Dacă se dezvoltă într-o direcție bună și poate crește și mai mult în condiții normale, atunci nu trebuie să-mi fac griji în privința perspectivelor mele. Dacă el este cu adevărat întruparea lui dumnezeu, așa cum este profețit în Biblie, atunci voi fi extrem de binecuvântat și foarte avantajat.” De fiecare dată când se gândesc la acest lucru, antihriștii găsesc alinare și bucurie în inimile lor: „Ce zici de asta? Chiar și fără să cred despre cuvintele lui dumnezeu că sunt adevărul, tot pot primi binecuvântări. Fără să cred că toate faptele lui dumnezeu sunt drepte, tot pot rămâne ferm. Fără să cred că dumnezeu îi poate mântui pe oameni, tot pot supraviețui. Fără să cred că dumnezeu observă cele mai ascunse unghere din inima omului, tot îmi pot face în mod normal îndatoririle în biserică. Nu cred în atotputernicia și autoritatea lui dumnezeu, nu cred că tot ceea ce face dumnezeu este semnificativ și nu cred că

dumnezeu domnește suveran peste toate lucrurile și soarta întregii omeniri – nu cred nimic din toate acestea; și, ce-i cu asta? Nu cred în identitatea și esența lui dumnezeu, dar tot pot să rămân de formă în biserică. Nu este dumnezeu drept? Doar voi face lucrurile de mântuială, voi rătăci așa prin biserică, doar îndurând. Cine poate să-mi facă ceva? Nu pot totuși să îndur până la final și să fiu cu siguranță mântuit?" Ce credeți, pot avea succes dorințele deșarte ale antihriștilor? (Nu.) Unde vor fi ei când va veni ziua în care vor vedea cu adevărat firea dreaptă a lui Dumnezeu? Unde ar trebui să fie atunci când vor fi făcuți să recunoască cu adevărat identitatea și esența lui Dumnezeu, să admită că Dumnezeu este drept, când li se va arăta că Dumnezeu este într-adevăr drept? Chiar pot fi ei mântuiți? Poate îndurarea lor să fie cu adevărat eficientă? Pot ei realmente să facă lucrurile de mântuială? Pot îndurarea lor, compromisurile lor, suportarea neclintită a greutăților, inteligența lor șireată să anuleze cu adevărat fapta lor rea de a cerceta indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu? Pot dorințele lor deșarte, contramăsurile, conspirațiile, uneltirile lor și tot ceea ce au plănuit în inimile lor, împreună cu cercetarea indiscretă a lucrurilor despre Dumnezeu, să înlocuiască în mod real urmărirea adevărului? Pot acestea să le permită să fie mântuiți? (Nu.) Atunci, judecând după aceste manifestări, de ce antihriștii, care sunt atât de șireți și care se ocupă impecabil de toate chestiunile, făcând totul în cel mai mare secret, ajung în cele din urmă astfel? Există un singur motiv: ei nu confruntă direct cuvintele lui Dumnezeu, nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, nu se supun acestora, ci, în schimb, le cercetează indiscret. Acesta este motivul pentru care antihriștii ajung în cele din urmă astfel. Cu toții înțelegeți acest lucru, nu-i așa? Deși nu v-am spus cum să acționați sau cum să tratați cuvintele lui Dumnezeu, prin expunerea acestor fapte și disecarea punctelor de vedere ale antihriștilor și a atitudinii lor față de cuvintele lui Dumnezeu, știți cu toții ce fel de atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu și ce fel de atitudine față de înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu sunt cele mai potrivite și atitudinile pe care ar trebui să le aibă o ființă creată și faptul că a avea aceste atitudini este ceea ce ar trebui să facă o ființă creată.

22 august 2020

Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șaptea)

III. Disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu

Astăzi, vom continua să avem părtășie despre al zecelea punct cu privire la diversele manifestări ale antihriștilor: ei disprețuiesc adevărul, sfidează cu obrăznicie principiile și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu. Data trecută am avut părtășie până la a treia secțiune a acestui subiect major, și anume faptul că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Părtășia noastră și disecarea acestei secțiuni au fost împărțite în trei subteme. Care sunt aceste trei subteme? (Prima este că antihriștii manipulează și interpretează în mod arbitrar cuvintele lui Dumnezeu; a doua este că antihriștii resping cuvintele lui Dumnezeu atunci când acestea nu sunt în acord cu noțiunile lor și a treia este că antihriștii cercetează indiscret dacă se adeveresc cuvintele lui Dumnezeu.) Reprezintă aceste trei afirmații totalitatea a ceea ce înseamnă pentru antihriști disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu? (Ar trebui să mai fie și altele.) Ce alte afirmații și manifestări există? (Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu cu lipsă de respect.) Este tratarea cuvintelor lui Dumnezeu cu lipsă de respect una dintre manifestările prin care ei disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu? Nu este tratarea cuvintelor lui Dumnezeu cu lipsă de respect o interpretare a disprețuirii cuvintelor lui Dumnezeu? Aici nu avem nevoie de interpretări, ci mai degrabă de diversele manifestări și practici ale antihriștilor care disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu, pe care le puteți vedea și atinge și despre care ați auzit. Se pare că nu înțelegeți prea bine diversele manifestări prin care antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. S-ar putea să aveți o înțelegere literală a celor trei puncte despre care am avut părtășie anterior, dar nu vă puteți gândi ce alte manifestări ale antihriștilor care disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu ar putea exista, nu-i așa? Ar fi trebuit să vă amintiți toate cele trei manifestări despre care am avut părtășie anterior. Sunt comportamentele și manifestările antihriștilor în disprețuirea cuvintelor lui Dumnezeu deschise și sincere? Reprezintă ele ceea ce ar trebui să facă oamenii integri? (Nu.) Acestea nu sunt manifestări care ar trebui să existe în umanitatea normală; ele nu sunt pozitive, ci negative. Esența care stă la baza acestor câteva comportamente face trimitere la Satana, la demoni, la dușmanii lui Dumnezeu. În modul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu nu există nici supunere, nici acceptare, nici experimentare, nici renunțarea la propriile noțiuni și acceptarea cuvintelor lui Dumnezeu cu simplitate și deschidere; în schimb, aceștia generează diverse atitudini satanice față de cuvintele lui Dumnezeu. Firea dezvăluită prin aceste manifestări și comportamente ale antihriștilor este exact ceea ce este dezvăluit de Satana în tărâmul spiritual. Aceste comportamente nu sunt pozitive în nicio situație, în nicio epocă și în niciun grup de oameni. Sunt ticăloase și negative și nu reprezintă manifestările sau comportamentele pe care ar trebui să le aibă o ființă creată

sau o persoană normală. Astfel, le caracterizăm drept manifestări ale antihriștilor. După ce am avut părtășie despre aceste trei puncte, majoritatea oamenilor ar putea crede că aceste trei manifestări cuprind, probabil, toate atitudinile de bază ale antihriștilor față de cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există un punct pe care l-ați trecut cu vederea: modul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu este departe de a se limita la aceste trei abordări. Există o altă manifestare și un alt comportament care ilustrează, de asemenea, faptul că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu. Care este această manifestare? Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă. Dacă analizăm sensul literal al acestui lucru, unii oameni ar putea avea în mintea lor unele imagini care indică anumite persoane, dar manifestările specifice și adevărate ale acestui lucru nu sunt încă foarte clare; ele sunt încă foarte vagi și generale. Prin urmare, astăzi vom avea părtășie despre modul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă.

D. Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă

Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă; se poate spune și că antihriștii tratează înșuși adevărul ca pe o marfă. Ce înseamnă a le trata ca pe mărfuri? Înseamnă a face, pur și simplu, unele afirmații verbale, a se da în spectacol și apoi a dobândi în mod fraudulos încrederea, sprijinul și aprobarea oamenilor pentru a primi faimă, câștig și statut. Cuvintele lui Dumnezeu și adevărul devin astfel punțile lor. Aceasta este atitudinea antihriștilor față de adevăr. Ei exploatează adevărul, se joacă cu el și îl calcă în picioare, ceea ce este determinat de natura-esența antihriștilor. Așadar, ce reprezintă mai exact cuvintele lui Dumnezeu și adevărul? Cum ar trebui să definim cu exactitate adevărul? Spuneți-Mi, ce este adevărul? (Adevărul este criteriul pentru conduita personală a omului, acțiunile lui și închinarea la Dumnezeu.) Aceasta este o definiție precisă și specifică a adevărului. Cum înțelegeți voi toți această afirmație? Cum ar trebui să aplici această afirmație în viața de zi cu zi și de-a lungul vieții tale? Cum ar trebui să experimentezi această afirmație? Spuneți ceea ce vă vine în minte și înțelegeți imediat, fără să filtrați sau să prelucrați. Ce este adevărul, în limbajul experienței voastre? Ce sunt cuvintele lui Dumnezeu? (Adevărul poate schimba concepția unei persoane despre viață și valorile sale, permițându-i să trăiască asemănarea unui om normal.) Deși nu este cuprinzător, tot ceea ce ai spus transmite o înțelegere a adevărului bazată pe experiență; acestea sunt percepțiile și aprecierile pe care le-ai experimentat și rezumat din viața de zi cu zi. Cine ar mai dori să împărtășească? (Adevărul ne poate purifica firile corupte, permițându-ne să acționăm pe baza principiilor și să facem lucrurile în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.) Această afirmație este foarte bună și incisivă. Continuă, te rog! (Adevărul este viața, calea spre viața veșnică. Numai urmărind adevărul și trăind conform lui se poate obține viața.) (Adevărul le permite oamenilor să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să devină oameni adevărați.) Aceste două puncte implică principii practice pentru viața de zi cu zi a oamenilor. Deși explicațiile sunt relativ profunde și sofisticate, ele sunt foarte practice. (Adevărul poate să expună

firile corupte din noi, să ne schimbe opiniile incorecte cu privire la chestiuni și să ne permită să trăim asemănarea unui om adevărat.) Aceste afirmații sunt practice și implică valoarea și semnificația adevărului pentru oameni, precum și efectele pe care adevărul le poate avea asupra oamenilor. Am mai vorbit de multe ori despre ceea ce ați menționat cu toții. Deși ceea ce subliniază fiecare persoană diferă, toate se referă la afirmația anterior explicată și definită privind adevărul: adevărul reprezintă criteriul de evaluare a tuturor lucrurilor. Poate fi adevărul echivalat cu cuvintele lui Dumnezeu? (Da.) Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Având în vedere înțelegerea bazată pe experiență despre care ați vorbit în părtășia voastră, putem spune că adevărul reprezintă realitatea tuturor lucrurilor pozitive? (Da.) Adevărul este realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Poate fi viața unei persoane și direcția în care merge; îi poate permite cuiva să renunțe la firea sa coruptă, să ajungă să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să devină cineva care I se supune lui Dumnezeu și este o ființă creată care corespunde standardului, cineva pe care Dumnezeu îl iubește și pe care îl consideră acceptabil. Ce atitudine și perspectivă ar trebui să avem în privința cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, având în vedere prețiozitatea adevărului? E destul de evident: pentru cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și au o inimă care se teme de El, cuvintele Lui sunt sângele lor vital. Oamenii ar trebui să prețuiască cuvintele lui Dumnezeu, să mănânce și să bea din ele, să se bucure de ele și să le accepte ca pe viața lor, ca pe direcția în care merg, ca pe un ajutor și o provizie accesibile; oamenii ar trebui să practice și să experimenteze în conformitate cu afirmațiile și cerințele adevărului și să se supună fiecăreia dintre cerințele și principiile pe care adevărul le acordă lor. Numai în acest fel poate o persoană să dobândească viață. Urmărirea adevărului reprezintă, în principal, practicarea și experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, mai degrabă decât supunerea lor la scrutare, analiză, speculație și îndoială. Întrucât adevărul este ajutorul și provizia la îndemână ale oamenilor și poate fi viața lor, aceștia ar trebui să trateze adevărul ca fiind cel mai prețios lucru. Asta pentru că trebuie să se bazeze pe adevăr pentru a trăi, pentru a ajunge să mulțumească cerințele lui Dumnezeu, să se teamă de El și să se ferească de rău și să găsească în viața lor de zi cu zi calea de practicare și să înțeleagă principiile practicii, dobândind supunerea față de Dumnezeu; oamenii trebuie, de asemenea, să se bazeze pe adevăr pentru a renunța la firea lor coruptă, pentru a deveni persoane care sunt mântuite și ființe create care corespund standardului. Indiferent din ce perspectivă sau în ce mod este exprimată, atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă cel mai puțin față de adevăr este aceea de a trata cuvintele lui Dumnezeu și adevărul ca pe un produs sau chiar ca pe o marfă care poate fi tranzacționată ocazional. Acesta este lucrul pe care Dumnezeu Își dorește cel mai puțin să îl vadă și reprezintă, totodată, ultimul tip de comportament și manifestare pe care ar trebui să le aibă o ființă creată adevărată.

Care sunt scopul și intenția antihriștilor care tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă? Ce urmăresc cu adevărat să facă și care este motivul lor? Atunci când un comerciant achiziționează o marfă, speranța sa cu privire la marfă este că aceasta îi va

aduce beneficii și suma substanțială de bani pe care și-o dorește. Prin urmare, atunci când antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă, ei tratează fără îndoială cuvântul lui Dumnezeu ca pe un lucru material care poate fi schimbat pentru beneficii și bani. Ei nu prețuiesc, nu acceptă, nu practică și nu experimentează cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul, nici nu le consideră ca fiind modul de viață la care ar trebui să adere, nici ca fiind adevărul pe care trebuie să îl practice pentru a se elibera de firile lor corupte. În schimb, ei tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă. Pentru un comerciant, cea mai mare valoare a unei mărfi este să o schimbe pe bani, pentru profitul dorit. Astfel, atunci când antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă, intenția și motivul lor sunt, în mod esențial, aceleași. Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă, ceea ce înseamnă că nu le folosesc pentru a mânca, a bea și a se bucura de ele, nici pentru a le experimenta sau practica, ci mai degrabă ca pe niște bunuri pe care le au în mâini și care pot fi tranzacționate și vândute oricând și oriunde, oferite celor de pe urma cărora pot profita. Atunci când antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă, în sens literal, înseamnă că tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă, folosită pentru tranzacții în schimbul banilor; ei transformă cumpărarea și vânzarea cuvintelor lui Dumnezeu în profesia lor. Dintr-o perspectivă literală, acest lucru este limpede imediat. Astfel de acțiuni și comportamente ale antihriștilor sunt rușinoase, stârnind repulsia și dezgustul oamenilor. Așadar, care sunt manifestările specifice ale antihriștilor care tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă? Acesta este punctul-cheie despre care vom avea părtășie. Antihriștii au câteva manifestări foarte evidente ale faptului că tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă. Pentru a le face mai clare și mai ușor de înțeles pentru voi, le vom discuta tot una câte una. De ce adopt această abordare? Pe baza experienței Mele de mulți ani în a lucra și a vorbi, majoritatea oamenilor au gânduri confuze și nu au capacitatea de a gândi independent. Pe baza acestui fapt, M-am gândit la cea mai simplă și mai eficientă metodă, care constă în a explica și a clarifica orice problemă sau subiect, indiferent care, punct cu punct, pentru a vă ajuta să vă gândiți bine și să meditați asupra acestuia. Este acest lucru potrivit? (Da.) Unii oameni spun: „Este perfect, ne scutește de chinul de a ne stoarce creierii și de a gândi din greu. Suntem prea ocupați și nu avem timp pentru asta! Ne consumăm energia și gândurile pe chestiuni importante, nu pe aceste probleme banale, de mărimea unui bob de mazăre. Dacă ne pui să ne gândim la aceste chestiuni mărunte, pare că ne subestimezi și nu folosești suficient marele nostru talent.” Este acesta cazul? (Nu.) Atunci, despre ce este vorba? (Calibrul nostru este atât de redus, încât uneori nu putem înțelege adevărul și avem nevoie ca Dumnezeu să aibă părtășie cu noi în detaliu, cuvânt cu cuvânt, propoziție cu propoziție, pentru ca noi să înțelegem o parte din el.) Vezi, am descris fără să vreau starea de fapt a lucrurilor, dezvăluind ce se întâmplă cu adevărat cu voi toți, dar acestea sunt, pur și simplu, faptele. Situația ar fi fost aceeași chiar dacă nu aș fi expus-o. Nu există altă cale decât să o fac așa. Dacă vorbesc doar despre subiectele mari la modul simplu și general, atunci voi vorbi în zadar și Îmi voi

irosi efortul. Asta este doar o pierdere de timp, nu-i așa? Haideți să revenim la subiectul principal. În ceea ce privește felul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă, vom împărți acest subiect în mai multe subteme pentru a explica și clarifica pas cu pas cum fac antihriștii acest lucru și care sunt exemplele și manifestările specifice care pot dovedi suficient că antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu și care, totodată, confirmă că antihriștii au într-adevăr o astfel de esență. Vom avea părtășie despre acest punct în două părți principale.

1. Tratarea cuvintelor lui Dumnezeu ca pe o unealtă pentru a dobândi statut, reputație și demnitate

Primul aspect major este că cea mai comună manifestare a antihriștilor care tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă este faptul că le folosesc ca pe o unealtă pentru a-și dobândi statutul, reputația, demnitatea și, cu atât mai mult, pentru bucurii materiale și, chiar mai mult, pentru bani. Atunci când antihriștii intră în contact cu cuvintele lui Dumnezeu, ei simt: „Cuvintele lui dumnezeu sunt grozave. Fiecare propoziție este rațională și corectă; aceste cuvinte nu pot fi rostite de oameni și nu pot fi găsite în Biblie.” În ultimele două epoci, Dumnezeu nu a rostit aceste cuvinte. Nici în Vechiul Testament, nici în Noul Testament nu există astfel de cuvinte rostite explicit și clar. Biblia consemnează doar o parte foarte limitată a cuvintelor lui Dumnezeu. Analizând ceea ce spune Dumnezeu acum, conținutul este foarte bogat. Antihriștii simt atunci gelozie și invidie în inimile lor și încep să uneltească în sinea lor: „Această persoană obișnuită poate spune atât de multe; când voi putea și eu să spun aceste cuvinte? Când voi putea rosti cuvintele lui dumnezeu la nesfârșit, la fel ca această persoană?” Ei au un impuls și o dorință de acest fel în inimile lor. Judecând după impulsul și dorința lor, în inimile lor, antihriștii simt invidie față de aceste cuvinte rostite de Dumnezeu și le venerează. Folosesc cuvintele „invidie” și „venerație”; ceea ce vreau să spun în privința formulării acestor doi termeni este faptul că antihriștii nu consideră cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și nu intenționează să le accepte, ci mai degrabă invidiază conținutul bogat al acestor cuvinte, mesajul și, de asemenea, profunzimea acestor cuvinte, care reflectă o adâncime de neatins de către oameni; și chiar mai mult, invidiază faptul că acestea sunt cuvinte pe care ei nu le pot rosti. Din aceste aspecte ale „invidiei”, este evident că antihriștii nu consideră aceste cuvinte ale lui Dumnezeu ca fiind expresii ale divinității, ca fiind adevărul sau ca fiind viața și adevărul cu care Dumnezeu intenționează să mântuie omenirea și să o aprovizioneze. Având în vedere că antihriștii pot invidia aceste cuvinte, este clar că, în inimile lor, ei își doresc, de asemenea, să devină cei care exprimă astfel de cuvinte. Pe baza acestui fapt, mulți antihriști au depus eforturi enorme în culise, rugându-se zilnic, citind zilnic aceste cuvinte, consemnându-le, memorându-le, rezumându-le și organizându-le. Au depus multă muncă pentru aceste cuvinte rostite de Dumnezeu, luând nenumărate notițe și consemnând numeroase idei în timpul devoțiunilor lor spirituale, precum și rugându-se de nenumărate ori pentru a-și aminti aceste cuvinte. Care este scopul lor în a face toate

acestea? Pentru ca într-o zi să aibă brusc o explozie de inspirație și să fie capabili să rostească la nesfârșit cuvintele pe care le-ar spune Dumnezeu, ca și cum s-ar deschide o ecluză; ei speră că, asemenea cuvintelor lui Dumnezeu, cuvintele lor le-ar putea oferi oamenilor ceea ce au nevoie, le-ar putea oferi viață, le-ar putea oferi ceea ce ar trebui să obțină și ar putea să aibă cerințe de la oameni. Este pentru ca, asemenea întrupării lui Dumnezeu, să poată sta în perspectiva și statutul lui Dumnezeu și să spună aceleași lucruri ca Dumnezeu, cu tonul Său și maniera Sa de a vorbi, întocmai cum își doresc ei. Antihriștii au depus multe eforturi în acest sens și nu este exagerat să spunem că unii dintre ei chiar scot deseori, în secret, caiete pentru a consemna cuvintele pe care vor să le spună, cuvintele pe care le așteaptă de la Dumnezeu. Cu toate acestea, indiferent de ceea ce fac, dorințele antihriștilor sunt întotdeauna neîmplinite, ceea ce vor ei nu se realizează niciodată. Indiferent cât de mult efort depun, cât de mult se roagă, cât de mult consemnează cuvintele lui Dumnezeu sau cum le memorează și le organizează, totul este în zadar. Dumnezeu nu rostește nici măcar o singură propoziție prin ei și nici nu le-a permis să Îi audă măcar o dată glasul. Nu contează cât de mult tânjesc sau cât de nerăbdători devin, ei pur și simplu nu pot rosti nici măcar o propoziție din cuvintele lui Dumnezeu. Cu cât devin mai nerăbdători și mai invidioși și cu cât eșuează mai mult în a-și atinge scopul, cu atât devin mai iritați în sinea lor. De ce sunt iritați și de ce sunt atât de neliniștiți? Ei văd cum cuvintele lui Dumnezeu aduc din ce în ce mai mulți oameni în fața lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea lui Dumnezeu și pentru a accepta cuvântul Său ca fiind viață, dar nu există nicio persoană la picioarele lor care să-i venereze sau să-i admire, în prezența lor. Asta este ceea ce îi face neliniștiți și iritați. În iritarea și neliniștea lor, antihriștii nu se pot gândi și nu pot medita la nimic altceva decât la următoarele: „De ce își fac acești oameni datoria în casa lui dumnezeu? De ce este diferit atunci când vin în casa lui dumnezeu față de lumea non-credincioasă? De ce, după ce vin în casa lui dumnezeu, majoritatea oamenilor încep să se comporte corect și devin din ce în ce mai buni? De ce majoritatea oamenilor se consumă și plătesc prețul în casa lui dumnezeu fără compensație și, chiar și atunci când sunt emondați, nu pleacă, iar unii nu pleacă nici după ce au fost îndepărtați sau excluși? În fond, singurul motiv îl reprezintă cuvintele lui dumnezeu, efectul și rolul jucat de «Cuvântul Se arată în trup».” Atunci când antihriștii văd acest lucru, devin și mai invidioși pe cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, după ce au depus mari eforturi și tot nu au reușit să rostească cuvintele lui Dumnezeu sau să devină o portavoce a lui Dumnezeu, antihriștii își îndreaptă atenția asupra cuvintelor lui Dumnezeu: „Deși nu pot spune alte cuvinte decât cele pe care le-a spus dumnezeu, dacă pot spune cuvinte care sunt conforme cuvintelor lui dumnezeu, chiar dacă sunt doar doctrine sau vorbe goale, atât timp cât sună bine pentru oameni, atât timp cât par să se alinieze cu aceste cuvinte ale lui dumnezeu, nu-mi pot asigura eu oare un loc printre oameni? Nu pot rămâne ferm printre ei? Sau, dacă predic și explic frecvent cuvintele din «Cuvântul Se arată în trup», folosindu-mă deseori de acestea pentru a-i ajuta pe oameni, și tot ceea ce spun și predic sună de parcă ar proveni din

cuvintele lui dumnezeu și ar fi corect, atunci oare statutul meu printre oameni nu va deveni din ce în ce mai stabil? Nu voi câștiga mai mult prestigiu printre ei?” Gândindu-se la acest lucru, antihriștii cred că au găsit o cale de a-și împlini dorințele de a obține un statut, o reputație și o recunoaștere mai mari, și văd speranță în realizarea acestui lucru. După ce văd speranța, antihriștii se simt în secret mulțumiți în inimile lor: „Cât de isteț sunt? Nimeni altcineva nu și-a dat seama de acest lucru; de ce nu cunosc și alții această cale? Sunt atât de inteligent! Dar, oricât de isteț aș fi, nu pot spune nimănui despre acest lucru; este suficient să îl știu eu în inima mea.” Cu un astfel de scop și plan în minte, antihriștii încep să depună un efort serios în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu. Ei se gândesc: „Înainte, doar aruncam o privire peste cuvintele lui dumnezeu, ascultam ocazional și spuneam orice îmi trecea prin minte. Acum trebuie să-mi schimb strategia; nu mai pot face asta, este o pierdere de timp. Procedând astfel înainte, nu am obținut niciun rezultat; a continua în acest mod ar fi foarte nesăbuit din partea mea!” Prin urmare, se mobilizează, hotărâți să depună efort în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu și să facă un mare spectacol din abilitățile lor. Ce acțiuni întreprind antihriștii pentru a face un spectacol grandios din abilitățile lor? Ei analizează modul de a vorbi al lui Dumnezeu și tonul discursului Său și, de asemenea, analizează conținutul specific al cuvintelor lui Dumnezeu în fiecare etapă și perioadă. În același timp, pregătesc modul în care să explice aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, iar atunci când le predică, în ce fel să vorbească și să le explice într-un mod care să-i facă pe oameni să-i admire și să-i idolatrizeze. Astfel, încetul cu încetul, antihriștii au depus într-adevăr mult efort în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, un lucru este sigur: dat fiind că motivele din spatele acestui efort sunt greșite și intențiile lor, rele, cuvintele pe care le rostesc, indiferent de modul în care le ascultă alții, sunt doar doctrine, sunt doar cuvinte și expresii copiate din discursul lui Dumnezeu. Prin urmare, oricât de mult efort ar depune antihriștii privind cuvintele lui Dumnezeu, ei nu obțin niciun câștig personal. Ce înseamnă să nu aibă niciun câștig? Înseamnă că nu tratează cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul. Nu practică, ci doar predică, așa că nimeni nu vede nicio schimbare în ei. Gândurile și punctele lor de vedere greșite nu se schimbă, perspectiva lor incorectă asupra vieții nu se schimbă, nu au niciun fel de înțelegere cu privire la propriile firi corupte și nu reușesc deloc să se compare cu diferitele stări ale omului descrise de Dumnezeu. Prin urmare, indiferent cât de mult scrutează antihriștii cuvintele lui Dumnezeu, doar două finaluri sunt vizibile în acestea: în primul rând, deși cuvintele lui Dumnezeu despre care ei vorbesc sunt corecte și chiar explicațiile lor despre aceste cuvinte nu sunt greșite, nu poți să vezi nicio schimbare în ei. În al doilea rând, indiferent cât de mult promovează și predică cu tărie cuvintele lui Dumnezeu, nu au niciun fel de cunoaștere de sine. Acest lucru se observă clar. Motivul pentru care antihriștii afișează un astfel de comportament este că, deși promovează și predică deseori altora cuvintele lui Dumnezeu, ei nu acceptă că acestea reprezintă adevărul. Ei înșiși nu au acceptat aceste cuvinte; își doresc doar să le folosească pentru a-și atinge motivele ascunse. Speră să obțină statutul și beneficiile

pe care și le doresc prin predicarea cuvintelor lui Dumnezeu, iar dacă oamenii îi tratează și se închină la ei ca și cum ar fi dumnezeu, ar fi ideal. Cu toate că nu pot atinge încă acest scop sau rezultat, acesta este scopul final al fiecărui antihrist.

Antihriștii au depus mult efort în privința cuvintelor lui Dumnezeu; unii oameni ar putea să înțeleagă greșit acest lucru după ce îl aud, întrebând: „Asta înseamnă că toți cei care depun efort în privința cuvintelor lui Dumnezeu sunt antihriști?" Dacă interpretezi acest lucru astfel, îți lipsește înțelegerea spirituală. Care este diferența dintre efortul depus de antihriști în privința cuvintelor lui Dumnezeu și efortul celor care urmăresc adevărul? (Intenția și scopul sunt diferite. Antihriștii depun efort în privința cuvintelor lui Dumnezeu pentru propriul beneficiu și statut, pentru a-și satisface ambițiile personale.) Ce efort depun antihriștii cu privire la cuvintele lui Dumnezeu? Memorează părți din cuvintele lui Dumnezeu care sunt în acord cu noțiunile lor, învață să explice cuvintele lui Dumnezeu folosind limbajul uman și scriu unele însemnări și idei spirituale. De asemenea, ei sintetizează, rezumă și organizează diferitele afirmații ale lui Dumnezeu, cum ar fi cele pe care oamenii le consideră relativ aliniate la noțiunile umane, cele care sunt ușor percepute ca având tonul vorbirii lui Dumnezeu, câteva cuvinte despre taine și câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care sunt populare și deseori predicate în biserică pentru o perioadă. Pe lângă memorarea, organizarea, rezumarea și scrierea ideilor, mai sunt, desigur, și altele, inclusiv unele activități aparte. Antihriștii vor plăti orice preț pentru a câștiga statut, a-și satisface ambiția și a-și atinge scopul de a controla biserica și de a fi dumnezeu. Ei lucrează adesea până noaptea târziu și se trezesc la crăpatul zorilor, lucrând până în creierii nopții și repetându-și predicile la primele ore, și, în plus, notează toate lucrurile geniale pe care le-au zis alții, făcând toate astea pentru a se dota cu doctrinele de care au nevoie pentru a ține predici elevate. Se gândesc zilnic cum să țină aceste predici elevate, contemplând care dintre cuvintele lui Dumnezeu vor fi cele mai folositoare pentru a fi alese și vor inspira admirație și laudă în rândul aleșilor lui Dumnezeu, apoi învață acele cuvinte pe de rost. După aceea, se gândesc cum să interpreteze acele cuvinte într-un mod care să le demonstreze înțelepciunea și strălucirea. Pentru a-și întipări cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor, se străduiesc să-l mai asculte cuvântul de câteva ori. Fac toate acestea cu eforturi similare elevilor care concurează pentru un loc la facultate. Atunci când cineva ține o predică bună sau una care oferă o anumită iluminare sau una care oferă o oarecare teorie, un antihrist o va prelua, o va compila și o va transforma în propria predică. Niciun efort nu este prea mare pentru un antihrist. Care sunt, așadar, motivul și intenția din spatele acestui efort al său? Acestea sunt să fie capabil să predice cuvintele lui Dumnezeu, să le spună clar și cu ușurință, să le rostească fluent, astfel încât ceilalți să vadă că antihristul este mai spiritual decât ei, că prețuiește mai mult cuvintele lui Dumnezeu, că-L iubește mai mult pe Dumnezeu. În acest fel, un antihrist poate câștiga admirația și adorarea unora dintre cei care-l înconjoară. Un antihrist consideră că acesta este un lucru demn de făcut și că merită orice efort, preț sau greutăți. După ce depun aceste eforturi timp de doi, trei,

cinci ani, antihriștii devin treptat din ce în ce mai familiarizați cu felul în care vorbește Dumnezeu și cu mesajul și tonul cuvintelor Sale; unii antihriști pot chiar să imite cuvintele lui Dumnezeu sau să recite câteva fraze din ele ori de câte ori deschid gura. Desigur, acesta nu este cel mai important lucru pentru ei. Ce este cel mai important? Pe măsură ce sunt capabili să imite și să recite în voie cuvintele lui Dumnezeu, felul lor de a vorbi, tonul și chiar intonația devin din ce în ce mai asemănătoare cu cele ale lui dumnezeu, din ce în ce mai asemănătoare cu cele ale lui hristos. Antihriștii se bucură de acest lucru în inimile lor. De ce se bucură? Ei simt din ce în ce mai mult cât de minunat ar fi să fie dumnezeu, cu atât de mulți oameni care îi idolatrizează și îi înconjoară; cât de glorios ar fi acest lucru! Ei atribuie toate aceste realizări cuvintelor lui Dumnezeu. Ei cred că tocmai cuvintele lui Dumnezeu le-au oferit oportunitatea, i-au inspirat și, mai mult decât atât, datorită cuvintelor lui Dumnezeu au învățat să imite maniera de a vorbi a lui Dumnezeu și tonul Său. În cele din urmă, acest lucru îi face să se simtă din ce în ce mai mult ca dumnezeu, apropiindu-se tot mai mult de identitatea și statutul acestuia. Chiar mai mult, îi face să simtă că a fi capabili să imite maniera de a vorbi și tonul lui Dumnezeu, să vorbească și să trăiască cu maniera de a vorbi și intonația lui Dumnezeu este extrem de încântător, reprezentând momentele lor cele mai plăcute. Antihriștii au ajuns în acest punct; ați spune că acest lucru este periculos? (Da.) Unde se află pericolul? (În faptul că ei vor să fie dumnezeu.) A vrea să fii dumnezeu este periculos, la fel ca în cazul lui Pavel, care a spus că pentru el a trăi este hristos. O persoană este dincolo de răscumpărare odată ce sunt rostite astfel de cuvinte. Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o cale de a deveni dumnezeu. Ce au făcut antihriștii în acest proces? Au depus un efort deosebit, au consumat multă energie și timp pe cuvintele lui Dumnezeu. În această perioadă, au scrutat și analizat cuvintele lui Dumnezeu, citindu-le, memorându-le și organizându-le în mod repetat. Ba chiar au imitat felul de a vorbi și tonul lui Dumnezeu în timp ce Îi citeau cuvintele, în special frazele frecvent folosite în discursul lui Dumnezeu. Care este esența tuturor acestor acțiuni? Aici, o descriu ca fiind esența unui comerciant care cumpără bunuri la prețuri angro; cu alte cuvinte, antihriștii folosesc cel mai ieftin mod de a transforma cuvintele lui Dumnezeu într-un lucru material pe care îl dețin. Atunci când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu le acceptă ca fiind adevărul, nici ca fiind calea pe care ar trebui să pătrundă oamenii și să le considere ca atare. În schimb, ei încearcă prin toate mijloacele să memoreze aceste cuvinte, maniera de a vorbi și tonul, în încercarea de a se transforma în cei care exprimă astfel de cuvinte. Atunci când antihriștii sunt capabili să imite tonul și maniera de a vorbi a lui Dumnezeu și sunt capabili să utilizeze pe deplin această manieră de a vorbi și acest ton în vorbirea și acțiunile lor, trăind printre oameni, ceea ce urmăresc să obțină nu este să își facă datoria cu loialitate, să facă lucrurile conform principiilor sau să Îi fie loiali lui Dumnezeu. În schimb, imitând tonul și maniera de a vorbi a lui Dumnezeu și predicând aceste cuvinte ale Sale, ei își doresc să pătrundă adânc în inimile oamenilor și să devină obiectul venerației lor. Aspiră să urce pe tronul din inimile oamenilor și să domnească acolo ca regi și să

manipuleze gândurile și comportamentele acestora, atingând astfel scopul de a-i controla pe oameni.

Dacă îi descriem pe antihriștii care depun efort cu privire la cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște negustori care cumpără ieftin cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște mărfuri, atunci imitarea vorbirii lui Dumnezeu de către antihriști, folosirea manierei în care vorbește El și a tonului Său ca să-I predice cuvintele nu sunt același lucru cu vânzarea cuvântului lui Dumnezeu ca pe o marfă? (Ba da.) Niciun negustor nu cumpără bunuri fără să le vândă ulterior. Scopul său în achiziționarea acestor bunuri și în a le deține este de a obține profituri mai mari din aceste articole, de a le schimba pe mai mulți bani. Prin urmare, efortul extins pe care îl depun antihriștii în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu și atitudinea lor față de acestea nu înseamnă altceva decât că ei se comportă ca niște negustori, pentru a le achiziționa folosind cele mai ieftine, mai economice și mai oportune mijloace, transformându-le în propriile bunuri pentru a le vinde apoi la un preț ridicat, astfel încât să obțină beneficiile pe care și le doresc. Și care sunt aceste beneficii? Acestea reprezintă prețuirea, idolatrizarea, admirația oamenilor și, mai ales, faptul că aceștia îi urmează. Prin urmare, se întâmplă frecvent în biserică să vedem un fenomen în care o persoană care nu practică în mod fundamental cuvintele lui Dumnezeu și nu se cunoaște pe sine are numeroși adepți, mulți care se bazează pe ea și o idolatrizează. Care este motivul pentru care se întâmplă acest lucru? Faptul că această persoană este volubilă, se exprimă clar și îi induce ușor în eroare pe oameni. Ea nu pune în practică cuvintele lui Dumnezeu, nici nu gestionează lucrurile conform principiilor și, de asemenea, nu reușește să pună în aplicare lucrarea și rânduielile bisericii primite de la Cel de mai sus. Dar de ce le poate face totuși o impresie bună unor oameni? De ce există mulți oameni care o acoperă și o protejează atunci când i se întâmplă ceva cu adevărat? De ce unii oameni îi iau apărarea atunci când aceasta are funcția de conducător? De ce unii oameni se opun în mod obstructiv demiterii acesteia? Motivul pentru care o persoană plină de defecte, plină de firea coruptă a Satanei și care nu practică niciodată adevărul poate primi în continuare un astfel de tratament în biserică este doar faptul că această persoană este prea iscusită în a vorbi, prea bună în a se preface și prea pricepută în a-i induce în eroare pe oameni; antihriștii sunt întocmai astfel de oameni. Atunci, putem spune că astfel de oameni sunt antihriști? Da, în mod cert, astfel de oameni sunt antihriști. Ei citesc deseori cuvintele lui Dumnezeu, le memorează și le predică frecvent, folosesc deseori cuvintele lui Dumnezeu pentru a le ține prelegeri celorlalți și pentru a-i emonda, își asumă perspectiva și poziția lui Dumnezeu pentru a le da lecții oamenilor, făcându-i complet ascultători și supuși față de ei și lăsându-i fără cuvinte după ce aud doctrinele mărețe pe care le rostesc. Cu toate acestea, astfel de oameni sunt cei care nu se cunosc niciodată pe sine și nu gestionează niciodată lucrurile în conformitate cu principiile. Dacă aceștia sunt conducători, atunci superiorii lor devin ineficienți. Devine imposibil să înțelegi situația din biserică sub conducerea lor. Cu ei prezenți, rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, principiile și cerințele stabilite de

casa lui Dumnezeu nu pot fi puse în aplicare. Nu sunt astfel de oameni antihriști? Tratează ei cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul? (Nu, nu o fac.) Ei au depus efort în citirea cuvintelor lui Dumnezeu și pot recita unele dintre ele. La adunări, în timpul părtășiei, menționează deseori cuvintele lui Dumnezeu, iar în timpul liber ascultă înregistrări cu recitări din cuvintele lui Dumnezeu. Atunci când vorbesc cu ceilalți, ei doar imită cuvintele lui Dumnezeu și nu spun nimic altceva. Tot ceea ce predică și spun este fără cusur. O astfel de persoană, aparent atât de perfectă la exterior, o așa-zisă „persoană corectă", face ca rânduielile de lucru, cerințele și principiile casei lui Dumnezeu să se lovească de un blocaj atunci când ajung la ea. Subalternii ei nu recunosc pe nimeni în afară de ea. În afară de a o venera pe aceasta și pe dumnezeul nedeslușit din ceruri, subalternii săi nu mai ascultă de nimeni și îi ignoră pe toți. Nu este această persoană un antihrist? Ce mijloace a folosit pentru a obține toate acestea? A exploatat cuvintele lui Dumnezeu. Cei care sunt confuzi în credința lor, cărora le lipsește înțelegerea spirituală, care sunt ignoranți, care sunt confuzi în gândire, precum și cei care nu urmăresc adevărul, neîncrezătorii și cei care sunt ca trestia legănată de vânt îl consideră pe antihrist ca fiind o persoană spirituală. Ei consideră cuvintele și doctrinele predicate de antihrist ca fiind adevărul-realitate și îl privesc pe antihrist ca pe obiectul lor de urmat. În timp ce îl urmează pe antihrist, ei cred că Îl urmează pe Dumnezeu. Îl urmează pe antihrist în loc să-L urmeze pe Dumnezeu. Chiar și unii oameni spun: „Conducătorul nostru nu a vorbit sau nu a avut încă părtășie; chiar dacă citim cuvintele lui Dumnezeu, nu le putem înțelege singuri." „Conducătorul nostru nu este aici; ne rugăm lui Dumnezeu pentru ceva, dar nu putem obține lumină; citim cuvintele lui Dumnezeu, dar nu putem înțelege calea. Trebuie să așteptăm întoarcerea conducătorului nostru." „Conducătorul nostru a fost ocupat zilele acestea și nu are timp să ne rezolve problemele." Fără stăpânul lor, acești oameni nu știu cum să se roage sau cum să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, nu învață să caute și să se bazeze pe Dumnezeu sau să găsească singuri calea de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Fără stăpânul lor, sunt asemenea orbilor, de parcă inimile le-ar fi fost săpate. Stăpânul lor reprezintă ochii lor, precum și sufletul și inima lor. Ei cred că stăpânul lor este cel mai bun la a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu. Dacă stăpânul lor nu este prezent, nu sunt interesați să mănânce și să bea ei înșiși cuvintele lui Dumnezeu și trebuie să aștepte ca stăpânul lor să se întoarcă pentru a citi prin rugăciune și a le interpreta cuvintele lui Dumnezeu astfel încât să le poată înțelege. În adâncul sufletului, acești oameni cred că stăpânul lor este mesagerul care îi poate ajuta să ajungă înaintea lui Dumnezeu. Obținerea unui astfel de „efect" reprezintă pentru antihriști cel mai vrednic motiv de bucurie din adâncul inimii lor: „Toți anii mei de efort au dat în sfârșit roade; în sfârșit, timpul pe care l-am petrecut nu a fost în zadar. Efortul îi răsplătește într-adevăr pe cei care perseverează; cu suficientă perseverență, chiar și o bară de fier poate fi transformată într-un ac. A meritat acest efort!" Auzind că adepții lor nu pot trăi fără ei, antihriștii nu simt nicio vină în adâncul sufletului. În schimb, se bucură în secret, gândindu-se: „Cuvintele lui dumnezeu sunt cu siguranță minunate. Decizia

mea de atunci a fost corectă; efortul pe care l-am depus în acești ani a fost corect, iar abordarea mea din acești ani s-a confirmat și a dat roade.” În secret, ei se simt mulțumiți. Nu numai că nu simt nicio vină, regret sau ură pentru acțiunile lor rele, dar devin și mai convinși și mai siguri că abordarea lor este corectă. Așadar, în perioada următoare, în viața lor viitoare, plănuiesc să studieze maniera de a vorbi și tonul lui Dumnezeu așa cum au făcut-o înainte, și să facă acest lucru cu mai multă sârguință decât în trecut, și să imite maniera de a vorbi și de alegere a cuvintelor lui Dumnezeu într-un mod chiar mai extins și mai profund.

Atunci când antihriștii citesc cuvintele lui Dumnezeu, concentrarea și intențiile lor sunt complet opuse celor care urmăresc adevărul. Indiferent de maniera de a vorbi a lui Dumnezeu, pe cei care urmăresc adevărul îi interesează doar să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, adevărurile-principii și ceea ce oamenii ar trebui să susțină și să urmeze. În mod contrar, antihriștii încearcă să nu se gândească la aceste lucruri și le ignoră, simțindu-se chiar scârbiți de enunțurile care se referă la aceste lucruri și împotrivindu-se în secret frazelor și termenilor care se referă la aceste lucruri. După ce au obținut anumite „rezultate”, ei continuă să scruteze mai profund și mai meticulos maniera de a vorbi și tonul lui Dumnezeu, nuanțele intonației Sale, cuvintele pe care le alege, fără să le scape nici măcar detaliile legate de gramatica și sintaxa Lui obișnuită, folosind aceeași abordare ca înainte. Pentru a se apropia de scopul lor, antihriștii se hotărăsc în secret în inimile lor să scruteze mai mult, mai intens și mai profund cuvintele lui Dumnezeu, să scruteze scopurile și obiectivele din spatele cuvintelor lui Dumnezeu și chiar să scruteze modul în care Dumnezeu, Vorbitorul care Se adresează omenirii și întregului univers, Se exprimă. Antihriștii scrutează neobosit fiecare aspect al vorbirii lui Dumnezeu, încercând să imite discursul lui Dumnezeu și să se prezinte ca având esența lui Dumnezeu, ca având ceea ce are și este Dumnezeu și ca având firea Lui. Toate acestea par să se întâmple atât de natural și de ușor; ei lucrează și acționează constant în direcția scopurilor pe care și le propun și, tot în mod natural și fără să-și dea seama, se transformă în dumnezeu, într-o figură de admirat și de urmat pentru ceilalți. Ei scrutează modul în care cuvintele lui Dumnezeu ating inimile oamenilor și le expun firile corupte, modul în care cuvintele lui Dumnezeu expun diferitele stări ale oamenilor și, mai mult decât atât, modul în care cuvintele lui Dumnezeu produc efecte în oameni. Care este scopul lor în scrutarea tuturor acestor lucruri? Este de a pătrunde în inimile oamenilor, de a le înțelege situațiile reale și, în timp ce le percep în profunzime gândurile lăuntrice, de a-i induce în eroare și de a-i controla. Atunci când cuvintele lui Dumnezeu expun firile corupte ale oamenilor și lovesc în punctele lor slabe, antihriștii se gândesc: „Aceste cuvinte, această manieră, sunt atât de grozave și minunate! Vreau și eu să vorbesc astfel, vreau să folosesc această manieră de a vorbi și să-i tratez pe oameni în acest mod.” De-a lungul multor ani în care au citit cuvintele lui Dumnezeu și s-au familiarizat cu ele, antihriștii și-au considerat din ce în ce mai mult dorința și aspirația de a deveni dumnezeu drept singurul lor scop în credința în Dumnezeu. Prin urmare, indiferent de

modul în care vorbesc cuvintele lui Dumnezeu despre cerința ca oamenii să urmărească adevărul și să facă lucrurile conform principiilor, precum și despre toate celelalte realități ale lucrurilor pozitive, antihriștii nu țin cont de acest lucru și îl desconsideră. Ei au un singur gând, acela de a-și urmări obiectivul, făcând ceea ce doresc în conformitate cu propriile motivații pentru a acționa, de parcă nimeni altcineva nu ar conta. Nici măcar o singură propoziție din cuvintele lui Dumnezeu nu le mișcă inimile sau nu le schimbă perspectiva asupra vieții și filosofia pentru interacțiuni lumești și cu atât mai puțin vreo propoziție, vreo predică sau vreo cuvântare a lui Dumnezeu nu îi determină să aibă o inimă plină de căință. Indiferent de ceea ce expun cuvintele lui Dumnezeu, indiferent de firile corupte ale omului pe care le expun, antihriștii scrutează doar maniera în care vorbește Dumnezeu, tonul Său, efectele pe care cuvintele lui Dumnezeu sunt menite să le obțină în oameni și așa mai departe, toate, chestiuni care nu au legătură cu adevărul. Prin urmare, cu cât antihriștii întâlnesc mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai puternică devine dorința lor lăuntrică de a fi dumnezeu. Cât de intensă este această dorință? Ajunge până în punctul în care ei chiar recită în vis cuvintele lui Dumnezeu, vorbind deseori cu ei înșiși și exersând predicarea cuvintelor lui Dumnezeu folosind maniera Lui de a vorbi și tonul Său. În adâncul inimii lor, ei repetă în mod constant maniera de a vorbi și tonul lui Dumnezeu, de parcă ar fi posedați. Așa sunt antihriștii. Indiferent cât de specifice, serioase sau autentice sunt cuvintele lui Dumnezeu, indiferent cât de mult ajutor sau inspirație le oferă oamenilor, antihriștii rămân indiferenți față de toate aceste lucruri și le desconsideră. Ei nu prețuiesc aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. Unde le sunt inimile? Ei se concentrează asupra felului în care să imite cuvintele lui Dumnezeu într-un mod care îi face pe oameni să îi idolatrizeze. Cu cât dorința lor este mai intensă, cu atât mai mult speră să audă glasul lui Dumnezeu și să fie capabili să înțeleagă scopul, dorința și gândurile din spatele fiecărei fraze rostite de Dumnezeu, chiar și gândurile Sale cele mai lăuntrice. Cu cât dorințele și aspirațiile antihriștilor devin mai intense, cu atât mai mult își doresc să imite maniera de a vorbi a lui Dumnezeu și cu atât mai mult aspiră să se transforme rapid pentru a fi mai asemănători cu dumnezeu într-un timp scurt, având maniera de a vorbi și tonul lui dumnezeu. Mai mult, unii chiar vor să adopte stilul și conduita lui dumnezeu în acțiunile lor. Antihriștii se află într-o astfel de stare, trăind zilnic sub influența acestor gânduri, idei, intenții și motive. Ce fac ei? Se constrâng zilnic să meargă pe calea de a deveni dumnezeu, de a deveni hristos. Ei cred că această cale este transparentă, că este un drum luminos. Așadar, fie că este vorba despre adunări sau întâlniri, indiferent de modul în care ceilalți au părtășie despre înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu și sentimentele lor cu privire la experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, nimic nu îi poate mișca sau nu le poate schimba scopurile și dorințele. Ei se avântă pe calea spre a deveni hristos, spre a deveni dumnezeu, ca și cum ar fi posedați, ca și cum ar fi controlați de o entitate invizibilă, ca și cum ar purta cătușe invizibile. Ce fel de mentalitate este aceasta? Nu este un lucru infam? (Ba da.)

În timp ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii asimilează fiecare aspect al acestora ca pe propriile lor posesiuni, tratându-le ca pe mărfuri care le pot aduce beneficii mai mari și mai mulți bani. Atunci când aceste mărfuri sunt vândute, când aceste lucruri sunt etalate, ei obțin beneficiile pe care și le doresc. Cu cât fac mai mult acest lucru, cu atât se simt mai mulțumiți sufletește; cu cât fac mai mult acest lucru, cu atât mai mare și mai intensă devine dorința lor de a fi dumnezeu. Ce fel de atitudine, ce fel de situație este aceasta? De ce este atât de puternică dorința antihriștilor de a fi dumnezeu? Este ceva ce i-a învățat cineva? Cine i-a instigat sau i-a instruit? Cer cuvintele lui Dumnezeu acest lucru? (Nu.) Aceasta este calea aleasă de ei. Deși nu au niciun ajutor din exterior, sunt atât de motivați; de ce se întâmplă acest lucru? Acest fapt este determinat de natura-esență pe care o au. Antihriștii merg neobosiți, fără ezitare și fără scuze, pe această cale, fără niciun ajutor din exterior; indiferent de modul în care îi condamni, acest lucru nu are niciun rost; indiferent de modul în care îi diseci, ei nu asimilează acest lucru și nu îl înțeleg; este ca și cum ar fi posedați. Aceste lucruri sunt determinate de natura lor. La suprafață, felul în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu nu pare să fie potrivnic sau defăimător. Ei depun efort, chiar mai mult decât o persoană de rând. Dacă nu știi ce gândesc în sinea lor sau calea pe care o urmează, atunci, pe baza aparențelor, tratamentul lor față de cuvintele lui Dumnezeu pare a fi unul de tânjire; cel puțin acest termen ar putea fi folosit pentru a-l caracteriza. Dar poate esența unei persoane să fie văzută doar din aspectul exterior? (Nu.) Așadar, unde poate fi văzută? Deși pare că tânjesc după cuvintele lui Dumnezeu, citindu-le și ascultându-le deseori și chiar memorându-le și deși, judecând după aceste acțiuni exterioare, nu ar trebui să fie caracterizați drept antihriști, atunci când vine vorba de practicarea cuvintelor lui Dumnezeu în situații reale, fac ei acest lucru? (Nu.) După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu și le memorează, atunci când se confruntă cu situații reale, ar putea uneori să citeze un pasaj sau să recite câteva propoziții din cuvintele lui Dumnezeu, câteodată chiar cu acuratețe. Însă, după ce citează cuvintele lui Dumnezeu, observați ce fac, pe ce cale o iau și ce alegeri fac în diverse situații. Dacă este vorba de statutul lor sau de ceva care le-ar putea afecta reputația sau imaginea, nu vor acționa sub nicio formă conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ei își protejează imaginea și statutul. Dacă fac ceva greșit, nu vor recunoaște sub nicio formă. În schimb, vor găsi tot felul de modalități de a acoperi sau de a evita problema, nu o vor menționa și chiar vor da vina pe ceilalți pentru ceva ce au făcut ei, în loc să-și recunoască greșeala. Fac eforturi pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu și pentru a-și proteja statutul, dar, când vine vorba de a da la o parte propriile interese și de a îndura greutăți fizice pentru a practica adevărul și a acționa conform adevărurilor-principii, observați modul în care fac alegeri. Dacă trebuie să acționeze conform principiilor, să protejeze interesele casei lui Dumnezeu, indiferent pe cine rănesc sau jignesc, o vor face? În niciun caz. Prima lor alegere este întotdeauna să se protejeze pe sine. Chiar dacă știu cine este de vină sau cine a făcut rău, nu o vor da în vileag pe acea persoană. S-ar putea chiar să se bucure în secret în inimile lor. Dacă

cineva îi dă în vileag pe oamenii răi, ei chiar îi vor apăra și le vor găsi scuze acestora. Este clar că antihriștii sunt oameni care se bucură de nenorocirile altora. Indiferent de situația cu care se confruntă, observați ce aleg și ce cale urmează. Dacă aleg să acționeze conform adevărurilor-principii, atunci faptul că au mâncat și au băut cuvintele lui Dumnezeu a dat roade. Dacă nu, atunci indiferent cum mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu sau cât de bine le-au memorat nu are niciun rost, ei tot nu tratează cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul. Mai mult, se cunosc antihriștii pe sine? (Nu.) Unii oameni spun: „Dar antihriștii chiar își recunosc aroganța și neprihănirea de sine, spunând că sunt diavoli și satane.” Doar spun aceste lucruri, dar ce fac ei, de fapt, atunci când se confruntă cu o situație reală? Dacă cineva cooperează cu un antihrist și spune un lucru corect, în conformitate cu adevărurile-principii, care contrazice lucrul greșit pe care l-a spus antihristul, iar dacă acea persoană refuză să fie de acord cu ceea ce spune antihristul, acesta va simți că imaginea și statutul i-au fost afectate. Ce alege el atunci? Ar putea alege să se lase deoparte pentru a asculta cealaltă persoană și a acționa conform adevărurilor-principii? În niciun caz. Prin urmare, au vreo utilitate acele cuvinte corecte pe care le spun? Reflectă ele realitatea lor, statura lor reală, alegerile pe care le fac sau calea pe care merg? Nu, acele cuvinte nu sunt născute din experiența lor; sunt doar cuvinte pe care le-au învățat. Ceea ce iese din gura lor reprezintă doar doctrine, cuvinte înșelătoare. De îndată ce sunt implicate statutul sau interesul propriu, prima alegere a antihriștilor este întotdeauna să se menajeze și să se protejeze, să îi amețească și să îi inducă în eroare pe ceilalți și să evite să își asume orice responsabilitate sau să recunoască orice fărădelege. Având în vedere aceste esențe ale antihriștilor, urmăresc ei adevărul? Citesc ei cuvintele lui Dumnezeu pentru a înțelege adevărul și pentru a ajunge într-un punct în care să-l poată practica? Nu. Având în vedere intențiile și scopurile antihriștilor în legătură cu citirea cuvintelor lui Dumnezeu, ei nu vor ajunge niciodată să le înțeleagă. Acest lucru se întâmplă deoarece ei nu citesc cuvintele lui Dumnezeu ca pe un adevăr care trebuie înțeles, ci mai degrabă ca pe un mijloc prin care să își atingă scopurile. Deși antihriștii nu afirmă în mod explicit: „Vreau să fiu dumnezeu, vreau să fiu hristos”, țelul lor de a deveni hristos este clar din esența acțiunilor lor și din esența modului în care tratează cuvintele lui Dumnezeu. Cum poate fi observat acest lucru? Ei folosesc cuvintele lui Dumnezeu și ceea ce văd dezvăluit de Dumnezeu, cum ar fi posesiunile și ființa Sa și așa mai departe, pentru a-i induce în eroare pe oameni, pentru a-i induce în eroare pe cei care nu înțeleg adevărul, pe cei ignoranți, pe cei de statură mică, pe cei care nu urmăresc adevărul, pe neîncrezători și chiar pe unii oameni răi. Îi fac pe acești oameni să creadă că ei dețin adevărul, că sunt oameni corecți și personalități demne de admirație și încredere. Antihriștii au scopul de a-i face pe acești oameni să își pună speranțe în ei și să caute răspunsuri de la ei, iar atunci când acest lucru se întâmplă, ei se simt mulțumiți în sinea lor.

Antihriștii nu admit niciodată că Dumnezeu este unic; nu admit niciodată despre cuvintele lui Dumnezeu că sunt adevărul și nici faptul că numai Dumnezeu poate

exprima adevărul. Judecând după atitudinea lor față de cuvintele lui Dumnezeu, după efortul pe care îl depun cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și după dorința lor de a fi dumnezeu, de a deveni hristos, antihriștii cred că este ușor pentru o persoană să devină dumnezeu, că este ceva realizabil pentru oameni. Ei spun: „Dumnezeu întrupat este numit hristos doar pentru că poate rosti puțin din cuvintele lui dumnezeu, nu-i așa? Nu este el doar un purtător de cuvânt pentru cuvintele lui dumnezeu? Nu este vorba doar de a avea mulți oameni care să îl urmeze? Prin urmare, dacă o persoană are, de asemenea, același statut și aceeași reputație printre oameni, dacă este, la rândul ei, idolatrizată și admirată de tot atâția oameni, nu se poate bucura de tratamentul lui hristos, de tratamentul primit de dumnezeu? A fi capabilă să se bucure de tratamentul lui hristos, să se bucure de tratamentul celui care are identitatea și esența lui dumnezeu, nu o face asta pe respectiva persoană dumnezeu? Ce este atât de dificil în această privință?” Prin urmare, dorința antihriștilor de a fi dumnezeu este înnăscută; ei împărtășesc aceeași ambiție și esență ca Satana. Tocmai pentru că sunt antihriști și au esența antihriștilor, manifestă aceste reacții față de cuvintele lui Dumnezeu. Ceea ce îi face fericiți pe antihriști este faptul că Dumnezeu S-a întrupat; cuvintele Sale pot fi auzite de oameni și, totodată, El poate fi văzut de ei. Este o persoană de rând care poate fi atinsă și văzută și, tocmai pentru că această persoană obișnuită, nesemnificativă și neremarcabilă poate vorbi atât de mult și poate fi astfel numită Dumnezeu, antihriștii văd că în sfârșit a sosit ocazia lor de a deveni dumnezeu. Dacă această persoană de rând nu ar vorbi, antihriștii ar crede că speranța lor de a deveni dumnezeu sau hristos este foarte mică. Dar tocmai pentru că această persoană de rând a rostit cuvintele lui Dumnezeu și a făcut lucrarea lui Dumnezeu, reprezentându-L pe Dumnezeu pentru a-i mântui pe unii dintre oameni, antihriștii văd acest lucru ca pe șansa lor, ca pe o oportunitate de care să profite, care le oferă mai multe indicii pentru a imita discursul lui Dumnezeu, tonul și maniera Sa de a vorbi și chiar firea Lui, devenind treptat mai asemănători cu dumnezeu, mai asemănători cu hristos. Astfel, în adâncul inimii lor, antihriștii simt că devin din ce în ce mai asemănători cu dumnezeu, că se apropie din ce în ce mai mult de el. Sunt foarte invidioși pe un Dumnezeu care este venerat, urmat și pe care se bazează lumea în toate lucrurile, un Dumnezeu pe care oamenii Îl caută și Îl admiră în toate. Invidiază identitatea și valoarea personală a lui Hristos. Ce gândesc antihriștii în inimile lor? Nu sunt adâncurile inimilor lor întunecate și ticăloase? Nu sunt adâncurile inimilor lor josnice, sordide și rușinoase? (Ba da.) Sunt absolut revoltătoare!

Unii oameni spun: „Te-am ascultat vorbind despre antihriști, dar cum se face că noi nu am văzut niciodată o astfel de persoană? Spui doar povești? Vorbești despre lucruri exagerate?” Credeți că există astfel de oameni? (Da.) Câți ați cunoscut? Sunteți și voi unii dintre ei? (Prezentăm și noi astfel de stări și dezvăluim aspecte de acest fel. Nu sunt la fel de grave ca ale antihriștilor, dar natura-esență este aceeași.) Credeți că este periculos să aveți aceste stări? (Da.) Dacă știți că este periculos, trebuie să vă schimbați. Este ușor să vă schimbați? De fapt, poate fi și ușor, și greu. În cazul în care consideri

cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul pe care trebuie să îl respecți, la fel de simplu cum a spus Domnul Isus: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu»”, atunci poți să te căiești cu adevărat. De exemplu, Dumnezeu îți spune să pui în aplicare un lucru, zicând: „După ce mănânci, linge castronul până îl cureți, ca și cum ar fi fost spălat. Acest lucru înseamnă a economisi mâncarea și, totodată, a fi igienic.” Sunt aceste instrucțiuni simple? Sunt ușor de implementat? (Da.) Dacă Dumnezeu face o astfel de cerere, doar aceste câteva propoziții, fără să intre în dificultățile oamenilor sau în stările lor, fără să vorbească despre firi corupte și fără să diferențieze diverse circumstanțe, cum ai implementa și cum ai practica această simplă chestiune? Pentru tine, aceste propoziții sunt cuvintele lui Dumnezeu, sunt adevărul și sunt un lucru pe care trebuie să îl respecți. Ceea ce ar trebui să faci este să respecți în fiecare zi cerința lui Dumnezeu, de fiecare dată după ce mănânci; atunci urmezi calea lui Dumnezeu, tratezi cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul, ca fiind lucrul de care se cuvine să asculți. Devii o persoană care practică cuvintele lui Dumnezeu și, în această chestiune simplă, te-ai eliberat de firea unui antihrist. Alternativ, ai putea în schimb ca, după ce ai auzit aceste câteva cuvinte, să fii de acord verbal și să ți le amintești, dar după ce mănânci, când vezi că au mai rămas câteva boabe de orez în castron, te gândești: „Sunt ocupat cu alte lucruri!” și lași pur și simplu castronul așa cum este. Iar la următoarea masă, procedezi la fel. Tu ții minte aceste câteva instrucțiuni de la Dumnezeu, dar nu există o zi exactă în care să le pui în practică. Pe măsură ce trece timpul, uiți aceste cuvinte. Așadar, nu numai că nu le-ai practicat, dar ai și uitat cuvintele lui Dumnezeu. Ce fel de persoană te face acest lucru? Dacă nu implementezi aceste cuvinte, ești o persoană care poate urma calea lui Dumnezeu după ce aude cuvintele Sale? Ești tu o persoană care urmărește adevărul? În mod clar, nu. Dacă cineva nu urmărește adevărul, poate fi caracterizat drept un antihrist? Este incapacitatea de a practica adevărul neapărat echivalentă cu a fi antihrist? (Nu.) Acest tip de persoană tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe vântul care trece pe lângă urechile sale, ca pe ceva neimportant, nu le practică și nu se gândește prea mult la ele – pur și simplu le uită. Nu este un antihrist. Există un alt tip de persoană care, după ce a auzit aceste instrucțiuni de la Dumnezeu, se gândește: „Să lingi castronul după ce mănânci? Ce jenant! Nu sunt cerșetor și, în plus, nu este ca și cum nu ar exista mâncare la dispoziție. În niciun caz nu voi face asta! Cei care sunt dispuși să își lingă castronul n-au decât să facă acest lucru.” Când cineva spune: „Aceasta este cerința lui Dumnezeu”, această persoană se gândește: „Chiar dacă este cerința lui dumnezeu, este inacceptabilă. Dumnezeu nu ar trebui să ceară astfel de lucruri. Aceste cuvinte nu sunt adevărul! Dumnezeu spune și lucruri care sunt irelevante, ilogice și nu tocmai grozave. Nu toate cerințele lui dumnezeu de la oameni reprezintă neapărat adevărul. Această cerință în mod special nu mi se pare a fi adevărul. Domnul Isus a spus: «Căci oricine respectă voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi e frate, soră și mamă.» Astfel de cuvinte reprezintă adevărul! Să lingi un castron după ce mănânci este igienic? Ar fi suficient să-l speli direct. De ce e nevoie să lingem

castroanele? Această cerință nu se potrivește cu noțiunile sau închipuirile mele; ar fi inacceptabilă oriunde. Să mă pună să ling un castron – slabe șanse! Așa se definește igiena? Eu îmi spăl castronul cu apă, folosind dezinfectant; asta numesc eu igienă!" După ce a auzit aceste cuvinte, acest tip de persoană are propriile gânduri și împotrivire interioară; chiar se lansează în ridiculizare și defăimare. Întrucât aceste cuvinte sunt de la Dumnezeu, nu îndrăznește să le judece în mod deschis, dar asta nu înseamnă că nu are opinii sau noțiuni despre ele. Unde se manifestă opiniile și noțiunile sale? Acești oameni nu acceptă sau nu practică aceste cuvinte; au propriile gânduri despre acestea și sunt capabili să le judece și să-și formeze noțiuni despre ele. Prin urmare, atunci când își termină masa și îi văd pe unii oameni lingându-și castroanele, se abțin să facă acest lucru, nutrind chiar dispreț în inima lor pentru cei care practică conform cuvintelor lui Dumnezeu. Exteriorul lor dezvăluie deseori batjocură și ridiculizare și chiar o atitudine de a dori să corecteze comportamentul celorlalți. Ei nu numai că nu acționează în conformitate cu ceea ce spune Dumnezeu, ci chiar acționează contrar, angajându-se în acțiuni opuse spuselor lui Dumnezeu. Se folosesc de acțiunile lor pentru a nega cerințele lui Dumnezeu, pentru a se împotrivi față de ceea ce a spus Dumnezeu și, totodată, caută să atragă mai multă atenție prin acțiunile lor, convingând mai mulți oameni că ceea ce spune Dumnezeu este incorect și că doar calea lor este corectă, determinând mai mulți oameni să se împotrivească și să condamne cuvintele lui Dumnezeu. Pur și simplu, nu acționează conform instrucțiunilor lui Dumnezeu; de fiecare dată după ce mănâncă, nu numai că își clătesc castronul cu apă, dar îl și spală în mod repetat cu dezinfectant și săpun de vase, iar apoi îl sterilizează într-un aparat de dezinfectat. În timp ce fac acest lucru, ei generează totodată, în mod inconștient, unele afirmații, spunând tuturor: „De fapt, nici linsul și nici spălarea cu apă nu elimină germenii. Numai prin utilizarea dezinfectantului, combinat cu temperatura ridicată, se poate steriliza temeinic. Asta înseamnă să fii igienic." Nu numai că refuză să accepte ceea ce spune Dumnezeu sau să practice așa cum i-a instruit El, dar chiar folosesc propriile cuvinte și fapte pentru a se împotrivi, a condamna și a judeca ceea ce cere Dumnezeu. Chiar mai extrem, se folosesc de unele opinii pe care le consideră corecte pentru a incita și a induce în eroare mai mulți oameni ca să li se alăture în a condamna cerințele lui Dumnezeu, a li se împotrivi și a le judeca. Ce rol joacă ei aici? Nu este acela de a conduce mai mulți oameni să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să se supună necondiționat lui Dumnezeu, nici de a înlătura noțiunile oamenilor atunci când acestea apar, nici de a rezolva contradicțiile dintre oameni și Dumnezeu sau firile corupte ale oamenilor atunci când apar astfel de contradicții. În schimb, ei incită și induc în eroare mai mulți oameni pentru a-L judeca pe Dumnezeu, alăturându-se lor în analizarea și scrutarea corectitudinii cuvintelor lui Dumnezeu. La exterior, par a fi susținători ai dreptății, angajându-se în ceea ce pare corect. Însă se potrivește această conduită corectă cuiva care Îl urmează pe Dumnezeu? Reprezintă acest lucru un simț al dreptății uman? (Nu.) Atunci, care este mai exact esența acestui tip de persoană din spatele comportamentului său? (Are esența antihriștilor, a

diavolilor.) Acești indivizi nu numai că nu reușesc să trateze cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul, dar ceea ce este mai rușinos este că se pot deghiza în oameni spirituali, folosindu-se deseori de cuvintele lui Dumnezeu pentru a-i instrui pe ceilalți, înfrumusețându-se astfel pe sine și dobândind admirație. Ei nu practică cuvintele lui Dumnezeu și nici nu le tratează ca fiind adevărul de experimentat și de implementat. Cu toate acestea, le spun deseori cu severitate și solemnitate altora: „Dumnezeu a spus că, după ce mănânci, să-ți lingi castronul până e curat; este un obicei bun și economisești mâncarea." Cu fiecare cuvânt și propoziție, ei flutură pancarta cu „dumnezeu a spus", „acesta este cuvântul lui dumnezeu" sau „acesta este adevărul", dar ei înșiși nu acceptă sau nu practică acest lucru deloc. Mai mult, produc diverse judecăți și interpretări false ale cuvintelor lui Dumnezeu. Asta este ceea ce fac antihriștii.

După ce tocmai am analizat manifestările acestor trei tipuri de oameni, care este cel mai grav? (Ultimul tip.) Acest tip de oameni nu practică ei înșiși cuvintele lui Dumnezeu și sunt plini de diverse împotriviri și judecăți împotriva cuvintelor lui Dumnezeu. Mai mult, ei folosesc cuvintele lui Dumnezeu pentru a-i induce în eroare pe alții și a-și atinge scopurile. Astfel de oameni sunt antihriști. Indiferent de aspectul cuvintelor lui Dumnezeu, chiar dacă aceste cuvinte sunt în acord cu noțiunile lor, ei nu le consideră ca fiind adevărul; acest lucru este valabil mai ales pentru acele cuvinte ale lui Dumnezeu care contrazic complet noțiunile umane, cultura și filosofia tradițională; antihriștii acordă și mai puțină importanță acestor cuvinte. De ce ar predica ei cuvintele lui Dumnezeu, dacă nu le consideră importante? Vor să se folosească de acestea pentru a-și îndeplini scopurile. Cel mai periculos dintre aceste trei tipuri de oameni este ultimul. Cum rămâne cu primul tip de oameni? (Ei ascultă cuvintele lui Dumnezeu și le pun în practică.) Credeți că aceia care ascultă cuvintele lui Dumnezeu și le pun în practică sunt toți fără minte? La suprafață, pare oarecum nesăbuit să asculte cu strictețe tot ceea ce spune Dumnezeu și tot ceea ce îi pune pe oameni să facă? (Nu.) Cei care practică cuvintele lui Dumnezeu sunt cei mai inteligenți. Al doilea tip de oameni se concentrează asupra acțiunii; nu practică adevărul, ci doar acționează conform propriei voințe și efectuează anumite munci. Ei nu acordă atenție semnificației sau cerințelor și standardelor cuvintelor lui Dumnezeu. Nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu sau glasul Său lăuntric și se concentrează doar la a face. Ei se gândesc: „Știu că ne vrei binele. Tot ceea ce spui Tu este corect. Ar trebui să ne supunem și să punem în practică spusele Tale; concentrează-Te doar la a vorbi, iar noi vom asculta cu toții." Dar, în realitate, ei nu iau în serios ceea ce spune Dumnezeu sau cerințele detaliate pe care le are El de la oameni. Doar acționează fără să gândească. A acționa necugetat poate duce uneori la a acționa sălbatic și fără scrupule, la a provoca perturbări și tulburări; poate duce la împotrivire față de Dumnezeu. Împotrivirea gravă față de Dumnezeu cauzează uneori o mulțime de probleme, iar acestea, la rândul lor, pot duce la distrugere. Aceasta este cea mai gravă consecință pentru cei care nu urmăresc adevărul, iar unii oameni pot ajunge în acest punct. Al treilea tip de oameni, antihriștii, sunt adepți convinși ai Satanei. Ei nu practică niciodată adevărul, indiferent

de situație. Chiar dacă ceea ce spui tu este corect, aceștia nu vor asculta, cu atât mai puțin atunci când au propriile noțiuni. Sunt dușmanii jurați ai lui Dumnezeu, dușmanii jurați ai adevărului. La exterior, acești oameni par a fi cei mai vicleni și isteți. Ei discern și scrutează totul, chibzuind și străduindu-se să înțeleagă toate chestiunile. Cu toate acestea, după atâta scrutare, ei ajung să-L scruteze pe Însuși Dumnezeu, dezvoltând noțiuni și opinii despre El. Indiferent ce face Dumnezeu, dacă nu trece de judecata lor, ei condamnă acel lucru fără excepție; refuză să îl practice, temându-se că le-ar putea fi dăunător. Pe de altă parte, cei care par nesăbuiți, ca și cum le-ar lipsi inteligența, fac exact ceea ce spune Dumnezeu. Ei par excepțional de simpli și onești, împărtășind deschis chiar și ceea ce nu ar trebui împărtășit, raportând chiar și ceea ce nu trebuie raportat, afișând uneori chiar și un comportament oarecum naiv. Ce indică acest lucru? Acesta demonstrează că inimile unor astfel de oameni sunt deschise față de Dumnezeu, nu sunt închise sau blocate față de El. Discutând acest exemplu simplu, scopul este de a vă ajuta să înțelegeți ce anume este un antihrist și care este cu adevărat atitudinea acestuia față de cuvintele lui Dumnezeu. Este pentru a vă ajuta să discerneți ce fel de oameni sunt antihriștii și ce tip de oameni nu practică adevărul, dar nu sunt antihriști. Este pentru a avea acest tip de discernământ. Am adus în discuție în mod întâmplător acest exemplu pentru a face să vă fie mai ușor să înțelegeți mai bine subiectul despre care avem părtășie astăzi. Nu este vorba că vă cer efectiv să lingeți castroanele până sunt curate după mese. Nici nu am definit faptul că a linge castroanele este sinonim cu igiena sau cu a nu risipi mâncarea. Nu este nevoie să faceți acest lucru; nu trebuie să înțelegeți greșit.

Astăzi, am avut părtășie despre un alt element referitor la modul în care antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu: antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă. Când vine vorba de mărfuri, sunt implicate vânzarea, comerțul, profitul și banii. Faptul că antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe o marfă este un lucru care nu ar trebui făcut absolut niciodată, este un mare păcat. De ce? Când abia am început adunarea, toți au avut părtășie despre înțelegerea lor cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și la adevăr în propria limbă, rezumând în cei mai simpli termeni. La modul general, cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Pentru omenire, adevărul este extrem de important. Adevărul poate fi viața omului, îi poate mântui pe oameni și îi poate învia din morți, îi poate permite unei persoane să devină o ființă creată care corespunde standardului. Valoarea adevărului pentru omenire nu poate fi măsurată în cuvinte, lucruri materiale sau bani. Merită să fie apreciat și prețuit și este vrednic de a constitui ghidul, direcția și obiectivul acțiunilor, conduitei, vieții și întregii existențe ale unei persoane. Oamenii ar trebui să atingă calea de a practica din adevăr, precum și calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău, printre altele. Pentru oameni, adevărul este echivalent cu viața însăși. Niciun obiect material sau nicio bogăție nu poate fi pomenită în același timp cu adevărul. În această lume materială sau în întregul univers-lume, nu există nimic care să merite să fie comparat cu adevărul și nu există nimic care să poată

fi echivalat cu acesta. Din acestea reiese clar că, pentru omenirea care are nevoie de mântuire, adevărul este un bun extrem de prețios și nu are preț. Cu toate acestea, în mod uimitor, există indivizi care tratează un astfel de lucru neprețuit ca pe o marfă pe care o vând și o tranzacționează pentru profit. Pot fi caracterizați astfel de indivizi ca diavoli, ca satane? Absolut! În tărâmul spiritual, astfel de indivizi sunt diavoli și Satana; printre oameni, ei sunt antihriști.

Tocmai am avut părtășie despre câteva dintre manifestările modului în care antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe mărfuri de vânzare, pentru a obține beneficii personale. Desigur, acest lucru este spus într-un anumit sens și nu corespunde complet sensului literal; nu este vizibil în mod clar că ei tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște mărfuri de vânzare. Cu toate acestea, în realitate, judecând după comportamentul, abordarea și chiar esența lor, ei au tratat deja sau cu cea mai mare certitudine cuvintele lui Dumnezeu ca pe mărfuri, ca pe un lucru material de deținut. Odată intrate în posesia lor, ei tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe un articol din micul lor magazin, vânzându-le la momentul oportun oricui are nevoie și profitând de pe urma lor. Ce beneficii obțin antihriștii din aceasta? Printre acestea se numără reputația lor, înalta considerație și idolatrizarea din partea celorlalți, privirile admirative aruncate în direcția lor și protecția pe care le-o oferă ceilalți, cum ar fi protecție pentru statutul și imaginea lor. Chiar și atunci când sunt demiși și eliminați, oamenii vor vorbi în numele lor și îi vor apăra. Acestea sunt beneficiile pe care antihriștii le obțin din cuvintele lui Dumnezeu. Aceste beneficii sunt exact ceea ce își doresc și urmăresc antihriștii, ceea ce au uneltit demult în inimile lor. Aceasta este esența antihriștilor. Acțiunile și comportamentul lor sunt conduse și dominate de natura lor, iar din aceste manifestări se poate vedea natura-esență a antihriștilor.

2. Vânzarea de cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu pentru profitul personal

În continuare, vom avea părtășie despre cel de-al doilea aspect, care se referă la comportamentul și abordarea reală a antihriștilor care tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe mărfuri. Această abordare implică faptul că acest tip de antihrist tratează diferite tipuri de cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu drept mărfuri. Atunci când obțin aceste cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu, ei cred că au obținut capitalul necesar pentru a câștiga bani, deținând bunurile necesare pentru a face acest lucru. Aceste cărți, tipărite folosind cuvintele lui Dumnezeu, devin bunurile lor, mărfurile pe care intenționează să le vândă și obiectele pe care le folosesc pentru a obține profituri excesive. Antihriștii păstrează aceste cărți, nu le distribuie conform principiului cerut de casa lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, caută să obțină profituri necuvenite pe baza propriilor intenții. Care este principiul de distribuire a cărților în casa lui Dumnezeu? Este de a le distribui tuturor celor care iubesc să citească cuvintele lui Dumnezeu și care sunt însetați de adevăr și de a face acest lucru gratuit. Indiferent câți oameni le primesc sau câte cărți sunt distribuite, acest lucru este întotdeauna gratuit. În creștinism, atunci când se crede în Dumnezeu,

Biblia nu este gratuită; aceasta trebuie cumpărată. Dar acum, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu și aceste cărți sunt distribuite gratuit de casa lui Dumnezeu, ceea ce reprezintă un punct-cheie. Cu toate acestea, problema apare atunci când antihriștii fac rost de aceste cărți și nu le distribuie gratuit, conform principiului. În condiții normale, cei cu o inimă puțin temătoare de Dumnezeu ar distribui aceste cărți gratuit, conform principiului, fără să ceară bani sau să caute să obțină în mod necuvenit profituri excesive. Totuși, după ce obțin aceste cărți, doar antihriștii cred că a apărut o oportunitate de afaceri. În felul acesta ies la iveală ambiția și lăcomia lor: „Să dai gratuit cărți atât de groase și de frumoase, nu este aceasta o pierdere? Nu este o prostie să nu faci câțiva bani din ele? În plus, aceste cărți nu pot fi cumpărate din altă parte, iar majoritatea oamenilor care cred în dumnezeu și-ar dori să le citească, indiferent de cost.” Odată ce înțeleg că oamenii au această mentalitate, antihriștii încep să dezvolte anumite gânduri: „Nu pot rata această oportunitate de a face bani; astfel de oportunități sunt greu de găsit. Atunci când distribui cărțile, ar trebui să împart oamenii pe clase, cerând mai mult de la cei bogați, un preț moderat de la cei cu venituri medii, mai puțin de la cei săraci sau să nu le distribui deloc, acordându-le o reducere celor care mă măgulesc și cerând mai mult de la cei care nu se înțeleg cu mine.” Este acest lucru în concordanță cu reglementările casei lui Dumnezeu cu privire la distribuirea cărților? (Nu.) Aceasta este o afacere. Antihriștii dezvoltă acest tip de idei; lăsând la o parte dacă distribuie cărțile conform reglementărilor și principiilor casei lui Dumnezeu, să vorbim mai întâi despre modul în care tratează cuvintele lui Dumnezeu. Prețuiesc ei cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu odată ce acestea sunt în mâinile lor? (Nu.) Ei nu sunt interesați de modul de viață sau de adevărul despre care se vorbește în cuvintele lui Dumnezeu; nu le prețuiesc și nu sunt nici măcar puțin curioși cu privire la ele. Ei doar răsfoiesc cărțile cu superficialitate, frunzărind la întâmplare și uitându-se la pagini: „Se vorbește doar despre modul în care dumnezeu face lucrarea de judecată a oamenilor, cum a cucerit un grup de oameni și cum le oferă oamenilor o destinație bună. În ceea ce privește viitorul omenirii, aceste detalii nu există, așa că această carte nu este atât de interesantă. Deși cartea nu este foarte interesantă, mulți oameni sunt dispuși să o citească. Acesta este un lucru bun; pot profita de pe urma acestuia.” Atunci când cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu ajung în mâinile lor, ele devin mărfuri, ceea ce înseamnă că mulți oameni, cel puțin o parte dintre oameni, vor trebui să cheltuiască bani pentru a le cumpăra. Sub pretextul că ei cred în Dumnezeu, că fac lucrarea casei lui Dumnezeu și că se ocupă de distribuirea cărților care conțin cuvintele lui Dumnezeu, antihriștii intervin și transformă distribuirea gratuită a acestor cărți de către casa lui Dumnezeu într-o tranzacție, într-un proces de vânzare-cumpărare. Cu Dumnezeu, cuvintele rostite de El sunt oferite în mod gratuit tuturor celor care Îi ascultă cu atenție cuvintele; acestea sunt gratuite, nu necesită niciun fel de schimb. Ceea ce li se cere oamenilor este doar să accepte, să practice și să experimenteze, pentru a ajunge la supunere față de cuvintele lui Dumnezeu și pentru a deveni persoane care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Atunci Dumnezeu este

mulțumit, scopul Său este atins, iar cuvintele Sale nu au fost rostite în zadar. El găsește mângâiere în acest lucru. Aceasta este dorința lui Dumnezeu și, totodată, scopul lucrării Sale de gestionare de șase mii de ani, realizată asupra omului, cea mai frumoasă dorință a Creatorului pentru ființele create. Dumnezeu furnizează gratuit și în mod continuu cuvintele Sale, ceea ce are și este El și intențiile Sale celor care Îl urmează. Acesta este un act atât de curat, de sfânt, o faptă atât de magnifică; nu există nicio tranzacție implicată în acest demers. Pentru fiecare persoană care ascultă cu atenție și tânjește după cuvintele lui Dumnezeu, fiecare frază rostită de Dumnezeu este neprețuită. Oamenii primesc gratuit de la Dumnezeu adevărul și cuvintele Sale și, în adâncul inimii lor, ceea ce vor să facă pentru Dumnezeu este să Îl răsplătească, să Îi satisfacă intențiile și să Îi permită să Se simtă mângâiat, astfel încât măreața Sa lucrare să poată fi finalizată în curând. Aceasta este înțelegerea tacită care ar trebui să existe între Creator și omenirea creată. Cu toate acestea, antihriștii transformă această chestiune într-o tranzacție. Ei exploatează oportunitatea faptului că Dumnezeu vorbește și lucrează, precum și nevoia oamenilor de a primi aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, pentru a căuta câștiguri personale, obținând bani și beneficii pe care nu ar trebui să le obțină. Nu face un astfel de comportament ca o persoană să merite să fie blestemată? Din care dintre afirmațiile lui Dumnezeu ai văzut sau ai auzit că Dumnezeu îi vorbește omenirii în schimbul unei compensații? Cât costă o propoziție, cât costă un fragment, o predică, o carte sau un exemplu de emondare, de judecată și de mustrare, de rafinare sau de aprovizionare a vieții? A rostit Dumnezeu vreodată astfel de cuvinte? (Nu.) Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de lucruri. Fiecare propoziție, fragment și piesă emisă de Dumnezeu, fiecare caz de emondare, mustrare și judecată, încercare și rafinare pe care oamenii le primesc de la Dumnezeu, precum și furnizarea și hrănirea oferite de cuvintele lui Dumnezeu și așa mai departe, dintre toate acestea, care pot fi măsurate în bani? Care dintre ele pot fi obținute de oameni în schimbul banilor sau al lucrurilor materiale ori prin plata unui preț trupesc? Niciuna dintre ele. Tot ceea ce face Dumnezeu, toate adevărurile pe care le exprimă El sunt neprețuite. Tocmai pentru că sunt neprețuite, pentru că nicio persoană nu poate folosi bani sau niciun lucru material în schimbul a ceea ce are și a ceea ce este Dumnezeu, El spune că le furnizează oamenilor gratuit cuvintele Sale. Cu toate acestea, antihriștii nu pot vedea natura neprețuită și prețioasă a adevărurilor și a ceea ce Dumnezeu are și este, pe care El le exprimă; în schimb, ei caută să obțină în mod necuvenit profituri excesive din acestea, ceea ce este absolut rușinos!

Pentru a-i chinui pe oameni, pentru a-și stabili propria reputație și propriul prestigiu și pentru a-i face pe alții să simtă teroarea și puterea lor, unii antihriști păstrează cuvintele lui Dumnezeu și nu le distribuie fraților și surorilor din subordinea lor. Astfel, în unele biserici în care astfel de oameni răi și antihriști dețin puterea, frații și surorile se trezesc fără cuvintele lui Dumnezeu de citit sau fără predicile lui Dumnezeu de ascultat. Nu sunt astfel de oameni vrednici de a fi blestemați? Cum au tratat ei cuvintele lui Dumnezeu? Ca fiind proprietatea lor. Cuvintele lui Dumnezeu sunt date de Dumnezeu

celor care cred cu sinceritate în El și Îl urmează; nu sunt acordate unui singur individ, și cu siguranță nu sunt proprietatea privată a niciunui individ. Cuvintele lui Dumnezeu se adresează întregii omeniri și nimeni nu poate reține vorbirea lui Dumnezeu pentru niciun motiv sau scuză. Cu toate acestea, antihriștii joacă exact un astfel de rol, încălcând regula pentru a face acest lucru. După ce primesc cele mai recente înregistrări ale predicilor, unii antihriști mai întâi le ascultă și, descoperind o lumină nouă și că există un conținut de care nu erau conștienți, decid să nu distribuie această serie de predici celor de care sunt responsabili. Fără știrea nimănui, ei păstrează înregistrările predicilor. Care este scopul păstrării? Scopul este de a se da mari în timpul adunărilor, ceea ce echivalează cu implicarea în vânzări. Prin această acțiune de a se da mari, atunci când oamenii din subordinea lor aud conținuturi pe care nu le-au mai auzit niciodată, toate acestea fiind noi, ajung să îi considere pe antihriști foarte buni, iar în acest fel scopul antihriștilor este atins. Este de necontestat faptul că, în bisericile de pretutindeni, există cu siguranță unele persoane care nu distribuie la timp sau complet predici de părtășie sau înregistrări; astfel de indivizi există cu siguranță. Mai mult decât atât, unii antihriști distribuie cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu în funcție de atitudinea oamenilor față de ei, oferindu-le celor care îi lingușesc sau îi măgulesc. Deși cărțile sunt gratuite, nu toată lumea le poate primi cu ușurință; principiul distribuirii gratuite și la timp este compromis în mâinile antihriștilor, supus unor condiții diferite. Ei ar putea da cărțile cu ranchiună celor care sunt cu ei sau care îi ascultă, dar nu neapărat în timp util; în ceea ce îi privește pe cei care nu sunt de acord cu opiniile lor sau chiar li se opun, antihriștii le-ar putea da cărțile în mod selectiv sau chiar deloc. Antihriștii nu numai că încearcă să obțină în mod necuvenit profituri excesive din distribuirea cărților care conțin cuvintele lui Dumnezeu, dar se folosesc de acest lucru și ca mijloc de a-i atrage pe oameni, de a-i cuceri, precum și de a-i suprima și de a-i chinui pe ceilalți; sunt capabili de tot felul de fapte rele. Pot chiar să-i amenințe pe oameni, spunând că, dacă cineva îi vorbește de rău, nu îi alege sau votează împotriva lor, ar putea să păstreze cuvintele lui Dumnezeu ca mijloc de a chinui acea persoană. Prin urmare, unii oameni, din teama de a nu putea primi la timp cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu sau înregistrările predicilor, sunt terorizați de acești antihriști. Chiar dacă antihriștii fac rău și ei îndură un tratament nedrept, nu îndrăznesc să-i raporteze, de teamă să nu fie suprimați și chinuiți de antihriști, să nu piardă contactul cu Cel de mai sus și să rateze udarea și aprovizionarea de la Cel de mai sus. Există astfel de oameni? Absolut, sută la sută. Antihriștii se implică în tot felul de fapte rele; nu numai că se luptă pentru putere și profit, formează grupări și își creează propriile împărății independente, dar nu fac nicio excepție când vine vorba de distribuirea cuvintelor lui Dumnezeu. Exploatează tot ceea ce le poate permite să obțină beneficii necuvenite și să-și asigure statutul și puterea; nu cruță nimic, inclusiv cuvintele lui Dumnezeu. S-au întâmplat aceste lucruri în biserica voastră, în jurul vostru? Unii antihriști îi amenință pe subalternii lor, spunând: „Dacă nu mă alegi, dacă mă raportezi la cel de mai sus, dacă nu-ți place de mine, dacă mă denunți, iar eu aflu, atunci nu vei mai primi

înregistrări ale predicilor. Îți voi opri aprovizionarea, te voi lăsa fără hrană, te voi înseta până la moarte, te voi înfometa!” Nu este crudă firea antihriștilor? Este extrem de crudă! Ei sunt capabili să facă tot felul de lucruri rele.

Dacă ați întâlni astfel de antihriști, cum i-ați trata? Îndrăzniți să îi raportați Celui de mai sus? Îndrăzniți să vă uniți și să-i respingeți? (Da.) Acum spui da, însă când te vei confrunta efectiv cu ei, s-ar putea să nu îndrăznești; vei bate în retragere, gândindu-te: „Sunt de statură mică, sunt tânăr, slab și singur. Dacă antihriștii chiar s-ar alia pentru a mă intimida, nu aș fi terminat? Unde este Dumnezeu? Cine mi-ar asculta plângerile? Cine mi-ar remedia nemulțumirile și m-ar răzbuna? Cine mi-ar lua apărarea?” De ce este credința ta atât de mică? Atunci când te confrunți cu un antihrist, devii timid, dar, dacă Satana te-ar amenința în persoană, ai înceta atunci să crezi în Dumnezeu? Ce ai face dacă un antihrist nu ți-ar distribui cuvintele lui Dumnezeu? Dacă te-ar face să plătești bani pentru cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu? Ce s-ar întâmpla dacă, de fiecare dată când antihristul ți-ar distribui cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu, ți-ar îngreuna situația și ți-ar vorbi aspru? Este această situație ușor de gestionat? Dă-Mi voie să-ți zic o strategie inteligentă: ori de câte ori este aproape timpul pentru distribuirea cărților, ar trebui să stai deoparte cu antihristul, spunând cu tărie cuvinte dulci, lăudându-l și complimentându-l cu vigoare pentru a-i câștiga încrederea. Odată ce îți distribuie cărțile care conțin cuvintele lui Dumnezeu și înregistrările predicilor, găsește o ocazie de a-l raporta Celui de mai sus. Dacă nu există nicio cale de a-l raporta Celui de mai sus, caută o ocazie de a te uni cu frați și surori cu discernământ pentru a-l îngrădi și a-l obliga pe antihrist. Acest lucru elimină cu adevărat răul pentru biserică și se aliniază cel mai mult la intențiile lui Dumnezeu. Unii s-ar putea întreba: ce se întâmplă dacă antihristul descoperă acest plan? Dacă nu ai încredere de data aceasta, atunci așteaptă următoarea ocazie. Atunci când ai curajul și condițiile sunt favorabile, este momentul să treci la acțiune. Pe scurt, dacă ți-e teamă că antihristul îți va tăia hrana, atunci nu face un mare caz din start. Nu te expune sau nu-l lăsa pe antihrist să vadă ce ai de gând de fapt. Atunci când ai dobândit suficientă statură, când ai oameni pe măsură, oameni potriviți și mai mulți oameni care pot sta alături de tine în opoziție cu antihristul, care îl pot discerne și respinge pe antihrist, atunci te poți rupe de acesta. Cum sună această strategie? (Sună bine.) Unii ar putea spune: „Nu înseamnă acest lucru să-i înșelăm pe alții? Nu vrea Dumnezeu ca noi să fim oameni cinstiți? Acest lucru nu pare cinstit.” Este vorba despre înșelarea celorlalți? (Nu.) Acest lucru înseamnă să te joci cu un diavol. Orice metodă este acceptabilă atunci când ai de-a face cu un antihrist, care este un diavol.

Vă este teamă de antihriști? Să presupunem că într-adevăr există un antihrist în preajma ta, în biserica ta. L-ai remarcat; are putere și statut și mulți oameni îl susțin. El are o grupare, câțiva adepți înfocați. Te-ai teme de el? Unii spun că s-ar teme. Este corect să-ți fie frică? Există cel puțin un aspect bun și corect al acestei temeri. De ce spun lucrul acesta? Dacă te temi de el, asta arată că măcar în inima ta crezi că este rău, că te poate chinui și îți poate face rău, că nu este o persoană bună sau cineva care

urmărește adevărul; cel puțin ai această înțelegere și discernământ față de el în inima ta. Deși este posibil să nu-l poți caracteriza drept antihrist sau să nu poți discerne faptul că este un antihrist, măcar știi că nu este o persoană bună, cineva care urmărește adevărul, un om integru sau binevoitor sau unul cinstit, așa că te temi de el. De ce fel de oameni se tem oamenii normali și de rând sau lipsiți de viclenie, în afară de demoni? (De oamenii răi.) Toată lumea se teme de oamenii răi. Măcar știi în inima ta că această persoană este rea. Pe această bază, observă-i atitudinea față de cuvintele lui Dumnezeu și față de adevărurile-principii; vezi dacă practică adevărul și discerne-i diversele comportamente și reușește să-i înțelegi și să-i discerni esența prin comportamentele sale. În cele din urmă, dacă poți determina că această persoană este un antihrist, atunci teama ta va include o altă componentă: discernământul față de el. Deși s-ar putea să te temi de el în inima ta, nu vei fi de partea lui și îl vei respinge în inima ta; este acesta un lucru bun sau rău? (Un lucru bun.) Dacă îți va cere să i te alături în a face rău, vei fi de acord? Vei avea discernământ față de acest lucru în inima ta? Dacă îți cere să i te alături în a arunca injurii la adresa lui Dumnezeu sau în a-L judeca, vei fi de acord? Dacă îți cere să colaborezi cu el în a-i chinui pe ceilalți și în a nu distribui cărți care conțin cuvintele lui Dumnezeu anumitor persoane, vei fi de acord? Deși s-ar putea să nu fii 100% sigur că nu vei fi de acord să faci aceste lucruri, măcar vei avea discernământ cu privire la acțiunile lor în inima ta. S-ar putea să faci unele lucruri cu el cu reticență și silit, dar asta se va întâmpla doar pentru că ai fost forțat să o faci și nu va fi de bunăvoie; măcar nu vei fi autorul principal, vei fi cel mult un complice la infracțiunile sale. Deși poate că nu îl vei expune sau nu îl vei provoca în persoană, nici nu vei acționa ca adept sau complice al său. Acest lucru înseamnă, într-o anumită măsură, a-l respinge pe antihrist. Majoritatea oamenilor, din cauza fricii lor de oamenii răi și de antihriști, sunt capabili să facă concesii doar pentru a se proteja pe sine, așa că faptul că ai reușit să faci acest lucru ca o măsură temporară, provizorie, este deja destul de bine. Însă atingerea acestui nivel se consideră a rămâne ferm în mărturia ta? Se consideră că susții adevărurile-principii? Se consideră că l-ai biruit pe Satana? În ochii lui Dumnezeu, nu. Prin urmare, cum poți ajunge să rămâi ferm în mărturia ta? Tuturor vă lipsește o cale și faceți pur și simplu concesii pentru a vă proteja: „Ei fac rău, dar eu nu îndrăznesc să mă alătur lor în a face rău; mă tem să nu fiu pedepsit. Ei sunt oameni răi; fac lucruri rele pentru a-i chinui pe oameni. Dar oricum, este în regulă atât timp cât eu însumi nu am chinuit pe nimeni. Acest rău nu va fi pus pe seama mea.” Dacă, cel mult, puteți să faceți acest lucru, este deja cât de cât bine; nu faceți decât să fiți pe placul oamenilor și să rămâneți la o abordare de mijloc și nu sunteți capabili să aduceți mărturie. Ce ar trebui făcut, atunci, pentru a aduce mărturie? Din punct de vedere al doctrinei, ar trebui să-i respingeți pe oamenii răi, să-i respingeți și să-i expuneți pe antihriști și să-i împiedicați pe antihriști să se dezlănțuie făcând lucruri rele în casa lui Dumnezeu și provocându-i pierderi acesteia. Dar știți cum anume să faceți acest lucru? (Îi raportăm și Îi spunem Celui de mai sus despre aceasta.) Este aceasta măsura responsabilităților și obligațiilor

pe care le puteți îndeplini? Este aceasta toată mărturia în care puteți rămâne fermi, toată statura pe care o aveți? În afară de raportarea unui antihrist, ce altceva puteți face? (Putem mai întâi să adunăm dovezile legate de comportamentul constant și de faptele rele ale antihristului, iar apoi să avem părtășie despre discernerea antihristului cu frații și surorile pe baza acestor fapte. Odată ce frații și surorile au dezvoltat discernământ față de antihrist, cu toții pot lua măsuri pentru a-l expune pe antihrist și, după aceea, îl putem exclude din biserică.) Pașii și procedurile sunt corecte, dar cum rămâne cu unele cazuri speciale? Vorbești din poziția unui conducător, dar ce se întâmplă dacă un credincios de rând întâlnește un antihrist? Nu este ca și cum un ou se lovește de o piatră? Ce ați face în astfel de situații? Permiteți-Mi să vă spun o poveste legată de înregistrarea și raportarea veniturilor și cheltuielilor. Era un responsabil cu evidența conturilor, unul pentru uz extern și unul pentru uz intern. Într-o zi, a existat o discrepanță de două sute de dolari în contul intern. Ulterior, supraveghetorul a venit să verifice conturile și a văzut discrepanța; acesta a spus: „Distrugeți contul intern. Păstrați-l doar pe cel extern, astfel încât să nu existe nicio dovadă.” Unul dintre indivizii de acolo nu a fost de acord, spunând: „Aceasta este o jertfă. Indiferent câți bani înseamnă, sunt banii lui Dumnezeu; nu poți face acest lucru.” Supraveghetorul nu a spus nimic, în timp ce o altă persoană a comentat: „Ce sunt două sute de dolari? Când antihriștii delapidează, este vorba de zeci de mii deodată.” Și astfel, aceste persoane au rezolvat problema în acea manieră. Cu toate acestea, ulterior, o persoană a simțit că această abordare era greșită și a raportat-o mai sus, grupului decizional. Grupul a spus că două sute de dolari nu reprezintă o sumă semnificativă și că sunt prea ocupați pentru a se ocupa de acest aspect. Atunci când situația le-a fost raportată conducătorilor de biserică, nici aceștia nu au abordat-o și au ignorat cu toții această chestiune. Persoana care a raportat problema s-a simțit supărată, spunând: „Cum pot fi toți acești oameni astfel? Cum pot fi atât de iresponsabili în privința jertfelor lui Dumnezeu? Îndrăznesc chiar să se implice într-o înșelăciune atât de flagrantă!” A fost supărată din această cauză. Într-o zi, când i-am vizitat pe acei oameni, persoana respectivă Mi-a raportat această problemă, spunând că persoana care ținea contabilitatea era neglijentă, că făcuse o încurcătură în cont și că, în cele din urmă, a existat o discrepanță. Deși această problemă nu a fost prea gravă, atitudinile fiecărei persoane implicate au fost diferite. Acești așa-ziși supraveghetori și conducători nu au abordat problema. Nu numai că nu au trimis-o departe pe persoana care ținea contabilitatea, ci au găsit și o scuză pentru a o proteja. Persoana care a raportat problema a continuat să o raporteze; cu toate acestea, a fost exclusă de mulți oameni. Spuneți-Mi, ce fel de mentalitate a avut această persoană când a raportat problema? Dacă ar fi avut aceeași atitudine ca cealaltă persoană, cea care a spus: „Sunt doar două sute de dolari, de ce faci atâta caz din asta? Când antihriștii delapidează, este vorba de zeci de mii deodată”, ar mai fi raportat-o? Nu ar fi făcut-o. Dacă ar fi spus: „Nu sunt banii mei; lăsați-i pe cei care vor să-i delapideze să o facă, ei vor fi responsabili pentru asta. Oricum, eu nu am delapidat nimic, așa că nu trebuie să port această

responsabilitate” sau „Am raportat deja grupului decizional și conducătorilor de biserică și toți m-au ignorat, așa că mi-am făcut partea și nu trebuie să mă mai deranjez”; dacă ar fi avut această atitudine, ar mai fi putut persista în a raporta fără încetare acest lucru? În mod sigur, nu; majoritatea oamenilor s-ar fi oprit, cel târziu, după ce ar fi raportat acest lucru grupului decizional. Dar, chiar în momentul în care această persoană făcea raportul către grupul decizional, a auzit părtășia Mea despre poveștile lui Noe și Avraam. După ce a ascultat, a fost emoționată, gândindu-se: „După ce a auzit cuvintele lui Dumnezeu, Noe le-a respectat atâția ani fără să dea înapoi. Și totuși, eu întâmpin această dificultate minoră și nu pot persista; nu asta este ceea ce ar trebui să facă o persoană!” Astfel, aceasta a continuat să raporteze problema până când, în cele din urmă, a ajuns la Cel de mai sus, iar Cel de mai sus a abordat problema. Credeți că există mulți oameni de acest fel printre voi? Dacă ați întâlni o astfel de situație, câți dintre voi ați persevera așa cum a făcut această persoană? Ați crede și voi că două sute de dolari nu este mult, că nu este mare lucru și, în consecință, ați crede că nu este nevoie să aderați atât de ferm la principii sau să fiți atât de serioși și că puteți aștepta până când există o discrepanță mare pentru a o raporta? V-ați gândi: „În orice caz, mi-am îndeplinit responsabilitatea. Dacă este abordată sau nu, depinde de conducători. Sunt doar un credincios de rând, am o putere limitată, doar atât pot face. Am raportat situația, mi-am îndeplinit obligația; restul nu mă privește”? Nu așa ați gândi? Iar dacă cineva ar încerca să vă suprime, nu ați îndrăzni să raportați acest lucru, nu-i așa? Această persoană s-a confruntat cu suprimarea în timpul procesului de raportare a problemei, unii oameni arătând-o cu degetul și condamnând-o și căutând mereu să o chinuie. Cât de răuvoitori trebuie să fie acești oameni! Îmi amintesc de acești câțiva indivizi; de ce Îmi amintesc de ei? Au mâncat mâncarea din casa lui Dumnezeu și s-au bucurat de toate adevărurile oferite de Dumnezeu, însă au avut o astfel de atitudine față de jertfele lui Dumnezeu. Pot fi ei considerați oameni ai casei lui Dumnezeu? Nu sunt vrednici de acest lucru! Nu li s-a cerut să rămână fermi în mărturia lor, întrucât nu aveau acest caracter. Însă, din moment ce nici măcar nu au putut face ceea ce trebuiau să facă, mai meritau ei să rămână în casa lui Dumnezeu? Ar trebui ca astfel de oameni să fie amintiți? Vă plac astfel de oameni? (Nu.) Atunci, ce fel de oameni vă plac? (Cei care aderă la principii, cei care perseverează până la final în protejarea intereselor casei lui Dumnezeu.) Sunt dezgustat de acei oameni buni de nimic care se sperie la vederea celor formidabili, dar devin curajoși în fața oamenilor lipsiți de viclenie. Mă dezgustă, de asemenea, cei care mușcă mâna care îi hrănește, cei care nu sunt deloc interesați de adevăr și, mai ales, cei care au ascultat predici vreme de mulți ani, dar nu au înțeles deloc adevărul sau nu s-au schimbat câtuși de puțin și încă se împotrivesc lui Dumnezeu și se păzesc de El, adânc în inima lor. Dacă nu există cazuri de astfel de oameni care săvârșesc în mod clar rău, s-ar putea să nu fie caracterizați drept antihriști, dar Eu sunt dezgustat de ei. Cât de dezgustat? La fel de mult ca de antihriști. De ce? Antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe mărfuri pentru a le vinde, a le tranzacționa și a le schimba, profitând

de pe urma acestui lucru. Deși este posibil ca acest tip de persoană să nu profite de pe urma cuvintelor lui Dumnezeu, putem extrapola din atitudinea cu care tratează cuvintele lui Dumnezeu că este exact ca antihriștii, că nu urmează calea lui Dumnezeu și nici măcar nu are atitudinea cea mai simplă și de bază pe care ar trebui să o aibă față de jertfele lui Dumnezeu, și că mușcă mâna care o hrănește. Ce fel de lucruri sunt aceste persoane? Sunt iude, care Îl vând pe Domnul, dar și pe prietenii lor. După ce ați auzit această poveste, care sunt gândurile voastre? Puteți să respectați principiile și să vă mențineți poziția în astfel de situații? Dacă ești un om bun de nimic, care bate mereu în retragere, se teme permanent de forța antihriștilor, îi este frică să nu fie chinuit de ei, se teme că forța lor îi va face rău, și te temi mereu în inima ta și îți lipsește înțelepciunea pentru a răspunde la acest lucru, făcând mereu concesii în fața antihriștilor, fără să îndrăznești să îi raportezi sau să îi expui sau să găsești pe alții care să se unească cu tine pentru a-i respinge, atunci nu ești cineva care poate rămâne ferm în mărturia sa față de Dumnezeu; nu ești bun de nimic, ești un lucru care mușcă mâna care îl hrănește. Atunci când antihriștii tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe mărfuri, folosindu-le pentru a obține în mod necuvenit profituri excesive pentru ei înșiși, pentru a te amenința și a-ți tăia hrana, dacă tot nu poți să-i respingi în astfel de situații, ești tu un biruitor? Meriți să fii o persoană care Îl urmează pe Hristos? Dacă nici măcar nu ai capacitatea de a obține cuvintele și hrana spirituală pe care Dumnezeu ți le dă în mod gratuit și nici măcar nu poți să mănânci, să bei sau să te bucuri de aceste lucruri, cât de lipsit de valoare te face asta?

Faptele despre care tocmai am avut părtășie reprezintă câteva manifestări ale antihriștilor care tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe niște mărfuri. Antihriștii nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu și nu acceptă adevărul, ci doar trec cu vederea și aruncă o privire la cuvintele lui Dumnezeu pentru a se înfrumusețea cu ele. Ei tratează cuvintele lui Dumnezeu ca pe posesiunile și proprietatea lor, astfel încât să se poată implica în tranzacții pentru a obține banii și beneficiile pe care și le doresc și pentru a putea controla libertatea aleșilor lui Dumnezeu de a citi, a mânca și a bea cuvintele Sale. Astfel de antihriști sunt oameni răi, diavoli, neîncrezători; sunt de teapa non-credincioșilor! Oricare dintre ei apare în casa lui Dumnezeu ar trebui să fie exclus, exclus pe veci! Îndrăzniți voi să respingeți astfel de oameni atunci când îi întâlniți? Îndrăzniți să vă uniți și să-i expuneți? Ar trebui să fie expuși; ar trebui să fie respinși. În casa lui Dumnezeu domnește adevărul. Dacă nu ai o astfel de statură, acest lucru dovedește că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu nu au devenit viață în tine. Dacă ești timid, te temi de satane, de oamenii răi, preferând să faci concesii pentru a te proteja decât să lupți împotriva antihriștilor, chiar dacă asta înseamnă să nu mănânci și să nu bei cuvintele lui Dumnezeu sau să nu le dobândești, atunci meriți să mori de foame și nimeni nu te va compătimi dacă o faci. Dacă vă confruntați cu astfel de situații, cum ar trebui să faceți alegeri și să practicați? Ar trebui să le expuneți imediat. Cuvintele lui Dumnezeu nu sunt mărfuri; sunt furnizate pentru toți aleșii lui Dumnezeu, nu sunt

proprietatea privată a niciunui individ. Nimeni nu are dreptul să rețină sau să dețină cuvintele lui Dumnezeu pentru sine. Cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie distribuite gratuit și fără compensație tuturor aleșilor care Îl urmează pe Dumnezeu. Oricine le reține, caută să obțină în mod necuvenit profituri excesive din ele sau are planuri personale cu privire la cuvintele lui Dumnezeu este vrednic de blestem. Aceștia sunt indivizi în fața cărora aleșii lui Dumnezeu ar trebui să se ridice pentru a-i expune și a-i respinge, și ar trebui să fie îndepărtați și eliminați.

Cele două puncte despre care am avut părtășie astăzi ilustrează suficient modul în care antihriștii disprețuiesc cuvintele lui Dumnezeu? (Da.) Antihriștii nu tratează niciodată cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul și nici nu le apreciază, nu le prețuiesc sau nu le tratează ca pe cuvintele Creatorului. În schimb, își etalează la tot pasul intențiile de nedescris, josnice, sordide. Ei își doresc să se folosească de cuvintele lui Dumnezeu doar pentru a-și atinge scopurile de nedescris și, indiferent dacă este vorba de lucruri materiale sau imateriale, vor să se folosească de cuvintele lui Dumnezeu pentru a obține în mod necuvenit profit pentru sine, pentru a câștiga bani și lucruri materiale sau pentru a-și atinge scopul de a-i face pe oameni să îi adore, să îi admire, să îi idolatrizeze și să îi urmeze. Aceste lucruri sunt detestabile pentru Dumnezeu și ar trebui să fie respinse de oameni. Ori de câte ori cineva descoperă astfel de indivizi sau astfel de lucruri care au loc, ar trebui să se ridice pentru a-i expune și a-i respinge, împiedicând astfel de indivizi să rămână fermi printre aleșii lui Dumnezeu. Unii spun că dacă ar întâlni aceste lucruri le-ar raporta Celui de mai sus, dar acest demers este prea pasiv și prea lent. Dacă pur și simplu raportezi aceste lucruri Celui de mai sus, atunci ești atât de inutil! Ai mâncat și ai băut atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și ai auzit atât de multe predici și totuși nu știi decât să faci raportări; acest lucru înseamnă că statura ta este mult prea mică! Sigur ai alte metode de a-i trata pe antihriști? A face o raportare către Cel de mai sus este ultima soluție, un pas făcut doar atunci când este absolut necesar. Dacă ești depășit numeric, depășit ca putere și nu ai discernământ și nu ești sigur dacă cineva este un antihrist, s-ar putea să nu îndrăznești să expui diversele sale manifestări și acțiuni. Însă, dacă ești sigur că este vorba de un antihrist și tot nu îndrăznești să te ridici și să lupți împotriva lui, să îl respingi și să îl înfrângi, nu ești tu inutil? Bucățica de adevăr pe care o înțelegi nu este pusă în aplicare. Ești sigur că ceea ce înțelegi și auzi reprezintă adevărul? Dacă da, de ce nu îndrăznești să te ridici cu tărie și dreptate și să lupți împotriva antihriștilor? Nu este ca și cum antihriștii ar fi autoritățile conducătoare; de ce te temi de ei? Cu excepția cazului în care există o situație în care ei ar putea să te predea autorităților dacă i-ai expune în mod nechibzuit; în aceste circumstanțe, ar trebui să fii atent, să nu îi provoci și să folosești metode înțelepte pentru a-i critica și discredita pe antihriști pe furiș, eliminându-i treptat. Nu este mai impresionant să îi elimini discret? (Ba da.) În regulă, asta e tot pentru părtășia de astăzi. La revedere!

12 septembrie 2020

Punctul unsprezece: Ei nu acceptă emondarea și nici nu au o atitudine de căință atunci când comit ceva greșit, ci în schimb răspândesc noțiuni și Îl judecă în mod public pe Dumnezeu

Astăzi vom avea părtășie despre punctul unsprezece al diverselor manifestări ale antihriștilor: ei nu acceptă emondarea și nici nu au o atitudine de căință atunci când comit ceva greșit, ci în schimb răspândesc noțiuni și Îl judecă în mod public pe Dumnezeu. Conținutul specific al acestui punct îl reprezintă modul în care antihriștii tratează emondarea, și anume, atitudinea lor atunci când se confruntă cu acest lucru, ce fac ei în continuare și cum se manifestă în timp ce au această atitudine. Am avut deja părtășie despre conținutul privind felul în care tratează antihriștii emondarea? (Da, acesta a fost discutat în timpul părtășiei despre modul în care antihriștii își tratează perspectivele și destinul.) Așadar, care este atitudinea unui antihrist față de emondare? Nu am avut părtășie, la momentul respectiv, despre zicalele celebre pe care le rostesc antihriștii atunci când sunt emondați? (Ba da.) Ei au două zicale celebre pentru acest fel de situație. Una este: „Dumnezeu este drept, iar eu cred în dumnezeu, nu în vreo persoană!”, iar cealaltă este: „Ești prea lipsit de experiență ca să mă emondezi. Dacă n-aș crede în dumnezeu, nu mi-ar păsa de nimeni!” De asemenea, ei urăsc pe oricine îi emondează și, în plus, de îndată ce sunt emondați, suspectează că vor fi eliminați. La sfârșit, am avut părtășie și despre faptul că nu numai că refuză să accepte emondarea, dar și răspândesc noțiuni peste tot. Nu despre asta am discutat? (Ba da.)

I. Motivele pentru care sunt emondați antihriștii

Tocmai am trecut rapid în revistă părtășia noastră anterioară despre modul în care antihriștii tratează emondarea atunci când aceasta le afectează interesele personale. Astăzi vom avea părtășie despre acest subiect și îl vom diseca din alt unghi și vom analiza ce firi specifice dezvăluie antihriștii atunci când sunt emondați și ce fel de atitudine au ei, precum și care sunt părerile lor specifice, și le vom diseca firea pe baza acestor păreri. Întrucât asta implică subiectul emondării, mai întâi, haideți să avem părtășie despre motivele pentru care sunt emondați antihriștii. Emondarea nu este ceva ce se face fără motiv, așadar, în ce context și în ce situații i se va întâmpla așa ceva unui antihrist? S-ar întâmpla pur și simplu fiindcă persoana respectivă este un antihrist? Unii oameni spun: „Oricine are statut, oricine este în centrul atenției, va ajunge să fie emondat.” Este adevărat? (Nu.) Atunci, ce fac antihriștii, de ajung să fie emondați? Vor fi emondați cu asprime dacă fac o greșeală oarecare? Nu ar trebui să avem părtășie despre acest lucru? (Ba da.) De ce sunt emondați antihriștii? Privind lucrurile din punct de vedere teoretic, antihriștii au firi arogante, nu se supun adevărului, nu iubesc cuvintele lui Dumnezeu sau lucrurile pozitive, sunt scârbiți de adevăr, îl urăsc și sunt dușmanii lui

Dumnezeu, așa că ar trebui să fie emondați sau chiar expuși fără milă. Este corectă această afirmație? Pe baza manifestărilor și dezvăluirilor lor, pot fi caracterizați drept antihriști, așa că merită să fie emondați și chiar expuși fără milă; indiferent cum sunt emondați, nu sunt vrednici de milă, ar trebui respinși și absolut oricine e îndreptățit să-i emondeze. Așa stau lucrurile? (Nu.) Sunteți siguri? De ce sunt emondați antihriștii? Tocmai am menționat mai multe motive pentru asta. Unii dintre voi ar putea considera că acele motive nu sunt corecte, dar nu sunteți siguri în legătură cu asta, fiindcă voi nu înțelegeți decât doctrine și nu puteți vedea adevărata esență a acestui lucru. Faptul că nu ați recunoscut asta arată că nu ați văzut adevărul cu privire la motivul pentru care sunt emondați antihriștii. Majoritatea oamenilor înțeleg doar doctrine în legătură cu această chestiune și știu, în inimile lor, că un antihrist ar trebui să fie emondat și expus fără milă, dar le lipsește discernământul cu privire la comportamentul real al unui antihrist; acest lucru indică faptul că nu pot vedea esența adevărată a acestei probleme sau esența antihriștilor. Cei care nu dețin adevărul-realitate înțeleg doar doctrine, aplică reglementările orbește, așa că dacă ar exista cu adevărat un antihrist care face ceva, nu ar fi în stare să vadă adevărul despre asta.

De ce ar putea fi emondat un antihrist? Motivul este foarte simplu – este din cauza diverselor sale manifestări și a diferitelor practici și comportamente care sunt dezvăluite din esența sa. Și care sunt aceste practici, comportamente și manifestări? Mai întâi, antihriștii își întemeiază propriile împărății independente. Din cauza esenței lor de antihriști, ei concurează cu Dumnezeu pentru aleșii Săi și concurează pentru teritoriu și inimile oamenilor – toate acestea înseamnă că ei își întemeiază propriile împărății independente. Când cineva își întemeiază propria împărăție independentă, își face datoria? (Nu.) Se implică în propria afacere, gestionându-și propria sferă de influență și propria autoritate, încercând să obțină controlul exclusiv asupra propriului teritoriu, să-și formeze propria facțiune, să-i inducă în eroare pe aleșii lui Dumnezeu, astfel încât aceștia să-L respingă pe Dumnezeu și, în schimb, să-l urmeze pe el. Asta nu înseamnă că-și face datoria, ci că se opune lui Dumnezeu. Când un antihrist are asemenea manifestări, când face aceste lucruri, ar trebui să fie emondat? (Da.) Este acesta unul dintre motivele emondării unui antihrist? Este aceasta una dintre manifestările lui specifice? (Da.) Atunci, de ce nu ați putut spune asta înainte? Nu sunt aceste cuvinte atât pe buzele voastre, cât și în mintea voastră? (Ba da.) Intră această manifestare în conflict cu motivele teoretice pe care tocmai le-am menționat? Care este diferența dintre ele? (Acele motive erau mai degrabă generale, în timp ce manifestarea pe care tocmai a menționat-o Dumnezeu este detaliată – este o manifestare practică a unui antihrist.) Acele motive menționate anterior erau generale, erau doar câteva doctrine; nu erau deloc motivele specifice pentru care sunt emondați antihriștii. Această manifestare este unul dintre motivele reale. Prima manifestare este faptul că ei încearcă să-și întemeieze propriile împărății independente. A doua manifestare este manipularea lor necinstită. Aceasta are aceeași natură precum încercarea de a-și întemeia propria împărăție

independentă, dar practicile specifice sunt diferite. Și ce se înțelege prin manipulare necinstită? Este aceasta o expresie pozitivă sau negativă? Are conotații laudative sau derogatorii? (Conotații derogatorii.) Ce se înțelege, în mod normal, prin manipulare necinstită? Ce fel de manifestări include ea? (Faptul că antihriștii fac lucruri pe la spate, pentru a-și consolida statutul. De exemplu, în timpul alegerilor bisericești, ei solicită voturi pe la spate.) Acesta este unul dintre lucrurile pe care le include. Pe scurt, acest fel de manifestare înseamnă că fac anumite lucruri pe ascuns, fără să discute cu ceilalți, fără transparență, manipulând situații pe la spatele tuturor, în special neîngăduindu-i Celui de mai sus sau conducătorilor superiori să afle despre acest lucru. Antihriștii fac unele lucruri în secret, știind foarte bine că acele lucruri contrazic principiile și nu sunt în conformitate cu adevărul, că acele lucruri fac rău casei lui Dumnezeu și că El le urăște. Ei tot insistă să facă aceste lucruri, folosind șiretlicurile Satanei și tactici umane pentru a manipula situația, iar apoi acționează în secret. Care sunt țelurile lor, din spatele faptului că fac lucruri în secret? Un țel este să obțină putere, iar altul este să dobândească orice influență vor. În aceste scopuri, ei fac lucruri care încalcă adevărurile-principii, regulile bisericii, intențiile lui Dumnezeu și, chiar mai mult, propria conștiință. Nu există transparență în acțiunile lor – ei ascund lucruri de toată lumea, sau spun doar unui număr mic de complici din sfera lor de influență, astfel încât să-și poată atinge țelul de a controla situația, de a-i îmbrobodi pe conducătorii superiori și pe aleșii lui Dumnezeu. Manipulare necinstită înseamnă că iau anumite decizii și orchestrează unele lucruri, în timp ce majoritatea oamenilor sunt în totală necunoștință de cauză și, după ce aceste lucruri se întâmplă, majoritatea oamenilor nu le știu sursa sau cine le-a inițiat, sau ce s-a întâmplat cu adevărat. De ce sunt cei mai mulți dintre oameni în necunoștință de cauză? Aceasta este ticăloșia, răutatea unui antihrist. Îi trag pe sfoară în mod intenționat pe frați și surori, pe conducătorii superiori și pe Cel de mai sus, în acțiunile lor. Indiferent cum încerci să cercetezi aceste lucruri sau pe cine întrebi, nimeni nu știe ce le-a provocat și, mai ales cu privire la numeroase lucruri care s-au petrecut cu mult timp în urmă, majoritatea oamenilor încă nu știu ce se întâmpla atunci. Aceasta este manipularea necinstită. Este o tactică obișnuită folosită de antihriști – când vor să facă un lucru, îl unelteșc și îl plănuiesc în secret, fără să discute cu altcineva. Unelteșc în mintea lor, dacă nu au pe cineva de încredere; dacă au complici, vor unelti și vor plănui cu ei în secret și oricine se află în sfera lor de influență ar putea ajunge o țintă a manipulării și uneltirilor lor. Care este caracteristica principală a acestui fel de practică? Este o lipsă de transparență, în care majoritatea oamenilor nu se bucură de dreptul de a ști ce se întâmplă și sunt trași pe sfoară, manipulați și induși în eroare de către antihriști în timp ce experimentează o stare de confuzie. De ce recurg antihriștii la manipularea necinstită și nu acționează într-un mod deschis sau transparent sau nu îngăduie tuturor să aibă dreptul de a ști ce se întâmplă? Pentru că știu foarte bine și foarte clar că nu este în conformitate cu principiile sau regulile casei lui Dumnezeu ceea ce fac și că ei comit nelegiuiri cu nepăsare. Știu că dacă majoritatea oamenilor ar fi conștienți de faptele lor, unii dintre ei

s-ar revolta și li s-ar opune, iar dacă persoanele din conducerea superioară ar ști, ar fi emondați și demiși, iar atunci, statutul lor ar fi în pericol. Din acest motiv, ei adoptă metoda manipulării necinstite în unele dintre lucrurile pe care le fac și nu le îngăduie altor oameni să afle despre ele. Sunt consecințele manipulării lor necinstite benefice lucrării bisericii și aleșilor lui Dumnezeu? Sunt ele edificatoare pentru toți? Bineînțeles că nu. Majoritatea oamenilor sunt induși în eroare și trași pe sfoară și nu beneficiază deloc de pe urma lor. Este în conformitate cu adevărurile-principii această metodă de manipulare necinstită pe care o folosesc antihriștii? Acționează ei conform cerințelor lui Dumnezeu? (Nu.) Așadar, când sunt descoperite aceste manifestări ale antihriștilor care recurg la manipulare necinstită, ar trebui să fie emondați antihriștii? Ar trebui să fie expuși și respinși? (Da.) Recurgerea la manipulare necinstită este o manifestare concretă a antihriștilor.

Ce alte manifestări sunt obișnuite atunci când lucrează antihriștii? (Antihriștii îi suprimă și-i chinuie pe oameni pentru propriul statut.) Este unul dintre cele mai obișnuite lucruri ca antihriștii să-i chinuie pe alți oameni și aceasta este una dintre manifestările lor concrete. Pentru a-și păstra statutul, antihriștii cer mereu ca toți să-i asculte și să le dea atenție. În cazul în care constată că o persoană nu le dă atenție sau le poartă antipatie și le este potrivnică, vor adopta tacticile de suprimare și chinuire a acelei persoane, pentru a o subjuga. Antihriștii îi suprimă adesea pe cei ale căror opinii sunt diferite de ale lor. Ei suprimă adesea oamenii care urmăresc adevărul și care își fac îndatoririle cu devotament. Îi suprimă adesea pe oamenii cu o oarecare decență și integritate care nu îi măgulesc sau nu slugăresc pentru ei. Îi suprimă pe cei cu care nu se înțeleg sau care nu cedează în fața lor. Antihriștii nu îi tratează pe ceilalți pe baza adevărurilor-principii. Ei nu-i pot trata corect pe oameni. Când le displace cineva, când li se pare că o persoană nu le-a cedat din inimă, găsesc ocazii și scuze, și chiar invocă diverse pretexte, pentru a ataca și a chinui acea persoană, ajungând până într-acolo încât s-o suprime sub pretextul că îndeplinesc lucrarea bisericii. Ei nu se lasă până când oamenii nu devin docili și nu îndrăznesc să le spună nu; nu se lasă până când oamenii nu le recunosc statutul și puterea, nu-i întâmpină cu un zâmbet, nu-și exprimă susținerea și conformarea față de ei și nu se tem să-și formeze vreo idee despre ei. În orice situație, în orice grup, cuvântul „corectitudine” nu există în privința modului în care un antihrist îi tratează pe ceilalți, iar cuvântul „iubitor” nu există în cazul tratamentului său față de frații și surorile care cred cu adevărat în Dumnezeu. El consideră pe oricine reprezintă o amenințare pentru statutul său drept o bătaie de cap și un ghimpe în coastă și va găsi ocazii și pretexte ca să chinuie acea persoană. Dacă acea persoană nu cedează, el o chinuie și nu se oprește până când persoana nu este supusă. Faptul că antihriștii fac acest lucru este profund neconform cu adevărurile-principii și în dușmănie față de adevăr, așadar, ar trebui să fie emondați? Nu doar atât – nimic mai puțin decât expunerea, discernerea și caracterizarea sa nu va fi acceptabil. Un antihrist tratează pe fiecare după propriile preferințe, intenții și scopuri. Sub autoritatea sa, oricine are un simț

al dreptății, oricine poate vorbi corect, oricine îndrăznește să lupte împotriva nedreptății, oricine respectă adevărurile-principii, oricine este cu adevărat talentat și învățat, oricine poate aduce mărturie pentru Dumnezeu – toți oamenii de acest gen se vor confrunta cu invidia antihristului și vor fi suprimați, excluși și chiar călcați în picioare de acesta, până când nu se vor mai putea ridica. Aceasta este ura cu care un antihrist îi tratează pe oamenii buni și pe cei care urmăresc adevărul. Se poate spune că aproximativ majoritatea celor pentru care un antihrist simte invidie și pe care îi suprimă sunt personaje pozitive și oameni buni. Cei mai mulți dintre ei sunt oameni pe care Dumnezeu îi va mântui, de care Dumnezeu Se poate folosi, pe care Dumnezeu îi va desăvârși. Nu sunt antihriștii adversarii lui Dumnezeu, folosind astfel de tactici de suprimare și excludere împotriva acelora pe care Dumnezeu îi va mântui, de care Se va folosi și pe care îi va desăvârși? Nu sunt ei potrivnici față de Dumnezeu? Întrucât îi invidiază, îi atacă și îi exclud pe cei care urmăresc adevărul în acest fel, ei tulbură în mod direct lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Acest fel de antihrist nu este ostil numai față de Dumnezeu întrupat, ci și față de cei care Îl urmează pe Dumnezeu și cei care urmăresc adevărul. Acesta este un antihrist autentic. Ar trebui să aibă aleșii lui Dumnezeu discernământ față de acest fel de manifestare a antihriștilor? Ar trebui să-i expună și să-i respingă pe antihriști? Poate felul de fire pe care îl au antihriștii să fie înlăturat prin părtășia despre adevăr? Firea lor este una care urăște adevărul și pe Dumnezeu, iar ei categoric nu vor accepta adevărul și nu i se vor supune. Prin urmare, singurul mod de a trata astfel de antihriști autentici este de a-i expune, discerne și apoi a-i respinge pe astfel de oameni. Acest lucru este în deplină conformitate cu adevărurile-principii și cu intențiile lui Dumnezeu. Faptul că antihriștii îi chinuie în acest fel pe aleșii lui Dumnezeu înseamnă în mod clar că ei consideră că se confruntă cu Dumnezeu și concurează cu El pentru aleșii Săi. Ei îi invidiază și îi urăsc pe cei pe care nu pot să îi inducă în eroare și să-i controleze. Sunt incapabili să-i câștige de partea lor pe acești oameni, dar nu-I permit nici lui Dumnezeu să-i câștige. În acest fel, nu joacă ei rolul Satanei în biserică, acela care concurează cu Dumnezeu pentru aleșii Săi și care le face acestora rău și abate ruinarea asupra lor? Antihriștii își doresc să-i aibă la degetul mic pe aleșii lui Dumnezeu care urmăresc adevărul, împiedicându-L pe Dumnezeu să-i câștige și, de asemenea, își doresc să-i inducă în eroare pe toți cei care-L urmează pe Dumnezeu și să-i facă pe acești oameni să-i urmeze pe ei, năruindu-le șansele la mântuire. Numai atunci își vor fi atins ei țelul. Antihriștii care le fac rău oamenilor până îi omoară nu sunt dușmanii de moarte ai lui Dumnezeu? Ar trebui să-i puteți discerne.

Ce alte manifestări au antihriștii? (Se opun rânduielilor de lucru și doar fac lucrurile în felul lor.) Există unele asemănări între acest lucru și întemeierea propriei împărății independente și manipularea necinstită, dar aceasta este și o altă manifestare specifică. Cum fac antihriștii lucrurile în felul lor? (Cel de mai sus promulgă rânduieli de lucru pentru a le cere aleșilor lui Dumnezeu să-i discearnă pe conducătorii falși și antihriști, dar unii antihriști nu pun în aplicare aceste rânduieli de lucru, invocând în schimb pretextul „poți

discerne alți oameni doar după ce te poți discerne pe tine însuți” pentru a-i face pe toți să se cunoască pe ei înșiși, împiedicând frații și surorile să-i discearnă pe conducătorii falși și pe antihriști.) Acest lucru se opune rânduielilor de lucru ale Celui de mai sus, precum și ideii de a face lucrurile în felul lor. Ce altceva? (Antihriștii au propriile idei despre rânduielile de lucru ale Celui de mai sus. Din exterior, par să fie capabili să pună în aplicare aceste rânduieli și par să aibă părtășie cu frații și surorile, dar niciodată nu verifică aceste lucruri și nu se interesează de ele și pur și simplu le trec cu vederea după aceea.) Faptul că antihriștii fac lucrurile în felul lor înseamnă, în principal, că indiferent ce lucrare rânduiește Cel de mai sus sau ce lucrare le cere Cel de mai sus inferiorilor să pună în aplicare, antihriștii o vor da deoparte, o vor ignora, nu o vor transmite și nu o vor pune în aplicare, iar apoi, vor face ce vor, ce sunt dispuși să facă și ce le va aduce beneficii. De exemplu, în distribuirea cărților din cuvintele lui Dumnezeu, conform principiilor bisericii privind distribuirea cărților, toți cei care trăiesc o viață bisericească normală trebuie să aibă o carte, însă când un antihrist vede acest lucru, se gândește: „O carte pentru fiecare? Nu ar fi o afacere proastă pentru mine? Nu se poate să fie o carte de persoană – trebuie să derulez și să pun în aplicare această lucrare pe baza părerii specifice a fiecărei persoane despre mine. Nu ar trebui să aibă legătură doar cu trăirea unei vieți normale, ci cu identitatea celor care aduc ofrande mai mari în general. Fără excepție, oamenii care nu aduc ofrande sau care sunt săraci nu ar trebui să primească o carte. Dacă mă imploră să le dau una și-mi oferă ceva bani, atunci, pe baza felului în care se comportă, voi decide dacă să le dau una sau nu.” Este conform principiilor a face lucrurile în acest fel? Ce face el? Face lucrurile în felul său. A face lucrurile în felul său înseamnă că își stabilește propriile politici în afara rânduielilor de lucru existente, acționează conform acelor politici în biserica sa locală, nu pune în aplicare deloc rânduielile de lucru și principiile cerute de casa lui Dumnezeu și, în schimb, acționează conform propriilor scopuri și țeluri. Aparent, a distribuit cărți, iar sarcina pare să fi fost îndeplinită, dar pe ce bază a făcut acest lucru? Nu s-a bazat pe rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu sau pe regulile bisericii, ci s-a bazat pe politicile și abordările proprii. Asta înseamnă să faci lucrurile în felul tău. El nu arată pic de supunere față de rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu; e incapabil să le pună în aplicare sau să le execute cu strictețe și, în schimb, își stabilește în secret multe dintre regulile și regulamentele proprii pe care le practică și le pune în aplicare în biserica sa locală. Acest lucru nu înseamnă doar că-și întemeiază propria împărăție independentă, ci chiar mai mult, înseamnă că face lucrurile în felul său. Cu alte cuvinte, atunci când pune în aplicare rânduielile de lucru în biserica sa locală, acestea sunt propriile rânduieli, ceva diferit de rânduielile de lucru promulgate de Cel de mai sus și puse în aplicare în alte biserici. La exterior, a făcut totul mecanic, a primit rânduielile de lucru și le-a citit, însă are propriile metode prin care le pune în aplicare în mod specific. Pur și simplu ignoră rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu și le încalcă în mod fățiș. Asta se numește să faci lucrurile în felul tău. De ce fac antihriștii lucrurile în felul lor? (Vor să

dețină putere în cadrul bisericii și să aibă ultimul cuvânt cu privire la toate lucrurile.) Așa este. Vor doar să dețină putere; caută și profită de orice ocazii și de toate ocaziile de a dobândi putere și de a-i controla pe alții, de a-i face pe alții să le dea atenție, să asculte de ei și să se teamă de ei. Își doresc să folosească practicile lor diferite pentru a-i controla pe alții, pentru a le transmite tuturor că doar ei dețin putere în acest loc, nimeni altcineva, că e absolut imposibil ca alții să nu trebuiască să treacă pe la ei, ca ei să-i nesocotească autoritatea, și că nimeni nu îi poate întrece. În principal, vor să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu și să obțină puterea. În mod foarte clar, faptul că antihriștii se comportă în acest fel înseamnă că nu gestionează lucrurile conform adevărurilor-principii sau cerințelor casei lui Dumnezeu. Nu este ceva ce ar trebui să facă un conducător sau orice om care își face datoria în mod normal. Așadar, când antihriștii au această manifestare, ar trebui ei să fie emondați? Ar trebui să fie expuși și respinși? (Da.)

Care sunt unele dintre celelalte manifestări ale antihriștilor? (Antihriștii fură ofrande, cheltuiesc banii casei lui Dumnezeu pentru propriile plăceri și se delectează cu privilegii speciale.) Delectarea cu privilegii speciale este o manifestare specifică. Din momentul în care un antihrist dobândește statut, atunci nu-l mai ține nimic pe loc – îi consideră pe alți oameni drept lucruri pe care să le calce în picioare și, în tot ceea ce face, vrea să-i eclipseze pe alții, să profite total. Se străduiește să obțină un avantaj în tot ceea ce face, precum și atunci când vorbește. Pe orice loc ar sta, vrea ca acesta să fie special. De orice tratament ar beneficia în casa lui Dumnezeu, vrea să fie mai bun decât primește oricine altcineva. Vrea ca toți să-l respecte mai mult și să aibă o opinie mai bună despre el decât au despre oricine altcineva. Când nu are statut, vrea să-l ia cu forța și, imediat ce are statut, devine incredibil de arogant. Oricine îi vorbește trebuie să privească în sus spre el, nimeni nu are voie să meargă cot la cot cu el, ci, în schimb, trebuie să meargă cu unul sau doi pași în urma sa; nimeni nu are voie să-i vorbească pe un ton prea ridicat sau prea aspru, nu poate folosi cuvintele greșite sau nu-l poate privi cum nu trebuie. El le va căuta nod în papură tuturor și va avea ceva de spus despre ei. Nimeni nu poate să-l ofenseze sau să-l critice; în schimb, toți trebuie să fie respectuoși cu el, să-l măgulească și să-l lingușească. Odată ce un antihrist dobândește statut, acționează în mod arbitrar și încăpățânat pe oriunde merge și se umflă în pene, astfel încât ceilalți să-l respecte. Nu numai că se delectează cu statutul și prețuiește cu adevărat respectul celorlalți, dar și plăcerile materiale sunt deosebit de importante pentru el. Vrea să stea cu gazdele care îl tratează cel mai bine. Indiferent cine este gazda lui, el are pretenții speciale privind ceea ce mănâncă, iar dacă mâncarea nu este suficient de bună, va găsi o ocazie de a-și emonda gazda. Refuză să accepte orice plăceri mediocre – hrana, îmbrăcămintea, cazarea și transportul trebuie să fie toate de calitate superioară, pur și simplu nu acceptă nimic mediocru. Nu poate accepta lucruri care sunt la fel ca acelea primite de frații și surorile obișnuite. Dacă alții se trezesc la 5 sau 6 dimineața, el se va trezi la 7 sau 8 dimineața. Cele mai bune mâncăruri și obiecte trebuie să fie rezervate pentru el. Chiar și ofrandele pe care le aduc oamenii trebuie triate mai întâi de el, iar el

va păstra orice e frumos sau de valoare, sau orice îi atrage privirea, și va lăsa bisericii ceea ce rămâne. Și mai este un lucru, foarte dezgustător, pe care îl fac antihriștii. Care este acela? Odată ce au statut, le crește apetitul, orizonturile li se lărgesc și învață să se simtă bine, după care încep să aibă o dorință de a cheltui bani, de a consuma și, în consecință, vor să țină pentru ei toți banii pe care îi folosește biserica pentru lucrarea sa, să-i aloce oricum doresc, să-i controleze conform dorințelor proprii. Antihriștii se delectează în mod special cu acest fel de putere și acest fel de tratament și, odată ce au putere, vor să semneze orice în numele lor, cum ar fi toate cecurile și diverse contracte. Vor să se bucure de sentimentul de a-și scrie întruna numele cu un stilou sau de a risipi banii ca pe apă. Când un antihrist nu are statut, nimeni nu poate vedea aceste manifestări la el, sau că este acest tip de persoană, că are acest fel de fire, că ar face asemenea lucruri, dar imediat ce dobândește statut, toate acestea sunt dezvăluite. Dacă este ales dimineața, până după-amiază, devine incredibil de arogant, stă cu nasul pe sus, își dă importanță și nu are pic de considerație pentru oamenii de rând. Schimbarea are loc foarte rapid. În realitate, însă, el nu s-a schimbat – doar a fost dezvăluit. Își dă aceste aere de aroganță și ce va face? Vrea să trăiască pe spatele bisericii, să se răsfețe cu beneficiile statutului. Oricând organizează cineva un ospăț cu mâncare delicioasă, el începe s-o înfulece, cerând, în același timp, suplimente de sănătate, pentru a-și întreține acel trup puturos. Se întâmplă adesea ca antihriștii să se delecteze cu privilegii speciale; există doar diferențe în ceea ce privește nivelul de gravitate. Când orice persoană care se agață de plăcerile trupești devine conducător, vrea să se delecteze cu privilegii speciale. Aceasta este firea antihriștilor. În momentul în care dobândesc statut, se schimbă complet. Țin în vizor, ferm și sigur, plăcerile și tratamentul special care vin la pachet cu statutul, se agață de ele și nu le dau drumul, nu slăbesc strânsoarea asupra niciunei fărâme din ele și nu vor permite să le scape nici măcar o bucățică. Care dintre aceste manifestări și practici ale antihriștilor înseamnă că acționează conform adevărurilor-principii? Nici măcar una. Fiecare dintre ele și toate acestea sunt dezgustătoare și detestabile de urmărit; nu numai că practicile și manifestările lor nu sunt în conformitate cu adevărurile-principii, dar ei cu siguranță nu au nici cea mai mică urmă de conștiință, rațiune sau un simț al rușinii. Când antihriștii au statut, în afară de a comite cu imprudență nelegiuiri și de a lucra la propria putere și propriul statut, nu numai că nu reușesc să facă nimic benefic pentru lucrarea bisericii sau intrarea în viață a fraților și surorilor, dar se și delectează cu beneficiile statutului, cu plăcerile trupești și cu faptul că oamenii îi admiră și îi venerează. Unii antihriști chiar găsesc oameni care să-i servească, beau ceai servit de alții, poartă haine spălate de alții și chiar au o anumită persoană care le freacă spatele când se spală și una care îi servește când mănâncă. Mai rău, unii au chiar un meniu stabilit pentru fiecare dintre cele trei mese ale zilei și, pe deasupra, vor să ia suplimente de sănătate și să li se fiarbă tot felul de supe diferite. Au antihriștii rușine? Nu, nu au! Ați spune că este oarecum îngăduitor doar să emondați acest tip de persoană? Emondarea o va face să se simtă rușinată? (Nu.) Deci, cum poate fi rezolvată această problemă? E destul de

simplu. După ce o emondați, expuneți-o și spuneți-i ce este. Indiferent dacă cedează la acest lucru sau nu, ar trebui să fie demisă și toată lumea ar trebui să o respingă. Odată ce ați descoperit un antihrist, îl puteți respinge? Îndrăzniți să vă asumați răspunderea să-l raportați și să-l expuneți? (Da.) Îndrăzniți cu adevărat sau nu? Când îi ai pe alții care să te sprijine acum, vei îndrăzni să îți asumi răspunderea și să-l expui, însă fără sprijin, vei mai avea acel curaj? Ești în siguranță acolo unde ești acum, fără să domnească marele balaur roșu, așa că te gândești: „De ce să-mi fie teamă? Nu e el un simplu antihrist? Cu Dumnezeu drept sprijinul nostru, eu am curajul să-l expun pe antihrist și nu mă tem.” Cu toate acestea, în țara marelui balaur roșu e diferit. Dacă expui un antihrist și acesta își pierde statutul, atunci el va îndrăzni să te chinuie, să te trădeze, și să te predea în mâinile autorităților. Ai mai îndrăzni să îl expui? (Poate că nu.) Poate că nu. Atitudinea ta se va schimba imediat; în acel mediu, nu ai îndrăzni să-l expui. Deci, a nu îndrăzni să-l expui e atitudinea corectă? Nu este corectă, nu ai mărturie și înseamnă că nu ești un biruitor; nu e ceva ce ar trebui să spună cineva care-l urmează pe Dumnezeu. Să presupunem că nu spui nimic, dar inima ta strigă iar și iar: „Antihristule, diavolule și Satană, eu te voi expune. Voi folosi înțelepciunea pentru a te respinge și pentru a te înlătura din biserică! Nu ești vrednic să locuiești în casa lui Dumnezeu, ești un diavol, ești o satană! Chiar dacă nu te expun public cu vorbele mele, te resping din adâncul sufletului. Voi căuta mai mulți frați și surori care înțeleg adevărul și împreună te vom respinge. Nu îți vom accepta conducerea sau manipularea!” Este acesta modul corect de a acționa? (Da.) Mediul poate fi advers și expunerea în mod public a unui antihrist te poate pune în pericol, însă însărcinarea dată de Dumnezeu, adevărurile-principii și datoria ta nu pot fi renegate sau abandonate. Cât despre acei antihriști care se delectează cu privilegii speciale, care se bucură nestingheriți de beneficiile statutului, ar trebui să îi respingem și să nu le permitem să devină paraziți în casa lui Dumnezeu sau să le facă rău mai multor frați și surori sau să îi inducă în eroare. Ar trebui să-i înlăturăm. Resursele casei lui Dumnezeu nu sunt pentru sprijinirea acestor paraziți. Nu sunt vrednici să mănânce în casa lui Dumnezeu, nici nu sunt vrednici să se bucure de toate lucrurile din casa lui Dumnezeu. De ce? Pentru că sunt diavoli și merită să fie respinși. Aceasta este o altă manifestare a antihriștilor – să se delecteze cu privilegii speciale, să se delecteze nerușinați cu privilegii speciale. Fără a contribui cu nimic, imediat ce ajung la o poziție de conducere, aceștia preiau puterea, se bucură de beneficiile statutului lor și îi obligă pe frați și pe surori să gătească și să cumpere mâncare delicioasă pentru ei, furând roadele trudei acestora și storcându-i de bani și de bunuri. Pentru ei, e o chestiune firească, o oportunitate neprețuită, o șansă care nu va mai reveni. Nu așa gândește un diavol? Ce gândire nerușinată e asta. Acest tip de persoană ar trebui emondată, expusă și respinsă de frați și surori.

Care sunt alte manifestări ale antihriștilor? Este faptul de a-i înșela pe superiorii și pe inferiorii tăi o manifestare specifică? (Da.) Antihriștii sunt ticăloși din fire; nu au o inimă cinstită, plină de dragoste pentru adevăr sau pentru lucrurile pozitive. Adesea trăiesc în

locuri întunecate – nu acționează cu o atitudine de sinceritate, nu vorbesc cinstit și au inimi ticăloase și înșelătoare atât față de alți oameni, cât și față de Dumnezeu. Vor să-i înșele pe alții și să-L înșele și pe Dumnezeu. Nu vor să accepte supravegherea altora, cu atât mai puțin scrutarea lui Dumnezeu. Când sunt printre alți oameni, nu vor să știe nimeni, niciodată, ce gândesc și plănuiesc în sinea lor, ce fel de persoane sunt și ce atitudine nutresc față de adevăr și așa mai departe; nu vor ca alții să știe niciunul dintre aceste lucruri și vor și să-L păcălească pe Dumnezeu, să-I ascundă situația. De aceea, atunci când un antihrist nu are statut, când nu are ocazii de a manipula situația într-un grup de oameni, nimeni nu-și poate da seama ce se ascunde în spatele cuvintelor și acțiunilor sale. Oamenii se vor întreba: „La ce se gândesc ei în fiecare zi? Există intenții în spatele felului în care își îndeplinesc datoria? Dezvăluie ei corupție? Simt invidie sau ură față de alții? Au prejudecăți împotriva altor oameni? Care sunt părerile lor în legătură cu ce spun alții? Ce gândesc atunci când se confruntă cu anumite lucruri?” Antihriștii nu le spun niciodată celorlalți prin ce trec cu adevărat. Chiar dacă spun câteva cuvinte despre opinia lor cu privire la ceva, acestea vor fi neclare și ambigue, iar ei vor vorbi în dodii, astfel încât ceilalți nu-și dau seama ce încearcă să transmită și nu știu ce vor să spună sau ce încearcă să exprime, lăsându-i pe toți într-o stare de confuzie. După ce o asemenea persoană dobândește statut, comportamentul său în preajma oamenilor devine și mai viclean. Vrea să-și protejeze ambițiile, reputația, imaginea și numele, statutul și demnitatea și așa mai departe. De aceea nu vrea să fie sinceră cu privire la felul în care face lucrurile sau cu privire la motivele pentru care le face. Chiar și atunci când comite o greșeală, dezvăluie o fire coruptă, sau când motivele și intențiile din spatele acțiunilor sale sunt greșite, nu vrea să-și deschidă sufletul și să le îngăduie celorlalți să afle despre aceste lucruri și, adesea, afișează o imagine a inocenței și perfecțiunii pentru a-i păcăli pe frați și surori. Iar Celui de mai sus și lui Dumnezeu Le spune doar lucruri plăcute auzului și adesea folosește tactici înșelătoare și minciuni pentru a-și păstra relația cu Cel de mai sus. Când Îi prezintă Celui de mai sus lucrarea sa și vorbește cu Cel de mai sus, nu spune niciodată ceva neplăcut, așa că nimeni nu îi poate descoperi niciuna dintre slăbiciuni. Nu va menționa niciodată ce a făcut acolo jos, niciuna dintre chestiunile care au apărut în biserică, problemele sau defectele din lucrarea sa, ori lucruri pe care nu le înțelege sau pe care nu le vede așa cum sunt. Niciodată nu întreabă sau nu caută cu Cel de mai sus în legătură cu aceste lucruri și, în schimb, doar se prezintă a fi competent în lucrarea sa, a fi capabil să-și asume total răspunderea cu privire la lucrarea sa. Nu raportează Celui de mai sus niciuna dintre problemele care există în biserică și, oricât de haotice ar putea fi lucrurile în biserică, amplitudinea defectelor care au apărut în lucrarea sa, sau ce a făcut, mai exact, acolo jos, mușamalizează în mod repetat toate aceste lucruri, încercând să nu-L lase pe Cel de mai sus să afle vreodată sau să audă vești despre aceste lucruri, mergând chiar atât de departe încât să-i transfere pe oamenii care au legătură cu aceste chestiuni sau care știu adevărul despre el în locuri îndepărtate, într-un efort de a ascunde ce se întâmplă

cu adevărat. Ce fel de practici sunt acestea? Ce fel de comportament este acesta? Este genul de manifestare pe care ar trebui să o aibă o persoană care urmărește adevărul? În mod foarte clar, nu este. Acesta este comportamentul unui demon. Antihriștii vor face tot posibilul să ascundă, să mușamalizeze orice le-ar putea afecta statutul sau reputația, ascunzând aceste lucruri de alți oameni și de Dumnezeu. Asta înseamnă că-i înșală pe superiorii și pe inferiorii lor. Le vor spune adesea inferiorilor lor: „Cel de mai sus mă respectă și mă prețuiește foarte mult. Cel de mai sus mi-a trasat cutare și cutare sarcini, încredințându-mi o lucrare foarte importantă. Are foarte mare grijă de mine, oferindu-mi călăuzire pentru lucrarea mea și chiar și-a asumat răspunderea și pentru viața mea. Cel de mai sus m-a emondat din cauza chestiunilor cutare și cutare și am acceptat emondarea în cutare fel, iar înțelegerea mea cu privire la acest lucru este cutare și cutare. Privește cât de mult mă iubește dumnezeu – m-a emondat personal și mi-a dat personal îndrumări în lucrarea mea.” Iar cu Cel de mai sus, abordează maniera celor care-și asumă o mare responsabilitate pentru lucrarea lor, care țin mult la frați și surori și care-și devotează total inima și puterea, dar nu vor rosti niciodată vreun cuvânt despre faptul că un frate sau o soră i-a propus o idee sau o opinie diferită, sau despre orice defecte sau abateri în lucrarea lor. Fac tot posibilul să întrețină o relație bună cu inferiorii lor, străduindu-se din greu, în același timp, să ascundă de Cel de mai sus diverse adevăruri despre ei, îngroziți să nu fie demiși dacă Cel de mai sus află ce se întâmplă cu ei în realitate. Nu înseamnă asta că îi înșală pe superiorii și pe inferiorii lor? Din momentul în care un antihrist preia puterea, face absolut tot posibilul să țină ascunsă realitatea despre el, astfel încât să nu îi vadă nimeni adevărata stare, adevărata situație, adevărata umanitate sau capacitățile de lucru. Folosește tot felul de tactici și mijloace pentru a ascunde aceste lucruri, astfel încât să dobândească o poziție fermă și să se bucure pentru totdeauna de puterea lui și de beneficiile statutului. A-i înșela pe superiorii și pe inferiorii tăi e ceva ce doar antihriștii fac. Este în conformitate cu adevărurile-principii? Este aceasta o manifestare pe care s-ar cuveni să o aibă cineva care-L slujește pe Dumnezeu? Este o manifestare pe care s-ar cuveni să o aibă cineva care urmărește adevărul? (Nu.) Așadar, când un antihrist are o manifestare de acest gen, o astfel de fire, ar trebui să fie emondat? (Da.)

Tocmai am vorbit despre șase motive pentru care antihriștii sunt emondați. Primul a fost întemeierea propriilor împărății independente; al doilea, recurgerea la manipulare necinstită; al treilea, chinuirea altora; al patrulea, făcutul de lucruri în felul lor; al cincilea, delectarea cu privilegii speciale și al șaselea, înșelarea superiorilor și inferiorilor lor. Există altele? (Răspândesc erezii și sofisme pentru a induce în eroare frații și surorile.) (Niciodată nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu aduc mărturie pentru El și, în schimb, aduc întotdeauna mărturie pentru ei înșiși și declamă cuvinte și doctrine pentru a-i induce în eroare pe oameni.) (Îl judecă, îl atacă și îl urăsc pe omul folosit de Duhul Sfânt.) Care dintre aceste trei lucruri este relativ apropiat ca esență de cele șase motive despre care deja am discutat? (Mereu se preamăresc și aduc mărturie pentru sine și niciodată nu

aduc mărturie pentru Dumnezeu.) Acesta are o natură relativ gravă. Pe al doilea loc după acesta este faptul că îl atacă și îl judecă pe omul folosit de Duhul Sfânt, urmat de răspândirea sofismelor pentru a-i induce în eroare pe oameni. Ar trebui să existe și alte manifestări specifice ale antihriștilor, dar acestea reprezintă totul, mai mult sau mai puțin, deci nu este nevoie să intrăm în detalii inutile despre fiecare dintre ele astăzi. Nu pe asta ne axăm în părtășia de astăzi; în schimb, astăzi ne axăm pe faptul că un antihrist nu acceptă emondarea și nici nu are o atitudine de căință atunci când comite ceva greșit, ci în schimb răspândește noțiuni și Îl judecă în mod public pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, atitudinea unui antihrist după ce a fost emondat, sursa acestei atitudini și care este, cu adevărat, firea-esență pe care o are reprezintă punctul central despre care ar trebui să avem părtășie. Celelalte lucruri despre care tocmai am discutat sunt subiecte mai mărunte care au o oarecare legătură cu acesta. Întrucât le-am discutat înainte în suficient detaliu, astăzi am avut părtășie despre ele doar în linii mari și într-un mod general, rezumând diversele manifestări ale antihriștilor despre care am avut părtășie anterior. Antihriștii au aceste manifestări, aceste firi și esențe și au făcut lucruri de acest fel, așa că trebuie să fie emondați și respinși. Totuși, un adevărat antihrist, cineva care are esența unui antihrist, ar recunoaște aceste lucruri pe care le-a făcut sau faptul că aceste manifestări ale lui sunt acelea ale unui antihrist? (Nu, nu ar face asta.) Când i-ai văzut vreodată pe Satana și pe diavoli recunoscând că I se opun lui Dumnezeu? Nu vor recunoaște niciodată că I se opun lui Dumnezeu și, indiferent ce fel de greșeli au făcut, niciodată nu vor admite că au fost de vină. Așadar, haideți să începem să discutăm despre subiectul părtășiei de astăzi din perspectiva acestei esențe a antihriștilor.

II. Cum se comportă antihriștii atunci când nu acceptă să fie emondați

A. Refuză să recunoască faptul că au greșit

Indiferent cât de mare este greșeala pe care a făcut-o un antihrist și indiferent cât de mult rău a făcut, atunci când este emondat, primul comportament la care recurge este unul de a nega complet că a făcut ceva greșit, folosind cu disperare sofisme pentru a se dezvinovăți. Asta înseamnă că îi lipsește o atitudine de căință atunci când comite ceva greșit, fapt care este menționat în cea de-a unsprezecea manifestare a antihriștilor. Antihriștii nu au o atitudine de căință, așadar, ce gândesc, în sinea lor? De ce nu au o atitudine de căință? (Deoarece cred că nu au greșit cu nimic.) Corect. Antihriștii nu recunosc absolut deloc că au greșit cu ceva. Așadar, sunt ei capabili să admită că sunt antihriști? Asta este și mai dificil. Dacă poți să faci o listă cu fapte pentru a expune un antihrist, va putea el să o accepte? Fără niciun dubiu, va putea chiar mai puțin să accepte așa ceva. Prin aceste feluri de manifestări, putem să vedem că esența unui antihrist este una de împotrivire față de Dumnezeu și de trădare a Lui și că firea sa este una de aversiune față de adevăr, care îl urăște și nu simte pic de dragoste față de el. Prin urmare, când antihriștii sunt expuși și emondați, primul lucru pe care îl fac este să

caute diverse motive în apărarea lor, să caute tot felul de scuze pentru a încerca să scape din încurcătură, atingându-și astfel țelul de a se eschiva de responsabilități și atingându-și scopul de a fi iertați. Antihriștii se tem cel mai mult că aleșii lui Dumnezeu le vor vedea caracterul, slăbiciunile și defectele, punctele vulnerabile, adevăratul calibru și capacitatea lor de lucru – astfel, încearcă tot ce pot ca să se promoveze astfel încât să-și acopere neajunsurile, problemele și firile corupte. Când răul făcut de ei este demascat și expus, primul lucru pe care îl fac este să nu admită sau să accepte acest lucru, sau fac tot posibilul să-și răscumpere greșelile și să compenseze pentru ele, încercând, în schimb, să găsească diverse metode pe care să le folosească pentru a le acoperi, să-i deruteze și să-i inducă în eroare pe cei care sunt la curent cu acțiunile lor, să nu îi lase pe aleșii lui Dumnezeu să vadă adevărata față a problemei, să nu-i lase să vadă cât de dăunătoare au fost acțiunile lor pentru casa lui Dumnezeu, cât de mult au perturbat și tulburat lucrarea bisericii. Desigur, cel mai mult se tem să nu afle Cel de mai sus, deoarece odată ce acesta știe, vor fi tratați în conformitate cu principiul și totul se va termina pentru ei și, cu siguranță, vor fi demiși și eliminați. Și astfel, când răul antihriștilor este expus, primul lucru pe care îl fac nu este să reflecteze unde au greșit, unde au încălcat principiile, de ce au făcut ceea ce au făcut, de ce fire au fost conduși, care au fost intențiile lor, care a fost starea lor atunci, dacă a fost din cauza îndărătniciei sau din cauza falsificărilor din intențiile lor. În loc să disece aceste lucruri, cu atât mai puțin să reflecteze asupra lor, își frământă creierii să găsească orice cale de a ascunde faptele adevărate. În același timp, fac tot posibilul să explice și să se justifice în fața aleșilor lui Dumnezeu, cu scopul de a-i păcăli, făcând problemele majore să pară minore și pe cele minore să pară necomplicate și ieșind basma curată din situație, astfel încât să rămână în casa lui Dumnezeu, comițând cu nesăbuire nelegiuiri și făcând abuz de putere, și să continue să-i inducă pe oameni în eroare și să-i controleze, să-i forțeze să-i respecte și să facă tot ce spun ei pentru a-și satisface ambițiile și dorințele. De la început la sfârșit, ce fac, de fapt, antihriștii? Tot ce fac antihriștii este să-și frământe creierii încercând să spună lucruri, să facă lucruri și să-și umple timpul de dragul propriului statut și al propriei reputații, în loc să vină înaintea lui Dumnezeu să se roage și să-și recunoască greșelile și fărădelegile și să-și cunoască intențiile și firile corupte. De asemenea, ei nu recunosc răul pe care greșelile făcute îl provoacă lucrării bisericii și fraților și surorilor. În schimb, continuă să caute întruna cu frenezie, în adâncul inimii lor: „Unde exact am făcut eu o greșeală? Unde nu am fost precaut, îngăduindu-i astfel cuiva să obțină un avantaj asupra mea? Unde nu am investit suficient efort sau nu m-am gândit pe deplin la lucruri, îngăduind astfel ca un lucru să meargă prost și să se transforme într-o sursă de critici sau un avantaj care poate fi folosit împotriva mea?” Se gândesc la aceste lucruri și le analizează întruna, neputând să mănânce și să doarmă. Dar un antihrist niciodată nu reflectează asupra sa și nu se cunoaște, cu atât mai puțin se roagă lui Dumnezeu și recunoaște că a făcut ceva greșit, și nu caută răspunsuri pe baza cuvântului lui Dumnezeu, nu caută adevărurile pe care ar trebui să le practice sau

adevărurile-principii pe care ar trebui să le respecte și cu atât mai puțin caută frați și surori care înțeleg adevărul, cu care să-și deschidă sufletul în părtășie și să caute adevărul, pentru a rezolva probleme. Când se confruntă cu o chestiune, el nu caută și nu se supune, ci mai degrabă încearcă să folosească orice mijloace are la dispoziție pentru a-și ascunde problemele, considerând că e cu atât mai bine cu cât știu mai puțini oameni despre ele și că a-și menține reputația și statutul e cea mai bună soluție. Inimile antihriștilor sunt foarte întunecate și pline de răzvrătire și ticăloșie, lipsindu-le cea mai mică intenție de a I se supune lui Dumnezeu. Antihriștii caută mereu căi de a-și păstra reputația și statutul neafectate. Indiferent cine are părtășie cu ei despre adevăr și îi ajută, ei nu acceptă, gândindu-se în sinea lor: „Înțeleg totul, nu am nevoie de ajutorul vostru! Chiar și când am probleme, sunt mai bun decât voi. Credeți că mă puteți ajuta cu puținul pe care-l înțelegeți? Chiar vă supraestimați abilitățile!" Chiar atât de aroganți și de neprihăniți de sine sunt antihriștii. Fac atât de multe lucruri rele, însă refuză să recunoască faptul că au făcut ceva greșit sau că au probleme. În inimile lor, sunt prea intransigenți și pur și simplu nu vor să asculte nimic din ce le spune altcineva. Singurul lucru de care nu pot face abstracție în mintea lor este ce fel de impact vor avea acțiunile lor mai târziu asupra reputației și statutului lor. Acesta este lucrul care-i îngrijorează și care-i preocupă cel mai mult.

Oricâte lucruri greșite face un antihrist, indiferent ce fel de lucruri rele face, fie că este vorba de însușire pe nedrept, risipă sau folosirea greșită a ofrandelor lui Dumnezeu, sau dacă perturbă și tulbură lucrarea bisericii, făcând un dezastru uriaș din aceasta și provocând mânia lui Dumnezeu, el rămâne mereu calm, cu sânge rece și total nepreocupat. Indiferent ce fel de rău face un antihrist sau ce consecințe cauzează acesta, el nu vine niciodată cu promptitudine înaintea lui Dumnezeu să-și recunoască păcatele și să se căiască sau nu vine niciodată înaintea fraților și surorilor cu atitudinea celui care se dezvăluie și se destăinuie pentru a-și admite nelegiuirile, a-și cunoaște fărădelegile și corupția și a-și regreta faptele rele. În schimb, își frământă creierii pentru a găsi diferite scuze astfel încât să scape de responsabilitate și să dea vina pe ceilalți, pentru a-și restabili imaginea și statutul. Lucrul de care îi pasă nu îl reprezintă lucrarea bisericii, ci dacă îi sunt afectate reputația și statutul în vreun fel. Nu ia în considerare deloc și nu se gândește la metode de a se revanșa pentru pierderile provocate casei lui Dumnezeu din cauza fărădelegilor sale și nici nu încearcă să-și compenseze datoria față de Dumnezeu. Asta înseamnă că nu admite niciodată că este capabil să facă ceva greșit sau că a făcut o greșeală. În inimile antihriștilor, a admite proactiv greșelile și a oferi o relatare sinceră a faptelor reprezintă o lipsă de competență și o nesăbuință. Dacă faptele lor rele sunt descoperite și expuse, antihriștii vor recunoaște doar o greșeală de neatenție de moment, niciodată neglijarea datoriei și iresponsabilitatea proprie și vor încerca să paseze altcuiva responsabilitatea pentru a-și salva reputația. În momente ca acestea, antihriștii nu sunt preocupați de modul în care să compenseze pierderile cauzate casei lui Dumnezeu, în care să se destăinuie, să-și recunoască greșelile sau să

dea socoteală aleșilor Lui despre ceea ce s-a întâmplat. Ei sunt preocupați să găsească modalități de a face problemele majore să pară mici și problemele mici să pară neproblematice. Ei oferă motive obiective pentru a-i face pe ceilalți să-i înțeleagă și să-i compătimească. Fac tot posibilul să-și restabilească reputația în mintea altor oameni, să minimizeze influența extrem de negativă asupra lor, să nu-L lase pe Cel de mai sus să aibă o impresie proastă despre ei și să se asigure că Cel de mai sus nu-i trage niciodată la răspundere, nu-i demite, nu investighează situația sau nu-i tratează. Pentru a-și restabili reputația și statutul, astfel încât interesele să nu le fie lezate, antihriștii sunt dispuși să îndure nenumărate suferințe și se vor gândi la orice metodă posibilă pentru a rezolva orice dificultate. De la începutul fărădelegii sau greșelii lor, antihriștii nu au nicio intenție de a-și asuma vreo responsabilitate pentru lucrurile greșite pe care le fac, nu au niciodată vreo intenție de a admite motivele, intențiile și firile corupte din spatele lucrurilor greșite pe care le fac, de a avea părtășie despre acestea, de a le expune sau de a le diseca și, cu siguranță, nu au niciodată vreo intenție să compenseze daunele pe care le provoacă lucrării bisericii și pierderea pe care o cauzează intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent din ce perspectivă privești problema, antihriștii sunt oameni care refuză cu încăpățânare să își recunoască greșelile și ar prefera să moară decât să se căiască. Antihriștii sunt nerușinați și insensibili dincolo de orice speranță de mântuire și nu sunt nimic altceva decât satane vii. Oricât de mari sunt greșelile pe care le fac în cadrul bisericii, sunt aroganți și mândri de ei, sunt complet indiferenți față de acest lucru, crezând că nu au făcut nimic greșit și neavând nici cea mai mică intenție de a se căi. Niciodată nu varsă lacrimi pentru relele pe care le-au comis, nici nu simt vreo tristețe sau remușcare din cauza acestor lucruri. Pe de altă parte, se simt îndurerați sau triști dacă se expun neintenționat, permițând astfel majorității oamenilor să le vadă adevărata față și să-i respingă. După ce au făcut greșeli și acțiunile lor i-au lezat pe aleșii lui Dumnezeu și au provocat daune lucrării bisericii, toate spusele și faptele lor nu au scopul de a compensa aceste erori sau a recupera pierderile, în schimb, ei nutresc propriile intenții și născocesc orice mijloace posibile pentru a se apăra, a se preface și a se da în spectacol. Scopul lor este de a-i determina pe mai mulți oameni să vadă că a fost neintenționat ceea ce au făcut, că doar au fost neglijenți o clipă, astfel încât să le poată obține iertarea, să-i convingă să vorbească în numele lor și să câștige încrederea și favoarea aleșilor lui Dumnezeu și, astfel, să-și atingă scopul de a reveni în forță.

După ce au fost emondați, unii antihriști nu reflectează asupra lor ca să înțeleagă de ce au fost emondați, ca să descopere unde a fost cu adevărat greșeala lor în chestiunea expusă și cum ar trebui să se revanșeze pentru asta în viitor. În schimb, exploatează faptul că au fost emondați, au părtășie cu alții despre modul în care au acceptat să fie emondați, cum au învățat o lecție din asta, cum au fost capabili să se supună și cum au câștigat aprecierea Celui de mai sus după ce au avut o legătură mai apropiată cu Cel de mai sus. În același timp, acești antihriști creează și o aparență, având părtășie despre cum au acceptat să fie emondați, pentru a-și răspândi nemulțumirea și noțiunile despre

Cel de mai sus, lăsând oamenilor impresia că Cel de mai sus nu are principii pentru emondarea oamenilor, că-i emondează pe oameni în mod aleatoriu și este nepăsător, lipsit de considerație față de sentimentele oamenilor și față de slăbiciunile lor și că, în ciuda tuturor acestor lucruri, ei tot s-au supus în totalitate și tot au fost în stare să-și dea toată silința în lucrările care le revin, nu au devenit negativi, slabi sau potrivnici, nici nu au renunțat la datoria lor. Când un antihrist spune toate aceste lucruri, nu numai că nu reușește să-i facă pe oameni să se supună adevărului și să accepte de bunăvoie emondarea, ci dimpotrivă, îi face pe oameni să înceapă să aibă noțiuni și opinii despre Dumnezeu și să devină precauți față de El, începând, în același timp, să simtă invidie, admirație și respect pentru antihristul însuși. După ce s-au obținut aceste două rezultate, cele mai mari omisiuni pe care le fac oamenii sunt ce fărădelege a comis antihristul, ce a făcut greșit, precum și faptul că acesta a provocat pierderi lucrării bisericii, casei lui Dumnezeu, pentru că nu a fost capabil în lucrarea sa și a comis nelegiuiri, în mod necugetat. Aceasta este una dintre tacticile unui antihrist – să facă o contraacuzație falsă, inducându-i astfel în eroare pe ceilalți. Nu menționează niciodată faptul că a provocat atâtea probleme lucrării casei lui Dumnezeu și asemenea pierderi mari vieților fraților și surorilor, fiindcă a fost neglijent în datoria sa, fiindcă a fost nesăbuit și ignorant, fiindcă a încercat să-și întemeieze propria împărăție independentă. Niciodată nu recunoaște și nu disecă aceste lucruri, niciodată nu menționează realitatea despre aceste chestiuni, niciodată nu menționează motivul demiterii sale, sau motivul pentru care a fost emondat. Nu vorbește decât despre cât de brutală a fost emondarea sa de către Cel de mai sus, cât de sever i-a vorbit Cel de mai sus, cât de mult a plâns, cum a fost el țap ispășitor și cât de mult a suferit, cum a avut, totuși, răbdare, ca întotdeauna, continuând să-și facă datoria cu statornicie. De la început până la sfârșit, are un antihrist vreodată cea mai vagă atitudine de a-și recunoaște propria greșeală? Nu are. Când aud despre acest lucru oamenii nesăbuiți și ignoranți, care nu cunosc situația reală, care nu înțeleg adevărul, se gândesc: „Cel de mai sus nu are principii în felul în care-i emondează pe oameni. Indiferent cât de bine se descurcă cineva în lucrarea sa sau indiferent că plătește un preț, va fi oricum emondat și, ulterior, nu va putea da dovadă de nicio slăbiciune, pur și simplu trebuie să se supună.” După o sesiune de părtășie și inducere în eroare de către antihrist și după ce acesta a depus un efort considerabil în a face lucruri, rezultatul pe care îl obține este de a da naștere unor înțelegeri greșite și precauției față de Dumnezeu în inimile oamenilor, astfel încât atunci când oamenii sunt emondați, să simtă mai multă antipatie și împotrivire, în loc să poată să înțeleagă mai bine inima lui Dumnezeu sau să se poată supune bucuroși emondării și să o accepte, după care să-și cunoască propria fire coruptă, nesăbuința și ignoranța și să știe cine sunt cu adevărat. În timpul părtășiei acestui antihrist, menționează el vreodată ce a făcut greșit? Are vreodată atitudinea de a-și recunoaște greșeala? Absolut niciodată. Pe toată durata procesului, nu-și recunoaște niciodată eroarea. Ați auzit vreodată de vreun antihrist care, după ce a fost demis, a recunoscut că greșeala sa a provocat o pierdere

casei lui Dumnezeu? (Nu.) Dacă acea persoană ar fi un antihrist, nu ar recunoaște asta. Am vorbit înainte de câțiva antihriști, precum acea „conducătoare” și alți câțiva antihriști cunoscuți, ale căror acțiuni au avut ca rezultat pierderi de zeci de mii din ofrandele lui Dumnezeu, dar în final, niciodată nu au recunoscut că făcuseră ceva greșit. Nu au rostit niciun cuvânt despre ce au făcut greșit; în schimb, nu au făcut nimic altceva decât să se plângă de ceilalți că nu lucraseră cu ei. Au pasat altor oameni toată responsabilitatea, greșeala, vina, iar în același timp și-au atribuit meritele pentru toate lucrurile bune, orice a fost făcut bine și toate deciziile corecte. Pe întreaga durată a incidentelor, deși ei erau persoanele responsabile principale, au pretins că toate greșelile fuseseră făcute de alți oameni. Dacă așa stau lucrurile, atunci ei ce făceau? Antihriștii provoacă pierderi casei lui Dumnezeu și alți oameni trebuie să-și asume răspunderea pentru acest lucru. Și totuși, oricând există cea mai mică realizare, antihriștii își fac imediat apariția, asumându-și meritele pentru aceasta, arzând de nerăbdare să le vorbească despre asta tuturor celor din biserică, chiar și non-credincioșilor. Când fac și cea mai mică greșeală, se grăbesc să găsească un țap ispășitor, să scape de responsabilitate. Fac problemele majore să pară mici și pe cele minore să pară neproblematice, încercând să ucidă din față orice probleme. Fac asta pentru ca nimeni să nu afle de ele și ca toată lumea să le uite cât de curând posibil și nimeni să nu știe ce s-a întâmplat în realitate, ca să poată redobândi imediat stima celorlalți și să-și recupereze rapid statutul și puterea inițială. Când un antihrist a făcut ceva greșit, indiferent cât de practic îl emondează oamenii sau cât de bine pun punctul pe i, el va fi potrivnic, se va opune și nu va accepta absolut deloc și, chiar dacă există martori sau dovezi, va refuza cu încăpățânare să-și recunoască greșelile și nu va recunoaște sau accepta emondarea în inima sa. Antihristul va spune: „Chiar dacă am greșit în această situație, au fost și alți oameni implicați. De ce sunt emondat doar eu, nu și ei? De ce sunt eu singurul investigat pentru responsabilitate și altcineva nu?” Indiferent cât de conformă cu adevărul și cu realitatea este emondarea, el va simți că a fost acuzat pe nedrept, că este nedreptățit, că nu ar trebui tratat în acel fel după ce a suferit atât de mult și a plătit atât de multe prețuri și că nu ar trebui atacat în acel fel, pentru o mică greșeală. Crede că nu ar trebui să fie obligat să accepte o asemenea emondare. Dacă îl emondează un frate sau o soră de rând, atunci va riposta imediat și se va împotrivi, făcând o criză de nervi și manifestându-și impulsivitatea sau poate chiar îndrăznind să ridice mâna la ei. Dacă îl emondează Cel de mai sus, păstrează cu mari rezerve tăcerea, dar în sinea lui, se simte îngrozitor de nedreptățit. Este nemulțumit și îndărătnic și adesea va perora argumente părtinitoare, spunând: „Probabil așa mi-e mie norocul, că ați aflat despre acest lucru. De fapt, mulți dintre conducătorii de toate rangurile și dintre frați și surori au făcut astfel de lucruri groaznice despre care voi nu știți și eu sunt cel care a fost prins. Atât de ghinionist sunt!” Indiferent cum îl emondează Cel de mai sus sau frații și surorile, el nu poate accepta acest lucru ca atare, nu poate să recunoască realitatea chestiunii și să-și asume răspunderea. E ca și cum l-ar ucide dacă și-ar recunoaște vina și ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu va

recunoaște niciodată că a făcut un lucru greșit, că este răspunzător pentru chestiunea respectivă, cu atât mai puțin că a provocat o mare pierdere casei lui Dumnezeu. Nu este aceasta firea unui antihrist? (Ba da.) Aceasta este firea unui antihrist.

După ce un antihrist este emondat fiindcă a făcut ceva greșit, nu acceptă acest lucru și nu se supune din adâncul inimii, nici nu înțelege din asta adevărul și adevărurile-principii la care ar trebui să adere, nici nu recunoaște că și el este capabil să facă ceva greșit. Caracteristica sa principală este să nu fie convins, să nu accepte și să nu recunoască. Antihriștii se comportă în aceste feluri în primul rând pentru că se cred oameni perfecți, consideră că sunt incapabili să facă ceva greșit. Pentru ei, oricine îi acuză că au făcut o greșeală este însuși cel care se înșală – acea persoană este cea care are punctul de vedere greșit, care are o perspectivă și o poziție diferită asupra chestiunii. Antihriștii cred că oricine îi emondează face acest lucru fiindcă încă nu le-a văzut punctele forte, că le îngreunează situația, că le caută nod în papură și îi ia în vizor în mod intenționat. Nu este acesta tipul de fire pe care îl are un antihrist? (Ba da.) Un antihrist nu va accepta să fie emondat pentru asta, nici nu va avea vreo fărâmă de căință, în primul rând fiindcă nu s-a considerat niciodată o persoană care poate face greșeli – crede că este perfect și că numai el este incapabil să facă greșeli. Asta implică faptul că el categoric crede că este drept, că este un sfânt. Dacă ar fi să recunoască realmente că este o persoană coruptă, atunci ar trebui să recunoască faptul că are corupție, că este în stare să facă lucrurile greșit și că, întrucât este om, mai mult ca sigur va face greșeli. Unii oameni par să fie destul de candizi, dar în umanitatea lor există ceva ce oamenii consideră, în noțiunile lor, că este un punct forte, iar acel lucru este competitivitatea și o ardoare extremă de a-i întrece pe ceilalți. Acești oameni au un autocontrol excepțional și pretenții foarte mari de la ei înșiși. Sunt foarte stricți cu ei înșiși; în tot ceea ce fac, cer perfecțiune și tot ce este mai bun, fără a îngădui nici cea mai mică greșeală sau omisiune. În același timp, ei cred, în subconștient, că nu pot da greș, fiindcă sunt incredibil de atenți în tot ceea ce fac, se pricep grozav să reflecteze la lucruri și fac asta într-un mod foarte aprofundat; fac totul fără niciun defect, în același timp luând în considerare fiecare chestiune în mod aprofundat și perfect. În consecință, cred că nu vor greși niciodată. Când sunt emondați, cel mai greu le este să accepte faptul că sunt în stare să facă o greșeală. Acesta este motivul pentru care oamenii de acest fel nu știu cum să reflecteze asupra lor și nici nu vor face niciodată acest lucru. Ei consideră competitivitatea și dorința de a-i întrece pe alții în umanitatea lor ca fiind lucruri pozitive și le respectă ca și când ar fi adevăruri-principii; cred că dacă fac lucruri și-și îndeplinesc datoria pe baza acestor principii, nu vor greși niciodată și, chiar dacă apar erori, văd acest lucru ca pe o chestiune de perspectivă, ca pe faptul că oamenii au păreri diferite și cred că asta cu siguranță nu înseamnă că ceea ce au făcut e greșit. Prin urmare, nu contează cine îi emondează, dacă emondarea sau lucrul expus sunt în acord cu realitatea – ei nu vor accepta așa ceva. Dacă află că au făcut cu adevărat ceva greșit, vor recunoaște asta? (Nu o vor face.) Nu vor recunoaște, vor amuți imediat și vor fi ultimii

care vor menționa vreodată acest lucru. Nu vor aduce chestiunea în discuție absolut niciodată. Dacă un antihrist întâlnește o persoană care expune unele erori sau greșeli din lucrarea lui și vede că nu se poate ascunde de acest lucru, va pretinde că investighează în continuare cine a făcut greșeala și, în mod neașteptat, după ce a căutat și a tot căutat, se descoperă că el a fost vinovatul. Dacă spune cineva: „Tu ai fost cel care a făcut asta, nu altcineva; pur și simplu ai uitat”, cum ar răspunde un antihrist la acest lucru? Ce ar trebui să facă o persoană normală în aceste situații? O persoană normală, care simte rușine, s-ar înroși la față, s-ar simți rușinată și stânjenită și ar recunoaște imediat, spunând: „Am uitat. Eu am făcut-o, a fost greșeala mea. Să găsim rapid o soluție ca să ne revanșăm și să îndreptăm lucrurile, astfel încât să nu continue eroarea.” Cineva care simte rușine, are conștiință și rațiune și-ar recunoaște imediat greșeala, apoi ar rezolva-o și ar corecta-o. Un antihrist, pe de altă parte, este lipsit de rușine; în clipa în care cineva descoperă că el a fost cel care a comis eroarea, în clipa în care el este expus de către cineva și cineva află despre acest lucru, el va schimba imediat placa și se va gândi la diverse moduri de a evita să-și recunoască greșeala, de a evita să accepte că el a fost cel care a făcut acea greșeală – va spune minciuni sfruntate și se va justifica. Toată lumea din jurul lui va găsi acest lucru penibil și stânjenitor, însă antihristul nu va simți absolut nimic. El va face problemele majore să pară mici și pe cele minore să pară neproblematice, iar apoi nu va mai aduce niciodată chestiunea în discuție. În această chestiune, i-a fost dezvăluită prostia, așa că își va nega în mod public greșeala și va minți în fața foarte multor oameni, încercând să se eschiveze de responsabilitate, fără să se înroșească la față de rușine și fără să îi stea inima în loc. Au antihriștii vreun pic de rușine? (Nu.)

Când unii antihriști tocmai au fost demiși, sunt plini de nemulțumiri; au un sentiment de pierdere, simt că nu mai au statut, că nimeni nu îi mai respectă sau nu îi mai servește și că nu se mai pot bucura de beneficiile statutului. Simt că toate prețurile pe care le-au plătit și toate suferințele lor din trecut nu au meritat, iar inimile lor sunt pline de un sentiment de nedreptate. Totuși, ei nu simt niciun pic de vinovăție pentru manifestările pe care le-au avut atunci când au fost emondați sau pentru orice au greșit. Simt că este nedrept, inimile lor sunt pline de nemulțumiri și plângeri, precum și de înțelegeri greșite față de Dumnezeu. Nu numai că refuză să-și recunoască greșeala și nu plănuiesc în niciun fel să se revanșeze pentru greșeala lor, sau să accepte să fie emondați, să-și accepte demiterea, dimpotrivă, ei gândesc: „Dumnezeu nu este drept. Indiferent cât de mult a suferit cineva sau cât de mare este nedreptatea la care a fost supus, el nu are dreptul să povestească asta. Este foarte dureros! Nici măcar pe dumnezeu nu se poate pune bază, nu am niciun sprijin. Chiar dacă în viitor voi continua să fac o datorie în casa lui dumnezeu, va trebui să acționez cu mare prudență și nu pot avea încredere în nimeni.” Au o atitudine defensivă și sunt plini de înțelegeri greșite față de Dumnezeu. Ce fel de fire este aceasta? Indiferent câte lucruri au făcut greșit, cât de mari au fost pierderile pe care le-au provocat lucrării bisericii, sau cât de mult au periclitat lucrarea

bisericii, ei cred că aceste lucruri pot fi pur și simplu ignorate și nu-și vor asuma nicio răspundere și nu-și vor recunoaște nicio greșeală. În schimb, vor lua orice mică nemulțumire pe care o au, orice preț derizoriu, insignifiant pe care l-au plătit, și-l vor exagera enorm, convinși că i-a lăsat baltă casa lui Dumnezeu și că El i-a acuzat pe nedrept. În mintea lor, pierderea provocată casei lui Dumnezeu de greșeala lor este total neimportantă. Se gândesc: „Nu este nevoie să calculez asta sau să-mi bat capul cu ea. Cine ar considera asta o pierdere? Oricum, ce conducător nu risipește unele ofrande? Cum se face că sunt eu singurul? Ce conducător nu provoacă niciodată pierderi casei lui dumnezeu? Care sunt ofrandele lui dumnezeu? Banii aceia aparțin tuturor, prin urmare, dacă altor oameni li se îngăduie să-i cheltuiască, mie de ce nu mi se îngăduie? Altor oameni li se îngăduie să-i risipească, dar mie nu? Dacă vorbim despre pierderi provocate casei lui dumnezeu, alți oameni provoacă mult mai multe decât mine. De ce sunt eu singurul care este aspru emondat și demis? Cât despre faptul că nu am acționat în conformitate cu principiile, ci am comis cu nesăbuință nelegiuiri, unii oameni sunt mult mai răi decât mine în această privință; prin urmare, ei de ce nu sunt demiși, atunci când sunt emondați? Cât despre plata unui preț, eu am plătit unul mai mare decât majoritatea oamenilor. În ceea ce privește sinceritatea, a cui se poate compara cu a mea? Și cum rămâne cu predicile? Eu am ținut mai multe decât oricare dintre ceilalți. Cât despre înțelegerea adevărului, cine înțelege la fel de mult din el ca mine? Când vine vorba de a accepta emondarea de către cel de mai sus, cine o acceptă mai mult decât mine? Cât privește lepădarea, cine s-a lepădat de mai multe lucruri decât mine? În ceea ce privește ajutarea fraților și a surorilor și rezolvarea problemelor acestora, cine face asta mai mult decât mine? Când vine vorba de alergat de colo colo și de lucrat în biserică, nimeni nu mă poate egala. Când vine vorba de persoana pe care o votează frații și surorile, pe care o sprijină și o susțin, cine obține mai multe voturi decât mine?” Vezi tu, acestea sunt comparațiile pe care le fac antihriștii. Când se confruntă doar cu emondarea, antihriștii vorbesc numai despre chestiunile implicate. Dacă ai recunoaște toate greșelile pe care le-ai făcut și toate adevărurile-principii pe care le-ai încălcat, dacă ai putea să accepți și să te supui emondării, dacă ai acționa pe baza principiilor începând din acel moment și ai face tot posibilul să te revanșezi pentru pierderile pe care le-ai provocat lucrării bisericii, ar continua casa lui Dumnezeu să-ți investigheze problemele? Te-ar condamna? Te-ar azvârli în iad? Este nevoie ca tu să depui atât de mult efort pentru a te explica și a-ți găsi scuze? Este nevoie să continui să te plângi cu privire la nemulțumirile tale în această manieră ocolită? Este oare posibil să nu ai o fire coruptă și să fii incapabil să faci greșeli? După ce ai auzit atât de multe predici, încă nu ai idee ce fel de individ ești cu adevărat? După ce ești emondat puțin, te simți nedreptățit – dacă nu ai făcut niciun lucru rău, cine ar fi dispus sau ar vrea să te emondeze? În plus, dacă nu ai fi conducător, purtând responsabilitatea, cine ar fi dispus să te emondeze? Dumnezeu le acordă oamenilor dreptul de a alege în mod liber, îngăduindu-le să trăiască viața bisericească și, în ceea ce privește calea pe care pornesc oamenii și ceea ce urmăresc ei, aceea este treaba

lor. Nimeni nu va interveni în această privință. Dar în acest moment, în calitate de conducător în casa lui Dumnezeu, de supraveghetor, dacă faci o greșeală, pierderile pe care le provoacă aceasta casei lui Dumnezeu nu vor fi o problemă minoră, iar dacă spui ceva greșit, nici impactul pe care îl are acest lucru asupra aleșilor lui Dumnezeu nu va fi o chestiune minoră, fiindcă responsabilitatea pe care o porți este diferită de cea a unei persoane obișnuite. De aceea este absolut normal să te emondeze Cel de mai sus. Cel de mai sus ar face asta dacă tu nu ai avea acest statut sau nu ți-ai asuma această responsabilitate? Câți credincioși obișnuiți a emondat Cel de mai sus? Fiindcă porți o mare responsabilitate și amploarea lucrării tale este, de asemenea, substanțială, oricând faci o greșeală, impactul este de proporții, iar tu vei fi cu siguranță emondat. Acest lucru este foarte normal. Dacă nu poți să accepți nici măcar să fii emondat, atunci ești tu calificat să fii conducător? Ești necalificat pentru asta, nu ești calificat să fii ales de către frați și surori – nu meriți asta! Când faci o greșeală, nici măcar nu ai curajul să-ți asumi răspunderea pentru ea, s-o recunoști. Nici măcar atâta rațiune nu ai, deci cum poți fi tu conducător? Ești necalificat și nevrednic!

Tocmai fiindcă au esența antihriștilor, antihriștii nu pot recunoaște că au comis o eroare și, prin urmare, când sunt emondați, nu sunt dispuși să-și asume răspunderea sau să caute adevărurile-principii. Întrucât nu sunt dispuși să facă aceste lucruri și refuză să-și recunoască greșeala, sunt ei capabili să pună în practică adevărul? Sunt ei capabili să desfășoare rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu? Categoric nu. Prin urmare, când un antihrist este conducător, pe lângă faptul că se implică în propria afacere, cu siguranță nu poate să facă niciun lucru care ar putea aduce beneficii lucrării casei lui Dumnezeu, nu va face niciodată lucrurile conform adevărurilor-principii și nici nu va desfășura vreodată lucrări în conformitate cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu. Indiferent dacă un antihrist este emondat pentru o greșeală mică sau pentru o gafă de proporții care provoacă mari pierderi lucrării bisericii, el este incapabil să-și recunoască eroarea și nu poate recunoaște că a comis o fărădelege și că Îi este dator lui Dumnezeu în această privință. Dimpotrivă, indiferent de moment, ar prefera să moară decât să admită că a avut vreun rol în pierderile provocate de acest lucru și nu va recunoaște că este principalul vinovat, că acțiunile sale au fost greșite, că a ales calea greșită sau să-și admită greșeala de a comite rău în mod intenționat, deși era perfect conștient care este adevărul, și cu atât mai puțin va admite că are o responsabilitate de la care nu se poate sustrage în această chestiune. Nu va admite că a avut intenții incorecte când a acționat, că nu a putut coopera cu nimeni, că a acționat în mod arbitrar și încăpățânat, că s-a dedat la beneficiile statutului, că a fost neglijent în datoria sa și a provocat pierderi lucrării casei lui Dumnezeu. În schimb, după ce a făcut o eroare, va explica la fiecare pas cât de mult a suferit, că a ajuns la închisoare, dar nu a devenit niciodată o iudă, ce preț mare a plătit și ce contribuții substanțiale a adus lucrării casei lui Dumnezeu. Va răspândi și va declama aceste lucruri peste tot. În afară de a-și face publice contribuțiile și prețul pe care l-a plătit, va răspândi și ideea că, atunci când l-a emondat și în felul în

care l-a tratat, casa lui Dumnezeu a greșit și a fost nedreaptă. Pe lângă faptul că îi lipsește o atitudine de căință, va și emite peste tot judecăți la adresa lui Dumnezeu și cu privire la felul în care l-a tratat casa Lui. Dacă mai mulți oameni cred ce spune el, dacă mai mulți oameni încearcă să-l apere, să recunoască și să accepte prețul pe care el l-a plătit pentru casa lui Dumnezeu și cred că aceasta a fost nedreaptă cu antihristul și l-a nedreptățit prin felul în care l-a tratat, atunci antihristul își va fi atins scopul. Niciodată nu va ezita să facă aceste lucruri, cu atât mai puțin se va abține. Nu are o inimă cu frică de Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo intenție de a se căi. După ce face un lucru greșit, nu numai că refuză să-l recunoască, dimpotrivă, încearcă să se sustragă de la responsabilitate și, în același timp, e mai preocupat de destinația sa viitoare. Când un antihrist vede că destinația sa este în pericol, sau aude casa lui Dumnezeu spunând că nu va mai cultiva oameni ca el, va simți chiar mai multă ură în adâncul inimii față de oamenii care l-au emondat și l-au expus și față de oamenii care l-au făcut să-și piardă reputația. Pe durata întregului proces de emondare, un antihrist nu se va căi deloc. Dacă află, într-adevăr, că statutul și destinația sa nu vor fi sigure, că dorințele și ambițiile sale nu vor fi niciodată realizate, atunci nu se va mai purta cu mănuși și va începe să răspândească în secret noțiunile și negativitatea sa. Va emite judecăți cu privire la frații și surorile sau la conducătorii de nivel superior care l-au emondat și va emite judecăți și-l va ataca și pe omul folosit de către Duhul Sfânt, spunând că nu avea niciun motiv să-l emondeze, că nu i-a îngăduit deloc să evite să-și piardă reputația. E pur și simplu irezonabil. Acest fel de persoană nu poate să înțeleagă adevărul sau să aibă în cea mai mică măsură o inimă cu frică de Dumnezeu, indiferent cât de multe predici aude; ea nu poate să aibă nici măcar conștiința și rațiunea pe care s-ar cuveni să le aibă, indiferent de câți ani crede în Dumnezeu. Este cu adevărat jalnic și dezgustător! Din momentul în care un antihrist este emondat aspru pentru că a comis cu nesăbuință nelegiuiri, el nu recunoaște niciodată că a făcut ceva greșit și este și cuprins de un sentiment de nedreptate în timp ce se plânge și emite judecăți la adresa casei lui Dumnezeu fiindcă a fost nedreaptă față de el și, în final, începe să-și răspândească în mod public noțiunile, nu se mai poartă cu mănuși și vociferează împotriva casei lui Dumnezeu, iar în final, ajunge să fie exclus. Există cea mai mică fărâmă de umanitate normală în comportamentul antihristului, în oricare dintre aceste etape? Dar conștiință și rațiune? Există vreo manifestare de iubire a adevărului și a lucrurilor pozitive? Există, în cea mai mică măsură, o inimă cu frică de Dumnezeu? Nu, nu este prezent niciunul dintre aceste lucruri. Un antihrist este extrem de dezgustător, lipsit de rușine și complet irezonabil! Când nu se mai poate bucura de beneficiile statutului, se consideră incompetent și începe să acționeze cu nesăbuință. Indiferent cât de incompetent este în lucrarea sa și cât de deficientă îi este capacitatea de lucru, el tot vrea să se bucure de beneficiile statutului și de respectul celorlalți. Consideră statutul și reputația mai importante decât propria viață și, indiferent cât de mare este eroarea pe care o face, nu se simte deloc vinovat. Este măcar o făptură umană? E un lup cu blană de oaie. La exterior, poartă

pielea unui om și arată ca o persoană, dar, în interior, nu este o făptură umană. Este cu adevărat detestabil – este grețos și dezgustător!

B. Refuză să recunoască faptul că au o fire coruptă

Când un antihrist este emondat, nu numai că nu se căiește, dar mai și răspândește noțiuni și emite judecăți în mod public. Primul motiv principal pentru acest lucru este că refuză să recunoască faptul că a greșit. Care este al doilea motiv? Este că un antihrist nu recunoaște că are o fire coruptă. Nu este acest lucru mai grav și mai concret decât a refuza să recunoască faptul că a făcut ceva greșit? Nivelul minim de cunoaștere pe care ar trebui să-l aibă oricine acceptă lucrarea lui Dumnezeu, oricine acceptă judecata și mustrarea Lui, este să recunoască, mai întâi, că oamenii sunt corupți, că au fost corupți de Satana, că sunt lipsiți de rațiune și de umanitate, că nu dețin adevărul și nu Îl cunosc pe Dumnezeu și că sunt cei care I se împotrivesc. Numai antihriștii nu ar recunoaște niciodată că sunt prea profund corupți și că oamenii corupți îi aparțin cu toții Satanei, cu atât mai puțin ar recunoaște vreodată că ei înșiși sunt diavoli și satane. În mod special, în momentele când majoritatea oamenilor sunt capabili să reflecteze, să se cunoască și să accepte să fie emondați, antihriștii nu pot recunoaște nici măcar că au o fire coruptă – aceasta este o problemă gravă. De ce spun că este gravă? Întrucât antihriștii sunt incapabili să recunoască adevărul și nu cred că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu, ei refuză să accepte din adâncul inimii lor orice se spune în cuvintele lui Dumnezeu. Unii oameni spun: „Cum poți Tu să spui că refuză să accepte asta? Au recunoscut că sunt diavoli și satane, că sunt dușmanii lui Dumnezeu.” Cum este aceasta considerată o recunoaștere? Chiar și un non-credincios ar putea spune că nu este o persoană bună, dar se consideră asta ca fiind o recunoaștere a faptului că are o fire coruptă? Nu. Recunoașterea adevărată a faptului că ai o fire coruptă înseamnă să știi mai întâi ce fel de persoană ești. De asemenea, înseamnă să fii capabil să faci legătura între tine și diversele firi corupte descrise de Dumnezeu în grade diferite și, în continuare, să recunoști firile corupte diferite pe care le dezvălui în timp ce ești în stări diferite. Nu sunt acestea câteva manifestări concrete? (Ba da.) Dar un antihrist nu are aceste lucruri, fiindcă nu recunoaște cuvintele lui Dumnezeu – în schimb, le disprețuiește. Acesta e motivul pentru care el doar ascultă acele cuvinte ale lui Dumnezeu care expun firile corupte ale omenirii și atâta tot; nu reflectează niciodată asupra lui, nu se disecă și nu se compară cu aceste cuvinte în adâncul inimii sale. Cu alte cuvinte, nu-și disecă și nu-și compară diversele manifestări, intenții, gânduri și perspective conform acestor cuvinte ale lui Dumnezeu; nu face deloc aceste lucruri. Ce semnifică faptul că nu face deloc aceste lucruri? Semnifică faptul că, pentru el, aceste cuvinte pe care le-a rostit Dumnezeu sunt doar un mod de a exprima lucrurile, o perspectivă diferită – sunt pur și simplu un alt mod de a descrie firile, personalitatea, practicile și esența omului, nu sunt în niciun caz criteriul pentru definirea firilor omului. Acesta este un mod precis de a descrie faptul că antihriștii nu consideră cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărul.

Antihriștii au în minte doar o înțelegere aproximativă a expunerii de către Dumnezeu a diverselor firi corupte ale omenirii, dar niciodată nu acceptă acest lucru în adâncul inimii lor. Întrucât nu-l acceptă, atunci când se abate ceva asupra lor, pot ei să apeleze la cuvintele lui Dumnezeu pentru a-și înfrâna firea, a-și schimba practicile și a-și înlătura perspectivele incorecte? Categoric nu. Antihriștii nu acceptă adevărul, ceea ce înseamnă că nu admit că au o fire coruptă. Să luăm aroganța, de exemplu – cuvintele lui Dumnezeu care expun această fire vorbesc despre unele dintre modurile în care aceasta se manifestă și este dezvăluită în om. O persoană care urmărește adevărul și recunoaște cuvintele lui Dumnezeu drept adevăr își va compara propriul comportament și propria fire cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. Va compara în mod repetat aceste lucruri, după care va recunoaște: „Am o fire arogantă. Este firea pe care am dezvăluit-o când am făcut asta. Aceste gânduri, acțiuni și atitudini ale mele sunt arogante. Aceste moduri ale mele de a-i trata pe ceilalți, de a-mi face lucrarea și de a-mi aborda datoria sunt arogante.” Nu înseamnă asta să recunoști că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu? (Ba da.) Consideră cuvintele lui Dumnezeu drept standard și le folosesc pentru a face comparații cu propriul comportament, iar când găsesc o legătură, recunosc în mod inconștient că au o fire coruptă, că tot ce spune Dumnezeu este adevărat și lipsit de orice falsitate. Deocamdată, să nu discutăm dacă oamenii pot folosi cuvintele lui Dumnezeu pentru a-și înlătura firea coruptă după ce au recunoscut că au una. Mai întâi, să analizăm doar dacă oamenii recunosc că au o fire coruptă. Când vine vorba să recunoască, majoritatea oamenilor care au raționalitate, conștiință și o gândire normală pot să dobândească luminare și iluminare din cuvântul lui Dumnezeu și apoi să accepte în mod inconștient cuvintele lui Dumnezeu și să spună „amin” după ce le aud, să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și, astfel, să admită că sunt ființe umane corupte și că au firi corupte și, astfel, ajung să se plece înaintea lui Dumnezeu. Odată ce au recunoscut că au o fire coruptă, vor avea o atitudine corectă, cuviincioasă, față de Dumnezeu, față de adevăr și îndeosebi față de emondare. Asta înseamnă că, în timp ce recunosc că au o fire coruptă, când vor fi emondați, vor putea să se supună acestei emondări din inimă, fără să-și dea seama și în subconștient, și vor fi dispuși să o accepte. Există chiar și unii oameni care tânjesc ca alții să-i înfrâneze și să-i disciplineze prin emondare și încep să aibă în mod foarte firesc sentimente pozitive față de ideea emondării; au o atitudine pozitivă față de ea. Aceștia sunt oameni normali. Singurii oameni anormali sunt antihriștii; astfel de oameni nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu, adesea râd disprețuitor de ele și li se împotrivesc, le judecă și le condamnă în inima lor. Prin urmare, au aceeași atitudine față de expunerea și caracterizarea de către Dumnezeu a firilor corupte ale omului. Ce atitudine este aceasta? Să luăm, de exemplu, faptul că Dumnezeu spune că oamenii au o fire arogantă și vorbește despre manifestările specifice ale acesteia. Când aude un antihrist de aceste manifestări specifice, nu numai că refuză să accepte acest lucru, ci, în schimb, ajunge să disprețuiască aceste manifestări specifice despre care vorbește Dumnezeu. De ce ar face asta? Fiindcă urmează logica Satanei,

adică atitudinea Satanei față de adevăr și de lucrurile pozitive. El spune: „Tu numești asta aroganță, dar dintre cei care sunt capabili, cine nu este ostentativ? Dintre oamenii cu talent de conducători, cine nu vorbește într-un mod impunător? Dintre oamenii cu statut, cine nu este puțin ostentativ? Niciunul dintre aceste lucruri nu e mare scofală. Toate aceste lucruri sunt absolut normale în lumea non-credincioasă, dar uite, voi toți faceți din țânțar armăsar. De asemenea, chiar se consideră aroganță să iei măsuri fără să discuți lucrurile cu ceilalți? Chiar înseamnă asta că faci tu legea? Oamenii care sunt capabili ar trebui să ia deciziile, iar a fi capabil să monopolizezi puterea se numește a fi competent. Ce sens are să discut lucrurile cu voi, oamenii de rând? Ce știți voi? Așadar, nu sunt arogant, sunt doar competent și capabil. Se numește a avea abilitate de conducere și este un talent înnăscut. Am o aptitudine extraordinară, pot să fac orice. Indiferent de circumstanțe sau de grupul în care sunt, pot să preiau conducerea – asta înseamnă să fii un individ talentat! Indivizii talentați nu ar trebui să fie călcați în picioare, și nici expuși. În schimb, indiferent în ce grup sunt, ar trebui să fie recomandați, preamăriți, și ar trebui să li se ofere roluri importante! Întrucât sunt indivizi capabili, talentați, cu abilități de conducere, ar trebui să aibă conduita unui conducător, a unui șef. Dacă ei ascund aceste lucruri, nu înseamnă că afișează o fațadă?” Folosesc acest raționament sucit și aceste erezii pentru a judeca și a condamna expunerea de către Dumnezeu a firii arogante, așadar, orice ai spune, ei nu vor recunoaște niciodată diversele manifestări ale firilor corupte descrise și definite de Dumnezeu. Ei se gândesc: „Ce a spus dumnezeu e doar un mod de a exprima lucrurile. Este îndeajuns de pozitiv, convențional și tradițional, dar nu poate fi definit drept adevărul. Se potrivește doar unor oameni. De exemplu, unii oameni sunt destul de inocenți și nu au niciun talent, nici nu sunt foarte capabili sau inteligenți și, în plus, nu au nici abilități de conducere. Dacă nu au un partener corespunzător, trebuie să se consulte cu alții atunci când acționează și, dacă nu o fac, nu-și pot asuma lucrarea – acesta este genul de persoană căreia i se potrivesc cuvintele lui dumnezeu.” Toate argumentele de acest fel sunt erezii satanice și sofisme.

Antihriștii nu cred niciodată că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu, așadar, oricând le aud, pur și simplu acționează mecanic; sunt exact ca fariseii, folosind cuvintele lui Dumnezeu pentru a păstra aparențele. Nu le acceptă în adâncul inimii lor și nu transformă cuvintele lui Dumnezeu în viața lor și în scopul practicii lor. Din acest motiv, atunci când un antihrist comite o eroare, nu va recunoaște că a făcut ceva greșit atunci când îl emondezi și îl expui pentru acest lucru, cu atât mai puțin îl va accepta când îl vei emonda în legătură cu firea și esența pe care le-a dezvăluit în chestiunea respectivă. Exact ca atunci când refuză să recunoască faptul că a făcut ceva greșit, când un antihrist dezvăluie o fire coruptă, va avea mereu un motiv, o scuză, o explicație pentru a nega că are o fire coruptă. De exemplu, atunci când dezvăluie o fire arogantă într-o anumită chestiune, spune că s-a grăbit, că și-a ales prost cuvintele și că a ridicat puțin vocea. Când cineva spune că el a fost înșelător și nesincer într-o altă chestiune, el afirmă că majoritatea oamenilor au calibru slab, așa că dacă ar fi spus ce se întâmplă, alții nu l-ar

fi înțeles și ar fi înțeles greșit ce a spus, și de aceea nu a fost sincer. Indiferent ce fire coruptă dezvăluie, întotdeauna poate găsi scuze și explicații. Până la urmă, indiferent ce fire coruptă dezvăluie, indiferent cât de evidentă sau gravă este, el nu va recunoaște niciodată că este o fire coruptă. Antihriștii mint adesea, spunând oamenilor în față un lucru și pe la spate altul și nimeni nu-și dă seama și nu știe când ei spun adevărul și când mint. Cu toate acestea, nu vor recunoaște niciodată că sunt persoane înșelătoare, mai degrabă decât unele cinstite. Dimpotrivă, adesea se justifică și explică exact cât de profund inocenți sunt, cât de sinceri sunt cu ceilalți, iar când o altă persoană are dificultăți, cât de mult vor să o ajute, din bunătatea inimii lor. Antihriștii nu numai că nu recunosc că au o fire coruptă, dar și încearcă mereu să iasă basma curată, lăudându-se că sunt persoane bune și amabile. Nu numai că nu recunosc că au o fire coruptă, dar în același timp, se mai și laudă cât de bine se pricep să manipuleze oamenii, cât de buni sunt la a-i atrage pe oameni de partea lor și a le câștiga inimile. Se laudă cât de calculați și de capabili sunt când vine vorba de a acționa și a vorbi printre oameni, că nimeni nu le poate fi superior și nu-i poate întrece și că nimeni nu este mai competent pentru slujba lor. Când un antihrist plătește un mic preț, este în stare să predice câteva doctrine și teorii mărețe și face o scurtă perioadă ceva ce-i induce pe oameni în eroare și îi determină pe majoritatea să-l respecte, atunci va crede că a reușit să-și ascundă firea coruptă și să-i facă pe oameni să-i ignore firea coruptă. Așadar, pe baza acestor manifestări ale antihriștilor și a acestui fel de înțelegere și atitudine pe care o au față de firea lor coruptă, atunci când sunt emondați, prima lor reacție va fi să se opună și să se împotrivească acestui lucru, să facă tot posibilul pentru a se reabilita. Pe lângă faptul că refuză să recunoască pierderile pe care le-au provocat lucrării bisericii, vor refuza să recunoască și firea coruptă pe care au dezvăluit-o în acea chestiune și eroarea pe care au comis-o sub constrângerea firii lor corupte. Având în vedere această manifestare și esență a antihriștilor, este posibil ca aceștia să-și schimbe firea? (Nu este.)

Am întâlnit unii antihriști care fac greșeli în lucrarea lor, care sunt leneși, nu-și îndeplinesc lucrarea și neglijează atribuții specifice și, în același timp, continuă să facă pe șefii cu oamenii, comițând cu imprudență nelegiuiri și făcând lucrurile în felul lor. Când astfel de antihriști sunt emondați pentru asta, la suprafață, ei par foarte docili, dar în culise, nu sunt deloc plini de căință. Judecând după atitudinea lor lipsită de căință, nu au acceptat nici pe departe emondarea. Judecând după faptul că nu au acceptat să fie emondați, ei nu au examinat niciodată ce dezvăluiri ale unor firi corupte manifestă. În schimb, după ce sunt emondați, continuă să facă orice vor, făcând lucrurile în felul lor, recurgând la manipulare necinstită, înșelându-și superiorii și inferiorii, întemeindu-și propriile împărății independente și delectându-se cu privilegii speciale, fără să se schimbe absolut deloc. De ce nu se schimbă absolut deloc? Tocmai fiindcă antihriștii nu recunosc nici pe departe că au o fire coruptă, nici nu acceptă adevărul; așadar, prind ocazia de a deține o mare putere și profită din plin de faptul că o au, iar apoi profită de acel moment pentru a face orice vor, pentru a-și da silința să săvârșească lucruri rele și

pentru a tulbura lucrarea casei lui Dumnezeu și a submina ordinea normală a casei Lui. În timp ce se bucură de tot felul de tratamente materiale din partea casei lui Dumnezeu, nu fac absolut niciun lucru bun. În afară de a face unele lucrări superficiale, ce fac ei, pe ascuns? Convoacă adunări, predică doctrine și cuvinte și chiar se amestecă în chestiuni fără legătură – în afară de asta, doar fac pe șefii cu oamenii. Nu desfășoară niciuna dintre lucrările specifice alocate lor de către Cel de mai sus și nu vin personal să ofere instrucțiuni detaliate, supraveghere sau îndrumare. Pur și simplu le dau oamenilor ordine de sus și, ocazional, când chiar nu au de ales, vin la locul de muncă, pentru a face unele lucrări și a da unele directive. Aceasta este doar o manifestare temporară de entuziasm și, la scurt timp după aceea, dispar fără urmă. Când promovează pe cineva sau numesc pe cineva într-un post, nimeni nu poate să spună că acea persoană nu este bună sau să se opună acestui fapt, iar antihriștii nu vor verifica și nu vor supraveghea niciodată lucrarea persoanei respective. Indiferent cât de rele sunt lucrurile pe care le face persoana pe care au promovat-o sau numit-o, ei nu permit nimănui altcuiva s-o expună, nimeni nu o poate demite și nimeni nu are voie să o reclame. Oricine reclamă persoana respectivă va deveni adversarul lor. Indiferent ce pierderi mari provoacă lucrării bisericii persoana pe care o utilizează, cât de mari sunt tulburările pe care o provoacă acesteia, antihriștii își vor da toată silința să o protejeze, iar dacă nu reușesc să facă asta, atunci se vor grăbi să se disocieze de persoana respectivă și să scape degrabă de responsabilitate. Orice fac antihriștii, fie că o fac în fața oamenilor, fie pe la spatele acestora, le lipsește cu desăvârșire o inimă cu frică de Dumnezeu. Sunt neîncrezători, demoni și satane vii și își doresc în continuare, cu nerușinare, să ocupe un post și să se bucure de beneficiile statutului; sunt paraziți care trăiesc pe spinarea casei lui Dumnezeu. Ba chiar există unii care, când sunt emondați și văd că nu vor putea să-și păstreze statutul, se simt descurajați, dezamăgiți și abătuți. De ce se simt abătuți? De ce se simt descurajați? Fiindcă nu pot să-și păstreze statutul, șansa de a se bucura de privilegii speciale și tratamentul lor special au dispărut, nu îi mai respectă nimeni, iar zilele în care se jucau cu puterea s-au încheiat. Vor trebui să înceapă să facă totul de unii singuri – nu vor mai avea șansa de a sta acolo și a da ordine. Nu se simt plini de remușcări sau supărați cu privire la consecințele adverse provocate de firea lor coruptă. În schimb, sunt supărați, varsă lacrimi și simt o pierdere fiindcă nu mai pot să se bucure de beneficiile statutului. Există chiar și unii oameni care, după ce au fost demiși, cer cu neobrăzare, în mod repetat, încă o șansă. Spuneți-Mi, pot oamenii de acest fel să mai primească o șansă? Ce intenționează să facă cu acea șansă? Să trăiască pe spinarea bisericii, să fie paraziți și să acționeze cu imprudență. Dacă li s-ar mai da o șansă, ar ajunge ei să-și cunoască firea coruptă? Ar fi capabili să se cunoască pe ei înșiși? (Nu.) Dacă ar fi să mai primească o șansă, ar dobândi ei puțin simț al rușinii? Li s-ar schimba caracterul? Cu o nouă șansă, ar începe ei să facă lucrurile conform adevărurilor-principii și nu ar mai încerca să-și întemeieze propriile împărății independente? (Nu ar face asta.) Nu ar face niciunul dintre aceste lucruri – nu sunt ei sortiți pieirii? Dacă ați fi emondați și

ar fi o chestiune atât de gravă încât Cel de mai sus nu ar avea altă opțiune decât să vă demită, ce ați gândi? (Că într-adevăr ar trebui să fiu demis, fiindcă natura mea este foarte ticăloasă, am făcut foarte multe lucruri care încalcă principiile și I se împotrivesc lui Dumnezeu, am comis foarte multe rele și am provocat foarte multe pierderi lucrării bisericii. Ar trebui să fiu demis.) O persoană care are rațiune mai întâi ar reflecta asupra ei: „Ce am făcut eu, cu adevărat, în această perioadă? De ce am fost emondat? Chiar au fost corecte faptul că am fost emondat pentru că am făcut acele lucruri și lucrurile pe care le-a spus persoana respectivă atunci când m-a emondat? Cum ar trebui să le accept? Cum ar trebui să abordez această emondare?” Apoi, ar analiza ce făcuse cu adevărat, dacă existau falsificări specifice voinței umane în acțiunile sale, dacă existau conștiință și rațiune în ele, dacă ceea ce făcea era în conformitate cu adevărurile-principii, cât de mult din ceea ce făcea era în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu și cât de multe lucruri făcea conform voinței proprii. O persoană cu rațiune ar trebui să analizeze aceste aspecte, nu să se agite întrebându-se dacă și-a pierdut statutul, dacă a tratat-o corect casa lui Dumnezeu, ce vor crede oamenii despre ea dacă nu are statut, sau ce fel de perspective și destinație va avea. O persoană cu rațiune nu s-ar agita din cauza unor astfel de lucruri.

Exact cât de nerușinați sunt unii antihriști? Dacă, după ce acești antihriști sunt demiși, frații și surorile nu-i mai stimează la fel de mult, dacă nu mai sunt la fel de afectuoși și amabili și, în schimb, sunt reci și îi ignoră, acești antihriști nu vor putea suporta asta. De ce sunt ei atât de sensibili în legătură cu aceste lucruri, dar, în același timp, nu sunt atât de sensibili în legătură cu firea lor coruptă? Face asta parte din natura lor? Au ei demnitate? Au rușine? (Nu.) Cele mai prețioase două lucruri din umanitate sunt rușinea și integritatea. Nu se găsește nici urmă de vreunul din aceste lucruri într-un antihrist. Antihriștii sunt nerușinați și, indiferent cât de mult dezvăluie firi corupte sau cât de mult rău comit, nu simt absolut nimic, niciun pic de vinovăție și, totuși, vor în continuare să-și lungească șederea și să trăiască pe spinarea casei lui Dumnezeu. După ce au fost emondați și expuși, după ce au fost demiși și nu mai au niciun statut, ei vor în continuare ca frații și surorile să-i venereze cu stimă și într-un mod curtenitor. Nu este irezonabil acest lucru? Vă pare revoltătoare această manifestare a antihriștilor? (Da.) Fiecare persoană simte o pierdere atunci când este emondată, mai ales dacă este demisă și își pierde statutul. Simte că a fost pusă într-o situație jenantă și făcută puțin de rușine în fața celorlalți și este prea stânjenită ca să dea ochii cu cineva. Totuși, o persoană care cunoaște rușinea nu va perora argumente părtinitoare. Ce înseamnă să nu perorezi argumente părtinitoare? Înseamnă să fii capabil să tratezi totul în maniera corectă, fără să te gândești și să vorbești despre lucruri într-un mod părtinitor și, în schimb, să recunoști cinstit lucrurile pe care le-ai făcut greșit și să tratezi chestiunea corect și rațional. Ce înseamnă corect și rațional? Înseamnă că, întrucât ai fost emondat pentru ceva, trebuie să existe o problemă cu ceea ce ai făcut – lăsând la o parte ce fire coruptă ai, să spunem doar că dacă ai greșit în această chestiune, atunci cu siguranță

ai o vină pentru ea; și întrucât ai o vină, ar trebui să ți-o asumi și să recunoști că tu ai făcut greșeala. Odată ce ai recunoscut asta, ar trebui să te analizezi și să te întrebi: „Ce fire coruptă am dezvăluit aici? Dacă nu am fost împins de o fire coruptă, atunci au fost acțiunile mele întinate de voința umană? Nesăbuința a fost cauza acestui lucru? A avut ceva de-a face cu ceea ce urmăresc, cu calea pe care o urmez?" Să poți să te analizezi în acest fel se numește să ai raționalitate, să cunoști rușinea, să privești lucrurile într-un mod corect, obiectiv, într-un mod care este conform cu realitatea. Exact asta le lipsește antihriștilor. Când sunt emondați, mai întâi se gândesc: „Cum ai putut să emondezi atât de nemilos un conducător demn ca mine în fața atât de multor oameni, expunându-mi chiar și secretul rușinos? Unde îmi este prestigiul de conducător? Emondându-mă, nu mi l-ai distrus? Cine mă va asculta de acum încolo? Dacă nu mă ascultă nimeni, cum pot eu să am vreun status în calitate de conducător? Nu m-ar face asta doar o marionetă? Cum mă voi bucura eu atunci de beneficiile statutului? Nu-i așa că nu voi mai putea să mă bucur de obiectele oferite de frați și surori?" Este corectă această idee? Este în conformitate cu adevărul? Este justificabilă? (Nu.) Asta înseamnă să fii lipsit de rațiune și să perorezi argumente părtinitoare. La ce te referi când vorbești de prestigiu? Ce este un conducător? Nu-mi spune că tu ești lipsit de corupție? La ce te referi când vorbești despre „expunerea secretului tău rușinos"? Care este secretul tău rușinos? Este firea ta coruptă. Firea ta coruptă este la fel ca a oricui altcuiva – acesta este secretul tău rușinos. Nu ești cu nimic diferit, nu le ești superior altora. Casa lui Dumnezeu doar a văzut că ai puțin calibru și poți face unele lucrări, așa că te-a promovat și te-a cultivat și ți-a dat o povară specială, puțin mai mult de asumat. Dar asta nu înseamnă deloc că odată ce ai statut, nu mai ai o fire coruptă. Și totuși, antihriștii se agață de asta, spunând: „Acum, că am statut, nu ar trebui să mă emondezi, mai ales nu în fața atât de multor oameni, lucru care ar îngădui majorității oamenilor să afle de situația mea reală." Nu este acesta un argument părtinitor? Unde poate fi aplicată o asemenea abordare? Afară, în societate, când dai ca exemplu un om, trebuie să-l adulezi ca fiind perfect și să-i consacri o imagine a perfecțiunii, fără cel mai mic defect. Nu este înșelător? Ar face asta casa lui Dumnezeu? (Nu.) Asta face Satana și asta cer și antihriștii. Satana este lipsit de rațiune și, în această privință, și antihriștii sunt lipsiți de rațiune. Nu numai asta, dar aduc argumente părtinitoare și formulează cereri excesive. Pentru a-și proteja statutul, roagă pe Cel de mai sus să fie atent la felul în care sunt emondați, cu ce ocazii sunt emondați și ce fel de ton este folosit. Este necesar acest lucru? Ești o ființă umană coruptă și ești emondat pentru ceva ce este real și adevărat – de ce este nevoie ca acest lucru să fie făcut într-un fel anume? Dacă ai fi dat ca exemplu, oare asta nu le-ar face rău fraților și surorilor? Ar trebui ca tu, un om rău, să fii dat ca exemplu și să ai statutul protejat, astfel încât să poți să comiți cu imprudență nelegiuiri printre cei inferiori și să-ți întemeiezi propria împărăție independentă? Ar fi corect față de frați și surori? Înseamnă că dau dovadă de responsabilitate față de ei? Acesta nu este un mod de a da dovadă de responsabilitate față de ei. Așa că faptul că un antihrist se comportă în acest fel,

gândește în acest fel și face acel gen de cereri înseamnă pur și simplu că perorează argumente părtinitoare și provoacă în mod intenționat probleme, total lipsit de rușine. Când este emondat pentru ceva ce a făcut greșit, un antihrist nu recunoaște că are o fire coruptă, nici nu analizează ce fire coruptă l-a împins să facă un asemenea lucru. După ce perorează o grămadă de argumente părtinitoare, nu numai că refuză să se analizeze, dar se gândește și la contramăsuri. „Cine a reclamat asta? Cine i-a divulgat asta celui de mai sus? Cine le-a raportat conducătorilor că am făcut asta? Trebuie să aflu cine a fost și să-i dau o lecție. Trebuie să-i fac morală în timpul adunărilor și să-i arăt cât de impresionant sunt.” Când este emondat, un antihrist va face tot ce poate pentru a se apăra, pentru a găsi o cale de scăpare, gândindu-se: „De data aceasta am fost neglijent și am dezvăluit secretul, așa că trebuie să-mi dau silința să nu se mai întâmple asta data viitoare și să încerc o abordare diferită pentru a-i păcăli pe cel de mai sus și pe frații și surorile de rang inferior, astfel încât niciunul dintre ei să nu-și dea seama. Când fac bine ceva, ar trebui să mă prezint rapid și să-mi asum meritele pentru acel lucru, dar când fac o greșeală, trebuie să pasez rapid altcuiva responsabilitatea.” Nu e un gest nerușinat? Este extrem de nerușinat! Când o persoană normală este emondată, în adâncul sufletului își recunoaște în secret: „Nu-s bun de nimic – am o fire coruptă. Nu mai este nimic de zis. Trebuie să reflectez asupra mea.” Se hotărăște în tăcere să acționeze conform cerințelor lui Dumnezeu în cazul în care se mai confruntă vreodată cu acest gen de situație. Indiferent dacă poate sau nu să realizeze acest lucru, în orice caz, când este emondată, acceptă asta în inimă într-un mod rațional, iar raționalitatea sa îi spune că a făcut, într-adevăr, ceva greșit și că, deoarece are o fire coruptă, trebuie să recunoască acest lucru. Se supune în inima sa, fără nicio împotrivire, și chiar dacă se simte puțin nedreptățită, principala sa atitudine este una de pozitivitate. Este în stare să reflecteze asupra sa, să simtă remușcări, și decide să se străduiască să nu mai facă aceeași greșeală în această chestiune, în viitor. Pe de altă parte, nu numai că un antihrist nu simte remușcări, ci este potrivnic în inima lui și nu numai că nu poate să renunțe la răul pe care îl face, ba chiar încearcă să găsească un alt mod de a merge înainte, ca să poată comite în continuare în mod imprudent, nelegiuiri, menținându-și comportamentul rău. Când este emondat, nu-și analizează propria fire coruptă, sursa fărădelegii sale, intențiile sau diferitele stări și perspective care au luat naștere în el atunci când i-a fost dezvăluită firea coruptă. Nu analizează și nu se gândește niciodată la aceste lucruri, nici nu acceptă atunci când oricine altcineva îi dă sugestii, sfaturi, sau îl expune. În schimb, își intensifică eforturile de a căuta diverse modalități, mijloace și tactici de a-și înșela superiorii și inferiorii, ca să-și poată proteja statutul. Își sporește eforturile de a provoca tulburări în casa lui Dumnezeu și-și folosește statutul pentru a face rele. Chiar este lipsit de orice speranță!

Când antihriștii își asumă orice parte a lucrării, sunt superficiali și se prefac că nu îi văd pe oamenii răi și pe cei care tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu, sau poate chiar le ascund faptele, îi tolerează și-i protejează. După ce este demis, se va schimba un

antihrist, atunci când va face o datorie diferită? (Nu.) De ce? (Din cauza unei probleme a naturii-esențe pe care o are.) După ce a comis o eroare atât de gravă, el tot nu se căiește și tot are noțiuni și nemulțumiri în inimă, așadar, poate să fie puțin sincer în orice datorie face? El comite cu imprudență nelegiuiri în datoria sa chiar dinainte să aibă noțiuni sau nemulțumiri, așadar, atunci când nutrește aceste lucruri, poate să fie sincer în datoria sa? (Nu.) Și fără sinceritate, va fi superficial? Va comite cu imprudență nelegiuiri? (Da.) Poate că unii dintre voi nu sunt convinși, așa că uitați-vă bine singuri și, într-o bună zi, veți fi convinși. Un antihrist nu se poate schimba niciodată și, indiferent unde este trimis, nu va fi niciodată bun de nimic. După ce o persoană care urmărește adevărul a fost emondată fiindcă a dezvăluit o fire coruptă, ea suferă unele schimbări. Starea ei devine din ce în ce mai bună, atitudinea îi devine tot mai proactivă, perspectiva îi devine tot mai pozitivă, scopurile și direcția a ceea ce urmărește devin tot mai corecte, începe să aibă tot mai mult o inimă cu frică de Dumnezeu și umanitatea ei pare tot mai vrednică de respect. Prin contrast, cu cât este emondat mai mult un antihrist, cu atât îi crește mai mult resentimentul lăuntric, cu atât devine mai precaut, cu atât se simte mai nedreptățit în inima sa și cu atât cresc mai mult noțiunile, ura și plângerile lui în legătură cu Dumnezeu. Când nu a fost emondat, trupul său poate plăti un mic preț, dar când este emondat des, nu are nici măcar o fărâmă de sinceritate. Chiar este o cauză pierdută! Observați singuri acest lucru – oricine este așa ține mereu predici pentru a-i sprijini pe alții, dar el însuși nu practică deloc și nu are deloc intrare – aceasta este o caracteristică. O altă caracteristică este că, indiferent ce lucrare face, odată ce are statut, poate să iasă în față și să manifeste puțin entuziasm, dar este mereu superficial și comite cu imprudență nelegiuiri în lucrarea sa. Când își pierde statutul, nu se mai poartă cu mănuși, se declară lipsit de speranță și chiar acționează într-un mod îndrăzneț și imprudent și se poartă ca un sălbatic nelegiuit, total lipsit de o inimă cu frică de Dumnezeu. Din toată omenirea, acest tip de persoană este un antihrist clasic. Este în stare să disece foarte clar și foarte logic stările altor oameni, într-un mod care este ușor de înțeles și îți lasă senzația că și el are o astfel de înțelegere despre sine. Dar atunci când face vreun fel de greșeală, când a dezvăluit o fire coruptă și tu încerci să-l expui și să-l diseci, urmărește ce fel de atitudine are. Nu va fi deloc dispus să accepte și se va gândi la orice mod posibil de a dezminți aceste lucruri și de a se apăra, fără să le recunoască. Nimeni nu va putea să-i facă nimic și oricine îi atinge o coardă sensibilă sau îi expune o problemă se va trezi că are probleme și va fi tratat ca un dușman al său.

Când un antihrist are statut, poate să îndure unele greutăți și să plătească un mic preț pentru a și-l proteja. Este, de asemenea, în stare să se prefacă amabil și plin de compasiune pentru toți, să pretindă că vrea să-i salveze pe toți – e un ipocrit. Totuși, în momentul în care își pierde statutul, toată bunătatea lui se evaporă și cu toate acestea, vrea în continuare să se agațe și să se bucure de sprijinul, respectul și atenția specială de care s-a bucurat în trecut. Pur și simplu este nerușinat peste măsură! Indiferent în ce grup este un antihrist, el nu oferă nimănui nici măcar cea mai mică asistență sau

edificare și, cu toate acestea, vrea în continuare să se bucure de sprijinul și respectul tuturor celorlalți. Indiferent cine altcineva recunoaște că are o fire coruptă, un antihrist nu va interveni niciodată ca să spună că și el are o astfel de fire și nu va vorbi despre ce fel de fire coruptă a dezvăluit în trecut. Nu se disecă niciodată, iar atunci când e pus la colț, spune doar ceva precum: „Da, sunt un demon, sunt o satană" și atâta tot. Spune doar câteva dintre aceste vorbe pompoase, goale. Dacă-l întrebi: „Ce manifestări și dezvăluiri specifice ale faptului că ești un demon și o satană ai? Ce fel de motive și intenții ai când acționezi?", atunci nu va spune absolut nimic. Nu este el o satană? De când a ajuns la putere, marele balaur roșu a comis nenumărate rele și, pe parcursul stăpânirii sale, și-a recunoscut și îndreptat constant nelegiuirile, în tot acest timp intensificând constant abuzul pe care îl exercită asupra poporului său. Când îl vezi recunoscându-și nelegiuirile, ai putea crede că se va căi și se va îndrepta, că are o atitudine de mărturisire și că probabil nu va mai comite astfel de erori. Dar judecând după lucrurile care se întâmplă după aceea și după cum evoluează lucrurile, marele balaur roșu își recunoaște nelegiuirile doar pentru a-și proteja imaginea și statutul, pregătind terenul pentru a continua să dețină puterea și să facă mai multe lucruri groaznice prin care își abuzează poporul. Antihriștii sunt la fel – au aceeași natură-esență precum diavolii, Satana și marele balaur roșu. Se pricep să se prefacă și sunt mincinoși înrăiți; nu cunosc nicio rușine, sunt scârbiți de adevăr și față de lucrurile pozitive și nu acceptă nici pe departe adevărul. În plus, nu spun nimic altceva decât lucruri plăcute auzului și doar fac tot felul de rele. În preajma fraților și surorilor, antihriștii spun adesea cuvintele potrivite și fac lucruri care par corecte la suprafață, dar atunci când li se cere să practice strict în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu și cu adevărurile-principii, să pună în aplicare rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, atunci nu vor face nimic în acest sens și, în schimb, vor dispărea fără urmă. Dacă îi lași fără supraveghere sau îmboldiri, atunci vor comite cu imprudență nelegiuiri și-și vor întemeia propriile împărății independente. Pentru a-și atinge scopul de a deține puterea, vor îndura orice greutate și vor plăti orice preț. Din acest lucru, putem vedea că antihriștii au alt gen de natură-esență, și anume că sunt egoiști și detestabili. În afară de faptul că plătesc un mic preț atunci când fac ceva pentru ei înșiși, dacă li se cere să facă sau să spună ceva pentru frați și surori, pentru casa lui Dumnezeu, fără să primească nimic în schimb, vor fi ei atât de buni la suflet? Își vor asuma acea povară? (Nu.) Așadar, când vine vorba de lucruri pe care Cel de sus i-a rugat să le pună în aplicare, când e momentul să verifice lucrările respective, ei nu vor fi pus în aplicare niciuna dintre ele. De ce? Fiindcă a face asta ar presupune să se obosească și să sufere; ar trebui să plătească un preț și probabil că nu ar avea multe beneficii de pe urma acestui lucru. Așadar, pur și simplu nu îl vor face. Dacă majoritatea oamenilor ar profita de pe urma acestui lucru, dacă majoritatea oamenilor ar obține beneficii de pe urma lui, ar fi dispus un antihrist să plătească un preț pentru el? Nu ar fi. Dacă ar fi ceva pentru care majoritatea oamenilor l-ar respecta și l-ar ține minte, i s-ar închina și l-ar lăuda și dacă vreme de generații întregi ar

fi comemorat pentru acest lucru bun pe care l-a făcut, cum s-ar comporta? Ar trece imediat la acțiune și ar face-o mai bucuros decât oricine altcineva. E o nerușinare, nu-i așa? Satana, diavolul, este cu adevărat nerușinat. A comis nenumărate rele și totuși, vrea în continuare ca toți să-i fie profund recunoscători, vrea ca oamenii să-l urmeze de aproape și să-l aduleze. Îi supune pe oameni foarte multor abuzuri și totuși, vrea să fie lăudat în continuare de către aceștia. Și antihriștii sunt la fel. Nu contează cât de multe predici a auzit un antihrist, sau câte doctrine înțelege, dacă-i ceri să facă o lucrare sau o datorie fără să fie superficial, nu reușește să o facă. Dacă-i ceri să se abțină de la a-și întemeia propria împărăție independentă sau de la a comite nelegiuiri cu imprudență, nu o poate face. Dacă-i ceri să se abțină de la a se bucura de beneficiile statutului, a se deda la confort, a se delecta cu statutul și privilegiile speciale, nu o poate face. Dacă-i ceri să nu-i chinuie pe alții, sau să nu mintă, nu reușește. Dacă-i ceri să nu risipească ofrandele și să protejeze interesele casei lui Dumnezeu, nu o poate face. Dacă-i ceri să nu aducă mărturie pentru sine, nu va reuși niciodată; dacă-i ceri să plătească un mic preț pentru aleșii lui Dumnezeu fără să primească nimic în schimb, sau să facă mici lucrări în anonimat, nu va fi în stare să o facă. Ce este el în stare să facă? Este în stare să comită cu imprudență nelegiuiri, să-și întemeieze propria împărăție independentă, să aducă mărturie pentru sine, să risipească ofrandele, să trăiască pe spatele bisericii, să-i chinuie pe alții, să declame sloganuri, să peroreze doctrine, să răspândească erezii și falsități pentru a-i induce pe oameni în eroare și așa mai departe – pentru el nu este niciun efort să facă aceste lucruri. Aveți în preajmă pe cineva de acest fel? Din momentul în care își exercită puterea, de îndată ce are o fărâmă de putere, vrea să preia controlul asupra banilor casei lui Dumnezeu; indiferent ce cumpără, vrea să ia lucruri de înaltă calitate, costisitoare și de firmă, nu discută cu nimeni altcineva despre acest lucru și nici nu ascultă ce are altcineva de zis. Odată ce i se dă puțină putere, se delectează cu aceasta. Când i se dă puțină putere, vrea să formeze clici și să facă lucrurile în felul său și refuză să asculte pe Cel de mai sus sau pe oricine altcineva. Când i se dă puțină putere, se simte ca și cum ar fi devenit dumnezeu și vrea să aducă mărturie pentru sine, astfel încât ceilalți să-l sprijine, și vrea să formeze o facțiune, să-și formeze propriul grup. Când i se dă puțină putere, vrea ca frații și surorile să fie ținuți strâns sub control, la îndemână. Dacă lucrarea casei lui Dumnezeu necesită ca o persoană să fie transferată departe de el, va fi destul de dificil. El trebuie să aprobe acest lucru, cineva va trebui să-l discute cu el, iar el nu va accepta o atitudine care nu îi place din partea persoanei respective. Vrea ca lumea întreagă să știe că el are putere și influență și toți trebuie să-i arate respect și stimă. Acesta este un fapt îndeobște recunoscut. Un antihrist nu va recunoaște niciodată că are o fire coruptă. Observați singuri acest lucru – vedeți dacă aceia care nu recunosc că au o fire coruptă se pot căi după ce fac ceva greșit și după ce dezvăluie o fire coruptă și în ce direcție se dezvoltă și ce fel de cale aleg în final, cum se comportă în timp ce-și fac datoria și în timp ce interacționează cu ceilalți, cum se comportă cu privire la statut și care sunt modalitățile și metodele lor de a face lucrurile.

Veți fi capabili să discerneți aceste lucruri? Dacă puteți trage concluzii cu privire la aceste lucruri, atunci aveți un oarecare discernământ.

C. Refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și că acestea sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor

Există un al treilea motiv pentru care antihriștii refuză să accepte emondarea și sunt lipsiți de o atitudine de căință atunci când comit ceva greșit, și anume că refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și că acestea sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor. Am oferit o părtășie relativ detaliată despre cele două motive anterioare; acesta este puțin diferit de primele două în ceea ce privește înțelesul său literal, dar în esență, ele au legătură cu acesta care spune că antihriștii refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu, așa că putem avea o părtășie scurtă și la obiect. Când un antihrist este emondat, iar tu ai părtășie cu el despre adevăr, îi vorbești despre adevărurile-principii și despre principiile pentru a face lucruri, va fi el capabil să accepte aceste lucruri, după ce le va auzi? (Nu.) Indiferent de momentul în care aude un antihrist adevărul, va avea întotdeauna aceeași atitudine față de el – condamnare și împotrivire. Ce sunt adevărurile-principii? Sunt standardul pentru evaluarea modului în care să faci ceva. Atât timp cât procedează în întregime în conformitate cu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu, atunci ce face o persoană va fi principial. Asta înseamnă să faci lucruri conform principiilor. Dacă părtășia ta este în conformitate cu adevărurile-principii, un antihrist categoric nu o va accepta; cu cât este mai pozitivă, mai practică, mai corectă și mai bazată pe realitate părtășia ta, cu atât va fi mai inacceptabilă pentru un antihrist. Va răspunde cu argumente părtinitoare, refuzând să accepte adevărul sau realitatea. Dacă îi vorbești despre cum să acționeze astfel încât să-și îndeplinească responsabilitățile în chestiunea respectivă, îți va povesti despre cum a suferit și cum a plătit un preț; dacă îi vorbești despre cum să acționeze în conformitate cu adevărurile-principii, atunci îți va spune câte drumuri a străbătut, cât de mult a suferit și cât de mult a vorbit. Dacă îi vorbești despre cum să fie o persoană cinstită, cum să acționeze și cum să facă o datorie cu o inimă cinstită și sinceră, nu va fi interesat și te va ignora. Când acționează, se va concentra doar pe tactici, pe strategii și pe șiretlicuri. Per ansamblu, un antihrist are propriul set de principii unice pentru acțiunile sale și, indiferent cât de greșite, de abjecte, de ridicole și de absurde sunt acestea în ochii celorlalți sau în ochii lui Dumnezeu, el niciodată nu se va sătura să respecte aceste metode și principii. Nu va accepta cuvintele lui Dumnezeu drept adevărurile-principii, nici nu va renunța la propriile principii; prin urmare, indiferent dacă îl emondezi, îl expui sau îl demiți, criteriile, perspectivele și concepțiile sale pentru evaluarea lucrurilor nu se vor schimba niciodată. Unele dintre aceste criterii țin de știința umană, unele de cunoaștere, unele de cultura tradițională și unele de tendințele rele ale acestei lumi, dar indiferent cât de greșite ar putea fi aceste lucruri, un antihrist nu poate renunța la ele. Va accepta orice tendințe rele și orice zicale și perspective care sunt populare în societate, dar

cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul nu sunt niciodată criteriul său pentru evaluarea tuturor lucrurilor și evenimentelor, pentru a evalua totul. În timp ce Îl urmează pe Dumnezeu și trăiește pe spinarea casei lui Dumnezeu, el neagă și condamnă adevărul. În timp ce neagă și condamnă adevărul, venerează și admiră tot felul de erezii și de falsități din lume. Singurele lucruri pe care nu le poate accepta sunt cuvintele lui Dumnezeu, adevărul. Judecând după această esență a antihriștilor, deși participă la adunări, citesc cuvintele lui Dumnezeu și fac o datorie pe durata credinței lor, un lucru este clar – firea lor nu se va schimba niciodată și nici perspectivele lor, care țin de lume și de tendințele rele. Dacă îi ceri unui antihrist să vorbească despre intrarea în viață sau schimbarea firii, te vei întreba de ce cuvintele sale sună atât de bizar, grețos și incomod. Vor suna precum cuvintele unui străin, iar el e pur și simplu o persoană confuză, căreia îi lipsește înțelegerea spirituală, dar care se preface că este spirituală și că are viață. Chiar este peste măsură de dezgustător! Poate să aibă viață cineva care nu a recunoscut niciodată cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul sau nu a acceptat cuvintele lui Dumnezeu drept viața sa? E o glumă, nu-i așa? Priviți în jur și verificați dacă este cineva care spune încontinuu: „Cutare persoană celebră a spus asta; cutare carte a spus asta; cutare serial TV a spus asta; cutare operă de artă a spus asta” sau „Cultura noastră tradițională este aceasta; în locul de unde vin eu, noi spunem asta; în familia noastră, avem regula asta” și așa mai departe. Vedeți și cine are mereu un întreg set de astfel de lucruri de spus, cine nu este impresionat de cuvintele lui Dumnezeu după ce le aude și rostește numai cuvinte încâlcite, absurde și lipsite de înțelegere spirituală, atunci când reușește să aibă părtășie despre înțelegerea sa cu privire la cuvintele lui Dumnezeu și cine, deși nu are pricepere sau înțelegere a cuvintelor lui Dumnezeu, încearcă să alcătuiască una cu forța și se preface a fi spiritual. Este de-a dreptul scabros! Acești oameni cred de mult în Dumnezeu și au auzit predici și au participat la adunări vreme de mulți ani și, cu toate acestea, în mod incredibil, încă nu știu că au o fire coruptă și nu au descoperit că au perspective incorecte, sau că perspectivele lor false sunt total contrarii și contradictorii cuvintelor lui Dumnezeu. Din ce motiv? Este al treilea motiv din spatele refuzului antihriștilor de a accepta emondarea și al faptului că lor le lipsește o atitudine de căință atunci când comit orice lucru greșit: refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și că acestea sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor. Aceasta este sursa problemei.

De ce refuză antihriștii să accepte emondarea? De ce, atunci când se confruntă cu ceva, ei nu se căiesc și, în schimb, răspândesc diverse noțiuni, ba chiar emit judecăți cu privire la Dumnezeu? Motivele sunt foarte clare: în primul rând, antihriștii nu recunosc niciodată că pot face greșeli; în al doilea rând, nu recunosc niciodată că au o fire coruptă; în al treilea rând, refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și că acestea sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor. În ceea ce-i privește pe toți cei care nu acceptă să fie emondați, toți cei care dezvăluie în mod clar o fire coruptă atunci când fac greșeli, toți cei care adesea le fac rău aleșilor lui Dumnezeu, care întârzie

intrarea în viață a unui număr uriaș de aleși ai lui Dumnezeu și provoacă pierderi lucrării casei lui Dumnezeu, dacă acești oameni nu au nicio remușcare sau nicio atitudine de căință atunci când sunt emondați, atunci un lucru este sigur, și anume că ei au toate aceste trei manifestări ale antihriștilor. Așa este? (Da.) În total, există trei motive pentru care antihriștii refuză să accepte emondarea. Mai citiți-le o dată. (În primul rând, antihriștii nu recunosc niciodată că pot face greșeli; în al doilea rând, nu recunosc niciodată că au o fire coruptă; în al treilea rând, refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu și că acestea sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor.) Sunt trei în total. Am avut părtășie în mod destul de detaliat despre primele două motive. Ultimul este ușor diferit, dar în ceea ce privește esența, primele două sunt legate de cel care spune că antihriștii refuză să recunoască faptul că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu, așa că nu vom avea părtășie cu privire la motivul respectiv în mod mai detaliat. Bun, să încheiem aici părtășia noastră pe ziua de azi. Rămas bun! (Rămas bun, Dumnezeule!)

19 septembrie 2020

Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu au statut sau nu au speranța de a câștiga binecuvântări

Părtășia zilei de azi, despre diversele manifestări ale antihriștilor, a ajuns la punctul doisprezece: vor să se retragă atunci când nu au statut sau nu au speranța de a câștiga binecuvântări. Acest punct tratează și firile antihriștilor și este una dintre manifestările lor concrete. Dintr-o perspectivă superficială, un antihrist își va dori să se retragă dacă îi lipsește statutul și nu are speranța de a câștiga binecuvântări. Odată ce a pierdut aceste două lucruri, își va dori să se retragă. Semnificația superficială pare foarte ușor de înțeles – nu pare foarte complexă sau abstractă, dar care sunt manifestările specifice aici? Cu alte cuvinte, ce tipuri de situații fac un antihrist să vrea să se retragă din cauza unui impact asupra statutului sau a speranței lui de a câștiga binecuvântări? Merită acest lucru o părtășie aprofundată? Dacă vi s-ar cere să aveți părtășie despre acest lucru, ce ați avea de spus despre detaliile și manifestările sale specifice? Unii oameni ar putea spune: „Am avut părtășie despre acest lucru de foarte multe ori. Antihriștii iubesc statutul și puterea, se bucură să aibă un prestigiu înalt, iar scopul credinței lor este de a fi binecuvântați, încununați și răsplătiți. Dacă aceste speranțe sunt spulberate și pierdute, atunci nu-i va mai interesa să creadă în Dumnezeu și nu-și vor mai dori să aibă credință.” Ar fi părtășia voastră despre acest subiect la fel de simplă ca aceste câteva cuvinte? (Da.) Dacă așa ar sta lucrurile, dacă această părtășie ar putea fi rezumată în aceste câteva afirmații, atunci, acest aspect al manifestărilor antihriștilor nu ar merita propria secțiune în seria noastră de părtășii cu privire la manifestările antihriștilor și nici nu ar menționa vreo natură-esență anume. Totuși, întrucât acest punct are legătură cu esența și firea antihriștilor, precum și cu lucrurile personale pe care aceștia le urmăresc și cu perspectivele lor asupra existenței, atunci înseamnă că este un subiect care prezintă multe aspecte. Așadar, ce este implicat, mai exact? Cu alte cuvinte, ce situații pe care le întâmpină antihriștii implică statutul acestora și speranța lor de a câștiga binecuvântări? Care sunt perspectivele, gândurile și atitudinile lor față de aceste situații? Bineînțeles, vor exista unele suprapuneri între părtășia noastră cu privire la aceste situații și părtășiile noastre anterioare despre perspectivele antihriștilor asupra unor probleme diverse, însă părtășia de astăzi se concentrează asupra unui lucru diferit și abordează problema dintr-un alt unghi. Astăzi, vom avea părtășie în mod special despre manifestările care își fac apariția atunci când antihriștii își pierd statutul și speranțele de a câștiga binecuvântări, ceea ce poate dovedi faptul că antihriștii au o perspectivă greșită în spatele lucrurilor pe care le urmăresc și că nu au o credință adevărată în Dumnezeu; poate dovedi, de asemenea, faptul că acești oameni chiar au esența unui antihrist.

I. Abordarea antihriștilor cu privire la emondare

În primul rând, ar trebui să analizăm comportamentele pe care le manifestă antihriștii atunci când sunt emondați, modul în care gestionează ei astfel de situații, care sunt atitudinile, gândurile și perspectivele lor cu privire la emondare și ce spun și fac aceștia, mai exact – aceste chestiuni merită să fie disecate și analizate. Am avut părtășie destul de mult despre subiecte ce implică emondarea; acesta este un subiect comun, care vă este cunoscut tuturor. Cei mai mulți dintre oameni simt o schimbare abia după ce sunt emondați de mai multe ori – ei pot să caute adevărul și să gestioneze chestiunile în mod principial atunci când își fac datoria și abia atunci credința lor o ia de la capăt și suferă o schimbare în bine. Se poate spune că fiecare moment în care este emondată cu asprime se întipărește în inima fiecărei persoane; lasă o amintire de nești. Bineînțeles, fiecare moment în care sunt emondați cu asprime lasă o amintire de nești și pentru antihriști, dar unde sunt diferențele? Atitudinea unui antihrist față de acest lucru și diversele sale manifestări în legătură cu el, precum și gândurile, perspectivele, ideile acestuia și tot ce rezultă din această situație diferă de cele ale unei persoane obișnuite. Când un antihrist este emondat, primul lucru pe care îl face este să se împotrivească și să respingă acest lucru din adâncul inimii. Se luptă cu asta. Și de ce face asta? Acest lucru se întâmplă din cauză că antihriștii, prin însăși natura-esență pe care o au, sunt scârbiți de adevăr, îl urăsc și nu-l acceptă deloc. Firește, esența și firea unui antihrist îl împiedică să-și recunoască propriile greșeli sau propria fire coruptă. Pe baza acestor două realități, atitudinea unui antihrist față de faptul de a fi emondat este de a respinge acest lucru și de a-l sfida complet și în mod absolut. Detestă acest lucru și i se împotrivește din adâncul inimii și nu are nici cea mai mică fărâmă de acceptare sau supunere, cu atât mai puțin dă dovadă de reflecție sau căință autentică. Când un antihrist este emondat, indiferent cine o face, la ce se referă, măsura în care este vinovat pentru această chestiune, cât de flagrantă este eroarea sa, cât rău comite sau ce consecințe creează răul său pentru lucrarea bisericii – el nu ia în considerare nimic din toate acestea. Pentru un antihrist, cel care îl emondează îl alege pe el sau găsește greșeli pentru a-l tortura. Antihristul poate chiar să creadă că este hărțuit și umilit, că nu este tratat ca un om și că este desconsiderat și disprețuit. După ce este emondat, un antihrist nu se gândește niciodată la ceea ce a greșit de fapt, la ce fire coruptă a dezvăluit și dacă a căutat principiile pe care se cuvine să le respecte, dacă a acționat în conformitate cu adevărurile-principii, sau și-a îndeplinit responsabilitățile în chestiunea cu privire la care este emondat. Nu examinează sau nu reflectează la nimic din toate acestea și nici nu se gândește și nu meditează la aceste probleme. În schimb, tratează emondarea după propria voință și cu impulsivitate. De fiecare dată când un antihrist este emondat, acesta va fi plin de furie, neascultare și resentimente și nu va asculta sfatul nimănui. Refuză să accepte să fie emondat și este incapabil să se întoarcă înaintea lui Dumnezeu pentru a se cunoaște și a reflecta asupra sa, pentru a aduce în discuție acțiunile sale care încalcă

principiile, precum faptul că este superficial sau că-și face de cap în datoria sa și nici nu folosește această șansă pentru a-și înlătura firea coruptă. În schimb, găsește scuze pentru a se apăra, pentru a se justifica și chiar va spune lucruri ca să provoace discordie și să-i incite pe ceilalți. Pe scurt, atunci când antihriștii sunt emondați, manifestările lor specifice sunt neascultarea, nemulțumirea, împotrivirea și sfidarea, iar în inima lor iau naștere unele plângeri: „Am plătit un preț foarte mare și am făcut foarte multe lucrări. Chiar dacă nu am respectat principiile și nu am căutat adevărul în unele lucruri, nu am făcut toate acestea pentru mine! Chiar dacă am provocat unele prejudicii lucrării bisericii, nu am făcut intenționat acest lucru! Cine nu face greșeli? Nu poți să profiți de greșelile mele și să mă emondezi la nesfârșit, fără să arăți considerație pentru slăbiciunile mele și fără să-ți pese de starea mea de spirit și de stima mea de sine. Casa lui dumnezeu nu are dragoste pentru oameni și acest lucru este foarte nedrept! În plus, mă emondezi pentru că am făcut o greșeală atât de mică – nu înseamnă asta că mă privești cu ostilitate și vrei să mă elimini?” Când antihriștii sunt emondați, primul lucru la care se gândesc nu este să reflecteze la ceea ce au făcut greșit sau la firea coruptă pe care au dezvăluit-o, ci să se certe, să explice și să se justifice, timp în care fac supoziții. Ce supoziții? „Am plătit un preț atât de mare făcându-mi datoria în casa lui dumnezeu, doar ca să fiu emondat. Se pare că nu prea există multe speranțe să câștig binecuvântări. Este posibil ca dumnezeu să nu vrea să-i răsplătească pe oameni, așa că folosește această metodă pentru a-i dezvălui și a-i elimina? De ce ar trebui să fac eu vreun efort, dacă nu am nicio speranță de a câștiga binecuvântări? De ce ar trebui să îndur greutăți? Întrucât nu există nicio speranță să câștig binecuvântări, aș putea la fel de bine să nu cred deloc! Nu este scopul credinței în dumnezeu să câștigi binecuvântări? Dacă nu există nicio speranță în acest sens, de ce ar trebui să mă sacrific? Poate ar trebui, pur și simplu, să încetez să cred și cu asta, basta? Dacă nu cred, mă mai poți emonda? Dacă nu cred, nu mă poți emonda.” Antihriștii nu pot accepta deloc emondarea de la Dumnezeu. Nu pot să accepte și să asculte, printr-un punct de vedere și o atitudine adecvată. Nu pot să reflecteze asupra lor și să-și înțeleagă firile corupte, astfel încât acestea să poată fi curățite. În schimb, ei cugetă și studiază motivul pentru care au fost emondați, cu o minte răutăcioasă și îngustă. Urmăresc cu atenție derularea situației, ascultă tonul vocii oamenilor atunci când vorbesc, observă cum îi privesc oamenii din jur, cum le vorbesc și atitudinea acestora și folosesc aceste lucruri pentru a confirma dacă au vreo speranță să fie binecuvântați sau dacă sunt cu adevărat dezvăluiți și eliminați. Chiar și o singură situație în care sunt emondați produce o mare agitație și foarte multă contemplare în inimile antihriștilor. Oricând sunt emondați, prima lor reacție este repulsia, iar în inimile lor se simt scârbiți de acest lucru, îl resping și luptă împotriva lui, după care examinează limbajul și expresia feței oamenilor, iar apoi încep să emită supoziții. Își folosesc creierul, gândirea și viclenia meschină pentru a urmări derularea situației, pentru a observa cum îi privesc oamenii din jur și pentru a observa atitudinea conducătorilor superiori față de ei. Pe baza acestor lucruri, judecă exact cât de

multă speranță de a fi binecuvântați mai au, dacă au vreo fărâmă de speranță de a fi binecuvântați, sau dacă sunt cu adevărat dezvăluiți și eliminați. Când sunt încolțiți, antihriștii încep din nou să cerceteze cuvintele lui Dumnezeu, încercând să găsească în acestea o bază precisă, o rază de speranță și o ancoră de salvare. Dacă, după ce au fost emondați, cineva îi alină, îi susține și îi ajută cu o inimă iubitoare, aceste lucruri îi fac să se simtă ca și cum încă ar fi considerați membri ai casei lui Dumnezeu, cred că încă au speranța de a fi binecuvântați, că speranța lor încă este puternică, și li se risipește orice gând de a se retrage. Totuși, în clipa în care situația este inversată, astfel încât văd că speranțele lor de a fi binecuvântați s-au micșorat și au dispărut, prima lor reacție este: „Dacă nu pot să câștig binecuvântări, atunci nu voi mai crede în dumnezeu. Cine iubește să creadă în dumnezeu poate să creadă în el, dar în orice caz, eu nu voi accepta să fiu emondat de către tine și tot ce spui atunci când mă emondezi este greșit. Nu vreau să aud, nu sunt dispus să ascult și nu voi accepta să fiu emondat nici măcar când spui că este cel mai avantajos lucru pentru o persoană!” Când își văd speranțele de a fi binecuvântați năruite, când văd că statutul îndelung urmărit și visurile de a intra în Împărăția Cerurilor sunt pe cale de a fi nimicite și pierdute, nu se gândesc să-și schimbe modul de a urmări sau să schimbe scopurile pe care le urmăresc, ci mai degrabă se gândesc să plece și să se retragă, nu mai vor să creadă în Dumnezeu și cred că nu mai au nicio speranță de a fi binecuvântați, în credința lor în Dumnezeu. Dacă antihriștilor li se năruie fanteziile și speranțele cu privire la recompensele, binecuvântările și cununile pe care voiau să le câștige când au început să creadă în Dumnezeu, atunci le dispare motivația pentru a crede în Dumnezeu, precum și motivația de a se sacrifica pentru El și de a-și face datoria. Când le dispare motivația, nu mai vor să rămână în biserică, să mai orbecăiască în acest fel, și vor să-și abandoneze datoria și să părăsească biserica. Numai la asta se gândesc antihriștii atunci când sunt emondați, iar natura-esență pe care o au este expusă în totalitate. Per ansamblu, atât în ceea ce spun, cât și în ceea ce fac, antihriștii nu acceptă niciodată adevărul. Ce înseamnă o fire care nu acceptă adevărul? Nu înseamnă a fi scârbit de adevăr? Exact asta este. Simplul act de a fi emondat este, în sine, destul de ușor de acceptat. În primul rând, persoana care îi emondează nu acționează cu rea-voință; în al doilea rând, este cert că, judecând după chestiunile în legătură cu care sunt emondați antihriștii, ei trebuie să fi încălcat rânduielile casei lui Dumnezeu și adevărurile-principii, trebuie să fi existat o eroare sau o scăpare în lucrarea lor, care a provocat o perturbare și o tulburare în lucrarea bisericii. Ei sunt emondați din cauza păngăririi voinței lor omenești, din cauza firii lor corupte, fiindcă, în lipsa unei înțelegeri cu privire la adevărurile-principii, acționează imoral. Acesta este un lucru foarte normal. În întreaga lume, orice mare organizație, orice grup sau companie are reguli și reglementări și oricine încalcă aceste reguli și reglementări trebuie să fie pedepsit și ținut sub control. Acest lucru este perfect normal și absolut adecvat. Totuși, un antihrist consideră că a fi ținut în mod adecvat sub control ca urmare a încălcării regulilor și reglementărilor înseamnă că alții îi fac viața

grea, îl chinuiesc pe nedrept, îi găsesc defecte și îi provoacă probleme. Este aceasta o atitudine de acceptare a adevărului? În mod foarte clar, nu este. Fără o atitudine de acceptare a adevărului, este posibil ca o asemenea persoană să evite să comită erori și să provoace perturbări și tulburări în îndeplinirea datoriei sale? Cu siguranță nu. Este o persoană de acest tip potrivită pentru a îndeplini o datorie? Strict vorbind, nu este. Este puțin probabil ca o persoană de acest tip să fie competentă la orice sarcină.

A îndeplini o datorie este o oportunitate pe care Dumnezeu le-o acordă aleșilor Lui, astfel încât aceștia să se poată autoinstrui, dar oamenii nu știu să prețuiască acest lucru. În schimb, când sunt emondați, ei fac crize de isterie; luptă și vociferează împotriva acestui lucru; sunt recalcitranți și indignați. Este ca și cum ar fi sfinți care nu au făcut niciodată greșeli. Cine, din rândul oamenilor corupți, nu face greșeli? Este un lucru foarte normal să faci greșeli. Casa lui Dumnezeu pur și simplu te emondează verbal, nu te trage la răspundere și nu te condamnă pentru asta, cu atât mai puțin te blestemă. Uneori, această emondare poate fi destul de aspră, cuvintele pot să pară tăioase sau neplăcute, iar sentimentele tale s-ar putea să fie rănite. Cei care au provocat pagube finanțelor sau echipamentului casei lui Dumnezeu vor fi disciplinați de aceasta prin amenzi sau prin solicitarea de despăgubiri – este acest lucru considerat aspru? Sau poate fi considerat adecvat? Nu ți se cere să dai despăgubiri duble, nici nu ești extorcat, trebuie doar să rambursezi aceeași sumă. Nu este acesta un lucru foarte adecvat? Este mult mai puțin decât amenzile date în unele țări din lume. În unele orașe, vei fi amendat serios și dacă doar scuipi pe jos sau arunci o bucată de hârtie. Ai putea sfida acest lucru, sau refuza să plătești amenda? Dacă ai refuza, probabil ai fi trimis la închisoare și ar exista penalități legale și mai aspre. Așa este sistemul. Unii nu înțeleg acest lucru și cred că faptul că oamenii sunt emondați în acest fel de casa lui Dumnezeu este prea aspru și că a-i ține pe oameni sub control în acest fel este prea sever. Dacă astfel de oameni sunt emondați într-o manieră puțin mai aspră, iar mândria lor este rănită și natura lor satanică este provocată, simt că acest lucru este insuportabil și nu se conformează noțiunilor pe care le au ei. Ei cred că, întrucât aceasta este casa lui Dumnezeu, oamenii nu ar trebui tratați în acest fel, că această casă a lui Dumnezeu ar trebui să arate toleranță și răbdare la fiecare pas și să le permită oamenilor să acționeze în mod absurd și să facă ceea ce vor. Cred că tot ceea ce fac oamenii este bun și ar trebui să fie ținut minte de către Dumnezeu. Este acesta un lucru rezonabil? (Nu.) Ce natură-esență au oamenii? Sunt ei cu adevărat umani? Mai elegant spus, sunt satane și diavoli. Mai grosolan spus, sunt animale. Oamenii nu cunosc regulile privind felul în care să se comporte, sunt foarte vrednici de dispreț, precum și leneși, pasionați de relaxare și scârbiți de munca grea și vor să-și facă de cap, comițând fapte rele. Partea cea mai tulburătoare este că mulți oameni care fac o datorie în casa lui Dumnezeu își doresc mereu să ia cu ei filosofiile pentru interacțiuni lumești, metodele și tendințele rele ale lumii laice. Ba chiar își investesc energia în cercetarea, învățarea și imitarea acestor lucruri și, drept urmare, creează haos și agitație în unele lucrări din casa lui Dumnezeu. Acest lucru este

insuportabil pentru toți și chiar și unii frați și surori care sunt noi în credință spun că acești oameni nu sunt pioși, că acțiunile lor sunt tipice tendințelor lumești și nu seamănă deloc cu acțiunile unui creștin – nici măcar acești noi credincioși nu pot accepta acțiunile acestor oameni. Acești oameni plătesc un mic preț, au puțin entuziasm, puțină motivație și bunăvoință și aduc în casa lui Dumnezeu orice prostii au învățat și le aplică în datoria și în lucrarea lor și, drept urmare, provoacă perturbări și tulburări în lucrarea bisericii și ajung să fie emondați. Unii oameni nu înțeleg acest lucru: „Nu spune Dumnezeu că va ține minte faptele bune ale oamenilor? Atunci, de ce sunt emondat fiindcă mi-am făcut datoria? De ce nu pot să înțeleg acest lucru? Cum sunt duse la îndeplinire cuvintele lui Dumnezeu? Este posibil să fie toate doar vorbe goale, pompoase?" Atunci, de ce nu reflectezi, pentru a vedea dacă acțiunile tale sunt fapte bune, care merită să fie ținute minte? Ce ți-a cerut Dumnezeu? Sunt conforme cu decența sfinților datoria pe care ai îndeplinit-o, lucrarea pe care ai făcut-o și ideile și sugestiile pe care le-ai oferit? Sunt acestea în conformitate cu standardele cerute de casa lui Dumnezeu? Te-ai gândit la mărturia lui Dumnezeu și la numele Lui? Ai luat în calcul reputația casei lui Dumnezeu? Ai luat în calcul decența sfinților? Recunoști că ești creștin? Nu te-ai gândit la niciunul dintre aceste lucruri, așadar, ce ai făcut, de fapt? Merită acțiunile tale să fie ținute minte? Ai dat peste cap lucrarea bisericii și casa lui Dumnezeu doar te-a emondat, fără să-ți revoce calificarea de a îndeplini o datorie. Aceasta este cea mai mare, cea mai adevărată dragoste. Și totuși, te simți iritat. Ai vreun motiv să fii așa? Ești extrem de nerezonabil!

Sunt unii oameni care cred în Dumnezeu de doar doi sau trei ani, iar acțiunile lor, modul în care vorbesc și râd și punctele de vedere pe care le dezvăluie, chiar și expresiile lor faciale și mișcările lor atunci când vorbesc cu alții sunt neplăcute și arată că aceștia sunt, categoric, neîncrezători și non-credincioși. Acești oameni ar trebui ținuți sub control, ar trebui să fie emondați și ar trebui stabilite reguli pentru ei, astfel încât să știe ce este umanitatea normală, ce este decența sfinților și cum ar trebui să fie un creștin, și astfel încât să învețe cum să se poarte și să poată avea o asemănare umană. Sunt unii care cred în Dumnezeu de opt sau zece ani, sau chiar mai mult, dar judecând după gândurile și perspectivele, cuvintele și acțiunile lor și după modul în care gestionează lucrurile și ideile care le vin atunci când li se întâmplă ceva, este clar că sunt, categoric, non-credincioși și neîncrezători. Acești oameni au ascultat destul de multe predici și au o oarecare experiență și perspicacitate; au interacționat cu frații și surorile lor destul de mult și ar trebui să aibă propria formă de limbaj obișnuit și, cu toate astea, cei mai mulți dintre ei sunt incapabili să își împărtășească mărturia, iar când vorbesc și își exprimă părerile, limbajul lor este extrem de simplist și nu pot explica nimic cu claritate. Ei sunt cu adevărat secătuiți, jalnici și orbi – în mod clar, au o înfățișare absolut deplorabilă. Când o astfel de persoană îndeplinește o datorie și își asumă o mică responsabilitate, ajunge mereu să fie emondată. Acest lucru este inevitabil. De ce va fi ea emondată? Fiindcă acțiunile sale încalcă prea mult adevărurile-principii; nu poate nici măcar să obțină conștiința și rațiunea oamenilor normali și vorbește și acționează ca non-credincioșii, este ca și cum

un non-credincios a fost angajat să vină să facă lucrarea casei lui Dumnezeu. Așadar, care este calitatea lucrării produse de către acești oameni în cursul îndeplinirii îndatoririlor lor? Care este valoarea ei? Există în ei vreo parte care este supusă? Nu au ei prea multe probleme și doar provoacă perturbări și tulburări? (Ba da.) Atunci, nu ar trebui emondați acești oameni? (Ba da.) Unii oameni scriu scenarii despre viața unui creștin, despre faptul că protagonistul e supus persecuțiilor, necazurilor, și întâmpină diverse situații și despre modul în care experimentează acesta cuvintele lui Dumnezeu. Totuși, de-a lungul întregii povești, protagonistul abia de se roagă, iar uneori, când se confruntă cu ceva, nici măcar nu știe ce să spună în rugăciune. Înainte, oamenii obișnuiau să scrie același lucru în toate rugăciunile; când protagonistul se confrunta cu ceva, se ruga: „O, Dumnezeule, sunt atât de necăjit acum! Sunt atât de trist, extrem de trist! Te rog să mă îndrumi și să mă luminezi!” Ei scriau doar lucruri banale, precum acestea, dar în fața altui eveniment, a unei situații diferite, cu o stare de spirit diferită, protagonistul nu știa cum să se roage și nu avea nimic de zis. Asta Mă face să Mă întreb: dacă acești oameni descriu că protagoniștii lor nu se roagă atunci când se confruntă cu probleme, oare ei înșiși obișnuiesc să se roage? Dacă nu se roagă atunci când se confruntă cu ceva, atunci pe ce se bazează în viața de zi cu zi și în cursul îndeplinirii datoriei lor? La ce se gândesc? Îl au ei pe Dumnezeu în inimile lor? (Nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor. Se bazează pe propria gândire și pe propriile înzestrări în lucrurile pe care le fac.) Rezultatul acestor fapte este că sunt emondați. Cum credeți că voi evalua această chestiune? Oamenii de acest fel ar trebui să fie emondați. Acești oameni, care nu fac progrese, care au creier, dar le lipsește inima, sunt credincioși de ani de zile, însă habar nu au ce să spună în rugăciuni atunci când se confruntă cu o problemă; nu au nimic să-I spună lui Dumnezeu, nici nu știu cum să I se confeseze și nu au conversații sincere cu El. Dumnezeu e Acela care este cel mai aproape de tine, Acela care este cel mai vrednic de încrederea și sprijinul tău, și cu toate acestea, tu nu ai nici măcar un singur lucru să-I spui – așadar, cui îi rezervi gândurile tale cele mai intime? Indiferent cine ar fi, dacă nu ai nimic să-I spui lui Dumnezeu, atunci ce fel de persoană ești? Nu ești o persoană profund lipsită de umanitate? Dacă în scenariu nu există nimic legat de umanitatea protagonistului, de viața de credincios a acestuia și de modul în care acesta experimentează cuvintele lui Dumnezeu și așa mai departe, dacă este un scenariu lipsit de substanță, atunci ce vrei să le arăți oamenilor, făcând acest film? La ce folosește acel scenariu pe care îl scrii? Aduci mărturie pentru Dumnezeu, sau pentru puțina cunoaștere și educație pe care o ai? Cea mai bună dovadă concretă a mărturiei pentru Dumnezeu este felul în care o persoană se roagă și caută și felul în care se transformă ideile, atitudinile, perspectivele și gândurile lor cu privire la Dumnezeu atunci când li se întâmplă ceva, sau atunci când întâmpină dificultăți. Din păcate, unii oameni nu au pic de înțelegere în acest sens. Ei încă nu știu cum să se roage, după mai mulți ani de credință – nu e de mirare că încă nu au făcut progrese. Aptitudinile lor profesionale nu s-au îmbunătățit și ei nu au făcut niciun progres în intrarea

lor în viață. Nu ar trebui emondați astfel de oameni? Și astfel, există un precedent pentru emondarea oamenilor. Dacă refuzați să acceptați emondarea, sau dacă nu sunteți emondați, consecința acestui lucru și finalul vostru vor fi periculoase. Sunteți norocoși să aveți oameni care să vă emondeze și să vă disciplineze acum. Acest lucru minunat, benefic, este ceva ce antihriștii nu pot accepta. Ei cred că atunci când sunt emondați, înseamnă că s-a zis cu ei, că nu mai au speranță, că pot vedea care va fi finalul lor. Cred că a fi emondați demonstrează că nu mai sunt prețuiți, nu mai sunt favoriți ai Celui de mai sus și că probabil vor fi eliminați. Atunci își pierd motivația în credința lor și încep să plănuiască să plece în lume și să câștige mulți bani, să urmeze tendințele lumești, să mănânce, să bea și să se veselească, iar uneltirile lor încep să iasă la lumină. Acest lucru îi pune în pericol, iar următorul lor pas îi va conduce să treacă pragul, să plece din casa lui Dumnezeu.

Când un antihrist are statut și putere în casa lui Dumnezeu, când poate să profite și să valorifice la fiecare pas, când oamenii îl privesc cu admirație și-l măgulesc și când el crede că binecuvântările, recompensele și o destinație frumoasă par să-i fie la îndemână, atunci, la suprafață, pare să debordeze de credință în Dumnezeu, în cuvintele Lui și în promisiunile Lui față de omenire, și în lucrarea și perspectivele casei lui Dumnezeu. Totuși, de îndată ce este emondat, când dorința sa cu privire la binecuvântări este amenințată, începe să aibă suspiciuni și înțelegeri greșite față de Dumnezeu. Într-o clipită, credința lui aparent abundentă dispare și este imposibil de găsit. Abia reușește să-și adune puterile suficient încât să poată merge sau vorbi, își pierde interesul în a-și face datoria și-și pierde tot entuziasmul, toată dragostea și toată credința. A pierdut puțina bunăvoință pe care o avea și nu bagă în seamă pe nimeni care vorbește cu el. Într-o clipă, se transformă în cu totul altă persoană. Este dezvăluit, nu-i așa? Când o asemenea persoană se agață de speranțele sale de a fi binecuvântată, pare să aibă energie nelimitată, să Îi fie loială lui Dumnezeu. Poate să se trezească devreme și să lucreze până seara târziu și este capabilă să sufere și să plătească un preț. Dar când și-a pierdut speranța de a fi binecuvântată, se dezumflă ca un balon. Vrea să își schimbe planurile, să găsească o altă cale și să renunțe la credința în Dumnezeu. Devine descurajată și dezamăgită de Dumnezeu și e plină de nemulțumiri. Este aceasta exprimarea cuiva care urmărește și iubește adevărul, a cuiva care are umanitate și integritate? (Nu.) Este în pericol. Când întâlniți o asemenea persoană, dacă este capabilă să presteze servicii, fiți blânzi atunci când o emondați și găsiți niște cuvinte plăcute auzului, cu care să o lăudați. Măguliți-o și umflați-o ca pe un balon, iar atunci, va căpăta elan. Poți spune lucruri precum: „Ești atât de binecuvântat, ai o strălucire în privire și pot vedea că ai energie nelimitată și sigur vei fi un om de nădejde în casa lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu nu s-ar putea descurca niciodată fără tine, iar fără tine, lucrarea casei lui Dumnezeu ar suferi o pierdere. Însă ai doar un defect minuscul. Îl poți depăși cu un mic efort și, de îndată ce asta se va rezolva, totul va fi bine, iar apoi, cea mai grozavă coroană dintre toate va fi, cu siguranță, a ta.” Când o asemenea

persoană face o greșeală, poți să o emondezi în față. Cum ar trebui să faci asta? Spune, pur și simplu: „Ești atât de inteligent! Cum ai putut să faci o asemenea greșeală elementară? Așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple! Ai cel mai bun calibru, ești cel mai educat din echipa noastră și ai cel mai mare prestigiu dintre noi. Nu ar fi trebuit să faci tocmai tu o asemenea greșeală – cât de jenant! Ai grijă să nu mai faci o astfel de greșeală niciodată, altfel va fi, cu siguranță, dureros pentru Dumnezeu. Dacă o vei face din nou, îți va păta reputația. Nu-ți voi spune acest lucru în fața tuturor – ți-l comunic în secret, astfel încât frații și surorile să nu-și facă idei în ceea ce te privește. Încerc doar să mă asigur că nu te faci de râs și țin cont de sentimentele tale, bine? Vezi, nu este iubitoare casa lui Dumnezeu?” Atunci, persoana spune: „Ba da.” „Așadar, ce urmează?” Și va răspunde: „Voi continua să-mi fac bine treaba!” Cum vi se pare modul acesta de a-l trata? O astfel de persoană își dorește doar să obțină binecuvântări muncind, nu caută niciodată adevărurile-principii în cuvintele sau acțiunile sale și nu acceptă deloc adevărul. Nu se gândește niciodată dacă ar trebui să spună ceea ce spune și să facă ceea ce face și nici nu ia în considerare consecințele propriilor fapte, nu se roagă, nu reflectează, nu caută și nu are părtășie. Pur și simplu face lucrurile conform propriilor idei, face orice vrea ea. Când cineva îi rănește mândria sau interesele cu ceva ce spune sau face, îi expune defectele sau problemele sau îi face o sugestie rezonabilă, atunci spumegă de furie, poartă pică și vrea să se răzbune, iar în cazuri mai grave, vrea să-și abandoneze credința și să meargă să reclame biserica la marele balaur roșu. Avem un mod de a gestiona o asemenea persoană, și anume să evităm să o emondăm și, în schimb, să o răsfățăm.

Tocmai am avut părtășie despre modul în care, atunci când antihriștii sunt emondați, văd întotdeauna acest lucru ca fiind în legătură cu speranțele lor de a dobândi binecuvântări. Această atitudine și viziune este incorectă și este periculoasă. Când cineva subliniază defectele sau problemele unui antihrist, acesta simte că și-a pierdut speranța de a obține binecuvântări; și când este emondat sau disciplinat sau certat, simte, de asemenea, că și-a pierdut speranța de a obține binecuvântări. De îndată ce un lucru nu merge așa cum vrea el sau nu se conformează noțiunilor lui, de îndată ce este expus și emondat, simțind că stima sa de sine a primit o lovitură, se gândește imediat dacă mai are sau nu speranța de a dobândi binecuvântări. Nu este prea sensibil din partea lui? Nu este prea dornic să obțină binecuvântări? Spune-Mi, nu sunt jalnici astfel de oameni? (Sunt.) Sunt jalnici, într-adevăr! Și în ce fel sunt jalnici? Faptul că cineva poate obține binecuvântări are sau nu legătură cu faptul că este emondat? (Nu.) Nu are nicio legătură. Așadar, de ce simt antihriștii că și-au pierdut speranța de a obține binecuvântări atunci când sunt emondați? Nu are asta legătură cu ceea ce urmăresc? Ce urmăresc ei? (Să obțină binecuvântări.) Ei nu renunță niciodată la dorința și intenția lor de a obține binecuvântări. Au intenționat să obțină binecuvântări de la începutul credinței lor în Dumnezeu și, deși au ascultat o mulțime de predici, nu au acceptat niciodată adevărul. Nu au renunțat niciodată la dorința și intenția lor de a obține

binecuvântări. Nu și-au rectificat și nu și-au schimbat opiniile despre credința în Dumnezeu, iar intenția lor în îndeplinirea datoriei nu a fost purificată. Mereu fac totul în timp ce se agață strâns de speranța și intenția de a obține binecuvântări și, în cele din urmă, când speranțele lor de a obține binecuvântări urmează să fie năruite, ei izbucnesc de furie și se plâng cu amărăciune, dezvăluind în final starea urâtă a îndoielilor lor față de Dumnezeu și faptul că neagă adevărul. Nu se joacă ei cu focul? Aceasta este consecința inevitabilă a faptului că antihriștii nu acceptă câtuși de puțin adevărul și nici nu acceptă emondarea. În experiența lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, toți aleșii lui Dumnezeu pot ști că judecata, mustrarea și emondarea Lui sunt dragostea și binecuvântările Lui – totuși, antihriștii cred că acest lucru este doar ceva ce spun oamenii și nu cred că este adevărul. Așadar, nu văd emondările ca pe niște lecții din care să învețe, nici nu caută adevărul și nici nu reflectă asupra propriilor persoane. Dimpotrivă, ei cred că emondarea se naște din voința umană, că este o tortură intenționată, plină de intenții umane și, cu siguranță, nu este de la Dumnezeu. Ei aleg să se împotrivească acestui lucru și să îl ignore și chiar să studieze de ce i-ar trata cineva așa. Nu se supun deloc. Leagă tot ceea ce se întâmplă în îndeplinirea datoriei lor de obținerea binecuvântărilor și recompenselor și consideră obținerea binecuvântărilor drept cel mai important lucru de urmărit în viață, precum și scopul suprem și cel mai înalt al credinței lor în Dumnezeu. Se agață cu disperare de intenția lor de a obține binecuvântări, indiferent cum ar avea părtășie despre adevăr casa lui Dumnezeu, și nu renunță, crezând că acea credință în Dumnezeu care nu este de dragul obținerii binecuvântărilor este o prostie și o nesăbuință, că este o mare pierdere. Ei cred că oricine renunță la intenția sa de a obține binecuvântări a fost păcălit, că doar un nesăbuit ar renunța la speranța de a obține binecuvântări și că acceptarea emondării este o afișare a prostiei și incompetenței, ceva ce o persoană inteligentă nu ar face. Aceasta este gândirea și logica unui antihrist. Deci, când un antihrist este emondat, e foarte potrivnic în inima sa și adept al sofismelor și prefăcătoriei; nu acceptă câtuși de puțin adevărul și nici nu se supune. În schimb, este plin de neascultare și sfidare. Acest lucru poate să ducă la opoziție față de Dumnezeu, judecare a lui Dumnezeu și luptă împotriva Sa și, în cele din urmă, la a fi dezvăluit și eliminat.

II. Abordarea antihriștilor față de ajustarea atribuirii datoriei lor

Antihriștii au o atitudine incredibil de încăpățânată când vine vorba de dobândirea binecuvântărilor. Se agață strâns de intenția lor de a dobândi binecuvântări, iar atunci când sunt emondați, se simt potrivnici, iar apoi, încearcă din răsputeri să conteste emondarea și să se apere. De aici, putem stabili că antihriștii nu acceptă deloc adevărul. Când sunt demiși sau când le sunt ajustate atribuirile îndatoririlor, se simt foarte sensibili cu privire la chestiunea dobândirii binecuvântărilor. De ce se simt sensibili cu privire la ea? Fiindcă inimile unor asemenea oameni sunt pline de dorința și ambiția de a dobândi binecuvântări. Tot ce fac are ca scop dobândirea binecuvântărilor, nimic altceva. Cea mai mare dorință a lor în viață este de a dobândi binecuvântări. Din acest motiv, atunci

când sunt demiși sau când le sunt ajustate atribuirile îndatoririlor, simt că speranța lor de a dobândi binecuvântări a dispărut și, firește, refuză să se supună și continuă să aducă argumente în favoarea lor. Se gândesc doar la propriile interese și nu iau deloc în calcul lucrarea casei lui Dumnezeu. De exemplu, unii oameni cred că sunt pricepuți la scrierea cuvintelor, prin urmare, cer cu stăruință să facă o datorie care are legătură cu acest lucru. Bineînțeles, casa lui Dumnezeu nu îi va dezamăgi, casa lui Dumnezeu prețuiește indivizii talentați și, indiferent de darurile sau atuurile pe care le au oamenii, casa lui Dumnezeu le va da ocazia să se folosească de ele și, astfel, biserica rânduiește pentru ei să facă lucrări bazate pe texte. Însă după ce trece un timp, se descoperă că, de fapt, nu au această abilitate și sunt incapabili să facă această datorie cum se cuvine; sunt total ineficienți. Talentul și calibrul lor îi fac să fie complet incompetenți în privința acestei slujbe. Prin urmare, ce este de făcut în astfel de circumstanțe? Este posibil să-i tolerăm, pur și simplu, și să spunem: „Ai pasiune și, deși nu ești prea talentat și calibrul tău e mediu, atât timp cât ești dispus să lucrezi din greu și nu împotriva acestui lucru, casa lui Dumnezeu te va tolera și îți va permite să continui să faci această datorie. Nu contează dacă nu o faci bine. Casa lui Dumnezeu va închide ochii și nu este nevoie să fii înlocuit”? Este acesta principiul conform căruia se ocupă de lucruri casa lui Dumnezeu? În mod evident, nu. În astfel de circumstanțe, îndatoririle potrivite sunt, în mod normal, rânduite pentru ei pe baza calibrului și a punctelor forte pe care le au; acesta este un aspect. Dar nu este suficient să ne bazăm doar pe asta, pentru că, în multe cazuri, oamenii înșiși nu știu ce datorie li se potrivește să facă și, chiar dacă ei cred că sunt buni la aceasta, s-ar putea să nu fie neapărat corect și, prin urmare, trebuie s-o încerce și să se pregătească pentru o perioadă de timp; a decide în funcție de eficiența lor este lucrul corect de făcut. Dacă se pregătesc o perioadă de timp și nu obțin niciun rezultat, nu fac niciun progres și se confirmă faptul că nu merită să fie cultivați, atribuirea datoriei lor ar trebui ajustată și ar trebui să li se rânduiască o nouă datorie potrivită. Noua rânduire și ajustarea atribuirilor datoriei oamenilor în acest fel reprezintă ceea ce trebuie făcut și sunt, de asemenea, în conformitate cu principiul. Dar unii oameni sunt incapabili să asculte de rânduielile casei lui Dumnezeu și, în schimb, își urmează mereu preferințele trupești în cadrul îndeplinirii îndatoririlor. De exemplu, să presupunem că spune cineva: „Cel mai mare vis al meu a fost să fiu unul dintre oamenii de litere sau jurnalist, însă din cauza circumstanțelor familiale și din alte motive, nu am reușit să mi-l împlinesc. Dar acum, fac lucrări bazate pe texte în casa lui Dumnezeu. În sfârșit, am obținut ceea ce voiam!” Totuși, această pricepere a adevărului nu este destul de bună, el nu are multă înțelegere spirituală și nu este în stare să facă lucrări pe bază de texte, așa că după ce își face datoria o vreme, e realocat la alta. Se plânge: „De ce nu pot, pur și simplu, să fac lucrarea pe care vreau să o fac? Nu-mi place niciun alt tip de lucrare!” Care este problema aici? Casa lui Dumnezeu i-a ajustat atribuirea datoriei conform principiilor, așadar, de ce nu poate accepta el schimbarea? Nu este aceasta o problemă cu umanitatea lui? Nu poate accepta adevărul și nu se supune lui Dumnezeu – aceasta

este pur și simplu o lipsă de rațiune. Mereu își face datoria pe baza preferințelor personale și mereu vrea să facă propriile alegeri. Nu este aceasta o fire coruptă? Faptul că îți place să faci un lucru garantează că îl poți face bine? Faptul că îți place să faci o anumită datorie garantează că o poți face într-un mod care este conform standardului? Doar fiindcă îți place să faci un lucru nu înseamnă că ești potrivit pentru el și este posibil să nu fii capabil să vezi exact ce ți se potrivește. Prin urmare, este nevoie să ai rațiune și să înveți să asculți. Așadar, când atribuirea datoriei tale este ajustată, cum ar trebui să practici ascultarea? Pe de o parte, trebuie să crezi că ți-a fost ajustată atribuirea datoriei de către casa lui Dumnezeu pe baza adevărurilor-principii și nu pe baza preferințelor tale sau a prejudecăților oricărui conducător sau lucrător. Trebuie să ai încredere că ajustarea atribuirii datoriei tale a fost hotărâtă pe baza înzestrărilor, a atuurilor tale și a altor circumstanțe reale și că nu a izvorât din ideile unei singure persoane. Ar trebui să înveți să asculți atunci când îți este ajustată atribuirea datoriei. După ce te-ai instruit o vreme în noua ta datorie și ai obținut rezultate în îndeplinirea acesteia, vei descoperi că ești mai potrivit pentru a o îndeplini și îți vei da seama că alegerea îndatoririlor pe baza propriilor preferințe a fost o greșeală. Nu rezolvă asta problema? Mai important, casa lui Dumnezeu rânduiește ca oamenii să îndeplinească anumite îndatoriri nu pe baza preferințelor acestora, ci pe baza nevoilor lucrării și ținând cont dacă o persoană poate obține rezultate îndeplinind acea datorie. Ați spune că ar trebui casa lui Dumnezeu să rânduiască îndatoriri pe baza preferințelor individuale? Ar trebui să folosească oamenii cu condiția de a le satisface preferințele personale? (Nu.) Care dintre aceste aspecte se aliniază la principiile casei lui Dumnezeu privind folosirea oamenilor? Care se aliniază la adevărurile-principii? Este vorba de alegerea oamenilor conform nevoilor lucrării din casa lui Dumnezeu și rezultatelor obținute de oameni în îndeplinirea îndatoririlor lor. Ai unele înclinații și interese și ai o oarecare dorință de a-ți îndeplini îndatoririle, dar ar trebui dorințele, interesele și înclinațiile tale să treacă în fața lucrării casei lui Dumnezeu? Dacă ești stăruitor, spunând: „Trebuie să fac lucrarea aceasta; dacă nu mi se îngăduie să o fac, nu vreau să trăiesc, nu vreau să-mi îndeplinesc datoria. Dacă nu mi se îngăduie să fac această lucrare, nu voi avea entuziasm să fac nimic altceva și nici nu-i voi acorda întregul meu efort”, nu arată asta că există o problemă cu atitudinea ta față de îndeplinirea datoriei? Nu este aceasta o lipsă completă de conștiință și rațiune? Pentru a-ți satisface dorințele, interesele și înclinațiile personale, nu eziți să afectezi și să întârzii lucrarea bisericii. Este acest lucru în acord cu adevărul? Cum ar trebui tratate lucrurile care nu sunt în acord cu adevărul? Unii oameni spun: „Ar trebui să sacrifici sinele individual de dragul sinelui colectiv.” Este corect? Este acesta adevărul? (Nu.) Ce fel de afirmație este aceasta? (Este un sofism satanic.) Aceasta este o afirmație falsă, una care induce în eroare și este deghizată. Dacă aplici expresia „Ar trebui să sacrifici sinele individual de dragul sinelui colectiv” în contextul îndeplinirii îndatoririlor tale, atunci te opui lui Dumnezeu și Îl hulești. De ce Îl hulește acest lucru pe Dumnezeu? Fiindcă Îi impui lui Dumnezeu voia ta, iar aceasta este o blasfemie! Încerci

să dai la schimb sacrificiul sinelui tău individual pe desăvârșirea și binecuvântările lui Dumnezeu; intenția ta este să te târguiești cu Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie să sacrifici nicio parte din tine; Dumnezeu cere ca oamenii să practice adevărul și să se răzvrătească împotriva trupului. Dacă nu poți să practici adevărul, atunci te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te opui. Ți-ai îndeplinit defectuos datoria fiindcă intențiile tale au fost greșite, părerile tale despre lucruri au fost incorecte și afirmațiile tale au contrazis complet adevărul. Dar casa lui Dumnezeu nu ți-a luat dreptul de a îndeplini o datorie; doar că atribuirea datoriei tale a fost ajustată fiindcă nu ai fost potrivit pentru ultima datorie și ți s-a atribuit una care ți se potrivește. Acest lucru este foarte normal și ușor de înțeles. Ar trebui să tratezi corect această chestiune. Care este modul corect de a trata această chestiune? Când se întâmplă acest lucru, mai întâi trebuie să accepți evaluarea ta de către casa lui Dumnezeu. Deși, subiectiv vorbind, poate că îți place datoria ta, de fapt, nu-i faci față și nici nu te pricepi să o îndeplinești, deci nu poți face acea lucrare. Asta înseamnă că datoria ta trebuie să fie reatribuită. Ar trebui să asculți și să îți accepți noua datorie. Mai întâi, instruiește-te o vreme pentru ea – dacă încă mai crezi că nu ești suficient de bun și că ai un calibru deficitar, ar trebui să spui bisericii: „Nu sunt în stare să fac datoria aceasta. Dacă lucrurile vor continua așa, lucrarea va fi împiedicată.” Acesta este un mod foarte rezonabil de a acționa! Indiferent ce faci, nu încerca să persiști în acea datorie. Dacă o vei face, vei împiedica lucrarea. Dacă ridici devreme problema, biserica îți va rândui o datorie potrivită, pe baza situației tale. Casa lui Dumnezeu nu forțează oamenii să îndeplinească îndatoriri. Nu este un lucru bun pentru tine să experimentezi ajustarea atribuirii datoriei tale? În primul rând, te poate ajuta să îți abordezi rațional propriile preferințe și dorințe. Poate că ai avut o înclinație spre acest lucru în trecut și îți plac literatura și scrisul, dar și lucrarea pe bază de texte necesită înțelegere spirituală. Trebuie cel puțin să înțelegi terminologia spirituală. Dacă îți lipsește chiar și cea mai limitată înțelegere a adevărului, nu va fi suficient de bine să ai puțin talent cu cuvântul scris. Va fi nevoie să dobândești înțelegere spirituală, să înțelegi vocabularul spiritual și să ajungi să ai limbajul vieții spirituale printr-o perioadă de experimentare. Abia atunci vei fi capabil să îndeplinești lucrări pe bază de texte în casa lui Dumnezeu. Printr-o perioadă în care experimentezi și treci prin diverse situații, vei descoperi că îți lipsește limbajul experienței de viață, îți vei vedea insuficiența uluitoare, îți vei cunoaște adevărata statură și vei ajuta casa lui Dumnezeu și pe frații și surorile tale să îți vadă în mod clar calibrul și statura. Acesta este un lucru bun pentru tine. Va arăta cel puțin cât de înalt sau de scăzut este calibrul tău și te va ajuta să te tratezi în mod corect. Nu vei mai avea închipuiri cu privire la propriul calibru și propriile înclinații. Îți vei cunoaște adevărata statură, vei vedea mai exact și mai clar ce ți se potrivește și ce nu și vei fi mai ferm și mai practic atunci când îți îndeplinești datoria. Acesta este un aspect. Celălalt, care este cel mai important, este că indiferent ce grad de înțelegere dobândești sau dacă poți înțelege aceste lucruri, atunci când casa lui Dumnezeu face rânduieli pentru tine, trebuie măcar să adopți, mai întâi, o atitudine de

ascultare, în loc să fii mofturos sau selectiv, sau să ai propriile planuri și alegeri. Aceasta este rațiunea pe care trebuie să o ai mai presus de orice. Dacă nu ești capabil să reflectezi asupra lucrurilor care îți contaminează îndeplinirea datoriei, este în regulă. Tot ce contează este să ai supunere în inimă și să poți accepta adevărul, să-ți iei în serios datoria și să-ți manifești loialitatea și, atunci când apar probleme sau când dezvălui corupție, să poți să reflectezi asupra ta, să-ți înțelegi propriile deficiențe și neajunsuri și să cauți adevărul pentru a-ți rezolva problemele sau dezvăluirile corupției. Astfel, fără să-ți dai seama, viața și statura ta vor crește treptat, pe măsură ce îți îndeplinești datoria și vei ajunge să-ți îndeplinești datoria într-un mod care este conform standardului. Atât timp cât te sacrifici sincer pentru Dumnezeu și nu încetezi niciodată să cauți adevărul pentru a-ți rezolva problemele când experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, vei primi binecuvântările Lui și El nu Se va purta urât cu tine.

Când atribuirile îndatoririlor le sunt ajustate, dacă decizia a fost luată de biserică, oamenii ar trebui să accepte și să asculte, trebuie să reflecteze asupra lor și să înțeleagă esența problemei și propriile neajunsuri. Acest lucru este foarte benefic pentru oameni și este ceva ce s-ar cuveni să fie practicat. Cu un lucru atât de simplu, oamenii obișnuiți pot descoperi problema și o pot trata corect, fără să întâmpine prea multe dificultăți sau orice obstacole de netrecut. Când se fac ajustări în atribuirile îndatoririlor pe care le au, oamenii ar trebui cel puțin să se supună, să beneficieze de pe urma reflectării asupra lor și să evalueze exact dacă felul în care își îndeplinesc îndatoririle este conform standardului. Dar situația nu e aceeași pentru antihriști. Ei manifestă ceva diferit de oamenii normali, indiferent ce li se întâmplă. În ce constă această diferență? Nu ascultă; nu se achită de sarcină în mod proactiv, nici nu caută adevărul deloc. În schimb, simt antipatie față de modificare și i se împotrivesc, o analizează, o contemplă și-și frământă creierii cu speculații: „De ce nu mi se permite să îndeplinesc această datorie? De ce sunt realocat la o datorie neimportantă? Este acesta un mijloc de a mă dezvălui și de a mă elimina?” În mintea lor, se tot gândesc la cele întâmplate, analizându-le la nesfârșit și meditând intens asupra lor. Când nu se întâmplă nimic, ei sunt perfect în regulă, dar când se întâmplă ceva, încep să le clocotească inimile ca în apele furtunoase, iar capetele lor sunt pline de întrebări. Din exterior, poate părea că ei sunt mai buni decât alții în cântărirea problemelor, dar, de fapt, antihriștii sunt pur și simplu mai ticăloși decât oamenii normali. Cum se manifestă această ticăloșie? Considerațiile lor sunt extreme, complexe și secrete. Lucrurile care nu i s-ar întâmpla unei persoane normale, unei persoane cu conștiință și rațiune, sunt obișnuite pentru un antihrist. Când se face o simplă ajustare la atribuirea datoriei lor, oamenii ar trebui să răspundă printr-o atitudine de ascultare, să facă așa cum le spune casa lui Dumnezeu și ceea ce sunt capabili și, indiferent de ceea ce fac, să facă acel lucru pe cât de bine le permite puterea lor, din toată inima și din toată puterea lor. Ceea ce a făcut Dumnezeu nu este din greșeală. Un adevăr atât de simplu poate fi practicat de către oameni cu puțină conștiință și rațiune, dar acest lucru depășește abilitățile antihriștilor. Când este vorba de ajustarea atribuirilor

datoriei, antihriștii vor veni imediat cu argumente, sofisme și sfidare și, în adâncul lor, refuză să o accepte. Ce anume este în inima lor? Neîncredere și îndoială, apoi, îi încearcă pe ceilalți, folosind tot felul de metode. Verifică terenul cu vorbele și faptele lor, ba chiar îi constrâng și ademenesc pe oameni, prin mijloace ticăloase, să spună adevărul și să vorbească sincer. Ei încearcă să pună lucrurile cap la cap: mai exact, de ce le-a fost ajustată atribuirea datoriei? De ce nu li s-a permis să-și facă datoria? Cine, mai exact, trăgea sforile? Cine încerca să încurce lucrurile pentru ei? În inimile lor, continuă să se întrebe de ce, continuă să încerce să afle ce se întâmplă cu adevărat, astfel încât să poată afla cu cine să se certe sau cu cine să-și regleze conturile. Ei nu știu să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a reflecta asupra lor înșiși, pentru a vedea care este problema în ceea ce-i privește, nu caută un motiv în interiorul lor, nu se roagă lui Dumnezeu, nu reflectează asupra lor și nu spun: „Care a fost problema în modul în care mi-am făcut datoria? Oare am fost superficial și lipsit de principii? A existat vreun efect?” În loc să-și pună vreodată aceste întrebări, ei se îndoiesc constant de Dumnezeu în inimile lor: „De ce mi-a fost ajustată atribuirea datoriei? De ce sunt tratat în acest fel? De ce sunt atât de lipsiți de considerație? De ce sunt nedrepți cu mine? De ce nu se gândesc la mândria mea? De ce mă atacă și mă exclud?” Toate aceste „de ce”-uri sunt o revelație vie a caracterului și a firii corupte ale antihriștilor. Nimeni nu-și poate imagina că antihriștii vor face atâta tărăboi, atâta gălăgie și vor încerca prin toate mijloacele disponibile să facă atâta vâlvă pentru o chestiune atât de măruntă precum o ajustare a atribuirii datoriei pe care o au. De ce ar complica atât de mult un lucru simplu? Există un singur motiv: antihriștii nu ascultă niciodată de rânduielile casei lui Dumnezeu și întotdeauna leagă strâns datoria, faima, câștigul și statutul lor de speranța de a dobândi binecuvântări și viitoarea lor destinație, de parcă, odată ce și-au pierdut reputația și statutul, nu vor mai avea nicio speranță să dobândească binecuvântări și recompense, iar acest lucru ar fi de parcă și-ar pierde viața. Ei se gândesc: „Trebuie să fiu atent, nu trebuie să fiu neglijent! Nu pot să mă bazez pe casa lui dumnezeu, pe frați și surori, pe conducători și lucrători și nici măcar pe dumnezeu. Nu pot să am încredere în niciunul dintre ei. Tu însuți ești persoana pe care poți să te bazezi cel mai mult și care e cea mai demnă de încredere. Dacă nu-ți faci planuri pentru tine, atunci cui îi va păsa de tine? Cine se va gândi la viitorul tău? Cine se va gândi dacă vei primi sau nu binecuvântări? Prin urmare, trebuie să fac planuri și calcule atente spre binele meu. Nu pot să comit greșeli sau să fiu nici măcar puțin neglijent, altminteri, ce voi face dacă va încerca cineva să profite de mine?” Prin urmare, ei se păzesc de conducătorii și lucrătorii casei lui Dumnezeu, temându-se că cineva îi va discerne sau îi va vedea așa cum sunt în realitate și că atunci vor fi demiși, iar binecuvântările la care visează vor fi spulberate. Consideră că trebuie să-și păstreze reputația și statutul pentru a avea vreo speranță de a dobândi binecuvântări. Un antihrist vede faptul de a fi binecuvântat ca fiind mai măreț decât cerurile, mai măreț decât viața, mai important decât urmărirea adevărului, schimbarea firii sau mântuirea personală și mai important decât a-și îndeplini bine datoria și de a fi

o ființă creată care corespunde standardelor. Ei cred că a fi o ființă creată care e conform așteptărilor, își face bine datoria și e mântuită sunt lucruri neînsemnate care nu merită menționate sau remarcate, în timp ce dobândirea binecuvântărilor este singurul lucru din întreaga lor viață ce nu poate fi uitat niciodată. Indiferent ce situație înfruntă, indiferent cât de importantă sau neînsemnată este, ei consideră că are legătură cu faptul că sunt binecuvântați și sunt incredibil de precauți și atenți și-și lasă întotdeauna o cale de scăpare. Așa că, atunci când atribuirea datoriei le este ajustată, dacă e o promovare, un antihrist va crede că are speranță să fie binecuvântat. Dacă este o retrogradare, de la lider de echipă la asistent al liderului de echipă, de la asistent al liderului de echipă la membru obișnuit al echipei, ei anticipează că va fi o problemă majoră și că speranța lor de a dobândi binecuvântări este slabă. Ce fel de perspectivă este aceasta? Este una adecvată? Categoric nu. Este o părere absurdă! Faptul că o persoană obține sau nu aprobarea lui Dumnezeu nu se bazează pe datoria pe care o face, ci pe măsura în care deține adevărul, pe faptul că se supune sau nu cu adevărat lui Dumnezeu și pe faptul că este sau nu loială. Acestea sunt cele mai importante lucruri. Pe parcursul mântuirii oamenilor de către Dumnezeu, aceștia trebuie să îndure numeroase încercări. Mai ales în îndeplinirea datoriei lor, ei trebuie să treacă prin multe eșecuri și răsturnări de situație, dar, în cele din urmă, dacă înțeleg adevărul și au supunere autentică față de Dumnezeu, vor fi persoane care au aprobarea lui Dumnezeu. În ceea ce privește ajustarea atribuirii datoriei lor, se poate observa că antihriștii nu înțeleg adevărul și că nu au deloc capacitatea de a înțelege.

Dintre toți cei care fac o datorie, întotdeauna vor exista unii care nu fac nimic bine. Nu se pricep să scrie articole, fiindcă nu înțeleg adevărul, și nici măcar nu pricep terminologia spirituală, limbajul folosit deseori de către creștini. Poate că au talent la scris și ceva educație, dar nu se ridică la înălțimea așteptărilor. Dacă îi pui să verifice documente, după o vreme, devine clar că nici la asta nu se pricep. Au un calibru deficient și mereu ratează lucruri, așa că le ajustezi din nou atribuirea datoriei. Ei spun că se pricep la computere, dar după ce fac o vreme o datorie în acel domeniu, nici la asta nu se pricep. Par a fi bucătari buni, așa că îi pui să facă mâncare pentru frați și surori. Se dovedește că toată lumea reclamă că mâncărurile pe care le pregătesc sunt fie prea sărate, fie prea fade și că fac fie prea multă mâncare, fie prea puțină. Văzând că nu sunt potriviți pentru a se ocupa de gătit, le rânduiești să predice Evanghelia, dar în momentul în care aud că se vor alătura echipei de evanghelizare, se simt descurajați și se gândesc: „S-a terminat. Sunt pus pe linia de tușă și nu am speranțe să fiu binecuvântat. Nu-mi rămâne decât să plâng.” Apoi, cu o stare de spirit negativă și demoralizată, se scufundă și starea li se înrăutățește și nu se pot concentra la predicarea Evangheliei și la a fi martori pentru noua lucrare a lui Dumnezeu. În schimb, se gândesc întruna: „Când mă pot întoarce la datoria pe bază de texte? Când voi putea ține din nou capul sus? Când voi avea ocazia să vorbesc din nou cu cel de mai sus, sau să particip la procesul decizional de la nivelul superior? Când își vor da toți seama că sunt din nou conducător?”

Așteaptă câțiva ani fără să fie repuși în drepturi, apoi încep să cugete: „Nu are sens să crezi în dumnezeu. Sunt exact ca acei oameni care întâmpină multe obstacole pe calea de a deveni funcționari oficiali în lume, nu-i așa?” La gândul acelor numeroase obstacole, devin și mai abătuți și se simt extrem de descurajați. Spun: „După toți acești ani de când sunt credincios, nici măcar o dată nu am ajuns să fiu un conducător important. După ce am reușit, în sfârșit, să lucrez în calitate de conducător de echipă, am fost concediat și nu m-am descurcat bine nici în alte îndatoriri. Chiar am un ghinion groaznic – nimic nu merge în favoarea mea. E exact ca și cum m-aș lupta cu o groază de obstacole pe calea de a deveni funcționar oficial. De ce nu mă promovează casa lui dumnezeu? Statutul și reputația mea chiar sunt la pământ. Nimeni nu-și amintește nici măcar cine sunt, iar cel de mai sus nu mă menționează niciodată. Zilele mele de glorie au luat sfârșit. Ce voi face cu privire la lipsa mea de succes? Îl iubesc pe dumnezeu foarte mult și chiar iubesc biserica și casa lui dumnezeu, așadar, de ce nu m-am bucurat de succes? Nu are sens să crezi în dumnezeu. Chiar îmi doream să-mi realizez planurile mărețe aici, în casa lui dumnezeu, să-mi folosesc energia și atuurile, dar dumnezeu pur și simplu nu mă pune în funcții importante și nu mă vede. Nu are sens.” Ce vor să spună atunci când se plâng întruna că nu are sens? Vor să spună că nu are sens să-și facă datoria, să urmărească schimbarea firii, să asculte adevărul și să asculte predici, să citească din cuvintele lui Dumnezeu și să caute adevărurile-principii. Atunci, pentru ei, ce are sens să facă? Să aibă o funcție oficială, să dobândească binecuvântări, să li se îndeplinească dorința și ambiția privind binecuvântările, să se laude la fiecare pas, să fie admirați și să aibă prestigiu. Pentru ei, nimic altceva nu are sens. Când simt că nu are sens, când sunt descurajați, atunci descoperă că pașii li se îndreaptă spre ușă, din proprie inițiativă. Vor să plece din casa lui Dumnezeu, să se retragă. Asta înseamnă că sunt în pericol. Sunt unii oameni care fac o datorie, în special cei ce fac o datorie nesemnificativă care-i pune în contact frecvent cu non-credincioșii, iar unii membri ai acestui grup sunt cu un picior înăuntru și cu unul afară. Ce înseamnă asta? Înseamnă că acești oameni se pot retrage în orice moment, iar dacă li se prăbușește ultima linie defensivă, atunci, celălalt picior al lor va face un pas decisiv în afară, iar ei se vor rupe complet de casa lui Dumnezeu și vor părăsi biserica în totalitate. Când vine vorba de ajustarea atribuirii datoriei lor, lucruri precum locul unde sunt transferați, datoria pe care o fac, dacă datoria le satisface dorințele personale, dacă îi ajută să fie stimați și care sunt funcția și rangul noii lor datorii sunt toate legate de către acești oameni de intenția și dorința lor de a dobândi binecuvântări. Pe baza atitudinii și a părerii pe care antihriștii le nutresc față de ajustarea atribuirilor datoriei lor, unde se află problema acestora? Este aceasta o problemă majoră, sau nu este? (Este.) Care este problema? (Ei leagă ajustarea normală a atribuirilor datoriei lor de statutul lor în biserică și de posibilitatea lor de a dobândi sau nu binecuvântări. Când le sunt ajustate atribuirile îndatoririlor, în loc să accepte rânduielile casei lui Dumnezeu și să asculte de acestea, ei cred că își pierd statutul și că nu mai pot obține binecuvântări și atunci simt că nu are sens să creadă în

Dumnezeu și vor să plece din casa lui Dumnezeu.) Cea mai mare greșeală a lor aici este să lege ajustarea atribuirilor îndatoririlor lor de dobândirea binecuvântărilor. Acesta este categoric ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă. De fapt, nu există absolut nicio legătură între cele două, dar fiindcă inimile antihriștilor sunt pline de dorința de a dobândi binecuvântări, indiferent ce datorie fac, o vor lega de posibilitatea de a dobândi binecuvântări, ceea ce înseamnă că le este imposibil să facă bine o datorie și pot doar să fie dezvăluiți și eliminați. Asta înseamnă pur și simplu că ei își creează singuri probleme și pornesc pe o cale condamnată.

Cum ar trebui să tratezi chestiunea îndeplinirii datoriei tale? Trebuie să ai atitudinea corectă, lucru care este condiția prealabilă pentru a-ți îndeplini bine datoria. Ce datorie este potrivită pentru tine ar trebui să se bazeze pe propriile atuuri. Dacă, uneori, datoria rânduită de biserică pentru tine nu este ceva la care te pricepi sau nu este ceva ce dorești să faci, poți să ridici problema și să o rezolvi comunicând. Dar dacă poți să îndeplinești datoria și este o datorie pe care ar trebui să o îndeplinești, iar tu nu vrei să o faci doar fiindcă te temi de suferință, atunci există o problemă cu tine. Dacă ești dispus să asculți și poți să te răzvrătești împotriva trupului tău, atunci se poate spune că ești relativ rezonabil. Totuși, dacă încerci mereu să calculezi ce îndatoriri sunt mai prestigioase și presupui că anumite îndatoriri îi vor face pe ceilalți să te privească de sus, asta demonstrează că ai o fire coruptă. De ce ești atât de plin de prejudecăți în felul în care înțelegi îndatoririle? E posibil să poți îndeplini bine o datorie dacă este una pe care o alegi pe baza propriilor idei? Nu este neapărat adevărat. Ce contează cel mai mult este să-ți rezolvi firea coruptă și, dacă nu o faci, nu vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria, chiar dacă este una care îți face plăcere. Unii oameni își îndeplinesc îndatoririle fără principii, iar felul în care își îndeplinesc îndatoririle se bazează mereu pe propriile preferințe, așa că niciodată nu sunt capabili să rezolve dificultăți, mereu fac lucrurile de mântuială în fiecare datorie pe care o îndeplinesc și, în cele din urmă, sunt eliminați. Pot să fie mântuiți oamenii de acest fel? Trebuie să alegi datoria care ți se potrivește, să o îndeplinești bine și să fii capabil să cauți adevărul pentru a-ți înlătura firile corupte. Abia atunci vei putea să intri în adevărul-realitate. Dacă urmărești mereu confortul trupesc și cauți să arăți bine în datoria ta, nu vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă nu ești capabil să îndeplinești bine nicio datorie, atunci va trebui să fii eliminat. Unii oameni sunt nesatisfăcuți indiferent ce datorie îndeplinesc, mereu își privesc îndatoririle ca fiind temporare, sunt superficiali și nu caută adevărul pentru a înlătura firile corupte pe care le dezvăluie. Drept urmare, își îndeplinesc îndatoririle vreme de mai mulți ani fără a dobândi vreo intrare în viață. Devin muncitori și sunt eliminați. Nu și-au făcut-o cu mâna lor? Oamenii răi și antihriștii nu au niciodată atitudinea corectă în îndatoririle lor. Ce cred ei atunci când atribuirile îndatoririlor le sunt ajustate? „Crezi că sunt doar un prestator de servicii? Când mă folosești, mă pui să prestez servicii pentru tine, iar când ai terminat cu mine, pur și simplu mă expediezi. Ei bine, nu voi presta servicii în acest fel! Vreau să fiu conducător sau lucrător, fiindcă este

singura slujbă respectabilă aici. Dacă nu mă lași să fiu conducător sau lucrător și vrei în continuare să trudesc, poți pur și simplu să-ți iei gândul de la asta!" Ce fel de atitudine este aceasta? Se supun? Pe ce bază abordează ei faptul că atribuirea datoriei le este ajustată? Pe baza impetuozității, a propriilor idei și a firii lor corupte, nu-i așa? Și care sunt consecințele acestui tip de abordare? În primul rând, vor putea ei să fie loiali și sinceri în următoarea lor datorie? Nu, nu vor putea. Vor avea o atitudine pozitivă? În ce fel de stare vor fi? (Într-o stare de deznădejde.) Care este esența deznădejdii? Este ostilitatea. Și care este rezultatul final al unei firi ostile și deznădăjduite? Poate cineva care se simte așa să-și facă bine datoria? (Nu.) Dacă cineva este întotdeauna negativ și ostil, este apt să facă o datorie? Indiferent de datoria pe care o face, nu o poate face bine. Acesta este un cerc vicios și nu se va termina bine. De ce? Astfel de oameni nu se află pe o cale bună; ei nu caută adevărul, nu sunt supuși și nu pot înțelege în mod corespunzător atitudinea și abordarea casei lui Dumnezeu față de ei. Acesta este un necaz, nu-i așa? Este o ajustare perfect potrivită a atribuirii datoriei lor, dar antihriștii spun că este făcută pentru a-i chinui, că nu sunt tratați ca ființe umane, că din casa lui Dumnezeu lipsește iubirea, că sunt tratați ca niște mașinării, chemați atunci când este nevoie de ei, apoi dați deoparte când nu este nevoie de ei. Nu e acesta un argument întortocheat? Are conștiință sau rațiune cineva care spune așa ceva? Nu are pic de umanitate! Distorsionează o chestiune perfect adecvată; transformă o practică total adecvată în ceva negativ – nu reprezintă acest lucru ticăloșia unui antihrist? Poate cineva care este atât de ticălos să înțeleagă adevărul? În niciun caz. Aceasta este problema unui antihrist; orice lucru i se întâmplă, se va gândi la el într-un mod întortocheat. De ce gândește el într-un mod întortocheat? Pentru că natura-esență pe care o are este foarte ticăloasă. Natura-esență a unui antihrist este, în primul rând, ticăloasă, urmată de ferocitatea lui, iar acestea sunt principalele lui caracteristici. Natura ticăloasă a antihriștilor îi împiedică să înțeleagă corect orice și, în schimb, ei distorsionează totul, merg la extreme, despică firul în patru și nu se pot ocupa cum se cuvine de lucruri și nu caută adevărul. Apoi, ripostează activ și caută răzbunare, ba chiar răspândesc noțiuni și se eliberează de negativitate, incitându-i și ademenindu-i pe alții să tulbure lucrarea bisericii. Ei răspândesc în secret unele plângeri, judecă modul în care oamenii sunt tratați de către casa lui Dumnezeu, unele dintre regulile de administrare ale acesteia, modul în care anumiți lideri fac lucrurile și îi condamnă pe acești lideri. Ce fel de fire este aceasta? Este o fire feroce. Antihriștii sunt nu numai potrivnici și sfidători, ci atrag chiar mai mulți oameni care să fie sfidători alături de ei, să fie de partea lor și să îi încurajeze. Aceasta este natura-esență a unui antihrist. Nu poate nici măcar să trateze corect ajustarea atribuirii datoriei sale, sau să o accepte și să i se supună în mod rațional. În schimb, face zarvă și-și găsește diverse scuze, dintre care unele sunt indecente și le provoacă celorlalți repulsie și dezgust. După ce emit câteva sofisme și erezii, antihriștii vor încerca să salveze situația în favoarea lor și să-i facă pe ceilalți să creadă în ei. Dacă aceste măsuri nu sunt încununate de succes, vor fi antihriștii capabili să se întoarcă?

Dacă nu pot continua pe această cale, vor fi ei capabili să caute adevărul? Vor avea ei vreo dorință de a se căi? Categoric nu. Vor spune: „Dacă tu mă împiedici să dobândesc binecuvântări, eu vă voi împiedica pe toți să le dobândiți! Dacă nu pot dobândi binecuvântări, voi înceta să cred!” În trecut, am vorbit despre faptul că antihriștii sunt complet irezonabili; natura-esență din spatele acestei tendințe irezonabile este faptul că acești oameni sunt extrem de ticăloși și de feroce. Punctul despre care avem părtășie acum include manifestările și dezvăluirile care expun total această natură-esență și este dovada cea mai autentică a acestei naturi-esențe. Unii dintre acești oameni se înfurie dacă le sunt ajustate chiar și o singură dată atribuirile îndatoririlor, iar unii dintre ei, după ce au fost transferați de mai multe ori și se mută de la o datorie la alta, nu sunt capabili să o facă bine pe niciuna dintre ele și, în cele din urmă, cred că nu au nicio speranță de a dobândi binecuvântări și vor să se retragă. Pe scurt, indiferent cum le sunt ajustate atribuirile îndatoririlor, dacă au loc modificări, acești oameni le vor analiza, le vor judeca și le vor întoarce pe toate părțile în inima lor și se vor liniști doar dacă vor descoperi că modificările nu sunt legate de posibilitatea lor de a dobândi binecuvântări. De îndată ce află că modificările au chiar și cea mai mică legătură cu dobândirea de binecuvântări sau că le afectează speranța de a dobândi binecuvântări, imediat se vor revolta sfidători, expunându-și natura-esență. Dacă dau greș cu această sfidare și sunt expuși și respinși, își vor pregăti planuri de urgență și vor părăsi casa lui Dumnezeu cu fermitate și fără ezitare, încetând să mai creadă că există un Dumnezeu și să recunoască faptul că ei cred în Dumnezeu. Viața lor de zi cu zi se va schimba imediat și le va dispărea toată asemănarea cu un credincios în Dumnezeu. Vor reîncepe imediat să bea, să fumeze, să poarte haine neobișnuite și machiaj strident și să se îmbrace la patru ace. Întrucât nu au putut să se bucure de aceste lucruri în calitate de credincioși în Dumnezeu, se vor grăbi să recupereze acest timp pierdut. Când vor lua în considerare ideea de a se retrage, imediat se vor gândi la următorul lor pas, la cum pot munci din greu în lume pentru a avea succes, pentru a-și găsi un loc al lor și a trăi o viață bună, precum și la perspectivele lor. Curând, își vor contura perspectivele, își vor descoperi un loc al lor între aceste tendințe rele și în această lume rea și vor stabili ce vor face, indiferent că este vorba de afaceri, politică sau un alt fel de proiect, care le va permite să trăiască o viață mai bună decât alții, le va aduce fericire și bucurie pentru tot restul vieții lor, le va aduce mai mult confort trupesc, le va permite să savureze din plin viața și să se bucure de distracție și de tihnă.

Când un antihrist este emondat și când îi este ajustată atribuirea datoriei, el se gândește la primirea unor binecuvântări care sunt strâns legate de el. Când crede că nu i-a mai rămas nicio speranță pentru așa ceva, va dori să se retragă, să plece din casa lui Dumnezeu și să revină la viața unui non-credincios. Pe baza acestor lucruri, este evident că natura-esență a unei persoane este extrem de importantă, așadar, ceea ce urmărește și alegerile sale nu sunt și ele foarte importante? Este doar o diferență de un gând: o decizie corectă și poți ajunge să continui să accepți mântuirea lui Dumnezeu, în

timp ce o decizie greșită te poate transforma cât ai clipi într-un non-credincios, în cineva care nu are nimic de-a face cu casa lui Dumnezeu, cu lucrarea Lui sau cu datoria sa. Doar un gând, un singur moment sau o singură chestiune măruntă pot schimba complet soarta unui om. O alegere întâmplătoare, un mic gând întâmplător sau o simplă perspectivă pot modifica destinul unei persoane și pot hotărî unde va ajunge aceasta în următorul moment. Când oamenii nu au întâmpinat niciun fel de problemă, când nu s-au confruntat cu nicio decizie, simt că înțeleg multe adevăruri, că au statură și că pot rămâne fermi. Dar atunci când te confrunți cu o decizie, cu un principiu major sau cu o problemă mare, ceea ce alegi de fapt, ce atitudine ai față de Dumnezeu și ce perspectivă și ce atitudine ai față de chestiunea respectivă, toate acestea îți vor determina destinul și vor hotărî dacă rămâi sau pleci. Alegerile pe care tind să le facă antihriștii și dorințele subiective cele mai profunde ale acestora, din inimile lor, sunt toate contrare adevărului; nu există supunere în aceste lucruri, doar ostilitate, nu există adevăr sau umanitate, doar firi corupte omenești și sofisme și erezii omenești. Aceste lucruri vor da naștere adesea unor gânduri precum părăsirea casei lui Dumnezeu și cufundarea în tendințe rele și îi pot face, în orice moment, să gândească: „Dacă nu am nicio speranță de a fi binecuvântat, de ce să nu părăsesc casa lui dumnezeu? Dacă așa stau lucrurile, nu voi continua să cred sau să îmi fac datoria. Dacă așa mă tratează casa lui dumnezeu, atunci nu voi mai recunoaște că există un dumnezeu.” Acest gen de gânduri revoltător de răzvrătite, aceste erezii și sofisme, aceste idei ticăloase sunt adesea prezente și zăbovesc în inima unui antihrist. Din acest motiv, chiar și dacă nu se retrag la jumătatea drumului, în timp ce-L urmează pe Dumnezeu, le este foarte dificil să urmeze calea până la sfârșit și majoritatea vor fi alungați și dați afară din biserică din cauza multelor fapte rele pe care le-au făcut și a perturbărilor și tulburărilor pe care le-au provocat. Chiar dacă se pot forța să reziste până la final, de fapt, putem vedea din natura-esență a antihriștilor că este inevitabil ca ei să se retragă din biserică. Poate că, adânc în sinea lor, ei chiar gândesc: „Categoric nu pot părăsi casa lui dumnezeu. Chiar dacă am asemenea gânduri, nu pot să plec. Voi sta aici chiar și până la moarte. Voi rămâne în casa lui dumnezeu; îl voi urma pe dumnezeu până la sfârșit.” Indiferent că voința lor subiectivă îi silește să nu plece din casa lui Dumnezeu și că ei insistă că trebuie să rămână, în cele din urmă, sunt sortiți să fie disprețuiți și respinși de Dumnezeu și să părăsească de bună voie casa lui Dumnezeu, fiindcă sunt scârbiți de adevăr și ticăloși până în măduva oaselor.

III. Abordarea antihriștilor față de propria demitere

Tocmai am avut părtășie despre două dintre manifestările antihriștilor, una fiind atunci când se confruntă cu emondarea, cealaltă fiind atunci când li se ajustează atribuirile îndatoririlor. Părtășia noastră s-a concentrat asupra atitudinii pe care o au antihriștii atunci când li se întâmplă ceva și pe deciziile pe care le iau. Bineînțeles, indiferent care sunt perspectiva și atitudinea unui antihrist atunci când este emondat sau când îi sunt ajustate atribuirile îndatoririlor, el face întotdeauna legătura între aceste

lucruri și posibilitatea lui de a primi binecuvântări în viitor. Dacă este sigur că nu va fi binecuvântat, că nu are nicio speranță, atunci se va retrage în mod firesc. Pentru o persoană obișnuită, pentru cineva care nu are ambiții sau dorințe, nu este mare lucru, de fapt, nici să fie emondată, nici să-i fie ajustată atribuirea datoriei. Niciunul dintre aceste lucruri nu va avea un mare impact asupra ei. Nu i-a fost luat dreptul de a face o datorie, nu i s-a luat nici speranța de a fi mântuită, așadar, o persoană obișnuită nu are de ce să reacționeze exagerat, să fie speriată sau rănită sau să înceapă să facă planuri pentru situații neprevăzute. Totuși, pentru un antihrist, lucrurile nu stau așa. El consideră aceste chestiuni ca fiind foarte serioase, fiindcă le leagă de faptul de a fi binecuvântat, iar acest lucru ajunge să dea naștere multor feluri de gânduri și comportamente răzvrătite în ei, care, la rândul lor, dau naștere ideilor și planurilor de retragere, de părăsire a lui Dumnezeu. Antihriștii pot chiar să dea naștere ideii de retragere atunci când astfel de lucruri, care sunt extrem de obișnuite, se abat asupra lor. Așadar, ce atitudine va avea cineva care are statut și este responsabil cu lucrări importante în casa lui Dumnezeu, atunci când se confruntă cu demiterea? Cum ar gestiona problema și ce alegere ar face? Lucrurile de acest gen sunt și mai ilustrative. Pentru un antihrist, statutul, puterea și prestigiul sunt cele mai importante feluri de interese și sunt lucrurile pe care acesta le echivalează cu propria viață. Din acest motiv, când un antihrist este demis, când își pierde titlul de „conducător” și nu mai are statut, ceea ce înseamnă că și-a pierdut puterea și prestigiul, că nu va mai primi tratamentul special de a fi stimat, sprijinit și admirat, fiind un antihrist care consideră statutul și puterea ca viața însăși, acest lucru i se pare absolut inadmisibil. Când un antihrist este demis, prima lui reacție este ca și cum ar fi fost lovit de fulger, ca și cum cerul s-ar fi prăbușit și lumea lui s-ar fi năruit. Lucrul în care putuse să-și pună speranțele a dispărut, împreună cu șansa lui de a trăi cu toate beneficiile statutului și cu impulsul care-l face să se dezlănțuie și să săvârșească lucruri rele. Asta i se pare absolut inadmisibil. Primul său gând este: „Acum că mi-am pierdut statutul, cum mă vor vedea oamenii? Ce vor crede despre mine frații și surorile din orașul meu natal? Cum mă vor privi toți cei care mă cunosc? Oare mă vor mai linguși? Vor mai fi prietenoși cu mine? Vor continua să mă sprijine la fiecare pas? Mă vor mai urma peste tot? Se vor mai ocupa ei de toate lucrurile de care am nevoie în viața mea? Când voi vorbi cu ei, vor mai fi curtenitori și mă vor mai întâmpina zâmbitori? Cum mă voi descurca fără statutul meu? Cum voi merge pe calea ce urmează? Cum pot dobândi o poziție sigură pentru mine însumi, printre alți oameni? Acum că mi-am pierdut statutul, nu înseamnă asta că am speranțe mai mici de a fi binecuvântat? Voi fi capabil să obțin mari binecuvântări? Voi primi recompense importante sau o cunună mare?” Când se gândește la faptul că speranțele sale de a fi binecuvântat au fost distruse sau că au scăzut în mod semnificativ, este ca și cum capul ar fi pe cale să-i explodeze, ca și cum inima i-ar fi lovită cu un ciocan și este la fel de dureros ca o tăietură de cuțit. Când e pe cale să-și piardă binecuvântarea de a intra în Împărăția Cerurilor, la care a tânjit atât de mult, zi și noapte, i se pare o veste foarte proastă, care s-a ivit din

senin. Pentru un antihrist, a nu avea statut este la fel cu a nu avea nicio speranță de a fi binecuvântat, iar acesta devine ca un cadavru ambulant, corpul său devine ca o cochilie goală, lipsit de suflet, neavând nicio îndrumare în viață. Nu are nicio speranță și nu așteaptă nimic cu nerăbdare. Când un antihrist se confruntă cu faptul de a fi expus și demis, primul lucru la care se gândește este că și-a pierdut orice speranță de a fi binecuvântat. Așadar, în acest moment, ar renunța pur și simplu? Ar fi dispus să se supună? Ar profita de această șansă pentru a renunța la dorința sa privind binecuvântările, a-și abandona statutul, a fi de bunăvoie un adept obișnuit și a munci bucuros pentru Dumnezeu și a-și face bine datoria? (Nu.) Ar putea fi acesta un punct de cotitură pentru el? L-ar face acest punct de cotitură să se dezvolte într-o direcție bună și într-un mod pozitiv, sau l-ar face să se dezvolte într-o direcție mai rea și într-un mod negativ? Pe baza naturii-esențe pe care o are antihristul, este evident că faptul că a fost demis nu e deloc începutul renunțării de către acesta la dorința sa privind binecuvântările, sau începutul iubirii și căutării adevărului de către acesta. În schimb, el va lupta și mai mult pentru ocazia și speranța de a fi binecuvântat; se va agăța de orice ocazie care îi poate aduce binecuvântări, care-l poate ajuta să pună în scenă o revenire și care-i poate permite să-și recapete statutul. De aceea, când se confruntă cu demiterea, pe lângă faptul că este supărat, dezamăgit și ostil, un antihrist va și lupta din răsputeri împotriva demiterii și se va strădui să modifice situația, să o schimbe. Pentru a-și păstra speranța de a fi binecuvântat și pentru a-și menține în aceeași stare statutul, prestigiul și puterea, se va zbate din toate puterile. Cum se zbate? Încercând să se reabiliteze, oferind justificări, găsind scuze și vorbind despre cum a făcut ceea ce a făcut, ce l-a determinat să greșească, cum a stat treaz toată noaptea ca să-i ajute pe alții și să aibă părtășie cu ei și ce l-a făcut să fie neglijent în această chestiune. Va clarifica și va explica în mod complet fiecare aspect al acestei chestiuni, astfel încât să salveze situația și să scape de nenorocul de a fi demis.

În ce contexte și în ce chestiuni este cel mai probabil ca antihriștii să își demaște și dezvăluie natura satanică? Se întâmplă atunci când sunt expuși și demiși, mai precis, atunci când își pierd statutul. Principala manifestare pe care o afișează antihriștii este că fac tot posibilul să se justifice și folosesc argumente care induc în eroare. Indiferent cum ai părtășie despre adevăr cu ei, sunt potrivnici și refuză să accepte ce spui. Când se confruntă cu faptul că aleșii lui Dumnezeu expun întreaga realitate a faptelor lor rele, ei nu recunosc deloc aceste lucruri, temându-se că dacă o fac, vor fi găsiți vinovați și vor fi îndepărtați sau excluși. Deși refuză să recunoască acuzațiile aduse împotriva lor, ei chiar își pun greșelile și responsabilitățile pe seama altor oameni. Acest fapt arată în mod suficient că antihriștii nu acceptă niciodată adevărul, nu-și recunosc greșelile și nu se cunosc cu adevărat, iar acest lucru demonstrează și mai mult că natura lor este arogantă și neprihănită de sine, că este scârbită de adevăr, îl urăște și nu îl acceptă deloc, așa că nu pot fi mântuiți. Cei care au o fărâmă de umanitate și o oarecare rațiune pot să-și recunoască și să-și accepte greșelile, să fie smeriți atunci când sunt confruntați

cu faptele și să simtă regret pentru lucrurile rele pe care le-au făcut; totuși, antihriștii sunt incapabili de aceste lucruri. Asta arată că antihriștii nu au niciun dram de conștiință sau rațiune și că sunt total lipsiți de umanitate. În inimile lor, antihriștii echivalează întotdeauna statutul lor înalt sau umil cu mărimea binecuvântărilor pe care le vor primi. Indiferent dacă sunt în casa lui Dumnezeu sau în orice alt grup, pentru ei, statutul și clasa oamenilor sunt delimitate, la fel ca finalurile lor ultime; cât de înalt este statutul cuiva și cât de multă putere dețin în casa lui Dumnezeu în această viață este echivalent cu anvergura binecuvântărilor, recompenselor și a coroanei pe care le vor primi în lumea care va veni – aceste lucruri sunt legate. Este logică această părere? Dumnezeu nu a spus niciodată asta și nici nu a promis vreodată așa ceva, dar acesta este genul de gândire care se naște într-un antihrist. Pentru moment, nu vom analiza motivele pentru care antihriștii au astfel de gânduri. Totuși, în ceea ce privește natura-esență pe care o au, ei s-au născut cu o iubire pentru statut și, de asemenea, speră să aibă un statut ilustru și un prestigiu înalt în această viață, să exercite putere, și vor să continue să se bucure de toate acestea în lumea ce va urma. Așadar, cum vor realiza toate aceste lucruri? În mintea antihriștilor, ei vor realiza asta făcând unele lucruri pe care sunt capabili să le facă și lucruri pe care vor și iubesc să le facă atâta vreme cât au statut, putere și prestigiu în această viață, iar apoi, schimbând aceste lucruri pe binecuvântări, cununi și recompense viitoare. Aceasta este filosofia antihriștilor pentru interacțiuni lumești și este modul în care ei cred în Dumnezeu și perspectiva pe care o au în credința lor în Dumnezeu. Gândurile, părerile lor și modul în care cred în Dumnezeu nu au absolut nimic de-a face cu promisiunile și cuvintele lui Dumnezeu – nu au nicio legătură între ele. Spuneți-Mi, nu sunt acești antihriști puțin nebuni? Nu sunt ei extrem de ticăloși? Ignoră și refuză să accepte orice spun cuvintele lui Dumnezeu, consideră că felul în care gândesc și felul în care cred în Dumnezeu sunt corecte și găsesc plăcere în asta, simțindu-se bine și admirându-se pe ei înșiși. Ei nu caută adevărul, nici nu investighează dacă ale lui Dumnezeu cuvinte exprimă astfel de lucruri sau dacă Dumnezeu a făcut astfel de promisiuni. Antihriștii iau de bun faptul că sunt din fire mai inteligenți decât alți oameni, că sunt din fire înțelepți, talentați și foarte înzestrați; simt că ar trebui să se remarce între alți oameni, că ar trebui să fie șefi, că ar trebui să fie admirați de ceilalți, să exercite putere, să stăpânească peste alții, ca și cum toți credincioșii în Dumnezeu ar trebui să fie guvernați de ei, iar ei ar trebui să-i conducă pe toți. Toate acestea sunt lucruri pe care vor să le obțină în viață. Vor, de asemenea, să obțină binecuvântări pe care alți oameni nu le pot obține în lumea care va urma, iar acest lucru li se pare ceva obișnuit. Dacă antihriștii au astfel de gânduri și de păreri, nu îi face asta foarte lipsiți de rușine? Nu-i așa că nu prea ascultă de rațiune? Pe ce te bazezi când gândești în acest fel? Pe ce te bazezi când vrei să ai stima deosebită a celorlalți? Pe ce te bazezi când vrei să-i guvernezi pe ceilalți? Pe ce te bazezi când vrei să ai putere și să deții o poziție înaltă printre oameni? A predestinat Dumnezeu aceste lucruri, sau deții adevărul și umanitatea? Ești calificat să îți impui statutul și să-i conduci pe ceilalți doar pentru că ai

o oarecare educație și ceva cunoștințe și fiindcă ești oarecum înalt și atrăgător? Te face asta calificat să dai comenzi? Te face asta calificat să-i controlezi pe alți oameni? Unde, în cuvintele lui Dumnezeu, spune El: „Ești atrăgător, ai atuuri și înzestrări, așadar, ar trebui să conduci alți oameni și să ai statut permanent”? Ți-a dat Dumnezeu această putere? A predestinat Dumnezeu asta? Nu. Când frații și surorile te aleg ca să fii conducător sau lucrător, îți oferă ei statut? Este o binecuvântare pe care o meriți în această viață? Unii oameni interpretează aceste plăceri ca primind de o sută de ori mai mult în această viață și cred că, atât timp cât au statut și putere și pot să dea comenzi și să guverneze mulți oameni, trebuie să fie înconjurați de un alai de adepți și să aibă mereu oameni care să-i slujească și să se învârtă în jurul lor, pe oriunde merg. Pe ce te bazezi când vrei să te bucuri de aceste lucruri? Frații și surorile te aleg conducător astfel încât să poți face această datorie; nu o fac pentru ca tu să poți să-i induci în eroare pe oameni, să fii stimat și admirat de frați și surori și cu atât mai puțin o fac pentru ca tu să poți să exerciți putere și să te bucuri de beneficiile statutului; în schimb, o fac astfel încât tu să îți poți îndeplini datoria în conformitate cu rânduielile de lucru și cu adevărurile-principii. Mai mult, Dumnezeu nu a predestinat că o persoană aleasă de frați și surori pentru a fi conducător nu poate fi demisă. Crezi că ești o persoană care este folosită de către Duhul Sfânt? Crezi că nimeni nu te poate demite? Așadar, care este problema cu demiterea ta? Dacă nu ești exclus, e pentru că ești compătimit și ți se oferă șansa de a te căi, dar tu tot nu ești mulțumit. Pentru ce te cerți? Dacă vrei să te retragi și să nu mai crezi în Dumnezeu fiindcă speranțele de a fi binecuvântat ți-au fost spulberate, atunci hai, retrage-te! Crezi că fără tine, casa lui Dumnezeu nu se poate descurca? Că fără tine, pământul nu se va mai învârti? Că fără tine, lucrarea casei lui Dumnezeu nu poate fi realizată? Ei bine, ai crezut greșit! Pierderea oricărei persoane nu va împiedica pământul să se învârtă, nici soarele să răsară – numai Dumnezeu este indispensabil, nu vreo ființă umană – lucrarea bisericii va continua să se desfășoare ca de obicei. Dacă o persoană crede că biserica nu se poate descurca fără ea, cum nu se poate descurca nici casa lui Dumnezeu, nu este acea persoană un antihrist? Ești obișnuit să te bucuri de beneficiile statutului, nu-i așa? Ești obișnuit să te bucuri de faptul că ești admirat, că ești stimat și lingușit de către alții, nu-i așa? Cum ești calificat să te bucuri că ești admirat de ceilalți? Cum ești calificat să fii întâmpinat cu zâmbete de către ceilalți? Vrei și ca oamenii să se plece înaintea ta și să ți se închine? Dacă da, nu înseamnă asta că ești total lipsit de rușine? Când unii oameni sunt demiși de la datoria lor, se supără și suferă mai mult decât dacă le-ar fi murit un membru al familiei. Scot la iveală totul și se ceartă cu casa lui Dumnezeu, ca și cum nimeni altcineva nu ar putea să conducă biserica și ca și cum ei au fost singurii care au susținut până acum lucrarea bisericii – aceasta este o mare greșeală. Faptul că aleșii lui Dumnezeu nu Îl părăsesc este un efect obținut de cuvintele Lui, iar ei participă la adunări și trăiesc viața bisericească deoarece cred în Dumnezeu și au credință adevărată în El. Ideea nu este că aleșii lui Dumnezeu rămân fermi și participă la adunări în mod normal fiindcă acești

oameni au înțeles adevărul și i-au udat corespunzător. Conducătorii bisericii sunt înlocuiți, din nou și din nou, mulți conducători falși și lucrători falși sunt demiși, iar aleșii lui Dumnezeu participă la adunări și mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu ca de obicei – asta nu are nimic de-a face cu acești conducători și lucrători falși. Ce sens are să aduci acele argumente? Nu doar aduci argumente absurde și confuze? Dacă deții cu adevărat adevărul-realitate și ai rezolvat multe din problemele aleșilor lui Dumnezeu cu intrarea în viață, atunci aleșii lui Dumnezeu vor ști acest lucru, în inimile lor; dacă nu deții adevărul-realitate și nu poți să ai părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele, atunci dezvoltarea normală a lucrării bisericii nu are nimic de-a face cu tine. Sunt atât de mulți conducători și lucrători falși care, odată ce sunt demiși, continuă să găsească scuze, ca și cum ar fi adus atât de multe contribuții bisericii, când, de fapt, nu au făcut nicio lucrare reală, iar ordinea normală a vieții bisericești nu a fost păstrată prin întreținerea lor; fără ei, aleșii lui Dumnezeu continuă să participe la adunări în mod normal și să-și facă îndatoririle ca de obicei. Dacă nu deții adevărul-realitate și nu poți face nicio lucrare reală, atunci ar trebui să fii demis, pentru a te împiedica să continui să afectezi și să întârzii atât lucrarea bisericii, cât și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu nu va folosi un conducător fals sau un lucrător fals ca tine – credeai că nu are casa lui Dumnezeu puterea de a te demite? Ți-ai bătut foarte mult joc de lucrarea ta, ai provocat lucrării bisericii mari probleme și mari pierderi, ai făcut astfel încât Cel de mai sus să se îngrijoreze foarte mult, ești dificil de folosit, iar acest lucru provoacă oamenilor dezgust, aversiune și ură. Ești foarte nesăbuit, ignorant și încăpățânat și nu meriți nici măcar să fii emondat; prin urmare, casa lui Dumnezeu vrea să te dea afară, să te elimine imediat și să termine cu această problemă. Și totuși, tu încă vrei să-ți mai dea Cel de mai sus o șansă să continui să fii conducător? Las-o baltă! Când vine vorba de conducători falși și antihriști care nu au conștiință și rațiune și care comit rele și provoacă tulburări, odată ce aceștia sunt eliminați, sunt eliminați definitiv. Dacă poți face lucrare adevărată, atunci vei fi folosit; dacă nu poți face lucrare adevărată și, de asemenea, comiți rele și provoci tulburări, atunci vei fi eliminat imediat – acesta este principiul casei lui Dumnezeu pentru folosirea oamenilor. Unii antihriști nu cedează și spun: „Mă demiți pentru că nu fac lucrare reală – de ce nu-mi dai o șansă să mă căiesc?” Nu este acesta un argument întortocheat? Ești demis pentru că ai comis multe rele și ești demis doar după ce ai fost emondat de multe ori și încă refuzi categoric să te căiești, așadar, ce alte argumente poți aduce? Ai urmărit faima, câștigul și statutul și nu ai făcut lucrare reală, ai blocat lucrarea bisericii și s-au acumulat foarte multe probleme și nu te-ai ocupat de ele – cât de mult a trebuit să se îngrijoreze Cel de mai sus din cauza ta? În timp ce te sprijinea Cel de mai sus și te ajuta cu lucrarea, tu făceai lucruri pe sub mână, făceai multe lucruri care încalcă principiile, lucruri care nu se cuvine să fie văzute, pe la spatele Celui de mai sus, cheltuind arbitrar ofrandele lui Dumnezeu ca să cumperi multe lucruri pe care nu ar trebui să le cumperi, provocând multe daune intereselor casei lui Dumnezeu și aducând un mare dezastru asupra lucrării bisericii! De ce nu vorbești

niciodată despre aceste fapte rele? Când casa lui Dumnezeu vrea să te demită, spui, complet lipsit de rușine: „Mai puteți să-mi dați o șansă?” Ar trebui să-ți mai dea casa lui Dumnezeu o șansă, ca să poți continua să te dezlănțui și să faci fapte rele? Nu ești lipsit de orice simț al rușinii când îi ceri casei lui Dumnezeu să-ți mai acorde o șansă? Ți se mai poate da o șansă când tu nu îți cunoști deloc propria natură, cu atât mai puțin ai vreun pic de remușcare în inimă? Oamenii de acest fel nu au pic de rușine, sunt profund lipsiți de rușine și sunt oameni răi și antihriști!

Unii conducători și lucrători nu pot face deloc lucrare reală și nu pot face nici după ce sunt îndrumați și ajutați o vreme de către Cel de mai sus. Nu pot gestiona bine nici măcar lucrarea legată de afaceri generale, iar acest lucru demonstrează că au un calibru prea deficitar. Cel de mai sus trebuie și să facă investigații și inspecții regulate cu privire la toate aspectele lucrării și să roage frații și surorile să raporteze cu promptitudine orice probleme; Cel de mai sus trebuie și să facă verificări, să ofere îndrumări și să aibă părtășie despre principiile legate de toate aspectele lucrării. După ce termină Cel de mai sus părtășia despre principii, unii oameni încă nu știu cum să facă lucrurile și le fac prost, iar unii chiar se dezlănțuie și fac lucruri rele; indiferent ce lucrare fac, nu caută niciodată cu Cel de mai sus, nu raportează Celui de mai sus niciun fel de probleme, făcând în schimb lucrurile pe sub mână – ce problemă este aceasta? Care este natura acestor oameni? Iubesc ei adevărul? Merită să fie cultivați? Mai merită să fie conducători și lucrători? În primul rând, ei nu caută înainte să facă ceva; în al doilea rând, nu raportează nimic în timp ce fac acel lucru, și în al treilea rând, nu comunică nimic după ce l-au făcut. Acționează într-un mod foarte scandalos și, cu toate acestea, nu vor să fie demiși și nu cedează după ce sunt demiși – nu sunt acești oameni imposibil de ajutat? Spuneți-Mi, majoritatea oamenilor care sunt imposibil de ajutat nu sunt complet lipsiți de rușine și nereceptivi la rațiune? Nu fac nimic bine, sunt leneși și se dedau la confort; când fac orice lucrare, doar își mișcă gura pentru a da comenzi și, odată ce au vorbit, nu mai fac nimic altceva. Niciodată nu supraveghează, nu inspectează și nu verifică lucrarea și simt antipatie și au resentimente față de oricine face aceste lucruri și vor să facă persoana respectivă să sufere – nu sunt aceștia antihriști clasici? Aceasta este natura revoltătoare a antihriștilor; ei nu știu ce sunt, se comportă atât de revoltător și tot vor să fie binecuvântați, tot vor să concureze cu casa lui Dumnezeu și cu Cel de mai sus pentru superioritate și tot vor să se certe – nu își pun ei viața în pericol făcând asta? Când astfel de gunoaie sunt demise, sunt foarte indignate și recalcitrante. Chiar sunt lipsite de rușine și nu au nicio fărâmă de rațiune! Când își fac datoria, se dezlănțuie și fac fapte rele și perturbă și tulbură lucrarea bisericii, iar când sunt demise, nu numai că refuză să-și recunoască propriile greșeli, dar și pun responsabilitatea pe seama altora și caută pe altcineva care să ia vina asupra sa în locul lor, spunând: „Ei au făcut lucrul acesta și nu sunt singurul responsabil pentru celălalt lucru. Am discutat toți împreună chestiunea și nu am fost eu cel care a preluat conducerea.” Nu-și asumă absolut nicio responsabilitate, ca și cum asumându-și-o, vor fi condamnați și eliminați și-și vor pierde în totalitate orice

speranță de a fi binecuvântați. Prin urmare, ar prefera să moară decât să-și recunoască greșelile și să admită că sunt direct responsabili și, în schimb, insistă să pună responsabilitatea pe seama altora. Judecând după mentalitatea lor, se vor lupta cu Dumnezeu până la capăt! Sunt aceștia oameni care acceptă adevărul? Sunt aceștia oameni care acceptă judecata și mustrarea lui Dumnezeu? Faptul că sunt capabili să se lupte în acest fel cu casa lui Dumnezeu arată că este ceva profund în neregulă cu firea lor. Când vine vorba de modul în care își abordează greșelile, în primul rând, ei nu caută adevărul, iar în al doilea rând, nu reflectează asupra lor; de asemenea, ei transferă responsabilitatea, iar când casa lui Dumnezeu îi caracterizează într-un anumit fel și-i demite din datoria lor, se luptă cu casa lui Dumnezeu și-și răspândesc plângerile și negativismul pe oriunde merg, încercând să câștige compasiunea aleșilor lui Dumnezeu. Cred în Dumnezeu, însă îndrăznesc să I se opună – nu-și pun ei viața în pericol? Acești oameni chiar nu sunt receptivi la rațiune! Și ce dacă au fost demiși din datoria lor și și-au pierdut statutul? Nu au fost excluși și nu li s-a luat dreptul la viață; pot să se căiască, să o ia de la zero și să se ridice în orice domeniu în care au eșuat și s-au prăbușit. Antihriștii nu pot să accepte nici măcar un lucru atât de simplu – acești oameni chiar nu pot fi mântuiți! Bineînțeles, când sunt demiși unii antihriști, la suprafață, ei ascultă, fără tragere de inimă, nu par prea deznădăjduiți și nu manifestă ostilitate, dar înseamnă asta că acceptă adevărul și se supun lui Dumnezeu? Nu, nu înseamnă asta. Un antihrist are firea și esența unui antihrist și aceasta este ceea ce îl deosebește de o persoană normală. Deși, în exterior, nu spune nimic după ce este demis, în inima sa continuă să se împotrivească. Nu-și recunoaște greșelile și indiferent cât timp trece, nu va fi capabil niciodată să se cunoască pe sine însuși cu adevărat. Acest lucru a fost deja dovedit de mult. Mai există ceva care nu se schimbă niciodată în legătură cu un antihrist: indiferent unde face lucruri, își dorește să fie diferit, să fie admirat și stimat de alții; chiar dacă nu are un post și un titlu legitim în calitate de conducător de biserică sau de echipă, tot vrea să fie peste ceilalți în ceea ce privește poziția și meritele. Indiferent dacă poate face lucrarea, ce fel de umanitate sau experiență de viață are, el va concepe tot felul de mijloace și va face tot posibilul pentru a găsi șanse de a se da în spectacol, de a se pune bine cu oamenii, de a le cuceri inimile și de a-i ademeni și induce în eroare, ca să le câștige stima. Ce vor antihriștii să admire oamenii la ei? Chiar dacă au fost demiși, ei cred că „Un urs slăbit tot este mai puternic decât o căprioară” și că ei rămân vulturi care zboară deasupra găinilor. Nu reprezintă asta aroganța, neprihănirea de sine a antihriștilor și ceea ce este diferit cu privire la ei? Ei nu pot accepta să nu aibă statut, să fie credincioși obișnuiți și persoane obișnuite, să-și facă pur și simplu datoria cu picioarele pe pământ, să rămână la locul lor, sau pur și simplu să facă o treabă bună, să-și arate loialitatea și să dea tot ce au mai bun în lucrarea care le este repartizată. Aceste lucruri nu sunt nici pe departe de a-i mulțumi. Nu sunt dispuși să fie acel gen de persoane sau să facă acel gen de lucruri. Care este „marea lor aspirație”? Să fie stimați și admirați și să dețină puterea. Așadar, chiar dacă nu are un titlu anume atașat numelui

său, un antihrist se va strădui pentru sine însuși, va vorbi pentru propria persoană și se va justifica, făcând tot ce poate pentru a se expune, temându-se că oamenii nu-l vor observa sau că nimeni nu îi va da nicio atenție. Se va năpusti asupra oricărei ocazii de a deveni mai cunoscut, de a-și spori prestigiul, de a face mai mulți oameni să-i vadă înzestrările și punctele forte și de a arăta că este superior celorlalți. În timp ce face aceste lucruri, un antihrist este dispus să plătească orice preț pentru a se etala și lăuda, pentru a-i face pe toți să creadă că, deși nu este conducător și nu are statut, tot e superior oamenilor de rând. Atunci, un antihrist își va fi atins scopul. Nu e dispus să fie o persoană obișnuită, o persoană oarecare; vrea putere și prestigiu și să fie mult deasupra celorlalți. Unii oameni spun: „Este de neconceput. La ce folosește să ai statut, prestigiu și putere?" Pentru un om cu rațiune, puterea și statutul sunt inutile și nu sunt lucruri pe care ar trebui să le urmărească. Dar pentru antihriștii consumați de ambiție, statutul, puterea și prestigiul sunt vitale; nimeni nu le poate schimba perspectiva și nimeni nu poate schimba felul în care trăiesc și scopurile existenței lor – aceasta este natura-esență pe care o au antihriștii. Prin urmare, dacă vezi pe cineva care își face datoria în mod proactiv și își protejează statutul atunci când îl are și vrea în continuare să facă tot posibilul să-și protejeze reputația când îi lipsește statutul, o astfel de persoană nu poate fi mântuită și este un antihrist până în măduva oaselor.

Înainte și după ce un antihrist este demis, când încă nu reușește să obțină statut, precum și puterea și prestigiul pe care le dorește, în ciuda faptului că a făcut eforturi repetate, el nu va renunța la statut și la dorința sa privind binecuvântările. Nu va da deoparte aceste lucruri și nu se va schimba pentru a urmări adevărul, sau pentru a-și face datoria bine, într-un mod realist și bine-crescut. Niciodată nu se va căi cu adevărat pentru orice a greșit și, în schimb, va face evaluări repetate precum: „Voi avea vreo speranță de a dobândi statut în viitor? Fără statut, am vreo speranță de a fi binecuvântat? Îmi va fi satisfăcută dorința privind binecuvântările? Ce rang dețin eu în casa lui dumnezeu, în biserică? Unde mă situez în ierarhie?" Când trage concluzia că nu are un mare prestigiu în cadrul bisericii, că nu este privit favorabil de majoritatea oamenilor și că mulți chiar îl folosesc drept exemplu educativ negativ, simte că prestigiul lui în cadrul bisericii a fost complet distrus, că nu are sprijinul majorității oamenilor, că e imposibil să fie acceptat din nou de majoritatea oamenilor și că speranța lui de a fi binecuvântat este practic inexistentă. Când vede toate acestea, când ajunge la aceste concluzii în evaluarea sa, gândul și atitudinea sa tot nu vor fi să-și înfrâneze propriile intenții și dorințe și realmente să se căiască în fața lui Dumnezeu, sau să se dedice în totalitate muncii pentru Dumnezeu și să-și facă datoria cu loialitate. Nu asta este în mintea lui – prin urmare, ce este? „Întrucât nu îmi voi realiza aspirațiile și nici nu voi avea vreun statut în casa lui dumnezeu, în biserică, de ce ar trebui să continui să urmez această cale fără perspective? Oamenii pot beneficia de o schimbare de loc. Este posibil ca situația mea să se îmbunătățească în mod real dacă merg în altă parte. De ce n-ar trebui să plec din acest loc care mi-a frânt inima? De ce să nu abandonez acest loc unde

nu-mi pot îndeplini aspirațiile, unde este dificil să-mi realizez aspirațiile?” Când un antihrist se gândește la astfel de lucruri, nu înseamnă asta că e pe cale să părăsească biserica? Ați dori ca o astfel de persoană să plece, sau să rămână? Ar trebui convinsă să rămână? (Nu ar trebui convinsă și nu va rămâne nici dacă oamenii vor încerca să o convingă.) Nimeni nu o poate convinge să rămână – asta este adevărat. Care este cauza acestui lucru? În cele din urmă, antihriștii nu iubesc adevărul, așadar, a rămâne în casa lui Dumnezeu doar le-ar provoca durere. Ar fi ca și cum ar încerca să convingă o prostituată, o femeie ușoară, să-și ajute soțul și să-și educe copiii, să fie o femeie virtuoasă, o soție bună și o mamă blândă. Ar putea face acele lucruri? (Nu.) E o chestiune ce ține de natura omului. Așadar, dacă vezi că un antihrist vrea să se retragă, atunci, orice ai face, nu încerca să-l convingi de contrariul, cu excepția unei situații anume, în care el spune: „Deși sunt antihrist, îmi doresc să muncesc pentru casa lui dumnezeu. Mă voi forța să nu fac niciun rău și mă voi răzvrăti împotriva Satanei.” Într-un astfel de caz, trebuie să fie pocnit ca o muscă? (Nu.) Într-un asemenea caz, putem lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc, dar trebuie aplicată o procedură: mai mulți oameni trebuie să-l supravegheze și să-l păzească pe acel antihrist și, la primul semn de dificultate, cum ar fi că vrea să comită rele, el trebuie înlăturat rapid. Dacă nu suportă să fie supravegheat și păzit de alții, se simte tratat urât și nu este dispus să muncească, atunci cum ar trebui tratat un asemenea om? Ar trebui să-l conduceți și să-i spuneți: „Ești talentat și ar trebui să pleci în lumea non-credincioasă și să-ți realizezi planurile mărețe. Ești un pește care e prea mare pentru acest iaz, biserica nu ți se potrivește. Nu-ți poți desface aripile aici; această lucrare nu este vrednică de talentele tale. Dacă te întorci în lume, poate vei fi promovat, vei câștiga mulți bani și te vei îmbogăți. Poate vei deveni o celebritate!” Încurajați-l rapid să plece. Dacă urmărește averea și statutul și tânjește după beneficiile statutului, atunci lăsați-l să se întoarcă în lume, ca să muncească și să câștige bani, ca apoi să devină funcționar oficial și să se bucure de viața sa trupească. Unii poate că întreabă dacă a fi tratați în acest fel înseamnă că sunt tratați fără o inimă iubitoare. De fapt, chiar dacă nu le spui asemenea lucruri, antihriștii vor gândi, în inimile lor: „Hm, promovat într-o zi și demis în ziua următoare. Mi se oferă statut și, totuși, sunt păzit, supravegheat și emondat – ce pacoste este asta! Nu îmi este greu să găsesc acest tip de statut și, dacă nu aș fi crezut în dumnezeu, aș fi fost bogat și până acum aș fi urcat pe scara socială în lume, aș fi fost cel puțin un cadru la nivel de oraș. M-am născut să fiu funcționar oficial. Sunt remarcabil indiferent ce fac în lume, fac totul bine, pot câștiga renume în orice industrie și sunt întreprinzător.” Chiar dacă nu le spui astfel de lucruri, ei vor spune asemenea lucruri și, din acest motiv, ar trebui să zici rapid niște cuvinte care sună plăcut, pe care vor să le audă, și să-i încurajezi să părăsească degrabă biserica – acest lucru va fi benefic pentru toți. Antihriștii urmăresc statutul, puterea și prestigiul; nu vor să fie oameni obișnuiți ci, în schimb, vor să fie mult deasupra celorlalți, până când, într-un final, își distrug reputația și poziția în societate și sunt blestemați de către Dumnezeu. Așadar, sunteți dispuși să fiți oameni obișnuiți?

(Da.) Să fiți oameni obișnuiți este, de fapt, un lucru însemnat. Să nu urmărești faima și câștigul și, în schimb, să te mulțumești cu viața reală, să trăiești cu pace și bucurie, să fii echilibrat în inima ta – aceasta este calea cea dreaptă în viață. Dacă o persoană vrea mereu să fie superioară și cu mult deasupra celorlalți, este echivalent cu a se prăji în foc și a intra singură în tocătorul de carne – se joacă cu focul. De ce are asemenea sentimente? E un lucru bun să fii cu mult deasupra celorlalți? (Nu, nu este.) Nu este un lucru bun. Și totuși, antihriștii insistă să aleagă această cale. Orice ați face, nu urmați această cale!

Când o persoană obișnuită coruptă nu are încă o temelie pentru credința sa în Dumnezeu, când nu a dobândit o credință adevărată în El, aceasta are puțină credință și statură. Când o astfel de persoană întâmpină un obstacol, va avea o părere proastă despre sine și va crede că Dumnezeu nu o iubește, că o detestă. Văzând că dă de greu și că eșuează la fiecare pas, fiind incapabilă să-L mulțumească pe Dumnezeu, se va simți descurajată; de asemenea, va experimenta ceva slăbiciune și negativism și, uneori, se va gândi să părăsească biserica. Dar asta nu este echivalent cu a fi sfidător. Acesta este tipul de gând pe care îl are cineva atunci când este deznădăjduit și abătut și este ceva total diferit de retragerea unui antihrist. Când un antihrist dorește să se retragă, ar prefera să moară decât să se căiască, dar când o persoană obișnuită coruptă este descurajată și se gândește să părăsească biserica, prin ajutorul și părtășia celorlalți, împreună cu propria cooperare activă și prin rugăciune, căutarea și citirea cuvintelor lui Dumnezeu, acestea din urmă o pot influența treptat, o pot schimba și pot schimba dacă va rămâne sau va pleca, precum și decizia și părerea sa. În același timp, cuvintele lui Dumnezeu o pot ajuta și să dobândească treptat căința, o atitudine pozitivă și hotărârea de a persevera, ajutând-o să devină, treptat, puternică. Aceasta este o manifestare a procesului de intrare în viață pentru o persoană normală. Un antihrist, pe de altă parte, va lupta până la capăt. Nu se va căi niciodată și ar prefera să moară decât să-și recunoască greșeala, să ajungă să se cunoască pe sine și să renunțe la dorința sa de a primi binecuvântări. Nu are nici cea mai mică fărâmă de intrare în viață. Așadar, pe o asemenea persoană, care nu este dispusă să muncească, sau care nu face o treabă foarte bună, pur și simplu sfătuiți-o să părăsească biserica. Aceasta este o decizie înțeleaptă și cel mai înțelept mod de a gestiona o asemenea chestiune. Chiar dacă nu o sfătuiești să facă așa, vei putea să o convingi să rămână? Poți să îi schimbi metoda de urmărire sau perspectiva? Nu vei putea niciodată să schimbi aceste lucruri. Există unii oameni care sunt încurajați să rămână și sunt ajutați și sprijiniți de casa lui Dumnezeu, fiindcă negativismul, slăbiciunea lor și firile corupte pe care le-au dezvăluit sunt comune tuturor oamenilor obișnuiți corupți și se încadrează în sfera normalității. Prin părtășia despre cuvintele lui Dumnezeu, cu ajutorul și sprijinul celorlalți, ei pot deveni, treptat, puternici, pot dobândi statură, li se poate dezvolta credința în Dumnezeu și își pot face datoria cu sinceritate. Acesta este tipul de persoană pe care ar trebui să o ajutăm și să o încurajăm să rămână. Totuși, pe antihriștii care nu vor să muncească sau

care nu muncesc bine încurajați-i să plece, deoarece, cu mult timp înainte să-i încurajați să plece, ei deja și-au dorit să o facă, sau au fost pe punctul de a pleca în orice moment. Acestea sunt diversele manifestări și gânduri pe care antihriștii le au atunci când se confruntă cu demiterea și-și doresc să se retragă.

IV. Comportamentul antihriștilor atunci când nu sunt promovați

Mai există un tip de persoană care nu urmărește adevărul. Fiindcă oamenii de acest fel nu urmăresc adevărul, ei nu fac îndatoriri importante și, în consecință, rareori experimentează emondarea în casa lui Dumnezeu, nu au experimentat niciodată demiterea din îndatoririle lor și, bineînțeles, foarte rar li se ajustează atribuirea datoriei. Totuși, atunci când încă nu au fost promovați după ce au crezut în Dumnezeu câțiva ani, încep să evalueze frecvent cât de multe speranțe au de a fi binecuvântați. În special când văd cuvintele lui Dumnezeu care spun: „Cei care nu urmăresc adevărul nu pot obține mântuirea”, simt că speranțele lor de a fi binecuvântați sunt foarte mici și încep să se gândească să se retragă. Unii dintre acești oameni care nu urmăresc niciodată adevărul au o oarecare cunoaștere și puncte tari și, fiindcă nu au fost promovați, se simt nemulțumiți și încep să se plângă; vor să se retragă, dar se tem că își vor pierde șansa de a fi binecuvântați, dar dacă nu se retrag, tot nu vor fi promovați – se simt prinși între ciocan și nicovală. Ce părere aveți despre această chestiune? Chiar dacă acești oameni nu urmăresc adevărul, unii dintre ei sunt relativ studioși și ambițioși; indiferent ce datorie fac, sunt mereu dispuși să obțină cunoștințele profesionale relevante, vor mereu să fie promovați de casa lui Dumnezeu și tânjesc după ziua în care se vor putea face remarcați și, astfel, vor putea câștiga statutul și diversele avantaje pe care și le doresc. La exterior, oamenii de acest fel par să fie tăcuți, neobservați și sârguincioși și conștiincioși atunci când sunt printre alții, însă au inimile pline de ambiție și dorință. Care este mottoul lor? Oportunitățile sunt pentru cei pregătiți. La exterior, trec complet neobservați și nu se dau în spectacol, nu concurează pentru lucruri și nu le înhață, însă în inimile lor, au o „aspirație măreață”. De aceea, când văd că este cineva promovat și devine conducător sau lucrător în biserică, se simt puțin mai necăjiți și mai dezamăgiți. Indiferent cine este persoana care e promovată, cultivată sau căreia i se oferă un rol important, pentru ei, acest lucru vine mereu ca o lovitură. Chiar și când cineva este respectat, lăudat și sprijinit de frați și surori, ei se simt invidioși și nefericiți în inimile lor, iar unii dintre ei chiar vor vărsa lacrimi în secret, întrebându-se adesea: „Eu când voi fi respectat și propus? Când voi fi cunoscut de către cel de mai sus? Când îmi va vedea un conducător punctele forte, meritele, înzestrările și talentele? Când voi fi promovat și cultivat?” Se simt necăjiți și negativiști, dar nu vor să continue așa, așa că, în secret, se încurajează să nu fie negativiști, să aibă voința de a persevera, să nu fie intimidați de obstacole și să nu se dea bătuți niciodată. Se previn pe ei înșiși adesea: „Sunt o persoană cu o aspirație măreață. Nu trebuie să fiu dispus să fiu o persoană obișnuită, oarecare, nu trebuie să fiu dispus să mă mulțumesc cu o viață agitată, mediocră. Credința mea în dumnezeu

trebuie să fie extraordinară și să producă realizări mari. Dacă voi continua să trăiesc această viață oarecum liniștită și mediocră, fac un lucru plin de lașitate și sufocant! Nu pot să fiu un asemenea gen de persoană. Voi lucra de două ori mai mult, voi profita din plin de orice moment, voi citi și voi recita cuvintele lui dumnezeu mai mult, voi dobândi cunoștințe și voi studia mai mult această profesie. Trebuie să realizez orice pot face alți oameni și trebuie să fiu capabil să am părtășie despre lucrurile cu privire la care alții pot avea părtășie.” După ce muncesc din greu, vin alegerile la biserică, dar ei tot nu sunt aleși. De fiecare dată când caută biserica o persoană pe care să o cultive, să o promoveze și căreia să îi dea un rol important, ei nu sunt aleși; de fiecare dată când cred că au șanse să fie promovați, sunt dezamăgiți în cele din urmă, iar fiecare dezamăgire îi face să se simtă demoralizați și negativi. Cred că a fi binecuvântați în credința lor în Dumnezeu nu le este deloc la îndemână, așa că li se naște în minte ideea de a se retrage. Însă nu sunt dispuși să se retragă, ci, în schimb, vor să se străduiască și să se zbată încă o dată. Cu cât se străduiesc și se zbat mai mult în acest fel, cu atât mai mult tânjesc să fie recomandați de cineva, să fie promovați. Simt tot mai mult această dorință și ce primesc în schimb, în cele din urmă, este tot dezamăgire și acesta este felul în care îi torturează vanitatea și dorința lor de a primi binecuvântări. Simt fiecare dezamăgire ca și când ar fi arși și călîți în foc. Nu pot obține ceea ce vor; vor să se retragă, dar simt că nu pot; nu pot pune mâna pe ce vor și nu rămân decât cu dezamăgire, demoralizare și o așteptare fără sfârșit. Vor să se retragă, dar se tem să nu piardă mari binecuvântări și, cu cât vor mai mult să pună cu disperare mâna pe binecuvântări, cu atât sunt mai puțin capabili să o facă. Drept urmare, se prăbușesc într-o stare în care se zbat constant între speranța de a primi binecuvântări și chinul dezamăgirii, iar asta le rănește enorm inimile. Dar se vor ruga ei lui Dumnezeu cu privire la această chestiune? Nu, nu o vor face. Se gândesc: „La ce-mi va folosi să mă rog? Frații și surorile nu mă laudă și conducătorii nu au o părere bună despre mine, deci poate dumnezeu să facă o excepție și să-mi dea un rol important?” Știu că a-și pune speranțele în alții le va aduce dezamăgire și că nu este o certitudine nici să-și pună speranțele de a fi binecuvântați în Dumnezeu. Fiindcă au văzut scris în cuvintele lui Dumnezeu: „Cei care nu urmăresc adevărul nu pot obține mântuirea”, se simt demoralizați și dezamăgiți. Nimeni nu le acordă atenție în biserică și nu pot vedea nicio speranță. Când își privesc chipul, tot nu pot vedea nicio speranță de a obține binecuvântări și se gândesc: „Ar trebui să mă retrag sau să rămân? Chiar nu am nicio speranță de a fi binecuvântat?” Trec mai mulți ani în care ei ezită și întorc aceste lucruri pe toate părțile și tot nu reușesc să fie promovați sau puși într-o funcție importantă. Vor să concureze pentru statut, însă simt că acesta nu este un lucru foarte rațional sau potrivit, se simt stânjeniți să o facă, dar dacă nu concurează pentru statut, când vor fi ei promovați sau când vor primi un rol important? Se gândesc la oamenii care cred în Dumnezeu alături de ei, care participă la adunări și fac îndatoriri împreună cu ei. Foarte mulți dintre ei au fost promovați și au primit roluri importante, în timp ce ei înșiși nu pot primi un rol important indiferent cât de mult se străduiesc, și se simt tulburați și

lipsiți de o cale înainte. Niciodată nu au părtășie și nu își deschid sufletul față de altcineva cu privire la ideile, stările, gândurile și părerile lor, abaterile și neajunsurile lor – sunt complet închiși în ei. Par să vorbească destul de înțelept și să acționeze într-un mod întrucâtva rațional, însă ambițiile și dorințele lor lăuntrice sunt foarte intense. Se străduiesc din greu și se zbat, îndură suferințe și plătesc un preț pentru a-și îndeplini ambițiile și dorințele și pot sacrifica totul de dragul speranțelor lor de a fi binecuvântați. Totuși, când nu pot vedea rezultatul pe care își doresc să-l obțină, devin plini de ostilitate și furie față de Dumnezeu, față de casa Lui și chiar față de toată lumea din biserică. Îi urăsc pe toți fiindcă nu văd cât de mult se străduiesc, fiindcă nu le văd punctele forte și calitățile și Îl urăsc și pe Dumnezeu, fiindcă nu le dă oportunități, nu îi promovează sau nu le oferă un rol important. Cu o asemenea invidie și ură enormă născută în inimile lor, pot ei să-și iubească frații și surorile? Pot să-L laude pe Dumnezeu? Pot să-și abandoneze ambițiile și dorințele ca să accepte adevărul, să-și facă datoria bine, cu picioarele înfipte ferm în pământ și să fie persoane obișnuite? Pot lua o asemenea hotărâre? (Nu.) Nu numai că nu au această hotărâre interioară, dar nu au nici măcar dorința de a se căi. După ce s-au ascuns în acest fel atâția ani, ura lor pentru casa lui Dumnezeu, pentru frați și surori și chiar pentru Dumnezeu devine tot mai puternică. Cât de puternică devine ura lor? Speră că frații și surorile nu sunt capabili să-și facă bine îndatoririle, că lucrarea casei lui Dumnezeu se va opri și că de planul de gestionare al lui Dumnezeu nu se va alege nimic, ba chiar speră că frații și surorile vor fi prinși de marele balaur roșu. Își urăsc frații și surorile și Îl urăsc și pe Dumnezeu. Se plâng că Dumnezeu nu este drept, blestemă lumea fiindcă nu are un mântuitor, iar înfățișarea lor demonică este expusă complet. În general, o persoană de acest gen este extrem de bine camuflată și se pricepe grozav să se prefacă la exterior, pretinzând că este smerită, blândă și iubitoare când, în realitate, este un lup stăpân la oi. Nu își dezvăluie niciodată intenția răuvoitoare secretă, nimeni nu îi poate vedea adevărata natură și nimeni nu știe cum este sau ce gândește de fapt. Cei care se asociază cu astfel de oameni o vreme pot să vadă că sunt indivizi foarte invidioși, că mereu concurează cu alții și se pun în lumina reflectoarelor, că sunt nerăbdători să îi întreacă pe alții și că își doresc foarte mult să câștige locul întâi în tot ceea ce fac. Așa arată ei din exterior, dar chiar așa sunt, în realitate? De fapt, dorința lor de binecuvântări este chiar mai puternică; speră că, în timp ce muncesc din greu pe tăcute, se sacrifică și plătesc un preț, alții le pot vedea calitățile și abilitățile profesionale și că, astfel, pot primi un rol important în casa lui Dumnezeu. Și care este rezultatul faptului că primesc un rol important? Este acela că pot fi respectați de toți și, în sfârșit, își pot realiza aspirația măreață; pot fi un personaj remarcabil printre ceilalți, cineva respectat și admirat de toată lumea, iar toți anii lor de muncă grea, de plătire a unui preț și de trudă vor fi meritat – acestea sunt ambițiile și dorințele pe care acești oameni le nutresc în adâncul sufletului lor.

Oamenii de acest fel nu urmăresc adevărul, și totuși, vor mereu să fie promovați și să primească un rol important în casa lui Dumnezeu. În inimile lor, cu cât o persoană

are o capacitate de muncă mai mare, cu atât mai mult primește funcții importante, cu atât mai mult este promovată și respectată în casa lui Dumnezeu, cu atât are șanse mai mari să primească binecuvântări, o cunună și recompense. Ei cred că dacă unei persoane îi lipsește capacitatea de lucru sau nu are un punct forte anume, atunci nu este calificată pentru a fi binecuvântată. Cred că înzestrările, punctele tari, aptitudinile, nivelul de educație, capacitatea de muncă și chiar și așa-numitele puncte forte și merite în cadrul umanității lor, care sunt apreciate în lume, precum hotărârea lor de a-i întrece pe alții și atitudinea lor îndărătnică, pot servi drept capital pentru primirea binecuvântărilor și a recompenselor. Ce fel de standard este acesta? Este un standard care e în acord cu adevărul? (Nu.) Nu este în acord cu standardele adevărului. Așadar, nu este aceasta logica Satanei? Nu este logica unei epoci ticăloase și a unor tendințe lumești ticăloase? (Ba da.) Judecând după logica, metodele și criteriile pe care oamenii de acest fel le folosesc pentru a evalua lucrurile, împreună cu atitudinea și abordarea lor față de aceste lucruri, ar părea că n-ar fi auzit și citit niciodată cuvintele lui Dumnezeu, că sunt complet ignoranți în ceea ce le privește. Dar de fapt, ei ascultă, citesc și citesc prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi. Așadar, de ce nu li se schimbă niciodată perspectiva? Un lucru este sigur – indiferent cât de mult ascultă sau citesc cuvintele lui Dumnezeu, în inima lor, ei nu vor fi niciodată siguri că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul și că ele sunt criteriul pentru evaluarea tuturor lucrurilor; nu vor înțelege și nu vor accepta din inimă acest fapt. Din acest motiv, indiferent cât de absurdă și de denaturată ar putea fi perspectiva lor, ei se vor agăța de ea de-a pururi și indiferent cât de drepte sunt cuvintele lui Dumnezeu, ei le vor respinge și le vor condamna. Aceasta este natura feroce a antihriștilor. De îndată ce eșuează în a primi un rol important, iar dorințele și ambițiile lor rămân neîmplinite, le sunt dezvăluite copitele despicate, li se arată natura malițioasă și vor să nege existența lui Dumnezeu. De fapt, chiar înainte să nege existența lui Dumnezeu, ei neagă faptul că reprezintă adevărul cuvintele lui Dumnezeu. Tocmai fiindcă natura-esență pe care o au neagă adevărul și neagă că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt criteriul în funcție de care totul este evaluat, ei sunt în stare să fie ostili față de Dumnezeu în acest fel și să se gândească să-L nege, să-L trădeze și să-L respingă pe Dumnezeu și să plece din casa Lui atunci când tot nu primesc o funcție importantă după ce și-au făcut planuri, au complotat și au muncit din greu. Deși nu par să lupte pentru putere și profit cu alți oameni, sau să-și urmeze propria cale, sau să-și întemeieze în mod deschis propria împărăție independentă sau să-și gestioneze propriul statut, putem vedea din natura-esență pe care o au că sunt antihriști până în măduva oaselor. Cred că orice urmăresc este corect și indiferent ce spun cuvintele lui Dumnezeu, pentru ei, aceste cuvinte nu merită să fie menționate sau ascultate și cu siguranță nu merită să fie folosite. Ce fel de creaturi sunt astfel de oameni? Cuvintele lui Dumnezeu nu au absolut niciun efect asupra lor; nu îi impresionează, nici nu le ating inimile și nu îi atrag. Așadar, ce apreciază ei? Înzestrările oamenilor, talentele, abilitățile, cunoștințele și strategiile acestora, precum și ambițiile

lor, planurile lor mărețe și proiectele lor. Acestea sunt lucrurile pe care le apreciază. Ce sunt toate aceste lucruri? Sunt acestea lucruri pe care Dumnezeu le apreciază? Nu. Acestea sunt lucruri pe care ființele umane corupte le respectă și le stimează și sunt, de asemenea, lucruri pe care Satana le stimează și le venerează. Sunt absolut contrare căii lui Dumnezeu, cuvintelor Lui și lucrurilor pe care El le cere de la oamenii pe care îi mântuiește. Dar oamenii de acest fel nu s-au gândit niciodată că aceste lucruri țin de Satana, că sunt ticăloase și contrazic adevărul. În schimb, prețuiesc toate aceste lucruri și se agață ferm și cu hotărâre de ele, le privesc ca fiind mai presus de orice alte lucruri și le folosesc pentru a lua locul urmăririi și acceptării adevărului. Nu este acest lucru scandalos de răzvrătit? Și în cele din urmă, care va fi singurul final al răzvrătirii lor scandaloase, al faptului că ei sunt atât de irațional? Va fi faptul că acești oameni nu vor putea fi mântuiți și că nimeni nu-i va putea schimba. Sunt destinați să aibă un asemenea tip de final. Spuneți-Mi, nu sunt aceștia oameni care pur și simplu își recapătă forțele în secret și așteaptă răbdători? Principiul pe care îl respectă este că aurul veritabil este menit să strălucească în cele din urmă, că trebuie să învețe să-și recapete forțele în secret, să-și aștepte răbdători șansa potrivită, iar între timp, să facă pregătiri și să-și planifice viitorul, dorințele și visurile. Judecând pe baza principiilor pe care le respectă, a principiilor lor de supraviețuire, a obiectivelor pe care le urmăresc și pe baza lucrurilor la care tânjesc în esența lor lăuntrică, acești oameni sunt antihriști până în măduva oaselor. Unii oameni spun: „Dar nu își întemeiază antihriștii propriile împărății independente și nu luptă ei pentru statut?” Ei bine, sunt oamenii de acest fel capabili să-și întemeieze o împărăție independentă după ce dobândesc putere? Sunt capabili să-i chinuie pe oameni? (Da.) Odată ce sunt la putere, ar fi ei capabili să facă lucruri în conformitate cu adevărurile-principii? Ar fi capabili să urmărească adevărul? Ar fi capabili să-i aducă pe oameni înaintea lui Dumnezeu? (Nu.) Ce s-ar întâmpla dacă oamenii de acest fel ar primi o funcție importantă? Ar promova oameni care sunt înzestrați, cu darul vorbirii și informați, indiferent dacă acei oameni ar putea face lucrarea; ar promova oameni care sunt ca ei, împiedicând în același timp dezvoltarea tuturor oamenilor potriviți, care au înțelegere spirituală, urmăresc adevărul și sunt cinstiți. Când are loc o asemenea situație, nu este expusă esența de antihriști a oamenilor de acest fel? Nu devine aceasta foarte evidentă? Există unii oameni care nu au înțeles, cu adevărat, când am spus inițial că sunt antihriști toți cei care vor să se retragă atunci când nu primesc un rol important și nu au nicio speranță de a fi binecuvântați. Dar acum, puteți vedea că sunt antihriști? (Da.)

Când unii oameni sunt demiși din funcția lor de conducători și aud că Cel de mai sus a spus că nu vor mai fi cultivați sau utilizați vreodată, se simt incredibil de triști și plâng cu amărăciune, ca și când ar fi eliminați – ce problemă este aceasta? Faptul că nu vor mai fi cultivați sau utilizați vreodată înseamnă că sunt eliminați? Înseamnă că atunci, ei nu pot obține mântuirea? Chiar sunt faima, câștigul și statutul atât de importante pentru ei? Dacă sunt persoane care urmăresc adevărul, ar trebui să reflecteze asupra lor atunci

când își pierd faima, câștigul și statutul, și să simtă remușcări reale; ar trebui să aleagă calea urmăririi adevărului, să înceapă o viață nouă și să nu se mai necăjească și să nu mai plângă atât de mult. Dacă știu, în inimile lor, că au fost demiși de casa lui Dumnezeu fiindcă nu fac lucrare reală și nu urmăresc adevărul și aud casa lui Dumnezeu spunând că nu vor mai fi promovați sau folosiți niciodată, atunci ar trebui să le fie rușine, să se simtă datori față de Dumnezeu și să simtă că L-au dezamăgit; ar trebui să știe că nu merită să fie utilizați de Dumnezeu și, în acest fel, se poate considera că au o fărâmă de rațiune. Totuși, devin negativi și necăjiți atunci când aud că nu vor mai fi cultivați sau utilizați vreodată de casa lui Dumnezeu, iar acest lucru arată că urmăresc faima, câștigul și statutul și că nu sunt persoane care urmăresc adevărul. Dorința lor de binecuvântări este foarte puternică, iar ei prețuiesc statutul foarte mult și nu fac nicio lucrare concretă, așa încât s-ar cuveni să fie demiși și ar trebui să reflecteze la propriile firi corupte și să și le înțeleagă. Ar trebui să știe că este greșită calea pe care o urmează, că merg pe calea unui antihrist urmărind statutul, faima și câștigul și că nu numai că Dumnezeu nu-i va accepta, dar vor și ofensa firea Lui, și că dacă vor comite tot soiul de rele, vor fi și pedepsiți de Dumnezeu. Nu aveți și voi această problemă? Nu ați fi nefericiți dacă Eu aș spune acum că nu aveți înțelegere spirituală? (Ba da.) Când unii oameni aud un conducător de la un nivel superior spunând că ei nu au înțelegere spirituală, simt că nu sunt capabili să înțeleagă adevărul, că Dumnezeu cu siguranță nu îi vrea, că nu au nicio speranță de a fi binecuvântați; totuși, în ciuda faptului că se simt triști, tot sunt capabili să-și facă datoria așa cum o fac în mod normal – astfel de oameni au o fărâmă de rațiune. Când unii oameni aud pe cineva spunând despre ei că nu au înțelegere spirituală, devin negativi și nu-și mai doresc să-și facă datoria. Se gândesc: „Spui că nu am înțelegere spirituală – nu înseamnă asta că nu am nicio speranță de a fi binecuvântat? Întrucât nu voi primi binecuvântări în viitor, pentru ce mai continui să cred? Nu voi accepta să fiu obligat să prestez servicii. Cine ar trudi pentru tine, dacă nu ar primi nimic în schimb pentru asta? Nu sunt atât de prost!” Au astfel de oameni conștiință și rațiune? Se bucură de atât de mult har de la Dumnezeu și totuși, nu știu cum să-I răsplătească și nici măcar nu vor să presteze servicii. Oamenii de acest fel sunt terminați. Nu pot nici măcar să presteze servicii până la final și nu au credință adevărată în Dumnezeu; sunt neîncrezători. Dacă au o inimă sinceră pentru Dumnezeu și credință adevărată în El, atunci, indiferent cum sunt evaluați, asta doar îi va ajuta să se cunoască pe ei înșiși mai sincer și mai exact – ar trebui să abordeze această chestiune corect și să nu o lase să le afecteze felul în care Îl urmează pe Dumnezeu sau în care își fac datoria. Chiar dacă nu pot primi binecuvântări, tot ar trebui să fie dispuși să presteze servicii pentru Dumnezeu până la final și să o facă bucuroși, fără să se plângă, și ar trebui să se lase la mila orchestrării lui Dumnezeu în toate situațiile – abia atunci vor fi persoane cu conștiință și rațiune. De Dumnezeu depinde dacă o persoană primește binecuvântări sau suferă nenorociri, Dumnezeu este suveran peste acest lucru și îl rânduiește și nu este ceva ce oamenii pot cere sau ce pot obține lucrând. În schimb, depinde de

capacitatea acelei persoane de a asculta de cuvintele lui Dumnezeu, de a accepta adevărul și de a-și face datoria bine, conform cerințelor lui Dumnezeu – Dumnezeu va răsplăti fiecare persoană în funcție de faptele sale. Dacă cineva are această fărâmă de sinceritate și dedică toată forța de care este capabil datoriei pe care ar trebui să o facă, atunci asta este suficient și persoana va câștiga aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, dacă cineva nu își face datoria într-un mod care este conform standardului și chiar comite tot soiul de rele și cu toate acestea, încă-și dorește să primească binecuvântări de la Dumnezeu, atunci, faptul că persoana respectivă acționează în acest fel nu este foarte lipsit de rațiune? Dacă simți că nu te-ai descurcat suficient de bine, că ai făcut mult efort, dar tot nu ești în stare să gestionezi lucrurile în mod principial și dacă simți că Îi ești dator lui Dumnezeu și cu toate astea, El te binecuvântează și îți arată har, nu înseamnă asta că Dumnezeu te favorizează? Dacă Dumnezeu Își dorește să te binecuvânteze, asta este ceva ce nu-ți poate lua nimeni. Poate crezi că nu te-ai descurcat foarte bine, dar în evaluarea lui Dumnezeu, El spune că ești sincer și ai făcut tot ce ai putut și dorește să-ți arate har și să te binecuvânteze. Nimic din ceea ce face Dumnezeu nu este greșit și trebuie să-I lauzi dreptatea. Indiferent ce face Dumnezeu, este mereu corect și chiar dacă nutrești noțiuni despre ceea ce face Dumnezeu, considerând că ceea ce face nu ia în considerare sentimentele omenești, că nu este pe placul tău, tot ar trebui să-L lauzi pe Dumnezeu. De ce ar trebui să faci asta? Nu știți de ce, nu-i așa? De fapt, este foarte ușor de explicat: este fiindcă Dumnezeu e Dumnezeu, iar tu ești om; El este Creatorul, tu ești o ființă creată. Tu nu ești calificat să ceri ca Dumnezeu să acționeze într-un fel anume sau să te trateze într-un anumit fel, în timp ce Dumnezeu este calificat să-ți ceară lucruri. Binecuvântări, har, recompense, cununi – de Dumnezeu depinde cum și cui îi sunt date toate aceste lucruri. De ce depinde de Dumnezeu? Aceste lucruri Îi aparțin lui Dumnezeu; ele nu sunt bunuri deținute în comun de oameni și Dumnezeu, care pot fi distribuite în mod egal între ei. Ele Îi aparțin lui Dumnezeu, iar El le oferă celor cărora le promite că le va oferi. Dacă Dumnezeu nu promite că ți le va oferi ție, tu tot ar trebui să I te supui. Dacă încetezi să crezi în Dumnezeu din acest motiv, ce probleme va rezolva asta? Vei înceta să fii o ființă creată? Poți să scapi de suveranitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu tot deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, iar acesta este un fapt imuabil. Identitatea, statutul și esența lui Dumnezeu nu pot fi niciodată echivalate cu identitatea, statutul și esența omului, iar aceste lucruri nici nu vor suferi vreo schimbare – Dumnezeu va fi de-a pururi Dumnezeu, iar omul va fi de-a pururi om. Dacă o persoană este capabilă să înțeleagă acest lucru, ce ar trebui să facă? Ar trebui să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu – acesta este cel mai rațional mod de a gestiona lucrurile și, în afară de asta, nu există nicio altă cale care poate fi aleasă. Dacă nu te supui, atunci ești răzvrătit și dacă ești sfidător și te cerți, atunci ești scandalos de răzvrătit și ar trebui să fii distrus. Să fii capabil să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu arată că ai rațiune; aceasta este atitudinea pe care trebuie să o aibă oamenii și doar aceasta este

atitudinea pe care ar trebui să o aibă ființele create. De exemplu, să spunem că ai o pisicuță sau un cățeluș – acea pisică sau acel câine e calificat să ceară să îi cumperi diverse tipuri de mâncăruri gustoase sau jucării simpatice? Există pisici sau câini care sunt atât de irațional încât să le ceară lucruri stăpânilor lor? (Nu.) Și există vreun câine care ar alege să nu stea cu stăpânul său, după ce a văzut că un câine din casa altcuiva duce o viață mai bună decât el? (Nu.) Instinctul lui natural este să se gândească: „Stăpânul meu îmi dă hrană și un loc unde să stau, așa că trebuie să păzesc casa, pentru stăpânul meu. Chiar dacă stăpânul meu nu-mi dă hrană sau îmi dă hrană care nu este foarte bună, tot trebuie să-i păzesc casa.” Câinele nu are alte gânduri inadecvate de a-și depăși condiția. Indiferent dacă stăpânul său se poartă frumos cu el sau nu, câinele este foarte fericit când stăpânul său vine acasă, dând întruna din coadă, cât se poate de fericit. Indiferent dacă stăpânul său îl place sau nu, dacă îi cumpără hrană gustoasă sau nu, el se poartă mereu la fel cu stăpânul său și tot îi păzește casa. Judecând pe baza acestui fapt, nu sunt oamenii mai răi decât câinii? (Ba da.) Oamenii mereu Îi cer lucruri lui Dumnezeu și mereu se răzvrătesc împotriva Lui. Care este sursa acestei probleme? Este faptul că oamenii au firi corupte, nu pot sta în locul ființelor create, așa că își pierd instinctele și devin satane; instinctele lor se transformă într-un instinct satanic de a I se opune lui Dumnezeu, de a respinge adevărul, de a face rău și de a nu I se supune lui Dumnezeu. Cum pot fi recuperate instinctele lor umane? Ei trebuie obligați să aibă conștiință și rațiune, să facă lucrurile pe care s-ar cuveni să le facă o persoană, să facă datoria pe care s-ar cuveni să o facă. E la fel cum un câine păzește o casă și la fel cum o pisică prinde șoareci – indiferent cum îi tratează stăpânul lor, ele își folosesc toată puterea pe care o au pentru a face aceste lucruri, se dedică total acestor sarcini și stau la locul lor și profită din plin de instinctele lor, așa că stăpânul lor le place. Dacă oamenii ar reuși să facă asta, atunci Dumnezeu nu ar mai avea nevoie să spună toate aceste cuvinte sau să rostească toate aceste adevăruri. Oamenii sunt atât de profund corupți, sunt lipsiți de rațiune și conștiință și au o integritate modestă; firile lor corupte provoacă mereu probleme, sunt dezvăluite în ei, le influențează alegerile și gândirea, îi fac să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să fie incapabili să I se supună și fac așa încât ei să aibă mereu dorințele, ideile și preferințele lor subiective și astfel încât adevărul să nu poată niciodată să preia controlul în ei și să nu poată deveni viața lor. Toate acestea sunt motive pentru care Dumnezeu trebuie să-i judece, să-i încerce și să-i rafineze prin cuvintele Sale – asta ca să poată fi mântuiți. Pe de altă parte, antihriștii joacă mereu roluri negative printre oameni. Ei sunt demoni și satane până în măduva oaselor; nu numai că nu acceptă adevărul, dar nici nu recunosc faptul că au firi corupte și, de asemenea, sunt extrem de lacomi, dorindu-și să obțină binecuvântări, o cunună și recompense de la Dumnezeu. Cât de departe ajung, în lupta lor? Ajung până în punctul în care sunt absolut lipsiți de rușine și complet irațional. Dacă, după ce fac tot soiul de lucruri rele, sunt dezvăluiți și eliminați, vor purta ranchiună în sufletul lor. Îl vor blestema pe

Dumnezeu, îi vor blestema pe conducători și pe lucrători și vor urî biserica și pe toți credincioșii adevărați. Acest lucru scoate în întregime la lumină înfățișarea urâtă a tuturor oamenilor răi și antihriștilor.

Punctul doisprezece al diverselor manifestări ale antihriștilor este: vor să se retragă atunci când nu au statut sau nu au speranța de a câștiga binecuvântări. Vom vorbi în termeni simpli despre ce înseamnă retragerea. Înțelesul literal al retragerii este de a te retrage dintr-un loc în altul – aceasta este cunoscută drept „retragere". Întotdeauna există unii oameni care nu iubesc adevărul în casa lui Dumnezeu, care părăsesc de bunăvoie biserica și pe frați și surori fiindcă sunt scârbiți de participarea la adunări și ascultarea de predici și nu sunt dispuși să-și facă datoria – aceasta se numește retragere. Aceasta este retragerea în sensul literal al cuvântului. Totuși, atunci când s-a definit cu adevărat în ochii lui Dumnezeu că o persoană s-a retras, în realitate, ideea nu este că doar a părăsit casa Lui, că nu mai este văzută, sau că a fost scoasă din registrele bisericii. Realitatea este că dacă o persoană nu citește niciodată cuvintele lui Dumnezeu, atunci, indiferent de însemnătatea credinței sale și indiferent dacă se recunoaște a fi credincioasă în Dumnezeu, asta dovedește că ea nu recunoaște în inima sa că Dumnezeu există și nici că toate cuvintele Sale sunt adevărul. Pentru Dumnezeu, acea persoană deja s-a retras și nu mai este considerată un membru al casei Lui. Cei care nu citesc cuvintele lui Dumnezeu sunt un fel de oameni care s-au retras. Un alt fel sunt oamenii care nu participă niciodată la viața bisericească și care nu participă niciodată la activități legate de viața bisericească, cum ar fi acelea când frații și surorile cântă imnuri, citesc prin rugăciune cuvintele lui Dumnezeu și au părtășie împreună despre înțelegerea lor bazată pe experiență. Dumnezeu consideră că acești oameni deja s-au retras. Mai există un fel: cei care refuză să facă îndatoriri. Orice le-ar cere casa lui Dumnezeu, indiferent ce fel de lucrare ar vrea ca ei să facă, indiferent de datoria pe care le-ar da-o de făcut, în ceea ce privește chestiuni importante și neînsemnate deopotrivă, chiar și în ceva atât de simplu cum ar fi să transmită ocazional un mesaj – ei nu vor să o facă. Ei, autoproclamați credincioși în Dumnezeu, nu pot îndeplini nici măcar sarcini cu privire la care un non-credincios ar putea fi căutat să ajute. Acesta este un refuz de a accepta adevărul și un refuz de a face o datorie. Indiferent cum îi îndeamnă frații și surorile, ei refuză acest lucru și nu-l acceptă; când biserica le rânduiește o anumită datorie pe care să o facă, ei o ignoră și oferă scuze din abundență ca s-o refuze. Aceștia sunt oameni care refuză să facă îndatoriri. Pentru Dumnezeu, astfel de oameni s-au retras deja. Retragerea lor nu reprezintă o chestiune care ține de faptul că i-a îndepărtat sau i-a scos din registre casa lui Dumnezeu; mai degrabă, înseamnă că ei înșiși nu au credință adevărată – ei nu se recunosc a fi credincioși în Dumnezeu. Oricine se încadrează în una dintre aceste trei categorii este cineva care s-a retras deja. Este aceasta o definiție corectă? (Da.) Dacă nu citești cuvintele lui Dumnezeu, ești considerat credincios în Dumnezeu? Dacă nu trăiești viața bisericească, dacă nu interacționezi sau nu socializezi cu frații și surorile tale, ești considerat credincios?

Chiar mai puțin. În plus, dacă refuzi să-ți faci datoria și nici măcar nu îți îndeplinești obligațiile ca ființă creată, atunci este chiar mai grav. Aceste trei tipuri de oameni sunt cele despre care Dumnezeu consideră că s-au retras deja. Nu este ca și cum au fost excluși sau alungați din casa lui Dumnezeu; în schimb, s-au retras de bunăvoie și au renunțat de bunăvoie. Comportamentul lor dezvăluie total că ei nu iubesc și nu acceptă adevărul și că sunt exemple clasice de oameni care doar vor să se sature cu pâini și speră la binecuvântări.

17 octombrie 2020

Punctul treisprezece: Ei controlează finanțele bisericii, precum și inimile oamenilor

I. Antihriștii controlează inimile oamenilor

Astăzi, haideți să avem părtășie despre al treisprezecelea punct cu privire la diversele manifestări ale antihriștilor – ei controlează finanțele bisericii, precum și inimile oamenilor. Judecând după numeroasele manifestări diferite ale antihriștilor, absolut fiecare dintre aceste puncte abordează firea și esența lor, care sunt aversiunea față de adevăr, ferocitatea și ticăloșia. Punctul treisprezece nu face excepție. „Ei controlează finanțele bisericii, precum și inimile oamenilor" – pe baza acestei manifestări, puteți vedea că antihriștii nu sunt numai ambițioși, ci și lacomi; nutresc multe nevoi în inimile lor. Sunt aceste nevoi justificate? (Nu, nu sunt.) Este un lucru pozitiv să controlăm inimile oamenilor? Evident, se poate vedea din cuvântul „control" că nu este ceva pozitiv. În ce privință nu este pozitiv? Ce e în neregulă cu a deține controlul? Voi vă doriți să controlați inimile oamenilor? (Nu.) Chiar dacă nu vă doriți să faceți asta, vor exista momente când nu vă veți putea abține să nu acționați astfel. Asta se numește „fire"; asta se numește „esență". Faptul că antihriștii controlează inimile oamenilor nu este o nevoie justificată, nici nu este un lucru corect sau rațional; este ceva negativ. Ce înseamnă „a controla inimile oamenilor"? Controlul inimii oamenilor nu este abstract; mai degrabă, este ceva destul de concret și specific, cu metode, conduită și limbaj specific, precum și cu gânduri, perspective, intenții și motive specifice. Aceasta fiind situația, care sunt manifestările concrete ale controlului antihriștilor asupra inimilor oamenilor și cum anume este definit acest control? (Folosirea unor etalări precum cea a suferinței exterioare sau a plătirii unui preț cu scopul de a câștiga aprobarea și stima celorlalți și de a atinge țelul de a-i induce în eroare pe ceilalți.) Antihriștii folosesc tipuri specifice de purtare și manifestări pentru a câștiga favorurile celorlalți, dobândind astfel un loc în inimile oamenilor și făcându-i să-i stimeze. Când antihriștii câștigă stima celorlalți, acest rezultat este, prin natura lui, acela de a-i induce în eroare pe oameni. Însă, în inimile lor, dorința subiectivă a antihriștilor nu este aceea de a folosi aceste mijloace pentru a-i induce în eroare pe ceilalți; ceea ce vor ei este să fie stimați – acesta este obiectivul lor. Mai este ceva? (Antihriștii folosesc mici favoruri pentru a-i induce în eroare și a-i atrage pe oameni și se dau în spectacol cu propriile capacități și daruri, cu scopul de a-i face pe ceilalți să-i stimeze, să-i admire și să le asculte ordinele și de a-și atinge țelul de a-i cuceri pe oameni și de a dobândi controlul asupra lor.) Acesta este un aspect. (Antihriștii pretind că sunt spirituali. Când sunt emondați, nu reușesc să înțeleagă, însă pretind că au înțeles și că sunt capabili să asculte, astfel încât ceilalți să creadă că ei urmăresc cu nesaț adevărul și că au destul de multă înțelegere spirituală. Se deghizează în oameni care urmăresc și înțeleg adevărul, cu scopul obținerii rezultatului de a-i face pe ceilalți să-i stimeze și să-i admire.) Acesta este alt aspect. Antihriștii vor întotdeauna să-i facă pe ceilalți să

vadă cât de spirituali sunt și că sunt capabili să urmărească adevărul și să i se supună. În realitate, nu dețin nici cea mai vagă înțelegere, dar tot afișează aparența unei persoane spirituale, ca să-i facă pe ceilalți să-i stimeze și să-i admire. Ei folosesc astfel de mijloace pentru a controla inimile oamenilor. Mai este ceva? (Antihriștii vorbesc despre cuvinte și doctrine pentru a se da în spectacol și a se face cunoscuți, astfel încât ceilalți să creadă că ei înțeleg adevărul și că au statură și ca aceștia să-i stimeze, să li se închine și să-i asculte. Prin aceste mijloace, ei ajung să-i controleze pe oameni.) Aceasta este o manifestare concretă, dar nu e întru totul potrivit să spunem că „vorbesc despre cuvinte și doctrine". Antihriștii nu sunt conștienți că vorbesc despre cuvinte și doctrine; ei cred că lucrurile despre care vorbesc sunt realitatea, ei cred că sunt teorii și predici elevate și folosesc aceste lucruri pentru a-i induce în eroare pe oameni. Dacă antihriștii ar ști că sunt cuvinte și doctrine, nu ar mai vorbi despre ele. Mai este altceva? (Antihriștii se împotrivesc cu neobrăzare principiilor, se folosesc de puterea pe care o au la dispoziție și de teorii spirituale amăgitoare pentru a câștiga în mod fraudulos încrederea tuturor, atingându-și prin asta țelul de a prelua controlul asupra oamenilor.) (Antihriștii rup legătura dintre aleșii lui Dumnezeu și Cel de mai sus. Ei nu îndeplinesc rânduielile de lucru, dețin puterea absolută în domeniul lor și încearcă să-și înființeze propriile împărății și să-i controleze pe oameni.) Și aceasta este o manifestare concretă. Mai exact, îl înșală pe Cel de mai sus, ascund lucruri față de cei din subordinea lor și încearcă să câștige favorurile oamenilor, nu-i lasă pe ceilalți să vadă situația adevărată și le câștigă în mod fraudulos încrederea, cu scopul de a-și atinge țelul de a controla inimile oamenilor. Obiectivul lor când îl înșală pe Cel de mai sus și ascund lucruri față de cei din subordinea lor este de a-l împiedica pe Cel de mai sus și pe frații și surorile lor să vadă adevărul în legătură cu ei, astfel încât Cel de mai sus și frații și surorile să își pună încrederea în ei și, în cele din urmă, frații și surorile vor ajunge să li se închine numai lor – atunci își vor fi atins țelul de a controla inimile oamenilor. Mai e ceva? (Antihriștii întocmesc o serie de reglementări aparent corecte pe care să le respecte oamenii și le folosesc pentru a înlocui adevărul, astfel încât oamenii ajung să creadă că respectarea acestor reglementări este același lucru cu punerea adevărului în practică. Prin aceste mijloace, antihriștii preiau controlul asupra inimilor oamenilor și îi aduc pe aceștia înaintea lor.) Acest lucru ar trebui descris ca antihriști care întocmesc reguli și reglementări care să ia locul adevărurilor-principii, dându-se drept persoane spirituale, persoane care înțeleg adevărul, astfel încât oamenii să îi asculte și, în acest fel, își ating țelul de a controla inimile oamenilor. Dacă regulile pe care le-au întocmit au fost benefice vieții bisericești și oamenilor care își fac îndatoririle și dacă nu s-au împotrivit adevărurilor-principii și nu au adus prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, atunci nu va fi nimic în neregulă cu ele. Când tratăm diversele tipuri de oameni din biserică, pe lângă părtășia despre adevăr, este necesar să emitem câteva reguli administrative pentru a-i ține pe oameni în frâu. Dacă aceste reguli administrative nu se împotrivesc adevărurilor-principii, ci mai degrabă le sunt benefice oamenilor, atunci acestea sunt

lucruri pozitive și nu înseamnă a controla inimile oamenilor. Dacă aceste reguli sunt reprezentate drept adevărurile-principii, atunci este o problemă. Și atunci, sunt antihriștii capabili să formuleze reguli care să fie benefice oamenilor și care să se conformeze adevărurilor-principii? (Nu, nu sunt capabili.) Încercați să rezumați cum ar trebui să spunem asta. (Antihriștii formulează câteva reguli care nu sunt în conformitate cu adevărurile-principii și simulează spiritualitatea și înțelegerea adevărului pentru a-i face pe oameni să-i asculte și își ating țelul de a controla inimile oamenilor.) Este relativ potrivit să spunem asta. Mai e ceva? (Antihriștilor le place să trâmbițeze idei răsunătoare, ca să-și arate istețimea și perspicacitatea și ca să-i facă pe oameni să-i stimeze. De exemplu, după ce toți au discutat deja despre o chestiune și au decis ce să facă în privința ei, antihriștii vor declama o serie de teorii pentru a combate sugestiile tuturor celorlalți și a-i face să-i asculte, când de fapt opinia lor nu e cu nimic mai inteligentă. Apoi, cu trecerea timpului, indiferent de chestiunea în cauză, nimeni nu va îndrăzni să aibă părtășie despre adevăr sau să caute adevărurile-principii și toți vor simți că trebuie să-i lase pe antihriști să dea verdictul final și, în cele din urmă, antihriștii își vor atinge țelul de a-i controla pe oameni.) Antihriștii trâmbițează idei răsunătoare la tot pasul, combătând sugestiile celorlalți, dându-se în spectacol și făcându-i pe ceilalți să creadă că sunt foarte isteți, atingându-și astfel țelul de a-i induce în eroare și de a-i controla pe ceilalți oameni. În trecut, am avut mult părtășie despre manifestările antihriștilor care îi controlează și îi induc în eroare pe oameni. Când antihriștii fac asta, sunt implicate o mare varietate de tactici, manifestări și metode. Uneori folosesc acțiuni, uneori folosesc limbajul, iar alteori folosesc un anumit tip de perspectivă pentru a-i induce în eroare pe oameni. Pe scurt, există obiective în spatele tuturor acestor lucruri pe care le fac antihriștii; niciuna dintre aceste acțiuni nu este pură sau deschisă și niciuna nu se conformează adevărului. Tot ceea ce fac e de dragul inducerii în eroare a oamenilor și de a-i face să-i stimeze și să li se închine. Orice lucruri spun și fac antihriștii la exterior sunt doar fațade – toate sunt comportamente bune și lucruri pe care oamenii le consideră bune – dar, de fapt, dacă ar fi să cercetăm esența acestor lucruri, motivele și obiectivele din spatele abordărilor antihriștilor sunt fără excepție indescriptibile, contrare adevărului și detestate de Dumnezeu.

Judecând după modul în care abordează controlul inimilor oamenilor, umanitatea antihriștilor este detestabilă și egoistă, iar firea lor este scârbită de adevăr, ticăloasă și feroce. Antihriștii folosesc tot felul de șiretlicuri detestabile și viclene pentru a-și atinge țelurile, fără niciun pic de rușine – aceasta este o caracteristică a naturii lor ticăloase. În plus, fără să țină deloc cont de disponibilitatea oamenilor, fără să-i informeze sau să le obțină consimțământul, ei vor întotdeauna să-i controleze, să-i manipuleze și să-i domine. Vor ca tot ceea ce oamenii gândesc și își doresc în inimile lor să fie supus manipulărilor lor, vor ca oamenii să le păstreze un loc în inimile lor, să li se închine și să-i admire în toate lucrurile. Vor să-i delimiteze și să-i influențeze pe oameni cu punctele de vedere și cuvintele lor, să-i manipuleze și să-i controleze pe baza dorințelor lor. Ce fel

de fire este aceasta? Nu este ferocitate? E exact ca un tigru care te strânge de gât cu fălcile lui – oricât ai încerca să respiri și oricât te-ai zbate să te miști, nu poți face cum dorești, fiind în schimb prins în strânsoarea fermă și mortală a gurii lui feroce. Oricât ai încerca să te eliberezi, nu poți și, deși îl implori pe tigru să-și desclești fălcile, este imposibil și indiscutabil. Antihriștii au tocmai această fire. Să presupunem că intri în discuție cu ei, spunând: „Poți, te rog, să nu mai încerci să găsești moduri de a-i controla pe oameni? Nu poți să te comporți bine și să fii un simplu adept? Nu poți să te comporți bine, să-ți îndeplinești îndatoririle și să rămâi la locul tău?” Ar fi capabili să fie de acord cu asta? Ai putea tu, folosind un comportament bun sau ceea ce înțelegi din adevăr, să-i convingi să nu-și continue drumul? Există cineva care ar putea să le schimbe punctul de vedere? Judecând după firea feroce a antihriștilor, nimeni nu ar fi capabil să le schimbe gândurile și perspectivele, nici nu ar fi nimeni capabil să le schimbe dorința de a controla inimile oamenilor. Nimeni nu îi poate schimba și nu poți negocia cu ei – aceasta se numește „ferocitate”. Ambiția și dorința antihriștilor de a-i controla pe oameni sunt o manifestare a esenței lor. Ar funcționa dacă ai folosi un comportament bun pentru a-i schimba? Dacă, pentru a-i ajuta și a-i susține, ți-ai folosi experiența practică de a fi emondat, judecat și mustrat, ar putea ei să se transforme? Ar înceta să facă tot ceea ce fac? (Nu, nu ar înceta.) Ați mai întâlnit acest tip de persoană? (Da. În cazul acestui tip de persoană, indiferent unde își îndeplinește îndatoririle și chiar dacă eșuează și se poticnește de câteva ori, sau chiar dacă trece prin disciplinarea bolii, dorința ei de a urmări statutul nu poate fi schimbată. Oriunde merge, vrea să obțină statut și putere.) Dacă schimbarea locului sau a grupului nu i-ar transforma, poate ar trebui să așteptăm să îmbătrânească – s-ar schimba atunci puțin? Ar renunța ei puțin la urmărirea puterii și a autorității, ar deveni aceasta mai puțin intensă? (Nu. Acest lucru nu are legătură cu vârsta; această fire a lor nu poate fi schimbată.) O fire feroce îi guvernează și îi controlează pe antihriști, astfel încât ei nu se pot schimba. Se pare că un anumit număr de oameni au gustat și au văzut ei înșiși firea feroce a antihriștilor. Faptul că antihriștii controlează inimile oamenilor este o realitate și este susținută de dovezi reale – este o problemă destul de gravă. Oamenii de acest gen sunt incapabili să uite sau să respingă problema de a controla inimile oamenilor. Așa este natura-esență a antihriștilor. Dintr-o perspectivă subiectivă, ei sunt incapabili să renunțe la ea; dintr-o perspectivă obiectivă, nimeni nu îi poate transforma – ei sunt antihriști până în măduva oaselor. Spuneți-Mi, după ce a fost exclus și nu se mai află în compania fraților și a surorilor, există vreun antihrist care să-și fi pierdut dorința de a controla inimile celorlalți? S-ar schimba antihriștii pe baza schimbărilor din mediul sau poziția lor geografică? (Nu, nu s-ar schimba.) Ei nu s-ar schimba odată cu schimbările de timp și de loc – acest lucru este determinat de natura-esență pe care o au. Prin controlul inimilor oamenilor, antihriștii încearcă, de fapt, să dețină puterea printre oameni – puterea de a conduce, de a lua decizii, de a-i controla pe oameni și de a le manipula inimile – ceea ce își doresc să câștige este această putere. Pentru a controla inimile oamenilor, antihriștii vor folosi tot

felul de căi și mijloace pentru a-i face pe aceștia să-i stimeze, pentru a-i păcăli și a-i induce în eroare, pentru a le prezenta aparențe false și chiar vor folosi anumite căi și mijloace pentru a-și ascunde firile corupte și caracterul și pentru a-i împiedica pe oameni să-i discearnă sau să vadă dincolo de esența lor care este scârbită de adevăr și cea a antihriștilor. La exterior, se dau drept oameni spirituali și perfecți, care nu au neajunsuri sau defecte sau nicio urmă de fire coruptă și, în acest fel, își ating obiectivele de a-i face pe ceilalți să-i stimeze, să-i aprecieze, să-i admire, să li se închine și chiar să se bazeze pe ei. Atingerea acestor obiective este, în esență, o consecință a faptului că ei controlează inimile oamenilor. În cadrul părtășiei noastre despre toate firile și manifestările antihriștilor, controlul acestora asupra inimilor oamenilor și lupta lor pentru putere și profit au deținut majoritatea absolută a discuției. De vreme ce am avut deja multă părtășie despre acest subiect, haideți să ne oprim aici azi.

II. Antihriștii controlează finanțele bisericii

Principalul punct despre care vom avea părtășie astăzi este acela că, pe lângă faptul că încearcă să controleze inimile oamenilor și pe lângă ambiția și dorința lor de putere, antihriștii au o altă manifestare fatală. Adică, mai afișează și o mare dorință pentru finanțele bisericii, o dorință care poate fi numită și lăcomie. Pe lângă iubirea lor pentru statut, antihriștii au și o iubire specială pentru finanțe. Interesul și plăcerea pe care finanțele le trezesc în ei sunt ample și necruțătoare; definim acest lucru drept antihriști care controlează finanțele bisericii. Antihriștii care încearcă să controleze finanțele bisericii și cei care încearcă să controleze inimile oamenilor sunt identici – ambele sunt demersuri la fel de nelegitime și irațională. În mod clar, este un lucru dezonorant. A avea ambiția și dorința de a controla inimile oamenilor este deja destul de revoltător, extrem de dezonorant și, totuși, antihriștii vor să controleze și finanțele bisericii – acesta este un lucru și mai detestabil care li se întâmplă. Așadar, când antihriștii caută să controleze finanțele bisericii, care sunt manifestările concrete ale acestui lucru? Să fie acesta mai ușor de discernut decât atunci când caută să controleze inimile oamenilor? Când antihriștii caută să controleze inimile oamenilor, unele abordări și firi la care apelează pot să fie discernute de oameni. Dar dacă sunt foarte secretoși și prefăcuți și dacă în spatele acestora se ascund unele afirmații, tactici sau șiretlicuri satanice pe care antihriștii nu le dezvăluie la suprafață, ci doar le nutresc în gândurile lor intime, atunci aceste lucruri nu vor fi ușor de discernut. Totuși, încercarea de a controla finanțele bisericii ar trebui să aibă unele manifestări și abordări concrete. Credeți că sunt ușor de discernut aceste abordări? Când ați văzut aceste lucruri cu ochii voștri și le-ați auzit cu urechile voastre, puteți discerne că acestea sunt acțiunile antihriștilor? (Dacă sunt comportamente evidente, atunci putem. De exemplu, antihriștii vor investiga cine răspunde de păstrarea în siguranță a jertfelor și a altor lucruri asemănătoare.) Acest lucru va fi ușor de discernut deoarece finanțele sunt o chestiune sensibilă și majoritatea oamenilor nu s-ar interesa de ele, decât dacă sunt persoane avare care își doresc bani,

caz în care ar fi interesate de acest tip de informații și ar face investigații. Așadar, haideți să avem părtășie despre manifestările concrete ale antihriștilor care încearcă să controleze finanțele bisericii.

Când vine vorba de subiectul antihriștilor care controlează finanțele bisericii, majoritatea oamenilor vor asocia în mintea lor acest lucru cu exemple de fraudă sau utilizare abuzivă a proprietății bisericii pe care le-au văzut în trecut, nu-i așa? Sau poate că există unii oameni care, fiind tineri sau crezând în Dumnezeu doar de puțin timp, nu sunt foarte preocupați de aceste lucruri și nu se gândesc deloc la ele. Așadar, haideți să avem părtășie detaliată despre acest lucru, ca să puteți ajunge să înțelegeți unele probleme, reguli, precum și unele tabuuri legate de finanțele bisericii. Există unii care spun: „Chestiunile legate de finanțele bisericii nu m-au interesat niciodată și nici nu le-am investigat. Nu nutresc acest tip de lăcomie. Asta nu are nicio legătură cu mine și este un subiect destul de sensibil în biserică, așa că îmi este egal dacă eu cunosc sau nu acest lucru.” Este corect acest punct de vedere? (Nu, nu este.) Cum așa? Indiferent ce ai putea gândi, subiectul despre care avem părtășie azi abordează firea antihriștilor și, din perspectiva analizei și disecării firii antihriștilor, ar fi util pentru fiecare dintre voi să înțelegeți acest lucru și să-l înțelegeți bine. Vom folosi această chestiune pentru a diseca firea antihriștilor, așa că haideți să avem mai întâi părtășie despre modul în care antihriștii tratează proprietatea bisericii, ce anume înseamnă proprietatea bisericii și cui îi aparține în mintea lor, precum și despre modul în care antihriștii privesc această proprietate și o alocă în gândurile lor intime. În primul rând, cum definesc antihriștii banii și diversele bunuri oferite de frații și surorile din biserică? Judecând după caracterul lor, antihriștii sunt lacomi, iar lăcomia lor este imensă, așa că nu vor rămâne indiferenți față de această proprietate. Mai degrabă vor fi foarte interesați de ea, acordând multă atenție pentru a examina și a afla cât de mare e proprietatea bisericii, cine răspunde de păstrarea ei în siguranță, unde este păstrată și câți oameni știu de ea. Când vine vorba de informații fundamentale despre finanțele bisericii, antihriștii vor manifesta primii cel mai mare interes pentru acestea, acordându-le o atenție specială, făcând investigații și punând întrebări, încercând din răsputeri să obțină aceste informații. Dacă nu ar fi lacomi și dacă nu ar nutri proiecte, ar mai fi interesați de aceste lucruri? (Categoric nu.) Antihriștii sunt diferiți de oamenii cu umanitate normală prin faptul că preocuparea lor ascunde un motiv. Preocuparea lor nu are legătură cu păstrarea în siguranță a acestei proprietăți, în schimb, vor să intre în posesia ei sau să o poată folosi după bunul plac. Prin urmare, prima manifestare a antihriștilor care controlează finanțele bisericii este prioritizarea posesiei și a folosirii proprietății bisericii de către ei.

A. Prioritizarea posesiei și a folosirii proprietății bisericii de către ei

Odată ce antihriștii dobândesc statut, în adâncul lor se naște o idee greșită și nerușinată: prin faptul că devin conducători, nu numai că ar trebui să câștige dreptul de a avea cunoștințe despre finanțele bisericii, ci și putere absolută pentru a le controla.

Care este scopul lor în deținerea controlului asupra finanțelor bisericii? Să aibă puterea de a prioritiza posesia și folosirea proprietății bisericii de către ei. Ce înseamnă prioritizarea posesiei și a folosirii proprietății bisericii de către ei? Înseamnă că, atât timp cât conduc o biserică, banii și obiectele oferite de frații și surorile de sub supravegherea lor ajung în gestionarea, folosința și proprietatea lor. Este această idee corectă sau incorectă? Evident, este incorectă, însă așa gândesc antihriștii. Primul lucru pe care îl fac după ce devin conducători este să depună eforturi și să ticluiască planuri în legătură cu finanțele. Mai întâi, află cine gestionează finanțele, câți oameni le gestionează, câți bani sunt în registre și dacă aceia care gestionează aceste finanțe sunt mâna lor dreaptă sau reprezentanți de încredere. Dacă nu sunt, se grăbesc să îi demită cu un pretext sau altul și apoi îi înlocuiesc cu propriii lor reprezentanți. Se opresc la schimbarea oamenilor care răspund de gestionarea finanțelor? Nu, nu e atât de simplu. Ambițiile lor merg mult mai departe; trebuie cu orice preț să dobândească o înțelegere clară a cifrelor legate de proprietatea bisericii. Pe lângă faptul că-i îndeamnă pe oameni să facă jertfe, cum gestionează antihriștii această proprietate? Ei iau bani din biserică atunci când au nevoie să își cumpere îmbrăcăminte și din nou când merg la doctor și, dacă nu au haine, aleg câteva dintre cele mai bune articole donate de frați și surori. Și tot nu au terminat după ce au ales; trebuie să încerce fiecare articol de îmbrăcăminte, păstrându-le pe cele mai bune pentru ei și lăsându-le bisericii doar pe cele inferioare, pe care nu le vor. Pe scurt, vor folosi banii bisericii pentru a-și acoperi mesele și cheltuielile, până la cheltuieli mărunte de călătorie de 0,20 yuani, iar unii dintre ei vor merge până la a folosi banii bisericii pentru a cumpăra articole de lux, suplimente pentru sănătate, cosmetice și tot felul de articole pentru uzul lor personal. Imediat ce antihriștii ajung în funcții de conducere și înainte să facă vreo lucrare, sunt foarte proactivi când vine vorba de a se bucura de proprietatea bisericii și fac din asta o prioritate. După ce antihriștii se bucură de această proprietate, întreaga lor perspectivă spirituală și calitatea vieții lor trec printr-o transformare totală și devin complet diferite de cum erau înainte. Cu orice ocazie, se vor coafa și vor merge la masaje, se vor răsfăța, vor face lucruri pentru a avea grijă de sănătatea lor și își vor face supe tonice – până și diversele dispozitive electrice pe care le folosesc vor fi modernizate. De îndată ce devin conducători, antihriștii iau cunoștință de oamenii bogați din biserică și de cei care sunt capabili să facă jertfe. Apoi, acești oameni bogați vor vărsa mulți bani, iar cei care fac deseori jertfe devin membri prețioși ai bisericii și favoriți răsfățați în ochii antihriștilor. Când antihriștii intră în biserică este la fel ca atunci când o vulpe ajunge într-o podgorie – podgoria e condamnată la distrugere. Nu numai că vulpea va mânca toți strugurii buni, dar va și distruge tot locul.

În mințile antihriștilor, banii și bunurile oferite de frați și surori, care sunt colectiv numite „jertfe”, sunt toate proprietatea „publică” a bisericii. Asta nu înseamnă că această proprietate publică este pentru uz comun; mai degrabă se referă la faptul că este o jertfă comună care provine de la toți, dar ale cărei drepturi de folosință au revenit, de fapt, conducătorilor. Din punctul de vedere al antihriștilor, ei se simt obligați să prioritizeze

posesia și folosirea proprietății bisericii de către ei pentru că sunt conducători, sunt în frunte și tot ce există în biserică, mai ales lucrurile bune, trebuie să le aparțină și să rămână sub controlul lor. Antihriștii cred: „A spune că banii și articolele pe care frații și surorile le oferă îi sunt date lui dumnezeu este o sintagmă superficială. Cât de multe dintre aceste lucruri poate dumnezeu să folosească? Poate dumnezeu să coboare din cer și să împartă aceste jertfe cu oamenii? Prin urmare, nu oamenii ar trebui să decidă cum sunt cheltuite, alocate și utilizate aceste jertfe?" Aceasta este ideea nerușinată pe care o nutresc antihriștii în privința proprietății bisericii. Ce este și mai nerușinat? Ei spun: „Dumnezeu din cer e incapabil să se bucure de banii și articolele pe care oamenii le-au oferit pe pământ, așadar, cum ar trebui să fie alocate și folosite aceste lucruri? N-ar trebui să ajute conducătorii bisericii să le consume, să le folosească și să se bucure de ele? Ar echivala cu folosirea lor de către dumnezeu în cer." Astfel, antihriștii, în mod firesc, fac din jertfele fraților și ale surorilor proprietatea lor personală. Știu foarte clar cine oferă, ce, și când – aceste lucruri trebuie să le fie raportate și să fie știute de ei. Ei nu se deranjează cu alte chestiuni. Mai există un lucru de importanță supremă pentru ei, pe lângă faptul că țin strâns de puterea lor, și anume controlul finanțelor bisericii. Pentru ei, asta face să merite să fie conducători. În felul în care antihriștii privesc și tratează proprietatea bisericii, există vreun singur aspect care este în conformitate cu adevărul sau cu cerințele lui Dumnezeu? (Nu, nu există.) De la bun început și până în ziua de azi, a spus Dumnezeu vreodată care persoană ar trebui să posede sau să folosească jertfele date Lui de către frați și surori? A afirmat Dumnezeu vreodată că lucrătorii și conducătorii de biserică, apostolii și profeții ar trebui să aibă autoritatea de a prioritiza posesia și folosirea proprietății bisericii de către ei? A spus Dumnezeu că folosirea și deținerea proprietății bisericii îi revin oricui devine conducător? (Nu, nu a spus.) Atunci, de ce au antihriștii acest tip de concepție greșită? De vreme ce cuvintele lui Dumnezeu nu conțin nicio stipulare expresă în acest sens despre proprietatea bisericii, de ce nutresc antihriștii această opinie despre ea? (Nu au inimi cu frică de Dumnezeu.) Este chiar atât de simplu? Să spunem în acest context că nu au inimi cu frică de Dumnezeu sunt doar vorbe goale. Aceste cuvinte nu reușesc să abordeze firea antihriștilor. Râvnesc antihriștii la proprietatea bisericii când nu sunt în funcții de conducere? (Da.) Atunci ați putea spune că și-au pierdut inimile cu frică de Dumnezeu după ce au devenit conducători? Sigur nu aveau inimi cu frică de Dumnezeu înainte de a deveni conducători, nu-i așa? Ar putea spune cineva că aveau? (Nu.) Prin urmare, această explicație nu este valabilă. Antihriștii râvnesc la proprietatea bisericii. De ce fac asta? (Au o fire ticăloasă.) (Sunt lacomi prin natura lor.) (Caută profitul mai presus de orice prin natura lor.) Este firea-esență a antihriștilor aceea de a căuta profitul mai presus de orice? (Nu.) Aceasta este doar o manifestare a caracterului lor. Așadar, să disecăm care este firea lăuntrică a antihriștilor. (Este ticăloasă și feroce.) Este, în primul rând, feroce și apoi ticăloasă. Ce înseamnă feroce? Înseamnă că vor căuta să ia cu forța lucruri care nu le revin sau nu le aparțin, indiferent dacă ceilalți oameni sunt de acord cu asta și indiferent de părerea lor: aceasta

este o fire feroce. Natura-esență înnăscută a antihriștilor, a acestor diavoli și satane, este să rivalizeze cu Dumnezeu pentru toate lucrurile. În cadrul bisericii, pe lângă faptul că luptă cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, antihriștii încearcă, de asemenea, să smulgă jertfele pe care oamenii I le-au făcut. La suprafață, se pare că antihriștii sunt râvnitori, dar în realitate, este din cauza faptului că au firea și esența antihriștilor. Faptul că vor să pună stăpânire și să mistuie banii și articolele pe care oamenii le oferă lui Dumnezeu – în esența ei, aceasta este ferocitate. Este la fel ca atunci când, de exemplu, îți cumperi o jachetă matlasată nouă, care este modernă și de bună calitate, iar apoi cineva o vede și spune: „Această jachetă matlasată a ta este mai bună decât a mea. Cea jerpelită pe care o port eu e găurită și demodată. Cum de a ta e atât de frumoasă?”, iar când a terminat de vorbit, îți scoate cu forța jacheta matlasată și apoi ți-o dă pe a lui, care e jerpelită. Nu poți refuza să faci schimbul cu el – te-ar face să suferi, te-ar bate și ar putea chiar să te ucidă. Ai îndrăzni să i te împotrivești? Nu ai îndrăzni să i te împotrivești și ți-ar lua bunurile împotriva dorinței tale. Așadar, care este firea acestei persoane? Este o fire feroce. Există vreo diferență între aceasta și firea antihriștilor de a intra în posesia proprietății bisericii și de a o folosi? (Nu, nu există.) Conform perspectivei antihriștilor asupra proprietății, de îndată ce devin conducători sau „oficialități” și au în buzunar proprietatea bisericii, aceasta le aparține. Indiferent cine a făcut jertfa sau ce anume a oferit ca jertfă, antihriștii și-o vor însuși. Ce înseamnă să-ți însușești ceva? Înseamnă că, după ce proprietatea bisericii – care ar trebui folosită și alocată în mod adecvat, în concordanță cu regulamentele bisericii – ajunge sub controlul antihriștilor, doar ei au puterea exclusivă de-a o folosi. Chiar și când este nevoie de această proprietate pentru lucrarea bisericii sau când au nevoie de ea lucrători din biserică, antihriștii nu permit să fie folosită. Ei singuri au voie să o folosească. În ceea ce privește modul în care proprietatea bisericii este folosită și alocată, antihriștii au ultimul cuvânt; dacă doresc să te lase să o folosești, o poți folosi, iar dacă nu, atunci nu poți. Dacă fondurile provenite din jertfele bisericii nu sunt consistente și sunt folosite în totalitate pentru cheltuielile personale ale antihriștilor după ce intră în posesia lor, acestora nu le pasă că nu mai sunt bani pentru lucrarea bisericii. Ei nu țin cont nici de lucrarea bisericii, nici de cheltuielile normale ale bisericii. Tot ce vor este să ia aceste fonduri și să le cheltuie ei înșiși, tratându-le ca pe veniturile proprii. Nu este rușinos acest mod de a proceda? (Ba da, este.) În unele biserici aflate în zone relativ prospere, antihriștii se gândesc: „Acest loc este destul de drăguț. Când vine vorba de cheltuieli, pot să mă răsfăț și să fac cum îmi place și nu trebuie să urmez reglementările și principiile bisericii. Pot să cheltui bani după bunul plac. De când am devenit conducător, pot în sfârșit să mă bucur de o viață în care cheltui bani fără a fi nevoit să fac calcule. Nu trebuie decât să spun dacă vreau să cheltui bani pe ceva, nu sunt nevoit să îmi fac griji și cu siguranță nu trebuie să mă consult cu nimeni în legătură cu asta.” Când vine vorba de cheltuirea averii bisericii, antihriștii dețin singuri toată puterea, acționează nechibzuit și le fug banii printre degete. Pe lângă faptul că nu fac nicio lucrare în concordanță cu principiile bisericii sau cu

rânduielile de lucru, antihriștii tratează la fel și proprietatea bisericii, fără niciun principiu. Oare nu înțeleg principiile? Nu, ei cunosc foarte bine principiile care guvernează alocarea și cheltuirea proprietății bisericii, dar nu își pot ține sub control lăcomia și dorințele. Când sunt oameni obișnuiți, fără niciun statut, ei sunt smeriți și duc vieți simple de zi cu zi, dar imediat ce devin conducători, se cred importanți. Devin preocupați de cum se îmbracă și mănâncă – nu mai mănâncă mese obișnuite și învață cum să caute mărci de calitate și celebre când se îmbracă. Totul trebuie să fie elitist; numai atunci simt că este compatibil cu identitatea și statutul lor. De îndată ce antihriștii devin conducători, frații și surorile parcă le datorează ceva și trebuie să le ofere daruri. Dacă apare ceva bun, trebuie să li se dea prioritate, iar ei se așteaptă ca frații și surorile să-și cheltuie banii pe ei. Antihriștii cred că a deveni conducători înseamnă că ar trebui să aibă puterea de a prioritiza posesia și folosirea proprietății bisericii de către ei. Nu numai că gândesc astfel, dar se și poartă așa. Ba mai mult, merg foarte departe, până la a-i dezgusta pe ceilalți oameni. Privit din această perspectivă, cum este caracterul antihriștilor? După ce devin conducători și fără să facă niciun pic de lucrare, ei vor să intre în posesia jertfelor și să prioritizeze folosirea lor de către ei. Ce fel de persoană este capabilă să facă astfel de lucruri? Doar un tâlhar, un tiran sau un bătăuș local ar face aceste lucruri.

Există un conducător care a comis următoarea faptă. Încercați să discerneți lucrul pe care l-a făcut și să-l disecați. Într-o zi, am primit un pachet de suplimente dietetice chinezești din plante. Mi-am spus: „Nu am cerut nimănui să-Mi cumpere acest lucru, așadar, de unde a fost trimis? Cine l-a cumpărat? Cum de nu știu nimic?” Ulterior, după ce M-am interesat, am aflat că un conducător, fără să-l întrebe pe Cel de mai sus, își asumase singur să-l cumpere. Spusese că Cel de mai sus avea nevoie de acest lucru. Auzind asta, frații și surorile din subordinea lui au spus: „E simplu dacă Cel de mai sus vrea să fie cumpărat, pur și simplu putem să-l cumpărăm cu banii bisericii. E în regulă orice vrea să cumpere Cel de mai sus, mai ales dacă este pentru Dumnezeu – nu avem nicio obiecție.” În ceea ce privește banii care au fost cheltuiți – ai cui erau? (Erau jertfele lui Dumnezeu.) Cum de a fost așa mână largă când a fost vorba să cheltuie jertfele lui Dumnezeu? A fost această achiziționare autorizată de Cel de mai sus? Fără să obțină acordul Meu, a decis în secret și pe cont propriu să cumpere remediul. Iar când l-a cumpărat, nu s-a oprit să se gândească: „Îi va fi de folos Celui de mai sus? Este potrivit ceea ce cumpăr? Cât ar trebui să cumpăr? Îmi va permite Cel de mai sus să cheltui acești bani?” A întrebat aceste lucruri? (Nu.) Fără ca nici măcar să întrebe, a cumpărat direct articolul. De unde a venit această generozitate? Ce fel de loialitate personală este aceasta? A folosit banii lui Dumnezeu pentru a cumpăra ceva pentru Dumnezeu, considerând acest lucru datoria lui sfântă, făcând tot ce era necesar și depășind toate obstacolele pentru a cumpăra acel articol și a-L mulțumi pe Dumnezeu. Ce înseamnă aici a-L mulțumi pe Dumnezeu? Înseamnă: „Pot să te surprind în mod plăcut fără să trec prin tine. Vezi, am această abilitate! Știai că sunt capabil să fac asta? Ce părere ai? Nu este o surpriză plăcută? Nu ești fericit? Te simți mângâiat?” Ai cui au fost banii pe care

i-ai cheltuit? Au fost ai tăi? Dacă ceea ce ai cheltuit au fost banii lui Dumnezeu, ai obținut acordul lui Dumnezeu? Ai cheltuit bani pe care i-ai furat de la Dumnezeu și apoi ai spus că ți-ai dorit să-I faci lui Dumnezeu o surpriză plăcută: ce fel de logică e asta? Și cu ai cui bani ai fost atât de darnic? (Cu banii care aparțin casei lui Dumnezeu.) A fi darnic cu banii care aparțin casei lui Dumnezeu înseamnă a fi darnic cu jertfele lui Dumnezeu. Nu este un lucru dezgustător? (Ba da.) Poate că simțiți dezgust auzind asta, dar persoana implicată, departe de a fi dezgustată, a fost foarte mulțumită de sine. După ce articolul a fost livrat, a chibzuit în sinea ei: „Cum de nu am niciun răspuns? Am făcut această faptă minunată pentru tine, așadar, de ce nu mi-ai mulțumit? Cum ți se pare articolul? Ești mulțumit de el? Ai vrea să îți mai cumpăr în viitor? Ce fel de evaluare îmi acorzi? De acum înainte, mă vei pune într-o poziție importantă? Ești mulțumit de ce am făcut? Am folosit banii tăi pentru a face ceva pentru tine – ce părere ai despre bunătatea mea? Ești fericit? O, te rog, spune ceva! De ce nu îmi dai niciun răspuns?” Ar fi trebuit să îi răspund? (Nu.) De ce nu? Acest incident a avut loc cu destul de mult timp în urmă, dar de atunci nu am încetat să fiu dezgustat de acest lucru – simt dezgust de fiecare dată când Mă uit la acel lucru pe care Mi l-a cumpărat. Spuneți-Mi, este rațional să fiu dezgustat? Ar merita să disecăm acest incident? (Da, ar merita.) Ce fel de purtare este aceasta? Este o exprimare a loialității? A bunătății? Sau a unei inimi cu frică de Dumnezeu? (Niciuna dintre acestea.) Asta se numește a intra în grațiile cuiva și a-l juca pe degete și înseamnă: „Ți-am cheltuit banii ca să cumpăr ceva pentru a te mulțumi și a-ți lăsa o impresie bună, ca să te fac să mă vezi într-o lumină mai favorabilă.” Acest conducător și-a dorit să-Mi facă pe plac, să Mă flateze și să Mă lingușească, dar a eșuat în cele din urmă și s-a dat de gol. Ce greșeli a făcut? În primul rând, nu a fost ceva ce îl însărcinasem să facă pentru Mine; nu i-am transmis să facă asta. În al doilea rând, dacă ar fi vrut să facă asta din bunătatea inimii lui, ar fi trebuit să întrebe mai întâi și să obțină consimțământ înainte de a acționa. Și, în timp ce săvârșea acest lucru, nu ar fi trebuit să examineze chestiunile aferente pe care ar fi trebuit să le cunoască? De exemplu, ce cantitate să cumpere, câți bani merita să plătească, ce categorie de bunuri să cumpere, cum urmau să fie cheltuiți banii – nu ar fi trebuit să se intereseze de aceste lucruri? Să se fi interesat de aceste lucruri ar fi însemnat să acționeze în concordanță cu adevărurile-principii. Așadar, care este natura eșecului său de a cere aceste informații? Într-o măsură mai mică, se credea foarte deștept, într-o măsură mai mare, asta înseamnă a acționa îndărătnic, a nu ține seama de Dumnezeu și a acționa nechibzuit! Nu i-am cerut niciodată să cumpere acel articol, așadar, de ce s-a dat în spectacol cu aceste intenții bune? Nu s-a legat la cap fără să-l doară? În plus, cea mai mare problemă a lui a fost modul în care antihriștii privesc proprietatea, lucru despre care avem părtășie și pe care îl disecăm astăzi. El a crezut că, în calitate de conducător al acelei biserici, era calificat să se bucure de jertfele făcute pentru Dumnezeu de către aleșii Săi din biserică și că avea puterea să folosească și să posede aceste jertfe pentru Dumnezeu și că avea ultimul cuvânt în privința lor. În acea biserică avea puterea unui rege și a

devenit un tiran local. S-a gândit: „Nu trebuie să te informez sau să te întreb despre lucrurile pe care le cumpăr, le voi gestiona eu pentru tine. Fie că ești de acord sau nu, atât timp cât simt că ar fi bine să procedez în acest mod și atât timp cât vreau să procedez în acest mod, atunci așa voi face.” Ce fel de lucru este el? Nu este un antihrist? Antihriștii sunt chiar atât de nerușinați. Când acestei persoane i s-a dat statut și a devenit conducător, a vrut să devină rege pentru a pune mâna pe proprietatea bisericii. A crezut că numai el decidea în legătură cu proprietatea bisericii și că numai el avea puterea de a intra în posesia ei și de a o folosi. Ba chiar a crezut că avea ultimul cuvânt pentru a-Mi cumpăra lucruri și în legătură cu ce lucruri să cumpere. Dar am Eu nevoie să-Mi cumperi lucruri? Orice folosesc și oricum folosesc un lucru, am Eu nevoie să te implici? Nu este o lipsă de rațiune? Nu înseamnă că ești nerușinat? Ai uitat cine ești? Nu este exact ca arhanghelul care, după ce i s-a dat statut, a vrut să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu? Câte greșeli a comis persoana care a făcut asta? Prima a fost că a alocat proprietatea bisericii de parcă era proprietatea ei personală; a doua a fost că și-a asumat singură să ia decizii în a-Mi cumpăra lucruri; a treia a fost că, luând această decizie singură, nu l-a informat pe Cel de mai sus despre ea, nici nu s-a consultat cu el, nici nu i-a raportat. Fiecare dintre aceste greșeli a fost destul de gravă. Acest antihrist părea să conducă o afacere bună. De îndată ce cuvânta, lacheii lui îi executau ordinele, purtându-se frumos. Nici măcar nu s-au oprit să întrebe: „Cheltuim atât de mulți bani pentru a cumpăra acest articol – a ordonat Dumnezeu asta? Pot fi folosiți banii în acest mod? Ar fi potrivit? Cine a ordonat, de fapt, asta?” Acei lachei nici măcar nu au întrebat aceste lucruri. Și-au asumat vreo responsabilitate? Aveau vreo loialitate? Nu, nu aveau loialitate și ar trebui eliminați. Acesta este un exemplu din trecut despre cineva care a folosit jertfele conform propriilor dorințe și fără niciun principiu. A cheltui jertfele lui Dumnezeu ca să cumperi lucruri pentru Dumnezeu, fără a obține aprobarea Mea: a face asta înseamnă a comite o eroare gravă.

Iată un alt exemplu. Aș vrea să ascultați ce au făcut acești oameni și să vedeți dacă vi se pare exasperant. În timpul adunărilor de la biserică, scaunul pe care stăteam era prea moale, iar atunci când Mă așezam, Mă afundam destul de mult în el. De asemenea, masa era atât de înaltă, încât trebuia să-Mi țin spatele drept, iar statul așa mult timp Mă obosea. Prin urmare, le-am cerut să-Mi cumpere un scaun puțin mai înalt, cu un șezut mai puțin moale. Nu este ceva ce ar trebui să fie ușor de făcut? (Ba da.) Este, într-adevăr, o chestiune foarte simplă. Mai întâi, trebuiau să măsoare înălțimea scaunului pe care stăteam atunci și apoi să caute unul cu 5 centimetri mai înalt sau poate cu puțin mai mult și după aceea trebuiau să verifice cât de moale era șezutul și să caute unul care era puțin mai tare. Înainte de toate, puteau să caute în magazine și, dacă nu găseau nimic potrivit, puteau căuta mai departe pe internet. Nu este ceva de care ne putem ocupa cu ușurință? Prezintă asta vreo dificultate? A cheltui bani pentru a cumpăra ceva nu se poate numi o provocare și, în plus, dacă mai mulți oameni fac schimb de idei, ar trebui să fie o sarcină ușor de gestionat. Așadar, după o vreme, am mers la o altă adunare în

acea biserică și i-am întrebat dacă merseseră să-Mi cumpere un scaun nou. Au spus: „Am căutat, dar nu am găsit nimic cu adevărat potrivit și nu știam ce fel de scaun voiai.” Auzind asta, M-am cutremurat. M-am gândit: „Din câte înțeleg, există o mare varietate de magazine care vând tot felul de lucruri aici, de toate calitățile, deci nu ar trebui să fie atât de dificil să cumperi un scaun. Nici nu am așteptări prea mari.” Dar persoana care răspundea de achiziție a spus: „Nu e ușor de cumpărat; nu există niciunul de vânzare cu specificațiile pe care le-ai dorit. Poate că te descurci așa cu scaunul care e deja aici.” Mi-am spus: „Ei bine, dacă nu ați cumpărat unul, nu-i nimic, vom economisi câțiva bani, așa că Mă voi descurca deocamdată cu acesta.” După ce trecuse ceva vreme, am mers într-un alt loc unde erau mai multe scaune destul de drăguțe, care erau confortabile când te așezai și se vedea imediat că erau de stil vechi și de calitate bună. Așadar, am făcut o poză și le-am cerut să o folosească drept model pentru a cumpăra scaunul, fără să exprim preferințe în privința culorii lui, și le-am spus că ar trebui să caute pe internet dacă nu găseau niciunul în magazine. Ba chiar am specificat că ar trebui să caute în locuri care vindeau rechizite de birou. Mai târziu, au venit cu următorul răspuns: „Am căutat pe internet, dar nu am găsit nimic. Toți fabricanții au spus că este un model depășit și că nimeni nu mai fabrică acest stil de scaune în zilele noastre, așa că nu am putut să cumpărăm unul.” Auzind asta, M-am cutremurat din nou și M-am gândit: „Acești oameni chiar nu știu să se ocupe de lucruri și chiar nu se poate baza nimeni pe ei. Li s-a încredințat doar această sarcină măruntă și au spus de două ori că nu au putut să cumpere ce am vrut și M-au refuzat.” Le-am cerut să mai caute și să vadă dacă nu era vreunul disponibil pe alte site-uri. Între timp, așteptând, am găsit un scaun în una dintre magaziile bisericii. Scaunul, care era prevăzut cu o pernă de spumă învelită într-un material cu imprimeuri florale roz, nu era complet finisat. Avea un spătar perfect drept, cotiere perfect drepte, picioare perfect drepte și un șezut care era perfect drept. Fiecare parte a scaunului era dreaptă; avea toate unghiurile și colțurile drepte. Am spus: „A făcut cineva singur acest scaun?” O persoană, grăbindu-se să înainteze, a răspuns: „Nu aveai nevoie de un scaun? Ți l-am făcut pe acesta și tocmai ne pregăteam să-ți spunem de el și să-ți cerem să-l încerci.” Erau îngrozitor de amabili, așa că M-am gândit: „Sigur, îl voi încerca.” M-am așezat cu toată greutatea pe scaun și am simțit un disconfort intens, de parcă stăteam pe o piatră, fiindcă spuma din pernă era extrem de tare. „E în ordine”, a spus persoana care stătea în picioare lângă Mine. „Îl putem face puțin mai moale. Încă nu e terminat. Îl vom îmbunătăți și apoi îl poți încerca din nou.” Să-l încerc din nou? Să fi stat pe un mic taburet din lemn ar fi fost o îmbunătățire în comparație cu acel scaun; cel puțin nu aș fi simțit că stau pe o piatră. Am spus: „Nu, nu va fi bun. Mai căutați dacă puteți. Dacă nu găsiți nimic, atunci lăsați-o baltă.” Așa că i-am pus să mai caute. Probabil că oamenii care au făcut scaunul nu au înțeles. Poate că s-au gândit: „Ți-am arătat atâta bunătate alegând materialul, stilul, mărimea și făcându-ți un scaun la comandă. De ce nu apreciezi acest act de bunătate? Și, pe deasupra, spui că parcă stai pe o piatră, că e tare. De ce ești atât de pretențios? Orice facem pentru tine, tu ar trebui pur și simplu

să-l folosești și cu asta basta. Dar uite că tu vrei în continuare să cumperi un scaun în schimb. Ți-am spus de mai multe ori că stilul pe care îl vrei nu se găsește nicăieri, dar insiști în continuare să-ți cumpărăm unul ca acela. Nu ar costa bani? Ce-ar fi să economisim puțini bani? A face un scaun e mult mai economic; materialele nu costă mult. Ar trebui să facem noi înșine tot ce putem face, în loc să cumpărăm. Cum de nu știi ce înseamnă să faci economii?" Spuneți-Mi voi, ar fi mai bine să folosesc acel scaun sau nu? (Ar fi mai bine să nu-l folosești.) Odată ce au văzut că nu vreau să folosesc scaunul pe care îl făcuseră, l-au pus deoparte și nu l-au folosit nici ei. Spuneți-Mi, dacă nu l-aș folosi, aș răni sentimentele oamenilor? (Nu, nu le-ai răni.) În toți anii Mei, nu am stat niciodată pe un scaun tapițat atât de tare – a fost o experiență pe cinste. Aceasta este marea „bunătate" pe care Mi-au arătat-o acești oameni. După un timp, prin cine știe ce combinație neașteptată de împrejurări, chiar Mi-a fost adus un scaun, așa că oamenii Mi-au arătat o oarecare „bunătate" la urma urmelor. A fost prima dată când le-am cerut să-Mi cumpere ceva și au auzit asta direct de la Mine, iar felul în care s-au ocupat de chestiune a fost foarte dezgustător. Cumpărarea unui singur scaun pentru Mine a fost atât de dificilă și de anevoioasă, totul a trebuit să treacă pe la ei și să fie discutat cu ei și, în plus, a trebuit să fiu conștient de dispoziția lor. Dacă erau într-o dispoziție bună, era posibil să Mi-l cumpere, iar dacă nu, să nu Mi-l cumpere, și atunci nu aș fi ajuns să folosesc un scaun. „Vrei să folosești un scaun confortabil, dar încă nu avem nici noi, așa că visează! Folosește-l pur și simplu pe cel făcut de tâmplar. Când vom avea scaune confortabile de utilizat, vei putea folosi și tu unul." Nu sunt acești oameni exact acest tip de lucru? Ce fel de oameni sunt ei? Nu sunt oameni cu un caracter josnic? Doar le-am cerut să cheltuie câteva jertfe pentru a cumpăra ceva, nu trebuiau decât să-și miște mâinile și ochii, dar a fost atât de dificil, atât de problematic să-i fac să rezolve sarcina. Dacă li s-ar fi cerut să-și cheltuie propriii bani? La început, nu am spus ai cui bani urmau să fie cheltuiți – au crezut că voiam să-și cheltuie banii proprii și, prin urmare, s-au speriat atât de tare încât au refuzat să facă achiziția? Să fi fost acesta un motiv? Când vă cer să cumpărați ceva, cum aș putea să vă oblig să vă cheltuiți banii proprii? Dacă biserica are fonduri, atunci mergeți și faceți achiziția, iar dacă nu are, nu mergeți. În niciun caz nu v-aș obliga să vă cheltuiți banii proprii. Atunci, de ce a fost nevoie de atâta efort pentru a-i determina să îndeplinească această mică sarcină? Acești oameni nu au umanitate! Când nu încearcă să rezolve ceva și nu interacționez cu ei, par să fie buni și raționali, dar după ce încep să îndeplinească o sarcină, această bunătate și rațiune sunt absente. Acești oameni sunt zăpăciți! Cum să Mă pot înțelege cu ei?

Iată un alt exemplu care implică subiectul jertfelor. Există o încăpere cu o bucătărie mică, unde toate ustensilele de gătit și vesela sunt folosite în comun și, uneori, iarna, oamenii de acolo nu pot evita să nu ia o răceală. Le-am spus să cumpere un sterilizator sau un aparat de dezinfectat cu ozon pentru a steriliza ustensilele de gătit și vesela folosită în comun. Ar fi sigur și igienic. Le-am cerut mare lucru? (Nu.) Am încredințat cuiva această sarcină și, în scurt timp, am auzit că fusese cumpărat un aparat de

dezinfectat cu ozon. Nu Mi-am mai făcut griji și după aceea nu am mai examinat această chestiune, dar s-a dovedit că ceva nu a mers bine. Aparatul pe care îl cumpărase acea persoană s-a dovedit până la urmă a nu fi un aparat de dezinfectat cu ozon, ci un dezumidificator. A fost o achiziție amăgitoare și, în plus, de o calitate foarte proastă, nu avea niciun efect sterilizant. A știut acest lucru persoana care s-a ocupat de această sarcină? (Ar fi trebuit.) Însă acest nemernic probabil că nu a știut. De ce? Persoana căreia îi încredințasem această sarcină nu mersese să se ocupe personal de ea, ci găsise un intermediar să o facă în locul ei și, astfel, nu a știut niciodată ce articol a fost cumpărat sau dacă era de calitate bună sau proastă. Ce părere aveți de modul în care s-a ocupat de această chestiune? A fost făcută în mod conștiincios sau nu? Avea acea persoană vreo credibilitate? A meritat să ne bazăm pe ea? (Nu, nu a meritat.) Ce fel de persoană era? Era un om cu integritate sau umanitate? (Nu.) Era o persoană zăpăcită, un nemernic desăvârșit. Iar povestea nu se termină aici. Curând după aceea, persoana căreia i-am încredințat această sarcină a început să cugete: „E grozav să folosim un aparat de dezinfectat cu ozon pentru a steriliza lucruri. De vreme ce sunt mulți oameni care folosesc sălile noastre de mese, poate că ar trebui să cumpărăm aparate de dezinfectat cu ozon și pentru acestea. Tu ai cumpărat unul, așa că vom cumpăra și noi câteva. Tu ai cumpărat unul mic pentru bucătăria ta mică, așa că noi vom cumpăra aparate mari pentru sălile noastre de mese mari.” Odată ce a născocit ideea, a dezbătut-o cu alți câțiva nemernici și apoi au decis. Și s-a dovedit că, după ce fuseseră cumpărate acele aparate de dezinfectat cu ozon, frații și surorile au spus că, de vreme ce toți foloseau vesela proprie și nu foloseau la comun ustensilele de gătit, nu era nevoie să fie sterilizate și că sterilizarea era de prisos. În final, aparatele au rămas neutilizate și chiar și acum mai sunt câteva în magazie, cu ambalajul încă intact. Ce părere aveți de modul în care s-au ocupat de această chestiune? A fost făcută într-o manieră rațională? Nu a fost o situație în care cineva cu prea mult timp la dispoziție și nimic de făcut a găsit la întâmplare moduri de a cheltui bani? Unii oameni, crezând că ordinul acestor achiziții venise de la Cel de mai sus, chiar au spus: „Fără bombăneli! Trebuie să acceptăm acest lucru din partea lui Dumnezeu. El îi iubește atât de mult pe oameni, încât ne cumpără până și lucruri de care nu avem nevoie. E dispus să cheltuie sume uriașe pentru noi. Dumnezeu e prea bun cu noi!” Dar acum ei știu că aceste achiziții au fost rezultatul operațiunilor secrete ale unei adunături de nemernici. Au risipit jertfele în acest mod, fără ca nimeni să-și asume responsabilitatea, să verifice lucrurile și fără ca nimeni să verifice dacă aceste achiziții erau potrivite sau să le raporteze după ce au fost făcute. De la ce premisă a pornit persoana respectivă când a cumpărat aceste lucruri? De la faptul că i-am cerut să cumpere un sterilizator pentru bucătăria mică. I-am cerut să cumpere pentru toate sălile de mese? Nu i-am încredințat niciodată o astfel de sarcină. Atunci, care a fost motivul pentru care le-a cumpărat pentru toate sălile de mese? Oare nu pentru că a privit aceste jertfe ca pe proprietatea lui personală și le-a alocat oricum și-a dorit să le aloce? A avut autoritatea să le aloce? (Nu.) Înainte să cumpere aceste aparate, nu M-a

întrebat niciodată: „De vreme ce am cumpărat unul pentru bucătăria mică, nu ar trebui să cumpărăm câteva pentru sălile mari de mese?” Și, după ce a făcut achiziția, nu a raportat câte aparate de dezinfectat cu ozon cumpărase și cât de mult au costat în total, nici faptul că frații și surorile nu le-au considerat utile. Acesta este modul respingător în care a fost gestionată această chestiune. Și un lucru zăpăcit ca acesta a continuat să fie sfidător când a fost emondat. Cum ar trebui să trateze cineva acest tip de persoană? (Să o excludă din biserică.) Ținând cont de natura acestui incident, nu ar fi excesiv să fie exclusă din biserică, fiindcă aceasta este o chestiune care se atinge de jertfe și, atingându-se de jertfe, a încălcat decretele administrative. A însemnat că s-a purtat nechibzuit! A crezut că sunt banii săi? A avut autoritatea de a-i folosi și risipi? Prin achiziția pe care le-am încredințat-o oamenilor să o facă pentru Mine, ei au creat tot felul de dificultăți și a fost o sforțare enormă pentru ei să îndeplinească sarcina și, pe deasupra, a trebuit să discut totul cu ei. În ceea ce privește ce nu le-am încredințat oamenilor să facă și să cumpere, ei au cumpărat acele lucruri fără ca nici măcar să clipească, fără să facă niciun plan sau să se consulte cu majoritatea pentru a vedea dacă vor fi articole utile – doar au risipit bani după bunul plac. Cu ceva timp în urmă, au fost câteva împrejurări speciale în care li s-a cerut unor oameni să cumpere provizii de alimente pentru șase luni până la un an, de teamă că nu va fi suficientă mâncare. Chestiunea le-a fost explicată în acest mod concis și simplu și, într-o săptămână, au raportat spunând că terminaseră cumpărăturile în trei zile, cumpărând atât produse organice, cât și produse pe cale să fie certificate organic. Cum se descurcaseră? Nu au făcut o treabă excelentă? Nu a trebuit să mai spun nimic, chestiunea fusese rezolvată. S-au ocupat de această sarcină ei singuri, cu promptitudine și veselie și s-au dovedit a fi deosebit de competenți, rapizi, deștepți și chibzuiți. Nu numai că au cumpărat mâncarea de care aveau nevoie, ci și lucruri necesare zilnic. Acestea au inclus tot ce aveau nevoie, au fost capabili să cumpere tot ce îți poți imagina, chiar și lucruri precum bomboane, semințe de dovleac și alte gustări. Mi-am spus că acești oameni chiar știau cum să trăiască; au știut cum să cheltuie banii și au și îndrăznit să îi cheltuie. Erau capabili, având aptitudini foarte puternice de supraviețuire, mai puternice decât cele ale animalelor sălbatice, și s-au mișcat foarte repede, mai repede decât Mă așteptasem. Pentru a supraviețui, erau capabili să mute munții din loc – nu exista nimic ce nu puteau face. Din acest incident, am văzut că acești oameni nu erau total lipsiți de creier sau total incapabili să îndeplinească sarcini, dar că totul depindea în principal de persoana pentru care se ocupau de sarcini. Dacă se ocupau de sarcini pentru ei înșiși, păreau deosebit de activi, isteți, rapizi în acțiune și eficienți – nu a fost nevoie să fie zoriți, iar Eu nu a trebuit să-Mi fac griji pentru ei. Dar când făceau o datorie în casa lui Dumnezeu, li se părea dificil să se ocupe de orice sarcină, nu găseau niciodată principiile și mereu încurcau ițele. Se pare că exista un motiv pentru asta și era o diferență imensă între a face lucruri pentru ei înșiși și a face lucruri pentru casa lui Dumnezeu. Deocamdată, să nu vorbim despre tipul de fire sau esență pe care l-au avut acești oameni. Cele două

atitudini complet diferite pe care le-au nutrit acești oameni față de gestionarea lucrurilor au dezvăluit că aveau un caracter cu adevărat slab. Mai exact, cât de slab era caracterul lor? Dați-Mi voie să vă definesc acest lucru: acești oameni nu erau oameni, pur și simplu erau un grup de fiare! Li se potrivește această definiție? (Da, li se potrivește.) Aceste cuvinte pot fi greu de înghițit și s-ar putea să supere când sunt auzite, dar exact acesta este modul în care acești oameni s-au ocupat de sarcini și acesta este tipul de lucru care sunt ei. Ceea ce spun se bazează pe fapte și nu este o calomnie nefondată. Când casa lui Dumnezeu folosește anumiți oameni, având în vedere faptul că sunt tineri, cu un calibru oarecum slab și lipsiți de temelie și statură, aceasta îi va ajuta încontinuu și va avea părtășie cu ei despre adevăr și principii. Dar, în final, caracterul slab rămâne doar un caracter slab, o fiară este doar o fiară, iar acești oameni nu se vor schimba niciodată. Nu numai că nu vor pune adevărul în practică, ci vor și merge din rău în mai rău, luându-ți toată mâna când le dai un deget și fără să aibă niciun strop de simț al rușinii, care face parte din umanitatea normală. Când cumpără ceva sau îndeplinesc o sarcină pentru casa lui Dumnezeu, ei nu cer niciodată sfaturi despre cum să cumpere aceste lucruri ieftin și să economisească bani, cumpărând totodată ceva practic. Ei nu fac niciodată asta. Doar cheltuie bani orbește, cumpără lucruri cu nepăsare și doar achiziționează produse inutile. Dar când vine vremea să îndeplinească o sarcină sau să cumpere ceva pentru Mine personal, încep să ia lucrurile în serios și se gândesc cum să reducă costurile și cum să cheltuie mai puțin, realizând, în același timp, cât mai multe. Ei cred că a face lucrurile în acest mod înseamnă a respecta principiile și a practica adevărul. Au acești oameni un dram de rațiune? Ai cui sunt acești bani și pe cine ar trebui cheltuiți – aceste lucruri le sunt și mai neclare. Nu înseamnă asta să te ocupi de lucruri ca un nemernic? Există astfel de oameni în preajma voastră? Toți cei care nu se consultă cu personalul din departamentul financiar sau cu frații și surorile cu care lucrează atunci când achiziționează lucruri de valoare sau scumpe, care doar merg înainte și risipesc jertfele după bunul plac, care știu că trebuie să economisească bani și să-și bugeteze cheltuielile când plătesc cu propriii bani, dar risipesc bani în mod arbitrar când cheltuie jertfele lui Dumnezeu – asemenea oameni sunt pur și simplu detestabili! Sunt prea dezgustători! Nu-i așa? (Ba da.) Astfel de lucruri Mă dezgustă oricând Mă gândesc la ele. Acele fiare sunt mai prejos și decât câinii de pază. Merită ele să trăiască în casa lui Dumnezeu?

A fost odată un conducător care lua toate articolele pe care frații și surorile din diferite locuri le ofereau lui Dumnezeu, ca să le păstreze „în siguranță”, inclusiv obiecte prețioase, haine obișnuite, produse comestibile de îngrijire a sănătății și așa mai departe. A ajuns să poarte genți de marcă pe spate, pantofi de piele în picioare, inele pe degete, lănțișoare la gât și așa mai departe – intra în posesia oricărui lucru posibil și îl folosea, fără să obțină acordul nimănui. Într-o zi, fratele de mai sus l-a întrebat de ce nu fuseseră predate toate articolele oferite lui Dumnezeu de către frații și surorile din diferite locuri. El a răspuns: „Frații și surorile au zis că aceste lucruri au fost date bisericii, nu au zis că

au fost oferite lui dumnezeu.” Ba chiar a accentuat în mod special faptul că fuseseră date bisericii, implicația lui tacită fiind că, de vreme ce el era reprezentantul bisericii cu puteri depline, Dumnezeu putea la fel de bine să nu mai spere să pună mâna pe aceste lucruri, că nu sunt pentru Dumnezeu, ci pentru folosul bisericii. În termeni mai concreți, a vrut să spună: „Aceste lucruri sunt pentru folosul meu, nu au fost oferite pentru a fi folosite de dumnezeu. De ce întrebi? Ești calificat să întrebi asta?” Vă înfuriați când auziți asta? (Da.) Oricine s-ar înfuria auzind asta. Spuneți-Mi, e cineva care crede că lucrurile date bisericii de frați și surori sunt oferite conducătorilor săi? E cineva care spune că, oferind lucruri bisericii, le oferă unui anumit conducător de biserică? Are cineva această intenție? (Nu.) Cu excepția cazului în care scrie atunci când face jertfa: „Vă rog să i-o înmânați lui cutare” – doar atunci acest obiect intră în posesia personală a acestui conducător. Altfel, toate lucrurile care sunt oferite, fie că sunt bani, fie că sunt articole, sunt date lui Dumnezeu de frați și surori. Lucrurile oferite lui Dumnezeu se numesc în mod colectiv jertfe. Odată ce sunt desemnate jertfe, sunt pentru folosul lui Dumnezeu. Când sunt pentru folosul lui Dumnezeu, cum le folosește El? Cum le alocă Dumnezeu? (Le dă bisericii, ca să le folosească în lucrarea sa.) Așa este. Există principii și detalii specifice pentru utilizarea lor în lucrarea bisericii, inclusiv cheltuielile de trai pentru cei care își îndeplinesc îndatoririle cu normă întreagă în biserică și diversele cheltuieli ale lucrării bisericii. În timpul perioadei de întrupare a lui Dumnezeu, această utilizare include următoarele două puncte: cheltuielile zilnice ale lui Hristos și toate costurile lucrării bisericii. Acum, dintre aceste două puncte, există vreunul care spune că jertfele pot fi convertite în salarii, recompense, cheltuieli sau remunerații personale? (Nu, nu există.) Jertfele nu aparțin niciunei persoane. Utilizarea și alocarea lor trebuie rânduite de casa lui Dumnezeu și sunt folosite înainte de toate în lucrarea bisericii: asta nu include faptul că oricine este conducător de biserică va avea autoritatea de a intra în posesia jertfelor sau de a le folosi. Atunci, cum anume trebuie folosite? Aceste jertfe trebuie alocate conform principiilor care guvernează folosirea proprietății bisericii. Privind din această perspectivă, nu este rușinos ca antihriștii să-și dorească mereu să prioritizeze posesia și folosirea jertfelor de către ei? Antihriștii cred mereu că banii și articolele oferite de frați și surori aparțin oricui este într-o poziție de conducere. Nu este un mod nerușinat de a gândi? (Ba da, este.) Este extrem de nerușinat! Nu numai că antihriștii sunt ticăloși și feroce prin firea lor, dar și caracterul lor este josnic și mărunt, lipsit de simțul rușinii.

Având părtășie despre aceste subiecte și discutând despre aceste chestiuni, adevărurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le pună în practică vor fi clarificate. Totuși, dacă nu avem părtășie despre aceste lucruri, înțelegerea oamenilor față de unele adevăruri va fi fără excepție oprită la nivel literal și doctrinal și va rămâne relativ superficială. Dacă integrăm unele chestiuni reale în părtășia noastră despre adevăr, oamenilor le va fi mult mai ușor să vadă lucrurile așa cum sunt, iar înțelegerea adevărului de către ei va fi mai concretă și mai practică. Prin urmare, părtășia despre aceste lucruri nu este nicidecum menită să denigreze pe cineva sau să îi îngreuneze

situația. Acestea sunt lucruri care chiar au avut loc, ba mai mult, au legătură cu subiectul despre care avem părtășie. Așadar, anumiți oameni au devenit materiale didactice vii și figurile și personajele din exemplele tipice despre care avem părtășie și pe care le disecăm. Este un lucru cât se poate de normal. Prin definiție, adevărul are legătură cu gândurile, cuvintele, opiniile, acțiunile și firile care sunt dezvăluite pe parcursul vieții umane. Dacă ar fi să explicăm și să avem părtășie numai despre înțelesul literal al adevărului, detașându-l de viața reală, atunci când ar fi oamenii capabili să dobândească o înțelegere autentică a adevărului? Făcând lucrurile în acest fel, oamenilor le-ar fi mult mai dificil să înțeleagă adevărul și le-ar fi greu să pătrundă în adevărul-realitate. A da câteva exemple tipice despre care să se aibă părtășie și care să fie disecate ar fi mult mai propice pentru ca oamenii să înțeleagă adevărul, principiile pe care ar trebui să le pună în practică, intențiile lui Dumnezeu și felul în care ar trebui să urmeze. Din acest motiv, orice s-ar întâmpla, această metodă este atât potrivită, cât și benefică oamenilor. Dacă aceste chestiuni nu ar aborda adevărul sau firea antihriștilor pe care o disecăm, nu aș fi dispus să discut despre ele. Dar firile și esențele oamenilor care au făcut aceste lucruri chiar abordează subiectul despre care avem părtășie, așa că trebuie să avem părtășie despre ele când este necesar. Scopul părtășiei despre acest lucru nu este de a-i suprima pe oameni sau de a le îngreuna situația, nici de a-i supune umilinței publice; mai degrabă, este de a diseca firea și esența ființelor umane și, chiar și mai important, de a diseca firea antihriștilor aflați printre ființele umane. Dacă, ori de câte ori părtășia noastră abordează aceste subiecte, vă trece prin minte doar că o anumită persoană a făcut un anumit lucru și nu reușiți să vă gândiți la modul în care acesta are legătură cu adevărul și firile corupte ale oamenilor, dovedește asta că ați înțeles adevărul? (Nu.) Dacă vă amintiți de o singură chestiune sau de o singură persoană anume și în voi se nasc atitudini părtinitoare, opinii și prejudecăți față de acea persoană, se poate spune că ați ajuns la o înțelegere a adevărului? Asta nu este înțelegerea adevărului. Atunci, în ce condiții se poate considera că ați ajuns la o înțelegere a adevărului? Aproape de fiecare dată când avem părtășie despre diversele manifestări ale esenței antihriștilor și le disecăm, aduc în discuție mai multe povestiri care să servească drept exemple tipice și am părtășie cu voi despre locul greșelilor din aceste povestiri și felul în care oamenii ar trebui să urmeze. Dacă tot nu înțelegeți după acest tip de părtășie, atunci asta înseamnă că este o problemă cu înțelegerea voastră, că aveți un calibru prea slab și că vă lipsește înțelegerea spirituală. Atunci, în ce condiții se poate considera că aveți abilități de înțelegere, că dețineți înțelegere spirituală și că ați înțeles adevărul din exemplele despre care am avut părtășie? În primul rând, trebuie să fiți capabili să vă comparați cu exemplele despre care avem părtășie și să ajungeți să vă cunoașteți, să căutați să vedeți dacă și voi aveți acest tip de fire și dacă ați fi capabili să faceți astfel de lucruri în cazul în care ați avea statut și autoritate și dacă aveți și voi astfel de gânduri și opinii sau dezvăluiți acest tip de fire. Acesta este un aspect. În plus, din exemplele despre care avem părtășie, trebuie să căutați adevărurile-principii pe care ar trebui să le

înțelegeți și să le respectați într-un mod pozitiv. Asta înseamnă să găsiți calea pe care ar trebui să o puneți în practică și să știți, în aceste condiții, ce poziție ar trebui să luați și cum să practicați într-un mod care este corect și în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Mai mult, prin disecare, trebuie să fiți capabili să recunoașteți că firea voastră este la fel ca a antihriștilor, făcând legătura și știind cum să o înlăturați. În acest fel, veți fi ajuns la o înțelegere a adevărului, veți fi persoane care au înțelegere spirituală și abilitatea de a înțelege adevărul. Dacă, după ce terminați de ascultat o povestire, vă amintiți toate dedesubturile, toate cauzele și efectele și sunteți capabili să le explicați, dar nu înțelegeți adevărurile-principii pe care ar trebui să le practice oamenii și în care ar trebui să pătrundă și, atunci când vă confruntați cu o situație, nu știți cum să puneți în aplicare aceste adevăruri, ca să vedeți dincolo de oameni și lucruri și să vă cunoașteți, atunci asta înseamnă că vă lipsește abilitatea de înțelegere. Iar o persoană căreia îi lipsește abilitatea de înțelegere este o persoană căreia îi lipsește înțelegerea spirituală.

Am să vă dau un alt exemplu. Era un om care tocmai fusese ales conducător. Înainte să fi înțeles cu adevărat și să fi sesizat situația concretă a diferitelor aspecte ale lucrării, adică, înainte să se fi dăruit trup și suflet fiecărui aspect diferit al lucrării, el a început să facă investigații private: „Care oameni răspund de păstrarea în siguranță a jertfelor pentru dumnezeu în biserica noastră? Raportați-mi o listă cu numele lor. De asemenea, dați-mi toate conturile bancare și parolele. Vreau să îmi fac o idee despre câți bani sunt.” Nu l-a interesat nicio lucrare. Singurele lucruri care îl interesau cel mai mult și de care era cel mai preocupat erau numele oamenilor care păstrau în siguranță jertfele, precum și conturile bancare și parolele. Nu urma să se întâmple ceva rău? Voia să pună mâna pe jertfe, nu-i așa? Când întâlniți o astfel de situație, ce ar trebui să faceți? Dacă a devenit conducător, înseamnă asta că proprietatea bisericii ar trebui să-i fie înmânată lui și că ar trebui să aibă dreptul să știe de ea și puterea de a o controla? (Nu, nu ar trebui să i se dea aceste informații.) De ce nu? N-ai fi vinovat de nesupunere dacă nu i le-ai da? (Faptul că a afișat aceste manifestări este o dovadă că ceva nu e în regulă cu el și, astfel, ca să protejăm jertfele pentru Dumnezeu, nu putem să îi dăm aceste informații.) Așa este: întrucât ceva nu e în regulă cu el, nu i le putem da. Răspunsul vostru dovedește că părtășia Mea anterioară nu a fost în zadar și că ați înțeles-o. De ce nu îi puteți da aceste informații? Responsabilitățile și datoria unui conducător nu constau în a-și fixa atenția asupra jertfelor sau a încerca să obțină informații legate de acestea. Ele nu sunt responsabilitățile și datoria unui conducător. Bisericile de pretutindeni au oameni care au fost desemnați să administreze și să păstreze în siguranță jertfele. În plus, biserica are reguli stricte și principii pentru gestionarea folosirii jertfelor. Nimeni nu are puterea de a prioritiza folosirea jertfelor de către el, cu atât mai puțin puterea de a prioritiza intrarea sa în posesia acestora. Acest lucru se aplică tuturor, fără excepție. Nu este un lucru cert? Nu este corect? (Ba da, este.) Când antihriștii vor să prioritizeze posesia și folosirea jertfelor de către ei, acesta este în sine un lucru greșit. Ei cred că, în calitate de conducători, ar trebui să poată să se bucure în voie de folosirea jertfelor: este

acesta adevărul? Acești bani Îi aparțin lui Dumnezeu – de ce îi folosesc în mod greșit? De ce se bucură de folosirea lor după bunul plac? Sunt calificați să facă asta? Este de acord Dumnezeu ca ei să folosească jertfele în acest fel? Ar aproba asta aleșii lui Dumnezeu? Acei antihriști iau jertfele și le risipesc: acest lucru este determinat de firea lor feroce, este un mod de a privi lucrurile care se naște din lăcomia lor și nu este ceva care a fost prescris de cuvântul lui Dumnezeu. Acest antihrist a vrut întotdeauna să preia controlul asupra tuturor jertfelor, precum și asupra tuturor informațiilor despre oamenii care răspundeau de păstrarea lor în siguranță și asupra tuturor conturilor bancare și a parolelor. Aceasta este o problemă gravă, nu-i așa? A vrut să cunoască datele subiacente despre jertfele lui Dumnezeu și să le păstreze bine în siguranță, iar apoi să le aloce într-un mod care este rezonabil și le păstrează intacte, fără să permită nimănui să le cheltuie în voie și în mod nechibzuit? Avea de gând să facă asta? Se poate observa, din acțiunile lui, vreun semn de bune intenții? (Nu.) Așadar, dacă într-adevăr o persoană nu râvnește la jertfe, ce va face dacă este aleasă conducătoare? (Mai întâi va afla despre eficiența diverselor aspecte ale lucrării din biserică, precum și despre modul în care jertfele sunt păstrate în siguranță și dacă este sigur locul în care sunt ținute. Totuși, nu va întreba de conturi bancare, de parole sau de sumele deținute.) Așa e, dar mai e ceva. După ce o persoană care într-adevăr nu râvnește la jertfe este aleasă conducătoare, ea va verifica dacă este sigur locul în care sunt ținute jertfele, precum și dacă sunt potriviți și de încredere oamenii care răspund de păstrarea lor în siguranță, dacă ar deturna jertfele și dacă le păstrează în siguranță, în concordanță cu principiile. Se va gândi mai întâi la aceste lucruri. În ceea ce privește informațiile sensibile precum cantitatea jertfelor și parolele, oamenii lipsiți de lăcomie – oamenii decenți și onorabili – vor sta departe de ele. Dar un om care este lacom nu le va evita, va folosi pretextul: „Eu sunt conducătorul. N-ar trebui să-mi asum fiecare aspect al lucrării? Toate celelalte mi-au fost predate, de ce nu mi-au fost predate și jertfele?” Folosind puterea pe care o are, va vrea să își asume controlul asupra finanțelor bisericii sub acest pretext. Aceasta este o problemă. Nu își va face lucrarea sau nu își va îndeplini adecvat responsabilitățile, nici nu va gestiona finanțele bisericii în concordanță cu procedurile și principiile normale. În schimb, va avea planuri personale pentru el. Oricine este capabil să gândească ca o ființă umană normală poate să vadă asta. De îndată ce acest conducător a început să facă asta, cineva a raportat acest lucru și a fost oprit. Apoi, acea persoană Mi-a raportat Mie, întrebând dacă era bine să facă asta și i-am răspuns că da. Asta se numește protejarea intereselor casei lui Dumnezeu; acele informații nu îi pot fi date unui astfel de om. Să vrea mai întâi să controleze banii casei lui Dumnezeu, fără să fi făcut niciun pic de lucrare – nu seamănă puțin cu marele balaur roșu? Când marele balaur roșu arestează frați și surori, primul lucru pe care îl face nu este să îi bată, de teamă că nu vor putea vorbi clar după ce au fost bătuți până la inconștiență – mai întâi întreabă unde sunt ținuți banii bisericii, cine îi păstrează în siguranță și câți bani sunt. Numai după aceea va întreba cine sunt conducătorii bisericii. Scopul său este pur și simplu să înșface

banii. Ceea ce a făcut acest conducător și ceea ce face marele balaur roșu au aceeași natură. El nu a întrebat de nicio lucrare, nici nu și-a asumat o povară pentru niciun lucru, ci doar a acordat atenție finanțelor – nu înseamnă asta a fi abject? Acțiunile acestei persoane abjecte erau atât de evidente! Încă înainte ca statutul ei să fie sigur, a vrut să înșface banii. Nu s-a grăbit prea tare? Dar ea nu știa că ceilalți ajunseseră să o discearnă și, curând, a fost demisă. Când vine vorba de acest tip de persoană, care se comportă într-un mod atât de evident, trebuie să vă amintiți asta: grăbiți-vă să o demiteți. Nu mai trebuie să discerneți nimic în legătură cu acest tip de persoană, cum ar fi firile sale, umanitatea, educația sa, mediul său familial sau perioada de timp de când crede în Dumnezeu, dacă are sau nu o temelie, cum sunt experiențele sale de viață – nu trebuie să discerneți niciunul dintre aceste lucruri, doar acesta e suficient pentru a conchide că o astfel de persoană este un antihrist. Ar trebui să vă uniți cu toții pentru a demite și a înlătura această persoană. Nu aveți nevoie de ea ca să vă conducă. De ce? Dacă îi permiți să te conducă, va risipi oricât de mulți bani are biserica și îi va deturna pe toți, iar apoi, lucrarea bisericii va stagna și va fi imposibil de realizat. Dacă întâlniți acest tip de persoană, care este fixată pe înșfăcarea banilor, a cărei atenție este mereu ațintită cu neînduplecare asupra averii și care este râvnitoare, și dacă semnele adevăratei sale naturi nu au ieșit încă la suprafață și toată lumea a ales-o într-un mod confuz, crezând că are unele daruri, că are o oarecare capacitate de lucru, că este capabilă să-i facă pe toți să pătrundă în adevărul-realitate, fără să se aștepte ca, imediat ce devine conducătoare, să-și vâre banii în buzunarul ei, atunci ar trebui să vă grăbiți și să o dați jos de pe poziția ei. Categoric, acesta este lucrul care trebuie făcut. După aceea, puteți să alegeți pe altcineva. Biserica nu se va nărui dacă nu are conducător timp de o zi. Aleșii lui Dumnezeu cred în Dumnezeu, nu într-un conducător anume. Spuneți-Mi, există momente când frații și surorile emit judecăți greșite? Înainte ca acest om să devină conducător, nu aveau cum să știe că era lacom. În interacțiunile lui cu alții, nu încerca să profite, își cheltuia banii proprii când își cumpăra lucruri și chiar dădea pomană. Cu toate acestea, primul lucru pe care l-a făcut când a devenit conducător a fost să ceară informații despre finanțele bisericii. Majoritatea oamenilor nu-și pot înfrâna acest tip de impuls ticălos – e destul de uimitor! Cum ar fi putut să se schimbe peste noapte? Nu e vorba că s-a schimbat peste noapte, ci pur și simplu a fost acel tip de creatură de la bun început, singura diferență fiind că, înainte, nu a ajuns în împrejurări care să-l dezvăluie, iar acum a fost dezvăluit de această situație. De vreme ce această persoană a fost dezvăluită, de ce ați mai fi miloși cu ea? Dați-i un șut bun ca să o faceți să zboare de acolo, cu cât mai departe, cu atât mai bine! Îndrăzniți să faceți asta? (Da.) Când vine vorba de orice persoană care continuă să urzească planuri în legătură cu proprietatea bisericii, nu o alegeți când nu ați înțeles-o pe deplin. Dacă, într-un moment de ignoranță, o alegeți fără să o fi înțeles pe deplin, iar apoi descoperiți că este o creatură avară și o iudă, ar trebui să vă grăbiți să o dați afară și să o îndepărtați. Nu fiți miloși și nu ezitați! Sunt cei care spun: „Chiar dacă această persoană este lacomă, e bună în toate celelalte

privințe. Îi poate îndruma pe oameni spre o înțelegere a cuvântului lui Dumnezeu și îi poate determina să-și îndeplinească normal îndatoririle.” Dar este așa doar pentru o clipă. Pe măsură ce trece timpul, nu va mai fi așa. Nu va dura mai mult decât câteva zile până când fața ei demonică va deveni vizibilă. Toate manifestările și firile antihriștilor despre care am avut părtășie în trecut vor fi, puțin câte puțin, dezvăluite în ea. Până atunci nu va fi prea târziu să fie demisă? Lucrarea bisericii va fi suferit deja. Dacă nu crezi ceea ce am spus și eziți, nu începe să te smiorcăi atunci când ai regrete. Mai întâi privește cum tratează o persoană jertfele: aceasta este cea mai simplă, precum și cea mai directă și cea mai clară strategie de a deslușI dacă o persoană are esența antihriștilor. În cazul subiectelor despre care am avut părtășie în trecut, a trebuit să identificăm firile antihriștilor prin intermediul unor manifestări, dezvăluiri, perspective, cuvinte și acțiuni și să vedem dacă aveau esența antihriștilor pe baza firilor lor. Doar în cazul acestei probleme, nu trebuie să facem aceste lucruri: este direct și clar, simplu și necesită mai puțin efort și timp. Atât timp cât un om afișează această manifestare – dorindu-și mereu să prioritizeze posesia jertfelor de către el sau luarea lor cu forța – atunci puteți fi sută la sută siguri că este un antihrist. Poate fi caracterizat ca antihrist și nu poate sluji drept conducător, ci trebuie demis și respins de frați și surori.

Tocmai am avut părtășie despre manifestările antihriștilor care prioritizează posesia și folosirea jertfelor de către ei și am folosit acest lucru pentru a explica și a diseca firile și esența exprimată de antihriști în încercarea lor de a controla finanțele bisericii. Acesta este primul punct. Posesia și folosirea – acestea sunt cele mai importante și preliminare abordări ale antihriștilor când vine vorba de proprietatea bisericii. În legătură cu acest punct, nu am avut părtășie într-o manieră concretă despre modul în care antihriștii posedă și folosesc proprietatea bisericii. Vom intra în detalii mai concrete în următorul punct despre antihriștii care risipesc, își însușesc pe nedrept, împrumută, folosesc în mod fraudulos și fură jertfele.

B. Risipirea, însușirea pe nedrept, împrumutul, folosirea în mod fraudulos și furtul jertfelor

1. Risipirea jertfelor

Antihriștii cred că a avea statut și autoritate le dă puterea de a prioritiza posesia și folosirea jertfelor de către ei. Atunci, odată ce au acea putere, cum alocă și folosesc jertfele? Fac asta în conformitate cu regulile bisericii sau cu principiile care guvernează nevoile lucrării bisericii? Pot să facă asta? (Nu, nu pot.) Faptul că nu pot face trimitere la multe lucruri. Odată ce antihriștii au câștigat statut, ei nu pot evita să nu facă unele lucruri care implică lucrarea bisericii, iar o parte din această lucrare implică investiții și alocări ale proprietății bisericii. În acest caz, care sunt principiile după care abordează alocarea proprietății bisericii? Să fie economi? Să fie meticuloși când planifică sumele plătite, să economisească oriunde e posibil? Să țină cont de casa lui Dumnezeu în toate lucrurile? Nu. Dacă pot să ajungă într-un loc cu bicicleta, ei tot cheltuie bani pe autobuz.

Iar când nu li se pare convenabil sau confortabil să tot meargă cu autobuzul sau cu o mașină închiriată, încep să se gândească să folosească banii casei lui Dumnezeu pentru a cumpăra o mașină. În timp ce cumpără o mașină, strâmbă din nas la modelele cu preț mic și performanță medie și aleg în mod special o mașină performantă, un model de marcă importat direct din străinătate, care costă peste un milion de yuani. Se gândesc: „Nu e mare lucru și, oricum, casa lui dumnezeu e cea care plătește, iar banii casei lui dumnezeu sunt banii tuturor. Nu e deloc dificil ca toți să-și cumpere o mașină împreună. Casa lui dumnezeu e atât de mare, întreaga lume din univers îi aparține lui dumnezeu, așadar, chiar e un lucru atât de mare când casa lui dumnezeu cumpără o mașină? În lumea Satanei, toate mașinile pe care le conduc oamenii costă mai multe milioane de yuani, prin urmare, e destul de econom dacă biserica noastră cumpără o mașină cu numai un milion de yuani. În plus, mașina nu e doar pentru uzul meu, întreaga biserică o va folosi.” În clipa în care antihriștii deschid gura, se duc peste un milion de yuani, fără ca ei nici măcar să clipească sau să le tresară inima și fără să se simtă deloc vinovați. Odată ce au cumpărat mașina, încep să se bucure de ea. Nu mai merg pe jos în locuri în care ar trebui să meargă în plimbare, nu mai merg cu bicicleta în locuri în care ar trebui să ajungă cu bicicleta și nu mai închiriază mașini pentru locuri în care pot ajunge cu o mașină închiriată; în schimb, insistă să folosească „mașina desemnată” lor. Se poartă într-o manieră atât de ostentativă, de parcă ar fi capabili să facă o lucrare măreață. Antihriștii cheltuie banii făcând multă risipă, tot ceea ce cumpără trebuie să fie lucruri bune, de calitate înaltă și de ultimă generație. De pildă, diferența de preț dintre modelele de bază și cele ultraperformante ale anumitor tipuri de aparatură și echipament poate varia cu câteva zeci de mii de yuani. În aceste situații, antihriștii vor vrea să cumpere modelul de calitate superioară și, atât timp cât nu-și cheltuie banii proprii, nu îi va deranja să facă acest lucru. Dacă ar fi să plătească din buzunarul lor, nu și-ar putea permite nici măcar un model de bază sau de calitate inferioară, dar când spui că va fi plătit de casa lui Dumnezeu, atunci îl vor vrea pe cel de calitate superioară. Nu sunt aceștia fiare? Nu sunt irațional? Nu înseamnă asta risipirea jertfelor? (Ba da.) Oamenii care risipesc jertfele au umanitate slabă, sunt egoiști și detestabili! Odată ce antihriștii au obținut puterea de a folosi jertfele, vor să le înhațe pentru ei, folosindu-le fără să respecte deloc principiile și insistând să își ia articole de calitate superioară la fiecare achiziție. Când cumpără o pereche de ochelari, îi vor pe cei de calitate superioară, modelul care blochează lumina albastră și razele ultraviolete, cu cele mai clare lentile și, când cumpără un computer, îl vor pe cel de calitate superioară, modelul cel mai recent. Indiferent dacă vor folosi sau nu diverse unelte sau echipamente în îndatoririle lor, imediat ce se aduce în discuție subiectul cumpărării unor astfel de lucruri, vor să aleagă calitatea superioară. Nu înseamnă asta risipirea jertfelor? Știu să fie cumpătați când e vorba de propriii lor bani, orice articol va fi bun atât timp cât este practic, dar când vine vorba să cumpere ceva pentru casa lui Dumnezeu, atunci chestiunile care țin de caracterul practic și economisirea banilor încetează să mai fie luate în considerare. Nu

se gândesc decât la faptul că trebuie să fie o marcă celebră, să le reflecte poziția și îl cumpără pe oricare este mai scump. Nu înseamnă asta a-și căuta distrugerea? Să cheltuie jertfele fără noimă – nu asta fac antihriștii? (Ba da.)

A fost un tip care a mers să cumpere periuțe de dinți împreună cu fratele de mai sus. A cumpărat pentru frate o periuță de dinți care a costat puțin peste un dolar, dar pentru el a luat una importată care a costat peste 15 dolari. Acum, nu ați spune că era o oarecare diferență între fratele de mai sus și acest frate obișnuit, o oarecare deosebire în privința statutului lor? (Ba da.) În ceea ce privește logica – să nu menționăm lucruri precum statutul, poziția sau modul în care Dumnezeu face alocări, ci să discutăm doar despre faptul că fratele de mai sus muncise din greu în toți acești ani – oare nu ar trebui să folosească el ceva de calitate superioară? Dar el nu a fost exigent în privința asta. Care sunt principiile pe care le urma? Să fie cumpătat oriunde este posibil: acest tip de articol nu este deloc sofisticat, așa că nu merită să folosească unul scump și nu e nevoie să cheltuie atât de mulți bani pe el, va fi suficient unul care este utilizabil. Acum, când vine vorba de identitatea, poziția și statutul acestor doi oameni, există o disparitate între ei, iar un articol de cea mai modestă calitate fusese cumpărat pentru cel care ar fi trebuit să folosească unul bun și un articol de cea mai bună calitate fusese cumpărat pentru cel care ar fi trebuit să folosească unul modest. Care a fost problema aici? Care dintre acești doi oameni avea o problemă? Cel care a folosit articolul bun era cel care avea o problemă. Nu avea idee cine era și nu avea simțul rușinii și ar fi cumpărat cel mai bun și cel mai scump articol, atât timp cât casa lui Dumnezeu plătea. Avea această persoană vreun dram de rațiune? Dacă a procedat așa când a mers la cumpărături împreună cu fratele de mai sus – făcând aceste alegeri în fața lui – ce ar fi făcut, dacă ar fi mers la cumpărături singur? Câți bani ar fi aruncat? Ar fi mers mult mai departe și nu ar fi fost o diferență de zece dolari; ar fi fost destul de îndrăzneț să cumpere articole la orice preț, să cheltuie orice sumă de bani pe ele. A cheltuit jertfele și banii casei lui Dumnezeu în acest fel; nu își căuta propria distrugere? Sunt cei care își spun: „Am făcut o lucrare atât de măreață pentru casa lui dumnezeu, asumându-mi atât de multe riscuri, îndurând atâtea greutăți, și am fost aruncat în închisoare de mai multe ori. Ar trebui, de drept, să mă bucur de un tratament special.” Este adevărul acest „de drept” al tău? În care dintre cuvintele lui Dumnezeu a prevăzut El că oricine a fost întemnițat, a îndurat greutăți sau a călătorit pentru El mulți ani ar trebui, de drept, să se bucure de un tratament special și ar trebui, de drept, să se bucure de întâietate în folosirea și acapararea jertfelor, să le risipească în voie și că acesta este un decret administrativ? A rostit Dumnezeu vreodată un singur cuvânt în acest sens? (Nu, nu a rostit.) Atunci, ce a spus Dumnezeu în legătură cu modul în care ar trebui să folosească jertfele acest tip de persoană, împreună cu liderii, lucrătorii și toți oamenii care își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu? Ei trebuie să le folosească pentru investiții normale și cheltuieli normale; nimeni nu are nicio autoritate specială ca să folosească sau să intre în posesia jertfelor. Dumnezeu nu va face din jertfele Sale proprietatea privată a niciunui individ. În același timp, Dumnezeu

nu a stipulat că oamenii ar trebui să risipească banii folosind și alocând fonduri din jertfe. Ce tip de persoană risipește banii? Ce fel de fire are o persoană care risipește banii? E ceea ce fac fiarele, tiranii, huliganii, gangsterii și ticăloșii detestabili care nu au simțul rușinii, e ceea ce fac antihriștii. Oricine are puțină umanitate și știe de rușine nu se va preta la asta. Sunt unii oameni care, după ce au devenit conducători de biserică, cred că acest lucru le dă autoritatea să folosească jertfele și proprietatea bisericii. Vor și îndrăznesc să cumpere orice și toate lucrurile și vor să solicite orice și toate lucrurile. Simt că orice cumpără, de orice se bucură este binemeritat de ei; ba mai mult, nu întreabă niciodată prețul. Iar dacă cineva le cumpără un articol care e ieftin și obișnuit, chiar se vor înfuria pe acea persoană și îi vor purta pică. Aceștia sunt antihriști.

2. Însușirea pe nedrept a jertfelor

O altă manifestare a antihriștilor care încearcă să controleze finanțele bisericii este însușirea pe nedrept. Expresia „însușire pe nedrept” ar trebui să fie ușor de înțeles. Înseamnă aceasta a lua proprietatea bisericii și a o da fraților și surorilor sau a o aloca lucrării bisericii, ca să poată fi folosită corespunzător? (Nu.) Atunci, ce înseamnă „însușirea pe nedrept”? (Înseamnă a nu o cheltui într-un mod corespunzător, ci a o folosi după voie sau pe ascuns.) Deși este corect să spunem „a o folosi pe ascuns”, nu este foarte explicit. Dacă o persoană folosește proprietatea bisericii pe ascuns pentru cheltuielile de trai ale celor care își îndeplinesc îndatoririle cu normă întreagă, atunci nu e nimic rău în asta și nu este însușire pe nedrept. Însușirea pe nedrept este condamnabilă și nu este în concordanță cu principiile. De exemplu, unii conducători de biserică preiau controlul asupra banilor bisericii, iar când copiilor lor le lipsesc fonduri pentru a merge la facultate și chiar nu au acești bani acasă, ei vin înaintea lui Dumnezeu să se roage, spunând: „O, dumnezeule, dă-mi voie mai întâi să-mi recunosc vina și să te implor să mă ierți. Dacă trebuie să mă pedepsești, te rog, pedepsește-mă pe mine, nu pe copilul meu. Știu că nu este bine, dar chiar acum sunt într-un moment dificil și trebuie să fac asta. Harul tău este mereu generos, așa că doar sper că mă vei lăsa să scap de data asta și-mi vei da binecuvântarea ta. Îmi lipsesc cam 20 sau 30 de mii de yuani pentru școlarizarea copilului meu și, chiar și după ce am adunat și ultima fărâmă de bani și m-am împrumutat în stânga și în dreapta, tot nu am suficienți. Pot să folosesc banii tăi pentru taxele de școlarizare ale copilului meu?” Apoi, după ce termină să se roage, se simte destul de împăcat și, gândindu-se că Dumnezeu a fost de acord cu asta, ia banii pentru folosul personal. Aceasta este însușire pe nedrept, nu-i așa? A nu folosi banii pentru ceea ce ar trebui să fie folosiți, ci a-i folosi altundeva, încălcând principiile care guvernează folosirea jertfelor în casa lui Dumnezeu: asta se numește „însușire pe nedrept”. Când un membru al familiei se îmbolnăvește și are nevoie de bani sau când rămân fără fonduri într-o tranzacție comercială, încep să urzească planuri în legătură cu jertfele și, în inimile lor, se roagă, spunând: „O, dumnezeule, te rog să mă ierți, n-am vrut să fac asta, familia mea chiar trece prin unele greutăți. Iubirea ta e vastă ca oceanul și

nelimitată ca și cerul, iar tu nu îți amintești de fărădelegile oamenilor. După ce am folosit acești bani, îți voi plăti dublu când afacerea de familie va avea profituri, așa că, te rog, lasă-mă să-i folosesc.” Așa folosesc ei jertfele pentru Dumnezeu. Indiferent dacă are nevoie de bani o rudă sau un prieten, atât timp cât acești conducători au banii în mâinile lor, îi vor da acestora, fără să acționeze în concordanță cu principiile și fără să obțină acordul celorlalți, cu atât mai puțin să se gândească o clipă la faptul că acestea sunt jertfele pentru Dumnezeu. În schimb, își vor asuma să ia singuri decizia, să scoată banii din biserică și să-i folosească în alte scopuri. Nu este aceasta însușire pe nedrept? (Ba da.) Aceasta este însușire pe nedrept. Acum, unii oameni returnează banii integral după ce își însușesc pe nedrept și pe furiș jertfele; înseamnă asta că nu mai sunt vinovați de păcatul de a-și însuși pe nedrept jertfele? Înseamnă asta că vor fi lăsați să scape? Sau, dacă în momentul însușirii pe nedrept, au avut motivele lor, un anumit context sau greutăți și nu au avut ca alternativă decât să-și însușească pe nedrept banii, poate fi iertată această însușire pe nedrept și poate să nu fie condamnată? (Nu, nu poate.) În acest caz, păcatul însușirii pe nedrept a jertfelor este unul grav! Există vreo diferență față de ce a făcut Iuda? Nu sunt la fel ca Iuda oamenii care își însușesc pe nedrept jertfele? (Ba da, sunt.) Când copiii lor pleacă la universitate, când cineva din familia lor face afaceri sau o persoană în vârstă are nevoie de tratament medical sau nu au fertilizant cu care să facă agricultură, în toate aceste situații, ei vor să cheltuie banii bisericii. Unii chiar distrug chitanțele pentru jertfele făcute de frați și surori, apoi își îndeasă banii în buzunare ca să-i cheltuie după bunul plac, fără nicio urmă de stânjeneală sau o tresărire a inimii. Unii chiar iau la adunări jertfe de bani de la frați și surori și apoi, imediat ce adunarea se termină, merg și își cumpără lucruri cu ei. Apoi, mai există unii frați și surori care, după ce i-au văzut cu ochii lor pe acești oameni însușindu-și pe nedrept jertfele, tot îi lasă să păstreze banii, fără ca niciunul să-și asume responsabilitatea și să ia atitudine pentru a-i pune capăt. Toți se tem să nu-i ofenseze pe acești conducători, așa că doar se uită cum aceștia cheltuie. Ei bine, atunci, ai oferit acești bani lui Dumnezeu sau nu? Dacă donezi altor oameni, ar trebui să clarifici faptul că nu oferi acești bani lui Dumnezeu și atunci Dumnezeu nu Își va aminti. Apoi, în ceea ce privește cui îi aparțin acești bani, cine și cum îi cheltuie, aceste lucruri nu vor avea nicio legătură cu casa lui Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă acești bani ai tăi chiar au fost oferiți lui Dumnezeu, însă înainte ca biserica să fi avut ocazia să îi folosească, o persoană îi cheltuie în acest fel, îi risipește în acest fel, iar tu nu ești deloc preocupat și nici nu îi pui capăt, nici nu raportezi acest lucru, în acest caz, tu ai o problemă, ești implicat în păcatul său și, atunci când va fi condamnată, nu vei putea să scapi nici tu.

3. Împrumutul jertfelor

Tot ce implică folosirea arbitrară a jertfelor, consumul impropriu și cheltuirea jertfelor are legătură invariabil cu decretele administrative și are calificativul de a le încălca. Există unii care, atunci când gestionează proprietatea bisericii, ar putea spune: „Proprietatea

bisericii doar stă acolo. În zilele noastre, băncile au tot felul de programe de investiții, cum ar fi obligațiuni și fonduri, toate cu rate bune ale dobânzilor. Dacă luăm banii de la biserică și îi investim și câștigăm un pic de dobândă, nu ar aduce asta un beneficiu casei lui dumnezeu?" Apoi, fără să discute despre asta, fără să obțină acordul nimănui din biserică, își asumă ei singuri să împrumute banii. Care este scopul acestui lucru? Ca să ne exprimăm frumos, asta înseamnă să câștige o oarecare dobândă pentru casa lui Dumnezeu, să se gândească la ea, dar în realitate, acești oameni nutresc un motiv egoist. Ei vor să împrumute banii fără știrea nimănui și apoi, la final, să returneze suma inițială casei lui Dumnezeu, în vreme ce păstrează dobânda pentru ei. Nu ar fi acesta cazul nutririi unei intenții neloiale? Aceasta se numește împrumutul jertfelor. Prin urmare, împrumutul jertfelor poate fi considerat un mod adecvat de folosire a lor? (Nu, nu poate.) Mai sunt alții care spun: „Dumnezeu iubește omenirea, casa lui dumnezeu e călduroasă. Uneori, când frații și surorile nu au bani, nu le putem împrumuta jertfele lui dumnezeu?" Apoi, unii oameni își asumă să ia o decizie singuri și unii antihriști chiar fac apel și îi incită pe frați și surori, spunând: „Dumnezeu iubește omenirea, dumnezeu dă viață, îi dă totul omului, așa că nu ar fi mare lucru să dea cu împrumut câțiva bani, nu-i așa? A le împrumuta bani fraților și surorilor, pentru a-i sprijini în situații de urgență, pentru a-i ajuta să treacă prin greutățile din viața lor, nu este aceasta intenția lui dumnezeu? Dacă dumnezeu iubește omenirea, cum pot oamenii să nu se iubească? Haide, împrumută-le niște bani!" Auzind asta, marea majoritate a oamenilor ignoranți vor spune: „Sigur, dacă tu spui. Oricum, acești bani aparțin tuturor, așa că haideți să privim asta ca pe un ajutor al nostru, al tuturor, oferit cuiva." Și astfel, cu o persoană care trâmbițează idei pompoase și o adunătură de lingușitori care o periază, în final, se duc banii. Așadar, contează dacă spui că „acești bani I-au fost oferiți lui Dumnezeu"? Dacă într-adevăr contează, atunci banii Îi aparțin deja lui Dumnezeu și acum sunt puși deoparte ca fiind sfinți, așa că ar fi adecvat doar să fie folosiți în conformitate cu principiile pe care Dumnezeu le-a stabilit. Dacă nu contează, dacă banii pe care îi oferi nu contează, atunci ce fel de acțiune este faptul că tu faci această jertfă? E doar un joc? Îi faci o farsă lui Dumnezeu și Îl înșeli? După ce ai pus pe altar lucrurile pe care vrei să le oferi, începi să le invidiezi, fiindcă acele lucruri au fost puse acolo, însă Dumnezeu nu le folosește și pare să nu aibă nevoie de ele la urma urmei. Așadar, când ai nevoie să le folosești tu, le iei și le folosești pentru tine. Sau poate că ai oferit prea mult și, regretând în cele din urmă, ai luat înapoi o parte. Sau poate că nu ai gândit clar când ai făcut jertfa și, acum că ai găsit cum să o folosești, o iei înapoi. Care este natura acestui comportament? Odată ce o persoană I-a oferit lui Dumnezeu acești bani și aceste lucruri, este la fel cu a le pune pe altar, și ce sunt lucrurile care au fost puse pe altar? Sunt jertfe. Chiar dacă nu e decât o piatră sau un fir de nisip, o chiflă fiartă în aburi sau o cană de apă, atât timp cât l-ai pus pe altar, acel obiect aparține lui Dumnezeu, nu omului, și nicio persoană nu mai trebuie să îl atingă. Fie că râvnești la jertfă pentru tine, fie că te gândești că ești îndreptățit să o folosești, niciun om nu mai are dreptul la ea. Sunt unii care spun: „Iubește

dumnezeu omenirea? Ce-ar fi dacă ar lăsa omenirea să ia și ea o parte? Acum, ție nu ți-e sete și nu ai nevoie de apă, dar mie mi-e sete, așadar, de ce nu pot să beau?" Dar apoi, trebuie să vezi dacă Dumnezeu este sau nu de acord. Dacă este de acord, asta dovedește că ți-a dat dreptul și că ai dreptul să o folosești, dar dacă Dumnezeu nu este de acord, atunci nu ai dreptul să o folosești. În situația în care nu ai dreptul, în care Dumnezeu nu ți l-a dat, să folosești ceva care aparține lui Dumnezeu ar însemna să încalci un tabu major, ceea ce Dumnezeu detestă cel mai mult. Oamenii spun tot timpul că Dumnezeu nu tolerează ofensele din partea omului, dar nu au înțeles niciodată cum e efectiv firea lui Dumnezeu sau care dintre lucrurile pe care le fac Îi vor ofensa cel mai probabil firea. În ceea ce privește jertfele lui Dumnezeu, mulți oameni sunt cu gândul la ele, vrând să le folosească sau să le aloce după bunul plac, să le utilizeze, să le posede sau chiar să le risipească în conformitate cu voința lor, dar îți spun, ești terminat, meriți moartea! Aceasta este firea lui Dumnezeu. El nu permite nimănui să se atingă de bunurile Lui; așa este demnitatea Lui. Există o singură situație în care Dumnezeu le dă dreptul oamenilor să le folosească, și anume folosirea lor în mod adecvat, în conformitate cu reglementările bisericii și principiile care guvernează utilizarea lor. Respectarea acestor limite este acceptabilă pentru Dumnezeu, dar depășirea lor ar fi o ofensă împotriva firii Sale și o încălcare a decretelor administrative. Atât este de strict, nelăsând loc negocierilor și neexistând o cale alternativă. Prin urmare, cei care fac astfel de lucruri precum risipirea, însușirea pe nedrept sau împrumutul jertfelor sunt caracterizați ca antihriști în ochii lui Dumnezeu. De ce sunt tratați cu atâta severitate încât să fie caracterizați ca antihriști? Dacă cineva care crede în Dumnezeu poate să meargă atât de departe încât să îndrăznească să atingă, să folosească sau să risipească în voie obiectele care Îi aparțin lui Dumnezeu și care au fost puse deoparte ca sfinte, atunci ce fel de persoană este? O astfel de persoană este dușmanul lui Dumnezeu. Numai dușmanii lui Dumnezeu ar avea o asemenea atitudine față de bunurile Sale; nicio persoană coruptă obișnuită nu ar face asta, nici măcar un animal nu ar face asta, doar dușmanii lui Dumnezeu, Satana și marele balaur roșu ar face un astfel de lucru. E o exprimare prea dură? Nu, aceasta este realitatea și e un lucru exact. Cum pot cei de teapa Satanei să se atingă de lucrurile care Îi aparțin lui Dumnezeu? Aceasta este demnitatea lui Dumnezeu!

4. Folosirea jertfelor în mod fraudulos

Mai există alți oameni care, sub tot felul de pretexte, îi cer familiei lui Dumnezeu bani și bunuri, spunând: „Bisericii noastre îi lipsește un scaun, așadar, cumpărați-ne unul. Unii dintre frații și surorile din biserica noastră nu au un calculator pe care să-l folosească pentru a-și îndeplini îndatoririle, așadar, cumpărați-ne un Mac. Deseori contactăm oameni pe parcursul lucrării noastre și e inacceptabil să nu avem un telefon, așadar cumpărați-ne un iPhone. Dar nu e bine să avem doar unul, ar fi prea inconvenabil, fiindcă uneori trebuie să luăm legătura cu oameni diferiți. Și o singură linie e prea predispusă

să fie monitorizată, așa că va funcționa numai dacă luăm mai multe linii.” Și astfel, unii dintre acești oameni au patru sau cinci telefoane și cară cu ei două sau trei laptopuri în același timp; au o înfățișare foarte impresionantă, dar performanța lucrării lor este slabă. Cum și-au însușit toate aceste lucruri? Le-au obținut pe toate în mod fraudulos. În trecut, am vorbit despre o femeie stupidă, care era un antihrist tipic. Când casa lui Dumnezeu a renovat clădirea unei biserici, și-a unit forțele cu un individ pentru a folosi în mod fraudulos banii bisericii, provocând pierderi considerabile casei lui Dumnezeu. Când acest individ a făcut renovările, și-a băgat mâna în bani în același fel în care ar putea-o face un antreprenor non-credincios, alegând numai calitate superioară pentru tot ce a cumpărat și cheltuind mulți bani în plus. Când unii oameni au observat că era o problemă, această femeie stupidă l-a ajutat să camufleze și să ascundă acest lucru și, împreună, au escrocat de bani casa lui Dumnezeu. În final, au fost prinși și amândoi au fost excluși. Prin asta și-au atras propria distrugere și și-au ruinat viețile. Le-a folosit la ceva smiorcăiala? Dacă lucrurile au ieșit în final așa, de ce au acționat astfel de la bun început? Cum de acea femeie stupidă nu a chibzuit lucrurile când a folosit jertfele în mod fraudulos? A fost excesiv din partea casei lui Dumnezeu să o excludă și să îi ceară să înapoieze banii? (Nu, nu a fost.) Așa îi trebuie! Acest fel de persoană nu merită milă. Nu trebuie să fim miloși cu ea. Mai e și femeia conducătoare despre care am vorbit înainte. A luat în secret o mare parte din banii bisericii și i-a împrumutat unui non-credincios. Ulterior, s-au ocupat și de ea. Poate că există unii care își spun: „Nu a împrumutat doar câțiva bani? Lăsați-o să-i înapoieze și terminați cu asta. De ce să o îndepărtați? Asta înseamnă că o persoană foarte bună devine o non-credincioasă cât ai clipi din ochi și trebuie să plece ca să lucreze pentru a-și câștiga traiul. E atât de demnă de milă!” Este această persoană demnă de milă? De ce nu spui, în schimb, că este detestabilă? De ce nu te uiți la lucrurile pe care le-a făcut? Ceea ce a făcut este suficient ca să te dezguste pentru tot restul vieții tale, iar ție îți e milă de ea! Ce fel de oameni sunt cei cărora le este milă de ea? Toți sunt tâmpiți și oameni care sunt amabili cu oricine la întâmplare.

5. Furtul jertfelor

Există o ultimă manifestare a antihriștilor care controlează finanțele bisericii, și anume furtul jertfelor. Unii oameni ignoranți, când fac jertfe, respectă principiul „să nu știe stânga ta ce face dreapta” și apoi dau fondurile pe care le oferă pe mâna unei persoane despre care nici măcar nu știu dacă este de încredere. Ei spun: „Jertfa pe care o fac de data asta este o sumă foarte mare, așa că nu-i spune nimănui despre ea și nu o trece în registrul contabil. Fac acest lucru în fața lui Dumnezeu, nu în fața altor oameni. Atât timp cât Dumnezeu știe despre asta, e în ordine. Dacă le-am spune fraților și surorilor, probabil că m-ar venera. Așadar, ca să evităm să mă stimeze, fac acest lucru în secret.” După ce au făcut asta, sunt foarte mulțumiți de ei, gândindu-se: „Am făcut jertfa mea într-o manieră principială, discretă și calmă, în mod neoficial și fără cunoștința niciunui frate și a niciunei surori.” Dar acest mod ignorant de a face lucrurile a creat o

oportunitate care să poată fi exploatată de oamenii lacomi. Imediat ce a fost făcută jertfa, antihristul căruia i-a fost dată merge și o depune în bancă, considerând că îi aparține. Și chiar îi va spune persoanei care face jertfa: „Data viitoare când faci o jertfă, trebuie să o faci în același mod. E corect să o faci așa și e în acord cu principiile; trebuie să fim discreți când facem jertfe. Casa lui dumnezeu a spus să nu le solicite oamenilor să facă jertfe. Asta înseamnă că le cere oamenilor să fie discreți, să nu vorbească despre jertfele lor nici după ce le-au făcut, nici să nu divulge suma dată și, cu atât mai puțin, să nu spună cui i-a fost dată.” Poate persoana care a făcut această jertfă să-i deslușească pe acești oameni? De ce ar face o mișcare atât de nechibzuită? Fără să aibă habar cât de ticăloasă și de sinistră poate să fie inima omului, își pune toată încrederea în această persoană și, în final, banii sunt furați. Acesta este cazul cuiva care îi oferă o oportunitate unui antihrist, permițându-i să fure banii. Dar există și cazul unui antihrist care tot poate să fure bani, fără să i se dea o oportunitate? Există cazuri în care cineva, în timp ce ține contabilitatea, înregistrează în mod deliberat o sumă greșită sau o sumă mai mică și extrage pe furiș banii, câte puțin de fiecare dată, când oamenii nu sunt atenți? Există destul de mulți oameni de acest fel. Astfel de oameni sunt lacomi după avere, au un caracter josnic și malițios și sunt capabili să facă orice atât timp cât au ocazia. Există o zicală: „Oportunitățile sunt pentru cei pregătiți.” Oamenii lipsiți de lăcomie nu observă aceste lucruri, dar cei lacomi o fac întotdeauna. În mințile lor, se gândesc constant să urzească planuri și să caute oportunități de exploatat când vine vorba de bani, calculând cum pot să profite de bani și să-i cheltuie pe ascuns.

A fost și această femeie nesăbuită. Când am vorbit cu ea odată, am adus în discuție faptul că biserica voia să tipărească unele cărți și am întrebat-o dacă știe ceva despre tipărire. Mi-a răspuns cu un arsenal de teorii și apoi a continuat imediat, spunând: „De obicei, tipografii plătesc un comision când tipăresc cărți. Dacă punem un non-credincios să facă treaba asta, cu siguranță vor fi multe tranzacții dubioase și categoric va face un profit bun pe sub masă.” În timp ce vorbea, a început să strălucească de bucurie. Ochii i s-au luminat, sprâncenele i s-au arcuit mult și obrajii i s-au înroșit, iar ea a devenit fericită și entuziasmată. Mi-am spus: „Dacă poți să te ocupi de tipărire, atunci preia această sarcină și, oricât de multe știi despre asta, spune-Mi doar atât. De ce te entuziasmezi atât de mult?” Dar de îndată ce M-am gândit mai bine la asta, Mi-am dat seama: putea să obțină un profit din asta. Nu era preocupată de modul în care urma să fie făcută tipărirea, care cărți urmau să fie tipărite, cum avea să fie calitatea sau cum să caute o tipografie – tot ce o interesa era să ia un comision. Nici măcar nu se făcuse încă nimic și ea vorbea deja de luarea unui procentaj. M-am gândit: „Sărăcia trebuie să te fi scos din minți. Cum poți să speri să obții un procentaj din tipărirea cărților pentru casa lui Dumnezeu? Când distribuie cărți, casa lui Dumnezeu nu câștigă niciun bănuț, totul este dat gratuit, iar tu vrei să iei un comision?” Nu își atrăgea această femeie moartea? Încă înainte să fie de acord casa lui Dumnezeu ca ea să preia această sarcină, pe când Eu doar Mă interesam, ea vorbea deja despre luarea unui comision. Dacă sarcina chiar

ar fi fost dată pe mâna ei, nu s-ar fi oprit doar la a lua un procentaj, ci ar fi putut foarte bine să fure toți banii – oricât de mult îi dai, cu atât te va escroca, atât va fura. Exagerez când spun asta? Această femeie nesăbuită era o mare figură, nu-i așa? Dacă Mă întrebați pe Mine, era un bandit și un gangster care ar fi îndrăznit să câștige orice bani ar fi putut. Deocamdată să lăsăm deoparte întrebarea dacă Dumnezeu este de acord cu asta și să-i întrebăm pe frați și pe surori dacă ea se ocupă de asta în mod conștiincios, dacă pot să accepte felul în care se ocupă de acest lucru și dacă aleșii lui Dumnezeu pot să o ierte.

Apoi, sunt unii oameni pe care este respingător și să-i menționăm. Când preiau o sarcină pentru casa lui Dumnezeu, se înhăitează cu non-credincioși pentru a mări prețul, făcând casa lui Dumnezeu să plătească o sumă exorbitantă și să sufere pierderi. Dacă spui că nu vei cumpăra sau că nu vei fi de acord cu propunerea lor, își vor ieși din fire și vor încerca una-alta pentru a te convinge sau a te face să te răzgândești și a obține banii de la biserică. Când banii au fost plătiți non-credincioșilor, iar aceștia au beneficiat de ei și și-au sporit și reputația, sunt atât de fericiți de parcă ar fi câștigat la loterie. Asta înseamnă să fii de partea intrușilor, risipind jertfele, fără a încerca din răsputeri să obții cel mai mic beneficiu pentru casa lui Dumnezeu. De ce au fost demise acele femei stupide care s-au ocupat de tipărirea cărților? Pentru că au făcut casa lui Dumnezeu să sufere o pierdere și au acționat nechibzuit. Când au negociat cu non-credincioșii, au continuat să reducă tot mai mult prețul, până în punctul în care acesta a fost chiar mai mic decât costurile de producție, până în punctul în care a fost respingător, iar non-credincioșii nu au mai vrut să facă afaceri cu ele. În final, non-credincioșii au fost de acord, cu reticență, dar calitatea a fost mult compromisă. Spuneți-Mi, există o singură persoană care ar face de bunăvoie afaceri în pierdere? Oamenii din această lume trebuie să supraviețuiască și, făcând afaceri, trebuie să câștige suficienți bani pentru a-și acoperi cheltuielile de trai și costurile forței de muncă, pe lângă costurile de producție. Aceste femei nu i-au lăsat pe non-credincioși să facă niciun ban, negociind prețul într-un mod irațional și reducându-l cât de mult au putut, crezând tot timpul că economiseau bani pentru casa lui Dumnezeu. Și cum s-a terminat totul? Cealaltă parte a ajuns să facă rabat la calitatea cărților și a legării lor. Dacă nu ar fi compensat deficitul aici, nu ar fi suferit o pierdere? Dacă era să fi suferit o pierdere, ar mai fi făcut această afacere? Ar fi putut să-și permită să le lase pe aceste femei să obțină cea mai bună învoială? Nu, ar fi fost imposibil. Dacă le-ar fi permis acestor femei să obțină cea mai bună învoială pentru ele, ar fi făcut acte de caritate. Aceste femei stupide nu au deslușit acest lucru, s-au ocupat în acest mod de sarcina pentru casa lui Dumnezeu și au stricat totul. În final, încă aveau o mulțime de scuze, spunând: „Mă gândeam la casa lui Dumnezeu. Economiseam bani pentru casa lui Dumnezeu. Un bănuț economisit este un bănuț economisit, iar doi bănuți economisiți înseamnă un bănuț câștigat!” Debitau numai prostii! Știau ce înseamnă reglementările industriei? Știau ce înseamnă practicile stabilite și cum să fie raționale? Și astfel, care a fost rezultatul final? Unele dintre cărți au fost de o calitate

foarte slabă, paginile au început să se desprindă după ce au fost întoarse de câteva ori și întreaga carte avea să se destrame, fiind imposibil de citit, așa că nu au avut de ales decât să retipărească totul. Au economisit astfel bani sau a costat mai mult? (A costat mai mulți bani.) Acesta este fiascoul provocat de acele femei stupide.

Faptul că modul în care antihriștii abordează jertfele este complet lipsit de principii și umanitate este o dovadă clară a firii lor ticăloase și feroce. Judecând după modul în care abordează jertfele și tot ce aparține lui Dumnezeu, firea unui antihrist chiar se împotrivește Acestuia. Ei privesc jertfele care Îi aparțin lui Dumnezeu cu cel mai mare dispreț, jucându-se cu ele și tratându-le după bunul plac, fără să arate nicio fărâmă de respect și fără să aibă nicio limită. Dacă sunt așa când tratează lucrurile care Îi aparțin lui Dumnezeu, cum Îl tratează pe Dumnezeu Însuși? Sau cuvintele rostite de El? Răspunsul este de la sine înțeles. Aceasta este natura-esență a unui antihrist, esența unui antihrist care este dominată de ticăloșie și ferocitate; acesta este un antihrist veritabil. Rețineți acest lucru: când vine vorba de cineva care este capabil să risipească, să-și însușească pe nedrept, să împrumute, să folosească în mod fraudulos sau să fure jertfele, nu e nevoie să-i observați manifestările. Atât timp cât una dintre aceste categorii este prezentă, ar fi suficient ca această persoană să fie caracterizată ca antihrist. Nu trebuie să vă interesați sau să investigați, cu atât mai puțin să o examinați, pentru a vedea dacă este acest tip de persoană și, dacă în viitor, poate fi capabilă să facă acest gen de lucruri. Atât timp cât se încadrează și doar într-una dintre aceste categorii, acest lucru o condamnă ca fiind un antihrist, un dușman al lui Dumnezeu. Uitați-vă cu toții: fie că este un conducător pe care l-ați ales deja sau un conducător pe care ați decis să îl alegeți, fie unul dintre oamenii pe care îi considerați foarte buni, oricine afișează acest tip de purtare sau acest tip de tendință nu poate să nu fie un antihrist.

Ați învățat vreo lecție din lucrurile despre care am avut părtășie azi? Ați dobândit o înțelegere a adevărului? Nu puteți vorbi clar despre asta, așa că vă voi spune Eu ce fel de lecție ar trebui să învățați. Nu trebuie să urziți niciun plan în legătură cu lucrurile pe care oamenii I le oferă lui Dumnezeu. Oricare ar putea fi aceste lucruri, fie că sunt valoroase sau nu, fie că vă sunt folositoare sau nu, fie că sunt prețioase sau nu, nu trebuie să urziți niciun plan în legătură cu ele. Mergeți și câștigați bani dacă aveți această abilitate – câștigați oricât doriți, nimeni nu se va amesteca în asta, dar în niciun caz nu trebuie să urziți planuri în legătură cu jertfele lui Dumnezeu. Ar trebui să aveți această vigilență; ar trebui să aveți această raționalitate. Cele spuse mai sus sunt o lecție. O altă lecție este faptul că oricine se pretează la risipirea, însușirea pe nedrept, împrumutul, folosirea în mod fraudulos și furtul jertfelor trebuie să fie privit ca făcând parte din tagma lui Iuda. Oamenii care au săvârșit acest fel de fapte și practici au ofensat deja firea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu îi va mântui. Nu trebuie să ai dorințe deșarte în legătură cu această chestiune. Am spus-o în acest fel, iar Dumnezeu va duce la împlinire toate acestea. Acest lucru a fost stabilit și nu e loc pentru negocieri. Unii oameni vor spune: „A existat un context pentru însușirea mea pe nedrept: am fost tânăr și ignorant când

am cheltuit acei bani în mod neglijent, dar nu am înșelat casa lui dumnezeu cu prea mulți bani, am furat doar între 20-30 de yuani, sau 30, sau 50.” Dar nu este vorba de sumă; problema este că, atunci când faci asta, obiectul faptelor tale este Dumnezeu. Te-ai atins de lucrurile lui Dumnezeu și este inacceptabil să faci asta. Lucrurile lui Dumnezeu nu sunt o proprietate comună, nu aparțin tuturor, nu aparțin bisericii, nu aparțin casei lui Dumnezeu: ele Îi aparțin lui Dumnezeu, iar tu nu trebuie să încurci aceste noțiuni. Dumnezeu nu crede, nici nu ți-a spus: „Lucrurile și jertfele Mele aparțin bisericii și urmează să fie alocate de biserică”, cu atât mai puțin: „Toate jertfele pentru Mine aparțin bisericii, casei lui Dumnezeu și sunt în grija fraților și a surorilor și oricine vrea să le folosească doar trebuie să anunțe asta.” Dumnezeu nu a spus un astfel de lucru. El nu a zis niciodată asta. Așadar, ce a spus Dumnezeu? Ceva ce Îi este oferit lui Dumnezeu Îi aparține lui Dumnezeu și, odată ce acest lucru a fost pus pe altar, Îi aparține lui Dumnezeu odată pentru totdeauna și niciun om nu are dreptul sau puterea să îl folosească fără autorizație. A urzi planuri în legătură cu jertfele și a-ți asuma să ți le însușești pe nedrept, să le folosești în mod fraudulos, să le furi, să le împrumuți și să le risipești – toate aceste acțiuni sunt condamnate ca ofense împotriva firii lui Dumnezeu, ca fapte ale antihriștilor și echivalează cu păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt, pentru care Dumnezeu nu te va ierta niciodată. Astfel este demnitatea lui Dumnezeu, iar oamenii nu trebuie să o subestimeze. Când jefuiești sau furi de la alți oameni, poți fi condamnat prin lege între 1-2 ani sau între 3-5 ani și, după ce ai fost închis între 3-5 ani, nu vei mai fi vinovat de nicio infracțiune. Dar când iei și folosești lucrurile lui Dumnezeu, jertfele lui Dumnezeu, acesta este un păcat care, în ochii Lui, este definitiv, un păcat care nu poate fi iertat. Ți-am spus aceste cuvinte și oricine li se împotrivește va avea de suportat consecințele. Când vine vremea, ar fi bine să nu te plângi că nu ți-am spus. Azi, ți-am explicat aici clar cuvintele Mele, ți le-am repetat de multe ori ca să îți intre în cap și asta se va împlini. Depinde de tine dacă tu crezi sau nu acest lucru. Există cei care spun că nu le este frică. Ei bine, dacă nu îți este frică, așteaptă și vei vedea cum se termină lucrurile. Nu aștepta până când ești pedepsit, pentru că, în acel moment, va fi prea târziu să plângi, să scrâșnești din dinți și să te lovești cu pumnii în piept.

24 octombrie 2020

Punctul paisprezece: Ei tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul lor domeniu

La ultima întâlnire, am avut părtășie despre faptul că, pe lângă a controla inimile oamenilor, antihriștii controlează și finanțele bisericii. Care au fost punctele principale despre care am discutat? (Am vorbit despre două puncte principale: primul punct a fost prioritizarea posesiei și a folosirii proprietății bisericii de către ei, iar al doilea punct a fost risipirea, însușirea pe nedrept, împrumutul, folosirea în mod fraudulos și furtul jertfelor.) Am avut părtășie despre aceste două puncte principale. Astăzi vom avea părtășie despre cel de-al paisprezecelea punct al diferitelor manifestări ale antihriștilor, faptul că ei tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul lor domeniu. În ceea ce privește acest punct, haideți să vedem care dintre manifestările antihriștilor dovedesc că au esența unui antihrist. Ei tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu. La suprafață, acești doi termeni – „casa lui Dumnezeu” și „propriul domeniu” – nu dau nicio indicație cu privire la ceea ce pot face antihriștii răi. Faptul că spunem că „antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propria lor casă” nu dă nicio indicație exterioară cu privire la ce se referă acest termen, „casă”, dacă este ceva pozitiv sau negativ, dacă este folosit ca un compliment sau în mod peiorativ. Dar oare înlocuirea termenului „casă” cu „propriul domeniu” sugerează că există anumite probleme? În primul rând, ce ne spune expresia „propriul domeniu”? (Antihriștii vor să aibă ultimul cuvânt.) Ce altceva? (Tratează casa lui Dumnezeu ca pe propria lor sferă de influență, ocupându-se de acoliți și de oamenii din propria casă, iar apoi obținând controlul asupra bisericii.) Aceasta este, de asemenea, o manifestare a antihriștilor. Altceva? Indică semnificația superficială a acestei propoziții faptul că aceasta este sfera de influență a antihriștilor, că acesta este locul în care își exercită puterea și dețin controlul, locul în care totul este controlat, monopolizat și ținut în frâu de către antihriști, locul în care antihriștii iau deciziile? (Da.) Putem interpreta că această propoziție are o astfel de semnificație pentru că, în discuțiile anterioare despre diferitele manifestări ale antihriștilor, am avut multă părtășie despre disecarea și expunerea esenței antihriștilor. Cele mai importante din aceste manifestări sunt încercările antihriștilor de a-i controla pe oameni și de a-și exercita puterea – deși, desigur, există și diverse alte manifestări.

Așadar, acum că am avut părtășie despre sensul general al exercitării „propriului domeniu” de către antihriști, haideți să avem părtășie despre ce se înțelege exact prin „casa lui Dumnezeu”. Aveți idee ce este casa lui Dumnezeu – puteți oferi o definiție exactă a acesteia? Un grup de frați și surori adunați laolaltă – este aceasta casa lui Dumnezeu? O adunare sau o întrunire de oameni care Îi urmează pe Hristos și pe Dumnezeu este considerată casa lui Dumnezeu? Este considerată casă a lui Dumnezeu o adunare care include și conducători ai bisericii, diaconi și diverși lideri de echipe? (Nu.) Ce anume este casa lui Dumnezeu? (Doar biserica în care domnește Hristos este casa lui Dumnezeu.) (Doar o adunare de oameni care consideră cuvintele lui Dumnezeu drept

principii de practică poate fi considerată casa lui Dumnezeu.) Sunt corecte aceste două definiții? Nu puteți explica. Chiar și după toate predicile pe care le-ați auzit, nu puteți oferi o definiție atât de simplă. Evident, nu aveți obiceiul de a lua în serios acești termeni și acest vocabular spiritual și de a le acorda atenția cuvenită. Cât de neglijenți sunteți! Așadar, gândiți-vă bine! Ce este, mai exact, casa lui Dumnezeu? Dacă este definită teoretic, casa lui Dumnezeu este un loc în care domnește adevărul, o adunare de oameni ale căror principii de practică sunt cuvintele lui Dumnezeu. În acest caz, faptul că antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu este o problemă; ei tratează adunarea fraților și surorilor care Îl urmează pe Dumnezeu ca pe sfera lor personală de influență, ca pe locul unde își exercită puterea și ca pe obiectul asupra căruia își exercită puterea. Acesta este sensul literal care poate fi desprins din faptul că antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu. Indiferent de unghiul din care explici sau privești acest lucru, faptul că antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu le arată natura-esență, aceea de a încerca să-i inducă în eroare și să-i controleze pe oameni și să dețină puterea absolută. Casa lui Dumnezeu este locul în care Dumnezeu lucrează și vorbește, în care Dumnezeu îi mântuie pe oameni, unde aleșii lui Dumnezeu experimentează lucrarea Lui, sunt purificați și obțin mântuirea, unde voia și intențiile lui Dumnezeu pot fi îndeplinite fără obstacole și unde planul de gestionare al lui Dumnezeu poate fi pus în aplicare și îndeplinit. În concluzie, casa lui Dumnezeu este locul unde Dumnezeu deține puterea, unde domnesc cuvintele lui Dumnezeu și adevărul; nu este locul în care orice individ își exercită puterea și își desfășoară propria afacere pentru a-și realiza propriile dorințe sau planuri mărețe. Cu toate acestea, ceea ce fac antihriștii este exact împotriva a ceea ce vrea Dumnezeu: nu acordă atenție și nu iau în considerare ceea ce vrea să facă Dumnezeu, nu le pasă dacă spusele lui Dumnezeu sunt duse la îndeplinire în rândul oamenilor, nici dacă spusele Lui și adevărurile-principii pot fi înțelese, practicate și experimentate de oameni; se gândesc doar dacă au statut, putere și ultimul cuvânt; dacă intențiile, ideile și dorințele lor pot fi realizate în rândul oamenilor. Adică, în sfera lor de influență, câți oameni le ascultă cuvintele și se supun lor și ce fel de imagine, reputație și autoritate au – acestea sunt exact lucrurile-cheie pe care încearcă să le gestioneze și la care țin cel mai mult în inimile lor. Dumnezeu vorbește și lucrează printre oameni, îi mântuie, îi conduce și le poartă de grijă, îi îndrumă să vină înaintea lui Dumnezeu, înțelegându-I intențiile, intrând pas cu pas în adevărul-realitate și ajungând treptat la supunerea față de Dumnezeu. Tot ceea ce fac antihriștii este exact contrar acestui lucru. Dumnezeu îi îndrumă pe oameni să vină înaintea Lui, însă antihriștii se iau la întrecere cu Dumnezeu pentru acești oameni și încearcă să îi aducă înaintea lor. Dumnezeu îi călăuzește pe oameni să intre în adevărul-realitate, să-I înțeleagă intențiile și să se supună pas cu pas stăpânirii lui Dumnezeu; antihriștii încearcă să-i controleze pe oameni pas cu pas, să le capteze mișcările și să îi aducă ferm sub propria lor putere. În concluzie, tot ceea ce fac antihriștii este cu scopul de a-i transforma pe adepții lui Dumnezeu în adepții lor; după ce îi aduc

sub puterea lor pe acei oameni confuzi, care nu urmăresc adevărul, fac un pas mai departe și încearcă prin toate mijloacele să îi cucerească pe cei care sunt capabili să Îl urmeze pe Dumnezeu și să își îndeplinească datoria cu loialitate sub puterea lor, determinându-i pe toți cei din biserică să asculte ce spun ei și făcându-i să trăiască, să acționeze, să se poarte și să facă totul conform dorințelor antihriștilor, astfel încât să ajungă să asculte tot ceea ce spun ei, să asculte de dorințele și de cerințele lor. Ceea ce înseamnă că orice Își dorește Dumnezeu să facă, orice efect Își dorește să obțină, acesta este și rezultatul pe care antihriștii își doresc să-l obțină. Rezultatul pe care-și doresc să-l obțină nu este să-i facă pe oameni să vină înaintea lui Dumnezeu și să se închine Lui, ci să vină înaintea lor și să li se închine. În linii mari, odată ce au puterea, antihriștii încearcă să controleze fiecare persoană și fiecare lucru din sfera lor de influență, încearcă să controleze orice sferă pot, încearcă să facă din biserică, din casa lui Dumnezeu și din cei care Îl urmează pe Dumnezeu sfera în care își exercită puterea și în care pot domni. Adică, Dumnezeu îi conduce pe oameni înaintea Sa, în timp ce antihriștii îi induc în eroare pe oameni și, de asemenea, vor să îi conducă pe acei oameni înaintea lor. Scopul antihriștilor în toate acestea este de a-i face pe adepții lui Dumnezeu adepții lor, de a transforma casa lui Dumnezeu și biserica în propria lor casă. Din moment ce antihriștii au aceste motivații și această esență, ce manifestări și comportamente specifice indică faptul că acești antihriști sunt antihriști, că sunt dușmanii lui Dumnezeu, că sunt demoni și satane ostile lui Dumnezeu și adevărului? În continuare, vom diseca în mod concret ce fel de manifestări și abordări specifice pe care le au antihriștii dovedesc faptul că tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu.

I. Antihriștii monopolizează puterea

Prima manifestare a modului în care antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu este una despre care am avut adesea părtășie și este o manifestare esențială unică pentru antihriști: iubesc statutul mai mult decât orice. De ce iubesc statutul cel mai mult? Ce reprezintă statutul? (Putere.) Așa este – aceasta este cheia. Numai cu statutul pot avea putere și numai cu puterea pot face cu ușurință lucruri; numai cu puterea pot spera ca diversele lor dorințe, ambiții și scopuri să se realizeze și să devină realitate. Deci, antihriștii sunt foarte vicleni, sunt foarte perspicace în astfel de chestiuni; dacă vor să facă din casa lui Dumnezeu propriul domeniu, trebuie mai întâi să monopolizeze puterea. Aceasta este o manifestare evidentă. Care dintre antihriștii pe care i-ați întâlnit, de care ați auzit sau pe care i-ați văzut cu ochii voștri nu a încercat să monopolizeze puterea? Indiferent de mijloacele pe care le folosesc, fie prin faptul că sunt alunecoși și vicleni, fie prin faptul că sunt, în aparență, echilibrați și geniali, fie prin folosirea unor mijloace mai parșive și deosebit de infame, fie prin violență, antihriștii au un singur scop: să dețină statut și apoi să își exercite puterea. Astfel, primul lucru despre care vreau să am părtășie este că, înainte de toate, antihriștii încearcă să monopolizeze puterea. Dorința de putere a antihriștilor o depășește pe cea a oamenilor normali; o

depășește pe cea a oamenilor obișnuiți cu o fire coruptă. Oamenii obișnuiți cu o fire coruptă vor doar să fie apreciați de ceilalți, ca aceștia să aibă o părere bună despre ei; le place să fie în avantaj atunci când vorbesc, dar nu sunt atât de îndurerați dacă nu au parte de putere și de venerare din partea oamenilor; se pot descurca indiferent dacă o au sau nu; au o oarecare afecțiune și dorință pentru putere, dar nu la nivelul antihriștilor. Și care este acest nivel? Fără putere, ei sunt într-o stare constantă de anxietate, nu-și pot găsi liniștea, suferă din cauză că mănâncă și dorm puțin, fiecare zi pare să aducă doar plictiseală și neliniște, iar în inimile lor simt că parcă ar exista ceva ce nu reușesc să realizeze și, de asemenea, ca și cum ar fi pierdut ceva. Oamenii corupți obișnuiți sunt fericiți că au putere, dar nu sunt prea supărați de lipsa ei; se pot simți puțin dezamăgiți, dar sunt, de asemenea, mulțumiți să fie persoane comune. Dacă antihriștii trebuie să fie obișnuiți, nu pot supraviețui, nu pot merge mai departe, este ca și cum și-ar fi pierdut direcția și scopul vieții, nu știu cum să-și continue drumul, viața. Simt că doar cu statut viața le este plină de lumină, doar cu statut și putere devine glorioasă, pașnică și fericită. Nu se deosebește oare acest lucru de oamenii normali? Odată ce au statut, antihriștii devin neobișnuit de entuziasmați. Ceilalți văd acest lucru și se gândesc: de ce sunt ei diferiți de cum erau înainte? De ce sunt atât de radioși și strălucitori? De ce sunt atât de fericiți? Întrebând, se dovedește că acest lucru se datorează faptului că au statut, au putere, au ultimul cuvânt, pot face pe șefii în fața oamenilor, își pot exercita puterea, au prestigiu și adepți. Ceva se schimbă în perspectiva mentală a antihriștilor atunci când au statut și putere.

Dorința de putere a antihriștilor indică faptul că esența lor nu este una obișnuită; nu este o fire coruptă comună. Astfel, indiferent pe cine au în preajmă, antihriștii vor încerca să găsească o modalitate de a ieși în evidență, de a se da în spectacol, de a-și face reclamă, de a-i face pe toți să le vadă meritele și virtuțile și să le acorde atenție și de a-și asigura o anumită poziție în biserică. Atunci când au loc alegeri în biserică, antihriștii simt că a sosit ocazia lor. Șansa de a-și face publicitate, de a-și transforma dorințele în realitate, de a-și satisface dorințele este aici. Fac tot ce pot pentru a fi aleși conducători, fac tot ce pot pentru a obține putere, crezând că obținerea puterii le va ușura realizarea lucrurilor. De ce va fi mai ușor? Atunci când antihriștii nu au putere, este foarte posibil să nu le poți descoperi ambițiile, dorințele și esența din aspectul lor exterior, deoarece le ascund și se prefac, astfel încât să nu îi poți vedea așa cum sunt. Dar care este primul lucru pe care îl fac odată ce obțin statut și au putere? Încearcă să își consolideze statutul, să-și extindă și să-și consolideze puterea din mâinile lor. Ce metode folosesc pentru a-și consolida puterea și a-și întări statutul? Antihriștii au multe mijloace; nu ar rata o astfel de ocazie, nu ar face nimic atunci când au preluat deja puterea. Pentru ei, ivirea unei astfel de oportunități este un moment de mare fericire, precum și un moment în care își pun la bătaie viclenia și își valorifică pe deplin abilitățile. După ce este ales, un antihrist își cercetează mai întâi familia și rudele directe, verificând cine este înrudit cu el, cine îi este apropiat, cine se înțelege bine cu el și vorbește aceeași limbă. Verifică,

de asemenea, cine este integru, cine nu îi va lua partea, cine îl raportează dacă face ceva care contravine regulilor și principiilor casei lui Dumnezeu – aceștia sunt cei pe care îi va elimina. După ce îi verifică, se gândește: „Majoritatea rudelor mele au o relație bună cu mine, ne înțelegem bine, vorbim aceeași limbă; dacă devin subordonații mei și mă pot folosi de ei, nu-mi va crește cumva influența? Iar acest lucru nu-mi va stabiliza statutul în cadrul bisericii? Așa cum se spune: «Să-i promovezi pe cei capabili fără să eviți rudele.» Toți oficialii care nu cred trebuie să se bazeze pe prietenii și asociații lor apropiați pentru a-i ajuta – acum, că sunt oficial, trebuie să fac la fel, este o idee bună. În primul rând, trebuie să-mi promovez rudele. Soția și copiii mei sunt de la sine înțeleși; primul lucru pe care îl voi face este să le aranjez niște posturi. Ce va face soția mea? Să aibă grijă de ofrandele din biserică este un rol vital și important – puterea financiară trebuie să fie în mâinile noastre, numai atunci voi putea cheltui banii liber și ușor. Acești bani nu pot fi încredințați unei persoane din exterior; în acest caz, vor fi ai lor până la urmă, iar cheltuielile vor fi monitorizate și controlate, ceea ce nu este convenabil. Persoana care gestionează în prezent conturile este de partea mea? Pare în regulă la exterior, dar cine știe ce gândește în sinea ei. Nu, trebuie să găsesc o modalitate de a o înlocui și de a o lăsa pe soția mea să gestioneze conturile.” Antihristul discută despre asta cu soția sa, care spune: „Este grozav! Acum, că ești conducătorul bisericii, nu-i așa că ai ultimul cuvânt în ceea ce privește ofrandele bisericii? Tu decizi cine se ocupă de ele.” Antihristul spune: „În acest moment, însă, nu există nicio modalitate bună de a scăpa de persoana care gestionează în prezent conturile.” Soția lui se gândește puțin și spune: „Nu ar fi ușor? Să spunem că face treaba asta de prea mult timp. Asta e rău; ar putea exista datorii neplătite, conturi murdare sau fapte de corupție. Greșelile se comit ușor atunci când i se încredințează cuiva ceva de mult timp; pe măsură ce trece timpul, simte că are capital și nu mai ascultă de ceilalți. În plus, persoana care gestionează conturile este destul de în vârstă, se încurcă ușor și uită adesea lucruri. Dacă va exista vreodată vreo neglijență, aceasta va duce la pierderi. Este un rol foarte important – trebuie să fie înlocuită.” Și cine ar trebui să spună că este necesar să fie înlocuită? Orice discuție despre înlocuirea acestei persoane nu poate veni din gura lui, ca lider al bisericii; frații și surorile trebuie lăsați să o propună singuri pe soția antihristului. Odată ce soția sa a făcut propunerea, ofrandele bisericii îi sunt încredințate acesteia. Dar principiul bisericii spune că păstrarea ofrandelor nu poate fi asigurată de o singură persoană, ci în comun, de două sau trei persoane, fapt care face să se evite ca o singură persoană să exploateze o chichiță și să deturneze finanțele casei lui Dumnezeu. Astfel, antihristul o recomandă pe verișoara sa să participe la păstrarea ofrandelor, spunând că este o persoană care crede de mult timp în Dumnezeu, că a făcut multe ofrande, că se bucură de o bună reputație și că este de încredere. Toată lumea zice: „Aceste două persoane sunt rudele tale. Trebuie să fie implicată și o persoană din afara familiei tale.” Astfel, antihristul recomandă o soră bătrână și confuză pentru a ajuta la gestionarea și controlul finanțelor. În primul rând, antihristul aduce finanțele sub controlul familiei sale, după care

familia sa dirijează în mod specific modul în care sunt cheltuiți acești bani, intrările și ieșirile specifice – controlul asupra tuturor acestor lucruri este în mâinile sale.

După ce a monopolizat puterea financiară și a controlat proprietatea, și-a atins antihristul scopul? Nu încă. Ceea ce contează cel mai mult este să-i controleze pe supraveghetorii diferitelor lucrări bisericești, să-i atragă de partea sa și să dea ordinele. Acest lucru, consideră antihristul, este ceea ce contează cel mai mult; se referă la măsura în care oamenii din fiecare echipă inferioară execută ce spune el și dacă puterea sa pătrunde până la cele mai joase niveluri. Deci cum face acest lucru? Introduce reforme radicale. În primul rând, are părtășie și spune că în lucrarea fiecărei echipe au fost nereguli. Au apărut anumite probleme în legătură cu echipa video, de exemplu, iar antihristul spune: „Supraveghetorul a cauzat aceste probleme. Aceste neglijențe uriașe în lucrarea lor și problemele uriașe pe care le-au cauzat sunt dovada că supraveghetorul nu corespunde standardului și ar trebui înlocuit; dacă nu se întâmplă asta, această lucrare nu poate fi făcută în mod corespunzător. Așadar, cine îl va înlocui? Vă gândiți la cineva – există vreun candidat? Din echipă, cine este cel mai bun la ceea ce face?” Toată lumea se gândește, iar cineva spune: „Există un frate care este foarte bun, dar nu știu dacă este potrivit.” Antihristul răspunde: „Dacă nu știi, nu poate fi ales. Îți voi recomanda eu pe cineva. Fiul meu – are 25 de ani și este absolvent de informatică, s-a specializat în efecte speciale și producție video. Este un credincios nou în dumnezeu și nu urmărește prea mult adevărul, dar abilitățile lui profesionale sunt mai bune decât toate ale voastre. Este vreunul dintre voi profesionist?” Și toată lumea răspunde: „Nu suntem ceea ce ai numi profesioniști, dar ne facem datoria de mult timp și înțelegem principiile acestei lucrări a casei lui Dumnezeu. Oare el o face?” „Nu contează dacă nu înțelege; poate învăța.” Acest lucru pare bun pentru toată lumea și sunt de acord cu ceea ce spune el, toți consimțind să promoveze pe cine vrea el, și astfel acesta este un alt rol important controlat de antihrist. Apoi, antihristului îi trece prin cap că lucrarea de evanghelizare este importantă pentru casa lui Dumnezeu, iar supraveghetorul ei nu este de partea lui. Trebuie înlocuit. Cum să îl înlocuiască? Prin aceleași mijloace: să găsească greșeala. Antihristul spune: „Cum au decurs lucrurile cu potențialul beneficiar al evangheliei de data trecută?” Cineva răspunde: „După ce a crezut timp de o lună, a auzit puțină propagandă negativă și și-a pus credința în asta, prin urmare nu a mai crezut.” Antihristul întreabă: „Cum a putut să nu mai creadă, așa, pur și simplu? S-a întâmplat din cauză că nu ați avut părtășie despre adevărul viziunilor în mod clar? Sau că ați fost leneși, v-ați temut de mediul advers și v-a fost frică să nu vă puneți în pericol, așa că nu ați avut părtășie despre lucruri în mod clar? Sau din cauză că nu v-ați ocupat prompt de ele? Sau ați eșuat să îl ajutați să își rezolve dificultățile?” Pune o grămadă de întrebări, una după alta. Și indiferent de răspunsul celorlalți sau de explicația pe care o dau, nu contează; antihristul insistă că supraveghetorul echipei de evanghelizare are prea multe probleme, că defectele îi sunt prea grave, că este iresponsabil și necalificat pentru slujbă, așa încât îl concediază cu forța. Iar după ce a fost concediat, antihristul

spune: „Sora cutare a mai predicat evanghelia și are, de asemenea, experiență – cred că ar fi bună.” Auzind acest lucru, oamenii spun: „Este sora ta mai mare! Poate că se pricepe la vorbe, dar umanitatea ei nu este bună. Are o reputație foarte proastă, nu poate fi folosită”, iar frații și surorile nu sunt de acord. Antihristul spune: „Dacă nu sunteți de acord, atunci echipa de evanghelizare va fi desființată. Nu trebuie să mai predicați evanghelia, nu sunteți capabili să îndepliniți această datorie în mod corespunzător. Fie asta, fie alegeți un lider de echipă potrivit, iar sora mea va fi adjunctul conducătorului de echipă!” Frații și surorile aleg pe cineva, iar antihristul este de acord cu reticență, cu condiția ca sora lui mai mare să fie lăsată să fie adjunct al conducătorului de echipă. După ce s-a ajuns la un consens în acest fel, echipa de evanghelizare reușește să evite desființarea.

Indiferent unde se află sau despre ce lucrare este vorba, antihriștii trebuie să își integreze acoliții, oamenii care sunt de partea lor. Odată ce devin conducători și dobândesc statut, primul lucru pe care îl fac antihriștii nu este să inspecteze modul în care membrii fiecărei echipe se descurcă în viața lor sau să afle cum le merge lucrarea sau cum pot fi rezolvate diferitele dificultăți pe care le-au întâmpinat cu lucrarea și dacă există probleme sau provocări nerezolvate; în schimb, se uită la situația personalului și la cine este șeful fiecărei echipe, cine este împotriva lor în fiecare echipă și ce persoane vor fi o amenințare la adresa statutului lor în viitor. Sunt destul de bine informați cu privire la aceste aspecte, dar nu întreabă niciodată despre situația lucrării bisericii. Nu întreabă niciodată despre starea fraților și surorilor, despre intrarea lor în viață sau despre cum decurge viața bisericii și vor să le pese chiar mai puțin. Dar sunt foarte conștienți de persoanele care conduc fiecare echipă: dacă sunt acoliții lor, dacă se înțeleg cu ei și dacă reprezintă o amenințare la adresa puterii sau statutului lor. Cunosc toate aceste detalii și le-au cercetat temeinic. În ceea ce privește pe oricine din grup care este relativ integru și vorbește sincer, ei cred că ar trebui să se ferească de o astfel de persoană și să nu i se acorde niciun statut; cu toate acestea, îi favorizează pe cei care îi flatează, care știu cum să se dea pe lângă ei, care spun cuvinte plăcute, care-i atrag pe alți oameni și care pot urma indicații atunci când fac lucruri. Antihristul are o atitudine favorabilă față de ei și plănuiește să-i promoveze și să-i numească într-o poziție importantă. Se gândește chiar să-i ia cu el oriunde s-ar duce, asigurându-se că ascultă mai multe predici și ocupându-se de ei pentru a-i transforma în acoliții lui. În ceea ce-i privește pe cei din cadrul bisericii care urmăresc adevărul, au simțul dreptății și îndrăznesc să vorbească sincer, care Îl preamăresc în mod constant pe Dumnezeu și Îi aduc mărturie, care nu se înclină în fața forțelor ticăloase, a statutului sau a autorității – în inima lui, antihristul se ferește de ei, îi detestă, îi discriminează și îi exclude. Cu toate acestea, cei care îl flatează, în special membrii familiei lui, rudele lui îndepărtate, cei care pot gravita în jurul lui sunt priviți ca oamenii lui și tratați ca membri ai familiei. Toți cei aflați sub puterea antihristului, care pot să graviteze în jurul lui, să îi urmeze indicațiile și să primească indicații atunci când fac ceva și să îndeplinească lucrurile conform dorințelor lui – acești

oameni nu au conștiință sau rațiune, nu au umanitate și nici cea mai mică urmă de inimă cu frică de Dumnezeu. Sunt o adunătură de neîncrezători. Indiferent de lucrurile rele pe care le fac, antihristul îi cultivă, îi protejează și îi consideră drept propria familie, aducându-i sub puterea sa – în acest fel se formează domeniul antihristului.

Și cine face parte din propriul domeniu al antihristului? În primul rând, antihristul este șeful, conducătorul, regele cu autoritate absolută, al cărui cuvânt nu poate fi pus la îndoială în acest domeniu. Oamenii înrudiți cu el prin sânge, familia sa apropiată, acoliții, amicii, fanii săi înrăiți, alții care îl urmează cu bucurie și primesc ordine de la el și alții care i se asociază cu plăcere și se alătură faptelor lui rele și cei care, indiferent de modul în care sunt reglementate rânduielile și decretele administrative ale casei lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu și de adevărurile-principii, lucrează bucuroși până la epuizare pentru el, riscă pentru el și trudesc pentru el – aceștia sunt membrii domeniului antihristului. Împreună, ei sunt adepții înfocați ai antihristului. Și ce fac toți acești membri ai domeniului antihristului? Își fac ei datoria și fiecare treabă conform reglementărilor și principiilor casei lui Dumnezeu? Fac ei cum cere Dumnezeu și Îi tratează cuvintele și adevărul ca pe cele mai înalte din toate principiile? (Nu.) Când există astfel de oameni în biserică, pot adevărul și cuvintele lui Dumnezeu să înainteze fără piedici? Nu numai că nu pot, dar din cauza tulburării, a inducerii în eroare și a sabotării din partea bandei antihristului, cuvintele lui Dumnezeu, adevărul pe care îl exprimă și cerințele pe care le are de la oameni nu pot fi duse la îndeplinire în biserică; nu pot fi implementate. Atunci când există domeniul antihristului, aleșii lui Dumnezeu nu pot avea o viață bisericească normală, nici nu își pot face datoria în mod normal, cu atât mai puțin nu pot face lucrurile în conformitate cu adevărurile-principii; fiecare lucrare din biserică este controlată de antihrist. Acolo unde acest lucru se întâmplă într-o mai mică măsură, tulburarea antihristului provoacă haos, oamenii sunt într-o stare de anxietate, lucrarea nu progresează, iar oamenii nu știu cum să își facă bine treaba sau cum să își facă datoria în mod corespunzător; totul cade pradă haosului. În cazuri grave, toată lucrarea se oprește și nimeni nu arată nicio preocupare sau grijă. Chiar dacă unii oameni își pot da seama că există o problemă, nu pot discerne că această problemă este cauzată de antihrist; și ei sunt tulburați și dezorientați de acesta, neștiind cine are dreptate și cine nu; chiar dacă sunt unii care pot sesiza anumite probleme și vor să vorbească sau să se ocupe de lucrare, sunt incapabili să se ocupe de lucrare. Antihristul suprimă pe oricine încearcă să îl expună sau are simțul dreptății și încearcă să se ocupe el însuși de lucrare. Și până unde merge cu suprimarea lui? Dacă nu îndrăznești să scoți un sunet, dacă implori milă, dacă nu cutezi să-i informezi pe alții despre el, dacă nu îndrăznești să îl denunți la nivelurile superioare sau să aduci în discuție problemele legate de lucrarea lui, să comunici adevărul sau să rostești cuvântul „Dumnezeu”, atunci antihristul te va cruța. Dacă susții principiile și îl expui, va face tot posibilul să te chinuiască, va folosi toate mijloacele pentru a te condamna și a te suprima și chiar îi va instiga pe membrii domeniului lui, împreună cu alți nehotărâți și cu acei oameni care sunt

cei mai lipsiți de curaj, lași și cărora le e frică de forțele antihristului, să te respingă și să te suprime. În cele din urmă, unii care au credință puțină și statură mică vor fi îngenunchеați de antihrist. Și acest lucru îl face fericit pe antihrist; și-a atins scopul. Odată ce are puterea, pentru a o monopoliza și a-și asigura statutul, nu numai că dă toate posturile importante din biserică rudelor lui și celor care au o relație bună cu el, dar, în același timp, îi recrutează și pe alții care nu au nicio legătură cu el să le presteze servicii și să lucreze până la epuizare pentru el, scopul fiind acela de a-și păstra statutul în viitor, de a avea întotdeauna puterea în mâinile lui. În mintea lui, cu cât sunt mai mulți oameni în domeniul lui, cu atât forțele lui sunt mai mari și, prin urmare, puterea îi este mai mare. Și cu cât puterea îi este mai mare, cu atât se tem mai mult de el cei care i-ar putea rezista, care i-ar putea spune „nu” și care ar îndrăzni să îl expună. De asemenea, acești oameni devin din ce în ce mai rari. Cu cât oamenii se tem mai mult de el, cu atât are mai mult capital pentru a lupta cu casa lui Dumnezeu și cu Dumnezeu; nu îi mai este frică de Dumnezeu și nu îi mai este teamă să fie tratat de casa lui Dumnezeu. Judecând după dorința de putere a antihristului, după ceea ce face cu ea și după diferitele sale comportamente, în esență, antihristul este un dușman al lui Dumnezeu; este o satană și un diavol.

Și ce face antihristul după ce își înființează propriul domeniu? Este el teribil de îngrijorat de modul în care merge lucrarea de evanghelizare a bisericii? Se preocupă sau se interesează de ea? Face doar un tur de inspecție, mecanic, trecând de ea superficial, rostind câteva cuvinte și nimic mai mult. Care este scopul vizitei lui de inspecție? Cu ce obiectiv pornește el în aceste călătorii de anvergură pentru a vedea ce fac frații și surorile? O face pentru că îi pasă de cum decurge intrarea lor în viață? Nu. El caută să vadă dacă cineva din sfera lui de influență are intenția de a i se împotrivi, dacă există cineva care îl privește întrebător, îndrăznește să îi spună „nu” sau cutează să nu cedeze și să nu facă ceea ce spune el; trebuie să vadă cu ochii lui, trebuie să cunoască personal situația. Acesta este un aspect. Mai mult, după ce își stabilește domeniul, antihristul se autoproclamă rege de drept, și dacă spui că este un tiran, bătăușul orașului, liderul bandiților, nu îi pasă, atât timp cât are statut și putere. În sfera lui de influență, în domeniul lui, toată puterea este în mâinile sale, este singurul care trage sforile. În același timp, se bucură și de venerația, admirația și stima clicii lui, precum și de lingușeala, laudele goale și chiar de toate acele sentimente de superioritate și tratamente speciale pe care le primește. Crezi că atunci când antihristul monopolizează puterea o face doar pentru a vorbi de pe o poziție înaltă? O face doar pentru a-și satisface o astfel de dorință? Nu. El își dorește ceva substanțial: tot tratamentul care vine odată cu statutul și puterea de care se bucură în domeniul lui. Odată ce antihristul își stabilește domeniul, odată ce își are adepții înfocați, își petrece timpul într-un confort mai mare decât al împăraților antici. Nu trebuie să facă nimic: cu un cuvânt, dorința îi este îndeplinită; cu un cuvânt, lucrurile pe care le dorește îi sunt aduse. De exemplu, antihristul spune: „Este o vreme frumoasă astăzi; de ce mi-e atât de poftă de pui?”

Înainte de prânz, cineva a făcut deja tocăniță de pui. În timpul mesei de prânz, antihristul spune: „Noi, credincioșii în dumnezeu, nu putem bea alcool, dar ce ziceți de niște băuturi răcoritoare?” Auzind cuvintele conducătorului lor, adepții antihristului pun pe cineva să se ducă repede să cumpere băuturi răcoritoare. Nu primește tot ce vrea? Trebuie doar să întindă mâna, să deschidă gura, iar lucrurile îi vor fi aduse și toate dorințele i se vor împlini. Zilele lui trec în mare confort. Apoi antihristul spune: „Este frig astăzi. Cardiganul de anul trecut avea o gaură făcută de molii, este nepotrivit când îl port – nu arată bine. Nu știu unde este cardiganul de anul acesta.” Când cineva se oferă să-i cumpere mai multe cardigane, el spune că nu ar trebui să le cumpere cu lejeritate, că trebuie să se conformeze decenței sfinților, iar banii trebuie cheltuiți conform principiului. La scurt timp după ce spune acest lucru, cineva îi cumpără mai multe cardigane. După ce sosesc, antihristul simte că, dacă nu spune nimic, totul va părea deliberat, așa că spune: „Cine le-a cumpărat? Nu înseamnă asta o încălcare a principiilor? Nu m-ar pune pe mine de partea răului? Cine le-a cumpărat? O să-i dau banii.” Îi cere soției sale să scoată mai întâi niște bani din ofrandele bisericii și spune că îi va înapoia mai târziu, când va avea bani. În realitate, spune acest lucru la întâmplare; nu are absolut niciun plan de a-i plăti înapoi. Antihristul primește cu adevărat tot ce-și dorește, bucurându-se de tot, de-a gata. Și are în inimă vreun sentiment de reproș la adresa lui după ce se bucură de aceste lucruri? Are procese de conștiință? (Nu.) Cum ar putea să le aibă? Este exact ceea ce urmărește, este ce și-a dorit zi și noapte – cum ar putea să refuze? Acest avantaj nu poate fi irosit, dacă nu profită de el, atunci va expira și va fi în zadar; odată ce a profitat, va spune totuși ceva care sună frumos, astfel încât persoana care cheltuiește banii să o facă de bunăvoie și să nu îndrăznească să creadă ceva despre asta.

În propriul domeniu, antihriștii nu numai că primesc tot felul de tratamente și servicii speciale oferite de subordonații lor, dar îi și antrenează pe cei din domeniul lor să asculte în totalitate de ei. De exemplu, dacă un antihrist le cere tuturor să se trezească la ora cinci dimineața, atunci toți trebuie să se trezească înainte de ora cinci. Cei care se trezesc târziu vor avea de-a face cu emondarea – trebuie să urmărească privirile antihristului. În timpul meselor, nimeni nu îndrăznește să se așeze la masă până nu se așază el, și înainte să înceapă el să folosească bețișoarele, nimeni altcineva nu îndrăznește să o facă. Orice hotărăște să facă, trebuie făcut; oricum decide să facă ceva, ceilalți trebuie să îl urmeze, iar neascultarea nu este tolerată. În domeniul său, este conducătorul, regele, iar el are ultimul cuvânt – cine nu se conformează va fi chinuit. Subordonații săi sunt antrenați să îi urmeze ordinele fără să pună întrebări, neîndrăznind câtuși de puțin să i se împotrivească și crezând că orice le ordonă el are o justificare și merită – este datoria și obligația lor. Sub stindardul credinței în Dumnezeu și al faptului că își fac îndatoririle, subordonații antihristului ascultă de el fără discuții, îl țin pe palme și îl tratează ca pe un rege și stăpân. Dacă cineva are gânduri sau opinii despre antihrist și are puncte de vedere care diferă de ale sale, acesta nu va precupeți niciun efort să respingă acea persoană, să o subestimeze, să o disece, să o judece, să o condamne și

să o suprime, oprindu-se doar când aceasta va asculta de el în totalitate. Antihristul prosperă în domeniul lui și se simte confortabil. Toți banii pe care îi oferă frații și surorile merg la antihrist, iar tot ce îi lipsește trebuie să i se asigure. Frații și surorile trebuie să îi îndeplinească nevoile imediat pentru a-l mulțumi și a-l face fericit. Antihristul i-a transformat pe acești oameni în niște adevărați sclavi. Cea mai obișnuită predică a sa este despre cum a suferit el și cum a fost loial, subliniind cum ar trebui ca oamenii să-l înțeleagă și să asculte de el, astfel încât să-l facă pe plac lui Dumnezeu și să fie în concordanță cu adevărurile-principii. Antihristul ține predici mărețe, scandează sloganuri și prezintă doctrine care se aliniază în totalitate la noțiunile și închipuirile umane, câștigând venerația și admirația celorlalți. În același timp, previne în mod eficient apariția oricăror suspiciuni, îndoieli și a oricărui discernământ față de el și, de asemenea, îi împiedică pe oameni să se gândească la a-l expune sau a-l discerne sau să se gândească la trădare. Asta îi garantează că puterea lui va continua pentru totdeauna, că va fi consolidată în biserică, fără vreo schimbare. Nu-i așa că antihristul gândește pe termen lung? Și care este scopul din spatele tuturor acestor acțiuni? Un cuvânt – putere. Fie că este vorba de oamenii din domeniul său sau de cei din afara lui, fie că este vorba de adepții săi înfocați sau de frații și surorile care îl discern, care sunt cele mai mari temeri și îngrijorări ale antihristului? Că acești indivizi pot să înțeleagă adevărul, să vină înaintea lui Dumnezeu, să-l discearnă și să-l respingă. Acestea sunt lucrurile de care se teme cel mai mult. Odată ce toată lumea îl va respinge, el va deveni un comandant fără armată, pierzându-și statutul și prestigiul, iar puterea îi va fi luată. Prin urmare, crede că își poate consolida puterea numai dacă-și asigură domeniul, dacă-i reține pe adepții înfocați, dacă-i induce în eroare și îi controlează complet pe cei care-l urmează, ținându-i bine în prinsoare. Astfel, se agață cu putere de tratamentul special de care-și dorește să se bucure, un tratament special pe care i-l dă puterea. Unii antihriști sunt deosebit de iscusiți în comportamentul lor și în interacțiuni, pricepuți în a-i cuceri pe oameni. În cadrul domeniului pe care îl conduc, sunt unii care fac comisioane pentru ei, unii care le asigură nevoile materiale și alții care adună informații sau care liniștesc lucrurile pentru ei – o gamă de persoane diferite. În sfera de influență a antihristului, dacă nu există nimeni cu un calibru bun, nimeni care să urmărească adevărul și nimeni care să susțină adevărurile-principii, el va avea un control de lungă durată asupra bisericii, iar oamenii din această biserică vor fi complet distruși și iremediabil induși în eroare. Chiar dacă Cel de mai sus ar trimite pe cineva care să investigheze lucrarea, ar fi în zadar. Sub controlul antihristului, biserica a devenit etanșă și impenetrabilă – fortăreața lui solidă. Aceia care au fost induși în eroare nu vor asculta pe nimeni care îl expune și îl disecă pe antihrist sau pe nimeni care are părtășie despre adevărurile-principii. În schimb, vor fi de partea antihristului, împotrivindu-se adevărului și condamnând expunerea și disecarea antihristului.

Antihristul, adepții săi înfocați și membrii domeniului său discută și examinează mereu chestiunile din casa lui Dumnezeu: cine a fost transferat unde? Cine a fost demis?

Cel de mai sus a transmis o altă părtășie și o altă predică despre expunerea unora și altora – ar trebui să o publicăm? Și cum o vom publica? Pentru cine va fi publicată prima dată și pentru cine după aceea? Trebuie să intervenim și să facem unele redactări sau editări? Cine a intrat recent în contact cu străinii? A fost cineva trimis jos de Cel de mai sus? A avut vreunul din acești oameni contact cu oamenii noștri de jos? Aceștia discută frecvent astfel de lucruri împreună; adesea conlucrează și conspiră, discutând contramăsuri, strategii și mijloace pentru a răspunde tuturor rânduielilor de lucru ale Celui de mai sus; de asemenea, discută și analizează frecvent circumstanțele fraților și surorilor de sub ei. Antihristul și membrii domeniului său petrec toată ziua conspirând, prieteni la cataramă. Când sunt împreună, nu au părtășie despre adevăr sau despre intențiile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin despre lucrarea bisericii sau despre cum să-și îndeplinească datoria, să avanseze în lucrarea bisericii sau să-și ghideze frații și surorile să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, cum să răspundă la situațiile externe. Nu au niciodată părtășie despre aceste lucruri cuvenite, ci analizează cine se apropie de cine, despre cine vorbesc acești oameni când sunt împreună, dacă i-au vorbit pe conducători pe la spate și sunt atenți a cui familie este bogată și dacă au făcut ofrande. Acestea sunt lucrurile pe care le fac în privat, mereu îi judecă pe frați și pe surori și judecă rânduielile de lucru ale Celui de mai sus – mereu fac tot ce pot pentru a-i manipula pe frați, pe surori și pe Cel de mai sus. Ceea ce fac ei în privat este rușinos: dacă nu este dăunător bisericii, este dăunător fraților și surorilor; complotează mereu sau fac tam-tam în legătură cu frații și surorile care au calibru bun și urmăresc adevărul, încearcă mereu să-i doboare pe oamenii buni sau să le întineze numele. Ori de câte ori fac ceva, antihriștii discută mereu cu oamenii din tabăra lor – aici e vorba de comploturi și strategii. Nimic din ceea ce spune gașca antihristului nu are o bază; dacă se face o analiză atentă, se găsesc probleme peste tot. Cu oamenii din afara domeniului, sunt reținuți și se feresc; în domeniul antihristului nu există limite: îi judecă pe frați și pe surori, judecă lucrarea casei lui Dumnezeu, îi judecă pe conducătorii de rang mai înalt – chiar și pe Dumnezeu. Totul e permis. Dar atunci când este de față cineva din afara domeniului, își ascund cuvintele, șovăiesc, sunt reținuți și chiar vorbesc într-o limbă secretă pe care străinii nu o pot înțelege. Au o privire care are o anumită semnificație, un zâmbet parșiv care înseamnă ceva, chiar și un sforăit și o tuse care înseamnă ceva – toate acestea sunt codurile lor secrete. Uneori se scarpină în cap, alteori se trag de urechi, alteori bat din picioare, alteori își freacă mâinile; toate acestea înseamnă ceva. Acestea sunt manifestările obișnuite ale găștii antihristului, diferitele comportamente pe care le manifestă odată ce a monopolizat puterea în biserică. Judecând după diferitele lor comportamente și manifestări și disecându-le din perspectiva umanității lor, ce sunt acești oameni? Nu sunt ei acoliții înșelăciunii și ticăloșiei? (Ba da.) Și au acești oameni vreun simț al dreptății? Au vreo conștiință sau moralitate? Sunt cinstiți? Nu. Acești oameni nu au nicio rușine. Consumă ceea ce oferă frații și surorile și consideră că li se cuvine; în același timp, își iau libertăți și se dezlănțuie în casa lui Dumnezeu, făcând rău

fraților și surorilor, și nu trăiesc doar temporar de pe urma bisericii, ci o fac în fiecare zi, generație după generație. Nu sunt aceștia diavoli care consumă carne de om și beau sânge de om? Nu au nicio rușine! Împreună, antihristul și gașca lui discută mereu despre „afaceri naționale”. Dar sunt rușinoase discuțiile lor din spatele ușilor închise? (Da.) Despre ce vorbesc ei? Au părtășie despre lucrarea bisericii? Se simt împovărați de lucrarea bisericii? În unele locuri, biserica este sub supraveghere, iar frații și surorile sunt urmăriți și monitorizați de marele balaur roșu, de guvern, ba chiar cei mai mulți din frați și surori sunt puși sub controlul guvernului și se confruntă cu pericolele de a fi arestați și închiși. Le pasă? Încearcă ei să găsească o modalitate de a-i proteja pe frați și pe surori, de a-i ajuta să evite persecuția și suferința în închisoare? În particular, discută ei cum să protejeze cărțile, bunurile și altele care aparțin bisericii, pentru a feri biserica de pierderi? Dacă apare o iudă în biserică, reacționează ei prompt, aranjând rapid un loc sigur pentru frații și surorile afectați, pentru a-i proteja? Ar face ei astfel de lucruri? (Nu.) Atunci când au putere, oamenii pot face lucruri bune, dar pot face și lucruri rele. Așadar, ce face antihristul atunci când are putere? (Lucruri rele.) Ce lucruri rele face? (Găsește modalități de a chinui pe oricine nu îl ascultă. Când casa lui Dumnezeu trimite niște conducători și lucrători să întrebe despre lucrare, va găsi o modalitate de a-i evita sau de a obține pârghii și de a-i judeca, de a-i condamna și de a găsi motive pentru a-i îndepărta, pentru a-i împiedica să întrebe despre lucrare și să găsească probleme în ce-l privește.) Unii antihriști fac exact opusul: temându-se că frații și surorile vor raporta problemele lor, îi supraveghează pe conducătorii trimiși de Cel de mai sus, oferindu-le mâncare și băutură bună și împiedicându-i să intre în contact cu frații și surorile de rang inferior. Când conducătorii întreabă de frați și surori, aceștia răspund: „Sunt toți bine. În acest moment, lucrarea noastră de evanghelizare progresează în mod lin. Am rezolvat toate acele probleme care au apărut din cauza mediului nefavorabil și le-am izgonit pe iudele care ne-au vândut; ne-am ocupat de cei care au încercat să tulbure lucrarea bisericii și i-am îndepărtat pe toți, iar cărțile care conțin cuvintele lui dumnezeu au fost distribuite ca de obicei. Nu există nicio problemă.” Spunând acestea, relatează și câteva lucruri despre alți oameni. Atunci când Cel de mai sus trimite pe cineva să-i investigheze, dacă ei cred că cineva i-a denunțat, vor raporta în mod intenționat problemele acelei persoane pentru a-i induce în eroare pe conducătorii de rang superior și a-i face să creadă că persoana care l-a denunțat pe antihrist are probleme, pentru a-i împiedica pe conducători să poată spune ce se întâmplă de fapt cu lucrarea bisericii și să descopere problemele antihristului, astfel încât, în cele din urmă, să nu fie demiși și să nu mai fie în pericol. Scopul antihristului în protejarea domeniului său este acela de a-și consolida puterea și de a o face eficientă, astfel că ia sub aripa lor mulți susținători, slugi, adepți înfocați și camarazi. Scopul lui în instruirea acestor oameni este de a monopoliza complet puterea, de a o împiedica să fie slăbită sau să îi fie smulsă.

Antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu, iar primul lucru pe care îl fac după ce își asumă conducerea este să monopolizeze puterea. V-ați gândit la

vreun caz în care antihriștii monopolizează puterea? (Anterior, a existat un conducător de biserică care era un antihrist. Ori de câte ori cineva îi scotea în evidență problemele sau îl expunea, el suprima acea persoană și îi confisca toate cărțile care conțineau cuvintele lui Dumnezeu. M-am dus la unele grupuri de la adunările din bisericile lui pentru a afla mai multe despre situație. Acel antihrist, temându-se că faptele lui rele ar putea ieși la iveală, a încercat să mă alunge și a profitat de ocazie pentru a mă acuza că particip în secret la adunări, fără permisiunea lui. Mai târziu, conducătorii de rang superior au trimis pe cineva să investigheze, iar antihristul m-a calomniat, m-a vorbit de rău și chiar m-a plasat în arest la domiciliu, îndemnându-i pe frați și pe surori să nu se asocieze cu mine. În acel moment, acest antihrist, în colaborare cu un conducător și un lucrător, controla opt biserici. În cele din urmă, după câteva luni de părtășie și discernământ, frații și surorile au alungat acest grup de antihriști.) Acesta este modul în care operează antihriștii. Orice fac în biserică este cu scopul de a pune stăpânire pe putere și de a-i controla pe oameni. Sunt deosebit de sensibili la oricine reprezintă o amenințare la adresa statutului și puterii lor. Nasul lor este extrem de fin pentru astfel de chestiuni și își dau seama imediat că acestea le sunt defavorabile și le amenință poziția. Nu este acest lucru ticălos? De ce sunt antihriștii atât de sensibili la astfel de chestiuni? De ce alții nu le percep? Acest lucru este legat de natura lor; doar antihriștii pot fi conștienți de aceste lucruri. Asta confirmă un aspect: antihriștii au acest tip de esență. Dorința lor de putere este extraordinară și au o poftă unică. Când o persoană vine în biserica în care sunt ei la conducere, o vor studia, gândindu-se: „Reprezintă această persoană o amenințare pentru statutul și prestigiul meu? Este aici pentru a mă promova sau pentru a mă demite? Este aici pentru a investiga problemele mele sau pentru a avea în mod normal părtășie despre lucrare?” Încearcă mai întâi să afle aceste lucruri. Sunt deosebit de sensibili la astfel de chestiuni deoarece au o afecțiune și o dorință specială pentru statut și putere; trăiesc pentru putere și statut. Cred că, dacă pierd puterea, au mai puțini susținători și devin comandanți fără armată, viața își va fi pierdut sensul. Prin urmare, în ceea ce privește statutul și puterea pe care le-au obținut, indiferent dacă sunt la conducerea a trei, cinci sau zece biserici, antihriștii cred că e cu atât mai bine cu cât sunt mai multe. În niciun caz nu își vor ceda puterea altor oameni. Ei cred că este a lor de drept, ceva pentru care au luptat, ceva ce au obținut prin revoltă și strategie. Dacă alții vor să o obțină, trebuie să fie pregătiți să își dea viața în schimbul ei. Este ca în cazul marelui balaur roșu – dacă cineva ar sugera o schimbare democratică pentru a pune capăt dictaturii sale, îndemnând Partidul Comunist să organizeze alegeri corecte, ce ar spune marele balaur roșu? „Democrație? Ar trebui să dai la schimb pentru ea capetele a douăzeci de milioane de oameni! Partidul Comunist și-a obținut puterea prin sângele a nenumărate persoane. Dacă vrei să preiei puterea, va trebui să dai la schimb pentru ea sângele și viețile atâtor oameni!” Antihriștii sunt la fel. Dacă vrei ca ei să renunțe la putere, nu este suficient să ai părtășie despre adevăr ca să cedeze; vor concura și se vor lupta cu tine. Indiferent cât de detestabile sunt metodele sau mijloacele lor, trebuie

să își protejeze puterea. Dacă aleșii lui Dumnezeu nu se trezesc și nu se unesc pentru a-i expune și înlătura, ei nu o vor face. Nu sunt antihriștii pur și simplu prea ticăloși? Acest lucru confirmă pe deplin și exemplifică firea ticăloasă și feroce a antihriștilor. Indiferent dacă subiecții controlați sunt dornici sau nu, dacă cedează cu adevărat sau nu, dacă sunt dispuși să asculte de ei și să-i urmeze, antihriștilor nu le pasă de acest lucru. Își folosesc puterea cu forța pentru a-i suprima și a-i controla pe oameni. Nimeni nu poate să nu asculte de ei: cine nu cedează va fi sancționat. Aceștia sunt antihriști.

Chiar acum, am avut părtășie despre anumite practici și manifestări specifice ale modului în care antihriștii monopolizează puterea. Din aceste practici și manifestări, nu putem vedea oare că antihriștii au o fire și o esență feroce și ticăloase? Poate cineva să-i schimbe? Fie că discutăm cu ei, apelăm la emoțiile lor, le prezentăm adevărul din cuvintele lui Dumnezeu, îi emondăm sau încercăm să-i schimbăm prin sentimente autentice – poate vreuna dintre aceste metode să-i facă să renunțe la practica monopolizării puterii? (Nu.) Unii oameni spun: „Antihriștii sunt doar oameni cu firi corupte. Oamenii au emoții umane. Dacă faci apel la ei din punct de vedere emoțional, le explici lucrurile în mod logic și clarifici argumentele pro și contra, atunci când înțeleg raționamentul, s-ar putea să nu mai acționeze în acest fel. S-ar putea să-și recunoască greșelile, să se căiască și să nu mai meargă pe calea antihriștilor. S-ar putea să nu-și întemeieze propriul domeniu în cadrul casei lui Dumnezeu, să nu-și atragă adepții înfocați pentru a monopoliza puterea în casa lui Dumnezeu și să nu se angajeze în aceste acțiuni care nu sunt în conformitate cu umanitatea și morala.” Pot fi influențați antihriștii în acest fel? (Nu.) A schimbat cineva vreodată un antihrist? Unii spun: „Poate că nu au fost educați corespunzător de mama lor de la o vârstă fragedă, au fost răsfățați. Acum, dacă mama lor le vorbește sau dacă persoana cu cel mai mare prestigiu din familia lor sau cea care a fost credincioasă cel mai mult timp îi convinge, s-ar putea să nu mai facă lucrurile pe care le fac antihriștii.” Se adeverește acest lucru? (Nu.) De ce nu? (Nu merge să discuți cu ei; cu cât vorbești mai mult, cu atât le displace mai mult. Dacă apoi îi expui și îi emondezi, te vor urî.) Corect. Nu au auzit destul de mult cuvintele lui Dumnezeu și adevărul? Unii antihriști au crezut timp de zece sau douăzeci de ani fără nicio schimbare. Au citit destul de mult cuvintele lui Dumnezeu, dar de ce nu a existat nicio schimbare? Pentru că inimile lor sunt pline de răutate – nici măcar Dumnezeu nu îi mântuie; pot oamenii să îi schimbe cu puținele cunoștințe și doctrine pe care le au? În societatea umană, țările au educație și există legi în societate, toate acestea încurajându-i pe oameni să învețe să fie buni și să evite comiterea de infracțiuni. Dar de ce nu îi pot schimba pe oameni? Au avut educația și sistemele naționale vreun impact pozitiv asupra societății? Au cumva aceste lucruri promovate de națiune vreo semnificație sau valoare educațională pentru umanitate? Au fost ele eficiente? (Nu.) Chiar și departamentele juridice ale fiecărei țări, cum ar fi instituțiile de corecție pentru minori și închisorile, care sunt cele mai importante și mai stricte locuri pentru disciplinarea oamenilor, au schimbat oare ele esența oamenilor? Să luăm ca exemplu anumiți violatori, hoți și huligani – ei intră și ies din

închisoare de atâtea ori, încât devin infractori obișnuiți – se schimbă în cele din urmă? Nu, nimeni nu îi poate schimba. Esența unei persoane nu poate fi schimbată. În mod similar, nici esența antihriștilor nu poate fi schimbată. Practica monopolizării puterii reprezintă esența antihriștilor, iar această esență nu poate fi schimbată. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de acest tip neschimbător de persoană? Este aceea de a face tot posibilul să o schimbe și să o mântuie, iar apoi să realizeze o transformare în natura ei? Face Dumnezeu această lucrare? (Nu.) Acum că înțelegeți că Dumnezeu nu face acest tip de lucrare, cum ar trebui să vă purtați cu antihriștii? (Ar trebui să-i respingem.) Mai întâi, discerneți și disecați; de îndată ce-i vedeți așa cum sunt, respingeți-i! Nu respingeți pe cineva doar pe baza noțiunilor și închipuirilor voastre, gândindu-vă că este arogant și neprihănit de sine și că este ca un antihrist. Nu merge așa; nu puteți fi orbi. Prin contact, investigație și discernământ, stabiliți și confirmați treptat că cineva este un antihrist. Mai întâi, aveți părtășie și disecați-i pe toți, discerneți-i, și apoi, pentru a-i respinge, uniți-vă cu aceia din biserică care urmăresc adevărul și au simțul dreptății. Mai întâi, discerneți-i și disecați-i, și apoi respingeți-i – aceasta este cea mai bună abordare de a-i trata pe antihriști. În cazul unor antihriști care se pricep la ipocrizie și sunt destul de vicleni, dacă tu, după contactul cu ei, i-ai investigat și discernut, confirmând că sunt antihriști, dar frații și surorile nu îi cunosc bine, nu au încă un discernământ real, iar atunci când ai părtășie și îi diseci cu frații și surorile, aceștia nu numai că nu cred sau nu recunosc că sunt antihriști, dar chiar spun: „Ai prejudecăți față de ei; aceasta este opinia ta” – ce ar trebui să faci? Dacă spui: „Oricum, i-am discernut, nu voi fi indus în eroare sau constrâns de ei, nu voi asculta ceea ce spun și, cu siguranță, nu mă voi supune lor. Fie că îi discerneți, fie că nu, nu mă privește. V-am spus despre manifestările lor și despre lucrurile pe care le fac și, fie că le credeți sau nu, fie că ascultați sau nu, responsabilitatea mea este îndeplinită oricum. Dacă vă lăsați induși în eroare și controlați de ei, dacă ascultați ceea ce spun ei și îi urmați, atunci meritați consecințele și sunteți de-a dreptul ghinioniști!” – este această abordare acceptabilă? Se consideră că vă îndepliniți responsabilitatea? Se consideră că sunteți loiali lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci ce ar trebui să faceți? Astfel de lucruri sunt inevitabile; astfel de probleme vor apărea cu siguranță. Unii oameni, oricât de multe predici ar auzi, nu pot înțelege adevărul și sunt incapabili să facă legătura între manifestările antihriștilor și predicile pe care le-au auzit sau să îi discearnă. Când este clar ca lumina zilei că cineva este un antihrist, ei pur și simplu nu-l pot vedea așa cum este de fapt și sunt în continuare induși în eroare. Cu excepția cazului în care antihriștii îi rănesc personal, îi suprimă, îi ceartă, îi pedepsesc sau acționează chiar în fața lor, ei nu vor recunoaște că aceia sunt antihriști. Chiar dacă alții le spun faptele sau le prezintă dovezi, nu vor crede. Trebuie să vadă cu ochii lor ce fac antihriștii și să experimenteze personal abuzul antihriștilor ca să poată recunoaște. Ce ar trebui să facem în această situație? (Să-i lăsăm să-i urmeze pe antihriști și să experimenteze abuzurile; doar după ce vor fi abuzați se vor trezi.) Nu este un pic cam dur? (Nu este dur în ce-i privește. Astfel de oameni nu pot înțelege adevărul prin părtășie și nu pot să ajungă la conștientizare

și să se trezească decât experimentând personal abuzul. Prin urmare, aceasta este singura modalitate de a aborda astfel de oameni.) Acesta este un principiu. Unii oameni nu înțeleg când le vorbești într-un mod pozitiv; nu au capacitatea de a înțelege. De exemplu, dacă le spui: „Acea zonă este periculoasă; dacă te duci singur noaptea, s-ar putea să dai de tâlhari. Acest lucru s-a întâmplat mai multor persoane. Nu merge la plimbare noaptea; întoarce-te devreme!" Ei nu cred și insistă să se plimbe singuri noaptea, fără însoțitor. În acest caz, îi lași să se plimbe singuri, dar îi protejezi în secret, asigurându-te că nu vor avea, de fapt, probleme. Asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când apar probleme reale, îi poți proteja, poți preveni să li se întâmple vreun necaz și îi ajuți să învețe o lecție și să o memoreze. În cele din urmă, vor crede că ceea ce ai spus a fost corect. Prin urmare, cei care sunt induși în eroare de antihriști și nu îi pot discerne indiferent de modul în care au părtășie despre adevăr trebuie să sufere un prejudiciu grav, să învețe o lecție și să o memoreze pentru a-și dezvolta discernământul. Cei care sunt confuzi și ignoră sfaturile nu pot vedea ticăloșia și ferocitatea antihriștilor așa cum sunt și chiar îi tratează pe antihriști drept frați și surori, interacționând cu ei ca atare, ajutându-i cu dragoste și tratându-i cu sinceritate, vorbindu-le din inimă. Ca urmare, le cad victime antihriștilor. Unii oameni trebuie să fie răniți nu o dată, ci de mai multe ori până își dezvoltă discernământul. Apoi, când ai părtășie cu ei și îi sprijini, te cred. Este o metodă eficientă, iar unii oameni trebuie să sufere în astfel de lucruri. Înainte, a fost o anumită persoană confuză, care nu avea discernământ și nu a fost prea încântată când casa lui Dumnezeu a demis un antihrist. Faptele rele ale antihristului erau evidente și chiar era caracterizat ca fiind un antihrist. Toată lumea recunoștea acest lucru în afară de el și nimeni nu putea avea părtășie cu el. În cele din urmă, l-a urmat pe antihrist afară. După o perioadă, suferind un prejudiciu grav, s-a întors în lacrimi, recunoscând că antihristul era într-adevăr groaznic. De fapt, antihristul fusese întotdeauna la fel de rău, dar, pentru că avea un sentiment bun față de antihrist și dorea să-i intre în grații, a tolerat și s-a adaptat la tot ceea ce făcea antihristul. Când antihristul și-a pierdut statutul, el a interacționat cu antihristul pe picior de egalitate și a început să aibă opinii cu privire la unele dintre lucrurile pe care le făcea acesta. Perspectiva lui s-a schimbat și a început să vadă problemele. În cele din urmă, chiar dacă i s-a cerut să îl urmeze din nou pe antihrist, a refuzat categoric – era mai degrabă dispus să moară decât să îl urmeze pe antihrist, pentru că suferise un mare prejudiciu și-l văzuse pe antihrist așa cum era de fapt. În realitate, ceea ce văzuse îi fusese deja comunicat mai devreme, dar a refuzat să recunoască sau să admită acest lucru. Nu putea fi ajutat. Astfel de oameni trebuie să o ia pe un drum sinuos și să îndure mai multe greutăți – merită să sufere. De ce spun că merită? Vreau să spun că atunci când ai binecuvântări, dar refuzi să te bucuri de ele și insiști să suferi – nu se poate altfel – trebuie să înduri greutăți și să suferi mai întâi. Asta înseamnă să meriți să suferi.

Atunci când monopolizează puterea, antihriștii încredințează, în primul rând, sarcini importante celor care îi ascultă fără ezitare. Apoi îi instruiesc pe acei indivizi care încă

ezită, care au minți maleabile, aducându-i de partea lor. Odată ce acești indivizi au fost pregătiți corespunzător și devin membri ai domeniului antihristului, acesta poate sta liniștit. Cât despre restul celor care nu pot fi folosiți de el, antihristul îi abandonează complet, excluzându-i din domeniul său. Toți cei care i se supun fără ezitare sunt considerați adepții lui înfocați, membri fideli ai domeniului său. Îi consideră pe acești indivizi adepții, susținătorii și confidenții lui. Puterea lui se exercită în cadrul acestui grup, adică este exercitată efectiv prin intermediul lor. Prin urmare, se poate spune că, atunci când antihriștii monopolizează puterea, transformând casa lui Dumnezeu în propriul domeniu, ei investesc eforturi considerabile. Întreprind diverse acțiuni și plătesc un preț semnificativ pentru aceasta, dar rezultatul acestui preț este dușmănia cu Dumnezeu, cu adevărul și cu toți frații și surorile care urmăresc adevărul. Care sunt valoarea și semnificația acestei puteri? Acestea constau în faptul că antihriștii obțin resurse pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu și a casei Sale, își stabilesc propriile fortărețe, își întemeiază regate independente și exercită o mare putere în mod independent.

II. Antihriștii manipulează circumstanțele

Mai devreme, am avut părtășie despre prima manifestare a antihriștilor care tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu: monopolizarea puterii. În ceea ce privește monopolizarea puterii, am avut părtășie în primul rând despre conținutul specific al felului în care obțin antihriștii putere, despre modul în care își stabilizează statutul după ce au obținut-o și cum își consolidează în continuare această putere și, în cele din urmă, despre modul în care exercită această putere. Pe lângă monopolizarea puterii, a doua practică concretă a antihriștilor care tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu este manipularea circumstanțelor. Sensul literal al manipulării circumstanțelor ar trebui să fie ușor de înțeles, deci la ce se referă „circumstanțele”? După ce un antihrist a monopolizat puterea, și-a stabilit domeniul și și-a adunat adepți înfocați, acoliți și propria sferă de influență, poate să le permită altora să se amestece în lucrarea sa? Le poate permite altora să se implice sau să se amestece în afacerile și sfera de influență pe care le supraveghează? (Nu permite acest lucru.) Pentru un antihrist, puterea este viața sa. În sfera sa de influență, totul trebuie să fie dictat de el. Indiferent de ceea ce se întâmplă în sfera sa de influență, oamenii și chestiunile implicate, precum și rezultatul final al chestiunilor, toate trebuie să fie proiectate și controlate de el. Trebuie să se alinieze dorințelor sale și să-i satisfacă nevoile, fără a-i provoca vreo pierdere. De exemplu, dacă nu intervine, nu se amestecă și nu manipulează o anumită problemă, ci o lasă să se dezvolte normal, de la sine, atunci ar putea avea o reputație proastă sau ar putea fi denunțat de cineva și ar putea fi concediat, caz în care statutul său ar putea fi periclitat, iar puterea pe care o deține ar putea dispărea. Prin urmare, antihristul trebuie să se ocupe singur de toate tipurile de chestiuni, mari și mici, care se întâmplă în cadrul bisericii. Aceste chestiuni implică reputația și statutul, precum și puterea sa. În ceea ce privește chestiunile care nu au legătură cu puterea sa, poate alege să nu se ocupe de

ele sau să închidă ochii. Mai ales în ceea ce privește lucrarea casei lui Dumnezeu, intrarea în viață a fraților și surorilor, viața bisericii și astfel de chestiuni diverse, atât timp cât acestea nu îi ating statutul și puterea și atât timp cât nu implică interacțiunile sale cu Cel de mai sus, nu-și bate capul cu ele, nu le analizează și nu se preocupă de ele. De exemplu, numărul lunar de persoane câștigate de echipa de evanghelizare este crucial pentru el, deoarece are impact asupra statutului său. Dacă numărul raportat în fiecare lună îi poate asigura statutul, va face tot posibilul să atingă acea cifră pentru a-și proteja statutul, în timp ce alte chestiuni rămân irelevante pentru el. De exemplu, să spunem că zona pe care o supraveghează ar trebui să câștige o sută de persoane într-o lună, în condiții normale. Cu toate acestea, dacă, din cauza mediului care nu permite acest lucru, a unor situații speciale care se întâmplă în acea lună sau a faptului că unii oameni sunt încă în perioada de investigare, numărul de oameni câștigați este mai mic de o sută, atunci antihristul depune eforturi în această privință și devine neliniștit. De ce este neliniștit? Se simte cumva împovărat și neliniștit pentru că vede că răspândirea Evangheliei lui Dumnezeu nu se desfășoară fără probleme? Este vorba despre faptul că celor care predică Evanghelia le lipsește simțul poverii și sunt superficiali, iar el este îngrijorat de modul în care ar trebui să îi ude și să rezolve această problemă? Sau este o îngrijorare legată de faptul că nu are suficientă mână de lucru pentru a predica Evanghelia și de cum ar trebui să o adapteze și să o sporească? Nu, el nu este îngrijorat de aceste lucruri. Este îngrijorat de cum să crească acel număr la o sută fără ca metodele sale viclene să fie descoperite de Cel de mai sus. Dacă numărul real este de doar optzeci în loc de o sută și el îl raportează cu onestitate, Cel de mai sus ar putea trimite pe cineva să investigheze și să afle mai multe despre situație, deci cum poate raporta numărul astfel încât Cel de mai sus să nu reacționeze? El raportează nouăzeci și opt de persoane. Cineva spune: „Nu poți să falsifici în acest fel; este o înșelătorie, este inacceptabil.” El răspunde: „Este în regulă, eu iau deciziile; dacă se întâmplă ceva, îmi asum responsabilitatea.” De ce a raportat acest număr anume? Există vreo semnificație mai profundă în spatele lui? L-a luat în considerare cu atenție? A făcut-o. Raportarea a o sută de persoane în timp ce numărul real este de numai optzeci reprezintă o discrepanță prea mare, ceea ce face dificilă corectarea minciunii mai târziu. Cu toate acestea, dacă raportează nouăzeci și opt, deși Cel de mai sus va vedea că este sub o sută, numărul pare a fi legitim și nu va atrage inspecția din partea Celui de mai sus, ceea ce-i asigură securitatea statutului. Uneori, în cazul în care câștigă o sută de persoane, îndrăznește să raporteze două sute, iar dacă Cel de mai sus trimite pe cineva să investigheze, are modalități de a gestiona situația. Pretinde că cei o sută în plus sunt în curs de investigare și că vor fi câștigați luna viitoare. Dacă Cel de mai sus nu trimite pe nimeni să inspecteze acest lucru, el găsește apoi o modalitate de a se lăuda cu propriile contribuții. Uneori, dacă nu câștigă nici măcar o persoană într-o lună, raportează în mod fals că a câștigat treizeci sau cincizeci de persoane, apoi găsește o modalitate de a compensa în luna următoare. Pe scurt, atunci când vine vorba de raportarea numărului

de persoane câștigate prin predicarea Evangheliei, antihristul poate să-l falsifice, să mintă, să înșele și să folosească metode viclene. Modul în care se raportează o cifră și ce număr trebuie raportat sunt poruncite direct de antihrist. Nu este asta o manipulare a circumstanțelor?

Antihristul își folosește statutul și puterea pentru a interfera în mod constant cu aleșii lui Dumnezeu și pentru a-i tulbura în îndeplinirea îndatoririlor lor. Suprimă și exclude pe oricine acționează pe baza principiilor și este eficient în îndeplinirea datoriei sale. Cu ce scop acționează în acest fel? Ca să manipuleze circumstanțele; își afirmă controlul total, supunându-i pe cei de sub el și păcălindu-l pe Cel de mai sus. Cu ce scop manipulează circumstanțele? Cu acela de a împiedica dezvăluirea adevărului, de a-i împiedica pe oameni să cunoască adevărul, de a-L înșela pe Cel de mai sus, de a ascunde situația reală a lucrării sale de jos și de a ascunde dacă a făcut sau nu vreo lucrare adevărată și cum a făcut-o. Scopul său în manipularea circumstanțelor este de a acoperi faptele, de a ascunde adevărul și de a-și tăinui intențiile rele și, de asemenea, de a-și ascunde faptele rele, acțiunile extrem de sfidătoare și adevărul despre modul în care nu face și nu poate face nicio lucrare reală, printre altele. De exemplu, atunci când casa lui Dumnezeu are nevoie de o anumită sumă de bani și întreabă câte ofrande păstrează biserica sa, antihristul întreabă mai întâi de câți bani are nevoie casa lui Dumnezeu. Dacă spui că ai nevoie de câteva mii, el pretinde că are doar câteva sute; dacă spui că ai nevoie de zeci de mii, el spune că are doar câteva mii. În realitate, are zeci de mii de yuani din ofrandele bisericii și nu este dispus să renunțe la ei. Nu are cumva intenții rele? Ce vrea el să facă? Vrea să-și însușească aceste ofrande pentru a le folosi în scop propriu. Se consideră acest lucru manipulare a circumstanțelor? (Da.) Antihristul manipulează circumstanțele până într-acolo încât nu renunță nici măcar la ofrande. În cazul în care întrebi dacă biserica lui are pe cineva priceput la scris, muzică sau producție video, el ar putea spune: „Avem pe cineva priceput la scris care are șaptezeci și opt de ani, un fost jurnalist cu o boală gravă de stomac.” În realitate, această persoană are doar treizeci de ani, este în floarea vârstei și nu suferă de nicio afecțiune stomacală gravă. De ce nu o lasă antihristul mai moale? De ce furnizează informații false? Își dorește să manipuleze circumstanțele. Crede că renunțarea la un astfel de talent i-ar afecta domnia; de asemenea, își dorește să păstreze aceste persoane talentate. Îi aparțin cu adevărat aceste persoane talentate? (Nu.) Atunci de ce nu renunță la ele? De ce nu-i pune pe acești oameni talentați la dispoziție atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu are nevoie de ei și chiar merge până într-acolo încât falsifică informații? Vrea să-i inducă pe oameni în eroare pentru a-și asigura statutul; într-adevăr, manipulează circumstanțele. Nu întreabă dacă părțile implicate sunt dispuse să îndeplinească aceste sarcini și nici nu prezintă cu onestitate circumstanțele acestor oameni casei lui Dumnezeu. În schimb, îi păstrează pentru uzul său ori, dacă nu îi folosește, tot îi reține de la casa lui Dumnezeu. De exemplu, în cazul în care casa lui Dumnezeu are nevoie de un producător video din partea bisericii, antihristul vede acest lucru și se gândește:

„Să pun la dispoziție pe cineva priceput în producția de videoclipuri; aș putea eu să las să treacă pe lângă mine o ocazie atât de bună? Fiecare om își trage spuza pe turta sa: fiica mea, fiul meu și câteva rude înțeleg unele lucruri despre producția video, așa că îi voi pune la dispoziție indiferent dacă îndeplinesc sau nu cerințele casei lui dumnezeu.” Atunci când se află în fața unei oportunități bune, cum ar fi aceea de a pune oameni la dispoziție, el dă întâietate rudelor și prietenilor săi, nelăsând nimic pentru cei din afară. Nu înseamnă asta manipulare a circumstanțelor?

Pe baza exemplelor menționate mai sus, la ce se referă exact manipularea circumstanțelor de către antihrist? Nu înseamnă oare că antihristul își afirmă dominația completă, controlând și manipulând tot și pe toată lumea? Totul este în mâinile lui și el are ultimul cuvânt în toate; el este cel care controlează tot jocul, dirijând și manipulând din culise. Asta înseamnă manipularea circumstanțelor. Atunci când Cel de mai sus trimite pe cineva la biserica sa pentru a înțelege situația, iar această persoană își dorește să stea de vorbă cu câțiva oameni și să vadă cum se descurcă frații și surorile în ceea ce privește intrarea în viață și îndeplinirea îndatoririlor lor și să verifice dacă materiale precum cărțile ce conțin cuvintele lui Dumnezeu și înregistrările predicilor au fost distribuite fiecăruia dintre aleșii lui Dumnezeu, antihristul spune: „Nicio problemă, te voi duce acasă la doi dintre frați și surori.” Cine sunt aceste două persoane? Nu sunt amândoi oameni din domeniul antihristului? (Ba da, sunt.) Aceste două persoane sunt sora lui mai mică și fratele mai mic al soției lui. După ce a dus persoana trimisă de Cel de mai sus la aceste două case, aceste două persoane spun: „Viața din biserica noastră este grozavă și avem tot felul de predici, părtășii și videoclipuri cu mărturii. Conducătorul bisericii noastre a fost plecat destul de multe zile pentru lucrarea bisericii și nu s-a întors acasă.” Indiferent cine merge la biserica lui, nu poate înțelege nici cea mai mică parte din situația reală. Antihristul mușamalizează totul despre adevărata situație din biserică, despre problemele care au apărut, despre oamenii răi care provoacă perturbări și tulburări, despre cine își îndeplinește îndatoririle în mod superficial, despre sarcinile care au suferit derapaje și așa mai departe. Ceea ce vedeți atunci când mergeți acolo sunt doar scene care par plăcute; totul este o aparență falsă. Există un singur lucru de remarcat: dacă persoana trimisă de Cel de mai sus întreabă dacă există un loc adecvat pentru depozitarea ofrandelor bisericii și dacă unele dintre ofrande trebuie să fie luate, antihristul se grăbește să declare că ofrandele bisericii nu valorează mare lucru. Vorbește pozitiv despre toate celelalte lucrări, cu excepția situației legate de ofrande; oprește conversația înainte ca persoana să poată vorbi. Antihristul controlează personalul bisericii care este potrivit pentru a face tot felul de sarcini, în timp ce-i oferă pe unii dintre oamenii pe care îi îndrăgește sau pe cei care nu îndeplinesc condițiile pentru a face o datorie în casa lui Dumnezeu, în special anumiți oameni cu o umanitate rea și în care lucrează un duh rău sau alții cărora le lipsește în mod fundamental înțelegerea spirituală, a căror umanitate este abominabilă, care își îndeplinesc îndatoririle într-un mod superficial, cărora le lipsește o bază în credința în Dumnezeu și care sunt la fel ca

non-credincioșii. În afară de faptul că își fac datoria într-un mod superficial, acești oameni provoacă, de asemenea, tulburări și perturbări și au un comportament indisciplinat, iar unii nu pot suporta greutățile și vor să plece din casa lui Dumnezeu. Unii chiar răspândesc zvonuri nefondate și transmit noțiuni, iar alții nu își fac îndatoririle în mod corespunzător, petrecându-și zilele urmărind drame la televizor sau o mulțime de alte videoclipuri fără sens. Și ce se întâmplă în final? Unii dintre acești oameni sunt alungați. Dintre cei care sunt alungați, mai mult de nouăzeci și cinci la sută au o umanitate rea. Cât de rea este umanitatea lor? Extrem de rea; le lipsește umanitatea, iar unii nu cred deloc în Dumnezeu. De unde au venit acești oameni? Nu au fost toți furnizați de biserică? Din moment ce au fost furnizați de biserică, trebuie să existe o problemă cu oamenii care i-au furnizat. Nu se poate exclude faptul că unii dintre acești oameni ar putea fi antihriști și că persoanele furnizate ar putea fi rude, prieteni sau adepți înfocați ai antihriștilor. Nu este adevărat? Poate cineva care are realmente umanitate și un pic de conștiință să trateze cu grijă problema importantă de a pune la dispoziție persoane talentate? Poate fi întrucâtva responsabil? Poate elimina unele din motivele sale egoiste? Cineva cu umanitate și conștiință poate cu siguranță să realizeze acest lucru și există un singur tip de persoane care nu pot: antihriștii. Vor să acapareze toate lucrurile bune pentru ei înșiși, resping categoric și refuză să coopereze în legătură cu orice lucru care nu este în avantajul lor; așa sunt antihriștii.

În afară de a-și dori întotdeauna să își impună controlul total și să dicteze lucrurile în biserică, există un aspect încă și mai dezgustător al faptului că antihriștii manipulează circumstanțele. Pot antihriștii care colaborează cu adepții lor înfocați să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu, să își facă îndatoririle în mod corespunzător, să susțină lucrarea casei lui Dumnezeu și să își îndeplinească responsabilitățile și obligațiile? (Nu, nu pot.) Acesta este motivul pentru care am spus că ei colaborează. Odată ce se spune că ei colaborează, devine evident că tot ceea ce zic și fac împreună implică înțelegeri pe sub masă. La suprafață, acești oameni par să fie prietenoși, să aibă respect pentru etate și să fie extrem de iubitori, curtenitori și respectuoși unul față de celălalt, precum și politicoși și având un caracter bun. În realitate, totul este superficial, duplicitar și ipocrit. De ce pot fi atât de curtenitori și să arate respect și politețe maxime unul față de celălalt? Există un motiv pentru acest lucru. Scopul lor de a colabora nu este acela de a învăța unii de la alții pentru a-și compensa slăbiciunile sau de a se sprijini reciproc în pătrunderea în adevărul-realitate pentru a-I urma voia lui Dumnezeu și a face bine lucrarea bisericii. În schimb, colaborează pentru a se exploata, a se ajuta reciproc și pentru a depinde unii de alții. Colaborează pentru că mai mulți oameni înseamnă mai multă putere, iar mai multă putere înlesnește rezolvarea lucrurilor și facilitează gestionarea problemelor private. Astfel, atunci când sunt împreună, par foarte prietenoși, ca și cum ar fi o familie unită. Se adresează politicos persoanelor mai în vârstă, îi numesc pe cei de aceeași vârstă „soră” sau „frate”, spunând aceste cuvinte cu afecțiune și plini de convenții sociale. Dacă cineva nu este conștient de situație, ar putea chiar să-i laude pentru

dragostea lor, ajutorul reciproc și încrederea pe care o au unii în alții; par dispuși să întindă o mână de ajutor în momente dificile și sunt destul de fericiți și mulțumiți, spunând: „Suntem cu toții o familie; credem în același dumnezeu.” În timp ce vorbesc, își împărtășesc dragostea prin priviri pline de semnificație, confirmând și mai mult faptul că sunt într-adevăr o familie și un grup strâns unit. Deci, ce fac mai exact când colaborează? De exemplu, una dintre surorile mai mari este director general la o companie și are relații și conexiuni sociale extinse. A făcut multe lucruri pentru oamenii din domeniul antihristului, iar majoritatea au primit favoruri de la ea, așa că se referă la ea ca la „sora lor mai mare”. Ori de câte ori se întâmplă ceva în casa cuiva, cum ar fi un fiu care merge la universitate sau o fiică ce își caută un loc de muncă, este cu siguranță consultată și i se cere ajutorul pentru a rezolva problemele. Dacă cineva este spitalizat și există în biserică o persoană care lucrează la un spital și îl poate ajuta să obțină medicamente importate, antihristul o consideră rapid pe această persoană drept un confident apropiat și un membru al familiei. Ei colaborează pentru a se ocupa de astfel de sarcini, se avantajează reciproc și creează situații benefice pentru ambele părți. Prin urmare, atunci când sunt împreună, par să se înțeleagă remarcabil de bine și armonios, fiind cât se poate de fericiți și fără să se certe vreodată. Cu toate acestea, în spatele acestei armonii, fiecare persoană are motive ascunse, gândindu-se cum să o exploateze pe cealaltă și să se folosească de alții, precum și cum îi poate ajuta pe alții, creând beneficii reciproce și întorcând favorurile altor persoane. După ce antihristul își stabilește domeniul și are adepți înfocați, el are echipa și „familia” sa care îl ajută în toate problemele mărunte din viața de zi cu zi. De exemplu, în ceea ce privește găsirea unui loc de muncă, mersul la facultate, obținerea unei promovări, confruntarea cu o boală gravă, relocarea sau chiar găsirea cuiva care să plătească bani ca mediator pentru a fi eliberat din închisoare după ce a fost arestat – există cineva care să se ocupe de toate aceste chestiuni. Din perspectiva antihristului, nu sunt utili acești „membri ai familiei”? Nu se poate oare baza pe ei? Nu se pot baza unii pe alții și nu se pot ajuta reciproc? (Ba da.) Prin urmare, într-un astfel de domeniu, ceea ce se vede nu sunt oameni care interacționează având ca principii cuvintele lui Dumnezeu sau oameni care acționează conform conștiinței lor, care trăiesc conform cuvintelor lui Dumnezeu, care se închină lui Dumnezeu, care interacționează în mod normal unii cu alții, care au părtășie de la suflet la suflet, care își deschid inima și se descoperă, care au părtășie despre propria fire coruptă și care și-o cunosc sau care învață unii de la alții pentru a-și compensa neajunsurile – nu este nimic de acest gen. Această bandă, acest domeniu este domeniul găștii antihristului, unde adevărul nu are putere, unde Duhul Sfânt nu lucrează și unde cuvintele lui Dumnezeu nu există în inimile oamenilor. În schimb, gașca antihristului trăiește mulțumită, confortabil și cu plăcere aici, tratând-o ca pe propria casă. În realitate, aceasta nu este nici casa lui Dumnezeu, nici biserica; este societatea, gașca antihristului.

Antihriștii transformă biserica în propriul lor domeniu, transformând-o într-un grup social și în gașca lor. Se angajează în acțiuni distructive și pline de ură și vorbesc sau

acționează în întregime cu tacticile și metodele non-credincioșilor. Fiecare dintre ei e lingușitor, e frivol când vorbește, grosolan, perfid și ticălos și refuză să accepte adevărul. La exterior, ei se deghizează în oameni rafinați, civilizați, politicoși, disciplinați și chiar manierați, având calibru și caracter. Cu toate acestea, fiecare dintre ei are, de fapt, un caracter perfid, viclean, abject și ticălos. Colaborează unii cu alții, stabilind legături, concurând cu influențe, acordând atenție extravaganței și punând accentul pe relațiile comunitare și personale din societate. Acordă atenție celui care are o influență mai mare, un statut mai înalt și mai mult prestigiu în societate, precum și celui care este cel mai bun la strategii. Din discursul și comportamentul lor, nu poți discerne nicio credință autentică; cu atât mai puțin, nu poți vedea că în inimile lor există cel mai neînsemnat loc pentru cuvintele lui Dumnezeu și pentru adevăr. Credința lor nu este nimic mai mult decât un joc și o fraudă. Aceste personaje ticăloase au transformat biserica într-un grup social, un domeniu în care personajele ticăloase pot colabora, spunând în permanență cuvinte care sună bine, cum ar fi: „Noi credem în dumnezeu, ne facem datoria în casa lui dumnezeu, îl urmăm pe dumnezeu în felul acesta, contribuim la bunăstarea fraților și surorilor noastre în acel mod, îi ajutăm, îi sprijinim și ne iubim unii pe alții în cutare fel.” Prin mijloace ticăloase care îi induc în eroare și îi prind în capcană pe oameni, împreună cu diverse metode abjecte, le fac rău fraților și surorilor, dar ei cred că își fac datoria, îi ajută pe frați și surori, Îl slăvesc pe Dumnezeu și aduc mărturie pentru El. Nu prea își dau seama că în spatele acestor acțiuni și comportamente se află esența antihriștilor care manipulează circumstanțele. Antihriștii îi prind sub puterea lor pe cei care Îl urmează pe Dumnezeu, transformând biserica în propriul lor domeniu, într-un grup social, într-o organizație de oameni sub controlul Satanei. Mai poate fi considerată o astfel de organizație o biserică? În mod clar, nu. Nu este comportamentul antihriștilor absolut dezgustător? Ați văzut vreodată o astfel de gașcă a unui antihrist? Ce simți când te afli printre ei? La exterior, par a fi politicoși și amabili, dar atunci când ai părtășie cu ei despre adevăr și despre intențiile lui Dumnezeu, atitudinea pe care o afișează este una de deosebită repulsie și lipsă de interes, în contrast cu politețea și amabilitatea lor exterioară. Atunci când ai părtășie cu ei despre adevăr, te simt ca pe un străin, iar atunci când ai părtășie despre lucrarea bisericii, cu atât mai mult se simt astfel; atunci când continui să ai părtășie despre adevărurile-principii care ar trebui puse în practică în îndeplinirea unei sarcini, se simt frustrați și dezinteresați, iar atunci își dezvăluie asemănarea demonică, se scarpină în cap, cască și le lăcrimează ochii. Nu este acest lucru anormal? De ce apare asemănarea lor demonică de îndată ce ai părtășie despre adevăr? Nu are fiecare dintre ei multă dragoste în inimă? Cum și-ar putea pierde interesul atunci când începi să ai părtășie despre adevăr? Nu sunt dezvăluiți în acest fel? Nu au mult entuziasm și loialitate față de îndeplinirea sarcinilor externe, iar dacă sunt loiali, nu au realitate? Dacă au realitate, atunci ar trebui să fie fericiți când aud oameni având părtășie despre adevăr, ar trebui să tânjească după el. De ce starea lor este întotdeauna anormală, fiind chiar posedați de duhuri rele? Aceasta arată că interacțiunile lor armonioase obișnuite,

precum și politețea și amabilitatea lor sunt cu totul false. Cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu și adevărurile pe care le exprimă sunt cele care îi dezvăluie complet. Atunci furia lor izbucnește, iar starea lor este cu totul diferită de cea obișnuită și încep să facă rău și să provoace tulburări. Atunci, Dumnezeu îi predă Satanei și nu Se mai preocupă de ei. În multitudinea lor de vicleșuguri, și-au arătat adevărata față.

Antihriștii care manipulează circumstanțele reprezintă, într-adevăr, o realitate. În cazurile mai ușoare, o persoană manipulează un anumit număr de oameni; în cazurile grave, o gașcă manipulează un anumit număr de oameni și orice alt lucru în afara acestora. Numărul de lucruri și circumstanțe pe care o persoană le poate manipula este limitat; astfel, pentru a-și extinde forțele și a-și asigura statutul, antihriștii trebuie să pregătească o echipă de oameni. Trebuie să atragă și să controleze un grup de oameni care să îi sprijine, să le asigure statutul și puterea și să îi ajute să manipuleze circumstanțele. Odată ce antihriștii își înființează gașca, sfera lor de influență se mărește, permițându-le să manipuleze mai multe lucruri, iar implicarea lor se extinde. În consecință, numărul victimelor crește. Ce ar trebui să faci dacă întâlnești o gașcă a unui antihrist capabilă să manipuleze circumstanțele? Ați văzut vreodată o astfel de gașcă? Membrii principali ai acestei grupări constau, de obicei, din patru sau cinci persoane sau mai mult de zece. Fiecare este responsabil de diverse sarcini. De exemplu, există cei care sunt specializați în ajustări de personal, care se ocupă de finanțe, care se ocupă de Cel de mai sus și care mușamalizează prompt lucrurile pentru antihrist, indiferent ce se întâmplă; precum și cei care dau sfaturi din culise, care pun la cale lucruri rele pentru a-i răni pe oameni; care sunt specializați în răspândirea zvonurilor, care seamănă discordie, care îi ajută pe răufăcători să comită răutăți, care adună informații și chiar cei care procură beneficii și le oferă tratament medical. Pe scurt, în această cohortă există cineva care să joace orice fel de rol. Antihriștii nu țin cont de persoanele care nu au influență, care sunt candide și simple și cărora le lipsește capacitatea de a gestiona problemele din societate. În schimb, îi vizează în mod special pe credincioșii cu statut, reputație, influență și experiență ca funcționari sau în afaceri mari în societate – oameni care au văzut lumea, care sunt capabili să rezolve lucruri și pot obține chestii bune pentru ei. De exemplu, dacă o mașină costă 400000 de yuani, o persoană capabilă, care știe să joace la bursă, i-ar putea obține antihristului o mașină la mâna a doua la jumătate din preț, echivalentă cu o mașină nouă. Va aduce antihristul un astfel de individ, dacă acesta se va apropia de el? (Da.) Antihriștii aduc astfel de persoane. Care este obiectivul lor? Urmăresc să transforme casa lui Dumnezeu, locul lucrării Lui, într-un grup social și să facă în așa fel încât lucrarea lui Dumnezeu și adevărul să nu poată fi implementate în rândul oamenilor – vor să își atingă propriile obiective. Dacă o credincioasă de rând crede în Dumnezeu trup și suflet, se poate lepăda de familie și carieră, este candidă și simplă și nu are capacitatea de a se descurca, ar vrea-o antihristul? (Nu.) Dacă soțul și fiul ei pot face bani în afaceri, au influență în societate și nimeni nu îndrăznește să îi intimideze, are vreo valoare pentru antihrist o astfel de doamnă în vârstă? Deși este

posibil ca ea să nu aibă o valoare inerentă în ochii antihristului, este foarte valoroasă prin prisma familiei ei. Nu duce lipsă de bani, casa ei poate găzdui frați și surori, iar dacă apare ceva, familia o poate ajuta să se descurce. O astfel de persoană este valoroasă pentru antihrist. Antihristul face tot posibilul să atragă și să inducă în eroare o astfel de persoană, să o facă să fie de partea sa și să fie folosită de el. Antihristul evaluează cu exactitate oamenii care îi sunt de folos. Antihriștilor nu le pasă de cei cu credință autentică, care cred sincer în Dumnezeu sau care au un caracter bun și sunt loiali în îndeplinirea datoriei, iar după ce au fost păstoriți și udați, pot progresa și pot plăti cu adevărat prețul, și nici nu îi prețuiesc pe aceștia. Cu cât ești mai integru și ai mai multă conștiință și rațiune, cu atât te resping mai mult. Dacă le vorbești cu sinceritate și într-o manieră directă, simt repulsie și dezgust față de tine. Când te văd, te ocolesc pe departe. Dacă interacționezi cu ei, fac schimb de amabilități superficiale, dar nu vorbesc din inimă decât dacă ești valoros pentru ei. Preferă oamenii care sunt valoroși pentru ei, cei avantajoși pentru puterea și statutul lor. Dacă cineva poate fi folosit de ei și îi poate ajuta să ducă lucrurile la bun sfârșit, să mușamalizeze adevăratele fapte, să facă lucruri rele, găsindu-le în același timp scuze potrivite, și să-i inducă în eroare pe frați și surori fără să observe cineva, fără să poată cineva să-i expună sau să îi vadă drept ceea ce sunt de fapt, acea persoană devine un obiect al exploatării și recrutării lor. Este folosită de antihrist o persoană care, indiferent cu cine vorbește, spune întotdeauna cuvinte măgulitoare, le aduce laude celor cu autoritate, urmează pe oricine deține un statut și nu arată discernământ față de nimeni? O astfel de persoană are valoare pentru antihrist, dar el o tratează, de asemenea, cu prudență. Nu are încredere deplină în cei care îl lingușesc și nu îl lasă să afle anumite lucruri. Dacă întâlnirile sunt ierarhizate, exclude astfel de persoane de la adunările mai importante. Adunările de mai mică importanță sau adunările obișnuite sunt cele la care pot participa astfel de persoane ezitante. Pentru că, dacă apare un alt conducător, aceste persoane ezitante ar putea să îl trădeze și să îl expună în orice moment. Antihristul este viclean în relația cu astfel de persoane, folosindu-le în funcție de situație. Prin urmare, atunci când vine vorba de manipularea circumstanțelor, antihristul este foarte precaut. Abordează astfel de chestiuni într-un fel sistematic și măsurat, gândindu-se cu atenție cum să acționeze și ce persoane să folosească. În mintea lui, face distincția între cei care îi sunt prieteni apropiați și cei care îi sunt amici la nivel general.

Atunci când antihristul intră în contact cu un străin, cum ar fi un conducător de rang superior sau o persoană care îi e necunoscută, el cercetează mai întâi caracterul acestuia, dacă are anumite preocupări sau hobbyuri, dacă are o credință autentică, ani de credință în Dumnezeu, dacă are adevărul-realitate sau discernământ și dacă poartă o povară pentru intrarea în viață. Evaluează și observă fiecare aspect, apoi folosește diverse metode pentru a smulge cuvinte de la ei și a-i testa. Dacă vede că o persoană este confuză, lasă garda jos și o ignoră. Totuși, dacă o persoană pare perspicace și nu este ușor de deslușit, simte că trebuie să fie precaut. Controlarea circumstanțelor de către antihrist înseamnă să preia controlul asupra tuturor lucrurilor, dorind să aibă

ultimul cuvânt în toate, inclusiv ca toate tipurile de oameni să fie sub controlul lui. Reglementările casei lui Dumnezeu devin lipsite de sens pentru el, ca o bucată de hârtie, iar decretele și dispozițiile administrative ale lui Dumnezeu nu există în niciun fel, ca și cum ar fi aer. Ambiția și dorințele lui merg dincolo de a-i controla pe oameni și a-i face să îl asculte; el merge până într-acolo încât controlează fiecare eveniment trăit de orice persoană, precum și acele chestiuni care se petrec sub nasul lui, atât în sfera lui de influență, cât și în afara ei. Care este scopul acestui control? Este acela de a-și asigura puterea și statutul, precum și reputația. O expresie încapsulează manipularea circumstanțelor de către antihrist: „Totul este sub controlul lor." Prin urmare, antihristul nu îndrăznește să treacă cu vederea nicio chestiune, fie ea mare sau mică. Nu îndrăznește să treacă nimic cu vederea, vrea să participe și să intervină în tot ceea ce ține de statutul lui sau de sfera lui de influență, fără a pierde niciun beneficiu. Își dorește să se implice activ în multe chestiuni din cadrul bisericii și să înțeleagă modul în care evoluează lucrurile. De exemplu, dacă unii oameni nu îl ascultă cu adevărat sau nu i se supun și au mereu păreri despre el, găsește modalități de a-i chinui. Dar dacă nu poate găsi nicio scuză pentru a-i emonda, ce face? Găsește o modalitate de a controla cărțile și înregistrările predicilor trimise din casa lui Dumnezeu. Stabilește cine primește aceste materiale cu promptitudine, în funcție de cine i se supune. Dacă nu îl asculți sau ai un comportament nefavorabil în acea perioadă, pretinde că resursele sunt limitate și nu ți le va mai trimite. Antihristul îți urmărește comportamentul. Dacă te gândești clar la asta, o vezi drept ceea ce este și îi pricepi psihologia antihristului; dacă îți recunoști de bunăvoie greșelile și te apropii de antihrist, acesta va găsi o scuză pentru a spune: „De data aceasta, casa lui dumnezeu a trimis suficiente resurse pentru toată lumea, iar tu ești inclus." Cu toate acestea, dacă vede că te îndepărtezi din nou după o perioadă, tot te va chinui. Nici măcar nu te va anunța când vor sosi noi resurse, pur și simplu nu îți va da nimic și ar putea chiar să găsească o scuză ca să-ți confișteceea ce ai avut inițial. Mai ales atunci când descoperă că cineva ar putea ști despre fărădelegile sale din culise și l-ar putea raporta, antihristul ia măsuri preventive, recunoscându-și proactiv greșelile și împărtășindu-și cunoașterea de sine, folosind mai întâi o abordare blândă. Odată ce antihristul vede că o abordare blândă nu va funcționa și se simte oarecum nesigur în inima sa, gândindu-se că persoana respectivă ar putea totuși să îl denunțe, va face tot posibilul să adune mai mulți oameni care să asedieze și să amenințe cu forța această persoană. Acest lucru continuă până când persoana face un compromis, făcându-și cunoscută hotărârea de a nu-l denunța; abia atunci se va opri antihristul. În unele cazuri, un antihrist ar putea chiar să îi denunțe pe alții mai întâi; temându-se că alții l-ar putea expune și denunța, ia măsuri preventive, găsind punctele slabe ale unei alte persoane pentru a face acuzații false și a-i întinde o capcană. Mai târziu, găsește o scuză pentru a izola și a exclude persoana respectivă, întrerupându-i comunicarea cu Cel de mai sus și cu biserica. Acum, antihristul se simte în siguranță și nu mai trebuie să își facă griji. Nu înseamnă asta manipularea circumstanțelor? (Ba da.) Se poate spune că acțiunile

antihristului în astfel de chestiuni sunt mai mult decât doar unul sau două cazuri izolate sau folosirea doar a uneia sau a două metode. Pentru a manipula circumstanțele, a-și asigura statutul și a face în așa fel încât domeniul să nu i se clatine, antihristul comite multe fapte rele. De exemplu, modifică sistemele de personal și rânduielile din cadrul bisericii. Pentru a controla mai mulți oameni, seamănă discordie între frați și surori, făcându-i pe aceștia să se atace și să se judece unii pe alții. Își incită chiar adepții să-i asedieze pe unii frați și surori care au mai mult simț al dreptății; de asemenea, susțin în fața fraților și surorilor cât de bine sunt văzuți de Cel de mai sus. Mai mult, scrie scrisori către Cel de mai sus, lăudându-se cu lucrarea sa excelentă și susținând că a dobândit cunoașterea de sine, că își poate dezvălui în mod voluntar problemele și așa mai departe. Scrie scrisori și informează despre propriile probleme, toate în încercarea de a-i intra în grații Celui de mai sus. Folosește diverse mijloace și metode ca să manipuleze circumstanțele, să își controleze adepții înfocați, să îi păcălească pe frați și surori și, în același timp, să înșele casa lui Dumnezeu. Acestea sunt diferitele practici pe care antihriștii le folosesc pentru a controla circumstanțele din cadrul bisericii. Desigur, există multe alte practici specifice, dar acestea nu vor fi enumerate aici. Pe scurt, aceste chestiuni privind modul în care antihriștii controlează biserica sunt comune, iar diferitele practici la care apelează sunt, de asemenea, comune.

III. Antihriștii sondează și preiau controlul asupra inimilor oamenilor

Pe lângă monopolizarea puterii și manipularea circumstanțelor, ce alte acțiuni pot confirma faptul că antihriștii tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu? În ceea ce privește monopolizarea puterii, în primul rând am avut părtășie despre aspecte legate de personal, în timp ce manipularea circumstanțelor se referă, în principal, la controlul asupra desfășurării evenimentelor. Monopolizarea puterii de către antihriști este o acțiune externă, iar manipularea circumstanțelor este, de asemenea, un lucru extern, pe care oamenii îl pot vedea – aceste aspecte sunt ușor de controlat. Cu toate acestea, există un lucru care este extrem de dificil de controlat de către oricine. Care este acel lucru? (Controlarea inimilor și a gândurilor oamenilor.) Spuneți-Mi, este corect? (Da, este.) Biblia spune: „Inima este mai înșelătoare decât toate lucrurile” (Ieremia 17:9), adică inima omului este cel mai dificil lucru de controlat. Ar încerca antihriștii să controleze cel mai dificil lucru? Ar putea ei spune: „Deoarece inima omului este cea mai înșelătoare și cea mai greu de controlat, nu o voi controla. Lasă-i să gândească ce vor; atât timp cât am putere, atât timp cât am control asupra oamenilor, este suficient, le voi controla doar acțiunile și comportamentul, iar gândurile lor pot fi lăsate în seama lui Dumnezeu; nu am această capacitate, așa că nu mă voi deranja cu ele”? Ar face antihriștii un astfel de compromis? (Nu, nu ar face.) Judecând după esența antihriștilor, ambiția lor este aceea de a controla o persoană în întregime. Inima omului este cel mai dificil lucru de controlat pentru ei, dar este și ceea ce își doresc cel mai mult să controleze. Îi prind pe oameni sub puterea lor, preluând controlul complet asupra tuturor lucrurilor – în ce direcție

se desfășoară evenimentele, câți oameni sunt implicați, ce chestiuni sunt puse în joc, întregul curs al desfășurării acestor evenimente și care vor fi finalurile – toate evoluând în conformitate cu ce au pus în mișcare și cu ce le dorește inima. Totuși, este ceva, și anume ce gândesc oamenii în inimile lor? Ce gândesc despre ei? Au o impresie bună despre ei sau nu? Îi plac sau nu? În inimile lor, cred că ei sunt antihriști? Le discern sau le resping acțiunile? Când oamenii le arată în exterior respect și îi flatează, ce gândesc cu adevărat în inimile lor? Este ceea ce se află în inimile lor cu adevărat în concordanță cu aspectul lor exterior? Sunt cu adevărat ascultători față de ei? Aceasta este o chestiune care îi tulbură foarte mult pe antihriști. Cu cât se simt mai tulburați, cu atât mai mult caută răspunsuri. Aceasta este cea de-a treia manifestare a antihriștilor care tratează casa lui Dumnezeu ca pe propriul domeniu – faptul că sondează și preiau controlul asupra inimilor oamenilor.

Este ușor să sondezi și să preiei controlul asupra inimilor oamenilor? Sondarea și preluarea controlului reprezintă două niveluri diferite de acțiune sau comportament atunci când se face ceva. Când un antihrist deține puterea și preia controlul asupra întregului curs al desfășurării unui eveniment și asupra finalului acestuia, atunci când face asta, ceea ce oamenii aflați în subordinea sa sau în sfera sa de influență gândesc cu adevărat în inimile lor – dacă îl tratează ca pe Dumnezeu sau ca pe o persoană perfectă, dacă nutresc ură, au opinii sau noțiuni față de el și dacă îl discern – ceea ce gândesc cu adevărat oamenii în inimile lor, aceste lucruri sunt destul de dificil de evaluat. Ce face el atunci? Îi observă pe cei din subordinea sa, oferindu-le beneficii sau rostind câteva cuvinte care sună bine pentru oricine nu are discernământ și este ușor de exploatat. Acești oameni sunt ca niște mingi de cauciuc: se ridică și capătă mai multă energie de fiecare dată când îi lovești. Îi folosește pe acești indivizi ca pioni. Pentru ce îi folosește? Îi pune pe acești pioni să sondeze inimile oamenilor pentru el. I-ar putea spune unui pion: „În ultimul timp, sora Li și fiica ei, din biserica noastră, au oferit mai puțin. Înainte ofereau destul de mult, dar acum nu mai vin prea des pe-aici. Ce au făcut în ultima vreme? Au avut vreun contact cu străinii? Se întâmplă ceva acasă? Du-te să vezi și oferă puțin sprijin!” Persoana respectivă îi face o vizită acasă surorii Li și aruncă o privire în jur, gândindu-se: „Nu sunt fețe necunoscute aici. Cele două surori par să ducă o viață destul de liniștită. Se pare că nu au întâmpinat nicio dificultate. De ce nu vin la întâlnirile noastre? Lasă-mă să mă interesez mai mult.” Această persoană întreabă: „Ați avut de curând vreo lumină nouă acasă? M-am simțit slăbit în ultima vreme; aveți părtășie cu mine pentru puțin timp.” Văzând că persoana a venit să caute adevărul și ajutor, surorile au părtășie cu ea și îi spun: „De curând, am dobândit o lumină nouă conform căreia credincioșii în Dumnezeu nu ar trebui să urmeze alți oameni sau să se bazeze întotdeauna pe aceștia; atunci când ne confruntăm cu provocări, ar trebui să venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune; aceasta este cea mai înaltă înțelepciune. Oamenii nu sunt de încredere, ne putem baza doar pe Dumnezeu; El le poate acorda oamenilor adevărul, viața și calea pe care ar trebui să meargă – oamenii nu pot face asta.

Obișnuiam să depind mereu de alții, dar mai târziu, prin părtășia cu o soră…” Acea persoană răspunde: „Prin părtășia cu o soră? Unde este acea soră? Este o străină?” Surorile spun: „Nu este chiar o străină; este o soră din biserica noastră care s-a întors după mai mulți ani în care și-a făcut datoria departe.” Persoana respectivă răspunde: „Nu înseamnă totuși contactarea unui străin? Te-ai asociat cu străinii în mod pripit; trebuie să raportezi bisericii problema!” După ce a adunat aceste date, persoana respectivă descoperă două informații cruciale: în primul rând, cele două surori nu-și doresc să fie apropiate de conducător și au arătat un oarecare discernământ față de acesta; în al doilea rând, ele au avut contact cu o străină, iar acea străină le-a spus ceva; detaliile sunt neclare, surorile nu vor să spună nimic despre ele, ascund intenționat acest lucru, ceea ce înseamnă că loialitatea lor față de conducător se clatină și că au început să se ferească de el. Când această persoană se întoarce și îi dă raportul antihristului, este acesta fericit după ce îl aude? Ar gândi oare: „Minunat, subordonații mei au dat în sfârșit dovadă de discernământ față de mine”? (Nu, nu ar gândi așa.) Ce ar gândi? „E grav. Cele două surori obișnuiau să fie ascultătoare, erau credincioase sincere în biserică și ofereau mult. De când această persoană necunoscută a început să interacționeze cu ele, cele două au devenit puțin neascultătoare. Vor continua să aducă ofrande în viitor? Acest lucru este problematic și riscant.” Antihristul se simte neliniștit. De ce este neliniștit? (Oamenii au discernământ față de el și nu-l mai ascultă.) Exact; inimile oamenilor nu mai sunt sub manipularea și controlul lui, trec printr-o schimbare de atitudine, de aceea se simte neliniștit. În trecut, cele două erau candide și simple, erau destul de ascultătoare și dădeau dovadă de puțin discernământ față de el, orice spunea el era acceptat fără să se gândească de două ori. Acum, că au trecut printr-o schimbare de atitudine, și-au dezvoltat discernământul și păstrează distanța, e posibil să îl respingă și poate chiar intenționează să îl denunțe – asta înseamnă probleme. Nu este aceasta o manifestare specifică a modului în care antihriștii sondează și preiau controlul asupra inimilor oamenilor?

Atunci când antihristul observă ceva neobișnuit, își trimite rapid acoliții sau oamenii de încredere pentru a afla situația și a pricepe motivele care stau la baza acesteia. Dacă nu există nicio schimbare, dacă oamenii rămân la fel și nu și-au schimbat părerea, atunci el se simte liniștit, nu mai este neliniștit sau tensionat. Totuși, dacă descoperă ceva neobișnuit, ceva necunoscut lui, care nu este manipulat de el, nu este ceea ce și-a imaginat, atunci acest lucru este problematic. Devine îngrijorat și anxios și, în graba sa, va lua măsuri. Care este scopul acțiunilor sale? Vrea ca oamenii să fie de aceeași părere cu el, să nu se răzgândească. Oamenii trebuie să-i comunice gândurile lor și să-i raporteze în mod constant, exprimându-și loialitatea, hotărârea și sinceritatea. Trebuie să preia în permanență controlul asupra gândurilor și ideilor schimbătoare din inimile oamenilor, precum și asupra direcției și principiilor gândurilor lor. De îndată ce detectează pe cineva care e în dezacord, trebuie să acționeze pentru a-l schimba. Dacă nu este posibil să fie schimbat și să-i devină prieten, atunci îi va deveni dușman. Care sunt consecințele atunci când cineva îi devine dușman? Acea persoană va fi chinuită și

suprimată. Aceasta este o abordare. Există și o alta. Antihristul este mereu neliniștit față de cei din jurul său, nefiind niciodată capabil să-i evalueze pe deplin, temându-se că oamenii l-ar putea discerne și denunța, spunând în inima sa: „Ai văzut când am furat ofrande și am făcut lucrurile în felul meu? Dacă ai văzut, ai putea să discerni? M-ai putea denunța?” În spatele scenei, unii antihriști trăiesc chiar în promiscuitate sexuală și se gândesc: „Cine știe despre aceste lucruri? Ce gândesc cei care știu despre asta? Ar trebui să mă prefac cumva, să creez o impresie falsă, apoi să-i testez pe acești oameni, să le smulg cele mai intime gânduri și să văd ce gândesc cu adevărat?” Ar face antihriștii astfel de lucruri? Pentru oamenii ticăloși precum antihriștii, să facă astfel de lucruri este ca o a doua natură; au un talent înnăscut pentru asta – o fac superb. Antihristul îi adună pe oameni și le spune: „Astăzi, i-am chemat pe toți aici doar cu scopul de a-mi examina neajunsurile în lucrarea pe care am făcut-o în biserică în ultima vreme și de a vorbi despre cunoștințele mele cu privire la firile corupte pe care le-am dezvăluit. Vorbiți deschis, nu vă abțineți! Nu vă voi condamna. Haideți să avem o părtășie deschisă, de la inimă la inimă și față în față! Dacă am făcut ceva, mă voi schimba; dacă nu, o voi lua ca pe o dojană să nu fac. În casa lui dumnezeu totul este deschis, neascuns și descoperit. Noi facem totul înaintea lui dumnezeu și nu este nevoie ca cineva să se ferească de altcineva. Fraților și surorilor, liniștiți-vă! Voi începe prin a mă examina pe mine. În ultima vreme, din cauza lenei mele și a râvnirii la plăceri trupești, nu mi-am făcut bine lucrarea. Lucrarea de evanghelizare nu a mers bine în ultima vreme și nu am acordat prea multă atenție vieții bisericești. Am fost ocupat cu lucrarea de evanghelizare și nu am putut găsi timp pentru alte chestiuni. Desigur, eu sunt responsabil. Bazându-mă pe închipuirile mele, am presupus că viața bisericească ar fi auto-reglementată de frați și surori și că nu ar trebui să-mi fac prea multe griji. Sunteți cu toții adulți, iar cuvintele lui dumnezeu sunt atât de clare, așa că m-am dedicat din toată inima lucrării de evanghelizare. Cu toate acestea, nici eu nu m-am descurcat bine cu lucrarea de evanghelizare. Trebuie să-mi recunosc greșelile în fața fraților și surorilor, să vă cer iertare și să-i cer iertare lui dumnezeu. Uitați, permiteți-mi să mă înclin în fața tuturor!” Toată lumea vede acest lucru și se gândește: „S-a schimbat; nu mai pare la fel de viclean ca înainte. De ce este atât de sincer astăzi? Ceva nu este în regulă. Nu ar trebui să trag concluzii pripite; voi vedea ce va spune în continuare.” Antihristul continuă, spunând că recunoaște că este un diavol, o satană, recunoscând că nu a făcut nicio lucrare concretă, exprimându-și dorința de a fi la dispoziția Celui de mai sus și de a accepta orice critică sau dojană din partea fraților și surorilor. El continuă și spune: „Chiar dacă mă vor demite și nu mă vor lăsa să conduc, sunt dispus să fiu unul dintre cei mai mici. Le recomand pe sora Li și pe fiica ei din biserica noastră să preia lucrarea mea.” Și-a ales deja succesorul. Nu este atitudinea sa destul de sinceră? Mai este nevoie de vreo suspiciune? În timp ce spune asta, începe chiar să plângă. Apoi, o aduce pe soția lui și îi spune: „În tot acest timp, nici tu nu ai făcut nicio lucrare concretă, provocând doar perturbări și tulburări, și chiar i-ai emondat orbește pe frați și pe surori. Și tu ar trebui să fii concediată.” Antihristul arată cu degetul

spre el însuși și apoi spre familia sa, făcându-i pe oameni să creadă că este sincer. Când toată lumea aude acest lucru, cineva spune: „De fapt, noi vă discernem pe voi de mult timp. Nu vă consultați cu noi cu privire la chestiuni; unii dintre voi discutați împreună, în particular, și luați decizii. Acest lucru nu se aliniază la principiile de lucru din casa lui Dumnezeu. Mai mult, ați stabilit cine va fi conducătorul între voi, fără știrea noastră – nici măcar nu avem dreptul să știm. Persoana pe care ați ales-o nu numai că nu face lucrare concretă, dar provoacă și tulburări, iar voi nu o demiteți.” Frații și surorile își exprimă opiniile unul după altul. Când antihristul aude acest lucru, se gândește: „Este grav! Cu toate acestea, este bine că își exprimă gândurile adevărate deodată. Acest lucru va fi benefic pentru lucrarea mea viitoare. Dacă nu vorbeau și, în schimb, mă înjunghiau pe la spate, scriind direct un denunț către cel de mai sus fără știrea mea, atunci aș fi terminat, nu-i așa? Din fericire, am folosit această tactică, sunt inteligent și am reflexe rapide și le-am aflat opiniile la timp.” Apoi continuă, proclamând mieros: „Vă mulțumesc, fraților și surorilor, pentru încredere și pentru că mi-ați criticat sincer greșelile de astăzi! Le voi schimba cu siguranță în viitor! Dacă nu o voi face, fie ca pedeapsa și blestemele să cadă pe capul meu!” Faptul că antihristul sondează și preia controlul asupra inimilor oamenilor nu se limitează la a trage cu urechea și cu ochiul pe la uși. În situații grave, are un as în mânecă. Ce fel de as? Practică democrația și libertatea, oferindu-le oamenilor suficientă libertate de exprimare, permițându-le libertatea deplină de a-și exprima opiniile și gândurile cele mai profunde, încurajându-i să-și exprime sentimentele cele mai adânci, chiar dacă este vorba de nemulțumiri. Apoi, profită de vulnerabilitățile celor care au idei diferite de ale sale sau opinii despre el, eliminându-i pe toți deodată. Cum este abordarea antihristului? Este incredibil de ticăloasă! Nu seamănă puțin cu cea a marelui balaur roșu? Sunt, în esență, același grup, împărtășind aceeași natură-esență. Nu așa acționează marele balaur roșu? Să vezi cum acționează antihristul este ca și cum ai vedea fața urâtă a marelui balaur roșu.

Antihriștii sunt experți în a folosi cuvinte plăcute și corecte pentru a-i atrage pe oameni și a-i face să se încreadă în ei. După ce au sondat și au aflat de la ei adevăratele situații ale oamenilor, care este rezultatul? Se vor căi antihriștii că oamenii le-au spus aceste cuvinte adevărate? Se vor da bătuți, vor înceta să mai facă rău, vor renunța la putere, își vor abandona dorința de putere și își vor desființa domeniul? Niciodată. În schimb, își vor intensifica eforturile. După ce vor face tot posibilul pentru a prelua controlul asupra inimilor oamenilor, îi vor păstra pe cei care se aliniază la ei și se vor debarasa de toți cei care nu o fac. Nu putem exclude faptul că unii frați și surori din biserică au fost eliminați, excluși sau că unora li s-au confiscat cărțile cu spusele lui Dumnezeu în astfel de circumstanțe. Aceste persoane au fost nedreptățite. Ce ar trebui să facă acești frați și aceste surori nedreptățite? Ar trebui să înceteze să mai creadă în Dumnezeu pentru că în casa lui Dumnezeu a apărut un antihrist care i-a chinuit astfel și a făcut să le fie imposibil să creadă? Pot să facă asta? (Nu, nu pot.) Este oare potrivit să faci compromisuri sau să-ți pleci capul în fața antihriștilor sau a forțelor întunecate

sau ticăloase? Este aceasta calea pe care ar trebui să o alegeți? (Nu, nu este.) Deci, ce cale ar trebui să alegeți? (Să-i expunem și să-i denunțăm pe antihriști.) Când descoperi că cineva este un antihrist, lasă-Mă să-ți spun, dacă influența sa este semnificativă și mulți conducători și lucrători îl ascultă pe el și nu te vor asculta pe tine, iar dacă îl expui și este foarte probabil să fii izolat sau eliminat, atunci trebuie să-ți gândești cu atenție strategia. Nu-l înfrunta singur; șansele nu sunt în favoarea ta. Începe prin a contacta câțiva oameni care înțeleg adevărul și au discernământ și caută să ai părtășie cu ei. Dacă ajungi la un consens, abordează încă doi conducători sau lucrători care pot accepta adevărul și fă o înțelegere. Cu mai mulți oameni acționând laolaltă, expuneți-l și ocupați-vă de antihrist împreună! În acest fel, aveți șanse de izbândă. Dacă influența antihristului este prea mare, puteți întocmi și un denunț către Cel de mai sus. Aceasta este cea mai bună abordare. În cazul în care câțiva conducători și lucrători încearcă să vă suprime, le puteți spune: „Dacă nu acceptați expunerea și denunțarea din partea noastră, vom înainta această problemă Celui de mai sus și îl vom lăsa să se ocupe de voi!” Acest lucru vă crește șansele de reușită, deoarece nu vor îndrăzni să acționeze împotriva voastră. Atunci când aveți de-a face cu antihriștii, trebuie să adoptați această abordare de încredere – nu o faceți niciodată singuri. Dacă nu ai sprijinul câtorva conducători și lucrători, eforturile îți sunt sortite eșecului, cu excepția cazului în care poți să scrii un denunț și să îl predai Celui de mai sus. Antihriștii sunt extrem de perfizi și vicleni. Dacă nu ai suficiente dovezi, abține-te să acționezi împotriva lor. Este inutil să discuți sau să dezbați cu ei, este inutil să-ți arăți dragostea pentru a încerca să-i schimbi, iar părtășia cu ei despre adevăr nu va funcționa; nu îi vei putea schimba. Într-o situație în care nu îi poți schimba, cea mai bună cale de acțiune nu este să ai o discuție sinceră, să te înțelegi cu ei și să aștepți să se căiască. În schimb, expune-i și denunță-i fără să îi anunți, lasă-l pe Cel de mai sus să se ocupe de ei și încurajează cât mai mulți oameni să îi expună, să îi denunțe și să îi respingă, ceea ce va duce în cele din urmă la eliminarea lor din biserică! Nu este aceasta o abordare bună? Dacă ei urmăresc să afle ce gândești în forul tău lăuntric, să te cerceteze și să vadă dacă ai vreun discernământ față de ei, ce ar trebui să faci dacă i-ai identificat deja ca fiind antihriști? (Nu ar trebui să vorbesc sincer cu ei, ci să le urmez cuvintele pentru moment, fără să-i las să-mi descopere discernământul, iar apoi ar trebui să-i expun și să-i denunț în privat.) Cum este această abordare? (Este bună.) Trebuie să vezi strategiile diavolilor și ale satanelor drept ceea ce sunt de fapt și să eviți să le declanșezi capcanele sau să cazi în gropile lor. Atunci când ai de-a face cu satane și diavoli, trebuie să-ți folosești înțelepciunea și să te abții să le vorbești cu sinceritate. Acest lucru se datorează faptului că aceia cărora le puteți vorbi cu sinceritate sunt Dumnezeu și frații și surorile autentice. Nu ar trebui niciodată să vorbiți cu sinceritate cu satane, diavoli sau antihriști. Doar Dumnezeu este vrednic să înțeleagă ce este în inima ta, să dețină suveranitatea asupra inimii tale și să o scruteze. Nimeni, în special diavolii și satanele, nu este calificat să-ți controleze sau să-ți scruteze inima. De aceea, dacă diavolii și satanele încearcă să-ți smulgă adevărul,

ai dreptul să spui „nu”, să refuzi să răspunzi și să ții informațiile pentru tine – este dreptul tău. Dacă spui: „Diavole, vrei să-mi smulgi cuvintele, dar eu nu-ți voi spune adevărul, nu-ți voi spune! Te voi denunța – ce-mi poți face? Dacă îndrăznești să mă chinui, te voi denunța; dacă mă chinui, Dumnezeu te va blestema și te va pedepsi!” Funcționează asta? (Nu, nu funcționează.) Biblia spune: „Fiți deci înțelepți ca șerpii și fără pată ca porumbeii” (Matei 10:16). În astfel de situații, trebuie să fiți la fel de înțelepți ca șerpii; ar trebui să fiți înțelepți. Inimile noastre sunt potrivite doar pentru ca Dumnezeu să le scruteze și să le aibă și ar trebui să fie date doar Lui. Doar Dumnezeu este vrednic de inimile noastre, satanele și diavolii nu sunt vrednici! Prin urmare, au antihriștii dreptul să știe ce este în inimile noastre sau ce gândim? Nu au acest drept. Care este scopul lor în încercarea de a smulge adevărul de la tine și de a te sonda? Scopul lor este de a prelua controlul asupra ta; trebuie să recunoști acest lucru în mod clar. Deci, nu le vorbi sincer! Trebuie să găsești modalități de a uni mai mulți frați și surori pentru a-i expune și a-i respinge, pentru a-i da jos din poziția lor și a nu-i lăsa niciodată să reușească. Smulgeți-i din biserică, negându-le orice șansă de a tulbura și de a-și exercita din nou puterea în casa lui Dumnezeu!

Faptul că antihriștii sondează și preiau controlul asupra inimilor oamenilor este o realitate crudă. Judecând după esența antihriștilor, este evident că implicarea în astfel de activități vine în mod natural pentru ei și este destul de obișnuită. În diferite biserici, antihriștii își trimit adesea confidenții să se infiltreze printre frați și surori, să sondeze informații și să colecteze date din interior. Uneori, informațiile pe care le colectează se referă la banalități domestice sau conversații lejere între oameni, care nu sunt deloc importante. Totuși, antihriștii fac întotdeauna tam-tam cu privire la aceste chestiuni, ridicându-le chiar la nivelul gândurilor și al punctelor de vedere pentru a pricepe rapid schimbările de gânduri și opinii ale oamenilor. Astfel, ei pot prelua fără efort controlul asupra circumstanțelor și situației oricărei persoane, răspunzând prompt la fiecare. Antihriștii sunt deosebit de specifici în acțiunile lor privind puterea și statutul. Cât de specifici sunt? În ceea ce privește punctul de vedere al fiecărei persoane cu privire la modul în care gestionează problemele, precum și punctul ei de vedere cu privire la lucrurile materiale – bani, statut, credința în Dumnezeu, îndeplinirea îndatoririlor și renunțarea la locuri de muncă –, vor să le cunoască pe toate acestea ca-n palmă. După ce le cunosc ca-n palmă, antihriștii nu folosesc adevărul pentru a-i aproviziona pe oameni, pentru a le modifica oamenilor punctele de vedere greșite sau pentru a rezolva probleme. În schimb, îl folosesc pentru a servi propriului statut, puterii și domeniului lor. Acesta este scopul antihriștilor în sondarea și preluarea controlului asupra inimilor oamenilor. Pentru antihriști, tot ceea ce fac pare semnificativ și valoros, dar toate aceste lucruri presupus semnificative și valoroase sunt chiar cele condamnate de Dumnezeu. Îl trădează tocmai pe Dumnezeu și sunt în vrajbă cu El.

7 noiembrie 2020

Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea întâi)

I. Antihriștii nu cred în existența lui Dumnezeu

Astăzi, vom avea părtășie despre punctul cincisprezece, adică despre diferitele manifestări ale antihriștilor – ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos. Acest punct expune două manifestări ale modului în care antihriștii Îi tratează pe Dumnezeu și pe Hristos și care reprezintă esența antihriștilor. Ambele manifestări se referă la Dumnezeu Însuși, având de-a face, pe de-o parte, cu Duhul lui Dumnezeu și, pe de alta, cu întruparea lui Dumnezeu. Antihriștii nu cred în existența lui Dumnezeu și nici nu-I recunosc întruparea. Acestea sunt punctele de vedere pe care antihriștii le nutresc față de Dumnezeu și sunt manifestările principale ale modului în care antihriștii Îl tratează pe Dumnezeu. Deocamdată, nu vom avea părtășie despre esența acestor două manifestări principale; în schimb, haideți să discutăm mai întâi despre cum se manifestă neîncrederea antihriștilor în existența lui Dumnezeu, și anume care dintre gândurile, punctele de vedere, atitudinile și comportamentele, manifestările și abordările specifice pe care le au antihriștii față de Dumnezeu dovedesc că ei nu cred în existența Sa. Există manifestări concrete ale acestei neîncrederi? Unii ar putea spune: „Neîncrederea antihriștilor în existența lui Dumnezeu înseamnă pur și simplu că ei nu recunosc acest fapt și neagă existența lui Dumnezeu. În inimile lor, cred că nu există Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși și Creatorul sunt invizibili și inexistenți. Pentru ei, titlul de «Dumnezeu» este nul și un produs al imaginației umane. Nu-i așa că acesta este un lucru despre care e simplu să avem părtășie și să-l explicăm? Cum se leagă asta de esența antihriștilor? Cum există manifestări specifice ale acestui lucru? Nu cumva facem din țânțar armăsar? Este chiar atât de complex?” Este corect acest mod de gândire? Dacă vi s-ar cere să aveți părtășie despre tema antihriștilor care nu cred în existența lui Dumnezeu, cum ați avea părtășie despre această temă și cum ați diseca-o? De exemplu, luați în considerare o persoană deosebit de înșelătoare. Puteți vorbi despre manifestările specifice ale înșelătoriei sale? Dacă spuneți doar: „Această persoană este foarte înșelătoare și minte mereu fără să spună un singur cuvânt adevărat”, veți termina atunci părtășia? Care sunt stările și manifestările specifice ale înșelăciunii? Cum puteți diseca înșelăciunea acelei persoane? Ce abordări folosește pentru a se purta și pentru a-și rezolva problemele din viața de zi cu zi? Ce metode folosește pentru a interacționa cu lumea? Cum este caracterul ei? Care este părerea ei despre oameni, evenimente și lucruri? Cum se poate dovedi că această persoană este foarte înșelătoare? Nu există detalii aici? Cu siguranță există detalii. Nu este vorba doar de a spune ce este înșelăciunea sau ce acțiuni sunt înșelătoare, și nu este vorba doar de a explica acest termen, ci trebuie să disecați manifestările ei specifice, comportamentele, gândurile,

punctele de vedere, metodele ei de a gestiona lucrurile, caracterul ei și așa mai departe. Principala caracteristică a unei persoane înșelătoare este că nu își deschide niciodată inima pentru a avea părtășie cu nimeni și nu vorbește sincer nici cu cel mai bun prieten al său. Este extraordinar de greu de descifrat. De fapt, o astfel de persoană poate să nu fie neapărat în vârstă sau să nu fi văzut multe din lume și poate chiar să aibă puțină experiență, totuși este extrem de greu de descifrat. Este foarte vicleană pentru vârsta ei. Nu este aceasta o persoană înșelătoare din natură? Se ascunde atât de mult, încât nimeni nu o poate citi. Indiferent câte cuvinte rostește, este dificil să-ți dai seama care sunt adevărate și care sunt false, și nimeni nu știe când spune adevărul sau când minte. În plus, este mai ales pricepută la tăinuire și sofisme. Adesea, ascunde adevărul dându-le oamenilor impresii false, astfel încât tot ceea ce văd aceștia este aparența sa falsă. Se preface a fi o persoană nobilă, bună, virtuoasă și inocentă, o persoană care este plăcută și aprobată și, la final, toată lumea o venerează și apreciază. Indiferent cât timp petreci cu o astfel de persoană, nu știi niciodată ce gândește. Părerile sale și atitudinea sa față de tot felul de oameni, evenimente și lucruri sunt ascunse în inima sa. Nu spune niciodată aceste lucruri nimănui. Nu are niciodată părtășie despre aceste lucruri nici cu cel mai apropiat confident al său. Chiar și când se roagă lui Dumnezeu, s-ar putea nici să nu destăinuie ce este în inima sa sau adevărul despre ea. Pe lângă asta, încearcă să pretindă că este o persoană cu o umanitate bună, care este foarte spirituală și dedicată căutării adevărului. Nimeni nu poate să vadă ce fel de fire are și ce fel de persoană este. Acestea sunt manifestările înșelăciunii. De exemplu, luați în considerare o persoană leneșă. Care sunt manifestările specifice ale lenei? Unii ar putea spune: „Lenea înseamnă să nu muncești deloc, să stai degeaba toată ziua, să nu vrei să te miști sau să-ți bați capul cu nimic și să nu vrei să vorbești.” Sunt acestea manifestările concrete, esențiale ale lenei? (Nu, acestea sunt doar niște fenomene superficiale.) Care sunt, atunci, manifestările esențiale ale lenei? În principal, există două manifestări majore: în primul rând, o lipsă a dorinței de a îndura orice greutate, de a nu purta o povară sau o responsabilitate în nimic din ceea ce face, de a se plânge ori de câte ori corpul ei suferă un mic disconfort sau întâmpină orice mică dificultate sau un pic de oboseală; în al doilea rând, o aversiune față de muncă, faptul că-și dorește o viață de plăceri, preferând distracția, neplăcându-i munca, pierzându-și timpul și irosindu-și zilele, precum și văicărindu-se la nesfârșit și ascunzându-se acolo unde nimeni n-o poate găsi atunci când trebuie să lucreze. Acestea sunt cele două manifestări principale ale lenei; nu vom discuta aici manifestările specifice. Să luăm, de exemplu, o persoană lacomă. Care sunt manifestările specifice ale lăcomiei? Este ceva în cadrul umanității care ar trebui să fie ușor de disecat și de discernut, nu-i așa? (Urmărirea constantă a plăcerilor fizice, dorința permanentă de a consuma mâncare gustoasă, satisfacerea poftelor culinare.) (A avea un apetit insațiabil când vine vorba de mâncare delicioasă.) Acestea sunt manifestări ale lăcomiei. Nu există oameni care, după ce aud că într-un loc se servește mâncare delicioasă, fac eforturi mari pentru a-l găsi? De exemplu, să

spunem că undeva se deschide un restaurant nou, care oferă o varietate de mâncăruri delicioase, dar este un pic cam scump și departe și este nevoie să mergi o oră cu mașina pentru a ajunge acolo. Majoritatea oamenilor ar crede că nu merită să călătorească atât de departe doar pentru o masă, însă oamenii care adoră să mănânce, auzind despre acest restaurant, s-ar gândi: „O oră cu mașina nu este departe. Nu înseamnă viața doar mâncare, băutură și distracție? Să mergem să mâncăm!” Cu toate acestea, dacă aceeași persoană ar fi rugată să conducă o oră pentru a se ocupa de lucrarea care-i revine, ar începe să se gândească: „Nu voi obosi să merg până acolo? Îmi va aduce vreun folos să petrec atât de mult timp pentru a merge și a lucra acolo? Dacă voi întâlni oameni răi? Dacă mașina rămâne fără benzină? Ce voi mânca acolo? Va exista mâncare gata preparată? Dacă nu voi putea să mă adaptez la mediul local? Dacă nu voi putea dormi noaptea?” Ei cugetă prea mult atunci când vine vorba de lucrarea corectă, văzând dificultăți peste tot. Dar atunci când este vorba despre a mânca ceva delicios, ei sunt dispuși să depășească toate obstacolele; niciun obstacol nu mai constituie o problemă și nu se mai gândesc prea mult. Acestea sunt manifestări specifice ale lăcomiei, pe care le menționez aici doar pe scurt; nu voi intra mai mult în detalii.

Să revenim la subiectul părtășiei de astăzi. Care sunt manifestările neîncrederii antihriștilor în existența lui Dumnezeu? Ce gânduri, puncte de vedere și stări specifice dezvăluie ei? Când li se întâmplă anumite lucruri, care din atitudinile, părerile și ideile pe care le au dovedesc că nu cred cu adevărat în existența lui Dumnezeu? Nu merită să avem părtășie despre asta? Antihriștii nu cred în existența lui Dumnezeu; care sunt detaliile și manifestările specifice ale acestei neîncrederi? (Indiferent ce se întâmplă, ei nu cred că acel lucru este orchestrat și rânduit de Dumnezeu și nu-l pot accepta din partea lui Dumnezeu.) (Ei nu cred că Dumnezeu răsplătește binele și pedepsește răul, așa că săvârșesc răul cu neobrăzare.) Acestea sunt câteva manifestări specifice. Antihriștii nu cred în existența lui Dumnezeu. Această neîncredere în existența lui Dumnezeu este o negare. Ce anume din ce neagă ei dovedește că neagă existența lui Dumnezeu? (Ei neagă identitatea lui Dumnezeu ca fiind Creatorul.) (Ei neagă faptul că Dumnezeu controlează totul și deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor.) (Ei neagă faptul că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul și că lucrarea lui Dumnezeu de judecată și mustrare poate curăți corupția oamenilor și îi poate mântui de Satana.) Care dintre aceste afirmații este reprezentativă și esențială? Negarea identității lui Dumnezeu și a suveranității Sale asupra tuturor lucrurilor – nu sunt acestea reprezentative? Nu sunt chestiuni esențiale? (Ba da, sunt.) Să crezi în existența lui Dumnezeu înseamnă, pe de o parte, să recunoști identitatea și esența lui Dumnezeu. Mai mult, înseamnă să accepți și să recunoști că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, pe acel fundament al credinței în identitatea și esența lui Dumnezeu. Nu înseamnă asta să ai o credință deplină în existența lui Dumnezeu? Nu sunt acestea două puncte cruciale? (Ba da, sunt.) Aceste două aspecte sunt esențiale. Prin urmare, pentru a diseca neîncrederea antihriștilor în existența lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să disecăm două

lucruri: în primul rând, refuzul antihriștilor de a recunoaște identitatea și esența lui Dumnezeu; în al doilea rând, refuzul antihriștilor de a recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Alte aspecte sunt cuprinse în aceste două puncte. Anterior, am avut părtășie despre faptul că antihriștii nu recunosc că Dumnezeu este adevărul, că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul sau că Dumnezeu îi poate mântui pe oameni. Și acesta este un lucru cert. Aici, însă, spun că antihriștii, în mod fundamental, nu cred că există un Dumnezeu și, în principal, nu cred în existența lui Dumnezeu. Disecarea acestui lucru din perspectiva faptului că antihriștii nu recunosc identitatea și esența lui Dumnezeu și refuză să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor va fi mai puternică și mai reprezentativă.

A. Refuzul de a recunoaște identitatea și esența lui Dumnezeu

Să începem prin a avea părtășie despre primul punct: refuzul antihriștilor de a recunoaște identitatea și esența lui Dumnezeu. Care este identitatea lui Dumnezeu? Pentru toate ființele create, Dumnezeu este Creatorul, deci care este identitatea Sa față de toate lucrurile? (Suveranul tuturor lucrurilor.) Acest titlu este, de asemenea, corect, însă care este adevărata identitate a lui Dumnezeu? Atunci când I te adresezi lui Dumnezeu, te poți referi direct la El ca la „Suveranul tuturor lucrurilor”? Este ca și cum pentru tine identitatea mamei tale este de persoană care te-a născut și te-a crescut, dar te poți adresa mamei tale cu „cea care m-a născut și m-a crescut”? (Nu.) Cum îi spui? (Mamă.) Acela îți este termenul pentru mama ta. Prin urmare, titlul de Creator, de Suveran al tuturor lucrurilor, este Dumnezeu, și numai Dumnezeu Însuși poate fi numit Dumnezeu. Pentru toate lucrurile create și necreate, Dumnezeu este Dumnezeu; identitatea Sa este Suveranul tuturor lucrurilor, iar titlul Său este Dumnezeu. Cel care deține acest titlu este Dumnezeu Însuși, El este Dumnezeu. Numai Cel care este demn de titlul de Dumnezeu are identitatea și esența lui Dumnezeu. Să nu vorbim deocamdată despre cuvântul „esență” și să vorbim, în schimb, despre identitate. Dumnezeu Însuși, care are identitatea lui Dumnezeu, face lucrurile lui Dumnezeu, exprimă firea lui Dumnezeu și conduce întreaga omenire și deține suveranitatea asupra întregii omeniri și asupra tuturor lucrurilor folosind metodele lui Dumnezeu. Pentru cei care cred în Dumnezeu și recunosc identitatea lui Dumnezeu, perspectiva asupra a tot ceea ce face Dumnezeu este complet diferită față de cea a antihriștilor. Cei care pot înțelege corect tot ceea ce face Dumnezeu între toate lucrurile vor vedea din asta metodele acțiunilor Sale și se vor asigura în continuare de existența Sa între toate lucrurile. În schimb, punctul de vedere, modul și unghiul din care privesc antihriștii toate aceste lucruri sunt complet opuse celor care cred în existența lui Dumnezeu. Din acest motiv, antihriștii ar prefera să moară decât să creadă în existența lui Dumnezeu sau să creadă că Acela care este capabil să facă toate aceste lucruri este Cel care are identitatea de Dumnezeu și că numai El este demn să fie numit Dumnezeu și este demn ca oamenii să i se adreseze cu numele de Dumnezeu.

Pentru multe aspecte care există în toate lucrurile și în rândul întregii omeniri, indiferent dacă sunt vizibile cu ochiul liber sau nu, dacă oamenii le văd și le înțeleg prin cuvintele lui Dumnezeu și prin raționalitatea umanității normale, vor descoperi că Dumnezeu conduce omenirea în toate lucrurile și că El există cu adevărat. Legile tuturor lucrurilor și dezvoltarea tuturor lucrurilor sunt orchestrate și rânduite în cadrul unui set de reguli invizibile, de nedescris, deci cine este oare capabil să orchestreze și să rânduiască toate acestea? Nu vreo persoană măreață, nici vreun erou și, cu siguranță, nu este vorba de o formațiune naturală. Mai degrabă, este Cel care este invizibil și intangibil, dar poate fi perceput de om, care este suveran peste toate acestea. Cine este acesta? Este Dumnezeu. Nu este oare credința în existența lui Dumnezeu raționalitatea minimă pe care ar trebui să o aibă oamenii? Nu sunt acestea punctul de vedere și unghiul minime și de bază din care oamenii ar trebui să privească lucrurile? Totuși, antihriștii nu au această raționalitate și, prin urmare, nu privesc lucrurile dintr-un astfel de punct de vedere și unghi. Deci, antihriștii consideră lucrurile orchestrate de Dumnezeu, pe care omenirea le poate doar percepe și pe care Dumnezeu nu le-a comunicat în mod explicit omenirii într-un limbaj clar, a fi întâmplătoare, create de om, formate în mod natural sau chiar imaginate și manipulate de oameni. Oricum ai da mărturie despre existența lui Dumnezeu, oricât de multe fapte ai folosi pentru a dovedi că Dumnezeu este printre toate lucrurile, că Dumnezeu are identitatea lui Dumnezeu și că numai Cel care are identitatea lui Dumnezeu poate face aceste lucruri și poate rândui toate lucrurile într-un mod ordonat și că un astfel de Suveran este Cel care are identitatea lui Dumnezeu, vor vedea oare antihriștii lucrurile în acest fel? Ar înțelege antihriștii asta în acest mod? (Nu.) Indiferent câte fapte vei prezenta pentru a dovedi acest lucru, antihriștii nu-l vor crede și nici nu-l vor recunoaște. Chiar dacă nu spun nimic la suprafață și chiar dacă nu pot prezenta nicio dovadă care să-l infirme, în adâncul lor, nu sunt de acord și refuză să recunoască acest lucru de o sută de ori și-și pun o serie de semne de întrebare legate de asta. Ei consideră că oamenii care cred în identitatea lui Dumnezeu sunt nesăbuiți și că au fost induși în eroare, că asta ar face și ar gândi numai cei lipsiți de o gândire matură. În opinia lor, liberul arbitru al omului ar trebui să fie controlat de omul însuși și exprimat în mod liber. Ei cred că oamenii ar trebui să își formeze în orice mod doresc opinii cu privire la evenimentele care apar în toate lucrurile și că aceste evenimente ar trebui să fie privite prin metode științifice și dintr-o perspectivă științifică, că oamenii nu ar trebui să fie atât de superstițioși ori să folosească suveranitatea lui Dumnezeu pentru a explica totul sau să abordeze totul folosind suveranitatea lui Dumnezeu. De exemplu, în biserică, mulți frați și surori au experimentat numeroase semne și minuni făcute de Dumnezeu de când au primit mântuirea din partea Sa. Ei mărturisesc despre modul în care Dumnezeu i-a condus în acel moment, despre modul în care Dumnezeu le-a arătat că El există într-adevăr prin aceste evenimente și că ele au fost cu adevărat realizate de El, precum și despre binecuvântările imense și harul pe care le-au primit prin aceste evenimente. Dovezile sunt acolo, atât în mărturii, cât și în dovezi fizice. Credința celor

care cred în existența lui Dumnezeu este întărită de aceste mărturii și dovezi fizice, dar se schimbă oare punctul de vedere al antihriștilor, care nu cred în existența lui Dumnezeu, după ce le aud? (Nu.) Cum îți poți da seama? Pentru că, indiferent cât de veridic vorbești sau câți oameni există pentru a-ți verifica personal mărturia, antihriștii nu vor crede. Vor spune: „Dacă nu o experimentez personal, dacă nu am văzut-o, atunci nu există. Ceea ce ai experimentat a fost doar o coincidență, o întâmplare. Nu toți experimentează evenimente periculoase sau întâmplătoare în viața lor? Oare apariția acestor coincidențe și întâmplări dovedește că ele sunt făcute de dumnezeu? Dovedește că cel care face aceste lucruri este dumnezeu? Poate că este doar imaginația ta, poate că ai fost norocos că un binefăcător a fost acolo să te ajute sau poate că nu era timpul să mori și ai avut o parte de o salvare norocoasă.” Vedeți, recunosc ei lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru oameni? (Nu recunosc.) Nu recunosc sau nu cred în lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut fraților și surorilor, nici nu cred că Dumnezeu poate săvârși astfel de fapte sau că lucrurile pe care le-au trăit frații și surorile s-au întâmplat cu adevărat. Ei se gândesc: „Cum pot exista astfel de lucruri în lume? Dacă există, sunt doar născociri ale imaginației umane. Așa cum spune proverbul: «Ce gândești ziua, visezi noaptea.» Toate aceste lucruri sunt doar iluzii.” Când antihriștii aud despre cum frații și surorile au experimentat unele semne și minuni, ai unora dintre harurile și binecuvântările speciale ale lui Dumnezeu și ai unor lucruri care nu sunt la îndemâna oamenilor obișnuiți, ei nu cred acest lucru. Deci, pot antihriștii să creadă în luminarea și călăuzirea pe care frații și surorile le obțin în timp ce experimentează cuvintele lui Dumnezeu? Ei nu cred nici în asta. Nu cred că Dumnezeu îi luminează, îi ilumineză și îi călăuzește pe oameni. Ei cred că toate acestea provin din mintea umană, din analiza și înțelegerea bazate pe cunoaștere ale omului și că acest lucru produce aceste mărturii bazate pe experiențe. Ei cred următoarele: „Dacă oamenii se gândesc bine și se străduiesc din greu în această direcție, nu vor obține oare ceva cunoștințe? Dacă și eu aș depune efort, m-aș gândi bine și aș medita mult în această privință, în cazul acesta, la fel ca atunci când scriu un articol, aș putea să aduc și eu unele mărturii bazate pe experiență.” Prin urmare, atunci când vine vorba de mărturiile bazate pe experiență ale fraților și surorilor, în care aceștia mărturisesc cum i-a condus Dumnezeu, cum i-a luminat și iluminat, cum i-a judecat, i-a mustrat, i-a emondat și i-a disciplinat și cum a pregătit Dumnezeu situații pentru a-i încerca și a-i rafina, precum și felul în care au ajuns să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu din toate acestea și așa mai departe, antihriștii nu recunosc sau nu cred în niciuna dintre aceste fapte ale lui Dumnezeu. Ei cred că toate aceste lucruri sunt imposibile. Antihriștii nu recunosc sau nu cred în aceste evenimente care au loc printre frați și surori. Confirmă asta esența antihriștilor de a refuza complet să recunoască identitatea lui Dumnezeu? De fapt, aceasta nu este cea mai puternică dovadă pentru a demonstra esența antihriștilor de a refuza să recunoască identitatea lui Dumnezeu.

Pentru moment, să depășim sfera bisericii și a fraților și surorilor și să examinăm punctele de vedere ale antihriștilor asupra diferitelor chestiuni din rândul grupurilor

de oameni și din viața reală. Care sunt aceste chestiuni? (Nașterea, îmbătrânirea, îmbolnăvirea și moartea oamenilor, precum și schimbările sociale, schimbările politice și apariția dezastrelor. Antihriștii nu reușesc să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu în niciunul dintre aceste lucruri.) (Antihriștii nu cred că destinele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu, ci vor să creeze o patrie frumoasă cu propriile mâini.) Acestea sunt manifestări specifice care ating esența problemei. Pot antihriștii să vadă că destinul uman, viața și moartea și toate experiențele prin care trece fiecare persoană în viață sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu? Nu pot vedea acest lucru. De exemplu, există o zicală populară în societate: „Cei care construiesc poduri și repară drumuri ajung să orbească, în timp ce urmașii criminalilor și piromanilor se înmulțesc." Este această zicală o regulă esențială pentru ceva? Este adevărul? Este o teorie filosofică? (Nu.) Atunci, de unde provine această zicală? Cu siguranță nu de la cei care cred în Dumnezeu; este un fenomen superficial în condițiile de viață ale diverselor persoane de-a lungul dezvoltării umane. Oamenii cred că lumii îi lipsește echitatea, că, pe măsură ce o persoană face mai multe fapte bune, este mai probabil să orbească și să aibă parte de osândă, în timp ce, cu cât o persoană face mai mult rău, cu atât prosperă mai mult și își găsește succesul în lume. Se aliniază în vreun fel legile de dezvoltare a diferitelor lucruri în rândul omenirii la această zicală? Există și zicala: „Omul bun moare de tânăr, pe când cel rău trăiește o mie de ani." Ce fel de oameni au creat această zicală? Aceste tipuri de zicale sunt cunoscute de oameni ca zicători populare; ce fel de oameni sunt capabili să spună aceste zicători? Cred ei în Dumnezeu? Sunt oameni care cred în existența lui Dumnezeu? (Nu.) Există anumite tipuri de cinici care nu au succes în societate și în rândul oamenilor, care se confruntă cu obstacole peste tot, cu destine grele și aspirații neîmplinite și nu prosperă indiferent unde merg. Ei cred că sunt oarecum competenți și capabili, dar totuși nu au reușit să-și facă un nume, să prospere, să-i depășească pe alții sau să-și onoreze strămoșii. Oriunde se duc, sunt excluși, hărțuiți și oprimați și nu au capacitatea de a se elibera de toate acestea. În cele din urmă, conchid: „Nu există echitate în societate sau în rândul omenirii, nu există recompensarea binelui și pedepsirea răului sau osânda. Oamenii răi comit lucruri rele fără să fie pedepsiți, în timp ce oamenii buni, care au făcut multe lucruri bune, cum ar fi donațiile și ajutorarea săracilor, în cele din urmă, nu sunt răsplătiți. Deci, nu fiți buni! Este inutil. Oamenii buni sfârșesc prin a orbi – în schimb, trebuie să fii o persoană rea." Pentru că nu au succes în lume și în rândul grupurilor de oameni, se plâng de lipsa de echitate și dreptate și de absența unui mântuitor în lume. Ei cred că toată lumea i-a nedreptățit, pentru că nimeni nu le vede punctele forte sau la ce sunt pricepuți și nimeni nu îi numește în funcții importante. Așadar, elaborează acest tip de teorie strâmbă pentru a se plânge de omenire și de lume. În realitate, există motive pentru apariția acestor diverse lucruri? Există relații cauzale? Categoric! Antihriștii împărtășesc același punct de vedere ca acești oameni; nu cred că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile și nici nu cred că toate cele peste care Dumnezeu – care are identitatea lui Dumnezeu – deține suveranitatea sunt drepte. Prin urmare, antihriștii

nu numai că nu recunosc că tot ceea ce face Dumnezeu reprezintă identitatea Sa, dar cred și în teoriile strâmbe și ereziile care circulă în societate. Cred că acele teorii strâmbe și erezii sunt adevărate, și numai cei care sunt capabili să prospere în această lume, care sunt venerați și pe care îi urmează oamenii pot fi numiți zeii inimilor lor și cei care, în inimile lor, au identitatea zeilor. De exemplu, în legendele chinezești, există figuri precum Regina Mamă a Occidentului, Împăratul de Jad, cei opt nemuritori, Guanyin și Buddha – aceștia sunt cei pe care antihriștii îi venerează cu adevărat în inimile lor. În aceste legende, Împăratul de Jad este cel mai mare; el are puterea de a-i pedepsi pe păcătoșii din tărâmul ceresc, aruncându-i pe tărâmul muritorilor. Când antihriștii aud acest lucru, simt o mare admirație pentru el, gândindu-se: „Împăratul de Jad este cu adevărat un dumnezeu! Are comportamentul, ținuta și capacitățile unui dumnezeu!" Aceste legende, împreună cu așa-numiții nemuritori cărora publicul larg le aduce ofrande, au lăsat o impresie profundă asupra oamenilor. Ei cred: „Acești așa-numiți nemuritori au mari abilități și puteri. Merită titlul de dumnezei. Sunt capabili să ofere o declarație de rezoluție pe tărâmul ceresc cu privire la toate lucrurile nedrepte și nesatisfăcătoare care se întâmplă în lume, iar în cazul în care cineva își caută dreptatea, poate afla un răspuns de la ei. De exemplu, figuri istorice precum Bao Gong și Guan Gong susțin dreptatea pentru omenire pe tărâmul spiritual. Atunci când o persoană este nedreptățită, iar tribunalele sunt injuste, dacă își aduce cazul în fața lui Bao Gong sau Guan Gong, are garanția că i se va face dreptate." Oamenii cred că aceste personaje din poveștile populare pot administra dreptatea pentru omenire, îi pot pedepsi pe oamenii răi și pot îndrepta toate nedreptățile din lume, permițându-le celor care suferă și se luptă să nu mai verse lacrimi. Ei cred că oamenii săraci de la baza societății, incompetenții și cei care sunt hărțuiți trebuie doar să le aducă ofrande acestor personaje, să creadă în ele și să le urmeze pentru a scăpa de toate suferințele lor și pentru a rezolva toate abuzurile și opresiunile cu care se confruntă. În mod similar, în inimile și mințile lor, antihriștii cred că dumnezeii ar trebui să fie precum așa-numiții Bodhisattva și Buddha, rezolvând toate suferințele umane și salvându-i pe oameni din oceanul de suferință. De exemplu, un bărbat, a cărui mamă era bolnavă în fază terminală și nu putea primi ajutor medical, era foarte filial față de părinți și nu-și dorea ca mama lui să moară, așa că ardea în fiecare zi trei bețe de tămâie și oferea mâncare și băuturi delicioase unui idol al lui Guanyin Bodhisattva. Apoi a făcut un jurământ: dacă boala mamei sale ar putea fi vindecată și ea ar putea trăi încă 30 de ani, el ar renunța, în schimb, de bunăvoie la 30 de ani din propria viață, ar deveni vegetarian pentru tot restul zilelor lui și s-ar abține să mai ia vreodată viața unei creaturi vii. După ce a ars tămâia, s-a închinat și a făcut acest jurământ, oferindu-și inima sinceră, boala mamei sale s-a vindecat. Însemna asta că jurământul său a fost auzit de Bodhisattva? Însemna că mama sa va trăi încă 30 de ani, iar el va trăi cu 30 de ani mai puțin? Nu. Dar pentru că a crezut, a fost convins că este adevărat. Apoi a început să-și îndeplinească jurământul, devenind vegetarian. Într-o zi, s-a întrebat: „Mama mea s-a vindecat, iar longevitatea ei nu mai este o problemă, așa că îmi pot încălca jurământul

în viitor? Pot mânca o pulpă de pui? Dacă vreau să mănânc una, pot." Imediat după ce a mâncat pulpa de pui, s-a simțit bine, iar inima lui s-a liniștit, dar a doua zi a suferit de vărsături și diaree și a fost bolnav timp de mai multe zile, fără nicio ameliorare. În a patra zi, s-a întrebat: „Este aceasta pedeapsa de la Bodhisattva? Nu-mi permite ea să mănânc carne? Se pare că vorbele pe care le-am spus înainte chiar au contat – nu pot să mănânc carne!" Când s-a gândit la asta, a ars rapid încă trei bețe de tămâie, a oferit o mulțime de mâncare delicioasă și și-a recunoscut păcatul. A doua zi, s-a vindecat. Când a văzut că Bodhisattva era atât de eficientă, a crezut și mai ferm următoarele: „Atunci când oamenii acționează, Bodhisattva veghează. Nu trebuie să încerc să o păcălesc, trebuie să-mi respect jurământul, altfel mă va pedepsi!" Din acel moment, a simțit și mai mult că titlul de „Bodhisattva" era sacru și inviolabil. Ardea zilnic trei bețișoare de tămâie și făcea ofrande în timpul festivalurilor și sărbătorilor. Cu timpul, credința că idolii cărora oamenii le fac ofrande, precum Împăratul de Jad, Guanyin Bodhisattva, Guan Gong și așa mai departe, sunt dumnezei s-a întărit într-o persoană ca el. În inima lui, statutul acestora a devenit și mai de nezdruncinat, fără niciun dubiu sau nicio suspiciune. Chiar dacă antihriștii nu au experimentat aceste lucruri sau nu au adus ofrande acestor idoli sau figuri de lut acasă, aud ocazional sau întâlnesc astfel de lucruri în cercurile lor sociale. De exemplu, aud despre cum Buddha a vindecat boala cuiva sau a făcut dreptate aducând pedeapsa asupra oamenilor răi, sau cum cineva a devenit bogat după ce un maestru Feng Shui a rearanjat unele lucruri în casa sa, sau cum faptul că cineva care a consultat un maestru Feng Shui ori un maestru Yin Yang cu privire la morminte și alegerea cimitirelor a făcut ca descendenții săi să devină înalți funcționari sau să se bucure de mare succes în carierele lor, și așa mai departe. În mintea antihriștilor, aceste lucruri lasă impresia că dumnezeii ar trebui să aibă capacități și puteri precum acești așa-numiți Buddha și împărați pe care oamenii îi întâlnesc și îi văd în viața lor de zi cu zi. Ei chiar cred că dumnezeii ar trebui să fie precum acei idoli cărora oamenii le aduc ofrande, afișând unele semne și minuni printre oameni pentru a invoca groaza și uimirea. Iar dacă un dumnezeu nu face acest lucru, atunci ei cred că nu ar trebui să fie considerat un dumnezeu. Cu astfel de opinii și înțelegeri despre zei, ce devine conceptul de dumnezeu pentru antihriști? În mintea lor, o ființă precum Împăratul de Jad, care putea trimite soldați cerești pentru a-i arunca pe cei care încalcă legile cerești în tărâmul muritorilor oricând și oriunde, este cu adevărat un dumnezeu și cel care are identitatea unui dumnezeu sau un idol căruia oamenii îi aduc ofrande și care le poate permite să se îmbogățească și să devină înalți funcționari. Pentru antihriști, astfel de ființe sunt, de asemenea, considerate demne de a avea identitatea zeilor. Aceasta este percepția și înțelegerea lăuntrică a antihriștilor cu privire la identitatea zeilor. Așadar, ce gândesc antihriștii atunci când Dumnezeu lucrează în țara unde se află marele balaur roșu, iar unii frați și surori sunt arestați, biserica este afectată, iar lucrarea lui Dumnezeu este obstrucționată și perturbată? „Dacă acesta este dumnezeu, de ce i s-ar întâmpla astfel de lucruri bisericii? Când frații și surorile sunt arestați, dumnezeu ar trebui să afișeze

viziuni pe cer și să trimită tunete și furie, în așa fel încât cei din poliția răului, care îi arestează pe frați și surori, să fugă îngroziți, ca niște șobolani speriați. De ce nu am auzit niciodată că se petrec astfel de evenimente? Din moment ce acești oameni îl urmează pe dumnezeu și sunt aleșii lui dumnezeu, de ce nu îi salvează și nu îi protejează dumnezeu? Marele balaur roșu îi persecută pe cei care îl urmează pe dumnezeu cu atâta nebunie și cruzime. De ce nu vine dumnezeu pe pământ pentru a împărți dreptatea pentru omenire? De ce nu-l împiedică dumnezeu pe marele balaur roșu? De ce nu-l pedepsește pe marele balaur roșu? Cu siguranță, nu-i așa că nu e posibil ca dumnezeu, cu identitatea lui dumnezeu, să vorbească și să furnizeze doar adevărul? În comparație cu Împăratul de Jad, Guanyin Bodhisattva și Buddha, dumnezeu nu pare să aibă capacități și aptitudini deosebite. Ei spun că dumnezeu are putere și autoritate, dar unde se află această putere și autoritate? Oare cel care poate doar să furnizeze adevărul și căruia îi lipsesc puterea și autoritatea lui dumnezeu este cu adevărat dumnezeu? Când frații și surorile sunt pe punctul de a fi arestați, dumnezeu ar trebui să ridice un zid în fața celor din poliția răului sau să-i orbească și să-i ologească și să-i înnebunească sau să-i facă să devină proști. Înainte ca pericolul să se apropie, dumnezeu ar trebui să îi anunțe pe toți, în mod clar, despre riscul iminent, iar ei ar trebui să audă un glas, să aibă o senzație puternică și un gând limpede. De ce nu face dumnezeu astfel de lucruri? De ce nu dă niciun indiciu atunci când se apropie acest tip de situație? Când oamenii au parte de arestări, torturi și persecuții, de ce nu îi oprește sau nu îi pedepsește dumnezeu pe acești diavoli și pe această poliție a răului? Când îi încătușează pe frați și surori, când bastoanele lor îi lovesc, de ce nu face dumnezeu nimic? Dacă el ar fi Împăratul de Jad sau Guanyin Bodhisattva, aceștia nu i-ar lăsa niciodată pe adepții lor să sufere astfel. Ar interveni cu siguranță și ar ajuta, orbindu-i pe cei din poliția răului, deformându-le fețele, înnebunindu-i, făcându-le mâinile și picioarele să putrezească, dându-le boli terminale și făcându-i să se omoare între ei. De ce nu face dumnezeu acest lucru? Unde anume este dumnezeu? Oare chiar există? Când apar necazurile, dumnezeu nu îi salvează pe oameni, chiar dacă aceștia se roagă la el, și nici nu pregătește împrejurări pentru ca aceștia să scape de pericol. Când poliția răului îi torturează pe acești oameni lipsiți de apărare, bunul-simț dictează că un zeu ar trebui să intervină, să ajute, și nu să stea cu mâinile în sân, deoarece zeilor nu le place să vadă nedreptăți în lume, iar zeii ar trebui să-i salveze pe oameni de nenorociri și să elibereze toate ființele de suferință. De ce acest dumnezeu în care cred acum nu face deloc astfel de lucruri? Chiar există dumnezeul în care cred eu?” După ce au experimentat multe lucruri, antihriștii sunt constant confuzi și plini de îndoieli. Ei merg chiar și la ghicitori și maeștri Yin Yang pe durata credinței lor în Dumnezeu pentru citiri, pentru a vedea ce le rezervă viitorul, pentru a verifica dacă vor fi închiși, dacă lucrarea lor va merge bine, dacă un răufăcător va încerca să se răzbune pe ei sau dacă există o modalitate de a evita închisoarea, dacă aceasta este în destinul lor.

În procesul de a crede în Dumnezeu și de a-L urma, în antihriști apar mereu noțiuni despre identitatea și esența lui Dumnezeu și se întreabă mereu de ce Dumnezeu doar

vorbește și nu arată semne și minuni. Deși antihriștii citesc, de asemenea, cuvintele lui Dumnezeu, intenția lor nu este de a căuta sau de a accepta adevărul, ci le citesc cu o mentalitate axată pe studiu și chibzuință. Ca urmare, cu cât scrutează mai mult, nu numai că nu reușesc să dezvolte o credință autentică, ci devin mai plini de îndoieli și nutresc mai multe noțiuni despre Dumnezeu întrupat. Principala lor noțiune este că ei cred că hristos ar trebui să aibă o umanitate supranaturală. Se gândesc: „Dacă hristos are o umanitate normală și nu săvârșește semne sau minuni, cum se poate dovedi că este dumnezeu?" În inimile antihriștilor, doar spiritul lui dumnezeu este dumnezeu și doar un trup care poate arăta semne și minuni este dumnezeu. Dacă un trup are doar umanitate normală și nu săvârșește semne și minuni, atunci, chiar dacă poate exprima adevărul, nu este considerat dumnezeu. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că antihriștii se îndoiesc întotdeauna de esența lui Dumnezeu întrupat. Indiferent de câte lucruri i se întâmplă, tipul de persoană care este un antihrist nu încearcă niciodată să le abordeze căutând adevărul în cuvintele lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin încearcă să vadă lucrurile prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu – ceea ce se datorează în întregime faptului că nu crede că fiecare rând din cuvintele lui Dumnezeu este adevărul. Indiferent cum are părtășie despre adevăr casa lui Dumnezeu, antihriștii rămân nereceptivi și, în consecință, le lipsește atitudinea corectă, indiferent de situația cu care se confruntă; în special, când este vorba despre modul în care Îl abordează pe Dumnezeu și adevărul, antihriștii refuză cu încăpățânare să renunțe la noțiunile lor. Dumnezeul în care cred ei este un dumnezeu care arată semne și minuni, un dumnezeu supranatural. Ei numesc dumnezei pe oricine poate arăta semne și minuni – indiferent dacă este vorba despre Guanyin Bodhisattva, Buddha sau Mazu. Ei cred că doar cei care pot săvârși semne și minuni sunt zei care au identitatea de zei, iar cei care nu pot, indiferent de câte adevăruri exprimă, nu sunt neapărat zei. Ei nu înțeleg că exprimarea adevărului este marea putere și atotputernicia lui Dumnezeu; în schimb, cred că doar săvârșirea de semne și minuni este marea putere și atotputernicia zeilor. Prin urmare, în ceea ce privește lucrarea practică a lui Dumnezeu întrupat, care exprimă adevărul pentru a-i cuceri și a-i mântui pe oameni, care-i udă, păstorește și conduce pe aleșii lui Dumnezeu, permițându-le să experimenteze efectiv judecata, mustrarea, încercările și rafinarea din partea lui Dumnezeu și să ajungă să înțeleagă adevărul, să se elibereze de firile corupte și să devină oameni care se supun lui Dumnezeu și se închină Lui și așa mai departe, antihriștii consideră că toate acestea sunt lucrarea omului, și nu a lui Dumnezeu. În mintea antihriștilor, zeii ar trebui să se ascundă după un altar și să primească ofrande, mâncând alimentele pe care le oferă oamenii, inhalând fumul din tămâia pe care o ard, dându-le o mână de ajutor când intră în bucluc, arătându-se foarte puternici și oferindu-le ajutor imediat, în limitele a ceea ce este de înțeles pentru ei, satisfăcându-le nevoile atunci când oamenii cer ajutor și sunt sinceri în rugămințile lor. Pentru antihriști, doar un dumnezeu ca acesta este un dumnezeu adevărat. Între timp, orice face Dumnezeu în prezent este privit cu dispreț de către antihriști. De ce? Judecând după natura-esență a

antihriștilor, ceea ce necesită ei nu este lucrarea de udare, păstorire și mântuire pe care Creatorul o săvârșește asupra ființelor create, ci prosperitatea și îndeplinirea dorințelor lor în legătură cu toate lucrurile, să nu fie pedepsiți în viața asta și să ajungă în rai în lumea ce va veni. Punctul lor de vedere și nevoile lor le confirmă esența de ură față de adevăr. Antihriștii iubesc ticăloșia, supranaturalul și miracolele și chiar venerează acțiunile și cuvintele diavolești ale Satanei și ale duhurilor rele – care sunt lucruri negative și ticăloase – ca fiind divine și drept adevăr. Le consideră drept obiectele venerării și ale urmăririi lor pe tot parcursul vieții și drept lucruri care ar trebui să fie apreciate și răspândite în lume. În consecință, noțiunile și punctele lor de vedere despre identitatea lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată în perioada în care Îl urmează pe Dumnezeu. Dacă astfel de oameni nu își pot îndeplini ambițiile în casa lui Dumnezeu, dacă nu sunt promovați sau folosiți și nu reușesc să obțină un succes rapid și măreț, ei vor fi gata să Îl trădeze pe Dumnezeu oriunde și oricând. Unii dintre acești oameni au crezut timp de 10 ani, alții timp de 20 de ani, și ai zice că au o bază și că nu L-ar părăsi pe Dumnezeu, dar, în realitate, ei sunt gata să-L trădeze pe Dumnezeu și să se întoarcă în lumea laică în orice moment. Chiar dacă nu părăsesc biserica, inimile lor s-au îndepărtat deja de Dumnezeu și L-au trădat. Ori de câte ori împrejurările permit sau apar oportunități, se vor duce și vor crede în zei falși și în duhuri rele. Dacă au șansa de a obține un succes fulminant, de a deveni înalți funcționari, de a deveni faimoși și de a se bucura de glorie și bogăție, nu vor ezita să părăsească biserica și să urmeze tendințele lumii laice. Unii antihriști se întreabă: „Dacă el este dumnezeu, de ce e persecutat și urmărit de marele balaur roșu? Dacă el este dumnezeu, de ce nu arată semne și minuni pentru a-l anihila pe marele balaur roșu? Atât de mulți dintre aleșii lui dumnezeu au fost capturați și persecutați de marele balaur roșu! De ce nu îi protejează și nu îi salvează dumnezeu de persecuția Satanei?” Este exact cum gândeau fariseii din iudaism: „Dacă Isus este dumnezeu, de ce a putut fi răstignit? De ce nu s-a putut salva singur?” Antihriștii nu vor înțelege niciodată acest lucru, pentru că nu acceptă adevărul și nici nu cred că spusele lui Dumnezeu vor face ca totul să se împlinească. Ei cred doar ceea ce văd și nu au credință în valoarea sau semnificația demonstrată de toată lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu. Nu cred că fiecare cuvânt exprimat de Dumnezeu este adevărul și că fiecare dintre cuvintele Sale va fi îndeplinit și împlinit; ei nu cred că înțelepciunea lui Dumnezeu este exercitată pe baza uneltirilor Satanei sau că Dumnezeu îl folosește pe marele balaur roșu pentru a presta servicii drept contrast care dezvăluie atotputernicia și înțelepciunea Sa. Nu cred că Dumnezeu este suveran peste toate și că spusele lui Dumnezeu împlinesc totul, deci mai cred antihriștii în Dumnezeu? Nu. Antihriștii sunt oameni care Îl neagă pe Dumnezeu și I se împotrivesc; sunt total neîncrezători.

Ce motive principale stau la baza refuzului antihriștilor de a recunoaște identitatea lui Dumnezeu? Unul este faptul că Dumnezeu nu îndreaptă toate nedreptățile din lume, nu împarte dreptatea pentru omenire și nu îi pedepsește imediat pe cei care fac răul, așa cum antihriștii, în noțiunile lor, își imaginează că ar trebui să facă; multe evenimente

nedrepte se întâmplă în fiecare zi în rândul tuturor lucrurilor asupra cărora Dumnezeu deține suveranitatea și, cu toate acestea, Dumnezeu pare indiferent față de acest lucru și nu spune niciun cuvânt și nu reacționează în niciun fel. În ochii antihriștilor, tot ceea ce văd că se întâmplă în lume printre lucrurile pe care le întâlnesc nu se potrivește cu noțiunile lor și nu ar trebui să se întâmple. De ce cred ei că aceste lucruri nu ar trebui să se întâmple? Se gândesc: „Dacă dumnezeu există, de ce nu se ocupă de aceste lucruri? Dacă dumnezeu există, de ce atât de mulți oameni răi încă trăiesc bine? De ce bogații devin mai bogați și săracii mai săraci? De ce oamenii bogați mănâncă mese copioase în fiecare zi și se bucură atât de mult, în timp ce atât de mulți încă trebuie să cerșească pentru mâncare? De ce oamenii candizi sunt hărțuiți, oprimați și exploatați? De ce unii oameni muncesc și transpiră, lucrând peste opt ore pe zi pentru un salariu atât de mic, în timp ce alții câștigă într-o oră mai mult decât ar putea câștiga cineva într-o viață? De ce nu se ocupă dumnezeu de aceste nedreptăți sociale și lumești? De ce unii se nasc în puf, în timp ce alții se nasc în sărăcie și epuizare? De ce unii oameni se pot bucura toată viața de glorie și bogăție, precum și de dragostea iubitoare a familiilor lor, în timp ce alții nu, deși s-au născut în același mediu social?” Acestea sunt enigme care nu pot fi niciodată rezolvate în inimile antihriștilor. Ei consideră că, din moment ce cred în Dumnezeu, se cuvine să Îi predea lui Dumnezeu toate lucrurile pe care nu le pot vedea și pe care nu le înțeleg și toate aceste enigme pe care nu le pot rezolva și să Îl facă să le ofere soluțiile și că ar trebui să găsească răspunsuri la ele în cuvintele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, după ce cred în Dumnezeu timp de trei până la cinci ani, nu sunt capabili să afle aceste răspunsuri, iar după ce cred timp de opt până la zece ani, tot nu le pot găsi. După ce au crezut timp de 20 de ani, se întreabă: „De ce nu am primit încă niciun răspuns? De ce nu a rezolvat dumnezeu aceste probleme? De ce nu acționează dumnezeu ca Guanyin Bodhisattva sau ca Împăratul de Jad? Dumnezeu are autoritate și putere, precum și identitatea de dumnezeu, deci ar trebui să facă aceste lucruri! Mai ales în biserică, de ce apar adesea oameni răi și provoacă perturbări și tulburări, unii chiar furând ofrande fără să sufere vreo consecință? Unii oameni mint adesea, iar alții răspândesc noțiuni și zvonuri nefondate, fără să aibă parte de disciplină sau de pedeapsă din partea lui dumnezeu; alții încetează brusc să mai creadă în dumnezeu și merg să muncească în societate, iar după câțiva ani devin bogați fără să treacă vreodată prin momente grele. Unii credincioși au un trai mai rău decât oamenii care nu cred în dumnezeu. De fapt, cei care cred în dumnezeu suferă, iar mulți dintre ei sunt persecutați, nu se pot întoarce la casele lor și trăiesc în sărăcie și mizerie. Nu este acesta, cu siguranță, sensul credinței în dumnezeu? Nu este aceasta, cu certitudine, valoarea în a-l urma pe dumnezeu? Nu este oare aceasta, în mod sigur, viața de zi cu zi pe care dumnezeu vrea să le-o ofere oamenilor? Atunci când oamenii se confruntă cu lucruri pe care nu le pot realiza, de ce nu săvârșește dumnezeu ceva extraordinar pentru a-i face să înțeleagă și să priceapă imediat? Există multe lucruri pe care oamenii nu le înțeleg și nu știu de ce dumnezeu acționează în felul în care o face. De ce dumnezeu nu aprinde

o lampă pentru a lumina inimile oamenilor? De ce nu le dă oamenilor inspirație? Atunci când oamenii comit răul și provoacă perturbări și tulburări, dumnezeu nu ia atitudine și nu îi blestemă direct pe acei oameni răi, făcându-i să înfrunte osânda. Nu am văzut multe cazuri în care dumnezeu să facă astfel de lucruri. Uneori, oamenii au nevoie de luminare, iluminare și aprovizionare din partea lui dumnezeu, așa că de ce nu îl pot simți sau vedea pe dumnezeu? Unde este dumnezeu?" Toate întrebările de acest gen rămân fără răspuns în inimile antihriștilor. Ei nu înțeleg de ce aceste lucruri și fenomene nu se schimbă niciodată, nu se îndreaptă și cu atât mai puțin nu se îmbunătățesc. Consideră că faptul de a crede în Dumnezeu ar trebui să-i schimbe pe oameni în întregime și că toată viața, purtarea, gândurile și mai ales calitatea vieții lor, precum și abilitățile și aptitudinile lor, ar trebui să se dezvolte într-o direcție pozitivă. De ce nu pot vedea aceste schimbări după 10 sau 20 de ani de observare? Lucrurile pe care oamenii le fantazează sau la care visează în noțiunile lor nu sunt niciodată rezolvate sau realizate după ce ajung să creadă în Dumnezeu. Deci, care este sensul credinței în Dumnezeu? Care este valoarea în a crede în Dumnezeu și în a-L urma? Aceste întrebări rămân nerezolvate și fără răspuns în inimile antihriștilor și nu sunt realizate sau îndeplinite așa cum își imaginează ei, astfel încât dumnezeul pe care antihriștii îl au în minte nu există niciodată. Și, în mod natural, Cel care are identitatea lui Dumnezeu este negat pe vecie în mințile antihriștilor.

În credința în Dumnezeu a antihriștilor există prea multă falsificare. În realitate, antihriștii nu cred cu adevărat în Dumnezeu; totul este o prefăcătorie. Ei cred în Dumnezeu la fel cum non-credincioșii îi venerează pe diavoli și pe idoli. Consideră că tot ceea ce face Dumnezeu este greu de acceptat și nutresc mereu îndoieli și întrebări. Ascund aceste îndoieli și întrebări în inimile lor și nu îndrăznesc să le dea glas și sunt, de asemenea, adepți ai prefăcătoriei, așa că, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, rămân neîncrezători în toată regula. Îl evaluează pe Dumnezeu și toate acțiunile Sale prin prisma fanteziilor, diverselor închipuiri și noțiunilor pe care le au despre Dumnezeu, precum și prin prisma unor cunoștințe umane tradiționale și noțiuni de moralitate. Folosesc aceste lucruri pentru a evalua identitatea lui Dumnezeu și dacă El există sau nu. Și care este rezultatul final? Tăgăduiesc existența lui Dumnezeu și nu recunosc identitatea și esența lui Dumnezeu întrupat. Nu este cumva greșit etalonul după care antihriștii evaluează dacă Dumnezeu întrupat are identitatea și esența lui Dumnezeu? Vorbind în mod clar, antihriștii venerează cunoașterea și personajele faimoase, mărețe, așa că nu au niciodată obiecții sau vreo aversiune față de lucrurile care vin de la aceste personaje faimoase, mărețe. Atunci, de ce Îl disprețuiesc pe Hristos când văd că este o persoană normală și obișnuită și încep să simtă aversiune și ură când Îl văd pe Hristos exprimând atât de multe adevăruri? Pentru că ceea ce ei venerează și adoră nu este pozitiv, nici măcar o fărâmă nu este. Ce le place antihriștilor? Le plac ciudățeniile, ticăloșiile, miracolele și lucrurile supranaturale, în timp ce normalitatea și caracterul practic al lui Dumnezeu, dragostea Lui autentică pentru om, înțelepciunea, fidelitatea, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu sunt toate condamnate în ochii antihriștilor. De

exemplu, pentru ca frații și surorile să dezvolte discernământul și să învețe, practic, o lecție, Dumnezeu a pregătit o situație. Ce situație? A rânduit ca cineva care fusese posedat de un demon să trăiască printre ei. La început, modul de a vorbi și de a acționa al acestei persoane era normal, la fel ca și rațiunea sa; nu părea deloc problematică. Dar, după o perioadă de contact, frații și surorile au descoperit că tot ceea ce spunea n-avea noimă și nu avea o structură și ordine. Mai târziu, s-au produs anumite lucruri „supranaturale”: le spunea întotdeauna fraților și surorilor că a avut o viziune și că a obținut cutare și cutare revelație. Într-o zi, de exemplu, i s-a revelat că trebuia să facă niște chifle la aburi – trebuia neapărat –, iar a doua zi s-a întâmplat că a fost nevoit să plece de acasă, așa că a luat chiflele cu el. Mai târziu, i s-a revelat în vis că trebuia să se îndrepte spre sud; era cineva care îl aștepta la vreo zece kilometri depărtare. S-a dus să se uite și chiar acolo era o persoană care se pierduse; el a mărturisit acestei persoane despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar aceasta a acceptat-o. Mereu primea o revelație, mereu auzea o voce, mereu i se întâmplau lucruri supranaturale. În fiecare zi, când era vorba despre ce să mănânce, unde să meargă, ce să facă, cu cine să interacționeze, el nu respecta legile vieții unei umanități normale și nici nu cerceta cuvintele lui Dumnezeu ca bază sau principiu, nici nu căuta oameni cu care să aibă părtășie. Mereu se baza pe sentimentele lui și aștepta o voce, o revelație sau un vis. Era normală această persoană? (Nu.) Cele trei mese pe care le consuma pe zi și rutina sa zilnică păreau să aibă un tipar regulat, însă auzea mereu voci. Unii oameni l-au discernut și au spus că acestea erau manifestări ale posedării de către un duh rău. Frații și surorile au început să-l discearnă, puțin câte puțin, până când, într-o zi, a suferit o criză a unei boli mintale, a început să spună lucruri trăsnite și a alergat dezbrăcat, cu părul răvășit, psihotic. După asta, s-a ajuns, în cele din urmă, la o concluzie legată de chestiune. Nu cumva frații și surorile au acum înțelegere și discernământ cu privire la manifestările specifice ale unui duh rău în acțiune și ale posedării demonice? Desigur, unii dintre ei se confruntaseră cu astfel de lucruri înainte și aveau deja discernământ în privința lor, în timp ce alții nu credeau în Dumnezeu de mult timp și nu trecuseră prin astfel de lucruri, fiind, prin urmare, susceptibili de a fi induși în eroare. Dar indiferent dacă au fost induși în eroare sau au avut discernământ, dacă Dumnezeu nu ar fi pregătit acest mediu, oare ar fi putut să aibă un discernământ adevărat cu privire la lucrarea sau posedarea de către un duh rău? (Nu.) Deci care a fost scopul și semnificația faptului că Dumnezeu a pregătit acest mediu și a făcut aceste lucruri? Scopul a fost acela de a le permite să dobândească discernământ în mod practic, să tragă învățăminte și să știe cum să îi discearnă pe cei care au parte de lucrarea duhurilor rele sau care sunt posedați de demoni. Dacă oamenilor li s-ar spune doar ce este lucrarea unui duh rău – ca atunci când un profesor predă dintr-o carte și vorbește doar despre teorii din manuale, fără ca elevii lui să facă exerciții sau practică efectivă – oamenii ar înțelege doar unele doctrine și afirmații. Poți explica în mod clar ce este lucrarea unui duh rău și care sunt manifestările specifice ale acestuia doar atunci când ai fost martor, ai văzut cu ochii tăi

și ai auzit cu urechile tale, iar atunci când vei întâlni din nou astfel de oameni, vei fi capabil să îi discerni și să îi respingi; vei fi capabil să abordezi și să gestionezi în mod corespunzător astfel de probleme. Deci, nu este oare ceea ce obții într-un astfel de mediu mult mai practic decât ceea ce obții participând la adunări și ascultând predici toată ziua? Oamenii care au gândire și raționalitate normale și urmăresc adevărul vor înțelege corect modurile în care Dumnezeu face aceste lucruri. Nu se vor plânge, spunând: „De ce permite Dumnezeu duhurilor rele să apară în biserică? De ce nu m-a avertizat Dumnezeu dinainte? De ce nu înlătură duhurile rele?" Nu se vor plânge de aceste lucruri; în schimb, vor fi recunoscători, lăudându-L pe Dumnezeu pentru lucrarea Sa excelentă și înțeleaptă și spunând că Dumnezeu îl iubește atât de mult pe om! Cu toate acestea, antihriștii nu acceptă adevărul și, în același timp, inimile lor sunt pline de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, plus că se închină cu adevărat diavolilor și idolilor în inimile lor, compară și evaluează tot ceea ce face adevăratul Dumnezeu în raport cu idolii lor. Astfel, atunci când se confruntă cu astfel de situații, se întreabă mai întâi: „Este aceasta lucrarea lui dumnezeu? Cum puteți să fiți atât de nesăbuiți? Cum ar putea dumnezeu să le permită duhurilor rele să apară în biserică?" Nu este aceasta o înțelegere greșită? În primul rând, tăgăduiesc faptul că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și, de asemenea, se gândesc: „Un dumnezeu cu siguranță nu ar face acest lucru. Dumnezeii nu vor ca oamenii să sufere. Când Guanyin Bodhisattva îi vede pe oameni suferind, statuile ei varsă lacrimi; ea își dorește să elibereze toate ființele de chinuri, să aducă fiecare persoană sub numele de Buddha și să o elibereze de toate suferințele lumii umane. Dumnezeii ar trebui să fie plini de compasiune, să aibă grijă de aleșii lor și să nu le permită duhurilor rele să apară în biserică. Aceasta sigur nu poate fi fapta lui dumnezeu." Odată ce se întâmplă astfel de lucruri, în inimile lor, antihriștii mai întâi se îndoiesc și mai mult de identitatea lui Dumnezeu și, în același timp, nu sunt dispuși să accepte faptele lui Dumnezeu nici de o sută sau de o mie de ori, ba chiar le judecă și le condamnă. De asemenea, își bat joc de frații și surorile care acceptă această chestiune din partea lui Dumnezeu, spunând: „Voi, nesăbuiților, credeți în continuare că totul este făcut de dumnezeu. Un dumnezeu nu ar acționa astfel! Un dumnezeu ar trebui să își protejeze și să aibă grijă de mieii săi și să îi protejeze cu mâinile sale. Dumnezeii sunt refugii pentru oameni; oamenii nu ar trebui să îndure toate aceste greutăți. Oamenilor nu ar trebui să li se întâmple toate lucrurile negative și rele, așa lucrează dumnezeii." Inimile antihriștilor sunt pline de îndoieli, negări, noțiuni și condamnări ale lui Dumnezeu. În consecință, în ochii lor, orice face Dumnezeu este greșit și nu este ceea ce ar trebui să facă Dumnezeu, este o dovadă și o pârghie pentru a-L condamna și nega. În acest fel, natura-esență a antihriștilor de a se împotrivi lui Dumnezeu este complet dezvăluită. De exemplu, atunci când frații și surorile îndură tortura și persecuția PCC, poliția încălzește fiare electrice de însemnat până când se înroșesc și le apasă pe corpurile lor, ceea ce le provoacă atât de multă durere încât leșină, iar asta le îngheață sângele tuturor celor prezenți. Ce gândesc antihriștii când văd această scenă? „Aceste

satane și acești diavoli sunt prea cruzi! Nu au umanitate, nu au milă sau compasiune. Metodele lor sunt prea brutale, nu suport să mă uit! Dacă aș fi acolo, aș răci fiarele de însemnat, le-aș transforma în bumbac și le-aș lăsa să atingă trupurile oamenilor cu blândețe, căldură și delicatețe, ca mâna unui dumnezeu care își mângâie mieii, făcându-i pe oameni să-i simtă inima plină de compasiune, dragostea și căldura și inspirându-le mai multă credință și determinare în a-l urma. Dar ființele umane sunt doar ființe umane – suntem incapabili să facem ceva în timp ce ne vedem frații, surorile și semenii suferind atât de mult. Și unde este dumnezeu? De ce nu le oprește dumnezeu mâinile acestor satane și diavoli chiar acum? De ce nu le răcește fiarele înroșite? Când fiarele îi ating pe frați și surori, de ce nu îi face dumnezeu să nu simtă nicio durere? Dacă ar fi Guanyin Bodhisattva, sigur ar face acest lucru; nu vrea să vadă ființe vii abuzând și omorându-se unele pe altele, nu vrea să vadă niciuna dintre ele suferind fie și un pic de intimidare sau durere. Se gândește la toate ființele, inima ei este mai largă decât cerul, iar dragostea îi este nelimitată. Asta înseamnă cu adevărat un dumnezeu! De ce nu se comportă dumnezeu așa? Eu nu sunt un dumnezeu, nu am această abilitate. Dacă aș fi un dumnezeu, nu mi-aș lăsa poporul să sufere astfel." Indiferent ce li se întâmplă, antihriștii au propriile puncte de vedere, afirmații, opinii și chiar „idei geniale". Indiferent ce li se întâmplă, nu fac niciodată legătura cu spusele lui Dumnezeu, nu caută niciodată adevărul pentru a-L înțelege pe Dumnezeu, pentru a aduce mărturie despre Dumnezeu, pentru a-I confirma identitatea, pentru a atesta unde și cum este exprimată esența lui Dumnezeu care are identitatea Lui – antihriștii nu practică în acest fel. În schimb, la fiecare pas, Îl măsoară și concurează cu Dumnezeu folosind perspectivele Satanei, ale diferitelor duhuri rele sau ale zeiței Guanyin Bodhisattva și ale lui Buddha. Care este rezultatul final al acestui lucru? Antihriștii Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu la fiecare pas, negându-I acțiunile și esența, sensul și valoarea a tot ceea ce face El și modul în care acest lucru îi înalță pe oameni. Tăgăduiesc efectul pe care Dumnezeu intenționează să îl obțină asupra oamenilor lucrând în acest fel și neagă existența intențiilor lui Dumnezeu. Negând semnificația și valoarea a tot ceea ce face Dumnezeu, nu-I tăgăduiesc oare antihriștii identitatea lui Dumnezeu? (Ba da.) Aceste manifestări și această esență a antihriștilor, gândurile pe care le dezvăluie și mânia, cerințele, nemulțumirea și întrebările pe care le au despre Dumnezeu atunci când li se întâmplă lucruri și așa mai departe sunt toate manifestări concrete ale antihriștilor care nu-I recunosc identitatea lui Dumnezeu. Asta e realitatea.

Ce esență a antihriștilor ați observat din părtășia și disecarea pe care tocmai le-am făcut privind manifestările și sursele negării identității lui Dumnezeu de către antihriști? Puteți observa că antihriștii sunt cinici față de această lume și iubesc echitatea și dreptatea? Sunt antihriștii oameni care au umanitate bună, compasiune, milă, dragoste mare și ură față de ticăloșie? (Nu.) Atunci, ce fel de oameni sunt antihriștii? (Sunt oameni răi care urăsc adevărul și sunt scârbiți de el, care Îl înfruntă pe Dumnezeu la fiecare pas.) Acesta este un aspect. Ce altceva? Nu cumva antihriștii aprobă destul de mult

zicala populară: „Cei care construiesc poduri și repară drumuri ajung să orbească, în timp ce urmașii criminalilor și piromanilor se înmulțesc”? Nu înseamnă asta că deplâng starea lumii și compătimesc omenirea? De ce natură este faptul că sunt de acord cu această zicală? Nu conține această zicală ceva asemănător unei plângeri cu privire la nedreptatea Cerului? Deși nu pot face nimic în această privință, antihriștii nutresc astfel de resentimente și emoții și se plâng că Cerul este nedrept: „Nu se spune că cerul este drept și că are ochi? Atunci, de ce aceia care fac bine în această lume nu primesc răsplată, în timp ce oamenii răi prosperă? Unde este dreptatea în această lume? Cum au apărut problemele nedreptății în această lume? Pentru că cerul este orb și nedrept!” Sensul implicit al acestei afirmații este că nu există corectitudine în ce-L privește pe Dumnezeu și că doar Buddha și Guanyin sunt corecți. Prin urmare, inimile antihriștilor sunt pline de resentimente, plângeri, negare și condamnare față de lucrurile pe care le face adevăratul Dumnezeu. Care este cauza acestor lucruri? Care este motivul? Sunt cauzate de esența antihriștilor. Ce esență este aceasta? Pentru a o exprima în termeni specifici, inimile antihriștilor sunt pline de noțiuni și închipuiri despre definiția unui dumnezeu; nu știu sau nu înțeleg cum anume lucrează și-i mântuiește pe oameni adevăratul Dumnezeu. Evaluarea a tot ceea ce face Dumnezeu se bazează pe propriile lor noțiuni și închipuiri. Acestea pe ce se bazează? Se bazează în întregime pe diferitele erezii și falsități insuflate omenirii de către Satana și de regii diavoli. Indiferent cât de rele sau tendențioase sunt aceste erezii și falsități, ele sunt în acord cu noțiunile, cerințele psihologice și nevoile emoționale ale oamenilor, și tocmai aceste lucruri devin etaloanele antihriștilor în felul în care se poartă și în evaluarea tuturor lucrurilor, precum și etalonul lor în evaluarea lui Dumnezeu; antihriștii greșesc chiar din rădăcină. Un alt motiv, mai important, este acela că antihriștilor le plac puterea și lucrurile grandioase. De exemplu, să spunem că o persoană se naște într-un palat și se bucură de un tratament de primă clasă în fiecare zi, consumând cea mai bună mâncare și purtând cele mai bune haine, nefiind nevoită să facă nimic și obținând tot ce își dorește. Oare oamenii care cred în Dumnezeu urmăresc acest tip de viață? O persoană normală va simți un pic de invidie sau gelozie, dar apoi se va gândi: „Toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Oriunde ne așază Dumnezeu, acolo trăim. Acest tip de viață nu ni se va potrivi neapărat. Poate cineva să creadă în Dumnezeu într-un astfel de mediu? Poate cineva să înțeleagă adevărul și să fie mântuit? Ar fi dificil. Ceea ce ne-a dat Dumnezeu este suficient; atât timp cât putem crede în Dumnezeu și suntem în condițiile potrivite pentru a citi cuvintele lui Dumnezeu, pentru a ne face datoria și, în cele din urmă, pentru a obține mântuirea, acesta este cel mai îmbucurător lucru.” Dar ar gândi antihriștii așa? (Nu.) Ei ar gândi: „De ce tatăl meu nu a fost împărat? Dacă tatăl meu ar fi fost un om bogat sau împărat, viața mea ar fi meritat cu adevărat să fie trăită. De ce tatăl său este împărat? De ce trăiește o viață lipsită de griji, fără a se frământa în legătură cu mâncarea sau îmbrăcămintea, obținând tot ce vrea, cu bani și putere mereu la dispoziția sa? Cerul este nedrept! Nu este atât de capabil și nu are niciun talent, nicio educație sau ceva

minte. Pe ce bază a obținut toate aceste lucruri? De ce nu le pot obține eu? Dacă nu pot obține aceste lucruri, iar alții pot, îi voi urî! Și dacă nu pot să îi urăsc, voi urî cerul pentru că este nedrept și pentru că mi-a rânduit o soartă rea, îmi voi urî ghinionul, voi urî persoana josnică ce îmi blochează calea și voi urî feng shui-ul rău al casei mele!" Ce le trece prin minte? Odată ce ura se naște în inimile antihriștilor, din gura lor pot ieși tot felul de argumente false.

La suprafață, antihriștii par atât de binevoitori, dar adevărul este că niciunul dintre lucrurile pe care le venerează și urmăresc nu este pozitiv. Proverbele și zicalele pe care le predică pot face să pară că deplâng starea lumii și compătimesc omenirea și că nutresc bunăvoință în inimile lor, dar, de fapt, sunt diavoli și satane în toată regula. Dacă obțin putere și se ridică în această lume, sunt capabili să facă rău? Sunt capabili să fie oameni buni? Sunt niște canalii pline de păcate atroce. Pentru că nu pot obține puterea și nu prosperă prea mult în lume, se simt puțin nedreptățiți și apoi ajung să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze. Cu toate acestea, în esență, nu vor deloc să urmărească adevărul și mai ales nu iubesc lucrurile pozitive; în schimb, sunt scârbiți de lucrurile pozitive și iubesc forțele rele, puterea, viața luxoasă și tendințele rele din lume. Prin urmare, disprețuiesc tot ceea ce este exprimat și săvârșit de Dumnezeu care are identitatea și esența lui Dumnezeu și condamnă, judecă și calomniază aceste lucruri. Indiferent cât de valoroasă sau semnificativă este lucrarea lui Dumnezeu pentru oameni, nu o recunosc și nici nu o acceptă. Nu numai că nu acceptă identitatea și esența lui Dumnezeu, dar vor, de asemenea, să se dea drept un dumnezeu, pretinzând că sunt un salvator care poate elibera toate ființele de suferință, care poate să se asigure că aceia care construiesc poduri și repară drumuri nu orbesc, că ucigașii și piromanii sunt pedepsiți și nu pot avea urmași care să se înmulțească și că oamenii aflați pe treapta de jos a societății și care îndură suferințe nu mai pătimesc și au un loc unde să-și găsească dreptatea. Vor să elimine toată durerea din lume și să-i salveze pe oameni de suferință. Antihriștii chiar nutresc „iubire universală" și o „iubire măreață" infinită în adâncul inimii lor! La urma urmei, care este motivul exact pentru care antihriștii nu-l recunosc identitatea și esența lui Dumnezeu? Ei spun următoarele: „Indiferent ce face dumnezeu, nu este ca un dumnezeu. Eu sunt mai mult ca un dumnezeu; eu sunt cel mai calificat pentru a fi un dumnezeu. Acest lucru e cauzat de faptul că ceea ce face dumnezeu nu se potrivește cu gusturile mele sau nu este în acord cu gusturile și nevoile maselor; numai eu pot înțelege nevoile și mințile maselor, numai eu pot elibera toate ființele de suferință și doar eu pot fi mântuitorul omenirii." Ambițiile și esența lor au fost date în vileag, nu-i așa? Care este exact adevărata formă a antihriștilor care au astfel de ambiții și o asemenea esență? Este arhanghelul, diavolul Satana. Neagă identitatea lui Dumnezeu și nu cred în existența Lui pentru că vor să fie ei înșiși un dumnezeu. Cred că gândesc așa cum ar trebui să gândească un dumnezeu și că manifestările, firea și esența lor de iubire măreață sunt ceea ce ar trebui să aibă un dumnezeu. Consideră că doar cineva care, văzând toate nedreptățile din lume, are o mentalitate de deplângere a

stării lumii și de compătimire a omenirii este un dumnezeu. Sunt de părere că Dumnezeul în care cred nu are aceste calități, că doar ei au o astfel de minte și o așa inimă mare, având acest tip de virtute și iubire măreață. Aceasta este esența antihriștilor, diferitele manifestări și esența refuzului lor de a-l recunoaște identitatea lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă îi venerezi pe antihriști ca dumnezei și te închini lor, nu vor avea resentimente față de tine. Dacă îi urmezi, spunând că identitatea și esența lor sunt cele ale dumnezeilor, că au aceeași minte și mare dragoste ca Buddha și că sunt dumnezei, vor fi fericiți și complet mulțumiți de voi. Aceasta este esența antihriștilor. Nu este ticăloasă această esență pe care o afișează antihriștii? Oricât de mult ai preamări numele lui Dumnezeu și faptele Sale minunate și ai aduce mărturie pentru tot ceea ce a făcut Dumnezeu și prețurile pe care le-a plătit pentru mântuirea omului, ei vor fi sfidători în adâncul inimii, spunând: „Nu pot să laud acest lucru. Eu nu văd lucrurile așa; acestea sunt doar dorințe deșarte și imaginație omenească." Atunci când dai mărturie pentru Dumnezeu, pentru înțelepciunea Sa, atotputernicia Sa, intenția Sa laborioasă de a mântui omenirea și prețurile pe care le-a plătit și dai mărturie pentru esența Sa, identitatea Sa și tot ceea ce a făcut Creatorul pentru omenire, doar un singur tip de persoane se simt neliniștite, și anume antihriștii. Și ce se gândesc ei? „De ce vorbești mereu despre dumnezeu? Și eu te-am udat și te-am sprijinit mult. Te-am iubit, te-am ajutat, ți-am cumpărat medicamente când ai fost bolnav și te-am sprijinit, am avut părtășie cu tine și ți-am fost alături când alții te-au abandonat. De ce nu mă lauzi?" De îndată ce o persoană dă mărturie pentru Dumnezeu sau Îl laudă, antihriștii se simt supărați și urăsc acea persoană, din invidie. Ce simt cei normali care cred în Dumnezeu, când aud că Dumnezeu este lăudat de cineva? În primul rând, vor spune „Amin" la ceea ce a spus acea persoană și la mărturia bazată pe experiență despre care a avut părtășie. În plus, vor asculta cu atenție, gândindu-se: „Dumnezeu a acționat în acest fel asupra ei – Dumnezeu este atât de măreț, îl iubește cu adevărat pe om! Voi căuta și eu adevărul dacă mă voi confrunta cu situații similare în viitor. L-a rănit pe Dumnezeu acționând în acest fel. Am acționat și eu așa în trecut, doar că nu eram conștient de acest lucru. Îi sunt dator lui Dumnezeu! Faptul că Dumnezeu acționează așa este benefic pentru oameni, iar eu nu mi-am dat seama. Se pare că statura mea este mai mică decât a acestei persoane, înțelegerea mea nu este pură, iar calibrul meu este slab. Mă rog ca Dumnezeu să mă lumineze și să mă călăuzească pe mine, persoană cu statură mică ce sunt. Cum a reușit să nu devină slabă în fața încercărilor? A avut călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă aș fi în fața unor astfel de împrejurări, aș deveni slab și m-aș putea chiar poticni. Dumnezeu mi-a arătat bunătate observând statura mea mică și fără să mă pună încă să mă confrunt cu acest tip de situație. Tot ceea ce face Dumnezeu este bun!" Dar antihriștii sunt nefericiți când aud asta: „Ce? Tot ceea ce face dumnezeu este bun? Unde este această bunătate? Dacă tot ce face dumnezeu este atât de bun, de ce sunt oamenii negativi și slabi? Dacă tot ce face dumnezeu este bun, de ce sunt unii oameni excluși? Dacă tot ceea ce face dumnezeu este bun, de ce există întotdeauna perturbări și tulburări în

procesul de predicare a Evangheliei și de îndeplinire a îndatoririlor? Am făcut atât de multe fapte bune; m-am străduit, am adus ofrande și am câștigat oameni atunci când am predicat evanghelia. De ce nu mă laudă nimeni? De ce nu mi-a dat dumnezeu ceva în schimb, vreo recompensă? Dacă oamenilor le este rușine să mă laude în față, este în regulă dacă o fac pe la spatele meu. De ce nu mă laudă sau nu mă felicită nimeni? Nu am niciun merit?" Se supără. Dacă cineva laudă o persoană de rând, antihriștii nu vor simți prea multe. Dar de îndată ce o persoană dă mărturie pentru măreața putere și iubire și înțelepciunea lui Dumnezeu sau pentru identitatea Lui, antihriștii simt ură și gelozie. Ori de câte ori cineva este dispus să se supună lui Dumnezeu, să fie o ființă creată cum se cuvine și o persoană care nu își depășește limitele și se supune stăpânirii Creatorului, antihriștilor nu le place acest lucru și spun: „De ce te supui lui dumnezeu cu atâta dorință și energie? De ce îți este atât de greu să asculți orice spun eu? Ceea ce zic eu nu este greșit!" Le place ca oamenii să fie adepții lor, lăudându-i la tot pasul, vorbind despre ei, păstrându-i în inimile lor, visând chiar la bunătatea și la punctele lor forte și lăudându-i față de toți cei pe care îi întâlnesc. Dacă se îmbolnăvesc și nu se arată, oamenii vor spune: „Ce ne facem fără tine? Fără tine, suntem dezbinați; nu putem continua să credem sau să trăim!" Dacă ar auzi acest lucru, antihriștii s-ar bucura foarte mult și, pentru a auzi asta, ar fi dispuși să îndure orice suferință sau să stea zile întregi fără să mănânce sau să doarmă. Dar dacă nimeni nu îi laudă, nu îi ia drept model, nu îi venerează sau nu îi ia în serios, se simt supărați și nutresc ură în inimile lor – acesta este un antihrist tipic. Pe scurt, antihriștii nu vor recunoaște niciodată identitatea lui Dumnezeu. Nu acceptă identitatea și esența lui Dumnezeu, cu atât mai puțin lucrarea făcută asupra lor de Cel care are identitatea și esența lui Dumnezeu, și nici nu recunosc sau acceptă toată lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în rândul omenirii.

B. Refuzul de a recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor

În continuare, să avem părtășie despre cea de-a doua manifestare a expresiei: „Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos", și anume refuzul antihriștilor de a recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Pentru antihriști, Creatorul care are identitatea lui Dumnezeu pur și simplu nu există. Este doar un mit. Pot antihriștii să recunoască atunci faptul că acest Creator deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor? Este de la sine înțeles că nu recunosc acest fapt. Nu îl recunosc, iar acest lucru se bazează, de asemenea, pe fapte. Credința antihriștilor, cunoașterea lor de Dumnezeu și înțelegerea lor în ceea ce-L privește se bazează pe noțiuni și închipuiri umane, pe unele percepții și înțelegeri umane ale idolilor și, de asemenea, pe ereziile și falsitățile pe care le folosesc acești idoli pentru a-i induce în eroare pe oameni. Sunt noțiunile, închipuirile, ereziile, falsitățile și alte lucruri din inimile antihriștilor în concordanță sau în contradicție cu faptul că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile? Sunt, desigur, în contradicție cu acest fapt. Idolii cărora oamenii le aduc

ofrande îi induc în eroare prin prezentarea unor erezii și falsități care sunt în acord cu noțiunile, închipuirile și gusturile oamenilor, cum ar fi: „Buddha este binevoitor”, „Cerul prețuiește tot ce e viu”, „Salvarea unei vieți este mai importantă decât construirea unei pagode cu șapte niveluri” și „Ceea ce este destinat trebuie să se întâmple, iar ceea ce nu este destinat nu trebuie forțat”, pentru a obține un punct de sprijin ferm în rândul omenirii. Ce altceva? (E un dumnezeu la un metru deasupra ta.) Unde se află un metru de deasupra ta? Se află în aer, unde trăiește Satana. Ce este acest „dumnezeu”? (Este Satana.) Și care este zicala pe care o folosesc adesea budiștii? (Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău; aceste lucruri vor fi răsplătite, vremea încă nu a sosit.) Oamenii consideră aceste zicale oarecum pozitive și teoriile filosofice care sunt adesea rostite în lume ca fiind adevărul, dar, de fapt, sunt aceste cuvinte adevărul? Există vreo relație între ele și adevăr? (Nu.) Cum ar fi „Binele este răsplătit cu bine și răul cu rău; aceste lucruri vor fi răsplătite, vremea încă nu a sosit” – ce înseamnă „binele este răsplătit cu bine”? La ce se referă „binele”? Este vorba de dreptate, de adevăr sau de puțina bunăvoință a omului? (Este vorba de bunăvoința omului.) Este mica bunăvoință a omului într-adevăr răsplătită cu bine? Nu neapărat. „Cei care construiesc poduri și repară drumuri ajung să orbească” – a construi poduri și a repara drumuri sunt acte de bunătate, așadar, de ce ajung să orbească? Există o răsplată pentru aceste acte? (Nu.) „Răul cu rău” – uciderea și incendierea sunt rele, deci sunt răsplătite cu rău? (Nu.) De ce nu? „În timp ce urmașii criminalilor și piromanilor se înmulțesc” – aceste cuvinte infirmă expresia „răul cu rău”. „Aceste lucruri vor fi răsplătite, vremea încă nu a sosit” – ce înseamnă „vremea încă nu a sosit”? Ce presupune sosirea acestuia? Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, consideră aceste cuvinte și zicale drept lucruri pozitive și adevăruri. Oamenii cu inimile pustiite și fără nicio sursă de hrană spirituală iau aceste așa-zise cuvinte corecte ca hrană spirituală, ca un fel de confort spiritual, pentru a se consola: „Este în regulă, există speranță în viață, există încă dreptate și corectitudine în această lume și cineva care susține dreptatea. Mai este posibil să obținem un final corect și, în cele din urmă, va fi adoptată o declarație de rezoluție cu privire la toate acestea.” Sunt aceste afirmații adevărate înțelegeri ale suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor? Sunt ele adevărate manifestări ale recunoașterii de către oameni a faptului că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile? (Nu.) Sunt zicalele sau proverbele pe care le spun oamenii legate de faptul că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile? (Nu.) De ce nu? (Aceste cuvinte nu sunt adevărul.) Răspunsul tău dovedește acest lucru la nivel teoretic, dar care este cauza principală? Cauza principală este departe de a fi la fel de simplă ca această doctrină, este departe de a o putea explica doar în această singură propoziție. Din moment ce chestiunea faptului că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile nu este atât de simplă, cum ar trebui oare înțeleasă? După cum am avut părtășie înainte, antihriștii nu recunosc că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile. Indiferent la ce se uită antihriștii, întotdeauna scrutează și analizează din perspectiva unui spectator și a unui materialist care consideră că banii și puterea înseamnă viață.

Dacă o persoană privește ceva din astfel de perspectivă și punct de vedere, nu se va schimba esența problemei? Nu va fi diferită? Care va fi rezultatul final dacă cineva privește legile și reglementările de dezvoltare a tuturor lucrurilor din perspectiva unui materialist? Oare viziunea materialistă asupra lumii nu va produce filosofii, strategii, metode și abordări umane pentru interacțiunile lumești? Nu va produce reguli de joc? (Da.) Acesta este rezultatul, iar esența problemei este aici.

Cum vede un materialist puterea? El crede că, dacă o persoană vrea să obțină puterea, în primul rând, trebuie să aibă strategii, în al doilea rând, trebuie să fie capabilă să manipuleze tot felul de oameni, în al treilea rând, trebuie să fie crudă și, în al patrulea rând, trebuie să fie schimbătoare. Nu este acesta punctul de vedere al unui materialist? Există vreun indiciu de supunere față de suveranitatea lui Dumnezeu în acest lucru? (Nu.) Cum au ajuns materialiștii la aceste opinii despre putere? Nu au fost aceste puncte de vedere produse de esența antihriștilor? (Ba da.) Ce esență a antihriștilor? Spune-Mi, dacă antihriștii nu ar avea o esență ticăloasă, ar veni ei cu expresia „să fie capabili să-i manipuleze pe oameni”? S-ar gândi ei că „trebuie să aibă strategii”? Ar spune că „trebuie să fie schimbători”? Dacă nu ar avea o esență feroce, ar spune că „trebuie să fie cruzi”? (Nu.) Acest lucru este determinat de esența antihriștilor. Diferitele gânduri produse de esența lor sunt doar idei care există în mintea lor, sau principiile lor pentru interacțiuni lumești și conduita personală în viața de zi cu zi sunt aceleași? (Principiile lor pentru interacțiunile lumești sunt aceleași.) Fac în mod constant rezumate în viața lor de zi cu zi și în rândul grupurilor, astfel încât strategiile lor continuă să devină din ce în ce mai mature și mai experimentate, iar în final devin diabolice. Ce înseamnă diabolic? Înseamnă să fii suficient de crud, de nemilos și de sinistru. Pot manifestările lor de cruzime, ale faptului că sunt nemiloși și siniștri să îi facă să se supună suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu? Categoric, nu. Prin urmare, indiferent dacă sunt tineri sau bătrâni, antihriștii fac totul pe baza propriilor lor filosofii, legi, reguli de joc, strategii și experiență. Sunt în concordanță sau în contradicție toate acestea cu faptul că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile? (Sunt în contradicție.) Când antihriștii pun în aplicare toate aceste legi pe care le-au produs prin rezumatele lor, care sunt principiul și scopul lor? Care este motivația lor? Ei spun: „Dacă vrei să obții ceea ce îți dorești, trebuie să înveți să faci orice este nevoie și să mergi până la capăt, să fii suficient de crud, de nemilos și de sinistru, după cum spune zicala: «Așa cum o minte măruntă nu te face un gentleman, un om adevărat trebuie să fie nemilos.»” Ce înseamnă asta? Înseamnă: „Ce suveranitate a lui dumnezeu? Ce așteptare pentru rânduielile din cer? Asemenea lucruri nu există! Care oficial sau monarh nu a ajuns acolo unde este prin mijloace feroce și brutale? Aceste poziții nu sunt câștigate prin luptă și ucidere?” Dacă ne uităm la acest punct de vedere al lor, recunosc antihriștii că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile? (Nu.) În lumea non-credincioasă, antihriștii au o astfel de perspectivă asupra acestei legi a supraviețuirii. Așadar, cât sunt în biserică, vor folosi aceleași strategii atunci când acționează? Vor urma aceleași reguli de viață? Acest lucru nu se va schimba

câtuși de puțin. Chiar și atunci când antihriștii vin în biserică, nu se înfrânează sau nu se îndreaptă niciodată, nu fac absolut deloc asta. Ei spun: „Dacă vrei să excelezi în fața celorlalți, trebuie să înveți să ai strategii. Când toată lumea este în preajmă, mai ales când sunt oameni de seamă, trebuie să faci tot posibilul să ieși în evidență și să-i lași pe cei responsabili, pe conducători și pe cei de sus să vadă asta. Atunci vei avea șansa de a fi promovat și numit în poziții importante și vei avea ocazia să excelezi în fața celorlalți. În plus, trebuie să înveți să te comporți diferit când ești în preajma oamenilor față de atunci când nu ești, trebuie să înveți să te dedai la înșelăciuni. Fă lucruri bune în fața oamenilor și lucruri teribile, rele, întunecate și care nu le plac oamenilor pe ascuns! Nu lăsa niciodată pe nimeni să te vadă așa cum ești de fapt! Trebuie să le arăți oamenilor partea ta cea mai bună și trebuie să te prefaci bine. Indiferent cât de rău ești cu adevărat, trebuie să ascunzi bine asta. Nu pierde sprijinul oamenilor! Odată ce le pierzi sprijinul, este prea târziu – atunci nu vei mai avea nicio șansă.” Antihriștii trăiesc, de asemenea, după astfel de strategii și legi de supraviețuire în biserică.

Cum privesc antihriștii mărturiile tuturor fraților și surorilor care au experimentat și au ajuns să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor? Antihriștii spun: „Oamenii au creier, gânduri și educație, iar prin editare și compunere, au produs aceste mărturii bazate pe experiență. De fapt, aceste mărturii bazate pe experiență sunt toate închipuite de oameni, toate sunt false și imposibile. Și eu aș putea produce o mărturie bazată pe experiență, dacă aș inventa-o. Aș putea scrie 10 sau 20 de articole de mărturii bazate pe experiență. Doar că nu-mi bat capul cu asta. Credeți că nu-mi dau seama de micile voastre uneltiri? Nu faceți asta doar ca să ieșiți în evidență? Le numiți drăguț «mărturie despre dumnezeu», «mărturie despre numele lui dumnezeu» și «mărturie despre suveranitatea lui dumnezeu asupra tuturor lucrurilor» și spuneți că aduceți mărturie pentru dumnezeu, dar, de fapt, faceți asta pur și simplu pentru a aduce mărturie pentru voi înșivă și pentru a excela în fața celorlalți.” Nu recunosc veridicitatea tuturor mărturiilor despre lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra oamenilor. Când vine vorba de diferitele medii și situații din lumea exterioară, precum și de condițiile din fiecare țară, antihriștii nu pot vedea cum lucrează Dumnezeu de fapt, iar când vine vorba de faptul că Dumnezeu menține, schimbă sau pregătește mediile din lumea exterioară, nu pot vedea exact care este semnificația faptului că El face toate acestea. Ei cred următoarele: „«Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile» este doar o afirmație goală, care sună bine. În realitate, indiferent în ce țară te duci, trebuie să te supui guvernului acelei țări, nu-i așa? Sunteți supuși constrângerilor guvernului și legilor acelei țări, nu-i așa? Nu înseamnă acest lucru că afirmația conform căreia dumnezeu este suveran peste toate lucrurile pică? Indiferent de modul în care își exercită el suveranitatea, poate aceasta să fie mai presus de guvernul și legile oricărei țări?” Prin urmare, de îndată ce mediul și situația din lumea exterioară sunt nefavorabile bisericii și lucrării acesteia, antihriștii se simt, pe ascuns, fericiți și râd de asta, dezvăluindu-și fețele demonice. Când lucrarea bisericii se desfășoară fără probleme, când Dumnezeu o

binecuvântează și o conduce, când totul este pe drumul cel bun, când nu există nicio interferență din partea mediului din lumea exterioară, iar starea fraților și surorilor devine din ce în ce mai bună, inimile antihriștilor sunt neliniștite și nerăbdătoare, se simt extrem de invidioși, deloc în largul lor și plini de ură. De ce se simt plini de ură? Nu cred că Dumnezeu poate fi suveran peste toate acestea. Biserica este casa lui Dumnezeu, este locul unde Dumnezeu Își face lucrarea de gestionare, unde Dumnezeu mântuiește omenirea, unde voia lui Dumnezeu nu este stingherită și unde cuvintele lui Dumnezeu pot fi realizate și confirmate în oameni. Atunci când bisericii îi merge bine, acest lucru demonstrează realitatea autorității lui Dumnezeu și confirmă, totodată, că suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor există și este adevărată. Odată ce acest fapt există și este verificat, este o palmă peste obraz pentru antihriști. După ce au primit palma peste obraz, simt antihriștii bucurie, pace și mângâiere în inimile lor sau se simt sfidători și indignați? (Se simt sfidători și indignați.) La ce se gândesc în inimile lor? Îl urăsc și Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu. Dacă la suprafață se pare că situația bisericii și a fraților și surorilor nu este foarte bună, acești oameni fiind persecutați, oprimați și excluși și neavând niciun statut în societate, antihriștii se simt destul de fericiți și mulțumiți în inimile lor, dar când lucrarea lui Dumnezeu și viața bisericii sunt toate înfloritoare și în continuă dezvoltare, antihriștii nu se simt fericiți. De ce nu se simt fericiți? Pentru că acest lucru este incompatibil cu noțiunile lor, este ceva la care nu se așteptau. Suveranitatea și cuvintele lui Dumnezeu au fost îndeplinite și realizate, subminându-le punctele de vedere și, astfel, se simt triști. Pe baza gândurilor și punctelor de vedere pe care antihriștii le afișează, precum și a sentimentelor lor de nemulțumire, nu nutresc oare aceeași perspectivă ca a marelui balaur roșu? Nu este natura-esență pe care o au la fel ca aceea a marelui balaur roșu? Este exact aceeași.

În ceea ce privește întreaga lume, toate lucrurile și legile și reglementările respectate de toate ființele create, antihriștii se gândesc: „Natura și anotimpurile s-au format cu mult timp în urmă. Dacă este frig pentru o lungă perioadă de timp, se va încălzi; dacă este cald pentru o lungă perioadă de timp, va fi frig. Când va fi timpul ca frunzele să cadă, vor cădea atunci când va bate vântul. Nu sunt toate acestea normale? Cum este aceasta suveranitatea lui dumnezeu? Cum este aceasta o lege stabilită de dumnezeu? Ce pot face legile lui dumnezeu? Oamenii au ucis foarte multe animale fără prea multe consecințe; omenirea continuă să trăiască la fel ca înainte, nu-i așa? Ei spun că dumnezeu este suveran peste toate lucrurile, deci cum se face că nu văd cum deține dumnezeu suveranitatea asupra lor? Ei spun că dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor, dar de ce oamenii răi prosperă întotdeauna, în timp ce aceia buni nu au niciodată câștig de cauză?” În final, conchid următoarele: „Nu există niciun mântuitor în această lume; omenirea este cea care manipulează lumea. Marile personaje și liderii țărilor lumii sunt cei care conduc această lume, iar acești oameni sunt cei care schimbă peisajul acestei lumi. Fără acești oameni măreți și capabili, lumea ar fi condamnată. Cât despre faptul că dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor, nu pot să văd acest

lucru. Cum este dumnezeu suveran peste ele? De ce nu pot simți asta? De ce nu pot înțelege acest lucru? De ce suveranitatea lui dumnezeu asupra tuturor lucrurilor conține o mulțime de lucruri care sunt contrare noțiunilor umane?" Nu pot nici să o recunoască, nici să o accepte. Când vine vorba de suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, modul în care Dumnezeu este suveran asupra tuturor lucrurilor, firea pe care Dumnezeu o dezvăluie în suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor, principiile de acțiune ale lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu și așa mai departe, oamenii care urmăresc adevărul pot înțelege doar o parte din acestea în timpul vieții lor. Totuși, acest lucru este suficient pentru a-i face să se supună suveranității și rânduielilor Creatorului, să se supună tuturor cuvintelor rostite de Creator și să Îl recunoască pe Creator ca Dumnezeu. Chiar dacă unii oameni pot înțelege o parte din acestea, este imposibil să le înțeleagă pe deplin, deoarece multe dintre lucrările lui Dumnezeu sunt realizate din statutul și identitatea Sa, și întotdeauna va exista o discrepanță între aceste lucrări și gândirea și cunoașterea ființelor umane create. Și puținul pe care oamenii îl pot înțelege prin lucrurile pe care le experimentează în viața lor poate fi priceput doar de cei care urmăresc adevărul, cei care au discernământ și capacitatea de a înțelege adevărul. Pentru cei de calibru slab, care nu au discernământ și nu iubesc deloc adevărul, chiar și această parte de înțelegere este imposibil de obținut. Se spune adesea că gândurile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât cele ale omului. Acest lucru înseamnă că oamenii sunt întotdeauna departe de gândurile Creatorului, iar obținerea unei părți de înțelegere este harul lui Dumnezeu. Pentru cei care urmăresc adevărul, acest lucru poate fi atins doar de cei care acceptă stadiul final al lucrării lui Dumnezeu, după ce au auzit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și au înțeles și experimentat multe adevăruri – necesită o viață întreagă de efort. Pentru antihriștii care neagă în mod fundamental identitatea lui Dumnezeu, în ceea ce privește esența lor, ei nu iubesc adevărul sau lucrurile pozitive și, cu atât mai puțin, nu iubesc ceva legat de identitatea și esența lui Dumnezeu, așa că nu vor ajunge niciodată în punctul de a recunoaște faptul că Dumnezeu deține suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Recunoașterea acestui fapt este construită pe baza înțelegerii și urmăririi adevărului, dar antihriștii neagă adevărul, sunt scârbiți de adevăr, Îl urăsc pe Dumnezeu și, chiar mai mult, urăsc identitatea și esența lui Dumnezeu. Deci, pentru ei, faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor va fi întotdeauna inexistent. Ce înseamnă „inexistent"? Înseamnă că acești nătângi nu vor vedea sau nu vor înțelege niciodată faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Prin urmare, nu îl pot pricepe. Multe lucruri sunt cuprinse în faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor, iar acesta atinge multe adevăruri, precum și înțelepciunea lui Dumnezeu și identitatea și esența Lui. Cum orchestrează Dumnezeu toate lucrurile printre toate cele asupra cărora este suveran? În ceea ce privește metodele, sincronizarea și considerațiile lui Dumnezeu cu privire la această chestiune, cum o planifică și o desfășoară mintea Sa? Judecând pe baza acestor aspecte, suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor nu este o chestiune

simplă; sunt implicate relații destul de complexe. Nătângii precum antihriștii, care pur și simplu nu au înțelegere spirituală și nu acceptă adevărul, nu vor înțelege niciodată modul în care Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nu vor înțelege niciodată, deci pot recunoaște acest lucru? (Nu pot.) Unii spun: „Nu îl recunosc pentru că nu îl pot înțelege. Dacă ar putea să-l înțeleagă, nu l-ar recunoaște?" Aceasta este doar o deducție; deducțiile sunt doar în acord cu logica, nu sunt neapărat în concordanță cu faptele. Deci, care este adevărul faptelor? Antihriștii nu vor recunoaște niciodată faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Deocamdată, să nu vorbim despre antihriști și să vorbim, în schimb, despre arhanghel, Satana, diavolul, marele balaur roșu. Acesta îi persecută pe aleșii lui Dumnezeu, aduce daune bisericii și tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu abate dezastre asupra lui, făcându-l să se zbată cuprins de panică, să devină frenetic și să fie la capătul puterilor, nu poate face față și, în cele din urmă, cere milă: „Nu voi mai lupta niciodată împotriva Cerului." Ce informații pot fi desprinse din această afirmație? Marele balaur roșu recunoaște existența Cerului și a lui Dumnezeu, dar natura sa nu se schimbă; chiar dacă recunoaște existența lui Dumnezeu, continuă să fie împotriva Lui și să I se opună. Atunci când nu Îl poate învinge pe Dumnezeu, imploră mila, spunând că nu se va mai lupta cu Cerul. Dar este cu adevărat subjugat și imploră milă? Nu, când își va reveni, va continua să lupte; aceasta este natura sa, iar natura sa nu se schimbă. Antihriștii au aceeași natură.

Cum văd antihriștii suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenirii în cadrul suveranității Sale asupra tuturor lucrurilor? Asta implică o chestiune foarte măruntă. Când vine vorba de suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, conceptul de „toate lucrurile" este macroscopic și prea vast; antihriștii nu îl pot accepta, sunt orbi în ce-l privește și nu-l pot vedea așa cum e. Deci, se supun antihriștii modului în care Dumnezeu deține suveranitatea asupra propriului lor destin? Cuprind cu mintea acest lucru? Îl înțeleg? Pot să îl recunoască? Chiar mai puțin. Antihriștii cred că și-au asigurat toate lucrurile bune din viața lor reală prin propriile eforturi. De exemplu, dacă intră la facultate, ei atribuie acest lucru faptului că au avut rezultate bune la învățătură, crezând că s-au născut să urmeze o universitate prestigioasă. Dacă duc o viață bună și au câștigat bani, consideră că sunt făcuți pentru a se îmbogăți, deoarece ghicitoarele le-au spus că vor avea o viață prosperă și că vor fi suficient de norocoși cât să devină oficiali, dar și pentru a se descurca bine din punct de vedere financiar. Când lucrurile merg prost sau nu sunt așa cum au sperat și suferă, încep să se plângă: „De ce îmi merge atât de prost? De ce-mi este soarta atât de rea? Am mare ghinion!" Interpretează și văd aceste lucruri dintr-o perspectivă umană. Dacă totul merge ca pe roate, devin atotputernici, ies în evidență la tot pasul, au o atitudine feroce și amenințătoare și se poartă obraznic și arogant, dar când lucrurile nu merg cum vor ei, dau vina pe Dumnezeu și pe ceilalți oameni și încearcă să găsească o modalitate de a schimba lucrurile și de a scăpa de situație. Spun că tot ceea ce rânduiește și face Dumnezeu este bine, dar, în particular, își storc creierii, încercând să folosească toate mijloacele pentru a răsturna lucrurile și a

scăpa sau a schimba situația, spunând: „Refuz să cred că soarta mea este atât de rea, că ghinionul meu este atât de mare! Refuz să cred că lumea este atât de nedreaptă, că o persoană capabilă ca mine nu va vedea în cele din urmă lumina zilei, că vremea mea să strălucesc nu va veni niciodată! De fapt, destinul este doar o carcasă goală, este doar o zicală; totul depinde de propriile eforturi și lupte. Așa cum spune proverbul: «Trebuie să înduri cele mai mari greutăți pentru a deveni cel mai grozav dintre oameni.» Acesta este cel mai înalt crez; nu ar trebui să uit niciodată acest lucru, trebuie să îl folosesc pentru a mă motiva.” Ei spun iar și iar că tot ceea ce face Dumnezeu este bun, că Dumnezeu este suveran peste tot și că se supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, dar, în cele din urmă, zic: „Trebuie să înduri cele mai mari greutăți pentru a deveni cel mai grozav dintre oameni.” La suprafață, rostesc cuvinte spirituale, dar pe ascuns, principiile pe care le pun în aplicare, le practică și le urmează sunt filosofiile Satanei pentru interacțiunile lumești, logica și gândirea acestuia. Există vreo supunere în asta? (Nu.) Acesta este modul în care văd, înțeleg și abordează antihriștii faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Pe baza acestor manifestări și exemple, antihriștii recunosc și cred în faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor sau se îndoiesc și îl condamnă? (Se îndoiesc și îl condamnă.) Indiferent de ceea ce spun, pe baza manifestărilor lor reale, antihriștii disprețuiesc în mod fundamental faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor și nu cred în el. Unii antihriști chiar fac afirmații absurde: „Cum poți să nu te străduiești pentru ceva și doar să aștepți pasiv suveranitatea lui dumnezeu? Nu trebuie să îți gătești singur mâncarea? Poți să aștepți cu gura deschisă să-ți pice plăcinte din cer? Indiferent de suveranitatea deținută de dumnezeu, oamenii tot trebuie să muncească din greu și să acționeze, nu-i așa?” Antihriștii nu numai că refuză să recunoască faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor, ci o și neagă și o interpretează greșit. Cu ce scop o interpretează greșit? Caută o bază și o scuză pentru a lupta fără scrupule pentru toate beneficiile pe care și le doresc. Pe baza diferitelor manifestări ale antihriștilor, care este adevărata lor perspectivă asupra faptului că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor? Neîncredere, negare și condamnare – aceasta este adevărata lor perspectivă.

În cele două puncte despre care am avut părtășie astăzi, am analizat în primul rând manifestarea antihriștilor care nu cred în existența lui Dumnezeu. După ce ați ascultat această părtășie, ați dobândit vreo înțelegere? Care oameni au aceste probleme? Ce fel de persoană are firea antihriștilor, dar nu esența lor, și se poate schimba? Ce oameni au aceleași probleme, dar au esența antihriștilor, nu se pot schimba, sunt eterni dușmani ai lui Dumnezeu și nu sunt obiecte ale mântuirii, ci ale distrugerii? Aveți și voi aceste manifestări? Simțiți că vă puteți schimba? Puteți să acceptați adevărul și să-l folosiți pentru a schimba și înlocui aceste gânduri? (Da.) Care sunt persoanele care nu se pot schimba? Există un tip de persoană care, văzând non-credincioși care trăiesc vieți luxoase, care locuiesc în case mari cu interioare decorate ca niște palate și care au mai multe mașini de lux, devine ispitită și se lamentează: „Este minunat să fii bogat, să fii un

oficial, să fii capabil! De ce este el atât de capabil? De ce este atât de norocos? Cum și-a câștigat banii?” Ori de câte ori vede că cineva are statut social, îl flatează în mod deosebit, îl lingușește și încearcă să-i intre în grații, fiind dispusă să facă orice pentru el, să devină servilă la orice nivel. Iubește în mod deosebit tendințele rele din societate și adesea își dorește să facă parte din ele, simțindu-se deranjată când credința ei în Dumnezeu o împiedică să facă acest lucru. Cu atât mai mult, simte că a fost lăsată în urmă de lume; se simte singură, neajutorată, simte că nimic nu o sprijină, că nu poate găsi nicio consolare și, deseori, are inima frântă. Un alt tip de persoană simte o mare admirație atunci când îi vede pe cei cu bani și putere bucurându-se de succes în timp ce își gestionează afacerile în societate și adesea aclamă acest lucru, spunând: „Au ucis o persoană, dar pentru că au bani și relații, au petrecut doar câteva zile de formă în închisoare și apoi au ieșit. Asta înseamnă să ai cu adevărat capacitate!” Ei respectă foarte mult și admiră astfel de oameni în societate. Cu toate acestea, un alt tip de persoană acordă o atenție deosebită și îi pasă profund de subiectele politice sensibile din societate și chiar își dorește cu adevărat să se implice și să se avânte în unele afaceri care au legătură cu politica. Oamenii de acest fel și alte tipuri similare au, în adâncul sufletului, aceeași atitudine față de Dumnezeu ca a antihriștilor: nu cred în existența lui Dumnezeu, nu-I recunosc identitatea lui Dumnezeu sau faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Acești oameni aparțin aceleiași găști ca și antihriștii. Ei nu aparțin bisericii sau casei lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vor fi înlăturați. Nu se pot înțelege cu cei care cred în Dumnezeu și calea pe care merg este în contradicție cu cerințele lui Dumnezeu. Toți acești oameni sunt periculoși; chiar dacă nu au făcut încă niciun rău și nu L-au negat, judecat sau condamnat încă deschis pe Dumnezeu sau nu i-au indus în eroare fățiș pe oameni și nu au luptat pentru statut în biserică, au esența antihriștilor, deoarece în mod fundamental nu recunosc identitatea lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, nu recunosc faptul că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor. Ei fac parte din forțele ticăloase și din gașca Satanei. Venerează ticăloșia și orice erezie sau falsitate promovată de diavoli și Satana, precum și orice tendință rea care apare, este populară sau se răspândește în lume. Nu aparțin casei lui Dumnezeu sau bisericii și nu sunt obiecte ale mântuirii lui Dumnezeu. Acești oameni sunt adevărați dușmani ai lui Dumnezeu, sunt antihriști.

14 noiembrie 2020

Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea a doua)

Astăzi vom continua părtășia despre cel de-al cincisprezecelea punct al diferitelor manifestări ale antihriștilor: ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos. În timpul ultimei noastre părtășii, am împărțit acest subiect în două părți. Prima parte tratează diferitele manifestări ale neîncrederii antihriștilor în existența lui Dumnezeu, pe care am împărțit-o mai departe în două elemente: în primul rând, antihriștii care neagă identitatea și esența lui Dumnezeu; în al doilea rând, antihriștii care neagă suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Data trecută, am avut în primul rând părtășie despre modul în care antihriștii nu recunosc esența sau firea lui Dumnezeu și despre modul în care antihriștii nu recunosc că tot ceea ce face Dumnezeu este adevărul și reprezintă identitatea Sa și despre modul în care antihriștii, cu siguranță, nu acceptă semnificația și adevărul din spatele a tot ceea ce face Dumnezeu. Antihriștii se închină Satanei, îl consideră pe Satana drept Dumnezeu și folosesc toate declarațiile și punctele de vedere ale Satanei ca bază și etalon prin care evaluează identitatea lui Dumnezeu, esența Sa și tot ceea ce face El. Astfel, în inimile lor, proslăvesc și venerează în mod repetat ceea ce face Satana, preamăresc și laudă acțiunile Satanei și îl folosesc pe Satana pentru a înlocui identitatea și esența lui Dumnezeu. Mai rău, pe baza recunoașterii a tot ceea ce face Satana, pun la îndoială și își formează tot timpul noțiuni și judecăți cu privire la cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, Îi condamnă cuvintele și lucrarea. Prin urmare, în procesul de a-L urma pe Dumnezeu, antihriștii nu acceptă cuvintele lui Dumnezeu ca fiind viața lor, adevărul lor sau direcția și scopul vieții lor. În schimb, cu fiecare ocazie, se opun lui Dumnezeu și evaluează identitatea și esența lui Dumnezeu prin prisma unor lucruri precum noțiunile și închipuirile lor, logica și gândurile Satanei, firea și metodele lui. În procesul de a-L urma pe Dumnezeu, se îndoiesc continuu, Îl suspectează și sunt cu ochii pe Dumnezeu, Îl judecă în mod constant și Îl disprețuiesc, Îl condamnă și Îl tăgăduiesc în inimile lor. Toate aceste lucruri pe care le fac antihriștii și diferitele lor manifestări dovedesc că, într-adevăr, nu-L urmează pe Dumnezeu, că nu sunt credincioși adevărați sau iubitori ai adevărului și ai lucrurilor pozitive și că sunt, în schimb, dușmani ai adevărului și ai lui Dumnezeu. Când acești oameni vin în casa lui Dumnezeu, la biserică, ei nu sunt aici pentru a primi mântuirea lui Dumnezeu sau pentru a veni înaintea lui Dumnezeu și a accepta cuvintele Sale ca fiind viață. Deci, pentru ce sunt ei aici? Când acești oameni vin în casa lui Dumnezeu, încearcă, în primul rând, cel puțin să își satisfacă curiozitatea; în al doilea rând, își doresc să urmeze această tendință, iar în al treilea rând, își doresc binecuvântări. Acestea sunt intențiile și scopurile lor și atât. Judecând pe baza naturii-esențe a antihriștilor, aceștia nu intenționează niciodată să accepte cuvintele lui Dumnezeu ca fiind viața lor, nu intenționează niciodată să ia cuvintele lui Dumnezeu ca principii de practică sau ca direcție și scop al vieții

lor și nu intenționează niciodată să își schimbe sau să își abandoneze opiniile, să își transforme sau să își abandoneze noțiunile și să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a se căi profund, să se prosterneze înaintea Lui și să Îl accepte ca Mântuitor al lor. Ei nu au astfel de intenții. Continuă doar să se laude în fața lui Dumnezeu despre cât de măreți sunt, cât de capabili, cât de puternici, înzestrați și talentați sunt, cum pot deveni un stâlp și o coloană vertebrală a casei lui Dumnezeu și așa mai departe, urmărind astfel să își atingă scopul de a fi foarte apreciați în casa lui Dumnezeu, recunoscuți de Dumnezeu și promovați în casa Lui, pentru a-și satisface ambițiile și dorințele. În plus, vor de asemenea să își satisfacă ambiția, dorința și planul „de a primi de o sută de ori mai mult în această viață și viață veșnică în lumea care va veni". Au abandonat ei vreodată aceste ambiții, dorințe și planuri? Pot să înțeleagă, să abandoneze și să rezolve subiectiv aceste probleme? Nu intenționează deloc să facă asta. Indiferent de ceea ce spun sau expun cuvintele lui Dumnezeu, chiar dacă pot face legătura între cuvintele Lui și ei înșiși, chiar dacă știu că planurile, gândurile și intențiile lor sunt opuse cuvintelor lui Dumnezeu și nu sunt în concordanță cu ele, că se împotrivesc adevărurilor-principii și sunt manifestări ale firii antihriștilor, își mențin cu fermitate opiniile, ambițiile și dorințele și nu au niciun plan de a se schimba, de a-și modifica părerile, de a-și abandona ambițiile și dorințele și de a veni înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta expunerea, judecata, pedeapsa și emondarea din partea Lui. Acești oameni nu sunt doar intransigenți în inimile lor, ci și aroganți și încrezuți; sunt aroganți până într-acolo încât sunt complet irațională. În același timp, sunt profund scârbiți de fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu și îl urăsc în adâncul inimilor lor; urăsc expunerea de către Dumnezeu a naturii-esențe a omenirii corupte și expunerea diferitelor firi corupte de către El. Îl urăsc pe Dumnezeu și urăsc adevărul fără niciun motiv întemeiat, urându-i chiar pe cei care urmăresc adevărul și pe cei pe care Dumnezeu îi iubește. Acest lucru arată pe deplin că firea antihriștilor este într-adevăr ticăloasă. Ura lor neprovocată, ostilitatea, opoziția, judecata și negarea față de Dumnezeu și adevăr ne arată, de asemenea, că antihriștii au într-adevăr o fire feroce.

Diferitele firi ale antihriștilor sunt exemple emblematice ale celor pe care le are omenirea coruptă, iar gravitatea firilor variate ale antihriștilor o depășește pe cea a oricărui individ corupt de rând. Indiferent cât de profund sau concret expune Dumnezeu firile corupte ale omenirii, antihriștii neagă și resping acest lucru, neacceptându-l ca fiind adevărul sau lucrarea lui Dumnezeu. Ei doar recunosc și cred că a fi suficient de rău, nemilos, ticălos, sinistru și feroce este singura modalitate de a rămâne în cele din urmă ferm, de a ieși în evidență și de a se menține pe poziție până la sfârșit în această societate și pe fundalul tendințelor rele. Aceasta este logica antihriștilor. Prin urmare, antihriștii nutresc ostilitate și ură față de esența dreaptă și sfântă a lui Dumnezeu, față de fidelitatea și atotputernicia lui Dumnezeu și față de alte lucruri pozitive ca acestea. Indiferent cum mărturisesc oamenii despre identitatea, esența și întreaga lucrare a lui Dumnezeu și indiferent cât de concret și autentic fac acest lucru, antihriștii nu acceptă, nu recunosc că este lucrarea lui Dumnezeu, că în ea există adevăr pe care să-l cauți sau că este cel mai

bun material educațional și cea mai bună mărturie pentru cunoașterea lui Dumnezeu de către omenire. În schimb, antihriștii se prosternează în admirație față de orice lucru mărunt pe care îl face Satana, fie el conștient sau inconștient. Când vine vorba de lucrurile pe care le face Satana, antihriștii le acceptă, le cred, le venerează și le urmează în mod uniform, indiferent dacă sunt considerate nobile sau umile în rândul omenirii. Cu toate acestea, există un lucru care îi neliniștește pe antihriști: Buddha a spus că îi poate face pe oameni să transcendă în Tărâmul Pur, iar antihriștii se gândesc: „Acest Tărâm Pur pare a fi inferior împărăției cerurilor și raiului despre care vorbește dumnezeu; nu este chiar ideal. Deși Satana este puternic, poate aduce beneficii infinite oamenilor și le poate satisface toate ambițiile și dorințele, un lucru pe care nu îl poate face este să facă o promisiune omului, nu-i poate permite să intre în împărăția cerurilor și să obțină viața veșnică. Satana nu îndrăznește să facă o astfel de afirmație și nici nu poate realiza acest lucru.” În adâncul inimii lor, antihriștii simt că acest lucru este de neconceput și, totodată, cel mai regretabil. Și astfel, în timp ce Îl urmează pe Dumnezeu cu reticență, continuă să comploteze cum să obțină binecuvântări mai mari și despre cine le poate satisface dorințele și ambițiile. Calculează și socotesc și, în cele din urmă, nu au de ales decât să facă compromisul de a rămâne în casa lui Dumnezeu. Pe baza acestor manifestări ale antihriștilor, care este atitudinea și punctul lor de vedere față de Dumnezeu? Au o fărâmă de credință autentică? Au credință adevărată în Dumnezeu? Recunosc, chiar și într-o mică măsură, acțiunile Lui? Pot ei să spună „Amin” din adâncul inimii lor pentru faptul că vorbele lui Dumnezeu sunt adevărul, viața și calea? Dumnezeu a făcut o lucrare atât de mare în rândul omenirii, pot antihriștii să laude din adâncul inimilor lor puterea măreață și firea dreaptă a lui Dumnezeu? (Nu.) Tocmai pentru că antihriștii neagă identitatea lui Dumnezeu, esența și toată lucrarea Sa, ei se preamăresc și mărturisesc în mod constant pentru propria persoană cât timp Îl urmează și încearcă să le câștige bunăvoința și inimile oamenilor și chiar să controleze și să înrobească inimile oamenilor și se iau la întrecere cu Dumnezeu pentru aleșii Lui. Toate aceste manifestări dovedesc că antihriștii nu recunosc deloc identitatea și esența lui Dumnezeu și nici nu admit că omenirea și toate lucrurile se află sub suveranitatea Creatorului. Asta am disecat data trecută în legătură cu opiniile, manifestările și revelațiile pe care le au antihriștii cu privire la existența lui Dumnezeu. Din moment ce antihriștii au aceste opinii și manifestări cu privire la existența lui Dumnezeu, care este atunci atitudinea lor față de Hristos, întruparea lui Dumnezeu? Îl pot crede, recunoaște, urma și I se pot supune cu adevărat? (Nu.) Judecând după modul în care antihriștii tratează existența lui Dumnezeu, ei au acest tip de atitudine față de Duhul lui Dumnezeu, deci este inutil să spunem că atitudinea lor față de întruparea lui Dumnezeu trebuie să fie și mai odioasă decât atitudinea lor față de Duhul Său, cu manifestări mai pronunțate și mai grave.

II. Antihriștii neagă esența lui Hristos

Astăzi vom avea părtășie despre modul în care antihriștii Îl tratează pe Hristos, întruparea lui Dumnezeu, pe baza neîncrederii lor în existența lui Dumnezeu. Faptul că

antihriștii nu cred în existența lui Dumnezeu este recunoscut la scară largă. După toată această părtășie, expunere și disecare, ați dobândit vreo înțelegere concretă a firilor și a manifestărilor antihriștilor? Indiferent dacă acceptă lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat sau faptul că Dumnezeu a devenit trup, în realitate, ei neagă existența lui Dumnezeu. Așadar, ce fel de oameni sunt mai exact? La drept vorbind, sunt neîncrezători oportuniști, sunt farisei. Unii dintre ei par în mod clar răi, în timp ce alții par umili, cu un comportament rafinat, demn și nobil; ei sunt fariseii standard. Când vine vorba de aceste două tipuri de oameni, cei care par răi și cei care par pioși, dar nu răi, dacă în mod fundamental ei nu cred în existența lui Dumnezeu, putem spune că sunt neîncrezători? (Da.) Astăzi avem părtășie despre ce păreri și atitudini au neîncrezătorii față de Hristos, ce manifestări au față de diferitele aspecte ale lui Hristos și cum putem înțelege esența antihriștilor prin aceste manifestări.

A. Cum tratează antihriștii originea lui Hristos

Când vine vorba de Hristos, care este o persoană obișnuită cu o identitate specială, care sunt, de obicei, lucrurile de care oamenii se preocupă cel mai mult? În primul și în primul rând, nu-i așa că multora le pasă de originea Sa? Acesta este un punct central al atenției oamenilor. Așadar, haideți să avem mai întâi părtășie despre cum tratează antihriștii originea lui Hristos. Înainte de a avea părtășie despre acest lucru, să vorbim despre modul în care Dumnezeu a planificat diferitele aspecte ale originii trupului Său atunci când S-a întrupat. După cum bine se știe, în timpul Epocii Harului, Hristos a fost conceput de Duhul Sfânt și născut dintr-o fecioară. S-a născut într-o familie extrem de obișnuită, normală, care, în termenii de astăzi, s-ar numi o familie de oameni de rând. El nu S-a născut într-o mare familie bogată, de funcționari de stat sau eminentă, S-a născut într-un grajd chiar, ceea ce era de neconceput și dincolo de imaginația tuturor. Analizând fiecare aspect al originii primei întrupări a lui Dumnezeu, familia în care S-a născut Dumnezeu întrupat a fost obișnuită. Maria, mama Sa, a fost, de asemenea, obișnuită și nu o persoană remarcabilă și cu siguranță nu a avut puteri speciale sau talente extraordinare, unice. Cu toate acestea, este demn de remarcat faptul că nu a fost o neîncrezătoare sau o non-credincioasă, ci o adeptă a lui Dumnezeu. Acest lucru este foarte important. Iosif, soțul Mariei, era tâmplar. Un tâmplar este un fel de meșteșugar, iar el avea un venit mediu, dar nu era bogat și nu avea prea mulți bani la dispoziție. Cu toate acestea, era departe de a fi sărac și putea satisface toate nevoile de bază ale familiei sale. Domnul Isus S-a născut într-o astfel de familie; judecând după standardele de astăzi privind veniturile și condițiile de viață, familia Sa abia ar putea fi considerată ca fiind din clasa de mijloc. În rândul omenirii, o astfel de familie ar fi considerată nobilă sau umilă? (Umilă.) Prin urmare, familia în care S-a născut Domnul Isus era departe de a fi faimoasă, bogată sau ilustră și chiar mai departe de ceea ce este considerat în zilele noastre de rang înalt. Când copiii din familiile bogate sau cu rang înalt ies în oraș, oamenii, de obicei, le dau târcoale și se înghesuie în jurul lor, dar

familia Domnului Isus a fost în partea opusă. El S-a născut într-o familie fără condiții luxoase de viață sau statut notabil. A fost o familie foarte obișnuită, care a trecut neobservată și nebăgată în seamă de oameni, fără ca cineva să le aducă laude sau să se înghesuie în jurul lor. În acest context și mediu social din acea vreme, era Hristos în poziția de a primi o educație superioară sau de a fi influențat și otrăvit cu diferitele stiluri de viață, gânduri, opinii și așa mai departe ale societății superioare? În mod clar, nu a fost. El a primit o educație obișnuită, a citit Scripturile acasă, a ascultat poveștile părinților Săi și a participat la slujbele bisericii împreună cu ei. În toate privințele, originea Domnului Isus și contextul în care a crescut nu au fost prestigioase sau nobile, așa cum și-ar putea imagina oamenii. Mediul în care a crescut El a fost același cu cel al unei persoane de rând. Viața Sa de zi cu zi era simplă și obișnuită, condițiile Sale de trai erau similare cu cele ale unei persoane de rând, nu aveau nimic special, iar Lui Îi lipseau condițiile de trai speciale, superioare, din eșaloanele înalte ale societății. Acesta a fost contextul în care S-a născut primul trup al lui Dumnezeu și mediul în care a crescut.

Deși, de data aceasta, genul lui Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de cel de data trecută, trecutul Său familial este la fel de obișnuit și fără un statut notabil. Unii întreabă: „Cât de obișnuit?" În epoca actuală, „obișnuit" înseamnă un mediu de viață de rând. Hristos S-a născut într-o familie de muncitori, adică o familie care se bazează pe salariu pentru a trăi, care poate avea grijă de propriile nevoi de bază, dar nu este la fel de înstărită precum cei bogați. Hristos a avut de-a face cu oameni obișnuiți și a fost expus la viețile oamenilor de rând; a trăit în acest tip de mediu, nu era nimic special în el. În general, sunt copiii din familiile de muncitori în poziția de a dobândi abilități artistice? Au ei posibilitatea de a fi expuși la diverse puncte de vedere predominante în înalta societate? (Nu.) Nu numai că nu sunt în poziția de a deprinde diverse abilități, cu atât mai mult, nu au ocazia de a interacționa cu oameni, evenimente și lucruri din înalta societate. Din această perspectivă, familia în care S-a născut Dumnezeu întrupat de data aceasta este foarte obișnuită. Părinții Săi sunt oameni care își petrec zilele într-un mod respectabil, ale căror mijloace de trai depind de munca și de serviciul lor și au condiții medii de viață. Astfel de condiții sunt cele mai comune în societatea modernă. Din perspectiva non-credincioșilor, nu au existat condiții superioare pentru mediul în care S-a născut Hristos și nimic din trecutul familiei Sale sau din calitatea vieții Sale nu era ceva cu care se putea lăuda cineva. Unele celebrități s-au născut în familii de savanți; strămoșii lor au fost toți educatori și intelectuali de rang înalt. Au crescut în acest mediu, cu stilul și ținuta unei familii erudite. A ales Dumnezeu un mediu familial similar pentru întruparea Sa? Nu. De data aceasta, lui Dumnezeu întrupat Îi lipsesc, de asemenea, un mediu familial distins și un statut social remarcabil și, cu atât mai puțin, nu a avut un mediu de viață superior; familia Lui este cu totul obișnuită. Să nu discutăm încă de ce Dumnezeu întrupat a ales o astfel de familie, un astfel de mediu de viață și context în care să crească; nu vom vorbi despre semnificația acestui lucru deocamdată. Spuneți-Mi, nu sunt unii oameni preocupați dacă Hristos a urmat cursuri universitare? Vă voi spune

adevărul: am abandonat școala înainte de a da examenul de admitere la facultate și am plecat de acasă la 17 ani. Așadar, am mers la universitate? (Nu.) Este aceasta o veste proastă sau o veste bună pentru voi? (Cred că nu are nicio importanță să știm acest lucru, este irelevant pentru a-L urma pe Dumnezeu.) Aceasta este perspectiva corectă. Nu am menționat niciodată acest lucru înainte, nu pentru că am vrut să îl ascund sau să îl mușamalizez, ci pentru că nu este necesar să îl spun, deoarece aceste lucruri sunt complet irelevante pentru a-L cunoaște și a-L urma pe Dumnezeu. Deși contextul nașterii lui Dumnezeu întrupat, mediul Său familial și mediul în care a crescut nu au niciun impact asupra cunoașterii lui Dumnezeu sau a lui Dumnezeu întrupat și nu sunt cu adevărat legate de aceste lucruri, de ce abordez aceste aspecte aici? Acest lucru atinge unul dintre punctele de vedere ale antihriștilor cu privire la Hristos, punct de vedere pe care îl disecăm astăzi. Dumnezeu nu a ales un statut important, o identitate nobilă sau un mediu familial și social distins pentru întruparea Sa, cu atât mai puțin a ales un mediu superior, lipsit de griji, bogat, luxos, în care să crească El. Dumnezeu, de asemenea, nu a ales un mediu familial în care să poată primi o educație superioară sau să fie expus înaltei societăți. Luând în considerare aceste aspecte ale alegerii făcute de Dumnezeu atunci când S-a întrupat, ar afecta aceste lucruri lucrarea pe care Hristos a venit să o facă? (Nu.) Analizând procesul, natura și rezultatele lucrării Sale de mai târziu, aceste aspecte nu afectează în niciun fel planul, pașii sau rezultatele lucrării lui Dumnezeu, ci există un anumit avantaj pentru aceste aspecte ale alegerii Sale, adică faptul că El a ales să Se nască într-un astfel de mediu este mai benefic pentru mântuirea aleșilor lui Dumnezeu, deoarece 99% dintre ei provin din medii similare. Acesta este un aspect al semnificației originii lui Dumnezeu întrupat, aspect pe care oamenii ar trebui să îl înțeleagă.

Tocmai am vorbit în termeni simpli și generali despre contextul și mediul nașterii lui Hristos, pentru a vă oferi o înțelegere generală a acestora. În continuare, să disecăm modul în care tratează antihriștii originea lui Dumnezeu întrupat. În primul rând, antihriștii disprețuiesc în secret mediul și contextul nașterii lui Hristos și îl sfidează. De ce îl disprețuiesc și se simt sfidători față de aceasta? Pentru că, în sinea lor, nutresc gânduri și noțiuni. Care este perspectiva lor în această privință? „Dumnezeu este creatorul, el este suprem, mai presus de toți, el este deasupra cerurilor și deasupra omenirii și a tuturor celorlalte ființe create. Dacă el este dumnezeu, atunci ar trebui să ocupe cel mai înalt loc printre oameni.” Ce înțeleg ei prin „a ocupa cel mai înalt loc”? Vor să spună că ar trebui să stea cu capul și cu umerii deasupra tuturor, că s-ar cuveni să se nască într-o familie mare, distinsă, nobilă și să nu-i lipsească nimic; că ar trebui să se nască în puf, să dețină putere absolută, precum și autoritate și influență, să fie deosebit de bogat și miliardar. În același timp, ar trebui să fie foarte educat, să învețe tot ceea ce ar trebui să știe oamenii în această lume. De exemplu, ca un prinț moștenitor, ar trebui să primească meditații individuale, să frecventeze școli de elită și să se bucure de o viață specifică înaltei societăți. Nu ar trebui să fie copilul unei familii obișnuite. Deoarece hristos este

întruparea, educația sa ar trebui să o depășească pe cea a tuturor celorlalți, iar materialele sale de studiu ar trebui să fie diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Ei cred că, din moment ce hristos vine să domnească ca rege, ar trebui să învețe arta de a conduce, precum și felul în care să guverneze și să controleze omenirea, să studieze cele 36 de stratageme, să învețe mai multe limbi și să-și însușească unele abilități artistice, astfel încât aceste lucruri să poată fi folosite în activitatea sa viitoare, pentru ca, în viitor, să poată guverna toate tipurile de oameni. Pentru ei, doar un astfel de hristos ar fi nobil, măreț și capabil să-i mântuiască pe oameni, deoarece ar avea suficiente cunoștințe și talente, precum și o capacitate suficientă de a citi mințile oamenilor, astfel încât să-i poată controla. Antihriștii nutresc astfel de noțiuni despre originea întrupării lui Dumnezeu și se țin de acestea în timp ce Îl acceptă pe Dumnezeu întrupat. În primul rând, nu lasă deoparte noțiunile lor și nu ajung să înțeleagă sau să cuprindă, din adâncul inimilor lor, ceea ce face Dumnezeu din nou. Nu își neagă noțiunile și punctele de vedere, nu ajung să înțeleagă ereziile pe care le nutresc și nu ajung să Îl cunoască pe Hristos și întruparea lui Dumnezeu și să accepte tot ceea ce spune și face Hristos cu o atitudine și un principiu de supunere față de adevăr. În schimb, ei evaluează tot ceea ce spune Hristos prin prisma propriilor noțiuni și puncte de vedere. „Această afirmație a lui hristos este ilogică; aceea este prost formulată; există o greșeală gramaticală în aceasta; se vede că hristos nu este foarte educat. Nu vorbește ca o persoană obișnuită? Cum poate hristos să vorbească așa? Nu este vina lui. De fapt, și el vrea să fie distins, să fie stimat de ceilalți, dar asta nu este posibil; nu provine dintr-o familie bună. Părinții lui au fost doar niște oameni obișnuiți, iar felul în care au fost ei l-a influențat să fie același tip de persoană. Cum a putut dumnezeu să facă asta? De ce cuvintele și felul de a fi al lui hristos nu par foarte elegante și nobile? De ce nu are el discursul și stilul savanților și al intelectualilor rafinați din societate, al prințeselor și prinților din clasele superioare ale societății? De ce cuvintele și faptele lui hristos par atât de inconsecvente cu identitatea sa?” Antihriștii au acest tip de perspectivă și acest tip de observare în modul în care Îl privesc pe Hristos și toate cuvintele și lucrările Sale, modul în care El îi tratează pe oameni, discursul și felul Său de a vorbi și, în mod inevitabil, în inimile lor apar noțiuni. Nu numai că nu se supun lui Hristos, dar nu reușesc nici să Îi trateze corect cuvintele. Ei spun: „Poate o persoană atât de obișnuită, un om de rând, să fie mântuitorul meu? Poate el să mă binecuvânteze? Pot obține vreun beneficiu de la el? Pot fi îndeplinite dorințele și aspirațiile mele? Această persoană este prea obișnuită, până ajunge să fie privită de sus.” Cu cât antihriștii Îl percep pe Hristos ca fiind obișnuit și mediocru și cred că Hristos este foarte normal, cu atât se simt mai elevați și mai nobili. În același timp, unii antihriști chiar fac comparații: „Ești tânăr și nu știi cum să te îmbraci sau să vorbești cu oamenii. Nu știi cum să scoți lucruri de la oameni. De ce ești atât de direct? Cum seamănă ceva din ce spui tu cu dumnezeu? Cum anume ceva din ceea ce spui tu reprezintă faptul că ești dumnezeu? Cum se aseamănă acțiunile, discursul, comportamentul, felul de a fi și îmbrăcămintea ta cu dumnezeu? Nu cred că te asemeni lui dumnezeu în niciuna dintre

aceste privințe. Hristos ar trebui să aibă o educație superioară, să cunoască Biblia pe dinafară și să vorbească elocvent, dar tu te repeți mereu și uneori folosești cuvinte care nu sunt potrivite." După mulți ani în care L-au urmat pe Hristos, antihriștii nu numai că nu au acceptat cuvintele lui Dumnezeu și adevărul în inimile lor, dar nu au acceptat nici faptul că Hristos este întruparea lui Dumnezeu. Acest lucru este echivalent cu faptul că nu L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor al lor. În schimb, în inimile lor, disprețuiesc chiar mai mult întruparea lui Dumnezeu, această persoană obișnuită. Pentru că nu văd nimic special la Hristos, pentru că originea Sa a fost foarte comună și obișnuită și pentru că El pare incapabil să le aducă vreun beneficiu în societate sau în rândul omenirii sau să le permită să se bucure de vreun avantaj, încep să Îl judece fără temei și fățiș: „Nu ești tu doar un copil din familia cutare? Atunci, ce e rău în faptul că te judec? Ce poți să-mi faci? Dacă ai avea o familie eminentă sau părinți care sunt funcționari publici, poate mi-ar fi frică de tine. De ce mi-ar fi frică de tine, așa cum ești tu? Deci, chiar dacă ești hristos, întruparea mărturisită de dumnezeu, nu mă tem de tine! Tot te voi judeca pe la spate și voi comenta în voie. Ori de câte ori voi avea ocazia, îți voi studia familia și locul de naștere." Acestea sunt lucrurile preferate pentru care antihriștii fac tam-tam. Nu caută niciodată adevărul și tot ceea ce nu se potrivește cu noțiunile și închipuirile lor este judecat și combătut în mod repetat de ei. Acești oameni știu foarte bine că ceea ce exprimă Hristos este adevărul, așa că de ce nu urmăresc adevărul? Sunt de-a dreptul irațională!

Antihriștii venerează îndeosebi puterea și statutul. Dacă Hristos ar proveni dintr-o familie bogată și puternică, nu ar îndrăzni să spună nimic. Dar dacă ar proveni dintr-o familie obișnuită, fără putere, nu s-ar teme deloc de El, ar simți că L-ar putea studia și judeca cu lejeritate pe Dumnezeu, pe Hristos, și ar fi complet nonșalanți în legătură cu acest lucru. Dacă ar recunoaște și ar crede cu adevărat că această persoană este întruparea lui Dumnezeu, ar putea să acționeze în acest fel? Ar face asta cineva cu un dram de inimă cu frică de Dumnezeu? Nu s-ar stăpâni? (Ba da.) Ce fel de oameni pot acționa în acest fel? Nu este acesta comportamentul antihriștilor? (Ba da.) Dacă recunoști că esența lui Hristos este Dumnezeu Însuși și că persoana pe care o urmezi este Dumnezeu, cum ar trebui să tratezi tot ceea ce are legătură cu Hristos? Nu ar trebui ca oamenii să aibă principii? (Ba da.) Atunci de ce îndrăznesc să încalce aceste principii fără cea mai mică reținere? Nu este aceasta o manifestare a ostilității față de Hristos? Pentru că Hristos s-a născut într-o familie obișnuită, pe lângă faptul că se simt nemulțumiți de El, antihriștii nutresc ostilitate și față de familia Sa și față de membrii acesteia. Cât timp această ostilitate apare în ei, nu se opresc și nu se odihnesc, dimpotrivă, dau târcoale casei lui Hristos și pun întrebări ori de câte ori au ocazia, ca și cum ar face o activitate legală: „S-a întors hristos? S-a schimbat vreo parte din viața familiei de la apariția lui hristos?" Își bagă nasul în aceste chestiuni cu fiecare ocazie. Nu sunt acești oameni odioși? Nu sunt dezgustători? Nu sunt detestabili? Sunt extrem de detestabili și sordizi! Să lăsăm deoparte, pentru moment, credința lor în Dumnezeu și să ne gândim doar la următorul lucru: ce fel de caracter trebuie să aibă oamenii care pot face astfel de lucruri și

nutresc astfel de gânduri sordide? Trebuie să aibă un caracter josnic. Toți sunt oameni josnici, detestabili și sordizi la extrem! Dacă nu crezi în Hristos, poți să-Mi spui clar: „Nu pari a fi dumnezeu; ești doar o persoană pe care am judecat-o pe la spate, ce poți face în legătură cu asta? Te-am negat, ce poți face în legătură cu asta?” Dacă nu crezi, nu te voi forța să crezi și nimeni nu va insista ca tu să crezi, dar nu este nevoie să te implici pe ascuns în aceste acțiuni meschine. Ce scop au ele? Te pot ajuta să îți dezvolți credința? Te pot ajuta să progresezi în viață sau să-L înțelegi mai bine pe Dumnezeu? Nu servesc niciunuia dintre aceste scopuri, așa că de ce să te implici în ele? Cei care se angajează în astfel de acțiuni au cel puțin o umanitate extrem de disprețuitoare; ei nu cred în esența lui Hristos și nici nu Îi recunosc identitatea. Dacă nu crezi, atunci nu crede. Pleacă! De ce să îți prelungești șederea în casa lui Dumnezeu? Nu crezi în Dumnezeu, dar totuși îți dorești binecuvântări și nutrești ambiții și dorințe; așa manifestă antihriștii faptul că sunt detestabili. Astfel de oameni, fiind atât de detestabili, sunt capabili de asemenea acțiuni „excepționale”. Am fost plecat de acasă timp de 20 de ani, iar acești oameni au „avut grijă” de acea casă timp de 20 de ani; am fost plecat timp de 30 de ani, iar ei au „avut grijă” de ea timp de 30 de ani. M-am întrebat de ce erau atât de „buni” și inactivi. Am găsit răspunsul la această întrebare, și anume că vor să I se opună lui Dumnezeu până la capăt. Nu cred în esența lui Dumnezeu sau în tot ceea ce a făcut El. La suprafață par curioși și preocupați, dar în esență monitorizează și caută pârghii, în sinea lor sunt ostili, neagă și condamnă. De ce mai cred acești oameni? Ce rost are ca ei să creadă în Dumnezeu? Ar trebui să nu mai creadă și să plece repede de aici! Casa lui Dumnezeu nu are nevoie de astfel de oameni. Nu ar trebui să se facă de râs! Ați face aceleași lucruri în circumstanțe și condiții similare? Dacă ați putea face asta, atunci sunteți la fel ca ei, un grup de antihriști hotărâți să I se opună lui Dumnezeu până la capăt, necruțători până la moarte, încercând să găsească pârghii și dovezi asupra lui Dumnezeu pentru a-L nega, a-I nega esența și identitatea.

Indiferent ce face Dumnezeu, El nu greșește niciodată. Indiferent dacă S-a născut într-un mediu și într-un cadru comun, obișnuit sau într-unul distins, nu ar fi nimic greșit în asta și nimic care să le permită oamenilor să-L aibă cu ceva la mână. Dacă încerci să găsești vreo greșeală sau vreo dovadă în întruparea lui Dumnezeu pentru a dovedi că El nu este Hristos sau că Îi lipsește esența lui Dumnezeu, îți spun că nu trebuie să te deranjezi să încerci și nu trebuie să te deranjezi să crezi. Pleacă pur și simplu; nu te vei scuti atunci de deranj? De ce să îți faci viața atât de dificilă? Încercarea de a găsi greșeli sau dovezi în Hristos pentru a-L acuza, nega sau condamna nu este ocupația, datoria sau responsabilitatea ta legitimă. Indiferent de familia în care S-a născut Hristos, de mediul în care a crescut sau de umanitatea pe care o are, aceasta a fost alegerea lui Dumnezeu Însuși, Creatorul, și nu are nimic de-a face cu nimeni. Orice face Dumnezeu este corect, este adevărul și este făcut pentru binele omenirii. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi născut într-o familie obișnuită, ci într-un palat, ai mai fi avut tu, un om de rând, obișnuit, o persoană umilă din păturile inferioare ale societății, vreo șansă să interacționezi cu

Dumnezeu? Nu ai avea ocazia. Deci este ceva în neregulă cu faptul că Dumnezeu a ales un astfel de mod de a Se naște și de a crește? Aceasta este o iubire de neegalat în lume, este un lucru pozitiv. Cu toate acestea, antihriștii văd în lucrul pozitiv făcut de Dumnezeu un semn că El este ușor de intimidat și de manipulat și vor să-L monitorizeze constant și să caute pârghii pe care să le folosească împotriva Lui. Ce monitorizezi tu? Dacă nici măcar nu poți avea încredere în caracterul și umanitatea lui Hristos și Îl urmezi ca fiind Dumnezeu, atunci nu îți dai singur palme? Nu îți îngreunezi singur situația? De ce faci acest joc? Este distractiv? Ulterior am observat că majoritatea oamenilor care L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic mai târziu au putut trata această chestiune în mod corect. Câțiva au fost curioși atunci când au interacționat cu Mine, dar i-am evitat și ignorat pe acești oameni. Dacă poți accepta adevărul, suntem o singură familie. Dacă nu poți și încerci mereu să afli informațiile Mele personale, atunci pleacă! Nu te recunosc; nu suntem o familie, ci suntem dușmani! Dacă, după ce au auzit atâtea cuvinte ale lui Dumnezeu și au primit lucrarea și păstorirea Sa timp de atâția ani, oamenii încă nutresc astfel de gânduri despre întruparea lui Dumnezeu și chiar acționează pe baza lor, trebuie spus că astfel de oameni au o fire antagonică față de Dumnezeu. Sunt dușmani înnăscuți ai lui Dumnezeu, incapabili să accepte lucruri pozitive.

Acum două mii de ani, Pavel a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a se împotrivi Domnului Isus, persecutându-L, judecându-L și condamnându-L nebunește. De ce? Pentru că Domnul Isus S-a născut într-o familie obișnuită, era un membru normal al populației și nu primise așa-numita educație a cărturarilor și fariseilor și nici nu fusese supus efectelor sau influenței lor. În ochii lui Pavel, o astfel de persoană nu era demnă de a fi numită Hristos. De ce nu? Pentru că avea o identitate umilă, nu avea o poziție socială prea înaltă și era un membru al clasei inferioare din societatea umană și, prin urmare, nu era demn să fie numit Hristos sau Fiul Dumnezeului celui viu. Din această cauză, Pavel a îndrăznit să depună toate eforturile pentru a I se împotrivi Domnului Isus, folosindu-se de influență, de carisma sa și de guvern pentru a-L condamna și a I se împotrivi, pentru a-I desființa lucrarea și pentru a-i aresta pe adepții Lui. În timp ce se împotrivea Domnului Isus, Pavel credea că apără lucrarea lui Dumnezeu, că acțiunile sale sunt drepte și că el reprezintă o forță justă. Credea că se împotrivește nu lui Dumnezeu, ci unei persoane obișnuite. Tocmai pentru că a considerat originea lui Hristos ca fiind umilă și nu măreață, a îndrăznit să-L judece și să-L condamne pe Hristos fără scrupule și nesăbuit și s-a simțit deosebit de împăcat și liniștit în inima sa cu privire la acțiunile sale. Ce fel de creatură era el? Chiar dacă nu și-a dat seama că Domnul Isus a fost întruparea lui Dumnezeu sau nu știa că predicile și cuvintele Sale veneau de la Dumnezeu, merita o astfel de persoană obișnuită atacul său total? A meritat acest tip de atac răuvoitor? A meritat oare ca Pavel să născocească zvonuri și minciuni pentru a-i înșela pe alții și pentru a se lua la întrecere cu El pentru oameni? Nu erau minciunile lui Pavel nefondate? A afectat vreuna dintre acțiunile Domnului Isus interesele sau statutul lui Pavel? Nu. Domnul Isus a predicat și a ținut predici în rândul claselor sociale inferioare

și, în același timp, destul de mulți oameni L-au urmat. Aceasta era o lume complet diferită de mediul de viață al unei persoane ca Pavel, așa că de ce l-a persecutat Pavel pe Domnul Isus? Așa s-a manifestat esența lui de antihrist. El s-a gândit: „Indiferent cât de mărețe, corecte sau acceptate sunt predicile tale, dacă eu spun că tu nu ești hristos, atunci nu ești hristos. Dacă nu-mi placi, te voi persecuta, te voi acuza în mod abuziv și te voi face să plătești.” Deoarece aceste lucruri pe care Hristos le avea în cadrul umanității Sale normale nu satisfăceau cerințele lui Pavel și nu erau făcute sau avute în conformitate cu noțiunile și închipuirile lui Pavel, antihriștii precum Pavel erau capabili să-L judece, să-L nege și să-L condamne fără scrupule. Ce s-a întâmplat în cele din urmă? După ce a fost doborât de Domnul Isus, Pavel a recunoscut până la urmă: „Cine ești, Doamne?” Domnul Isus a spus atunci: „Eu sunt Isus, Căruia te împotrivești.” Din acel moment, Pavel nu a mai crezut că Isus este o persoană obișnuită sau cineva care nu seamănă cu Hristos din cauza originii Sale umile. De ce? Pentru că lumina Domnului Isus îi putea orbi pe oameni, El avea autoritate, iar cuvintele Sale îi puteau doborî pe oameni și le puteau doborî sufletele. Pavel s-a gândit: „Ar putea această persoană numită Isus să fie, de fapt, dumnezeu? Ar putea fi el un fiu al dumnezeului viu? El poate să-i doboare pe oameni, deci trebuie să fie dumnezeu. Dar mai e ceva: cel care-i doboară pe oameni nu este această persoană obișnuită care se numește hristos, ci duhul lui dumnezeu. Așa că, indiferent de situație, atât timp cât te vei numi Isus, nu mă voi pleca întru închinăciune. Eu mă închin doar dumnezeului din ceruri, duhului lui dumnezeu.” După ce a fost doborât, Pavel a avut un gând. Deși faptul că fusese doborât era un lucru rău, îl făcuse să își dea seama că o persoană care era numită hristos avea o identitate specială, că a deveni hristos era o mare onoare și că oricine devenea hristos putea deveni fiu al dumnezeului cel viu, se putea apropia de dumnezeu și își putea schimba relația cu dumnezeu, făcând acea persoană obișnuită una specială și transformând identitatea acelei persoane de rând în cea a unui fiu al lui dumnezeu. S-a gândit: „Deși tu, Isus, ești fiu al dumnezeului cel viu, ce este atât de impresionant în asta? Tatăl tău a fost un tâmplar sărac, iar mama ta, o gospodină obișnuită. Ai crescut printre oamenii de rând, familia ta a avut o condiție socială inferioară, iar tu nu ai abilități speciale. Ai predicat vreodată într-un templu? Te recunosc scribii și fariseii? Ce educație ai primit? Au părinții tăi un nivel ridicat de cunoștințe? Tu nu ai niciunul dintre aceste lucruri, dar totuși ești fiu al dumnezeului cel viu. Atunci, din moment ce am un nivel atât de ridicat de cunoștințe și interacționez cu oameni din înalta societate, iar părinții mei sunt intelectuali, educați și provin dintr-un anumit mediu, nu ar fi ușor pentru mine să devin hristos?” Ce insinua el? „Dacă cineva ca Isus poate fi hristos, atunci eu, Pavel, nu sunt oare și mai capabil să fiu hristos, un fiu al dumnezeului cel viu, din moment ce sunt extraordinar, atât de carismatic, informat și am un statut social înalt? Când Isus era în viață, el doar a predicat, a citit Scripturile, a răspândit calea căinței, a mers peste tot, a vindecat oameni de boli, a alungat demoni și a făcut o mulțime de semne și minuni. Asta e tot, nu? După aceea, a devenit fiul dumnezeului cel viu și s-a înălțat la cer. Cât de greu

poate fi? Eu, Pavel, sunt plin de cunoștințe și am un statut social și o identitate nobile. Dacă umblu mai mult printre oameni, așa cum a făcut Isus, îmi sporesc faima, am mai mulți adepți și beneficiez de mai mulți oameni. Dacă pot îndura greutăți, pot plăti prețul, îmi pot coborî statutul social, pot ține mai multe predici, pot munci mai mult și pot câștiga mai mulți oameni, nu se va schimba atunci identitatea mea? Nu mă voi transforma dintr-un fiu al omului într-un fiu al lui dumnezeu? Nu este hristos un fiu al lui dumnezeu? Ce este atât de greu să fii hristos? Nu este hristos un fiu al omului care s-a născut din om? Din moment ce Isus a putut deveni hristos, de ce nu pot eu, Pavel? E prea ușor! Orice a făcut Isus voi face și eu; orice a spus voi spune și eu; oricum a umblat printre oameni, voi face și eu la fel. Nu voi avea atunci aceeași identitate și poziție ca Isus? Nu voi îndeplini condițiile pentru a fi aprobat de dumnezeu, la fel cum a făcut Isus?" Prin urmare, nu este greu să vedem din scrisorile lui Pavel înțelegerea și percepția sa privind identitatea lui Isus. El credea că Domnul Isus a fost o persoană obișnuită care, prin muncă și prin plata prețului, și mai ales după ce a fost răstignit, a obținut aprobarea Tatălui ceresc și a devenit Fiul Dumnezeului cel viu, că identitatea Lui s-a schimbat mai târziu. Astfel, în mintea oamenilor ca Pavel, Isus nu este recunoscut ca fiind trupul purtat de Dumnezeu pe pământ, ca fiind întruparea lui Dumnezeu printre oameni. Ei nu recunosc niciodată esența lui Hristos.

Antihriștii de astăzi sunt ca Pavel. În primul rând, ei împărtășesc aceleași gânduri, ambiții și metode, precum și altceva: trăsătura comună a neroziei. De unde provine nerozia lor? Provine din ambițiile și dorințele lor. Când antihriștii se uită la întruparea lui Dumnezeu, indiferent din ce unghi, nu reușesc să vadă esența lui Dumnezeu în Hristos. Oricum se uită, nu pot obține adevărul din aceasta, nici nu-l pot înțelege firea lui Dumnezeu. Oricum se uită, ei cred întotdeauna că Hristos este o persoană obișnuită. Cred că, dacă hristos ar fi coborât direct din cer ca să îl vadă toți, nu ar fi fost obișnuit; cred că, dacă hristos nu ar avea nicio origine sau trecut și ar apărea din senin printre oameni, ar fi atât de neobișnuit și extraordinar! Lucrurile extraordinare pe care oamenii nu le pot înțelege sunt exact ceea ce satisface ambițiile, dorințele și curiozitatea antihriștilor. Ar prefera să urmeze un astfel de hristos decât o persoană obișnuită care poate exprima adevărul și le poate dărui viață. Tocmai pentru că Hristos S-a născut din om și este, într-adevăr, o persoană obișnuită, o persoană normală și practică, care nu atrage destul atenția sau nu vorbește într-un mod care să zguduie cerul și pământul, atunci când antihriștii Îl observă pentru o vreme, cred că Hristos nu mai face și altceva. După ce rezumă unele modele, ei încep apoi să-L imite pe Hristos. Îi imită tonul, felul de a vorbi și intonația. Unii chiar imită cuvintele specifice pe care El le folosește, copiind chiar și sunetele respirației și tusea Lui. Unii oameni întreabă: „Această imitație este din cauza ignoranței?" Nu. Ce o cauzează? Când antihriștii văd o persoană atât de obișnuită ca Hristos, care spune doar niște cuvinte obișnuite, are atât de mulți adepți și atât de mulți oameni care I se supun, nu apar atunci unele gânduri în adâncul inimilor lor cu privire la această chestiune? Se bucură ei pentru Dumnezeu, se simt fericiți pentru El și

Îl laudă sau se simt indignați, plini de resentimente, ostili, invidioși și geloși? (Invidioși și geloși.) Se gândesc: „Cum ai devenit dumnezeu? De ce nu sunt eu dumnezeu? Câte limbi poți vorbi? Poți să faci semne și minuni? Ce le poți aduce oamenilor? Ce daruri și talente ai? Ce abilități ai? Cum ai reușit să faci atât de mulți oameni să te urmeze? Dacă abilitățile tale au fost de ajuns pentru ca atât de mulți oameni să te urmeze, atunci cu abilitățile mele și mai mulți mă vor urma.” Așadar, antihriștii își doresc să își concentreze eforturile asupra acestui lucru. Prin urmare, în ce-i privește, aceștia sunt întru totul de acord cu punctul de vedere al lui Pavel, conform căruia a deveni hristos este un vis realizabil.

Atunci când Dumnezeu le spune oamenilor să fie conștiincioși și ființe create devotate, antihriștii simt un dispreț deosebit pentru aceste cuvinte, zicând: „Tot ceea ce spune dumnezeu este bun și corect, dar este greșit să nu ne permită să devenim hristos. De ce nu pot oamenii să devină hristos? Nu este hristos doar cineva cu viața lui dumnezeu? Deci, dacă acceptăm cuvintele lui dumnezeu, primim udarea și păstorirea lui și avem viața lui dumnezeu, nu putem deveni și noi hristos? Ești o persoană obișnuită născută din oameni și la fel suntem și noi. Pe ce bază poți tu să fii hristos, iar noi nu putem? Nu ai devenit hristos mai târziu în viață? Dacă suferim și plătim prețul, citim mai multe din cuvintele lui dumnezeu, avem viața lui dumnezeu, rostim aceleași cuvinte pe care le rostește dumnezeu, facem ceea ce vrea dumnezeu să facă și îl imităm pe dumnezeu, nu putem deveni și noi hristos? Ce este atât de greu în asta?” Antihriștii nu sunt fericiți să Îl urmeze pe Hristos și să devină adepți obișnuiți ai lui Hristos sau să fie ființe create sub stăpânirea Creatorului. Dorințele și ambițiile lor îi îndeamnă: „Nu fi o persoană obișnuită! A-l urma și a te supune lui hristos la fiecare pas este o manifestare a incompetenței. Dincolo de cuvintele lui hristos și de promisiunile lui dumnezeu, ar trebui ca ceea ce urmărești să fie mai înalt, cum ar fi să te străduiești să devii un fiu al lui dumnezeu, fiul întâi născut, hristos însuși, să fii foarte folosit de dumnezeu sau un pilon în împărăția lui dumnezeu. Ce obiective mărețe și înălțătoare sunt acestea!” Ce părere aveți despre aceste idei? Merită ele promovate? Sunt ceva ce oamenii normali ar trebui să aibă? (Nu.) Tocmai pentru că antihriștii au acest tip de înțelegere a identității și esenței lui Hristos, ei nu iau în serios cuvintele și acțiunile lor de împotrivire, judecată, testare, negare și condamnare a lui Hristos. Ei se gândesc: „Ce este atât de înfricoșător în a judeca o persoană? Tu ești doar o persoană, nu-i așa? Recunoști că ești o persoană, așa că ce este greșit în faptul că te judec, te evaluez sau te condamn? Ce este în neregulă cu faptul că te monitorizez sau te studiez? Sunt liber să fac aceste lucruri!” Nu văd acest lucru ca pe o împotrivire față de Dumnezeu sau ca pe o opoziție față de El, ceea ce este un punct de vedere foarte periculos. Astfel, mulți antihriști s-au opus lui Hristos în acest fel timp de 20 sau 30 de ani, luându-se mereu la întrecere cu El în inimile lor. Îți voi spune adevărul: ești liber să faci ceea ce faci, dar dacă, în calitate de adept al lui Dumnezeu, Îi tratezi întruparea cu atâta lipsă de scrupule, atunci un lucru este sigur: nu îi faci greutăți unei persoane, tu vociferezi fățiș împotriva lui Dumnezeu și te pui împotriva lui Dumnezeu, te opui lui Dumnezeu. Orice lucru care atinge esența, firea,

acțiunile lui Dumnezeu și, în special, întruparea lui Dumnezeu se referă la decretele administrative. Dacă Îl tratezi pe Hristos, Îl judeci și Îl condamni cu atâta lipsă de scrupule, atunci lasă-Mă să-ți spun că finalul tău a fost deja stabilit. Nu te aștepta ca Dumnezeu să te mântuiască. Dumnezeu nu poate mântui pe cineva care vociferează în mod deschis împotriva Lui și se ridică fără scrupule împotriva Lui. O astfel de persoană este dușmanul lui Dumnezeu, este o satană și un diavol, iar Dumnezeu nu o va mântui. Grăbește-te și du-te la oricine crezi că te poate mântui! Casa lui Dumnezeu nu te va reține, ușile ei sunt larg deschise. Dacă tu crezi că Pavel te poate mântui, du-te la el! Dacă tu crezi că un pastor poate să facă asta, du-te la el! Dar un lucru este sigur: Dumnezeu nu te va mântui. Ești liber să faci ceea ce faci, dar dacă Dumnezeu te va mântui sau nu este la latitudinea Lui, iar El are ultimul cuvânt. Are Dumnezeu această putere? Are El această demnitate? (Da.) Dumnezeu întrupat trăiește printre oameni, mărturisește că El este Hristos, vine să facă lucrarea zilelor de pe urmă. Unii oameni recunosc esența lui Dumnezeu și Îl urmează din toată inima, Îl tratează și I se supun ca fiind Dumnezeu. Alții vor să I se împotrivească cu încăpățânare până la capăt: „Nu contează câți oameni cred că ești hristos, eu nu voi crede. Nu contează ce spui, nu te voi considera din toată inima drept dumnezeu. Doar când îl voi vedea pe dumnezeu vorbind cu adevărat și mărturisind despre tine, când dumnezeul din ceruri îmi va spune personal cu o voce tunătoare: «Acesta este întruparea mea, iubitul meu, fiul meu drag», te voi recunoaște și te voi accepta drept dumnezeu. Numai atunci când îl voi auzi și îl voi vedea personal pe dumnezeul din ceruri vorbind și mărturisind despre tine te voi accepta, altfel este imposibil!” Nu sunt astfel de oameni antihriști? Când va veni cu adevărat acea zi, chiar dacă Îl recunosc pe Hristos ca Dumnezeu, va fi ziua lor de pedeapsă. Ei I s-au împotrivit lui Dumnezeu, au vociferat împotriva Lui și I-au fost ostili la tot pasul. Pot fi anulate aceste acțiuni dintr-o singură lovitură? (Nu.) Așadar, există aici o afirmație care este adevărată și anume că Dumnezeu va răsplăti fiecare persoană în funcție de faptele sale. Acești oameni nu numai că se vor confrunta cu osânda, dar nu Îl vor auzi niciodată pe Dumnezeu vorbindu-le personal. Merită ei asta? Dumnezeu Își dorește să aducă mărturie pentru Sine în fața oamenilor, să apară în fața oamenilor și a adevăratelor ființe create, dezvăluindu-Și persoana reală, vorbind și rostind cuvinte. El nu apare în fața diavolilor și nici nu le vorbește sau rostește cuvinte. Deci, antihriștii nu vor avea niciodată șansa de a vedea persoana reală a lui Dumnezeu sau de a-I auzi cuvintele și cuvântările cu propriile urechi. Nu vor avea niciodată această oportunitate. Atunci vor avea parte de momente dificile în viitor? (Da.) De ce? Antihriștii, aceste ființe nerușinate, se opun lui Dumnezeu și vociferează împotriva Lui la fiecare pas și disprețuiesc, condamnă și chiar batjocoresc tot ceea ce face El. Deci, cum îi va trata Dumnezeu? Îi va trata cu bunătate și îi va ierta? Îi va binecuvânta? Le va face promisiuni? Îi va mântui? Practic vorbind, pot astfel de oameni să primească luminarea și călăuzirea din partea lui Dumnezeu? În această viață, nu vor primi luminarea și iluminarea din partea lui Dumnezeu, nici cearta și disciplina Sa, nici aprovizionarea Sa pentru viața lor. Nu vor fi mântuiți, iar în lumea care

va veni vor plăti pe vecie un preț greu pentru faptele lor rele. Acesta este finalul lor. Antihriștii vor avea același final ca Pavel.

B. Modul în care antihriștii tratează normalitatea și caracterul practic al lui Hristos

Chiar acum am avut părtășie și am disecat prima manifestare a antihriștilor care neagă esența lui Hristos, și anume modul în care antihriștii tratează originea lui Hristos, ce opinii și înțelegeri au și ce acțiuni întreprind. Am disecat diferitele manifestări ale antihriștilor pentru a identifica esența unor asemenea oameni. În ceea ce privește un alt aspect al lui Hristos, normalitatea și caracterul Său practic, ce opinii au antihriștii, ce acțiuni întreprind și ce firi și esențe manifestă? În continuare, vom diseca a doua manifestare a antihriștilor care neagă esența lui Hristos, și anume modul în care antihriștii tratează normalitatea și caracterul practic al lui Hristos. Când vine vorba de normalitate și caracter practic, majoritatea oamenilor ar trebui să aibă anumite idei și înțelegeri. De exemplu, să nu bei apă sau să nu mănânci timp de trei zile, dar să nu-ți fie foame sau sete și, de fapt, să te simți fizic mai puternic și mai energic decât înainte; se consideră acest lucru normalitate și caracter practic? Oamenii normali se simt obosiți după ce merg pe jos patru sau cinci kilometri; dacă Hristos nu Se simte obosit nici după ce merge pe jos 40 de kilometri, iar picioarele nu-L dor și este chiar mai ușor ca aerul, simțindu-se mai energic, poate fi considerat acest lucru normal și practic? Dacă Hristos nu răcește atunci când Se expune la frig și nu Se îmbolnăvește niciodată sub nicio formă, dacă ochii Lui pot emite o lumină de câteva zeci de ori mai intensă decât orice lumină puternică la care sunt expuși și ochii Lui nu se simt obosiți sau nu ajung să nu mai vadă bine, indiferent cât timp se uită la un computer, dacă lumina soarelui nu I se pare orbitoare indiferent cât timp se uită la ea și nu are nevoie de o lanternă atunci când merge noaptea, deși alții au nevoie, iar ochii Lui devin mai strălucitori pe măsură ce trece ziua, se consideră acestea normalitate și caracter practic? Niciuna dintre acestea nu se consideră astfel, acestea sunt cunoștințe comune pe care oamenii le întâlnesc deseori. Normalitatea și caracterul practic înseamnă a simți sete după ce nu ai băut apă pentru o perioadă lungă de timp, a simți oboseală după ce ai vorbit mult, a simți dureri de picioare după ce ai mers mult și a simți tristețe și a vărsa lacrimi la auzul unor vești triste și sfâșietoare; asta înseamnă normalitate și caracter practic. Așadar, care este definiția exactă a normalității și a caracterului practic? Ceea ce se conformează nevoilor și instinctelor normale ale trupului și nu depășește această zonă este definiția normalității și a caracterului practic. Ceea ce se conformează capacităților și sferei umanității normale, a raționalității umanității normale și a emoțiilor umanității normale, cum ar fi fericirea, mânia, tristețea și bucuria, se încadrează în sfera normalității și a caracterului practic. Hristos este întruparea lui Dumnezeu pe pământ; El, ca orice persoană normală, are o vorbire și un comportament normale, o rutină și un program de viață normale. Dacă nu doarme timp de trei zile și trei nopți, Se va simți somnoros și va dori să doarmă chiar și

atunci când va sta în picioare; dacă nu mănâncă toată ziua, Îi va fi foame și dacă va merge pe jos mult timp, Se va simți obosit și nu-Și va dori decât să se odihnească în curând. De exemplu, și Eu Mă simt obosit după ce particip la adunări și am părtășie cu voi timp de trei sau patru ore și trebuie să Mă odihnesc. Aceasta este normalitatea și caracterul practic al trupului, se conformează complet caracteristicilor trupului și diferitelor manifestări și instincte ale umanității normale, nu este deloc supranatural. Prin urmare, un astfel de trup are multe manifestări și dezvăluiri ale umanității, iar stilul de viață exterior și rutina de viață a umanității acestui trup nu sunt diferite de ceea ce manifestă și dezvăluie orice persoană obișnuită, normală; sunt exact la fel. Dumnezeu a creat omenirea, iar întruparea lui Dumnezeu are aceleași caracteristici și instincte de viață normale, practice, ca omenirea, El nu este deloc supranatural. Oamenii nu pot trece prin ziduri sau prin uși închise, iar Dumnezeu întrupat este la fel. Unii oameni spun: „Nu ești tu dumnezeu întrupat? Nu ești hristos? Nu ai esența lui dumnezeu? Chiar poți fi îngrădit de o ușă încuiată? Tu ar trebui să poți trece prin uși închise. Oamenii se simt obosiți după ce merg cinci kilometri, dar tu nu ar trebui să te simți obosit nici după ce mergi 40 de kilometri; oamenii mănâncă trei mese pe zi, dar tu ar trebui să fii capabil să nu mănânci timp de 30 de zile, să mănânci doar când ai chef și să nu mănânci când nu ai chef și totuși să fii capabil să predici la adunări și să trăiești cu mai mult entuziasm decât alții. Îmbolnăvirea face parte din viața umană, dar tu nu ar trebui să te îmbolnăvești. Pentru că ești hristos, ar trebui să ai o latură diferită de cea a oamenilor obișnuiți, numai așa ai fi demn să fii numit hristos, numai așa s-ar dovedi că ai esența lui dumnezeu.” Este acest lucru corect? (Nu.) De ce e incorect? Acestea sunt noțiuni și închipuiri umane, nu adevărul.

Întruparea lui Dumnezeu este normală și practică. Toate activitățile întreprinse de umanitatea Sa normală, precum și viața Sa de zi cu zi, vorbirea și comportamentul Său, sunt toate realități ale lucrurilor pozitive. De la început, când Dumnezeu a creat oamenii, i-a înzestrat cu aceste instincte normale și practice; astfel, întruparea lui Dumnezeu nu ar contraveni niciodată acestor legi. Acesta este motivul și baza pentru care normalitatea și caracterul practic ale lui Hristos sunt lucruri pozitive. Dumnezeu a creat omenirea și a făcut ca toate manifestările și instinctele acesteia să corespundă exact dorințelor Sale. Dumnezeu i-a dat omului aceste instincte, iar acestea sunt legile vieții de zi cu zi a omului. Ar face Dumnezeu ca întruparea Lui să contravină acestor legi ale normalității și ale caracterului practic? În mod clar, Dumnezeu nu ar face asta. Dumnezeu a creat omenirea, iar esența întrupării este tot Dumnezeu. Ele provin din aceeași sursă, așadar principiile și scopurile acțiunilor Lor sunt, de asemenea, aceleași. Datorită normalității și caracterului practic pe care le manifestă Hristos, El apare în mod natural ca o persoană extrem de obișnuită în ochii maselor. În multe privințe, Lui Îi lipsesc puterile de a cunoaște dinainte și de a prevedea, puteri pe care oamenii își imaginează că le are, El nu poate face lucrurile să dispară sau să apară, așa cum își închipuie oamenii și, cu atât mai puțin, nu poate să-i devanseze pe oamenii obișnuiți, să depășească abilitățile și

instinctele trupești sau să treacă dincolo de gândirea normală a oamenilor, pentru a face unele lucruri pe care nimeni nu le poate face, așa cum își imaginează oamenii. Contrar acestor închipuiri, pentru ochiul liber al omului, această persoană obișnuită nu a dezvăluit sau nu a manifestat niciun indiciu al lui Dumnezeu de la începutul activității Sale și până în prezent. Cu ochiul liber al omului, în afară de vorbirea și lucrarea Sa, nu se poate observa niciun indiciu al lui Dumnezeu sau dezvăluiri ale identității și esenței Lui în niciuna dintre activitățile Sale umane normale. Indiferent cum Îl privesc oamenii, El le apare întotdeauna ca o persoană obișnuită. De ce? Motivul este unul singur: ceea ce vede omul este corect; întruparea lui Dumnezeu este cu adevărat o persoană normală și practică, un trup normal și practic. Un astfel de trup exterior normal și practic experimentează persecuția și urmărirea marelui balaur roșu la fel ca ceilalți oameni, fără niciun loc în care să-și pună capul sau unde să se odihnească. În acest sens, El nu este diferit de niciun alt om și nu este o excepție. În timp ce experimentează o astfel de persecuție, El Se ascunde, de asemenea, oriunde poate; nu poate să devină invizibil sau să fugă sub pământ, nu are puteri supranaturale pentru a evita aceste pericole. Singurul lucru pe care îl poate face este să obțină din timp informații despre ele și apoi să Se grăbească să fugă. Când se confruntă cu situații periculoase, oamenii se simt neliniștiți și speriați. Credeți că lui Hristos Îi este frică? Credeți că El Se simte neliniștit? (Da.) Aveți dreptate; de unde știți? (Orice persoană normală s-ar simți neliniștită în acea situație.) Așa este. Ați formulat foarte bine acest lucru. Înțelegeți cu adevărat normalitatea și caracterul practic, ați înțeles acest lucru perfect. Și Hristos Se va simți neliniștit și speriat în aceste situații, dar va da dovadă de lașitate? Se va simți îngrozit de partidul de guvernământ? Va face compromisuri cu acesta? Nu, Se va simți doar neliniștit și înfricoșat și-Și va dori să scape rapid din acest bârlog al demonilor. Toate acestea sunt manifestări ale normalității și ale caracterului practic al lui Hristos. Desigur, există mult mai multe manifestări ale normalității și caracterului practic al lui Hristos, cum ar fi faptul că uneori este uituc, uită numele oamenilor după ce nu i-a văzut de mult timp și așa mai departe. Normalitatea și caracterul practic sunt doar caracteristici, instincte, semne și indicii ale unei persoane normale, obișnuite. Tocmai pentru că Hristos are normalitate, umanitate practică, instincte de supraviețuire și toate caracteristicile trupului, El poate vorbi și lucra în mod firesc, poate interacționa cu oamenii în mod normal, îi poate conduce pe oameni într-un mod natural și practic și, de asemenea, îi poate îndruma și asista pe oameni în îndeplinirea sarcinilor lor într-un mod normal și practic. Tocmai datorită normalității și caracterului practic al lui Hristos, toți oamenii creați simt mai mult caracterul practic al lucrării lui Dumnezeu, beneficiază de această lucrare și primesc câștiguri mai tangibile și mai avantajoase din aceasta. Normalitatea și caracterul practic al lui Hristos sunt semne ale umanității normale, sunt necesare pentru ca întruparea Sa să Se implice în toate lucrările, activitățile și viața umană normală și, chiar mai mult, sunt ceva de care au nevoie toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Cu toate acestea, antihriștii nu înțeleg normalitatea și caracterul practic al lui Hristos în acest fel.

Antihriștii cred că Hristos este doar o persoană obișnuită pentru că El este normal și practic și prea asemănător omului, ceea ce înseamnă că El nu este demn să fie numit fiu al lui dumnezeu, întruparea lui dumnezeu printre oameni sau hristos, pentru că este prea normal și practic, până într-acolo încât oamenii nu pot vedea niciun indiciu sau esență de dumnezeu în El. Antihriștii spun: „Poate un astfel de dumnezeu să-i mântuie pe oameni? Este un astfel de dumnezeu demn de a fi numit hristos? Acest dumnezeu este prea diferit de dumnezeu! Îi lipsesc mai multe elemente ale noțiunilor omenești despre dumnezeu: în primul rând, să fie supranatural, extraordinar și tainic; în al doilea rând, să aibă superputeri și capacitatea de a afișa o putere măreață; în al treilea rând, o înfățișare asemănătoare lui dumnezeu, să aibă identitatea, demnitatea și esența lui dumnezeu și așa mai departe. Dacă niciunul dintre aceste elemente nu poate fi văzut în el, cum poate fi dumnezeu? Faptul că rostește acele câteva cuvinte și face acea lucrare înseamnă că este dumnezeu? Atunci, este prea ușor să devii dumnezeu, nu-i așa? Cum poate un trup obișnuit, normal, să fie dumnezeu?” Acesta este un lucru pe care antihriștii nu îl pot accepta niciodată.

În timp ce experimentam persecuția marelui balaur roșu în China continentală, Eu, împreună cu mai mulți frați și surori, eram adesea nevoiți să ne ascundem oriunde mergeam, lipsiți de orice libertate personală. Uneori, când auzeam de vreun pericol, trebuia să fugim repede. În aceste circumstanțe, niciunul dintre oamenii care erau cu Mine nu s-a dovedit a fi slab. Din ce motiv s-a întâmplat asta? Erau oare nesăbuiți? Erau naivi? Nu, s-a întâmplat pentru că au recunoscut cu fermitate esența lui Dumnezeu întrupat. Nu numai că nu au avut noțiuni sau acuze privind normalitatea și caracterul practic al lui Hristos, dar, de asemenea, au arătat considerație și înțelegere față de aceste calități și le-au înțeles în mod corect. Orice suferință a îndurat Hristos, au îndurat-o împreună cu El și indiferent de persecuția și urmărirea pe care le-a experimentat Hristos, ei tot L-au urmat fără să se plângă, fără a se dovedi vreodată slabi din cauza acestor circumstanțe. Doar când am mers în anumite locuri, au existat unele persoane care, știind că am plecat în grabă pentru a evita mediile periculoase și că s-ar putea să nu mai am unde să stau, că s-ar putea să nu pot găsi un alt loc unde să Mă odihnesc, s-au gândit: „Hm! Pretinzi că ești hristos, întruparea lui dumnezeu, și totuși uită-te în ce stare jalnică te afli! În ce fel ești în măsură să fii hristos? În ce fel semeni cu dumnezeu? Crezi că îi poți mântui pe alții? S-ar cuveni să te grăbești și să te mântui mai întâi pe tine! Poate aduce binecuvântări faptul de a te urma? Pare imposibil! Dacă vorbele tale îi pot mântui pe alții, atunci de ce nu te pot mântui pe tine? Uită-te la tine acum! Nu ai nici măcar un loc unde să-ți odihnești capul și trebuie să cauți ajutor la noi, oamenii, la persoane puternice. Dacă ești dumnezeu, nu ar trebui să fii atât de jalnic. Dacă tu ești întruparea lui dumnezeu, nu ar trebui să nu ai un loc pe care să îl numești casă!” Așadar, astfel de oameni nu pot înțelege niciodată această chestiune. Dacă într-o zi ar vedea că Evanghelia Împărăției este răspândită în străinătate, cu mulți oameni din diferite țări care o acceptă, și ar vedea că marele balaur roșu a căzut, că adepții lui Dumnezeu își țin

capul sus și nu mai sunt persecutați și că domnesc și își exercită puterea fără ca cineva să îndrăznească să îi intimideze, cu siguranță și-ar schimba complet atitudinea tipică și nu ar mai nutri noțiuni despre Dumnezeu care domnește în carne și oase. De ce ar exista o astfel de schimbare bruscă? Acești indivizi se bazează doar pe ceea ce văd cu ochii lor; ei nu cred că vorbele lui Dumnezeu sunt adevărul, că El este atotputernic sau că tot ceea ce spune se va împlini. Cred astfel de oameni în Dumnezeu? În ce cred ei? (În putere.) Are Hristos putere? Hristos nu are nicio putere în rândul omenirii corupte. Unii oameni spun: „Nu are dumnezeu autoritate? Dacă esența lui hristos este dumnezeu, atunci de ce nu are el autoritatea lui dumnezeu? Autoritatea este mult mai mare decât puterea, deci nu ar trebui să aibă și el putere?" Care este scopul lucrării lui Dumnezeu întrupat? Care este responsabilitatea lui Dumnezeu întrupat? Este aceea de a-Și etala puterea? (Nu.) Prin urmare, ca orice persoană normală, El suferă respingerea, insultele, calomniile și ostilitatea din partea acestei lumi; Hristos trebuie să îndure toate aceste lucruri, nu este scutit de ele.

Cei care urmăresc realmente adevărul nu numai că nu au nicio idee despre normalitatea și caracterul practic al lui Hristos; dimpotrivă, ei văd și mai mult frumusețea lui Dumnezeu în aceste calități și dobândesc o mai bună înțelegere a adevăratei esențe a lui Dumnezeu și a esenței reale a Creatorului prin intermediul lor. Înțelegerea lor despre Dumnezeu devine mai profundă, mai practică, mai autentică și mai precisă. Spre deosebire de ei, antihriștii adesea nu se simt dispuși să urmeze un astfel de Hristos din cauza tuturor aspectelor Sale normale și a caracterului practic, crezând că El nu are abilități supranaturale și nu iese în evidență în raport cu oamenii obișnuiți și, în plus, experimentează aceleași medii de viață ca omenirea. Antihriștii nu numai că sunt incapabili să accepte cu bucurie toate acestea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu din ele, ci le și condamnă și se feresc de ele, ba chiar mai mult, fac acuzații legate de acest lucru. De exemplu, atunci când cineva face un lucru care contravine principiilor, dacă nu întreb și nimeni nu-Mi spune, atunci nu voi fi la curent în legătură cu acel lucru. Nu este aceasta o manifestare care se încadrează în sfera normalității și a caracterului practic? (Ba da.) Cei care au o înțelegere corectă și o umanitate normală Mi-ar explica chestiunea în mod clar și amănunțit, iar apoi Mi-ar permite să Mă ocup de ei așa cum consider de cuviință. Antihriștii fac exact opusul; Mă observă cu ochii lor și Mă testează prin mijloace menite să scoată lucruri de la Mine, după care se gândesc în sinea lor: „Din moment ce nu știi despre această problemă, aceasta devine ușor de gestionat; aveam o strategie de a te aborda în cazul în care știai despre ea și o alta în cazul în care nu știai; pentru o problemă majoră, aș face-o să pară minoră și apoi aș reduce-o la zero, ascunzând-o de tine și lăsând ca această problemă să treacă. Din moment ce nu ești conștient de ea, nu e nevoie sau nu trebuie să știi despre ea de-acum încolo. Mă voi ocupa de ea. Când vei afla despre ea, într-o zi, se va fi desfășurat deja așa cum intenționez și ce vei putea să-mi faci atunci?" Ce oameni Îl tratează pe Hristos în acest fel? Sunt oameni buni? Sunt oameni care urmăresc adevărul? Au umanitate și integritate? (Nu.) Au fost unii

conducători care au făcut anumite lucruri; au promovat persoane în biserică în mod arbitrar, au risipit ofrandele și au făcut achiziții excesive, fără discernământ și, indiferent cât de mulți bani s-au cheltuit sau ce probleme semnificative au apărut, nu au spus niciun cuvânt despre asta. Am fost acolo de multe ori și nu M-au consultat niciodată sau nu M-au întrebat despre aceste lucruri, pur și simplu au luat decizii pe cont propriu; nu M-au lăsat nici să fac verificări și a trebuit să smulg informații de la ei. M-au tratat ca pe un străin: „Din moment ce ești aici, doar îți vom da raportul și îți vom spune despre ceea ce poți vedea cu ochii tăi. Cât despre lucrurile pe care le-am făcut pe la spatele tău, ar fi bine să nu te gândești să încerci să afli despre vreunul dintre ele. Nu îți vom permite să intervii sau să faci investigații.” Indiferent de câte ori i-am vizitat, nu Mi-au permis niciodată să fac investigații. Temându-se că aș putea începe să pun întrebări, au ascuns în mod deliberat adevărul prin cuvinte false, care sună frumos, recurgând la tertipuri. Au conlucrat, au ajuns la un consens și au schimbat între ei priviri pline de înțeles; au menținut un front unit și nu au raportat problemele celorlalți, protejându-se reciproc. Când am aflat despre lucrurile pe care le făceau pe la spatele Meu și am vrut să îi trag la răspundere, au continuat să se protejeze reciproc, să nu spună cine este responsabil, făcând pe proștii și folosind jocuri de cuvinte cu Mine. Ce eroare au comis? S-au gândit: „În afară de gândirea sa normală și simplă și de umanitatea sa obișnuită și de rând, hristos, această persoană obișnuită, nu are cu ce să se laude și nici nu are puteri supranaturale. Din moment ce așa stă treaba, putem face unele mișcări mărunte pe la spatele tău și să ne simțim în largul nostru implicându-ne în propriile noastre demersuri. Controlăm banii bisericii, așa că vom cumpăra orice vrem. Nu trebuie să căutăm deloc atunci când este nevoie de o semnătură, putem aproba pur și simplu achizițiile în mod arbitrar, fără a fi nevoie să fie revizuite, și să cheltuim banii cu lejeritate. Nu este hristos dumnezeu? Poți să te ocupi de aceste lucruri? Vom face după bunul plac; în restul timpului cât nu ești prin preajmă, totul este sub controlul nostru!” Cum au tratat ei normalitatea și caracterul practic al lui Hristos? Nu L-au privit ca pe cineva care este ușor de intimidat? Se gândeau: „Atât timp cât ai o umanitate normală, nu ne este frică să te intimidăm. Dacă nu ai umanitate supranaturală, nu ne este frică de tine.” Ce fel de oameni erau? Dacă ar fi judecați în funcție de umanitatea lor, ar fi considerați oameni buni? Ar fi considerați oameni care au morală și umanitate? Ar fi considerați oameni care au o integritate nobilă? Ce erau ei de fapt? Nu erau un grup de ticăloși? Pe cine reprezentau acești oameni atunci când lucrau în casa lui Dumnezeu? Nici măcar nu-l reprezentau pe om, îl reprezentau pe Satana. Făceau lucruri pentru Satana, erau slujitorii și complicii lui; erau aici pentru a tulbura și a distruge lucrarea din casa lui Dumnezeu, nu își îndeplineau îndatoririle, ci făceau rău. În ce fel se deosebea acest grup de complici ai Satanei de marele balaur roșu care îi prinde, îi persecută și îi abuzează pe aleșii lui Dumnezeu? Marele balaur roșu vede că întruparea lui Dumnezeu este doar un om obișnuit, că nu este deloc înspăimântător, așa că încearcă în mod abuziv să Îl prindă, iar odată ce Îl prinde, va încerca să Îl ucidă. Acești complici ai

Satanei, acești antihriști, nu L-au tratat oare pe Hristos în același mod? Nu este esența lor aceeași? (Ba da.) Cum Îl considerau pe Hristos în credința lor? Credeau în El ca Dumnezeu sau ca om? Dacă L-ar fi considerat pe Hristos ca fiind Dumnezeu, L-ar fi tratat în acest fel? (Nu.) Există o singură explicație: Îl vedeau pe Hristos ca pe un om, ca pe cineva pe care, cu lejeritate, Îl puteau judeca, păcăli, juca pe degete, disprețui și trata cum doreau; aceasta înseamnă că erau foarte îndrăzneți. În cazul în care clasificăm niște oameni atât de îndrăzneți, pot fi puși în categoria și în grupul ființelor create, al aleșilor lui Dumnezeu, al celor care-L urmează, al oamenilor care pot fi desăvârșiți de El și al persoanelor care pot fi mântuite de El? (Nu.) Unde ar trebui să fie plasate astfel de gunoaie? În tabăra Satanei. Oamenii din acest grup sunt caracterizați drept antihriști. L-au tratat pe Hristos ca pe o persoană obișnuită, au acționat în mod intenționat și nechibzuit și au exercitat o putere absolută în limitele influenței lor, gândindu-se: „Indiferent care este problema, atât timp cât nu te caut sau nu te informez despre ea, nu ai dreptul să intervii și nu vei afla niciodată despre ea.” Spuneți-Mi, are Hristos dreptul să Se ocupe de ei? (Da.) Care ar fi un mod adecvat de a face acest lucru? (Să-i excludă din biserică.) Așa trebuie să ne purtăm cu antihriștii și cu satanele; nu trebuie să le arătăm indulgență. Când oameni ca aceștia cred în Dumnezeu, indiferent de ceea ce face Dumnezeu, de modul în care le oferă oamenilor adevărul sau de lucrarea pe care o face, ei nu iau în seamă acest lucru. Dacă nu au putere, se gândesc la modalități de a o obține și, odată ajunși la putere, caută să fie pe picior de egalitate cu Hristos, să împartă lumea cu El, să se ia la întrecere pentru a vedea cine este superior și să își dispute statutul cu El. În cadrul sferei lor de influență, își doresc să-L provoace pe Hristos, spunând: „Vreau să văd al cui cuvânt are mai multă greutate, al tău sau al meu. Această biserică este teritoriul meu; voi cheltui banii bisericii cum doresc, voi cumpăra ce vreau și voi rezolva problemele după bunul meu plac. Oricine decid eu că nu este bun nu este bun. Voi folosi pe cine vreau și nimeni nu are voie să se atingă de oamenii pe care aleg să-i folosesc. Dacă cineva o face, nu voi lăsa lucrurile așa. Chiar dacă dumnezeu spune că vrea să o facă, nu voi tolera asta!” Nu înseamnă asta să sfidezi moartea?

Dacă oamenii ajung să înțeleagă mai mult frumusețea lui Dumnezeu și dobândesc o înțelegere mai clară și mai precisă a caracterului practic și a esenței lui Dumnezeu prin umanitatea normală și practică a lui Dumnezeu întrupat, atunci sunt oameni care urmăresc adevărul și care au umanitate. Cu toate acestea, din cauza laturii Sale normale și practice, unii oameni nu Îl consideră pe Hristos Dumnezeu. Se comportă mai nerușinat și mai îndrăzneț în fața Lui, prind mai mult curaj să acționeze liber și devin mai acaparați de gânduri de a-L depăși pe Hristos și de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu. Simt că dispun de capital cu care să-L disprețuiască și să se ia la întrecere cu Hristos și dovezi pe baza cărora să-L considere pe Hristos un om. Cred că, după ce obțin aceste dovezi, nu trebuie să se mai teamă de Hristos și că Îl pot critica liber, că pot conversa cu lejeritate și râde cu El, că se pot pune pe picior de egalitate cu El și pot discuta cu El despre treburile lor domestice și grijile lor personale. Unii chiar spun: „Ți-am împărtășit gândurile

mele lăuntrice, slăbiciunile și firile mele corupte, așa că povestește-mi despre starea ta. Ți-am povestit despre experiențele mele de dinainte și după ce am ajuns să cred în dumnezeu și ți-am povestit despre cum am acceptat lucrarea lui dumnezeu, așa că împărtășește-mi experiențele tale." Ce încearcă ei să facă? Nu Îl văd pe Dumnezeu întrupat ca fiind prea obișnuit și normal și-și doresc să Îl transforme într-un membru al familiei, un amic, un prieten sau un vecin? Indiferent de cât de normal și practic este Hristos, esența Sa nu se va schimba niciodată. Indiferent de vârsta Sa, de locul în care S-a născut sau de modul în care calificările și experiența Sa se compară cu ale voastre, indiferent dacă vi se pare măreț sau neînsemnat, nu uitați niciodată că El va fi întotdeauna diferit de voi. De ce este așa? El este Dumnezeu care trăiește într-o formă exterioară normală și practică; esența Sa este veșnic diferită de a voastră; esența Sa este cea a Dumnezeului suprem, care este pe vecie și întotdeauna deasupra întregii omeniri. Nu uitați acest lucru! La suprafață, El pare a fi o persoană obișnuită și normală, Se numește Hristos și are identitatea lui Hristos, dar dacă, în credința ta, Îl consideri un om și Îl vezi ca pe o persoană obișnuită, ca pe un membru al omenirii corupte, ești în pericol. Identitatea și esența lui Hristos nu se schimbă niciodată, esența Sa este esența lui Dumnezeu, iar identitatea Sa este întotdeauna cea a lui Dumnezeu. Faptul că trăiește în carapacea unei ființe normale, practice, nu înseamnă că este un membru al omenirii corupte și nici nu înseamnă că oamenii Îl pot manipula sau controla, că pot fi egali cu El sau că pot concura cu El pentru putere. Atât timp cât oamenii Îl văd ca om, Îl evaluează folosind metode și perspective umane și încearcă să-L transforme într-un prieten, egal, coleg sau ofițer superior, se pun într-o poziție periculoasă. De ce este periculoasă? Dacă Îl vedeți pe Hristos ca pe un om obișnuit, normal, firile voastre corupte vor începe să iasă la iveală. Din momentul în care Îl considerați pe Hristos om, faptele voastre rele vor începe să fie expuse. Nu este aceasta partea periculoasă? Atât timp cât oamenii Îl văd pe Hristos ca om și cred că El este normal și practic, că este ușor de păcălit și că este la fel ca oamenii, ei nu se tem de Dumnezeu, iar în acest moment relația lor cu Dumnezeu se schimbă. În ce se transformă această relație? Relația lor nu mai este cea dintre o ființă umană creată și Creator, nu mai este cea dintre un adept și Hristos și nu mai este cea dintre un obiect al mântuirii și Dumnezeu, ci devine relația dintre Satana și Suveranul tuturor lucrurilor. Oamenii se opun lui Dumnezeu și devin dușmanii Săi. Atunci când Îl vezi pe Hristos ca om, îți schimbi și propria identitate în fața lui Dumnezeu, și valoarea ta în ochii Lui; îți distrugi complet perspectivele și destinul prin faptul că-ți faci poftele, prin răzvrătire, prin ticăloșie și aroganță. Dumnezeu te va recunoaște, te va îndruma și îți va acorda viața și șansa de a obține mântuirea doar pe baza faptului că ești o ființă creată, un adept al lui Hristos și o persoană care a acceptat mântuirea din partea lui Dumnezeu. În caz contrar, relația ta cu Dumnezeu se va schimba. Atunci când oamenii Îl consideră pe Dumnezeu, Hristos, ca fiind o persoană, nu fac oare o glumă? De obicei, oamenii nu văd acest lucru ca fiind problematic. Ei se gândesc: „Hristos a spus că este o persoană obișnuită și normală, deci ce este greșit în a-L trata ca pe o

persoană?” De fapt, nu este nimic în neregulă cu acest lucru, dar există consecințe grave. Să-L tratați pe Hristos ca pe o persoană vă aduce multe beneficii. Într-un fel, vă ridică statutul, în altul, reduce distanța dintre voi și Dumnezeu și, pe lângă asta, nu veți mai fi atât de rezervați în prezența lui Dumnezeu, vă veți simți relaxați și liberi. Veți avea drepturi umane, libertate și un sentiment al valorii existenței voastre și veți avea sentimentul propriei voastre prezențe. Nu este bine? Nu este nimic greșit în a trata o persoană reală în acest fel, arată că aveți demnitate și integritate. Un om nu ar trebui să se plece ușor; oamenii nu ar trebui să îngenuncheze, să cedeze sau să-și admită cu ușurință inferioritatea în fața niciunei persoane. Nu sunt acestea legile supraviețuirii umane și regulile de joc ale omului? Mulți aplică aceste legi și reguli de joc în interacțiunile lor cu Hristos. Acest lucru aduce probleme și este foarte probabil să ofenseze firea lui Dumnezeu. Asta e din cauză că natura-esență a tuturor membrilor omenirii, indiferent de rasă, este aceeași. Doar Hristos este diferit de omenire. Deși Hristos are aparența normalității și a caracterului practic și stilurile de viață și de rutină ale umanității normale și practice, esența Sa este diferită de cea a oricărui om corupt. Tocmai din această cauză El este în măsură să le pretindă celor care-L urmează să-L trateze în felul în care le cere. În afară de Hristos, nicio altă persoană nu este în măsură să folosească aceste metode și standarde pentru a avea aceste cerințe de la oameni. De ce? Pentru că esența lui Hristos este Dumnezeu Însuși și pentru că Hristos, această persoană obișnuită, normală, este un trup normal în care este îmbrăcat Dumnezeu și întruparea lui Dumnezeu printre oameni. Doar pe baza acestui fapt, este incorect să-L vezi pe Hristos ca pe o persoană, este și mai rău să-L tratezi ca pe o persoană, iar să-L păcălești, să te joci cu El și să lupți împotriva Lui ca și cum ar fi o persoană este cu atât mai rău. Antihriștii, această gașcă de indivizi ticăloși care detestă adevărul, rămân pentru totdeauna nepăsători cu privire la această problemă semnificativă și la această greșeală evidentă. De ce? Pentru că natura-esență pe care o au este esența unui antihrist. Ei se luptă cu Dumnezeu în tărâmul spiritual, rivalizând cu El pentru statut, fără să Îl abordeze vreodată ca pe Dumnezeu sau să Îl trateze ca atare. În casa lui Dumnezeu repetă acest comportament, tratându-L pe Hristos în aceeași manieră. Strămoșul lor L-a tratat pe Dumnezeu în acest fel, așa că nu este nicio surpriză că ei nu se pot abține să nu acționeze în acest fel. Din moment ce nu se pot abține să nu acționeze în acest fel, iar natura-esență pe care o au a fost descoperită, mai pot astfel de oameni să fie mântuiți de Dumnezeu? Nu trebuie oare să fie îndepărtați și excluși din casa lui Dumnezeu? Nu trebuie să fie respinși de toți aleșii lui Dumnezeu? (Ba da.) Mai aveți noțiuni despre condamnarea, îndepărtarea și eliminarea unor astfel de indivizi de către casa lui Dumnezeu? (Nu.) Sunt oare demni de milă? (Nu.) De ce nu sunt demni de milă? Sunt odioși și detestabili, deci nu sunt demni de milă.

C. Modul în care antihriștii tratează smerenia și tăinicia lui Hristos

Modul în care antihriștii tratează normalitatea și caracterul practic al lui Hristos se manifestă în multe feluri, iar noi am expus adineauri câteva exemple specifice. Vom

încheia aici părtășia noastră despre acest aspect. În ceea ce privește un alt aspect al lui Hristos, smerenia și tăinicia Sa, antihriștii încă își manifestă firea-esență unică și au aceleași manifestări și abordări esențiale ca în tratarea normalității și caracterului practic al lui Hristos. Încă nu pot să accepte aceste lucruri de la Dumnezeu sau să le îngăduie ca lucruri pozitive, în schimb le disprețuiesc, chiar le batjocoresc și le condamnă, iar apoi le neagă. Este o serie în trei părți: mai întâi observă, apoi condamnă și, în final, neagă. Toate acestea sunt acțiuni obișnuite ale antihriștilor; acest lucru este cauzat de esența antihriștilor. Ce sunt smerenia și tăinicia? Nu ar trebui să fie greu de înțeles în termeni literali. Înseamnă să nu-ți placă să ieși în evidență și să te lauzi, ci să-ți placă să fii discret și să rămâi necunoscut. Acest lucru se referă la firea lui Dumnezeu întrupat și personalitatea intrinsecă a lui Dumnezeu. Pe baza aparențelor, oamenilor nu ar trebui să le fie dificil să observe: Hristos nu are nicio ambiție, nu încearcă să acapareze puterea, nu are dorință de putere, nu îngrădește inimile oamenilor și nici nu studiază cititul gândurilor; Hristos vorbește simplu, clar, limpede, fără a folosi cuvinte indiscrete sau trucuri pentru a scoate la iveală adevăratele gânduri ale oamenilor. Dacă oamenii își doresc să spună ceva, o pot face; dacă nu, El nu îi forțează. Atunci când Hristos expune firile corupte și diferitele stări ale oamenilor, vorbește direct și le evidențiază clar; în plus, modul în care Hristos tratează lucrurile este foarte simplu. Cei care au interacționat cu Mine ar trebui să aibă această impresie, spunând: „Tu ești destul de direct, fără nicio strategie privind interacțiunile lumești. În ciuda faptului că ai un statut, nu pari să ai un sentiment de superioritate în niciun grup.” Această afirmație este, într-adevăr, corectă; nu-Mi place să fiu în centrul atenției sau să-Mi sporesc faima în fața altora. Dacă aș fi fost cu adevărat lipsit de acest statut și Dumnezeu nu ar fi mărturisit pentru Mine, personalitatea Mea inerentă este să stau în spatele mulțimilor, fără să-Mi doresc să Mă fac văzut, fără să vreau ca ceilalți să știe, chiar dacă am niște abilități speciale, pentru că, dacă oamenii ar ști, M-ar urmări peste tot, ceea ce ar fi problematic și dificil de gestionat. Așa că, indiferent unde Mă duc, de îndată ce oamenii încep să Mă urmărească, caut modalități de a-i îndepărta, discutând atunci când este necesar și, atunci când nu este cazul, întorcându-i rapid la locul cuvenit pentru a face ceea ce se cuvine să facă. Pentru oamenii corupți, acest lucru este de neconceput: „Noi, oamenii, Te iubim și Te susținem atât de mult! Suntem atât de îndrăgostiți de Tine! De ce nu accepți această afecțiune a noastră?” Ce e cu aceste vorbe? Am spus ceea ce trebuia să vă spun, v-am dat instrucțiunile pe care trebuia să vi le dau, așa că duceți-vă și faceți ceea ce ar trebui să faceți, nu vă învârtiți în jurul Meu! Nu-Mi place. Din punctul lor de vedere, oamenii se gândesc: „Dumnezeule, după ce ai făcut o lucrare atât de măreață, nu Te simți adesea mulțumit de Tine? Având atât de mulți adepți, nu Te simți și Tu mereu superior? Nu Îți dorești întotdeauna să Te bucuri de un tratament special?” Eu spun că nu M-am simțit niciodată așa; nu sunt niciodată conștient de faptul că am atât de mulți adepți, nu Mă simt superior și nu am nicio idee despre cât de înaltă este poziția Mea. Spuneți-Mi, cât de extaziată ar fi de regulă o persoană normală, în fiecare zi, dacă s-ar afla într-o astfel

de poziție? Nu ar ști ce să mănânce sau cu ce să se îmbrace? Nu ar pluti în aer toată ziua? Nu ar spera în permanență să fie urmărită de oameni? (Ba da.) În special, cei care au anumite abilități ar găsi mereu modalități de a organiza întâlniri, de a se bucura de sentimentul atenției și al aplauzelor în timpul discursurilor, crezând că acestea depășesc bucuria de a consuma carne și de a bea vin. Mă întreb, de ce nu simt și Eu așa? De ce nu simt că este bine? De ce nu-Mi place acest sentiment? Pe scena muzicală mondială, cei cu un pic de abilitate, în special cei care pot cânta și dansa, sunt numiți „zeițe", „zei", „regi ai muzicii", „regine ale muzicii" și chiar „tați", „mame" și „bunici". Acestea nu sunt formule bune de adresare. Mai mult, unii oameni se simt nemulțumiți când sunt numiți „Xiao[a] Wang" sau „Xiao Li", crezând că acest lucru le scade rangul, și astfel caută modalități de a-și schimba înălțimea rangului, pentru a-i face pe oameni să le spună „rege" sau „regină" în viitor. Aceasta este rasa umană coruptă. Unii oameni, după ce ajung să creadă în Dumnezeu, spun că aceia care cred nu ar trebui să fie la fel de insolenți ca non-credincioșii, că nu ar trebui să fie numiți „zei", „regi" sau „regine", că trebuie să fie discreți și smeriți. Cred că a se intitula direct „Smeriți", este puțin vulgar, că termenul nu este suficient de mic sau de josnic, așa că își spun „Mărunți", „Minusculi", „Praf", „Mici", iar unii își spun chiar „Fire de nisip" și „Nanometru". Nu se concentrează asupra adevărului, ci meditează asupra vulgarității, cu nume precum „Buruiană mică", „Lăstar" și chiar „Murdărie", „Noroi", „Bălegar" și așa mai departe. Aceste nume sunt unul mai neplăcut și mai josnic decât altul, dar pot ele schimba ceva? Văd că oamenii cu aceste nume sunt, de asemenea, foarte aroganți, haini, iar unii sunt chiar oameni răi. Cei numiți astfel nu numai că nu au devenit mai mărunți sau mai smeriți, dar rămân insolenți, ticăloși și răuvoitori.

Prima dată când Dumnezeu a devenit trup pentru a lucra pe pământ, lucrarea Sa a fost simplă și scurtă, dar a fost o etapă indispensabilă și importantă de lucru pentru mântuirea omenirii. Cu toate acestea, după ce Domnul Isus a fost răstignit, El a înviat și S-a înălțat la Cer, fără să apară din nou în fața omenirii. De ce nu a mai apărut în fața omenirii? Aceasta reprezintă smerenia și tăinicia lui Dumnezeu. Conform logicii umane normale, Dumnezeu a devenit trup și a suferit timp de treizeci și trei de ani și jumătate, suportând respingerea, calomnia, condamnarea, abuzul și așa mai departe din partea omenirii și ar fi trebuit să Se întoarcă printre oameni pentru a Se bucura de roadele victoriei și slavei Sale după ce a fost răstignit și a înviat. Ar fi trebuit să trăiască încă treizeci și trei de ani și jumătate sau chiar mai mult, bucurându-Se de venerare și admirație din partea oamenilor față de El, precum și de statutul și tratamentul pe care le merita. Totuși, Dumnezeu nu a făcut asta. În această etapă a lucrării, Dumnezeu a venit în liniște și tăcere, fără nicio festivitate și, spre deosebire de oameni, care caută să-și facă simțită prezența ori de câte ori au puțină abilitate, Dumnezeu nu ar fi vrut să

[a] Vorbitorii de chineză rostesc „Xiao" înaintea numelui de familie al unei persoane mai tinere decât ei.

proclame lumii: „Sunt aici, sunt Dumnezeu Însuși!” Dumnezeu nu a rostit un singur cuvânt de acest fel pentru Sine, ci S-a născut în liniște, într-un staul. În afară de cei trei magi care au venit să se închine lui Dumnezeu, restul vieții Domnului Isus Hristos a fost plină de greutăți și suferințe, care s-au încheiat doar cu răstignirea Sa. Dumnezeu a obținut slavă și a iertat păcatele oamenilor; aceasta înseamnă că El a făcut o faptă măreață pentru omenire, deoarece i-a ajutat pe oameni să scape de păcat și de marea suferință, și că El este Răscumpărătorul omenirii. Așadar, este de la sine înțeles că Dumnezeu ar fi trebuit să Se bucure de venerare, admirație și prosternare din partea omenirii. Cu toate acestea, Dumnezeu a plecat liniștit și tăcut, fără să scoată un sunet. În ultimii două mii de ani, lucrarea lui Dumnezeu s-a răspândit mereu. Procesul acestei răspândiri a fost plin de greutăți, vărsare de sânge, condamnare și calomnie din partea întregii omeniri. Dar, indiferent de atitudinea omenirii față de Dumnezeu, El a continuat să exprime adevărul și nu a renunțat niciodată la lucrarea Sa de mântuire a omului. Mai mult decât atât, în acești două mii de ani, Dumnezeu nu a folosit niciodată cuvinte explicite pentru a Se declara, pentru a spune că Domnul Isus este întruparea Sa și că omenirea ar trebui să I se închine și să Îl accepte. Dumnezeu folosește doar metoda cea mai simplă, trimițându-Și slujitorii să propovăduiască Evanghelia Împărăției Cerurilor către toate națiunile și peste tot, permițând mai multor oameni să se căiască, să vină înaintea lui Dumnezeu și să accepte mântuirea Sa, obținând astfel iertarea păcatelor lor. Dumnezeu nu a folosit niciodată cuvinte de prisos pentru a spune că El este Mesia care vine; în schimb, a dovedit prin fapte că tot ceea ce a făcut este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, că mântuirea de la Domnul Isus este mântuirea din partea lui Dumnezeu Însuși, că Domnul Isus a răscumpărat întreaga omenire și că El este Dumnezeu Însuși. În întruparea actuală, Dumnezeu a venit printre oameni în aceeași manieră și sub aceeași formă. Venirea lui Dumnezeu în carne și oase este o mare binecuvântare pentru omenire, o oportunitate incredibil de rară și, mai mult decât atât, este norocul omenirii. Dar ce înseamnă asta pentru Dumnezeu Însuși? Este cel mai dureros lucru. Puteți înțelege asta? Esența lui Dumnezeu este Dumnezeu. Lui Dumnezeu, care are identitatea lui Dumnezeu, Îi lipsește în mod inerent aroganța; în schimb, este credincios, sfânt și drept. Venind printre oameni, El trebuie să Se confrunte cu diferitele firi corupte ale oamenilor, ceea ce înseamnă că toți acei oameni pe care Își dorește să îi mântuie sunt cei pe care îi urăște și îi găsește dezgustători. Dumnezeu nu are o fire arogantă, nu este rău și înșelător, iubește lucrurile pozitive, este drept și sfânt, însă cu ceea ce Se confruntă El este tocmai un grup de oameni care este opus și potrivnic esenței Sale. Ce dă Dumnezeu cel mai mult? Dragostea, răbdarea, mila și toleranța Sa. Dragostea, mila și toleranța lui Dumnezeu sunt smerenia și tăinicia Sa. Omenirea coruptă se gândește: „Dumnezeu face o lucrare măreață, obține o slavă atât de mare și este suveran peste atât de multe lucruri, așa că de ce nu Se anunță sau nu Se declară?” Pentru oameni, acest lucru pare la fel de ușor ca pocnitul din degete; când fac o faptă bună, o exagerează de zece ori, când fac puțin bine, îl umflă de două sau trei ori, amplificându-l la infinit, și cred

că este cu atât mai bine, cu cât fac acest lucru mai detaliat. Dar aceste lucruri nu sunt în esența lui Dumnezeu. În nimic din ceea ce face Dumnezeu nu există niciuna dintre așa-numitele „tranzacții” ale omului; Dumnezeu nu vrea să solicite nimic, El nu „caută remunerație”, așa cum o numesc oamenii. Dumnezeu nu are o dorință de statut, așa cum are omenirea coruptă, El nu spune: „Eu sunt Dumnezeu; fac ce vreau și, indiferent de ceea ce fac, voi trebuie să vă amintiți de bunătatea Mea, trebuie să puneți la inimă lucrurile pe care le fac și să vă amintiți mereu de Mine.” Lui Dumnezeu Îi lipsește tocmai acest tip de esență; El nu are ambiție, nu are firea arogantă a omenirii corupte și nu Se declară. Unii spun: „Dacă nu Te declari, cum pot oamenii să știe că Tu ești Dumnezeu? Cum pot ei să vadă că ai statutul de Dumnezeu?” Nu este nevoie; asta este ceea ce poate realiza esența lui Dumnezeu. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu; indiferent cât de smerit și ascuns este El, cât de tainic lucrează, cât de milostiv și tolerant este față de omenire, efectul final al cuvintelor, lucrării, acțiunilor Sale și așa mai departe asupra oamenilor este inevitabil ca oamenii creați să accepte suveranitatea Creatorului, să se plece și să-L venereze și să se supună de bunăvoie față de suveranitatea și de rânduielile Creatorului. Acest lucru este cauzat de esența lui Dumnezeu și asta este exact ceea ce antihriștii nu pot realiza. Au ambiții și dorințe, precum și firi arogante, parșive și ticăloase, le lipsește adevărul și, cu toate acestea, încă doresc să-i aibă și să-i controleze pe oameni și să îi facă să se supună și să-i venereze. Judecând pe baza esenței antihriștilor, nu sunt oare ticăloși? Antihriștii se luptă cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, dar Dumnezeu Se va lupta oare cu ei? Are Dumnezeu această esență? Obține Dumnezeu venerarea și supunerea din partea oamenilor creați dacă Se luptă pentru acest lucru? (Nu.) Cum o obține El? Ființele create sunt făcute de Dumnezeu; doar Creatorul știe de ce are nevoie omenirea, ce ar trebui să aibă și cum ar trebui să trăiască omenirea. De exemplu, să spunem că o persoană creează o mașinărie. Numai inventatorul ei îi cunoaște defectele și neajunsurile și știe cum să o repare, iar oricine încearcă să o contrafacă nu știe cum. În mod similar, omenirea a fost creată de Dumnezeu; numai El știe de ce au nevoie oamenii, numai El poate mântui omenirea și numai Dumnezeu poate transforma oamenii corupți în oameni adevărați. Dumnezeu face toate acestea nu prin autoritatea Sa, nu prin declararea de Sine, prin autojustificări sau prin suprimarea, inducerea în eroare sau controlul oamenilor; Dumnezeu nu folosește aceste mijloace și metode, numai Satana și antihriștii o fac.

După atâta părtășie, care este înțelegerea voastră despre smerenia și tăinicia lui Dumnezeu? Ce sunt smerenia și tăinicia lui Dumnezeu? Este oare tăinicia ascunderea intenționată a identității Sale, ascunderea intenționată a esenței Sale și a circumstanțelor reale? (Nu.) Este smerenia ceva simulat într-un mod artificial? Este stăpânire de sine? Este prefăcătorie? (Nu.) Unii oameni spun: „Tu ești Dumnezeu întrupat, cum poate cineva cu un statut atât de nobil să poarte haine atât de obișnuite?” Eu spun că sunt doar o persoană obișnuită, care trăiește o viață obișnuită; totul despre Mine este obișnuit, deci de ce nu pot purta haine obișnuite? Unii spun: „Tu ești Hristos, Dumnezeul

întrupat. Statutul Tău este nobil, nu Te subestima." Eu răspund: „Ce subestimare?" Nu Mă supraevaluez și nu Mă subestimez; sunt cine sunt, fac ceea ce trebuie să fac și spun ceea ce trebuie să spun; ce e rău în asta? Nici supraevaluarea, nici subestimarea nu sunt corecte; supraevaluarea este aroganță, iar subestimarea este prefăcătorie și înșelăciune. Unii spun: „Dumnezeul întrupat ar trebui să aibă ținuta unei celebrități, iar discursul și comportamentul Tău ar trebui să fie elegante. Uită-Te la coafurile, ținutele și machiajul acelor femei puternice din societate, aceia sunt oamenii cu statut, aceia sunt cei pe care oamenii îi apreciază!" Eu spun: „Ce este statutul?" Ce contează dacă oamenii Mă admiră? Nu-mi place; dacă Mă admiri, găsesc acest lucru dezgustător și grețos. Nu trebuie neapărat să Mă admiri. Alții spun: „Uită-te la acele femei antreprenor din societate, ele se îmbracă atât de nobil și elegant. Dintr-o singură privire, poți vedea că sunt personaje puternice, de elită; Tu de ce nu înveți de la ele?" De ce ar trebui să învăț ceva ce nu-Mi place? Eu port haine care se potrivesc cu vârsta Mea, de ce să Mă prefac? De ce ar trebui să învăț de la alții? Eu sunt Eu, pentru cine să Mă prefac? Nu este asta înșelăciune? Spuneți-Mi, ce fel de asemănare, înfățișare, vorbire și comportament ar trebui să aibă Dumnezeu întrupat pentru a corespunde identității Sale? Aveți standarde pentru acest lucru? Trebuie să aveți, altfel nu L-ați vedea pe Hristos într-un asemenea mod. Eu am standardele Mele. Depășesc oare standardele Mele sfera adevărurilor-principiilor? (Nu.) De ce unii oameni au întotdeauna noțiuni despre orice port sau mănânc, sintetizând și dând verdicte în mod constant despre Mine? Nu este dezgustător? De ce Mă văd ei în acest fel? În ochii lor, orice face Hristos este greșit, totul este negativ, întotdeauna se întâmplă ceva dubios cu El. Cât de ticăloși trebuie să fie! Judecând după această serie de identități diferite, perspective diferite ale lui Dumnezeu, de la Duhul lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu Însuși, până la umanitatea lui Dumnezeu întrupat, în esența lui Dumnezeu nu există aroganță sau vreuna dintre ambițiile și dorințele Satanei și, cu atât mai puțin, nu există așa-numita dorință a omului de a obține un statut. În afară de esența lui Dumnezeu Însuși, cea mai marcantă caracteristică a ceea ce are Dumnezeu, de la Duhul lui Dumnezeu până la întruparea Sa, sunt smerenia și tăinicia Sa. Această smerenie nu este simulată, această tăinicie nu este o sustragere deliberată; aceasta este esența lui Dumnezeu, Acesta este Dumnezeu Însuși. Indiferent dacă Dumnezeu este în tărâmul spiritual sau întrupat ca om, esența Sa nu se schimbă. Dacă cineva nu poate vedea că Hristos întrupat are esența lui Dumnezeu pe baza acestui fapt, ce fel de persoană este? Îi lipsește înțelegerea spirituală, este un neîncrezător. Dacă se uită la esența smereniei și tăiniciei lui Dumnezeu, oamenii se gândesc: „Dumnezeu nu pare să aibă o autoritate atât de mare. Să spunem că Dumnezeu este atotputernic nu pare foarte credibil, este mai sigur să spunem că Dumnezeu este puternic. Din moment ce nu are o autoritate atât de mare, cum poate deține suveranitatea asupra omenirii? Din moment ce nu Își arată niciodată statutul și identitatea de Dumnezeu, îl poate învinge pe Satana? Se spune că Dumnezeu are înțelepciune; poate oare înțelepciunea să decidă totul? Care este mai mare, înțelepciunea sau atotputernicia? Poate înțelepciunea să domine

atotputernicia? Poate înțelepciunea să influențeze atotputernicia?” Oamenii se gândesc la acest lucru, dar nu pot să-l vadă așa cum e sau să îl înțeleagă. În inimile lor, unii oameni nutresc unele îndoieli, iar apoi le asimilează treptat, căutând și încercând continuu să înțeleagă această chestiune prin experiențele lor, și dobândesc fără să știe unele cunoștințe perceptive. Numai antihriștii, după ce se îndoiesc de toate aceste aspecte ale esenței lui Dumnezeu, de toate aceste manifestări și de toate acțiunile Sale, nu numai că nu reușesc să înțeleagă că acestea reprezintă smerenia și tăinicia lui Dumnezeu, că aceasta este ceea ce este plăcut la Dumnezeu, dimpotrivă, dobândesc mai multe îndoieli cu privire la Dumnezeu și ajung să-L condamne mai grav. Se îndoiesc de suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, se îndoiesc că Dumnezeu îl poate învinge pe Satana, se îndoiesc că Dumnezeu poate mântui omenirea, se îndoiesc că planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu poate fi terminat cu succes și, chiar mai mult, se îndoiesc de faptul că Dumnezeu Se va dezvălui mulțimii de oameni cu slăvirea Sa. După ce se îndoiesc de aceste lucruri, ce fac? Le neagă. Astfel, antihriștii spun: „Smerenia și tăinicia lui hristos nu înseamnă nimic, nu sunt demne de laudă sau de preamărire și nu sunt esența lui dumnezeu. Astfel de smerenie și tăinicie nu sunt lucruri pe care să le aibă dumnezeu; smerenia și tăinicia lui hristos sunt manifestări ale neputinței sale. În lume, atât timp cât cineva are un oarecare statut, este încoronat rege, marchiz sau împărat. Hristos și-a înființat împărăția și are atât de mulți adepți și, totodată, lucrarea evanghelică se răspândește cu mare avânt. Nu înseamnă asta că puterea lui hristos crește? Dar, judecând pe baza acțiunilor sale, el nu intenționează să își sporească puterea sau să dețină o astfel de putere. Este ca și cum nu ar avea capacitatea de a avea această putere, de a deține împărăția lui hristos. Atunci pot eu obține binecuvântări urmându-l? Pot deveni stăpânul epocii următoare? Pot domni peste toată multitudinea de țări și popoare? Poate el să distrugă această lume veche, această omenire coruptă? Privind la înfățișarea obișnuită a lui hristos, cum poate el să realizeze lucruri mărețe?” Astfel de îndoieli apar întotdeauna în inimile antihriștilor. Smerenia și tăinicia lui Hristos sunt lucruri pe care toți oamenii corupți, în special antihriștii, sunt incapabili să le accepte, să le aprobe sau să le vadă; antihriștii iau smerenia și tăinicia lui Dumnezeu ca dovezi pentru îndoielile lor cu privire la identitatea și esența lui Dumnezeu, ca dovezi și pârghii pentru a nega autoritatea lui Dumnezeu, tăgăduind astfel identitatea și esența lui Dumnezeu și esența lui Hristos. După negarea esenței lui Hristos, antihriștii încep să acționeze împotriva aleșilor lui Dumnezeu din jurisdicția lor, fără milă, fără îngăduință și fără teamă și, în același timp, nu își neagă și nu se îndoiesc câtuși de puțin de propriile abilități, competențe sau ambiții. În sfera lor de influență, în sfera în care pot acționa, antihriștii își întind ghearele, controlându-i pe cei pe care îi pot controla și inducându-i în eroare pe cei pe care îi pot induce în eroare; făcând total abstracție de Hristos și de Dumnezeu, rupându-se complet de Dumnezeu, de Hristos și de casa lui Dumnezeu.

Despre ce avem îndeosebi părtășie atunci când vine vorba de acest subiect legat de modul în care antihriștii tratează smerenia și tăinicia lui Hristos? Smerenia și tăinicia

lui Dumnezeu, pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă, sunt, în ochii antihriștilor, cele mai avantajoase condiții pentru a face ce vor și pentru a întemeia o împărăție independentă în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu este ascuns în trup, iar această etapă a lucrării din zilele de pe urmă diferă ca formă de cea din Epoca Harului. Deși Dumnezeu nu face miracole și minuni în această etapă, El a rostit mult mai multe cuvinte, nenumărate cuvinte. Indiferent cum lucrează Dumnezeu, atât timp cât El este întrupat, o umilință imensă Îl însoțește în realizarea lucrării. Doar un Dumnezeu ca acesta, care are o esență divină, Se poate cu adevărat smeri și ascunde ca să devină o persoană obișnuită pentru a-Și face lucrarea, deoarece are esența smereniei și a tăiniciei. În schimb, Satana este absolut incapabil de acest lucru. Ce fel de trup ar purta Satana pentru a lucra printre oameni? În primul rând, ar avea o înfățișare impunătoare și ar fi parșiv, înșelător și ticălos; apoi, trebuie să stăpânească diverse strategii și tehnici pentru a se juca cu oamenii și a-i manipula, împreună cu diverse trucuri înșelătoare; trebuie să fie suficient de nemilos și răutăcios. Trebuie să se facă văzut în mod constant printre oameni și să ajungă în centrul atenției peste tot, de teamă că cineva ar putea să nu-l cunoască, și trebuie să încerce mereu să-și sporească faima și să se promoveze. Când oamenii îl vor numi în cele din urmă rege sau împărat, va fi mulțumit. Ceea ce face Dumnezeu este exact opusul a ceea ce face Satana. Dumnezeu continuă să exerseze răbdarea și să Se ascundă și, în timp ce face acest lucru, Își pune cuvintele și viața în oameni, folosind mila și bunătatea iubitoare ale Creatorului, astfel încât oamenii să poată înțelege adevărul, să fie mântuiți și să devină adevărate ființe create cu o umanitate normală și o viață umană normală. Deși ceea ce face Dumnezeu este inestimabil pentru omenire, Dumnezeu consideră că este responsabilitatea Sa. Așa că El personal a devenit trup și, neobosit, îi asigură, ajută, sprijină, luminează și iluminează pe oameni ca o mamă sau un tată. Desigur, îi și mustră, îi judecă, îi ceartă și îi disciplinează pe oameni, privindu-i cum se schimbă de pe o zi pe alta, cum trăiesc o viață bisericească normală și cresc în viață zilnic. Astfel, tot ceea ce face Dumnezeu este realitatea lucrurilor pozitive. În rândul omenirii, oamenii laudă prețurile plătite de Dumnezeu, puterea Sa măreață și slava Sa, dar în cuvintele lui Dumnezeu, când le-a spus El vreodată oamenilor: „Am făcut cutare lucru pentru omenire, M-am sacrificat atât de mult; oamenii trebuie să Mă laude și să Mă preamărească”? Are Dumnezeu astfel de cerințe de la omenire? Nu. Acesta este Dumnezeu Însuși. Dumnezeu nu a pus niciodată condiții pentru a face schimburi cu oamenii, spunând: „L-am pus pe Hristos printre voi, voi trebuie să-L tratați bine, să-I ascultați cuvintele, să vă supuneți Lui și să-L urmați. Nu provocați tulburări sau perturbări, faceți tot ce vă spune El să faceți, cum vă spune El să o faceți, iar când totul va fi îndeplinit vi se va arăta tuturor considerație.” A spus vreodată Dumnezeu un astfel de lucru? Este aceasta intenția lui Dumnezeu? Nu. Dimpotrivă, antihriștii sunt cei care încearcă mereu să folosească diverse mijloace pentru a atrage, constrânge, controla și stăpâni totul în legătură cu oamenii, pentru a-i face pe oameni să Îl lase pe Dumnezeu pentru a veni înaintea lor

înșiși. Antihriștii sunt cei care proclamă și anunță peste tot ori de câte ori fac vreo faptă măruntă. Antihriștii nu numai că nu pot înțelege, accepta, lăuda sau preamări smerenia și tăinicia lui Dumnezeu, în schimb disprețuiesc și blasfemiază aceste lucruri. Acest lucru este cauzat de firea-esență a antihriștilor.

Astăzi am avut părtășie despre cele trei manifestări ale modului în care antihriștii neagă esența lui Hristos. Să încheiem aici părtășia noastră pe această temă. Aveți întrebări? (Nu.) Bine. La revedere!

21 noiembrie 2020

Excursul patru

Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)

La ultima adunare ne-am încheiat părtășia despre cel de-al cincisprezecelea punct referitor la diferitele manifestări ale antihriștilor. După părtășia despre aceste cincisprezece puncte, ați sintetizat diferitele manifestări și esențe ale antihriștilor? Aveți un concept de bază și o înțelegere a acestora? Puteți discerne persoanele care posedă esența antihriștilor? (Eu pot discerne cazurile cât de cât evidente, dar încă am dificultăți să le discern pe cele relativ viclene și perfide.) Haideți, astăzi, să rezumăm diferitele manifestări ale antihriștilor prin prisma a două aspecte: în primul rând, caracterul antihriștilor și, în al doilea rând, firea-esență a lor. Este mai ușor să îi discernem pe antihriști din aceste două aspecte? (Da, este.) Dacă avem mai puțină părtășie și nu dăm multe exemple, s-ar putea să nu fiți capabili să îi discerneți; dacă avem mai multă părtășie, s-ar putea să înțelegeți, dar e posibil să aveți încă dificultăți să îi comparați pe aceștia cu antihriștii atunci când îi vedeți făcând răul. Prin sintetizarea naturii-esențe a antihriștilor și discernându-i prin prisma acestor două aspecte, acest lucru poate deveni mai clar pentru voi.

I. Caracterul antihriștilor

Primul aspect este caracterul antihriștilor. Mai exact, acest aspect are de-a face cu ce fel de umanitate au antihriștii. Ce include umanitatea? Include conștiința, rațiunea, integritatea, demnitatea, precum și bunătatea și răutatea umanității. Discernerea caracterului antihriștilor implică diverse aspecte ale umanității lor. Să discutăm mai întâi despre manifestările obișnuite, prezente în umanitatea normală sau trăsăturile pe care umanitatea normală ar trebui să le aibă. Spuneți-Mi, ce conținut anume intră în această categorie? (Onestitate și bunătate.) Ce altceva? (Simțul onoarei.) Este esențial să ai atât verticalitate, cât și simțul onoarei. (De asemenea, să le arăți celorlalți dragoste, toleranță, considerație și iertare.) Și asta. Să sintetizăm totul. Mai întâi de toate, umanitatea normală are trăsătura onestității – este aceasta pozitivă? (Da.) În plus, ea are bunătate și sinceritate și există o diferență între sinceritate și onestitate în ceea ce privește gradul. Credeți despre compasiune că este ceva ce ar trebui inclus în caracterul cuiva? (Da.) Poate fi compasiunea catalogată drept bunătate? (Da, poate fi.) O persoană cu o inimă bună va avea, cu siguranță, compasiune. Apoi sunt simplitatea și simțul onoarei. Simțul onoarei include demnitatea, conștiința de sine și rațiunea. Apoi este verticalitatea. Care sunt manifestările verticalității? Acestea includ simțul dreptății, detestarea răului, ura față de ticăloșie și o predilecție pentru lucrurile pozitive. Dacă cineva are doar verticalitate, atunci este insuficient; dacă îi lipsesc toleranța și răbdarea, vorbește direct, fără a lua în considerare starea oamenilor sau circumstanțele, acest lucru nu este în regulă, iar caracterul său este deficitar în câteva privințe. Există, de asemenea, toleranță și

răbdare, care sunt ambele manifestări specifice ale bunătății și pot fi, desigur, considerate drept o trăsătură. Acestea sunt trăsăturile pe care ar trebui să le posede umanitatea normală: onestitate, bunătate, sinceritate, simplitate, simțul onoarei, verticalitate, toleranță și răbdare – șapte în total. Aceste trăsături pe care le are umanitatea normală pot fi folosite pentru a stabili dacă o persoană are o umanitate normală. Cu toate acestea, subiectul de astăzi al părtășiei nu se referă la manifestările specifice ale trăsăturilor pe care ar trebui să le aibă umanitatea normală sau la persoanele care posedă aceste trăsături. În schimb, vom avea o părtășie pe tema: „Care este exact caracterul antihriștilor?" Comparativ cu diferitele aspecte ale caracterului normal tocmai menționate, antihriștii au vreuna dintre aceste trăsături sau pe care dintre ele le au? (Nu posedă niciuna.) Din moment ce aveți o astfel de impresie despre antihriști, să rezumăm ce elemente din caracterul antihriștilor îi fac pe oameni să îi caracterizeze drept antihriști și să arătăm că acești indivizi au o umanitate defectuoasă, că le lipsește umanitatea normală și că posedă umanitatea antihriștilor. Dacă cineva posedă una sau două dintre cele câteva manifestări ale umanității normale rezumate mai devreme, ar putea avea o oarecare umanitate normală. Dacă le posedă pe toate, atunci are cea mai normală umanitate. Însă antihriștii nu posedă niciuna dintre aceste trăsături, așadar, ce anume conține umanitatea lor? Să avem, mai întâi, părtășie despre acest aspect.

A. Mințitul în mod obișnuit

Prima trăsătură a unui caracter normal este onestitatea. Caracterul antihriștilor include onestitatea? Evident, antihriștilor le lipsește o umanitate onestă; umanitatea lor este, cu siguranță, la polul opus al onestității. Așadar, ce elemente de umanitate anormală, în opoziție cu onestitatea, posedă antihriștii în umanitatea lor? (Ei spun frecvent minciuni și îi păcălesc oamenii.) Putem afirma că a spune frecvent minciuni este același lucru cu a minți în mod obișnuit? Nu este acest rezumat mai specific? Dacă spunem că această persoană minte întotdeauna sau nu este prea sinceră, este o subestimare. Dacă folosim expresii precum „plin de minciuni" pentru a-i descrie caracterul, nu este suficient de formal. Prin urmare, utilizarea expresiei „a minți în mod obișnuit" pentru a-i descrie și pentru a exprima faptul că umanitatea antihriștilor nu este cinstită este mai potrivită. „Mințitul în mod obișnuit" este prima trăsătură – ceva care este frecvent manifestată și dezvăluită din umanitatea antihriștilor. Ar trebui să fie trăsătura cea mai comună, ușor de observat și ușor de discernut pe care oamenii o pot întâlni. Acum, merită să avem părtășie despre manifestările specifice ale mințitului în mod obișnuit? (Da, merită.)

Umanitatea antihriștilor este necinstită, ceea ce înseamnă că ei nu sunt deloc sinceri. Tot ceea ce spun și fac este adulterat și conține propriile lor intenții și scopuri, iar în toate acestea sunt ascunse trucurile și conspirațiile lor de nedescris și de nerostit. Prin urmare, cuvintele și acțiunile antihriștilor sunt prea contaminate și prea pline de falsitate. Oricât de mult vorbesc, este imposibil să știi care dintre cuvintele lor sunt adevărate, care sunt

false, care sunt corecte și care sunt greșite. Asta se întâmplă din cauză că sunt necinstiți, iar mințile lor sunt extrem de complicate, pline de urzeli perfide și de trucuri. Nimic din ceea ce spun ei nu este direct. Ei nu spun că unu este unu, doi este doi, da este da și nu este nu. În schimb, în toate chestiunile, ei se învârt în jurul cozii și gândesc lucrurile de mai multe ori în mintea lor, cercetând consecințele, cântărind meritele și dezavantajele din fiecare unghi. Apoi, alterează ceea ce vor să spună folosind limbajul lor, astfel încât tot ceea ce spun ei sună destul de stângaci. Oamenii cinstiți nu înțeleg niciodată ce spun și sunt ușor de înșelat și de păcălit de ei, iar cine vorbește și comunică cu astfel de oameni consideră experiența ca fiind obositoare și laborioasă. Nu spun niciodată că unu este unu și doi este doi, nu spun niciodată ceea ce gândesc și nu descriu niciodată lucrurile așa cum sunt. Tot ceea ce spun ei este de nepătruns, iar scopurile și intențiile acțiunilor lor sunt foarte complicate. Dacă adevărul iese la suprafață – dacă alți oameni văd prin ei și se prind de felul în care sunt – ei inventează rapid o altă minciună pentru a ocoli subiectul. Acest tip de persoană minte adesea și, după ce minte, trebuie să spună mai multe minciuni pentru a o susține pe cea inițială. Îi înșală pe alții pentru a-și ascunde intențiile și fabrică tot felul de pretexte și scuze în sprijinul minciunilor sale, astfel încât oamenilor le este foarte greu să-și dea seama ce este adevărat și ce nu, iar oamenii nu știu când este francă cu atât mai puțin când spune o minciună. Când minte, nu roșește și nu tresare, de parcă ar spune adevărul. Nu înseamnă asta că mint în mod obișnuit? De exemplu, uneori, antihriștii par la exterior buni cu ceilalți, atenți cu ei și că vorbesc într-un mod plin de căldură sufletească, ce sună blând și emoționant. Cu toate acestea, chiar și atunci când vorbesc în acest mod, nimeni nu poate spune dacă sunt sinceri și este întotdeauna nevoie de așteptare până când lucrurile se întâmplă câteva zile mai târziu pentru a dezvălui dacă au fost sau nu sinceri. Antihriștii vorbesc întotdeauna cu anumite intenții și obiective și nimeni nu poate afla ce anume urmăresc. Astfel de oameni mint în mod obișnuit și nu se gândesc la consecințele vreuneia dintre minciunile lor. Atât timp cât minciuna îi avantajează și e în stare să-i îmbrobodească pe ceilalți, atât timp cât îi poate duce la atingerea obiectivelor, nu le pasă care sunt consecințele. De îndată ce sunt dați în vileag, vor continua să ascundă, să mintă, să păcălească. Principiul și metoda după care se poartă acești oameni și prin care interacționează cu lumea este păcălirea oamenilor cu minciuni. Ei au două fețe și vorbesc pentru a se potrivi publicului lor; ei îndeplinesc orice rol, în funcție de situație. Sunt șmecheri și alunecoși, gurile lor sunt pline de minciuni și nu sunt demni de încredere. Oricine are legătură cu ei pentru o vreme este indus în eroare sau tulburat și nu poate primi aprovizionare, ajutor sau edificare. Indiferent dacă vorbele din gura unor astfel de oameni sunt urâte sau plăcute, sau raționale sau absurde, sau în acord sau în dezacord cu umanitatea, sau grosolane sau civilizate, în esență, toate reprezintă falsități, cuvinte adulterate și minciuni.

În rândul acelei clase de oameni care sunt antihriști, mințitul în mod obișnuit este unul dintre principalele atribute. Prin limbajul lor, prin felul în care vorbesc, prin modul

lor de exprimare, prin sensul și intenția din spatele acestor cuvinte, se vede că acestor oameni le lipsește umanitatea normală, că nu au standardele de umanitate ale oamenilor onești. Antihriștii mint în mod obișnuit. Minciunile și înșelăciunile lor sunt mult mai grave decât ale majorității oamenilor; aceasta nu este o fire coruptă banală, ci a devenit deja pierderea conștiinței și a rațiunii și absența totală a umanității. În esență, acești oameni sunt demoni; demonii obișnuiesc să mintă și să-i înșele pe oameni în acest fel, nimic din ceea ce spun ei nu este adevărat. Atunci când majoritatea oamenilor mint, trebuie să născocească minciuna, trebuie să se gândească bine la ea, dar un antihrist nu trebuie să născocească nimic, nici să se gândească: deschide gura și iese – și, înainte să îți dai seama, te-a păcălit. Minciunile și înșelăciunea lui sunt de așa natură încât oamenilor care reacționează lent le poate lua două sau trei zile să înțeleagă lucrurile; abia atunci își dau seama ce a vrut să spună persoana respectivă. Oamenii care nu înțeleg adevărul sunt incapabili de discernământ. Antihriștii mint în mod obișnuit. Ce credeți despre acest caracter al lor? În mod clar, nu este ceva ce face parte din umanitatea normală. Nu este ceva demonic în asta? Mai exact, este vorba de o natură demonică. Să minți în mod obișnuit, să spui minciuni și să-i înșeli pe oameni: aceste moduri de a face lucrurile sunt învățate la școală sau sunt rezultatul influenței familiei lor? Nici una, nici alta. Aceste lucruri sunt natura lor inerentă, s-au născut cu aceste lucruri. Atunci când părinții își educă copiii, nimeni nu își învață copilul să mintă și să înșele de la o vârstă fragedă și nimeni nu îl forțează să mintă sau să înșele, cu toate acestea, încă există copii care nu spun decât minciuni atunci când cresc, care rămân serioși indiferent de minciunile pe care le spun și nu se simt niciodată plini de regrete, chinuiți sau cu o conștiință încărcată din cauza minciunilor pe care le-au spus; acești copii, în schimb, se cred foarte deștepți, foarte inteligenți, se simt fericiți, mândri și bucuroși în secret că sunt capabili să îi păcălească și să îi înșele pe alții, folosind minciuni și alte tactici. Aceasta este natura lor inerentă. Așa sunt antihriștii în mod natural. Să mintă în mod obișnuit este în natura-esență pe care o au. Deși iau adesea parte la adunări și ascultă predici și părtășii, antihriștii nu reflectează niciodată asupra lor sau nu încearcă să se cunoască pe sine și, indiferent câte minciuni au spus pentru a-i păcăli pe alții, nu simt nicio mustrare de conștiință și, cu atât mai puțin, nu încearcă în mod activ să caute adevărul pentru o soluție – ceea ce dovedește că, în esență, antihriștii sunt neîncrezători. Indiferent câte doctrine vor putea propovădui oamenilor, nu le aplică niciodată propriei persoane, nu se disecă niciodată și, indiferent câte minciuni spun sau câți oameni păcălesc, nu se destăinuie niciodată în legătură cu asta, ci se prefac, se ascund și nu au niciodată curajul să recunoască în fața altora că sunt oameni înșelători. În afară de aceasta, ei continuă să mintă și să-i înșele pe oameni atunci când simt nevoia să o facă. Nu este aceasta natura lor? Ba da, este și nu există nicio cale de a o schimba. Această natură nu este exprimarea umanității normale; ca s-o spunem pe aia dreaptă, este o natură demonică, este firea Satanei, astfel de oameni sunt diavoli, sunt demoni întrupați.

Prima manifestare a caracterului antihriștilor este mințitul în mod obișnuit, pe care îl vom caracteriza drept o natură demonică. Manifestarea acestei naturi demonice este că, indiferent de moment și loc, indiferent de ocazie sau cu cine interacționează, cuvintele pe care le spun acești oameni sunt asemănătoare cu ceea ce spun șarpele și demonii – nedemne de încredere. Trebuie să fim deosebit de precauți și să avem discernământ cu astfel de oameni, să nu ne grăbim să credem cuvintele demonilor. Manifestarea specifică a mințitului în mod obișnuit este că minciunile le ies pur și simplu din gură; cuvintele pe care le spun nu pot rezista în fața scrutării, analizei sau discernământului. Ei pot minți în orice moment și consideră că nu pot spune nimic adevărat în nicio privință, că tot ceea ce spun trebuie să fie o minciună. Chiar dacă îi întrebi despre vârsta lor, ei iau în considerare acest lucru, gândindu-se: „Ce înseamnă când mă întreabă despre vârsta mea? Dacă spun că sunt bătrân, se vor uita de sus la mine și nu mă vor mai prețui și promova? Dacă spun că sunt tânăr, se vor uita de sus la mine, spunând că nu am experiență? Cum ar trebui să răspund?” Până și în privința unei chestiuni atât de simple, ei tot pot să mintă și refuză să îți spună adevărul, ba chiar îți întorc întrebarea, zicând: „Tu ce crezi?” Tu spui: „Cincizeci de ani?” „Pe-aproape.” „Patruzeci și cinci?” „Aproape.” Îți dau un răspuns corect? Știi câți ani au din răspunsurile lor? (Nu.) Acesta este mințitul în mod obișnuit.

Există o altă manifestare a antihriștilor care mint în mod obișnuit, și anume că ei mint chiar și în timp ce aduc mărturie. A aduce mărturie falsă este un act blestemat care ofensează firea lui Dumnezeu. Chiar și în ceea ce privește mărturia, ei îndrăznesc să se dedea la scorneli, minciuni și înșelăciuni, ceea ce arată cu adevărat disprețul lor nesăbuit față de consecințe și natura lor neschimbătoare! Când văd că alții aduc mărturie pe baza experienței și a înțelegerii, în timp ce ei nu pot, îi copiază, spunând orice zic ceilalți și născocind aceleași experiențe pe care le-au avut alții. Dacă nu înțeleg ceva la fel ca ceilalți, pretind că înțeleg. Dacă nu au o astfel de înțelegere bazată pe experiență și o astfel de iluminare, susțin că le au. Chiar dacă Dumnezeu nu i-a disciplinat, ei susțin că El a făcut-o. Chiar și în această chestiune, ei pot minți și falsifica, fără să arate nicio preocupare sau interes, oricât de grave pot fi consecințele. Nu înseamnă acest lucru să minți în mod obișnuit? În plus, astfel de oameni vor păcăli pe oricine. Unii s-ar putea întreba: „În orice caz, antihriștii sunt tot oameni. Nu s-ar abține ei să îi păcălească pe cei mai apropiați, pe cei care i-au ajutat sau pe cei alături de care au împărțit greutăți? Nu ar evita ei să-i înșele pe membrii familiei?” A spune că mint în mod obișnuit implică faptul că pot păcăli pe oricine, chiar și pe părinții, pe copiii și, desigur, pe frați și pe surori. Atât în chestiuni mari, cât și mici, îi pot păcăli pe oameni, chiar și în treburi în care ar trebui să vorbească sincer, în care acest lucru nu ar avea consecințe sau nu i-ar afecta în vreun fel și în care nu este nevoie să acționeze prudent. De asemenea, ei îi păcălesc pe oameni și folosesc minciuni pentru a rezolva chestiuni mărunte care, pentru cei din afară, nu justifică minciuna, unde le-ar fi simplu, fără vreo problemă, să vorbească direct. Nu înseamnă aceasta să minți în mod obișnuit? Se poate spune că mințitul în mod

obișnuit este una dintre manifestările primare ale diavolilor și ale Satanei. Din această perspectivă, nu putem spune oare că umanitatea antihriștilor nu este doar necinstită, ci, este, de asemenea, caracterizată de mințitul în mod obișnuit, ceea ce o face nesigură? (Ba da, putem.) Dacă astfel de indivizi comit o faptă rea, apoi varsă lacrimi după ce au fost emondați și criticați de către frați și surori, susținând în aparență că Îi sunt îndatorați lui Dumnezeu și promițând să se căiască în viitor, îndrăzniți să îi credeți? (Nu.) De ce nu? Cea mai convingătoare dovadă este că ei mint în mod obișnuit! Chiar dacă se căiesc în aparență, plâng amarnic, se bat cu pumnul în piept și se jură, nu-i credeți, pentru că varsă lacrimi de crocodil, lacrimi pentru a-i păcăli pe oameni. Cuvintele triste și pline de remușcări pe care le rostesc nu sunt sincere; sunt tactici oportune, concepute pentru a câștiga încrederea oamenilor prin mijloace necinstite. În fața oamenilor, plâng amarnic, își recunosc vina, se jură și își expun punctul de vedere. Cu toate acestea, cei care au o relație personală bună cu ei cei în care au cât de cât încredere, relatează o poveste diferită. În ciuda faptului că recunoașterea publică a greșelii și jurământul de a-și schimba comportamentul pot părea autentice la suprafață, ceea ce spun în culise dovedește că ceea ce au zis înainte nu a fost adevărat, ci fals, menit să păcălească mai mulți oameni. Ce vor spune în culise? Vor recunoaște că ceea ce au spus înainte a fost fals? Nu, nu o vor face. Vor răspândi negativism, vor prezenta argumente și se vor justifica. Această justificare și argumentare confirmă faptul că admiterile, căința și jurămintele lor au fost toate false, menite să-i păcălească pe oameni. Se poate avea încredere în astfel de indivizi? Nu înseamnă asta să minți în mod obișnuit? Ei pot chiar să scornească mărturisiri, să verse lacrimi false și să promită că se vor schimba, ba chiar și jurământul lor este o minciună. Nu este aceasta o natură demonică? Chiar dacă ar spune: „Înțeleg doar atât; restul nu știu și caut luminarea lui Dumnezeu și sper la ajutorul fraților și al surorilor pentru a obține treptat înțelegere”, aceasta ar fi o atitudine și o declarație onestă. Totuși, antihriștii nu pot rosti astfel de cuvinte adevărate. Ei simt următoarele: „Dacă aș spune adevărul, oamenii m-ar privi de sus. Mi-aș pierde reputația și m-aș simți înjosit – prestigiul meu nu ar fi complet pierdut? Cine sunt eu? Pot să recunosc înfrângerea? Chiar dacă nu înțeleg, trebuie să pretind că înțeleg foarte bine; trebuie să-i păcălesc pe oameni și să-mi întăresc mai întâi poziția în inimile lor.” Nu este aceasta o manifestare a antihriștilor? Din sursa și modul în care vorbesc antihriștii, precum și din cuvintele pe care le rostesc, este clar că astfel de oameni nu vor fi niciodată cinstiți; acest lucru e mai presus de ei. Întrucât mințitul în mod obișnuit este inerent caracterului lor, ei vor să-i păcălească pe oameni și să ascundă lucruri în orice, nevrând ca nimeni să știe sau să vadă faptele adevărate ori situația reală. Ființa lăuntrică le este teribil de întunecată. Acest aspect al caracterului antihriștilor poate fi caracterizat cu încredere ca fiind lipsit de umanitate și având o natură demonică. Minciunile le ies din gură fără efort, fără să se gândească, până în punctul în care nici măcar nu spun ceva adevărat atunci când vorbesc în somn – totul este înșelătorie, totul este minciună. Asta înseamnă să minți în mod obișnuit.

Caracterul antihriștilor este lipsit de onestitate. Chiar și atunci când nu vorbesc, în inimile lor se gândesc cum să-i păcălească, să-i înșele și să-i inducă pe oameni în eroare – pe cine să inducă în eroare, ce să spună atunci când vor să îi inducă în eroare, ce metode să folosească pentru a începe conversația și ce exemple să folosească pentru a-i face pe oameni să creadă. Indiferent de ceea ce spun sau gândesc, nu au o atitudine sinceră, opinii sau gânduri oneste în inimile lor. Fiecare clipă din viața lor, fiecare secundă, este petrecută într-o stare în care își doresc să-i păcălească pe oameni și să se joace cu ei. În fiecare secundă și în fiecare clipă se gândesc cum să-i păcălească, cum să-i inducă în eroare și cum să-i înșele pe alții, aceste gânduri ocupându-le pe de-a-ntregul mințile și cele mai intime colțuri ale inimilor. Nu este aceasta natura lor? Pot oameni ca aceștia să înțeleagă adevărul atunci când aud predici sau citesc cuvintele lui Dumnezeu? Chiar dacă înțeleg, îl pot pune în practică? (Nu, nu pot.) Judecând după inimile și caracterul lor lăuntric, astfel de indivizi nu sunt, cu siguranță, beneficiarii mântuirii, deoarece tot ceea ce iubesc și gândesc în mințile și în sufletul lor este îmbibat cu o natură demonică, fiind împotriva adevărului și a lucrurilor pozitive, fără vreo parte care să fie demnă de laudă. Așadar, este sigură trăsătura de a minți în mod obișnuit în umanitatea antihriștilor? (Da.) Oamenii care mint în mod obișnuit nu practică niciun adevăr. Care sunt consecințele acestui fapt? Care sunt manifestările specifice ale cuiva care nu practică niciun adevăr? Poate acționa nechibzuit? Poate fi arbitrar și să aibă propria lege? Poate să înființeze regate independente? Poate risipi ofrandele? Poate să-i inducă pe oameni în eroare? Poate câștiga inimile oamenilor? Poate face toate acestea. Este un antihrist tipic – minte în mod obișnuit. Atunci când faptele sunt expuse, indiferent câte perechi de ochi îi urmăresc, indiferent câte persoane aduc mărturie și îi demască în mod colectiv, ei refuză să recunoască. În cele din urmă, recurg la o singură tactică pentru interacțiunea cu tine, pretinzând că au uitat și simulând ignoranța. În acest moment, în această situație, nu pot spune niciun cuvânt adevărat și nici nu pot da din cap și recunoaște, spunând: „Eu sunt de vină, am greșit, mă voi schimba data viitoare și, cu siguranță, nu voi mai comite aceeași greșeală.” Acesta este un antihrist, nu-și recunoaște niciodată vina, nu spune niciodată un cuvânt adevărat. Pot fi mântuiți cu o asemenea umanitate? Pot ei să obțină adevărul? Categoric nu. Chiar dacă înțeleg adevărul, nu îl pot atinge pentru că îl resping, se împotrivesc și se opun adevărului. La cel mai simplu nivel de a vorbi cinstit și de a-și recunoaște greșelile, ei nu pot nici măcar să practice acest adevăr simplu sau să îl pună în aplicare. Cum ne-am putea aștepta ca ei să renunțe la statutul lor, să renunțe la perspectivele și la destinul lor și să renunțe la propriile intenții? Pot ei să renunțe la ele și să se răzvrătească împotriva lor? Ei sunt cu atât mai puțin capabili să facă acest lucru. Dacă nu pot spune nici măcar un singur lucru adevărat, atunci să te aștepți ca ei să facă ceva mai dificil decât atât este și mai nerealist.

Aveți în jurul vostru persoane care mint în mod obișnuit? Unii ar putea spune: „Nu am întâlnit încă pe cineva care minte în mod obișnuit, dar simt că aș putea fi și eu unul.” Permite-Mi să îți spun adevărul; te afli într-o situație periculoasă. Oamenii care mint în

mod obișnuit păstrează vreo urmă de umanitate? Sunt ei diferiți de demoni? Minte vreunul dintre voi în mod obișnuit? Să presupunem că, indiferent de mediu sau de context, indiferent de ce se întâmplă, minciunile vin atât de natural la o persoană, fără să roșească sau fără ca inima să îi bată mai repede și că poate gestiona și rezolva totul cu ajutorul minciunilor. Atunci când se poartă și interacționează cu lumea și în fiecare aspect al vieții, atât timp cât au ocazia să vorbească, tot ceea ce spun este o minciună, nici măcar o singură propoziție nu este adevărată. Toate acestea au intenții și scopuri și sunt însoțite de planurile Satanei. Acesta nu este cineva care este cinstit. Fiind capabil să mintă în orice situație, chiar și când se află într-o situație critică – nu este acesta cineva care este fără speranță? Judecând după diferitele manifestări ale mințitului în mod obișnuit la antihriști, minciunile lor sunt, pur și simplu, prea multe. Scopul discursului lor este să-i păcălească, să-i inducă în eroare și să-i înșele pe oameni. Toate cuvintele lor sunt pline de planurile și de intențiile Satanei, lipsite de orice manifestare de onestitate care aparține umanității. Se poate spune că antihriștilor le lipsește complet trăsătura de onestitate care face parte din umanitatea normală. Oamenii lipsiți de onestitate și capabili să mintă în mod obișnuit sunt caracterizați ca având o natură demonică – ei sunt demoni. Astfel de oameni nu sunt mântuiți cu ușurință, deoarece nu acceptă adevărul și li se pare dificil să îl accepte.

B. Perfid și crud

În afară de mințitul în mod obișnuit, ce alte manifestări au antihriștii? Tocmai am vorbit despre calitățile esențiale ale bunătății și sincerității în umanitatea normală și este destul de evident că antihriștilor le lipsesc complet aceste calități. Tot ceea ce este inerent umanității normale este, cu siguranță, absent la antihriști; tot ceea ce au ei sunt lucruri contrare umanității normale, lucruri negative. Așadar, ce este contrar bunătății și sincerității? (Perfidia și cruzimea.) Exact, ați spus corect – este perfidie și cruzime. Antihriștilor le lipsesc trăsături precum bunătatea și sinceritatea, în schimb, ei au elemente perfide și de cruzime, contrare bunătății și sincerității. Există cumva o legătură între a fi perfid și crud și a minți în mod obișnuit, despre care am discutat mai devreme? (Da.) Există o anumită legătură. Cum își manifestă antihriștii perfidia și cruzimea? (În capacitatea lor de a scorni minciuni și de a da vina pe alții.) A inventa minciuni și a le pune altora în cârcă implică atât a minți în mod obișnuit, cât și faptul de a fi perfid și crud; aceste două trăsături sunt strâns legate. De exemplu, dacă săvârșesc o faptă rea și nu vor să își asume responsabilitatea, creează o impresie falsă, spun minciuni și îi fac pe oameni să creadă că a fost fapta altcuiva, nu a lor. Ei aruncă vina pe altcineva, făcându-l să suporte consecințele. Acest lucru nu este doar ticălos și abject, ci este mai mult perfid și crud. Care sunt alte manifestări ale perfidiei și cruzimii antihriștilor? (Ei îi pot chinui, ataca pe oameni și se pot răzbuna pe aceștia.) A fi capabil să-i chinui pe oameni este un lucru nemilos. Ei vor face tot posibilul ca să atace și să se răzbune pe oricine reprezintă o amenințare la adresa statutului, reputației sau prestigiului lor sau oricine le

este potrivnic. Uneori, îi pot folosi chiar și pe alții pentru a le face rău oamenilor – asta înseamnă perfidie și cruzime. Pe scurt, expresia „perfid și crud” indică faptul că antihriștii sunt deosebit de malițioși. Modul în care se comportă și interacționează cu oamenii nu se bazează pe conștiință și nu trăiesc în armonie, pe picior de egalitate cu ei; în schimb, la fiecare pas, ei caută să-i exploateze, să-i controleze și să-i manipuleze pe ceilalți în interesul propriu. Abordarea lor în interacțiunea cu ceilalți nu este normală sau directă; în schimb, folosesc anumite mijloace și metode pentru a-i induce în eroare pe oameni, a-i exploata și a-i folosi pe post de armă, fără ca aceștia să-și dea seama. În felul cum se comportă față de oricine, indiferent dacă pare bun sau rău la suprafață, nu există niciun fel de sinceritate. Ei se apropie de cei pe care îi consideră utili și se îndepărtează de cei pe care îi consideră inutili, neacordându-le nicio atenție. Chiar și față de persoanele relativ candide sau vulnerabile, ei se gândesc la modalități de a folosi diverse mijloace și metode pentru a-i induce în eroare și a-i prinde în capcană, făcându-i utili pentru ei. Dar atunci când oamenii sunt slabi, în dificultate sau au nevoie de ajutor, antihriștii, pur și simplu, închid ochii și sunt indiferenți față de ei. Ei nu arată niciodată iubire sau nu le oferă ajutor unor astfel de oameni; dimpotrivă, tind să îi intimideze, să îi inducă în eroare și chiar să se gândească la modalități de a-i exploata și mai mult. Dacă nu reușesc să îi exploateze, îi dau la o parte și nu arată iubire sau simpatie pentru ei – există vreo urmă de bunătate în acest lucru? Nu este aceasta o manifestare a răutății? Metoda și filosofia prin care interacționează antihriștii cu oamenii este aceea de a folosi scheme și strategii pentru a-i exploata și a-i păcăli, făcându-i pe oameni incapabili să îi vadă drept ceea ce sunt și, totuși, sunt dispuși să muncească ca niște sclavi pentru ei și să fie mereu la cheremul lor. Îi pot intimida și chinui pe cei care îi discern și care nu mai pot fi exploatați de ei. Pot chiar să dea vina cu nonșalanță pe acei oameni, provocându-i pe frați și surori să îi abandoneze, pentru ca, mai apoi, să îi alunge și să îi elimine pe acești oameni. Pe scurt, antihriștii sunt perfizi și cruzi, complet lipsiți de bunătate și sinceritate. Ei nu îi ajută niciodată cu adevărat pe ceilalți, nu dau dovadă de simpatie sau iubire atunci când alții se confruntă cu dificultăți. În interacțiunile lor, ei complotează pentru propriul beneficiu și avantaj. Indiferent de persoana care îi abordează sau care le cere ajutor la necaz, ei își fac mereu calcule cu privire la acea persoană, gândindu-se în adâncul sufletului: „Dacă ajut această persoană, ce folos pot obține de la ea în viitor? Mă poate ajuta? Îmi poate fi de folos? Ce pot obține de la ea?” Nu este egoist și abject din partea lor să se gândească mereu la aceste chestiuni? (Ba da, este.) În alegerile din biserică, ce metode vor folosi antihriștii? (Îi vor denigra pe alții și se vor ridica pe ei înșiși, doborându-i pe cei mai buni decât ei.) Denigrarea altora și ridicarea lor este, de asemenea, perfidă și crudă. Antihriștii pot folosi, totodată, mici favoruri pentru a-i atrage pe oameni și pentru a se lăuda cu aportul lor, pentru a câștiga stimă și a-și asigura voturi. Ce altceva? (Ei nu pot evalua candidații în mod imparțial și obiectiv; își vor insufla părtinirea și propriile prejudecăți.) Aceasta implică scornirea de minciuni pentru a-i calomnia pe alții. Anterior, am avut părtășie despre destule manifestări specifice faptului că antihriștii sunt perfizi și

cruzi. Perfid înseamnă a avea o multitudine de strategii, iar principiul lor de a se purta, de a se raporta la lume și de a face orice implică o strategie – lipsiți de sinceritate, cu falsitate și înșelătorie. Cruzimea se referă în principal la faptul că sunt nemiloși și la cruzimea din modul în care ei acționează, că sunt fără milă, lipsiți de sentimente umane, făcând rău altora, fiind dispuși să își atingă scopurile cu prețul de a răni pe oricine – aceasta este cruzime și este în opoziție directă cu bunătatea umană. Dacă o persoană are bunătate în umanitatea sa, atunci, în momentul în care se confruntă cu probleme obișnuite, va fi îngăduitoare cu ceilalți ori de câte ori poate și îi va ierta pe oameni. O astfel de persoană este tolerantă față de problemele și defectele altora, nu este pretențioasă și trece mai departe atunci când poate. În plus, este plină de compasiune și, ori de câte ori îi vede pe alții trecând prin dificultăți, este dispusă să îi ajute, găsind bucurie în a-i ajuta pe alții și considerând înălțarea celorlalți drept o responsabilitate personală – aceasta este bunătatea. Antihriștii posedă această trăsătură? (Nu.) Ei cred: „Dacă ești în dificultate și eu te ajut, trebuie să plătești un preț. Dacă îți ofer beneficii, eu ce câștig? Dacă te compătimesc, cine mă va compătimi pe mine? Dacă te ajut, îți vei aminti de bunătatea mea? Dacă îmi ceri să mă sacrific ca să te ajut, cred că visezi! Care este relația dintre noi? Ce beneficii îmi poți aduce? M-ai ajutat vreodată? Cine ești tu? Merită să te ajut? Dacă ai fi copila regelui sau fiul unei persoane bogate, atunci poate că faptul că te-aș ajuta mi-ar aduce ceva glorie sau profit, dar tu nu ești nimic din toate acestea. De ce ar trebui să te ajut? Ce beneficii obțin dacă te ajut?” Acesta este modul în care gândesc atunci când văd pe cineva în dificultate, pe cineva slab sau pe cineva care are nevoie de ajutor. Este aceasta bunătate? Când acești oameni văd pe cineva într-o stare de slăbiciune, nu numai că îl batjocoresc și îl ridiculizează, dar își fac și calcule în inimile lor. Unii chiar văd acest lucru ca pe o oportunitate de a se pune în valoare sau de a cuceri inima acelei persoane. Nimic din toate acestea nu înseamnă bunătate. Antihriștii profită adesea de astfel de oportunități pentru a se pune în valoare. Ei nu vor acționa decât dacă există un câștig la mijloc, dacă au un scop și o motivație. Dacă ajută pe cineva, vor să îl câștige ca aliat. Dacă ajută și se solidarizează cu două persoane, vor să câștige o pereche de aliați, să dobândească doi oameni de încredere. Altfel, nu vor mișca un deget și cu siguranță nu vor arăta iubire față de cei care au nevoie de ajutor.

Manifestările principale ale perfidiei și cruzimii antihriștilor sunt reprezentate de faptul că există un scop deosebit de clar în tot ceea ce fac. Primul lucru la care se gândesc sunt propriile interese; iar metodele lor sunt detestabile, crude, sordide, josnice și dubioase. Nu există deloc sinceritate în felul în care fac lucrurile, în felul în care tratează oamenii și în principiile după care îi tratează. Maniera în care tratează oamenii este de a profita de ei și de a-i juca pe degete, iar când oamenii nu mai au o valoare utilă pentru ei, se debarasează de ei. Dacă ai o valoare utilă pentru ei, pretind că le pasă de tine: „Cum mai ești? Ai întâmpinat vreo dificultate? Te pot ajuta să-ți rezolvi dificultățile. Spune-mi dacă ai probleme. Sunt aici pentru tine. Cât de norocoși suntem să avem o relație atât de bună!” Par atât de atenți. Cu toate acestea, dacă vine o zi în care nu mai ai nicio

valoare utilă pentru ei, te vor abandona, te vor da la o parte și te vor ignora de parcă nu te-ar fi întâlnit niciodată. Când chiar ai o problemă și mergi să-i cauți pentru ajutor, atitudinea lor se schimbă brusc, cuvintele lor nu mai sună la fel de frumos ca atunci când au promis prima dată că te vor ajuta – și de ce se întâmplă asta? Din cauza faptului că nu ai nicio valoare utilă pentru ei. Prin urmare, încetează să-ți acorde atenție. Și asta nu este tot: dacă află că ai făcut ceva greșit sau găsesc ceva pe care îl pot folosi ca pârghie, devin extrem de cinici față de tine și s-ar putea chiar să te condamne. Ce crezi despre această metodă? Este oare o manifestare a bunătății și sincerității? Când antihriștii manifestă acest tip de perfidie și cruzime în comportamentul lor față de ceilalți, există vreo urmă de umanitate implicată? Au ei cea mai mică sinceritate față de oameni? În niciun caz. Tot ceea ce fac este pentru profitul, mândria și reputația proprie, pentru a-și oferi statut și renume printre alții. Pe toți cei pe care îi întâlnesc, dacă pot profita de ei, o vor face. Pe cei de pe urma cărora nu pot profita, îi disprețuiesc și nu le acordă atenție; chiar dacă îți asumi să te apropii de ei, aceștia te ignoră și nici nu se uită la tine. Însă dacă vine o zi în care au nevoie de tine, atitudinea lor față de tine se schimbă brusc și devin foarte atenți și amabili, fapt care te nedumerește. De ce s-a schimbat atitudinea lor față de tine? (Pentru că ai valoare utilă pentru ei.) Așa este: când văd că ai valoare utilă, atitudinea lor se schimbă. Există astfel de oameni în preajma voastră? Atunci când acești oameni interacționează cu alții, nu este ușor de observat că fac ceva evident rău. Din expresiile lor zilnice, din limbajul și din comportamentul lor, de asemenea, nu pare să existe nicio problemă evidentă. Cu toate acestea, dacă observați cu atenție modul în care interacționează cu oamenii, în special modul în care interacționează cu cei mai apropiați și cu cei mai dragi lor, dacă vedeți cum îi exploatează pe alții și cum îi tratează după aceea, atunci, prin aceasta, puteți observa intențiile, atitudinile și metodele antihriștilor în interacțiunea lor cu ceilalți. Toți aceștia caută doar câștigul personal, trăiesc după filosofia Satanei și sunt lipsiți de orice umanitate normală.

În umanitatea lor, antihriștii posedă trăsături precum perfidia și cruzimea. Se pot înțelege cu cei care sunt onești, buni și sinceri în relațiile lor cu oamenii și cu lucrurile? Sunt ei dispuși să se apropie de astfel de oameni? (Nu, nu sunt.) Cum îi privesc pe acești oameni? Ei spun: „Acești oameni sunt cu toții mari fraieri și chiar se exprimă atât de direct. Ar trebui să te gândești bine înainte de a vorbi – de ce vorbești atât de sincer? De ce este modul tău de a te exprima întotdeauna atât de direct?” Acești oameni sunt fraieri demni de milă pentru antihriști, iar aceștia îi privesc de sus. Când acești oameni văd pe cineva care este bun și care tratează oamenii cu sinceritate, aceștia ajută cu adevărat persoana respectivă atunci când întâmpină dificultăți și are nevoie de ajutor, îi vor binele persoanei respective și își doresc să îi ofere beneficii, ajutor și înălțare – antihriștii îi consideră pe acești oameni fraieri și proști. Antihriștii nu cred că aceste elemente pozitive ale umanității sunt lucruri bune sau frumoase pe care oamenii ar trebui să le posede. În schimb, în adâncul inimii, simt dispreț, repulsie și aversiune față de aceste trăsături esențiale pentru umanitatea normală. Ei îi numesc pe oamenii onești,

fraieri; spun același lucru despre oamenii buni și chiar mai mult despre oamenii sinceri. Cei care cred în Dumnezeu cu o onestitate relativă și care își îndeplinesc îndatoririle cu o onestitate relativă, care au o inimă bună și nu rănesc sau nu fac rău altor oameni, care îi iubesc și îi compătimesc pe alții, care pot renunța la propriile câștiguri și își pot învinge dificultățile pentru a-i ajuta pe alții, care se simt împovărați și responsabili atunci când îi văd pe cei care sunt slabi și au nevoie de ajutor – în adâncul sufletului, antihriștii nutresc și mai mult dispreț față de acești oameni. În ceea ce îi privește pe cei care sunt relativ sinceri în credința lor în Dumnezeu, care au o inimă cu frică de Dumnezeu, care acceptă controlul lui Dumnezeu în toate lucrurile, care sunt capabili să își îndeplinească îndatoririle cu sinceritate, loialitate și responsabilitate și pe cei care își abordează îndatoririle cu o atitudine sinceră – antihriștii le disprețuiesc și urăsc în adâncul sufletului pe aceste persoane, evitându-le în mod vizibil și distanțându-se de ele în exterior. În ochii antihriștilor, toate aceste elemente pozitive, care sunt esențiale pentru umanitatea normală, nu reprezintă nimic pozitiv. Ele nu sunt demne de laudă sau promovare. În schimb, antihriștii cred că propriile lor scheme, strategii, moduri lăuntrice de a trata oamenii și cruzimea sunt lăudabile. În orice moment, indiferent de ceea ce fac în mintea lor, ei își contemplă și își perfecționează metodele și schemele. Indiferent de amploarea problemei, ei cred că merită și că este necesar să acționeze în acest fel; altfel, ar duce la pierderi și le-ar afecta reputația. Dat fiind că aceste elemente există în umanitatea antihriștilor, pot accepta adevărul? Pot practica adevărul? Categoric nu. Indiferent cât de mult puneți accent pe onestitate, bunătate și alte lucruri pozitive, cerându-le oamenilor să posede aceste aspecte și să trateze oamenii, să-și trateze îndatoririle și să se ocupe de diverse chestiuni în conformitate cu această umanitate pozitivă, în adâncul inimilor antihriștilor există respingere, desconsiderare și ostilitate față de aceste lucruri. De ce? Pentru că antihriștii sunt complet lipsiți de aceste lucruri pozitive; ceea ce posedă în esența lor este un caracter perfid și crud, care este al unei naturi demonice. Este oare vreo distanță între acest caracter și a fi onest, bun și sincer, așa cum cere Dumnezeu? Nu numai că există distanță între cele două, dar ele sunt exact unul opusul altuia – două caractere distincte ca natură. Se aliniază vreuna dintre manifestările și dezvăluirile perfidiei și cruzimii antihriștilor la umanitatea normală? Se aliniază la adevăr? Cu siguranță că nu; toate sunt intrigi și scheme de-ale Satanei. Natura manifestată de intrigile și schemele Satanei este tocmai perfidă și crudă, elemente care nu ar trebui să existe în umanitatea normală, așa cum cere Dumnezeu. Pe baza diferitelor manifestări ale perfidiei și cruzimii despre care s-a făcut părtășie, gândiți-vă dacă există oameni în jurul vostru care posedă o astfel de umanitate. Antihriștii, cu acest caracter perfid și crud, ar fi, fără îndoială capabili să acționeze. Acțiunile lor ar fi vizibile, ușor de auzit și accesibile celorlalți. Dacă sunt accesibile, oamenii ar trebui să le simtă și să fie capabili să recunoască și să discearnă astfel de indivizi. Caracterul perfid și crud al antihriștilor ar trebui să fie o manifestare destul de comună și evidentă. Nu este vorba de o idee, de un gând sau de o intenție ascunsă, ci mai degrabă de umanitatea lor revelată și de

metodele, mijloacele și strategiile acțiunilor lor. Oamenii ar trebui să fie capabili să perceapă acest aspect.

C. Fără simțul onoarei și fără să țină cont de rușine

Există simplitate în umanitatea normală, dar sunt antihriștii oameni simpli? Evident că nu. Perfidia, cruzimea și mințitul în mod obișnuit despre care tocmai am avut părtășie sunt contrare simplității. Simplitatea este ușor de înțeles, așa că nu vom avea părtășie despre acest subiect. Haideți să avem părtășie despre a avea simțul onoarei. Să ai simțul onoarei este ceva ce ar trebui să fie prezent în umanitatea normală; înseamnă să ai rațiune. Care este termenul opus aceluia de a avea simțul onoarei? (Să nu ții cont de rușine.) Semnificația lui „a nu ține cont de rușine” este aceea de a fi neobrăzat. Cu alte cuvinte, poate fi rezumat la lipsa simțului onoarei. Ce acțiuni întreprind antihriștii și ce manifestări sau practici specifice arată că le lipsește simțul onoarei și că nu țin cont de rușine? Antihriștii concurează în mod deschis cu Dumnezeu pentru statut, ceea ce este lipsit de simțul onoarei și nu ține cont de rușine. Numai antihriștii pot concura în mod deschis cu Dumnezeu pentru statut și pentru aleșii Lui. Indiferent dacă oamenii sunt dispuși sau nu, antihriștii vor să îi controleze. Indiferent dacă au capacitatea, antihriștii vor să lupte pentru statut și, după ce îl obțin, trăiesc de pe urma bisericii, mănâncă și beau de la aleșii lui Dumnezeu, lăsându-i pe aceștia să îi întrețină fără ca ei să facă nimic. Ei nu le asigură deloc viață aleșilor lui Dumnezeu și, cu toate acestea, vor să îi aducă sub puterea lor, făcându-i să-i asculte, să-i slujească și să le fie sclavi și vor să își stabilească propria poziție în inimile oamenilor. Dacă îi vorbiți pe alții de bine, dacă lăudați marea bunătate, harul, binecuvântările și atotputernicia lui Dumnezeu, ei se simt nefericiți și nemulțumiți. Întotdeauna vor să îi vorbești de bine, să ai un loc în inima ta pentru ei, să îi respecți și să îi admiri, iar acest lucru trebuie să nu fie falsificat. Tot ceea ce faci trebuie să fie pentru ei și ținând seama de ei. Trebuie să îi pui pe primul loc la fiecare pas, în tot ceea ce spui și faci, ținând cont de gândurile și sentimentele lor. Nu înseamnă asta lipsă de simț al onoarei și să nu ții cont de rușine? Nu se comportă antihriștii așa? (Ba da.) Ce alte manifestări există? Ei fură și risipesc ofrandele, însușindu-și ofrandele lui Dumnezeu. Acest lucru este, de asemenea, lipsit de simțul onoarei și nu ține cont de rușine – este prea evident!

Apropo de furtul ofrandelor, s-a întâmplat un incident aparte. Unii frați și surori au oferit obiecte care au fost transmise unei anumite biserici, iar persoana responsabilă cu protejarea ofrandelor a observat că existau două sticle fără etichete pe care să scrie că erau destinate Celui de mai sus și fără instrucțiuni specifice. Neștiind ce erau, această persoană le-a păstrat fără permisiune și nu le-a transmis Celui de mai sus. Ulterior, când l-am întrebat dacă avea acele obiecte, a spus că avea două sticle. L-am întrebat cum de le avea gata făcute, iar el a explicat situația: „Pentru că aceste două sticle au venit fără etichete care să indice ce erau sau că erau pentru cel de mai sus, le-am păstrat aici. Dacă erau etichetate ca fiind ceva pentru care aveam o utilizare, le păstram și le

foloseam. Dacă puteau fi vândute, le vindeam." Care credeți că este problema aici? Unele bunuri de valoare sunt transferate aici din diferite locuri, unele cu instrucțiuni și multe fără instrucțiuni sau etichete. În condiții normale, dacă analizați rațional, cui ar trebui să fie date aceste obiecte? (Ar trebui să fie date lui Dumnezeu ca ofrande.) Așa ar trebui să gândească oamenii cu raționalitate normală. Cu toate acestea, cineva a spus: „Aceste lucruri nu au fost etichetate ca fiind pentru cel de mai sus." Implicit, acea persoană a vrut să spună: „Nu sunt pentru tine. Ce legătură au ele cu tine? Din moment ce nu sunt etichetate pentru tine, am dreptul să fac ce vreau cu ele. Nu ți le voi da. Dacă vreau să le vând, le voi vinde. Dacă vreau să le folosesc, le voi folosi. Dacă nu vreau să le folosesc sau să le vând, le voi lăsa acolo și se vor irosi!" Acesta a fost punctul de vedere al persoanei responsabile. Ce părere aveți despre acest punct de vedere? Există oameni care aduc aceste obiecte valoroase de departe la biserică sau le dau unor persoane fără să specifice cui? (Nu.) Cine ar da dovadă de o dragoste atât de mare încât să dea obiecte valoroase bisericii, casei lui Dumnezeu sau fraților și surorilor? Până în ziua de azi, nu am văzut pe nimeni cu o dragoste atât de mare sau pe cineva care să facă o astfel de ofrandă sau așa act de caritate. Chiar și pentru obiectele obișnuite și ieftine, trebuie să plătești. În ceea ce privește aceste bunuri valoroase, există cineva care să le ofere întâmplător gratuit? (Nu.) Deși persoanele care au trimis aceste obiecte nu au specificat pentru cine sunt, oamenii ar trebui să știe cine este menit să le primească; aceasta este o raționalitate care ar trebui să fie prezentă în umanitate. Cum ar trebui să gestioneze această chestiune persoana responsabilă? Cum ar trebui să procedeze cu aceste obiecte? Ar trebui, cel puțin, să-l întrebe pe Cel de mai sus: „Doriți aceste obiecte? Dacă nu, cum ar trebui să procedăm în legătură cu ele?" Doar cu aceste două întrebări, problema ar fi putut fi rezolvată; aceste două întrebări ar fi indicat că o persoană are un caracter cu o raționalitate normală. Dar persoana însărcinată cu protejarea ofrandelor nu a putut nici măcar să pună aceste două întrebări simple și nici nu a avut raționalitatea elementară pe care ar trebui s-o aibă o persoană. Cum se face că ea credea că aceste lucruri erau pentru biserică? Chiar a adăugat o altă afirmație: „Nu sunt etichetate pentru cel de mai sus." Nu este aceasta o problemă? Ce implică „nu sunt etichetate pentru cel de mai sus"? De ce a adăugat ea această afirmație? (Pentru a găsi un motiv să irosească cu nepăsare ofrandele lui Dumnezeu.) Exact asta este. Poate o persoană care face astfel de lucruri să aibă cu adevărat simțul onoarei în umanitatea sa? În mod clar, nu. Ce fel de umanitate posedă o persoană lipsită de acest caracter? Nu este aceasta o lipsă de simț al onoarei? Chiar nu știa că acestea erau ofrande? Știa că acestea erau ofrande, dar, pentru că din umanitate îi lipsea simțul onoarei, putea să rostească astfel de cuvinte fără să țină cont de rușine și, după aceea, putea să se bucure în mod firesc și nonșalant, să-și însușească și să risipească ofrandele, revendicându-le ca fiind ale sale. Numai oamenii cu umanitatea antihriștilor prezintă astfel de manifestări.

Antihriștii sunt lipsiți de conștiință și de rațiune; cum altfel ar putea ei să arate că nu au simțul onoarei și că nu țin cont de rușine? Atunci când fac ceva greșit, nu simt

remușcări și nici vină în adâncul sufletului. Nu se gândesc cum să se îndrepte sau să se căiască și chiar cred că acțiunile lor sunt justificate. Când se confruntă cu emondarea sau cu demiterea, se simt tratați pe nedrept. Dezbat neîncetat și recurg la sofisme – aceasta este lipsa simțului onoarei. Nu fac o lucrare reală; la fiecare pas, le țin prelegeri altora și îi induc în eroare pe oameni cu teorii deșarte, făcându-i pe alții să creadă că sunt spirituali și că înțeleg adevărul. De asemenea, se laudă frecvent cât de mult au muncit și au suferit, spunând că merită să se bucure de harul lui Dumnezeu și de găzduirea și grija fraților și surorilor, trăind astfel de pe urma bisericii în mod firesc și, de asemenea, vor să mănânce și să bea lucruri delicioase și să se bucure de un tratament special. Acest lucru înseamnă să fii lipsit de simțul onoarei și să nu ții cont de rușine. În plus, în ciuda faptului că au în mod clar un calibru slab, nu înțeleg adevărul și nu sunt capabili să găsească principiile de practică și sunt și incapabili să facă orice lucrare, se laudă că sunt capabili și buni la toate. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? În ciuda faptului că, în mod clar, nu sunt nimic, pretind că știu totul, astfel încât oamenii să îi prețuiască și să îi admire. Dacă cineva are probleme, dar nu le cere sfatul și, în schimb, îi întreabă pe alții, devin furioși, geloși și ranchiunoși, căutând orice modalitate posibilă de a chinui acea persoană. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Este evident că mint adesea, au diverse firi corupte, dar pretind că nu au firi corupte, că sunt priviți în mod favorabil de Dumnezeu și iubiți de El; la fiecare pas, ei pretind că sunt foarte capabili să îndure suferința, că se pot supune, că pot accepta adevărul și emondarea, că nu se tem de munca dificilă sau de critică și că nu se plâng niciodată – dar, în realitate, sunt plini de ranchiună. În ciuda incapacității lor evidente de a avea părtășie despre vreo înțelegere sau de a vorbi despre orice adevăr în mod clar și a lipsei lor de mărturie bazată pe experiență, ei se dedau la prefăcătorie și impostură, vorbind într-un mod deșart despre cunoașterea lor de sine pentru a-i face pe oameni să considere că sunt foarte spirituali și au o mare înțelegere. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Au, în mod clar, numeroase probleme și o umanitate defectuoasă, își fac datoria fără nicio loialitate și se bazează exclusiv pe propriul intelect și pe istețimea lor în orice lucrare fac, fără să caute deloc adevărul, totuși cred că poartă o povară, că sunt foarte spirituali și au calibru și că sunt superiori majorității oamenilor. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Nu sunt acestea manifestări ale lipsei de umanitate a antihriștilor? Nu dezvăluie ei frecvent astfel de lucruri? În mod clar, le lipsește înțelegerea adevărurilor-principii și, indiferent ce lucrare fac, nu pot găsi niciun principiu de practică, dar refuză să caute sau să aibă părtășie; se bazează pe propria istețime, pe experiență și pe intelect pentru a-și face treaba. Își doresc chiar să fie conducători, să îi îndrume pe alții și să îi facă pe toți să îi asculte și se înfurie și se supără când cineva nu o face. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Pentru că au ambiții, talente și un pic de istețime, ei vor întotdeauna să iasă în evidență în casa lui Dumnezeu și să facă în așa fel încât casa lui Dumnezeu să-i pună în funcții importante și să-i cultive. Dacă nu sunt cultivați, se simt supărați și ranchiunoși, plângându-se de casa lui Dumnezeu cum că este nedreaptă, că nu poate

recunoaște oamenii talentați și că nu există un bun judecător de talente în casa lui Dumnezeu care să le descopere abilitățile excepționale. Dacă nu sunt cultivați, nu vor să lucreze din greu pentru a-și face îndatoririle, să îndure greutăți sau să plătească prețul; în schimb, vor doar să-și folosească viclenia pentru a scăpa de muncă. În inimile lor, speră că cineva din casa lui Dumnezeu îi va aprecia și îi va înălța, permițându-le să-i depășească pe ceilalți și să-și ducă la îndeplinire planurile lor mărețe aici. Nu sunt acestea ambiții și dorințe? Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Nu este aceasta cea mai comună manifestare a antihriștilor? Dacă ai cu adevărat abilități, ar trebui să urmărești adevărul, să te concentrezi asupra îndeplinirii corecte a îndatoririlor, iar aleșii lui Dumnezeu te vor prețui în mod firesc. Dacă nu ai nimic din adevăr și, totuși, dorești mereu să ieși în evidență, este complet lipsit de rațiune! Dacă ai, de asemenea, ambiții și dorințe și vrei mereu să faci tot posibilul, ești sortit căderii. După ce au avut cândva un anumit statut și prestigiu în societate, unii oameni vor să își arate importanța, să aibă ultimul cuvânt și să îi facă pe toți să le asculte poruncile după ce ajung să creadă în Dumnezeu și să intre în casa Lui. Vor să își etaleze calificările și acreditările, îi consideră pe toți ca fiind mai prejos și cred că toți ar trebui să fie supuși puterii lor. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Ba da. Atunci când anumiți oameni obțin unele rezultate și aduc unele contribuții în timp ce își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ei doresc întotdeauna ca frații și surorile să îi trateze cu mare respect, ca pe bătrâni, persoane de rang înalt și personaje speciale. Doresc chiar ca oamenii să îi admire, să îi urmeze și să îi asculte. Aspiră să devină personajul principal în biserică; doresc să decidă totul, să judece și să aibă ultimul cuvânt în toate problemele. Dacă nimeni nu ascultă sau nu adoptă ceea ce spun ei, doresc să își abandoneze lucrarea și îi subminează și râd de toți ceilalți. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Pe lângă faptul că nu țin cont de rușine, sunt și deosebit de malițioși – aceștia sunt antihriștii.

Această manifestare, de a nu ține cont de rușine, din caracterul antihriștilor este prea răspândită. Majoritatea oamenilor o manifestă într-o anumită măsură, dar antihriștii nu numai că au această manifestare, dar nici nu recunosc niciodată cât de gravă este în natură, nici nu se căiesc, nici nu încearcă să o cunoască sau să se răzvrătească împotriva ei. În schimb, ei o consideră naturală, adică refuză să accepte adevărul. Indiferent cât de mult nu ține comportamentul lor cont de rușine, cât de lipsit de rațiune, de dezgustător și detestabil este, ei încă mai cred că este natural și justificat. Ei cred că este rațional și că merită să conducă datorită talentelor și abilităților lor și că ar trebui să își revendice rangul, iar ceilalți ar trebui să îi asculte, datorită contribuțiilor lor și nu văd acest lucru ca pe ceva care nu ține cont de rușine. Nu sunt ei fără speranță? Aceasta nu este umanitatea normală; acesta este caracterul antihriștilor. Oamenii corupți obișnuiți pot avea aceste manifestări și gânduri într-o măsură mai mare sau mai mică și în diferite grade de severitate, dar prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu și prin acceptarea și înțelegerea adevărului, ei recunosc că astfel de lucruri nu sunt ceea ce ar trebui să aibă umanitatea normală. Recunosc, de asemenea, că atunci când apar astfel de idei,

gânduri, planuri sau cereri irațională, ar trebui să se răzvrătească împotriva lor, să renunțe la ele, să le schimbe, să învețe să se căiască, să accepte adevărul și să practice în conformitate cu adevărul. Care este diferența dintre antihriști și indivizii corupți obișnuiți? Aceasta constă în faptul că antihriștii nu vor crede niciodată că ideile, gândurile și dorințele lor sunt greșite, condamnate și detestate de Dumnezeu sau că sunt lucruri negative care sunt ale Satanei. În consecință, ei nu renunță niciodată la aceste gânduri sau credințe. Dimpotrivă, persistă în ele, nu se răzvrătesc împotriva lor și, cu siguranță, nu acceptă ceea ce este corect și pozitiv și nu permit ca acest lucru să devină practica pe care ar trebui să o aibă și principiile la care ar trebui să adere. Aceasta este distincția dintre antihriști și indivizii corupți obișnuiți. Priviți în jur! Oricine nu ține cont de rușine în felul ăsta, dar nu o recunoaște niciodată și nici măcar nu este conștient de acest lucru, este un antihrist tipic.

Antihriștii au o altă caracteristică tipică care este foarte ușor de discernut de către oameni: le lipsește simțul rușinii. Așa cum este scris în Biblie: „Cel rău ia o înfățișare obraznică” (Proverbe 21:29) – numai antihriștii sunt oameni cu adevărat răi. Antihriștii sunt nerușinați; indiferent câte lucruri fac care nu țin cont de rușine, insensibile la sentimentele oamenilor și în contradicție cu adevărul, ei nu sunt conștienți de acest lucru și nici nu îl recunosc. Nu acceptă ceea ce este corect sau pozitiv și nu renunță la punctele lor de vedere și la practicile lor greșite; dimpotrivă, persistă în ele până la capăt. Așa sunt antihriștii. În ce situație vă aflați? Când aveți aceste cereri irațională, gânduri nerușinate și intenții și idei pe care Dumnezeu le disprețuiește, sunteți conștienți că acestea sunt detestate de Dumnezeu și, prin urmare, sunteți capabili să vă răzvrătiți împotriva lor și să le abandonați? Sau, după ce ați auzit adevărul, refuzați să le abandonați, persistați în ele și credeți că aveți dreptate? (Când sunt conștient de ele, le pot lega de cuvintele lui Dumnezeu și simt că aceste gânduri sunt mai degrabă detestabile și nu țin cont de rușine și sunt capabil să mă rog și să mă răzvrătesc împotriva lor.) Cei care se pot ruga în mod conștient și se pot răzvrăti împotriva lor nu sunt antihriști; cei care nu se roagă sau nu se răzvrătesc niciodată împotriva lor, ci își urmează propriile gânduri, se opun lui Dumnezeu în inimile lor și refuză să accepte adevărul sunt antihriști tipici. Indiferent cât de nerușinate sunt lucrurile pe care le-au făcut, ei refuză să le admită sau să le recunoască. Nu este evident că aceștia sunt oameni care nu acceptă lucrurile pozitive, ci iubesc lucrurile negative și ticăloase? Nu sunteți capabili să distingeți în ce categorie vă încadrați sau nu ați avut niciodată aceste gânduri care nu țin cont de rușine? (Am avut aceste gânduri și, după ce am devenit conștient de ele, am fost capabil să mă rog lui Dumnezeu și să mă răzvrătesc împotriva lor. Uneori nu am fost conștient de ele, am acționat sau am vorbit fără să simt că nu țineau cont de rușine și mi-am dat seama abia mai târziu, când am fost expus, apoi am putut să mă rog și să mă răzvrătesc împotriva lor.) Dacă nu ești conștient că aceste lucruri sunt nerușinate, nu este o problemă; dacă ești conștient și totuși nu accepți adevărul sau nu te răzvrătești împotriva ta, atunci este o problemă serioasă. În cea mai

mare parte a timpului, sunteți amorțiți, incapabili să faceți conexiuni între acest lucru și cuvântul lui Dumnezeu și nu sunteți conștienți de problema voastră. Însă, dacă vă simțiți imediat vinovați și vă faceți reproșuri în inimă, atunci când deveniți conștienți de ea și vă simțiți prea rușinați să dați ochii cu cineva și vă considerați detestabili, josnici și cu o integritate slabă, așa că vă urâți și vă simțiți dezgustați de voi înșivă, apoi vă gândiți cum să vă schimbați și să renunțați la aceste lucruri, aceasta este o situație normală. Dacă vă puteți răzvrăti împotriva voastră odată ce ați devenit conștienți, atunci aveți speranță de mântuire. Dacă deveniți conștienți dar tot nu vă răzvrătiți împotriva voastră, nu aveți speranță de mântuire. Dacă o persoană poate fi mântuită depinde de capacitatea ei de a accepta adevărul. Unii ar putea spune: „Sunt amorțit și fără minte, cu un calibru slab, dar atât timp cât înțeleg puțin din ceea ce aud, pot să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu și mă pot răzvrăti împotriva mea.” Astfel de oameni pot fi mântuiți. Indiferent cât de bun calibru are cineva sau cât de mult adevăr înțelege, dacă nu se răzvrătește împotriva propriei persoane, dacă insistă să nu practice sau să nu accepte adevărul și i se împotrivește și i se opune în inima sa, atunci s-a terminat – nu mai are nicio speranță. A nu ține cont de rușine este, de asemenea, o trăsătură tipică a caracterului antihriștilor. Uitați-vă să vedeți dacă există astfel de oameni în jurul vostru și apoi examinați-vă pe voi înșivă pentru a vedea dacă faceți parte din această categorie – dacă simțiți constant că sunteți perfecți și măreți, dacă vă considerați mereu salvatori, dacă aspirați mereu să vă plasați cu mult deasupra tuturor celorlalți, dacă sunteți dornici să vă comparați cu ceilalți din orice grup, pentru a vedea cât de sus vă situați și, indiferent dacă, în cele din urmă, îi puteți sau nu depăși pe ceilalți, vă doriți să fiți remarcabili și vreți să fiți foarte apreciați de ceilalți, să vă deosebiți de alții și să deveniți membri speciali ai grupului. Ce te face special? Îți cresc coarne pe cap sau trei ochi ori trei capete și șase brațe? Nu este nimic special la tine, așa că de ce ai mereu impresia că ieși în evidență și că ești unic? Asta înseamnă să nu ții cont de rușine. Pe de o parte, nu există nimic deosebit în legătură cu abilitățile tale fizice înnăscute, iar pe de altă parte, nu există nimic special cu privire la calibrul tău. Mai important, tu, la fel ca toți ceilalți, ești plin de firi corupte, îți lipsește înțelegerea adevărului și ești de teapa Satanei care se împotrivește lui Dumnezeu. Ce motiv ai să te lauzi? Este clar că nu ai cu ce să te lauzi. Puținele aptitudini, abilități, daruri și talente pe care le ai nu merită menționate, deoarece nu reprezintă umanitatea normală și nu au legătură cu lucruri pozitive. Cu toate acestea, insiști să aduci în prim-plan lucruri care nu merită menționate, le tratezi ca pe propriile medalii de onoare, le etalezi peste tot ca pe gloria ta și capitalul tău, pentru a câștiga stima și venerația oamenilor, folosindu-le chiar ca pe un capital pentru a-i face pe alții să te întrețină și pentru a te bucura de stima și de tratamentul favorabil al celorlalți. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Toate aceste cerințe, gânduri, intenții sau idei iraționale și alte asemenea lucruri produse de o umanitate și o rațiune anormale sunt manifestări ale faptului că nu se ține cont de rușine. Dacă aceste manifestări ale faptului că nu ține cont de rușine domină umanitatea cuiva și devin o caracteristică majoră a

sa care îl împiedică să accepte și să înțeleagă adevărul, aceasta este o caracteristică tipică a antihriștilor.

Unii oameni cheltuiesc ofrandele pentru a cumpăra lucruri delicioase, de înaltă calitate și la modă pentru frați și surori, susținând că fac acest lucru din considerație pentru ei, astfel încât aceștia să poată trăi fericiți și fără griji în casa lui Dumnezeu și apoi să fie recunoscători pentru dragostea lui Dumnezeu. Ce părere aveți despre această idee? Este destul de umană? (Nu, nu este. Ei tratează ofrandele lui Dumnezeu ca pe banii lor, cheltuindu-le cum vor, în loc să folosească ofrandele în mod normal și rațional, conform principiilor casei lui Dumnezeu.) Ce problemă a umanității este aceasta? (Să nu ții cont de rușine.) Astfel de indivizi devin antihriști tipici de îndată ce dobândesc un statut. Ei folosesc ofrandele pentru a le intra în grațiile celorlalți, spunând: „Frații și surorile nu au haine și duc o viață grea. Ei au multe dificultăți și nimănui nu-i pasă de asta. Eu am observat acest lucru și îmi voi asuma responsabilitatea în acest sens. Pentru a face ca lucrurile să fie confortabile pentru frați și surori, pentru a le permite să experimenteze căldura lui dumnezeu, dragostea și harul lui în timp ce trăiesc în casa sa, casa lui dumnezeu trebuie să cheltuiască niște bani pentru a satisface fiecare aspect al vieții lor. De aceea, trebuie să mă gândesc mai mult la asta și să analizez cu atenție ce le lipsește sau de ce au nevoie frații și surorile. Trebuie cumpărate pahare termoizolante pentru a le fi comod fraților și surorilor să bea apă și să le transporte când ies în oraș. Ar trebui cumpărate scaune pentru frați și surori. Scaunele trebuie să aibă spătare moi, astfel încât șederea îndelungată să nu le afecteze spatele. Șederea în aceste scaune ar trebui să fie comodă și ar trebui să aibă înălțimea, unghiul și moliciunea corespunzătoare. Indiferent de cost, nu ar trebui să facem nicio economie pentru frați și surori, deoarece ei sunt stâlpii casei lui dumnezeu, capitalul și pilonul principal pentru răspândirea lucrării casei lui dumnezeu. Prin urmare, având grijă de frați și surori, îmbunătățim lucrarea casei lui dumnezeu.” Majoritatea fraților și surorilor, auzind acest lucru, izbucnesc în lacrimi, sunt copleșiți de recunoștință și continuă să strige că aceasta este marea iubire a lui Dumnezeu. Cei care s-au ocupat de această problemă simt o căldură interioară când aud acest lucru, gândindu-se: „În sfârșit, există oameni care îmi înțeleg inima.” Ce este asta? (Să nu ții cont de rușine.) Cum se poate ca oferirea unor beneficii atât de mari fraților și surorilor să fie considerată drept a nu ține cont de rușine? Este aceasta calomnie? (Nu, nu este.) Ei folosesc banii casei lui Dumnezeu pentru a arăta această generozitate cu scopul de a câștiga inimile oamenilor și se prefac că arată considerație și grijă iubitoare pentru frați și surori. Care este scopul lor real? În termeni simpli, acesta este să se bucure de aceste beneficii împreună cu frații și cu surorile. În termeni mai gravi, acesta este să le intre în grațiile oamenilor, asigurându-se că aceștia își vor aminti întotdeauna de ei, vor avea un loc pentru ei în inimile lor și își vor aminti cât de buni au fost. I-ar trata pe frați și surori în același mod, dacă și-ar cheltui proprii bani? (Cu siguranță că nu.) Adevărata lor față ar fi dezvăluită și nu i-ar mai trata pe oameni în acest fel. Judecând după faptul că folosesc nechibzuit ofrandele lui Dumnezeu după bunul

plac, ei sunt oameni lipsiți de integritate și standarde morale, sunt oameni abjecți și nerușinați. Ar putea ei să-i trateze cu adevărat pe alți oameni cu bunătate? Ce fel de persoane sunt? (Sunt antihriști care nu țin cont de rușine.) Există, de asemenea, ceva perfid și crud în acest fapt de a nu ține cont de rușine pe care antihriștii îl posedă și îl manifestă în umanitatea lor – ei folosesc minciuni pentru a-și atinge obiectivele personale. Care dintre cuvintele care ies din gura lor sunt adevărate? Deși par să fie foarte atenți la oameni, să îi iubească cu adevărat și să se gândească destul de mult la ei, când nu îi vede nimeni, de fapt, nutresc intenții răuvoitoare. Ei înșiși nu plătesc niciun preț; cheltuiesc ofrande și, în cele din urmă, casa lui Dumnezeu este cea care suferă pierderi, în timp ce ei profită. Asta este ceea ce fac antihriștii – nu numai că nu țin cont de rușine, dar sunt și perfizi și cruzi. Ei mint în mod obișnuit, mint și îi păcălesc pe oameni oriunde se duc, nu rostesc nici măcar un cuvânt adevărat. Deja acest lucru este dezgustător, dar ei se laudă și că sunt candizi, amabili, buni cu ceilalți, iubitori, înțelegători, incapabili să aibă o inimă împietrită față de cineva sau să se răzbune pe cei care îi intimidează. Ei chiar se laudă că sunt persoane perfecte și decente, dorind să își facă o imagine și să ocupe un loc în inimile oamenilor. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? Aceasta este natura antihriștilor; umanitatea lor este plină de astfel de lucruri.

În ceea ce-i privește pe cei care o iau razna, făcând lucruri rele și neținând cont de rușine, oamenii îi pot discerne într-o oarecare măsură, dar nu este ușor să discerni că antihriștii nu țin cont de rușine. Am văzut o manifestare specială a unui antihrist care nu ținea cont de rușine: adesea se purta sălbatic și prezumțios, mințea în mod obișnuit și avea un mod sistematic de a vorbi, care era organizat și foarte ordonat. Cu toate acestea, când venea vorba de a se ocupa de sarcini, nu putea să termine ceea ce începea, o lua razna, făcând lucruri rele și era lipsit de orice principii. După ce și-a îndeplinit îndatoririle în casa lui Dumnezeu pentru ceva timp, tot ceea ce făcea mergea prost și orice făcea nu era bine. Problema crucială era că încă voia să îi inducă pe oameni în eroare, să lase o impresie bună în inimile lor și, la fiecare pas, se interesa ce cred ceilalți despre el și dacă era apreciat. În cele din urmă, când a devenit clar că făcea în mod constant greșeli în îndatoririle sale și că nu putea face nimic bine, casa lui Dumnezeu l-a alungat. El nu numai că nu a recunoscut aceste manifestări evidente, dar, de asemenea, a afișat o față deosebit de inocentă atunci când a fost alungat. Ce înseamnă această față inocentă? Înseamnă că nu și-a recunoscut niciodată acțiunile rele din trecut – minciunile, înșelăciunile și modul în care i-a indus în eroare pe ceilalți oameni, precum și modul în care a creat un regat independent și a adus biserica sub controlul propriei sale familii, a luat-o razna, făcând lucruri rele și a acționat fără principii, nu a căutat niciodată adevărul și chiar a acționat după bunul său plac, printre alte fapte rele și că nu a fost capabil să-și recunoască aceste acțiuni rele. Dimpotrivă, el credea că își făcuse datoria în casa lui Dumnezeu timp de atât de mulți ani, că suferise atât de mult, că plătise un preț atât de mare, că petrecuse atât de mult timp și că dăduse atât de mult din energia sa și, totuși, în cele din urmă, ajunsese în punctul în care avea o reputație proastă și toată lumea îl

privea de sus, în care nimeni nu-l compătimea sau nu solidariza cu el și nimeni nu îi lua apărarea. Nu este aceasta o aparență de inocență? Ce fel de umanitate este manifestarea acestei aparențe inocente? (Lipsa de rațiune și să nu țină cont de rușine.) Exact. A considerat lucrurile pe care le-a făcut și îndatoririle pe care trebuia să le îndeplinească ca fiind meritele sale proprii. A negat complet orice a făcut care nu era în acord cu adevărurile-principii sau care era tulburător sau perturbator și, în cele din urmă, a afișat o față inocentă. Asta înseamnă să nu ții cont de rușine și el este un antihrist tipic. Ați întâlnit vreodată astfel de indivizi? Indiferent de ceea ce le încredințezi sau de sarcinile pe care le dai lor, ei caută să recruteze forțe, să stabilească un regat independent și să îi țină pe ceilalți departe de lumina reflectoarelor, pentru ca ei să poată fi în centrul atenției. Vor să-i depășească pe toți, nimic din ceea ce spun cuiva nu este adevărat, îi fac pe cei care îi ascultă să fie nesiguri cu privire la care dintre afirmațiile lor sunt adevărate și care sunt false. Când sunt, în cele din urmă, alungați, ei chiar se percep ca fiind inocenți și speră că cineva îi va apăra. Credeți că cineva i-ar apăra? (Nu, nu ar face-o.) Dacă cineva ar face-o, ar trebui să ignore faptele adevărate, să fie un prostănac, o persoană care a fost indusă în eroare de ei sau un individ de aceeași teapă cu ei.

D. Egoist și abject

Antihriștii nu au pic de conștiință, rațiune sau umanitate. Nu numai că nu țin cont de nicio rușine, dar au și un alt semn distinctiv: sunt neobișnuit de egoiști și abjecți. Sensul literal al „egoismului și abjecției" lor nu este greu de înțeles: ei sunt orbi cu privire la orice în afară de propriile interese. Orice are legătură cu propriile lor interese le captează toată atenția și vor suferi pentru asta, vor plăti un preț, se vor cufunda în acel lucru și i se vor dedica. Vor închide ochii în fața oricărui lucru nu are legătură cu propriile interese și nu-l vor lua în seamă; alții pot face cum doresc – antihriștilor nu le pasă dacă o persoană este perturbatoare sau provoacă tulburări și, din punctul lor de vedere, acest lucru nu are nicio legătură cu ei. Spus cu tact, se ocupă de treburile lui. Însă este mai corect să spunem că acest tip de persoană este abjectă, josnică și dezgustătoare; o caracterizăm ca „egoistă și abjectă". Cum se manifestă egoismul și abjecția antihriștilor? În tot ceea ce este în beneficiul statutului și reputației lui, depune eforturi ca să facă sau să spună orice este necesar și îndură de bunăvoie orice suferință. Dar când este vorba de lucrarea rânduită de casa lui Dumnezeu sau de lucrarea care este prielnică pentru progresul în viață al aleșilor lui Dumnezeu, o ignoră cu desăvârșire. Chiar și atunci când oamenii răi întrerup, tulbură și comit tot felul de rele, afectând grav prin asta lucrarea bisericii – rămâne impasibil și nepăsător, ca și cum acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu el. Și dacă cineva descoperă și raportează faptele condamnabile ale unei persoane rele, el spune că nu a văzut nimic și simulează ignoranța. Însă dacă cineva îl raportează și dă în vileag faptul că nu face lucrare practică și doar urmărește faima, câștigul și statutul, vede roșu înaintea ochilor. Ședințele sunt convocate în grabă pentru a discuta cum să

reacționeze, se desfășoară anchete pentru a descoperi cine l-a trădat, cine a fost inițiatorul și cine a fost implicat. Nu va mânca și nu va dormi până nu va da de capăt problemei și până când chestiunea nu va fi dată cu totul uitării; ba chiar se va simți fericit doar după ce-i va doborî pe toți cei implicați în raportarea sa. Aceasta este manifestarea egoismului și abjecției, nu-i așa? Face el lucrarea bisericii? El acționează pur și simplu de dragul puterii și statutului său. Se implică în propria afacere. Indiferent ce lucrare întreprinde, antihriștii nu se gândesc niciodată la interesele casei lui Dumnezeu. Se gândesc doar dacă propriile interese vor fi afectate, doar la puțina lucrare prezentă care e în beneficiul lor. Pentru ei, lucrarea principală a bisericii este doar un lucru făcut în timpul liber. Nu o iau deloc în serios. Se mișcă doar când sunt îndemnați să acționeze, fac numai ceea ce le place și doar lucrarea menită pentru a le păstra statutul și puterea. În ochii lor orice lucrare rânduită de casa lui Dumnezeu, lucrarea de răspândire a Evangheliei și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt importante. Indiferent ce dificultăți întâmpină alți oameni în munca lor, ce probleme au identificat și raportat lor, cât de sincere le sunt cuvintele, antihriștii nu acordă atenție, nu se implică, de parcă asta nu are nicio legătură cu ei. Indiferent de cât de importante sunt problemele care apar în lucrarea bisericii, ei sunt extrem de indiferenți. Chiar și atunci când văd problema înaintea ochilor, ei doar o abordează superficial. Numai atunci când sunt emondați direct de Cei de mai sus și li se ordonă să rezolve o problemă, vor face, în silă, puțină lucrare reală și vor oferi Celor de mai sus ceva de văzut; curând după aceea, își vor vedea de propria treabă. Când vine vorba de lucrarea bisericii și de lucrurile importante ale contextului mai larg, ei sunt dezinteresați și desconsideră aceste lucruri. Ba chiar ignoră problemele pe care le descoperă și dau răspunsuri superficiale sau dau din colț în colț când sunt întrebați de probleme, abordându-le doar cu mare reticență. Aceasta este manifestarea egoismului și abjecției, nu-i așa? În plus, orice datorie fac antihriștii, ei nu se gândesc decât dacă aceasta le va permite să iasă în prim plan; atât timp cât le va crește reputația, ei își vor bate capul să găsească o cale de a învăța cum să o facă, să o ducă la bun sfârșit; îi interesează doar dacă asta îi va face să se distingă. Indiferent ce fac sau ce cred, îi preocupă doar faima, câștigul și statutul lor. Indiferent ce datorie realizează, concurează doar pentru a se stabili cine e mai sus sau mai jos, cine câștigă și cine pierde, cine are o reputație mai mare. Le pasă doar de câți oameni îi venerează și admiră, câți oameni îi ascultă și câți adepți au. Nu au niciodată părtășie despre adevăr, nici nu rezolvă probleme reale. Nu se gândesc niciodată cum să facă lucrurile conform principiului atunci când își fac datoria, nici nu reflectează pentru a vedea dacă au fost loiali, dacă și-au îndeplinit responsabilitățile, dacă au existat devieri sau omisiuni în datoria lor sau dacă există vreo problemă, și cu atât mai puțin nu se gândesc la ceea ce Dumnezeu cere și care sunt intențiile lui Dumnezeu. Nu acordă nici cea mai mică atenție acestor lucruri. Își pun capul la contribuție și fac lucruri doar de dragul faimei, câștigului și statutului, ca să-și îndeplinească propriile ambiții și dorințe. Este manifestarea egoismului și a abjecției, nu-i așa? Aceasta expune pe deplin felul în care inimile lor sunt

pline de propriile lor ambiții, dorințe și cerințe iraționale; tot ceea ce fac ei este dictat de ambițiile și dorințele lor. Indiferent ce fac, propriile lor ambiții, dorințe și cerințe iraționale sunt motivația și sursa lor. Aceasta este manifestarea arhetipală a egoismului și abjecției.

Anumiți conducători nu fac nicio muncă reală; pentru a raporta Celui de mai sus și pentru a evita emondarea și demiterea, precum și pentru a-și asigura propriul statut, ei depun eforturi considerabile cu privire la frați și surori, făcându-i să presteze servicii pentru ei. În munca lor, rostesc doar cuvinte și doctrine, fără a avea părtășie despre adevărurile-principii, fără a rezolva problemele reale, fără a-i ajuta pe alții cu o inimă iubitoare sau fără a lua în considerare dificultățile altora și fără a aborda niciodată dificultățile reale cu care se confruntă oamenii când își îndeplinesc îndatoririle și în pătrunderea acestora în viață. Ei nu sprijină pe nimeni care este negativ. Pe lângă suprimare și reproș, ei rostesc doar doctrine și își strigă sloganurile. Care este scopul lor? Ei nu sunt atenți la povara lui Dumnezeu, ci doresc să exploateze rezultatul îndatoririlor pe care frații și surorile le îndeplinesc, pentru a se împodobi și a-și asigura statutul. Dacă frații și surorile prezintă rezultate bune în îndeplinirea îndatoririlor, ei sunt mulțumiți. Își asumă meritele în fața Celui de mai sus, lăudându-și în sinea lor propria virtute și crezând că și-au îndeplinit îndatoririle destul de bine. În plus, îi raportează Celui de mai sus despre numeroasele dificultăți pe care le-au întâmpinat în timpul îndeplinirii acestei lucrări, despre modul în care Dumnezeu le-a deschis o cale de ieșire, despre felul în care i-au determinat pe frați și surori să lucreze din greu împreună și să depășească aceste dificultăți, despre cum i-au ajutat să finalizeze această lucrare, cum au aderat la principii și cum i-au îndepărtat pe oamenii răi. De asemenea, ei subliniază prețul pe care l-au plătit și contribuțiile pe care le-au adus în munca lor, lăsându-l pe Cel de mai sus să știe că, datorită eforturilor lor, treaba a fost făcută bine. Implicit, îi spun Celui de mai sus: „Conducerea mea a fost la înălțime, iar voi ați făcut alegerea corectă selectându-mă drept conducător.” Nu este aceasta o manifestare a faptului de a fi egoist și abject? Oamenii care manifestă umanitatea de a fi egoiști și abjecți au adesea câteva lozinci. De exemplu, după ce este rânduit ca ei să conducă o biserică, spun întotdeauna: „În biserica mea, viața noastră bisericească este atât de bună, atât de minunată! Frații și surorile mele au avut o intrare în viață grozavă și profundă, toți cu experiențe de viață. Uitați-vă la modul în care îl iubesc ei pe dumnezeu și la cât de bine este făcută munca noastră.” Acestea sunt lozincile antihriștilor. Judecând după lozincile lor, este evident că ei îi tratează pe frații și surorile din biserica de care sunt responsabili ca pe propriile oi, considerând că tot ceea ce se află în biserica pe care o controlează este proprietatea lor privată. Nu înseamnă asta să nu ții cont de rușine? De ce înseamnă că nu țin cont de rușine? Orice manifestare a egoismului și a abjecției rezultă din a nu ține cont de rușine. Prin urmare, să fii egoist și abject înseamnă să nu ții cont de rușine. În mod sigur, acești oameni care prezintă manifestări de egoism și abjecție nu țin cont de rușine. Atunci când li se încredințează conducerea și responsabilitatea unei biserici, conducându-i pe aleșii lui Dumnezeu pentru a-și îndeplini îndatoririle și făcând anumite lucrări, ei tratează

aceste lucruri ca pe proprietatea lor privată. Nimeni nu poate interveni; ei au ultimul cuvânt în toate. Antihriștii îi consideră pe aleșii lui Dumnezeu, lucrarea bisericii, precum și facilitățile și bunurile bisericii drept proprietatea lor privată. Acest lucru, în sine, este problematic: ei urmăresc să pună mâna pe bunurile casei lui Dumnezeu și să-i domine pe aleșii lui Dumnezeu. Mai mult, ei consideră aceste lucruri drept capital pentru a concura cu alții, neezitând nici măcar să trădeze interesele casei lui Dumnezeu și să facă rău aleșilor lui Dumnezeu. Credeți că antihriștii au conștiință și rațiune? Au loc pentru Dumnezeu în inimile lor? Au o inimă cu frică de Dumnezeu și care se supune Lui? Deloc. Prin urmare, a-i numi pe antihriști slujitorii Satanei sau demoni răi pe pământ nu este deloc o exagerare. Nu există Dumnezeu sau biserică în inima unui antihrist, iar el nu are, în mod cert, niciun respect față de aleșii lui Dumnezeu. Spune-Mi, cum să nu poată fi numite casa lui Dumnezeu acele locuri în care frații și surorile există și unde Dumnezeu lucrează? În ce fel nu sunt acestea biserici? Însă antihriștii se gândesc doar la lucrurile din propria lor sferă de influență. Nu le pasă și nu se preocupă de alte locuri. Chiar dacă descoperă o problemă, nu îi acordă atenție. Mai grav este că, atunci când ceva merge rău într-un loc anume sau cauzează pierderi lucrării bisericii, ei nu acordă atenție acelui lucru. Când sunt întrebați de ce-l ignoră, oferă sofisme absurde, spunând: „Nu comenta ce nu te privește.” Cuvintele lor sună rațional, ei par să înțeleagă limitele în ceea ce fac și, par să nu aibă probleme externe, dar care este esența? Este manifestarea egoismului și a abjecției. Fac lucrurile doar pentru ei înșiși, doar pentru propria faimă, câștig și statut. Nu-și îndeplinesc deloc îndatoririle. Aceasta este o altă caracteristică arhetipală a antihriștilor: ei sunt egoiști și abjecți.

Esența egoismului și abjecției antihriștilor este evidentă; manifestările lor de acest fel sunt deosebit de proeminente. Biserica le încredințează o parte din lucrare, iar dacă aceasta le aduce renume și beneficii și le permite să-și arate chipul, sunt foarte interesați și dispuși să o accepte. Dacă este o muncă neapreciată sau care implică ofensarea oamenilor sau care nu le va permite să-și arate chipul sau care nu aduce niciun beneficiu pentru faima, câștigul sau statutul lor, nu au niciun interes și nu o vor accepta, de parcă această lucrare nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu ar fi lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Când întâmpină dificultăți, nu există nicio șansă ca ei să caute adevărul pentru a le rezolva, cu atât mai puțin să încerce să vadă imaginea de ansamblu și să acorde vreo atenție lucrării bisericii. De exemplu, în sfera lucrării casei lui Dumnezeu, pe baza nevoilor lucrării generale, pot exista unele transferuri de personal. În cazul în care câțiva oameni sunt transferați dintr-o biserică, care ar fi modul rațional prin care conducătorii acelei biserici să trateze problema? Care este problema, dacă ei sunt preocupați doar de interesele propriei biserici, mai degrabă decât de interesele generale și dacă nu sunt deloc dispuși să-i transfere pe acei oameni? De ce, în calitate de conducători de biserică, nu se pot supune rânduielilor centralizate ale casei lui Dumnezeu? Este o astfel de persoană atentă la intențiile lui Dumnezeu? Este atentă la imaginea de ansamblu a lucrării? Dacă nu se gândește la lucrarea casei lui Dumnezeu ca întreg, ci doar la

interesele propriei biserici, nu este ea foarte egoistă și abjectă? Conducătorii de biserică ar trebui să se supună necondiționat suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, precum și rânduielilor și coordonării centralizate ale casei lui Dumnezeu. Acest lucru este în concordanță cu adevărurile-principii. Atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu o cere, indiferent despre cine ar fi vorba, fiecare ar trebui să se supună coordonării și rânduielilor casei lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie controlat de niciun conducător sau lucrător individual, de parcă ar aparține acestuia sau de parcă ar fi supus deciziilor lui. Supunerea aleșilor lui Dumnezeu față de rânduielile centralizate ale casei lui Dumnezeu este absolut firească și justificată și nu poate fi sfidată de nimeni, cu excepția cazului în care un conducător sau un lucrător individual face un transfer arbitrar care nu este în conformitate cu principiile – caz în care acest lucru poate fi neascultat. Dacă un transfer normal se face în conformitate cu principiile, atunci toți aleșii lui Dumnezeu ar trebui să se supună și niciun conducător sau lucrător nu are dreptul sau vreun motiv să încerce să controleze pe cineva. Ați spune că există vreo lucrare care nu este lucrarea casei lui Dumnezeu? Există vreo lucrare care să nu implice răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu? Toată este lucrarea casei lui Dumnezeu, fiecare lucrare este egală și nu există „al tău” și „al meu”. Dacă transferul este în conformitate cu principiul și se bazează pe cerințele lucrării bisericii, atunci acești oameni ar trebui să meargă acolo unde este cea mai mare nevoie de ei. Și totuși, care este răspunsul antihriștilor când se confruntă cu acest tip de situație? Găsesc diverse pretexte și scuze pentru a-i ține pe acești oameni potriviți lângă ei și oferă doar doi oameni obișnuiți și apoi găsesc un pretext pentru a-ți forța mâna, fie spunând că lucrarea este foarte aglomerată, fie că au prea puțini oameni, oamenii sunt greu de găsit și dacă aceștia doi sunt transferați, lucrarea va avea de suferit. Și te întreabă ce ar trebui să facă și te determină să crezi că transferul oamenilor ar însemna că le ești dator. Nu așa operează diavolii? Așa fac lucrurile non-credincioșii. Sunt buni oamenii care încearcă mereu să-și protejeze propriile interese în biserică? Sunt oameni care acționează conform principiilor? În niciun caz. Ei sunt non-credincioși și neîncrezători. Și nu este acesta un lucru egoist și abject? Dacă cineva de calibru bun este transferat de sub antihrist pentru a îndeplini o altă datorie, în inima sa, antihristul se împotrivește și respinge acest lucru cu îndârjire – el vrea să renunțe și nu are entuziasmul de a fi conducător sau lider de echipă. Ce problemă este aceasta? De ce nu are pic de ascultare față de rânduielile bisericii? Crede că transferul „mâinii sale drepte” va afecta rezultatele și progresul lucrării sale, iar statutul și reputația îi vor fi, prin urmare, afectate, ceea ce îl va forța să muncească mai mult și să sufere mai mult pentru a garanta productivitatea, acesta fiind ultimul lucru pe care vrea să-l facă. S-a obișnuit cu confortul și nu vrea să lucreze mai mult sau să sufere mai mult, așa că nu vrea să lase persoana să plece. În cazul în care casa lui Dumnezeu insistă asupra transferului, se plânge și chiar își dorește să renunțe la propria lucrare. Nu este acesta un lucru egoist și abject? Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să fie alocați central de către casa lui Dumnezeu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu niciun conducător, lider de

echipă sau individ. Fiecare trebuie să acționeze conform principiului; aceasta este regula casei lui Dumnezeu. Antihriștii nu acționează conform principiilor casei lui Dumnezeu, ei uneltesc în mod constant de dragul statutului și intereselor lor și îi fac pe frații și surorile de calibru bun să-i slujească pentru a-și consolida puterea și statutul. Nu este acest lucru egoist și abject? Din exterior, ținând alături de ei oameni de calibru bun și nepermițându-le să fie transferați de casa lui Dumnezeu dau impresia că s-ar gândi la lucrarea bisericii, dar, de fapt, ei se gândesc doar la puterea și statutul lor și deloc la lucrarea bisericii. Le este teamă că vor face prost lucrarea bisericii, vor fi demiși și își vor pierde statutul. Antihriștii nu se gândesc la lucrarea mai amplă a casei lui Dumnezeu, când se gândesc doar la propriul statut și îl protejează fără nicio remușcare cu privire la costul pentru interesele casei lui Dumnezeu și când își apără statutul și interesele în detrimentul lucrării bisericii. Acest lucru este egoist și abject. Când se confruntă cu o astfel de situație, cel puțin trebuie să gândească în conștiința lor: „Acești oameni sunt toți ai casei lui Dumnezeu, nu sunt proprietatea mea personală. Și eu sunt membru al casei lui Dumnezeu. Ce drept am eu să opresc casa lui Dumnezeu din a transfera oameni? Ar trebui să iau în considerare interesele generale ale casei lui Dumnezeu, în loc să mă concentrez doar asupra lucrării din sfera propriilor responsabilități.” Acestea sunt gândurile care ar trebui să se regăsească la oamenii care au conștiință și rațiune și rațiunea pe care ar trebui să o aibă cei care cred în Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu se implică în lucrarea generală, iar bisericile în lucrarea parțială. Prin urmare, atunci când casa lui Dumnezeu are o nevoie deosebită din partea bisericii, cel mai important pentru conducători și lucrători este să respecte rânduielile casei lui Dumnezeu. Conducătorii falși și antihriștii nu au o astfel de conștiință și rațiune. Toți sunt destul de egoiști, se gândesc doar la ei înșiși și nu se gândesc la lucrarea bisericii. Ei iau în considerare numai beneficiile din fața ochilor, nu iau în considerare lucrarea mai amplă a casei lui Dumnezeu și, prin urmare, sunt absolut incapabili să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu. Sunt extrem de egoiști și abjecți! În casa lui Dumnezeu, ei sunt chiar suficient de îndrăzneți pentru a fi obstructivi și chiar îndrăznesc să persiste cu încăpățânare; aceștia sunt oamenii cei mai lipsiți de umanitate, sunt oameni răi. Acesta este genul de oameni pe care îl reprezintă antihriștii. Ei se raportează întotdeauna la lucrarea bisericii, la frați și surori și chiar la toate bunurile casei lui Dumnezeu care se încadrează în sfera responsabilității lor ca la proprietatea lor privată. Ei cred că de ei depinde cum sunt aceste lucruri distribuite, transferate și folosite, iar casa lui Dumnezeu nu are voie să intervină. Odată ce sunt în mâinile lor, parcă sunt în posesia Satanei, nimeni nu are voie să se atingă de ele. Ei sunt cei mai tari, cei mai mari și oricine intră pe teritoriul lor trebuie să se supună ordinelor și rânduielilor date de ei într-un mod educat și docil și să primească indicații din expresiile lor. Aceasta este manifestarea egoismului și a abjecției din caracterul antihriștilor. Ei nu acordă nicio atenție lucrării casei lui Dumnezeu, nu urmează deloc principiile și se gândesc doar la propriile interese și statut – ceea ce reprezintă toate semnele distinctive ale egoismului și abjecției antihriștilor.

Există o altă situație. Fie că este vorba de bani sau de obiecte oferite de frați și surori, în condiții normale, indiferent de sumă, toate ar trebui predate casei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, unii antihriști cred în mod eronat următoarele: „Banii oferiți de frații și surorile din biserica noastră aparțin bisericii noastre, iar biserica noastră trebuie să îi păstreze și să îi folosească. Nimeni nu are dreptul să intervină în modul în care îi folosim sau îi distribuim și, cu siguranță, nu are calificările necesare de a-i lua.” Așadar, dacă îi întrebați cât a primit biserica din ofrande, nu vă vor spune suma reală, fiindu-le teamă că le-o veți lua. Unii oameni s-ar putea întreba: „Ce înseamnă că le este teamă să nu le fie luată? Vor să o cheltuiască ei înșiși?” Nu neapărat. Ei se gândesc: „Și biserica noastră are nevoie de bani. Dacă aceștia sunt luați, cum ne putem desfășura activitatea?” Cel de mai sus are principii pentru aceste chestiuni, așa că de ce nu urmați principiile atunci când vă ocupați de ei? Ei pun deoparte suficient pentru a fi folosit pentru lucrarea ta, iar restul este aranjat uniform de către casa lui Dumnezeu. Aceste resurse nu sunt proprietatea privată a conducerii bisericii; ele aparțin casei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, pentru a-și satisface ambițiile și dorințele și de dragul propriei lor lucrări și pentru a garanta resursele din sfera lor de influență, unii antihriști rețin aceste lucruri, și le însușesc ca fiind ale lor și nu permit nimănui altcuiva să le folosească. Nu este aceasta o manifestare a egoismului și a abjecției? Aceasta este, de asemenea, o manifestare tipică și specifică a caracterului antihriștilor.

Acești antihriști sunt răi și malefici, urâți, ticăloși, josnici și abjecți. Este dezgustător și revoltător doar să vorbim despre ei. Ei pot arăta ca niște ființe umane la exterior și pot vorbi plăcut, părând că înțeleg tot felul de doctrine și că le stăpânesc, dar de îndată ce acționează, umanitatea lor urâtă și rea este expusă, jignitoare pentru cei care o văd. Deoarece fiecare antihrist posedă aceste defecte urâte și rele în caracterul lor, ei sunt capabili să comită astfel de fapte rele. Acesta este motivul pentru care sunt numiți antihriști. Are sens această logică? (Da.) Cu alte cuvinte, prezența acestor firi depravate și ticăloase în caracterul lor este cea care le permite să comită faptele rele ale antihriștilor, caracterizându-i, astfel, ca atare. Așa stau lucrurile. Dacă o persoană este un antihrist, ar fi corect să îi descriem umanitatea ca fiind bună, dreaptă, onestă și sinceră? Cu siguranță că nu. Dacă o persoană minte în mod obișnuit, ea are condiția de antihrist. Dacă cineva este perfid și crud, are, de asemenea, condiția unui antihrist. Dacă o persoană este egoistă, abjectă, condusă doar de câștigul personal, o ia razna, făcând fapte rele și neținând cont de rușine, atunci ea este o persoană rea. Dacă o astfel de persoană rea ajunge la putere, atunci ea devine un antihrist.

E. Agățarea de cei puternici și asuprirea celor slabi

Umanitatea antihriștilor posedă, de asemenea, ceva care este atât dezgustător, cât și detestabil, și anume: ei se agață de cei puternici și îi asupresc pe cei slabi. Dacă există anumite celebrități sau unii oameni cu putere sau statut în biserică sau în lume, indiferent cine sunt aceștia, antihriștii nutresc în inimile lor o invidie și o admirație infinite față de

ei, ajungând chiar să le intre în grații. Când cred în creștinism, susțin că anumiți șefi politici sunt credincioși, iar când acceptă această etapă a lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, afirmă că anumiți pastori din confesiuni marcante au acceptat-o și ei. Pentru orice fac, folosesc întotdeauna un titlu impresionant, mereu venerează și imită celebrități și se simt mulțumiți doar atunci când au reușit măcar să se agațe de o celebritate sau de cineva cu statut. Când vine vorba de oameni cu statut, indiferent dacă sunt buni sau răi, antihriștii le intră în grații, îi lingușesc și se gudură pe lângă ei neîncetat. Sunt chiar dispuși să le servească ceaiul și să le scoată oala de noapte. Pe de altă parte, atunci când au de-a face cu cei fără statut, indiferent cât de integri, onești și amabili ar fi acești indivizi, antihriștii îi hărțuiesc și îi calcă în picioare ori de câte ori au posibilitatea. Ei se laudă adesea cu faptul că unul și altul este un cadru de conducere în societate, cu cât de bogat este tatăl lui cutare, cu cât de mulți bani are cutare și cu mărimea familiei sau companiei unuia și altuia, subliniindu-și importanța în societate. În ceea ce-i privește pe conducătorii falși și pe antihriștii din biserică, indiferent de faptele rele pe care le comit, antihriștii nu le raportează, nu le expun și nu le discern niciodată. În schimb, îi urmează îndeaproape, făcând tot ce li se spune. Ei devin adepții, soldații și sclavii conducătorului de orice nivel pe care îl urmează. Atunci când au de-a face cu aceia care au putere, influență, bogăție și statut, ei par extrem de supuși, umili și inepți. Sunt extrem de ascultători și supuși, dând din cap și conformându-se la tot ceea ce spun acei oameni. Cu toate acestea, atunci când au de-a face cu oameni obișnuiți fără statut, au un aer diferit, folosind o manieră impunătoare atunci când vorbesc pentru a-i copleși pe oameni, dorind să fie superiori, ca și cum ar fi de neînvins, mai puternici și mai presus decât oricine altcineva, făcând ca detectarea oricăror probleme, defecte sau slăbiciuni pe care le au să fie dificilă. Ce fel de caracter este acesta? Există vreo legătură între acest lucru și a fi perfid, crud și a nu ține cont de rușine? (Da, există.) Agățatul de cei puternici și asuprirea celor slabi – nu este aceasta partea urâtă și rea a umanității antihriștilor? Credeți că oamenii cu o astfel de umanitate sunt integri? (Nu.) Sunt adevărate lucrurile pe care le spun celor cu statut și celor puternici? Sunt adevărate lucrurile pe care le spun celor slabi? (Nimic nu este adevărat.) Prin urmare, acest element are o anumită legătură cu mințitul în mod obișnuit. Judecând după acest element, caracterul antihriștilor este abominabil până la extrem, iar ei au două fețe complet diferite. Acest tip de persoană are o poreclă – „cameleon”. Aceste persoane nu tratează niciodată oamenii în funcție de adevărurile-principii, de umanitate sau dacă acei oameni urmăresc adevărul în casa lui Dumnezeu. În schimb, îi tratează diferit pe oameni doar în funcție de statutul și de influența lor. Atunci când au de-a face cu cei care au statut și abilități, fac tot posibilul să le intre în grații, să-i lingușească și să se apropie de ei. Chiar dacă sunt bătuți sau certați de acești oameni, ei suportă de bunăvoie, fără să se plângă. Chiar își recunosc continuu inutilitatea și devin servili, deși ceea ce gândesc cu adevărat în sinea lor este complet diferit de comportamentul lor din afară. Dacă cineva cu statut și prestigiu vorbește, chiar dacă este o eroare și o erezie a Satanei care nu are nicio legătură cu adevărul, ei îl vor

asculta, vor da din cap în semn de aprobare și o vor accepta în mod superficial. Pe de altă parte, antihriștii vor ignora și vor privi de sus pe cineva care nu are capacitate sau statut, indiferent cât de corecte sunt cuvintele sale. Chiar dacă ceea ce spune se aliniază la principii și la adevăr, ei nu îl vor asculta, ci îl vor respinge, îl vor batjocori și ridiculiza. Aceasta este o altă trăsătură care se regăsește în caracterul antihriștilor. Judecând după modul și principiile după care se poartă și tratează lumea, aceste persoane pot fi caracterizate definitiv drept neîncrezători fără echivoc. Manifestările caracterului lor sunt infame, sordide și josnice.

Agățarea de cei puternici și asuprirea celor slabi este o metodă tipică de interacțiune socială pentru oameni ca antihriștii. Ei se angajează în conversații pline de viață și se apropie de non-credincioși, dar când se întorc și îi văd pe frați și surori, nu au nimic de spus și nu au un limbaj comun. Aceștia sunt antihriștii. Atunci când discută chestiuni legate de credința în Dumnezeu, îndeplinirea îndatoririlor, intrarea în viață sau schimbări ale firii, nu au nimic de spus și nu sunt interesați. Cu toate acestea, atunci când vorbesc despre non-credincioși, în special despre cei cu bogăție și influență, figuri politice, elite sociale, celebrități din muzică și film, tendințe sociale și chestiuni legate de luat masa și divertisment, devin extrem de vorbăreți și nu pot fi opriți. Se pare că tânjesc în mod deosebit după o astfel de viață și statut social. Deși asemenea indivizi cred în Dumnezeu, o fac doar din cauza propriilor dificultăți și a intențiilor și obiectivelor lor ascunse. Ei cred doar pentru binecuvântări și, chiar și după ce cred în Dumnezeu, nu pot renunța la astfel de lucruri. Prin urmare, atunci când discută despre chestiuni legate de luat masa și divertisment, devin entuziaști. Când vorbesc cu frații și surorile, e altă poveste. Îi disprețuiesc din toată inima și cu tot sufletul pe cei care cred în Dumnezeu, pe cei care urmăresc adevărul și pe cei care sunt cinstiți și integri. Îi discriminează și îi disprețuiesc pe astfel de oameni. Când antihriștii văd conducători în biserică, se gândesc: „Nu arată ca niște conducători; nu seamănă deloc cu oficialitățile. În comparație cu oficialitățile lumești, ei sunt inferiori, lipsiți de ținută și stil!” Dacă află că unii conducători nu au un nivel ridicat de educație, îi discriminează în inimile lor. Ce credeți că simt ei când Mă văd? La prima vedere, ei gândesc: „Hristos, dumnezeul întrupat, este un nimeni, fără studii superioare, care nu este atât de înalt, a cărui înfățișare nu este impunătoare, căruia îi lipsește ținuta și a cărui îmbrăcăminte este obișnuită. Toată lumea spune că el deține adevărul; acesta este singurul lucru căruia merită să-i acordăm atenție și nu există nimic altceva impresionant la el. Uită-te la ce poartă acei oameni puternici din societate! Ce marcă au hainele și pantofii tăi? Ce fel de frizură ai? Te-ai tuns la un salon celebru? Cât a costat o tunsoare?” Eu răspund: „Nu cheltui niciun ban pe tunsori; mă tund singur acasă.” Ei spun: „Mergi la tratamente de înfrumusețare? Stai la hoteluri? De câte stele? Ai fost vreodată într-o croazieră de lux?” Eu spun: „Nu știu nimic despre aceste lucruri.” Ei spun: „Atunci ești cu adevărat ignorant. Cu identitatea și cu statutul tău nobil, de ce nu ai cunoștințe sau o înțelegere a acestor lucruri luxoase și elitiste din lume? Având în vedere situația ta, ar trebui să mergi să le experimentezi un pic pentru tine. Cel puțin,

trebuie să mergi la un salon sofisticat de înfrumusețare, să stai la un hotel de cinci stele și să mergi într-o croazieră de lux. Ar trebui, măcar, să stai la clasa întâi când zbori." Când ei Mă văd, Mă nesocotesc, dar trebuie să recunoască un lucru, și anume: „Nu am mai auzit niciodată nimic din lucrurile pe care le-ai spus în timpul adunărilor: trebuie să ascult ceea ce spui." Dar după adunări, ei nu Mă mai recunosc. La fel ca un lup: după ce îl hrănești, se întoarce și te mușcă. Aceasta este natura lupului. Când antihriștii îi văd pe frații și surorile obișnuiți, fără bani sau influență, care pur și simplu iubesc adevărul și sunt capabili să îl urmărească și care își fac de bunăvoie îndatoririle, îi disprețuiesc și îi exclud. Când se uită la Hristos și văd o persoană obișnuită, cineva care în toate aspectele, în înfățișare și comportament, este o persoană simplă și obișnuită, își pot schimba imediat firea lăuntrică și punctul de vedere? (Nu, nu pot.) Atitudinea lor față de lucruri se bazează pe caracterul lor. Lipsiți de umanitate normală, atitudinea lor față de Hristos este, fără îndoială, aceeași cu atitudinea lor față de o persoană obișnuită. Nu există nici cea mai mică urmă de respect; acest lucru este determinat de esența și de caracterul lor. Manifestarea acestui aspect al umanității unui antihrist este la fel de dezgustătoare și detestabilă ca și celelalte aspecte.

Diferitele trăsături din caracterul unui antihrist despre care tocmai am avut părtășie pot dezvălui separat bunătatea sau răutatea, superioritatea sau inferioritatea caracterului său. Este caracterul unei persoane care minte în mod obișnuit superior sau inferior? (Inferior.) Este umanitatea unei persoane egoiste și abjecte bună sau rea? (Este rea.) Este umanitatea unei persoane care nu ține cont de rușine bună sau rea? (Este rea.) Este caracterul unei persoane perfide și crude superior sau inferior? (Inferior.) Cum este caracterul unei persoane care nu știe decât să se agațe de cei puternici și să-i asuprească pe cei slabi, care nu respectă decât astfel de principii? (Abominabil.) Astfel de indivizi sunt abominabili la culme, nu numai că nu au o umanitate normală, dar se poate spune cu exactitate că nu sunt oameni – sunt gunoaie, sunt diavoli. Oricine este lipsit de cea mai mică fărâmă de conștiință și rațiune este un diavol, nu o ființă umană.

F. Mai dornici de lucruri materiale decât oamenii normali

Există o altă manifestare în umanitatea antihriștilor: sunt mai dornici de lucruri materiale decât oamenii normali. Adică, dorința, pretenția lor pentru lucruri materiale este deosebit de mare – este nelimitată. Sunt cuprinși de aspirații pentru un stil de viață extravagant și sunt de o lăcomie insațiabilă. Unii ar putea spune: „Majoritatea antihriștilor nu posedă această manifestare." Faptul că nu o au nu înseamnă că este absentă din umanitatea lor. Odată ce astfel de oameni obțin un statut, care sunt principiile lor cu privire la ce mănâncă, cum se îmbracă și cum arată? De îndată ce au statut, trebuie să facă așa cum vor ei, găsesc oportunități, au anumite condiții, iar viața lor este diferită. Devin pretențioși cu privire la ceea ce mănâncă, punând accentul pe ostentație și lux. Insistă să poarte și să folosească produse de firmă, iar casele în care locuiesc și mașinile pe care le conduc trebuie să fie elitiste și luxoase Chiar și atunci când achiziționează

un vehicul utilitar, acesta trebuie să fie dotat cu accesorii de lux. Unii s-ar putea întreba: „Dacă nu au bani, de ce pun un asemenea accent pe aceste lucruri?” Doar pentru că nu au bani, asta nu înseamnă că nu urmăresc astfel de lucruri sau că această dorință este absentă din umanitatea lor. Prin urmare, odată ce antihriștii pun mâna pe ofrandele din casa lui Dumnezeu, le irosesc în mod nesăbuit. Ei vor să cumpere și să se bucure de orice, până la nerușinare și într-o măsură greu de ținut sub control. Trebuie să bea ceai de înaltă calitate servit în cești placate cu aur, mesele lor trebuie să fie ospețe somptuoase, insistă să consume ginseng de calitate specială și folosesc numai calculatoare și telefoane de la mărci de renume internațional, care sunt întotdeauna cele mai recente modele. Poartă ochelari de vedere care costă mii de yuani, cheltuiesc sute pe frizuri și plătesc o mie sau mai mult pentru ședințe de masaj și saună. Pe scurt, ei cer ca totul să fie de înaltă calitate și de firmă, dorind să se simtă asemenea celebrităților și oamenilor puternici. Odată ce antihriștii au statut, toate aceste lucruri urâte devin evidente. În timpul adunărilor, dacă doar trei până la cinci persoane le ascultă predicile, ei consideră că este insuficient și insistă să aibă trei până la cinci sute de persoane. Când alții spun că există circumstanțe externe nefavorabile, deci o adunare de trei până la cinci persoane este deja destul de bună, ei ripostează: „Nu merge așa – de ce sunt atât de puțini oameni care îmi ascultă predica? Nu merită să îmi pierd vremea. Ar trebui să cumpărăm o clădire mare pentru biserică, să poată găzdui zeci de mii de oameni pentru o predică mai demnă.” Nu cumva o caută cu lumânarea? Acesta este genul de lucruri pe care le fac antihriștii. Nu-i așa că nici ei nu țin cont de rușine? Ei au o dorință și un interes extrem de incontrolabile pentru o viață luxoasă și lucruri materiale, ceea ce este o altă trăsătură a caracterului antihriștilor. În momentul în care cineva menționează bucătăria gourmet, mașinile de lux, hainele de firmă și produsele scumpe și de lux, ochii li se luminează și se înverzesc de lăcomie, iar dorința lor iese la suprafață. Cum apare această dorință? Este fără îndoială o revelare a naturii lor demonice. Unii antihriști pot să fie strâmtorați cu banii, iar când văd pe cineva purtând bijuterii de lux sau un inel cu diamant de două sau trei carate, ochii li se luminează și se gândesc: „Dacă nu aș crede în dumnezeu, aș putea purta unul de cinci carate.” Ei iau în considerare faptul că nu dețin nici măcar un inel de o carată, se mâhnesc și încep să se gândească la faptul că nu merită să crezi în Dumnezeu. Totuși, după o analiză mai aprofundată, se gândesc: „Voi primi mari binecuvântări în viitor datorită faptului că mi-am pus credința în dumnezeu, aș putea avea un diamant de cinci sute de carate și l-aș purta pe cap.” Oare ei nu au dorințe? Văzând la televizor indivizi bogați purtând haine de firmă și plutind pe mare pe vase de croazieră luxoase, ei simt că acest lucru este incredibil de plăcut, romantic, nobil și de invidiat. Salivează după asta, spunând: „Când voi putea deveni acest tip de persoană, un titan printre oameni? Când mă voi putea bucura de o astfel de viață?” Privesc la nesfârșit până când se gândesc că a crede în Dumnezeu este cu adevărat neinteresant. Dar apoi mai cugetă o dată, gândindu-se: „Nu pot gândi așa. De ce cred în dumnezeu? «Pentru a deveni cel mai mare dintre oameni, cineva trebuie să îndure cele mai mari

greutăți.» În viitor, viața mea va fi mult mai bună decât a lor. Ei merg într-o croazieră de lux, dar eu voi zbura într-un avion de lux sau într-o farfurie zburătoare de lux – voi merge pe Lună!" Sunt aceste gânduri cât de cât rezonabile? Se aliniază ele la umanitatea normală? (Nu, nu o fac.) Acesta este un alt element al umanității antihriștilor – o dorință extrem de incontrolabilă pentru lucruri materiale și un stil de viață luxos. Odată ce obțin aceste lucruri, devin de o lăcomie insațiabilă, cu o privire și o natură vorace, dorind să posede aceste lucruri pentru totdeauna. În umanitatea antihriștilor, nu este vorba doar despre invidia față de cei puternici; ei doresc lucruri materiale, dar și o viață de înaltă calitate. Omenirea normală are o gamă rezonabilă de nevoi pentru viață și lucruri materiale: au nevoile lor zilnice, nevoile mediului de lucru și de viață, precum și nevoile lor fizice. Este suficient ca aceste nevoi să fie satisfăcute, și se consideră că e relativ normal să fie moderate în funcție de capacitatea și condițiile economice ale fiecăruia. Cu toate acestea, nevoia și atracția antihriștilor față de lucrurile materiale sunt anormale și insațiabile. Unii antihriști urmăresc în special o calitate înaltă a vieții – atunci când locuiesc cu o familie-gazdă unde mâncarea constă numai în mese simple, ei se simt puțin iritați. În plus, dacă oamenii din această familie urmăresc adevărul, sunt destul de cinstiți și nu îi flatează, nu îi lingușesc și nu le spun ceea ce vor să audă, devin și mai dezgustați, gândindu-se: „Unde pot să găsesc mâncare bună și să stau într-o casă mare? Cine are condiții bune de trai? Cine are o mașină și poate să mă ducă în anumite locuri și să mă aducă, astfel încât să nu trebuiască să merg pe jos?" Ei sunt mereu preocupați de astfel de chestiuni. Există acest tip de oameni în jurul vostru? Sunteți acest tip de persoană? (Aceste lucruri sunt prezente și în umanitatea noastră.) Le puteți ține sub control în acest caz? Să te bucuri de confort nu este același lucru cu lăcomia insațiabilă; aceasta trebuie menținută în limitele moderației, fără să te împiedice să-ți îndeplinești datoria. Aceasta este umanitatea posedată de oamenii corupți normali. Cu toate acestea, antihriștii nu practică moderația; ei sunt insațiabili și rapace în mod obișnuit. Mai aveți ceva de adăugat cu privire la această manifestare? (Dumnezeule, am văzut un antihrist înainte. Pe atunci, o soră îi cumpărase mai mult de zece jachete, toate de la firme renumite, iar acest antihrist le purta pe rând, îmbrăcând una nouă de fiecare dată când ieșea în oraș. Mai târziu, a devenit conducătoare și a folosit ofrandele lui Dumnezeu pentru a-și cumpăra o berlină. Cineva a cumpărat chiar și o casă frumoasă special pentru a o găzdui, iar când ieșea la cumpărături, această soră-gazdă o urmărea îndeaproape. Dacă îi plăcea un articol de îmbrăcăminte, i-l arăta pur și simplu, iar sora ei gazdă se grăbea să i-l cumpere. Când se întorcea acasă, suna din timp familia-gazdă și spunea că vrea să mănânce găluște. Timpul pentru fierberea găluștelor trebuia calculat cu precizie – nu prea devreme, pentru că s-ar fi răcit, și nu prea târziu, pentru că ar fi trebuit să aștepte înfometată când ajungea acasă. Era ca o împărătească moștenitoare; stilul ei de viață era extrem de luxos. Mai târziu, acest antihrist a fost expulzat.) Priviți cât de ignoranți și proști erau acești oameni, să cumpere o casă și o berlină pentru un antihrist! Antihriștii cred că oamenii vin în această lume pentru a se bucura de lucruri,

că dacă cineva nu se bucură de aceste lucruri, atunci trăiește în zadar. Acestea sunt principiile și teoria lor. Este această teorie corectă? Este pur și simplu punctul de vedere al non-credincioșilor, animalelor și oamenilor morți, fără spirit. Oamenii care cred în Dumnezeu și încă au astfel de puncte de vedere sunt non-credincioși și neîncrezători cap-coadă. Odată ce aceste tipuri de oameni dobândesc un statut, ei devin antihriști până în măduva oaselor, iar fără statut, ei sunt oameni răi.

Mințitul în mod obișnuit, perfidia și cruzimea, lipsa simțului onoarei și faptul că nu țin cont de rușine, egoismul și abjecția, agățatul de cei puternici și asuprirea celor slabi și faptul că sunt mai dornici de lucruri materiale decât oamenii normali – aceste trăsături ale caracterului antihriștilor sunt tipice, foarte reprezentative și evidente. Deși unele dintre aceste manifestări pot apărea într-o oarecare măsură la oamenii obișnuiți, manifestările lor sunt pur și simplu o fire coruptă sau manifestări de umanitate anormală sau o lipsă de umanitate care rezultă din coruperea de către Satana. Prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu, acești oameni își dezvoltă conștiința și capacitatea de a renunța și de a se răzvrăti împotriva acestor lucruri și de a se căi. Aceste caracteristici nu au un rol dominant în ei și nu le vor afecta urmărirea adevărului sau îndeplinirea îndatoririlor. Doar antihriștii refuză să accepte adevărul, indiferent câte predici au auzit. Trăsăturile și caracteristicile inerente umanității lor nu se vor schimba și, de aceea, astfel de oameni sunt condamnați în casa lui Dumnezeu și nu pot fi niciodată mântuiți. De ce nu pot fi mântuiți? Oamenii cu un astfel de caracter nu pot fi mântuiți deoarece refuză să accepte adevărul și pentru că sunt ostili față de adevăr, față de Dumnezeu și față de toate lucrurile pozitive. Le lipsesc condițiile și umanitatea pentru mântuire și, prin urmare, aceste persoane sunt sortite să fie eliminate și aruncate în iad.

12 decembrie 2020

Excursul cinci

Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a doua)

II. Diferența dintre caracter și firea-esență

Data trecută am sintetizat caracterul antihriștilor. Puteți să ne spuneți în ce constă? (Primul element este obiceiul de a minți, al doilea este faptul de a fi perfid și crud, al treilea, de a nu avea simțul onoarei și de a nu ține cont de rușine, al patrulea este de a fi egoist și abject, al cincilea este de a se agăța de cei puternici și de a-i asupri pe cei slabi, iar al șaselea este de a fi mai dornic de lucruri materiale decât oamenii normali.) În total, sunt șase elemente. Analizând aceste șase elemente, caracterul antihriștilor este lipsit de umanitate, conștiință și rațiune. Ei au o integritate scăzută, iar caracterul lor este abominabil. Să spunem că nu știi sau nu poți pătrunde firea unui om, dacă este bună sau rea, dar, învățând despre caracterul lui, descoperi, de exemplu, că are un caracter abominabil, cum ar fi obiceiul de a minți, de a nu avea simțul onoarei sau de a fi perfid și crud. Îl poți caracteriza atunci, preliminar, ca fiind o persoană fără conștiință, fără o inimă bună sau un caracter nobil, ca fiind cineva care are, în schimb, o umanitate rea, extrem de slabă și malefică. Dacă astfel de oameni nu au statut, atunci pot fi caracterizați provizoriu ca fiind oameni răi; judecând după caracterul lor, pot fi caracterizați întru totul și în amănunt drept antihriști? Dacă luăm în considerare doar aceste manifestări ale umanității lor, astfel de oameni pot fi caracterizați cu 80% certitudine drept antihriști. Nu numai că au firea antihriștilor și nu este vorba doar de faptul că umanitatea lor este rea, malițioasă și slabă, astfel că putem să-i caracterizăm preliminar ca fiind antihriști. Pentru că nimeni dintre cei caracterizați drept antihriști nu are o umanitate bună, onestitate, bunătate, simplitate, verticalitate, sinceritate față de ceilalți sau un simț al onoarei; nimeni dintre cei care au aceste trăsături de caracter nu este un antihrist. Umanitatea antihriștilor este, în primul rând, destul de slabă. Le lipsesc conștiința și rațiunea și, cu siguranță, nu au caracterul pe care îl au oamenii cu umanitate și integritate nobilă. Prin urmare, judecând după caracterul antihriștilor, dacă nu au statut și sunt doar adepți obișnuiți sau membri de rând ai unui grup care își face datoria, dar dacă au un caracter destul de slab și aceste trăsături ale caracterului unui antihrist, îi putem caracteriza preliminar pe acești oameni drept antihriști. Ce ar trebui făcut cu aceia care nu pot fi văzuți așa cum sunt de fapt? Nu ar trebui să fie promovați sau să li se ofere un statut. Unii ar putea spune: „Dacă le dăm un statut, oare acest lucru nu va stabili dacă sunt sau nu antihriști?” Este corectă această afirmație? (Nu, nu este.) Dacă le dăm un statut unor astfel de oameni, ei vor face lucrurile pe care le fac antihriștii și tot ce este capabil să facă un antihrist. În primul rând, își vor întemeia împărății independente și, în plus, îi vor controla pe oameni. Va face acest tip de persoană lucruri care să fie în beneficiul casei lui Dumnezeu? (Nu, nu va face.) Odată ce astfel de

persoane dobândesc statut, își pot întemeia împărății independente, pot acționa nesăbuit, pot provoca tulburări și perturbări, pot forma clici și pot săvârși toate faptele oamenilor răi. Este ca și cum ai lăsa un lup paznic la oi, punându-i pe aleșii lui Dumnezeu în mâinile unor oameni răi și predându-i diavolilor și satanelor. Odată ce acești oameni preiau puterea, concluzia inevitabilă este că ei sunt, fără îndoială, antihriști. Dacă cineva stabilește că o persoană este un antihrist doar pe baza caracterului său, pentru mulți dintre cei care nu sunt conștienți de adevăratele fapte, care nu înțeleg sau nu pot discerne firea-esență a antihriștilor, acest lucru ar putea părea un pic exagerat. Ei s-ar putea gândi: „De ce să renunțăm la cineva sau să-l condamnăm complet doar pe baza acestui lucru? Pare nedrept să îl etichetezi drept antihrist înainte să fi făcut ceva." Cu toate acestea, judecând după firea-esență a antihriștilor, acestora le lipsește, indiscutabil, o umanitate bună. În primul rând, cu siguranță nu sunt urmăritori ai adevărului; în al doilea rând, indiscutabil nu iubesc adevărul; în plus, nu sunt absolut deloc genul de oameni care se supun cuvintelor lui Dumnezeu, se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Pentru cei care nu au astfel de calități, este destul de evident dacă au un caracter nobil sau josnic, bun sau rău.

La ultima adunare, am avut părtășie despre diferite comportamente, moduri de a vorbi și de a se ocupa de chestiuni și așa mai departe, care se manifestă prin caracterul antihriștilor. Dacă nu putem stabili în întregime că o persoană este un antihrist pe baza caracterului său, atunci este necesar să avem o părtășie mai profundă despre firea-esență a antihriștilor. Prin cercetarea și discernerea caracterului antihriștilor pe de-o parte, iar pe de alta, a firii-esență a lor, prin combinarea celor două, putem stabili dacă o persoană are doar firea unui antihrist sau este într-adevăr un antihrist. Astăzi, haideți să sintetizăm ce firi-esență au antihriștii. Aceasta este o caracteristică crucială care ne permite să identificăm, să discernem sau să determinăm mai bine dacă o persoană este un antihrist.

În ceea ce privește firea, am făcut anterior un rezumat concret al acesteia: care sunt firile corupte ale oamenilor? (Intransigența, aroganța, înșelăciunea, aversiunea față de adevăr, ferocitatea și ticăloșia.) Acestea șase sunt, mai mult sau mai puțin, iar alte interpretări ale firilor, cum ar fi egoismul și abjecția, sunt oarecum legate sau similare cu una dintre aceste șase. Spuneți-Mi, există o diferență între caracterul cuiva și firea-esență a sa? Care este diferența? Caracterul se evaluează în primul rând prin conștiință și rațiune. Are legătură cu măsura în care o persoană are integritate, dacă integritatea sa este nobilă, dacă are demnitate, dacă are moralitate umană, nivelul moralității sale, dacă are un standard limită și principii în modul în care se poartă, dacă umanitatea sa este bună sau rea și dacă este simplă și onestă; aceste aspecte țin de caracterul uman. În esență, caracterul este alcătuit din alegerile și înclinațiile spre bine și spre rău, spre lucruri pozitive și negative, spre bine și spre rău pe care oamenii le manifestă în viața lor de zi cu zi; acestea sunt aspectele la care se referă. Practic, acest lucru nu are legătură cu adevărul; se evaluează doar folosind criteriul conștiinței, împreună cu umanitatea bună și rea, și nu se ridică realmente la nivelul adevărului. Dacă are legătură cu firea, aceasta

trebuie evaluată folosind esența unei persoane. Dacă preferă binele sau răul și, când vine vorba de dreptate și răutate, precum și de lucruri pozitive și negative, ceea ce manifestă, care sunt cu adevărat alegerile ei și firea pe care o dezvăluie și care pot fi reacțiile ei – aceste lucruri trebuie evaluate folosind adevărul. În cazul în care caracterul unei persoane este destul de bun, dacă are conștiință și rațiune, se poate spune că nu are o fire coruptă? (Nu, nu se poate spune.) Dacă o persoană este foarte bună, dă dovadă de aroganță? (Da.) Dacă o persoană este foarte cinstită, are ea o fire intransigentă? (Da, are.) Se poate spune că, indiferent cât de bun este caracterul unei persoane, indiferent cât de nobilă poate fi integritatea ei, nimic din toate acestea nu înseamnă că nu are o fire coruptă. Dacă o persoană are conștiință și rațiune, înseamnă aceasta că nu se împotrivește niciodată lui Dumnezeu sau nu se răzvrătește împotriva Lui? (Nu, nu înseamnă asta.) Atunci, cum se produce această răzvrătire? Se produce pentru că oamenii au o fire coruptă, iar în firea-esență a lor există intransigență, aroganță, răutate și așa mai departe. Prin urmare, oricât de bun ar fi caracterul unei persoane, acest lucru nu înseamnă că deține adevărul, că nu are o fire coruptă sau că poate evita să se împotrivească, să trădeze și să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să se supună lui Dumnezeu fără să urmărească adevărul. Dacă are un caracter bun, este relativ simplă, onestă, integră, bună la suflet și are un simț al onoarei, înseamnă doar că poate accepta adevărul, iubește adevărul și se supune celor făcute de Dumnezeu, pentru că are un caracter care poate accepta adevărul.

Un caracter bun sau rău este evaluat folosind criterii de bază precum conștiința, moralitatea și integritatea. Totuși, firea-esență a cuiva trebuie să fie evaluată pe baza celor șase firi corupte menționate anterior. Dacă o persoană are un standard moral ridicat, integritate, conștiință, rațiune și o inimă bună, se poate spune că are un caracter cât de cât bun. Cu toate acestea, asta nu înseamnă că persoana respectivă înțelege adevărul, deține adevărul sau se poate ocupa de chestiuni în conformitate cu adevărurile-principii. Ce confirmă acest lucru? Deși are un caracter bun, o integritate relativ nobilă și un standard moral mai ridicat pentru modul în care se comportă și acționează, acest lucru nu înseamnă că nu are o fire coruptă, că deține adevărul sau că firea ei se aliniază pe deplin la cerințele lui Dumnezeu. Dacă firea coruptă a unei persoane nu prezintă nicio schimbare și aceasta nu înțelege adevărul, atunci, indiferent cât de bun poate fi caracterul său, nu este o persoană cu adevărat bună. Să presupunem că o persoană experimentează o schimbare relativă a firii, cu alte cuvinte, caută adevărul în acțiunile sale, urmând în mod proactiv adevărurile-principii în modul în care se ocupă de chestiuni și supunându-se adevărului și lui Dumnezeu și, deși firea sa coruptă încă iese la suprafață uneori, dezvăluie aroganță și înșelăciune și, în cazuri grave, o fire feroce, totuși, în general, sursa, direcția și scopul acțiunilor sale sunt în conformitate cu adevărurile-principii, iar atunci când acționează, o face prin căutare și supunere. Așadar, se poate spune că are un caracter mai nobil decât al celor care nu prezintă nicio schimbare a firii? (Da.) În cazul în care caracterul unei persoane este doar în mod natural

bun, iar în ochii celorlalți umanitatea ei este bună, dar nu înțelege deloc adevărul, este plină de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, nu știe cum să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu și nu știe cum să accepte orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de cum să se supună la tot ceea ce face Dumnezeu, este aceasta o persoană cu adevărat bună? Strict vorbind, nu este o persoană cu adevărat bună, dar se poate spune cu exactitate că are un caracter destul de bun. Ce înseamnă să ai un caracter destul de bun? Înseamnă să ai o integritate relativă, să fii cât de cât corect și drept în acțiunile și interacțiunile cu ceilalți, să nu profiți de alții, să fii relativ cinstit, să nu-i rănești sau să nu le faci rău celorlalți, să acționezi pe baza conștiinței și să ai un anumit standard moral, dincolo de simpla evitare a încălcării legii și a relațiilor etice; este ceva puțin mai înalt decât aceste două standarde. Când oamenii interacționează cu o astfel de persoană, simt că acea persoană este relativ integră și nu trebuie să se ferească de ea atunci când sunt împreună, pentru că acea persoană nu face rău sau nu îi rănește pe alții, iar mintea oamenilor este liniștită ori de câte ori interacționează cu ea; deținerea acestor calități este un indiciu al unei persoane destul de bune. Cu toate acestea, în comparație cu cei care înțeleg adevărul și care pot să-l practice și să se supună lui, o astfel de umanitate nu este deloc nobilă. Cu alte cuvinte, indiferent cât de bună este umanitatea unei persoane, aceasta nu poate înlocui înțelegerea adevărului sau practicarea adevărului și, cu siguranță, nu poate înlocui o schimbare a firii.

Caracterul se referă la conștiința, moralitatea și integritatea oamenilor. Pentru a evalua caracterul unei persoane, trebuie să i se evalueze conștiința, moralitatea și integritatea. Dar la ce se referă firea și cum se evaluează aceasta? Se evaluează prin adevăr, prin cuvintele lui Dumnezeu. Să presupunem că o persoană are un caracter foarte bun în toate privințele, toată lumea crede că este o persoană bună și se poate spune că este perfectă și completă în ochii omenirii corupte, aparent fără cusur sau defect, dar, atunci când este evaluată în funcție de adevăr, puținul din așa-zisa ei bunătate abia dacă merită menționat. Când i se analizează firea, se pot găsi aroganță, intransigență, înșelăciune, răutate, chiar aversiune față de adevăr și, chiar mai mult, manifestarea unei firi feroce. Nu este adevărat? (Ba da, este.) Cum se evaluează firea-esență a unei persoane? Se măsoară prin adevăr, prin evaluarea atitudinii unei persoane față de adevăr și față de Dumnezeu. În acest fel, firea coruptă a acelei persoane este dezvăluită complet și temeinic. Deși oamenii o pot vedea ca având conștiință, integritate și un standard moral ridicat și este considerată sfântă sau o persoană perfectă în rândul celorlalți, totuși, atunci când se prezintă în fața adevărului și a lui Dumnezeu, firea sa coruptă este scoasă la iveală, este lipsită de orice merit și se demonstrează că are aceleași firi corupte ca restul omenirii. Atunci când Dumnezeu exprimă adevărul, îi Se arată oamenilor și lucrează, aceștia manifestă fiecare dintre firile corupte de intransigență, aroganță, înșelăciune, aversiune față de adevăr, ticăloșie și ferocitate, ca ceilalți oameni. Nu sunt astfel de oameni perfecți? Nu sunt ei sfinți? Nu sunt oameni buni? Sunt buni doar în ochii celorlalți; deoarece oamenilor le lipsește adevărul și ei au aceleași firi

corupte, standardul după care se evaluează unii pe alții se bazează doar pe conștiință, integritate și moralitate, nu pe adevăr. Cum pare caracterul unei persoane atunci când nu este evaluat cu adevărul? Este o persoană cu adevărat bună? În mod clar nu, pentru că o persoană care a fost evaluată și judecată ca fiind bună de către alți oameni nu duce lipsă de niciuna dintre firile corupte. Așadar, cum se dezvoltă și cum se expun firile corupte ale oamenilor? Atunci când Dumnezeu nu exprimă adevărul și nu apare în fața omenirii, firile corupte ale oamenilor par inexistente. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu exprimă adevărul și apare în fața oamenilor, firile corupte ale așa-numiților „sfinți” sau ale oamenilor perfecți în ochii celorlalți sunt expuse întru totul. Din această perspectivă, firile corupte ale oamenilor sunt prezente alături de caracterul lor. Nu înseamnă că oamenii au o fire coruptă doar atunci când apare Dumnezeu; mai degrabă, atunci când Dumnezeu exprimă adevărul, apare și lucrează în mijlocul omenirii, firile lor corupte și urâțenia lor sunt scoase la iveală. În acest moment, oamenii ajung să-și dea seama și să descopere că în spatele unui caracter bun se află și o fire coruptă. Oamenii buni, oamenii perfecți sau sfinții în ochii celorlalți au o fire coruptă, ca oricine altcineva și nu mai puțin decât orice altă persoană; firile corupte ale acestor oameni sunt chiar mai ascunse decât ale altora și au o capacitate mai mare de a induce în eroare. Așadar, ce este de fapt o fire coruptă și ce este o fire-esență? Firea coruptă a unei persoane este esența acelei persoane; caracterul unei persoane reprezintă doar niște reguli superficiale de conduită personală și nu reflectă umanitatea-esență a unei persoane. Când vorbim despre umanitatea-esență a unei persoane, ne referim la firea sa. Când discutăm despre caracterul unei persoane, ne referim la aspecte aparente, cum ar fi dacă are intenții bune, dacă este bună la suflet, cum este integritatea sa și dacă are standarde morale. Înțelegeți acum ce înseamnă caracterul și ce înseamnă firea-esență? Această chestiune poate fi pricepută doar în mod implicit în inima cuiva; nu poate fi definită cu un singur cuvânt sau cu o frază. Este o problemă foarte complexă. Dacă este definită și explicată în mod îngust, poate părea standardizată, dar este, de fapt, neclară. Nu îi voi da o definiție, am explicat-o în acest fel, iar dacă o veți pricepe în mod implicit în inima voastră, o veți înțelege.

Există în total șase firi corupte ale omului: intransigența, aroganța, înșelăciunea, aversiunea față de adevăr, ferocitatea și ticăloșia. Dintre acestea șase, care dintre ele sunt relativ severe și care sunt mai obișnuite sau mai comune, mai blânde în ceea ce privește nivelul și mai puțin intense în ceea ce privește circumstanțele? (Intransigența, aroganța și înșelăciunea sunt ceva mai blânde.) Așa este. Se pare că aveți o oarecare percepție și înțelegere a diferitelor manifestări ale firilor corupte ale omului. Deși acestea trei fac parte, de asemenea, din firile corupte pe care le are omenirea coruptă de Satana și, în ceea ce privește esența, sunt, de asemenea, detestate de Dumnezeu, nu se conformează adevărului și se împotrivesc lui Dumnezeu, ele sunt relativ blânde și superficiale în ceea ce privește nivelul, adică sunt puțin mai comune; fiecare membru al omenirii corupte le are în diferite grade. În afară de acestea trei, aversiunea față de

adevăr, ferocitatea și ticăloșia sunt, prin comparație, mult mai severe în ceea ce privește nivelul lor. Dacă se spune că primele trei sunt firi corupte obișnuite, atunci ultimele trei sunt firi neobișnuit de corupte, mai severe din punct de vedere al nivelului. Ce înseamnă că sunt mai severe? Înseamnă că acestea trei sunt mai severe în ceea ce privește circumstanțele, esența și măsura în care indivizii se împotrivesc, se răzvrătesc și se opun lui Dumnezeu. Acestea trei sunt firi mai severe pe care oamenii le manifestă prin negarea directă a adevărului, negarea lui Dumnezeu, vociferând împotriva Lui, atacându-L, testându-L, judecându-L și așa mai departe. Prin ce se deosebesc aceste trei firi corupte ale omului de primele trei? Primele trei sunt mai comune, sunt caracteristici ale firilor corupte împărtășite de toți oamenii corupți, adică fiecare individ, indiferent de vârstă, sex, loc de naștere, rasă sau etnie, are aceste trei firi. Ultimele trei sunt prezente în grade diferite și într-o măsură mai mare sau mai mică la fiecare persoană, în funcție de esența sa, dar în rândul omenirii corupte, doar antihriștii au aceste trei firi, ticăloșia, aversiunea față de adevăr și ferocitatea, în cea mai gravă măsură. În afară de antihriști, oamenii corupți obișnuiți dezvăluie doar firile legate de ticăloșie, aversiune față de adevăr și ferocitate într-o anumită măsură ori în anumite medii sau contexte speciale. Chiar dacă au aceste firi, ei nu sunt antihriști. Esența lor nu este rea sau feroce și, cu siguranță, nu prezintă o aversiune față de adevăr. Acest lucru are de-a face cu caracterul lor. Acești oameni sunt relativ buni la suflet, au integritate, sunt corecți, au un simț al onoarei și așa mai departe; caracterul lor este relativ bun. Prin urmare, ei dezvăluie aceste ultime trei firi corupte grave doar ocazional sau numai în anumite medii și contexte. Totuși, aceste firi nu le domină esența. De exemplu, atunci când indivizii cu firi corupte obișnuite acționează cu superficialitate în îndeplinirea îndatoririlor lor și se confruntă cu disciplina din partea lui Dumnezeu, ei pot refuza să cedeze în fața acesteia, gândindu-se: „Și alții sunt superficiali, de ce nu sunt disciplinați? De ce sunt eu cel care primește acest tip de disciplină și de certare?” Ce fel de fire este reprezentată de acest refuz de a ceda? Este în mod evident o fire feroce. Ei se plâng de nedreptatea și de tratamentul părtinitor din partea lui Dumnezeu, ceea ce are ceva din calitatea de a se opune și de a vocifera împotriva lui Dumnezeu; aceasta este o fire feroce. Firea feroce a unor astfel de oameni se dezvăluie în aceste situații, dar diferența este că acești oameni au o inimă bună, își recunosc conștiința, au integritate și verticalitate relativă. Atunci când se plâng de Dumnezeu și dezvăluie o fire feroce, conștiința lor își face efectul. Atunci când conștiința lor dă rezultate, intră într-un conflict cu firea lor feroce și anumite gânduri încep să se dezvolte în mintea lor: „Nu ar trebui să gândesc în acest fel. Dumnezeu m-a binecuvântat mult și mi-a arătat har. Nu este lipsă de conștiință să gândesc așa? Nu cumva mă împotrivesc lui Dumnezeu și nu cumva Îi frâng inima?” Nu înseamnă acest lucru că le funcționează conștiința? În acest moment, caracterul lor bun își face efectul. De îndată ce conștiința lor începe să funcționeze, mânia, nemulțumirile și refuzul de a ceda se estompează, sunt puse deoparte și eliminate, încetul cu încetul. Nu este acesta efectul conștiinței lor? (Ba da.) Deci, dezvăluie o fire feroce? (Da.) Ei dezvăluie o fire feroce,

dar, pentru că astfel de indivizi au conștiință și umanitate, conștiința lor poate să le înfrâneze firea feroce și să îi facă să devină raționali. Când vor deveni raționali și se vor calma, vor reflecta și își vor da seama că și ei sunt capabili să I se împotrivească lui Dumnezeu. În acest moment, un sentiment de îndatorare și remușcare va apărea în ei fără să știe acest lucru: „Am fost prea impulsiv adineauri, m-am împotrivit și m-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Nu cumva faptul că Dumnezeu mă disciplinează reprezintă dragostea Sa? Nu este asta o favoare din partea Sa? De ce am acționat atât de irațional? Nu L-am mâniat pe Dumnezeu? Nu pot continua să fac acest lucru; trebuie să mă rog lui Dumnezeu, să mă căiesc, să renunț la răul pe care îl fac și să pun capăt răzvrătirii mele. Din moment ce recunosc că am acționat superficial, trebuie să încetez să mai fiu superficial, să fac lucrurile într-un mod serios și să caut modalități de a-mi oferi loialitatea prin acțiunile mele, precum și care sunt principiile pentru a-mi face datoria.” Nu este acesta efectul caracterului lor bun? Fără îndoială, acești oameni au și ei o fire feroce, dar, prin efectul conștiinței lor și al cântăririi lucrurilor, folosindu-se de raționalitate, caracterul lor bun și iubitor de adevăr, prevalează în cele din urmă. Printre firile corupte ale acestor indivizi este ferocitatea, deci se poate spune că, prin urmare, au o esență feroce? Se poate spune că esența lor este feroce? Nu. Obiectiv vorbind, deși firile corupte pe care le dezvăluie includ ferocitatea, pentru că au conștiință, raționalitate și o dragoste relativă pentru adevăr, ferocitatea lor este doar un fel de fire coruptă și nu esența lor. De ce nu este esența lor? Pentru că această fire coruptă a lor se poate schimba. Deși ei dezvăluie acest tip de fire coruptă și se pot împotrivi și răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, fie că este vorba de o perioadă lungă sau scurtă de timp, efectul conștiinței, integrității, rațiunii și așa mai departe în caracterul lor le împiedică firea feroce să le domine comportamentul sau atitudinea față de adevăr. Care este rezultatul final? Își pot mărturisi păcatele, se pot căi, pot acționa în conformitate cu adevărurile-principii, se pot supune adevărului și pot accepta orchestrarea din partea lui Dumnezeu, toate acestea fără să se plângă. În ciuda faptului că dezvăluie o fire feroce, rezultatul final este că nu se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu sau nu se opun suveranității lui Dumnezeu, ci se supun. Aceasta este o manifestare a unei persoane corupte obișnuite. Astfel de oameni au doar firi corupte; nu au firea-esență a unui antihrist. Acest lucru este corect.

Să luăm ca exemplu firile ticăloase: care este cea mai ticăloasă fire pe care oamenii o dezvăluie în fața lui Dumnezeu? Este aceea de a-L testa pe Dumnezeu. Unii oameni se îngrijorează că s-ar putea să nu aibă o destinație bună și că finalul lor ar putea să nu fie garantat pentru că s-au rătăcit, au făcut rău și au comis multe fărădelegi după ce au ajuns să creadă în Dumnezeu. Se îngrijorează că vor merge în iad și se tem în permanență în legătură cu finalul și cu destinația lor. Sunt în permanență neliniștiți și se gândesc mereu: „Oare finalul și destinația mea viitoare vor fi bune sau rele? Voi coborî în iad sau voi urca în rai? Sunt unul dintre oamenii lui dumnezeu sau un prestator de servicii? Voi pieri sau voi fi mântuit? Trebuie să aflu care dintre cuvintele lui dumnezeu vorbesc despre acest lucru.” Văd că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și că

toate expun firile corupte ale oamenilor și nu găsesc răspunsurile pe care le caută, așa că se gândesc continuu unde să se intereseze în altă parte. Mai târziu, când găsesc o ocazie de a fi promovați și puși într-un rol important, vor să-L sondeze pe Cel de mai sus, gândindu-se: „Care este părerea celui de mai sus în ceea ce mă privește? Dacă părerea lui este favorabilă, asta dovedește că dumnezeu nu și-a amintit de răul pe care l-am făcut în trecut și de fărădelegile pe care le-am comis. Dovedește că dumnezeu tot mă va mântui, că încă mai am speranță." Apoi, continuând cu ideile lor, ei spun direct: „Unde ne aflăm, cei mai mulți dintre frați și surori nu sunt foarte pricepuți în profesiile lor și cred în dumnezeu doar de o perioadă scurtă de timp. Eu cred în dumnezeu de cel mai mult timp. Am căzut și am eșuat, am avut câteva experiențe și am tras câteva învățăminte. Dacă mi se oferă șansa, sunt dispus să port o povară grea și să dau dovadă de considerație față de intențiile lui dumnezeu." Ei folosesc aceste cuvinte ca pe un test pentru a vedea dacă Cel de mai sus are vreo intenție de a-i promova sau dacă i-a abandonat. În realitate, ei nu-și doresc cu adevărat să își asume această responsabilitate sau povară; rostesc aceste cuvinte doar cu scopul de a vedea în ce ape se scaldă și dacă mai au o speranță de a fi mântuiți. Acest lucru înseamnă că testează. Care este firea din spatele acestei abordări de a testa? Este o fire ticăloasă. Indiferent pentru cât timp este dezvăluită această abordare, cum o fac sau cât de mult este pusă în aplicare, în orice caz, firea pe care o dezvăluie este cu siguranță ticăloasă, deoarece au multe gânduri, îndoieli și îngrijorări pe parcursul realizării ei. Când dezvăluie această fire ticăloasă, ce anume din ceea ce fac ei arată că sunt persoane cu umanitate și persoane care pot practica adevărul și confirmă că au doar această fire coruptă și nu o esență ticăloasă? După ce fac și spun astfel de lucruri, cei care au conștiință, rațiune, integritate și demnitate simt disconfort și durere în inimile lor. Ei sunt chinuiți, gândindu-se: „Cred în Dumnezeu de atâția ani, cum aș putea să-L testez? Cum aș putea fi încă preocupat de propria mea destinație și să folosesc o astfel de metodă pentru a obține ceva de la Dumnezeu și pentru a-L face să-mi dea un răspuns concret? Acest lucru este abject!" Se simt neliniștiți în inimile lor, dar fapta este consumată și cuvintele au fost rostite, ele nu mai pot fi retractate. Atunci ei înțeleg: „Deși poate am un pic de bunăvoință și un simț al dreptății, sunt totuși capabil de astfel de lucruri abjecte; acestea sunt faptele unei persoane abjecte! Nu este aceasta o încercare de a-L testa pe Dumnezeu? Nu înseamnă asta că Îl șantajez pe Dumnezeu? Acest lucru este cu adevărat abject și nerușinat!" Într-o astfel de situație, care este o cale de acțiune rezonabilă? Să vină înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, mărturisindu-și păcatele, sau să se agațe cu încăpățânare de propriile abordări? (Rugăciunea și mărturisirea.) Așadar, pe parcursul întregului proces, din momentul în care au conceput ideea până în momentul acțiunii și mai departe, până la rugăciunea și mărturisirea lor, în ce etapă se dezvăluie în mod normal o fire coruptă, în ce etapă dă rezultate conștiința și în ce etapă se pune în practică adevărul? Etapa de la concepție la acțiune este guvernată de o fire ticăloasă. Așadar, nu cumva etapa de introspecție este guvernată de efectul conștiinței lor? Ei încep să se

analizeze, simțind că ceea ce au făcut a fost greșit; acest lucru este guvernat de efectul conștiinței lor. Urmează rugăciunea și mărturisirea, care sunt, de asemenea, guvernate de efectul integrității, conștiinței și caracterului lor; sunt capabili să simtă remușcări, să se căiască și să se simtă îndatorați față de Dumnezeu și, de asemenea, sunt capabili să reflecteze asupra propriei umanități și a firii lor corupte și să le înțeleagă și să ajungă în punctul în care pot practica adevărul. Nu există trei etape pentru aceasta? De la dezvăluirea unei firi corupte la efectul conștiinței lor și apoi la capacitatea de a renunța la răul pe care îl fac, de a se căi, de a renunța la propriile dorințe și gânduri trupești, de a se răzvrăti împotriva firii lor corupte și de a practica adevărul, la aceste trei etape ar trebui să ajungă oamenii obișnuiți cu umanitate și firi corupte. Datorită faptului că își dau seama de conștiința lor și datorită umanității lor relativ bune, acești oameni pot practica adevărul. Faptul că sunt capabili să practice adevărul implică faptul că astfel de oameni au speranța mântuirii. Cu alte cuvinte, probabilitatea mântuirii este destul de mare pentru cei cu o umanitate bună.

Ce îi deosebește pe antihriști de cei care au firea unui antihrist? În prima etapă, ceea ce dezvăluie antihriștii în afară este, în esență, identic cu dezvăluirile oricărui om corupt, dar cele două etape ulterioare sunt diferite. De exemplu, atunci când o persoană dezvăluie o fire coruptă feroce în timp ce este emondată, în următoarea etapă este nevoie ca propria conștiință să își facă efectul. Cu toate acestea, antihriștii nu au conștiință, așadar, ce vor gândi? Ce manifestări vor avea ei? Se vor plânge că Dumnezeu este nedrept, susținând că Dumnezeu încearcă să le găsească defecte și să le creeze dificultăți și necazuri la fiecare pas. După aceasta, ei vor continua cu înverșunare să nu se căiască, refuzând să-și accepte chiar și cele mai evidente greșeli sau firi corupte, nerecunoscându-și niciodată erorile și chiar intensificând lucrurile și încercând prin orice mijloace să-și continue acțiunile în secret. Judecând după firile corupte dezvăluite de antihriști, cum este caracterul lor? Ei nu au conștiință, nu știu să se examineze și dezvăluie ferocitatea, malițiozitatea, atacurile și represaliile. Inventează minciuni pentru a ascunde faptele, transferând responsabilitatea asupra altora; născocesc intrigi pentru a le întinde altora capcane, ascunzând adevăratele fapte de frați și surori, se apără cu tărie și își aduc justificări, răspândindu-și argumentele peste tot. Aceasta este continuarea firii lor feroce. Nu numai că nu-și recunosc conștiința și nu reușesc să se examineze, să reflecteze și să se înțeleagă pe ei înșiși, ci și intensifică lucrurile și continuă să-și dezvăluie firea feroce, vociferând împotriva casei lui Dumnezeu, împotriva fraților și surorilor, și opunându-se lor și, mai grav, opunându-se lui Dumnezeu. După un timp, când situația se va liniști, se vor căi și își vor mărturisi păcatele? Deși incidentul a trecut deja, faptele adevărate au fost dezvăluite, este cunoscut de toți faptul că responsabilitatea este a lor, iar ei ar trebui să poarte această responsabilitate; pot să o recunoască? Pot simți remușcări sau un sentiment de îndatorare? (Nu.) Perseverează în opoziția lor, gândindu-se: „Oricum, eu nu am fost niciodată vinovat, dar chiar dacă am fost, intențiile mele au fost bune; chiar dacă am fost vinovat, nu pot fi învinuit singur de asta. De ce nu-i învinuiți pe ceilalți, de ce mă aveți doar

pe mine în vizor? Unde am greșit? Nu am făcut nimic greșit în mod intenționat. Toți ați făcut greșeli, așa că de ce nu vă asumați răspunderea? În plus, cine poate trece prin viață fără să facă unele greșeli?" Oare se căiesc? Se simt îndatorați? Nu se simt îndatorați și nu se căiesc. Unii chiar spun: „Am plătit un preț atât de mare, de ce nu a observat niciunul dintre voi? De ce nu m-a lăudat nimeni? De ce nu mi s-a dat o răsplată? Când se întâmplă ceva, dați întotdeauna vina pe mine și îmi găsiți defecte. Nu căutați cumva doar o pârghie pe care să o folosiți împotriva mea?" Aceasta le este mentalitatea și starea. În mod clar, aceasta este o fire feroce; ei, cu înverșunare, nu se căiesc, refuză să recunoască faptele atunci când acestea le sunt prezentate și se opun în mod constant. Deși poate că nu blestemă pe nimeni în gura mare, în sinea lor s-ar putea să o fi făcut de nenumărate ori, blestemându-i pe conducători pentru că sunt orbi și blestemându-i pe frați și surori pentru că nu sunt oameni buni și pentru că îi lingușeau când aveau statut, dar nu le mai acordă atenție, nu mai au părtășie cu ei și nici măcar nu le mai zâmbesc acum că și-au pierdut statutul. Îl blestemă chiar și pe Dumnezeu în inimile lor și emit judecăți despre Dumnezeu, spunând că nu este drept. De la un capăt la altul, firea pe care o dezvăluie este feroce, fără nici cel mai mic efect al conștiinței și fără niciun semn de remușcare sau de căință. Cu siguranță nu au nicio intenție de a da înapoi, de a căuta adevărurile-principii, de a veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-și mărturisi păcatele și a se căi sau de a se supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. În schimb, ei se contrazic, se opun și se plâng în mod insistent. Atât antihriștii, cât și cei capabili de căință dezvăluie aceleași firi corupte, dar nu există oare o diferență în natura acestor dezvăluiri? Care dintre aceste grupuri are firea unui antihrist și care are esența unui antihrist? (Cei care nu se căiesc au esența unui antihrist.) Cine sunt aceia capabili de căință? Sunt oameni corupți cu o fire de antihrist, dar nu sunt antihriști. Cei care au esența unui antihrist sunt antihriști, în timp ce aceia care au firea unui antihrist sunt oameni corupți obișnuiți. Care grup, dintre cele două, este format din oameni răi? (Acela în care oamenii au esența unui antihrist.) Sunteți capabili să discerneți acest lucru, nu-i așa? Depinde de grupul ai cărui membri nu afișează niciun indiciu al faptului că-i acuză conștiința, insistă în a aduce argumente fără a da înapoi sau a reflecta și, fără scrupule, emit judecăți și își răspândesc argumentele atunci când înfăptuiesc ceva greșit și se confruntă cu circumstanțe cum ar fi faptul că sunt emondați, demiși sau disciplinați și așa mai departe. Dacă nu ar exista nimeni care să-i înfrâneze pe acești oameni, ar înceta ei să mai acționeze? Nu. Inimile lor ar fi pline de negativitate și opoziție și ar spune: „Din moment ce oamenii mă tratează nedrept, iar dumnezeu nu-mi arată har și nu acționează în favoarea mea, în viitor, îmi voi face datoria de formă. Chiar dacă îmi voi face datoria bine, nu voi primi recompense, nimeni nu mă va lăuda și tot voi fi emondat, așa că o voi face pur și simplu într-un mod superficial. Nici să nu vă gândiți să îmi cereți să mă ocup de chestiuni în conformitate cu principiile sau să discut și să cooperez cu alții în munca mea ori să caut adevărul! Voi rămâne indiferent, nici arogant, nici umil. Dacă îmi ceri să fac ceva, o voi face; dacă nu-mi ceri să fac ceva, voi pleca pur și simplu. Acționați așa

cum vă place; eu voi fi așa cum sunt. Nu-mi cereți prea mult; dacă cerințele voastre sunt mari, le voi ignora.” Nu este aceasta continuarea unei firi feroce? Se pot căi oare astfel de oameni? (Nu, nu se pot căi.) Aceasta este o manifestare a celor care au esența unui antihrist. Este la fel și atunci când un antihrist dezvăluie o fire ticăloasă; nici el nu reflectează niciodată, pentru că îi lipsește conștiința. Indiferent de firea coruptă pe care o dezvăluie sau de intențiile, dorințele și ambițiile pe care le are atunci când i se întâmplă ceva, el nu este niciodată înfrânat de conștiința lui. Prin urmare, atunci când momentul este potrivit și favorabil pentru el, face precum dorește. Indiferent de rezultatul acțiunilor sale, nu dă înapoi și se agață în continuare de punctele lui de vedere și își păstrează ambițiile, dorințele și intențiile, precum și mijloacele și metodele prin care a făcut întotdeauna lucrurile, fără să se învinovățească. De ce nu simte nicio vină? Pentru că astfel de oameni nu au conștiință, nu au simțul onoarei și nu au rușine; în întreaga lor umanitate nu există nimic care să le poată înfrâna firile corupte și nici ceva care să poată fi folosit pentru a evalua dacă firile corupte pe care le dezvăluie sunt corecte sau greșite. Prin urmare, atunci când acești oameni dezvăluie o fire ticăloasă, indiferent de modul în care ceilalți o privesc sau care ar putea fi procesul și rezultatul, de la un capăt la altul, ei nu simt nicio vină, nicio tristețe, nicio remușcare, niciun sentiment de îndatorare, iar în inimile lor nu dau, cu siguranță, înapoi. Aceștia sunt antihriști. Judecând după aceste două exemple, care este cea mai evidentă trăsătură a antihriștilor? (Lipsa lor de conștiință și de rațiune.) La ce fel de manifestare duce această lipsă de conștiință și de rațiune? Care este rezultatul firilor pe care le dezvăluie? (Ei nu pot să reflecteze sau să se căiască.) E posibil să practice adevărul cei care nu pot să reflecteze sau să se căiască? Niciodată!

O persoană care are doar firea unui antihrist nu poate fi caracterizată ca fiind, în esență, un antihrist. Numai cei care au natura-esență a antihriștilor sunt antihriști veritabili. Desigur, există diferențe în umanitatea celor doi și, sub conducerea diferitelor tipuri de umanitate, atitudinile pe care le nutresc acești oameni față de adevăr nu sunt nici ele aceleași; iar atunci când atitudinile pe care le adoptă oamenii față de adevăr nu sunt la fel, drumurile pe care le aleg sunt diferite; iar atunci când drumurile pe care le aleg oamenii sunt diferite, principiile și consecințele care rezultă din acțiunile lor sunt, de asemenea, diferite. Întrucât o persoană cu doar firea unui antihrist are o conștiință eficientă, are rațiune și simț al onoarei și, relativ vorbind, iubește adevărul, atunci când își dezvăluie firea coruptă, există reproșuri cu privire la aceasta în inima sa. În astfel de momente, poate să reflecteze asupra sa și poate să se cunoască și să-și recunoască firea coruptă și dezvăluirea corupției proprii, fiind astfel capabil să se răzvrătească împotriva trupului și firii sale corupte și să ajungă să practice adevărul și să se supună lui Dumnezeu. Cu un antihrist, însă, nu este cazul. Întrucât nu are conștiință eficientă, sau o conștiință de care să își dea seama, și cu atât mai puțin are simț al onoarei, atunci când își dezvăluie firea coruptă, nu măsoară după cuvintele lui Dumnezeu dacă dezvăluirea lui este corectă sau greșită sau dacă ceea ce are el este o fire coruptă sau o umanitate normală sau dacă

este în acord cu adevărul. El nu reflectează niciodată asupra acestor lucruri. Prin urmare, cum se comportă? El susține invariabil că firea coruptă pe care o dezvăluie și drumul pe care îl alege sunt cele corecte. El crede că orice ar face este corect, că orice spune este corect; se încăpățânează să țină de propriile opinii. Și astfel se întâmplă că, oricât de mare ar fi greșeala pe care o face, oricât de gravă ar fi firea coruptă pe care ar putea-o dezvălui, nu va recunoaște gravitatea problemei și, cu siguranță, nu va înțelege firea coruptă pe care a revelat-o. Desigur, nici nu-și va lăsa dorințele deoparte, nu se va răzvrăti împotriva ambiției sau a firii sale corupte în favoarea alegerii unei asemenea căi precum cea a supunerii față de Dumnezeu și de adevăr. Se poate vedea, din aceste două rezultate diferite, că, dacă o persoană cu fire de antihrist iubește adevărul în inima sa, are șansa să ajungă să-l înțeleagă și să-l practice și să obțină mântuirea, în timp ce tipul de persoană cu esența unui antihrist nu poate să înțeleagă adevărul sau să-l pună în practică și nici nu poate obține mântuire. Asta este diferența dintre cei doi.

III. Firea-esență a antihriștilor

Accentul părtășiei de astăzi este încă, în principal, acela de a sintetiza care este exact firea-esență a antihriștilor. Dintre cele șase firi corupte ale oamenilor, pe care tocmai le-am discutat, care sunt cele trei folosite cu mai multă acuratețe pentru a-i caracteriza pe oamenii cu firea-esență a antihriștilor? (A fi scârbit de adevăr, ferocitatea și ticăloșia.) Din moment ce am redus domeniul de aplicare la acestea trei, primele trei nu vor fi prezente în această părtășie. Prin urmare, persoanele cu firea-esență a antihriștilor nu au firile corupte de intransigență, aroganță și înșelăciune? (Nu.) Atunci, de ce să nu le folosim pe primele trei pentru a caracteriza firea-esență a antihriștilor? (Pentru că și oamenii corupți obișnuiți le au pe primele trei, iar acestea nu reprezintă esența unei persoane.) Aceasta este o sinteză precisă. În ceea ce privește subiectul firii-esență, primele trei firi corupte sunt relativ mai ușoare ca nivel, în timp ce acelea care pot sintetiza cu adevărat firea-esență a antihriștilor sunt ultimele trei: a fi scârbit de adevăr, ferocitatea și ticăloșia. Aceste trei firi corupte pot caracteriza cu o precizie mai mare firea-esență a antihriștilor. Deși primele trei nu sunt folosite pentru a caracteriza esența antihriștilor, fiecare dintre aceste trei firi corupte este prezentă la un antihrist, iar acestea sunt mai grave decât la oamenii obișnuiți. A fi scârbit de adevăr, ferocitatea și ticăloșia pot fi toate folosite pentru a rezuma și caracteriza intransigența acestora și pentru a le descrie gradul de intransigență. De asemenea, ultimele trei firi pot fi folosite în mod similar pentru a rezuma și caracteriza aroganța și înșelăciunea lor. Este evident că principalele caracteristici ale firii-esență a antihriștilor sunt a fi scârbit de adevăr, ferocitatea și ticăloșia.

A. Ticăloșia

Dintre aceste trei firi corupte – a fi scârbit de adevăr, ferocitatea și ticăloșia – ticăloșia este cel mai cuprinzător rezumat al unei firi din firea-esență a unui antihrist și este cea

mai comună în firea-esență a unui antihrist. De ce se folosește ticăloșia pentru a descrie firea-esență a unui antihrist? Dacă se spune că antihriștii sunt destul de ticăloși, atunci, judecând după gândurile lor, ce anume din ceea ce gândesc, spun și fac ei în fiecare zi arată că sunt oameni cu o esență ticăloasă? Nu este aceasta o întrebare asupra căreia ar trebui să reflectăm? (Ba da.) Atunci ar trebui să ne începem analiza și observația de la ceea ce gândesc, de la discursul lor și purtarea lor, de la felul în care se comportă și interacționează cu lumea, pentru a judeca dacă există cu adevărat o esență ticăloasă în acești oameni. Să aruncăm mai întâi o privire la ceea ce gândesc antihriștii în fiecare zi. Unii oameni gândesc în inimile lor: „Nu sunt considerat cel mai capabil și nici nu am cele mai înalte înzestrări în cadrul acestui grup de oameni, deci cum pot să câștig mai multă popularitate, să câștig stima tuturor, să aduc glorie strămoșilor mei și să am o aureolă deasupra capului? Cum pot să-i conving pe ceilalți și să-i fac să mă asculte și să mă admire? Se pare că a avea un statut este un lucru bun. Unii oameni chiar vorbesc cu prestigiu, iar când alții au probleme, se duc la ei; la mine de ce nu vine nimeni? De ce nu mă observă nimeni? Am minte, idei, o abordare metodică în acțiunile mele și sunt capabil să-mi folosesc judecata în chestiuni; de ce nu mă bagă nimeni în seamă sau nu are nimeni o părere bună despre mine? Când voi fi mai presus de ceilalți? Când va veni toată lumea la mine pentru ajutor și mă va susține?” La ce se gândesc acești oameni? Se gândesc la lucruri pozitive sau negative? (La lucruri negative.) Când unii oameni văd că alții au o relație bună între ei, se gândesc: „Cum se face că relația lor este atât de bună? Trebuie să găsesc o modalitate de a semăna discordie și de a face ca relația lor să se înrăutățească; în felul acesta nu voi fi izolat și voi avea un tovarăș.” Ce fac acești oameni? Indiferent de metoda pe care o folosesc, totul se rezumă la a semăna discordie. Atunci când văd că cineva își face datoria cu entuziasm și însuflețire și că obține lumină indiferent de ceea ce face în timp ce își îndeplinește datoria, devin geloși și se gândesc cum să submineze acea persoană, cum să o descurajeze și să o facă să simtă că e negativă. Aceste gânduri, fie că sunt puse în practică sau nu, sunt gânduri negative. Există, de asemenea, cei care se gândesc: „Cum mă vede conducătorul nou ales? Trebuie să mă apropii de acest conducător. Relația noastră nu este grozavă și nu suntem prea apropiați, deci cum pot să îi intru în grații? Am niște bani la dispoziție, așa că voi afla de ce are nevoie și apoi îi voi cumpăra acel lucru. Dar, dacă are nevoie de un calculator, nu sunt dispus să cheltuiesc atâția bani; dacă în viitor ar înceta să mai fie conducător, oare acei bani nu ar fi cumva irosiți? Dacă are nevoie de ceva, cum ar fi o pereche de mănuși sau haine, îmi pot permite și merită cheltuiala. Banii ar trebui cheltuiți pe lucrurile potrivite, nu inutil. De asemenea, trebuie să-l măgulesc și să îi fac pe plac conducătorului, nu doar cu vorbe goale, ci și cu acțiuni reale; trebuie să fiu atent la ceea ce îi place acestui conducător. În plus, voi ajuta la punerea mâncării conducătorului în farfurii atunci când este timpul să mănânce, în fiecare zi, și îi voi spăla vasele atunci când termină de mâncat. În cazul în care conducătorul va critica pe cineva, îl voi urmări și voi face la fel; atunci când conducătorul va lăuda pe cineva, voi recomanda rapid acea

persoană și îi voi lăuda virtuțile.” La ce se gândesc acești oameni? (Se gândesc să-i facă pe plac conducătorului și să-l lingușească.) Există, de asemenea, cei care, în timp ce lucrează în casa lui Dumnezeu, se gândesc: „Alții muncesc din greu și cu sârguință; eu trebuie să fiu isteț, nu pot fi prost și nu pot munci prea mult. În cazul în care casa lui dumnezeu nu are nevoie de mine în viitor, nu înseamnă că acest efort va fi în zadar? Nu voi munci din greu pentru nimic? Dar, dacă nu muncesc deloc, voi fi alungat de casa lui dumnezeu. Ce ar trebui să fac? Când conducătorul va fi prezent, voi munci din greu, voi asuda și îl voi lăsa pe conducător să vadă; când nu va fi prezent, mă voi duce la toaletă, voi bea apă, voi ieși la plimbare sau voi găsi un colț în care să mă relaxez. Dacă alții vor săpa trei lopeți de pământ, eu voi săpa o jumătate de lopată; dacă alții vor umbla de colo-colo, cărând lucruri de trei sau de cinci ori, eu o voi face o singură dată, mă voi odihni și voi trândăvi ori de câte ori voi putea. Nu ar trebui să fiu atât de sârguincios; dacă mă voi îmbolnăvi sau voi fi epuizat din cauza muncii prea grele, cui îi va părea rău de mine? Cine se va ocupa de boala mea? Se va ocupa conducătorul? Se va ocupa dumnezeu de ea? Va fi dumnezeu responsabil pentru aceste lucruri? Prin urmare, în timp ce lucrez, trebuie să îmi dau seama unde pot lucra în modul cel mai vizibil. Când vreau să trândăvesc, trebuie să aflu unde este cel mai puțin probabil să fiu descoperit, unde este cel mai puțin probabil să atrag atenția.” La ce se gândesc acești oameni? (Să trândăvească și să se comporte șiret.)

1. Ce fac antihriștii față de oameni

Care este caracterul oamenilor care au gânduri ticăloase pe tot parcursul zilei? Este unul de o integritate slabă și perfid. Judecând după firea lor, ce este aceasta? (Ticăloșie.) Există ceva integru în natura acestor lucruri la care se gândesc? Există ceva care să pară nobil, deschis și cinstit? Există ceva bun? (Nu, nimic.) Așadar, pe scurt, primul lucru manifestat în firea ticăloasă a oamenilor cu esența unui antihrist este că tot ce gândesc toată ziua este rău. Indiferent dacă se confruntă cu o problemă majoră sau cu una minoră, gândurile lor sunt pline de rău. În mod specific, ei fac anumite lucruri față de oameni și au, de asemenea, manifestări și practici diferite față de Dumnezeu. Așadar, ce lucruri fac ei față de oameni? Ce fel de practici dezvoltă în gândurile lor? În cele câteva exemple menționate adineauri, puteți vedea cum acest tip de persoană complotează în mod constant împotriva altora? Aceste persoane complotează neîncetat, iar orice om cu care au de-a face sau cu care intră în contact devine obiectul uneltirilor lor. În al doilea rând, deși uneori nu vorbesc atunci când fac lucruri, căile, metodele și sursele acțiunilor lor nu sunt autentice și nu practică adevărul; este doar o aparență iluzorie. Care este natura acestui lucru și ce este această practică? Este vorba de șiretlicuri și de prefăcătorie, iar acești oameni, de asemenea, îi ispitesc pe alții. Din moment ce pot să se prefacă și să-i înșele pe oameni, pot, de asemenea, să-i ademenească și să-i inducă în eroare? (Da, pot.) În plus, acest tip de persoană este angajată într-o luptă constantă cu ceilalți pentru statut, reputație, imagine și propriile interese. Aceste persoane se luptă pentru

faimă, pentru cine are ultimul cuvânt, pentru cine are mai multe idei, pentru cei ale căror opinii sunt mai înțelepte și mai raționale, pentru cine este aprobat mai mult de toată lumea și pentru cine poate obține mai multe beneficii. Iată pentru ce se luptă! Chiar și fără statut, tot complotează astfel împotriva oamenilor, deci ce se întâmplă când au statut? Atunci, oamenii aflați sub dominația lor sunt în mod constant chinuiți; aceștia îi atrag și îi câștigă pe cei care nu iubesc adevărul, iar pe cei care pot accepta adevărul îi atacă și îi exclud, cu scopul de a-i face pe toți să-i asculte și să li se supună; ei formează mereu clici și seamănă discordie în grupuri, iar în cele din urmă îi fac pe toți să le aparțină. Toate aceste lucruri intră în sfera chinurilor din partea lor. Antihriștii se gândesc la rău toată ziua, iar fiecare fire pe care o dezvăluie este rea. Așadar, este corect să spunem că firea unor astfel de oameni este ticăloasă? (Da, este corect.) Într-un grup în care fiecare își cunoaște locul, se ține de treaba lui și face ceea ce trebuie să facă, de îndată ce apare un antihrist, acesta seamănă discordie din interior, vorbind de rău persoana X în fața persoanei Y și viceversa, punându-i pe cei doi în conflict. Nu este acesta rezultatul semănării discordiei? Așadar, care sunt unele manifestări ale uneltirilor unui antihrist? De exemplu, atunci când au loc alegeri în biserică, oamenii obișnuiți, fără ambiție, s-ar putea gândi: „Mă voi supune oricui va fi ales; voi susține pe oricine va permite Dumnezeu să fie conducător și nu voi fi o pacoste sau nu voi cauza probleme.” Dar cei cu intenții răuvoitoare nu gândesc astfel. Dacă văd că nu au nicio speranță de a câștiga aceste alegeri, încep să calculeze în inima lor: „Trebuie să cumpăr tuturor lucruri bune. Ce lipsește în biserică în aceste zile? Voi cumpăra un purificator de aer și îl voi pune în spațiul de adunare, astfel încât, atunci când toată lumea va respira aer curat, se va gândi la mine. În acest fel, când va veni vremea alegerilor, nu voi fi eu primul candidat la care se vor gândi? Prin urmare, nu voi acționa și nu voi cheltui bani în zadar.” Gândindu-se la acest lucru, ei cumpără rapid cel mai ieftin și mai aspectuos purificator de aer. În plus, ei se gândesc: „În această perioadă, trebuie să fiu atent să nu spun lucruri greșite și lucruri negative care nu le oferă învățături oamenilor; trebuie să spun cuvinte măgulitoare ori de câte ori întâlnesc oameni și să-i laud frecvent pe alții cu lucruri de genul: «Arăți foarte bine! Tu urmărești realmente adevărul! Deși nu ai crezut în Dumnezeu de atât timp cât am crezut eu, ai urmărit adevărul mai mult decât mine. Umanitatea ta este bună, iar oamenii cu o umanitate bună ca a ta pot fi mântuiți, spre deosebire de mine.» Ar trebui să par umil și să-i laud pe alții ca fiind mai buni decât mine în toate privințele, făcându-i pe ceilalți să simtă că au primit suficient respect.” Nu înseamnă asta să complotezi? Antihriștii fac astfel de lucruri fără efort; oamenii obișnuiți nu-i pot întrece în complot. Ce se spune printre non-credincioși? (Ai fost vândut de cineva și totuși îl ajuți să numere banii.) Antihriștii săvârșesc astfel de lucruri, iar majoritatea oamenilor sunt obiectele trădării și ale uneltirii lor.

Spuneți-Mi, acceptă antihriștii să fie emondați? Recunosc ei că au o fire coruptă? (Nu, nu recunosc.) Ei nu recunosc faptul că au o fire coruptă, dar, după ce sunt emondați, încă pretind că se cunosc pe ei înșiși. Spun că sunt un diavol și o satană, lipsiți de

umanitate și cu un calibru slab, și că nu sunt capabili să analizeze lucrurile în profunzime, că nu sunt potriviți pentru sarcinile rânduite de biserică și că nu și-au făcut corect îndatoririle. Atunci, în fața unei majorități de oameni, ei își recunosc firea coruptă, recunosc că sunt un diavol și, în cele din urmă, mai spun că acest lucru înseamnă că Dumnezeu îi rafinează și îi mântuiește, arătând oamenilor cât de capabili sunt să accepte emondarea și cât de supuși sunt adevărului. Nu menționează de ce sunt emondați sau răul și pierderile pe care acțiunile lor le-au cauzat lucrării bisericii. Evită aceste probleme și rostesc vorbe goale, doctrine, sofisme și remarci explicative pentru a-i face pe oameni să interpreteze greșit emondarea pe care o primesc din partea casei lui Dumnezeu, ca fiind nemeritată și inechitabilă, ca și cum ar fi suferit o mare nedreptate. După ce au fost emondați, rămân neclintiți în inimile lor, nerecunoscând câtuși de puțin niciuna dintre diferitele lor fapte rele. Așadar, ce sunt toate aceste vorbe pe care le-au rostit în părtășie despre recunoașterea firii lor corupte, despre faptul că sunt dispuși să accepte adevărul și că sunt capabili să se supună emondării? Sunt acestea adevăratele lor sentimente? Categoric nu. Toate acestea sunt minciuni, prefăcătorii și cuvinte diavolești menite să-i inducă pe oameni în eroare și să-i ademenească. Care este scopul inducerii în eroare a oamenilor? (E acela de a-i face pe oameni să îi venereze și să-i urmeze.) Exact, este de a-i induce în eroare și de a-i ademeni pe oameni să îi urmeze și să îi asculte, făcându-i pe toți să creadă că ei sunt corecți și buni. În acest fel, nimeni nu îi vede așa cum sunt sau nu li se opune. Dimpotrivă, oamenii cred că ei sunt persoane care acceptă adevărul, acceptă emondarea și se căiesc. Deci, de ce nu își recunosc faptele rele sau pierderile pe care le-au adus lucrării casei lui Dumnezeu? De ce nu scot aceste chestiuni la iveală pentru a avea părtășie despre ele? (Dacă ar spune aceste lucruri, oamenii i-ar discerne.) Dacă oamenii i-ar discerne, ar vedea cum sunt de fapt și le-ar vedea umanitatea și firea-esență așa cum e, s-ar lepăda de ei. Ar mai cădea în continuare în capcana șiretlicurilor lor și s-ar lăsa induși în eroare de ei? I-ar mai prețui atât de mult? I-ar mai ridica în slăvi? I-ar mai venera? N-ar face nimic din toate acestea. Antihriștii pretind că se cunosc pe ei înșiși, dar în realitate este vorba numai de sofisme și de explicații despre persoana lor, totul pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face pe aceștia să le ia apărarea, acesta fiind motivul lor ascuns. Ei evită chestiunile importante și vorbesc cu ușurință despre cunoașterea de sine și acceptarea emondării pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i ademeni, pentru a-i face să-i prețuiască și să-i venereze. Nu-i așa că această metodă este destul de ticăloasă? Unii oameni se lasă cu adevărat păcăliți de asta și, după ce sunt induși în eroare de antihriști, spun: „Acea persoană vorbește atât de bine, m-a inspirat foarte mult. Am plâns de câteva ori!” În acel moment, acești oameni îi venerează și îi apreciază foarte mult, dar în cele din urmă se dovedesc a fi antihriști; aceasta este consecința faptului că antihriștii îi induc în eroare pe alții și îi ademenesc. Antihriștii îi pot induce în eroare pe oameni în acest fel și cu siguranță nu puțini sunt cei care cad în capcană și sunt înșelați. Dacă cineva îi poate discerne pe antihriști în această privință, atunci este o persoană care înțelege adevărul și are discernământ.

Antihriștii îi chinuie adesea pe oameni. Ei au o zicală celebră, și anume: „Drăguții mei, dacă nu cedați în fața mea, vă voi face să cădeți pe brânci și în genunchi și să mă veneraţi în doar câteva mișcări; dacă nu-mi cedați, vă voi trimite la moarte!” Ce vor să facă antihriștii? Vor să-i chinuie pe oameni. Ce fel de persoane vor să chinuie? Dacă asculți de ei, îi lingușești și îi venerezi, te vor chinui? Dacă ești docil și ascultător față de ei, dacă te văd ca nefiind amenințător, că ești doar o pradă ușoară sau un sclav, nu se vor deranja să te chinuie. Dacă fac ceva rău sau comit fapte rele, dacă găsesc pe cineva care să îi discearnă, care îi va expune și îi va demasca, care îi va trage în jos din poziția lor, care le va distruge reputația și le va submina acțiunile, se vor gândi cum să chinuie acea persoană. Antihriștii nu îi chinuie pe oameni dintr-un capriciu; mai degrabă, îi observă și îi testează în mod constant pe oameni, văzând cine îi vorbește de rău pe la spate, cine nu le cedează, cine le discerne acțiunile, cine nu le acordă atenție și cine refuză să se dea pe lângă ei. După ce observă pentru o vreme și găsesc două sau trei astfel de persoane, încep să aibă părtășie despre problemele acestor oameni în timpul adunărilor. Deși ceea ce spun pare corect la suprafață, în realitate este țintit, cu un motiv și cu un scop. Care este motivul? Ei au făcut deja o anchetă amănunțită; aceste persoane nu cedează în fața lor și îi discern, încercând mereu să îi expună și să îi demaște, pentru a-i da afară din funcție. Ei spun aceste lucruri pentru a le trage un semnal de alarmă acelor indivizi, pentru a-i atenționa. Dacă acești oameni dau înapoi și nu îndrăznesc să continue, iar totul decurge conform dorințelor antihriștilor, atunci antihriștii îi ignoră. Dar, dacă acești indivizi continuă la fel ca până atunci, refuzând să se dea pe lângă ei și intenționând în continuare să îi demaște, să îi denunțe la Cel de mai sus și să îi scoată din funcție, atunci ei devin următoarele ținte ale antihriștilor pentru a-i chinui. Ei se gândesc la alte abordări și adoptă metode mai energice și mai severe, încercând să se gândească la modalități de a obține o pârghie asupra lor și să găsească ocazii de a-i chinui, fără să se oprească până când nu îi vor exclude din biserică. Antihriștii îi tratează pe dizidenți cu acest tip de chinuri și nu se vor lăsa până când nu-și vor atinge scopul. Metodele pe care le folosesc antihriștii pentru a-i chinui pe oameni sunt nemiloase. Încep prin a găsi un pretext și a-i eticheta pe oameni, iar apoi încep să îi chinuie, oprindu-se doar atunci când oamenii ascultă de ei și cedează complet în fața lor; altfel, nu se termină. În biserică, antihriștii seamănă constant discordie și formează clici, cu scopul de a crea o facțiune și de a prelua controlul asupra bisericii. Nu este un lucru obișnuit? Antihriștii formează clici, seamănă discordie, atrag forțe, conspiră cu cei care le sunt de folos, care pot vorbi în numele lor, le pot mușamaliza faptele rele și îi pot apăra în momente-cheie. Îi determină pe acești oameni să facă lucruri pentru ei, chiar să-i raporteze pe alții și să acționeze ca mesageri ai lor. Dacă au statut, acest grup devine împărăția lor independentă. Dacă nu au statut, ei și grupul lor formează o forță în cadrul bisericii, tulburând și interferând cu ordinea normală a bisericii și deranjând viața și activitatea normală a bisericii.

Cea mai obișnuită manifestare a esenței ticăloase a antihriștilor este faptul că se pricep în mod deosebit la prefăcătorie și la ipocrizie. În ciuda firii lor deosebit de feroce,

perfidă, crudă și arogantă, ei se prezintă în afară ca fiind deosebit de umili și plăcuți. Nu este aceasta o prefăcătorie? Acești oameni contemplă zilnic în inimile lor, gândindu-se: „Ce fel de îmbrăcăminte ar trebui să port ca să par mai creștin, mai integru, mai spiritual, mai împovărat și mai mult ca un conducător? Cum ar trebui să mănânc pentru a-i face pe oameni să simtă că sunt suficient de rafinat, grațios, demn și nobil? Ce postură de mers ar trebui să adopt pentru a avea un aer de lider și carismă, pentru a părea o persoană deosebită și nu una obișnuită? În conversațiile mele cu ceilalți, ce ton, ce vocabular, ce priviri și expresii faciale îi pot face pe oameni să simtă că sunt din înalta societate, ca o elită socială sau un intelectual de rang înalt? Cum pot îmbrăcămintea, stilul, discursul și comportamentul meu să îi facă pe oameni să mă prețuiască, să le las o impresie de neuitat și să se asigure că rămân de-a pururea în inimile lor? Ce ar trebui să spun pentru a cuceri și încălzi inimile oamenilor și pentru a lăsa o impresie de durată? Trebuie să fac mai mult pentru a-i ajuta pe ceilalți și să vorbesc de bine despre ei, să vorbesc frecvent despre cuvintele lui dumnezeu și să folosesc o anumită terminologie spirituală în fața oamenilor, să le citesc celorlalți mai multe cuvinte ale lui dumnezeu, să mă rog mai mult pentru ei, să vorbesc cu voce joasă pentru a-i face pe oameni să ciulească urechile și să mă asculte și să-i fac să simtă că sunt blând, grijuliu, iubitor, mărinimos și iertător.” Nu este aceasta o prefăcătorie? Acestea sunt gândurile care ocupă inimile antihriștilor. Ceea ce le umple gândurile nu reprezintă nimic altceva decât tendințele lumii non-credincioase, indicând în întregime că gândurile și punctele lor de vedere sunt ale lumii și ale Satanei. Unii oameni se pot îmbrăca în secret ca o prostituată sau chiar ca o femeie ușoară; îmbrăcămintea lor se adresează în mod special tendințelor rele și este deosebit de modernă. Cu toate acestea, atunci când vin la biserică, printre frați și surori, ei au o înfățișare și un comportament complet diferite. Nu sunt ei extrem de pricepuți la prefăcătorie? (Ba da.) Ceea ce contemplă antihriștii în inimile lor, ceea ce fac, diferitele lor manifestări și firile pe care le dezvăluie, toate ilustrează faptul că firea-esență pe care o au este ticăloasă. Antihriștii nu contemplă adevărul, lucrurile pozitive, calea cea dreaptă sau cerințele lui Dumnezeu. Gândurile lor, precum și abordările, metodele și obiectivele pe care le aleg sunt toate ticăloase, toate se abat de la calea cea dreaptă și sunt incompatibile cu adevărul. Sunt chiar împotriva adevărului și, în general, pot fi rezumate ca fiind rele; doar că natura acestui rău este ticăloasă; prin urmare, este denumită colectiv ca ticăloșie. Nu se gândesc să fie persoane oneste, să fie puri și deschiși sau să fie sinceri și loiali; în schimb, se gândesc la metode ticăloase. Luați, de exemplu, o persoană care poate să se deschidă în legătură cu sine într-o manieră pură, ceea ce este un lucru pozitiv și înseamnă că practică adevărul. Oare antihriștii fac acest lucru? (Nu.) Ce fac ei? Se prefac în mod constant, iar odată ce fac ceva rău și încep să se dea de gol, ascund din răsputeri acel lucru, se justifică și se apără și își tăinuiesc faptele; apoi, în cele din urmă, își prezintă motivele. Se ridică vreuna dintre aceste practici la nivelul practicării adevărului? (Nu.) Este vreuna dintre ele în conformitate cu adevărurile-principii? Cu atât mai puțin.

Chiar acum, am avut părtășie despre primul aspect al firii-esență a antihriștilor, ticăloșia, și l-am disecat. Am început cu o disecare a ceea ce gândesc antihriștii pe parcursul zilei, folosind gândurile, punctele de vedere și modurile și metodele cu care răspund la diferite chestiuni pentru a diseca firea ticăloasă a antihriștilor. Am disecat, de asemenea, natura diferitelor lucruri pe care le fac antihriștii, pe baza a ceea ce există în gândurile lor. Am oferit și câteva exemple pentru a le diseca firea-esență dezvăluită prin aceste cazuri. În ceea ce privește aceste exemple, ați văzut pe cineva cu o umanitate relativ bună printre cei care manifestă aceste comportamente și dezvăluie aceste firi? Când vine vorba de o persoană care se dezvăluie astfel și dă dovadă de asemenea manifestări, are oare caracterul ei onestitate, bunătate, simplitate, sinceritate, verticalitate și așa mai departe? (Nu are.) Aceste calități le lipsesc în mod clar. Dimpotrivă, caracterul lor este perfid, crud, predispus în mod obișnuit la minciună, egoist, abject și lipsit de simțul onoarei. Aceste trăsături ale caracterului lor sunt destul de evidente. Se poate afirma cu exactitate că toți cei care au gânduri ticăloase toată ziua și care pot face diverse lucruri ticăloase au un caracter foarte slab. În ce măsură este slab? Îi lipsesc conștiința, integritatea și, mai ales, raționalitatea normală. Pot oamenii lipsiți de aceste lucruri să fie considerați oameni? Se poate afirma cu certitudine că persoanele cărora le lipsesc aceste lucruri nu sunt oameni; ele au doar învelișul exterior al unui om. Unii ar putea întreba: „Nu este ca un lup în haine de oaie?” Aceasta este doar o metaforă. Ce sunt lupii în haine de oaie? Ei sunt, în esență, lupi. Există cumva o distincție esențială între lupi și diavoli sau antihriști? Lupii vânează și mănâncă vite și oi, nu din lăcomie, ci ca parte a naturii lor rânduite de Dumnezeu. Cu toate acestea, există un lucru pe care lupii îl au și pe care antihriștii nu îl au. Dacă cineva adoptă și crește un lup sau i-a salvat viața, lupul nu va face niciodată rău acelei persoane și își va arăta recunoștința. În schimb, antihriștii se bucură de harul lui Dumnezeu, de călăuzire și de aprovizionarea din cuvintele lui Dumnezeu, dar complotează împotriva lui Dumnezeu în toate, fiind mereu în opoziție și dușmănie cu El. Nu se pot supune la nimic din ceea ce face Dumnezeu; ei nu pot spune „amin”, vor să se opună. Este potrivit să spunem că antihriștii sunt lupi în haine de oaie? Este această metaforă exactă? (Nu, nu este.) În trecut, în religie, oricine era etichetat drept antihrist sau persoană rea era considerat un lup în haine de oaie. Aceasta era doar o metaforă folosită de oameni atunci când nu înțelegeau adevărul și umanitatea-esență și firea diferitelor persoane. Totuși, atunci când se are părtășie despre adevăr la acest nivel, folosirea acestei metafore devine mai puțin potrivită. Diavolii sunt diavoli, iar antihriștii sunt echivalenți cu diavolii și nu sunt demni de a fi comparați cu toate ființele vii create de Dumnezeu. I s-a împotrivit sau s-a răzvrătit vreodată împotriva lui Dumnezeu vreunul dintre lucrurile create de El, cum ar fi lupii sau alte animale carnivore? Ar vocifera împotriva lui Dumnezeu sau I s-ar opune? Ar judeca, ar condamna sau ar ataca ceva ce spune Dumnezeu? Ele nu fac astfel de lucruri; ele trăiesc doar în conformitate cu instinctele și mediul de viață pe care Dumnezeu le-a desemnat pentru ele. Orice le-a creat Dumnezeu să fie, asta sunt, fără nicio prefăcătorie. Dar antihriștii sunt diferiți:

ei au natura Satanei și sunt specializați în a acționa împotriva lucrurilor pozitive și a adevărului. Ei sunt exact ca marele balaur roșu: sunt specializați în a comite acte de împotrivire față de Dumnezeu.

2. Ce fac antihriștii față de Dumnezeu

După ce am avut părtășie despre diferitele manifestări ticăloase pe care le afișează antihriștii față de oameni, haideți să avem părtășie despre manifestările pe care le au antihriștii față de Dumnezeu, în sensul că se gândesc toată ziua doar la lucruri ticăloase. Am mai abordat multe pe această temă înainte, așa că haideți să rezumăm. Vom începe cu situațiile mai blânde și apoi vom trece treptat la cele mai grave. Mai întâi este îndoiala, urmată de scrutarea lui Dumnezeu și mai există și suspiciunea, prudența, emiterea de pretenții și negocierea. Mai există și altceva? (Testarea lui Dumnezeu.) Natura acestui comportament este destul de gravă. Pe măsură ce continuăm, natura fiecărui comportament devine din ce în ce mai gravă: negare, condamnare, judecată, blasfemie, abuz verbal, atac, vociferare și opoziție. Deși unii dintre acești termeni pot părea să aibă semnificații oarecum similare la suprafață, la o analiză mai atentă, profunzimea sau accentul lor diferă. Adoptând diverse perspective sau luând în considerare diferitele abordări ale antihriștilor, putem face distincții în ceea ce privește natura acestor termeni.

a. Îndoiala

Îndoiala, scrutarea și suspiciunea sunt manifestări relativ preliminare. Unii oameni doar nutresc îndoieli în inimile lor, gândindu-se: „Este omul întrupat cu adevărat Dumnezeu? Mi se pare că este o persoană. Sunt toate cuvintele Sale adevărul? Care dintre ele pare că e adevărul? Este posibil ca unele dintre lucrurile pe care le spune El să fie mai presus de vorbirea și de cunoașterea umană. Oamenii nu pot explica în mod clar tainele și profețiile, dar nu pot și profeții să zică astfel de lucruri? Se spune că Dumnezeu este drept, dar cum este Dumnezeu drept? Se spune că Dumnezeu este suveran peste toate, dar atunci de ce Satana face mereu lucruri rele? Când Satana ne capturează și ne persecută, când abuzează de noi, de ce nu intervine Dumnezeu? Unde este Dumnezeu? Oare există cu adevărat Dumnezeu?” Când oamenilor le lipsește credința autentică, nu recunosc suveranitatea lui Dumnezeu, nu cunosc firea sau esența lui Dumnezeu și nu înțeleg adevărul, astfel de îndoieli vor apărea în inimile lor. Cu toate acestea, pe măsură ce oamenii experimentează treptat lucrarea lui Dumnezeu, înțeleg adevărul și recunosc suveranitatea lui Dumnezeu, aceste îndoieli vor fi progresiv rezolvate și se vor transforma în credință autentică. Aceasta este calea inevitabilă pentru toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Dar în ceea ce-i privește pe antihriști, care au o esență ticăloasă, le pot fi schimbate îndoielile? (Nu, nu pot fi schimbate.) De ce nu pot fi schimbate? (Antihriștii sunt neîncrezători, ei nu Îl recunosc pe Dumnezeu.) În teorie, ei sunt neîncrezători, deci se îndoiesc cu perseverență de Dumnezeu. Motivul obiectiv este că oamenii de acest fel refuză în mod inerent să accepte adevărul și lucrurile pozitive.

Cu toate acestea, tot ceea ce face Dumnezeu este pozitiv și este adevărul. Deoarece antihriștii sunt scârbiți de adevăr și ostili acestuia, chiar dacă toată lumea recunoaște că fiecare lucru pe care îl face Dumnezeu este real, că toate acestea se află sub suveranitatea lui Dumnezeu și că suveranitatea Lui, ca Dumnezeu, există cu siguranță, antihriștii nu recunosc și nu acceptă că acestea sunt realitatea. În inimile lor, îndoielile despre Dumnezeu persistă veșnic. În mod clar, acestea reprezintă realitatea, toată lumea e martoră la ele și până și aceia care de obicei au credința cea mai redusă își elimină îndoielile despre Dumnezeu după ce experimentează lucrarea Lui timp de mulți ani și dezvoltă o credință autentică în Dumnezeu. Numai antihriștii nu-și pot schimba îndoielile în legătură cu Dumnezeu. Obiectiv vorbind, în teorie, acești indivizi sunt neîncrezători care nu acceptă adevărul, dar, în realitate, asta e din cauză că antihriștii sunt scârbiți de adevăr și au o esență ticăloasă; acesta este motivul fundamental. Indiferent de numărul de oameni care confirmă sau dau mărturie despre ceea ce a făcut Dumnezeu sau cât de copleșitoare este o dovadă prezentată în fața ochilor antihriștilor, aceștia tot refuză să creadă în esența lui Dumnezeu sau că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile. Acest lucru este excesiv de ticălos. Acest aspect poate fi ilustrat printr-un singur punct: atunci când antihriștii văd realitatea copleșitoare și evidentă a suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, ei nu cred în ea și nici nu o recunosc, ba chiar se îndoiesc de Dumnezeu. Cu toate acestea, când vine vorba de faptele așa-numiților Buddha sau nemuritori despre care vorbesc non-credincioșii, diavolii și spiritele rele, fapte la care antihriștii nu au fost martori și care nu prezintă vreo dovadă tangibilă, ei cred cu ușurință. Aceasta este o manifestare extremă a ticăloșiei. Indiferent cât de mărețe sau de cutremurătoare pot fi acțiunile lui Dumnezeu, antihriștii încă se îndoiesc și dau dovadă de dispreț, nutrind în mod constant îndoieli în inimile lor. Cu toate acestea, atunci când diavolii sau Satana fac ceva bizar, ei sunt cuceriți și se înclină cu admirație. Nu pot dezvolta o teamă sau o credință autentică în Dumnezeu, indiferent cât de mărețe sunt faptele Lui. În schimb, cred cu ușurință în toate născocirile Satanei și le venerează din toată inima. Aceasta este o dovadă de ticăloșie. Faptul că antihriștii se îndoiesc de Dumnezeu există întotdeauna. Ei nu cred niciodată că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile și nu recunosc niciodată că Dumnezeu este adevărul; indiferent cât de mulți oameni dau mărturie sau câte dovezi sunt prezentate în favoarea acestor lucruri, ei nu pot nici să le admită, nici să le creadă. Pe de-o parte, acest lucru e din cauza firii-esențe ticăloase a antihriștilor, iar pe de altă parte, indică faptul că astfel de indivizi nu sunt cu adevărat umani, deoarece le lipsesc procesele de gândire ale umanității normale. Ce înseamnă că nu au procesele de gândire ale umanității normale? Înseamnă că le lipsesc judecata și înțelegerea corectă a lucrurilor pozitive, a adevărului și a esenței și originii din spatele tuturor lucrurilor. Chiar și citind cuvintele lui Dumnezeu, ascultând predici și experimentând cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot confirma sau crede, ci stăruie în îndoială. În mod clar, acestor indivizi le lipsesc procesele de gândire ale umanității normale. Mai sunt umane persoanele care nu au

procese normale de gândire, care nu pot înțelege adevărul, cuvintele lui Dumnezeu și lucrurile și faptele pozitive? (Nu, nu sunt umane.) Nu sunt umane, dar nu se poate spune că sunt animale, deoarece animalele nu au fire ticăloasă; din moment ce acești indivizi au fire ticăloasă, afirmația este adevărată: acești inși sunt într-adevăr antihriști autentici, având o natură demonică. Îndoiala este o stare în gândurile pe care antihriștii le manifestă față de Dumnezeu și este, de asemenea, un fel de fire-esență dezvăluită în comportamentul lor, care este cea mai superficială manifestare, una fundamentală, exterioară și comună.

b. Scrutarea

În inimile lor, antihriștii sunt plini de îndoieli cu privire la Dumnezeu, deci acceptă ei cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, firea și lucrarea Sa? Se supun ei realmente tuturor acestor lucruri? Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu? În mod clar, răspunsul este nu. Ce rezultă de aici? Când aceste persoane vin în casa lui Dumnezeu, ele se gândesc: „Unde este dumnezeu? Nu-l pot vedea, îi aud doar vocea. Judecând după voce, pare a fi o persoană de sex feminin; judecând după cuvinte, pare educată, nu analfabetă, dar judecând după felul în care vorbește și după conținutul cuvintelor ei, ce spune? De ce pare derutant? După ce ascultă, mulți oameni spun că este adevărul, dar de ce mie nu-mi pare așa? Totul se referă la chestiuni legate de umanitate, de firea umană, de diferitele stări pe care oamenii le dezvăluie în acțiunile lor. Există viață și cale în asta? Nu prea înțeleg. După ce ascultă, toată lumea spune că ar trebui să își îndeplinească îndatoririle cu loialitate, să îl satisfacă pe dumnezeu și să urmărească mântuirea. Mulți oameni chiar scriu articole de mărturie bazată pe experiență și dau mărturie. Este această persoană dumnezeu? Se aseamănă ea cu dumnezeu? Nu i-am văzut fața; dacă aș vedea-o, poate aș reuși să-i citesc trăsăturile și aș avea un răspuns cert. În momentul de față, doar auzindu-i vocea și ascultând ceea ce spune, mă simt încă puțin nesigur.” Ce fac ei? Scrutează, testează, încearcă să priceapă situația reală, să vadă dacă este într-adevăr Dumnezeu și apoi să determine dacă să-L urmeze, cum să-L urmeze și să verifice dacă pot găsi un răspuns în această persoană pentru binecuvântările și destinația pe care vor să le obțină, precum și pentru dorințele lor și dacă pot cunoaște cu exactitate prin această persoană cum este Dumnezeu din ceruri, dacă există cu adevărat, care este firea Sa, care pot fi abordarea și atitudinea Sa față de oameni și ce fel de abilități, competențe și autoritate are. Nu înseamnă acest lucru să-L scrutezi pe Dumnezeu? În mod clar, asta înseamnă.

În timp ce Îl scrutează pe Dumnezeu, pot antihriștii să accepte cuvintele lui Dumnezeu ca fiind viața lor și să le ia ca pe un ghid și ca pe un scop pentru viața și comportamentul lor zilnic? (Nu.) O persoană coruptă obișnuită ar putea să-L scruteze pe Dumnezeu pentru o vreme, iar apoi să se gândească: „Această cale este greșită, inima mea e neliniștită; nu pot găsi răspunsuri prin scrutarea lui Dumnezeu în acest mod. Cum poate un credincios în Dumnezeu să-L scruteze? Ce se poate obține din

scrutarea lui Dumnezeu? Când credincioșii Îl scrutează pe Dumnezeu, Dumnezeu Își ascunde fața de ei și nu pot obține adevărul. Se spune că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și că oamenii pot găsi calea și pot obține viața din cuvintele Sale. Nu este bine pentru mine să acționez în acest fel, nu pot continua să Îl scrutez." Pe măsură ce ascultă predici și citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei descoperă treptat că oamenii au firi corupte și își dau seama în mod gradual că, dacă aceste firi corupte nu sunt rezolvate, nu pot fi compatibili cu Dumnezeu, nu-și pot îndeplini corect îndatoririle și nu pot face nimic bine. Descoperă treptat că motivul pentru care oamenii nu-și pot îndeplini bine îndatoririle este acela că firile lor corupte și răzvrătirea îi împiedică, dar și pentru că acționează în conformitate cu firile lor corupte și nu sunt capabili să rezolve chestiunile conform adevărurilor-principii. În continuare, ei încep să se gândească: „Cum pot acționa în conformitate cu adevărurile-principii? Când se dezvăluie firile mele corupte, cum le pot rezolva?" Cea mai bună soluție pentru firile corupte ale oamenilor o reprezintă adevărul și cuvintele lui Dumnezeu. Cel mai direct mod de a intra în adevăr este ca oamenii să caute adevărurile-principii și să găsească principiile pentru tot ceea ce fac. Astfel se stabilesc obiective, direcții, căi și metode de practică. Odată ce acestea sunt stabilite, oamenii au o cale de urmat, iar atunci când acționează, este puțin probabil ca ei să încalce decretele administrative, să își dezvăluie firile corupte sau să provoace tulburări și perturbări și este chiar mai puțin probabil să I se împotrivească lui Dumnezeu. După ce au trecut printr-o astfel de experiență, ei simt că au găsit o cale potrivită pentru credința lor în Dumnezeu și că este calea de care au nevoie, cea în care ar trebui să pătrundă, calea corectă pentru credința în Dumnezeu și pentru viață, și că este mult mai bună decât să-L scruteze și să adopte mereu o abordare expectativă față de El. Își dau seama că scrutarea lui Dumnezeu este inutilă și că, indiferent cât de mult Îl scrutează, acest lucru nu va rezolva diferitele firi corupte pe care le dezvăluie sau problemele care apar atunci când își îndeplinesc îndatoririle. Prin urmare, ei trec treptat de la scrutarea lui Dumnezeu la calea căutării adevărurilor-principii. Aceasta este calea normală de intrare și procesul experienței pentru oamenii corupți obișnuiți. Totuși, pentru antihriști este diferit. Din prima zi în care intră în casa lui Dumnezeu și îi trec pragul, ei se gândesc: „Totul în casa lui dumnezeu este atât de interesant, totul este atât de nou, este diferit de lumea non-credincioasă. În casa lui dumnezeu, toată lumea trebuie să fie cinstită; este ca o mare familie și e atât de plină de viață!" După ce i-au scrutat, s-au familiarizat și i-au înțeles pe deplin pe frații și pe surorile lor, este timpul ca ei să-L scruteze pe Dumnezeu. Ei se gândesc în sinea lor: „Unde este dumnezeu? Ce face dumnezeu? Cum face acest lucru? Scrutarea lui dumnezeu în ceruri este dificilă; el este greu de înțeles și noi nu reușim să facem acest lucru. Dar acum există o scurtătură convenabilă: dumnezeu a venit pe pământ, ceea ce face ca scrutarea lui să fie mai ușoară." Unii dintre ei sunt suficient de norocoși să intre în contact cu Dumnezeu pe pământ, văzând această persoană cu ochii lor, ceea ce face ca scrutarea Lui să fie și mai comodă pentru ei. Cum fac acest lucru? Scrutează conversațiile vesele ale lui Dumnezeu pe pământ, în ce

chestiuni folosește un fel de a vorbi și în ce chestiuni folosește altul, contextul în care râde și este fericit și despre ce vorbește în acele momente, precum și despre ce vorbește când nu este fericit sau când este furios. Scrutează în ce situații îi ignoră pe oameni sau este destul de prietenos cu ei, când îi emondează și când nu, căror chestiuni le acordă atenție și de ce nu Îi pasă, precum și dacă știe când oamenii Îl scrutează, Îl păcălesc sau Îl rănesc pe la spate. După ce scrutează aspectele generale, antihriștii se adâncesc în detalii, cum ar fi ce mănâncă Dumnezeu pe pământ, ce poartă și rutina Sa zilnică. Ei analizează cu atenție ce Îi place, unde Îi place să meargă și chiar ce culori Îi plac sau nu, dacă preferă vremea însorită sau înnorată și dacă iese pe vreme rea, toate aceste detalii specifice. Antihriștii scrutează mereu, de la un capăt la altul, ignorând ceea ce a venit să facă această persoană care deține identitatea lui Dumnezeu. Ei spun: „Nu-mi pasă ce ai venit să faci; ori de câte ori te voi vedea, vei deveni obiectul scrutării mele.” Care este scopul scrutării lor? Ei se gândesc: „Dacă pot confirma că tu ești cu adevărat dumnezeu, atunci pot lăsa totul în urmă în mod ferm și din toată inima pentru a te urma. Întrucât a crede în dumnezeu este ca și cum ai face un pariu, iar din moment ce tu pretinzi că ești dumnezeu și întruparea lui dumnezeu, a crede în tine este echivalent cu a paria pe tine. Cum aș putea să nu te scrutez? Dacă nu te-aș scruta, ar fi nedrept față de mine. Dacă nu te-aș scruta, nu mi-aș asuma responsabilitatea pentru destinația, perspectivele și destinul meu. Trebuie să te scrutez până la capăt.” Chiar și astăzi, după toată scrutarea lor, ei încă nu sunt siguri: „Este această persoană cu adevărat hristos? Este el cu adevărat dumnezeu întrupat? Nu e foarte clar. Oricum, mulți oameni îl urmează, iar situația răspândirii evangheliei este relativ promițătoare. Se pare că s-ar putea răspândi și mai mult, așa că nu ar trebui să-mi permit să fiu lăsat în urmă. Dar tot trebuie să continui să-l scrutez.” Ei sunt incorigibili.

Antihriștii au o fire-esență ticăloasă, așa că nu încetează niciodată să scruteze. Într-o organizație sau într-o comunitate de non-credincioși, ei scrutează și exploatează tot felul de oameni, aflând ce le place superiorilor lor, identificându-le vulnerabilitățile, apoi adaptându-și acțiunile și satisfăcând gusturile superiorilor lor pentru a le intra în grații. După ce intră în casa lui Dumnezeu, natura lor rămâne neschimbată, ei continuă să scruteze. Nu reușesc să înțeleagă că a-L scruta pe Dumnezeu nu este calea pe care credincioșii ar trebui să o urmeze. Scrutându-L pe Dumnezeu, nu-l vor înțelege niciodată acțiunile și nici nu vor vedea că tot ceea ce exprimă Dumnezeu este adevărul sau nu vor înțelege că toate aceste adevăruri și acțiuni ale Lui sunt pentru mântuirea omenirii. Antihriștii nu vor înțelege niciodată acest aspect. Tot ceea ce văd ei este că aleșii lui Dumnezeu sunt continuu persecutați și urmăriți de Satana. Ei îi observă doar pe oamenii răi care comit acte rele și provoacă tulburări în cadrul bisericii, iar forțele antihriștilor din lumea religioasă Îl calomniază și Îl condamnă continuu pe Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu nu rezolvă niciodată nimic din toate acestea. Astfel, antihriștii continuă să se agațe de propriile noțiuni și închipuiri, refuzând cu încăpățânare să accepte orice adevăr exprimat de Dumnezeu. Care este rezultatul? Noțiunile și închipuirile lor devin dovezile

pentru a se împotrivi lui Dumnezeu. În ochii antihriștilor, aceste așa-zise dovezi sunt motivele pentru care ei nu cred și nu recunosc identitatea și esența lui Dumnezeu. Tocmai pentru că refuză să accepte adevărul, ei nu vor vedea nicicând adevărurile cuprinse în spatele acestor fapte, adevărurile pe care oamenii ar trebui să le înțeleagă și să le cuprindă și intențiile lui Dumnezeu. Acesta este rezultatul scrutării lor. Confruntați cu aceste fapte, cei care urmăresc adevărul, iubesc adevărul și au o credință autentică în Dumnezeu pot accepta lucrurile de la Dumnezeu și pot răspunde corect indiferent de ceea ce se întâmplă în casa lui Dumnezeu și Îl pot aștepta pe Dumnezeu, pot să tacă în fața lui Dumnezeu și se pot ruga Lui, pot căuta să-I înțeleagă intențiile, și, de asemenea, să înțeleagă și să cuprindă faptul că intențiile bune ale lui Dumnezeu sunt în spatele apariției tuturor acestor lucruri. Pentru a-i dezvălui și a-i elimina pe oamenii răi, Dumnezeu face multe lucruri la care oamenii nu s-ar gândi. În același timp, pentru a-i desăvârși pe aleșii lui Dumnezeu, permițându-le să dobândească discernământ și să tragă învățăminte, El Se folosește, de asemenea, de oamenii răi și de faptele lor rele pentru a presta un serviciu. Pe de-o parte, Dumnezeu îi dezvăluie și îi elimină; pe de alta, El le permite aleșilor Lui să vadă ce lucruri sunt pozitive și negative, pe cine aprobă Dumnezeu, pe cine detestă Dumnezeu, cine este eliminat de Dumnezeu și pe cine binecuvântează El. Toate acestea sunt lecțiile pe care aleșii lui Dumnezeu trebuie să le învețe, rezultatele pozitive pe care ar trebui să le obțină cei care urmăresc adevărul și adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă oamenii. Cu toate acestea, din cauza firii-esențe ticăloase a lor, antihriștii nu vor obține niciodată aceste lucruri, care sunt cele mai prețioase. Prin urmare, ei au o singură stare: în timp ce se află în prezența lui Dumnezeu, în afară de a se îndoi de El, ei Îl scrutează în mod constant. Chiar dacă nu reușesc să ajungă la capăt, continuă să-L scruteze. În cazul în care îi întrebi dacă sunt obosiți, ei răspund: „Deloc. Scrutarea lui dumnezeu este un lucru amuzant, fascinant, interesant și captivant de făcut!” Nu sunt acestea cuvinte diavolești? Ei au înfățișarea Satanei, au natura-esență a antihriștilor. Nu au nicio intenție de a accepta adevărul sau mântuirea din partea lui Dumnezeu; ei sunt aici doar pentru a-L scruta pe Dumnezeu.

c. Suspiciunea

În continuare, vom avea părtășie despre suspiciunea antihriștilor față de Dumnezeu. Ce înseamnă suspiciune, la propriu? Există unele manifestări, gânduri și comportamente specifice pentru a-L scruta pe Dumnezeu și este absolut corect să spunem că același lucru este valabil și pentru suspiciuni. După ce L-au scrutat pe Dumnezeu, unii oameni încă nu știu care este realmente firea lui Dumnezeu sau ce fel de emoții are Dumnezeu și nu sunt siguri dacă Dumnezeu există cu adevărat. Ei sunt și mai puțin capabili să stabilească dacă această persoană obișnuită este Hristos sau dacă El are esența lui Dumnezeu. Nu înțeleg și sunt nelămuriți cu privire la aceste lucruri. După aceea, când au ocazia să interacționeze cu Dumnezeu, ei se gândesc: „Hristos a avut părtășie cu

mine despre oamenii care își fac îndatoririle într-un mod superficial; s-ar putea ca cineva să fi vorbit despre faptul că eu îmi fac îndatoririle cu superficialitate și hristos să fi aflat despre asta? Este acesta motivul pentru care el a adus vorba despre asta când ne-am întâlnit? Cu siguranță, acest lucru e din cauza faptului că cineva m-a pârât și, după ce hristos a aflat, m-a luat în vizor pentru a mă expune. Mă mai place hristos, știind ce fel de persoană sunt? Oare se simte scârbit de mine sau are cumva o părere proastă despre mine? Se pregătește să mă demită?" După ce așteaptă o vreme și văd că nu au fost demiși, se gândesc: „Uf, am fost atât de speriat! Mă gândeam că hristos ar putea fi meschin, dar nu a făcut-o. Acum mă pot relaxa." Unii ar putea spune: „În timpul ultimei mele întâlniri cu hristos, am vorbit incoerent, ca o persoană needucată, iar discursul meu a fost puțin deplasat. Mi-am expus sinele real. Va avea hristos o impresie proastă despre mine? Mă va elimina mai târziu? Totul este bine când nu-l văd; problemele mele apar doar când mă întâlnesc cu el. Nu trebuie să mă mai întâlnesc cu el, trebuie să îl evit atunci când îl văd și să stau cât mai departe de el și nu trebuie sub nicio formă să am relații, interacțiuni sau contacte apropiate cu hristos, altfel, el ar putea avea o părere proastă despre mine." Ce fel de gânduri și abordări sunt acestea? (Suspiciuni.) Acestea sunt suspiciuni. Există de asemenea cei care spun: „La ultima adunare, dumnezeu a pus o întrebare simplă, dar nu am răspuns bine, ceea ce mi-a dezvăluit defectele. Oare va crede dumnezeu că nu am un calibru bun și nu mă va cultiva în viitor? Data trecută, cineva a expus ceva ce am făcut eu, spunând că am fost nesăbuit și am acționat într-un mod nechibzuit. Dacă dumnezeu află despre asta, mă va mai desăvârși în viitor? Care este statutul meu în mintea lui dumnezeu, este înalt sau scăzut, superior sau inferior? Din ce categorie fac parte? În viitor, ori de câte ori voi vorbi cu dumnezeu, va trebui să-mi redactez cuvintele. Nu pot să vorbesc la întâmplare sau să spun orice îmi trece prin minte. Trebuie să contemplu mai mult, să meditez mai mult, să mă gândesc mai mult, să-mi organizez bine limbajul și să-i prezint lui hristos cea mai remarcabilă și mai abilă latură a mea. Ar fi minunat și perfect!" Și aceasta e suspiciune.

Suspiciunea este o altă trăsătură a firii ticăloase a antihriștilor. Pe lângă îndoială și scrutare, antihriștii mai nutresc și suspiciuni. Pe scurt, indiferent de aspectul care le domină gândurile, niciunul dintre ele nu are nimic de-a face cu practicarea și căutarea adevărului. Atunci, oare pot confirma aceste abordări, gânduri sau metode că firea-esență a antihriștilor este ticăloasă? (Da.) Indiferent dacă antihriștii se îndoiesc de Dumnezeu, Îl scrutează sau nutresc suspiciuni față de Dumnezeu, în orice caz, ei eșuează întotdeauna să se concentreze asupra adevărului, nu dau niciodată înapoi și folosesc în mod insistent aceste metode pentru a contempla chestiuni legate de Dumnezeu și pentru a-L trata, fără a căuta deloc adevărul. Indiferent cât de obositoare și de grele pot fi aceste acțiuni, ei continuă neostenit să le facă și să le repete. Indiferent de cât timp L-au scrutat sau au fost suspicioși față de Dumnezeu sau dacă au obținut sau nu rezultate, ei tot urmează această cale, ca până acum, continuând să acționeze în acest

fel și repetându-și acțiunile. Nu se examinează niciodată pe ei înșiși, gândindu-se: „Este aceasta metoda și atitudinea cu care o ființă creată ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu? Care este natura modului în care mă comport cu Dumnezeu? Ce fel de fire dezvălui? Faptul că Îl tratez astfel este în conformitate cu adevărul? Oare Dumnezeu detestă acest lucru? Dacă voi continua să fac lucruri pe care Dumnezeu le detestă, care va fi rezultatul final? Voi fi abandonat și eliminat de Dumnezeu? Din moment ce vor exista consecințe negative, de ce nu pot acționa și practica potrivit cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu?” Reflectează ei asupra acestor chestiuni? (Nu.) De ce nu reflectează? Deoarece din caracterul lor lipsesc conștiința și raționalitatea. Ei nu au conștiință, așa că săvârșesc astfel de acțiuni iraționale și absurde fără să fie conștienți de acest lucru. Lipsa raționalității îi face să nu înțeleagă deloc cine sunt sau poziția, perspectiva și statutul pe care ar trebui să și le asume. Nu simt deloc că sunt persoane obișnuite, oameni corupți sau că sunt de teapa și odrasle ale Satanei, care este detestat de Dumnezeu. Lucrurile pe care oamenii ar trebui să le accepte sunt cuvintele lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu și adevărul pe care Dumnezeu li-l furnizează; ei nu ar trebui să-L scruteze pe Dumnezeu ca și cum ar fi egalii Lui și să râdă și să vorbească cu Dumnezeu ca și cum ar interacționa cu o altă persoană. Nu sunt acestea lucruri pe care le-ar face un neom? În acest moment, caracterul antihriștilor este dezvăluit, iar firea-esență ticăloasă a antihriștilor îi domină, făcându-i să se angajeze neobosit în aceste acțiuni lipsite de valoare și de sens, care îi rănesc pe alții, iar lor nu le aduc niciun beneficiu. Cu toate acestea, ei nu pot renunța; continuă să nu fie conștienți de eroarea acestei căi și de natura care se află în spatele acestor acțiuni. Indiferent de volumul de efort, de suferința și de eșecurile care sunt implicate în această chestiune, ei nu simt nicio vină, nicio acuzație și nicio îndatorire. Insistă să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu, chiar scrutându-L și disprețuindu-L pe Dumnezeu de sus, îndoindu-se în mod repetat și fiind suspicioși față de El. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, atitudinea lor față de El și modul în care Îl tratează nu s-au schimbat niciodată. Dacă nu se îndoiesc de El, Îl scrutează, iar dacă nu Îl scrutează, sunt suspicioși față de El. Este ca și cum ar fi posedați de un demon sau vrăjiți. Acestea sunt câteva manifestări ale esenței ticăloase a antihriștilor. Antihriștii sunt ticăloși în mod natural; unii oameni care nu pot vedea esența antihriștilor drept ceea ce este de fapt ar putea spune: „Nu te poți abține să nu-L scrutezi pe Dumnezeu? Nu poți să nu te mai îndoiești de El? Nu poți înceta să fii suspicios față de El? Dacă vei înceta să mai faci aceste lucruri, vei putea să înțelegi adevărul, să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, să dezvolți o credință autentică în Dumnezeu și să devii în mod legitim unul dintre oamenii lui Dumnezeu; vei avea ocazia să devii o ființă creată care corespunde standardului și nu vei fi oare atunci demn de a te numi unul dintre aleșii lui Dumnezeu? Cât de minunat ar fi asta!” Cu toate acestea, antihriștii replică: „Nu sunt atât de nesăbuit. Care este beneficiul faptului de a fi o ființă creată care corespunde standardului? Este plictisitor. Este interesant doar atunci când mă îndoiesc, scrutez și sunt suspicios față de dumnezeu!”

Această manifestare a antihriștilor se aseamănă cu ceea ce spune marele dragon roșu: „Lupta cu alți oameni și cu cerul este o sursă de distracție nesfârșită.” Aceasta este o definiție precisă și o oglindire adevărată a naturii-esențe ticăloase a antihriștilor. Pe scurt, antihriștii sunt nespus de ticăloși, sunt ticăloși până la extrem. Cei care cred în Dumnezeu, dar refuză categoric să accepte adevărul, sunt oameni ticăloși. Mulți oameni vor întotdeauna să le dea antihriștilor o șansă de a se căi, crezând că se vor căi într-o zi. Este corect acest argument? Așa cum spune proverbul: „Tigrul nu-și poate schimba dungile” și „Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.” Prin urmare, nu poți folosi standardele și metodele de abordare a oamenilor când ai de-a face cu antihriștii sau pentru a le impune cerințe. Ei sunt ceea ce sunt. Dacă nu-L scrutează sau nu se îndoiesc de Dumnezeu ori dacă nu sunt suspicioși față de El, se simt inconfortabil, deoarece sunt guvernați de natura lor ticăloasă.

d. Prudența

În continuare, vom avea părtășie despre prudență. Antihriștii au un gând și un punct de vedere care sunt predominante și clare. Ei spun: „Oamenii nu trebuie să-l lase pe dumnezeu să le controleze destinele sau să fie suveran asupra lor; dacă dumnezeu controlează destinul unei persoane, atunci s-a terminat pentru ea. Oamenii trebuie să fie cei care se controlează pe ei înșiși pentru a atinge fericirea și pentru a mânca, a bea și a se distra fără griji. Dumnezeu nu-i lasă pe oameni să mănânce, să bea și să se distreze, el nu-i lasă să trăiască bine; el doar îi face pe oameni să îndure greutăți. Prin urmare, trebuie să preluăm controlul asupra fericirii proprii; nu putem să-i încredințăm lui dumnezeu destinele noastre sau să așteptăm totul pasiv ori să-l lăsăm pe dumnezeu să facă pregătiri, să ne lumineze și să ne conducă, nu putem fi astfel de persoane. Avem drepturile omului și dreptul la acțiune autonomă, precum și liber arbitru. Nu trebuie să-i raportăm totul lui dumnezeu și să cerem orice de la dumnezeu, asta ne-ar face să părem atât de incompetenți; doar proștii fac asta!” Ce fac ei? (Sunt prudenți în privința lui Dumnezeu.) Unii oameni spun: „Aveți grijă când faceți un jurământ în fața lui dumnezeu; gândiți-vă bine la cuvintele voastre. Când omul acționează, cerul veghează!” Unii se roagă: „O, dumnezeule, îți dedic întreaga mea viață și tinerețe; nu voi căuta un partener și nu mă voi căsători.” Dar după ce spun acest lucru, ei regretă, gândindu-se: „Oare dumnezeu va adeveri cuvintele mele? Ce se va întâmpla în cazul în care chiar voi avea nevoie de un partener sau voi vrea să mă căsătoresc? Mă va pedepsi dumnezeu? Asta este rău!” Din acel moment, devin deprimați și posaci, evitând sexul opus și temându-se de pedeapsă. Ce fac ei? (Sunt prudenți față de Dumnezeu.) Un alt tip de persoană spune: „Să te consumi pentru dumnezeu nu este nici ușor, nici simplu. Trebuie să ai un plan de rezervă; trebuie să-ți pregătești o cale de ieșire pentru tine înainte de a te consuma pentru dumnezeu. Altfel, când vei rămâne fără resurse, dumnezeu nu va avea grijă de tine! Să te consumi pentru dumnezeu este treaba ta; faptul că dumnezeu este suveran peste toate lucrurile este o altă chestiune. Dumnezeu este suveran peste toate

lucrurile; va avea el grijă de o persoană mică precum ești tu? Dumnezeu se ocupă doar de chestiunile majore; el nu-și bate capul cu aceste lucruri minore. Prin urmare, trebuie să-ți planifici și să-ți pregătești o cale de ieșire; dacă mai târziu dumnezeu nu te va mai vrea și te va alunga, nu-ți va arăta nicio milă." Ce fel de gândire este aceasta? (Prudență față de Dumnezeu.) Oamenii sunt atât de calculați! Unii, după ce devin conducători, plătesc un preț și se consumă puțin în realitate, dar, din cauza umanității lor rele, a firii abominabile și a firii de antihriști pe care o au, aduc pierderi considerabile casei lui Dumnezeu. Ca urmare, sunt alungați. După aceea, ei învață să se poarte frumos și să stea în banca lor, să nu se confeseze nimănui, spunând: „Obișnuiam să mă confesez mereu oamenilor, așa că toată lumea știa ce se întâmplă cu adevărat cu mine, dar apoi cineva m-a raportat casei lui dumnezeu și am fost alungat. Așa că acum trebuie să învăț să mă închid, să mă ascund, să mă apăr și să mă protejez. Trebuie să fiu precaut în a mă confesa oamenilor și nici măcar lui dumnezeu nu ar trebui să mă confesez. Nu mai cred că dumnezeu este adevărul, că el este credincios. Am și mai puțină încredere în frați și surori. Nimeni nu este demn de încrederea mea, nici măcar membrii familiei sau rudele mele, cu atât mai puțin cei care urmăresc adevărul." Ce fac ei? (Sunt prudenți.) Când antihriștii experimentează emondarea, eșecul, căderile și faptul că sunt dezvăluiți, ei fac un bilanț și vin cu o zicală: „Să nu intenționezi niciodată să le faci rău altora, ci să te păzești mereu de răul pe care ți l-ar putea face ei." În realitate, ei au făcut destul de mult rău altora și, în cele din urmă, se prefac și vin cu această aberație. După mulți ani de credință în Dumnezeu și după ce au experimentat numeroase eșecuri și piedici, precum și după ce Dumnezeu i-a dezvăluit și i-a emondat, în condiții normale, oamenii ar trebui să reflecteze și să se cunoască pe sine prin învățămintele din aceste eșecuri, căutând adevărul pentru a rezolva problemele și găsind motivele eșecurilor și ale derapajelor lor în cuvintele lui Dumnezeu, precum și calea de practică pe care ar trebui să o urmeze. Cu toate acestea, antihriștii nu fac acest lucru. După mai multe derapaje și eșecuri, ei își întețesc comportamentul, îndoielile lor cu privire la Dumnezeu se înmulțesc și devin mai grave, scrutarea lui Dumnezeu devine mai intensă, suspiciunea lor față de Dumnezeu se adâncește și, de asemenea, inimile lor se umplu de prudență față de Dumnezeu. Prudența lor este plină de nemulțumiri, mânie, sfidare și indignare și chiar dezvoltă treptat negarea, judecata și condamnarea lui Dumnezeu. Nu sunt ei într-un pericol tot mai mare? (Ba da.)

Judecând după atitudinea antihriștilor față de Dumnezeu, față de mediile și de oamenii, de evenimentele și de lucrurile pregătite de Dumnezeu, față de dezvăluirea și disciplinarea lor de către Dumnezeu și așa mai departe, au ei cea mai mică intenție de a căuta adevărul? Au ei cea mai mică intenție de a se supune lui Dumnezeu? Au ei cea mai neînsemnată credință că toate acestea nu sunt întâmplătoare, ci se află mai degrabă sub suveranitatea lui Dumnezeu? Au ei această înțelegere și conștientizare? Evident că nu. Se poate spune că rădăcina prudenței lor provine din îndoielile lor cu privire la Dumnezeu. De asemenea, se poate spune că rădăcina suspiciunii lor față de

Dumnezeu provine din îndoielile lor cu privire la Dumnezeu. Rezultatele produse de scrutarea lor asupra lui Dumnezeu îi fac mai suspicioși față de Dumnezeu și, în același timp, mai prudenți față de El. Judecând după diferitele gânduri și puncte de vedere generate de gândirea antihriștilor, precum și după diferitele abordări și comportamente produse sub dominația acestor gânduri și puncte de vedere, acești oameni sunt pur și simplu iraționali; ei nu pot înțelege adevărul, nu pot dezvolta o credință autentică în Dumnezeu, nu pot crede și recunoaște în mod temeinic existența lui Dumnezeu și nu pot crede și recunoaște că Dumnezeu este suveran peste întreaga creație, că este suveran peste tot. Toate acestea sunt din cauza firii-esențe ticăloase pe care o au.

19 decembrie 2020

Excursul șase

Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a treia)

III. Firea-esență a antihriștilor

A. Ticăloșia

2. Ce fac antihriștii față de Dumnezeu

În timpul ultimei adunări, am avut părtășie și am sintetizat, în primul rând, firea-esență a unui antihrist, selectând trei trăsături din cele șase firi ale omenirii corupte, pentru a le diseca. Aceste trei trăsături sunt faptul că sunt scârbiți de adevăr, ferocitatea și ticăloșia. Data trecută am avut părtășie despre ticăloșie și, prin disecarea manifestărilor ticăloase ale antihriștilor, și anume faptul că, pe tot parcursul zilei, gândurile lor sunt pline de răutate, i-am identificat pe antihriști și, prin aceste manifestări, le-am confirmat firea-esență ticăloasă. Disecăm faptul că, pe tot parcursul zilei, gândurile lor sunt pline de răutate prin prisma a două aspecte: în primul rând, ce gândesc atunci când au de-a face cu alții, ce abordări și manifestări dezvăluie esența lor coruptă; în al doilea rând, ce gândesc despre Dumnezeu. Am terminat părtășia despre cum îi tratează ei pe oameni. În ceea ce privește ideile, noțiunile, punctele de vedere și motivațiile pe care le au antihriștii și chiar acțiunile prestabilite din mintea lor față de Dumnezeu, am avut parțial părtășie despre asta data trecută, de exemplu, îndoială, scrutare, și ce altceva? (Suspiciune și prudență.) Îndoială, scrutare, suspiciune și prudență. Acum, haideți să avem părtășie despre testarea lui Dumnezeu de către antihriști.

e. Testarea

Care sunt manifestările testării? Ce abordări sau gânduri manifestă o stare sau o esență specifică testării? (Dacă am comis o fărădelege sau am făcut ceva rău, întotdeauna vreau să-L cercetez pe Dumnezeu, să cer un răspuns clar și să văd dacă voi avea un final bun sau o destinație bună.) Acest lucru are de-a face cu gândurile; deci, în general, atunci când o persoană vorbește sau acționează ori când se confruntă cu ceva, care dintre manifestările ei reprezintă testarea? Dacă cineva a comis o fărădelege și simte că Dumnezeu Și-ar putea aminti sau condamna fărădelegea, iar ei înșiși sunt nesiguri, neștiind dacă Dumnezeu îi va condamna cu adevărat sau nu, găsesc o modalitate de a testa, de a vedea care este cu adevărat atitudinea lui Dumnezeu. Încep prin a se ruga, iar dacă nu există nicio iluminare sau luminare, se gândesc să renunțe complet la metodele lor precedente de urmărire. Anterior, au făcut întotdeauna lucrurile într-o manieră superficială, alocând doar 30% din efortul lor acolo unde puteau folosi 50% sau 10% acolo unde puteau folosi 30%. Acum, dacă pot folosi 50% din efortul lor, o vor face. Își vor asuma lucrarea murdară sau obositoare pe care alții o evită, făcând-o întotdeauna înaintea altora și asigurându-se că majoritatea fraților și surorilor văd asta. Mai important

chiar, vor să vadă cum privește Dumnezeu această problemă și dacă fărădelegea lor poate fi răscumpărată. Când se confruntă cu dificultăți sau cu lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le pot depăși, vor să vadă ce va face Dumnezeu, dacă îi va lumina și îi va călăuzi. Dacă pot simți prezența lui Dumnezeu și grația specială din partea Sa, ei consideră că Dumnezeu nu Și-a amintit sau nu le-a condamnat fărădelegea, dovedind că poate fi iertată. Dacă se sacrifică în acest fel și plătesc un așa preț, dacă atitudinea lor se schimbă semnificativ, dar tot nu simt prezența lui Dumnezeu și cu siguranță nu simt nicio diferență perceptibilă față de situația de dinainte, atunci este posibil ca Dumnezeu să fi condamnat fărădelegea lor precedentă și să nu-i mai vrea. Din moment ce Dumnezeu nu-i vrea, ei nu vor depune la fel de mult efort în viitor, atunci când își vor face datoria. Dacă Dumnezeu încă îi vrea, nu îi condamnă și mai există speranța că vor primi binecuvântări, ei vor fi mai sinceri în a-și face datoria. Sunt aceste manifestări și idei o formă de testare? Este aceasta o abordare specifică? (Da.) Chiar acum, ați menționat doar un aspect teoretic, dar nu ați aprofundat în mod explicit manifestarea detaliată a testării lui Dumnezeu și care sunt abordările și planurile concrete pe care le au în inimile lor cu privire la această chestiune sau nu ați expus care sunt punctele de vedere și stările antihriștilor atunci când se implică în această activitate.

Unii oameni sunt constant lipsiți de cunoaștere sau experiență privind atotputernicia lui Dumnezeu și felul în care El scrutează adâncurile inimii umane. De asemenea, le lipsește o percepție autentică a scrutării inimii umane de către Dumnezeu, așa că, în mod firesc, sunt plini de îndoieli cu privire la această chestiune. Deși în dorințele lor subiective vor să creadă că Dumnezeu scrutează adâncurile inimii umane, le lipsesc dovezile concludente. În consecință, plănuiesc anumite lucruri în inimile lor și, în același timp, încep să le execute și să le pună în aplicare. Pe măsură ce le pun în aplicare, ei observă continuu dacă Dumnezeu știe cu adevărat despre acestea, dacă lucrurile vor fi expuse și, în caz că rămân ascunse, dacă cineva își poate da seama sau dacă Dumnezeu le poate dezvălui prin vreun mijloc anume. Desigur, oamenii obișnuiți pot avea, mai mult sau mai puțin, unele incertitudini cu privire la atotputernicia lui Dumnezeu și la scrutarea adâncurilor inimii umane din partea Sa, dar antihriștii nu sunt doar nesiguri – în același timp, sunt plini de îndoială și cu totul prudenți față de Dumnezeu. De aceea, ei dezvoltă multe abordări pentru a-L testa pe Dumnezeu. Deoarece se îndoiesc de scrutarea inimii umane de către Dumnezeu și, mai mult, chiar neagă faptul că Dumnezeu o scrutează, ei se gândesc adesea la anumite chestiuni. Apoi, cu puțină teamă sau cu un sentiment inexplicabil de groază, răspândesc în secret aceste gânduri în privat, inducându-i în eroare pe unii oameni. Între timp, își prezintă treptat, neîncetat, argumentele și ideile. Pe măsură ce le prezintă, urmăresc dacă Dumnezeu le va împiedica sau le va expune acest comportament. Dacă îl expune sau îl caracterizează, ei se retrag rapid, trecând la o altă abordare. Dacă pare că nimeni nu știe despre el și nimeni nu-i poate vedea exact așa cum sunt, devin și mai convinși în inimile lor că intuiția și cunoașterea lor despre Dumnezeu sunt corecte. În opinia lor,

scrutarea inimii umane de către Dumnezeu este practic inexistentă. Ce fel de abordare este aceasta? Aceasta este abordarea testării.

Din cauza firii lor inerent ticăloase, antihriștii nu vorbesc sau nu acționează niciodată direct. Nu tratează lucrurile cu o atitudine onestă și sinceră, nu vorbesc folosind cuvinte cinstite și nu acționează cu o atitudine cordială. Nimic din ceea ce spun sau fac nu este direct, ci mai degrabă ocolit și pe furiș, ei neexprimându-și niciodată direct gândurile sau motivațiile. Pentru că ei cred că, dacă le-ar exprima, acestea ar fi pe deplin înțelese și văzute drept ceea ce sunt de fapt, ambițiile și dorințele lor ar ieși la iveală, făcându-i pe ceilalți oameni să nu-i mai considere superiori și nobili sau să nu-i mai admire și venereze. Prin urmare, ei încearcă întotdeauna să își mușamalizeze și să își ascundă motivele și dorințele dezonorante. Deci, cum procedează ei când vorbesc și acționează? Folosesc diverse metode. Așa cum printre non-credincioși există o expresie: „sondarea unei situații”, antihriștii adoptă o abordare similară. Atunci când vor să facă ceva și au o anumită opinie sau atitudine, nu o exprimă niciodată în mod direct; mai degrabă folosesc anumite metode, cum ar fi feluri subtile, de cercetare sau prin care-i trag pe oameni de limbă pentru a aduna informațiile pe care le caută. Din cauza firii lor ticăloase, antihriștii nu caută niciodată adevărul și nici nu vor să îl înțeleagă. Singurele lor preocupări sunt faima, câștigul și statutul proprii. Se implică în activități care le pot oferi faimă, câștig și statut, evitându-le pe cele care nu le oferă astfel de lucruri. Întreprind cu nerăbdare activități legate de reputație, statut, de moduri prin care să iasă în evidență și de glorie, în timp ce evită lucrurile care protejează lucrarea bisericii sau care i-ar putea jigni pe alții. Prin urmare, antihriștii nu abordează nimic cu o atitudine de căutare; în schimb, folosesc metoda testării pentru a explora situațiile și apoi decid dacă să continue – atât de șireți și ticăloși sunt antihriștii! De exemplu, atunci când vor să știe ce fel de părere are Dumnezeu despre ei, nu se evaluează prin cuvintele lui Dumnezeu pentru a ajunge să se cunoască. În schimb, se interesează în jurul lor și sunt atenți la subînțelesul limbajului, observând tonul și atitudinea conducătorilor și ale Celui de mai sus și căutând în cuvintele lui Dumnezeu pentru a vedea cum stabilește El finalul oamenilor de genul lor. Folosesc aceste căi și metode pentru a vedea unde se încadrează în casa lui Dumnezeu și pentru a afla care va fi finalul lor. Nu implică asta o anumită formă de testare? După ce unii oameni sunt emondați, de exemplu, în loc să cerceteze de ce au fost emondați, să-și analizeze firile corupte și greșelile pe care le-au dezvăluit în cursul acțiunilor lor și ce aspecte ale adevărului ar trebui să caute pentru a se cunoaște pe sine și a-și rectifica greșelile anterioare, ei le dau altora o impresie falsă, folosind mijloace indirecte pentru a afla atitudinea reală a Celui de mai sus față de ei. De exemplu, după ce au fost emondați, aduc rapid în discuție o problemă nesemnificativă prin care să-l cerceteze pe Cel de mai sus, pentru a vedea ce fel de ton are acesta, dacă este răbdător, dacă întrebările pe care le au vor primi un răspuns serios, dacă va adopta o atitudine mai blândă față de ei, dacă le va încredința sarcini, dacă îi va considera în continuare foarte buni și ce crede cu adevărat Cel de mai sus despre greșelile pe care le-au comis

anterior. Toate aceste abordări sunt un fel de testare. Pe scurt, atunci când se confruntă cu astfel de situații și prezintă aceste manifestări, oare oamenii știu în inimile lor? (Da, știu.) Așadar, atunci când știți și vreți să faceți aceste lucruri, cum le gestionați? În primul rând, la cel mai simplu nivel, te poți răzvrăti împotriva ta? Unii oameni consideră că este dificil să se răzvrătească împotriva lor atunci când vine momentul. Ei se gândesc: „Las-o baltă, de data aceasta are legătură cu binecuvântarea mea și cu finalul meu. Nu mă pot răzvrăti împotriva mea. Data viitoare." Când apare „data viitoare" și se întâlnesc din nou cu o problemă care implică binecuvântările și finalul lor, ei se găsesc tot în imposibilitatea de a se răzvrăti împotriva lor. Astfel de persoane au un simț al conștiinței și, deși nu au firea-esență a unui antihrist, tot este destul de problematic și periculos pentru ei. Pe de altă parte, antihriștii nutresc adesea aceste gânduri și trăiesc într-o astfel de stare, dar nu se răzvrătesc niciodată împotriva lor, deoarece nu au un simț al conștiinței. Chiar dacă cineva îi expune și îi emondează, arătându-le starea lor, ei perseverează și nu se vor răzvrăti împotriva lor în niciun caz, nici nu se vor urî din această cauză, nici nu vor renunța la această stare și nu o vor rezolva. După ce unii antihriști sunt destituiți, ei se gândesc: „Pare un lucru normal să fii destituit, dar oarecum rușinos. Deși nu este o chestiune semnificativă, există un lucru crucial la care nu pot renunța. Dacă sunt destituit, înseamnă oare că nu voi mai fi cultivat în casa lui dumnezeu? Atunci ce fel de persoană voi fi în ochii lui dumnezeu? Voi mai avea speranță? Voi mai fi util în casa lui dumnezeu?" Reflectează la asta și vin cu un plan: „Am zece mii de yuani disponibili și acum este momentul să îi folosesc. Voi oferi acești zece mii de yuani ca ofrandă și voi vedea dacă atitudinea celui de mai sus față de mine se poate schimba puțin și dacă îmi poate face vreo favoare. În cazul în care casa lui dumnezeu acceptă banii, înseamnă că încă mai am speranță. Dacă îi respinge, asta dovedește că nu mai am speranță și îmi voi face alte planuri." Ce fel de abordare este aceasta? Aceasta este testare. Pe scurt, testarea este o manifestare relativ aparentă a firii-esențe ticăloase. Oamenii folosesc diverse mijloace pentru a căpăta informațiile pe care le doresc, pentru a obține certitudinea și apoi pentru a atinge liniștea sufletească. Există mai multe moduri de a testa, cum ar fi folosirea cuvintelor pentru a scoate informații de la Dumnezeu, folosirea lucrurilor pentru a-L testa, gândindu-se și întorcând lucrurile pe toate părțile în mintea lor. Care este cel mai comun mod prin care Îl testezi pe Dumnezeu? (Uneori, când mă rog lui Dumnezeu, verific atitudinea Lui față de mine și văd dacă am pace în inimă. Folosesc această metodă pentru a-L testa pe Dumnezeu.) Această metodă este folosită destul de frecvent. O altă metodă este aceea de a vedea dacă cineva are ceva de spus în timpul părtășiei de la adunare, dacă Dumnezeu îi oferă luminare sau iluminare, și de a folosi acest lucru pentru a testa dacă Dumnezeu este încă alături de el, dacă îl iubește în continuare. De asemenea, pe parcursul îndeplinirii datoriei, își dorește să vadă dacă Dumnezeu îl luminează sau îl călăuzește, dacă are gânduri, idei sau intuiții speciale, folosind aceste lucruri pentru a testa ce fel de atitudine are Dumnezeu față de el. Toate aceste metode sunt destul de frecvente. Altceva? (Dacă am

luat o hotărâre față de Dumnezeu în rugăciune, dar nu reușesc să o îndeplinesc, observ dacă Dumnezeu mă va trata în concordanță cu jurământul pe care l-am făcut.) Acesta este, de asemenea, un fel de testare. Indiferent de metoda pe care oamenii o folosesc pentru a-L trata pe Dumnezeu, dacă au o conștiință vinovată în legătură cu acest lucru și apoi dobândesc cunoștințe despre aceste acțiuni și firi și le pot remedia prompt, atunci problema nu este atât de semnificativă – aceasta este o fire coruptă normală. Cu toate acestea, dacă cineva poate face acest lucru în mod constant și cu obstinație, chiar dacă știe că este greșit și detestat de Dumnezeu, dar insistă în privința lui, fără să se răzvrătească niciodată împotriva lui sau să renunțe la el, aceasta este esența unui antihrist. Firea-esență a unui antihrist este diferită de cea a oamenilor obișnuiți, deoarece acesta nu reflectează niciodată asupra propriei persoane și nu caută adevărul, ci folosește în mod constant și cu obstinație diverse metode pentru a-L testa pe Dumnezeu, a-I testa atitudinea față de oameni, concluzia Sa cu privire la un individ și care sunt gândurile și ideile Sale despre trecutul, prezentul și viitorul unei persoane. El nu caută niciodată intențiile lui Dumnezeu, adevărul și mai ales cum să se supună adevărului pentru a obține o schimbare a firii lui. Scopul din spatele tuturor acțiunilor lui este de a sonda gândurile și ideile lui Dumnezeu – acesta este un antihrist. Această fire a antihriștilor este în mod clar ticăloasă. Atunci când se angajează în aceste acțiuni și prezintă aceste manifestări, nu există nicio urmă de vinovăție sau remușcare. Chiar dacă se leagă de aceste lucruri, nu dau dovadă de nicio căință sau intenție de a se opri, ci perseverează în calea lor. În felul în care Îl tratează pe Dumnezeu, în atitudinea și în abordarea lor, este evident că Îl consideră pe Dumnezeu drept adversarul lor. Nu există nicio idee sau atitudine de cunoaștere a lui Dumnezeu, de iubire față de El, de supunere sau de teamă față de Dumnezeu în gândurile și în punctele lor de vedere; ei își doresc pur și simplu să obțină informațiile pe care le vor de la Dumnezeu și își folosesc propriile metode și mijloace pentru a afla atitudinea precisă a lui Dumnezeu față de ei și cum îi definește El. Ceea ce este mai grav e că, deși își aliniază propriile abordări la cuvintele de expunere ale lui Dumnezeu, chiar dacă există cea mai mică conștientizare a faptului că acest comportament este detestat de Dumnezeu și nu este ceea ce ar trebui să facă o persoană, ei nu vor renunța niciodată la el.

În trecut, în casa lui Dumnezeu exista un regulament cu privire la cei care fuseseră excluși sau îndepărtați. Dacă, ulterior, dădeau dovadă de căință adevărată și perseverau în citirea cuvintelor lui Dumnezeu, în predicarea Evangheliei și în a fi martori pentru Dumnezeu, căindu-se cu adevărat, puteau fi readmiși în biserică. S-a întâmplat să fie cineva care a îndeplinit aceste criterii după ce a fost îndepărtat, iar biserica a trimis pe cineva să-l găsească, să aibă părtășie cu el și să-i spună că a fost reprimit în biserică. După ce a auzit acest lucru, a fost destul de mulțumit, dar s-a întrebat: „Este acceptarea autentică sau există vreo idee ascunsă la mijloc? Mi-a văzut dumnezeu cu adevărat căința? Mi-a arătat cu adevărat milă și m-a iertat? Acțiunile mele din trecut chiar au fost ignorate?” Nu i-a venit să creadă și s-a gândit: „Chiar dacă mă vor înapoi, ar trebui să

fiu reținut și să nu fiu imediat de acord, nu ar trebui să mă comport ca și cum aș fi suferit enorm și aș fi fost atât de jalnic în acești ani după ce am fost exclus. Trebuie să mă arăt puțin rezervat și să nu întreb imediat ce sunt primit înapoi unde pot participa la viața bisericii sau ce îndatoriri pot să fac. Nu pot să par prea entuziasmat. Deși mă simt extraordinar de fericit în sinea mea, trebuie să-mi păstrez calmul și să văd dacă sunt cu adevărat dorit înapoi de casa lui dumnezeu sau dacă aceasta este de fapt nesinceră, vrând să mă folosească la anumite sarcini." Având în vedere acest lucru, el a declarat: „În perioada de după ce am fost exclus, am reflectat și mi-am dat seama că greșelile pe care le-am făcut au fost prea semnificative. Pierderile pe care le-am cauzat intereselor casei lui dumnezeu au fost imense, iar eu nu le voi putea repara niciodată. Sunt cu adevărat un diavol și o satană blestemată de dumnezeu. Cu toate acestea, reflecția asupra mea este incompletă. Deoarece casa lui dumnezeu vrea să mă aducă înapoi, trebuie să mănânc și să beau și mai mult din cuvintele lui dumnezeu și să reflectez și să mă cunosc mai bine. În prezent, nu sunt demn să mă întorc în casa lui dumnezeu, nu sunt vrednic să-mi fac datoria în casa lui dumnezeu, nu sunt vrednic să mă întâlnesc cu frații și cu surorile mele și, cu siguranță, mi-e prea rușine să dau ochii cu dumnezeu. Mă voi întoarce în biserică doar atunci când voi simți că mă cunosc și că am reflectat suficient asupra mea, astfel încât toată lumea să mă poată valida." În timp ce spunea acest lucru, era și agitat, gândindu-se: „Doar mă prefac că spun asta. Ce se întâmplă în cazul în care conducătorii se vor înțelege să nu mă lase să mă întorc în biserică? Nu aș fi terminat?" În realitate, era destul de neliniștit, dar tot trebuia să vorbească în acest fel și să pretindă că nu era prea nerăbdător să se întoarcă în biserică. Ce a vrut să spună cu aceste lucruri? (El testa dacă biserica îl va accepta cu adevărat înapoi.) Este necesar acest lucru? Nu este ceva ce ar face satanele și diavolii? O persoană normală s-ar comporta în acest fel? (Nu, nu s-ar comporta așa.) O persoană normală nu ar face-o. Este ticălos să poată face un astfel de pas după ce i s-a dat o așa oportunitate minunată. Să fie reprimit în biserică este o expresie a iubirii și a milei lui Dumnezeu, iar el ar trebui să reflecteze și să-și cunoască propria corupție și carențele, căutând modalități de a se revanșa pentru datoriile din trecut. Dacă cineva încă poate să-L testeze pe Dumnezeu în acest fel și să-I trateze mila așa, atunci nu reușește cu adevărat să-I aprecieze bunătatea! Faptul că oamenii dezvoltă astfel de idei și abordări este cauzat de esența lor ticăloasă. În principal, atunci când oamenii Îl testează pe Dumnezeu, ceea ce manifestă și dezvăluie teoretic se referă întotdeauna la testarea gândurilor lui Dumnezeu, precum și la opiniile și definițiile Sale despre oameni, printre altele. Dacă oamenii caută adevărul, ei se vor răzvrăti împotriva lor și vor renunța la astfel de practici, acționând și comportându-se în concordanță cu adevărurile-principii. Totuși, indivizii cu firea-esență a unui antihrist nu numai că nu pot renunța la astfel de practici și nu le consideră odioase, dar, de multe ori, se apreciază pe sine pentru că au astfel de mijloace și metode. Ei pot gândi: „Uite cât de inteligent sunt! Nu sunt ca voi, fraierii, care știți doar să vă supuneți și să ascultați de dumnezeu și de adevăr – nu sunt ca voi deloc! Încerc să folosesc

mijloace și metode pentru a afla aceste lucruri. Chiar dacă trebuie să mă supun și să ascult, tot am de gând să le dau de capăt. Să nu credeți că puteți ascunde ceva de mine sau să mă înșelați și să mă păcăliți!" Acestea sunt gândul și punctul lor de vedere. Antihriștii nu afișează niciodată supunere, teamă sau sinceritate și cu atât mai puțin loialitate în felul în care-L tratează pe Dumnezeu întrupat. Și cu asta încheiem discuția noastră despre manifestările legate de testare.

f. Emiterea de pretenții

Următorul element este că antihriștii au pretenții de la Dumnezeu și există manifestări mai specifice ale acestui lucru. Antihriștii pot fi descriși cu ajutorul unui îndemn de-ale non-credincioșilor, și anume: „Să nu ridici un deget fără o recompensă." Ce altceva? (Ei „nu dau vrabia din mână pe cioara de pe gard".) Nu dau vrabia din mână pe cioara de pe gard – dacă există profit, ei vor acționa, dar dacă nu există profit, nu o vor face. Indiferent de situație, trebuie să cântărească în mintea lor, gândindu-se: „Cât de mare este avantajul pe care îl pot obține dacă fac acest lucru? Cât profit pot face? Merită să plătesc un preț atât de mare pentru asta? Dacă plătesc un preț mare, dar alții ajung să beneficieze de acest avantaj, iar eu nu ajung să mă pun în valoare, atunci cu siguranță nu o voi face!" Nu este aceasta atitudinea antihriștilor față de însărcinarea și de cerințele lui Dumnezeu? Dacă depun un pic de efort în îndeplinirea îndatoririlor lor, dar nu obțin niciun beneficiu și îndură unele suferințe fără să primească har, ei reacționează imediat în sinea lor, spunând: „Am depus atât de mult efort – de ce nu am obținut niciun beneficiu? Oare afacerea mea de familie este sau nu profitabilă?" Dacă socotesc și constată că venitul lor este mai mare decât cel din luna precedentă, continuă să iasă și să predice Evanghelia, fără teamă, în ciuda riscurilor implicate. Dar odată ce există o problemă cu afacerea familiei, iar profiturile lor sunt considerabil mai mici decât în luna precedentă, se plâng imediat și se îndoiesc de Dumnezeu în inimile lor, gândindu-se: „Dumnezeule, mi-am făcut datoria fără să fiu leneș sau viclean și nici nu mi-am făcut-o într-un mod superficial. Luna aceasta am călătorit și am muncit mai mult decât luna precedentă. De ce nu-mi binecuvântezi familia? De ce nu ne merge bine afacerea de familie?" Atitudinea lor față de Dumnezeu și față de însărcinarea dată de Dumnezeu se schimbă imediat și se gândesc: „Dacă nu-mi binecuvântezi familia, atunci nu mă învinui că îmi fac datoria în mod superficial! Nu voi depune atât de mult efort luna viitoare. Dacă ar trebui să mă trezesc la cinci, mă voi trezi la șase. Dacă ar trebui să plec la opt, voi pleca la zece. În trecut, puteam converti cinci destinatari ai evangheliei într-o lună; de data aceasta, voi converti doar doi. Ar trebui să fie de ajuns!" Ce anume socotesc ei? Dacă ceea ce investesc și contribuția adusă echivalează cu ceea ce le dă Dumnezeu. Mai mult, consideră că este rentabil și că merită să sufere și să plătească un preț doar dacă ceea ce le dă Dumnezeu este de câteva ori mai mult decât ceea ce solicită și ce-și doresc ei. Altfel, indiferent de sarcina sau datoria care le este încredințată de casa lui Dumnezeu, ei le tratează pe toate la fel – acționând într-o manieră superficială,

descurcându-se atunci când pot, făcând totul de formă atunci când se poate și fără să ofere absolut niciodată vreun pic de sinceritate. Această manifestare constă atât în emiterea de pretenții, cât și în încheierea unei înțelegeri; oamenii emit pretenții numai atunci când trebuie încheiată o înțelegere, iar în lipsa unei înțelegeri, nu au pretenții.

Antihriștii nu au nutrit niciodată nici cea mai vagă urmă de sinceritate sau loialitate în inimile lor față de însărcinarea dată de Dumnezeu, față de lucrarea casei lui Dumnezeu sau față de propriile îndatoriri. Ei își folosesc doar intelectul, propria energie, propriul timp, precum și suferința fizică și prețul pe care îl plătesc în schimbul satisfacerii dorințelor lor de a obține binecuvântări, al recompenselor pe care vor să le primească și, bineînțeles, pentru pace și pentru bucuria trupului, stabilitate lăuntrică, fericire familială în această viață și chiar armonie în jurul lor, împreună cu stima, admirația și aprecierea din partea altor oameni. Pe scurt, antihriștii nu își fac niciodată îndatoririle cu sinceritate în casa lui Dumnezeu și în niciun caz nu vor oferi nici măcar un pic de loialitate. Fie că îndură greutăți și plătesc un preț, fie că se descurcă cu superficialitate, scopul lor final este să ceară de la Dumnezeu ceea ce vor pentru a-și satisface dorințele. Prin urmare, ori de câte ori întâlnesc condiții potrivnice, emondare sau oameni, evenimente și lucruri pe care le consideră dezagreabile, se gândesc imediat: „Oare apariția acestor lucruri îmi afectează cumva interesele? Vor avea impact asupra reputației mele? Îmi vor influența perspectivele și dezvoltarea viitoare?” Indiferent dacă manifestările lor sunt pozitive sau negative în cursul îndeplinirii propriilor îndatoriri, ei nu acționează niciodată, în niciun caz, în conformitate cu adevărurile-principii. Mințile lor sunt pline de tranzacții, evaluând valoarea a ceea ce plătesc și oferă precum un om de afaceri, estimând cât de mare este profitul pe care costurile lor îl pot produce. Unii ar putea spune: „Noi credem în Dumnezeu pentru a obține adevărul și viața, pentru a obține mântuirea.” Antihriștii, însă, gândesc: „Cât de mult valorează mântuirea? Dar înțelegerea adevărului? Aceste lucruri nu valorează nimic. Ceea ce este cu adevărat valoros este să primești de o sută de ori în această viață și viață veșnică în lumea care va veni. Este un profit cu adevărat substanțial ca, în această viață, să fii susținut și stimat de alții, să fii onorat ca fiind măreț în casa lui dumnezeu, iar în lumea ce va veni, să ai autoritate asupra nenumăratelor țări.” Aceasta este ambiția antihriștilor, un calcul pe care îl fac în adâncul inimilor lor, care se ascunde în spatele îndeplinirii datoriei. Acest calcul este plin de tranzacții și pretenții. „Sinceritatea” lor precară cu privire la datoria lor și la Dumnezeu este doar pentru a se asigura că Dumnezeu le acordă viață veșnică, îi ferește de dezastru, le dă binecuvântări și har și le satisface toate dorințele. Prin urmare, inimile antihriștilor sunt pline de diverse cereri față de Dumnezeu, denumite în mod colectiv „emitere de pretenții”. În afară de faptul că nu-și doresc adevărul, antihriștii își doresc orice altceva – atât lucruri materiale, cât și nemateriale.

Există unii antihriști care au avut cândva o contribuție măruntă pentru frați și surori sau pentru biserică. De exemplu, este posibil să fi preluat anumite sarcini riscante în biserică sau să fi găzduit frați și surori care nu s-au putut întoarce acasă. Având în

vedere durata relativ lungă a credinței lor în Dumnezeu, majoritatea oamenilor îi consideră persoane meritorii și calificate. În același timp, ei înșiși au un sentiment de superioritate și avantaj. Se bazează pe poziția lor ierarhică și se laudă cu ea, spunând: „Cred în dumnezeu de atâția ani și am avut unele contribuții în casa lui dumnezeu. Nu ar trebui oare ca dumnezeu să îmi acorde un tratament special? De exemplu, plecarea în străinătate este o binecuvântare de care se bucură oamenii. Având în vedere poziția ierarhică a oamenilor, nu ar trebui să am eu prioritate? Pentru că am avut o contribuție în casa lui dumnezeu, ar trebui să am parte de prioritate și de o grijă specială și nu ar trebui să fiu evaluat pe baza principiilor.” Unii oameni au fost chiar închiși și, trezindu-se fără adăpost după eliberare, consideră casa lui Dumnezeu ca fiind cea care ar trebui să le ofere o îngrijire specială. De exemplu, ar trebui să aloce niște bani pentru a-i ajuta să își cumpere o casă, să își asume responsabilitatea pentru mijloacele lor de subzistență în a doua jumătate a vieții lor sau ar trebui să le îndeplinească toate nevoile materiale pe care i le prezintă. Dacă au nevoie, casa lui Dumnezeu ar trebui să le ofere o mașină. Dacă au unele probleme de sănătate, casa lui Dumnezeu ar trebui să le cumpere suplimente. Nu fac ei uz de poziția lor ierarhică și nu își etalează calificările? Acești indivizi cred că au adus contribuții, așa că emit pretenții către Dumnezeu cu nerușinare și în mod deschis. Ei cer mașini, case și un stil de viață luxos. Le cer chiar fraților și surorilor să se ocupe de lucruri și să efectueze comisioane pentru ei gratuit, devenind servitorii sau sclavii lor. Nu s-au transformat oare în cineva care trăiește de pe urma bisericii? Credința ta în Dumnezeu este de fapt pentru binele tău și te duci la închisoare pentru binele tău. Orice datorie pe care o faci este responsabilitatea ta. Când îți faci datoria și obții adevărul, este pentru binele tău. Credința ta în Dumnezeu este voluntară, nimeni nu te forțează. Obținerea vieții este pentru binele tău, nu pentru al altora. Chiar dacă ți-ai asumat unele sarcini riscante pentru casa lui Dumnezeu sau pentru biserică, se consideră asta un merit? Nu este un merit; este ceea ce ar trebui să faci. Dumnezeu este Cel care te ridică și îți oferă o astfel de oportunitate; este o binecuvântare de la Dumnezeu. Nu este ceva ce să folosești drept capital pentru a trăi de pe urma bisericii. Deci, sunt acești oameni antihriști? În special, acești oameni nu pot avea părtășie despre niciun adevăr-realitate, iar atunci când sunt cu frați și surori care cred de mai puțin timp și sunt mai tineri, ei au părtășie doar despre vechile lor experiențe și își etalează calificările; ei sunt lipsiți de orice părtășie sau cunoaștere despre experiențe valoroase de viață. Ei nu îi edifică pe alții, în schimb își dau aere și se dau mari și tari. Nu sunt în stare să se ocupe de nicio lucrare substanțială din casa lui Dumnezeu și nici nu-și pot îndeplini în mod corespunzător nicio datorie reală. Cu toate acestea, încă trăiesc de pe urma bisericii și își întind mâinile pentru a emite pretenții față de Dumnezeu. Nu este aceasta o nerușinare? Dacă vorbim despre calificări, nu sunt Eu mai calificat decât voi? M-am dat Eu mare în fața voastră? Am cerut ceva de la voi? (Nu.) Atunci, de ce pot antihriștii să facă astfel de lucruri? Pentru că sunt nerușinați. Atunci când își acceptă îndatoririle, mințile lor sunt pline de tranzacții. Atunci când își îndeplinesc îndatoririle, le

lipsește punctul corect de vedere și nu consideră că este datoria sau obligația lor, ceva ce o ființă creată ar trebui să facă. Deși ar putea să-și îndeplinească unele îndatoriri, să îndure unele suferințe și să plătească un preț, ce gândesc în inimile lor? „Această sarcină este ceva ce nimeni altcineva nu poate face. Dacă o fac, voi deveni faimos în casa lui dumnezeu, stimat oriunde aș merge și îndreptățit să mă bucur de ce este mai bun peste tot. Voi fi un mare șmecher în casa lui dumnezeu, capabil să am tot ce vreau, și nimeni nu va îndrăzni să spună nimic, pentru că am calificări!" Pe baza caracterului lor, antihriștii nu au cum să-L trateze pe Dumnezeu, însărcinarea dată de El sau lucrarea casei lui Dumnezeu cu cea mai vagă sinceritate sau bunăvoință. Chiar dacă în exterior par dispuși și capabili să îndure suferința și să plătească un preț, imediat după asta, sunt gata să întindă mâinile ca să emită pretenții și să ceară recompense de la Dumnezeu, încercând să trăiască de pe urma bisericii și să profite peste tot. Prin urmare, judecând după abordările lor, este cel mai potrivit să definim firea-esență a antihriștilor ca fiind ticăloasă. Gândurile și punctele de vedere pe care le nutresc cu privire la îndatoririle lor și la însărcinarea dată de Dumnezeu sunt ticăloase, nu sunt în conformitate cu adevărul și, cu siguranță, nu sunt în conformitate cu standardul conștiinței.

În orice datorie îndeplinesc, antihriștii își urmează dorințele, căutând faima și statutul personal. Nu caută niciodată adevărul și nu reflectează asupra lor. În fața oricăror abateri sau probleme apărute în lucrarea lor, atitudinea lor nu este nici de a căuta, nici de a accepta adevărul. În schimb, se străduiesc întotdeauna să ascundă faptele, să-și păstreze imaginea și gloria deșartă și să se pună în valoare sub toate aspectele, câștigând stima oamenilor. Pe scurt, inimile lor sunt pline de ticăloșie, de filosofia Satanei și de noțiuni și închipuiri omenești, fără nimic care să fie în conformitate cu adevărul. Antihriștii nu caută niciodată adevărul în nicio datorie pe care o fac și nu intenționează niciodată să se supună rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu. Se țin întotdeauna de propriul mod de a face lucrurile și acționează conform preferințelor lor. Indiferent de sarcina pe care o au la îndemână, calculează în inimile lor modul în care pot ei înșiși beneficia. Evaluează doar ce îndatoriri să facă astfel încât să obțină faimă, câștig și statut, stima altor oameni și un pic de onoare. Odată ce își îndeplinesc îndatoririle, speră ca realizările lor să fie consemnate în registrul lui Dumnezeu, ținând o evidență mentală a acestora și asigurându-se că fiecare contribuție este bine consemnată și nimic nu este trecut cu vederea. Cred că dacă muncesc mai mult și contribuțiile lor sunt mai mari, au mai multe speranțe de a intra în Împărăție și de a primi recompense și cununi. Exact așa sunt atitudinile și punctele de vedere pe care antihriștii le au față de îndatoririle lor. Mințile le sunt pline de tranzacții și pretenții – oare asta nu revelează natura-esență pe care o au? De ce sunt mințile lor pline de tranzacții și pretenții față de Dumnezeu? Motivul este că firea-esență le este ticăloasă – acest lucru este absolut adevărat. Se poate vedea din ideile și punctele de vedere pe care antihriștii le nutresc cu privire la îndatoririle lor – asta confirmă pe deplin că firea-esență le este ticăloasă. Indiferent despre cât de mult adevăr se are părtășie sau de modul în care firile corupte ale oamenilor sunt expuse și disecate,

antihriștii nu arată nicio cunoaștere a firii-esențe personale. Nu numai că refuză să accepte adevărul, dar dezvoltă și resentimente în inimile lor. Când simt că speranțele lor de a primi binecuvântări și recompense sunt spulberate, ei cred că Dumnezeu trișează, gândindu-se că a fi expuși și disecați de către Dumnezeu reprezintă o încercare deliberată de a reține recompensele, determinându-i pe oameni să se sacrifice în zadar pentru Dumnezeu, fără să câștige nimic în final. Nu numai că inimile lor nu au o înțelegere pozitivă a lucrării lui Dumnezeu și a adevărului, dar dezvoltă chiar noțiuni și neînțelegeri, intensificându-și răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, cu cât firea satanică și esența omenirii corupte sunt disecate mai mult și cu cât intrigile, motivațiile și scopurile Satanei sunt expuse mai mult, cu atât sunt antihriștii mai scârbiți de adevăr și nutresc ură față de acesta. De ce se întâmplă acest lucru? Ei consideră că, pe măsură ce se are mai multă părtășie despre adevăr, pe atât speranța lor de a primi binecuvântări devine mai mică. Cu cât se are mai multă părtășie despre adevăr, cu atât mai mult simt că această cale de a da la schimb suferință și de a plăti un preț pentru recompense și cununi nu este viabilă, ceea ce îi determină să creadă că nu au nicio speranță de a primi binecuvântări. Cu cât se are mai multă părtășie despre adevăr în acest mod și cu cât acest tip de expunere are loc mai des, cu atât antihriștii devin mai puțin interesați de credința lor în Dumnezeu. Văzând că nimic din ceea ce spune Dumnezeu nu pomenește de cât de multă suferință și plată le poate aduce o recompensă echivalentă și că El nu a spus nimic despre intrarea în Împărăția Cerurilor bazată doar pe muncă grea, simt că drumul lor în ceea ce privește tranzacțiile cu Dumnezeu a ajuns la capăt. În adâncul sufletului, simt că sunt exact obiectele pe care Dumnezeu este hotărât să le pedepsească, trăind o teamă neliniștitoare și simțind că zilele lor sunt numărate, ca și cum ar veni sfârșitul vremurilor peste ei. Cum vă simțiți după ce ați ascultat predică după predică în care sunt demascați antihriștii? Văd că toți vă plecați capetele; aveți un sentiment oarecum de deznădejde? V-ați dat seama că mergeți pe calea antihriștilor? Gândurile voastre sunt și ele pline de aceste idei ticăloase de negociere cu Dumnezeu? Aveți acum vreo percepție? Puteți să schimbați rapid situația? (Și eu mă gândesc că trebuie să schimb repede situația; nu pot continua să trăiesc cu aceste firi de antihrist.) Deși toți aveți firi de antihriști și intenția de a negocia cu Dumnezeu și de a primi binecuvântări, nu sunteți încă antihriști. Prin urmare, ar trebui să căutați cu promptitudine adevărul pentru rezolvare, să vă îndepărtați de marginea prăpastiei și să porniți pe calea urmăririi adevărului. Nu este atunci problema rezolvată? Să ai firea antihriștilor și să mergi pe calea lor este o problemă care poate fi rezolvată cu ușurință. Atât timp cât poți accepta adevărul, reflectezi asupra ta, îți cunoști firea coruptă lăuntrică, înțelegi esența problemei urmăririi faimei, câștigului și statutului și apoi abandonezi această metodă eronată de urmărire, renunți la punctul de vedere greșit al credinței în Dumnezeu, la intenția de a primi binecuvântări și crezi în Dumnezeu doar de dragul urmăririi adevărului și cu scopul de a deveni o persoană nouă și urmărești doar să devii o persoană care se supune lui Dumnezeu și doar să te închini lui Dumnezeu, fără să-i idolatrizezi sau să-i

urmezi pe oameni, atunci starea ta se va normaliza treptat. Vei păși pe calea urmăririi adevărului – nu există nicio îndoială în această privință. Ceea ce ar trebui să te sperie este dacă nu accepți adevărul, dacă ești scârbit de adevăr și dacă, știind că este greșit să negociezi cu Dumnezeu și că la fel este și să urmărești faima, câștigul și statutul, ești încăpățânat și nu te căiești niciodată. Într-un astfel de caz, ai natura-esență a unui antihrist și trebuie să fii eliminat. Dacă faci multe lucruri rele, vei fi pedepsit.

Diferența dintre antihriști și oamenii corupți obișnuiți constă în faptul că urmărirea faimei, a câștigului, a statutului și a binecuvântărilor și efectuarea de tranzacții cu Dumnezeu nu este doar o manifestare temporară sau ocazională pentru antihriști – ei trăiesc pentru aceste lucruri. Aleg o singură cale, cea a antihriștilor, trăind în concordanță cu natura antihriștilor și cu filosofiile satanice. Oamenii corupți obișnuiți pot ajunge la o a doua alegere și să meargă pe calea urmăririi adevărului, dar antihriștilor nu le place adevărul și nu au această nevoie. Natura lor este plină de filosofii satanice, și ei nu vor face alegerea corectă. Antihriștii nu vor accepta niciodată adevărul; vor stărui în greșelile lor până la capăt, fără să se întoarcă din drum sau să se căiască. Ei știu că au de făcut multe înțelegeri cu Dumnezeu, testându-L și provocându-L la fiecare pas. Cu toate acestea, au motivele lor și se gândesc: „Ce este rău în asta? Să emiți pretenții față de dumnezeu pentru unele binecuvântări materiale și să te dedai la unele dintre beneficiile statutului nu sunt acte rușinoase. Nu am comis crime și incendii și nici nu m-am împotrivit în mod public lui dumnezeu. Sigur, am lucrat pentru a înființa o împărăție independentă și am acționat oarecum arbitrar, dar nu am rănit și nu am vătămat pe nimeni, nici nu am afectat sau cauzat pierderi pentru lucrarea casei lui dumnezeu.” Nu este acest lucru iremediabil? Indiferent cum are casa lui Dumnezeu părtășie despre adevăr sau îi expune și îi emondează, ei refuză să își recunoască greșelile – este iremediabil. Asta este esența antihriștilor. Dacă le spui că sunt răi sau ticăloși, nu le pasă și vor persista în răul și ticăloșia lor. Acest lucru arată că antihriștii sunt indivizi care nu se căiesc deloc. Ai mai avea părtășie despre adevăr cu astfel de oameni? Ei nici măcar nu știu care lucruri sunt pozitive și care sunt negative; ce le poți spune? Nu este nimic de spus. Antihriștii sunt plini de o fire-esență ticăloasă și trăiesc cu această fire. A-L testa pe Dumnezeu și a face tranzacții cu El este natura lor inerentă, și nimeni nu îi poate schimba – ei rămân neschimbați în orice situație. De ce nu se schimbă? Pentru că, indiferent despre câte adevăruri se are părtășie cu ei, indiferent cât de ușor de înțeles și de profund revelatoare sunt cuvintele, ei nu sunt conștienți de adevărata problemă. Ei nu pot înțelege adevărul și nu știu ce este adevărul și ce sunt lucrurile negative; acesta este motivul.

Antihriștii fac tranzacții cu Dumnezeu și Îi cer diverse lucruri. Desigur, ei cer o multitudine de lucruri – tangibile și intangibile, materiale și nemateriale, prezente și viitoare. Atât timp cât își pot imagina, cât cred că merită și cât este ceva ce își doresc, ei emit pretenții față de Dumnezeu fără rușine, sperând că El le va acorda aceste lucruri. De exemplu, atunci când îndeplinesc o anumită datorie, pentru a ieși în evidență și a deveni o figură excepțională, pentru a avea șansa de a fi în lumina reflectoarelor și de a

obține statutul dorit, precum și stima mai multor oameni, ei speră că Dumnezeu le va da unele abilități speciale. Ei se roagă Lui, spunând: „Dumnezeule, sunt dispus să-mi îndeplinesc cu loialitate datoria. După ce am acceptat această datorie de la tine, mă gândesc în fiecare zi cum să o îndeplinesc. Sunt dispus să-mi dedic timp de o viață întreagă energia pentru asta, să-ți ofer tinerețea mea și tot ce am; sunt dispus să îndur greutăți pentru asta. Te rog să-mi dai cuvinte să vorbesc, să-mi dai inteligență și înțelepciune și să-mi permiți să-mi îmbunătățesc competențele profesionale și abilitățile în timpul îndeplinirii acestei datorii.” După ce și-au exprimat loialitatea și și-au expus punctul de vedere, antihriștii se îndreaptă direct către Dumnezeu pentru a cere aceste lucruri. Deși sunt intangibile, iar oamenii cred că este rațional să I le ceară lui Dumnezeu, nu constituie aceasta o formă de a face tranzacții și a emite pretenții? (Ba da.) Care este obiectivul acestei tranzacții? Care este esența pe care o disecăm? Antihriștii nu au niciun fel de sinceritate față de îndatoririle care le sunt încredințate de Dumnezeu și nici nu intenționează să fie loiali în această privință. Înainte de a o face, gândurile lor se învârt în jurul modului în care pot să profite de această ocazie pentru a-și etala talentele și a câștiga faimă în rândul oamenilor, în loc să folosească această șansă pentru a-și îndeplini bine datoria și pentru a căuta adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă și principiile pe care ar trebui să le caute în îndeplinirea ei. Astfel, atunci când antihriștii vin înaintea lui Dumnezeu pentru a se ruga, ei întind mai întâi mâna și cer lucruri care le vor avantaja reputația și statutul, cum ar fi inteligența, înțelepciunea, cunoștințele unice, abilitățile remarcabile, deschiderea ochilor spirituali și așa mai departe. Își doresc aceste lucruri nu pentru a înțelege adevărul sau pentru a-și oferi sinceritatea și a-și îndeplini bine îndatoririle. În mod clar, aceste cereri sunt pline de negocieri și pretenții, și totuși ei încă se simt îndreptățiți. Când vine vorba de acest tip de rugăciune și de acest tip de tranzacții pe care le fac oamenii, chiar dacă aceștia suferă și plătesc un preț în îndeplinirea datoriei lor și chiar dacă își cheltuiesc o anumită cantitate de timp și energie, le va accepta Dumnezeu? Din perspectiva lui Dumnezeu, El nu va accepta absolut deloc o astfel de îndeplinire a datoriei din partea cuiva, deoarece în acești oameni nu există sinceritate, loialitate și, cu siguranță, nici supunere autentică. Pe baza acestui aspect, ceea ce își doresc ei în mod subiectiv să urmărească este statutul și faima, precum și stima și admirația din partea celorlalți; cu toate acestea, pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor lor, nu a existat nicio îmbunătățire în ceea ce privește intrarea lor în viață sau schimbarea firii lor.

Când li se întâmplă ceva, antihriștii încep imediat să comploteze, să calculeze și să planifice în inimile lor. Sunt ca niște contabili, făcând tranzacții cu Dumnezeu în toate, dorindu-și multe lucruri și emițând multe pretenții față de Dumnezeu. Pe scurt, în ochii lui Dumnezeu, toate aceste cerințe sunt irațională; nu sunt ceea ce Dumnezeu intenționează să le dea oamenilor și nici ceea ce oamenii ar trebui să primească, deoarece aceste lucruri nu aduc nici cea mai mică fărâmă de beneficiu pentru urmărirea schimbării firii sau a obținerii mântuirii de către oameni. Chiar dacă, în timpul îndeplinirii îndatoririlor

tale, Dumnezeu îți oferă o oarecare lumină sau niște idei noi cu privire la profesia ta, nu este pentru a-ți satisface dorința de a emite pretenții față de Dumnezeu, cu atât mai puțin pentru a-ți spori popularitatea sau prestigiul pe care îl ai în rândul oamenilor. După ce a primit o astfel de lumină și luminare de la Dumnezeu, o persoană normală le aplică la îndatoririle sale, îndeplinindu-și mai bine îndatoririle, determinându-se să înțeleagă principiile cu mai multă acuratețe și experimentând treptat, pe propria piele, modul în care primește multă luminare, iluminare și har de la Dumnezeu în timpul îndeplinirii îndatoririlor sale – toate acestea sunt făcute de Dumnezeu. Cu cât experimentează mai mult, cu atât simte mai mult că ceea ce face Dumnezeu este măreț și cu atât realizează mai mult că nu are de ce să se laude, că totul este harul și îndrumarea din partea lui Dumnezeu. Acesta este un lucru pe care o persoană normală îl poate simți și de care poate fi conștientă. Cu toate acestea, antihriștii sunt diferiți și, indiferent cât de multă luminare și iluminare le dă Dumnezeu, ei își atribuie totul lor. Într-o zi, când vor face un bilanț al contribuțiilor lor și se vor apropia de Dumnezeu pentru a cere recompense, când își vor încheia socotelile cu Dumnezeu, El Își va retrage iluminarea și luminarea, iar antihriștii vor fi descoperiți. Înainte, tot ceea ce au fost capabili să facă s-a datorat lucrării Duhului Sfânt și călăuzirii din partea lui Dumnezeu. Ei nu sunt diferiți de ceilalți oameni. Fără luminarea și iluminarea din partea lui Dumnezeu, își pierd darurile, inteligența, înțelepciunea, ideile și gândurile bune – devin buni de nimic și nesăbuiți. Când antihriștii întâlnesc astfel de lucruri și ajung până aici, nu sunt conștienți încă de faptul că drumul lor este greșit și nu sunt conștienți că au făcut tranzacții cu Dumnezeu și că I-au emis pretenții în mod irațional. Ei încă mai cred că sunt competenți și capabili de orice, că merită să se bucure de mare considerație, să fie admirați, respectați, sprijiniți și preamăriți de ceilalți. Dacă nu primesc aceste lucruri, consideră că situația este fără speranță și acționează și mai nechibzuit, devenind plini de resentimente atât față de Dumnezeu, cât și față de frați și de surori. Îl înjură și se plâng de Dumnezeu în inimile lor, spunând că Dumnezeu este nedrept, blestemându-i pe frați și pe surori pentru că nu au conștiință și pentru că distruge punțile de legătură și chiar acuză casa lui Dumnezeu că încearcă să scape de ei după ce și-a terminat treaba cu ei. Ce este asta? O persoană fără rușine! Nu sunt toți antihriștii așa? Nu spun ei adesea astfel de lucruri? Ei spun: „Când am fost util și numit într-o poziție importantă, toată lumea orbita în jurul meu. Acum, că nu mai sunt într-o poziție importantă, nimeni nu-mi acordă atenție, toată lumea mă privește de sus și toți faceți figuri când vorbiți cu mine.” De unde vin aceste cuvinte? Nu sunt ele înrădăcinate în firea ticăloasă a antihriștilor? Firea lor ticăloasă este plină de negocieri cu oamenii și cu Dumnezeu, de cerințe față de Dumnezeu și față de oameni, ca și cum ar spune: „Eu am grijă de lucruri pentru voi, eu mă sacrific, plătesc un preț și mă îngrijorez pentru voi, așa că trebuie să mă abordați cu respect și să-mi vorbiți politicos. Indiferent dacă am un statut sau nu, trebuie să vă amintiți întotdeauna tot ceea ce am făcut, să mă păstrați în mintea voastră pentru totdeauna și să nu mă uitați niciodată – a mă uita înseamnă că nu aveți conștiință. De fiecare dată când mâncați sau

folosiți lucruri bune, trebuie să vă gândiți la mine, și eu trebuie să am întotdeauna prioritate.” Nu au antihriștii adesea astfel de cerințe? (Ba da, au.) Sunt oameni care spun: „Cine a tipărit cărțile cuvintelor lui dumnezeu pe care le-ați citit? Cine vi le-a trimis? Dacă nu mi-aș fi asumat riscuri și nu aș fi înfruntat pericolele de a fi arestat, întemnițat sau condamnat la moarte, ați fi putut să citiți aceste cărți? Dacă nu aș fi îndurat greutăți și nu aș fi plătit un preț pentru a vă uda, ați fi putut să aveți o viață bisericească? Dacă nu aș fi îndurat suferințe și nu aș fi plătit un preț pentru a predica evanghelia, ar fi putut biserica să câștige atât de mulți oameni? Dacă nu aș fi avut toată ziua părtășie cu voi despre cuvintele lui dumnezeu, ați fi avut o credință atât de mare? Dacă nu aș fi alergat de colo-colo pentru a vă oferi sprijin logistic, v-ați fi putut face îndatoririle în liniște acum? Dacă nu eram eu în frunte, ar fi putut lucrarea bisericii să se dezvolte în măsura în care a făcut-o acum?” Ați întâlnit oameni de acest fel? Ascultând cuvintele lor, pare că fără ei lucrarea casei lui Dumnezeu nu ar putea progresa, iar pământul nu s-ar mai roti. Nu este aceasta mentalitatea antihriștilor? Care este scopul lor când strigă aceste cuvinte? Își asumă meritele pentru anumite lucruri sau se plâng și se tânguiesc? Ei cred că acum casa lui Dumnezeu nu mai are nevoie de ei, că frații și surorile i-au neglijat, că e nedreaptă casa lui Dumnezeu cu oamenii, că nu îi aprovizionează, că nu îi respectă și că nu îi lasă să îmbătrânească acolo. Nu există și un element de blestem în strigătele lor? Îi înjură pe alții, spunând că nu au conștiință. Ce serviciu prestează, de fapt, antihriștii? Tot ceea ce fac este tulburător și perturbator, iar tot ceea ce spun induce în eroare. Le lipsește umanitatea; sunt diavoli. De ce ar trebui cineva să-și exercite conștiința față de ei? Este folositor să faci asta? (Nu.) De ce nu este folositor? Poate cineva să înțeleagă adevărul urmându-i? (Nu.) Ce câștigă toți cei care se închină antihriștilor și îi urmează? Toți Îl trădează pe Dumnezeu împreună cu acești antihriști și sunt conduși de ei în iad. Cum se văd antihriștii? (Se văd ca fiind Dumnezeu.) Acesta este un gând nerușinat. Oamenii ar trebui să aibă o conștiință față de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu le cere niciodată oamenilor să facă acest lucru; El le cere oamenilor doar să înțeleagă adevărul, să fie capabili să practice adevărul și să obțină mântuirea și să fie ființe create care corespund standardului. Când v-am cerut vreodată să vă gândiți la Mine și să păstrați ceva pentru Mine când mâncați mâncare bună sau să vă gândiți la Mine când stați într-un loc frumos? Când mâncați bine, trăiți bine și sunteți fericiți, când M-am simțit Eu vreodată invidios? Când am spus Eu vreodată că nu aveți conștiință? Cu toate acestea, antihriștii sunt capabili să spună astfel de lucruri și să-i blesteme pe oameni pentru că nu au conștiință – nu este asta nerușinare? Când casa lui Dumnezeu îi concediază, când frații și surorile nu mai sunt la fel de entuziaști față de ei ca înainte, ei sunt capabili să spună astfel de lucruri, să plângă în legătură cu nemulțumirile lor și să-i blesteme pe oameni și pe Dumnezeu. Tot felul de lucruri pot ieși din gura lor, iar natura lor demonică este complet expusă. Acestea sunt diferitele manifestări dezvăluite de firea ticăloasă a antihriștilor. Deoarece inimile lor sunt pline de negocieri de făcut cu Dumnezeu, acest lucru duce la a emite diferite cerințe și pretenții față de El. Când

antihriștii sunt promovați sau concediați, când casa lui Dumnezeu îi pune sau nu într-o poziție importantă, toate diferitele manifestări care izvorăsc din ei țin de esența lor ticăloasă – acest lucru este complet adevărat.

g. Negarea, condamnarea, judecata și blasfemia

În continuare, haideți să avem părtășie despre termenii: negare, condamnare, judecată și blasfemie. Din cauza faptului că sunt plini de îndoieli cu privire la Dumnezeu, antihriștii nu manifestă niciun interes față de adevărurile exprimate de Dumnezeu. Inimile lor sunt pline de aversiune și ură și nu recunosc niciodată că Hristos este adevărul, darămite să dea vreo dovadă de supunere. Deoarece se îndoiesc adesea și Îl suspectează pe Dumnezeu în inimile lor, creându-și frecvent noțiuni și diverse idei cu privire la acțiunile lui Dumnezeu, fac în mod constant și involuntar evaluări, spunându-și: „Oare dumnezeu chiar există? Ce vrea să spună prin ceea ce afirmă? Dacă sunt evaluate din punctul de vedere al cunoașterii și doctrinei, cum ar trebui să fie înțelese aceste cuvinte? Ce vrea să spună dumnezeu când rostește aceste lucruri? Ce vrea să spună când folosește acest termen? Cui se adresează el?" Cercetează și iar cercetează și, după ani de astfel de investigări, încă nu pot vedea adevărul crucial din cuvintele pe care Dumnezeu le exprimă și din lucrarea pe care o face: că Dumnezeu este adevărul, viața și calea – nu pot să înțeleagă sau să vadă acest lucru. Când oamenii spun că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, antihriștii meditează și se gândesc: „Oare toate cuvintele lui sunt adevărul? Nu sunt doar niște cuvinte obișnuite? Doar niște afirmații convenționale? Nu este nimic profund în ele." Analizând lucrarea lui Dumnezeu, își spun: „Nu văd aura lui dumnezeu din ceea ce face în biserică sau printre cei aleși. Se spune că dumnezeu este suveran peste toate, dar eu nu o pot vedea. Indiferent dacă mă uit printr-o lupă sau printr-un telescop astronomic, nu pot vedea forma lui dumnezeu și, indiferent cum mă uit, nu-i pot descoperi faptele. Așadar, în prezent, nu pot confirma 100% dacă dumnezeu există cu adevărat. Dar, dacă spun că dumnezeu nu există, am auzit despre existența unor lucruri ciudate și paranormale în lume; deci, în acest caz, s-ar cuveni ca dumnezeu să existe. Dar cum arată dumnezeu de fapt? Cum acționează dumnezeu? Nu știu. Cea mai simplă cale este să văd ce face dumnezeu înlăuntrul celor care-l urmează și ce le spune." În urma observării, ei văd că, deseori, casa lui Dumnezeu îi emondează pe oameni, îi promovează și îi demite în mod frecvent și că se implică des cu oamenii în părtășie, discuții, schimburi și multe altele despre diverse îndatoriri și despre lucrarea legată de diverse profesii. Își spun: „Nu sunt oare toate acestea lucruri pe care le fac oamenii? Niciunul dintre ele nu este supranatural; toate sunt normale, iar eu nu pot vedea sau simți cum lucrează duhul lui dumnezeu. Dacă nu-l pot simți, nu s-ar putea spune că lucrarea duhului sfânt nu există? Nu este totul imaginat de conștiința oamenilor și de mintea lor? Dacă lucrarea duhului sfânt nu există, atunci oare duhul lui dumnezeu există cu adevărat? Se pare că și acest lucru este discutabil. Dacă duhul lui dumnezeu nu există, atunci dumnezeu există cu adevărat? Este greu de spus." După

cinci ani de experiență, nu pot ajunge să aibă o confirmare, și nici după zece sau chiar cincisprezece ani de experiență. Ce fel de oameni sunt aceștia? Ei au fost dezvăluiți – sunt neîncrezători. Acești neîncrezători își pierd vremea prin casa lui Dumnezeu, lăsându-se pur și simplu purtați de val. Dacă alții predică Evanghelia, o fac și ei; dacă alții își fac datoria, o fac și ei. Dacă întâlnesc o oportunitate de promovare, ei cred că pot „deține o funcție" în casa lui Dumnezeu și, de dragul statutului, sunt capabili să depună ceva efort. În același timp, pot, de asemenea, să comită nechibzuit nelegiuiri, provocând perturbări și tulburări; dacă sunt membri obișnuiți ai bisericii, fără niciun statut, pot găsi modalități de a apela la scurtături, făcând unele lucrări de ochii lumii. Asta înseamnă „să pierzi vremea". De ce spun „pierd vremea"? În inimile lor, nutresc îndoieli și negare față de Dumnezeu, menținând o atitudine de negare față de existența și esența lui Dumnezeu, ceea ce îi determină să își facă îndatoririle în casa lui Dumnezeu cu reticență. Nu înțeleg și se gândesc mereu la ei înșiși: „Ce rost are să-mi fac datoria și să-l urmez pe dumnezeu în acest fel? Nu câștig bani la un loc de muncă și nu trăiesc o viață normală. Unii tineri chiar își dedică întreaga viață să se consume pentru dumnezeu, dar ce vor câștiga? Așadar, mai întâi voi observa. Dacă pot ajunge cu adevărat la esența lucrurilor și văd speranța de a primi binecuvântări, nu va fi în zadar să depun efort și să mă consum. Dacă nu pot primi cuvintele exacte ale lui dumnezeu sau nu pot ajunge la esența lucrurilor, atunci nu se întâmplă nimic dacă pierd vremea. La urma urmei, nu voi fi epuizat și nu voi fi dat prea mult." Nu e asta doar o pierdere de vreme? Ei nu sunt sinceri în nimic din ceea ce fac, nu pot susține sau excela în nimic și nu pot plăti cu adevărat prețul. Asta înseamnă să pierzi vremea. Chiar dacă pierd vremea, gândurile lor nu sunt inactive – sunt foarte ocupați. Sunt plini de noțiuni și idei despre multe lucruri pe care le face Dumnezeu și evaluează în inima lor multe lucruri care nu se aliniază la propriile noțiuni, folosind cunoștințe, legi, morala socială, cultura tradițională și așa mai departe. În ciuda tuturor evaluărilor lor, nu numai că nu reușesc să vadă adevărul prin evaluare sau să găsească principiile de practicare a adevărului, ci ajung, în schimb, să vină cu tot felul de condamnări, judecăți și chiar blasfemii la adresa lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Ce judecă antihriștii mai întâi? Ei spun: „Lucrarea casei lui dumnezeu este în întregime hotărâtă de oameni; este făcută în întregime de oameni; nu-l pot vedea pe dumnezeu lucrând sau pe duhul sfânt conducând și călăuzind ceva, orișice." Nu este aceasta declarația neîncrezătorilor? Să pretinzi că totul este făcut de oameni dezvăluie multe probleme. De exemplu, în cazul în care casa lui Dumnezeu alege și cultivă pe cineva care nu este pe placul lor, inimile le devin neînduplecate. Pot antihriștii să se supună cu adevărat? (Nu, nu pot.) Atunci, ce vor face? Vor încerca să o submineze. Dacă subminarea eșuează și niciunul dintre frați și surori nu îi ascultă sau nu îi sprijină, vor începe să o condamne, spunând: „Casa lui dumnezeu este nedreaptă și îi lipsesc principiile în modul în care îi tratează pe oameni. Există mulți cai iuți, dar puțini îi pot recunoaște." Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că ei sunt cai iuți, dar, din păcate, casa lui Dumnezeu nu are pe nimeni care să-i poată recunoaște. După ce vor condamna

această chestiune, care nu se aliniază la noțiunile lor, făcută de casa lui Dumnezeu, vor începe să răspândească zvonuri nefondate, noțiuni și negativitate. Desigur, toate cuvintele lor vor fi dure. Unii chiar ar putea spune: „Acești oameni sunt educați, arătoși, îmbrăcați elegant și de la oraș; noi suntem oameni de la țară, avem ceva talent, dar nu suntem capabili să ne exprimăm sau să comunicăm cu cel de mai sus – nu ne este ușor să fim promovați. Cei care sunt promovați în casa lui dumnezeu sunt cu toții elocvenți, pricepuți să lingușească și au strategii. Eu, pe de altă parte, nu mă exprim atât de bine și nu sunt elocvent, iar simplul fapt de a avea talente lăuntrice este inutil. Deci, în casa lui dumnezeu, zicala: «Există mulți cai iuți, dar puțini îi pot recunoaște» se aplică la fel ca în lume.” Ce înseamnă această afirmație? Nu este vorba de a judeca? Ei judecă lucrarea casei lui Dumnezeu și își răspândesc judecățile în culise. În abordarea lor față de Dumnezeu, de lucrarea Sa, de expresiile Sale, de cuvintele Sale, de firea Sa și față de diversele Sale moduri de lucru, antihriștii folosesc cunoașterea și filosofia pentru a le evalua, a le cerceta și a cugeta la ele. În cele din urmă, ajung la o concluzie eronată. Prin urmare, nu acceptă, nu înțeleg și, în inimile lor, nu meditează niciodată în mod serios la niciunul dintre cuvintele rostite de Dumnezeu. În schimb, tratează cuvintele lui Dumnezeu doar ca pe un fel de teorie sau ca pe niște cuvinte care sună frumos. Atunci când apar probleme, nu iau cuvintele lui Dumnezeu ca fundament și principiu pentru modul în care privesc, definesc și evaluează fiecare problemă. În schimb, folosesc perspective umane și filosofia și teoriile Satanei pentru a judeca aceste probleme. Concluziile pe care le trag ei sunt că nimic nu este în conformitate cu propriile noțiuni, iar fiecare cuvânt exprimat de Dumnezeu și fiecare acțiune pe care o întreprinde nu sunt pe placul lor. În cele din urmă, din perspectiva antihriștilor, tot ceea ce face Dumnezeu este condamnat.

Unii antihriști își doresc întotdeauna să dețină putere în casa lui Dumnezeu, dar le lipsesc calibrul și abilitățile speciale, așa că ajung în mod inevitabil să facă unele sarcini banale în casa lui Dumnezeu, cum ar fi curățenie, distribuire de obiecte și alte sarcini simple, de rutină. Pe scurt, oamenii de acest fel cu siguranță nu pot deveni conducători ai bisericii, predicatori sau ceva asemănător. Cu toate acestea, nu se mulțumesc să fie adepți obișnuiți sau să facă ceea ce ei consideră a fi o muncă mediocră, deoarece sunt plini de ambiție. Cum se manifestă faptul că sunt plini de ambiție? Vor să cerceteze, să întrebe, să fie la curent și, mai ales, să se amestece în orice chestiune mare sau mică din casa lui Dumnezeu. Dacă există vreo lucrare care necesită muncă din partea lor, se interesează mereu: „Cum merge tipărirea cărților pentru casa lui dumnezeu? Cum merge selecția regizorului de film al bisericii noastre? Cine este regizorul actual? Cine scrie scenariile? Cine este conducătorul districtual de aici și ce fel de persoană este?” Ce vor să spună cu întrebările despre aceste lucruri? Ar trebui să se informeze sau să se implice în aceste chestiuni? (Nu, nu ar trebui.) Acestea sunt toate chestiuni generale care nu au legătură cu adevărul. De ce acești „oameni bine intenționați” se interesează mereu? Este din preocupare reală sau pur și simplu nu au altceva mai bun de făcut? Nici una, nici alta – este pentru că au ambiții, vor să urce în ierarhie și să preia puterea.

Pot să-și dea seama că aceasta reprezintă ambiție și dorință de a prelua puterea? Nu, nu pot; le lipsește această rațiune. Din cauza umanității lor abominabile și a calibrului lor slab, nu pot realiza nimic și nu pot îndeplini bine nici cea mai simplă datorie. Pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor personale, se comportă în mod constant rău, sunt leneși, predispuși la relaxare și chiar întreabă pe unii și pe alții despre diverse chestiuni. În cele din urmă, din cauza acestor manifestări, sunt îndepărtați. Oare casa lui Dumnezeu procedează corect dacă-i îndepărtează? (Da.) Sunt îndepărtați pentru că erau prea preocupați și curioși? (Nu.) Tocmai pentru că nu-și vedeau de treburile proprii și voiau să trăiască în mod constant de pe urma casei lui Dumnezeu, au fost dați afară și nu li s-a permis să piardă vremea. Nu puteau face nimic bine, așa că nu merita osteneala să fie păstrați – nu sunt ei neîncrezători? Nu ar trebui să fie îndepărtați? Când a venit timpul să fie îndepărtați, au devenit neliniștiți, și abia atunci au căutat adevărurile-principii, întrebând: „Trebuie să caut care sunt, de fapt, principiile casei lui dumnezeu în legătură cu îndepărtarea și excluderea oamenilor. Care este motivul pentru care sunt îndepărtat?” Tu ar trebui să le răspunzi: „Cineva ca tine, care iubește relaxarea și urăște munca, provoacă tulburări și distrugeri în tot ceea ce face, se potrivește perfect principiilor privind îndepărtarea.” Nu pare destul de ridicol ca ei să caute principiile de îndepărtare a oamenilor după ce au făcut atâtea lucruri rele, fără să înțeleagă ce fel de persoane sunt? (Ba da, pare.) Unii oameni ca aceștia au fost îndepărtați, în timp ce alții au fost trimiși în biserici obișnuite. Ei nu sunt potriviți să îndeplinească îndatoriri în casa lui Dumnezeu și nu au condițiile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle. Pot indivizii de acest fel să-și dea seama că ceea ce a făcut Dumnezeu este în conformitate cu adevărul? Îndrăznesc să spun că antihriștii nu-și vor da seama niciodată de acest lucru, întrucât sunt neîncrezători și condamnă și judecă orice lucru pozitiv care se aliniază la adevăr. Antihristul, care este întotdeauna dornic să întrebe, plin de ambiție și caută în mod constant să urce mai sus, în timp ce îi lipsește orice urmă de sinceritate și loialitate față de îndeplinirea propriilor îndatoriri, stă așezat pe pământ și se tânguiește tare atunci când este dat afară. El spune: „Nimeni nu-mi înțelege inima bine intenționată, sinceritatea și loialitatea. De ce sunt dat afară? Am fost nedreptățit și nu sunt dispus! Nimeni nu este atât de preocupat de dumnezeu și nimeni nu este la fel de loial în casa lui dumnezeu ca mine. Marele meu zel și marea mea bunătate sunt luate drept rea intenție – dumnezeu este atât de nedrept!” Nu este aceasta o pledoarie a nevinovăției? Este vreunul dintre cuvintele lui ceva ce ar trebui să spună oamenii? E vreunul dintre ele în concordanță cu faptele reale? (Nu.) Toate sunt cuvinte iraționale, absurde, ale neîncrezătorilor, pline de plângeri, nemulțumiri și condamnare. Așa sunt ei dezvăluiți. Dacă nu ar fi dați afară, și-ar continua prefăcătoria și ar aspira să devină stăpânii casei lui Dumnezeu. Oare așa ar acționa un stăpân? Ar face un stăpân astfel de istericale? Ar gestiona un stăpân casa lui Dumnezeu în acest fel? Li s-a cerut să facă curățenie, dar s-au învârtit peste tot și nu au muncit deloc. Li s-a cerut să facă mâncare, dar nu au fost dispuși să facă mâncare nici măcar pentru două persoane. S-au temut să nu obosească

și credeau că este un lucru inferior, deci ce altceva pot face? Sunt ei capabili de altceva în afară de a fi conducători și de a da ordine? Nu este rațional din partea casei lui Dumnezeu să îi îndepărteze? (Ba da.) Este complet rațional, dar ei continuă să blesteme în culise, făcând crize de furie și comportându-se ca niște femei indisciplinate. Nu sunt aceștia antihriști? Aceasta este manifestarea firii-esențe a unui antihrist. Când se confruntă cu treburi care nu se aliniază la interesele sau preferințele lor, când se confruntă cu lucruri care nu le satisfac dorințele sau poftele, se supun câtuși de puțin? Pot să caute adevărul? Pot să se calmeze, să-și mărturisească păcatele și să se căiască? Nu, nu pot. Reacția lor imediată este să se răscoale și să vocifereze împotriva lui Dumnezeu, plini de vorbe de condamnare, judecată, blasfemie și blestem. Își spun: „Dacă nu mă vrea casa lui dumnezeu, bine. Tu nu arăți nicio milă, așa că nu mă învinovăți că sunt fără inimă. Hai să nu ne mai purtăm cu mănuși și să vedem cine este mai nemilos!” Este aceasta o manifestare a căutării adevărului? Este aceasta o manifestare pe care ar trebui să o aibă o ființă creată normală? (Nu, nu este.) Atunci, ce fel de manifestare este aceasta? Cum ar trebui să se poarte cu El cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și Îl urmează? Trebuie să se supună cu adevărat și necondiționat lui Dumnezeu. Numai dușmanii lui Dumnezeu – Satana și diavolii – L-ar nega, condamna, judeca, blasfemia și blestema pe Dumnezeu, mergând atât de departe încât să vocifereze împotriva Lui și să I se opună. Chiar dacă nu poți accepta acest fapt chiar acum și poți veni cu o sută de motive care să susțină că ai fost tratat nedrept de casa lui Dumnezeu, dacă ai rațiune, umanitate și chiar și cea mai neînsemnată frică de Dumnezeu, Îl poți trata pe Dumnezeu în acest fel? Categoric nu! Dacă cineva poate face asta, are măcar o fărâmă de conștiință? Are vreo urmă de umanitate? Are vreo frică de Dumnezeu? (Nu, nu are.) În mod clar, nu este una din oile lui Dumnezeu. Nu L-a tratat niciodată pe Dumnezeu ca pe Stăpânul său; nu L-a privit niciodată pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul său. În inima sa, Dumnezeu este dușmanul său, nu Dumnezeul său. Dușmanii lui Dumnezeu sunt antihriștii și Satana; altfel spus, antihriștii sunt dușmanii lui Dumnezeu – sunt satane și diavoli. Antihriștii nu vor accepta niciodată nimic din ceea ce face Dumnezeu și nu vor spune niciodată „Amin!” la niciun cuvânt rostit de Dumnezeu. Aceasta este esența dușmanului lui Dumnezeu – Satana – și aceasta este esența inerentă a antihriștilor. Fără motiv, sunt ostili lui Dumnezeu și, fără motiv, sunt capabili să-L condamne pe Dumnezeu. Nu este asta ticăloșie? Este ticăloșie în toată regula.

Aceste firi ale unui antihrist sunt prezente în diferite grade în fiecare persoană, dar prin dezvăluirea acestor firi și prin calea aleasă de oameni atunci când cred, puteți judeca cine este un antihrist, cine este un muncitor și cine este unul dintre aleșii lui Dumnezeu care poate fi mântuit? (Deși toți dezvăluie o fire de antihrist, unii oameni, după ce și-au dezvăluit firea coruptă, au un simț al conștiinței, se simt vinovați, se pot căi și pot practica adevărul – aceștia sunt cei care pot fi mântuiți. Cu toate acestea, cei fără simțul conștiinței, care cred că au dreptate chiar și după ce greșesc, refuză cu încăpățânare să se căiască și resping adevărul în întregime – acești oameni sunt

antihriști și nu au nicio șansă la mântuire.) Sunt corecte aceste două afirmații? (Da.) Ceea ce tocmai s-a spus este, în esență, corect, dar nu este suficient de clar. Deși au și ei o fire de antihrist, atunci când se confruntă cu situații, unii oameni sunt capabili să caute adevărul, să se răzvrătească împotriva trupului, să simtă regret după ce își recunosc firea coruptă, să se simtă îndatorați, să se întoarcă din drum, să practice în conformitate cu adevărurile-principii, să aleagă drumul cel bun, să aleagă să practice adevărul și, în cele din urmă, să obțină o înțelegere a adevărului și să intre în adevărul-realitate, ajungând la supunerea față de Dumnezeu. Astfel de oameni pot fi mântuiți și sunt aleșii lui Dumnezeu. Există un alt tip de persoană care știe că are o fire de antihrist, dar care nu se analizează atunci când se confruntă cu situații. Când descoperă că a făcut ceva greșit, nu are nicio înțelegere autentică, nu poate dezvolta un sentiment puternic de îndatorare în sinea sa, este incapabilă de orice căință sau întoarcere din drum și e confuză cu privire la adevăr și mântuire. În casa lui Dumnezeu, e gata și dispusă să muncească, poate face orice i se cere, însă nu își ia în serios treaba. Uneori, poate provoca perturbări și tulburări, dar nu este un om rău. Poate accepta emondarea, dar niciodată nu caută în mod proactiv adevărul atunci când face lucruri sau nu respectă adevărurile-principii atunci când gestionează chestiuni. Nu arată niciun interes în a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și pentru adevăr. Deși poate depune eforturi acceptabile în îndatoririle sale, îi lipsește entuziasmul atunci când vine vorba de urmărirea adevărului și nu are niciun interes să facă acest lucru. Nu arată nicio loialitate în îndeplinirea îndatoririlor sale; prin comparație, dă dovadă de o oarecare bunăvoință și sinceritate. Poate cunoaște diverse firi corupte, dar nu reflectează niciodată la propria persoană atunci când se confruntă cu situații și nu urmărește să devină cineva care poate să înțeleagă adevărul și să-l pună în practică. Acest tip de oameni sunt muncitorii. Ultima categorie este formată din antihriști. Ei sunt dușmani ai lui Dumnezeu, ai adevărului și ai lucrurilor pozitive. Inimile lor sunt pline de ticăloșie, vociferare împotriva lui Dumnezeu, opoziție față de Dumnezeu și condamnare, judecată și blasfemie la adresa dreptății, a lucrurilor pozitive și a adevărului. Ei nu cred în existența lui Dumnezeu, în suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor și sunt și mai puțin dispuși să-L lase pe Dumnezeu să fie suveran asupra destinului omenirii. Nu se înțeleg niciodată pe ei înșiși și, indiferent câte greșeli sau fărădelegi comit, nu le recunosc niciodată, nu se căiesc și nu se întorc din drum. Nu au nicio remușcare în inimile lor și resping complet adevărul. Aceștia sunt antihriștii. Pentru a determina în ce categorie de persoană se încadrează cineva, este, în general, corect să evaluezi dacă are o atitudine de acceptare față de adevăr. Din care categorie faceți parte? Sunteți printre aleșii lui Dumnezeu care pot fi mântuiți sau sunteți antihriști ori muncitori? Sunteți în tranziție spre prima categorie sau nu vă încadrați în niciuna dintre aceste categorii? Nu există nimeni care să nu se încadreze în niciuna din aceste categorii. Toată lumea aparține uneia din cele trei. Oamenii răi cărora le lipsește umanitatea sunt cei care au esența antihriștilor; cei care au o oarecare umanitate, care au conștiință și rațiune, precum și un caracter relativ

bun, care pot urmări adevărul, iubesc lucrurile pozitive și adevărul și care se tem de Dumnezeu și I se pot supune, pot fi mântuiți – ei sunt aleșii lui Dumnezeu. Cei cu un caracter mediocru, nici deosebit de bun, nici deosebit de rău, care nu sunt interesați de adevăr și nu sunt deloc dispuși să îl urmărească, dar își îndeplinesc îndatoririle cu o anumită sinceritate, sunt muncitorii. Acesta este standardul de evaluare. Poate un antihrist să devină muncitor? (Nu.) Atunci există o categorie de oameni printre muncitori care pot deveni aleșii lui Dumnezeu? (Da.) Ce schimbare trebuie să se producă aici? (Trebuie să urmărească adevărul.) Poate că, după mai mulți ani de credință, mai multe experiențe și întâlniri și o înțelegere a mai multor adevăruri, ei trec treptat de la stadiul de muncitori la cel de aleși ai lui Dumnezeu. Pentru că acum înțelegerea adevărului este slabă în cazul lor și credința lor în Dumnezeu este deosebit de firavă, nu prea sunt interesați să-și facă îndatoririle și să practice adevărul. Le lipsește statura pentru a urmări adevărul și nu pot renunța la ambițiile și dorințele lor, printre alte diverse nevoi ale trupului. Prin urmare, pentru moment, pot rămâne doar la stadiul de muncitori. Totuși, relativ vorbind, acești oameni au o conștiință și iubesc lucrurile pozitive; pe măsură ce ajung treptat să înțeleagă adevărul, mediul lor se schimbă, cred în Dumnezeu pentru mai mult timp, au experiențe mai profunde și dezvoltă o credință autentică în Dumnezeu; de asemenea, ajung încetul cu încetul să vadă mai limpede adevărul și lucrurile pozitive, calea pe care se cuvine să o urmeze devine mai clară, dezvoltă un interes pentru adevăr și îl iubesc din ce în ce mai mult. Astfel de oameni pot porni treptat pe calea mântuirii și pot fi aleșii lui Dumnezeu; există loc pentru îmbunătățire și schimbare la ei. Pe de altă parte, să spui că aceia cu esența antihriștilor pot deveni aleșii lui Dumnezeu și pot fi mântuiți nu este valabil, deoarece esența antihriștilor este cea a diavolilor și a dușmanilor lui Dumnezeu – antihriștii nu se pot schimba niciodată.

Tocmai am avut părtășie despre negarea, condamnarea, judecata și blasfemia din firea-esență ticăloasă a lor, pe care o dezvăluie în modul în care Îl abordează pe Dumnezeu și în felul în care Îi tratează lucrarea. Ori de câte ori ceva le contrazice noțiunile sau le lezează interesele, răspunsul imediat al antihriștilor este să ia poziție, să se opună și să condamne, spunând: „Acest lucru este greșit, este făcut de oameni, iar eu nu voi ceda în fața lui. Voi depune o plângere și voi găsi dovezi care să clarifice această chestiune. Îmi voi declara poziția, mă voi apăra, voi desluși detaliile acestei chestiuni și voi vedea cine este scandalagiul implicat, cel care îmi strică buna reputație și lucrurile bune pe care le am în desfășurare.” Expresia „bunele intenții ale lui Dumnezeu sunt în toate lucrurile” devine o afirmație goală în inimile antihriștilor, incapabilă să le ghideze sau să le schimbe mijloacele, metodele și principiile de acțiune. Dimpotrivă, ei se bazează pe ceea ce le este natural atunci când se confruntă cu vreo situație, gândindu-se la orice metodă și folosindu-și toate abilitățile și strategiile pentru a acționa. Fără îndoială, ceea ce fac ei este condamnare, judecată și blasfemie împotriva lui Dumnezeu. Gândurile oamenilor sunt saturate de logica și ideile Satanei, fără niciun adevăr de spus. Prin urmare, atunci când se confruntă cu astfel de chestiuni, manifestările

antihriștilor le reflectă pe cele ale Satanei: după cum Îl tratează Satana pe Dumnezeu, așa Îl tratează și antihriștii, iar aceleași mijloace sau cuvinte pe care le folosește Satana față de Dumnezeu sunt folosite și de antihriști. În acest fel, esența ticăloasă a antihriștilor, ca dușmani ai lui Dumnezeu, este de la sine înțeleasă. Chiar dacă este vorba de cineva care crede în Dumnezeu doar de o zi, două, înțelege oare acesta diferența dintre oameni și Dumnezeu în gândirea și raționalitatea sa umană normală? (Da, înțelege.) Ca adult cu umanitate normală, știe în inima sa cum să-L trateze pe Dumnezeu? (Da.) Există un standard în raționalitatea umană pentru cel mai adecvat și cel mai bun mod de a trata o persoană pe care o venerează? (Da.) Oamenii tind să se ploconească, să-i gâdile orgoliul și să îi intre în grații; chiar dacă acea persoană îi bate sau îi blestemă, ei găsesc o modalitate de a se conforma și de a fi ascultători. Deci, atunci când vine vorba de părinții lor, știu oamenii cum să-și arate respectul și dragostea și ce comportament face rău și înseamnă ură? Există un standard pentru a evalua acest lucru? (Da.) Acest lucru dovedește că oamenii, creaturi vii în piele de om, sunt diferiți de animale și mai presus de ele. Știi cum să-ți respecți și să-ți iubești părinții, atunci de ce nu știi cum să-L tratezi pe Dumnezeu cu dragoste și respect? Cum poți să-L tratezi pe Dumnezeu astfel? Să condamni și să judeci la întâmplare, să îndrăznești să blasfemiezi și să blestemi la întâmplare – asta fac oamenii normali? (Nu.) Nici măcar animalele nu se comportă așa. Dacă o persoană crește un animal, chiar și unul sălbatic, și petrece ceva timp cu el, atât timp cât acesta recunoaște cine este stăpânul său, va fi întotdeauna respectuos față de acel stăpân, tratându-l ca pe o rudă, ca pe un membru al familiei, diferit de modul în care tratează alte animale sau oameni. Să presupunem că ai fost stăpânul său: după ce a trecut prin două sau trei alte gospodării, când îl vei întâlni din nou, va trebui doar să-ți simtă mirosul și va deveni imediat afectuos cu tine. Chiar dacă este un animal feroce, nu te va mânca. Ferocitatea sa este inerentă, provenind din creația și predestinarea de către Dumnezeu. Este un instinct de supraviețuire dat de Dumnezeu, nu o fire depravată sau ticăloasă – este ceva diferit de răul antihriștilor. Au existat doi oameni care au adoptat un pui de leu. Pe măsură ce leul creștea, a devenit dificil să își permită dieta bazată pe carne, așa că, atunci când leul a împlinit un an, l-au eliberat înapoi în mediul său natural. Trei ani mai târziu, l-au întâlnit din nou pe leu. De la distanță, leul i-a văzut și a alergat nerăbdător spre ei. La început s-au simțit îngrijorați, gândindu-se: „Nu ne va mânca oare? Este un leu.” După cum s-a dovedit, leul s-a apropiat, i-a îmbrățișat ca pe niște prieteni, iar ei, la rândul lor, l-au îmbrățișat și l-au mângâiat pe leu. Leul le-a prezentat apoi membrii familiei sale, iar când au trebuit să plece, a fost reticent în a se despărți. Poți vizualiza acest tip de scenă în care cel mai feroce dintre animalele sălbatice, un carnivor, interacționează cu oamenii. Nu este destul de emoționant? (Ba da, este.) Chiar și la animalele feroce, oamenii pot să le vadă latura prietenoasă, dar acest lucru lipsește la antihriști. Întrucât antihriștii au firea Satanei și sunt oameni cu firea-esență satanică, în consecință, ei Îl pot judeca, condamna și blasfemia pe Dumnezeu. Astfel de atitudini duc la manifestări și, mai ales, la abordări corespondente. Nu sunt antihriștii mai răi decât

animalele? Oamenii știu cum să dea dovadă de respect și grijă iubitoare față de cei pe care îi venerează și față de rudele lor cele mai apropiate și de părinții lor și știu care dintre acțiunile lor îi pot răni și le pot face rău. Ei pot evalua aceste lucruri. Cu toate acestea, antihriștii sunt capabili să manifeste astfel de comportamente față de Dumnezeu, ceea ce este cu adevărat enervant. Asta indică faptul că natura inerentă a unor astfel de indivizi este esența antihriștilor. Mai exact, acești indivizi sunt întrupări ale Satanei, sunt satane vii, sunt diavoli – ei nu sunt oile lui Dumnezeu. L-ar blestema pe Dumnezeu oile Sale? L-ar condamna pe Dumnezeu oile Sale? (Nu.) De ce nu? (Pentru că Îl ascultă pe Dumnezeu și I se supun.) Îl ascultă și I se supun – acesta este un aspect. Cheia este credința lor autentică în Dumnezeu. Dacă tu crezi cu adevărat în identitatea, statutul și esența lui Dumnezeu, atunci, indiferent de ceea ce face Dumnezeu sau de modul în care o face, chiar dacă provoacă rău, nu-L vei condamna. Doar cei care cred cu adevărat în Dumnezeu, care au o credință adevărată în El își asumă poziția unei ființe create, tratându-L întotdeauna pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu. Asta este sigur.

Am avut deja părtășie despre antihriștii care Îl blestemă, I se opun și vociferează împotriva lui Dumnezeu. Unii I se opun fățiș, stabilesc facțiuni, formează alianțe și creează împărății independente. Alții Îl blestemă în secret, în spatele ușilor închise, unii Îl blestemă în inimile lor și se opun și vociferează împotriva Lui. Fie că Îl blestemă în mod deschis sau în secret, toți sunt antihriști; nu sunt oile lui Dumnezeu, sunt de teapa Satanei și, fără îndoială, nu sunt oameni normali sau ființe create care corespund standardului. Atunci când majoritatea oamenilor se confruntă cu situații care nu se aliniază la propriile lor concepții sau se confruntă cu judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, ei se simt pur și simplu supărați, confuzi și incapabili să le accepte. Își exprimă nemulțumirile sau dau dovadă de intransigență; ar putea chiar să devină negativi sau să fie delăsători, dar nu escaladează până în punctul de a se opune și de a vocifera. În timp, prin rugăciune, citirea cuvintelor lui Dumnezeu, ajutorul din partea fraților și surorilor și luminarea, îndrumarea și disciplina Duhului Sfânt, se pot schimba treptat. Aceasta este manifestarea oamenilor corupți obișnuiți atunci când li se întâmplă ceva. Antihriștii, pe de altă parte, nu au aceste manifestări pozitive și nu își vor schimba cursul. Dacă o situație nu se aliniază la dorințele lor, ei blestemă. Dacă următoarea situație tot nu se aliniază la dorințele lor, iar blestemă. Blestemul merge mână în mână cu opoziția și vociferarea. Unii antihriști chiar spun: „Dacă oamenii ca mine nu pot fi mântuiți, atunci cine poate fi?” Nu este aceasta vociferare? Nu este aceasta opoziție? (Ba da, este.) Aceasta este opoziție. Ei nu au nicio urmă de supunere și îndrăznesc să vocifereze împotriva lui Dumnezeu și să I se opună – aceștia sunt satane. Să încheiem aici părtășia noastră despre diferitele manifestări ale unei firi ticăloase.

B. Faptul că sunt scârbiți de adevăr

În continuare, ne vom referi la al doilea element al firii-esențe a antihriștilor, și anume la faptul că sunt scârbiți de adevăr. Înainte, am mai avut părtășie despre destul de multe

detalii legate de acest element, de faptul că sunt scârbiți de adevăr, dar aici îi vom caracteriza în primul rând pe antihriști prin disecarea firii-esențe a lor care este scârbită de adevăr. Principala caracteristică a firii prin care antihriștii abordează adevărul este mai degrabă aversiunea decât simplul dezinteres. Dezinteresul este doar o atitudine relativ blândă față de adevăr, care nu a escaladat până la nivel de ostilitate, condamnare sau opoziție. Este doar lipsa de interes față de adevăr, faptul de a nu dori să îi acorde atenție și de a spune: „Ce lucruri pozitive, ce adevăr? Chiar dacă obțin aceste lucruri, ce-i cu ele? Îmi vor îmbunătăți viața sau îmi vor perfecționa abilitățile?” Nu sunt interesați de aceste lucruri și, prin urmare, nu se deranjează în legătură cu ele, dar asta nu ajunge la aversiune. Aversiunea indică o anumită atitudine. Ce fel de atitudine? De îndată ce aud despre orice lucru pozitiv și despre orice lucru legat de adevăr, simt ură, repulsie, împotrivire și o lipsă de dorință de a asculta. Pot chiar să încerce să găsească dovezi pentru a condamna și denigra adevărul. Aceasta este firea-esență a celor scârbiți de adevăr.

La fel ca alți oameni, antihriștii pot citi cuvintele lui Dumnezeu, pot auzi ce spune Dumnezeu și pot experimenta lucrarea lui Dumnezeu. La suprafață, se pare că ei pot, de asemenea, să înțeleagă sensul literal al cuvintelor lui Dumnezeu, să știe ce a spus Dumnezeu și să știe că aceste cuvinte le permit oamenilor să urmeze calea corectă și să fie oameni buni. Totuși, pentru ei, aceste lucruri rămân doar teoretice. Ce înseamnă că rămân teoretice? Este similar cu modul în care unii oameni ar putea crede că o anumită teorie dintr-o carte este bună, dar când o compară cu viața reală și se gândesc la tendințele rele, la corupția umană și la diferitele nevoi ale întregii omeniri, descoperă că teoria este nepractică și deconectată de viața reală și își dau seama că nu îi poate ajuta pe oameni să se adapteze la aceste tendințe rele și această societate rea sau să le înlocuiască. Prin urmare, cred că această teorie este bună, însă că este doar ceva despre care să se vorbească, pentru a satisface dorințele și fanteziile omenirii pentru lucruri frumoase. De exemplu, în cazul în care cuiva îi place statutul și-și dorește să fie un oficial, să fie preamărit și venerat printre oameni, trebuie să se bazeze pe metode anormale, cum ar fi să mintă, să se evidențieze, să-i calce pe alții în picioare și așa mai departe, pentru a-și atinge acest scop. Totuși, aceste lucruri sunt exact ceea ce adevărul condamnă. El condamnă și neagă aceste dorințe și ambiții ale oamenilor. În viața reală, oamenii cred că a se distinge este un lucru legitim, dar astfel de pretenții sunt condamnate de Dumnezeu și de adevăr. Prin urmare, aceste pretenții nu sunt acceptate în casa lui Dumnezeu, nu se poate recurge la ele și nu pot fi realizate. Dar vor renunța antihriștii la ele? (Nu vor renunța la ele.) Corect, nu vor renunța la ele. De îndată ce antihriștii văd acest lucru, se gândesc: „Acum înțeleg. Deci, adevărul le cere oamenilor să fie altruiști, să se sacrifice, să fie toleranți și generoși, să-și piardă egoul și să trăiască pentru alții. Acesta este adevărul.” Odată ce definesc adevărul în acest fel, devin interesați sau simt repulsie față de adevăr? Încep să simtă repulsie față de acesta și față de Dumnezeu, spunând: „Dumnezeu spune întotdeauna adevărul, expune tot timpul

lucrurile impure, precum dorințele și ambițiile umane, și expune mereu ceea ce se află în adâncul sufletelor umane. Se pare că dumnezeu are părtășie despre adevăr cu scopul de a-i priva pe oameni de goana lor după statut, dorințe și ambiții. Inițial, am crezut că dumnezeu poate satisface dorințele oamenilor, le poate îndeplini năzuințele și visele și le poate da oamenilor ceea ce își doresc. Nu m-am așteptat ca dumnezeu să fie un astfel de dumnezeu. Nu pare atât de măreț. Eu sunt plin de ambiții și dorințe: îi poate plăcea lui dumnezeu o persoană ca mine? Judecând după ceea ce a spus întotdeauna dumnezeu și citind printre rânduri din cuvintele sale, se pare că lui dumnezeu nu-i plac oamenii ca mine și nici nu se poate înțelege cu cineva ca mine. Se pare că nu mă pot înțelege cu acest tip de dumnezeu practic. Cuvintele pe care le spune, lucrarea pe care o face, principiile pentru acțiunile sale și firea sa – de ce mi se par atât de dezagreabile? Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți, să aibă o conștiință, să îl caute, să se supună și să se teamă de el atunci când li se întâmplă ceva și să renunțe la ambițiile și la dorințele lor – acestea sunt lucruri pe care eu nu le pot face! Ceea ce solicită dumnezeu nu este doar incompatibil cu noțiunile umane, ci este și insensibil la sentimentele umane. Cum pot să cred în el?” După ce își frământă mintea, dezvoltă ei un sentiment bun față de Dumnezeu sau se îndepărtează de El? (Se îndepărtează.) După o perioadă de experiență, antihriștii simt din ce în ce mai mult că oamenii ca ei, care au ambiții și dorințe și sunt plini de aspirații, nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu, că aici nu este loc pentru ca ei să-și folosească abilitățile și că aici nu-și pot da frâu liber aspirațiilor. Ei se gândesc: „În casa lui dumnezeu, nu-mi pot dezvălui talentul excepțional, nu voi avea niciodată șansa de a excela. Ei spun că nu am înțelegere spirituală, că nu înțeleg adevărul și că am o fire de antihrist. Nu numai că nu am fost promovat sau numit într-o poziție importantă, dar am fost și condamnat. Ce este în neregulă cu întemeierea propriei mele împărății independente? Ce e în neregulă cu chinuirea altora? Din moment ce am putere, așa ar trebui să acționez! Cine nu ar acționa așa dacă ar avea putere? Așadar, ce este în neregulă cu mine dacă mă implic în unele jocuri murdare și trișez în timpul alegerilor? Nu fac toți non-credincioșii la fel? De ce nu este permis în casa lui dumnezeu? Ei chiar spun că acest lucru este nerușinat. Cum poate fi considerat nerușinat? Omul se luptă în sus; apa curge în jos. Asta e potrivit! Casa lui dumnezeu nu este distractivă. Dar oamenii din această lume sunt destul de feroce și nu este ușor să te înțelegi cu ei. Prin comparație, oamenii din casa lui dumnezeu sunt ceva mai cuminți. Dacă nu ar exista dumnezeu, ar fi minunat să-ți petreci timpul aici; dacă nu ar exista dumnezeu și nici adevărul care îi guvernează pe oameni, eu aș fi șeful în casa lui dumnezeu, stăpânul și regele.” Pe măsură ce își fac îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ei experimentează în mod constant diverse lucruri, sunt continuu emondați și îndeplinesc îndatoriri variate, iar în cele din urmă realizează ceva, spunând: „În casa lui dumnezeu, orice se întâmplă este evaluat și rezolvat folosind adevărul. Se pune întotdeauna accent pe adevăr, iar dumnezeu vorbește mereu despre el. Nu pot să dau frâu liber aspirațiilor mele aici!” Ajunși în acest punct al experiențelor lor, devin din ce în ce mai scârbiți față

de adevăr, față de faptul că adevărul domnește, față de adevăr ca fiind tot ceea ce face Dumnezeu și față de căutarea adevărului. În ce măsură sunt scârbiți de aceste lucruri? Nici măcar nu vor să recunoască sau să accepte doctrinele adevărurilor pe care le-au recunoscut la început și simt o repulsie extremă în inimile lor. Prin urmare, de îndată ce este timpul pentru o adunare, devin somnoroși și neliniștiți. De ce sunt neliniștiți? Ei se gândesc: „Aceste adunări durează trei sau patru ore la rând – când se va termina asta? Nu mai vreau să ascult!" Există o expresie care poate descrie starea lor de spirit, și anume „stau ca pe ace". Își dau seama că, atât timp cât adevărul domnește în casa lui Dumnezeu, nu vor avea niciodată șansa de a excela, ci vor fi întotdeauna limitați, condamnați și respinși de toată lumea și că, indiferent cât de capabili sunt, nu li se vor da roluri importante. În consecință, dezgustul lor față de adevăr și față de Dumnezeu se intensifică. Cineva ar putea întreba: „De ce nu au simțit dezgust de la început?" Într-adevăr, au simțit dezgust de la început, dar, în acel moment, nimic din ceea ce se afla în casa lui Dumnezeu nu le era familiar. Nu aveau nicio idee despre asta, dar nu înseamnă că nu au simțit dezgust sau aversiune. În realitate, s-au simțit scârbiți de adevăr în natura-esență a lor, doar că nu și-au dat seama. Natura-esență a acestor oameni este, fără îndoială, scârbită de adevăr. De ce spun asta? Ei iubesc în mod inerent nedreptatea, ticăloșia, puterea, tendințele rele, să conducă, să-i controleze pe oameni și toate lucrurile negative de acest fel. Judecând după aceste lucruri pe care le iubesc, antihriștii, fără nicio îndoială, se simt scârbiți de adevăr. În plus, cu privire la lucrurile pentru care depun eforturi, ei se străduiesc să aibă statut, să se distingă, să își pună o aureolă, să fie conducători în rândul oamenilor, să fie impunători și puternici, să aibă prestigiu și putere oriunde vorbesc și acționează, împreună cu abilitatea de a-i controla pe oameni – ei depun eforturi pentru aceste lucruri. Aceasta este, de asemenea, o manifestare a sentimentului de aversiune față de adevăr. Mai departe, judecând după atitudinea lor față de adevăr, indiferent cât de mult vor auzi acești indivizi din el, nu va fi de niciun folos. Unii s-ar putea întreba: „Este din cauză că au o memorie proastă?" Nu, nu este. Unii antihriști au o memorie excelentă, sunt deosebit de elocvenți și pot aplica și arăta imediat ceea ce învață. Cei lipsiți de discernământ cred, în consecință, că acești indivizi au un calibru bun și că Duhul Sfânt lucrează în ei. Cu toate acestea, oamenii cu discernământ pot recunoaște imediat că spusele lor sunt numai doctrine și cuvinte deșarte, că sunt lipsite de orice adevăruri-realități și că sunt menite să-i inducă pe oameni în eroare. Antihriștii sunt oameni de acest fel: le place în mod deosebit să țină predici mărețe, să discute teorii spirituale într-o manieră fără fond și să debiteze un fluviu de cuvinte care, odată pornit, este în afara subiectului și incoerent. Mulți oameni nu le pot înțelege, iar antihriștii spun: „Acesta este limbajul celui de-al treilea Cer; cum ați putea să îl înțelegeți?" Principala manifestare a faptului că antihriștii sunt scârbiți de adevăr se vede în atitudinea lor față de acesta și, desigur, se manifestă și în viața și activitățile lor zilnice obișnuite, în special în modul în care își îndeplinesc îndatoririle. Ei afișează mai multe manifestări. În primul rând, nu caută niciodată adevărul, nici chiar

atunci când știu clar că ar trebui să o facă. În al doilea rând, nu practică niciodată adevărul. Din moment ce nu caută adevărul, cum l-ar putea practica? Numai prin căutare poate exista înțelegere și numai înțelegerea poate duce la practică; ei nu caută și nici nu iau deloc în serios adevărurile-principii. Ba chiar le disprețuiesc, sunt scârbiți de ele și le privesc cu ostilitate. În consecință, nici măcar nu se ating de practicarea adevărului, și chiar dacă uneori înțeleg adevărul, nu îl practică. De exemplu, când li se întâmplă ceva și alții le sugerează o cale bună de acțiune, ei ar putea replica: „Ce este bine în asta? Dacă fac asta, nu mi se vor irosi propriile idei?" Unii ar putea spune: „Casa lui Dumnezeu va suferi pierderi dacă facem lucrurile în felul tău; trebuie să acționăm conform principiilor." Ei răspund: „Ce principii! Felul meu este principiul; orice gândesc eu este principiul!" Nu cumva asta înseamnă să nu practici adevărul? (Ba da.) O altă manifestare de bază a lor este că nu citesc niciodată cuvintele lui Dumnezeu și nu se dedică devoțiunilor spirituale. Când unii oameni sunt ocupați cu munca și nu găsesc timp să citească din cuvintele lui Dumnezeu, ei meditează în tăcere sau cântă unele imnuri, iar dacă trec multe zile fără să citească din cuvintele lui Dumnezeu, au un sentiment de gol. În toiul agitației lor, fură un moment pentru a citi un fragment și pentru a se reface, meditând până când pot simți prezența lui Dumnezeu, iar inimile lor se liniștesc. Astfel de oameni nu sunt prea departe de Dumnezeu. Pe de altă parte, antihriștii nu se simt mâhniți dacă trece o zi fără să citească din cuvintele lui Dumnezeu. Chiar dacă nu citesc cuvintele lui Dumnezeu timp de 10 zile, nu simt nimic. Pot să trăiască destul de bine și un an fără să citească din cuvintele lui Dumnezeu și pot să stea chiar trei ani fără să citească din cuvintele lui Dumnezeu și să nu simtă nimic – nu simt frică sau gol în inimile lor și continuă să trăiască confortabil. Sigur simt o aversiune intensă față de cuvintele lui Dumnezeu! O persoană poate sta o zi fără să citească din cuvintele lui Dumnezeu din cauză că e ocupată sau poate să stea 10 zile, din același motiv. Totuși, dacă cineva poate să stea o lună întreagă fără să citească din cuvintele lui Dumnezeu și tot nu simte nimic, atunci există o problemă. Dacă trece un an fără ca o persoană să citească din cuvintele lui Dumnezeu, aceasta nu doar că nu tânjește după cuvintele lui Dumnezeu, dar are și o aversiune față de adevăr.

O altă manifestare a faptului că antihriștii simt aversiune față de adevăr este disprețul lor față de Hristos. Am mai avut părtășie despre disprețul lor față de Hristos înainte. Deci, ce a făcut Hristos pentru ca ei să-L disprețuiască? I-a rănit, le-a făcut rău sau a făcut ceva contrar dorințelor lor? Le-a lezat vreunul dintre interese? Nu, Hristos nu le poartă pică personal, iar ei nici măcar nu L-au întâlnit. Cum L-ar putea disprețui atunci? Cauza principală se află în esența antihriștilor de a simți aversiune față de adevăr. O altă manifestare a sentimentului de aversiune a antihriștilor față de adevăr este disprețul față de realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Realitatea tuturor lucrurilor pozitive cuprinde o gamă largă de lucruri, cum ar fi toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat și legile lor, diferite ființe și legile care le guvernează viața și, în primul rând, diferitele legi care guvernează viața acestor ființe numite oameni. De exemplu, problemele legate de

naștere, vârstă, boală și moarte, care sunt cele mai apropiate de viața umană – picioarele oamenilor normali devin firave pe măsură ce îmbătrânesc, sănătatea lor se șubrezește, ochii li se întunecă, au probleme cu auzul, dinții li se slăbesc, iar ei cred că trebuie să se împace cu bătrânețea. Dumnezeu este suveran peste toate acestea și nimeni nu se poate împotrivi acestei legi naturale – oamenii normali pot recunoaște și accepta toate aceste lucruri. Totuși, indiferent de cât de mult trăiește o persoană sau de starea sănătății sale fizice, anumite lucruri nu se schimbă, cum ar fi modul în care ar trebui să își facă datoria, poziția pe care ar trebui să o ia și atitudinea cu care ar trebui să își facă datoria. Antihriștii, pe de altă parte, refuză să cedeze. Ei spun: „Cine sunt eu? Nu pot îmbătrâni. Trebuie să fiu mereu diferit de oamenii obișnuiți. Ți se pare că sunt bătrân? Există anumite lucruri pe care voi nu le puteți face la această vârstă, dar eu pot. Poate că picioarele voastre devin firave la cincizeci de ani, dar ale mele rămân agile. Mă antrenez chiar să sar de pe un acoperiș pe altul!” Ei vor mereu să sfideze aceste legi normale pe care Dumnezeu le-a rânduit, încearcă permanent să le încalce și să le arate celorlalți că sunt diferiți, extraordinari și superiori oamenilor obișnuiți. De ce fac asta? Vor să conteste cuvintele lui Dumnezeu și să nege că ele sunt adevărul. Nu este aceasta o manifestare a esenței antihriștilor de a simți aversiune față de adevăr? (Ba da.) Există și un alt aspect, și anume faptul că antihriștii venerează tendințele rele și influențele întunecate; acest lucru confirmă și mai mult că sunt dușmani ai adevărului. Antihriștii admiră și venerează profund regimul Satanei și diferitele abilități, priceperi și fapte ale duhurilor rele despre care se vorbește în legende, precum și tendințele rele și influențele întunecate. Credința lor în aceste lucruri este de neclintit și nu se îndoiesc niciodată de ele. Inimile lor nu numai că nu simt aversiune, dar sunt pline de respect, venerație și invidie față de ele. Urmăresc îndeaproape aceste lucruri, chiar și în adâncul inimii lor. Antihriștii au acest tip de atitudine în adâncul inimii lor cu privire la aceste lucruri rele și întunecate – nu înseamnă asta că sunt scârbiți de adevăr? Categoric! Cum ar putea cineva care iubește aceste lucruri rele și întunecate să iubească adevărul? Aceștia sunt oameni care aparțin forțelor rele și găștii Satanei. Desigur, ei cred neclintit în lucrurile Satanei, în timp ce inimile lor sunt pline de repulsie și dispreț față de adevăr și de lucrurile pozitive. Aici vom încheia mai mult sau mai puțin rezumatul nostru cu privire la elementul aversiunii față de adevăr.

C. Ferocitatea

O altă parte a firii-esențe a antihriștilor este ferocitatea. Antihriștii pot fi rezumați într-o singură propoziție: antihriștii sunt oameni răi. Când au statut, este evident că sunt antihriști. Când nu au statut, cum poți judeca dacă sunt antihriști? Trebuie să te uiți la umanitatea lor. Dacă umanitatea lor este răuvoitoare, perfidă și veninoasă, atunci sunt sută la sută antihriști. Dacă cineva nu a avut niciodată statut și nu a fost niciodată conducător, iar umanitatea sa nu este bună, cum poți stabili dacă este un antihrist? Trebuie să vezi dacă umanitatea sa este veninoasă și dacă este o persoană rea. Dacă

este o persoană rea, atunci, chiar dacă nu are statut, este sută la sută un antihrist. Prin urmare, un alt aspect tipic al firii-esențe a antihriștilor este ferocitatea. Este oare firea feroce a antihriștilor aceeași cu ferocitatea leilor sau a tigrilor care-și vânează prada? (Nu.) Carnivorele vânează din cauza foamei; este o nevoie fizică și un instinct. Dar când nu le este foame, nu vânează. Cu ce se deosebește acest lucru de ferocitatea antihriștilor? Este oare adevărat că antihriștii nu devin feroce dacă nu îi provoci, ci devin feroce doar atunci când sunt provocați? Sau este adevărat că nu te controlează dacă nu îi asculți, dar te controlează dacă o faci? Sau că nu te vor chinui atât timp cât îi asculți, dar te vor chinui dacă nu o faci? (Nu.) Ferocitatea antihriștilor este o fire, o esență – este o esență satanică autentică. Nu este un instinct, nici o nevoie a trupului, ci mai degrabă o manifestare și o caracteristică a firii antihriștilor. Deci, care sunt manifestările, dezvăluirile și abordările firii feroce a antihriștilor? Care dintre acțiunile lor reprezintă faptul că firea lor este feroce, că au esența oamenilor răi? Împărtășiți-vă gândurile. (Îi chinuiesc pe alții.) (Îi suprimă și îi exclud pe cei care sunt diferiți de ei.) (Dau vina pe alții și le întind capcane.) (Îi controlează și-i manipulează pe oameni.) (Formează clici și seamănă discordie.) Formarea clicilor și semănarea discordiei sunt puțin perfide; acestea sunt manifestări ale unei firi ticăloase, dar nu ajung la ferocitate. Răspândirea noțiunilor, întemeierea împărățiilor independente – sunt acestea feroce? (Da.) Opoziția față de rânduielile de lucru, perturbarea lucrării casei lui Dumnezeu, însușirea ofrandelor lui Dumnezeu și opoziția directă față de Dumnezeu – sunt acestea feroce? (Da.) Însușirea ofrandelor nu este doar dovadă de lăcomie; este, de asemenea, o manifestare a unei firi feroce. Faptul că antihriștii pot pune mâna pe ofrande indică o fire extrem de feroce, egală cu cea a bandiților. Amintiți din nou elementele pe care tocmai le-am rezumat. (Îi chinuiesc pe alții, îi suprimă și îi exclud pe cei care sunt diferiți de ei, dau vina pe alții și le întind capcane, îi controlează și îi manipulează pe oameni, răspândesc noțiuni, întemeiază împărății independente, se opun rânduielilor de lucru, Îl atacă pe Dumnezeu și își însușesc ofrande.) Nouă elemente în total. Acestea sunt mai mult sau mai puțin manifestările firii feroce a antihriștilor. De fapt, mai există unele manifestări specifice, dar ele sunt aproape identice cu acestea, așa că nu le voi enumera în detaliu. Pe scurt, cei care folosesc aceste abordări și strategii sunt oameni răi. Pe de-o parte, abordările lor sunt perfide, de exemplu, faptul că dau vina pe alții, că întind capcane și că răspândesc noțiuni sunt toate relativ perfide. Pe de altă parte, strategiile lor sunt destul de veninoase și feroce, ceea ce îi califică drept indivizi cu o fire feroce.

Judecând după aceste trei aspecte ale firii-esențe a antihriștilor, pot ei fi mântuiți? (Nu, nu pot.) Sunt dispuși să muncească în casa lui Dumnezeu? (Nu, nu sunt.) Ei nu urmăresc adevărul, nu iubesc adevărul, iar inimile lor sunt pline de ostilitate față de Dumnezeu și față de lucrurile pozitive. Nu sunt dispuși să facă nici măcar lucrurile de bază – să muncească și să-și îndeplinească datoria în casa lui Dumnezeu – adică nu pot nici măcar să facă ceea ce o persoană ar trebui să facă în mod normal. Nu numai că nu pot face, ci, dimpotrivă, tulbură, perturbă și distrug ordinea normală a fraților și

surorilor care își fac îndatoririle, precum și viața normală din biserică. În același timp, tulbură lucrarea casei lui Dumnezeu, intrarea normală în viață a oamenilor și lucrarea normală a lui Dumnezeu în oameni. Și asta nu e tot, ei vor, de asemenea, să conducă și să-și exercite puterea în casa lui Dumnezeu; își doresc să-i inducă în eroare, să-i atragă și să-i controleze pe oameni, să își întemeieze propriile împărății și facțiuni independente în casa lui Dumnezeu și să îi convertească întru totul pe cei care Îl urmează pe Dumnezeu în propriii adepți, astfel încât să își poată atinge ambiția și dorința de a exercita putere și influență, de a-i controla pe aleșii lui Dumnezeu și de-a intra într-o confruntare cu Dumnezeu. Așadar, are vreun rost folosirea antihriștilor în casa lui Dumnezeu? Pot ei să aibă vreun rol bun în casa lui Dumnezeu? (Nu.) Judecând de la umanitatea lor până la căutările lor, de la ambițiile și dorințele lor până la căile pe care le urmează și la atitudinea lor față de adevăr și față de Dumnezeu, în casa lui Dumnezeu, astfel de oameni nu pot să aibă decât rolul de a tulbura, perturba și distruge lucrarea Lui. Ei nu pot avea nici cel mai neînsemnat rol pozitiv, deoarece nu urmăresc niciodată adevărul, iar în natura-esență personală sunt scârbiți de adevăr și plini de ostilitate față de adevăr și Dumnezeu. Aceasta este esența antihriștilor.

Din acest moment, am terminat părtășia despre diferitele manifestări ale antihriștilor. Prin prisma celor despre care am avut părtășie astăzi, sunteți acum capabili să-i discerneți pe antihriști? Pentru a rezuma cu cea mai simplă frază: oamenii răi sunt antihriști, iar antihriștii sunt toți oameni răi. Punând problema astfel, nu-i așa că lucrurile v-au devenit mult mai clare? Nu sunt mai ușor de înțeles acum? În ultimii doi ani, am disecat continuu natura-esență a antihriștilor, iar voi ați trecut printr-o mulțime de rafinări, îngrijorându-vă dacă ați putea fi un antihrist. Acum, rezultatul a apărut în sfârșit. Procesul a fost destul de dificil, dar rezultatul final este bun: aveți firea unui antihrist, dar nu sunteți un antihrist. Cum ați ajuns să înțelegeți asta? Ce parte din părtășiile Mele v-a făcut să realizați acest lucru? (Data trecută, prin părtășia lui Dumnezeu despre diferența dintre caracterul și firea-esență a antihriștilor și cea a altor oameni, am început să înțelegem un pic. Oamenii cu conștiință și rațiune se pot căi și schimba după ce au făcut rău, pe când cei care au firea-esență a antihriștilor sunt neclintiți în a nu se căi și nu simt nimic, indiferent cât de mult rău comit.) Oamenii dezvăluie unele lucruri din firea antihriștilor, dar acestea sunt involuntare și nu provin din voința lor proactivă; când aceste dezvăluiri sunt aduse la lumină, oamenii simt disconfort, durere, remușcări și un sentiment de îndatorare, iar apoi își pot schimba treptat cursul. Când oamenii înțeleg acest punct, se simt mult mai liniștiți și descoperă că mai au o șansă să fie mântuiți și că nu sunt antihriști. Deși au o oarecare legătură cu firea antihriștilor, din fericire, nu au nicio legătură cu firea-esență a antihriștilor. Atât timp cât nu ești o persoană rea, nu ești un antihrist. Dar înseamnă asta că nu ai firea antihriștilor? (Nu, nu înseamnă asta.) Când spun acum că toată lumea are firea antihriștilor, simțiți împotrivire în inimile voastre? (Eu nu.) Nu simțiți împotrivire; puteți accepta acest fapt acum. Rezumați manifestările firii-esențe a antihriștilor. (Antihriștii sunt scârbiți de adevăr, urăsc adevărul și nu vor

accepta niciodată adevărul.) Acest lucru duce la esență; antihriștii nu vor accepta niciodată adevărul; ei se simt scârbiți și ostili față de adevăr. Unii oameni nu urmăresc adevărul, dar nu sunt ostili față de el și, de asemenea, cred că tot ceea ce spune Dumnezeu este drept și bun, admiră adevărul și-și doresc să îl urmărească, dar au un calibru slab și nu au o cale. Alții nu sunt interesați de adevăr, dar nici nu sunt ostili față de el; ei sunt cei indiferenți. Totuși, antihriștii sunt diferiți; ei se simt scârbiți și ostili față de adevăr. În momentul în care vine vorba de adevăr sau de Dumnezeu, ei simt ură, iar încercarea de a-i convinge să accepte adevărul îi face să devină anormali, simt repulsie în inimile lor și nu-l acceptă niciodată – aceasta este esența antihriștilor. Ce altceva? (Antihriștii sunt neclintiți în a nu se căi, cu orice ar greși, și nu vor practica niciodată adevărul.) Nu își vor recunoaște greșelile, nu se vor căi niciodată și nu se vor schimba pe parcursul multor ani. Nu recunosc că Dumnezeu este adevărul, cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, deci cum ar putea practica adevărul? Le lipsește umanitatea, nu sunt oameni, sunt diavoli, satane și dușmani ai lui Dumnezeu, așa că nu vor practica adevărul sub nicio formă.

26 decembrie 2020

Website evanghelic
Cod QR

Aplicația Biserica
lui Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

E-mail: contact.ro@kingdomsalvation.org
